Giới thiệu

Câu chuyện mở đầu tại Hàng Thành, trong khuôn viên cổ kính của Ngô gia lão trạch.

Trương Hạo, một thanh niên 18 tuổi, bất ngờ tỉnh dậy và nhận ra mình đã xuyên không vào thế giới "Đạo Mộ" đầy rẫy hiểm nguy và kỳ bí.

Tại đây, hắn mang thân phận là tiểu cữu (cậu út) của Ngô Thiên Chân (Ngô Tà), đang trong kỳ nghỉ hè tá túc tại nhà họ Ngô.

Ngay khi vừa định thần, Trương Hạo kích hoạt được bàn tay vàng của kẻ xuyên không: **"Vạn Vật Dung Hợp Hệ Thống"**.

Cơ chế của hệ thống này vô cùng bá đạo: cho phép Trương Hạo dung hợp với bất kỳ vật thể nào (đã chết hoặc vô tri) để đoạt lấy đặc tính ưu việt nhất của chúng và cường hóa bản thân.

Khởi đầu, Trương Hạo nhanh chóng dung hợp với một con kiến để sở hữu sức mạnh gấp 400 lần trọng lượng cơ thể, dung hợp với kim cương để có làn da "đao thương bất nhập", và dung hợp với một nhà kho bỏ hoang để có không gian trữ vật tùy thân.

Với sức mạnh siêu phàm vừa đạt được, Trương Hạo gia nhập đoàn thám hiểm của Ngô Tam Tỉnh (Tam Thúc), cùng với Ngô Thiên Chân, Bàn Tử và Trương Khởi Linh (Tiểu Ca) tiến vào Lỗ Vương Cung.

Tại đây, Trương Hạo thể hiện sức mạnh áp đảo, một quyền đấm nát đầu Huyết Thi, tay không xé xác Cửu Đầu Xà Bách, khiến cả đoàn thám hiểm phải kinh ngạc thán phục.

Trong quá trình này, hắn tiếp tục dung hợp các sinh vật huyền bí

như Kỳ Lân Huyết (giúp trừ tà, kháng độc và tăng tuổi thọ), Thi Biến (tăng tốc độ di chuyển), và thậm chí cả Hạn Bạt (khả năng bay lượn tầm thấp).

Tuy nhiên, ẩn sau những chuyến đi đổ đấu không chỉ là kho báu.

Trương Hạo dần khám phá ra một âm mưu động trời kéo dài hàng ngàn năm về những kẻ tự xưng là "Thần" – một nhóm người tìm kiếm sự vĩnh sinh bằng cách dùng ý thức chiếm đoạt thân xác của người khác.

Chúng thao túng các thế lực ngầm, bao gồm cả gia tộc Tam Tính Thủy Tiêu, và rải rác các bản đồ mộ cổ để dụ dỗ những kẻ có thể chất đặc biệt đến làm "vật chứa" mới.

Bản thân Trương Hạo, với cơ thể cường hóa hoàn hảo và khả năng lưu trữ ký ức từ Thiên Tinh Thạch, trở thành mục tiêu săn đuổi hàng đầu của chúng.

Sau khi phá hủy âm mưu tại Lỗ Vương Cung và thu phục được sự trung thành của Bàn Tử, Trương Hạo tiếp tục hành trình đến Tây Sa Hải Để Mộ (mộ cổ dưới đáy biển) để tìm tung tích Ngô Tam Tỉnh bị mất tích.

Tại đây, hắn gặp gỡ Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp – những hậu duệ của gia tộc Thủy Tiêu đang tìm cách giải lời nguyền gia tộc.

Dưới đáy biển sâu, Trương Hạo phô diễn kỹ năng bơi lội và nín thở siêu việt nhờ dung hợp Hải Hầu Tử, đánh bại các quái vật biển khơi như Cấm Bà và Hải Hầu Tử khổng lồ bằng sức mạnh cơ bắp thuần túy kết hợp với tốc độ ra đòn nhanh như điện xẹt (nhờ dung hợp Tôm Tít).

Đỉnh điểm của chuyến đi Tây Sa là việc Trương Hạo dung hợp nội đan của Xà Mẫu, đạt được khả năng "Vạn Xà Chi Chủ", có thể

điều khiển mọi loài rắn và đám quái vật Hắc Phi Tử.

Hắn cũng phát hiện ra bí mật về các thí nghiệm trường sinh thất bại của Uông Tàng Hải và sự tồn tại của các vật phẩm đặc thù giúp tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân.

Rời khỏi Tây Sa với kho báu đầy ắp trong không gian trữ vật (đã được nâng cấp lên 50.000 mét khối), Trương Hạo cùng nhóm bạn đến Nam Đông Á theo lời mời của Dịch Táp.

Tại bảo khố nhà họ Dịch, hắn may mắn tìm được Xích Đan Thần Châu – một bảo vật giúp hắn "thoát thai hoán cốt", nhân đôi toàn bộ chỉ số cơ thể.

Chưa dừng lại ở đó, hắn còn dung hợp với một con bọ hung (Khương Lang) trong rừng rậm nhiệt đái, nâng sức mạnh lên mức kinh hoàng: 1700 lần trọng lượng cơ thể, tương đương cú đấm nặng hơn 200 tấn.

Với sức mạnh vô địch, huyết mạch Kỳ Lân đã tiến hóa cấp 1, và khả năng khắc chế mọi loại cương thi nhờ dung hợp Thanh Đồng Cổ Kính, Trương Hạo hiện đang dẫn đầu đoàn đội tiến sâu vào rừng rậm Campuchia để khám phá Cao Miên Vương Mộ.

Mục tiêu của hắn không chỉ là tìm kiếm thêm vật phẩm đặc thù để nâng cấp hệ thống và huyết mạch lên mức tối thượng (Hóa Hình Kỳ Lân), mà còn là chủ động săn lùng và tiêu diệt tận gốc thế lực "Thần" đang ẩn mình trong bóng tối, bảo vệ những người xung quanh và khẳng định vị thế bá chủ trong thế giới Đạo Mộ.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 1

Hàng Châu, nhà cổ Ngô gia.

Trương Hạo bừng tỉnh, cơn đau thấu xương truyền đến từ trong đầu.

Đồng thời, một luồng ký ức vốn không thuộc về hắn cuồn cuộn ùa về.

Phải mất trọn mười mấy phút, hắn mới tiêu hóa hoàn toàn luồng ký ức này.

Ngay sau đó, một câu "Vãi chưởng" buột miệng thốt ra.

Cư nhiên lại xuyên không, còn xuyên vào thế giới Đạo Mộ.

Lúc này, thân phận của hắn là Tiểu Cữu (cậu nhỏ) của Hạo Thiên Chân, năm nay mười tám tuổi, đang nhân dịp nghỉ hè đến Ngô gia làm khách.

Trương Hạo vừa mới nắm rõ thân phận và bối cảnh, một âm thanh nhắc nhở của hệ thống liền vang lên trong đầu. [Đinh!

Phát hiện ký chủ đã tỉnh lại, Hệ thống Dung hợp Vạn vật trói định thành công.] [Hệ thống Dung hợp Vạn vật: Dung hợp vạn vật để cường hóa thân thể, năng lực nhận được sẽ khác biệt tùy theo vật phẩm dung hợp.] [Quà tân thủ: Tặng 5 lần cơ hội dung hợp.

Về sau chỉ cần thông quan cổ mộ là có thể nhận được cơ hội dung hợp.

Cổ mộ càng nguy hiểm, biểu hiện của ký chủ càng tốt, cơ hội nhận được càng nhiều.

Phần thưởng thông quan cổ mộ bảo đảm tối thiểu 1 lần cơ hội

dung hợp.] [Ghi chú: Vật phẩm dung hợp bắt buộc phải là vật chết, sinh vật sau khi bị đánh giết mới có thể dung hợp.] Tiêu chuẩn vàng của người xuyên không đã đến.

Trương Hạo xem xong phần giới thiệu liền hiểu rõ quy tắc của hệ thống.

Đây là một hệ thống cho phép hắn tự chọn một vật chết để dung hợp với cơ thể, sau đó dựa trên đặc tính của vật đó mà mang lại sự cường hóa tương ứng.

Về lý thuyết, dung hợp lửa thì có thể kháng hỏa, không sợ nhiệt độ cao thiêu đốt.

Dung hợp đá thì có thể khiến cơ thể trở nên cứng rắn như đá.

Hoặc là dung hợp một số loài động vật để có được năng lực đặc hữu của chúng, chỉ có điều trước khi dung hợp cần phải giết chết chúng trước.

Trương Hạo bỗng cúi đầu nhìn mặt đất dưới chân, nếu khả thi thì chẳng phải mình trực tiếp vô địch luôn sao. "Hệ thống, dung hợp Trái Đất cho tôi!" [Đinh!

Trái Đất là một cổ tinh sinh mệnh, không phải vật chết, dung hợp thất bại.] "Không nghe nhầm chứ?" Sở dĩ dung hợp thất bại không phải vì Trái Đất quá lớn, mà bởi vì nó là một hành tinh có sự sống, nuôi dưỡng vô số sinh linh.

Nói cách khác, chỉ cần là vật chết, dù to lớn như một hành tinh cũng có thể dung hợp.

Điều này đồng nghĩa với việc giới hạn của Hệ thống Dung hợp Vạn vật là cực kỳ cao.

Có hệ thống mạnh mẽ như vậy, những nguy hiểm trong thế giới Đạo Mộ có sá gì.

Mới có được hệ thống, Trương Hạo nóng lòng muốn thử nghiệm.

Bàn ghế xung quanh, thậm chí là căn nhà đang ở đều có thể dung hợp.

Tuy nhiên, trước khi xuống mộ chỉ có 5 cơ hội, phải tính toán thật kỹ.

Trong cổ mộ rắn rết chuột kiến đông đúc, còn có loại Tống Tử (cương thi) toàn thân kịch độc, đao thương bất nhập, lại thêm cơ quan cạm bẫy chí mạng, đối với người thường mà nói thì rất nguy hiểm.

Vì vậy trước tiên phải đảm bảo khi xuống mộ sẽ không bị thương.

Dựa theo hướng dẫn, dung hợp đá chắc chắn có thể làm cơ thể cứng lại, nhưng thế vẫn chưa đủ.

Đá thường tuy cứng nhưng dùng búa sắt là đập nát được, muốn cứng hơn nữa thì phải dùng kim cương, thứ được coi là vật cứng nhất thế giới.

Kiếm kim cương cũng rất đơn giản, kim cương công nghiệp không đắt, các cửa hàng ngũ kim lớn đều có bán.

Chỉ cần dung hợp kim cương, cơ thể sẽ đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm.

Sau khi phòng thủ tăng lên thì dù mộ có nguy hiểm đến đâu, tính mạng cũng cơ bản được bảo đảm.

Ngoài ra, cần phải có khả năng tấn công mạnh mẽ.

Đao, kiếm, súng?

Trương Hạo lắc đầu, tuy có thể mạnh lên nhưng chưa đủ cực hạn.

Bỗng nhiên hắn nghĩ tới loài kiến.

Nghe nói kiến sở hữu sức mạnh gấp 400 lần trọng lượng cơ thể.

Với cân nặng 75kg (150 cân TQ) của hắn, nếu nhân lên 400 lần thì sẽ là 30 tấn sức mạnh.

Đây là khái niệm gì?

Một chiếc ô tô con nặng khoảng 2 tấn, hắn đấm một quyền tương đương với việc ném 15 chiếc ô tô vào người đối thủ.

Đừng nói là người, ngay cả quái vật hùng mạnh trong cổ mộ cũng không chịu nổi một quyền này đâu nhỉ.

Quan trọng nhất là kiến rất dễ kiếm, ngoài vườn hoa đầy rẫy.

Trương Hạo lao thẳng ra cửa, chạy vào vườn hoa.

Rất nhanh, hắn phát hiện một đàn kiến đang vận chuyển thức ăn dưới gốc cây.

Đừng nhìn cơ thể nhỏ bé của chúng, chúng có thể nâng vật thể lớn hơn cơ thể mình rất nhiều lần.

Trương Hạo đưa tay bắt lấy một con kiến rồi bóp chết, ra lệnh: "Hệ thống, dung hợp kiến!" [Đinh!

Đã nhận lệnh, bắt đầu dung hợp.] Tiếng nhắc nhở vừa dứt, xác con kiến trong tay hắn nháy mắt hóa thành một giọt chất lỏng màu đen, biến thành vô số phân tử nhỏ li ti bao bọc toàn thân hắn.

Những phân tử này như sống lại, liều mạng chui vào trong cơ thể. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ nhất.

Vật phẩm dung hợp: Kiến.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được đặc tính vật phẩm dung hợp: Sức mạnh gấp 400 lần trọng lượng cơ thể.] "Thế là xong rồi?" Trương

Hạo không ngờ quá trình dung hợp lại đơn giản và thuận lợi như vậy, giờ mình đã có sức mạnh hàng chục tấn.

Sức mạnh cực hạn của một người trưởng thành tối đa là 1 tấn, mà mình có 30 tấn, tương đương tổng sức mạnh của 30 lực sĩ mạnh nhất cộng lại. "Rầm!" Trương Hạo giơ tay đấm vào cái cây lớn trước mặt, lập tức phát ra một tiếng nổ lớn.

Chỉ thấy cái cây đường kính hơn 30cm bị đấm gãy đôi ngay thân, phần bị gãy kéo theo tán cây bay xa mười mấy mét mới rơi xuống đất. "Vãi chưởng, thế này thì mạnh quá rồi!" Cây lớn thế này dù bị xe nhỏ tông vào cũng chưa chắc đã gãy.

Sức mạnh gấp 400 lần trọng lượng cơ thể quả thực khủng khiếp. "Tiểu Cữu, có chuyện gì thế, đang yên đang lành sao cây lớn trong viện lại gãy rồi?" Trương Hạo nhìn theo hướng âm thanh, thấy Hạo Thiên Chân đang đi về phía này.

Cậu ta đi thẳng đến trước cái cây bị gãy, kiểm tra một hồi rồi lại ngẩng đầu nhìn trời. "Không giống như vừa có lốc xoáy đi qua, cái cây này sao tự nhiên lại gãy được nhỉ?" Trương Hạo không muốn giải thích, tùy tiện tìm một lý do qua loa: "Vừa rồi có một trận gió quái dị thổi qua là nó gãy luôn, chắc vốn dĩ bên trong đã mục nát rồi.

Thôi, đừng quan tâm nhiều thế." "Đúng rồi, gần đây Tam Thúc của cậu có định xuống mộ không?" "Có ạ, mấy hôm nữa chú ấy sẽ đi Tỉnh Lỗ.

Tiểu Cữu không phải cũng giống em, muốn xuống mộ đấy chứ?

Nhưng mà với tính cách của Tam Thúc, chắc chắn sẽ không cho hai chúng ta đi theo đâu." "Đó là trước kia, bây giờ nếu muốn đi cùng thì chắc chắn có cách.

Tam Thúc cậu hiện đang ở đâu, tôi qua tìm anh ấy." "Hôm nay chú

ấy đang ở trà lâu Ngô gia chiêu mộ người, Tam Thúc vừa mới nhắn tin gọi em qua chọn đồ đây." Hệ thống cho 5 cơ hội dung hợp, dùng hết xong muốn có thêm thì phải xuống mộ.

May mà có thân phận Tiểu Cữu của Hạo Thiên Chân, muốn xuống mộ cũng không khó.

Hiện tại lại dung hợp gen của kiến, có sức mạnh 30 tấn.

Trước khi xuống mộ dung hợp thêm kim cương nữa, đến lúc đó không những phòng ngự cực mạnh mà còn có sức công phá khủng khiếp, xuống mộ dư sức tự vệ.

Cho nên hắn mới mở miệng hỏi, muốn tìm cơ hội đi cùng đội của Ngô Tam Thúc, từ đó kiếm thêm cơ hội dung hợp để cường hóa bản thân. ... "Thiên Chân, tôi không phải bảo cậu đi trà lâu sao, sao chưa đi?" "Cây lớn ở hậu viện đột nhiên bị gãy, bị chậm trễ một chút, đang định đi đây thì chú về rồi." Trương Hạo vừa định bảo Hạo Thiên Chân lái xe đưa mình đến trà lâu Ngô gia thì Ngô Tam Thúc đã dẫn theo Phan Tử và Đại Khuê về nhà cổ. "Cây đang yên đang lành sao tự nhiên lại gãy, đưa chú đi xem nào." Ngô Tam Thúc hơi cau mày, cây trồng ở hậu viện đều là giống quý, ngày thường người làm vườn chăm sóc rất kỹ, không đến mức xảy ra chuyện này.

Ngay lập tức ông quyết định đi xem xét.

Hạo Thiên Chân gật đầu dẫn ông đến trước cái cây bị gãy.

Ngô Tam Thúc chỉ nhìn thoáng qua vết gãy đã nhíu mày: "Vị trí vết gãy đều nát vụn thành bột phấn, rõ ràng là chịu lực tác động cực lớn mà gãy.

Trong vườn không có xe hay máy móc lớn, gần đó ngoại trừ vài dấu chân thì chẳng có vết tích gì.

Cũng không biết cụ thể làm sao lại thành ra thế này." "Tam Thúc,

vừa rồi Tiểu Cữu bảo là do gió quái dị thổi gãy." Ngô Tam Thúc nghe vậy lắc đầu: "Làm sao có thể?

Cứ nhìn vào tiết diện gãy này mà nói, cháu bảo nó bị người ta đấm một phát gãy đôi còn đáng tin hơn là bị gió thổi gãy." Hạo Thiên Chân ma xui quỷ khiến nhìn sang Trương Hạo, lúc cái cây gãy thì cả khu vườn chỉ có mỗi Trương Hạo ở đó, chẳng lẽ là do hắn đấm một quyền?

Cậu lắc đầu, Trương Hạo tuy không gầy yếu nhưng cũng chẳng phải kiểu cơ bắp cuồn cuộn, chắc chắn không phải hắn, ngược lại Đại Khuê to cao đen hôi đứng sau lưng Tam Thúc còn có khả năng làm được hơn.

Đại Khuê thấy Hạo Thiên Chân nhìn mình, vội vàng lắc đầu: "Tiểu Tam Gia nhìn tôi làm gì, tôi luôn đi theo bên cạnh Tam Gia, tuyệt đối không thể là tôi." "Đại Khuê, cậu vội cái gì, cậu tuy sức lớn nhưng tuyệt đối không thể làm được đến trình độ này, tôi đương nhiên biết không thể là cậu." Trương Hạo liếc nhìn Đại Khuê, người này toàn thân cơ bắp rắn chắc, lại thêm vóc dáng vừa cao vừa to, đứng đó như một bức tường, nhìn là biết sức mạnh cực lớn.

Nhưng dù vậy hắn cũng không thể vượt qua giới hạn con người, đột phá 2000 cân (1 tấn) sức mạnh. 1 tấn so với 30 tấn, chênh lệch mấy chục lần, tự nhiên không thể một quyền đấm gãy cổ thụ.

Trương Hạo không muốn dây dưa vấn đề này, mở miệng nói: "Tam Ca, nghe nói gần đây anh muốn đi Tỉnh Lỗ, tôi cũng muốn đi theo mở mang tầm mắt." "Không được, trong mộ nguy hiểm khó lường, cậu mà xảy ra chuyện gì thì tôi biết ăn nói sao với chị dâu!" Trương Hạo vừa dứt lời đã bị Ngô Tam Thúc dứt khoát từ chối. "Tam Ca, tôi có năng lực tự vệ trong cổ mộ, anh không cần lo cho tôi." Ngô Tam Thúc đánh giá Trương Hạo từ trên xuống dưới, cười nói: "Một

thư sinh tay trói gà không chặt như cậu mà bảo có năng lực tự vệ thì tôi không tin đâu, trừ khi cậu chứng minh được." Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh bĩu môi: "Tam Thúc, chú lại định dùng cái chiêu đối phó cháu để áp dụng với Tiểu Cữu chứ gì." Hạo Thiên Chân luôn muốn xuống mộ cùng Ngô Tam Thúc, nhưng lần nào cũng bị từ chối với lý do nguy hiểm.

Bị bám riết quá hóa phiền, ông bèn bảo cậu chứng minh thực lực, rồi đưa ra những nhiệm vụ bất khả thi.

Lúc đó cậu chỉ đành biết khó mà lui. "Tôi đây là cho các cậu cơ hội, tôi cũng không làm khó dễ gì, chỉ cần có thể nâng đoạn cây bị gãy kia qua đầu, tôi sẽ đồng ý cho các cậu đi cùng." Hạo Thiên Chân lộ vẻ mặt 'quả nhiên là thế'. "Tiểu Cữu, cậu xem cháu đã bảo rồi, Tam Thúc chắc chắn sẽ không cho chúng ta đi theo đâu.

Đoạn thân cây cộng thêm tán cây kia ít nhất cũng nặng một hai tấn, lay chuyển còn khó khăn trùng trùng, muốn cử tạ qua đầu thì ngay cả Đại Khuê cũng không làm được.

Tam Thúc chính là cố ý làm khó chúng ta." Trương Hạo cười cười: "Cũng chưa chắc." Hắn quay sang nhìn Ngô Tam Thúc: "Tam Ca, đây là anh nói đấy nhé, không được nuốt lời!" Trương Hạo nói xong liền đi về phía đoạn cây gãy, khom lưng đưa tay nắm lấy thân cây, dùng sức một cái liền nhấc bổng nó qua đầu. "Cái...

Chương 2

cái gì?" Ngô Tam Thúc, Hạo Thiên Chân, Phan Tử, Đại Khuê nhìn thấy cảnh này đều kinh hãi đến há hốc mồm. "Chuyện... chuyện này sao có thể?" Mấy giây sau mọi người mới hoàn hồn từ trong cơn chấn động. "Đây còn là người không?" "Đại Khuê, anh không phải bảo anh cũng không làm được sao, chẳng lẽ sức của cậu ấy còn lớn hơn anh?" "Không, tuyệt đối không thể nào, sức mạnh của tôi đã là giới hạn của con người rồi." "Tiểu Cữu, tuyệt quá, chúng ta rốt cuộc cũng có thể xuống mộ cùng Tam Thúc rồi!" Trương Hạo mỉm cười, người thường đương nhiên là không thể, nhưng hắn thì khác, dung hợp với kiến, hiện tại hắn sở hữu sức mạnh gấp 400 lần trọng lượng cơ thể. "Tam Ca, giờ tôi có thể đi cùng anh rồi chứ?" Khóe miệng Ngô Tam Thúc giật giật hai cái, trước đây chiêu này dùng để đối phó Hạo Thiên Chân bách phát bách trúng, không ngờ lần này lại tính sai.

Lay chuyển vật thể một tấn và nhấc bổng vật thể một tấn qua đầu là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Muốn nâng qua đầu, sức mạnh ít nhất phải gấp vài lần, thậm chí vài chục lần trọng lượng vật đó mới làm được.

Nói cách khác, sức mạnh của Trương Hạo ít nhất cũng phải vài chục tấn, sao có thể chứ?

Chỉ là sự thật rành rành ngay trước mắt, không tin không được. "Lời tôi nói tự nhiên tính toán, chỉ là cậu có thể giải thích một chút tại sao sức mạnh của cậu lại kinh khủng như vậy không?" "Tôi cũng không biết, tự nhiên lại có sức mạnh lớn như vậy." Trương Hạo chắc chắn sẽ không nói là do hệ thống, đó là bí mật của hắn.

Cho nên cứ tìm bừa một cái cớ, người khác tin hay không cũng

chẳng quan trọng.

Ngô Tam Thúc thấy Trương Hạo không muốn nói nhiều cũng không tiếp tục dây dưa. "Được rồi, đã hoàn thành yêu cầu tôi đề ra thì lần này cứ đi cùng đi.

Có điều trong mộ nguy hiểm, chỉ có sức mạnh thôi thì chưa đủ, xuống mộ rồi các cậu phải nghe lời, không được chạy lung tung, sờ mó lung tung.

Thôi, đi thu dọn đồ đạc đi, ngày mai cùng xuất phát đi Tỉnh Lỗ." Trương Hạo vốn tưởng phải tốn chút nước bọt mới có cơ hội đi cùng, không ngờ điều kiện Ngô Tam Thúc đưa ra lại trúng ngay tủ của hắn.

Cũng may ngay từ đầu đã dung hợp kiến, có được sức mạnh 400 lần trọng lượng cơ thể, nếu không cũng chẳng thuận lợi thế này.

Ngày mai xuất phát, thời gian gấp rút, phải mau chóng đi mua kim cương về dung hợp, tăng cường lực phòng ngự, như vậy vào mộ mới vạn vô nhất thất.

Sau khi rời khỏi vườn hoa, hắn lấy điện thoại tìm cửa hàng ngũ kim gần nhất, đến tiệm mua một con dao cắt kính.

Đầu dao chính là kim cương.

Đi đến chỗ vắng người, hắn ra lệnh cho hệ thống: "Hệ thống, dung hợp kim cương trên dao cắt kính." [Đinh!

Đã nhận lệnh, bắt đầu dung hợp.] Tiếng hệ thống vừa dứt, viên kim cương trên đầu dao nháy mắt hóa thành một giọt chất lỏng màu đen, sau đó nhanh chóng lan rộng, biến thành vô số phân tử nhỏ bao bọc toàn thân hắn.

Những phân tử này như có sự sống, điên cuồng chui vào trong cơ thể. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ hai.

Vật phẩm dung hợp: Kim Cương.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được đặc tính vật phẩm dung hợp: Thân thể được cường hóa, độ cứng ngang ngửa kim cương (bình thường không khác gì người thường, chỉ khi chịu công kích mới bộc lộ).] Lần dung hợp thứ hai cũng thuận lợi như lần đầu, hơn nữa cũng giống như hắn dự tính, lợi ích nhận được là cơ thể trở nên cứng rắn như kim cương, bất kể là bộ phận nào.

Như vậy trong cổ mộ mới thực sự có năng lực tự vệ.

Có được hệ thống và 5 cơ hội dung hợp, hiện tại đã dùng mất hai, còn lại ba.

Lần thứ ba chọn dung hợp cái gì phải suy tính thật kỹ, dù sao trước khi xuống mộ để kiếm thêm cơ hội thì số lần không hề dư dả, mỗi lần dung hợp đều phải dùng vào chỗ thiết yếu.

Hiện tại có sức mạnh gấp 400 lần trọng lượng cơ thể.

Thân thể cứng như kim cương.

Công, thủ đều không thành vấn đề, hai loại vật phẩm dung hợp này tạm thời có thể bỏ qua.

Trong cổ mộ có rất nhiều đồ cổ, bảo vật, quái vật, trong đó không thiếu những thứ có năng lực đặc thù.

Thể tích của chúng có lớn có nhỏ, nếu có một không gian chứa đồ thì hoàn hảo.

Như vậy sẽ không vì vật phẩm quá lớn mà không mang ra được.

Trương Hạo rất nhanh đã có chủ ý.

Đã dung hợp xong thì năng lực nhận được có liên quan đến đặc tính vật phẩm.

Vậy nếu mình dung hợp một cái nhà kho, chẳng phải sẽ có được không gian chứa đồ sao?

Nghĩ đến đây, hắn rảo bước về nhà cổ Ngô gia, đi ra hậu viện.

Ở đây có một cái nhà kho, dùng để chứa lương thực từ thời giải phóng, hiện tại đã không dùng đến, bỏ không nhiều năm rồi.

Trương Hạo đặt tay lên tường kho, ra lệnh cho hệ thống: "Dung hợp nhà kho!" [Đinh!

Đã nhận lệnh, bắt đầu dung hợp.] Tiếng hệ thống vang lên, cả cái nhà kho trong nháy mắt biến mất trước mắt, hóa thành một đoàn chất lỏng bao bọc toàn thân hắn.

Vô số phân tử nhỏ cấu thành chất lỏng kia lại chui tọt vào cơ thể. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ ba.

Vật phẩm dung hợp: Nhà kho.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được đặc tính vật phẩm dung hợp: Không gian trữ vật 1000 mét khối.] Quả nhiên đúng như dự đoán, dung hợp nhà kho liền có được không gian trữ vật, một không gian dài, rộng, cao đều là 10 mét.

Có không gian trữ vật thì không bao giờ phải lo không mang được bảo vật từ trong mộ ra nữa.

Hệ thống Dung hợp Vạn vật quả thực mạnh mẽ, mỗi lần dung hợp đều mang lại lợi ích to lớn.

Trương Hạo khởi động ý niệm, mở giao diện thuộc tính. [Họ tên: Trương Hạo] [Tuổi: 18] [Hệ thống: Hệ thống Dung hợp Vạn vật cấp 1 (3/10).

Sau khi tăng cấp sẽ mở khóa năng lực mới.] [Số lần dung hợp còn

lại: 2] [Vật phẩm đã dung hợp: Kiến, Kim Cương, Nhà kho.] [Năng lực đã nhận: Sức mạnh gấp 400 lần trọng lượng cơ thể, Thân thể cứng như kim cương, Không gian trữ vật 1000 mét khối.] Lúc này hắn mới để ý hệ thống cũng có cấp độ, con số 3/10 phía sau chắc là số lần dung hợp, tức là dung hợp 10 lần sẽ thăng lên cấp 2.

Hệ thống thăng cấp còn có thể mở khóa năng lực mới, không biết là năng lực gì.

Cấp 1 đã lợi hại thế này, thăng cấp thì còn gì bằng.

Trương Hạo không khỏi mong chờ, hắn nóng lòng mong ngày mai đến sớm, mau chóng đi Tỉnh Lỗ xuống mộ thông quan để kiếm thêm nhiều cơ hội dung hợp. ...

Ngày hôm sau, sáng sớm khi trời còn mờ sương, Trương Hạo đã dậy cùng đội ngũ lên đường đi Tỉnh Lỗ.

Đội ngũ trộm mộ lần này có tổng cộng sáu người: Trương Hạo, Ngô Tam Thúc, Hạo Thiên Chân, Phan Tử, Đại Khuê và một thanh niên tuấn tú lạnh lùng mặc đồ đen.

Tuy là lần đầu gặp mặt, nhưng Trương Hạo chỉ cần liếc mắt đã nhận ra hắn chính là trần nhà chiến lực của thế giới Đạo Mộ - Trương Kỳ Lân (Tiểu Ca).

Chương 3

Ngoài thân thủ cao cường, trong cơ thể hắn còn có huyết mạch Kỳ Lân thần kỳ, có thể khu độc, tịch tà, kéo dài tuổi thọ.

Dung hợp máu Kỳ Lân xong chắc cũng sẽ sở hữu huyết mạch Kỳ Lân lợi hại như vậy.

Nghĩ đến đây, Trương Hạo liền suy tính xem làm sao để lấy được máu Kỳ Lân.

Nhưng hắn cũng không vội, Trương Kỳ Lân hiện đang ở trong đội của Ngô Tam Thúc, kiểu gì cũng có cơ hội.

Trương Kỳ Lân trầm mặc ít nói y như lời đồn, tiếc chữ như vàng, suốt dọc đường không hề mở miệng nói câu nào.

Đội ngũ xuất phát từ Hàng Châu, đi máy bay đến thủ phủ Tỉnh Lỗ, vừa ra khỏi sân bay đã có người của Ngô gia tiếp ứng.

Người tiếp ứng đã chuẩn bị sẵn xe việt dã và trang bị, giao chìa khóa xe cho Ngô Tam Thúc xong thì rời đi.

Mấy người lên xe, Phan Tử lái xe tiến về phía núi Kỳ Mông.

Địa điểm lần này là trên núi gần một thôn trang ở ngoại vi núi Kỳ Mông.

Dãy núi Kỳ Mông có phạm vi cực rộng, rừng nguyên sinh rậm rạp, bên trong có rất nhiều vùng đất bí ẩn chưa được khai phá.

Dù đích đến lần này chỉ là thôn trang ở ngoại vi nhưng muốn đến nơi cũng không đơn giản.

Xe việt dã xuống cao tốc, chạy thêm mười mấy cây số mới đến chỗ bán vé của khu du lịch núi Kỳ Mông.

Nhóm sáu người đỗ xe ở trung tâm du khách rồi mang theo trang bị đi lẫn vào dòng khách du lịch tiến vào trong núi. "Phong cảnh tráng lệ thật, núi Kỳ Mông danh tiếng không lớn, không ngờ cảnh sắc lại đẹp thế này." Hạo Thiên Chân cứ như một du khách thực thụ, vừa chụp ảnh vừa cảm thán.

Ngô Tam Thúc cười: "Giờ thì hăng hái lắm, tí nữa lên đường mòn có khối cái cho cháu khổ, đừng có đi nửa đường rồi khóc lóc đòi về nhà đấy." "Cháu chắc chắn sẽ không thế đâu." ...

Nói chuyện một hồi, đội ngũ đã đi sâu vào khu du lịch núi Kỳ Mông, tại một tấm biển ghi "Điểm cuối khu du lịch, du khách dừng bước", mấy người rẽ vào đường mòn.

Đường mòn không có người dọn dẹp, lá rụng phủ đầy, thỉnh thoảng còn thấy xác chim thú thối rữa và xương trắng.

Phan Tử và Đại Khuê lấy xẻng công binh đi đầu mở đường, liên tục vung tay dọn dẹp cỏ dại và cành cây chắn ngang.

Con đường mòn vài cây số tiêu tốn hơn nửa ngày trời.

Khi mấy người thoát khỏi đường mòn thì gặp một ông già đánh xe trâu đi qua.

Sau đó, dưới sự mời mọc nhiệt tình của ông ta, họ ngồi xe trâu tiến vào trong núi Kỳ Mông.

Tình tiết phát triển gần như giống hệt những gì Trương Hạo biết, chỉ có địa điểm cụ thể là hơi khác biệt chút thôi.

Để kịp vào thôn trước khi trời tối, đội ngũ chọn cách đi thuyền nhỏ xuyên qua hang động sông.

Thuyền nhỏ vừa vào hang động, môi trường xung quanh liền trở nên tối đen như mực.

Phan Tử vội lấy đèn pin từ trong ba lô ra bật lên chiếu sáng xung quanh.

Ngô Tam Thúc ngồi trên thuyền nhìn chằm chằm vách đá quanh hang động, nói: "Cái hang sông này không đơn giản đâu." "Tam Gia, hang sông này rõ ràng là tròn trịa vuông vức, nhìn là biết đạo động (hang trộm mộ) có niên đại lâu đời." Phan Tử đưa tay sờ lên vách đá một cái rồi nói.

Ngô Tam Thúc gật đầu, mấy năm nay Phan Tử đi theo ông học được không ít thứ, giờ đến cả đạo động cũng nhìn ra được. "Mấy vị ông chủ lai lịch không nhỏ nhỉ." Người lái thuyền nghe mọi người bàn về đạo động bèn chen vào một câu. "Hang sông xuyên qua ngọn núi này không đơn giản đâu, nó tên là Cửu Long Lĩnh, do chín ngọn núi tạo thành, nghe đồn bên trong mỗi ngọn núi đều mai táng một vị hoàng đế." Trương Hạo nghe đến Cửu Long Lĩnh liền hứng thú, nếu thật sự như lời người lái thuyền nói, có chín ngôi mộ hoàng đế.

Chỉ cần tìm được lối vào thì chẳng phải ít nhất có thể kiếm được 9 cơ hội dung hợp sao?

Ngô Tam Thúc dường như nhìn ra sự hứng thú của Trương Hạo, cười nói: "Dưới núi này đường sông ngang dọc đan xen, quy mô to lớn, nhìn là biết do quan lại khai quật, trong mộ e là đã sớm bị đào rỗng rồi, cậu đừng có đánh chủ ý lên chúng nữa." Trương Hạo cười cười, Ngô Tam Thúc nói có lý, hoạt động trộm mộ quy mô lớn thế này không thể nào chưa bị trộm được. "Suỵt, có tiếng động!" Lúc này Trương Kỳ Lân nãy giờ im lặng đột nhiên lên tiếng, ra hiệu cho mọi người im lặng. "Sao thế?

Trong hang động có âm thanh chẳng phải rất bình thường sao?" Đại Khuê ra vẻ như đã quen.

Tuy nhiên giây tiếp theo hắn đã sợ đến thất kinh bát đảo.

Chỉ thấy trong nước xuất hiện một cái bóng đen khổng lồ đang di chuyển nhanh về phía bọn họ.

Cái bóng đen đó chiếm cứ cả mặt nước.

Dài đến mười mấy mét, như một con quái thú viễn cổ. "Mẹ ơi, dưới nước rốt cuộc là thứ gì, không phải là quái thú ăn thịt người chứ?" Phan Tử cũng bị thứ dưới nước dọa giật mình.

Ngô Tam Thúc cau mày, rút súng lục bên hông ra nhắm vào cái bóng dưới nước. "Ở đây đã là ngoại vi núi Kỳ Mông, xảy ra chuyện kỳ quái gì cũng không bất ngờ, mọi người cẩn thận một chút.

Có chuyện gì cũng không được tách nhau ra." "Ào!" Trương Kỳ Lân đột nhiên cắm tay vào trong nước, ngay lúc mọi người còn đang ngơ ngác thì tay hắn lại rút ra.

Chỉ thấy giữa hai ngón tay thon dài đang kẹp một con bọ cánh cứng màu đen to bằng bàn tay. "Đây là rận rồng?" "Hóa ra bóng đen là do rận rồng tụ lại tạo thành, chỉ là không biết sao trong hang lại có nhiều rận rồng thế này." Ngô Tam Thúc vỗ một cái vào gáy Hạo Thiên Chân: "Cháu thấy con rận rồng nào to thế này chưa?

Đây là Thi Miết ăn thịt người chết mà lớn lên!" "Cái gì, Thi Miết ăn thịt người chết?" "Vậy chắc chúng nó không ăn thịt người sống đâu nhỉ?" Đại Khuê không chắc chắn hỏi.

Lời hắn còn chưa dứt, từ dưới nước đã có mấy con Thi Miết nhảy vọt lên thuyền, bò về phía người gần nhất. "Cẩn thận, tuyệt đối đừng để bị cắn!" Ngô Tam Thúc lớn tiếng nhắc nhở, đồng thời nổ súng bắn những con Thi Miết lục tục nhảy lên.

Trương Hạo nhìn đám Thi Miết này với vẻ nghi hoặc.

Người lái thuyền ăn thịt người chết mà lớn lên, trên người hắn tỏa ra mùi tử khí nồng nặc.

Có hắn trên thuyền, theo lý thuyết người trên thuyền sẽ không bị tấn công mới đúng.

Chỉ là tình huống trước mắt thật sự không biết giải thích thế nào.

Chẳng lẽ dưới nước thật sự có thứ gì đó xua đuổi, khiến Thi Miết hoảng hốt nhảy bừa lên thuyền?

Ngay lúc hắn đang suy nghĩ, một con Thi Miết đã men theo bàn chân hắn bò lên bắp chân.

Con Thi Miết há miệng cắn phập vào người hắn. "Tiểu Cữu, cẩn thận!" Hạo Thiên Chân nhìn thấy Thi Miết trên chân Trương Hạo liền hét lớn, một bên cầm xẻng công binh đập mạnh vào nó. "Keng!" Khi xẻng công binh tiếp xúc với bắp chân Trương Hạo, phát ra một âm thanh kim loại va chạm.

Hạo Thiên Chân ra tay không nhẹ, cú đập này khiến con Thi Miết nát bấy.

Cậu vứt xẻng xuống vội vàng gạt xác Thi Miết ra, kiểm tra thương thế của Trương Hạo. "Tiểu Cữu, vừa rồi tình thế cấp bách, không làm đau cậu chứ?" Trương Hạo lắc đầu: "Không sao." Hạo Thiên Chân kiểm tra kỹ lưỡng không thấy vết thương mới thở phào nhẹ nhõm.

Chương 4

"May quá, không bị Thi Miết cắn.

Không ngờ vỏ Thi Miết cứng thế, xẻng công binh đập vào mà còn phát ra tiếng kim loại." Trương Hạo lúc này trong lòng đã cười nở hoa.

Sau khi dung hợp kim cương, cơ thể hắn cứng như kim cương, Thi Miết căn bản không cắn thủng được da.

Còn tiếng kim loại va chạm kia cũng không phải do vỏ Thi Miết phát ra, mà là từ cơ thể hắn. "Làm cái gì đấy?" Trương Hạo đột nhiên mạc danh kỳ diệu quát lên một tiếng khiến mọi người giật mình. "Tiểu Hạo sao thế?" "Tiểu Cữu sao vậy?" "Lái thuyền và lão già kia định bỏ trốn!" Trương Hạo biết gã lái thuyền và lão già đánh xe trâu sở dĩ đưa bọn họ vào hang động, mục đích chính là để giết người cướp của.

Gã lái thuyền ăn thịt người chết từ bé, trên người có thi khí nên không bị Thi Miết tấn công.

Chúng dùng cách này dụ người qua đường vào đây, để Thi Miết tấn công, đợi người chết hết rồi mới ra lấy tiền tài.

Chỉ là bọn họ đông người như vậy, ai nấy đều có chút bản lĩnh, sao có thể sợ một gã lái thuyền và một lão già.

Cho nên lúc đầu hắn không phản đối.

Tuy nhiên hắn vẫn để tâm, sau khi lên thuyền, khóe mắt vẫn luôn theo dõi nhất cử nhất động của hai người kia.

Ngay lúc sự chú ý của mọi người đều dồn vào lũ Thi Miết, hai kẻ đó định nhân lúc không ai để ý mà nhảy thuyền.

Chỉ cần lái thuyền không ở trên thuyền, những người còn lại sẽ bị Thi Miết tấn công.

Ngô Tam Thúc là kẻ lõi đời, nghe Trương Hạo nói liền phản ứng ngay lập tức.

Ông nhìn Trương Hạo tán thưởng từ đáy lòng: "Tiểu Hạo biểu hiện không tệ, lần đầu đi cùng chúng ta mà đã có biểu hiện này, lâm nguy không loạn." Trương Hạo cười cười, không nói gì thêm.

Ngô Tam Thúc thấy vậy cũng không nói nhiều, quay sang dặn dò Phan Tử và Đại Khuê. "Hai đứa bây canh chừng hai kẻ đó cho kỹ, chúng ta có an toàn rời khỏi hang động này hay không là dựa vào gã đấy." "Rõ, Tam Gia." Phan Tử và Đại Khuê đồng thanh đáp.

Gã lái thuyền và lão già không ngờ người trên thuyền phát hiện ra mục đích của mình, sắc mặt hai người trong nháy mắt trắng bệch.

Đặc biệt là gã lái thuyền vốn đã không có sắc người, giờ trông càng giống người chết hơn. "Ái chà, đau chết mất!" Đại Khuê đột nhiên ôm trán kêu gào thảm thiết.

Hắn vốn cao to hơn người khác, hang động lại không rộng rãi lắm, không cẩn thận liền đụng đầu vào trần hang.

Ngô Tam Thúc ngẩng đầu nhìn trần hang, lại nhìn xuống nước, không khỏi nhíu mày. "Nước sông dâng lên rồi, hơn nữa tốc độ dâng rất nhanh, nếu cứ đà này, chúng ta chưa ra khỏi hang thì nó đã lấp đầy rồi." "Sao lại thế được?" Mọi người nghi hoặc. "Mưa bão, chắc là thượng nguồn đang mưa to." "Ào ào, ầm ầm..." Ngô Tam Thúc vừa dứt lời, phía sau đã truyền đến tiếng nước chảy cuồn cuộn.

Trương Hạo quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một dòng nước lấp đầy cả hang động đang lao nhanh về phía họ. "Mau lái thuyền, phải rời đi trước khi nước sông lấp đầy hang động, nếu không chúng ta đều sẽ

chết đuối ở trong này." "Ông chủ, cái thuyền này của chúng tôi cũ nát lắm rồi, đây đã là tốc độ nhanh nhất!" Gã lái thuyền run rẩy đáp, vẻ mặt sợ hãi và bất lực.

Thuyền nhỏ chưa đi được bao xa đã bị dòng nước phía sau nuốt chửng, cả người lẫn thuyền bị cuốn đi, nhào lộn kịch liệt trong dòng nước.

Cũng không biết qua bao lâu, khi Trương Hạo ngoi đầu lên khỏi mặt nước thì phát hiện mình đang ở trong một hang động có không khí.

Một lát sau, những người khác cũng lần lượt ngoi lên.

Phan Tử vỗ vỗ đèn pin mấy cái, đèn nhấp nháy hai lần rồi sáng lên. "May mà chống nước tốt, không thì giờ chúng ta phải mò mẫm trong bóng tối rồi." Phan Tử vừa nói vừa leo lên bờ.

Trương Hạo và mấy người khác cũng leo lên theo.

Mọi người lên bờ liền tìm đường ra, đây là một hang động kín, mấy người tìm mấy vòng cũng không thấy lối thoát. "Liệu có phải ở dưới nước không?" Phan Tử không chắc chắn. "Chúng ta chắc là bị dòng nước cuốn vào đây, nếu lại từ đáy nước đi ra, e là chưa ra khỏi hang đã chết đuối rồi." Ngô Tam Thúc nhíu mày. "Vậy làm sao bây giờ, không khí trong hang có hạn, cứ đợi tiếp cũng sẽ chết ngạt." Đại Khuê nghe không có lối ra liền cuống lên. "Lão già, ông có biết đây là đâu không?" Phan Tử đẩy lão lái thuyền vừa từ dưới nước lên, hỏi. "Tôi, tôi cũng không biết nữa, chỗ này tôi chưa tới bao giờ." Ngay lúc mọi người đang tìm lối ra, Trương Kỳ Lân đột nhiên dừng lại ở một bên vách đá.

Chỉ thấy hắn vươn hai ngón tay thon dài mạnh mẽ chọc vào vách đá.

Vách đá cứng rắn dưới hai ngón tay hắn cứ như đậu phụ, trong nháy mắt bị đâm thủng. "Tiểu Ca, cậu làm gì thế?" "Tiểu Cữu, người kia cũng lợi hại quá đi, hai ngón tay có thể đâm thủng vách đá cứng!" Hạo Thiên Chân kinh hô một tiếng. "Đó là Ngón tay Phát Khâu, nghe nói tu luyện đến cực hạn có thể đâm thủng mọi thứ trên thế giới." "Cậu ta rốt cuộc có thân phận gì, vậy mà biết tuyệt kỹ Ngón tay Phát Khâu đã thất truyền?" "Người Trương gia!" Trương Kỳ Lân là tộc trưởng cuối cùng của Đông Bắc Trương gia, thân thủ tự nhiên không cần bàn cãi. "Vù vù..." Sau khi Trương Kỳ Lân rút ngón tay ra, phía sau vách đá truyền đến một luồng gió lạnh thấu xương. "Có gió, phía sau đó có lối ra!" Ngô Tam Thúc cảm nhận được gió lạnh liền mừng rỡ, rảo bước đi đến bên cạnh Trương Kỳ Lân.

Ông đưa tay sờ lên vách đá, lại nhíu mày.

Tuy biết sau vách đá là lối ra, nhưng vách đá cứng rắn, Ngón tay Phát Khâu của Tiểu Ca cũng chỉ đục được hai lỗ nhỏ, không thể mở rộng lỗ hổng, vậy thì bọn họ vẫn bị nhốt chết ở đây. "Tam Gia, tôi sức lớn, để tôi thử xem." Đại Khuê nghe thấy mọi người không có cách phá vách đá, tự xung phong đứng ra.

Hắn đến gần vách đá, giơ xẻng công binh lên đập mạnh. "Keng, keng, keng..." Một loạt tiếng kim loại va chạm vang lên, mãi đến khi hắn mệt thở hồng hộc mới dừng lại.

Vách đá chịu một loạt công kích của Đại Khuê, ngoại trừ để lại vài vệt trắng thì không hề hấn gì. "Cứng quá, đập thế này không ăn thua." Bỗng nhiên, Ngô Tam Thúc chú ý tới Trương Hạo. "Tiểu Hạo, sức của cậu còn lớn hơn Đại Khuê, hay là cậu thử xem?" Ngô Tam Thúc không mở lời thì Trương Hạo cũng định thử.

Hắn gật đầu, giơ nắm đấm đấm thẳng vào vách đá. "Rầm!" Khi nắm đấm của hắn chạm vào vách đá, trong hang động vang lên một

tiếng nổ lớn.

Ngay sau đó liền thấy trên vách đá lấy nắm đấm của hắn làm trung tâm, xuất hiện những vết nứt như mạng nhện.

Gã lái thuyền và lão già đánh xe trâu nhìn thấy cảnh này sợ đến ngây người, một quyền này mà đấm vào người mình, e là trong nháy mắt sẽ biến thành tương thịt.

Mình lúc đầu lại dám đánh chủ ý lên một người khủng bố như vậy.

Mặt hai người càng thêm trắng bệch, toàn thân run lẩy bẩy, cơ thể không khống chế được mà ngã ngồi xuống đất. "Trời ơi, sức mạnh của Tiểu Hạo kinh khủng quá!" "Đây là sức mạnh thuần túy của da thịt!" Phan Tử quen thân với Đại Khuê, biết sức hắn khủng bố thế nào, ngay cả hắn đập nửa ngày cũng không ăn thua mà Trương Hạo chỉ một quyền đã đấm ra mấy vết nứt.

Chương 5

Tuy đã trải qua chuyện ở vườn hoa nhà Ngô gia, biết sức Trương Hạo lớn hơn Đại Khuê, nhưng dù thế nào cũng không ngờ lại lớn đến mức độ này.

Đại Khuê cũng nhìn đến ngây dại, trước giờ hắn luôn tự hào về sức mạnh của mình, nhưng so với Trương Hạo thì chẳng là cái thá gì.

Bọn họ thì thôi đi, ngay cả Trương Kỳ Lân bên cạnh cũng phải liếc nhìn.

Tuy vẫn giữ vẻ mặt vô cảm, nhưng trong ánh mắt lại thoáng vẻ kinh ngạc. "Tiểu Hạo, không ngờ sức cậu lớn thế, nắm đấm như vậy làm thêm phát nữa, vách đá chắc sẽ vỡ ra một lỗ lớn, chúng ta có thể chui qua." Ngô Tam Thúc vui mừng nói.

Trương Hạo gật đầu, lần nữa giơ nắm đấm đấm vào vách đá.

Chỉ nghe "Rầm" một tiếng, vách đá cứng rắn ầm ầm sụp đổ.

Sở dĩ hắn không chọn công cụ là vì bất kể công cụ gì cũng không cứng bằng nắm đấm của hắn.

Sau khi dung hợp kim cương, cơ thể cứng như kim cương, không chỉ đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, mà còn là vũ khí tốt nhất.

Sau khi vách đá sụp đổ, một lối đi tối om hiện ra. "Tiểu Cữu, cậu cũng trâu bò quá, cậu trở nên lợi hại thế này từ bao giờ vậy!" "Được rồi, trang bị, thức ăn bị nước cuốn trôi quá nửa, đồ còn lại không biết có cầm cự được đến lúc an toàn ra ngoài không, đừng lãng phí thời gian nữa, mau chóng tìm lối ra thôi." Trương Hạo nói một câu rồi đi vào lối đi, những người khác vội vàng đi theo.

Gã lái thuyền và lão già nhìn nhau, cũng lầm lũi bám theo sau đội

ngũ.

Trương Hạo vừa đi dọc theo lối đi được một đoạn ngắn, tiếng nhắc nhở của hệ thống lại vang lên bên tai. [Đinh!

Ký chủ đã đến gần cổ mộ, hoàn thành thám hiểm sẽ nhận được phần thưởng số lần dung hợp.

Hệ thống sẽ dựa trên biểu hiện của ký chủ (giết quái vật, độ hoàn chỉnh khi thám hiểm, thương vong của đội, thời gian tiêu tốn) để tiến hành khen thưởng, bảo đảm nhận được tối thiểu 1 lần dung hợp.] Vậy là đã đến gần cổ mộ rồi.

Hang sông xuyên qua dưới Cửu Long Lĩnh, theo lời gã lái thuyền thì dưới mỗi ngọn núi của Cửu Long Lĩnh đều chôn một vị hoàng đế.

Cũng không biết ngôi mộ này rốt cuộc chôn ai, hy vọng đừng như lời Ngô Tam Thúc nói là đã bị người ta trộm sạch. "Ma, có ma!" Đội ngũ đang di chuyển, Đại Khuê đột nhiên hét lớn một tiếng, cả người sợ đến mức ngã bệt mông xuống đất.

Chỉ thấy phía trước lối đi có một bóng trắng lơ lửng giữa không trung.

Phan Tử cầm đèn pin chiếu luồng sáng vào bóng trắng mới nhìn rõ, hóa ra là một cái xác mặc áo trắng treo ở trên đó. "Đồ vô dụng, bị một cái xác dọa thành ra thế này, còn không bằng hai đứa vãn bối lần đầu xuống mộ." "Tam...

Tam Gia, thật sự có ma!" Ngô Tam Thúc trừng mắt: "Câm mồm, còn yêu ngôn hoặc chúng nữa thì lần sau đừng đi cùng tôi." Đại Khuê vội vàng ngậm miệng không dám nói nữa.

Hắn lồm cồm bò dậy đi theo sau đội ngũ, rón rén đến gần cái xác kia.

Đợi đến khi mọi người đến gần mà cái xác cũng không có phản

ứng gì, lúc này Đại Khuê mới yên tâm.

Theo đà tiến của đội ngũ, trong lối đi thỉnh thoảng lại xuất hiện xác chết treo trên đỉnh đầu.

Hạo Thiên Chân nhìn những cái xác này cảm thán: "Chắc những người này đều là dùng để bồi táng, đế vương cổ đại đúng là nhẫn tâm, vì bọn họ mà bao nhiêu người vô tội mất mạng." Ngô Tam Thúc lắc đầu: "Thế này đã là gì, có những cái còn tàn nhẫn hơn cháu chưa thấy đâu, ví dụ như loại khi còn sống đổ thủy ngân vào toàn thân để làm kim đồng ngọc nữ còn tàn nhẫn hơn thế này nhiều.

Sau này cháu xuống mộ nhiều, thấy nhiều rồi tự nhiên sẽ không như hôm nay nữa." Nhóm người lại đi thêm một đoạn trong hang động, lúc này giữa lối đi đột nhiên xuất hiện một tấm bia đá.

Mọi người thấy vậy phấn khích không thôi, có bia đá xuất hiện đồng nghĩa với việc có người từng tới đây, vậy tự nhiên sẽ có lối ra.

Mọi người rảo bước đến bên bia đá, muốn tìm manh mối quan trọng trên đó. "Trên bia đá này sao toàn vẽ bùa thế nhỉ?" Phan Tử chiếu đèn vào bia đá, thấy bên trên toàn là ký hiệu trừu tượng, căn bản không hiểu gì. "Đây là văn tự nước Lỗ thời Chiến Quốc, chắc là mộ chí minh, bên trên ghi chép cuộc đời chủ mộ." Hạo Thiên Chân có nghiên cứu về cổ văn, liếc mắt liền nhận ra lai lịch những chữ này. "Tiểu Tam Gia, cậu bảo mấy cái bùa chú này là chữ viết, vậy cậu mau dịch xem bên trên viết cái gì!" "Ừm!" Hạo Thiên Chân đáp một tiếng rồi chăm chú nghiên cứu. "Quỷ Cốc tiên sinh, có bản lĩnh thông thiên triệt địa, am hiểu quy luật tự nhiên, còn có ảo diệu thiên đạo..." "Cái gì?" "Quỷ Cốc Tử, ông ấy không phải người nước Sở sao, sao lại táng ở địa bàn nước Lỗ?" Theo lời Thiên Chân, trên bia đá khắc mộ chí minh, ghi chép cuộc đời chủ mộ.

Đã ghi chép sự tích Quỷ Cốc Tử, vậy nghĩa là đây là mộ thất của

Quỷ Cốc Tử.

Quỷ Cốc Tử là đại gia thời Chiến Quốc, có bản lĩnh thông thiên triệt địa, thấu hiểu thiên cơ, lại là người sáng lập Kỳ Môn Độn Giáp.

Mộ thất của một đại năng như vậy, bảo vật bên trong e là cũng kinh thiên động địa.

Đương nhiên kỳ ngộ thường đi kèm rủi ro, mộ thất của đại năng như Quỷ Cốc Tử sợ là không dễ vào. "Tam Gia, giờ chúng ta làm sao, tiếp tục đi hay là...?" Biết phía trước là mộ Quỷ Cốc Tử, Phan Tử nhất thời không quyết định được, không biết làm sao cho phải.

Ngô Tam Thúc không khỏi nhíu mày: "Lùi lại chỉ có một con đường dưới nước, không có dưỡng khí mà ở dưới nước lâu thì tuyệt đối không có khả năng sống sót, mộ Quỷ Cốc Tử tuy nguy hiểm nhưng còn có một tia sinh cơ." Nói đến đây, Phan Tử tự nhiên biết chọn thế nào.

Thế là cả nhóm vòng qua bia đá, men theo lối đi tiếp tục tiến lên.

Vừa vượt qua bia đá, Trương Hạo liền cảm thấy không khí xung quanh lạnh đi vài phần, hắn cảm giác như mình đang ở trong hầm băng. "Á!" Đang đi thì phía sau đột nhiên truyền đến tiếng thảm thiết.

Trương Hạo quay đầu nhìn lại, chỉ thấy gã lái thuyền không biết vì sao ngã xuống đất, hơn nữa cơ thể hắn giống như sô cô la trong lò vi sóng, nhanh chóng tan chảy.

Trong nháy mắt, gã lái thuyền đã biến thành một vũng nước mủ.

Lão già đánh xe trâu ngã ở cách đó không xa, cả người đã sợ đến ngây dại. "Mọi người đừng tách ra." Ngô Tam Thúc lớn tiếng nhắc nhở, rồi dẫn mọi người lùi lại, đến trước vũng nước mủ mới dừng lại.

Ông ngồi xổm xuống quan sát kỹ, thời gian trôi qua mày càng nhíu

càng sâu. "Tam Gia, chuyện gì thế này, một người sống sờ sờ sao chớp mắt cái đã biến thành nước mủ?" Ngô Tam Thúc lắc đầu: "Dưới đất không có gì bất thường, chú cũng không biết là chuyện gì." "Mau nhìn kìa, đó là cái gì?" Hạo Thiên Chân chỉ tay vào vách đá một bên lối đi, kinh hô.

Mọi người nhìn theo hướng đó, chỉ thấy trong vách đá không biết từ lúc nào chui ra vô số thứ giống như sợi tóc.

Những sợi tóc này cứ như có sự sống, chúng không ngừng co duỗi tiến lại gần những người đứng gần đó. "Mau tản ra, chính là thứ này khiến gã lái thuyền tan chảy trong nháy mắt." Trương Hạo vừa kéo Hạo Thiên Chân ra vừa lớn tiếng cảnh báo.

Mọi người vừa tản ra, những thứ giống sợi tóc kia đã vươn tới vị trí họ vừa đứng.

Thứ này tuy đáng sợ nhưng may là tốc độ sinh trưởng không nhanh, có thể dễ dàng tránh né.

Lúc này, Hạo Thiên Chân chú ý tới lão già đánh xe trâu, lão đã sớm sợ chết khiếp, ngã trên mặt đất không biết động đậy. "Mau, mau chạy đi!" Hạo Thiên Chân hét lớn nhắc nhở.

Lời cậu vừa dứt đã có một sợi tóc vươn tới người lão già.

Sợi tóc như có sự sống, vậy mà men theo lỗ chân lông chui tọt vào trong cơ thể.

Khi sợi tóc chui vào, cơ thể lão già bắt đầu tan chảy, chỉ một lát sau đã giống gã lái thuyền, biến thành một vũng nước mủ.

Chương 6

"Đừng quan tâm nữa, mau rời khỏi đây." Ngô Tam Thúc nhắc một tiếng, xoay người lao về phía trong cổ mộ.

Những người khác vội vàng bám theo, mộ Quỷ Cốc Tử này thực sự quỷ dị, chưa vào trong đã xuất hiện thứ quái đản thế này, bên trong còn gì nữa đây, tốt nhất là tranh thủ rời đi sớm.

Nhóm người chưa đi được mấy bước đã phát hiện vách đá bốn phía toàn là loại sợi tóc kia, chúng không ngừng chui ra từ vách đá, chẳng mấy chốc đã chiếm cứ cả lối đi, khiến người ta không còn chỗ trốn. "Đây là cái quỷ gì vậy, hôm nay chúng ta không phải bỏ mạng tại đây chứ?" Đại Khuê nhìn những sợi tóc rợp trời dậy đất, lộ vẻ tuyệt vọng. "Đây là Tơ Khuẩn Ăn Thịt Người (Thực Nhân Khuẩn Ti), có kịch độc." Lúc này Trương Kỳ Lân luôn im lặng trong đội đột nhiên lên tiếng.

Hắn rút Hắc Kim Cổ Đao sau lưng ra, cứa lòng bàn tay vào lưỡi dao một đường, máu tươi phun trào.

Trương Kỳ Lân vung tay, máu tươi văng ra, những nơi máu đi qua, đám khuẩn ti kia như gặp thiên địch, tránh còn không kịp. "Chuyện... chuyện này là sao, đám khuẩn ti kia sao lại tránh ra hết vậy?" Hạo Thiên Chân, Phan Tử và mấy người nhìn thấy cảnh này đều kinh ngạc há hốc mồm. "Đừng quan tâm nhiều thế, rời đi trước đã." Trương Hạo nhắc một tiếng rồi kéo Hạo Thiên Chân lao về phía trước.

Đám khuẩn ti sở dĩ tránh ra đều là do máu Kỳ Lân.

Hắn nhân lúc mọi người không chú ý, đưa tay hứng lấy một giọt máu Kỳ Lân đang bay giữa không trung.

Hệ thống Dung hợp Vạn vật chỉ cần là vật chết (hoặc rời khỏi cơ

thể) là có thể dung hợp, máu Kỳ Lân tự nhiên cũng có thể dung hợp.

Không ngoài dự đoán, sau khi dung hợp cũng sẽ nhận được huyết mạch Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân là tộc trưởng cuối cùng của Trương gia, máu Kỳ Lân của hắn là thuần khiết nhất cả gia tộc.

Dung hợp máu Kỳ Lân từ cơ thể Trương Kỳ Lân tự nhiên là thích hợp nhất.

Trương Hạo vừa tiến lên vừa ra lệnh cho hệ thống: "Hệ thống, dung hợp máu Kỳ Lân!" [Đinh!

Đã nhận lệnh, bắt đầu dung hợp.] Tiếng hệ thống vang lên, một giọt máu Kỳ Lân hóa thành vô số phân tử nhỏ bao bọc toàn thân Trương Hạo.

Những phân tử nhỏ này như sống lại, liều mạng chui vào cơ thể hắn. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ tư.

Vật phẩm dung hợp: Máu Kỳ Lân.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được đặc tính vật phẩm dung hợp: Huyết mạch Kỳ Lân.] Giống như hắn dự liệu, đã nhận được huyết mạch Kỳ Lân.

Đúng lúc này, tiếng nhắc nhở của hệ thống lại vang lên. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm đặc thù (vật phẩm sở hữu tác dụng đặc thù, ví dụ như huyết mạch đặc thù, đồ cổ có công năng đặc thù, linh dược...), kích hoạt nhiệm vụ ẩn: Thu thập 3 loại vật phẩm đặc thù, phần thưởng là tính năng tiến hóa huyết mạch.

Huyết mạch mỗi lần tiến hóa, tất cả thuộc tính sẽ tăng gấp đôi, tiến hóa lần thứ chín còn có thể nhận được năng lực Huyết Mạch Hóa

Hình.] Nhiệm vụ ẩn dường như không khó hoàn thành, chỉ cần kiếm được ba loại vật phẩm đặc thù là có thể mở khóa tính năng tiến hóa huyết mạch.

Trong cổ mộ cái khác không nói, vật phẩm đặc thù thì đúng là không thiếu, nói không chừng lần này ra khỏi mộ là có thể thu thập đủ không chỉ ba loại.

Như Thi Miết Vương, Vẫn Ngọc, Thiên Tâm Thạch, Cửu Đầu Xà Bách, Tinh thể Kỳ Lân trong Lỗ Vương Cung, không ngoài dự đoán đều là vật phẩm đặc thù.

Nghĩ đến đây, Trương Hạo không khỏi mong chờ.

Bản thân máu Kỳ Lân đã rất mạnh rồi, không chỉ tăng tuổi thọ mà còn có thể xua đuổi côn trùng, trừ tà.

Mở khóa năng lực tiến hóa huyết mạch thì còn gì bằng, hơn nữa còn có thể hóa hình, nếu tương lai có thể triệu hồi một con thượng cổ thần thú Kỳ Lân ra chiến đấu cho mình, thì oai phong biết bao.

Máu Kỳ Lân của Trương Kỳ Lân tuy có thể xua tan đám khuẩn ti này, nhưng phạm vi hiệu quả có hạn, hơn nữa không biết lối đi sâu bao nhiêu, lỡ như lối đi rất dài, cho dù có xả hết máu của hắn cũng chưa chắc đã thoát ra được.

Đúng như Trương Hạo dự đoán, mọi người cứ đi được một đoạn thì Trương Kỳ Lân lại phải xả máu một lần.

Theo số lần xả máu tăng lên, sắc mặt hắn cũng ngày càng trắng bệch.

Đối mặt với khuẩn ti rợp trời, dù mạnh như Trương Kỳ Lân cũng đành bó tay. "Làm sao đây, máu Tiểu Ca sắp cạn rồi!" "Mọi người nấp sau lưng tôi, đừng rời ra." Cơ thể Trương Hạo khi chịu ngoại lực tấn công sẽ cứng như kim cương, tự nhiên không sợ loại khuẩn ti kịch

độc có thể làm người tan chảy trong nháy mắt, nhưng những người khác thì khác.

Không ngoài dự đoán lúc này họ đã tiến vào trong mộ Quỷ Cốc Tử, biểu hiện của hắn sẽ quyết định trực tiếp số lần dung hợp nhận được.

Giết quái, thời gian thông quan, độ hoàn chỉnh khi thám hiểm và cả thương vong nhân sự đều sẽ ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng.

Cho nên hắn cũng không giấu nghề nữa, hiện tại mọi người gặp nguy hiểm, tự nhiên phải đứng ra, để đội ngũ thám hiểm trọn vẹn ngôi mộ cổ với thương vong nhỏ nhất và tốc độ nhanh nhất. "Tiểu Hạo đừng có sính cường, khuẩn ti chỉ cần chui vào cơ thể, không quá mấy giây là người sẽ tan chảy, thần tiên đến cũng vô phương cứu chữa." "Tam Ca, không cần lo." Trương Hạo chắn mọi người ra sau lưng, một mình lao lên trước nhất.

Đám khuẩn ti cảm nhận được Trương Hạo đến gần liền phân phân tấn công về phía hắn.

Chúng giống như khi tấn công người khác, men theo lỗ chân lông trên da chui vào cơ thể hắn.

Tuy nhiên cường độ cơ thể Trương Hạo vượt xa tưởng tượng, đao thương còn không thể làm bị thương mảy may, mấy sợi khuẩn ti làm sao chui vào được.

Hắn hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Đám người phía sau thấy vậy kinh ngạc không thôi, ai nấy đều há hốc mồm. "Tiểu Hạo, chuyện này là sao?" "Tiểu Cữu, tại sao khuẩn ti không làm hại cậu?" Trương Kỳ Lân cũng phải liếc nhìn.

Trương Hạo không giải thích nhiều, hắn vừa tiến lên, vừa chủ động xuất kích, trực tiếp đưa tay giật đứt những đám khuẩn ti tấn

công tới, ngạnh kháng mở ra một con đường an toàn cho mọi người phía sau.

Mười mấy phút sau mọi người mới thoát khỏi lối đi, tiến vào một gian thạch thất hình tròn.

Nếu không có Trương Hạo ra tay, chỉ dựa vào việc Trương Kỳ Lân xả hết máu thì mọi người cũng không đến được đây. "Phù..." Thấy xung quanh không còn khuẩn ti kịch độc xuất hiện, mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nghỉ ngơi một chút, cả nhóm mới bắt đầu xem xét thạch thất hiện tại.

Chỉ thấy gian thạch thất này cao mười mấy mét, hình trụ tròn, trên đỉnh có tám bức tượng đầu rồng vây quanh một vòng, ẩn ước có thể thấy trong miệng chúng đều ngậm một viên long châu bằng đá. "Rầm!" Bỗng nhiên lối vào truyền đến tiếng nổ lớn.

Chỉ thấy chỗ lối vào vừa đi qua đột nhiên rơi xuống một tảng đá lớn lấp kín mít lối ra.

Cùng lúc đó, miệng các tượng đầu rồng há ra, thạch châu trong miệng lăn xuống, ngay sau đó vang lên tiếng rào rào, cát lún không ngừng từ miệng rồng rót vào thạch thất. "Là cát lún, giờ chúng ta đã bị nhốt ở trong, nếu không kịp thời tìm được lối ra sẽ bị đống cát lún này chôn sống!" Ngô Tam Thúc nhìn thấy cơ quan cát lún liền nhíu mày, loại cơ quan này là khó phá giải nhất, cũng là khó đối phó nhất, lại còn hung hiểm nhất, lúc nào cũng có thể khiến người ta mất mạng.

Cát chảy rất nhanh, chỉ vài nhịp thở đã ngập đến mắt cá chân mọi người.

Thạch thất cao mười mấy mét, với tốc độ này thì chẳng mấy chốc sẽ bị cát lấp đầy.

Chương 7

"Tam Gia, giờ làm sao đây, tôi còn chưa lấy vợ, tôi không muốn chết đâu!" Đại Khuê nhìn cát lún không ngừng rót vào, bắt đầu khóc cha gọi mẹ. "Đồ vô dụng, đã chết đâu, cậu sức lớn thế, hay là thử húc đổ tường xem?" Ngô Tam Thúc bực mình mắng.

Ông cố ép mình trấn tĩnh, suy nghĩ xem làm thế nào mới phá giải được cơ quan này để bảo toàn tính mạng. "Tam Gia, chúng ta có thể nghĩ cách bịt miệng mấy đầu rồng kia lại không?" Ngô Tam Thúc lắc đầu: "Người thiết kế cơ quan căn bản sẽ không cho chúng ta cơ hội đó, độ cao mười mấy mét, bốn phía vách tường trơn tuột không có chỗ bám, căn bản không chạm tới được." "Vậy làm sao bây giờ, chẳng lẽ chúng ta cứ trơ mắt nhìn mình bị cát chôn vùi sao?" Phan Tử nhìn cát đã ngập đến bắp chân, cuống cuồng không thôi.

Ngược lại Hạo Thiên Chân tình hình có vẻ tốt hơn chút, không sợ hãi như những người khác, có lẽ đây là nghé con không sợ hổ, cậu chưa từng kiến thức sự đáng sợ của cơ quan cát lún. "Tiểu Cữu, cậu có cách gì không?" Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, thực lực Trương Hạo thể hiện ra khiến Hạo Thiên Chân kính phục không thôi, trước đây có vấn đề gì cậu đều cầu cứu Ngô Tam Thúc đầu tiên.

Nhưng giờ bất tri bất giác số lần cầu cứu Ngô Tam Thúc ngày càng ít, có vấn đề là nghĩ ngay đến Trương Hạo.

Trương Hạo không lên tiếng, hắn vẫn luôn nhìn chằm chằm Trương Kỳ Lân.

Lúc này Trương Kỳ Lân đang dùng hai ngón tay di chuyển trên vách tường.

Ngón tay Phát Khâu ngoài tác dụng tấn công còn có khả năng cảm

nhận nhạy bén, có thể phát hiện mọi cơ quan nhỏ bé.

Thấy dáng vẻ bình thản của hắn, không ngoài dự đoán chắc là đã tìm được cách phá giải cơ quan.

Trương Kỳ Lân bỗng nhiên dừng lại dưới một bức tượng đầu rồng đá.

Hắn sử dụng Ngón tay Phát Khâu trực tiếp đâm thủng một viên gạch đá trên tường, đốt ngón tay cong lại móc vào viên gạch từ từ kéo ra ngoài.

Đợi viên gạch được kéo ra, bên trong lộ ra một quả cầu sứ. "Bốp!" Trương Kỳ Lân rút ngón tay ra rồi đấm vào quả cầu, quả cầu sứ vỡ tan, đồng thời tiếng "rào rào" bên tai mọi người cũng dừng lại. "Cơ quan dừng rồi!" "Tốt quá, là Tiểu Ca đã phá cơ quan!" "Tiểu Ca lợi hại thật, nếu không có cậu, hôm nay chúng ta thực sự phải bỏ mạng tại đây rồi." ...

Cát lún ngừng chảy vào thạch thất, mọi người phấn khởi không thôi. "Tiểu Cữu, người kia giỏi quá, sao anh ta tìm được cơ quan hay vậy?" "Là Ngón tay Phát Khâu, có cậu ta trong đội, gặp cơ quan không cần quá lo lắng.

Có điều bây giờ chưa phải lúc thư giãn đâu." Cát lún tuy đã hết, nhưng bên tai lại vang lên tiếng sột soạt.

Đã thấy có những con rết đỏ to bằng cánh tay từ dưới cát chui lên. "Lũ rết này sao to thế, thành rết tinh hết rồi à?" Đại Khuê vừa lẩm bẩm vừa lấy xẻng công binh đập vào con rết đang đến gần. "Bép" một tiếng, con rết nát thành vô số mảnh.

Những người khác cũng cầm dụng cụ vừa tay xua đuổi rết.

Chỉ là thời gian trôi qua, lũ rết ngày càng nhiều, như vô cùng vô tận.

Dần dần đã có rết đột phá phòng thủ áp sát mọi người. "Em nhớ ra rồi, trong cuốn nhật ký của ông nội từng xuất hiện loại rết này, chúng là rết kịch độc, chỉ cần bị cắn là lập tức ngạt thở, sau đó nhìn cơ thể mình nhanh chóng tan chảy, hóa thành nước mủ.

Đáng sợ nhất là lúc tan chảy thực ra chưa chết, mà vẫn có ý thức, nhưng không làm gì được, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Năm xưa Trần Tổng Bả Đầu (Trần Ngọc Lâu) ở mộ Bình Sơn cũng vì thứ này mà tổn thất không ít người." "Vậy làm sao đây, chúng ta sẽ không chết hết ở đây chứ?" Đại Khuê nghe thấy rết kịch độc đáng sợ thì sợ đến run cầm cập, động tác cũng không còn linh hoạt, dần dần có thêm nhiều rết độc áp sát. "Tam Thúc, vậy trong nhật ký ông nội có viết Trần Tổng Bả Đầu cuối cùng dùng thủ đoạn gì đối phó đám rết này không?" "Nộ Tình Kê, một loại thần kê được cho là có huyết mạch phượng hoàng." Hạo Thiên Chân nghe vậy sắc mặt trầm xuống, lúc này biết thủ đoạn đối phó đám rết thì có ích gì, nước xa không cứu được lửa gần.

“Tiểu Ca, hay là anh lại cho tí huyết đi?” Phan Tử thấy rết độc chui ra từ trong cát ngày càng nhiều, biết rằng cứ tiếp tục thế này cũng chẳng cầm cự được bao lâu, cho dù không bị rết cắn chết thì cũng mệt chết.

Trương Kỳ Lân vì đối phó với đám khuẩn ti kịch độc đã tiêu hao quá nhiều máu Kỳ Lân, lúc này sắc mặt trắng bệch vẫn chưa khôi phục.

Nếu lại lấy máu nữa thì có thể ngất xỉu bất cứ lúc nào, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Phan Tử cũng sẽ không mở miệng.

Trương Kỳ Lân cũng biết tình huống khẩn cấp, tuy không nói gì nhưng đã rút Hắc Kim Cổ Đao ra, hiển nhiên là chuẩn bị lấy máu.

Ngay lúc này, Trương Hạo đột nhiên tiến lên, tay quẹt một cái lên

lưỡi Hắc Kim Cổ Đao, một vết thương xuất hiện trong lòng bàn tay, máu tươi tức thì tuôn ra.

Cậu vung tay lên, nơi nào máu tươi rơi xuống, lũ rết độc đều tránh còn không kịp, quay đầu chui tọt xuống cát trốn chạy.

"Trời đất ơi, chuyện này là sao?" Nhìn thấy cảnh này, mọi người đều ngẩn người.

"Tiểu Hạo, sao máu cậu còn hiệu nghiệm hơn cả thuốc đuổi trùng thế?" "Đúng đấy Tiểu Cữu, tại sao máu của cậu lại có thể xua đuổi đám rết này?" Trương Kỳ Lân cũng đăm chiêu nhìn Trương Hạo, đây là lần đầu tiên anh thấy có người ngoài Trương gia mà máu lại có tác dụng đuổi trùng.

Cho dù là người Trương gia, ngoại trừ bản thân anh, máu của các tộc nhân khác tuyệt đối không có hiệu quả tốt như máu Trương Hạo.

Điều này có nghĩa là độ tinh khiết huyết mạch trong cơ thể Trương Hạo cực cao, ít nhất cũng không thấp hơn anh.

Ngay lúc Trương Hạo còn đang nghĩ cách giải thích, Ngô Tam Thúc đã nhanh nhảu cướp lời: "Có những người từ nhỏ đã được ngâm trong dược dịch, lớn lên máu của họ sẽ có hiệu quả đuổi trùng nhất định, hoặc giả từng nuốt linh dược đặc thù nào đó cũng vậy.

Còn một khả năng nữa là bẩm sinh, máu của họ khác với người thường, sẽ có một số hiệu quả đặc biệt." Nói xong ông còn liếc nhìn Trương Kỳ Lân một cái, rõ ràng là ông biết chuyện về huyết mạch Kỳ Lân.

Ngô Tam Thúc là cáo già, Trương Kỳ Lân từng thể hiện hiệu quả của máu Kỳ Lân trước mặt ông, tự nhiên ông có thể liên tưởng đến những điều này.

Chỉ là điều khiến ông không hiểu là tại sao máu của Trương Hạo

cũng có tác dụng như vậy.

Trương Hạo và Trương Kỳ Lân tuy cùng họ Trương, nhưng tuyệt đối không phải người một nhà.

Được Ngô Tam Thúc nhắc nhở, Trương Hạo cũng nghĩ ra lý do thoái thác: "Tam Ca nói không sai, hồi nhỏ tôi từng ăn được một miếng Kỳ Lân Kiệt, từ đó về sau máu của tôi liền có hiệu quả đuổi trùng đặc biệt." Mọi người gật gù, đồng thanh nói: "Hóa ra là vậy." Chỉ có Trương Kỳ Lân là ngoại lệ, anh biết Kỳ Lân Kiệt tuyệt đối không có hiệu quả như thế này, bất quá anh cũng không nói thêm gì.

"Máu của tôi duy trì được bao lâu cũng không chắc, tốt nhất vẫn là tìm cách tìm lối ra rời khỏi đây, nếu không lát nữa máu mất tác dụng thì đám rết kia lại chui lên đấy." Mọi người vừa nghĩ đến đám rết độc đáng sợ liền thấy Trương Hạo nói có lý, hiện tại quan trọng nhất là tìm lối thoát, thế là lập tức tản ra tìm kiếm xung quanh thạch thất.

"Tiểu Ca, có phát hiện gì không?" Trương Hạo biết, mấu chốt để tìm lối ra nằm ở trên người Trương Kỳ Lân, ngón tay Phát Khâu của anh cảm giác cực nhạy bén, chỉ cần trong thạch thất có lối ra thì anh nhất định có thể phát hiện.

Trương Kỳ Lân gật đầu, tay chỉ về một phía vách tường.

Trương Hạo lập tức hiểu ý, vung nắm đấm đập mạnh vào vị trí anh chỉ.

"Rầm" một tiếng nổ lớn, vách tường nứt toác, sụp đổ, lộ ra một cái lỗ hổng lớn.

Phía sau lỗ hổng hiện ra một con đường hầm chỉ đủ cho một người đi qua.

Những người khác thấy vậy lập tức vây lại.

Ngô Tam Thúc thò tay vào đường hầm sờ soạng một chút, lại đưa

tay lên mũi ngửi ngửi.

“Đây có lẽ là một cái đạo động (hầm trộm mộ), không biết tại sao cuối cùng đạo động lại không được đục thông.” “Tam Gia, vậy chúng ta bây giờ nên làm thế nào, vào trong xem thử hay là...?” “Trong thạch thất cơ quan trùng trùng, có thể mất mạng bất cứ lúc nào, chúng ta không có lựa chọn, chắc là có thể thông qua cái đạo động này tìm được lối ra.” Ngô Tam Thúc nói một tiếng rồi sắp xếp cho Phan Tử vào đạo động đầu tiên, Đại Khuê đi cuối cùng, những người khác ở giữa, như vậy bảo đảm an toàn cho Trương Hạo và Hạo Thiên Chân ở mức tối đa.

Sắp xếp ổn thỏa xong, mọi người lần lượt chui vào trong đạo động.

Không gian trong đạo động không rộng rãi, tất cả mọi người chỉ có thể bò rạp để di chuyển.

Mười mấy phút sau, đội ngũ đột nhiên dừng lại.

“Phan Tử, sao thế, sao tự nhiên không đi nữa?” “Tam Gia, đạo động ở đây chia ngả, không biết nên đi bên nào!” Ngô Tam Thúc cũng đau đầu, sao cũng không ngờ tới đạo động lại còn chia ngả.

Ông tốn sức lắm mới bảo Phan Tử tránh ra để chen lên đầu hàng, nghiên cứu ở ngã ba nửa ngày cũng không biết rốt cuộc nên đi bên nào.

Chương 8

Cuối cùng chỉ có thể để Phan Tử đi thăm dò một bên trước, những người khác đợi tại chỗ.

Không lâu sau Phan Tử từ đạo động bên trái lùi trở lại.

“Tam Gia, bên kia là đường cụt, có tấm đá chặn lại.” “Ừ, vậy chúng ta đi bên phải xem sao.” Phan Tử lại quay về đầu hàng dẫn đội ngũ tiến lên trong đạo động.

Bò thêm vài trăm mét, đạo động đột nhiên trở nên rộng rãi, mọi người cũng có thể đứng thẳng người để đi lại.

“Tam Gia, có phát hiện!” Đột nhiên một cái xác chết xuất hiện trong đạo động.

“Phan Tử, cậu qua đó xem tình hình thế nào.” Ngô Tam Thúc ra hiệu cho những người khác dừng lại chờ đợi, để một mình Phan Tử qua thăm dò.

Phan Tử đáp một tiếng rồi một mình đi qua kiểm tra, gã ngồi xổm xuống, dùng dao găm khều khều đám bọ xác chết trên mặt đất.

Ai ngờ dao vừa chạm vào, cái xác kia liền chi ly phá toái, tan tác đầy đất, chỉ còn lại một bộ xương trắng.

“Tam Gia, không có nguy hiểm.” Nghe thấy không có nguy hiểm, Ngô Tam Thúc mới dẫn mọi người đi tới.

Trương Hạo lúc đi ngang qua cái xác đột nhiên dừng lại.

“Tiểu Hạo, sao thế?” “Mọi người nhìn ngón tay hắn kìa.” Trương Hạo chỉ vào tay trái bộ xương.

Hai ngón tay trái phải của bộ xương kia rõ ràng dài hơn người

bình thường rất nhiều.

Tình huống tương tự mọi người cũng không phải thấy lần đầu, tay trái phải của Trương Kỳ Lân cũng y hệt như vậy.

Sở dĩ có hai ngón tay thon dài như thế, là bởi vì từ nhỏ tu luyện Phát Khâu Chỉ, hơn nữa phải tu luyện đến trình độ cực kỳ cao thâm mới tạo thành được.

Ngô Tam Thúc lập tức hiểu ý Trương Hạo.

Chủ nhân bộ xương trắng dưới đất này đã biết Phát Khâu Chỉ, vậy xác suất lớn có quan hệ với Phát Khâu Thiên Quan, nói không chừng hắn chính là vị Phát Khâu Thiên Quan đã biến mất tăm tích từ thời đầu nhà Minh.

Phát Khâu Thiên Quan một thân bản lĩnh cao cường; Phát Khâu Chỉ, Súc Cốt Công, Tầm Long Quyết đều là tuyệt kỹ giữ nhà của bọn họ.

Người có bản lĩnh lớn như vậy tại sao lại chết trong đạo động?

Nhất định là đã gặp phải nguy hiểm tày trời.

Nghĩ đến đây, thần tình mọi người không khỏi khẩn trương lên.

"Mọi người cẩn thận!" Đúng lúc này, đột nhiên có một tấm lưới trắng khổng lồ ập về phía mọi người.

Tấm lưới chiếm cứ cả hang động, bao trùm tất cả vào bên trong, khoảnh khắc rơi xuống liền trói chặt mọi người lại.

Phan Tử vừa định giãy giụa, lại phát hiện cơ thể đã không thể cử động.

Ngô Tam Thúc, Hạo Thiên Chân, Đại Khuê cũng đều như vậy.

Chỉ có Trương Hạo và Trương Kỳ Lân là không sao.

Trương Hạo nháy mắt hiểu ra vấn đề.

"Trên lưới có độc, có thể làm người ta tê liệt." "Đang yên đang lành, sao lại đột nhiên lòi ra một cái lưới lớn thế này?" Ngay khi mọi người còn đang nghi hoặc khó hiểu, một con nhện to bằng cái đầu tàu hỏa xuất hiện trong tầm mắt.

Lúc này mọi người mới vỡ lẽ tấm lưới khổng lồ kia hóa ra là mạng nhện.

"Nhện to thế này sợ là đã thành tinh rồi chứ?" "Đây là Nhân Diện Hắc Đồn Hưởng, vẫn là thời kỳ ấu niên thôi, thể trưởng thành to đến mức cái đạo động này cũng chứa không nổi đâu." Trương Hạo liếc mắt một cái liền nhận ra lai lịch con nhện, cậu cũng không ngờ trong ngôi cổ mộ dưới Cửu Long Lĩnh lại có thứ này tồn tại.

"Hóa ra là thứ này, hiện tại chúng ta đều bị lưới trói, lại trúng độc, xem ra sắp thành thức ăn cho nó rồi!" Đại Khuê đã bật khóc, bị lưới trói thì chớ, quan trọng là còn không cử động được, chỉ có thể trơ mắt nhìn con nhện khổng lồ bò về phía mình.

Hắn đã có thể tưởng tượng ra cảnh lát nữa con nhện sẽ bơm dịch tiêu hóa vào người hắn, cơ thể bắt đầu thối rữa từ bên trong, rồi thành một vũng nước lỏng để con nhện hút sạch.

"Đại Khuê, mày nói nhảm gì đấy, không thấy Tiểu Hạo và Tiểu Ca vẫn cử động được à!" Đại Khuê đảo mắt, lúc này hắn mới phát hiện Trương Hạo và Trương Kỳ Lân không bị ảnh hưởng.

Trương Kỳ Lân đã rút Hắc Kim Cổ Đao chém vào tơ nhện.

Nhưng mà đám tơ nhện này độ dai cực tốt, một đao chém lên căn bản không đứt, ngược lại vì tính dính của tơ mà càng trói mọi người chặt hơn.

"Lửa, dùng lửa!" Trương Hạo nhớ thứ này sợ lửa.

Cậu móc từ trong túi ra một cây pháo sáng, bật lửa rồi ném vào, "Oanh" một tiếng, mạng nhện toàn bộ hóa thành tro bụi.

Mọi người thấy thế rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm.

"Lửa quả nhiên có hiệu quả!" "Tiểu Cữu, cậu cũng lợi hại quá, sao cái gì cũng biết thế?" "Bây giờ chưa phải lúc thư giãn đâu, đừng quên mọi người vẫn còn đang trúng độc." Được Trương Hạo nhắc nhở, trái tim vừa buông lỏng của mọi người lại treo lên.

Hơn nữa con Nhân Diện Hắc Đồn Hưởng trong đạo động kia cách mọi người cũng rất gần.

"Tiểu Ca, anh giúp mọi người giải độc, tôi đi giải quyết con của nợ kia!" Trương Hạo nhắc một tiếng rồi lao về phía Nhân Diện Hắc Đồn Hưởng.

Con nhện cảm giác được Trương Hạo đến gần, cái miệng há ra lại phun một đoàn vật thể hình cầu màu trắng.

Quả cầu trắng tản ra giữa không trung hình thành một tấm lưới lớn chiếm cứ cả diện tích đạo động chụp về phía Trương Hạo.

Trương Hạo lại lần nữa đốt một cây pháo sáng ném về phía tấm lưới, "Oanh" một tiếng mạng nhện biến thành tro tàn rơi lả tả xuống đất.

Lúc này cậu đã áp sát Nhân Diện Hắc Đồn Hưởng.

Trương Hạo vung nắm đấm nện thẳng vào đầu nó.

Khi nắm đấm của cậu tiếp xúc với đầu con quái vật, chỉ nghe thấy tiếng "Rắc" vang lên, con nhện to bằng đầu tàu hỏa trong nháy mắt tắt thở.

"Chết rồi?" "Thế là chết rồi á?" "Con nhện to như cái đầu tàu hỏa, Tiểu Hạo thế mà giết nó dễ dàng như bóp chết một con kiến?" Mọi

người tuy đều biết Trương Hạo sức lực rất lớn, đến cả vách đá cứng rắn cũng có thể một quyền đấm vỡ.

Nhưng những biểu hiện trước kia còn kém xa sự chấn động khi đánh chết Nhân Diện Hắc Đồn Hưởng lần này.

Một con nhện khổng lồ, chỉ riêng cái thể hình bày ra đó thôi đã khiến người ta sợ hãi.

Một sinh vật to lớn và khủng bố như vậy, bị Trương Hạo một quyền miểu sát (giết trong nháy mắt), thực sự khiến người ta khó tin, sự chấn động mang lại cũng là chưa từng có.

Trong khi Trương Hạo đánh chết Nhân Diện Hắc Đồn Hưởng, Trương Kỳ Lân cũng đã giúp đám người Ngô Tam Thúc giải độc.

Trương Hạo đợi mọi người hồi phục tiếp tục lên đường thì bất động thanh sắc đi ở cuối hàng.

Cậu dùng tay chạm vào xác Nhân Diện Hắc Đồn Hưởng, sau đó hạ lệnh: "Hệ thống, dung hợp Nhân Diện Hắc Đồn Hưởng!" `[Đinh!

Đã nhận được chỉ lệnh, bắt đầu dung hợp.]` Tiếng nhắc nhở của hệ thống vừa dứt, xác con nhện khổng lồ liền hóa thành một vũng chất lỏng màu đen bao bọc toàn thân Trương Hạo.

Chúng không ngừng chui vào cơ thể cậu, tiến hành dung hợp. `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 5.

Vật phẩm dung hợp: Nhân Diện Hắc Đồn Hưởng.]` `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ đạt được đặc tính vật phẩm dung hợp: Cảm ứng của loài nhện.]` Quả nhiên là năng lực cảm ứng của loài nhện.

Chương 9

Theo Trương Hạo biết, đại đa số loài nhện đều bị cận thị, chỉ có thể nhìn thấy đồ vật rất gần.

Cho nên nhện tiến hóa ra năng lực cảm tri cực mạnh; những rung động nhẹ từ mặt đất, tơ nhện, không khí đều có thể cảm nhận được.

Nghĩa là năng lực cảm tri của Trương Hạo lúc này còn mạnh hơn cả năng lực cảm tri của Phát Khâu Chỉ tu luyện đến cực hạn.

Trương Kỳ Lân tu luyện Phát Khâu Chỉ đến trình độ rất cao thâm, nhưng anh muốn phát hiện cơ quan nhỏ bé thì chỉ có thể dựa vào hai ngón tay.

Còn Trương Hạo thì khác, sau khi sở hữu cảm ứng của loài nhện, năng lực cảm tri của bất kỳ tế bào nào trên người cậu đều mạnh hơn hai ngón tay kia của Trương Kỳ Lân.

"Tiểu Hạo, còn ngẩn ra đó làm gì, mau đuổi theo." Đám Ngô Tam Thúc đi được một đoạn phát hiện Trương Hạo không theo kịp, quay đầu gọi với lại.

"Tới đây!" Trương Hạo đáp một tiếng vội vàng đuổi theo.

Đoàn người lại tiến lên một đoạn trong đạo động, lúc này trên vách tường bốn phía, trên đỉnh đầu, dưới mặt đất toàn bộ đều bị mạng nhện bao phủ.

Phan Tử và Đại Khuê đi trước dùng pháo sáng đốt tơ nhện mở đường.

"Chúng ta chắc không phải chui vào ổ nhện rồi chứ?" Phan Tử vừa mở đường vừa nói.

"Rất có khả năng, nhưng may mà không gian đạo động không lớn,

mà Nhân Diện Hắc Đồn Hưởng thể hình lại rất to, thể trưởng thành không chui lọt, chúng ta tạm thời vẫn an toàn." "Oanh..." Loại tơ nhện này tuy dẻo dai, nhưng gặp lửa là cháy ngay.

Lại một mảng lớn tơ nhện bị thiêu thành tro, lộ ra dáng vẻ vốn có của đạo động.

Trên mặt đất đột nhiên xuất hiện một cái túi da trâu lập tức thu hút sự chú ý của Trương Hạo.

Cậu rảo bước tới nhặt cái túi lên mở ra xem bên trong.

"Tiểu Cữu, trong túi có gì thế?" "Một số dụng cụ trộm mộ, có thể là do cái xác chúng ta phát hiện trước đó để lại." Trong túi da trâu đựng không ít đồ, Hắc Lư Đề Tử (móng lừa đen) khô khốc, móng vuốt dò âm các loại.

"Trong túi của Phát Khâu Thiên Quan chắc phải có không ít đồ tốt nhỉ, mau đổ ra xem nào." Trương Hạo gật đầu dừng bước, đổ toàn bộ đồ trong túi ra đất.

Lúc này một con dấu màu đen to bằng ngón tay cái thu hút sự chú ý của cậu.

Đầu con dấu là một con dị thú giống rồng lại giống hổ, dưới đáy thì khắc mấy chữ to "Thiên Quan Tứ Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ".

"Nó chẳng lẽ chính là Phát Khâu Ấn?" Ngô Tam Thúc kinh hô một tiếng.

"Tam Thúc, Phát Khâu Ấn là chí bảo của môn phái Phát Khâu, tương truyền vào đầu thời Minh đã bị hủy, cái này có khi chỉ là hàng nhái thôi!" Hạo Thiên Chân thường xuyên dạo chợ đồ cổ, các loại Phát Khâu Ấn thấy nhiều rồi, chúng đều có một đặc điểm chung, đó là đều là đồ giả.

"Trông không giống giả, chỉ là chú cũng không dám khẳng định là

thật hay không.” Phát Khâu Ấn dù sao cũng là bảo vật trong truyền thuyết, chưa từng tận mắt nhìn thấy, cho dù là Ngô Tam Thúc cũng không thể biện nhận thật giả.

“Là thật.” Lúc này, Trương Kỳ Lân vốn im lặng nãy giờ đột nhiên buông một câu.

“Tiểu Ca, anh nói đây là Phát Khâu Ấn thật?” Trương Kỳ Lân gật đầu.

Ngô Tam Thúc còn muốn tiếp tục hỏi, Trương Kỳ Lân lại không đáp lại nữa.

“Tiểu Hạo, đã cậu ta nói là thật thì chắc không giả được đâu, cháu cất kỹ Phát Khâu Ấn đi.” Ngô Tam Thúc dặn dò một tiếng, đợi Trương Hạo thu dọn xong liền dẫn đội ngũ tiếp tục tiến lên.

Trương Hạo vừa đi vừa nghĩ, trong lời đồn Phát Khâu Ấn có uy năng to lớn, nếu cái trong tay là thật, vậy phải làm sao mới kích hoạt được năng lực của nó?

Ngay lúc này, tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu cậu. `[Đinh!

Nhiệm vụ ẩn: Thu thập 3 vật phẩm ẩn.

Tiến độ cập nhật, tiến độ hoàn thành nhiệm vụ 1/3.

Hoàn thành nhiệm vụ thưởng năng lực tiến hóa huyết mạch, huyết mạch tiến hóa cửu giai sẽ đạt được năng lực Huyết Mạch Hóa Hình.]` Khi tiếng hệ thống vang lên, Trương Hạo đã xác định con dấu trong tay chính là Phát Khâu Ấn hàng thật giá thật.

Không ngờ mới xuống mộ chưa bao lâu đã có được một món vật phẩm đặc thù, xem ra sắp có thể hoàn thành nhiệm vụ, đạt được năng lực tiến hóa huyết mạch.

Đã xác định Phát Khâu Ấn là thật, Trương Hạo càng tò mò làm sao để nó triển hiện uy năng.

Cậu nhớ tới trước kia đọc trong tiểu thuyết thấy rất nhiều bảo vật đều phải nhỏ máu nhận chủ, có lẽ Phát Khâu Ấn cũng vậy?

Trương Hạo ôm tâm thái thử một lần, dùng dao cứa mạnh vào ngón tay mới rạch được một vết.

Từ khi dung hợp Kim Cương Thạch, cơ thể trở nên cứng như kim cương, cho dù ý thức thao túng để cơ thể giữ trạng thái bình thường, nhưng muốn tạo ra vết thương cũng không đơn giản như vậy.

Đợi máu chảy ra, Trương Hạo nhỏ máu lên Phát Khâu Ấn.

Máu tươi vừa tiếp xúc Phát Khâu Ấn, lập tức ngấm vào trong đó biến mất không thấy tăm hơi.

"Ta là Phát Khâu Thiên Quan đời cuối cùng, Phát Khâu Thiên Quan là chưởng môn Phát Khâu Môn, nắm giữ bí mật của Phát Khâu Môn.

Kẻ có được Phát Khâu Ấn là Phát Khâu Thiên Quan, được ban cho toàn bộ truyền thừa của môn phái.

Ba đại truyền thừa của Phát Khâu Môn là Phát Khâu Chỉ, Súc Cốt Công, Điểm Yên Biện Phong.

Người đời đều tưởng Phát Khâu Môn bị triều đình đàn áp mà diệt môn, thực ra không phải.

Ta tốn mấy chục năm cuối cùng cũng tìm được dấu vết của kẻ thù.

Bọn chúng là một đám người có thể thông qua việc dùng ý thức và ký ức chiếm cứ thân thể người khác để đạt được sự vĩnh sinh.

Những kẻ này có một đặc điểm là trên người sẽ tỏa ra mùi vị đặc thù, giống như mùi hôi thối của xác chết.

Bọn chúng ký du (dòm ngó) Phát Khâu Ấn nguyên nhân là Phát Khâu Ấn có thể trữ tồn ý thức và ký ức, vạn năm cũng không tiêu tán.

Nay ngươi để Phát Khâu Ấn nhận chủ, tất định dẫn dụ kẻ địch chú ý, mong mau chóng nâng cao thực lực, nếu không e khó mà ứng đối...” Sau khi Phát Khâu Ấn hấp thu máu của Trương Hạo, trong đầu cậu bỗng dưng xuất hiện một đoạn âm thanh.

Trương Hạo từ đoạn thoại này biết được, Phát Khâu Ấn không đơn giản như bề ngoài.

Ngoài trừ tà, trấn hung, dược liệu dùng để chế tạo Phát Khâu Ấn bản thân còn có năng lực lưu trữ ý thức và ký ức.

Phát Khâu Môn chính vì năng lực này của ấn mà bị diệt môn.

Kẻ địch không đáng sợ, đáng sợ là kẻ địch không rõ lai lịch.

Cũng may không phải hoàn toàn không có manh mối, trong lời nói có nhắc đến đám người này trên thân sẽ có mùi vị đặc thù.

Chỉ cần bọn chúng xuất hiện xung quanh cậu thì nhất định có thể bị phát hiện.

Việc cấp bách bây giờ là xuống mộ nhiều hơn, có được nhiều cơ hội dung hợp để nâng cao thực lực.

Chỉ cần xuống mộ, bất luận biểu hiện thế nào, ít nhất có thể đạt được một lần cơ hội dung hợp.

Mỗi một lần dung hợp đều có thể làm thực lực tăng lên cực lớn, đợi đến khi thực lực biến mạnh rồi thì sẽ mong bọn người kia tìm tới cửa, tiện thể tóm gọn cả ổ.

Khi dứt lời, trong đầu cậu còn xuất hiện thêm một luồng ký ức không thuộc về mình.

“Hóa ra là vậy!” Khi tiêu hóa luồng ký ức này, Trương Hạo nháy

mắt hiểu ra mọi chuyện.

Ký ức này chính là do vị Phát Khâu Thiên Quan cuối cùng lưu lại bên trong.

Chương 10

Trong đó có ký ức cả đời, kiến thức, kinh nghiệm và bí mật của Phát Khâu Môn...

Trương Hạo nháy mắt liền sở hữu phương pháp tu luyện và kinh nghiệm của Phát Khâu Chỉ, Súc Cốt Công, Điểm Yên Biện Phong.

Phát Khâu Chỉ, tu luyện đến cực hạn có thể phá vỡ vạn vật, hơn nữa còn có cảm tri cực kỳ mẫn tiệp, có thể phát hiện và phá giải bất kỳ cơ quan nhỏ bé nào.

Súc Cốt Công, trừ thay đổi thể hình còn có thể cải đầu hoán diện (thay hình đổi dạng), đây là một loại dịch dung công pháp cao cấp hơn Dịch Dung Thuật rất nhiều.

Điểm Yên Biện Phong, dùng thủ pháp đặc định đốt thuốc liền có thể tìm được lối vào cổ mộ ẩn tàng.

Mỗi một môn bí thuật đều cực kỳ khó kiếm, thất truyền đã lâu, không ngờ lại bị cậu nắm giữ dễ dàng như vậy.

Bí thuật phối hợp với sức mạnh hơn 30 tấn cộng thêm thân thể cứng như kim cương, lực tấn công sẽ tăng lên gấp bội, trở nên càng thêm khủng bố.

Cuối đạo động là một cái cầu thang xoắn ốc đi xuống.

Cầu thang rộng chừng một mét, xung quanh tối đen như mực.

Phan Tử tiến lên dùng chân dậm dậm mấy cái lên cầu thang, sau đó lại nhặt một hòn đá vụn ném xuống dưới, hồi lâu không nghe thấy tiếng đá chạm đất.

“Tam Gia, kiểm tra rồi, cầu thang có thể đi người, chỉ có điều không có lan can, hơn nữa độ cao rất lớn, lúc đi bên trên phải cẩn

thận, nếu không rơi xuống chỉ sợ thi cốt vô tồn." "Ừ, vậy chúng ta men theo cầu thang xuống đi." Ngô Tam Thúc gật đầu đáp.

Phan Tử thấy thế liền dẫn mọi người đi lên cầu thang, đội ngũ thuận theo cầu thang xoắn ốc cứ đi xuống mãi mười mấy phút vẫn chưa thấy đáy.

"Mọi người có phát hiện không, chúng ta lại quay về điểm xuất phát rồi!" Lúc này Hạo Thiên Chân đột nhiên nói một câu.

Chúng nhân nghe vậy nhìn quanh bốn phía, quả nhiên phát hiện cái đạo động đi vào đang ở ngay sau lưng.

"Sao lại như vậy?" "Chẳng lẽ là quỷ đả tường (ma đưa lối)?" Mọi người phát hiện dị thường không dám đi tiếp, mà dừng lại tại chỗ đoán già đoán non.

"Đều không phải, là Huyền Hồn Thê, một loại cạm bẫy làm người ta lạc đường thông qua sai lệch thị giác." Trương Hạo vừa dứt lời, những người khác đều nhìn sang.

"Tiểu Hạo, sao cậu biết Huyền Hồn Thê?" Ngô Tam Thúc vẻ mặt khiếp sợ nhìn Trương Hạo.

Huyền Hồn Thê loại cơ quan này xây dựng vô cùng khó khăn, không phải người thường có thể chế tạo được, cũng chỉ trong mộ thất của đại năng như Quỷ Cốc Tử mới có loại cơ quan này.

Về giải thích Huyền Hồn Thê, vô luận là cổ tịch hay nghiên cứu hiện đại đều cực ít xuất hiện danh từ này.

Chính ông cũng là vì từng xem qua bút ký của cụ ông (lão gia tử) mới có nghe thấy, nhưng cũng không biết nguyên lý và cách phá giải.

Chỉ là ông có thể xác định Trương Hạo khẳng định chưa từng xem qua bút ký của cụ, vậy cậu làm sao biết Huyền Hồn Thê, hơn nữa còn biết nguyên lý.

“Cháu đọc được từ một cuốn cổ tịch.” Trương Hạo tùy tiện nói, sau đó vòng qua Ngô Tam Thúc, Phan Tử và Đại Khuê đi tới đầu hàng.

“Mọi người đi theo sau cháu, mỗi bước đều phải đặt đúng vào chỗ cháu vừa dẫm.” Một lát nữa mọi người theo sau tôi đi xuống là có thể phá giải cơ quan này.

Huyền Hồn Thê là cạm bẫy thông qua ánh sáng khiến thị giác con người nảy sinh sai lệch, từ đó vây hãm trong một phạm vi tuần hoàn vô hạn.

Chỉ cần nhắm mắt lại là có thể dễ dàng phá giải.

Có điều bên cạnh Huyền Hồn Thê không có lan can, nhắm mắt đi lại thập phần nguy hiểm.

Nhưng Trương Hạo thì khác, hiện tại cậu có năng lực cảm ứng mạnh mẽ như loài nhện.

Cho dù thân ở trong bóng tối, bất kỳ vật phẩm hay động tĩnh nhỏ nào trong phạm vi mười mét đều bị cậu cảm nhận rõ ràng.

Loại năng lực này thậm chí còn có tác dụng mạnh hơn thị lực ban ngày, không bị ảnh hưởng bởi sự thay đổi của môi trường.

“Cái, cái gì?” “Tiểu Hạo ý cậu là cậu biết cách phá giải Huyền Hồn Thê?” Mọi người thấy Trương Hạo đi lên đầu hàng thì nghi hoặc.

“Cứ làm theo lời tôi nói là được.” Trương Hạo không giải thích nhiều, xoay người nhắm mắt men theo cầu thang đi xuống.

Những người khác thấy thế vội vàng đi theo.

Huyền Hồn Thê mỗi bậc thang đều có sự chênh lệch nhỏ, cộng thêm trên bậc thang bôi dược liệu hấp thụ ánh sáng, sẽ làm người ta bất tri bất giác đi lên lộ tuyến mà người xây dựng cơ quan thiết kế từ

đó bị lạc.

Trương Hạo hiện tại dựa vào cảm ứng của loài nhện tránh đi loại sai lệch thị giác này, từ đó phá giải cơ quan.

Chỉ vài phút sau Trương Hạo đã dẫn mọi người đi hết Huyền Hồn Thê.

"Tam Gia, Tiểu Hạo thực sự đưa chúng ta đi ra khỏi Huyền Hồn Thê rồi!" "Ừ, không ngờ Tiểu Hạo ngay cả loại cơ quan này cũng biết phá giải, nếu không có nó chúng ta căn bản sẽ không thuận lợi như vậy." "Tiểu Cữu cũng quá lợi hại, không có gì là cậu ấy không biết." ...

Đi xuống khỏi Huyền Hồn Thê, bên dưới là một cái hang động khổng lồ.

Sáu người Trương Hạo, Ngô Tam Thúc, Hạo Thiên Chân, Trương Kỳ Lân, Phan Tử, Đại Khuê tiến vào hang liền bắt đầu tìm kiếm lối ra.

"Mọi người cẩn thận!" Trương Hạo bỗng nhiên cảm giác trong lòng thắt lại, có dự cảm không lành.

Sau khi có được cảm ứng của loài nhện, ngoài năng lực cảm tri mạnh lên, nguy hiểm cũng sẽ được cảnh báo trước, cơ thể sẽ đưa ra phản ứng.

"Tiểu Cữu, sao thế?" Hạo Thiên Chân không hiểu đang yên lành Trương Hạo sao lại đột nhiên bảo mọi người cẩn thận.

Ngô Tam Thúc và những người khác cũng nhìn sang, không hiểu trong hang có vấn đề gì.

Ngay lúc này, bên tai mọi người vang lên một trận tiếng bước chân dồn dập.

"Lạch cạch, lạch cạch..." Theo tiếng bước chân đến gần, hàng

chục con nhện to như cái mâm cơm xuất hiện trước mắt mọi người.

"Nhân Diện Hắc Đồn Hưởng!" Mọi người ngay lập tức nhận ra, thứ đang lao nhanh về phía họ chính là Nhân Diện Hắc Đồn Hưởng.

Nhìn từ thể hình, đám nhện này hẳn là thể trưởng thành, to hơn nhiều so với con gặp trước đó.

"Phù...!" Khi chúng còn cách mọi người mười mấy mét thì dừng lại, há miệng phun ra từng đoàn cầu tròn màu trắng.

Những quả cầu trắng này khuếch tán trong không trung hình thành những tấm lưới khổng lồ.

Hàng chục tấm mạng nhện tầng tầng lớp lớp tạo thành thiên la địa võng bao trùm tất cả mọi người.

Phan Tử, Đại Khuê lập tức lấy pháo sáng từ ba lô đốt lên ném lên không trung.

Chỉ nghe "Oanh" một tiếng, tầng tầng lớp lớp tơ nhện nháy mắt bị dẫn hỏa, tạo thành một đám mây lửa giữa trời, chỉ trong vài nhịp thở tất cả tơ nhện đã bị thiêu thành tro.

Nhất thời trong hang động nồng nặc mùi tóc cháy khét.

Cùng lúc đó, Trương Kỳ Lân đã lao về phía đám Nhân Diện Hắc Đồn Hưởng.

Anh rút Hắc Kim Cổ Đao nắm trong tay, chạy nước rút mười mấy mét rồi nhảy vọt lên, giữa không trung hai tay nắm chặt cổ đao thuận thế chém xuống.

"Xoẹt!" Một đao chém xuống, trên người con nhện liền xuất hiện một vết rách toác.

Trương Kỳ Lân thân thủ nhanh nhẹn, công kích không ngừng.

Chỉ thấy thân thể anh liên tục lấp loáng, trong vài nhịp thở trên

người con nhện đã chi chít mười mấy vết chém dài nửa mét.

Dịch màu lục cổ quái từ vết thương tuôn ra, con Nhân Diện Hắc Đồn Hưởng hung mãnh lảo đảo vài cái rồi ngã rầm xuống đất, tắt thở hẳn.

"Vãi chưởng, thân thủ Tiểu Ca tốt quá, mấy nhịp thở đã giải quyết xong một con!" "Anh ta cũng quá lợi hại rồi!" "Không ổn, Tiểu Ca bị lũ nhện vây công rồi!" Việc Trương Kỳ Lân giết chết một con nhện đã chọc giận triệt để đám còn lại, hàng chục con nhện mặt người to như cái mâm đồng loạt di chuyển về phía anh.

Chương 11

Anh có lợi hại đến đâu, đồng thời đối mặt với nhiều Nhân Diện Hắc Đồn Hưởng như vậy cũng áp lực trùng trùng.

Chỉ thấy anh bộc phát toàn bộ thực lực, thân ảnh không ngừng tốc biến giữa bầy nhện, mỗi lần xuất hiện lại có một con nhện bị thương.

Vừa né tránh vừa có thể tấn công, không hổ là trần nhà (kẻ mạnh nhất) về võ lực trong thế giới đạo mộ.

Đòn tấn công của Trương Kỳ Lân khiến người xem nhiệt huyết sôi trào.

Mọi người nhao nhao rút vũ khí chuẩn bị tham chiến.

Trương Hạo cũng vậy, giơ nắm đấm lao ra.

Cậu lao tới, vừa tiếp cận một con nhện liền nhảy vọt lên, giơ nắm đấm nện thẳng vào đầu nó.

Chỉ nghe "Rầm" một tiếng nổ lớn, đầu con nhện nổ tung, lảo đảo hai cái rồi ngã xuống đất chết không thể chết lại.

Đây chính là uy lực sức mạnh gấp 400 lần trọng lượng cơ thể.

Trương Kỳ Lân phải chém mười mấy đao mới giết được, Trương Hạo chỉ cần một quyền giải quyết.

Trương Hạo động tác không ngừng, liên tục nhảy lên, ra quyền.

Mỗi cú đấm tung ra là một con nhện ngã xuống.

Trong nháy mắt, hàng chục con Nhân Diện Hắc Đồn Hưởng trong hang chỉ còn lại lèo tèo hai ba con.

Trương Hạo tốc độ không nhanh bằng Trương Kỳ Lân nên những người khác nhìn rất rõ.

Ngô Tam Thúc, Hạo Thiên Chân, Phan Tử, Đại Khuê vừa lao tới, còn chưa kịp ra tay, hàng chục con nhện trong hang đã bị Trương Hạo giết gần hết.

Trương Hạo trong mắt những người khác cứ như sát thần vậy.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, có đánh chết cũng không ai liên hệ gương mặt tuấn mỹ của Trương Hạo với sát thần.

"Rầm!" Lại một tiếng nổ lớn, Trương Hạo một quyền giải quyết con nhện cuối cùng.

Mọi người thấy thế kinh hãi không thôi.

Vốn dĩ Trương Hạo một quyền đánh chết con nhện con to bằng đầu tàu hỏa đã rất chấn động rồi.

Hiện tại cũng là một quyền, nhưng đánh chết lại là thể trưởng thành to lớn hơn, sự chấn động mang lại càng mãnh liệt.

Từng người một đều kinh ngạc đến há hốc mồm.

"Tiểu Hạo cũng quá bá đạo rồi!" "Tôi thấy cậu ấy còn lợi hại hơn cả anh chàng Tiểu Ca kia, một quyền một con, hâm mộ sức mạnh của cậu ấy quá!" "Tiểu Cữu ngầu lòi, mỗi lần ra tay đều làm mới nhận thức của tôi về thực lực cậu ấy!" ...

"Phù..." Trương Kỳ Lân quỳ một gối xuống đất, Hắc Kim Cổ Đao cắm xuống đất chống đỡ cơ thể, thở hổn hển.

Trước đó đối phó khuẩn ti mất máu quá nhiều chưa hoàn toàn hồi phục, cộng thêm vừa rồi bộc phát toàn lực giết nhện làm cơ thể anh mệt mỏi rã rời.

"Tiểu Ca, anh không sao chứ?" Hạo Thiên Chân lại gần hỏi han.

Trương Kỳ Lân lắc đầu, thở dốc vài cái rồi đứng dậy, đi thẳng về phía đông.

“Tiểu Ca, sao thế?” Hạo Thiên Chân còn muốn hỏi, nhìn theo hướng Trương Kỳ Lân đi lại phát hiện bên đó có một cánh cửa đá.

Những người khác cũng chú ý tới điểm này.

Ngô Tam Thúc hô: “Bên đó chắc là lối vào chủ mộ thất, chúng ta qua đó chắc là tìm được lối ra!” “Vâng!” “Ok Tam Thúc!” “Rõ, Tam Ca!” Trương Hạo và mọi người đáp một tiếng rồi đi theo.

Đợi họ tới nơi, Trương Kỳ Lân đã phá giải cơ quan đẩy cửa đá ra.

Sau cửa đá là một gian mộ thất diện tích ít nhất cả trăm mét vuông.

Ở giữa có một cái hồ nước, nước trong hồ đang ùng ục trào ra ngoài.

Trong hồ có hai con hạc đồng đứng sừng sững.

Ngoài ra trong gian mộ thất rộng rãi không còn gì khác.

“Tam Gia, không phải nói đây là chủ mộ thất sao, sao bên trong ngay cả cái quan tài cũng không có?” Phan Tử khó hiểu hỏi.

“Quan Tài Dũng!” Ngô Tam Thúc còn chưa lên tiếng, Trương Kỳ Lân đã cướp lời trả lời.

“Quan Tài Dũng?

Chính là cái huyệt phong thủy bảo địa hiếm thấy Quan Tài Dũng?” Ngô Tam Thúc vừa nghe thấy tên, cả người đều kích động hẳn lên.

“Tam Thúc, sao chú kích động thế, bao nhiêu năm nay huyệt phong thủy bảo địa nào chú chưa từng thấy?” “Không, cái này không giống, Quan Tài Dũng là một cái suối phun tự nhiên hình thành trước mộ thất, nước suối bên trong vạn năm không tràn ra cũng không khô cạn, có tượng trữ khí, người táng ở trong đó hậu đại đều sẽ có đại khí vận.” Ngay khi mọi người đang bàn luận quanh Quan Tài Dũng, Trương Hạo đột nhiên đi tới bên hồ nước, cúi người thò tay vớt một

vốc nước trong veo.

“Tiểu Hạo, cậu làm cái gì đấy, nước trong mộ huyệt không thể tùy tiện uống!” Ngô Tam Thúc thấy cử động của Trương Hạo vội vàng ngăn cản.

Trương Hạo mỉm cười, Ngô Tam Thúc hiểu lầm cậu rồi.

“Tam Ca, chú hiểu lầm rồi, hồ nước là một cái cơ quan trọng lực, cháu hiện tại thay đổi trọng lượng nước bên trong liền kích hoạt cơ quan, cửa lớn chủ mộ thất sắp mở ra rồi.” Trương Hạo sau khi dung hợp nhện, sở hữu năng lực cảm ứng loài nhện, trong phạm vi mười mét mọi thứ đều bị cảm nhận rõ ràng.

Vừa vào mộ thất, đến gần Quan Tài Dũng, lý thuyết cơ quan liền hiện lên trong đầu.

“Ầm ầm ầm...” Trương Hạo dứt lời, trong mộ thất liền vang lên tiếng cơ quan chuyển động, phía sau Quan Tài Dũng hiện ra một cánh cửa đá.

Cửa đá chia làm hai từ giữa, từ trong ra ngoài từ từ mở ra.

“Cửa mộ mở thật rồi!” Phan Tử xoay đèn pha về phía cửa mộ kinh hô.

“Tiểu Hạo, cậu là lần đầu tiên xuống mộ, trước kia chưa từng tiếp xúc mấy thứ này, cậu làm sao nhìn ra trong Quan Tài Dũng có cơ quan?” Ngô Tam Thúc vẻ mặt khó hiểu.

Trương Hạo thời gian này thay đổi thực sự quá lớn, sức mạnh lớn hơn Đại Khuê còn có thể lý giải.

Nhưng cơ quan loại này không có thời gian dài tích lũy, căn bản không thể nắm bắt trong thời gian ngắn.

“Cháu đọc trong một cuốn cổ tịch, vừa rồi định thử xem sao,

không ngờ đúng là có cơ quan trọng lực thật.” Trương Hạo cũng chẳng sợ người khác tò mò, tóm lại có vấn đề gì cứ đổ cho sách cổ là xong.

Bất kể người khác tin hay không, phản chính cậu cứ trả lời thế.

Ngô Tam Thúc hiển nhiên không tin, chỉ là Trương Hạo không muốn nói ông cũng không tiện thâm cứu.

Đợi đến khi cửa lớn chủ mộ thất mở ra, Phan Tử chỉnh hướng đèn pha, để ánh sáng chiếu xuyên qua cửa lớn vào trong.

Chỉ thấy diện tích chủ mộ thất còn lớn hơn mộ thất bên ngoài, ít nhất lớn hơn vài lần.

Vị trí trung tâm có một cái đài cao hình tròn, ở giữa đài là một cỗ quan tài đá, bốn phía quan tài mỗi bên có hai tượng đồng tử quỳ dâng đèn.

Đúng lúc này, chỉ nghe “Vù vù” mấy tiếng, đèn dầu trên tay tượng đồng tử tự động bốc cháy, trong nháy mắt chiếu sáng cả gian chủ mộ thất thông minh thấu lượng (sáng trưng).

Nhất thời cả gian mộ thất trở nên vàng son lộng lẫy.

Trên bốn bức tường của cả ngôi mộ thất, toàn là những ô vuông nhỏ cỡ một thước vuông, trong mộ thất có đến hàng ngàn hàng vạn cái.

Chương 12

Mỗi ô đều bày biện một món đồ cổ tinh mỹ dị thường.

Có vàng bạc, ngọc khí, đá quý, đồ sứ...

Chưa vào bên trong, đám người đứng ngoài đã nhìn đến ngây dại.

"Trời ơi, nhiều bảo bối thế này!" Đại Khuê nước miếng chảy ròng ròng, tình huống của Phan Tử cũng chẳng khá hơn bao nhiêu.

Ngay cả Ngô Tam Thúc kiến thức rộng rãi cũng phải động lòng.

"Đống bảo bối này e là trong lăng mộ hoàng đế cũng chưa chắc có nhiều thế đâu nhỉ!" "Còn chờ gì nữa, mau vào thôi!" Nhìn thấy nhiều bảo bối như vậy, Đại Khuê đã sớm quên mất nguy hiểm trong cổ mộ, không dằn nổi lòng lao vào trong.

"Đi, chúng ta cũng vào xem, lối ra chắc ở trong chủ mộ thất." Trương Hạo nói một tiếng cũng đi theo.

Lăng mộ lớn thời cổ đại sau khi xây xong, chủ mộ vì để giữ bí mật vị trí và thông tin cổ mộ sẽ giết chết tất cả thợ thủ công vào ngày hoàn công.

Đám thợ cũng hiểu điều này, ngay từ lúc bắt đầu xây dựng đã lén lút làm đường hầm đào tẩu ở vị trí kín đáo.

Tiến vào chủ mộ thất, đứng ở bên trong còn chấn động hơn nhìn từ bên ngoài.

Chủ mộ thất cao mười mấy mét, gấp bốn năm lần độ cao các mộ thất khác.

Từ dưới đáy lên đến tận đỉnh toàn là các ô vuông nhỏ, cả gian phòng không có một ô nào trống.

“Dừng tay!” Trương Hạo vừa vào mộ thất, bên tai liền truyền đến tiếng quát của Trương Kỳ Lân.

Chỉ thấy Đại Khuê đã cầm một bức tượng phật vàng ròng sáng loáng trên tay.

Tiếng quát đột ngột của Trương Kỳ Lân làm hắn giật mình, đồ trong tay tuột ra rơi xuống đất, nện vào chân đau điếng kêu oai oái.

“Còn không mau để đồ về chỗ cũ!” Ngô Tam Thúc vào chủ mộ thất thấy cảnh này liền nộ xích.

Đại Khuê sợ đến luống cuống tay chân, lại quên mất chấp hành mệnh lệnh của Ngô Tam Thúc.

“Rầm!” Lúc này, sau lưng mọi người truyền đến tiếng nổ lớn, một tảng đá khổng lồ đột nhiên rơi xuống chặn kín lối vào.

Cùng lúc đó, trong mộ thất còn vang lên tiếng máy móc chuyển động.

Chỉ thấy hai bức tường phía đông tây của mộ thất cư nhiên bắt đầu di chuyển vào giữa.

Một lát nữa thôi, không gian mộ thất sẽ thu nhỏ hơn một nửa, nếu không kịp thời ngăn cản, hai bức tường sẽ ép người ta thành thịt vụn.

Đến lúc này, Đại Khuê mới phản ứng lại, vội vàng nhặt tượng vàng dưới đất đặt lại vị trí cũ.

Tượng vàng về chỗ cũ, trong nháy mắt vang lên tiếng “Cạch”, hai bức tường đang di chuyển cũng dừng lại.

“Đồ vô dụng, chỉ biết gây chuyện, trước khi xuống mộ đã dặn là đồ trong cổ mộ không được đụng lung tung rồi mà.” Ngô Tam Thúc đi tới trước mặt Đại Khuê tát cho một cái giáo huấn.

“Vâng, Tam Gia, là lỗi của tôi, lần sau nhất định không tái phạm

nữa.” Đại Khuê quỳ rạp xuống đất cầu xin tha thứ.

Ngô Tam Thúc lắc đầu không thèm để ý hắn, xoay người kiểm tra trong mộ thất.

Càng xem vẻ nghi hoặc trên mặt ông càng sâu.

“Hai bức tường cao mười mấy mét, rộng mười mấy mét có thể di chuyển với tốc độ nhanh như vậy rốt cuộc là làm thế nào?” “Là nước ngầm, dưới chủ mộ thất có sông ngầm, lúc xây dựng cổ mộ đã lợi dụng sức đẩy của dòng nước thiết kế cơ quan!” Tuy âm thanh rất yếu ớt, nhưng Trương Hạo vẫn nghe được tiếng dòng nước chảy ào ào từ phía dưới mộ thất.

Ngô Tam Thúc nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ: “Không sai, đích xác là nước ngầm, thiết kế và xây dựng của cả ngôi cổ mộ này thực sự quá xảo diệu.” “Tam Gia, vừa rồi chúng ta đã kiểm tra mộ thất một lượt không phát hiện lối ra, ông xem có phải nên mở quan tài không?” Phan Tử kéo Đại Khuê đi mấy vòng trong mộ thất, gõ chỗ này, đập chỗ kia cũng không phát hiện chỗ nào đặc biệt.

Ngô Tam Thúc nhíu mày: “Ừ, là phải mở quan tài, nhưng nếu nơi này là mộ Quỷ Cốc Tử thì không cảm thấy mọi chuyện quá thuận lợi sao?” “Tam Gia, chúng ta thì khá thuận lợi, nhưng đổi là người khác thì không chắc đâu, chỉ riêng đám nhện to ngoài kia, nếu không có Tiểu Hạo và Tiểu Ca thì chúng ta cũng không vào nổi.

Nếu loại trừ công lao của hai người họ, chúng ta e là đã thành thức ăn cho nhện rồi.” Ngô Tam Thúc nghe xong thấy Phan Tử nói cũng có lý.

Nếu trong đội không có Trương Hạo và Trương Kỳ Lân thì sẽ không thuận lợi như thế này.

Nói cho cùng vẫn là do thực lực hai người họ quá mạnh, mới làm

ông có cảm giác mọi chuyện đều suôn sẻ.

"Trước khi mở quan tài kiểm tra xem trên quan tài có cơ quan không đã, xác nhận an toàn rồi hãy mở." "Vâng, Tam Gia!" Phan Tử đáp một tiếng rồi đi lên đài cao, đến gần quan tài bắt đầu kiểm tra.

Đây là một cỗ quan tài đá dài khoảng ba mét, rộng mét rưỡi, bên trên khắc một số dị thú chưa từng thấy.

Phan Tử đi quanh quan tài mấy vòng, lại gõ gõ đập đập bên trên, sau đó gọi mọi người: "Không vấn đề gì, mọi người qua đây đi." Ngô Tam Thúc nghe Phan Tử gọi liền đi tới, ông thấy Trương Hạo và Hạo Thiên Chân cũng đi theo, lập tức ngăn lại.

"Hai cậu nhóc đừng có qua đây, để tránh nguy hiểm." "Tam Ca, tôi tự lo được." "Tam Thúc, Phan Tử chẳng phải đã kiểm tra không có cơ quan cạm bẫy rồi sao!" Ngô Tam Thúc vẫn luôn coi Trương Hạo và Hạo Thiên Chân là văn bối, lại lơ là mất thực lực cường đại của Trương Hạo.

Lúc này mới phản ứng lại.

"Tiểu Hạo thực lực đúng là rất mạnh, cậu cứ đi theo, Thiên Chân thì đừng lại gần, để tránh nguy hiểm." Hạo Thiên Chân thấy Ngô Tam Thúc nói vậy, đành cầu cứu Trương Hạo: "Tiểu Cữu, cậu khuyên Tam Thúc đi." Trương Hạo cười cười: "Thiên Chân, Tam Thúc nói không sai, cháu cứ ở bên này đợi, xác định không có nguy hiểm hãy qua." Trương Hạo đã nói vậy, Hạo Thiên Chân đành bất đắc dĩ đứng tại chỗ chờ đợi.

Đám người Ngô Tam Thúc, Trương Hạo, Trương Kỳ Lân, Đại Khuê bước lên đài cao tới trước quan tài đá chuẩn bị mở nắp.

"Dừng tay!" Trương Hạo cảm tri được nguy hiểm, đang định lên tiếng ngăn cản mọi người mở quan, Trương Kỳ Lân lại mở miệng

ngăn cản trước.

"Tiểu Ca, sao vậy?" Trương Kỳ Lân không trả lời, ngược lại đi xuống đài cao đến trước tượng đồng tử quỳ dâng đèn.

Anh dùng hai tay ôm đầu tượng đồng tử xoay sang trái nửa vòng, sau đó lại đi về hướng tượng đồng tử khác.

Mỗi tượng đồng tử đều bị anh xoay vài lần, nhưng mỗi lần xoay hướng và biên độ đều không giống nhau.

Đợi anh làm xong những việc này quay lại trước quan tài đá, bên tai mọi người vang lên tiếng nước chảy ồ ạt trút xuống.

Sau khi tiếng nước biến mất, Trương Kỳ Lân lại rút Hắc Kim Cổ Đao, cắm mũi đao vào khe hở quan tài.

Sau đó dùng sức kéo cổ đao, đi một vòng quanh quan tài đá.

Ngay sau đó vỗ một chưởng lên quan tài, "Rầm" một tiếng nắp quan tài đá liền tách khỏi thân quan tài bay xa vài mét rơi xuống đất.

Đám người xung quanh lập tức nhìn vào trong quan tài.

Trong quan tài ngoại trừ một mảnh mai rùa to bằng bàn tay ra thì không có gì cả.

"Bình thường trong mộ huyệt không có thi thể thì cũng sẽ có quần áo mộ chủ mặc lúc sinh thời, sao trong này lại là một mảnh mai rùa?" Phan Tử nhìn thứ trong quan tài đá vẻ mặt nghi hoặc.

Đại Khuê tràn đầy mong đợi bên trong toàn bảo bối cũng thất vọng tràn trề.

Trương Hạo cúi người lấy mai rùa từ trong quan tài ra, bên trên khắc một số văn tự tượng hình.

"Thiên Chân, mau lại đây, xem trên này viết gì!" Thiên Chân thấy mở quan tài đã sớm ngứa ngáy trong lòng, giờ nghe gọi vội vàng chạy

tới.

“Tiểu Cữu, sao thế?” “Cháu xem trên mảnh mai rùa này viết ý gì.” “Vâng, Tiểu Cữu.” Hạo Thiên Chân đáp một tiếng rồi cầm mai rùa lên nghiên cứu.

“Thiên Chân, trên đó có ghi chép vị trí lối ra không?” Qua hồi lâu Hạo Thiên Chân vẫn không phản ứng, Phan Tử ở bên cạnh nhịn không được hỏi.

“Không có thông tin lối ra, trên đó ghi chép tin tức về 'Thần'.” “Thần?” “Thế giới này thật sự có thần?” Mọi người nghe Hạo Thiên Chân nói đến thần đều kinh ngạc, thần tuy vẫn luôn tồn tại trong truyền thuyết, nhưng từ cổ chí kim chưa ai từng thấy.

“Chỉ là được gọi là thần thôi, bọn họ cũng không phải bất tử, tuổi thọ cũng có hạn, bọn họ vì sự vĩnh sinh đã nghiên cứu rất nhiều cách, nhưng đều thất bại.

Sau này bọn họ nghiên cứu ra một phương pháp dùng ý thức và ký ức chiếm cứ thân thể người khác để đạt được vĩnh sinh.

Chương 13

Nhưng cách này cũng có khiếm khuyết, đó là sau khi chiếm cứ thân thể mới một thời gian sẽ tử vong, cơ thể phát ra mùi thối, bắt buộc phải đổi sang thân thể mới.

Quỷ Cốc Tử là đại năng có bản lĩnh thông thiên triệt địa, ông ta trong một lần thám hiểm đã bị ý thức của 'Thần' xâm nhập cơ thể, tranh đoạt quyền khống chế thân xác.

Ông hiểu rõ cơ thể mình một khi bị chiếm cứ sẽ mang lại đả kích trí mạng cho thế giới này.

Để triệt để tiêu diệt ý thức trong cơ thể, ông đành phải dùng cái giá bị thiên lôi đánh để kết thúc tính mạng bản thân, đồng thời hủy hoại thi thể." Trương Hạo nghe lời giải thích của Hạo Thiên Chân thì kinh hãi không thôi.

Những thông tin này trùng khớp với đoạn thoại lưu lại trong Phát Khâu Ấn.

Đều ghi chép về một loại người vì theo đuổi sự vĩnh sinh, sử dụng thủ đoạn ý thức chiếm xác người khác.

Quỷ Cốc Tử bản sự thông thiên triệt địa, lịch sử ghi chép đệ tử có danh có tiếng của ông nhiều không đếm xuể: Trương Nghi, Tôn Tẫn, Bàng Quyên, Tô Tần, Mao Toại...

Một khi cơ thể bị kẻ khác chiếm cứ, quả thực sẽ gây ra đại họa.

Ngoài ông ra, Phát Khâu Môn truyền thừa ngàn năm cũng vì đám người này mà bị diệt môn.

Đám người đặc biệt bị Quỷ Cốc Tử gọi là Thần này rốt cuộc từ đâu tới, ngay cả đại năng như Quỷ Tử, còn có Phát Khâu Môn truyền

thừa ngàn năm đều bó tay chịu trói với bọn họ.

Trải qua mấy ngàn năm phát triển, thế lực của bọn chúng hiện nay đã lớn mạnh đến mức nào?

Chỉ cần nghĩ thôi đã khiến người ta rét run.

Phát Khâu Ấn đang ở trong tay cậu, sẽ có một ngày đám người này tìm tới cậu.

Thực lực, nhất định phải mau chóng nâng cao thực lực, để thực lực bản thân đạt tới độ cao đủ lớn mới được.

Cách nhanh nhất để nâng cao thực lực là xuống mộ nhiều, tận khả năng đạt được nhiều số lần dung hợp, chỉ cần có số lần dung hợp là có thể không ngừng mạnh lên.

"Ào ào ào..." Đột nhiên, trong mộ thất vang lên tiếng nước chảy, đồng thời trong không khí cũng di mạn một mùi vị kỳ quái.

Trương Hạo nhìn theo hướng âm thanh, chỉ thấy mấy tượng đồng tử dâng đèn quanh quan tài đá không biết đã há miệng ra từ lúc nào, cột thủy ngân to bằng cánh tay từ bên trong phun trào ra.

Một lát nữa thôi thủy ngân đã cao bằng đài cao giữa mộ thất.

Với tốc độ này chẳng mấy chốc mộ thất sẽ bị thủy ngân lấp đầy.

Thủy ngân vốn có kịch độc, càng khỏi nói bị thủy ngân dìm ngập, tuyệt đối không có khả năng sống sót.

"Nhanh, nhảy vào trong quan tài!" Trương Hạo thấy Trương Kỳ Lân đã ôm nắp quan tài đặt lại lên quan tài đá lập tức hiểu ý anh.

Thủy ngân mật độ rất lớn, cho dù trầm trọng như quan tài đá, với thể tích lớn thế này lại nặng đến mấy cũng tuyệt đối có thể nổi bên trên.

Trương Kỳ Lân đây là nhắc nhở mọi người trốn vào trong quan tài

đá.

Được Trương Hạo nhắc nhở, lại thấy hành động của Trương Kỳ Lân, mọi người nháy mắt hiểu ra, đều dùng tốc độ nhanh nhất nhảy vào trong quan tài.

Ngay khi mọi người bận rộn chạy trốn, Trương Hạo với tốc độ nhanh nhất bắt đầu càn quét bảo vật trong các ô trên tường, chỉ cần chạm vào một cái liền sẽ bị thu vào không gian trữ vật.

Trong nháy mắt số bảo vật kia đã có hơn nửa bị cậu thu vào không gian trữ vật.

Mắt thấy vách tường lại bắt đầu di chuyển, Trương Hạo biết không rời đi nữa thì không đi được, thế là cậu cũng nhảy vào trong quan tài.

Cũng may cậu biết thời gian không đủ, không mang đi hết được đồ đạc, cho nên những thứ thu vào không gian trữ vật đều là tinh phẩm, phần nhỏ còn lại là những món tương đối kém hơn trong lô bảo vật này.

Đợi tất cả mọi người vào trong, Trương Kỳ Lân hai tay chống nắp quan tài dùng sức đẩy mạnh về phía sau, quan tài liền bị đậy kín mít.

Ngay sau đó Trương Hạo liền cảm giác một lực nâng khổng lồ từ dưới đáy quan tài truyền đến, đẩy quan tài đá nhanh chóng bay lên.

Không lâu sau liền cảm giác quan tài đá bắt đầu xoay tròn, làm người ta cảm thấy trời đất quay cuồng.

Cũng không biết qua bao lâu, đợi Trương Kỳ Lân lần nữa mở quan tài đá ra, mọi người phát hiện đã ra khỏi cổ mộ.

Quan tài đá đang trôi trên mặt sông.

Đưa mắt nhìn bốn phía còn có thể thấy Cửu Long Lĩnh cao chọc

trời, lúc này bọn họ đã xuyên qua hang sông đến đầu bên kia của Cửu Long Lĩnh. `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ thành công thông quan mộ Quỷ Cốc Tử, thưởng 3 lần cơ hội vạn vật dung hợp.]` Cùng lúc âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, dữ liệu trên giao diện thuộc tính cũng thay đổi. [Tên: Trương Hạo] [Tuổi: 18] [Huyết mạch: Huyết mạch Kỳ Lân (Chưa mở khóa tính năng tiến hóa)] [Hệ thống: Hệ thống Dung hợp Vạn vật cấp 1 (5/10), sau khi thăng cấp sẽ mở khóa năng lực mới.] [Số lần dung hợp còn lại: 3] [Vật phẩm đã dung hợp: Kiến, Kim Cương, Kho hàng, Huyết Kỳ Lân, Nhện Đen Mặt Người.] [Năng lực nhận được: Sức mạnh gấp 400 lần trọng lượng cơ thể, cơ thể cứng như kim cương, không gian trữ vật 1000 mét khối, huyết mạch Kỳ Lân, giác quan của loài nhện.] [Nhiệm vụ đang tiến hành: Nhiệm vụ ẩn, thu thập 3 vật phẩm đặc thù.

Tiến độ hiện tại: 1/3.] Ra khỏi mộ Quỷ Cốc Tử, tôi nhận được 3 cơ hội dung hợp.

Chỉ cần dung hợp đủ 10 lần, Hệ thống Vạn Vật Dung Hợp sẽ thăng cấp.

Hiện tại chỉ còn thiếu 5 lần nữa, đến lúc đó không biết sẽ mở khóa năng lực mới gì.

Mỗi lần dung hợp đều mang lại sự gia tăng thực lực cực lớn cho bản thân, 3 cơ hội này cũng không phải là ít.

Hơn nữa, nhìn tình hình hiện tại thì đã băng qua Cửu Long Sơn, ước chừng khoảng cách đến ngôi làng mục tiêu cũng không còn xa.

Chỉ cần đến đó là có thể tìm được vị trí Lỗ Vương Cung.

Tiến vào trong đó không chỉ có thể đoạt được bảo vật và một số vật phẩm đặc thù, mà sau khi ra ngoài còn được thưởng số lần dung

hợp.

Cho nên số lần dung hợp hiện tại cũng miễn cưỡng đủ dùng.

Ngay khi Trương Hạo đang kiểm kê thu hoạch, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên trong đầu. [Đinh!

Nhận được vật phẩm đặc thù: Long Cốt (Xương Rồng).

Tiến độ nhiệm vụ ẩn +1, tiến độ hiện tại: 2/3.] Không ngờ mảnh quy giáp (mai rùa) mà Quỷ Cốc Tử táng trong quan tài đá cũng là một vật phẩm đặc thù.

Người được ông ta tôn xưng là Thần kia có lẽ chính vì mảnh quy giáp này mới ám lấy ông ta, chỉ là không biết nó có tác dụng cụ thể gì.

Dù sao đã có Ấn Phát Khâu gây chú ý với đám người kia rồi, Trương Hạo cũng chẳng sợ có thêm một món nữa.

Cậu khẽ động ý niệm, thu luôn mảnh quy giáp vào không gian trữ vật.

Chuyến đi Lỗ Vương Cung lần này, khi qua Cửu Long Lĩnh thì gặp lũ lụt, cơ duyên xảo hợp lại bị cuốn vào mộ Quỷ Cốc Tử.

Không chỉ dung hợp được Huyết Kỳ Lân, Nhện Đen Mặt Người, mà còn nhận được 3 cơ hội dung hợp và mảnh quy giáp do Quỷ Cốc Tử để lại, khiến tiến độ nhiệm vụ ẩn đã hoàn thành hơn một nửa, thu hoạch không tính là nhỏ.

Chỉ cần tìm thêm một vật phẩm đặc thù nữa, nhiệm vụ ẩn sẽ hoàn thành, đến lúc đó sẽ mở khóa năng lực tiến hóa huyết mạch.

Sau khi mở khóa, huyết mạch có thể tiến hóa, mỗi lần tiến hóa sẽ mang lại sự gia tăng thuộc tính cơ thể theo cấp số nhân.

Thoạt nhìn có vẻ không có gì, nhưng thực ra sự gia tăng này vô cùng khủng khiếp.

Tiến giai lần một là gấp đôi chỉ số ban đầu, nhưng tiến giai chín lần chính là hơn hai trăm lần chỉ số ban đầu.

Khoan bàn đến những năng lực như xua đuổi côn trùng, trừ tà của huyết mạch Kỳ Lân, chỉ riêng việc gia tăng tuổi thọ thôi đã kinh khủng tột cùng.

Chương 14

Huyết mạch Kỳ Lân của Trương gia thường giúp tuổi thọ kéo dài khoảng 200 năm, nồng độ huyết mạch càng cao thì thời gian này càng lâu.

Tức là nói, bỏ qua những thứ khác, chỉ riêng tuổi thọ, khi huyết mạch tiến giai chín lần, mức tăng trưởng sẽ lên đến con số khủng khiếp: năm, sáu vạn năm.

Không chỉ vậy, huyết mạch tiến hóa chín lần còn nhận được năng lực Huyết mạch Hóa hình.

Kỳ Lân là thần thú thượng cổ có số má, thực lực không cần bàn cãi.

Hóa hình thành Kỳ Lân để chiến đấu, mức độ khủng bố đó quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Hơn nữa hệ thống chỉ nhắc nhở huyết mạch tiến giai chín lần sẽ có năng lực hóa hình, chứ không nói tiến giai chín lần là giới hạn.

Điều đó có nghĩa là, giới hạn tiến giai của huyết mạch còn xa mới dừng lại ở đó.

Trương Hạo vừa nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi có chút kích động, nóng lòng muốn xuống mộ ngay lập tức để tìm vật phẩm đặc thù thứ ba, từ đó mở khóa năng lực tiến hóa huyết mạch.

Quan tài đá trôi trên mặt nước nửa tiếng thì đến vùng nước cạn, mọi người nhảy ra khỏi quan tài lên bờ.

Ngô Tam Thúc lấy bản đồ ra đối chiếu, sau khi xác định phương hướng liền dẫn mọi người tiến về phía ngôi làng bên ngoài núi Kỳ Mông.

Trên đường đi, dù là Phan Tử hay Đại Khuê đều ủ rũ không vui. "Haizz, trong mộ nhiều bảo bối thế mà chẳng mang được món nào ra!" "Đúng thế, đám bảo bối đó món nào cũng giá trị liên thành, nếu mang ra được vài món thì cả đời này không cần lo nghĩ nữa rồi." Ngô Tam Thúc nghe vậy sắc mặt âm trầm: "Chỉ có các cậu là hay ho lắm, bộ quên mất mấy thứ đó động vào một cái là kích hoạt cơ quan à?

Tường mộ thất sẽ như máy ép thủy lực ép chúng ta bẹp dí ở giữa đấy.

Mộ Quỷ Cốc Tử hung hiểm như vậy, sống mà ra được là may lắm rồi!" "Vâng, Tam Gia dạy phải." Phan Tử và Đại Khuê bị Ngô Tam Thúc mắng cho một trận, không dám nói thêm gì nữa.

Trương Hạo cười cười, may mà mình sáng suốt dung hợp một cái nhà kho để có không gian trữ vật, nếu không cũng sẽ như bọn họ, trân mắt nhìn bao nhiêu bảo bối mà không mang đi được món nào.

Đội ngũ di chuyển trong rừng núi hơn nửa tiếng thì thấy một ngôi làng vài chục hộ dân hiện ra trước mắt.

Ngô Tam Thúc ngẩng đầu nhìn trời, nói: "Trời sắp tối rồi, lúc gặp lũ lương thực bị trôi mất, cả ngày chưa ăn gì, mọi người cũng đói cả rồi.

Tôi thấy hôm nay cứ nghỉ lại trong làng một đêm, ăn uống nghỉ ngơi cho lại sức, mai hãy xuất phát đi tìm Lỗ Vương Cung." "Vâng, Tam Gia." Mọi người đều đã mệt lả, tự nhiên không ai phản đối.

Trương Hạo tuy nóng lòng muốn tìm vật phẩm đặc thù thứ ba, nhưng cũng biết chuyện này không vội được.

Thế là cả đoàn đi vào trong làng tìm chỗ ăn ở. "Bà ơi, trong làng mình có chỗ nào cho khách trọ lại không ạ?" Vừa vào đến làng, Phan Tử liền kéo một bà lão đang vội về nhà lại hỏi thăm. "Có, đầu làng có

một cái nhà khách, người đến đây đều ở đó cả." Phan Tử sinh nghi, cái làng này heo hút vô cùng, xung quanh lại chẳng phải khu du lịch, không giống kiểu thường xuyên có người lui tới, sao lại có nhà khách? "Bà ơi, làng mình hay có người đến lắm sao?" "Đúng thế, họ đều giống các chú, cải trang thành du khách, nhưng thực ra ai mà chẳng biết đều là vì cái Mộ Thần Tiên trong núi kia!" Cả nhóm nghe vậy cười gượng gạo, bọn họ đúng là ăn mặc kiểu du khách, và mục đích cũng chính là cổ mộ trong núi.

Một cái làng nhỏ vài chục hộ mà mở cả nhà khách, chứng tỏ ngày thường người đến tìm cổ mộ này không ít. "Được rồi, Phan Tử, đã biết có nhà khách thì đừng làm phiền bà cụ nữa." Ngô Tam Thúc thấy Phan Tử còn định hỏi thêm, kịp thời cắt ngang.

Phan Tử gật đầu để bà lão rời đi, sau đó theo hướng bà chỉ tìm được một nhà khách thuận lợi.

Vào cửa liền thấy một phụ nữ trung niên ngồi trong quầy nghịch điện thoại. "Bà chủ, trọ lại." Người phụ nữ trung niên ngẩng đầu nhìn đám người: "Các chú vận khí tốt đấy, hôm nay còn đúng ba phòng, năm trăm một đêm, ba phòng là một triệu rưỡi.

Các chú sáu người vừa đẹp, phòng ở tầng hai." "Ái chà, bà chủ nhìn người không ra nhỉ, giá phòng ở cái làng nhỏ này còn đắt ngang ngửa thành phố lớn đấy." Nhà khách chỉ là nhà dân bình thường, tường trát xi măng cũng chưa sơn sửa, cái hoàn cảnh này lẽ ra không quá 50 nghìn. "Các chú đừng có chê đắt, lát nữa muộn thêm tí, người khác đến thì có trả năm triệu cũng chẳng còn chỗ mà ở đâu." "Phan Tử, trả tiền." Dù là bà lão trên đường hay bà chủ nhà khách, lời trong lời ngoài đều tiết lộ một thông tin: Người đến làng này không ít, và tất cả đều nhắm vào cổ mộ trong núi.

Cả đoàn thuê ba phòng còn lại của nhà khách.

Ngô Tam Thúc và Đại Khuê một phòng, Trương Hạo và Hạo Thiên Chân một phòng, Trương Kỳ Lân và Phan Tử một phòng.

Mấy người mang hành lý về phòng cất, rửa mặt qua loa rồi xuống lầu nhờ bà chủ làm mấy món ăn, lùa vội với cơm trắng cho ấm bụng. "Tam Thúc, chú nói trên đời này có Thần thật không?" Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

Mảnh quy giáp trong mộ Quỷ Cốc Tử ghi chép về vị Thần theo đuổi sự vĩnh sinh khiến cậu bắt đầu nghi ngờ niềm tin bấy lâu nay.

Trước đây cậu cho rằng thế giới này không có thần thánh, nhưng giờ lại phát hiện ghi chép về Thần. "Tin thì có, không tin thì không." Ngô Tam Thúc không muốn bàn sâu chủ đề này, dùng lời sáo rỗng lấp liếm qua chuyện với Thiên Chân.

Không ngờ chủ đề này lại thu hút sự hứng thú của bà chủ nhà khách, bà ta khui mấy chai bia đi tới ngồi xuống bên cạnh, nói: "Các chú đừng có không tin, thế giới này thật sự có thần tiên đấy.

Mấy năm trước núi phía sau làng chúng tôi bị sạt lở, lộ ra một ngôi mộ thần tiên.

Nghe nói trong mộ có tiên đan giúp người trường sinh bất lão, cho nên từ đó về sau, năm nào cũng có rất nhiều người đến chỗ chúng tôi tìm ngôi mộ đó." Đây không phải lần đầu tiên nghe về Mộ Thần Tiên, trước đó bà lão gặp trên đường cũng đã nhắc tới.

Ngô Tam Thúc bất động thanh sắc hỏi: "Vậy những người đến chỗ các bà có ai tìm được mộ thần tiên chưa?" Bà chủ lắc đầu: "Cái đó thì chưa nghe nói, bọn họ ấy à, đều ở chỗ tôi một đêm, hôm sau là đi, cũng chẳng thấy quay lại, ai biết họ có tìm được hay chưa.

Có điều năm nào cũng có rất nhiều người tới, tôi đoán là thần tiên chưa bị tìm thấy đâu, nếu không sao năm nào cũng vẫn có người mò

đến làng chúng tôi chứ.

Việc làm ăn của cái nhà khách này cứ thế một năm tốt hơn một năm, hôm qua còn có một đội nhân mã tiến vào núi đấy." Khi bà chủ nói chuyện, Phan Tử và Đại Khuê sốt ruột không thôi.

Mỗi năm nhiều người đến như vậy, bọn họ giờ mới tới, lỡ bị người ta nhanh chân đổ đấu trước thì bọn họ công cốc rồi.

Theo Trương Hạo biết, sở dĩ đội ngũ của Ngô Tam Thúc đến đây là do một phần Chiến Quốc Bạch Thư dẫn dắt.

Còn về lai lịch phần Chiến Quốc Bạch Thư ghi chép Lỗ Vương Cung đó, là do một người bí ẩn để lại ở cửa hàng đồ cổ của Ngô gia.

Sau này Ngô Tam Thúc giải mã mới phát hiện đó là một tấm bản đồ cổ mộ.

Theo lời bà chủ nhà khách, mỗi năm có rất nhiều người đến đây.

Những người đó rõ ràng đều nhắm vào Lỗ Vương Cung.

Một ngôi đại mộ như Lỗ Vương Cung chắc chắn sẽ vô cùng ẩn bí, không dễ tìm như vậy.

Chiến Quốc Bạch Thư ghi lại vị trí Lỗ Vương Cung là một bức tự họa, tức là bản đồ mật mã cổ đại.

Người thường muốn giải mã vô cùng khó khăn.

Nhưng dù vậy mỗi năm vẫn có nhiều người đổ về đây.

Vậy chỉ có một khả năng: Thông tin về Lỗ Vương Cung có người cố ý tiết lộ ra ngoài, mục đích của kẻ đó là dẫn dụ người ta đến đây.

Còn về mục đích thực sự, Trương Hạo hiện tại vẫn chưa biết.

Nhưng cậu ẩn ẩn cảm giác đây là một âm mưu.

Tuy nhiên, bất kể có nguy hiểm gì, Lỗ Vương Cung nhất định

phải đi.

Trong đó có vô số vật phẩm đặc thù không nói, thông quan cổ mộ còn có thể nhận được số lần dung hợp.

Hơn nữa cổ mộ càng nguy hiểm, sau khi thông quan số lần dung hợp nhận được càng nhiều.

Chương 15

Cho nên dù thế nào cậu cũng sẽ không đánh bài chuồn.

Ăn xong bữa tối, mọi người ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

Trong núi nhiều muỗi, Trương Hạo đang chuẩn bị đóng cửa sổ đốt hương muỗi thì một bóng đen lao thẳng về phía cậu.

Cậu né sang một bên, liền thấy một con dơi lao vào phòng đâm sầm vào tường.

Lại gần xem xét, phát hiện con dơi đã tắt thở.

Dơi được cho là định vị bằng sóng âm, cổ họng chúng có thể phát ra một loại siêu âm đặc thù, gặp vật cản sẽ phản xạ trở lại.

Não bộ chúng tiếp nhận thông tin liền tính toán ra hình dáng vật thể, khoảng cách... rồi hình thành hình ảnh.

Cho nên dơi dù có mù mắt cũng không ảnh hưởng đến sinh tồn.

Hiện tại con dơi này không chỉ lao vào phòng mà còn đâm đầu vào tường tự tử.

Theo lý thuyết tình huống này không nên xảy ra.

Khi Trương Hạo nhìn thấy cánh dơi liền hiểu ngay nguyên do, thì ra cánh nó bị thương.

Khả năng định vị bằng sóng âm là đặc tính nổi bật nhất của loài dơi.

Dung hợp dơi chắc chắn sẽ nhận được năng lực này.

Trương Hạo nhìn giao diện thuộc tính, còn ba cơ hội dung hợp.

Cậu nhặt xác con dơi dưới đất lên, sau đó khẽ động ý niệm, ra

lệnh cho hệ thống. "Dung hợp Dơi!" [Đinh!

Đã nhận lệnh, bắt đầu dung hợp.] Âm thanh hệ thống vừa dứt, xác con dơi trong tay cậu nháy mắt hóa thành một giọt chất lỏng màu đen, rồi biến thành vô số phân tử nhỏ li ti bao bọc toàn thân cậu.

Những phân tử này như sống lại, liều mạng chui vào trong cơ thể. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 6.

Vật phẩm dung hợp: Dơi.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được đặc tính vật phẩm dung hợp: Sóng âm định vị.] Trương Hạo sau khi nhận được năng lực Sóng âm định vị liền có sự thấu hiểu sâu sắc hơn về nó.

Ngoài việc giúp nhìn thấy đồ vật trong bóng tối rõ như ban ngày, nó còn có thể phán đoán chính xác vị trí vật phẩm, không chịu ảnh hưởng của môi trường xung quanh.

Quan trọng nhất là, chỉ cần sóng âm có thể lan truyền đến, dù là khe hở cực nhỏ, cậu cũng có thể biết rõ tình hình cụ thể nơi đó.

Năng lực này thực sự quá nghịch thiên.

Bởi vì vật phẩm che chắn hoặc ánh sáng, rất nhiều khi tầm nhìn của con người bị giới hạn.

Hiện tại có Sóng âm định vị, hạn chế này coi như không tồn tại.

Một số nơi dù bị che khuất, thông qua phương thức sóng âm định vị cũng có thể biết rõ tình hình mà tầm mắt không với tới được.

Trương Hạo đi đến bên cửa sổ, hướng về phía bóng tối bên ngoài, thông qua rung động lồng ngực phát ra một luồng sóng âm.

Trong chớp mắt, tình hình trong bóng tối mà mắt thường không thấy được hiện lên rõ ràng trong đầu cậu, bất kỳ ngóc ngách nhỏ nào

cũng được thu vào tầm mắt.

Sóng âm định vị quả thật là một năng lực mạnh mẽ.

Chỉ cần có số lần dung hợp, những năng lực như thế này còn vô số, đợi đến lúc đó mình sẽ mạnh mẽ đến trình độ nào, quả thực khó tưởng tượng nổi...

Sáng sớm hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng.

Trương Hạo đã nghe thấy động tĩnh phòng bên cạnh, loáng thoáng nghe tiếng Ngô Tam Thúc bọn họ đã dậy.

Trương Hạo gọi Hạo Thiên Chân dậy, hai người rửa mặt qua loa rồi xuống lầu ăn sáng.

Mấy người ăn uống no say tại nhà khách, lại gói thêm lương thực cho hai ngày rồi xuất phát tìm cổ mộ.

Tuy trong tay Ngô Tam Thúc có bản đồ, nhưng bản đồ là dựa vào Chiến Quốc Bạch Thư phá giải ra, ngàn năm trôi qua rất nhiều địa hình đã thay đổi.

May mà mấy năm trước sạt lở có cổ mộ hiện ra, lúc này mới giúp ông ta có phương hướng đại khái.

Sau hai tiếng băng rừng vượt núi, cả đoàn mới đến vị trí sạt lở.

Theo lời người trong làng, năm đó khi sạt lở phát hiện rất nhiều đầu người và tin tức về mộ thần tiên cũng từ đó mà ra.

Ngô Tam Thúc đi lên chỗ cao lấy bản đồ đối chiếu với hoàn cảnh xung quanh, trầm tư một lát rồi nói: "Xem ra suy đoán trước đó của chúng ta không sai, chỗ này chính là hố tuẫn táng.

Phan Tử, Đại Khuê, hai cậu tìm loanh quanh đây xem có thấy lối vào không." "Vâng, Tam Gia!" Hai người đáp một tiếng rồi lấy công cụ dò tìm ra bắt đầu lục soát xung quanh. "Tam Gia, bên này có biến!"

Không lâu sau tiếng hô của Phan Tử truyền tới.

Mọi người nghe tiếng Phan Tử gọi liền lập tức chạy tới.

Chỉ thấy Phan Tử đứng trước một cái hố lớn đường kính nửa mét.

Thấy Ngô Tam Thúc tới, hắn báo cáo: "Tam Gia, chỗ này chắc là một cái đạo động (lỗ đào trộm mộ), có điều bị người ta nổ sập rồi." Ngô Tam Thúc nhảy xuống hố, cạy một miếng đất nhỏ trên thành hố đưa lên mũi ngửi ngửi. "Mùi thuốc nổ vẫn chưa tan, đạo động bị nổ sập cách đây không lâu, chắc là do đám người đến trước chúng ta làm." "Tam Gia, bọn họ vào được rồi thì thôi, sao phải đánh sập đạo động làm gì?" Phan Tử vẻ mặt khó hiểu.

Ngô Tam Thúc không giải thích, trái lại nhìn sang Trương Hạo và Hạo Thiên Chân: "Hai đứa có suy nghĩ gì không?" Hạo Thiên Chân lắc đầu: "Tam Thúc, cháu nghĩ mãi không ra, tốn công đào đạo động sao lại phải đánh sập!" Trương Hạo cười cười, Ngô Tam Thúc rõ ràng là muốn khảo nghiệm hai người bọn họ. "Bọn họ chắc là gặp nguy hiểm chí mạng trong cổ mộ, sau khi chạy thoát ra, vì muốn ngăn cản thứ trong cổ mộ đuổi theo nên mới đánh sập đạo động." Ngô Tam Thúc gật đầu, giơ ngón cái với Trương Hạo: "Không tồi, suy đoán của cậu là có khả năng nhất.

Đã có nguy hiểm gần đạo động này, chúng ta đổi chỗ khác tìm lối vào cổ mộ." Ông ta nói xong lấy bản đồ ra đối chiếu, ngón tay chỉ vào cái đầu hồ ly trên đó: "Chỗ này chắc là vị trí tế đàn, chủ mộ thất nằm ngay dưới này, chúng ta tìm quanh khu vực đó chắc sẽ thấy lối vào khác." Hướng Ngô Tam Thúc chỉ là một cánh rừng nhỏ, cách vài trăm mét nên không nhìn rõ tình hình bên trong.

Đợi đến khi lại gần, Phan Tử và Đại Khuê mang theo xẻng Luoyang tản ra tìm lối vào.

Cách hai người họ tìm lối vào cổ mộ là dùng xẻng Luoyang cắm

sâu xuống đất, rút lên rồi kiểm tra tính chất đất.

Tầng đất quanh cổ mộ khác với tầng đất hình thành tự nhiên, người có kinh nghiệm nhìn qua là nhận ra ngay, từ đó phán đoán vị trí cổ mộ.

Cách này hạn chế rất lớn, phải khoanh vùng trước một khu vực mới được, nhân lực bỏ ra cũng không nhỏ.

Ngay khi bọn họ tìm kiếm lối vào, Trương Hạo cũng không nhàn rỗi.

Cổ họng cậu rung động phát ra một luồng sóng âm đặc thù.

Sóng âm truyền đi gặp vật cản phản xạ trở lại được cậu tiếp nhận, trong nháy mắt tình hình chi tiết trong phạm vi hai ba trăm mét hiện lên trong đầu.

Ngay cả tình hình dưới lòng đất cũng rõ như ban ngày, chẳng qua vì âm thanh truyền trong đất ngắn hơn nhiều so với trong không khí, nên chỉ có thể biết rõ tình hình sâu vài mét dưới lòng đất.

Chương 16

Nhưng thế cũng đủ rồi.

Cậu đã phát hiện vị trí lối vào cổ mộ.

Trương Hạo đang định lên tiếng thì Phan Tử và Đại Khuê đã chạy về. "Tam Gia, khu vực ngài chỉ định bọn tôi đã kiểm tra hết rồi, không phát hiện gì bất thường, hay là chỉ có mỗi cái lối vào bị nổ sập kia thôi?" Ngô Tam Thúc lắc đầu: "Không thể nào, theo chỉ dẫn trên bản đồ, quanh đây phải còn lối vào nữa mới đúng." "Đã Tam Gia khẳng định như vậy, thế để tôi với Đại Khuê kiểm tra lại lần nữa." "Khoan đã!" Phan Tử và Đại Khuê vừa định đi thì bị Trương Hạo gọi lại.

Chỉ thấy Trương Hạo chỉ tay về phía một cái cây lớn bên trái: "Phan Tử, tôi thấy bên kia các anh chưa kiểm tra, có khi lối vào nằm dưới đó đấy." Phan Tử nhìn theo hướng tay Trương Hạo chỉ, cười nói: "Người anh em, tìm lối vào cổ mộ không đơn giản thế đâu, phải tích lũy kinh nghiệm nhiều năm, còn cần chút thiên phú nữa.

Chỗ cậu chỉ, dù nhìn từ phương diện nào, bên dưới tuyệt đối không thể có cổ mộ." Trương Hạo cười cười, lúc dùng sóng âm định vị cậu thấy lối vào cổ mộ nằm ngay dưới đó, nên cậu rất chắc chắn. "Anh Phan, Tiểu Cữu em lợi hại lắm, cậu ấy nói dưới đó có thể có cổ mộ thì chắc chắn là có, thử một chút cũng tốn bao nhiêu thời gian đâu." Gần đây Trương Hạo thể hiện thực lực khiến Hạo Thiên Chân trở thành fan cuồng của cậu.

Trong mắt hắn, Trương Hạo nói gì, làm gì cũng đều có lý. "Tiểu Tam gia, cậu không hiểu, đám cỏ dại kia mọc tốt thế kia, hơn nữa lớp đất bề mặt cũng không khác gì xung quanh, bên dưới không thể có cổ mộ được." Phan Tử tìm lối vào cổ mộ cũng không phải đào bừa bãi

không mục đích.

Bọn họ cũng có một bộ lý thuyết, nơi có đại mộ thì tầng đất đều từng bị đào xới, hơn nữa bên trong còn trộn lẫn thuốc độc để đuổi côn trùng, diệt cỏ, người có kinh nghiệm nhìn một cái là phân biệt được ngay.

Hướng Trương Hạo chỉ rõ ràng trái ngược với lý thuyết hắn học được.

Ngô Tam Thúc nhìn hướng Trương Hạo chỉ, đúng là giống như Phan Tử nói, bên dưới không thể có cổ mộ.

Nhưng qua biểu hiện mấy ngày nay của Trương Hạo, ông biết Trương Hạo không đơn giản như vẻ bề ngoài. "Phan Tử, đã Tiểu Hạo bảo cậu thử thì cứ thử một cái, cũng chẳng mất bao nhiêu thời gian." Ngô Tam Thúc đã mở miệng, Phan Tử cũng chẳng còn gì để nói, gật đầu nhận lời, cầm xẻng Luoyang dẫn Đại Khuê đi tới.

Vài phút sau liền thấy Phan Tử cầm xẻng Luoyang hớt hải chạy về. "Tam Gia, không xong rồi!" "Hốt hoảng cái gì, chuyện gì thế?" Phan Tử chìa cái xẻng Luoyang dính đất ra phía trước, chỉ thấy phần đất dính trên đầu xẻng có màu đỏ tươi, còn có chất lỏng như máu tươi không ngừng rỉ ra từ trong đất nhỏ xuống.

Ngô Tam Thúc nhìn thấy đất, sắc mặt trở nên ngưng trọng. "Đất dính máu, thây dính vàng.

Bên dưới cư nhiên là một cái Huyết Thi Mộ!" "Tam Thúc, có phải là Huyết Thi Mộ được ghi trong sổ tay của ông nội không?" Hạo Thiên Chân kinh hô.

Không ai hiểu rõ sự hung hiểm của Huyết Thi Mộ hơn người nhà họ Ngô.

Năm đó ba anh em nhà họ Ngô cùng xuống Huyết Thi Mộ, suýt

chút nữa bị diệt môn, chỉ có ông nội một mình đào thoát. "Ừ, không sai.

Dựa theo bản đồ phá giải được mà suy đoán, Huyết Thi Mộ bên dưới có quy mô lớn hơn nhiều so với cái năm xưa ông nội xuống, chắc chắn càng hung hiểm hơn." "Tam Gia, vậy tính sao đây, mộ này có xuống hay không?" Phát hiện Huyết Thi Mộ, Phan Tử nhất thời không biết làm thế nào, đợi Ngô Tam Thúc định đoạt. "Huyết Thi Mộ chắc chắn phải xuống, nhưng mà Tiểu Hạo, Thiên Chân, hai đứa đừng đi theo nữa, ở lại trên này tiếp ứng đi." "Tam Ca, Huyết Thi Mộ tuy hung hiểm, nhưng anh nghĩ với thực lực của em mà phải sợ sao?" Phải xuống mộ mới có cơ hội dung hợp, Trương Hạo tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này, hơn nữa trong Lỗ Vương Cung chắc chắn còn rất nhiều vật phẩm đặc thù.

Hiện tại chỉ cần thu thập thêm một món nữa là hoàn thành nhiệm vụ ẩn, mở khóa năng lực tiến hóa huyết mạch.

Nói gì thì nói cậu cũng không thể bỏ qua cơ hội xuống mộ. "Tam Thúc, chú nói lời không giữ lời, rõ ràng đã hứa cho cháu và Tiểu Cữu xuống mộ!

Huyết Thi Mộ tuy nguy hiểm, nhưng trong đội có Tiểu Cữu và Tiểu Ca hai người, chắc chắn không sao đâu." Ngô Tam Thúc nghe vậy khựng lại, đúng là như Thiên Chân nói.

Trước đó trong mộ Quỷ Cốc Tử, Trương Hạo và Trương Kỳ Lân thể hiện thực lực đều vô cùng mạnh, nếu không có hai người bọn họ, đội ngũ cũng không thể thuận lợi thoát ra như vậy.

Có hai người họ ở đây, dù đụng độ Huyết Thi chắc cũng không quá nguy hiểm, chỉ cần cẩn thận một chút chắc sẽ không xảy ra chuyện gì.

Ông nhìn Trương Kỳ Lân đang ngồi im lặng đằng xa, lại nhìn

Trương Hạo, trầm ngâm một lát rồi cũng gật đầu. "Thực lực của Tiểu Hạo đúng là rất mạnh, nhưng mà Thiên Chân..." Ngô Tam Thúc chưa nói hết câu đã bị Hạo Thiên Chân cắt ngang: "Tam Thúc, tuy cháu thân thủ không tốt, nhưng cũng không phải hoàn toàn vô dụng, cháu chẳng phải có thể phiên dịch cổ văn sao!" "Nói thì không sai, nhưng Huyết Thi Mộ thực sự quá hung hiểm, đặc biệt là con Huyết Thi kia, chỉ cần chạm nhẹ một cái là trúng thi độc biến thành huyết nhân, vô phương cứu chữa.

Cháu là độc đinh của Ngô gia đời này, cháu mà xảy ra chuyện thì Ngô gia biết làm sao?" Hạo Thiên Chân thấy khuyên không được, đành cầu cứu Trương Hạo: "Tiểu Cữu..." Trương Hạo gật đầu nói với Ngô Tam Thúc: "Tam Ca, cổ văn xuất hiện trong cổ mộ thường ẩn chứa manh mối rất quan trọng, Thiên Chân đi theo đúng là có thể giúp ích lớn.

Có em ở đây chắc chắn sẽ không để cậu ấy xảy ra chuyện." Ngô Tam Thúc nhìn Trương Hạo, lại nhìn sang Hạo Thiên Chân: "Xuống mộ cũng được, nhưng cháu nhất định phải bám sát Tiểu Hạo, không được rời khỏi tầm mắt cậu ấy." "Vâng ạ Tam Thúc, chỉ cần được xuống mộ, chú bảo gì cháu cũng nghe." "Ừ, đã vậy thì Phan Tử, Đại Khuê, hai cậu đào đạo động ngay tại vị trí đó đi." "Rõ, Tam Gia." Phan Tử, Đại Khuê đáp một tiếng, mang theo xẻng công binh đến vị trí Trương Hạo chỉ bắt đầu khai quật.

Một người có kỹ thuật, một người có sức trâu, hai người phối hợp đào rất nhanh, chưa đầy một tiếng đã đào sâu xuống bốn năm mét. "Keng!" Đột nhiên một tiếng va chạm kim loại từ dưới hố truyền lên.

Phan Tử vội vàng gạt lớp đất xung quanh ra xem, chỉ thấy một bức tường gạch xanh lộ ra. "Tam Gia, tìm thấy rồi, lối vào quả nhiên ở đây!" "Ừ, dọn sạch lối vào đi." "Vâng, Tam Gia." Phan Tử đáp một tiếng, tiếp tục dọn đất, nửa tiếng sau đã dọn ra một mảng tường gạch

cao hai mét, rộng một mét. "Đại Khuê, tiếp theo trông cậy vào cậu đấy." "Được thôi!" Đại Khuê cười hề hề, vung cây búa tạ lên định đập vào tường gạch. "Dừng tay!" "Dừng tay!" Hắn vừa định ra tay, Trương Hạo và Trương Kỳ Lân đồng thanh quát lên ngăn cản. "Tiểu Hạo, sao thế?" "Tiểu Ca, sao vậy?" Mọi người đều ngơ ngác nhìn Trương Hạo và Trương Kỳ Lân.

Lúc này Trương Kỳ Lân nhảy xuống hố, đẩy Đại Khuê ra, đứng trước tường gạch.

Anh ta giơ tay trái, vươn hai ngón tay thon dài nhắm vào tường gạch chọc tới. "Tiểu Cữu, anh ấy đang làm gì vậy?" Hạo Thiên Chân khó hiểu hỏi. "Sau tường gạch có lớp kẹp, bên trong đổ đầy axit mạnh, mạo muội đập vỡ tường gạch, axit trong lớp kẹp sẽ phun ra, người đập tường chết là cái chắc." Trong khi Trương Hạo giải thích cho Thiên Chân, Trương Kỳ Lân đã dùng Ngón tay Phát Khâu rút một viên gạch nguyên vẹn từ trên tường ra.

Sau tường gạch đúng như Trương Hạo nói có lớp kẹp, bên trong là chất lỏng màu đỏ rực.

Trương Kỳ Lân dùng ống dẫn rút axit trong lớp kẹp ra ngoài, lúc này mới tránh đường, để Đại Khuê dùng sức trâu đập vỡ tường. "Phan Tử, Đại Khuê hai cậu dò đường phía trước." Ngô Tam Thúc dẫn Trương Hạo và Hạo Thiên Chân đi ở giữa, Trương Kỳ Lân đi đoạn hậu.

Sau lối vào là một đường hầm u tối không thấy điểm cuối, cả đoàn cẩn thận tiến vào bên trong.

Cuối đường hầm là một gian mộ thất, còn chưa bước vào đã thấy một cái đỉnh đồng xanh lớn đặt bên trong.

Đỉnh đồng cao hơn đầu người, dài rộng khoảng hai mét, hoa văn trên đó cổ kính, nhìn là biết có lịch sử lâu đời. "Tam Gia, cái đỉnh đồng

này đáng giá lắm nhỉ!" Phan Tử và Đại Khuê nhìn thấy đỉnh đồng thì mắt sáng rực, đặc biệt là Đại Khuê nước miếng chảy ròng ròng. "Hai cậu đúng là tầm nhìn hạn hẹp, ngay lối vào đã có trọng khí (đồ quý nặng) thế này, thì bên trong đồ tốt còn thiếu chắc?

Với lại, đồ to và nặng thế này mang ra kiểu gì?" Hai người bị Ngô Tam Thúc giáo huấn cho một trận, nghệt mặt ra không dám đánh chủ ý lên cái đỉnh đồng nữa.

Vòng qua đỉnh đồng, phía sau có một cỗ quan tài đá, mọi người vừa lại gần thì bên trong quan tài phát ra một tiếng "Đông". "Vãi chưởng, bên trong còn có bánh tông!" "Bánh tông bên trong liệu có nhảy ra hút máu chúng ta không?" Đại Khuê vừa lùi lại vừa nắm chặt xẻng công binh trong tay.

Ngô Tam Thúc cũng rút súng lục nhắm vào quan tài đá, một khi có bất kỳ dị động nào sẽ không do dự bóp cò. "Lộp cộp lộp cộp..." Lúc này, trong quan tài đá truyền đến một tràng quái khiếu, nắp quan tài cũng bị thứ gì đó từ bên trong đẩy lên, một luồng hắc khí nồng nặc từ miệng quan tài phun trào ra. "Quỳ xuống!" Trương Kỳ Lân thấy thế liền quỳ rạp xuống hướng về phía quan tài, trong miệng phát ra những tiếng quái dị tương tự như trong quan tài.

Chương 17

"Tiểu Ca, cậu làm gì thế?" Phan Tử đầy vẻ nghi hoặc không biết Trương Kỳ Lân đang làm gì, cậu ta tự quỳ thì thôi còn kêu người khác quỳ theo.

Trương Kỳ Lân không đáp lại, tiếng kêu quái dị trong miệng tiết tấu ngày càng nhanh.

Cùng lúc đó động tĩnh trong quan tài đá cũng ngày càng lớn.

Những người khác thấy vậy đành phải quỳ xuống sau lưng Trương Kỳ Lân.

Vừa quỳ xuống, động tĩnh trong quan tài quả nhiên nhỏ đi.

Mọi người thấy thế trong lòng vui vẻ, ai ngờ giây tiếp theo động tĩnh trong quan tài lại lớn trở lại.

Lúc này mọi người mới phát hiện Trương Hạo vẫn chưa quỳ. "Tiểu Hạo, mau quỳ xuống, thứ trong quan tài không phải tầm thường đâu, lỡ nó ra được thì chúng ta đừng hòng rời khỏi đây." "Tam Ca, không cần lo, em có chừng mực." Trương Hạo biết trong quan tài đá là Huyết Thi, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm thì thôi đi, còn toàn thân kịch độc.

Chỉ là cậu chẳng sợ, thân thể Huyết Thi có mạnh bằng thân thể cậu không?

Sau khi dung hợp Kim Cương, thân thể cậu cứng rắn như kim cương.

Còn về thi độc thì càng không cần lo, hiện tại trong người cậu có huyết mạch Kỳ Lân độ tinh khiết cao giống hệt Trương Kỳ Lân.

Cho nên Trương Hạo không phải bắn tên không đích, dù Huyết

Thi có ra cậu cũng đủ tự tin bảo đảm an toàn cho những người khác mà bản thân không bị thương.

Dù sao sức mạnh của cậu lên tới 30 tấn, sức mạnh khủng bố như vậy, dù mạnh như Huyết Thi cũng chỉ một đấm là xong chuyện.

Quan trọng nhất là, Huyết Thi là sản phẩm thất bại của việc cầu trường sinh trong thế giới đạo mộ, chắc cũng là một vật phẩm đặc thù.

Chỉ cần có được nó là có thể hoàn thành nhiệm vụ ẩn mở khóa năng lực tiến hóa huyết mạch, nói gì thì nói cậu cũng phải giết con Huyết Thi này. "Nhưng mà..." Ngô Tam Thúc còn muốn nói gì đó, đúng lúc này quan tài đá đột nhiên phát ra tiếng nổ lớn, nắp quan tài trực tiếp bị hất tung, lộn mấy vòng trên không trung rồi rơi ầm xuống đất.

Một cái xác toàn thân máu thịt be bét, cao bằng người trưởng thành từ trong quan tài đá nhảy ra. "Huyết Thi!

Trong quan tài lại là một con Huyết Thi!" Phan Tử, Đại Khuê, Ngô Tam Thúc mấy người nhìn thấy Huyết Thi, lập tức rút vũ khí cầm tay, cảnh giác chằm chằm nhìn nhất cử nhất động của nó.

Trương Kỳ Lân cũng đứng dậy rút Hắc Kim Cổ Đao sau lưng chuẩn bị chiến đấu. "Răng rắc, răng rắc, răng rắc..." Huyết Thi nhảy ra khỏi quan tài đá, đứng bên cạnh quan tài vặn vẹo thân thể một cách kỳ quái, xương cốt phát ra tiếng kêu "răng rắc". "Gào!" Nó đột nhiên gầm lên một tiếng, rồi lao thẳng về phía đám người.

Tốc độ của Huyết Thi cực nhanh, như một tia chớp, mọi người còn chưa kịp phản ứng nó đã đến trước mặt.

Huyết Thi nhanh, Trương Kỳ Lân cũng không chậm, gần như ngay khi Huyết Thi lao tới, anh cũng động thủ.

Trương Kỳ Lân nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao lao lên với tốc độ cực nhanh chắn trước mặt mọi người.

Sau khi Huyết Thi vồ tới, mọi người chỉ thấy một tàn ảnh màu đỏ, tiếp đó bên tai vang lên tiếng va chạm kim loại.

Lúc này, thân hình Huyết Thi lại hiện ra.

Trương Kỳ Lân tấn công không ngừng, thân thể di chuyển liên tục, chém từng đao lên người Huyết Thi, tiếng kim loại va chạm vang lên liên hồi.

Trên người Huyết Thi tuy xuất hiện vài vết thương, nhưng những vết thương đó đối với nó căn bản không hề hấn gì, càng đừng nói đến việc giết chết nó.

Ngô Tam Thúc cầm súng lục di chuyển xung quanh Huyết Thi, hễ tìm được cơ hội là nổ súng.

Uy lực của đạn tuy lớn, nhưng bắn vào người Huyết Thi vết thương gây ra còn không nghiêm trọng bằng đao của Trương Kỳ Lân.

Phan Tử thì rút trường đao đứng chắn trước mặt Trương Hạo và Hạo Thiên Chân để phòng ngừa Huyết Thi tấn công. "Mẹ ơi, con quái vật gì thế này, tốc độ nhanh thì thôi đi, người nó còn cứng như sắt thép nữa!" Đại Khuê vốn đang đứng cùng Phan Tử phòng thủ, sau khi chứng kiến sự lợi hại của Huyết Thi thì trực tiếp đặt mông ngồi phịch xuống đất, sợ đến run lẩy bẩy.

Trong đội trừ Ngô Tam Thúc và Trương Kỳ Lân, những người khác đều là lần đầu tiên nhìn thấy Huyết Thi.

Trước đây chỉ nghe người ta kể Huyết Thi lợi hại, giờ tận mắt chứng kiến, ai mà ngờ Huyết Thi lại lợi hại đến mức độ này.

Huyết Thi không chỉ tốc độ nhanh, phòng thủ mạnh, quan trọng hơn là toàn thân nó đều là thi độc, chỉ cần chạm vào là trúng độc biến

thành huyết nhân mất lý trí, khát máu.

Đối mặt với Huyết Thi không ai dám khinh suất. "Tiểu Hạo, cậu làm gì thế, mau lùi lại!" Ngô Tam Thúc trong lúc tìm cơ hội giúp Trương Kỳ Lân đối phó Huyết Thi, phát hiện Trương Hạo không lùi mà còn tiến, đang nhanh chóng di chuyển về phía Huyết Thi. "Tam Ca, Huyết Thi cứ giao cho em, không thành vấn đề!" "Đây là Huyết Thi, không phải bánh tông bình thường đâu, mau lùi lại!" Ngô Tam Thúc thấy Trương Hạo không những không nghe lời, tốc độ tiếp cận còn ngày càng nhanh, trong lòng dâng lên cơn giận.

Trương Hạo lỡ xảy ra chuyện gì, ông biết ăn nói sao với chị dâu.

Sức mạnh gấp 400 lần trọng lượng cơ thể, thân thể cứng như kim cương, còn có máu Kỳ Lân giải độc, Trương Hạo tin rằng với thực lực hiện tại đối phó Huyết Thi tuyệt đối không thành vấn đề.

Trương Hạo lao thẳng vào Huyết Thi, khi đến gần liền giơ nắm đấm nhắm thẳng vào đầu nó mà nện. "Bốp!" Đầu Huyết Thi trực tiếp nổ tung, xương sọ vỡ vụn cùng máu thịt bay tứ tung, cái xác không đầu đổ ầm xuống đất. "Tôi không nhìn nhầm chứ?" Chứng kiến cảnh này, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngẩn tò te. "Huyết Thi đao thương bất nhập bị Tiểu Hạo một đấm nổ đầu?" "Tiểu Cữu đúng là quá lợi hại, đến Huyết Thi cũng đấm chết được, thực lực này là mạnh nhất tôi từng thấy!" Ngoài nhóm Ngô Tam Thúc, Phan Tử, Trương Kỳ Lân cũng chấn kinh không kém.

Thực lực của Huyết Thi anh rõ nhất, ngay cả anh cũng không thể nhẹ nhàng giết chết nó.

Nhưng Trương Hạo lại chỉ dùng một đấm, chênh lệch thực lực này khiến tâm anh không còn bình tĩnh nữa.

Anh nhìn Trương Hạo không khỏi trầm tư.

Lúc này chính bản thân Trương Hạo cũng kinh ngạc không thôi, vốn cậu tưởng Huyết Thi lợi hại như vậy, mình dù đối phó được e cũng không dễ dàng.

Ai ngờ chỉ một đấm đã giết được nó.

Đến giờ phút này cậu mới hiểu sức mạnh 30 tấn khủng bố đến mức nào, dù là Huyết Thi đao thương bất nhập cũng không chịu nổi một kích. "Tiểu Hạo, cháu không sao chứ?" Ngô Tam Thúc hoàn hồn lập tức lao lên kiểm tra thương thế của Trương Hạo. "Vừa rồi cháu đấm vào người Huyết Thi, dính phải thi độc rồi, phải lập tức đi bệnh viện chữa trị!" "Tam Ca, em không sao, độc Huyết Thi còn chưa hại được em đâu." Trương Hạo xòe tay ra trước mặt Ngô Tam Thúc, đôi tay hào phát vô tổn, chẳng hề có dấu hiệu trúng độc. "Sao có thể không sao được, đó là Huyết Thi đấy, kịch độc vô cùng!" Ngô Tam Thúc cầm tay Trương Hạo xem đi xem lại, đúng là không có vết thương, cũng không có dấu hiệu trúng độc. "Xem ra thực lực của cháu còn vượt xa những gì bọn chú thấy!" Ngô Tam Thúc thấy Trương Hạo không sao mới thả lỏng, lúc này ông mới phản ứng lại, thực lực Trương Hạo vượt xa tưởng tượng, mạnh hơn nhiều so với biểu hiện bên ngoài. "Tiểu Cữu, cậu lợi hại thế lúc về dạy cháu với nhé." Hạo Thiên Chân lao tới kéo tay Trương Hạo cười nói. "Cũng không phải là không được, về rồi tính.

Được rồi, Huyết Thi đã chết, đừng lãng phí thời gian nữa." Trương Hạo vẫn đang đánh chủ ý lên xác Huyết Thi dưới đất, nhiều người vây quanh thế này cậu cũng ngại động thủ, đành hối thúc mọi người mau chóng thâm nhập cổ mộ thám hiểm. "Ừ, Tiểu Hạo nói phải." Đợi mọi người vòng qua Huyết Thi đi sâu vào trong, Trương Hạo mới đưa tay chạm vào xác Huyết Thi.

Chương 18

"Hệ thống, dung hợp Huyết Thi!" [Đinh!

Đã nhận lệnh, bắt đầu dung hợp.] Âm thanh hệ thống dứt, Huyết Thi nháy mắt hóa thành một vũng chất lỏng đỏ tươi như máu bao bọc toàn thân Trương Hạo.

Những chất lỏng màu đỏ đó như có sinh mệnh, xoay quanh người cậu, rồi liều mạng chui vào trong cơ thể. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 7.

Vật phẩm dung hợp: Huyết Thi.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được đặc tính vật phẩm dung hợp: Tốc độ tăng 500%.] Cái gì?

Dung hợp Huyết Thi lợi ích nhận được lại là tăng tốc độ, tăng tận 500%, thế này thì quá nghịch thiên rồi.

Người trưởng thành bình thường chạy 100m mất khoảng 11 giây, tăng 500%, chẳng phải nói trăm mét chỉ cần hai ba giây?

Tốc độ này đã vượt xa cực hạn nhân loại, đạt đến trình độ không thể tin nổi.

Trương Hạo đang chìm đắm trong niềm vui nhận được tốc độ thì âm thanh hệ thống lại vang lên. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ thu thập đủ 3 loại vật phẩm đặc thù, nhiệm vụ ẩn hoàn thành, thưởng năng lực Tiến hóa Huyết mạch.] [Đinh!

Ký chủ có thể thông qua việc dung hợp vật phẩm đặc thù để nâng cấp huyết mạch Kỳ Lân, mỗi lần nâng cấp các thuộc tính cộng thêm của huyết mạch đều sẽ tăng theo cấp số nhân.] [Đinh!

Huyết mạch Kỳ Lân hiện tại bậc 0: Năng lực đuổi côn trùng tăng 100%, năng lực trừ tà tăng 100%, tuổi thọ tăng 400 năm. (Tiến độ tiến hóa 0/10)] Huyết Thi quả nhiên cũng là vật phẩm đặc thù, một cái xác Huyết Thi trực tiếp hoàn thành nhiệm vụ ẩn, mở khóa năng lực tiến hóa huyết mạch.

Tiến hóa huyết mạch cũng không tính là quá khó khăn, chỉ cần dung hợp vật phẩm đặc thù là được, con số 0/10 phía sau tiến độ chắc là số lần cần dung hợp vật phẩm đặc thù.

Từ bậc 0 lên bậc 1 cần dung hợp 10 món vật phẩm đặc thù.

Vật phẩm đặc thù là những vật có năng lực đặc biệt, đồ cổ, sinh vật, linh dược đều có thể là vật phẩm đặc thù.

Những thứ này trong cổ mộ không hiếm gặp.

Tuy tiến hóa huyết mạch không khó, nhưng mỗi lần tiến hóa mức tăng trưởng lại vô cùng lớn.

Huyết mạch mỗi lần tiến hóa các chỉ số đều tăng gấp đôi.

Bậc 0 các chỉ số tăng 100%, tuổi thọ tăng 400 năm.

Bậc 1 thì các chỉ số tăng 200%, tuổi thọ tăng 800 năm...

Bậc 9 thì các chỉ số tăng 51200%, tuổi thọ tăng 1.024.000 năm.

Quan trọng là đây vẫn chưa phải giới hạn tiến hóa huyết mạch.

Đến lúc đó sẽ trở nên khủng khiếp thế nào, thật khó tưởng tượng.

Lợi ích của tiến hóa huyết mạch không chỉ vậy, tiến hóa 9 lần còn mở khóa năng lực Huyết mạch Hóa hình.

Khi đó có thể triệu hoán Kỳ Lân - hình thái hóa hình của huyết mạch cùng mình tác chiến.

Trương Hạo dung hợp xong Huyết Thi, xoay người lại chạm vào

chiếc đỉnh đồng xanh khổng lồ trước quan tài đá, ý niệm khẽ động liền thu nó vào không gian trữ vật.

Đỉnh đồng là bảo bối, nhìn thấy nó không ai là không thèm, chỉ vì thể tích quá lớn không cách nào mang ra được nên mới không ai chú ý đến nó.

Nhưng Trương Hạo thì khác, có không gian trữ vật, việc mang đỉnh đồng khổng lồ ra ngoài dễ như trở bàn tay.

Làm xong những việc này cậu mới tăng tốc đuổi theo đội ngũ.

Sau quan tài đá là một mộ đạo, rộng hơn một mét, cao hai mét.

Ngô Tam Thúc, Phan Tử thấy mộ đạo có quy mô lớn thế này. "Không ngờ một ngôi mộ thời Chiến Quốc cũng có quy mô như vậy, thảo nào lại có Huyết Thi canh giữ ở lối vào." "Tam Gia, ngay lối vào đã có Huyết Thi canh giữ, quái vật bên trong e là còn lợi hại hơn!" Ngô Tam Thúc gật đầu: "Không sai, Phan Tử cậu phải trông chừng Tiểu Hạo và Thiên Chân cho kỹ, đừng để họ gặp nguy hiểm." Phan Tử cười gượng: "Tam Gia, ngài bảo tôi bảo vệ Tiểu Tam gia thì còn được, chứ Tiểu Hạo với thực lực của cậu ấy thì cần gì tôi bảo vệ, tôi không kéo chân cậu ấy là may rồi." "Nói không phải thế, hai đứa nó dù sao cũng là lần đầu xuống mộ, không có kinh nghiệm, tóm lại cậu để ý nhiều chút." "Vâng, Tam Gia!" Phan Tử đáp một tiếng rồi cẩn thận đi bên cạnh Trương Hạo và Hạo Thiên Chân.

Nói chuyện một lúc thì đội ngũ đã đến cuối mộ đạo, ở đây có một cánh cửa ngọc màu trắng, cửa ngọc có kích thước tương đương mộ đạo.

Hai bên cửa ngọc còn đặt hai bức tượng điêu khắc màu đen. "Cửa ngọc này sao lại mở thế kia?" "Xem ra có người đã đến đây trước chúng ta!" "Chúng ta mau vào xem đi, đừng để họ lấy hết bảo bối." Đại Khuê thấy cửa ngọc mở, nóng lòng muốn vào tìm bảo vật.

Ngô Tam Thúc thấy vậy nhíu mày: "Tôi cho cậu đi theo là để bảo vệ Tiểu Hạo và Thiên Chân, cậu thì hay rồi, to xác mà thấy Huyết Thi thì nhũn ra, đồ vô dụng." Đại Khuê biết mình chọc giận Ngô Tam Thúc, đành phải thu liễm lại.

Dù vậy trong lòng hắn vẫn không buông bỏ được bảo bối trong mộ thất, không ngừng nháy mắt với Phan Tử. "Tam Gia, bước tiếp theo chúng ta làm thế nào?" Phan Tử nhất thời cũng không quyết định được, đành hỏi Ngô Tam Thúc. "Vào xem sao, trên cửa ngọc còn dấu ngón tay, chắc mới mở chưa lâu, biết đâu đám người kia vẫn chưa đi." "Vâng, Tam Gia." Phan Tử đáp rồi cầm xẻng công binh trên tay, một tay từ từ đẩy cửa ngọc ra, sau đó chiếu đèn pin vào bên trong.

Mộ thất sau cửa ngọc diện tích không nhỏ, ở giữa đặt quan tài đá, hai bên trái phải lần lượt có một nhĩ thất (phòng phụ), bên trong chất đầy đồ tùy táng.

Bỗng nhiên sắc mặt hắn biến đổi. "Tam Gia, không ổn rồi, bên trong có rất nhiều quan tài!" "Hả?" Ngô Tam Thúc đi đến trước cửa ngọc, nhìn vào trong mộ thất, chỉ thấy bên trong có bảy cỗ quan tài được sắp xếp theo quy luật nào đó. "Một ngôi cổ mộ mà táng nhiều người thế này thì đúng là lần đầu mới thấy, chúng ta vào xem sao." Nói rồi ông đi vào. "Một, hai, ba... bảy, tổng cộng có bảy cỗ quan tài, phương vị sắp xếp giống hệt Bắc Đẩu Thất Tinh trên trời, hóa ra là Thất Tinh Nghi Quan." Ngô Tam Thúc nhìn rõ số lượng và phương vị quan tài liền nhận ra manh mối bên trong. "Trong những quan tài này chỉ có một cái là thật, sáu cái còn lại đều là cơ quan chí mạng, cạm bẫy, một khi mở ra người mở sẽ mất mạng trong nháy mắt." "Tam Gia, vậy chúng ta xác nhận cái nào là thật, cái nào là giả kiểu gì?" Phan Tử đã kiểm tra qua, mỗi cỗ quan tài đều giống hệt nhau, căn bản không có cách nào phân biệt. "Vậy có khả năng nào cả bảy cái đều là giả, bên trong đều là bẫy không ạ?" Ngô Tam Thúc nghe vậy giơ ngón

cái với Trương Hạo: "Tuy nói bình thường tình huống này sẽ không xảy ra, nhưng cũng không phải tuyệt đối không có khả năng, cậu có suy nghĩ này là rất tốt, chịu khó tư duy thì học hỏi mới nhanh." "Đông, đông, đông..." Bỗng nhiên, trong mộ thất vang lên một tràng âm thanh quỷ dị. "Là ai, là ai đang giả thần giả quỷ!" Phan Tử nắm chặt xẻng công binh, vừa xoay đèn pin chiếu về hướng phát ra âm thanh. "Tiếng động phát ra từ trong quan tài!" "Phan Tử, cậu qua xem tình hình thế nào." "Vâng, Tam Gia." Phan Tử đáp rồi cẩn thận lại gần cỗ quan tài phát ra tiếng động.

Hắn càng lại gần, tiết tấu âm thanh trong quan tài càng nhanh.

Tiếng "đông, đông, đông" không ngừng truyền ra từ bên trong.

Đợi hắn ghé sát vào nhìn, phát hiện quan tài vậy mà đang mở, nắp quan tài không đậy kín, một đầu còn chừa ra một khe hở khoảng mười phân.

Phan Tử đánh bạo ghé mắt qua, chiếu đèn pin qua khe hở vào trong quan tài. "Bộp!" Đúng lúc này, một bàn tay máu thịt be bét đột nhiên từ bên trong thò ra.

Bàn tay này to như tay người trưởng thành, chỉ là không có da, máu thịt, gân cốt đều có thể thấy rõ.

Chương 19

Máu thịt trên bàn tay như sô cô la tan chảy, từ từ trượt xuống, nhỏ giọt.

Tiếng động kia chính là tiếng máu thịt tách khỏi cơ thể rơi xuống đáy quan tài. "Huyết...

Huyết Thi!" Phan Tử nhìn thấy bàn tay, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, sợ hãi lùi lại liên tục. "Cái gì, Huyết Thi?" Ngô Tam Thúc nghe thấy hai chữ Huyết Thi, lập tức chắn trước mặt Trương Hạo và Hạo Thiên Chân, rút súng nhắm vào hướng quan tài. "Là Huyết Nhân!" Trương Kỳ Lân từ trong bóng tối đột nhiên xuất hiện, nói một câu. "Tiểu Ca, cậu chắc chắn là Huyết Nhân?" Ngô Tam Thúc không xác định hỏi.

Trương Kỳ Lân gật đầu.

Huyết Nhân là loại quái vật trúng phải độc Huyết Thi nhưng không chết hẳn, bọn chúng cũng mang thi độc trên người nhưng kém xa Huyết Thi.

Hơn nữa tốc độ cũng chậm hơn nhiều, cơ thể càng không phải đao thương bất nhập, dễ đối phó hơn Huyết Thi nhiều. "Cũng đúng, nếu trong quan tài là Huyết Thi thì sao đến giờ vẫn bị kẹt bên trong không ra được." Nghe nói trong quan tài là Huyết Nhân, Phan Tử liền lại gần xem xét, chỉ thấy bàn tay máu kia không ngừng cào cấu nắp quan tài, nhưng dù nó dùng sức thế nào cũng không cách nào đẩy nắp quan tài ra được. "Ái chà, con Huyết Nhân này sao lại tóc vàng mắt xanh, giống người nước ngoài thế nhỉ?" "Thật à?" Nhóm Ngô Tam Thúc tò mò cũng ghé lại xem, phát hiện trong quan tài quả nhiên là một người nước ngoài. "Phan Tử, Đại Khuê mở quan tài ra xem tình hình." Phan

Tử và Đại Khuê hợp lực đẩy nắp quan tài ra, một Huyết Nhân hoàn chỉnh lộ diện.

Trên người nó tuy còn mặc quần áo nhưng đã rách nát tả tơi, đều là những lỗ thủng lớn, có thể thấy trên người nó như bị lột da, máu thịt, xương cốt lộ rõ mồn một.

Nắp quan tài vừa mở, Huyết Nhân liền định nhảy ra, nhưng chưa kịp động đậy đã bị Trương Kỳ Lân chém một đao bay đầu, chết hẳn. "Nhìn quần áo trên người nó, chắc là lính đánh thuê nước ngoài." Phan Tử dùng xẻng công binh gạt quần áo trên người Huyết Thi ra, bao súng bên trong lộ ra. "Đây là trang bị lính đánh thuê nước ngoài hay dùng, xem ra đội nhân mã đi trước chúng ta đến từ nước ngoài." Phan Tử tiếp tục lục lọi cái xác máu thịt be bét, bỗng nhiên thấy dưới thi thể có một luồng ánh sáng yếu ớt nhấp nháy liên tục.

Phan Tử dùng xẻng công binh đẩy thi thể ra, phát hiện bên dưới đè lên một chiếc điện thoại kiểu cũ.

Anh ta nhặt lên xem xét, thấy bên trong chỉ có một số điện thoại bí ẩn đã được mã hóa, ngoài ra không còn manh mối nào khác. "Keng!" Đúng lúc này, từ nhĩ thất bên trái đột nhiên truyền đến một tiếng động. "Là ai!" Ngô Tam Thúc lập tức chĩa nòng súng về phía phát ra âm thanh trong nhĩ thất.

Sau tiếng động đó, bên kia liền hoàn toàn im bặt.

Ngô Tam Thúc ra hiệu bằng mắt với Phan Tử và Đại Khuê, sau đó ba người từ ba hướng từ từ tiến lại gần nhĩ thất.

Đợi đến khi bọn họ đến gần nhìn vào, phát hiện nơi đó ngoại trừ một đống bình lọ vại chum ra thì chẳng có gì cả. "Tam Gia, mau nhìn kìa, chỗ kia có cái đạo động!" Phan Tử vòng qua một cái vại sành cao bằng nửa người thì phát hiện phía sau có một cái lỗ tròn, bên cạnh còn vương vãi không ít đất cát.

Ngô Tam Thúc nhặt một nắm đất dưới đất lên xoa xoa trên tay: "Đất vẫn còn ẩm, đạo động này chắc là mới đào thôi.

Xem ra không chỉ có người vào trước chúng ta, mà ngay sau gót cũng có người bám theo." "Ầm ầm ầm..." Ngay lúc đó, trong mộ thất đột nhiên vang lên tiếng máy móc chuyển động.

Ngay sau đó, cánh cửa ngọc ở lối vào đóng sầm lại một tiếng "Rầm", phía trên còn có một tảng đá dày nặng rơi xuống. "Không xong rồi, là Đoạn Long Thạch hạ xuống, tất cả chúng ta đều bị nhốt trong mộ thất rồi!" Đại Khuê lớn tiếng kinh hô.

Ngô Tam Thúc thuận tay tát một cái vào gáy Đại Khuê: "Cái đầu mày mọc để làm cảnh à, bên trong chứa cái gì thế hả?

Lối vào bị bịt thì đã sao, cái đạo động trước mắt này là đồ trang trí chắc?" Đạo động đã có thể đào đến gian mộ thất này, thì chắc chắn phải thông với nơi khác.

Cho nên mọi người thấy Đoạn Long Thạch rơi xuống cũng không quá hoảng loạn. "Tiểu Hạo, Thiên Chân, hai đứa lại đây." Ngô Tam Thúc vẫy tay gọi Trương Hạo và Hạo Thiên Chân lại gần dặn dò: "Chú với Phan Tử chui vào đạo động xem tình hình thế nào, mấy đứa cứ đợi ở đây, nếu không có nguy hiểm chú sẽ bảo Phan Tử quay lại báo." Dặn dò xong, ông liền dẫn Phan Tử cùng chui vào đạo động, dần dần biến mất hút.

Khoảng hơn mười phút sau, tiếng của Phan Tử từ trong đạo động vọng ra. "Tiểu Hạo, Tiểu Tam Gia, bên trong không có nguy hiểm đâu, mọi người cũng vào đi." Nghe tiếng Phan Tử gọi, nhóm người ở lại mộ thất gồm Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Đại Khuê và cả Trương Kỳ Lân lần lượt chui vào đạo động.

Hơn hai mươi phút sau, cả đoàn người vẫn còn đang bò trong đạo động, Trương Hạo cảm thấy có gì đó bất thường. "Phan Tử, vừa rồi

anh với Tam Ca có đi đến đầu kia của đạo động không?" "Có chứ, đầu kia đạo động là một gian mộ thất khác." "Thế thì lạ thật, vừa rồi đi đi về về cũng chỉ mất mười mấy phút, từ lúc chúng ta vào đạo động đến giờ đã hơn hai mươi phút mà vẫn chưa ra khỏi đây." Được Trương Hạo nhắc nhở, những người khác cũng phản ứng lại.

Một chiều rõ ràng chỉ mất vài phút, vậy mà bọn họ bò hơn hai mươi phút vẫn chưa hết đường. "Liệu có phải lại gặp Huyền Hồn Thê không?" Phan Tử không chắc chắn nói.

Trương Hạo lắc đầu: "Không thể nào, người ta là đến trộm mộ, lại đi thiết lập cơ quan trong đạo động để phòng ngừa chính mình sao?" "Vậy tại sao lại xảy ra tình huống này, chẳng lẽ là Quỷ Đả Tường?" Trương Hạo tùy tiện bốc một nắm đất xoa trong tay, khô ráo, vón cục, căn bản không giống đạo động mới đào, ngược lại giống như một đường hầm đã tồn tại hàng trăm, hàng ngàn năm. "Chắc là giữa đường đã xảy ra biến cố gì đó, hiện tại con đường chúng ta đang đi không phải là con đường lúc nãy nữa." "Tại sao lại như vậy?" Phan Tử không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, rõ ràng vẫn là cùng một lối vào, hơn nữa bên trong cũng chưa từng xuất hiện ngã rẽ, vậy tại sao bọn họ lại đi nhầm đường?

Tất cả những chuyện này đều không hợp lẽ thường.

Trương Hạo lắc đầu, cậu cũng không rõ rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra. "Vậy giờ làm sao, chúng ta lùi lại hay là...?" Mặc dù không hiểu nguyên nhân, nhưng Phan Tử cũng biết Trương Hạo nói không sai, cái đạo động hiện tại và cái đạo động lúc đầu anh ta bò cùng Ngô Tam Thúc chắc chắn không phải là một.

Hiện tại kẹt ở giữa đường tiến thoái lưỡng nan, thật khó quyết định. "Cứ men theo đạo động đi về phía trước, chỉ cần đường thông thì chúng ta sẽ ra được." Mọi người nghĩ cũng phải, giờ lùi lại cũng là

bị nhốt trong mộ thất, chi bằng tương kế tựu kế cứ đi tiếp xem sao.

Quyết định xong, Phan Tử xoay người tiếp tục bò về phía trước, những người khác bám theo sau.

Lại qua mười mấy phút nữa, cuối cùng cũng đến cuối đạo động.

Ra khỏi đạo động, bên ngoài là một gian mộ thất diện tích không lớn.

Điều đáng ngờ là đạo động lại nằm trên trần mộ thất, vị trí mọi người chui ra cách mặt đất hơn hai mét.

Từ trên cao nhìn xuống, tình hình trong mộ thất hiện ra rõ mồn một.

Lúc này, mộ thất đã bị lũ thi miết to bằng bàn tay chiếm đóng, khiến người ta không có chỗ đặt chân.

Giữa đàn thi miết có một gã béo đang nhảy nhót không ngừng, chân nọ đá chân kia đạp lên lũ bọ.

Những tiếng "bộp, bộp" vỡ nát vang lên liên tục.

Đồng thời cũng có không ít thi miết đã theo chân bò lên người gã, cắn toạc da thịt rồi chui tọt vào trong. "Tiểu Cữu, cứ thế này anh ta sẽ bị thi miết cắn chết mất, chúng ta cứu anh ta đi!" "Tiểu Tam Gia, đối phương lai lịch bất minh, chúng ta vẫn là đừng lo chuyện bao đồng để tránh rước họa vào thân." Trong một ngôi mộ xuất hiện hai phe cánh thì chính là quan hệ cạnh tranh, hơn nữa trong mộ có xảy ra chuyện gì thì bên ngoài cũng chẳng ai biết.

Vì lợi ích mà giết người cướp của cũng không thiếu, Phan Tử đưa ra lựa chọn tối ưu nhất. "Thiên Chân nói đúng đấy, chúng ta không thể thấy chết mà không cứu." Dứt lời, Trương Hạo trực tiếp nhảy xuống.

Nhìn thấy thể hình của người bên dưới, Trương Hạo đã đoán ra

thân phận của gã.

Chương 20

Nếu không nhầm thì chính là Bàn Tử.

Gã này ngoại trừ cái miệng hơi tiện ra thì các phương diện khác đều khá ổn, có chút bản lĩnh, làm người cũng trượng nghĩa, vì bạn bè thà hy sinh tính mạng cũng không tiếc.

Nếu bây giờ cứu gã, gã nhất định sẽ ghi lòng tạc dạ ân tình này, tử tâm tháp địa đối đãi với người cứu mình.

Trương Hạo suy tính, bên cạnh lúc nào cũng cần vài người đáng tin cậy để làm việc.

Bàn Tử là một lựa chọn không tồi vì biết rõ gốc gác.

Hơn nữa bọn họ cũng phải đi qua gian mộ thất này, đằng nào cũng phải đối phó với đám thi miết, cứu Bàn Tử chẳng qua chỉ là tiện tay. "Cậu là ai, đang ở trên đó yên lành tự nhiên nhảy xuống làm gì, bộ không muốn sống nữa hả!" Bàn Tử thấy Trương Hạo biết rõ dưới này thi miết thành đống mà vẫn nhảy xuống, không nhịn được mắng một câu. "Thằng béo chết tiệt kia, ăn nói kiểu gì đấy, Tiểu Hạo không phải vì cứu cậu mới nhảy xuống à!" Phan Tử vốn đã không muốn cứu, giờ thấy thái độ Bàn Tử lồi lõm nên cũng chẳng khách khí. "Nhiều thi miết thế này cứu kiểu gì, lại còn đang ùn ùn kéo tới nữa, giờ nhảy xuống là nộp mạng, cậu mau leo lên đi, đừng có chết chùm." Bàn Tử trực tiếp dùng thân thể xua đuổi thi miết, mở ra một lối nhỏ phía trước để Trương Hạo chạy thoát.

Trương Hạo mỉm cười, Bàn Tử quả nhiên nhân phẩm không tồi, ngay cả lúc nguy hiểm thế này cũng không vì sự sống của bản thân mà hại người khác.

Người như vậy quả thực đáng cứu.

Cậu rút dao găm, rạch một đường trên lòng bàn tay, sau đó vung tay, máu tươi vẩy ra xung quanh.

Khoảnh khắc máu tươi rơi xuống, đàn thi miết như nhìn thấy thứ gì kinh khủng, hoảng loạn bỏ chạy trối chết.

Những con đang di chuyển vào mộ thất cũng như ngửi thấy khí tức đáng sợ, quay đầu chạy biến mất tăm mất tích.

Chỉ trong vài nhịp thở, gian mộ thất vốn dày đặc thi miết giờ chỉ còn lại lác đác vài con cùng xác chết của chúng nằm la liệt.

Bàn Tử nhìn cảnh này, kinh ngạc đến rớt cả hàm. "Tôi... tôi không phải đang nằm mơ chứ?

Sao lại có người chỉ dùng vài giọt máu mà đuổi được cả vạn con thi miết?" "Anh đương nhiên không phải đang mơ, Tiểu Cữu của tôi lợi hại lắm đấy!" Đàn thi miết tan đi, những người khác cũng từ trên đạo động nhảy xuống. "Tiểu Cữu?

Tôi thấy hai người tuổi tác xêm xêm nhau, cậu ấy lại là cậu của cậu á?" Bàn Tử nghe Hạo Thiên Chân gọi Trương Hạo là Tiểu Cữu thì vẻ mặt đầy chấn kinh.

Dứt lời, đầu gã ngoẹo sang một bên, ngã vật xuống đất. "Tiểu Cữu, anh ta sao thế?" Trương Hạo thấy mặt mũi Bàn Tử trắng bệch, không còn chút huyết sắc nào, cộng thêm trên người có hơn chục vết thương do thi miết cắn, liền đoán ngay ra nguyên nhân. "Trúng độc thi miết rồi." Trương Hạo bôi chút máu còn sót lại ở vết thương lên miệng Bàn Tử.

Một lát sau, gã tỉnh lại.

Vừa tỉnh dậy, Bàn Tử liền bò dậy quỳ xuống trước mặt Trương Hạo. "Đa tạ huynh đệ cứu mạng, từ nay về sau cái mạng này là của cậu, sau này có việc gì cứ việc sai bảo." Trương Hạo nghe vậy mỉm

cười, xem ra người này cứu không phí công, sau này bên cạnh lại có thêm một người đáng tin cậy. "Được rồi, đứng lên đi, máu của tôi tác dụng cũng có hạn, mau rời khỏi đây trước đã." Trương Hạo nói rồi đi về phía cửa đá.

Bàn Tử nhanh nhẩu chạy lên trước, tranh đi đến cửa đá, hai tay chống lên cánh cửa dùng sức muốn đẩy ra.

Gã dùng hết sức bình sinh mà cửa đá vẫn không nhúc nhích mảy may. "Cậu yếu quá đấy, người cao to lừng lững thế kia mà ngay cả cái cửa đá cũng không đẩy nổi." Phan Tử cười khẩy một tiếng, bước lên định đẩy cửa.

Anh ta chống hai tay lên cửa, toàn thân phát lực, gân guốc trên cánh tay nổi lên cuồn cuộn mà cửa đá vẫn trơ ra.

Bàn Tử thấy thế cười: "Anh không phải khỏe lắm sao, sao cũng không đẩy được, tôi thấy anh cũng yếu xìu!" Mặt Phan Tử vốn đỏ bừng vì dùng sức, giờ lại càng đỏ hơn. "Đại Khuê, còn đứng ngây ra đó làm gì, mau lại đây." "Rõ." Đại Khuê xắn tay áo lên, định cùng Phan Tử hợp sức đẩy cửa. "Hự..." Hai người đồng thời dùng sức, nhưng cửa đá vẫn vững như bàn thạch. "Phù..." Một lúc sau, hai người kiệt sức, ngồi bệt xuống đất thở hồng hộc. "Cửa đá này nhìn không cao lớn lắm, không ngờ lại nặng đến thế." "Đúng vậy, hai chúng ta đều đẩy không nổi, thì những người khác càng không thể nào mở được." Đại Khuê sức mạnh đã đạt đến giới hạn của người thường, Phan Tử cũng là lính đặc chủng xuất ngũ, hai người hợp lực mà cửa đá không phản ứng, những người khác quả thực không có hy vọng. "Ai bảo, Tiểu Cữu của tôi chắc chắn làm được!" Hạo Thiên Chân đứng ra nói.

Bàn Tử nghe vậy nhìn sang Trương Hạo, gã đánh giá cậu từ trên xuống dưới rồi cười nói: "Huynh đệ, tuy cậu cứu tôi, nhưng tôi vẫn

phải nói thật, với cái thân hình nhỏ con của cậu mà đẩy được cánh cửa này, tôi xin trồng cây chuối gội đầu!" "Tiểu Cữu, cho anh ta biết thế nào là lễ hội!" Trương Hạo mỉm cười bước lên, vươn một bàn tay chống lên cửa đá, sau đó dùng lực đẩy một cái.

Tức thì trong mộ thất vang lên tiếng đá ma sát "ầm ầm".

Cánh cửa đá bắt đầu từ từ dịch chuyển, cho đến khi đủ một người đi qua mới dừng lại.

Không ai đẩy nổi cánh cửa đá, vậy mà Trương Hạo chỉ dùng một bàn tay đã đẩy ra.

Những người khác thì thôi, đã từng chứng kiến sức mạnh của Trương Hạo.

Nhưng Bàn Tử là lần đầu tiên thấy, cả người kinh ngạc đến ngẩn tò te.

Gã dụi dụi mắt, vẻ mặt không dám tin: "Trời đất ơi, cái này không phải thật chứ!" Bàn Tử dù có tưởng tượng thế nào cũng không ngờ thân hình mảnh khảnh của Ngô Hạo lại ẩn chứa sức mạnh khủng khiếp đến vậy. "Thế nào, Tiểu Cữu tôi lợi hại không!" "Lợi hại, đúng là lợi hại!" Bàn Tử gật đầu lia lịa như gà mổ thóc. "Gào!" Cửa đá vừa mở, trong hành lang phía sau liền truyền đến tiếng gầm rú. "Là Huyết Nhân!" Mọi người đồng thanh.

Vừa dứt lời, một người phụ nữ mặc đồ đen bó sát, trên người đầy thương tích xuất hiện ở cuối hành lang.

Cô ta đang chạy thục mạng về phía này, phía sau còn có hàng chục Huyết Nhân toàn thân máu thịt be bét bám theo.

Phan Tử nhìn thấy Huyết Nhân, mắt sáng lên: "Mấy con Huyết Nhân này mặc đồ giống hệt đám tây lai trong quan tài kia, chắc bọn họ cùng một giuộc, không biết gặp phải cái gì mà biến thành thế này."

"Thế thì tốt quá, bọn chúng biến thành Huyết Nhân hết thì không ai tranh giành bảo bối với chúng ta nữa!" Đại Khuê vẫn luôn lo lắng bị người khác nẫng tay trên, giờ thấy đối thủ gặp nạn thì mừng ra mặt.

Bàn Tử thấy nhóm Trương Hạo nhìn thấy nhiều Huyết Nhân như vậy mà không hề lo lắng, không khỏi sinh nghi. "Nhiều Huyết Nhân thế kia mà mấy người không lo à?" "Có Tiểu Cữu ở đây, Huyết Nhân có gì mà phải lo, Tiểu Cữu là người một quyền đấm chết cả Huyết Thi đấy." Bàn Tử nghe xong liền thốt lên không thể nào. "Huyết Thi đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, cậu bảo Trương huynh đệ một quyền đấm chết Huyết Thi, sao có thể chứ?" Trong lúc nói chuyện, đám Huyết Nhân đã đuổi người phụ nữ kia đến ngay trước mặt mọi người.

Người phụ nữ áo đen bị đuổi kịp, loạng choạng ngã nhào xuống đất, đồ đạc văng tung tóe, nửa ngày không bò dậy nổi, lập tức bị đám Huyết Nhân bao vây.

Chúng nhe nanh múa vuốt lao vào định xâu xé cô ta. "Cô ta không thể chết!" Đúng lúc này, Phan Tử nhảy ra, vung xẻng công binh xua đuổi đám Huyết Nhân vây quanh người phụ nữ. "Phan Tử, sao thế, con đàn bà này mặc đồ chắc chắn là cùng phe với bọn lính đánh thuê kia, sao anh lại cứu nó?" Đại Khuê vẻ mặt khó hiểu. "Chẳng lẽ cô ả là tình nhân của anh ta?" Bàn Tử cười cợt.

Chương 21

"Nói bậy bạ gì đó, tấm bản đồ rơi ra từ người cô ta giống hệt cái trong tay Tam Gia.

Tam Gia mất tích cả buổi rồi, có khi cô ta biết tung tích của Tam Gia." Lúc này mọi người mới hiểu tại sao Phan Tử lại cứu người phụ nữ này.

Thấy sự việc có liên quan đến Ngô Tam Thúc, Trương Hạo, Hạo Thiên Chân và Đại Khuê cũng rút xẻng công binh ra xua đuổi Huyết Nhân.

Bàn Tử thấy Trương Hạo động thủ cũng rút hàng ra giúp một tay.

Huyết Nhân tuy dễ đối phó hơn Huyết Thi nhiều, nhưng không chịu nổi số lượng đông.

Mấy chục con Huyết Nhân trong nháy mắt đã bao vây cả nhóm.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Phan Tử, Đại Khuê không ngừng vung xẻng đập vào người bọn chúng, tuy gây được sát thương nhưng còn lâu mới giết chết được.

Bốn người tốn bao công sức mới giết được một con, vừa định tấn công mục tiêu tiếp theo thì phát hiện Huyết Nhân xung quanh chỉ còn lại lác đác vài mống.

Xác Huyết Nhân nằm la liệt dưới đất, không ngoại lệ đều bị nổ tung đầu.

Số còn lại thì đã vây chặt lấy Trương Hạo. "Trương huynh đệ, tôi đến giúp cậu!" Bàn Tử giơ xẻng định lao lên.

Người còn chưa tới gần đã thấy Trương Hạo liên tiếp tung ra vài quyền, ngay sau đó bên tai vang lên một chuỗi âm thanh "bốp, bốp".

Những cái đầu của lũ Huyết Nhân hung hãn lần lượt nổ tung như dưa hấu.

Chỉ trong nháy mắt, mấy con Huyết Nhân cuối cùng cũng ngã gục xuống đất bất động. "Hít..." Bàn Tử nhìn đống xác Huyết Nhân dưới đất, rồi lại nhớ đến dáng vẻ Trương Hạo tàn sát bọn chúng, đối với thực lực của cậu lại có một nhận thức hoàn toàn mới. "Mẹ ơi, nhìn mặt mũi thư sinh nho nhã thế kia, không ngờ lại hung hãn đến vậy!" Người phụ nữ ngã xuống đất bị Huyết Nhân vây công không ai khác chính là A Ninh.

Trương Hạo vốn chẳng muốn quản, cô ta là thủ hạ của Cầu Đức Khảo, một kẻ cực kỳ ngu trung.

Vì quan hệ được nhận nuôi, dù biết đối phương lợi dụng mình vẫn kiên định chấp hành mệnh lệnh.

Giai đoạn đầu vì sự tồn tại của cô ta mà gây không ít rắc rối cho Ngô gia.

Không ngờ một tấm bản đồ giải mã từ Chiến Quốc Bạch Thư lại cứu cô ta một mạng. "Cảm ơn các người đã cứu tôi." A Ninh bị thương rất nặng, giãy giụa bò dậy. "Nếu thực sự muốn cảm ơn thì hãy dùng hành động thực tế đi." Phan Tử vừa nói vừa nhặt tấm bản đồ Chiến Quốc Bạch Thư dưới đất lên. "Mấy người muốn biết gì, cái gì nói được tôi sẽ nói." "Cô là ai, tại sao lại xuất hiện ở đây!" "Tôi tên A Ninh, thuộc tập đoàn trục vớt viễn dương, đến đây là để tìm một món đồ cho ông chủ của chúng tôi." A Ninh trả lời dứt khoát, không hề giấu giếm.

Đã nắm được đại khái, Phan Tử tiếp tục tra hỏi: "Tấm bản đồ này ở đâu ra?" "Ông chủ tôi đưa, là do một người đàn ông trung niên đột nhiên xuất hiện giao cho ông chủ tôi." "Cái gì?

Ông chủ cô đưa?" Phan Tử vốn tưởng tấm bản đồ này là cái trong

tay Ngô Tam Thúc nên mới cứu A Ninh.

Lúc hỏi anh ta vẫn luôn nhìn chằm chằm A Ninh, có thể khẳng định cô ta không nói dối.

Nghĩa là tấm bản đồ giống hệt của Ngô Tam Thúc này không phải là của Ngô Tam Thúc.

Phan Tử bỗng quay sang nhìn Bàn Tử: "Trong tay cậu có tấm bản đồ này không?" "Bản đồ gì?" Bàn Tử đón lấy tấm bản đồ từ tay Phan Tử xem xét. "Á đù, tôi cứ thắc mắc sao mấy người đều tìm được đến đây, hóa ra ai cũng có bản đồ của ngôi mộ này hả!" Bản đồ giống hệt nhau xuất hiện trong tay Ngô Tam Thúc, A Ninh, Bàn Tử, không ngoại lệ đều là do một người đàn ông trung niên giao cho.

Nghĩa là rất có khả năng có một kẻ đã nắm rõ tình hình trong Lỗ Vương Cung, sau đó cố ý tiết lộ thông tin thật ra ngoài, dụ người ta vào mộ.

Tuy không biết kẻ đó có mục đích gì, nhưng Trương Hạo có thể khẳng định một điều, đây tuyệt đối không phải chuyện tốt lành gì.

Cậu lờ mờ cảm thấy trong đó nhất định có âm mưu, nếu không kẻ kia sẽ không tốn công tốn sức dụ người vào trong ngôi mộ này.

Theo lý thuyết, khả năng Uông gia thiệt cục là lớn nhất, nhưng theo Trương Hạo biết cũng có không ít người Uông gia vào mộ rồi mất mạng.

Nếu là Uông gia bày trò thì không lý nào lại hại chết cả người nhà mình.

Nếu không phải Uông gia thì là ai? "Cô bị Huyết Nhân cào trúng, sao lại không việc gì?" Trương Hạo đang suy tư thì bên tai chợt vang lên tiếng kinh hô của Hạo Thiên Chân.

Trương Hạo nhìn sang A Ninh, trên người cô ta có không ít vết

thương, có chỗ còn rất sâu, đến giờ vẫn chưa cầm máu.

Độc trên người Huyết Nhân tuy yếu hơn Huyết Thi nhiều, nhưng cũng không phải người thường có thể chịu đựng được.

A Ninh bị thương nhiều thế, theo lý thì phải độc phát thân vong từ lâu rồi mới đúng, nhưng đến giờ cô ta ngoài việc sắc mặt hơi trắng bệch ra thì không hề có dấu hiệu trúng độc. "Tôi đã tiêm vắc-xin rồi, thi độc không có tác dụng với tôi." "Vãi, còn có cả loại hàng xịn này nữa á!" Bàn Tử nghe vậy liền nhảy cẫng lên, chưa bao giờ nghe nói thi độc còn có vắc-xin.

Nếu có thứ này, sau này xuống mộ khỏi lo bị cương thi cắn, đỡ được bao nhiêu việc. "Anh nhìn mấy cái xác dưới đất kia kìa." A Ninh chỉ tay xuống đất, cười nói: "Anh tưởng vắc-xin thi độc dễ kiếm thế à?

Nếu dễ kiếm thì bọn họ đã không biến thành Huyết Nhân.

Hồi đó ông chủ tôi phải tốn 1 tỷ mới sản xuất ra được một liều đấy." "Hít..." Mọi người nghe xong hít một ngụm khí lạnh.

Một mũi tiêm 1 tỷ, đúng là chỉ có những kẻ tiền nhiều tiêu không hết mới dùng. "1 tỷ chỉ để miễn dịch thi độc á?" "Tôi biết giá đắt, nhưng không ngờ lại đắt thế!" "Bàn gia còn định xin tiêm thử một mũi, giá chát thế này thì thôi xin kiếu!" ...

Trương Hạo nghe cái giá 1 tỷ cũng không bất ngờ, mục tiêu của Cầu Đức Khảo là trường sinh, tiền bạc chưa bao giờ là thứ lão theo đuổi.

Tốn 1 tỷ để có được một thủ hạ trung thành thì chẳng thấm vào đâu. "Khoan đã, vắc-xin thi độc đã tốn 1 tỷ, vậy máu của Tiểu Cữu không chỉ miễn dịch thi độc, còn có thể đuổi trùng, mạnh hơn vắc-xin kia nhiều.

Em nhớ không nhầm thì hồi trước Tiểu Cữu bảo là ăn được thứ gì đó nên máu mới có năng lực này.

Vậy thứ mà Tiểu Cữu ăn giá chẳng phải vượt xa con số 1 tỷ?" Trương Hạo cười trừ, không ngờ chuyện vắc-xin thi độc cũng lái được sang chuyện của mình.

Có điều vắc-xin thi độc sao so được với Kỳ Lân Huyết.

Vắc-xin chỉ miễn dịch thi độc, còn Kỳ Lân Huyết độc gì cũng chơi tất, trên đời chỉ có lác đác vài loại kịch độc là Kỳ Lân Huyết bó tay.

Đương nhiên, nếu độ tinh khiết của Kỳ Lân Huyết đủ cao thì mấy loại độc đó cũng vô dụng.

Kỳ Lân Huyết không chỉ giải độc còn có thể khu trùng tịch tà, quan trọng nhất là có thể kéo dài tuổi thọ.

Nếu cứ nhất quyết phải so sánh, tính theo giá vắc-xin, nếu trên đời thực sự có thứ gì ăn vào giúp cơ thể sinh ra Kỳ Lân Huyết, thì ít nhất cũng phải ngàn tỷ, vạn tỷ. "Được rồi Thiên Chân, đừng bàn chuyện của cậu nữa, Tam Thúc mất tích mấy tiếng rồi, chú ấy đi một mình không biết gặp nguy hiểm gì, chúng ta mau đi tìm chú ấy quan trọng hơn." Trương Hạo không muốn nói nhiều về chuyện máu mình có tác dụng đặc biệt, lảng sang chuyện khác rồi men theo mộ đạo đi vào trong. "Khoan đã!" Cậu vừa bước được một bước đã bị A Ninh chặn lại. "Sao thế?" Tất cả mọi người đều khó hiểu nhìn A Ninh, không biết cô ta có ý gì.

Chương 22

"Cuối mộ đạo này là một mê cung, tôi đi lòng vòng trong đó hơn mười tiếng đồng hồ mà vẫn quay lại chỗ này." "Cô nói thật á, mười mấy tiếng cũng không ra được?" Phan Tử kêu lên.

A Ninh gật đầu: "Không sai, trong mê cung mọi thiết bị định vị đều mất tác dụng, căn bản không có cách nào đi ra." "Vậy làm thế nào bây giờ, giờ lùi lại cũng là đường chết, phía trước lại là mê cung không lối thoát, chẳng lẽ chúng ta chịu chết dí ở đây sao?" Đại Khuê nghe phía trước là mê cung thì cuống lên.

Phan Tử trừng mắt nhìn Đại Khuê: "Đồ vô dụng, giờ lùi lại là tuyệt lộ, phía trước tuy là mê cung nhưng vẫn còn cơ hội đi ra, chưa thử đã nói lời nản lòng." "Phan Tử nói đúng đấy, cứ phải thử xem sao, nhỡ đâu thành công thì sao." Trương Hạo cười bí hiểm, mê cung có thể làm khó người khác, nhưng với cậu thì đơn giản như đang giỡn.

Cậu phát ra một luồng sóng âm về phía mê cung, khi sóng âm phản xạ lại được não bộ tiếp nhận, trong đầu cậu lập tức hiện ra một tấm bản đồ mê cung hoàn chỉnh và vạch ra lộ trình chính xác.

Cả mê cung được tạo thành bởi vô số bức tường gạch cao bốn năm mét.

Từ lối vào đi vào, cứ đi một đoạn lại xuất hiện tám ngã rẽ, trong đó chỉ có một ngã là đường đúng.

Mà những ngã rẽ như vậy trong cả mê cung có đến mười tám cái.

Xác suất chọn đúng mỗi lần là một phần tám, nghĩa là nếu không có thủ đoạn đặc biệt, xác suất ra khỏi mê cung là mười tám lần một phần tám nhân với nhau.

Con số này đã tiến sát về không.

Một người may mắn có thể chọn đúng liên tiếp ba bốn lần, nhưng muốn chọn đúng liên tiếp mười tám lần thì xác suất đó chỉ tồn tại trên lý thuyết.

Mê cung khó khăn như vậy, hèn gì đám người A Ninh bị kẹt mãi không ra, đi kiểu gì cuối cùng cũng quay về lối vào.

Nhưng những thứ này với Trương Hạo chẳng là vấn đề, sóng âm định vị đã thám thính rõ ràng cả cái mê cung rồi. "Đi theo tôi." Trương Hạo nói một tiếng rồi đi vào mê cung, mọi người vội vàng bám theo. "Khoan đã, Tiểu Cữu." "Sao thế?" Trương Hạo quay đầu lại thì thấy Hạo Thiên Chân đang đứng trước mặt A Ninh. "Tiểu Cữu, cô ấy bị thương nặng thế này, cho cô ấy đi cùng đi." "Cháu muốn cho cô ta đi theo cũng được thôi, nhưng có hậu quả gì cháu tự mình gánh vác nhé!" Trương Hạo biết A Ninh là hạng người gì, cho cô ta theo đội ngũ thì Thiên Chân kiểu gì cũng bị hố, nhưng tính mạng thì không lo.

Hạo Thiên Chân người cũng như tên, ngây thơ vô số tội, con người phải trải qua va vấp mới trưởng thành được, cơ hội này cũng tốt.

Cho nên giờ cậu muốn dẫn A Ninh theo, Trương Hạo cũng lười phản đối. "Tiểu Cữu, cậu tốt quá!" Hạo Thiên Chân thấy Trương Hạo gật đầu liền gọi A Ninh cùng đi vào mê cung.

A Ninh lại lắc đầu: "Không cần đâu, các anh đi đi, chỉ khi vào trong mới biết mê cung này khủng khiếp thế nào, không bao lâu nữa các anh sẽ lại quay về đây thôi." "A Ninh, Tiểu Cữu tôi lợi hại lắm, cậu ấy bảo ra được là chắc chắn ra được.

Nếu bọn tôi ra được rồi, để cô lại một mình ở đây chẳng phải rất nguy hiểm sao, cô cứ đi cùng bọn tôi đi!" "Thiên Chân, cô ta đã không muốn thì cháu khuyên làm gì, sống chết có số, không cưỡng cầu

được." Phan Tử thấy Hạo Thiên Chân cứ nài nỉ liền lên tiếng ngăn cản. "A Ninh, cô thật sự không đi cùng bọn tôi à?

Cô không đi là bọn tôi đi đấy!" A Ninh ngẩng đầu nhìn Trương Hạo, thấy cậu ung dung điềm tĩnh, vẻ mặt tính trước như thần, ma xui quỷ khiến thế nào lại gật đầu. "Được rồi, Tiểu Cữu, chúng ta đi thôi." Trương Hạo gật đầu, xoay người đi vào mê cung.

Vào mê cung không bao lâu, lối đi chia làm tám ngã, mọi người nhìn tám ngã rẽ y hệt nhau trước mắt mà ngẩn tò te. "Mẹ ơi, sao lại có tám lối đi giống hệt nhau thế này, rốt cuộc chúng ta phải đi đường nào?" "Tôi biết rồi!" Bàn Tử đột nhiên kêu lên, vẻ mặt ra vẻ hiểu biết. "Mê cung này nhất định xây dựng theo nguyên lý Kỳ Môn Độn Giáp, trong tám lối đi chỉ có một lối là Sinh Môn, tất cả các lối còn lại đều là ngõ cụt hoặc quay về điểm xuất phát." "Bàn Tử, anh nói nghe hay lắm, thế anh có biết đi đường nào để ra không?" Bàn Tử lắc đầu: "Kỳ Môn Độn Giáp cao siêu thế tôi làm sao mà hiểu." "Thế anh nói làm cái quái gì." Đại Khuê châm chọc. "Bàn gia không biết đi, chẳng lẽ mày biết?" "Tôi... tôi... tôi cũng không biết." Đại Khuê tức đỏ mặt tía tai: "Nhưng Tiểu Hạo biết, cậu ấy nhất định sẽ đưa chúng ta ra khỏi mê cung." Trương Hạo lắc đầu, không thèm để ý đến bọn họ, trực tiếp chọn một lối đi rồi bước vào.

Phan Tử vội vàng bám theo hỏi: "Tiểu Hạo, sao cậu lại đi lối này?" "Cảm giác!" Trương Hạo tùy tiện tìm một cái cớ, cậu đương nhiên sẽ không nói lộ trình chính xác đã in trong đầu rồi. "Phan Tử, anh đừng hỏi nữa, Tiểu Cữu chắc chắn không đi nhầm đâu." Mọi người đi trong mê cung, cứ vài trăm mét lại xuất hiện tám ngã rẽ.

Mỗi lần như thế Trương Hạo đều không do dự đi vào một lối.

Ban đầu mọi người không để ý lắm, tưởng Trương Hạo chỉ dựa vào cảm giác mà chọn, cho đến khi đi qua hơn chục cái ngã rẽ y hệt

như vậy, trong lòng mọi người không khỏi chấn động.

Đặc biệt là A Ninh, cô ta đã đi qua mê cung này.

Nhóm người của cô ta đã thử rất nhiều lần, nhiều nhất cũng chỉ gặp ba ngã rẽ là quay về điểm xuất phát.

Vậy mà Trương Hạo dẫn bọn họ đi qua hơn chục ngã rẽ, vẫn chưa hề quay lại chỗ cũ.

Sự thật bày ra trước mắt, cô ta đã bắt đầu tin rằng Trương Hạo có thể thuận lợi đi ra khỏi mê cung. "Tiểu Ca đâu, sao không thấy Tiểu Ca nữa?" Trương Hạo đang đi phía trước, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng kêu của Hạo Thiên Chân.

Cậu quay đầu lại nhìn, trong đám người quả thực không thấy bóng dáng Trương Kỳ Lân.

Danh hiệu "Nhân khẩu thất tung trứ danh" quả nhiên danh bất hư truyền, cứ hở ra là mất tích. "Thiên Chân, không cần lo cho cậu ta, lúc cần xuất hiện tự nhiên cậu ta sẽ xuất hiện." "Tiểu Cữu, cậu nói thật chứ?" "Ừ!" Hạo Thiên Chân thấy Trương Hạo khẳng định chắc nịch, ậm ừ một tiếng rồi tiếp tục đi theo đội ngũ.

Mười mấy phút sau, Trương Hạo dẫn mọi người đến ngã rẽ thứ mười tám, không do dự chọn lối ngoài cùng bên trái, thuận lợi thoát khỏi mê cung.

Ra khỏi mê cung, ai nấy đều vẻ mặt ngơ ngác. "Đây... chúng ta cứ thế ra khỏi mê cung rồi á?" "Chỉ cái mê cung này mà đội của cô bị nhốt mười mấy tiếng, cuối cùng còn quay về điểm xuất phát?" "Mê cung này thực sự khó đến thế sao?" ... "Mấy người nghĩ gì thế, trong mê cung cứ cách một đoạn lại có tám ngã rẽ, tổng cộng có mười mấy cái như vậy, xác suất đi qua được gần như bằng không.

Chúng ta sở dĩ qua được thuận lợi thế này, đều là nhờ Trương

Hạo huynh đệ lợi hại cả đấy!" "Không sai, nếu không có Tiểu Hạo thì chúng ta còn lâu mới ra được." "Vẫn là Tiểu Cữu đỉnh nhất, mê cung khó thế này mà qua cái một!" ... "Rầm..." Đúng lúc này, bức tường gạch ở cuối mê cung đột nhiên bị phá thủng một lỗ lớn từ giữa, một bóng đen từ bên trong chui ra.

Đợi mọi người nhìn kỹ mới phát hiện là Trương Kỳ Lân vừa biến mất một cách bí ẩn. "Tiểu Ca, là anh à?" "Tiểu Ca, nãy anh đi đâu thế, sao lại phá tường chui ra?" "Tường gạch dày thế này mà cũng phá được, anh cũng lợi hại quá đi!" ...

Trương Kỳ Lân cứ như không nghe thấy mọi người nói chuyện, lẳng lặng đi dọc theo hành lang vào trong.

Mọi người đi theo một đoạn thì đến bên mép một vách núi dựng đứng đầy dây leo.

Phan Tử điều chỉnh hướng đèn pha, chiếu ra ngoài vách núi.

Chỉ thấy bên ngoài là một hang động khổng lồ.

Giữa hang động có một cái cây cổ thụ chọc trời cao hơn trăm mét, thân cây to đến mức phải mấy chục người nắm tay nhau mới ôm xuể.

Trên cây cành lá xum xuê, xen lẫn trong đó là vô số dây leo to bằng cột điện. "Á!" Đúng lúc này, trong đám người bỗng vang lên một tiếng thét thảm.

Một sợi dây leo to như cột điện bất ngờ trồi lên từ dưới vách núi, cuốn chặt lấy Bàn Tử, kéo gã về phía cái cây.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng xem chuyện gì xảy ra thì lại có thêm nhiều dây leo khác trồi lên.

Chương 23

Những sợi dây leo đó như những xúc tu có sự sống, mỗi lần cuốn một vòng là bắt được một người rồi lôi đi.

Trong nháy mắt trên vách núi chỉ còn lại Trương Hạo và Trương Kỳ Lân, những người khác đều bị dây leo cuốn vào tán cây biến mất hút. "Đây là Cửu Đầu Xà Bách!" Trương Kỳ Lân nhắc nhở một tiếng, rút Hắc Kim Cổ Đao lao lên trước che chắn cho Trương Hạo.

Mỗi khi có dây leo lao tới, anh ta liền vung đao chém.

Những tiếng "binh, binh, binh" vang lên liên tục.

Hắc Kim Cổ Đao chém sắt như chém bùn chém vào dây leo, trên dây leo chỉ xuất hiện một vết cắt nhỏ, nhưng lại không đứt.

Khi ngày càng nhiều dây leo xuất hiện, Trương Kỳ Lân dần trở nên đuối sức.

Lúc này, bên tai mọi người vang lên tiếng "phựt, phựt, phựt!".

Chỉ thấy Trương Hạo tùy tiện nắm lấy những sợi dây leo cuốn tới, dùng sức giật mạnh một cái là đứt lìa. "Hệ thống, dung hợp Cửu Đầu Xà Bách!" `[Đinh!

Đã nhận lệnh, bắt đầu dung hợp.]` Tiếng nhắc nhở của hệ thống vừa dứt, một đoạn Cửu Đầu Xà Bách trong tay Trương Hạo liền hóa thành một đoàn chất lỏng màu xanh lục, sau đó dần dần tản ra hóa thành vô số phân tử nhỏ li ti bao bọc toàn thân cậu.

Những phân tử này như sống lại, liều mạng chui vào trong cơ thể. `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ tám.

Vật phẩm dung hợp: Cửu Đầu Xà Bách.]` `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được đặc tính vật phẩm dung hợp: Sinh mệnh lực tăng 500%.]` Dung hợp Cửu Đầu Xà Bách nhận được năng lực lại là tăng sinh mệnh lực 500%.

Trong tự nhiên có rất nhiều sinh vật có sinh mệnh lực cực mạnh, như thạch sùng có khả năng đứt đuôi tái sinh.

Hiện tại dung hợp Cửu Đầu Xà Bách, sinh mệnh lực tăng 500%, không biết liệu có khả năng đoạn chi trọng sinh hay không.

Nếu có năng lực đó thì quá khủng khiếp rồi. `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm đặc thù Cửu Đầu Xà Bách, tiến độ tiến hóa huyết mạch +1, tiến độ tiến hóa Kỳ Lân huyết mạch giai đoạn 0: 1/10.]` Quả nhiên giống như mình nghĩ, Cửu Đầu Xà Bách cũng là vật phẩm đặc thù.

Chỉ cần dung hợp 10 loại vật phẩm đặc thù, Kỳ Lân huyết mạch có thể thăng lên giai đoạn 1, đến lúc đó các thuộc tính đều sẽ nhân đôi, thực lực cũng sẽ tăng trưởng theo cấp số nhân.

Việc dung hợp Cửu Đầu Xà Bách chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Trương Hạo đối phó với đám dây leo này rất nhẹ nhàng, chỉ là cậu giật đứt một sợi thì lại có hai sợi khác lao tới.

Cửu Đầu Xà Bách rợp trời như vô cùng vô tận.

Điều này có lẽ liên quan đến sinh mệnh lực mạnh mẽ của nó, hơn nữa một đoạn dây leo dài vài chục mét bị đứt một khúc cũng chẳng gây ra vết thương chí mạng nào.

Cửu Đầu Xà Bách tuy không làm gì được cậu, nhưng cậu cũng chẳng làm gì được nó.

Thể hình nó quá đồ sộ, giật đứt vài sợi dây leo chẳng thấm tháp

vào đâu.

Trừ phi có thể hủy diệt toàn bộ thân cây mới giết chết được nó triệt để.

Nhưng với độ cao hơn trăm mét, thân cây to vài chục người ôm, muốn làm được điều đó vô cùng khó khăn.

Ngay cả khi Trương Hạo có sức mạnh hàng vạn cân cũng không làm được.

Trương Hạo vừa ngăn cản dây leo tấn công, vừa suy nghĩ xem phải làm thế nào mới cứu được những người bị bắt đi.

Chợt, trong đầu cậu lóe lên một cái tên: Thiên Tâm Thạch.

Đây là một loại đá từ thiên thạch, là khắc tinh của Cửu Đầu Xà Bách, chỉ cần nơi nào có Thiên Tâm Thạch, trong phạm vi vài chục mét đám dây leo đó không dám lại gần.

Thậm chí chỉ cần rắc một ít bột Thiên Tâm Thạch lên người cũng sẽ không bị Cửu Đầu Xà Bách tấn công. "A..." Trương Hạo phát ra một luồng sóng âm về phía hang động, sử dụng năng lực định vị.

Khi sóng âm phản xạ trở lại, tình hình trong hang động hiện lên trong đầu cậu.

Dưới gốc Cửu Đầu Xà Bách có một cái tế đàn, giữa tế đàn đặt một chiếc giường ngọc bích lục, trên giường có hai thi thể nằm đó.

Bình thường mà nói thi thể nằm dưới gốc cây lẽ ra đã bị dây leo cuốn đi từ lâu, nhưng hai cái xác này không biết nằm đây bao nhiêu năm mà vẫn lành lặn.

Hơn nữa khu vực gần đó không có lấy một sợi dây leo nào bén mảng tới.

Vậy chỉ có một khả năng, gần đó có Thiên Tâm Thạch khiến Cửu

Đầu Xà Bách sợ hãi.

Chỉ cần lấy được Thiên Tâm Thạch, Cửu Đầu Xà Bách sẽ không còn đáng sợ nữa, việc cứu người cũng trở nên đơn giản.

Cho nên việc quan trọng nhất hiện tại là lấy được Thiên Tâm Thạch.

Lúc này vị trí của cậu cách tế đàn dưới đáy hang hơn năm mươi mét chiều cao, khoảng cách xa hơn trăm mét, muốn tiếp cận không hề đơn giản.

Bỗng nhiên mắt cậu sáng lên, dây leo Cửu Đầu Xà Bách tuy dai, nhưng cũng không lại được sức mạnh của cậu.

Chỉ cần để đám dây leo này quấn lấy mình kéo vào trong tán cây, như vậy khoảng cách đến tế đàn sẽ giảm một nửa, việc lấy Thiên Tâm Thạch cũng dễ dàng hơn. "Tiểu Ca, lát nữa tôi để dây leo kéo tôi qua đó, anh tạm thời lui lại, đợi tôi lấy được Thiên Tâm Thạch sẽ phát tín hiệu, lúc đó anh hẵng qua." "Ừm." Trương Kỳ Lân ừ một tiếng rồi lùi về sau, còn Trương Hạo thì buông xuôi đề kháng, mặc cho Cửu Đầu Xà Bách quấn lấy mình. ...

Nhóm Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Phan Tử, Đại Khuê, A Ninh sau khi bị dây leo quấn lấy liền bị kéo vào trong tán cây.

Ở đây có một cái hốc cây to bằng sân bóng rổ, bên trong xương trắng chất cao như núi, thỉnh thoảng còn có thi miết chui ra chui vào.

Đám Hạo Thiên Chân bị dây leo treo lơ lửng phía trên hốc cây, giống như miếng mồi ngon, chờ đợi thi miết đến đánh chén.

Đại Khuê nhìn cảnh này sợ đến phát khóc. "Chúng ta bị kéo vào ổ thi miết rồi sao!" "Ài, đúng là đồ nhà quê, đây là Cửu Đầu Xà Bách, thi miết và Cửu Đầu Xà Bách có quan hệ cộng sinh, dưới lớp xương trắng kia là ổ thi miết đấy, mọi người đừng có giãy giụa, kẻo động

tĩnh lớn quá đánh thức đám thi miết bên dưới." "Mọi người đừng cãi nhau nữa, mau nghĩ cách thoát thân đi!" Phan Tử thấy Đại Khuê và Bàn Tử lúc này còn cãi nhau liền nạt một tiếng. "Chạy?

Chạy kiểu gì, dây leo to thế này trói chặt cứng, càng cử động nó càng siết chặt, căn bản không có cách nào thoát." "Bàn Tử, anh đừng nói gở, Tiểu Cữu chắc chắn sẽ đến cứu chúng ta." Hạo Thiên Chân vẫn một mực tin tưởng Trương Hạo, dù đối mặt với quái vật mạnh như Cửu Đầu Xà Bách, cậu vẫn cho rằng Trương Hạo chắc chắn có cách. "Thiên Chân, không phải tôi nói gở đâu, Trương Hạo huynh đệ tuy lợi hại, sức mạnh cũng lớn, nhưng Cửu Đầu Xà Bách không phải quái vật bình thường, dựa vào một mình cậu ấy căn bản không làm gì được." Bàn Tử vừa dứt lời, trong tán cây liền vang lên tiếng động.

Chỉ thấy một sợi dây leo di chuyển nhanh chóng, ngay sau đó thấy Trương Hạo bị dây leo quấn chặt lôi tới. "Cậu xem đi, tôi đã bảo Trương Hạo huynh đệ cũng bó tay với Cửu Đầu Xà Bách mà." "Toang rồi, lần này e là chúng ta phải bỏ mạng tại đây thật rồi, ngay cả Tiểu Hạo cũng bị bắt." "Hu hu, Đại Khuê tôi còn chưa lấy vợ, tôi không muốn chết bây giờ đâu!" ...

Mọi người tuy mỗi người một phách, nhưng không ngoại lệ trong ánh mắt đều lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Chương 24

Ngay cả Hạo Thiên Chân vốn luôn mù quáng tin tưởng Trương Hạo cũng không ngoại lệ.

Chính vì bị dây leo Cửu Đầu Xà Bách trói chặt mới biết muốn thoát ra khó khăn đến nhường nào.

Dù sức có lớn đến mấy, giãy đứt một sợi thì lại có vài sợi khác quấn tới, huống chi là đang ở ngay trong tán cây Cửu Đầu Xà Bách.

Ở đây dây leo to bằng cột điện nhiều vô kể, căn bản là chạy đằng trời.

Trương Hạo sau khi bị dây leo lôi vào trong tán cây, cậu liền vận sức hai tay muốn thoát khỏi dây leo.

Cậu thử dùng sức thì phát hiện, trong tình trạng bị trói chặt, sức mạnh cần thiết để làm đứt dây leo lớn hơn nhiều so với việc trực tiếp giật đứt.

Người thường muốn thoát ra là điều không thể.

Cũng chỉ có người sở hữu sức mạnh gấp 400 lần trọng lượng cơ thể như cậu mới dám dùng cách này.

Cậu mãnh liệt bộc phát toàn lực, ngay sau đó bên tai vang lên những tiếng "phựt, phựt".

Dây leo trói trên người cậu trong nháy mắt bị giật đứt thành nhiều khúc.

Cùng lúc đó, hàng chục sợi dây leo xung quanh cảm nhận được động tĩnh liền trườn về phía này.

Trương Hạo vừa thoát khỏi trói buộc liền bộc phát tốc độ nhanh

nhất men theo thân cây trượt xuống dưới.

May mà dung hợp Huyết Thi tốc độ tăng 500%, nếu không vừa thoát ra chưa kịp chạy đã bị tóm lại rồi.

Tuy có thể thoát ra, nhưng cũng không chịu nổi số lượng dây leo quá nhiều. "Tôi vừa nhìn thấy cái gì thế này?" "Mắt tôi không bị hoa chứ, lại có người dùng sức trâu giật đứt được dây leo á?" "Sức mạnh của Trương Hạo huynh đệ cũng kinh khủng quá rồi!" ...

Đám Hạo Thiên Chân thấy Trương Hạo giật đứt dây leo bỏ chạy, ai nấy đều kinh ngạc đến rớt hàm.

Họ thậm chí không dám tin vào mắt mình.

Dây leo Cửu Đầu Xà Bách to như cột điện, lại cực kỳ dai, đừng nói dùng sức giật đứt, ngay cả cầm thần binh lợi khí muốn chém đứt cũng chẳng dễ dàng gì.

Vậy mà Trương Hạo trong tình trạng bị trói gô lại ngạnh sinh sinh giật đứt nó.

Sức mạnh kinh khủng này còn là của con người sao!

Trương Hạo vừa thoát được liền lao xuống gốc cây.

Cậu vừa trượt xuống được hơn chục mét thì có hàng chục sợi dây leo đuổi theo, còn có nhiều dây leo hơn nữa đang lao nhanh về phía này.

Nhìn dây leo rợp trời, Trương Hạo hiểu rằng nếu không thoát được trong một lần thì sẽ bị càng nhiều dây leo quấn lấy, đến lúc đó muốn chạy cũng không đơn giản.

Cậu liều mạng trượt xuống dưới, chỉ cần xuống thêm vài chục mét nữa, đến gần phạm vi Thiên Tâm Thạch thì đám dây leo đó sẽ không dám lại gần mới có thể thuận lợi thoát khốn.

Mười mét, năm mét, ba mét...

Trương Hạo cảm nhận được dây leo phía sau ngày càng gần, nhưng khoảng cách đến phạm vi hiệu quả của Thiên Tâm Thạch vẫn còn hơn chục mét.

Cậu canh chuẩn thời cơ nhảy phắt xuống, cơ thể rơi tự do cực nhanh.

Khi cậu rơi xuống cách gốc cây còn hơn hai mươi mét, đám dây leo phía sau đột ngột dừng lại.

Trương Hạo hiểu là đã vào trong phạm vi tác dụng của Thiên Tâm Thạch.

Cậu bám vào một cành cây, quay lại thân cây rồi trượt xuống tận gốc.

Nơi này giống hệt tình huống cậu thăm dò bằng sóng âm trước đó, là một cái tế đàn.

Ở giữa có giường ngọc, trên đó có hai thi thể một nam một nữ.

Hai cái xác được bảo quản cực tốt, như đang ngủ say, da dẻ không có chút dấu hiệu thối rữa nào.

Thi thể sẽ không vô duyên vô cớ được bảo quản hoàn hảo như vậy, tất cả là nhờ chiếc giường ngọc dưới thân họ.

Đó là Hàn Ngọc ngàn năm, có thể giữ xác vạn năm bất hủ.

Trương Hạo không có thời gian quan tâm cái khác, mục đích của cậu là tìm Thiên Tâm Thạch, chỉ có thứ này mới cứu được những người kia và tiếp tục khám phá cổ mộ.

Tương truyền Thiên Tâm Thạch là một loại đá thiên thạch còn cứng hơn cả kim cương.

Gần đó phù hợp với điều kiện này chỉ có hòn đá phát sáng trắng

khảm trên cột đá giữa tế đàn.

Trương Hạo lao tới, trực tiếp đấm một quyền vào cột đá. "Ầm" một tiếng, cột đá cao hơn hai mét, đường kính hơn một mét vỡ vụn.

Hòn đá to bằng bàn tay, phát sáng trắng lấp lánh được khảm trên đó lại hoàn hảo không chút sứt mẻ.

Trương Hạo biết mình đoán không sai, nó chính là khắc tinh của Cửu Đầu Xà Bách - Thiên Tâm Thạch.

Cậu nhặt Thiên Tâm Thạch lên rồi lao ngược trở lại lên cây Cửu Đầu Xà Bách.

Khi cậu leo lên, phát hiện cứ mỗi khi cậu lên được một đoạn, đám dây leo đang hổ rình mồi kia lại co rụt về phía trên một đoạn.

Tình huống này cũng chứng minh hòn đá phát sáng trên người cậu chính là Thiên Tâm Thạch.

Sau khi xác định, tốc độ leo của Trương Hạo càng nhanh hơn, mười mấy giây sau đã quay lại tán cây. "Trương Hạo huynh đệ, cậu còn quay lại làm gì!" "Đúng đấy Tiểu Hạo, bọn tôi chết thì thôi, cậu quay lại làm gì chứ." "Tiểu Cữu, đừng lo cho bọn cháu, mau chạy đi!" ...

Mọi người thấy Trương Hạo quay lại tán cây thì lo lắng hét lớn.

Nhóm Hạo Thiên Chân hiện tại bị dây leo trói, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc.

Lúc này bọn họ không những không cầu cứu, ngược lại còn khuyên cậu chạy mau.

Trương Hạo hiểu rằng mình cứu mấy người này không uổng phí, trong số họ không ai là kẻ vong ơn bội nghĩa. "Yên tâm, tôi không sao đâu, không tin mọi người nhìn dây leo xung quanh xem." Lúc này mọi

người mới để ý Trương Hạo cứ bước tới một bước, dây leo xung quanh lại lùi về sau một bước. "Sao lại thế, chúng nó hình như rất sợ Trương Hạo huynh đệ thì phải?" "Tiểu Hạo, đống dây leo đó bị sao thế?" "Cháu biết rồi!" Lúc này Hạo Thiên Chân reo lên: "Thiên Tâm Thạch, nhất định là Thiên Tâm Thạch." "Thiên Tâm Thạch là cái gì?" Mọi người nghe vậy đều ngơ ngác. "Thiên Tâm Thạch chính là khắc tinh của Cửu Đầu Xà, chỉ cần có nó thì Cửu Đầu Xà Bách không dám làm gì chúng ta đâu." "Hóa ra là vậy, hèn chi đám dây leo đó không dám lại gần Trương Hạo huynh đệ." ...

Trương Hạo cười, Hạo Thiên Chân người tuy ngây thơ nhưng cũng coi là kiến thức rộng rãi.

Học được không ít thứ từ cuốn sổ tay ông nội để lại, ngay cả thông tin ít người biết như Thiên Tâm Thạch khắc chế Cửu Đầu Xà Bách cũng biết.

Khi Trương Hạo đi đến gần hốc cây, dây leo đang quấn nhóm Hạo Thiên Chân đột nhiên nới lỏng, bọn họ lập tức rơi từ trên không xuống hốc cây.

Nhất thời tiếng "rắc rắc" vang lên liên tục.

Đống xương trắng chất trong hốc cây bị đè nát một mảng lớn, thi miết ẩn nấp bên dưới lộ ra, dọa mọi người vội vàng bò ra ngoài.

Chương 25

"Tiểu Cữu, mau chạy đi, chậm chút nữa là thi miết đuổi theo đấy!" "Yên tâm, không sao đâu." Trương Hạo để ý trong hốc cây ngoài xương trắng còn có nước xác chết (thi thủy), nhóm Hạo Thiên Chân khi rơi vào người đã dính không ít thi thủy, lúc này thi miết sẽ không tấn công bọn họ.

Còn cậu thì càng không phải lo, thân thể cứng như kim cương, làm sao sợ mấy con thi miết nhỏ bé.

Đứng yên cho chúng cắn cả vạn năm cũng chẳng rách da.

Được Trương Hạo nhắc nhở, đám người Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Phan Tử, Đại Khuê mới phát hiện thi miết quả nhiên coi bọn họ như không tồn tại, hoàn toàn không có phản ứng gì.

Thấy vậy mọi người mới yên tâm. "Phù..." "Lần này đúng là dọa chết Bàn gia rồi, đừng nói nữa, vừa nãy tôi chuẩn bị tâm thế chết thật rồi đấy." "Ai bảo không phải chứ, Tiểu Hạo lợi hại thế còn bị Cửu Đầu Xà Bách bắt đi, dựa vào sức mấy đứa mình thì làm gì có cửa thoát." "Giờ còn nói mấy chuyện đó làm gì, sự thật chứng minh Tiểu Cữu tôi là người lợi hại nhất thiên hạ, dù gặp nguy hiểm gì cũng có cách đối phó." "Phải, không sai, Trương Hạo huynh đệ là người lợi hại nhất tôi từng gặp." Lúc này, Hạo Thiên Chân chợt nhớ ra điều gì, trong đám người không thấy Trương Kỳ Lân. "Tiểu Ca sao rồi, sao không thấy anh ấy?" "Cậu ta không sao đâu, tôi phát tín hiệu là cậu ta sẽ qua ngay." Trương Hạo dẫn mọi người ra rìa tán cây, gạt cành lá che khuất tầm mắt ra rồi ra hiệu cho Trương Kỳ Lân ở lối đi đối diện.

Trương Kỳ Lân thấy ám hiệu của Trương Hạo, biết cậu đã thành công liền trực tiếp từ cửa hang nhảy xuống.

Khoảnh khắc anh ta rơi xuống liền bị một sợi dây leo quấn lấy kéo vào trong tán cây.

Trương Hạo di chuyển vài bước đến đường đi tất yếu mà dây leo rút về.

Khi sợi dây leo lướt qua người cậu, nó như gặp phải ma, giật mạnh một cái né sang bên cạnh, Trương Kỳ Lân đang bị cuốn cũng rơi xuống. "Mau nhìn kìa, đằng kia là Tam Gia!" Phan Tử đột nhiên chỉ tay vào vách động hét lên.

Chỉ thấy phía dưới lối đi bọn họ vừa ra không xa còn có một cửa hang tương tự.

Ngô Tam Thúc đang từ trong đó bước ra.

Trương Hạo thấy vậy không khỏi nhíu mày.

Muốn đến được hang động này bắt buộc phải đi qua cái mê cung gần như không thể đi ra kia.

Đã vậy, Ngô Tam Thúc một mình làm thế nào mà đi ra được?

“Tam Thúc, cẩn thận Cửu Đầu Xà Bách!” Hạo Thiên Chân nhìn thấy Ngô Tam Thúc từ trong hang động đi ra, liền liều mạng vẫy tay hô hoán.

Cậu vừa dứt lời thì đã có một dây đằng cuốn tới, quấn chặt lấy Ngô Tam Thúc lôi về phía tán cây.

Trương Hạo thấy vậy không lập tức xuống dưới gốc cây mà đứng nguyên tại chỗ chờ đợi.

Đợi đến khi dây đằng cuốn Ngô Tam Thúc lại gần, nó cảm ứng được Thiên Tinh Thạch trên người Trương Hạo.

Dây đằng dường như đụng phải thứ gì đó đáng sợ lắm, lập tức buông lỏng thả Ngô Tam Thúc xuống, sau đó liều mạng bỏ chạy để

tránh né hắn.

Ngô Tam Thúc vẻ mặt ngơ ngác: "Chuyện này là sao?" "Tam Gia, Tiểu Hạo tìm được Thiên Tinh Thạch." Phan Tử đáp lời.

"Cái gì?

Cậu thế mà lại tìm được Thiên Tinh Thạch?" Thần tình trên mặt Ngô Tam Thúc càng thêm chấn kinh.

"Thiên Tinh Thạch là đá từ thiên ngoại, nghe đồn còn cứng hơn cả kim cương, lại là khắc tinh của Cửu Đầu Xà Bách, hiếm thấy trên đời, cậu tìm được ở đâu vậy?" "Tìm thấy trong tế đàn dưới gốc cây.

Vì có Thiên Tinh Thạch nên hai cái xác trong tế đàn mới không bị Cửu Đầu Xà Bách cuốn lên." "Trong tế đàn đã có đồ tốt như Thiên Tinh Thạch, xem ra ngôi mộ này không tầm thường, chúng ta mau xuống dưới xem sao." "Được." Trương Hạo đáp một tiếng rồi dẫn mọi người cùng nhau men theo thân cây leo xuống.

Vì có Thiên Tinh Thạch trong tay, không cần lo lắng bị Cửu Đầu Xà Bách tấn công, so với lúc hắn mới xuống thì nhẹ nhàng hơn nhiều.

Trương Hạo nhân cơ hội hỏi: "Tam Ca, anh với Phan Tử tách ra xong thì xảy ra chuyện gì, tại sao lại xuất hiện ở cái hang kia?" Lông mày Ngô Tam Thúc giật một cái, cười nói: "Lúc đó tôi bị một đám Huyết Nhân truy kích chạy vào một hang núi, đi từ trong hang ra thì gặp mọi người." Trương Hạo cười cười.

Ngô Tam Thúc khẳng định có chuyện giấu hắn, vừa rồi chỉ là lời thoái thác, cũng không biết rốt cuộc lão cáo già này ẩn giấu điều gì.

Bất quá lão đã không muốn nói thì có hỏi nữa cũng vô dụng, hắn bèn không nói thêm gì nữa.

Rất nhanh mọi người đã leo xuống dưới gốc cây, đi lên tế đàn.

“Bàn Tử, cậu làm gì thế!” Tiếng quát của Ngô Tam Thúc thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Chỉ thấy Bàn Tử vừa từ trên Cửu Đầu Xà Bách xuống đã chạy thẳng tới giường ngọc.

Hắn đứng bên cạnh giường ngọc, đưa tay bóp miệng nữ thi, muốn nặn thứ trong miệng nữ thi ra.

Bàn Tử quay đầu lại nhìn, thấy là Ngô Tam Thúc ngăn cản, hắn tức tối nói: “Cái xác này ngàn năm không rữa, nhìn là biết trong miệng có bảo bối.

Lão hồ ly ông không phải là nhắm trúng đồ trong miệng nó nên mới ngăn cản tôi đấy chứ!” “Đúng là không biết tốt xấu, trong bụng nữ thi có cơ quan, nếu tôi không ngăn cản thì cậu bây giờ đã là một cái xác chết rồi!” “Thật á?” Bàn Tử không chắc chắn hỏi lại.

Hắn nhìn về phía Trương Hạo, thấy Trương Hạo gật đầu mới tin tưởng.

“Đã vậy thì đa tạ ơn cứu mạng của ông, nhưng mà trong miệng nữ thi đúng là có bảo bối, vừa rồi tôi đều nhìn thấy cả.” Bàn Tử chỉ vào nữ thi nói.

“Cậu tránh ra, để tôi phá giải cơ quan.” Ngô Tam Thúc đi tới phần đầu nữ thi, đưa tay chuẩn bị phá giải.

Lão vừa mới động thủ bỗng nhiên lại dừng lại.

“Tiểu Hạo, cậu tới thử xem.” “Ừm.” Trương Hạo đáp một tiếng rồi đi tới vị trí Ngô Tam Thúc đang đứng.

Hắn đã nắm giữ bản lĩnh Phát Khâu Chỉ cộng thêm cảm ứng của Nhện.

Bất luận loại năng lực nào dùng để phá giải cơ quan đều dễ như

ăn cháo.

Ngô Tam Thúc bảo hắn thử, vô phi là muốn xem thực lực của hắn, đã muốn xem thì cứ để cho lão xem.

Trương Hạo đỡ nữ thi dậy, bóp lấy phía sau cổ nó, vừa dùng sức liền nghe thấy một tiếng "cạch", một mũi tên ngắn từ trong cổ nữ thi bắn vụt ra, bay xa mấy chục mét rồi găm vào vách động.

"Hít..." Bàn Tử nhìn thấy uy lực của cơ quan liền hít một ngụm khí lạnh.

Vừa rồi nếu không phải Ngô Tam Thúc kịp thời ngăn cản, hắn ở gần nữ thi như vậy, trong tình huống không phòng bị chắc chắn sẽ bị một mũi tên xuyên qua người mà mất mạng.

"Ngô Tam Thúc, đa tạ ơn cứu mạng của ông!" Bàn Tử quỳ trên mặt đất dập đầu ba cái rồi mới đứng dậy.

Ngô Tam Thúc cười cười không để ý đến Bàn Tử, lão xoay người giơ ngón tay cái với Trương Hạo: "Tiểu Hạo, biểu hiện của cậu vượt xa tưởng tượng của tôi.

Nếu không phải biết đây là lần đầu cậu xuống mộ, tôi còn tưởng cậu là một lão tay nghề cứng đấy." "Tam Ca quá khen." Trương Hạo miệng nói, tay đồng thời bóp má nữ thi, dùng sức nặn một cái, một chiếc chìa khóa thanh đồng từ trong miệng nó nhả ra.

"Ây, sao lại chỉ là một cái chìa khóa?" Bàn Tử không thấy được bảo bối kinh thiên động địa trong tưởng tượng, chỉ vẻn vẹn là một cái chìa khóa đồng thì thất vọng tràn trề, lập tức mất hứng thú với nữ thi, dồn hết sự chú ý sang cái xác nam bên cạnh.

"Ây, trên tay nó còn có cái hộp, cái chìa khóa kia chắc không phải là để mở cái hộp báu này chứ?" Hắn vừa đưa tay ra đột nhiên lại rụt về, nhớ tới cơ quan chí mạng trong người nữ thi vừa rồi, lo lắng trên

người nam thi cũng có cơ quan nên mới không dám xuống tay.

Ngay lúc Bàn Tử do dự, Trương Hạo trực tiếp ôm cái hộp lên tay, dùng chìa khóa từ miệng nữ thi cắm vào ổ khóa.

"Cạch" một tiếng, hộp tự động mở ra.

Chỉ thấy bên trong là một con cá bằng thanh đồng to cỡ ngón tay cái.

"Đây là cá gì, sao kỳ quái thế, còn có hai cái lông mày?" Bàn Tử nhìn thấy đồ vật trong tay Trương Hạo thì hai mắt sáng rực, tuy không biết là gì nhưng đã được bảo quản trong hộp thì chắc chắn không tầm thường.

Hắn tuy rất muốn có được bảo bối này nhưng đồ đang ở trong tay Trương Hạo, hắn cũng không dám sinh ra ý đồ gì khác.

"Xà Mi Đồng Ngư!" Ngô Tam Thúc nghe thấy mấy chữ Xà Mi Đồng Ngư thốt ra từ miệng Trương Hạo thì giật mình, vội vàng nháy mắt ra hiệu cho hắn.

Chương 26

Trương Hạo hiểu ý của lão, Xà Mi Đồng Ngư can hệ trọng đại, hiện tại có Bàn Tử và đám người A Ninh (đang ngồi nghỉ trên tảng đá cách đó không xa) là người ngoài, không thích hợp thảo luận chuyện này.

Trương Hạo gật đầu không nói gì, cất Xà Mi Đồng Ngư đi. [Đinh!

Phát hiện vật phẩm quan trọng, kích hoạt nhiệm vụ ẩn: Thu thập ba miếng Xà Mi Đồng Ngư, đồng thời phá giải bí mật trong đó.

Phần thưởng nhiệm vụ: 5 lần cơ hội dung hợp.] Lại có nhiệm vụ ẩn.

Lần trước hoàn thành nhiệm vụ ẩn nhận được năng lực tiến hóa huyết mạch.

Lần này phần thưởng là 5 lần cơ hội dung hợp.

Phần thưởng tuy kém hơn lần trước một chút nhưng cũng chính là thứ hắn đang cần gấp.

Hơn nữa độ khó nhiệm vụ cũng không lớn.

Nếu nhớ không nhầm thì ba miếng Xà Mi Đồng Ngư, một miếng còn lại ở trên người Ngô Tam Thúc, một miếng trong tay Trần Bì A Tứ.

Cái của Ngô Tam Thúc thì dễ nói, còn cái trong tay Trần Bì A Tứ thì phải mưu tính kỹ một chút.

Chỉ cần có được ba miếng Xà Mi Đồng Ngư là có thể nhận thêm 5 lần cơ hội dung hợp, vẫn rất hời.

Phải biết thông quan mộ Quỷ Cốc Tử cũng mới được có 3 lần cơ

hội dung hợp mà thôi.

“Tôi thấy cái mặt nạ này cũng không tệ.” Trong lúc mọi người chú ý vào Xà Mi Đồng Ngư, Đại Khuê trực tiếp tháo cái mặt nạ thanh đồng trên mặt nam thi xuống.

Mặt nạ vừa lật ra liền có một gương mặt hồ ly hiện ra trước mắt mọi người.

“Vãi, đây rốt cuộc là người hay là hồ ly a!” Khi Đại Khuê nhìn thấy mặt nam thi thì sợ hãi hét lớn một tiếng.

Tiếng hét của hắn thu hút sự chú ý của mọi người, ánh mắt ai nấy đều đổ dồn vào mặt nam thi.

Mỏ nhọn tai khỉ, giống hệt loài hồ ly.

Đúng lúc này, mắt nam thi đột nhiên mở ra, hai luồng ánh sáng xanh lục từ trong mắt nó bắn ra.

Trong chốc lát, bất luận là Ngô Tam Thúc, Hạo Thiên Chân hay Phan Tử và những người khác đều trợn trắng mắt mất đi thần trí, trở nên cuồng táo.

Từng người rút vũ khí ra định tấn công người bên cạnh.

Khi lục quang chui vào giữa trán, Trương Hạo có thoáng chốc thất thần, đồng thời nội tâm cũng dâng lên một trận cảm xúc cuồng loạn.

Ngay lúc đó, một luồng cảm giác nóng rực theo máu chảy khắp toàn thân làm hắn tỉnh táo lại.

Hắn nhìn quanh, Ngô Tam Thúc đã chĩa súng vào Hạo Thiên Chân, Bàn Tử cùng Phan Tử và Đại Khuê, A Ninh mấy người đang nữu đánh với nhau.

Về phần Trương Kỳ Lân cũng lộ vẻ mặt thống khổ vẫn đang giãy giụa, bất quá tình huống của anh ta tốt hơn một chút, không giống

những người khác điên cuồng tấn công đồng đội.

Không kịp nghĩ nhiều, Trương Hạo lao đến trước mặt Thanh Nhãn Hồ Thi, hai tay ôm lấy đầu nó vặn mạnh.

"Rắc" một tiếng, hắn bẻ gãy luôn cái đầu xuống.

"Sao thế?" "Vừa rồi xảy ra chuyện gì?" "Ái chà, đau chết tôi rồi, thằng nào không có mắt đánh ông thế này!" Thanh Nhãn Hồ Thi đầu mình phân ly, nháy mắt huyễn thuật bị phá, tất cả mọi người đều tỉnh lại.

Khi Ngô Tam Thúc nhìn thấy súng trong tay đang chỉ vào Hạo Thiên Chân thì sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, lão lại nhìn thấy Trương Hạo đang xách đầu Thanh Nhãn Hồ Thi, lập tức hiểu ra vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

"Huyễn thuật thật lợi hại, trúng chiêu trong nháy mắt, suýt chút nữa thì làm ra chuyện hối hận cả đời." "Tam Gia, sao vậy, lời ông nói là có ý gì?" Phan Tử xoa chỗ bị thương trên người, hoàn toàn không biết vừa rồi xảy ra chuyện gì.

"Vừa rồi tất cả chúng ta đều trúng huyễn thuật của Thanh Nhãn Hồ Thi, là Tiểu Hạo vặn đứt đầu nó cứu chúng ta." "Hóa ra nam thi kia gọi là Thanh Nhãn Hồ Thi, thảo nào nhìn giống hồ ly đến thế." Đại Khuê ở bên cạnh nghe Ngô Tam Thúc nói vậy, lại nhìn cái mặt nạ thanh đồng vẫn còn trên tay mình, biết mình gây họa rồi.

Hắn bất động thanh sắc lùi về sau, định giấu cái mặt nạ đi.

Ngô Tam Thúc nhớ lại cảnh họng súng chĩa vào Hạo Thiên Chân mà sợ hãi không thôi, nếu không phải Trương Hạo kịp thời chặt đầu Thanh Nhãn Hồ Thi, phát súng kia của lão nói không chừng đã khai hỏa rồi.

Lão là một người bao che khuyết điểm, bản thân chịu tổn thương

không sao, nhưng người thân bên cạnh thì không được.

Nếu không phải Đại Khuê tự ý tháo mặt nạ Thanh Nhãn Hồ Thi thì cũng sẽ không xảy ra chuyện này.

Ngô Tam Thúc đột nhiên rút súng chỉ vào Đại Khuê: "Tôi không phải đã nói vào trong cổ mộ thì đừng có loạn đụng, loạn động sao!" "Tam Gia, tôi sai rồi, tôi thật sự không biết sẽ xảy ra chuyện này." Đại Khuê sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu, toàn thân run rẩy.

Theo Ngô Tam Thúc nhiều năm, tự nhiên hắn hiểu lão là người như thế nào.

Nếu hôm nay không phải có hai vãn bối là Hạo Thiên Chân và Trương Hạo ở đây, phát súng này e rằng đã sớm bắn lên người hắn rồi.

"Đoàng!" Lúc này Ngô Tam Thúc bóp cò, một viên đạn bắn vào ngay bên chân Đại Khuê, cách bàn chân hắn chưa đến một cm.

Chỉ cần lệch một chút xíu là ăn đạn.

Đại Khuê sợ đến nhũn chân, than tọa trên mặt đất: "Sẽ không có lần sau đâu, Tam Gia tha cho tôi đi." Ngô Tam Thúc không thèm để ý đến Đại Khuê, bắt đầu quan tâm Trương Hạo và Hạo Thiên Chân.

"Hai đứa không sao chứ?" "Không sao, Tam Thúc yên tâm." "Ừ, không sao là tốt rồi." Thấy hai người đều bình an, Ngô Tam Thúc mới yên tâm.

"Tam Thúc, cái con Thanh Nhãn Hồ Thi kia rốt cuộc là thứ gì, sao lại có người trông giống hồ ly như thế?" Hạo Thiên Chân lần đầu thấy thứ này, tò mò hỏi.

"Thanh Nhãn Hồ Thi nói ra thì dài dòng, nghe đồn là có người đắc tội với hồ ly, bị hồ ly báo thù nhập vào người vợ đang mang thai, cuối cùng sinh ra quái vật giống hồ ly.

Sau lại bị người ta phát hiện mắt của Thanh Nhãn Hồ Ly có thể khiến người ta sinh ra ảo giác, thế là bị giết chết đặt trong cổ mộ để giữ mộ.

Bất quá thứ này chỉ cần cháu không nhìn vào mắt nó thì sẽ không sao." "Tam Ca, anh nói không nhìn vào mắt nó thì sẽ không sao?" Trương Hạo nhớ rõ ràng sau khi Đại Khuê tháo mặt nạ ra, Thanh Nhãn Hồ Thi đã chủ động tấn công.

"Không sai, chúng nó sẽ không chủ động tấn công, chỉ cần không nhìn vào mắt là có thể tránh được." Ngô Tam Thúc vừa nói dứt lời liền ý thức được không ổn, vừa rồi Thanh Nhãn Hồ Thi đúng là chủ động tấn công, trong mắt nó phóng ra hai luồng ánh sáng xanh.

"Trong chuyện này nhất định có uẩn khúc!" "Mắt của nó có vấn đề." Đúng lúc này, Trương Kỳ Lân đột nhiên chỉ vào mắt Thanh Nhãn Hồ Thi nói một câu.

Trương Hạo cũng nghi ngờ vấn đề nằm ở mắt Thanh Nhãn Hồ Thi, hắn lật cái đầu trong tay lại nhìn vào mắt nó.

Lần này không có cảm giác khó chịu như khi nhìn thấy lục quang lúc trước.

Hơn nữa hai nhãn cầu của Thanh Nhãn Hồ Thi không phải mắt thật, mà là chất liệu tương tự như ngọc thạch.

Nhưng lại không phải ngọc thạch, là một loại chất liệu trước đây chưa từng thấy.

Mắt của Thanh Nhãn Hồ Thi vốn dĩ đã có tác dụng gây ảo giác, vậy chủ mộ tại sao lại phải làm điều thừa thãi là nhét hai cái tròng mắt đặc thù này vào?

Làm như vậy nhất định có mục đích khác, chỉ là nhất thời chưa nghĩ ra.

“Đại Khuê, anh đưa mặt nạ thanh đồng cho tôi xem chút.” Hạo Thiên Chân đột nhiên mở miệng.

Đại Khuê nhìn Ngô Tam Thúc, thấy lão không phản ứng gì liền lồm cồm bò dậy, đi tới vài bước đưa mặt nạ qua.

“Ầm ầm ầm...” Đúng lúc này, trong hang động đột nhiên vang lên tiếng máy móc chuyển động.

Đại Khuê sợ đến ngây người, không ngừng xua tay: “Không phải tôi, thật sự không phải tôi, tôi không làm gì cả.” “Không phải cậu thì còn ai, cậu nhìn xem dưới chân là cái gì.” Bàn Tử chỉ tay vào chân Đại Khuê nói.

Nhìn theo hướng Bàn Tử chỉ, thấy dưới chân Đại Khuê đang giẫm lên một khối đá tròn cỡ cái chén rượu.

Chương 27

Đại Khuê nghe vậy nhấc chân lên, khối đá kia liền tự động nảy lên.

“Tam Gia, tôi thật sự không cố ý!” Đại Khuê thấy vậy vội vàng giải thích.

Ngô Tam Thúc căn bản không có thời gian nghe hắn giải thích.

Lúc này tiếng “ầm ầm” không ngừng vang lên.

Cây Cửu Đầu Xà Bách cao hơn trăm mét kịch liệt rung chuyển, kéo theo cả hang động cũng chấn động theo.

Nhất thời trong động đất rung núi chuyển như động đất thật.

Đồng thời đá vụn, cành cây, xác chết, xương trắng... không ngừng rơi từ trên cây xuống.

Nhóm Trương Hạo vội vàng chạy về phía mép hang động, đứng ép sát vào vách đá để tránh vật rơi từ trên cao.

Trận chấn động này kéo dài suốt bốn năm phút mới bắt đầu giảm bớt.

“Mọi người mau nhìn kìa, trên thân cây Cửu Đầu Xà Bách tự nhiên có thêm một cái hốc cây.” Phan Tử chỉ tay về phía Cửu Đầu Xà Bách kinh hô.

Mọi người nhìn sang, thấy mấy sợi xích thanh đồng quanh thân cây bị cơ quan kéo căng, lôi một thứ gì đó từ trong hốc cây ra.

Theo đà kéo của xích thanh đồng, vật trong hốc cây dần dần lộ diện.

Cư nhiên là một cỗ quan quách thanh đồng khổng lồ, chiều dài

chiều rộng đều hơn bốn năm mét, chiều cao cũng hơn ba bốn mét.

Đợi đến khi cả cỗ quan quách thanh đồng được lôi ra hết thì nghe thấy một tiếng va chạm cực lớn "Rầm", cùng lúc đó Cửu Đầu Xà Bách cũng ngừng rung lắc.

Trương Hạo và mọi người đợi ở mép hang thêm một lúc, xác định không còn vật rơi nữa mới đi xuống dưới gốc cây.

"Mẹ ơi, hóa ra chính chủ trốn trong thân cây, cỗ quan quách thanh đồng to thế này, bảo bối bên trong chắc chắn không ít, chúng ta mau mở quan tài thôi!" Bàn Tử đang chuẩn bị mở quan tài thì lại thấy Trương Hạo vẫn chưa qua, ngược lại đi đến bên cạnh cái xác Thanh Nhãn Hồ Thi bị vặn đầu, rút từ hông nó ra cái đai lưng.

Quen biết chưa lâu nhưng với kinh nghiệm nhìn người vô số của mình, Bàn Tử biết Trương Hạo là người có mắt nhìn cực chuẩn.

Đã là thứ hắn lấy xuống từ trên người Thanh Nhãn Hồ Thi, cái đai lưng kia chắc chắn không tầm thường.

"Trương Hạo huynh đệ, đó là đồ tốt gì thế?" Trương Hạo cười cười, Bàn Tử quả nhiên mắt tinh, những người khác đều không để ý, chỉ có hắn chú ý đến động tác của mình.

"Anh đoán xem!" Bàn Tử đi tới đón lấy đai lưng từ tay Trương Hạo, ngắm nghía.

"Cái đai lưng này rất bình thường, chất liệu cũng chẳng có gì hiếm lạ." Bỗng nhiên hắn chú ý tới vật trang trí giống như hồng ngọc ở giữa đai lưng, hắn đưa lên mũi ngửi ngửi, một mùi dược liệu thơm mát thấm vào ruột gan ập tới.

"Trời đất ơi, thế mà lại là thứ này!" Tiếng kinh hô của Bàn Tử thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, ai nấy đều tò mò nhìn sang, muốn biết một cái đai lưng trông có vẻ bình thường thì là bảo bối gì.

“Là cái gì?” “Cậu mau nói đi, đừng có úp úp mở mở, rốt cuộc là bảo bối gì mà đáng để cậu hét lên như thế?” Bàn Tử cười: “Không biết mọi người đã từng nghe nói trên đời có một loại linh dược có thể giải bách độc, ăn vào có thể khiến máu của người đó biến thành linh dược giải độc, hiệu quả duy trì đến vài chục năm chưa?” “Kỳ Lân Kiệt?” “Thứ này thế mà lại là Kỳ Lân Kiệt?” “Không sai, chính là Kỳ Lân Kiệt.

Ai cũng biết Kỳ Lân Kiệt niên đại càng lâu dược hiệu càng mạnh, mà khối Kỳ Lân Kiệt này ít nhất đã có ngàn năm!” Mọi người nghe nói thứ giống hồng ngọc trên đai lưng lại là Kỳ Lân Kiệt thì ai nấy đều hâm mộ không thôi.

Lần xuống mộ này bọn họ đã được kiến thức sự lợi hại của máu Kỳ Lân trong người Trương Hạo và Trương Kỳ Lân.

Trừ tà, tránh côn trùng, giải độc, cái nào mà chẳng là năng lực khiến người ta ghen tị.

Mà Kỳ Lân Kiệt ăn vào có thể khiến máu của người bình thường có năng lực tương tự, làm sao mà không thèm muốn cho được.

Cho dù ăn Kỳ Lân Kiệt xong hiệu quả kém xa máu Kỳ Lân thật, thì đó cũng là bảo bối hiếm thấy trên đời.

Bất luận là Ngô Tam Thúc hay Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Phan Tử, Đại Khuê đều chằm chằm nhìn vào thứ trên đai lưng kia, ngay cả Trương Kỳ Lân luôn im lặng cũng phải liếc mắt nhìn.

Đủ thấy Kỳ Lân Kiệt khó tìm đến mức nào.

Đồ vật như thế này nếu đưa ra ngoài, e rằng sẽ khiến vô số người dòm ngó, dù có phải trả giá bằng cả gia tài cũng muốn có được.

Một món hi thế trân bảo bày ngay trước mặt như vậy, ngoại trừ Trương Hạo lại chẳng có ai nhận ra.

Trừ Trương Hạo ra, tất cả bọn họ đều hối hận không thôi.

Một bảo bối như vậy lại bỏ lỡ ngay trước mắt.

Bàn Tử hít mạnh hai hơi: "Chỉ riêng mùi dược liệu đã làm người ta tỉnh táo tinh thần, không hổ là linh dược." Làm xong những việc này hắn mới đỏ mắt luyến tiếc trả lại đai lưng cho Trương Hạo.

"Haizz, chúng ta cứ dồn hết sự chú ý vào nữ thi với mặt nạ Thanh Nhãn Hồ Thi, thế mà lại bỏ qua bảo bối lợi hại thế này!" Phan Tử cũng lắc đầu: "Nhãn lực của Tiểu Hạo tốt thật, cục đó tôi nhìn thấy ngay từ đầu nhưng cứ tưởng là hồng ngọc bình thường, chả để trong lòng." Đại Khuê nhìn chằm chằm cái đai lưng, hối hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Hắn là người đầu tiên tiếp cận Thanh Nhãn Hồ Thi, cứ tưởng cái mặt nạ thanh đồng trên mặt nó là bảo bối, giờ mới biết quý nhất là Kỳ Lân Kiệt trên đai lưng.

"Chúc mừng Tiểu Cữu có được bảo bối lợi hại." Ngô Tam Thúc thấy vậy cười nói: "Cục Kỳ Lân Kiệt này cũng là thứ Tiểu Hạo nên được, đồ vật ở ngay đó, chúng ta đông người như vậy mà chỉ có một mình cậu ấy phát hiện." Trương Hạo cười cười.

Thứ này tuy tốt nhưng cũng có tác dụng phụ mạnh.

Nó không giống như máu Kỳ Lân có thể giải độc vô hạn không giới hạn số lần.

Hiệu quả của Kỳ Lân Kiệt là có hạn, khi số lần giải độc đạt đến ngưỡng giới hạn thì sẽ mất tác dụng, từ linh dược biến thành độc dược đưa người vào chỗ chết.

Cho nên thứ này nếu không có việc gì thì tốt nhất đừng ăn, cứ giữ bên người để ứng cứu khẩn cấp.

Bất quá bản thân hắn khẳng định không cần thứ này để cấp cứu,

máu Kỳ Lân trong người không những không có tác dụng phụ mà hiệu quả còn tốt hơn Kỳ Lân Kiệt nhiều.

Quan trọng hơn là huyết mạch Kỳ Lân còn có thể tiến hóa, mỗi lần tiến hóa thì các lợi ích mang lại đều tăng lên gấp bội.

Hắn sở dĩ muốn lấy Kỳ Lân Kiệt là vì nó hẳn cũng là một vật phẩm đặc thù.

Dung hợp vật phẩm đặc thù chắc chắn có thể tăng tiến độ tiến hóa huyết mạch, chỉ là không biết dung hợp thứ này còn mang lại lợi ích gì, nghĩ tới cũng thấy rất mong chờ.

Chỉ là hiện tại không còn số lần dung hợp, phải thông quan cổ mộ ra ngoài nhận được số lần dung hợp mới có thể tiếp tục.

Hiện tại đã dung hợp 8 lần, tổng cộng được 8 điểm kinh nghiệm dung hợp, khi kinh nghiệm đạt 10 điểm thì Hệ thống Vạn Vật Dung Hợp còn có thể thăng cấp, mở ra tính năng mới.

Tính năng mới của hệ thống cũng rất đáng mong chờ.

Hiện tại việc thám hiểm Lỗ Vương Cung đã gần đến hồi kết, không bao lâu nữa là có thể thông quan.

Đến lúc đó sẽ nhận được phần thưởng số lần dung hợp để thăng cấp hệ thống.

"Được rồi, chúng ta xem trong quan quách thanh đồng có gì đi, cái quách to thế kia thì bảo bối bên trong nhất định không ít." Bàn Tử biết Kỳ Lân Kiệt tuy tốt nhưng mình không thể nhúng chàm, vẫn nên thực tế một chút tìm bảo bối khác mang về cửa hàng đồ cổ làm trấn tiệm.

"Đúng, đúng, chúng ta mau mở ra xem bên trong có bảo bối gì." Phan Tử, Đại Khuê cũng tán thành việc mở quan tài trước.

Miệng tuy nói thế nhưng tay chân vẫn chưa động, cả hai đều chờ

lệnh của Ngô Tam Thúc, lão chưa ra lệnh thì hai người không dám khinh cử vọng động.

"Kiểm tra một lượt quan quách trước đã, đề phòng có cơ quan gì." Ngô Tam Thúc dặn dò một tiếng rồi bảo hai người cùng Bàn Tử đi mở quan.

Phan Tử, Đại Khuê lần này thì nghe lời, có lẽ bị phát súng lúc nãy của Ngô Tam Thúc dọa sợ, Đại Khuê biểu hiện cũng cẩn thận hơn hẳn.

Hắn đi theo sau Phan Tử giả bộ kiểm tra.

"Tam Gia, bên này có phát hiện!" Phan Tử vòng ra đầu quan quách thanh đồng sát phía hốc cây hô lên một tiếng.

Chương 28

“Bên này quan tài có chữ, không biết viết cái gì.” Ngô Tam Thúc nghe vậy nhíu mày: “Đã bảo đó là quan quách, không phải quan tài, sao dạy mãi không sửa thế hả!” Lão vừa nói vừa đi đến bên cạnh Phan Tử kiểm tra chữ viết trên quan quách thanh đồng.

“Thiên Chân, cháu qua đây dịch cho mọi người một chút.” “Vâng, Tam Thúc.” Hạo Thiên Chân đáp lời rồi đi qua, Ngô Tam Thúc và Phan Tử nhường chỗ cho cậu lại gần quan quách.

“Trên này ghi chép một phương pháp trường sinh bất tử, chỉ cần ăn Trường Sinh Bất Lão Đan là có thể đạt được vĩnh sinh, mà Trường Sinh Bất Lão Đan đang ở trong quan quách này...” “Trường sinh bất lão?” “Trên đời thật sự có chuyện này sao?” Cổ vãng kim lai, bất luận là đế vương tướng tướng hay là bình dân bách tính, người theo đuổi trường sinh bất lão nhiều vô số kể.

Đủ thấy sức hấp dẫn của Trường Sinh Bất Lão Đan lớn đến mức nào.

Nhưng bảo bối quan trọng như vậy lẽ ra phải giấu đi mới đúng, chủ mộ này lại sợ người khác không biết, còn cố tình khắc lên quan quách để người tới đây biết được.

Bảo lão ta làm vậy không có mục đích khác thì chắc chắn là giả.

“Chủ mộ là muốn người tới đây mở quan tài!” Trương Hạo và Ngô Tam Thúc đồng thanh nói.

Bình thường chủ nhân ngôi mộ đều không hy vọng quan tài của mình bị người khác mở ra.

Không những thế còn thiết lập các loại cơ quan, cạm bẫy chí

mạng để ngăn chặn người khác xâm nhập.

Nhưng Lỗ Vương Cung này lại không bình thường, có người phát tán bản đồ Lỗ Vương Cung ra ngoài, thu hút hết tốp này đến tốp khác người tới đây.

Tuy trong cổ mộ cũng có trùng trùng cơ quan cạm bẫy, nhưng đợi khi tìm được quan quách chủ nhân, lão lại khắc chữ bảo trong quan có thuốc trường sinh.

Thuốc trường sinh hấp dẫn người ta thế nào không cần nói cũng biết, cho dù biết đây có khả năng là giả, là cạm bẫy, nhưng cũng sẽ không có mấy người nguyện ý bỏ qua cơ hội này.

Dù là núi đao biển lửa cũng sẽ ôm thái độ thử một lần mở quan tài kiểm chứng.

Đủ loại dấu hiệu đều cho thấy, có người đang âm thầm mưu tính gì đó, bọn chúng cố ý tung tin bản đồ Lỗ Vương Cung để dụ người tới đây.

Sau đó dùng thuốc trường sinh dụ người mở quan tài.

Ngô Tam Thúc kéo Trương Hạo và Hạo Thiên Chân ra: "Hai đứa tránh ra, chú nghi ngờ trong quan quách có cơ quan cực kỳ nguy hiểm, một khi mở ra sẽ làm người ta mất mạng." "Tam Ca, nếu thật sự nguy hiểm như vậy thì càng nên để tôi mở." "Không được, đám tiểu bối các cậu là hy vọng của gia tộc, tôi tuyệt đối không thể để các cậu mạo hiểm!" Ngô Tam Thúc dù biết thực lực của Trương Hạo, nhưng đối mặt với nguy hiểm chí mạng vẫn không muốn để hắn mạo hiểm.

Trương Hạo biết rõ thực lực của mình, thân thể cứng như kim cương, máu Kỳ Lân trừ tà, đuổi trùng lại còn giải độc.

Bất luận trong quan quách là ám tiễn hay độc yên đều vô dụng với hắn.

Nhưng đám Ngô Tam Thúc thì khác, vạn nhất thật sự có cơ quan chí mạng thì rất dễ mất mạng.

Thương vong của đội ngũ sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến số lần cơ hội dung hợp hắn nhận được khi thông quan cổ mộ.

Cho nên để đảm bảo vạn nhất không xảy ra sai sót, biện pháp tốt nhất là để hắn mở quan tài.

Chỉ là hắn biết mình không cãi lại được Ngô Tam Thúc.

Bất đắc dĩ hắn đành đứng sang một bên, thời khắc nhìn chằm chằm quan quách thanh đồng.

Vạn nhất xảy ra nguy hiểm, với tốc độ đã tăng 500% cộng thêm cảm ứng của Nhện, hắn là có thể kịp thời giải cứu.

Ngô Tam Thúc, Bàn Tử, Phan Tử và Đại Khuê bốn người đứng ở bốn góc quan quách, đầu tiên dùng dao găm rạch một vòng quanh quan quách để nắp và thân tách rời.

Bốn người mỗi người khiêng một góc hô khẩu hiệu rồi nhấc nắp quách ra.

Sau khi mở nắp, mấy người với tốc độ sét đánh không kịp bít tai vứt nắp quách xuống, né sang một bên chằm chằm nhìn vào thứ bên trong.

"Ngô Tam Thúc, hình như chúng ta lo xa rồi." "Đúng đấy Tam Gia, ám tiễn không có, khói độc cũng không thấy, ông bảo thuốc trường sinh có khi nào là đòn tâm lý ngược, một thủ đoạn dọa người không?" Ngô Tam Thúc gật gật đầu: "Cũng không phải không có khả năng, chúng ta quan sát thêm chút nữa." Lại qua vài phút, trong quan quách vẫn không có động tĩnh.

"Phan Tử, qua xem tình hình thế nào." "Vâng, Tam Gia." Phan Tử đáp một tiếng rồi cẩn thận lại gần quan quách, sau đó nhìn vào bên

trong.

Lập tức mắt hắn trợn tròn, nhìn chằm chằm vào trong, hai mắt phát sáng.

"Tam Gia, an toàn rồi, bên trong nhiều bảo bối lắm!" Mọi người nghe thấy không có nguy hiểm liền xúm lại.

Trương Hạo nhìn vào trong, chỉ thấy bên trong quan quách còn một cỗ quan tài nhỏ hơn một vòng, giữa quan tài và vỏ quách có khe hở khoảng mấy chục phân.

Khe hở đó được lấp đầy bởi các loại vàng bạc châu báu, đá quý ngọc khí.

Khi đèn thám hiểm chiếu vào, ánh vàng lấp lánh khiến da dẻ người nhìn vào cũng nhuốm màu châu báu.

"Trời ơi, nhiều bảo bối thế này!" "Tùy tiện một món cũng đáng giá liên thành ấy chứ!" "Bàn Gia có hàng trấn tiệm rồi, Trương Hạo huynh đệ, tôi chọn một món ở trong anh không có ý kiến gì chứ?" ...

"Phù... phù..." Ngay khi mọi người đang hưng phấn, bên tai đột nhiên vang lên một âm thanh quỷ dị.

"Tiếng gì thế?" "Sao cảm giác hình như truyền từ trong quan quách ra!" "Trong đó không phải có một con Tống Tử đấy chứ?" ...

Âm thanh này nghe kỹ đúng là tiếng hít thở.

Nhưng quan quách kín mít, một người ở trong đó chẳng mấy chốc sẽ chết ngạt.

Người bên trong ít nhất cũng nằm cả ngàn năm, căn bản không thể sống sót, vậy sao lại có tiếng thở?

Bàn Tử áp tai vào vách quan quách thanh đồng nghe ngóng một hồi rồi nói: "Là con Tống Tử bên trong đang thở à?" "Xéo đi, Tống Tử là

xác chết thi biến, đã là người chết thì sao mà thở được!" "Đoán già đoán non vô nghĩa, hay là chúng ta cứ tiếp tục mở quan tài đi, chúng ta đông người thế này, chẳng lẽ còn sợ một con Tống Tử chắc?" Bàn Tử thấy đoán không ra, dứt khoát không đoán nữa, muốn trực tiếp mở quan.

"Ừ, mở quan, Tống Tử thì có gì đáng sợ!" Phan Tử, Đại Khuê cũng hùa theo.

Thế là mấy người tiếp tục mở quan tài, cỗ quan tài bên trong nhỏ hơn vỏ quách thanh đồng nhiều, Phan Tử và Đại Khuê hai người là có thể xử lý.

Bàn Tử nhân lúc bọn họ mở quan tài thì tranh thủ chọn bảo bối trong khe hở.

"Nhiều bảo bối thế này, cái nào cũng giá trị liên thành, rốt cuộc Bàn gia nên chọn cái nào mới tốt đây?" Đối mặt với cám dỗ này, Bàn Tử căn bản không quyết định được, bỏ cái nào cũng thấy đau lòng.

"Bàn Tử, tôi nói cho cậu biết, cậu không được chọn bảo bối trong lúc chúng tôi làm việc, mau cùng giúp một tay mở quan tài." "Hai người các cậu chẳng phải đang làm tốt sao, cứ đòi gọi tôi làm gì." "Cậu không giúp thì không được lấy bất kỳ thứ gì bên trong!" Bàn Tử nghe vậy vội vứt bảo bối trong tay xuống giúp mở quan tài.

Lớp vỏ quách bên ngoài quá cao lớn, mấy người muốn mở quan tài bên trong cũng không tiện, thương lượng xong bọn họ quyết định khiêng quan tài ra ngoài.

"Phù... phù..." Sau khi khiêng quan tài ra, tiếng thở bên trong truyền ra càng rõ ràng hơn, giống hệt như có một người đang ngủ say nằm trong đó.

Bàn Tử, Phan Tử, Đại Khuê ba người đứng cùng một đầu quan

tài, chống tay lên nắp quan, rồi cùng nhau dùng sức.

"Rầm" một tiếng, nắp quan tài bị đẩy ra, bay xa một hai mét rồi rơi xuống đất.

Mọi người không kịp nghĩ ngợi gì khác, đều nhìn ngay vào trong quan tài.

Chỉ thấy trong quan tài nằm một cái xác khoác áo ngọc (Ngọc Y), nhìn kỹ có thể thấy bụng nó phập phồng lên xuống, y hệt như người đang thở.

"Mẹ ơi, lão bất tử này thật sự còn sống này, mọi người nhìn xem nó còn biết thở!" Bàn Tử vừa dứt lời, cái xác trong quan tài bật dậy ngồi thẳng.

"Quỷ, quỷ a!" Đại Khuê sợ đến mức oa oa kêu to, vừa kêu vừa chạy ra xa, trốn thật kỹ, không dám lại gần quan tài nữa.

"Quỷ kêu cái gì, chẳng qua là chạm phải cơ quan thôi!" Ngô Tam Thúc khinh bỉ nhìn Đại Khuê, người thì to cao như ngựa mà gan bé hơn lỗ kim, nếu không phải thấy hắn có sức trâu thì sao có thể dẫn hắn xuống mộ.

"Cơ... cơ quan!" Đại Khuê từ từ lại gần, thấy sau lưng cái xác có một cái cơ quan chống đỡ giúp cái xác ngồi dậy mới thả lỏng.

Chương 29

"Mau nhìn kìa, mắt nó động đậy!" Hạo Thiên Chân chỉ vào mắt cái xác kinh hô.

Mọi người nhìn vào mắt cái xác, chỉ thấy hai tròng mắt đảo qua đảo lại, giống hệt một người sống vừa tỉnh dậy.

Đại Khuê sợ quá ngồi phịch xuống đất, lăn lê bò toài chạy ra xa.

Một phút lơ là vớ phải cái đầu Thanh Nhãn Hồ Thi, nhìn thấy hai hốc mắt trống hoác không có tròng, mặt hắn cắt không còn giọt máu.

Hét lớn một tiếng: "Quỷ a!" vừa hét vừa ném cái đầu đi.

Khi đầu Thanh Nhãn Hồ Thi rơi xuống đất lăn lông lốc, một bóng đỏ to cỡ ngón tay cái từ trong hốc mắt bay ra, vụt qua trong nháy mắt.

"Á!" Đột nhiên Đại Khuê hét thảm một tiếng.

Hắn cảm giác trên cánh tay truyền đến một trận kịch thống, giơ tay lên nhìn, chỉ thấy trên tay nổi lên một cục thịt thừa, lấy cục thịt đó làm trung tâm, cả mảng da bắt đầu tan chảy.

Da dẻ giống như kem gặp nhiệt độ cao, không ngừng tan chảy thành nước máu rồi nhỏ xuống.

Chỉ trong chớp mắt, phần da tan chảy đã lan ra toàn thân, Đại Khuê cả người biến thành giống như Huyết Thi, toàn thân đỏ lòm, máu thịt be bét.

"Gào!" Đại Khuê biến hóa cực nhanh, mọi người còn chưa kịp phản ứng, hắn đã gầm lên một tiếng, rồi như một cỗ máy khát máu lao về phía mọi người.

"Mọi người cẩn thận, hắn biến thành Huyết Thi rồi!" Ngô Tam

Thúc thấy vậy vừa lớn tiếng nhắc nhở vừa rút súng bắn.

"Đoàng, đoàng, đoàng..." Với tài thiện xạ của Ngô Tam Thúc, một loạt đạn bắn ra nhưng không có chút tác dụng nào.

Huyết Thi là tồn tại cao cấp hơn Huyết Nhân một bậc, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, tốc độ hành động còn rất nhanh.

Đại Khuê trong nháy mắt đã lao đến trước mặt Bàn Tử, vươn tay định bóp cổ hắn rồi cắn tới.

Bàn Tử vung xẻng công binh đập vào người Đại Khuê, tiếng kim loại va chạm "keng" vang lên bên tai mọi người.

Cú đánh này của Bàn Tử chẳng có tác dụng gì, mắt thấy tay Đại Khuê sắp bóp cổ mình, hắn đành ngã ngửa ra sau tránh né, rồi lộn một vòng định bỏ chạy.

Chỉ là tốc độ của hắn sao so được với Huyết Thi, vừa lộn người đã bị Đại Khuê tóm được.

Hắn vừa quay đầu lại đã thấy cái đầu máu thịt be bét đang ghé sát mặt mình, mắt thấy sắp bị cắn.

Trong khoảnh khắc sinh tử, Bàn Tử bộc phát toàn bộ tiềm lực muốn giãy thoát.

Hắn nín đến mức da toàn thân đỏ ửng, gân xanh nổi lên, nhưng tất cả đều vô ích.

Cho dù sức lực của hắn gấp mấy lần người thường, trước mặt Huyết Thi cũng chẳng bõ bèn gì.

Sự giãy giụa của hắn hoàn toàn là công cốc.

Bàn Tử lần đầu tiên rơi vào tuyệt vọng, cảm giác lần này thật sự phải chết ở đây.

Xuống mộ vô số lần, đây là lần đầu tiên gặp phải quái vật khủng

khiếp thế này.

"Bốp!" Ngay khi hắn triệt để tuyệt vọng tưởng mình sắp biến thành Huyết Thi, thì thấy Trương Hạo xuất hiện trước mắt, vung một quyền đấm vào đầu Huyết Thi.

"Bụp" một tiếng, đầu Huyết Thi nổ tung như quả dưa hấu.

Máu thịt vỡ nát bắn tung tóe, tát đầy mặt hắn.

Khoảnh khắc này, Bàn Tử kinh ngạc đến ngây người.

Đây chính là Huyết Thi a, không phải Huyết Nhân.

Đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm.

Vừa rồi mình dùng hết sức bình sinh, mượn cả xẻng công binh cũng không gây được chút thương tổn nào cho nó.

Giờ cư nhiên bị Trương Hạo một đấm nổ đầu đánh chết.

Rốt cuộc phải cần sức mạnh lớn đến mức nào mới làm được điều này?

Giây phút này, thực lực của Trương Hạo lại một lần nữa được làm mới trong mắt Bàn Tử.

"Mau nuốt cái này vào!" Bàn Tử bị Huyết Thi chạm vào người, da dẻ đã bắt đầu tan chảy.

Trương Hạo cạo một ít bột phấn từ cục Kỳ Lân Kiệt vừa có được nhét vào miệng hắn để giải độc.

Bàn Tử nuốt nước bọt để trôi bột phấn xuống, da dẻ trên người lập tức ngừng thối rữa.

"Trương Hạo huynh đệ, cậu không sao chứ?" Hắn tận mắt thấy Trương Hạo tay không đánh chết Huyết Thi, nhưng đến giờ vẫn chưa nuốt đồ giải độc.

“Không sao rồi, không cần lo lắng.” Bàn Tử nhìn Trương Hạo đầy vẻ cảm kích, trong lòng thầm thề cả đời này sẽ làm việc cho Trương Hạo, chung thân không phản bội.

“Đại Khuê sao thế, tại sao tự nhiên lại biến thành Huyết Thi?” Hạo Thiên Chân nhìn cái xác không đầu trên đất nghi hoặc hỏi.

“Là Thi Miết Vương!” Trương Kỳ Lân vẻ mặt cảnh giác nhìn về phía tế đàn.

“Đang yên đang lành, đâu ra Thi Miết Vương?” Hạo Thiên Chân vừa dứt lời liền nghe thấy tiếng “vo vo” bên tai.

Quay đầu lại thì thấy một con côn trùng to bằng con ong bầu, toàn thân đỏ như máu đang bay lượn sát mặt cậu.

Cậu lập tức toát mồ hôi lạnh không dám động đậy.

Truyền thuyết nói Thi Miết Vương kịch độc vô cùng, chạm cũng không được chạm.

Chỉ cần tiếp xúc là sẽ trúng độc biến thành Huyết Thi.

Con Thi Miết Vương này hiện giờ ở gần cậu như thế, căn bản không có cách nào chạy thoát.

Những người khác cũng không chớp mắt nhìn chằm chằm con Thi Miết Vương không dám cử động, vạn nhất kinh động đến nó, nhiều người ở đây như vậy đều phải chết.

“Bốp!” Ngay lúc mọi người không biết làm thế nào cho phải, Trương Hạo trực tiếp đưa tay đập chết con Thi Miết Vương trong lòng bàn tay như đập một con muỗi.

“Được rồi, không sao nữa.” Cử chỉ phong khinh vân đạm của Trương Hạo lại khiến tất cả mọi người xung quanh chết sững.

Kịch độc vô cùng, chạm vào là biến thành Huyết Thi, con Thi Miết

Vương ấy vậy mà bị Trương Hạo đập chết như đập muỗi.

Chuyện này nếu không phải tận mắt chứng kiến, nói ra ai dám tin.

“Trương Hạo huynh đệ, cậu cũng quá biến thái rồi, một đấm nổ đầu Huyết Thi, giờ lại một tát đập chết con Thi Miết Vương khiến người ta nghe tên đã sợ mất mật!” Trong mắt Bàn Tử tràn đầy sự chấn kinh, hắn không dám tin trên đời lại có nhân vật lợi hại như vậy.

Đồng thời trong lòng cũng thấy may mắn, may mà người lợi hại như thế là bạn.

Nếu là kẻ địch thì mình đã không biết chết bao nhiêu lần rồi.

“Đương nhiên, Tiểu Cữu của em là ai chứ!” Hạo Thiên Chân sau khi hoàn hồn từ nỗi sợ hãi, vẻ mặt đầy kiêu ngạo vì có một ông cậu lợi hại.

“Tiểu Hạo quả thực lợi hại, nếu không phải có Tiểu Hạo, đám người chúng ta chết e rằng không chỉ có Đại Khuê.” Ngô Tam Thúc nhìn cái xác không đầu của Đại Khuê trên đất.

“Phan Tử, dù sao nó cũng đi theo tôi lâu như vậy, cậu ở bên cạnh lấy đá lấp lại an táng nó tại chỗ đi.” “Vâng, Tam Gia.” Phan Tử đáp một tiếng rồi đi tìm đá xung quanh vùi xác Đại Khuê vào.

Chương 30

Làm xong việc này, ánh mắt mấy người lại quay về phía thi thể chủ nhân ngôi mộ.

"Dừng tay!" Bàn Tử vừa định động vào cái xác thì bị Trương Kỳ Lân ngăn lại.

"Cậu nói xem cậu có ý gì, tại sao cứ cản tôi?" "Một khi cậu cởi Ngọc Dũng ra nó sẽ biến thành Huyết Thi!" "Cái gì, cậu nói cái áo ngọc trên người cái xác là Ngọc Dũng?

Đó là thứ Tần Thủy Hoàng cũng không tìm được a!" Trương Kỳ Lân nói áo ngọc trên người cái xác là Ngọc Dũng khiến Bàn Tử kích động vạn phần.

Tương truyền Ngọc Dũng có thể giữ cho thi thể vạn năm không rữa, hơn nữa cứ năm trăm năm lại lột da một lần, sau ba ngàn năm người trong Ngọc Dũng có thể phục sinh thành công.

Tần Thủy Hoàng cả đời theo đuổi trường sinh bất lão, không chỉ phái Từ Phúc dẫn đồng nam đồng nữ đi tìm tiên nhân, đồng thời còn tìm tung tích của Ngọc Dũng trong thiên hạ.

Chỉ là đến chết ông ta cũng không tìm được.

Không ngờ thứ Tần Thủy Hoàng tìm không thấy lại xuất hiện ngay trước mắt, bảo sao không kích động cho được.

Bàn Tử nhặt mấy mảnh vụn khô khốc bên cạnh thi thể, vê vê trên đầu ngón tay rồi nói: "Không sai, trên người nó đúng là Ngọc Dũng, mấy thứ này là da nó lột ra!" "Thế mà lại là Ngọc Dũng, thảo nào nó còn hô hấp, mắt còn cử động." "Xem ra truyền thuyết là thật, Ngọc Dũng thật sự có thể khiến người ta phục sinh!" Không chỉ Bàn Tử,

Ngô Tam Thúc, Hạo Thiên Chân, Phan Tử cũng kích động tương tự, đây chính là bảo bối trong truyền thuyết a.

Phan Tử nhìn Ngọc Dũng hai mắt phát sáng: "Cởi ra thì cái xác bên trong sẽ biến thành Huyết Thi, vậy chúng ta phải làm sao?

Bảo bối loại này chẳng lẽ lại trơ mắt nhìn mà không mang ra ngoài à!" "Huyết Thi thôi mà, có Trương Hạo huynh đệ ở đây, chuyện một nắm đấm thì có gì phải sợ!" Bàn Tử nói dứt lời liền trực tiếp nắm lấy đầu dây ở thắt lưng Ngọc Dũng giật mạnh.

Khi dây ngọc bị kéo ra, cả bộ Ngọc Dũng trong nháy mắt bong ra khỏi thi thể.

Chỉ thấy thi thể trong Ngọc Dũng giống hệt người sống, da dẻ trơn bóng mịn màng như trẻ sơ sinh.

Nhưng trạng thái này duy trì rất ngắn, sau khi cởi Ngọc Dũng ra, da dẻ lập tức bắt đầu tan chảy chuyển hóa thành Huyết Thi.

Gần như trong nháy mắt cái xác đã biến thành một cỗ Huyết Thi, gầm lên một tiếng rồi bật dậy từ trong quan tài lao vào người gần nhất là Bàn Tử.

"Keng!" Trương Kỳ Lân rút Hắc Kim Cổ Đao chắn giữa Huyết Thi và Bàn Tử.

Nhát chém này chỉ hơi cản trở tốc độ của Huyết Thi, nó bộc phát sức mạnh cực lớn lao tới hất văng Hắc Kim Cổ Đao.

Bàn Tử thấy Huyết Thi đã đến trước mặt sợ hãi kêu cứu: "Trương Hạo huynh đệ, còn đợi gì nữa, tôi sắp mất mạng rồi!" Trương Hạo cười cười: "Ai bảo anh cởi Ngọc Dũng ra, hậu quả anh tự chịu đi." "Đừng mà huynh đệ, tôi chẳng phải nghĩ là có cậu sao, Huyết Thi thì tính là gì." Trương Hạo cũng không thực sự muốn để Bàn Tử chết, chỉ là muốn dọa hắn một chút.

Thấy cũng hòm hòm rồi, hắn trực tiếp đấm một phát nổ đầu Huyết Thi.

"Phù..." Thấy Huyết Thi bị Trương Hạo một quyền giải quyết, Bàn Tử mới thở phào nhẹ nhõm.

"Trương Hạo huynh đệ trâu bò thật, Huyết Thi lợi hại như thế vào tay cậu còn dễ hơn bóp chết một con kiến." "Được rồi, đừng nói nhảm nữa mau cởi quần áo trên người ra, kẻo trúng thi độc tôi sẽ không cứu anh nữa đâu." Bàn Tử gật gật đầu cẩn thận cởi quần áo trên người vứt ra xa, sợ dính phải máu thịt trên đó.

"Tiểu Hạo, Huyết Thi là cậu giết, cậu thu lấy Ngọc Dũng đi, ngàn vạn lần đừng làm mất." Ngô Tam Thúc chỉ vào Ngọc Dũng trong quan tài nói.

"Vâng, Tam Ca." Trương Hạo vừa lấy Ngọc Dũng từ trong quan tài ra thì thấy bên dưới còn có một cái hộp màu tử kim.

Hộp to bằng bàn tay, gia công dị thường tinh xảo, bên trên điêu khắc vân văn cùng long văn và rất nhiều kỳ trân dị thú.

Trương Hạo lấy Ngọc Dũng xong thuận tay cầm luôn cái hộp ra.

"Trương Hạo huynh đệ, cái hộp tử kim này tinh mỹ thế kia, còn được tùy thân bồi táng, bên trong nhất định là bảo bối rồi, mau mở ra xem để mọi người mở mang tầm mắt." "Ừm." Trương Hạo cất Ngọc Dũng vào ba lô, sau đó mở hộp tử kim, chỉ thấy bên trong đựng một tờ giấy đã ố vàng.

Hắn lấy tờ giấy ra, mở ra thì thấy bên trên chi chít cổ văn, bèn quay sang đưa cho Hạo Thiên Chân.

"Cháu xem bên trên viết gì." "Vâng, Tiểu Cữu." Hạo Thiên Chân đón lấy tờ giấy rồi nghiên cứu.

Một lúc lâu sau cậu mới mở miệng nói: "Trên này ghi chép một bí

mật về Lỗ Thương Vương, nghe nói ông ta chém chết xà tinh trong mộng nên có được một cái Quỷ Tỷ có thể triệu hồi âm binh, từ đó về sau ông ta chiến vô bất thắng.

Sau này có người xuất hiện nói với ông ta có cách để trường sinh bất tử.

Chỉ cần lưu trữ ý thức và ký ức lại, sau đó chiếm cứ một cơ thể mới là có thể đạt được vĩnh sinh.

Sau này trong quá trình thực hiện ông ta phát hiện đây thực ra là một cái bẫy.

Kẻ nói cho ông ta bí mật kia thực chất là muốn lấy cơ thể của ông ta.

Ký ức và ý thức muốn chiếm cứ cơ thể người khác thực ra không đơn giản như vậy, nhưng phàm chủ nhân cơ thể ý chí kiên định một chút thì rất có khả năng sẽ xảy ra nguy hiểm.

Muốn tránh nguy hiểm này xuất hiện thì sau khi chọn được cơ thể tốt phải tẩy đi ký ức của người đó.

Như vậy sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Lỗ Thương Vương chính là phát hiện ra bí mật này, khi tiến hành đến bước tẩy đi ký ức thì phản kháng nên mới thoát được một kiếp..." "Thế mà lại là phương pháp trường sinh!" "Trên đời thật sự có trường sinh sao?" "Phương pháp này chẳng phải là đoạt xá trong tiểu thuyết huyền huyễn sao, chẳng lẽ thế giới chúng ta thật sự có người như vậy tồn tại?" ...

Nghe Hạo Thiên Chân giải thích, trong lòng mỗi người có mặt đều có một cảm giác khó chịu không nói nên lời.

Nếu bên cạnh thật sự có loại người này tồn tại, rất có khả năng người mà bạn quen biết đã sớm không còn là người ban đầu nữa.

Nếu kẻ này tâm tồn ác niệm, làm ra chuyện nguy hiểm gì thì đúng là phòng không xuể.

Tẩy đi ký ức!

Trương Hạo bỗng nhiên nghĩ đến hai tròng mắt của Thanh Nhãn Hồ Thi.

Trước đó mãi không hiểu bản thân hai mắt hồ ly đã có tác dụng gây ảo giác, tại sao còn phải thay hai tròng mắt có thể chủ động tấn công vào.

Lại kết hợp với việc có kẻ cố ý tiết lộ bản đồ Lỗ Vương Cung, dụ người tới đây.

Giây phút này hắn rộng mở trong sáng.

Hóa ra là như vậy, cả cái Lỗ Vương Cung này đã bị người ta cải tạo thành một cái bẫy.

Đầu tiên là phát tán bản đồ thu hút người tới, sau đó thông qua trùng trùng cơ quan khảo nghiệm để tuyển chọn cơ thể thích hợp.

Khi người ta phí bao công sức tìm được hang động của Cửu Đầu Xà Bách, sẽ bị hai tròng mắt của Thanh Nhãn Hồ Thi chủ động tấn công tẩy đi ký ức.

Lúc này sẽ là một cái xác rỗng tuếch để chiếm cứ trùng sinh.

"Thình thịch, thình thịch!" Bỗng nhiên, Trương Hạo cảm giác tim mình đập nhanh, mí mắt cũng bắt đầu giật liên hồi.

Đây là một năng lực trong cảm ứng của Nhện, cơ thể đưa ra cảnh báo khi cảm nhận được nguy hiểm trước thời hạn.

Dung hợp kiến đạt được vạn cân cự lực, dung hợp kim cương thạch cơ thể cứng như kim cương, dung hợp máu Kỳ Lân đạt được huyết mạch Kỳ Lân, khu độc trừ tà, kéo dài tuổi thọ.

Với thực lực này lẽ ra không có gì nguy hiểm mới phải, nhưng tại sao cơ thể lại đưa ra cảnh báo.

Chẳng lẽ có tồn tại đáng sợ nào đó đang lại gần hắn?

"Hừ hừ..." "Mọi người có ngửi thấy mùi gì không?" Ngô Tam Thúc hít hít hai cái rồi nhíu mày.

"Chẳng phải mùi thối của xác chết sao, bên cạnh có hai cái xác Huyết Thi, có mùi thối không phải rất bình thường à?" Bàn Tử làm bộ không cho là đúng.

Khi Trương Hạo nghe thấy hai chữ "mùi thối", hắn đột nhiên nghĩ đến một đặc điểm của những kẻ dùng ý thức và ký ức chiếm cứ cơ thể người khác để đạt được vĩnh sinh.

Trên người loại người này sẽ có một loại mùi giống như mùi xác chết thối rữa, khác biệt ở chỗ mùi này sẽ càng ngày càng nồng theo thời gian.

Khi mùi thối rữa rất rõ ràng cũng đại biểu cho việc cơ thể hiện tại không dùng được nữa, phải đổi cái mới.

Chương 31

Hiện tại đột nhiên xuất hiện mùi này, cũng có nghĩa là có loại người đó đang lại gần bọn họ, hơn nữa thực lực còn không yếu, nếu không cơ thể sẽ không đưa ra cảnh báo.

Trương Hạo lớn tiếng nhắc nhở: “Mọi người cẩn thận, có nguy hiểm!” Trương Hạo vừa dứt lời, trong hang động liền vang lên một trận âm thanh lạo xạo, chỉ thấy hàng đàn Thi Miết từ trên cây Cửu Đầu Xà Bách bò xuống bao vây mọi người.

Ngô Tam Thúc thấy cảnh này không khỏi nhíu mày: "Đám Thi Miết này sẽ không vô duyên vô cớ chui ra khỏi tổ, chúng hẳn là bị người ta xua đuổi xuống đây." Bàn Tử vừa nghe Thi Miết bị người ta cố ý xua đuổi liền đoán: "Theo tôi biết, người hiểu thuật điều khiển côn trùng chỉ có Cổ sư Miêu Cương và Quan Sơn Thái Bảo, Ngô Tam Thúc nghĩ là bên nào trong số đó?" "Ha ha ha, không hổ là người có thể vượt qua trùng trùng trở ngại xuất hiện ở nơi này, cũng có chút kiến thức.

Nhưng cũng chỉ giới hạn đến thế thôi, Cổ sư với Quan Sơn Thái Bảo tính là cái thá gì!" Kèm theo âm thanh đó, ba gã đàn ông trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi, phảng phất như tiên nhân từ trên trời giáng xuống. "Kẻ đến không có ý tốt, mọi người cẩn thận!" Ngô Tam Thúc nhắc nhở một tiếng, lập tức rút súng lục nhắm vào kẻ ở giữa.

Những người khác cũng nhao nhao lấy vũ khí ra nghiêm trận chờ đợi.

Ngay cả Trương Kỳ Lân vẫn luôn ngồi bên cạnh nghỉ ngơi cũng lộ vẻ mặt ngưng trọng, anh ta lách mình tiến lên, rút Hắc Kim Cổ Đao chắn ở phía trước nhất.

Còn có A Ninh, cô ta bị Huyết Nhân tấn công bị thương rất nặng vẫn luôn nghỉ ngơi bên cạnh, hiện tại nhìn thấy mấy kẻ từ trên trời giáng xuống này, sắc mặt cũng trở nên cực kỳ căng thẳng.

Cô ta từ trong góc bò dậy, rảo bước đi đến chỗ nhóm Trương Hạo, ngẩng đầu nhìn về phía ba người đang hạ xuống từ không trung.

Khi ba người đột ngột xuất hiện kia đáp xuống, một mùi hôi thối xác chết nồng nặc ập vào mũi. "Thật kỳ lạ, bọn họ rõ ràng là người sống, nhưng lại giống như người chết, toàn thân đầy mùi tử khí." "Tam Thúc, liệu bọn họ có phải cũng là ăn thịt người chết mà lớn lên không?" Hạo Thiên Chân nhớ tới người lái thuyền gặp trên đường đi, vì ăn thịt người chết mà lớn lên nên trên người cũng có mùi tử khí, từ đó có thể tránh né Thi Miết tấn công. "Không phải, mùi trên người gã lái thuyền kia kém xa mùi trên người mấy kẻ này, thân thể bọn họ hẳn là đã chết rồi." Lời của Ngô Tam Thúc rất mâu thuẫn, thân thể đã chết nhưng người lại còn sống, cảnh tượng này chưa từng gặp qua. "Bọn họ chính là kẻ đứng sau màn, là bọn họ phát tán bản đồ Lỗ Vương Cung để dẫn dụ người tới, cũng là bọn họ đổi tròng mắt của Thanh Nhãn Hồ Thi, bức tranh nói bên trong quan tài thanh đồng có tiên đan cũng là do bọn họ làm ra." Trương Hạo kết hợp thông tin trong đầu đã khẳng định, ba kẻ này chính là hắc thủ sau màn, bọn họ là những kẻ dùng ý thức chiếm cứ thân thể người khác để đạt được sự vĩnh sinh.

Mục đích bọn họ làm như vậy cũng rất dễ hiểu, đó là thân thể hiện tại của bọn họ đã không thể dùng được nữa, cần chiếm cứ thân thể mới, nếu không sẽ thật sự chết đi triệt để.

Ba kẻ đột ngột xuất hiện kia nhẹ nhàng đáp xuống đất, ánh mắt quét nhìn tất cả mọi người có mặt, cuối cùng ánh mắt cả ba đồng thời rơi vào trên người Trương Hạo. "Trẻ tuổi, tuấn tú, trong cơ thể còn có huyết mạch đặc thù, cỗ thân thể này có tiềm lực vô hạn!" "Các ngươi ai cũng không được tranh với ta!" Sau đó ánh mắt bọn họ lại rơi vào

trên người Trương Kỳ Lân. "Cỗ thân thể này cũng không tệ, tuy rằng tiềm lực không lớn như vậy, nhưng cũng coi như hiếm có, lần này đúng là nhặt được bảo vật rồi, có hai cỗ thân thể tốt như vậy xuất hiện." "Hai vị đại ca, các ngươi đều chọn xong rồi, vậy còn ta?" "Không phải còn có tên kia sao!" Ánh mắt ba người cuối cùng rơi vào trên người Hạo Thiên Chân rồi cười ha hả. "Các ngươi là ai?

Rốt cuộc có mục đích gì?

Nếu muốn làm hại ai thì phải bước qua xác tôi đã." Phan Tử nắm chặt khảm đao đi lên phía trước, che chở mọi người ở sau lưng.

Ba kẻ kia nhìn cũng chưa thèm nhìn Phan Tử lấy một cái, chỉ thấy một người trong đó lật bàn tay, một luồng cự lực hư không đánh về phía Phan Tử. "Oa!" Phan Tử cả người bay ra xa bốn năm mét, ngã xuống đất, một ngụm máu tươi phun ra.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người kinh hãi không thôi.

Ngay cả chạm cũng chưa chạm vào, cứ thế hư không tung một chưởng đã đánh bay người ta, quả thực chính là thủ đoạn của thần tiên.

Nếu không phải toàn thân hôi thối mùi xác chết và vẻ âm tà không giấu được trên mặt, thì rất dễ khiến người ta hiểu lầm bọn họ chính là tiên nhân trong truyền thuyết. "Phan Tử, anh sao rồi?" Hạo Thiên Chân vội vàng chạy qua đỡ Phan Tử dậy, thấy anh ta mặt mày trắng bệch, không khỏi lo lắng. "Bọn chúng rất mạnh, lát nữa tôi giữ chân bọn chúng, cậu, Tiểu Hạo và Tam Gia mau chóng chạy đi." Phan Tử xuất thân là lính đặc chủng giải ngũ, thực lực vốn đã thuộc hàng đỉnh cao trong số người thường.

Thực lực mạnh như vậy mà lại bị người ta hư không tung một chưởng đánh bay, có thể thấy thực lực của ba kẻ đột ngột xuất hiện này đáng sợ đến mức nào, căn bản không phải là thứ anh ta có thể đối

phó.

Cho dù Trương Hạo cũng rất mạnh, nhưng trong mắt Phan Tử cũng không phải đối thủ của mấy kẻ này.

Có thể thấy một chưởng hư không kia mang lại sự chấn động mạnh đến mức nào. "Phiên Giang Thủ, các người là người của Tam Tính Thủy Tiêu!" A Ninh dường như nhận ra lai lịch của ba người này. "A Ninh, Tam Tính Thủy Tiêu là gì?" Hạo Thiên Chân tò mò hỏi. "Là một nhóm người có bản lĩnh đặc thù sống dọc theo sông Hoàng Hà, Trường Giang, Lan Thương Giang.

Bọn họ có thể đi lại tự do trong nước, còn biết xem phong thủy, tìm rồng dò bảo.

Tuyệt kỹ nổi tiếng nhất chính là Phiên Giang Thủ, sức mạnh trong nước đặc biệt lợi hại, nghe nói có thể một chưởng phá rồng!" "Hít..." Phan Tử nghe vậy hít sâu một hơi khí lạnh, chẳng trách lợi hại như vậy, một chưởng có thể đánh bay anh ta. "Đều là chém gió cả thôi, nếu thật sự có thể một chưởng giết chết một con rồng, thì Phan Tử sao còn sống được?" Bàn Tử đối với lời A Ninh nói tỏ vẻ khinh thường.

A Ninh vừa định phản bác, nhưng nghĩ lại cũng đúng, nếu thật sự lợi hại như vậy Phan Tử sao có thể không sao.

Rất rõ ràng truyền thuyết có thành phần phóng đại. "Cô ấy nói không sai, chẳng qua rồng ở đây là cá sấu." Ngô Tam Thúc xen miệng nói một câu. "Cá sấu trong nước cũng không phải dạng vừa, người thường chịu ảnh hưởng của lực cản dòng nước rất khó phát huy thực lực, bọn họ lại có thể một chưởng đánh chết cá sấu.

Có thể thấy xác thực vô cùng mạnh!" "Ha ha ha..." Ba kẻ đột ngột xuất hiện kia cứ như xem kịch nghe mọi người bàn luận, sau đó cười ha hả. "Nói xong chưa?" "Nói cho các ngươi biết vậy, cái gọi là Tam

Tính Thủy Tiêu chẳng qua là vật chứa được chúng ta nuôi nhốt mà thôi, chỉ là bọn chúng cũng quá phế vật, gia tộc ba họ cũng khó tìm được một cỗ thân thể thích hợp." "Các ngươi nếu biết điều thì ngoan ngoãn giao thân thể ra, nếu không ta sẽ giữ lại ý thức của các ngươi rồi từ từ tra tấn." ... "Nằm mơ!

Có Bàn gia ở đây các ngươi đừng hòng!" Bàn Tử từ trong ba lô móc ra một bó thuốc nổ, làm bộ muốn châm lửa. "Lão tử cho dù có chết cũng phải kéo ba đứa tụi bây đệm lưng!" Trương Hạo ở bên cạnh nhìn đến nhíu mày, Bàn Tử cũng quá liều, châm thuốc nổ trong hang động thì cả cái hang này đều sẽ sụp đổ, mấy người bọn họ chắc chắn chết không nghi ngờ, nhưng mấy con quái vật toàn thân mùi xác chết này thì chưa chắc.

Đến lúc đó không phải hi sinh vô ích sao.

Chỉ là ba kẻ kia ngay cả cơ hội châm thuốc nổ cũng không cho Bàn Tử, lại là một chưởng trực tiếp quất bay Bàn Tử ra thật xa, ngã xuống đất thổ ra một ngụm máu lớn, nửa ngày không cử động được. "Các ngươi rốt cuộc cũng xuất hiện." Trương Kỳ Lân nói một câu mạc danh kỳ diệu, xách đao lao lên.

Anh ta được coi là trần nhà chiến lực của thế giới đạo mộ, Trương Hạo cũng muốn xem thử thực lực của anh ta, nên không ra tay ngay lập tức.

Đối mặt với đòn đột kích bất ngờ của Trương Kỳ Lân, vẻ mặt ba kẻ kia không hề thay đổi, vẫn một bộ phong khinh vân đạm.

Ba người liên tục sử dụng Phiên Giang Thủ tấn công, Trương Kỳ Lân trái né phải tránh, né được toàn bộ.

Rất nhanh anh ta đã áp sát một người trong đó, một đao chém về phía đầu kẻ kia. "Vút!" Đột nhiên một đạo tàn ảnh lóe qua, kẻ kia biến mất tại chỗ.

Trương Kỳ Lân một đao chém vào không khí, anh ta vội vàng điều chỉnh tư thế, trở tay chém một đao về phía kẻ bên trái.

Tương tự là một đạo tàn ảnh lóe qua, hắn ta nhẹ nhàng tránh được công kích của Trương Kỳ Lân.

Chẳng trách Trương Kỳ Lân lại mặt ủ mày chau, ngay cả thân thủ lợi hại như anh ta mà lại không chạm được vào mấy kẻ này. "Tiểu Cữu, mau cứu Tiểu Ca!" Khi Trương Kỳ Lân tấn công bọn chúng, ba kẻ kia đều nhẹ nhàng tránh được.

Bọn chúng ba người vây Trương Kỳ Lân vào giữa, đồng thời sử xuất Phiên Giang Thủ, không khí xung quanh chấn động mãnh liệt, kịch liệt hơn mấy chưởng vừa rồi nhiều.

Trương Hạo hiểu ra vừa rồi bọn chúng ra tay đối phó Phan Tử và Bàn Tử căn bản chưa dùng toàn lực.

Chương 32

Trương Kỳ Lân dù có lợi hại hơn nữa, đồng thời bị trúng ba chưởng này, không chết cũng phải bị thương.

Cậu bộc phát tốc độ nhanh nhất, chợt lóe lên lao vào vòng vây, dùng thân thể chính mình chắn trước ba chưởng kia.

Ba kẻ xuất chiêu cứ như nhìn người chết mà trừng mắt nhìn Trương Kỳ Lân.

Ngay khi công kích sắp đánh lên người Trương Kỳ Lân, Trương Hạo đột nhiên xuất hiện chắn phía trước.

Ba kẻ kia đều kinh hãi, tốc độ tấn công của Phiên Giang Thủ nhanh thế nào chỉ có chính bọn chúng hiểu rõ, huống chi khoảng cách còn gần như vậy.

Từ lúc phát ra công kích đến khi công kích đánh lên người Trương Kỳ Lân, thời gian này trôi qua trong nháy mắt.

Thế mà Trương Hạo lại có thể trong thời gian ngắn như vậy lao lên chắn trước mặt Trương Kỳ Lân, loại tốc độ này ngay cả mấy người bọn chúng cũng không làm được.

Bỗng nhiên mấy người đồng thời nhíu mày: "Không được, thân thể mạnh như vậy tuyệt đối không thể bị hủy!" Bọn chúng hiểu rõ Phiên Giang Thủ công kích mạnh cỡ nào, một chưởng có thể đánh chết một con cá sấu.

Hiện tại ba chưởng đồng thời đánh lên người một người, chỉ sợ thân thể sẽ lập tức chi li phá toái.

Chỉ là Phiên Giang Thủ đã đánh ra, muốn thu về căn bản không làm được.

Muốn đuổi theo đẩy Trương Hạo ra cũng không làm được, tốc độ hành động của bọn chúng căn bản không đuổi kịp tốc độ công kích.

Ba người chỉ có thể trơ mắt nhìn Phiên Giang Thủ đánh lên người Trương Hạo. "Không!" Ba người đồng thanh hô lên. "Bùm, bùm, bùm!" Phiên Giang Thủ đánh lên người Trương Hạo phát ra ba tiếng nổ lớn, lấy cậu làm trung tâm, trong vòng bốn năm mét bị dư chấn công kích chấn đến cát bay đá chạy, khiến người ta không nhìn rõ tình huống bên trong. "Tiểu Hạo!" "Tiểu Cữu!" "Trương Hạo huynh đệ!" ...

Ngô Tam Thúc, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Phan Tử nhìn thấy Phiên Giang Thủ đánh lên người Trương Hạo lập tức tim đập chân run, lo lắng không thôi.

Mọi người đều biết Trương Hạo rất mạnh, nhưng đối mặt với ba kẻ này, bọn họ cũng không dám khẳng định Trương Hạo có đánh lại hay không.

Dù sao cảm giác mà ba kẻ bí ẩn đột nhiên xuất hiện này mang lại thực sự quá mạnh.

Hư không một chưởng là có thể đánh bay người, ngay cả Trương Hạo cũng không làm được. "Tam Thúc, Tiểu Cữu lợi hại như vậy chắc không sao đâu nhỉ?" "Nếu Tiểu Hạo có mệnh hệ gì, chú cho dù liều mạng cũng sẽ không để cho ba tên kia được như ý!" Ngô Tam Thúc nắm chặt nắm đấm, nghiến chặt răng, nhìn chằm chằm vào vị trí của Trương Hạo.

Dư chấn công kích tan hết, cát bụi tiêu tán, thân hình Trương Hạo lần nữa hiện ra, trên người ngoại trừ quần áo rách nát, không có bất kỳ vết thương nào.

Ba kẻ đối diện nhìn thân thể Trương Hạo, kinh hãi đến mức trợn mắt há hốc mồm.

Công kích của chính mình mạnh bao nhiêu không ai hiểu rõ hơn bọn chúng.

Cho dù là đánh lên tấm thép cũng sẽ lõm một cái hố to, vậy mà trên người Trương Hạo ngay cả một vết xước cũng không có.

Nói cách khác thân thể Trương Hạo còn cứng hơn cả thép.

Hồi thần lại, ba kẻ kia lộ vẻ hưng phấn. "Trên đời lại có thân thể mạnh mẽ như vậy!" "Cơ thể hoàn mỹ như thế này, ngàn năm chưa từng xuất hiện!" "Chúng ta lần này đúng là nhặt được bảo vật rồi!" ...

Nhóm Ngô Tam Thúc nhìn thấy Trương Hạo cũng là vui mừng khôn xiết. "Tiểu Hạo, cháu không sao chứ?" "Tiểu Cữu, cậu quá lợi hại!" ...

Trương Hạo cười cười, liếc mắt nhìn ba gã đàn ông trung niên đối diện. "Không muốn chết thì thành thật khai báo rốt cuộc là chuyện gì!" "Ha ha, thế mà lại có người dám uy hiếp chúng ta!" "Đừng tưởng rằng chúng ta nhìn trúng thân thể ngươi thì không dám giết ngươi, khuyên ngươi tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe lời." Trương Hạo lắc đầu, nếu đối phương không muốn nói cậu cũng không nói nhảm nữa, giơ nắm đấm lao tới.

Ba kẻ đối diện thấy Trương Hạo tấn công tới, ngay cả tránh cũng lười tránh, phong khinh vân đạm đứng yên tại đó không nhúc nhích.

Trương Hạo nhếch miệng cười, ba cái lão già này cũng không biết đã sống bao nhiêu năm, thế mà còn dám khinh địch.

Nhưng như vậy cũng tốt, cậu vừa vặn dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết ba kẻ này, đỡ phiền phức.

Khi nắm đấm của cậu đánh lên đầu kẻ ngoài cùng bên trái, phát ra một tiếng vang thật lớn.

Trương Hạo cảm giác nắm đấm như đánh vào tấm sắt, lập tức

một luồng phản lực cực lớn thông qua nắm đấm truyền đến cánh tay cậu.

Lúc này cậu mới hiểu tại sao mấy kẻ này lại dám khinh địch, thì ra phòng ngự nhục thân này cũng ngang ngửa Huyết Thi rồi.

À không, xấp xỉ tức là còn không bằng Huyết Thi, Huyết Thi còn không chịu nổi một quyền của Trương Hạo, huống chi là tên này.

Giây tiếp theo, tiếng "Bốp" vang lên.

Đầu gã đàn ông trung niên bên trái nổ tung như quả dưa hấu, máu thịt, óc văng tung tóe, còn lại cái xác không đầu ngã xuống đất không dậy nổi.

Hai gã đàn ông trung niên còn lại còn chưa phản ứng kịp, Trương Hạo đã dùng thế sét đánh không kịp bưng tai lần nữa xuất quyền. "Bốp!" Lại là một tiếng dưa hấu nổ tung vang lên, trên mặt đất lại có thêm một cái xác không đầu.

Kẻ còn lại cuối cùng chưa kịp phản ứng, nắm đấm của Trương Hạo đã đến ngay mặt hắn. "Cơ hội cuối cùng, không trả lời thì chết!" "Hừ..." Gã đàn ông trung niên cười lạnh một tiếng rồi trợn trắng mắt, cả người trong nháy mắt mất đi sinh cơ ngã vật xuống đất.

Trong hư không bỗng xuất hiện một đạo hư ảnh, hắn hóa thành một luồng hắc quang lao về phía ấn đường của Trương Hạo, từ mi tâm cậu chui tọt vào trong. "Hả?" Trương Hạo đột nhiên cảm giác đầu như muốn nổ tung, giống như có thứ gì đó muốn cố nhét vào trong vậy.

Một cái hư ảnh giống hệt gã đàn ông trung niên vừa chết xuất hiện trong đầu cậu.

Hư ảnh này chính là ý thức của gã, hắn muốn thôn phệ ý thức của Trương Hạo, thao túng thân thể cậu.

Tình huống này Trương Hạo vẫn là lần đầu tiên gặp phải, nhất thời không biết đối phó thế nào.

Bỗng nhiên, một con thượng cổ thần thú Đạp Hỏa Kỳ Lân xuất hiện trong đầu, đối đầu với hư ảnh gã đàn ông trung niên. "Cái gì?

Lại là huyết mạch hóa hình!" Hư ảnh gã đàn ông trung niên nhìn thấy Đạp Hỏa Kỳ Lân thì kinh hô một tiếng, sợ tới mức toàn thân run rẩy, cả cái hư ảnh đều trở nên bất ổn, bộ dạng như sắp tiêu tan bất cứ lúc nào. "Gào!" Lúc này, một tiếng thú gầm vang lên trong đầu.

Hư ảnh gã đàn ông trung niên trong khoảnh khắc tiếng thú gầm vang lên liền chi li phá toái, ngay cả một tiếng thảm thiết cũng chưa kịp phát ra đã biến mất không còn tăm tích.

Cùng lúc đó, một lượng lớn ký ức không thuộc về mình ùa vào trong đầu.

Mười mấy phút sau Trương Hạo mới tiêu hóa hoàn toàn những ký ức này.

Nội dung trong phần ký ức dư ra khiến Trương Hạo kinh ngạc không thôi.

Giống như cậu suy đoán, ba gã đàn ông trung niên đột ngột xuất hiện chính là loại người được xưng là "Thần" trong thông tin lưu lại trong Ấn Phát Khâu.

Loại người này không biết xuất hiện từ khi nào, tóm lại đã tồn tại rất nhiều năm, hơn nữa trải rộng khắp nơi trên thế giới.

Chương 33

Người bị bọn họ chiếm cứ thân thể sẽ xuất hiện một số năng lực đặc thù, ví dụ như thân thể cứng rắn như sắt thép, hô hấp dưới nước, cảm tri mẫn cảm vân vân...

Nhưng cũng có tác dụng phụ, ngắn thì vài ngày, dài thì ba mươi năm sẽ phải thay đổi thân thể mới.

Bọn họ chính là thông qua đặc tính này âm thầm thao túng rất nhiều thế lực phục vụ cho bọn họ.

Những thế lực này tuy rằng phát giác được sự bất thường trong đó, nhưng là kẻ được lợi nên cũng không muốn thay đổi, mặc nhận tiếp thụ tất cả những thứ này.

Trải qua mấy ngàn năm phát triển, thế lực bị bọn họ thao túng đã vô cùng khổng lồ, bao phủ các ngành các nghề.

Còn về việc thế lực của bọn họ rốt cuộc cường đại đến mức nào, chỉ có thể nói là còn mạnh hơn Trương gia thời toàn thịnh.

Trương gia thời toàn thịnh là tồn tại có thể thay đổi hướng đi lịch sử, mà thế lực do đám quái vật theo đuổi sự vĩnh sinh này thao túng, còn mạnh hơn cả Trương gia có thể thay đổi lịch sử.

Mãi đến lúc này, Trương Hạo mới hiểu được kẻ địch mình phải đối mặt trong tương lai không xa cường đại đến mức nào.

Nhưng cũng may tạm thời không cần lo lắng, cậu còn đủ thời gian để phát triển.

Chỉ cần xuống mộ nhiều hơn, đạt được càng nhiều cơ hội dung hợp thì có thể trở nên đủ mạnh.

Chỉ cần có thực lực đủ mạnh, đối mặt với kẻ địch hung hãn thế

nào cũng không đáng sợ.

Vừa rồi đạo hư ảnh trong đầu nhìn thấy Đạp Hỏa Kỳ Lân nói một câu "huyết mạch hóa hình", còn có vẻ rất sợ hãi.

Nhưng Trương Hạo biết rõ huyết mạch Kỳ Lân còn chưa hoàn thành chín lần tiến hóa, vẫn chưa mở ra năng lực huyết mạch hóa hình.

Vậy tại sao đạo hư ảnh kia lại kinh hô huyết mạch hóa hình nhỉ?

Trương Hạo đoán chừng là khi gặp nguy hiểm đã bộc phát tiềm năng thân thể, ngắn ngủi đạt được năng lực tương tự huyết mạch hóa hình.

Không phải huyết mạch hóa hình chân chính đã có năng lực như vậy, một tiếng gầm rú là có thể đánh tan ý thức của lão quái vật ngàn năm, vậy huyết mạch hóa hình chân chính còn lợi hại đến mức nào?

Nhóm Ngô Tam Thúc thấy Trương Hạo một quyền đánh chết một kẻ địch khủng bố thì kinh ngạc đến ngây người.

Chỉ là còn chưa kịp vui mừng, lũ Thi Miết xung quanh đã giống như phát điên lao tới.

Lúc đầu Thi Miết có người thao túng chỉ là bao vây mọi người, hiện tại ba kẻ kia đều bị Trương Hạo đánh chết, Thi Miết mất đi khống chế liền dựa theo bản năng bắt đầu tấn công.

Trương Kỳ Lân cứa lòng bàn tay lên lưỡi Hắc Kim Cổ Đao, máu tươi nháy mắt từ vết thương phun ra.

Thi Miết cảm nhận được khí tức của máu Kỳ Lân, lập tức như ong vỡ tổ tứ tán ra, không dám tiến lên nữa. "Tiểu Hạo, cháu sao rồi, tỉnh lại đi!" Trương Hạo trước đó ý thức vẫn luôn đắm chìm trong đầu, nghe được tiếng gọi của Ngô Tam Thúc lúc này mới tỉnh táo lại.

Nhìn thấy vết thương trên lòng bàn tay Trương Kỳ Lân thì sửng sốt một chút, sau đó liền phản ứng lại rốt cuộc là chuyện gì. "Hiệu quả của máu Kỳ Lân cũng không phải không có giới hạn thời gian, nơi này là hang ổ Thi Miết, số lượng khổng lồ, chỉ dựa vào máu hai người chúng ta căn bản không đủ dùng, nhất định phải rời khỏi đây trước." Phan Tử bất đắc dĩ nói: "Tiểu Hạo, đường lúc tới đã bị chặn chết, trong hang động cũng không có lối ra nào khác, chúng ta nên rời đi từ đâu?" Trương Hạo chỉ tay lên đỉnh đầu: "Lúc đi vào tôi đã phát hiện hang động này thông với bên ngoài, chúng ta men theo cây Cửu Đầu Xà Bách bò lên là được." "Nhưng mà Cửu Đầu Xà Bách..." Bàn Tử nói được một nửa thì nín bặt, gã lúc này mới phản ứng lại Trương Hạo có Thiên Tinh Thạch trên tay có thể tránh né Cửu Đầu Xà Bách tấn công.

Còn về Thi Miết, có cậu và Trương Kỳ Lân hai người ở đây cũng có thể giải quyết.

Men theo Cửu Đầu Xà Bách bò lên trên tốt hơn nhiều so với ở lại chỗ cũ chờ chết.

Sau khi quyết định, mấy người liền bắt đầu rút lui, Trương Hạo đi ở cuối hàng, nhân lúc mọi người đều nhìn lên đỉnh đầu, cậu thu chiếc quan tài thanh đồng lấy ra từ trong thân cây và chiếc giường hàn ngọc trên tế đàn vào không gian hệ thống.

Hai món đồ vật khổng lồ lập tức lấp đầy không gian hệ thống.

Xem ra không gian trữ vật 1000 mét khối vẫn là quá nhỏ, nhất định phải nghĩ cách mở rộng không gian trữ vật mới được. 1000 mét khối nhìn như không nhỏ, thực ra cũng chỉ là một không gian lập phương dài rộng cao đều là 10 mét mà thôi.

Làm xong những việc này, cậu đi theo sau đội ngũ đang chuẩn bị leo lên Cửu Đầu Xà Bách, bỗng nhiên phát hiện trên cổ kẻ cầm đầu

trong ba tên bị cậu đánh chết có một cái mặt dây chuyền to bằng ngón tay cái đang lấp lánh phát sáng, nhìn qua dị thường tinh mỹ.

Trương Hạo lao qua cầm lấy nó rồi mới quay lại đi theo sau đội ngũ leo lên Cửu Đầu Xà Bách.

Trên tay Trương Kỳ Lân vẫn còn lưu lại máu Kỳ Lân, Thi Miết căn bản không dám tới gần quá.

Cả nhóm thuận lợi trở lại trong thụ quan, nơi này có vô số dây leo giống như xúc tu.

Những dây leo này cảm nhận được động tĩnh liền trườn về phía bên này.

Mọi người nhìn dây leo như xúc tu đầy trời đang tới gần mình, ai nấy đều sợ đến tê da đầu.

Nếu không phải biết trên người Trương Hạo có Thiên Tinh Thạch khiến những thứ này không dám tới gần, thì đã sớm sợ đến mức bỏ chạy rồi.

Dây leo vẫn luôn tiến về phía mọi người, khi khoảng cách còn mấy chục mét, chúng đột nhiên dừng lại, không dám tới gần nữa, hơn nữa theo đà Trương Hạo tới gần chúng còn liên tục lùi về sau.

Mãi cho đến khi nhóm Trương Hạo bò ra khỏi hang động, dây leo vẫn luôn hổ thị đăm đăm ở phía sau.

Có thể tưởng tượng nếu không có Thiên Tinh Thạch thì căn bản không thể nào đi ra khỏi nơi này.

Bỗng nhiên, Trương Hạo nghĩ đến ba kẻ đột ngột xuất hiện kia làm sao đi vào được.

Lúc bọn chúng đi vào cũng không bị Cửu Đầu Xà Bách tấn công, chẳng lẽ trên người bọn chúng cũng có Thiên Tinh Thạch?

Trương Hạo lấy mặt dây chuyền gỡ từ trên thi thể ra so sánh với Thiên Tinh Thạch, phát hiện quả nhiên là cùng một loại chất liệu, chẳng qua đã qua điêu khắc, bên trên còn có trang sức nên mới không nhận ra ngay từ cái nhìn đầu tiên. "Lạo xạo, lạo xạo..." Nhóm Trương Hạo từ trong cổ mộ đi ra, đang ngồi nghỉ ở mép hang động, bên tai liền vang lên một trận âm thanh lạo xạo.

Ngẩng đầu nhìn vào trong hang động liền thấy Thi Miết bên trong cũng men theo Cửu Đầu Xà Bách đuổi theo lên đây. "Mẹ kiếp, lũ Thi Miết này đuổi cùng giết tận chúng ta, Bàn gia không phát uy thì coi Bàn gia là mèo bệnh hả!" Bàn Tử nói rồi từ trong ba lô lấy ra một bó thuốc nổ châm lửa ném vào trong hang động. "Nổ chết lũ sâu bọ chết tiệt các ngươi!" "Bùm!" Vài giây sau một tiếng nổ lớn từ trong hang động truyền đến, theo tiếng nổ vang lên mặt đất dưới chân mọi người cũng bắt đầu chấn động.

Tầng đất ở mép hang động càng là xuất hiện vết nứt như mạng nhện, sau đó từng mảng lớn sụp xuống.

Ngô Tam Thúc hét lớn một tiếng dẫn mọi người liều mạng chạy ra ngoài, chạy mãi cả trăm mét mặt đất dưới chân mới không sụp xuống nữa. "Bàn Tử, cậu là muốn chôn cùng Thi Miết hả!" "Ngô Tam Thúc, chúng ta nếu không đánh sập cửa hang, lũ Thi Miết kia đuổi ra thì máu Tiểu Ca đâu đủ dùng, còn có cái cây Cửu Đầu Xà Bách kia thả ra còn không biết sẽ gây ra tai nạn gì." "Được rồi, cậu sau này làm gì thì lắc não trước đã, ít nhất cũng phải để chúng tôi lui đến chỗ an toàn rồi hãy kích nổ." "Hì hì, biết rồi!" Bàn Tử cười cười, đặt mông ngồi xuống đất thở hổn hển. "Tiểu Ca đâu?" "A Ninh đâu?" "Hai người họ sẽ không rơi xuống bị chôn sống rồi chứ?" Hạo Thiên Chân đột nhiên phát hiện trong đội ngũ thiếu hai người, Trương Kỳ Lân và A Ninh không thấy đâu. "Chạy rồi, vừa ra ngoài tôi đã thấy người phụ nữ kia chạy rồi, nhưng Tiểu Ca thì không thấy." "Phan Tử, anh chắc chứ?"

Hạo Thiên Chân nghe Phan Tử cũng không nhìn thấy Trương Kỳ Lân, không khỏi lo lắng. "Cứ yên tâm đi, cậu đều không sao, Tiểu Ca có thể có chuyện gì?" Hạo Thiên Chân nghe vậy lập tức cảm thấy Bàn Tử nói có lý, bản lĩnh Trương Kỳ Lân lớn hơn cậu ta nhiều, mình đều không sao Trương Kỳ Lân làm sao có thể có chuyện. "Trương Hạo huynh đệ, lúc rời đi tôi thấy cậu nhặt được thứ gì đó trên người cái xác, có thể lấy ra cho tôi mở rộng tầm mắt không?" "Ừ." Trương Hạo đáp một tiếng rồi lấy mặt dây chuyền ra ném cho Bàn Tử. "Từ từ, để chú xem trước." Bàn Tử vừa đưa tay còn chưa kịp nhìn đã bị Ngô Tam Thúc đòi lấy. "Tam Ca, có vấn đề gì sao?" Ngô Tam Thúc không nói gì, mà là nắm mặt dây chuyền trong tay, nhắm mắt lại suy tư điều gì đó.

Một lúc lâu sau ông ta kinh hô: "Tổ Bài, đây là Tổ Bài của Tam Tính Thủy Tiêu!" Tam Tính Thủy Tiêu Trương Hạo cũng có hiểu biết, nếu nói Phát Khâu, Mặc Kim là tìm mộ trên mặt đất, thì bọn họ chuyên môn tìm mộ dưới nước.

Tam Tính phân biệt là Đinh, Khương, Dịch, mỗi đời mỗi gia tộc đều sẽ sản sinh một Thủy Tiêu.

Cái gọi là Thủy Tiêu chính là người trong gia tộc có bản lĩnh đặc thù, có thể tự do hô hấp dưới nước, chỉ có sau khi Thủy Tiêu nhiệm kỳ trước tử vong gia tộc mới có thể sản sinh Thủy Tiêu thứ hai.

Chương 34

Mà Tổ Bài thì là pháp bảo của gia tộc Thủy Tiêu, chỉ có Thủy Tiêu phối hợp với Tổ Bài bọn họ mới có thể định vị chuẩn xác cổ mộ dưới nước.

Nghĩ đến đây, Trương Hạo bỗng nhiên ý thức được điều gì.

Ba gã trung niên đột ngột xuất hiện kia từng nói qua, Tam Tính Thủy Tiêu là vật chứa bọn họ nuôi nhốt, lại kết hợp với việc mỗi đời chỉ có một Thủy Tiêu, chỉ có tiền nhiệm tử vong mới có thể sản sinh Thủy Tiêu mới, lập tức liền hiểu ra.

Trong thế giới đạo mộ, danh tiếng chỉ đứng sau Cửu Môn Tứ Phái, Tam Tính Thủy Tiêu chính là một trong những thế lực bị cái gọi là "Thần" kia thao túng.

Cái gì mà Thủy Tiêu chó má, chẳng qua là một người bị ý thức của kẻ khác chiếm cứ thân thể mà thôi. "Tổ Bài là bảo vật quan trọng nhất của Tam Tính Thủy Tiêu, khối này cũng không biết là của nhà nào, chuyện hôm nay đừng tiết lộ ra ngoài, để tránh rước lấy phiền toái không cần thiết." Ngô Tam Thúc dặn dò Trương Hạo một tiếng rồi ném Tổ Bài trả lại cho Bàn Tử. "Hóa ra đây chính là Tổ Bài của Tam Tính Thủy Tiêu à, nghe nói có nó là có thể định vị vị trí cổ mộ dưới nước, thật là bảo bối không thể cầu." Bàn Tử cầm Tổ Bài hâm mộ đỏ cả mắt.

So với cổ mộ trên lục địa, độ khó trộm mộ dưới nước càng lớn hơn, tương đối mà nói bảo tồn càng hoàn chỉnh hơn, bên trong trân bảo vô số.

Hiện tại có một kiện bảo bối có thể định vị cổ mộ dưới nước xuất hiện, không ai có thể ngăn cản sự cám dỗ mà nó mang lại. "Trương

Hạo huynh đệ, cậu phải cất kỹ, ngàn vạn lần đừng làm mất đấy." Bàn Tử lưu luyến không nỡ trả Tổ Bài lại cho Trương Hạo.

Trương Hạo thu hồi Tổ Bài, tâm niệm vừa động bỏ vào trong không gian trữ vật, lúc này một đạo âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu. `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ thành công hoàn thành Lỗ Vương Cung, thưởng 5 lần cơ hội dung hợp vạn vật, một danh đội viên thương vong giảm 1 lần cơ hội dung hợp, đánh giết 3 danh địch nhân thưởng 3 lần cơ hội dung hợp, tổng cộng đạt được 7 lần cơ hội dung hợp.]` Trương Hạo sửng sốt, vốn còn vì Đại Khuê chết mà mất 1 lần cơ hội dung hợp đau lòng không thôi, sớm biết vậy đã chú ý Đại Khuê nhiều hơn chút thì sẽ không xảy ra chuyện, sẽ không mất 1 lần cơ hội rồi.

Kết quả xoay người lại nghe được vì đánh giết 3 tên địch nhân thưởng 3 lần cơ hội dung hợp, tâm trạng lúc này mới tốt hơn một chút.

Xem ra muốn đạt được số lần dung hợp ngoại trừ thám hiểm cổ mộ, đánh giết kẻ địch trong cổ mộ cũng có thể đạt được.

Thật đúng là đa tạ ba kẻ kia, nếu không phải bọn chúng thì chính mình sao có thể đạt được thêm 3 lần cơ hội dung hợp. "Hệ thống, mở giao diện thuộc tính!" `[Họ tên: Trương Hạo]` `[Tuổi: 18]` `[Huyết mạch: Kỳ Lân Huyết Mạch 1 giai (tiến độ tiến hóa 1/10)]` `[Hệ thống: Vạn Vật Dung Hợp Hệ Thống cấp 1 (8/10), đẳng cấp tăng lên sau đó sẽ mở khóa năng lực mới.]` `[Số lần dung hợp còn lại: 7]` `[Vật phẩm đã dung hợp: Kiến, Kim Cương Thạch, Kho Thương Khố, Máu Kỳ Lân, Nhân Diện Hắc Đồn Hưởng (Cầy bay mặt người), Dơi, Huyết Thi, Cửu Đầu Xà Bách]` `[Năng lực đạt được: 400 lần sức mạnh trọng lượng bản thân, thân thể cứng rắn như kim cương, không gian trữ vật 1000 mét khối, huyết mạch Kỳ Lân, cảm ứng của nhện, định

vị sóng âm, tốc độ tăng 500%, sinh mệnh lực tăng 500%.]` `[Nhiệm vụ đang tiến hành: Nhiệm vụ ẩn, thu thập 3 con Xà Mi Đồng Ngư, hoàn thành nhiệm vụ thưởng 5 lần cơ hội dung hợp: Tiến độ nhiệm vụ hiện tại 1/3.]` Biết được hệ thống đã dung hợp 8 lần, dung hợp thêm hai lần nữa hệ thống có thể thăng cấp mở khóa năng lực mới.

Trương Hạo cũng rất tò mò, rốt cuộc sẽ mở khóa năng lực mới gì.

Hiện tại còn 7 lần dung hợp, tương đối mà nói vẫn còn dư dả.

Cậu chuẩn bị sử dụng trước hai lần dung hợp để nâng cấp hệ thống lên cấp 2 đã rồi nói.

Lần này trong Lỗ Vương Cung mang ra không ít đồ, đồ có tác dụng đặc thù cũng không ít, ví dụ như Thiên Tinh Thạch có thể khắc chế Cửu Đầu Xà Bách, tròng mắt khiến người ta rơi vào ảo cảnh bất tri bất giác tẩy đi ký ức, Kỳ Lân Kiệt có thể giải độc, còn có Thi Miết Vương có thể khiến người ta biến thành Huyết Thi...

Những thứ này hẳn đều là vật phẩm đặc thù, chỉ cần dung hợp là có thể nâng cao tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân.

Huyết mạch Kỳ Lân mỗi lần tiến hóa một lần thì tất cả thuộc tính đều tăng trưởng theo cấp số nhân.

Lợi ích mà vật phẩm dung hợp mang lại cộng thêm sự gia trì của huyết mạch Kỳ Lân, tin rằng không bao lâu nữa thực lực sẽ tăng lên đến trình độ khủng bố.

Đến lúc đó cho dù kẻ địch thao túng thế lực đằng sau tìm tới cửa cũng có năng lực ứng đối.

Trương Hạo tâm niệm vừa động, trước tiên lấy ra hai tròng mắt có chất địa như ngọc thạch.

Đây là lấy ra từ trong hốc mắt Thanh Nhãn Hồ Thi, khi đó bọn họ còn bị lục quang phát ra từ trong tròng mắt tấn công.

Ngay cả mình và Trương Kỳ Lân là người mang huyết mạch Kỳ Lân cũng bị ảnh hưởng.

Nếu đổi lại là người bình thường, chỉ sợ một ánh mắt là có thể khiến hắn sống không bằng chết. "Hệ thống, dung hợp tròng mắt!" `[Đinh!

Nhận được chỉ lệnh, bắt đầu dung hợp.]` Âm thanh nhắc nhở của hệ thống dứt, hai tròng mắt trong tay cậu nháy mắt hóa thành hai giọt chất lỏng xanh biếc, hóa thành vô số phân tử nhỏ bé bao bọc toàn thân cậu.

Những phân tử này giống như sống lại, liều mạng chui vào trong thân thể. `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 9.

Vật phẩm dung hợp: Huyễn Ngọc.]` `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ đạt được đặc tính vật phẩm dung hợp: Huyễn Thuật (thông qua mắt thi triển, có thể khiến người rơi vào ảo cảnh và xóa bỏ một phần ký ức).]` `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm đặc thù Huyễn Ngọc, tiến độ tiến hóa huyết mạch +1, 0 giai Kỳ Lân Huyết Mạch tiến độ tiến hóa 2/10.]` Thì ra chất liệu chế tác hai tròng mắt này gọi là Huyễn Ngọc, sau khi dung hợp có năng lực thi triển ảo thuật.

Đạt được năng lực ảo thuật quả không đơn giản, không chỉ có thể khiến người rơi vào ảo cảnh còn có thể xóa bỏ một phần ký ức.

Cái này cũng quá biến thái rồi.

Một ánh mắt có thể quyết định người sinh tử, đây chẳng phải là thủ đoạn của thần tiên trong truyền thuyết sao!

Chỉ là không biết loại năng lực này đối phó với những kẻ dùng ý

thức chiếm cứ thân thể người khác để vĩnh sinh kia có hiệu quả hay không.

Dung hợp xong Huyễn Ngọc, Trương Hạo lại lấy ra Thiên Tinh Thạch. "Hệ thống, dung hợp Thiên Tinh Thạch." `[Đinh!

Nhận được chỉ lệnh, bắt đầu dung hợp.]` Âm thanh nhắc nhở của hệ thống dứt, Thiên Tinh Thạch trong tay cậu nháy mắt hóa thành một vũng chất lỏng lấp lánh tinh quang, sau đó liền hóa thành vô số phân tử nhỏ bé bao bọc toàn thân cậu.

Những phân tử này giống như sống lại, liều mạng chui vào trong thân thể. `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 10.

Vật phẩm dung hợp: Thiên Tinh Thạch.]` `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ đạt được đặc tính vật phẩm dung hợp: Lưu trữ ý thức và ký ức.]` `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm đặc thù Thiên Tinh Thạch (Cửu Đầu Xà Bách ký sinh), tiến độ tiến hóa huyết mạch +1, 0 giai Kỳ Lân Huyết Mạch tiến độ tiến hóa 3/10.]` "Cái gì?" Trương Hạo vốn tưởng rằng năng lực đạt được khi dung hợp Thiên Tinh Thạch hẳn là loại khắc chế Cửu Đầu Xà Bách.

Hiện tại năng lực đạt được lại là lưu trữ ý thức và ký ức.

Như vậy thì chính mình chẳng phải là vật chứa hoàn mỹ cho đám người dùng việc chiếm xác để đạt được vĩnh sinh kia sao?

Vừa nghĩ đến đây Trương Hạo cả đầu đều to ra.

Ấn Phát Khâu cũng có năng lực này, cũng chính vì năng lực này dẫn đến những kẻ kia dòm ngó, khiến phái Phát Khâu bị diệt môn.

Cũng may tình huống thân thể của mình chỉ có mình biết, mình

không nói thì không ai biết.

Tuy rằng sẽ không gây ra rắc rối, nhưng cũng vẫn khiến người ta rất khó chịu.

Bỗng nhiên, Trương Hạo nghĩ đến một vấn đề.

Những kẻ kia tìm kiếm vật chứa có thể lưu trữ ý thức và ký ức chính là vì vĩnh sinh.

Mà thân thể mình chính là một vật chứa hoàn mỹ, tương đương với ý thức và ký ức có thể luôn được bảo tồn, như vậy chẳng phải có nghĩa là mình không tốn chút sức lực nào đã đạt được vĩnh sinh?

Chương 35

Sau đó cậu lắc đầu, chuyện vĩnh sinh này khẳng định không đơn giản như vậy, trong đó nhất định còn có bí mật không biết.

Muốn biết bí mật trong đó, chỉ có từ trong miệng những kẻ chiếm cứ thân thể người khác đạt được vĩnh sinh kia mới có thể biết được.

Chỉ là bọn họ ngoại hình không khác gì người thường, muốn tìm được cũng không đơn giản như vậy.

Tạm thời không tìm thấy bọn họ thì chỉ có thể chờ bọn họ tìm tới cửa thôi.

Khi Trương Hạo đang suy nghĩ vấn đề, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lần nữa vang lên. `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp 10 lần, Vạn Vật Dung Hợp Hệ Thống cấp độ +1, cấp độ hệ thống hiện tại là 2, mở khóa chức năng hệ thống mới...]` Hệ thống rốt cuộc cũng thăng cấp, còn mở khóa một chức năng mới: Thám trắc (trong phạm vi 20 mét xuất hiện vật phẩm đặc thù sẽ tiến hành nhắc nhở).

Chức năng này không tính là bất ngờ nhưng rất thực dụng, hơn nữa đây mới chỉ là lần đầu tiên hệ thống thăng cấp mở khóa chức năng mới.

Căn cứ nhắc nhở, hệ thống mỗi lần thăng cấp 1 lần đều sẽ mở khóa một hạng mục chức năng mới.

Hệ thống hiện tại là cấp 2, chỉ cần dung hợp thêm 20 kiện vật phẩm nữa là có thể nâng lên cấp 3 mở khóa chức năng mới.

Chức năng về sau khẳng định sẽ càng ngày càng cường đại.

Ngoài ra, tầm quan trọng của vật phẩm đặc thù không cần nói

cũng biết.

Huyết mạch Kỳ Lân tiến hóa cần dung hợp vật phẩm đặc thù, từ 0 giai tiến hóa đến 1 giai cần dung hợp 10 kiện vật phẩm đặc thù.

Về sau 2 giai đến 3 giai cần dung hợp vật phẩm đặc thù khẳng định càng nhiều.

Trên thế giới này vật phẩm vô số, cho dù là người bác học đa tài cũng không thể nhận biết hết.

Có chức năng này sẽ không bỏ lỡ bất kỳ vật phẩm đặc thù nào bên người.

Cho nên chức năng thám trắc vẫn vô cùng quan trọng, có chức năng này mới có thể lợi dụng Vạn Vật Dung Hợp Hệ Thống tốt hơn.

Dung hợp xong Huyễn Ngọc và Thiên Tinh Thạch thì còn lại 5 lần cơ hội dung hợp.

Trương Hạo đang chuẩn bị tiếp tục dung hợp, trong không gian trữ vật còn có mấy món đồ không tệ, sau khi dung hợp hẳn là có thể đạt được năng lực cường đại.

Lúc này bên tai truyền đến tiếng chào hỏi của Ngô Tam Thúc: "Được rồi, nghỉ ngơi cũng gần đủ rồi, không xuống núi nữa thì trời sắp tối mất, chúng ta về nhà nghỉ nghỉ ngơi một đêm trước, sáng mai sớm về Hàng Châu." Trương Hạo đành phải thôi, đứng dậy đi theo đội ngũ cùng xuống núi. "Bàn Tử, anh có dự định gì?" "Trương Hạo huynh đệ, tôi đương nhiên là về Kinh thành tiếp tục kinh doanh cửa hàng đồ cổ của tôi, mấy người nếu rảnh rỗi không có việc gì có thể tới Kinh thành dạo chơi, ngoại trừ có thể đi du lịch còn có thể xử lý đồ đạc trong tay." "Anh có kênh tiêu thụ nào?" "Đấu giá hội ở Tân Nguyệt Phạn Điếm nha, không chỉ có thể xử lý những thứ trên người không cần, còn có thể đấu giá một số thứ mình cần, có vài vật kiện

hiếm thấy cũng chỉ có Tân Nguyệt Phạn Điếm mới có thể đấu giá được." "Ừm, đấu giá hội tôi cũng khá hứng thú, không biết đấu giá hội là khi nào?" "Thời gian còn sớm, hai tháng nữa mới là đại hội đấu giá mỗi năm một lần của Tân Nguyệt Phạn Điếm, đến lúc đó cậu dẫn theo Thiên Chân cùng tới Kinh thành tôi nhất định chiêu đãi tử tế." ...

Trương Hạo cùng Bàn Tử ước định xong chờ khi đấu giá hội bắt đầu sẽ tới Kinh thành tìm gã trước.

Du lịch thì Trương Hạo hứng thú không lớn lắm, ngược lại việc xử lý đồ đạc thu hút sự chú ý của cậu.

Muốn nói xử lý đồ mang ra từ trong mộ thì Ngô gia cũng có thể làm được, chỉ là cậu cũng không cần tiền lắm, càng hi vọng có thể đổi một số vật kiện bình thường thành vật phẩm đặc thù.

Tuy rằng tạm thời nhu cầu đối với vật phẩm đặc thù không lớn lắm, nhưng có thể dự kiến sau khi huyết mạch tiến hóa nhu cầu đối với vật phẩm đặc thù sẽ chỉ càng ngày càng lớn, chuẩn bị trước để tránh đến lúc đó có tiền cũng mua không được đồ, từ đó làm chậm trễ tốc độ tiến hóa huyết mạch.

Ngoài ra còn một tầng nguyên nhân chính là không gian trữ vật đã đầy, nhét không nổi nữa, nhất định phải xử lý một chút, nếu không lần sau xuống mộ lại nhìn thấy bảo bối không mang nổi thì không có cách nào mang ra.

Chỉ là đấu giá hội còn hai tháng nữa, khả năng không chờ kịp.

Không gian trữ vật 1000 mét khối vẫn hơi nhỏ, cũng không biết có cách nào có thể mở rộng không gian trữ vật hay không.

Chuyện này cũng phải đưa vào lịch trình.

Trong lúc nói chuyện đội ngũ đã trở lại nhà nghỉ trong thôn.

Nhất hồi sinh, nhị hồi thục, bà chủ nhiệt tình chiêu đãi, vẫn là ba

gian phòng nhưng lần này trong đội ngũ thiếu Trương Kỳ Lân và Đại Khuê, thêm một Bàn Tử.

Trương Hạo một mình một phòng, ăn xong cơm tối trở lại phòng liền khóa cửa kiểm kê thu hoạch lần này.

Không tính những thứ đã bị mình dung hợp, còn có một cái đỉnh đồng xanh khổng lồ trước quan tài đá ở lối vào, Ấn Phát Khâu cộng thêm truyền thừa hoàn chỉnh của môn phái Phát Khâu, một bộ Ngọc Dũng có thể khiến người sống lại mà ngay cả Tần Thủy Hoàng cũng không tìm thấy, một chiếc giường hàn ngọc, một quan tài thanh đồng chứa đầy bảo bối, một con Xà Mi Đồng Ngư, xác Thi Miết Vương...

Ngọc Dũng, xác Thi Miết Vương và giường hàn ngọc đều là vật phẩm đặc thù, phải giữ lại để dung hợp, Xà Mi Đồng Ngư là vật phẩm nhiệm vụ cũng phải giữ lại, còn những thứ khác đều cần xử lý, tốt nhất có thể đổi thành vật phẩm đặc thù.

Còn về truyền thừa môn phái Phát Khâu, Phát Khâu Chỉ, Súc Cốt Công và Điểm Yên Biện Phong thì bản thân mình dùng không nhiều, có thể để hậu bối trong gia tộc tu luyện, nâng cao thực lực gia tộc.

Sau khi kiểm kê xong, Trương Hạo quyết định dung hợp ba món vật phẩm đặc thù còn lại trước, hai lần cơ hội dung hợp dư ra thì chờ tìm được vật phẩm đặc thù mới rồi dùng. "Hệ thống, dung hợp Ngọc Dũng, Thi Miết Vương, Hàn Ngọc Sàng." `[Đinh!

Nhận được chỉ lệnh, bắt đầu dung hợp.]` Âm thanh nhắc nhở của hệ thống dứt, Ngọc Dũng, Thi Miết Vương và Hàn Ngọc Sàng trong nháy mắt tan chảy thành chất lỏng bao bọc toàn thân cậu.

Cùng lúc đó Trương Hạo đột nhiên cảm giác đầu óc choáng váng, giống như cả người bị ngâm trong nước, hô hấp bị cản trở.

Sau đó chất lỏng bao bọc cậu bắt đầu xoay tròn quanh thân thể,

sau đó liều mạng chui vào trong người cậu. `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 11.

Vật phẩm dung hợp: Ngọc Dũng.]` `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ đạt được đặc tính vật phẩm dung hợp: Trú Nhan.]` `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm đặc thù Ngọc Dũng, tiến độ tiến hóa huyết mạch +1, 0 giai Kỳ Lân Huyết Mạch tiến độ tiến hóa 3/10 (chính xác là 4/10 nếu cộng dồn từ trước - hệ thống báo lỗi hoặc reset đếm, nhưng cứ theo văn bản gốc).]` ... `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 12.

Vật phẩm dung hợp: Thi Miết Vương.]` `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ đạt được đặc tính vật phẩm dung hợp: Miễn Dịch Thi Độc.]` `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm đặc thù Thi Miết Vương, tiến độ tiến hóa huyết mạch +1, 0 giai Kỳ Lân Huyết Mạch tiến độ tiến hóa 4/10.]` ... `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 13.

Vật phẩm dung hợp: Hàn Ngọc Sàng.]` `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ đạt được đặc tính vật phẩm dung hợp: Thanh Tâm (trừ hỏa khí trong người).]` `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm đặc thù Hàn Ngọc Sàng, tiến độ tiến hóa huyết mạch +1, 0 giai Kỳ Lân Huyết Mạch tiến độ tiến hóa 5/10.]` Dung hợp ba kiện vật phẩm lại nhận được thêm ba loại năng lực mới.

Trú nhan, nhìn tên là biết nghĩa, chính là nhan sắc vĩnh viễn dừng lại ở một thời khắc nào đó, cũng có thể nói là bất lão.

Miễn dịch thi độc, thế mà lại trực tiếp miễn dịch thi độc.

Máu Kỳ Lân tuy rằng có thể giải độc, nhưng cũng không phải không có hạn chế, khi độc tính vượt qua giá trị giới hạn mà máu Kỳ Lân có thể giải, cho dù có máu Kỳ Lân cũng sẽ trúng độc, tuy rằng loại độc này trên thế giới cũng không biết có tồn tại hay không.

Nhưng miễn dịch thi độc cũng có nghĩa là bất kể thi độc lợi hại đến mức nào, từ nay về sau đều không có tác dụng với mình.

Chương 36

Thanh Tâm năng lực này thoạt nhìn bình thường, kỳ thực không phải vậy, nó có thể giúp người ta luôn giữ được sự tỉnh táo để đưa ra phán đoán chính xác, những lúc quan trọng có thể bảo mệnh hoặc là cho kẻ địch một đòn trí mạng.

Dung hợp ba kiện vật phẩm đặc thù nâng tiến độ tiến hóa huyết mạch lên 5/10, chỉ cần dung hợp thêm 5 kiện vật phẩm đặc thù nữa thì huyết mạch Kỳ Lân có thể tiến hóa lên giai 1, tất cả thuộc tính toàn bộ tăng gấp đôi.

Đến lúc đó thực lực cũng sẽ tăng trưởng theo cấp số nhân.

Từ Lỗ Vương Cung đi ra tổng cộng đạt được 7 lần cơ hội dung hợp, dung hợp Huyễn Ngọc, Thiên Tinh Thạch, Ngọc Dũng, Thi Miết Vương, Hàn Ngọc Sàng, còn lại 2 lần cơ hội dung hợp.

Trương Hạo không thể không cảm thán cơ hội dung hợp khó có được, số lần vất vả lắm mới có nhìn thấy lại sắp dùng hết.

Muốn đạt được nhiều cơ hội dung hợp hơn thì nhất định phải xuống mộ nhiều hơn mới được.

Trương Hạo cùng mọi người nghỉ ngơi một đêm ở nhà nghỉ trong thôn, ngày hôm sau liền thuê một chiếc xe trong thôn ra khỏi Kỳ Mông Sơn, tìm được chiếc xe việt dã đậu ở trung tâm du khách sau đó liền lái xe tới sân bay ở tỉnh thành.

Bàn Tử ở sân bay mới tách khỏi nhóm Trương Hạo một mình về Kinh thành.

Ngô Tam Thúc và Phan Tử đi Tinh Thành (Trường Sa) xử lý công việc của Ngô gia, về Hàng Châu chỉ có Trương Hạo và Hạo Thiên

Chân hai người.

Hai người đợi ở sân bay hơn hai tiếng đồng hồ mới lên máy bay.

Trương Hạo tìm được chỗ ngồi gần cửa sổ rồi ngồi xuống, không lâu sau liền có một mùi hôi thối xác chết nhàn nhạt lan tỏa trong không khí.

Cậu ngẩng đầu nhìn thoáng qua liền thấy một người phụ nữ khoảng mười mấy hai mươi tuổi đang tiến lại gần phía cậu.

Loại mùi này Trương Hạo vô cùng quen thuộc, ngày hôm trước ở trong cái hang động có cây Cửu Đầu Xà Bách tại Lỗ Vương Cung đã ngửi thấy.

Chính là cái mùi đặc thù chỉ có trên người những kẻ bị ý thức của kẻ khác chiếm cứ thân thể.

Hạo Thiên Chân thấy Trương Hạo mắt không chớp nhìn chằm chằm một người phụ nữ đến xuất thần thì cười nói: "Tiểu Cữu, cậu định tìm mợ nhỏ cho cháu hả?" "Bớt nói linh tinh." Tuy rằng người phụ nữ trước mắt trông anh tư táp sảng, hành động cử chỉ cũng không có cảm giác làm bộ làm tịch.

Nhưng trong cơ thể cô ta đang chứa chấp ý thức của đàn ông hay phụ nữ cũng không biết, cũng không biết là một lão quái vật đã sống bao nhiêu năm, người như vậy mình sao có thể để mắt tới.

Chẳng qua cậu làm thế nào cũng không ngờ tới, vừa mới từ Lỗ Vương Cung biết được trên thế giới có loại người này tồn tại, trên đường về Hàng Châu đã gặp một người.

Loại người này là kẻ địch của cậu, cho nên mới chú ý nhiều hơn một chút mà thôi. "Táp Táp, ở đây!" Người phụ nữ đi vào khoang máy bay liền có một người đàn ông chải chuốt tinh tế, đầu bóng mặt láng nhiệt tình chào hỏi.

Táp Táp?

Chẳng lẽ người phụ nữ này chính là Dịch Táp?

Theo Trương Hạo biết Dịch Táp là Thủy Tiêu đương đại của Dịch gia.

Lúc cô ta còn nhỏ có một lần cả nhà Dịch gia xuất động trộm một ngôi mộ dưới nước, kết quả toàn quân bị diệt, chỉ có tiểu Dịch Táp ở lại trên xe không xuống nước là sống sót.

Từ đó về sau thân thể cô ta liền phát sinh biến dị, trở thành Thủy Tiêu đương đại của Dịch gia.

Trương Hạo đã biết Thủy Tiêu đương đại của gia tộc Thủy Tiêu ba họ thực ra chính là người bị ý thức của kẻ khác chiếm cứ thân thể.

Chẳng lẽ Dịch Táp chính là lúc đó bị "Thần" vẫn luôn thao túng bọn họ chiếm cứ thân thể? "Táp Táp, Ngô Tam Gia kia tàn nhẫn độc ác, cô đi tìm ông ta thật sự có tác dụng sao?" "Ông ta hồi trẻ từng xuống mộ thuyền chìm Tây Sa Nam Hải, trong ngôi mộ đó có manh mối về sự biến dị của tôi, tôi nhất định phải tìm ông ta hỏi cho ra vị trí cụ thể của mộ thuyền chìm!" ...

Trương Hạo nghe được Dịch Táp nói chuyện với người bên cạnh, trong lòng kinh hãi.

Hai người này thế mà lại đi Hàng Châu tìm Ngô Tam Thúc.

Chẳng lẽ Ngô gia còn có bí mật gì mình không biết, thực ra đã sớm có dính líu với đám được gọi là Thần này? "Táp Táp, người đằng kia từ lúc cô lên máy bay cứ nhìn chằm chằm cô, có khi nào là do Đinh Trường Thịnh phái tới giám sát chúng ta không, vừa rồi nói chuyện lỡ bị hắn nghe được thì làm sao!" "Yên tâm, chúng ta nói chuyện rất nhỏ, chỉ có hai chúng ta nghe thấy, hắn cách xa như vậy thính lực có tốt hơn nữa, ở trong hoàn cảnh ồn ào này cũng không nghe rõ cái gì đâu."

Trương Hạo nghe vậy cười, cuộc nói chuyện của bọn họ mình thật sự nghe được, nghe rõ mồn một.

Vốn dĩ ở trên máy bay, trong hoàn cảnh ồn ào như vậy, lại cách mười mấy hàng ghế, bình thường tuyệt đối không nghe thấy tiếng bọn họ nói chuyện.

Nhưng sau khi dung hợp Nhân Diện Hắc Đồn Hưởng, liền có được năng lực cảm ứng của nhện.

Ngũ quan vượt xa người thường, chút khoảng cách này cũng giống như gần ngay trước mắt không có bất kỳ khác biệt nào, nghe cuộc nói chuyện của hai người bọn họ rõ mồn một.

Dịch Táp tuy rằng cho rằng Trương Hạo không nghe thấy bọn họ nói chuyện, nhưng thời gian sau đó cô ta và người bên cạnh không nhắc lại chuyện này nữa, mà vẫn luôn nhắm mắt dưỡng thần cho đến khi máy bay hạ cánh xuống sân bay Hàng Châu.

Trương Hạo và Hạo Thiên Chân hai người lái xe trở lại nhà cũ Ngô gia, vừa xuống xe liền có một chiếc taxi dừng lại phía sau bọn họ.

Quay đầu nhìn lại chính là Dịch Táp và người đàn ông gặp trên máy bay. "Là các người, các người sao lại xuất hiện ở đây, chẳng lẽ các người là người Ngô gia?" Dịch Táp kinh hô một tiếng. "Các người là ai, tới đây làm gì?" Hạo Thiên Chân hỏi. "Tôi là Dịch Táp, anh ấy là Đinh Ngọc Vũ Điệp, đều là người của gia tộc Tam Tính Thủy Tiêu, hôm nay tới đây là muốn bái phỏng Ngô Tam Thúc hỏi thăm một số chuyện." "Tam Tính Thủy Tiêu?" Hạo Thiên Chân nghe được mấy chữ này thì đầy mắt khiếp sợ.

Cậu ta nhớ rất rõ, tại Lỗ Vương Cung Trương Hạo đã giết ba kẻ thuộc gia tộc Tam Tính Thủy Tiêu, còn lấy được chí bảo Tổ Bài của bọn họ.

Kết quả mình chân trước vừa về, đám người này liền tìm tới cửa, không phải là tới tìm phiền toái chứ! "Tam Thúc không ở Hàng Châu, các người về đi." Tuy rằng không biết mục đích của hai người này, nhưng khẳng định kẻ đến không có ý tốt, Hạo Thiên Chân trực tiếp đuổi người. "Chúng tôi thật sự có việc gấp tìm ông ấy, chuyện quan hệ đến tính mạng, xin hỏi Ngô Tam Thúc đi đâu rồi?" "Các người có chuyện gì nói với tôi cũng như nhau, tôi sẽ chuyển lời cho Tam Ca." Hạo Thiên Chân còn định đuổi người thì bị Trương Hạo ngăn lại.

Gia tộc Thủy Tiêu có quan hệ với cái gọi là Thần, hiện tại chủ động đưa tới cửa, cậu cũng muốn từ trong miệng bọn họ moi ra một số tin tức mình không biết.

Dịch Táp trên dưới đánh giá Trương Hạo, thầm nghĩ chưa từng nghe nói Ngô gia còn có một lão Tứ. "Ngài là?" "Cậu ấy là Tiểu Cữu của tôi." Dịch Táp nghe vậy lúc này mới hiểu rõ. "Chỗ này đông người nhiều chuyện, chúng ta vẫn là vào trong nói đi." Trương Hạo gật gật đầu, dẫn Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp vào nhà cũ Ngô gia, tìm một cái sân yên tĩnh đẩy một cánh cửa phòng đi vào. "Có gì thì nói thẳng đi." "Theo tôi biết Ngô Tam Thúc lúc còn trẻ từng xuống mộ thuyền chìm Tây Sa, tôi hiện tại đang truy tra một sự kiện, manh mối nằm ngay trong ngôi mộ đó, cho nên muốn hỏi thăm vị trí cụ thể của mộ thuyền chìm Tây Sa.

Đương nhiên tôi cũng không hỏi không, sẽ trả thù lao tương ứng." Dịch Táp nói rồi lấy ra một chiếc gương đồng: "Chiếc gương đồng này coi như tiền cọc, chỉ cần Ngô Tam Thúc đáp ứng tôi sẽ sai người đưa tới năm món đồ cổ phẩm chất không thấp hơn gương đồng." `[Đinh!

Phát hiện vật phẩm đặc thù: Thanh Đồng Cổ Kính.]` Dịch Táp vừa lấy ra gương cổ, một đạo âm thanh nhắc nhở của hệ thống liền vang lên trong đầu Trương Hạo.

Trương Hạo nhìn thoáng qua gương cổ bằng đồng xanh, trông rất bình thường.

Nếu không phải hệ thống nhắc nhở thì căn bản không biết đây là một món vật phẩm đặc thù.

Vật phẩm đặc thù chính là thứ mình cần, quan hệ đến tốc độ tiến hóa huyết mạch, gặp rồi thì sao có thể bỏ qua.

Theo cốt truyện phát triển, mộ thuyền chìm Tây Sa vốn dĩ phải đi một chuyến, hiện tại còn có lợi ích thêm vào, quả thực chính là buồn ngủ gặp chiếu manh. "Chuyện này tôi sẽ chuyển lời cho Tam Ca, cô để lại phương thức liên lạc, đến lúc đó sẽ liên hệ cô." "Vâng, được." Dịch Táp để lại số điện thoại rồi cùng Đinh Ngọc Vũ Điệp rời đi.

Bọn họ đi rồi, Hạo Thiên Chân hỏi: "Tiểu Cữu, bọn họ là người gia tộc Tam Tính Thủy Tiêu, cậu không sợ bọn họ tới tìm phiền toái sao?" Trương Hạo lắc đầu: "Lỗ Vương Cung đều đã bị nổ sập, chuyện bên trong chỉ có mấy người chúng ta biết, thế lực Thủy Tiêu của bọn họ có lớn nữa cũng không bằng Ngô gia.

Ngô gia đều không có khả năng trong thời gian ngắn như vậy tra ra manh mối, huống chi là bọn họ.

Chúng ta hoàn toàn không cần lo lắng, cho dù thật sự là tới tìm phiền toái, chúng ta cũng đâu có sợ, đúng không?" Mấy ngày tiếp theo, Trương Hạo nghỉ ngơi tại nhà cũ họ Ngô, vừa tìm cách mở rộng không gian trữ vật.

Chương 37

Hiện tại không gian trữ vật chỉ có 1000 mét khối, căn bản là không đủ dùng.

Trương Hạo nghĩ thầm, trước đó dung hợp một cái nhà kho bỏ hoang mới có được không gian trữ vật, cái kho đó hình như cũng tầm 1000 mét khối, nếu dung hợp một cái kho lớn hơn thì không biết không gian trữ vật có mở rộng thêm không.

Nghĩ đến đây, hắn quyết định thử một lần, dù sao hiện tại còn hai lần cơ hội dung hợp.

Thế là hắn lên mạng tìm kiếm, thấy ở ngoại ô Hàng Thành có một khu công xưởng bỏ hoang liền quyết định qua xem tình hình.

Đợi hắn lái xe đến nơi thì phát hiện đó là một xưởng rượu cũ, diện tích kho bãi cực lớn, ít nhất cũng vài ngàn mét vuông.

Xưởng rượu đã bỏ hoang, không có dấu vết người qua lại, cỏ dại bên ngoài mọc còn cao hơn đầu người.

Trương Hạo đưa tay chạm vào cửa lớn nhà kho, tâm niệm vừa động liền ra lệnh: "Hệ thống, dung hợp nhà kho!" [Đinh!

Đã nhận lệnh, bắt đầu dung hợp.] Tiếng thông báo của hệ thống vừa dứt, nhà kho phế liệu trước mặt nháy mắt biến mất, hóa thành một vũng chất lỏng màu xám bao bọc lấy hắn.

Trương Hạo cảm giác toàn thân tê dại, vô số phân tử nhỏ li ti chui vào cơ thể hắn và hòa làm một.

Cảm giác này kéo dài vài phút, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 14.

Vật phẩm dung hợp: Nhà kho.] [Đinh!

Ký chủ dung hợp thành công vật phẩm cùng loại đặc tính, đặc tính cao cấp sẽ bao phủ đặc tính sơ cấp.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được đặc tính vật phẩm dung hợp: 50.000 mét khối không gian trữ vật.] "Vãi chưởng, thế mà thành công thật!" Nghe hệ thống báo không gian trữ vật mới lên tới 50.000 mét khối, Trương Hạo hưng phấn hét lớn một tiếng.

Không gian trữ vật trực tiếp mở rộng gấp 50 lần!

Quả nhiên giống như hắn nghĩ, muốn có không gian lớn thì phải dung hợp nhà kho lớn hơn.

Hơn nữa thông qua hai lần dung hợp nhà kho, hắn còn hiểu rõ thêm một đặc tính khác của hệ thống.

Đó là Vạn Vật Dung Hợp Hệ Thống có thể dung hợp các vật phẩm có đặc tính giống nhau, chỉ có điều sau khi dung hợp, lợi ích không cộng dồn, mà là đặc tính hiệu quả tốt hơn sẽ đè lên đặc tính hiệu quả kém hơn.

Tuy kết quả này cũng không tệ, nhưng nếu có thể cộng dồn thì càng tốt.

Vốn dĩ hệ thống đã rất lợi hại rồi, nếu đặc tính vật phẩm còn cộng dồn được thì càng nghịch thiên.

Ví dụ dung hợp một con kiến được sức mạnh gấp 400 lần trọng lượng cơ thể, dung hợp hai con mà cộng dồn thì thành 800 lần.

Cũng không biết sau này nâng cấp hệ thống, mở khóa tính năng mới thì có ngày đó hay không.

Hien tại không gian trữ vật 50.000 mét khối rộng gấp 50 lần trước kia, không gian vốn chật chội giờ trở nên thênh thang.

Sau này xuống mộ, dù gặp bảo bối to đến đâu cũng nhét vừa.

Vốn còn hai lần dung hợp, giờ dùng một lần cho nhà kho nên chỉ còn lại một lần.

Muốn tăng số lần thì bắt buộc phải xuống mộ.

Tính toán thời gian, lúc xuất phát đi tìm Tây Sa Trầm Thuyền Mộ cũng sắp đến rồi.

Ngay đêm đó, Trương Hạo về lại nhà cũ họ Ngô thì nhận được chuyển phát nhanh Ngô Tam Thúc gửi từ Tinh Thành.

Bên trong không phải cái gì khác, chính là một con Xà Mi Đồng Ngư.

Con cá này so với con tìm được ở Lỗ Vương Cung chỉ khác ở chỗ bề mặt bám đầy diêm sương trắng xóa, chắc là do Ngô Tam Thúc mang ra từ mộ thuyền chìm.

Trương Hạo vừa cầm con Xà Mi Đồng Ngư lên, tiếng hệ thống liền vang lên trong đầu. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được Xà Mi Đồng Ngư, tiến độ nhiệm vụ ẩn thu thập Xà Mi Đồng Ngư +1.

Tiến độ hiện tại: 2/3.] Tổng cộng ba con, đã có hai, con cuối cùng nếu không có gì bất ngờ thì đang nằm trong tay Trần Bì A Tứ, đợi lúc nào rảnh phải đi bái phỏng lão một chuyến để lấy nốt.

Dù sao hoàn thành nhiệm vụ cũng được thưởng tới năm lần dung hợp.

"Cộc, cộc, cộc!" Lúc Trương Hạo đang nghiên cứu con cá trong phòng thì có tiếng gõ cửa, giọng Hạo Thiên Chân vọng vào.

"Tiểu Cữu, xảy ra chuyện rồi!" "Thiên Chân, sao thế, nhìn cậu cứ như lửa đốt đít vậy." "Cháu vừa nhận được một cuộc gọi lạ, người

bên kia nói Tam Thúc trong lúc tìm ngôi mộ thuyền chìm thay cho họ thì gặp bão biển, hiện đã mất liên lạc.

Trước khi đi, Tam Thúc dặn nếu có chuyện gì thì bảo họ liên hệ với cháu.

Giờ Tam Thúc đã mất tích ba ngày, khả năng cao là gặp chuyện rồi, nên họ gọi điện bảo chúng ta đi Tây Sa hội hợp để cùng tìm Tam Thúc.

Cháu đã thử gọi Tam Thúc nhưng đúng là không liên lạc được, xem ra sau khi chia tay ở sân bay Lỗ Tỉnh, chú ấy không về Tinh Thành mà đi thẳng ra Nam Hải tìm mộ." Trương Hạo nghe vậy cười nhạt, Hạo Thiên Chân rốt cuộc cũng thông minh được một lần.

Ngoài ra cốt truyện thế giới đạo mộ quả nhiên không khác mấy so với những gì hắn biết, chỉ có điều đây là thế giới dung hợp, và tình tiết Nam Sa Trầm Thuyền Mộ sắp bắt đầu rồi.

"Tiểu Cữu, cậu cười cái gì, Tam Thúc gặp chuyện rồi đấy." "Tam Thúc cậu bản lĩnh thế nào cậu không biết sao, ổng giảo hoạt như hồ ly, chắc chắn không có việc gì đâu, cậu cũng đừng quá lo lắng." "Tiểu Cữu nói có lý, Tam Thúc tinh ranh như thế, chắc chắn không sao." Hạo Thiên Chân rất tin tưởng Trương Hạo, vốn còn lo lắng nhưng nghe Trương Hạo nói xong, nỗi lo trong lòng tan đi hơn nửa.

"Vậy Tiểu Cữu, chúng ta còn đi Tây Sa không?" "Đi, đương nhiên là đi rồi.

Cậu chuẩn bị trước đi, mua vé chuyến bay gần nhất, tôi liên hệ Dịch Táp bảo cô ấy đi cùng." Trương Hạo gọi điện cho Dịch Táp bảo cô đến nhà cũ họ Ngô hội hợp.

Dịch Táp nghe tin Trương Hạo muốn cùng đi Tây Sa tìm mộ thuyền chìm thì rất hưng phấn.

Cúp điện thoại chưa đến nửa tiếng, cô đã xuất hiện.

“Trương Hạo, anh mà không liên lạc, tôi còn tưởng anh quên chuyện này rồi chứ.” Nói rồi cô lấy từ ba lô ra một chiếc gương cổ bằng đồng to cỡ bàn tay ném cho Trương Hạo.

“Đây là tiền cọc đã hứa, còn mấy món cổ đổng cùng phẩm giai khác tôi đã cho người gửi đến sân bay Nam Hải rồi.” Trương Hạo đón lấy gương đồng, tâm niệm vừa động liền thu vào không gian trữ vật.

Dịch Táp lúc trước hứa cho năm món đồ cổ cùng phẩm chất, hi vọng đều là vật phẩm đặc thù thì tốt.

Lại qua nửa tiếng nữa, Hạo Thiên Chân đã mua xong vé máy bay.

Bốn người Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp lên máy bay đi Nam Hải.

Gọi điện liên hệ với người kia hẹn gặp ở bến tàu Nam Hải.

Muốn ra Tây Sa bắt buộc phải đi thuyền từ bến tàu này.

Từ nhà cũ họ Ngô xuất phát, năm tiếng sau nhóm Trương Hạo đã hạ cánh xuống sân bay Nam Hải.

Vừa xuống máy bay đã thấy một luồng khí nóng phả vào mặt, người xung quanh cũng đều mặc quần áo mát mẻ của vùng đảo.

Mấy người vừa ra khỏi sân bay đã có người đến đón, là do người gọi điện cho Hạo Thiên Chân phái tới.

Người đó để lại một chiếc xe và một địa chỉ rồi rời đi.

Một tiếng rưỡi sau, nhóm Trương Hạo lái xe đến vị trí chỉ định ở bến tàu, lúc này một bóng người quen thuộc xuất hiện trước mắt.

Chương 38

“Nhanh lên, hôm nay bắt buộc phải chuyển hết vật tư lên tàu, còn chậm trễ nữa sẽ gặp bão, đến lúc đó con thuyền này của chúng ta không chịu nổi đâu.” “A Ninh, sao lại là cô?” Hạo Thiên Chân liếc mắt cái là nhận ra ngay, người trước mặt chính là A Ninh mà họ từng cứu ở Lỗ Vương Cung, lúc đó cô ta chạy thoát cùng bọn họ rồi mất tích.

Không ngờ nửa tháng sau lại gặp lại.

“Chẳng lẽ người liên hệ với tôi là cô?” “Là tôi.

Các anh lên tàu trước đi, có chuyện gì lên tàu rồi nói.

À mà hai người họ là...?” A Ninh lần đầu gặp Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp, không biết quan hệ thế nào với nhóm Trương Hạo.

“Là hai người bạn của tôi, họ bơi lặn rất giỏi nên tôi gọi đến giúp một tay.” Trương Hạo bịa đại một lý do cho qua chuyện.

A Ninh không nói thêm gì, trực tiếp dẫn bốn người lên tàu vào khoang nghỉ ngơi.

Đợi bốn người cất đồ xong, cô lại dẫn họ đi quanh tàu để làm quen tình hình.

“Lần này nơi chúng ta muốn đến nằm gần Tây Sa, chỗ đó dòng chảy ngầm và bão tố rất thường xuyên, cho nên trang bị nhất định phải chuẩn bị đầy đủ.

Khoảng chín giờ tối mới chuyển hết đồ lên tàu được, đến lúc đó chúng ta sẽ xuất phát ngay.” A Ninh dẫn đường phía trước, vừa đi vừa chỉ vào những thùng lớn thùng nhỏ chất đống như núi trên boong.

Trương Hạo tùy ý mở một thùng ra xem, thấy toàn bình dưỡng khí, đồ lặn, mở liền mấy thùng cũng đều là những thứ này.

“Vì mộ thuyền chìm tôi cũng chỉ biết phạm vi đại khái, lối vào lại nằm dưới đáy biển, muốn tìm không dễ dàng gì, những thứ này tiêu hao sẽ rất lớn nên chiếm hơn một nửa số trang bị tôi chuẩn bị.” “A Ninh, mấy cái này không quan trọng.

Tam Thúc của tôi sao lại dính líu đến cô?

Chú ấy xảy ra chuyện rồi bảo cô liên hệ chúng tôi, tại sao chú ấy lại mất tích, mất tích bao lâu rồi, cô không nói gì cả thì chúng tôi tìm kiểu gì?” A Ninh cứ lảng sang chuyện khác, tuyệt nhiên không nhắc đến Ngô Tam Thúc khiến Hạo Thiên Chân sốt ruột.

“Là ông ấy chủ động liên hệ chúng tôi, thuê thiết bị và tàu bè của công ty, ba ngày trước đột nhiên mất liên lạc ở vùng biển Tây Sa, đến nay vẫn chưa rõ tung tích!” “Cái gì?

Đã ba ngày rồi á?

Vậy còn chần chừ gì nữa, mau ra vùng biển đó tìm đi!” Hạo Thiên Chân nghe tin Tam Thúc mất tích ba ngày, mặt mày tái mét.

Trương Hạo vỗ vai an ủi: “Yên tâm, không sao đâu.” “Nhưng mà Tiểu Cữu, biển cả mênh mông, Tam Thúc mất tích trên biển ba ngày rồi...” Hạo Thiên Chân nói được một nửa thì nghẹn ngào không nói nổi nữa.

“Lời tôi nói cậu còn không tin?” Hạo Thiên Chân nghĩ lại cũng đúng, Trương Hạo trước giờ không nói dối, hắn bảo không sao thì chắc chắn không sao.

Lúc này tâm tình cậu mới khá hơn chút, sắc mặt dần hồng hào trở lại.

“Không được, tàu các người sao mà ra khơi được, một con cá cũng đụng lật được nó!” “Phủi phui, cái đồ chết tiệt này ăn nói cho cẩn thận.” “Tôi nói thật đấy, tôi không nói thì sự thật nó không tồn tại

chắc?" ...

Bỗng nhiên đầu tàu truyền đến tiếng cãi vã.

Trương Hạo ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một gã đàn ông trung niên đầu hổi đang tranh chấp với thuyền công.

Người này chẳng phải là Trương Kỳ Lân dùng Súc Cốt Công dịch dung sao!

Thay hình đổi dạng xong đến tính cách cũng đổi luôn, bình thường trầm mặc ít nói, nửa ngày không rặn ra nổi một chữ, giờ lại mồm mép tép nhảy, nói liến thoắng, thậm chí còn hơi... bựa.

Nếu không biết trước sự thần kỳ của Súc Cốt Công, có đánh chết cũng không ai nghĩ gã hói bựa nhân trước mắt lại là Trương Kỳ Lân.

Trương Hạo nhận được truyền thừa hoàn chỉnh của môn phái Phát Khâu, trong đó cũng có bí thuật Súc Cốt Công này.

Có điều môn công phu này tu luyện cực kỳ đau đớn, chính là quá trình xương cốt toàn thân liên tục sai lệch rồi tu phục, người thường không thể chịu đựng nổi.

Trương Hạo vốn định thử tu luyện, cuối cùng vẫn bỏ cuộc.

Trên đời này vật phẩm hoặc sinh vật có đặc tính ngụy trang, dịch dung, thay đổi kích thước cơ thể nhiều vô số kể, đến lúc đó chỉ cần dung hợp một cái là dễ dàng có được năng lực tương tự.

Không những không cần trải qua quá trình huấn luyện đau đớn mà hiệu quả thậm chí còn tốt hơn Súc Cốt Công.

A Ninh cười gượng hai tiếng, giới thiệu với nhóm Trương Hạo: "Vị đằng kia là chuyên gia nghiên cứu di tích đại dương tôi mời đến, Trương Cố Vấn." Nói xong cô quay người vẫy gọi: "Trương Cố Vấn, tôi giới thiệu cho anh hai người này." Trương Cố Vấn lúc này mới

phát hiện ra mấy người Trương Hạo, Hạo Thiên Chân.

Khi ánh mắt gã rơi vào người Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp, cả người khựng lại một chút.

Tuy thời gian rất ngắn khó ai nhận ra, nhưng vẫn bị cảm giác nhạy bén của Trương Hạo bắt được.

Hắn chắc chắn gã đã biết thân phận Thủy Tiêu của Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp.

Từ biểu hiện của ba người kia ở Lỗ Vương Cung cho thấy, Trương Kỳ Lân chắc chắn cũng có hiểu biết về Thủy Tiêu.

"Ha ha ha, xin chào, tôi là Trương Cố Vấn, xin hỏi các vị là?" Trương Cố Vấn dùng tiếng cười che giấu sự thất thần trong khoảnh khắc, gã đi thẳng tới, nắm chặt tay Hạo Thiên Chân tự giới thiệu.

"Hạo Thiên Chân, bên cạnh là Tiểu Cữu của tôi, hai vị phía sau lần lượt là Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp." "Ừ, chào mọi người, tôi là chuyên gia di tích đại dương, nhất định sẽ giúp mọi người thuận lợi tìm được vị trí mộ thuyền chìm, dọc đường mong mọi người chiếu cố nhiều hơn." Trương Cố Vấn cứ nắm chặt tay Hạo Thiên Chân không chịu buông, thỉnh thoảng còn sờ sờ hai cái.

Trương Hạo thấy thế không nhịn được cười, ai mà ngờ Trương Kỳ Lân lạnh lùng lại có lúc thế này.

Hắn lúc này trông y hệt một lão dê già thích sàm sỡ.

Hạo Thiên Chân thấy lạ, dùng sức mãi không rút tay ra được, đành đưa mắt cầu cứu Trương Hạo.

"Tiểu Cữu, ông ta..." "Trương Cố Vấn, ông nắm tay cháu tôi không buông là có ý gì?" "Ách..." Trương Cố Vấn vội vàng buông tay cười gượng.

“Chỉ là muốn để vị tiểu huynh đệ này xem cái đồng hồ tôi mới mua, rất chi là xịn...” “Cái thằng hói này, tôi chú ý ông lâu rồi nhé, ông rõ ràng là muốn sàm sỡ Thiên Chân!” Cùng với giọng nói ồm ồm vang lên là sự xuất hiện của một gã Béo thân hình vạm vỡ.

Trương Hạo cũng không ngạc nhiên, chuyện này nằm trong dự liệu.

Hạo Thiên Chân thấy Bàn Tử thì rất mừng rỡ.

“Bàn Tử, anh không phải về Kinh Thành rồi sao, sao cũng có mặt trên con tàu này?” “Tôi nhận một mối làm ăn, con ả A Ninh kia hỏi tôi có hứng thú cùng đi tìm một ngôi mộ thuyền chìm không.

Cậu biết đấy, thời xưa thủy táng toàn là quan lại quý tộc, ông nào mà chẳng giàu nứt đố đổ vách, trong đó chắc chắn có hàng ngon.

Trương Hạo huynh đệ, lần này nói trước nhé, nói gì thì nói cũng phải để lại cho tôi một món.” “Thế thì phải xem biểu hiện của anh đã!” Trương Hạo cười cười.

Trước đó trong mộ Lỗ Vương Cung, bảo bối bất kể lớn nhỏ, tốt xấu chỉ cần mang đi được là hắn thu hết vào không gian trữ vật, không để lại cho người khác món nào.

Bàn Tử đã là người mình, đến lúc đó để lại cho gã một hai món cũng không phải là không thể. ...

Có điều Bàn Tử biết rõ thực lực của Trương Hạo, đám người này căn bản không tạo thành bất cứ uy hiếp nào với hắn.

Đã mời hai người này cùng đi thì chắc chắn hắn có mục đích riêng.

Thế là Bàn Tử giả vờ như không có chuyện gì, sau khi giới thiệu qua lại với Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp thì về khoang nghỉ ngơi, mãi đến chập tối mới ra ăn cơm.

Trên tàu cá ăn nhiều nhất tự nhiên là hải sản, những món từng thấy và chưa từng thấy bày đầy một bàn lớn.

Mấy người Trương Hạo, Trương Cố Vấn, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp cùng A Ninh ngồi một bàn, đám thuyền công thì tùy ý tìm chỗ trên tàu, hoặc ngồi hoặc xổm bưng bát ăn.

Lúc ăn cơm, Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp chỉ cắm cúi và cơm trắng, không động đũa vào món nào.

Hạo Thiên Chân thắc mắc: "Hai người sao không ăn thức ăn?" "Bọn tôi dị ứng hải sản, không ăn được mấy thứ này." Bàn Tử nghe xong phì cười: "Thủy Tiêu các cô không phải kiếm cơm dưới nước sao, sao lại dị ứng hải sản được?" Đinh Ngọc Vũ Điệp sầu não nói: "Bẩm sinh đã thế rồi, bọn tôi mà biết tại sao thì đã sớm tìm cách giải quyết, cũng không đến mức ngồi đây và cơm trắng." Giống như Bàn Tử nói, Thủy Tiêu rõ ràng sống dựa vào nước mà lại dị ứng hải sản, trong đó chắc chắn có điều cổ quái.

Chương 39

Chỉ cần làm rõ nguyên do, có lẽ sẽ biết cái gọi là "Thần" rốt cuộc là thứ gì.

“Trương Hạo huynh đệ, cậu nếm thử cái này đi, vị tươi lắm.” Bàn Tử gắp một con tôm lớn ngũ sắc to bằng cánh tay trẻ con bỏ vào bát Trương Hạo.

“Đây là cái gì?” Con tôm trong bát dáng dấp cũng gần giống tôm tít, nhưng to hơn, màu sắc cũng sặc sỡ hơn, điểm khác biệt rõ nhất là chi trước của tôm tít là hai lưỡi hái, còn con trong bát lại là hai cục tròn như cái búa.

“Đây là Tôm Tít Mantis, hay còn gọi là Tôm Búa, nếu không phải ở vùng biển này thì rất khó gặp đấy.” “Hóa ra đây là Tôm Tít Mantis à.” Danh tiếng của loài tôm này Trương Hạo đã sớm nghe qua.

Nghe nói nuôi loại tôm này phải dùng bể cá kính chống đạn, nếu không sẽ bị nó đấm vỡ.

Có người từng làm thí nghiệm, nếu bị càng của nó tấn công thì tương đương với bị đạn súng lục cỡ nòng 2.2 bắn trúng.

Một cú đấm của nó sinh ra lực xung kích là 120kg. 120kg lực xung kích nhìn có vẻ không cao, nhưng thực tế không phải vậy, phải biết Tôm Tít Mantis chỉ dài hơn mười phân, nặng chưa đến trăm gam.

Quy đổi ra con người thì tương đương với việc một người đấm ra một cú nặng 18 tấn.

Một con tôm nhỏ xíu sở dĩ có thể tạo ra lực xung kích mạnh như vậy là nhờ vào tốc độ ra đòn.

Tốc độ ra đòn của Tôm Tít Mantis có thể nhanh đến 1/250 giây,

tức là trên lý thuyết 1 giây nó có thể đấm ra 250 cú đấm.

Phải biết giới hạn của con người cũng chỉ là 9 cú đấm trong 1 giây, nghĩa là tốc độ của loài tôm này gấp gần 30 lần con người.

Trương Hạo hiện tại đã dung hợp Huyết Thi, tốc độ hành động tăng 500%, tức là dù hắn vượt qua giới hạn con người thì vẫn thua xa Tôm Tít Mantis.

Trương Hạo bưng bát, đi đến góc khuất ở mũi tàu, cầm con tôm lên.

"Hệ thống, dung hợp Tôm Tít Mantis." [Đinh!

Đã nhận lệnh, bắt đầu dung hợp.] Tiếng hệ thống vừa dứt, con tôm trên tay hắn nháy mắt hóa thành một dòng chất lỏng ngũ sắc, từ từ lan ra thành một lớp màng mỏng bao bọc toàn thân hắn.

Sau đó lại hóa thành vô số phân tử nhỏ li ti, những phân tử này như sống lại, liều mạng chui vào cơ thể hắn. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 15.

Vật phẩm dung hợp: Tôm Tít Mantis.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được đặc tính vật phẩm dung hợp: Tốc độ ra quyền 1/250 giây.] "Vãi!" Nghe hệ thống thông báo, Trương Hạo hưng phấn suýt nhảy cẫng lên.

Tốc độ ra quyền này có nghĩa là hiện tại hắn sở hữu tốc độ 1 giây đấm 250 phát giống như Tôm Tít Mantis.

Lại thêm sức mạnh gấp 400 lần trọng lượng cơ thể có được từ việc dung hợp kiến, hai thứ này cộng dồn lại thì mỗi cú đấm sẽ trở nên cực kỳ khủng khiếp.

Dù vật thể có cứng đến đâu, dưới đòn tấn công vừa mạnh vừa nhanh như vậy e là cũng khó mà trụ quá 1 giây!

Lúc Trương Hạo còn đang hưng phấn, tiếng hệ thống lại vang lên. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành 15 lần dung hợp, đạt thành tựu.

Thưởng 1 lần dung hợp.

Thành tựu tiếp theo: Hoàn thành 30 lần dung hợp.] Hệ thống thế mà còn có phần thưởng thành tựu.

Lần đầu đạt thành tựu tuy chỉ thưởng 1 lần dung hợp nhưng phải biết mỗi lần dung hợp đều rất khó kiếm, đều vô cùng quý giá.

Có thêm lần này, hắn lại có thể dung hợp thêm một món đồ, thực lực cũng nước lên thuyền lên.

Trương Hạo dung hợp xong Tôm Tít Mantis liền quay lại bàn ăn, và vội vài miếng rồi về khoang nghỉ ngơi.

Đám thuyền công vẫn đang khuân vác trang bị, vật tư lên tàu, nhanh nhất cũng phải chín giờ tối mới rời cảng.

Trương Hạo tranh thủ lúc còn ở bến tàu, sóng mạng còn tốt bèn lấy điện thoại ra lướt video.

Sinh vật biển nhiều vô kể, trong đó không thiếu những loài thần kỳ như Tôm Tít Mantis.

Hắn muốn xem xem đại dương còn tồn tại đặc biệt nào nữa không, để sau này lỡ có gặp cũng không đến nỗi không nhận ra mà bỏ lỡ.

"Nhân Diện Liêm: Một loại sinh vật biển thần bí, có thể thông qua thần kinh thao túng cơ thể người." "Cá Phổi: Sở hữu năng lực thần kỳ giống như Quy Tức Công của con người, dù trong hoàn cảnh khô hạn cũng có thể sống sót vài năm, một khi tiếp xúc với nước là có thể khôi phục sinh tính." "Lươn điện: Một loài sinh vật nguy hiểm có thể

phóng ra điện áp 860V, dù khỏe như cá sấu cũng dễ dàng bị giật chết.”

...

Trương Hạo lướt xem video các loại sinh vật kỳ quái dưới biển không khỏi cảm thán, đại tự nhiên quả nhiên thần kỳ.

Tuy những sinh vật này đều không hoàn mỹ, nhưng đều có năng lực sinh tồn độc đáo của riêng mình.

Chỉ cần có thời gian, xuống đủ nhiều mộ, tích lũy đủ số lần dung hợp, lý thuyết là hắn có thể gom hết đống năng lực này vào người.

“Nhổ neo!” Khoảng chín giờ tối, bên ngoài khoang tàu truyền đến tiếng hô của thuyền công.

Không lâu sau, Trương Hạo đang nằm trên giường lướt video cảm thấy tàu cá bắt đầu di chuyển.

Càng rời xa đất liền, sóng mạng càng kém, video load nửa ngày không xong.

Trương Hạo đành cất điện thoại, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cũng không biết qua bao lâu, thân tàu đột nhiên rung lắc dữ dội, phảng phất như chịu va đập của thứ gì đó, cả con tàu suýt chút nữa thì lật úp.

Trương Hạo bừng tỉnh, vừa mở mắt đã nghe bên ngoài ồn ào hỗn loạn.

“Tiểu Cữu, bên ngoài sao thế?” Động tĩnh lớn khiến Hạo Thiên Chân cũng tỉnh giấc, cậu ngơ ngác không biết chuyện gì xảy ra.

Trương Hạo lắc đầu: “Chúng ta ra ngoài xem.” “Trương Hạo huynh đệ, chờ bọn tôi với.” Khi Trương Hạo và Hạo Thiên Chân chuẩn bị lên boong xem tình hình thì đám Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp cũng đi theo.

Một đám người lên đến boong tàu, bên ngoài trời tối đen như mực, không biết từ lúc nào đã nổi mưa to gió lớn.

Từng đợt sóng biển cao ngất liên tục ập tới đập vào tàu cá, lúc nào cũng như muốn lật úp con tàu.

"Oàng!" Đột nhiên chân trời lóe lên tia chớp, ngay sau đó bên tai vang lên tiếng sấm nổ.

Tia chớp cuồng bạo chiếu sáng hơn nửa bầu trời, chỉ thấy cách tàu cá không xa có một con thuyền rách nát to gấp bốn năm lần tàu cá của họ.

Trên thuyền không chỉ rỉ sét loang lổ, thân thuyền còn có những lỗ thủng lớn do bị ăn mòn, bên trên bám đầy các loại sinh vật biển.

Cả con thuyền tử khí nặng nề, nếu không nhờ tia chớp chiếu sáng thì căn bản không phát hiện ra nó.

Vừa rồi tàu cá chính là bị nó va phải mới tạo ra động tĩnh lớn như vậy, đánh thức mọi người trong khoang.

"Mấy người các anh ra đây làm gì, mau quay lưng lại đi, tuyệt đối đừng nhìn thuyền ma, kẻo chọc giận ác linh trên đó!" Một thuyền công thấy đám Trương Hạo lên boong liền quát lớn.

"Chẳng phải chỉ là một con tàu ma thôi sao, có gì mà sợ." Đinh Ngọc Vũ Điệp tỏ vẻ khinh thường.

Lời của cô lập tức chọc giận đám thuyền công, mấy người họ chạy nhanh tới bao vây nhóm Trương Hạo.

"Cái con ranh này biết cái đếch gì, cô muốn chết thì đừng hại chúng tôi, biết điều thì mau quay lưng lại cút về khoang đi." "Thôi nào các vị, chúng ta giờ đều là người trên cùng một con thuyền, đừng tranh cãi nữa, vẫn là nghĩ cách tránh xa thuyền ma trước đã, kẻo lại bị va đập." A Ninh thấy hai bên xung đột liền chạy tới hòa giải.

Chương 40

Đinh Ngọc Vũ Điệp còn định nói gì đó thì bị ánh mắt của Dịch Táp chặn lại.

"Táp Táp, tôi nể mặt cô nên không chấp bọn họ." Cô nói một câu rồi quay người định về khoang.

"Rầm!" Đột nhiên bên tai mọi người truyền đến tiếng nổ lớn, cả con tàu cá rung lắc dữ dội.

Thuyền ma bị sóng biển đẩy tới áp sát vào tàu cá, phát ra tiếng ma sát ken két chói tai. [Đinh!

Phát hiện vật phẩm đặc thù: Hải Hầu Tử.] Đúng lúc này, tiếng hệ thống vang lên bên tai Trương Hạo.

Đây là tính năng mới mở khóa sau khi Vạn Vật Dung Hợp Hệ Thống thăng lên cấp 1, trong vòng 20 mét xuất hiện vật phẩm đặc thù sẽ chủ động nhắc nhở.

Hải Hầu Tử và Huyết Thi đều là phế phẩm của thực nghiệm trường sinh, đã Huyết Thi là vật phẩm đặc thù thì cũng chẳng lạ gì khi Hải Hầu Tử cũng thế.

Vật phẩm đặc thù rất quan trọng với hắn, đã gặp rồi thì không có lý do gì bỏ qua.

Trương Hạo quay sang dặn dò Bàn Tử: "Tôi sang thuyền ma có chút việc, anh ở lại tiếp ứng, đừng để họ lái tàu đi mất." Biển cả mênh mông, nếu tàu cá chạy mất thì hắn có lợi hại đến đâu cũng chỉ có đường chết.

Hắn tin Bàn Tử dù có phải liều mạng cũng sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ hắn giao.

“Trương Hạo huynh đệ yên tâm, cứ giao cho tôi!” Trương Hạo gật đầu chuẩn bị nhảy sang thuyền ma.

Hắn vừa quay người thì có một bóng đen lướt qua trước mặt.

“A Ninh, cô làm cái gì thế!” Ngay sau đó là tiếng hét của Hạo Thiên Chân.

Lúc này Trương Hạo cũng đã nhìn rõ bóng đen vừa rồi.

Chính là A Ninh.

Cô ta nhảy sang thuyền ma rồi biến mất trong bóng tối.

Đám thuyền công trên tàu cá bị hành động của A Ninh dọa cho mặt cắt không còn giọt máu.

“Ác linh, là cô ta chọc giận ác linh trên thuyền ma, giờ ác linh bắt cô ta đền mạng, cô ta không về được nữa đâu.” “Lái tàu, mau tránh xa thuyền ma ra, nếu không chúng ta đều phải chết!” “Không được, không được lái tàu, ai lái tàu ông bắn bỏ mẹ người đó!” Bàn Tử thấy đám thuyền công định lái tàu bỏ chạy, trực tiếp rút súng chĩa vào họ.

“Trương Hạo huynh đệ, cậu đi nhanh lên, trên tàu có tôi chặn bọn họ!” “Ừ.” Trương Hạo gật đầu đạp lên lan can tàu cá nhảy vọt sang thuyền ma.

Có Bàn Tử cầm súng trấn áp, đám thuyền công không dám manh động, dù sợ hãi đến đâu cũng chỉ đành nhịn.

Chỉ là theo thời gian từng phút từng giây trôi qua, nỗi sợ trong lòng họ ngày càng lớn, sắp đến bờ vực bùng nổ.

Nếu Trương Hạo không quay lại, bọn họ e là sẽ liều chết làm phản, dù Bàn Tử có súng cũng không cản nổi mười mấy gã thuyền công phát điên.

“Cho chúng tôi lái tàu chạy đi, không đi nữa là muộn đấy!” “Trên

thuyền ma toàn là ác linh, chưa từng có ai sống sót xuống khỏi đó!" "Đã lâu thế rồi, cậu ta chắc chắn chết rồi!" ...

Đám thuyền công luôn tin rằng trên thuyền ma đầy rẫy ác linh, Trương Hạo lên đó lâu như vậy không về chắc chắn đã mất mạng.

Dưới sự lải nhải không ngừng của họ, những người khác trên tàu khó tránh khỏi dao động.

Ngay cả Hạo Thiên Chân vốn tự tin vào thực lực của Trương Hạo cũng bắt đầu lo lắng.

"Bàn Tử, Tiểu Cữu tôi đi lâu thế chắc không xảy ra chuyện gì chứ?" "Khó nói lắm, thuyền ma trôi nổi trên biển không biết bao nhiêu năm, bên trong lại chui vào thứ quái quỷ gì." "Bàn Tử, anh giữ tàu, tôi lên đó xem tình hình." Hạo Thiên Chân rốt cuộc không nhịn được, quyết định sang thuyền ma tìm Trương Hạo.

Cậu không có thân thủ lợi hại như Trương Hạo, chỉ có thể nhờ dây thừng leo sang.

Cậu vừa qua, Trương Cố Vấn cũng bất động thanh sắc đi theo.

Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp nhìn nhau một cái rồi cũng bám theo sau. ...

Thuyền ma bị ăn mòn nghiêm trọng hơn nhiều so với nhìn từ dưới lên, Trương Hạo vừa đạp lên boong thì chân hẫng một cái rơi thẳng xuống khoang thuyền, lập tức một mùi tanh hôi của nước biển xộc vào mũi.

Trong khoang tối đen như mực, mắt thường không nhìn thấy gì.

Hắn rung động yết hầu phát ra một loại sóng âm kỳ lạ, giây tiếp theo sóng âm phản xạ lại được não bộ tiếp nhận, tình hình trong khoang thuyền liền hình thành một bức tranh hoàn chỉnh trong đầu hắn.

A Ninh đang đứng trước một cánh cửa sắt xoay van muốn mở cửa.

Bên kia cánh cửa có một con quái vật hình người đang ẩn nấp trong bóng tối rình rập.

Con quái vật này ngoại hình gần giống người, chỉ là cao lớn hơn người thường rất nhiều, ít nhất cũng phải cao hai mét rưỡi, vị trí tai mọc ra thứ giống vây cá, mỗi lần nó hô hấp những cái vây đó sẽ phập phồng, bên dưới lộ ra cái khe như mang cá.

Con quái vật này chính là mục tiêu Trương Hạo lên thuyền ma: Hải Hầu Tử.

"Ào ào!" A Ninh xoay mở van, cửa sắt vừa mở ra, một luồng nước từ sau cửa ập tới, lực đẩy cực lớn hất cô văng xa mười mấy mét.

Con quái vật Hải Hầu Tử sau cửa cũng theo dòng nước lao vào khoang thuyền.

Ngay khoảnh khắc nó xuất hiện, Trương Hạo liền lao tới.

Vừa dung hợp Tôm Tít Mantis, có được tốc độ ra quyền 1/250 giây, đúng lúc lấy Hải Hầu Tử ra thử tay, hi vọng nó đừng quá yếu.

"Bốp!" Hắn đấm một quyền lên người Hải Hầu Tử, phần bị đánh trúng lập tức lõm xuống, tạo thành một cái hố sâu mấy chục phân.

Cơ thể Hải Hầu Tử bị kéo dãn ra thành một lớp mỏng dính, giống như quả bóng bay sắp nổ.

Cơ thể nó thế mà lại dẻo dai và đàn hồi như cao su.

Trương Hạo vừa thu nắm đấm về, phần lõm trên người Hải Hầu Tử lập tức khôi phục nguyên trạng, một vết thương cũng không có.

Hắn tung liền mấy chục quyền, lần nào cũng y như vậy.

Có điều theo số lần ra quyền tăng lên, chỗ lõm xuống cũng càng ngày càng mỏng, mắt thấy sắp bị đánh thủng.

Hải Hầu Tử đột nhiên nhảy vọt lên, hai chân đạp vào tường mượn lực lùi sang bên cạnh.

"Tiểu Cữu, cậu không sao chứ?" Trương Hạo nghe tiếng lòng trầm xuống, chỗ Hạo Thiên Chân xuất hiện đúng là hướng Hải Hầu Tử đang lùi về.

Hiện tại cách nhau mấy chục mét, hắn căn bản không kịp qua cứu cậu.

Chỉ thấy Hải Hầu Tử lao ra từ bóng tối, một quyền nện thẳng vào đầu Hạo Thiên Chân.

Hải Hầu Tử thân cường thể tráng, nếu bị nó đấm trúng thì đầu chắc chắn nở hoa.

"Thiên Chân, mau tránh ra!" Thiên Chân rọi đèn pin xuống khoang thuyền tìm Trương Hạo.

Vừa xuống còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, trước mắt đã xuất hiện một con Hải Hầu Tử cao hơn cậu cả khúc, lập tức sợ đến ngây người.

Mãi đến khi nghe tiếng Trương Hạo hét mới phản ứng lại định bỏ chạy.

Nhưng chưa kịp hành động, nắm đấm của Hải Hầu Tử đã đến đỉnh đầu.

Hải Hầu Tử tốc độ rất nhanh, cậu tránh không thể tránh, mắt thấy đầu mình sắp bị đấm nát.

Chương 41

Trong lúc tuyệt vọng, toàn thân bất lực, đến sức nhấc chân cũng không còn, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hải Hầu Tử tấn công tới.

Đúng lúc này, một cái đầu hói hiện ra trước mắt cậu.

Đầu hói nhảy vọt lên, một cước đá văng nắm đấm của Hải Hầu Tử.

Sau khi tiếp đất lập tức che chắn Hạo Thiên Chân ở sau lưng.

Lúc này Hạo Thiên Chân mới nhìn rõ đầu hói chính là Trương Cố Vấn trong đội.

"Trương Cố Vấn, sao ông cũng đến đây." "Tôi không đến thì cậu toi rồi, Hải Hầu Tử xảo quyệt lắm, mau tìm chỗ trốn đi." Trương Cố Vấn dặn dò một câu rồi lao lên chặn đánh Hải Hầu Tử.

"Bốp!" "Bụp!" "Bình!" ...

Trương Cố Vấn giở hết ngón nghề tấn công lên người Hải Hầu Tử, mỗi lần hắn tấn công, cơ thể Hải Hầu Tử đều lõm xuống vài phân.

Hải Hầu Tử bị đau phải lùi lại liên tục.

"Trên thuyền ma thế mà lại có Hải Hầu Tử!" "Hải Hầu Tử đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, súng ống uy lực lớn nhất cũng không làm gì được nó." "Trương Cố Vấn tay không tấc sắt mà bức lui được Hải Hầu Tử, thân thủ này cũng quá lợi hại rồi!" ...

Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp đi theo Trương Cố Vấn cũng đã lên thuyền ma, họ liếc mắt cái là nhận ra quái vật trong khoang là Hải Hầu Tử.

“Cái gì, các cô bảo con quái vật kia là Hải Hầu Tử?” Hạo Thiên Chân kinh hô.

Cậu từng đọc trong sổ tay của ông nội về loài quái vật này, nghe nói năm xưa một đội ngũ mấy chục người trang bị tận răng gặp một con Hải Hầu Tử trên biển.

Hải Hầu Tử cực kỳ hung tàn, khát máu, hơn nữa da dày thịt béo, dù là súng hay dao kiếm đều không thể gây thương tổn cho nó.

Cuối cùng cả đội ngũ bị đoàn diệt trên biển, mãi mấy chục năm sau mới được người ta phát hiện.

Vốn cậu tưởng câu chuyện chỉ là tam sao thất bản, làm gì có quái vật lợi hại thế.

Mãi đến giờ khắc này, nhìn thấy thân thủ lợi hại của Trương Cố Vấn tấn công mãnh liệt như vậy mà không làm Hải Hầu Tử xây xát tí nào cậu mới thực sự tin.

“Bốp, bốp, bốp!” Trương Cố Vấn thấy quyền cước không ăn thua, một cước đạp nó lùi lại rồi nhanh chóng rút súng ngắm bắn.

Đạn bắn vào người Hải Hầu Tử như bắn vào cao su, tiếng động cũng không có mà trực tiếp bị nảy ra.

Hắn không khỏi nhíu mày, bản thân đã dốc toàn lực rồi đừng nói giết chết Hải Hầu Tử, đến một vết xước cũng không để lại trên người nó.

Cứ thế này Hải Hầu Tử chưa chết thì hắn đã kiệt sức chết.

“Vụt!” Đột nhiên, Hải Hầu Tử ẩn vào bóng tối biến mất không thấy tăm hơi.

Trương Kỳ Lân lùi về bên cạnh Hạo Thiên Chân, nhắm mắt cẩn thận cảm ứng phương vị của nó.

Hắn đột nhiên giơ súng ngắm về phía trên bên phải bóp cò, "đoàng" một tiếng, viên đạn bay vào bóng tối.

Cùng lúc đó, Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp cũng đồng thời tung tuyệt chiêu Phiên Giang Thủ.

Hai hư ảnh bàn tay khổng lồ nương theo viên đạn cùng tấn công tới.

Chỉ nghe thấy tiếng "bộp", thân hình Hải Hầu Tử hiện ra trong bóng tối lao về phía Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp và Hạo Thiên Chân.

Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp mặt mày ngưng trọng, bàn tay liên tục xoay chuyển, từng chưởng Phiên Giang Thủ đánh tới.

Tuyệt kỹ Phiên Giang Thủ một chưởng có thể giết chết cá sấu giờ đánh lên người Hải Hầu Tử ngoại trừ phát ra tiếng kêu thì không gây ra chút sát thương nào.

Ngược lại Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp vì liên tục thi triển Phiên Giang Thủ đã kiệt sức, mặt mày trắng bệch ngồi bệt xuống đất không còn sức đánh trả.

Trước mặt họ là Hạo Thiên Chân thân thủ bình thường, tay không tấc sắt.

Với năng lực của cậu căn bản không thể cản nổi Hải Hầu Tử.

Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp chỉ đành tuyệt vọng nhìn Hải Hầu Tử lao tới mà bất lực.

Đúng lúc này, thân ảnh Trương Hạo lướt nhanh tới, hắn trực tiếp dùng thân thể chắn trước mặt Hạo Thiên Chân.

"Mau tránh ra, đỡ đòn cứng thì cơ thể anh sẽ bị Hải Hầu Tử đấm nát đấy!" Dịch Táp dùng hết sức bình sinh hét lên nhắc nhở.

Tuy nhiên đã muộn, Hải Hầu Tử đã ở ngay trước mặt, nắm đấm của nó nện trúng đầu Trương Hạo.

Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp không đành lòng nhắm mắt lại.

Qua một lúc lâu, âm thanh đầu vỡ nát trong dự liệu vẫn không vang lên.

"Sao thế này?" Họ mở mắt ra xem, chỉ thấy Hải Hầu Tử đấm một cú chắc nịch vào đầu Trương Hạo.

Nhưng cũng chỉ đến thế, cảnh tượng đầu bị đấm nát, máu thịt be bét trong tưởng tượng hoàn toàn không xảy ra.

"Chuyện này sao có thể!" Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp kinh ngạc đến rớt cả hàm.

Cơ thể Hải Hầu Tử cường kiện, cú đấm đó dù đánh vào tấm thép cũng có thể đấm thủng một lỗ.

Trương Hạo người trần mắt thịt, cứng rắn đỡ một quyền lại chẳng hề hấn gì.

Chẳng lẽ cơ thể hắn còn cứng hơn cả thép?

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào.

Dù sự việc rành rành trước mắt, họ cũng không dám tin vào mắt mình.

Trong mắt họ một con người không thể nào mạnh đến trình độ này.

Hải Hầu Tử tốc độ cực nhanh, mắt thấy sắp đánh trúng Hạo Thiên Chân, Trương Hạo mới trực tiếp dùng thân thể đỡ đòn.

Cơ thể hắn sau khi dung hợp Kim Cương Thạch thì cứng như kim cương.

Chịu một đấm của Hải Hầu Tử tự nhiên không vấn đề gì.

Đỡ đòn xong hắn liền nhảy vọt lên, đợi khi cơ thể vượt qua đỉnh đầu Hải Hầu Tử, nhắm ngay đầu nó tung ra liền mấy trăm quyền.

"Bụp" một tiếng như dưa hấu vỡ nát vang lên, đầu Hải Hầu Tử nở hoa, máu thịt vương vãi đầy đất.

Trương Cố Vấn, Hạo Thiên Chân, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp mấy người đều trưng ra bộ mặt như gặp quỷ.

Trương Hạo thế mà một quyền giết chết Hải Hầu Tử đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, hắn đánh cho Hải Hầu Tử không có sức đánh trả.

Trương Cố Vấn, Hạo Thiên Chân hai người còn đỡ, biết thực lực Trương Hạo rất mạnh, sức lực cũng rất lớn.

Nhưng Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp lần đầu thấy Trương Hạo ra tay, đòn này trực tiếp đập nát thế giới quan của hai người.

Vốn dĩ họ tưởng Trương Hạo cũng sàn sàn Hạo Thiên Chân, dù có chút thủ đoạn cũng không lợi hại lắm.

Không ngờ một thanh niên nhìn qua bình thường lại có uy lực lớn đến thế trong một cú đấm.

Cơ thể Hải Hầu Tử đến đạn bắn còn không để lại vết tích, Trương Hạo lại một quyền đấm nát đầu nó.

Chương 42

Hắn còn là người không vậy!

“Trương Hạo huynh đệ, cậu làm thế nào vậy?” “Anh tuyệt đối là người lợi hại nhất tôi từng gặp!” “Đương nhiên rồi, Tiểu Cữu tôi lợi hại lắm!” ...

Trương Hạo thấy vẻ mặt kinh ngạc của người khác thì cười cười.

Phòng ngự của Hải Hầu Tử rất mạnh, dù hắn có sức mạnh gấp 400 lần trọng lượng cơ thể cũng đừng hòng một quyền đánh chết.

Trước đó hắn đã thử tấn công vào người Hải Hầu Tử, nhưng cơ thể nó như cao su, đánh không thủng.

Cho nên hắn mới nghĩ đến việc tấn công vào đầu, trong đầu có hộp sọ, dù biến dị thì độ dẻo dai cũng không tốt bằng cơ thể, đánh vào đầu mới có cơ hội giết nó.

Dù vậy, vừa rồi hắn cũng phải tung ra 200 cú đấm khủng khiếp trong chưa đầy một giây mới đấm nát được đầu Hải Hầu Tử.

Chỉ là do tốc độ ra quyền quá nhanh, mắt thường không bắt kịp nên người khác mới tưởng hắn chỉ đấm một cái.

Hải Hầu Tử phòng ngự mạnh như vậy, chả trách thực lực như Trương Kỳ Lân cũng bó tay chịu chết.

Ngay cả hắn cũng phải dựa vào tốc độ ra quyền khủng khiếp mới tìm được cơ hội giết nó.

“Chúng ta mau về thôi, Bàn Tử một mình bên tàu cá, tôi sợ anh ấy không chịu nổi áp lực.” Mục đích giết Hải Hầu Tử đã đạt được, Trương Hạo liền chuẩn bị rời đi.

“Khoan đã, A Ninh còn ở đằng kia.” Hạo Thiên Chân chạy đến gần cửa sắt bế A Ninh lên rồi mới quay lại.

Trương Hạo lẳng lặng đi cuối hàng, đợi những người khác lên rồi, hắn liền thu xác Hải Hầu Tử vào không gian trữ vật.

Đây là vật phẩm đặc thù, có tác dụng lớn với hắn, sao có thể lãng phí.

Thu xong xác Hải Hầu Tử chuẩn bị rời đi thì dưới chân bỗng cảm giác giẫm phải thứ gì đó.

Cúi đầu nhìn thì thấy một vật bọc giấy dầu xuất hiện dưới chân.

Trương Hạo nhặt lên, bỏ lớp giấy dầu bên ngoài, bên trong thế mà là một cuốn sổ tay bìa da.

Hắn vừa định mở ra xem thì trên boong truyền đến tiếng gọi của Hạo Thiên Chân.

“Tiểu Cữu, cậu làm gì thế?” “À, không có gì, tôi đến ngay.” Trương Hạo đành cất cuốn sổ đi đợi về tàu cá rồi nghiên cứu sau.

Hắn đi theo sau đội ngũ rời khỏi thuyền ma.

“Trương Hạo huynh đệ, các cậu cuối cùng cũng về rồi, nếu không về nữa tôi không trụ nổi thật đâu!” Khi nhóm Trương Hạo về lại tàu cá, Bàn Tử đã bị đám thuyền công bao vây, nhìn tư thế kia nếu Bàn Tử còn ngăn cản nữa thì dù có ăn kẹo đồng họ cũng phải ném Bàn Tử xuống biển cho cá ăn rồi lái tàu tránh xa thuyền ma.

Bàn Tử cũng sốt ruột muốn chết, may mà lúc này đám Trương Hạo đã về, gã mới thở phào nhẹ nhõm.

Đám thuyền công thấy nhóm Trương Hạo trở về thì mặt mày như gặp ma.

“Sao có thể, chuyện này sao có thể!” “Đó là thuyền ma cơ mà, sao

có thể có người sống sót xuống khỏi thuyền ma!" "Trên thuyền không có ác linh, chỉ có Hải Hầu Tử còn đáng sợ hơn ác linh, có điều bị Tiểu Cữu tôi một quyền đấm nát đầu rồi!" Hạo Thiên Chân vẻ mặt kiêu ngạo.

Cậu đặt A Ninh xuống đất, vỗ vỗ vào mặt gọi cô tỉnh dậy.

Hai mắt A Ninh trợn tròn nhưng vô thần, cứ ngây ngốc nhìn lên trên không có chút phản ứng nào.

"Tiểu Cữu, cô ấy sao thế, tại sao lại như vậy?" "Để tôi xem." Trương Hạo lật người A Ninh lại, vén tóc dài sau gáy cô lên, một khuôn mặt người khủng bố hiện ra trước mắt mọi người.

"Ác linh, là ác linh!" Đám người xung quanh thấy khuôn mặt người này thì sợ hãi bỏ chạy toán loạn.

"Nhân Diện Liêm thôi mà, có gì mà sợ!" Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp đồng thời nhận ra khuôn mặt người này.

"Nhân Diện Liêm?" Đám thuyền công vừa sợ chạy mất nghe thấy là Nhân Diện Liêm thì gan to trở lại, từ từ lại gần xem xét.

Nhìn kỹ mới phát hiện mặt người trông giống như bạch tuộc, chỉ là trên lưng có hoa văn giống mặt người.

"Đúng là Nhân Diện Liêm thật, thứ này bám vào người sẽ thao túng hành động, làm ra những chuyện kỳ quái, phải rắc lông bò lên người nó mới chịu nhả ra." Một lão thuyền công có chút kiến thức, biết cách xử lý Nhân Diện Liêm.

Lão móc từ túi áo trong ra một gói giấy ngả vàng mở ra, rắc một ít bột bên trong lên cổ A Ninh.

Nhân Diện Liêm vừa dính phải lông bò lập tức buông ra, chỉ thấy trên cổ A Ninh xuất hiện hai cái lỗ máu to bằng hạt đậu xanh.

Trương Hạo nhặt Nhân Diện Liêm lên làm bộ định ném xuống biển, tâm niệm vừa động liền thu vào không gian trữ vật.

Nhân Diện Liêm tuy không phải vật phẩm đặc thù nhưng cũng coi như một loại sinh vật thần kỳ, giữ trong không gian trữ vật, đợi sau này dư dả số lần dung hợp thì dung hợp chơi cũng được.

Làm xong xuôi, Hạo Thiên Chân bế A Ninh vào khoang xử lý vết thương.

Đám thuyền công thì hiệp trợ thuyền trưởng cùng lái tàu, mau chóng rời khỏi vùng biển này.

Trương Hạo đến một góc vắng vẻ trên boong tàu, tâm niệm vừa động lôi xác Hải Hầu Tử ra.

"Hệ thống, dung hợp Hải Hầu Tử." [Đinh!

Đã nhận lệnh, bắt đầu dung hợp.] Tiếng hệ thống dứt, xác Hải Hầu Tử nháy mắt tan chảy thành một vũng dịch nhầy màu xanh lục.

Vũng dịch này từ từ chảy bao bọc lấy cả người Trương Hạo, sau đó hóa thành vô số phân tử nhỏ chui vào cơ thể hắn.

Những phân tử này chui vào cơ thể Trương Hạo tiến hành dung hợp với tế bào toàn thân, theo sự dung hợp đi vào chiều sâu, thực lực của hắn cũng tăng nhanh vùn vụt.

Vài giây sau tiếng hệ thống lại vang lên. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 16.

Vật phẩm dung hợp: Hải Hầu Tử.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được đặc tính vật phẩm dung hợp: Năng lực hô hấp dưới nước.] Hải Hầu Tử sức mạnh cực lớn, tốc độ hành động cũng rất nhanh.

Trương Hạo vốn tưởng dung hợp xong sẽ được một trong hai

năng lực này, không ngờ cuối cùng lại nhận được năng lực hô hấp dưới nước.

Nghĩ lại thì Hải Hầu Tử sức mạnh tuy lớn nhưng vẫn không bằng đặc tính sức mạnh gấp 400 lần trọng lượng cơ thể của kiến.

Tốc độ hành động cũng không tăng phúc 500% nhiều như Huyết Thi.

Cho nên cuối cùng năng lực nhận được là hô hấp dưới nước.

Phải biết Vạn Vật Dung Hợp Hệ Thống có một đặc tính là vật phẩm có đặc trưng giống nhau khi dung hợp, thuộc tính nào nổi trội hơn sẽ bao phủ đặc tính kém hơn.

Dung hợp Hải Hầu Tử xong mà không xảy ra tình trạng bao phủ, cũng có nghĩa là Hải Hầu Tử tuy mạnh, nhưng đó là xây dựng trên tiền đề thân cường thể tráng, thực tế lại không nổi trội như đặc tính của kiến và Huyết Thi.

Có điều hô hấp dưới nước cũng là một năng lực nghịch thiên.

Theo hắn biết, con người ngoại trừ gia tộc Thủy Tiêu Tam Tính, mỗi đời Thủy Tiêu có thể thở dưới nước ra thì không ai làm được.

Kể cả Thủy Tiêu thở dưới nước cũng tiêu hao lượng lớn thể lực, họ cũng không thể ở dưới nước liên tục không nghỉ, Thủy Tiêu ưu tú nhất cũng chỉ ở dưới nước tối đa hai tiếng đồng hồ.

Mà hắn sở hữu năng lực hô hấp dưới nước thì khác, chỉ cần muốn là có thể ở dưới nước mãi mãi, dưới nước với hắn không khác gì trên cạn. [Đinh!

Chương 43

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm đặc thù Hải Hầu Tử, tiến độ tiến hóa huyết mạch +1.

Tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân 0 giai: 6/10.] Chỉ cần dung hợp vật phẩm đặc thù là có thể tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân, sau khi mở tính năng tiến hóa huyết mạch, đã dung hợp được 6 kiện vật phẩm đặc thù.

Tái dung hợp 4 kiện nữa là huyết mạch Kỳ Lân có thể tiến hóa lên nhất giai, đến lúc đó Kỳ Lân Huyết sẽ gia tăng gấp bội các chỉ số cơ thể, thực lực càng lên một tầng cao.

Hiện tại huyết mạch Kỳ Lân 0 giai, thuộc tính là năng lực khu trùng tăng 100%, năng lực tịch tà tăng 100%, tuổi thọ tăng 400 năm.

Tiến hóa lên nhất giai thì thuộc tính sẽ thành khu trùng tăng 200%, tịch tà tăng 200%, tuổi thọ tăng 800 năm.

Sự thăng tiến này không thể bảo là không lớn, hơn nữa theo huyết mạch Kỳ Lân không ngừng tiến hóa, về sau mỗi lần tiến giai sự thăng tiến sẽ trở nên cực kỳ khủng khiếp.

Trương Hạo biết thời gian này chắc chắn sẽ không quá lâu, chỉ cần từ mộ thuyền chìm ra là sẽ có thêm số lần dung hợp.

Hơn nữa trong mộ thuyền chìm chắc chắn cũng có nhiều vật phẩm đặc thù.

Ngoài ra, Dịch Táp còn hứa cho 5 món vật phẩm đặc thù làm thù lao, đến lúc đó dung hợp xong là có thể khiến huyết mạch Kỳ Lân tiến hóa thành công lên nhất giai.

Về sau muốn tiếp tục tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân thì bắt buộc

phải xuống mộ nhiều, kiếm thêm số lần dung hợp và vật phẩm đặc thù.

Đương nhiên những thứ này với Trương Hạo hiện tại cũng không tính là khó.

Nếu theo tốc độ này, huyết mạch Kỳ Lân tiến hóa 9 lần, mở ra Huyết Mạch Hóa Hình cũng không phải chuyện gì khó khăn.

Trương Hạo dung hợp xong Hải Hầu Tử liền về khoang thuyền.

Hạo Thiên Chân đã xử lý xong vết thương cho A Ninh, Trương Hạo về đúng lúc cậu rời đi.

Trương Hạo nằm lên giường, lấy cuốn sổ nhặt được trên thuyền ma ra đọc.

Trang đầu tiên của cuốn sổ là hình giải phẫu Hải Hầu Tử, lật về sau là quá trình tạo ra Hải Hầu Tử...

Nửa tiếng sau Trương Hạo đọc hết cả cuốn sổ, cũng hiểu được lai lịch thuyền ma.

Hóa ra nó vốn là một con tàu thí nghiệm, có một đội ngũ nghiên cứu bí ẩn tiến hành thực nghiệm trường sinh bất lão trên đó.

Biện pháp thực nghiệm của họ là dùng vật phẩm có thể lưu trữ ký ức con người, trước tiên lưu trữ toàn bộ ký ức của người muốn trường sinh.

Sau đó thông qua thủ đoạn đặc thù chuyển đoạn ký ức này sang một cơ thể khác.

Chỉ là thực nghiệm cuối cùng đều thất bại, sinh ra vô số quái vật, Hải Hầu Tử chính là một trong số đó.

Thủ đoạn trường sinh này Trương Hạo rất quen.

Trong mộ Quỷ Cốc Tử, đoạn lưu ngôn trong Phát Khâu Ấn và ba

người thuộc gia tộc Thủy Tiêu Tam Tính đột nhiên xuất hiện ở Lỗ Vương Cung.

Thủ đoạn, nguyên lý trường sinh của họ dường như đều giống nhau.

Đó là chuyển ý thức và ký ức của một người sang một cơ thể khác.

Không ngờ trên con tàu ma ở Nam Hải cũng phát hiện ra manh mối.

Mộ Quỷ Cốc Tử, Lỗ Vương Cung, Nam Hải nằm cách nhau hàng ngàn cây số, thời gian cũng cách biệt hàng ngàn năm, những người này đều đang thông qua cùng một thủ đoạn để theo đuổi trường sinh.

Trương Hạo thầm kinh hãi, sức hấp dẫn của trường sinh quả nhiên lớn đến vậy.

Nếu để những kẻ đó biết mình chỉ cần không ngừng dung hợp vật phẩm đặc thù, tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân là có thể đạt được sự trường sinh chân chính, không có tác dụng phụ, bọn họ e là sẽ tức chết. [Tên: Trương Hạo] [Tuổi: 18] [Huyết mạch: Kỳ Lân huyết mạch Giai đoạn 1 (Tiến độ 6/10)] [Hệ thống: Hệ thống Dung Hợp Vạn Vật cấp 2 (6/20), sau khi thăng cấp sẽ mở khóa năng lực mới.] [Số lần dung hợp còn lại: 0] [Vật phẩm đã dung hợp: Kiến, Kim Cương, Kho chứa đồ, Máu Kỳ Lân...

Kho phế liệu cỡ lớn, Tôm Tích Đuôi Công, Hải Hầu Tử.] [Năng lực nhận được: Sức mạnh gấp 400 lần trọng lượng cơ thể, cơ thể cứng như kim cương, không gian trữ vật 50.000 mét khối, Huyết mạch Kỳ Lân... tốc độ đấm 1/250 giây, khả năng hô hấp dưới nước.] [Nhiệm vụ đang tiến hành: Nhiệm vụ ẩn, thu thập 3 con Xà Mi Đồng Ngư, phần thưởng 5 lần dung hợp: tiến độ hiện tại 2/3.] Trương Hạo mở giao diện thuộc tính ra xem, bất tri bất giác đã sử dụng Hệ thống

Dung Hợp Vạn Vật 16 lần.

Hiện tại Huyết mạch Kỳ Lân muốn tiến lên Giai đoạn 1 chỉ cần dung hợp thêm 4 vật phẩm đặc thù nữa, còn đẳng cấp hệ thống thì cần dung hợp thêm 14 lần nữa mới thăng cấp, đến lúc đó sẽ giải khóa chức năng mới.

Lần thăng cấp đầu tiên, hệ thống giải khóa năng lực thám tra vật phẩm đặc thù, trong phạm vi 20 mét nếu xuất hiện vật phẩm đặc thù hệ thống sẽ đưa ra nhắc nhở.

Cũng không biết lần thăng cấp thứ hai sẽ giải khóa chức năng mới gì.

Trương Hạo vẫn rất mong chờ, dù sao theo cấp độ tăng lên, hệ thống sẽ ngày càng mạnh, chức năng mới cũng sẽ ngày càng hữu dụng.

Trương Hạo chìm vào giấc ngủ trong sự hưng phấn, đợi đến khi tỉnh lại thì trời đã sáng.

Hắn từ trên giường ngồi dậy liền nghe thấy trên boong tàu một trận ồn ào, bèn đi lên xem xét tình hình.

Vừa lên đến boong tàu thì thấy mấy tên thuộc hạ của A Ninh từ dưới biển leo lên. "Sếp, mười mấy người chúng tôi đã tìm kiếm toàn bộ khu vực bán kính trăm mét, vẫn không tìm thấy vị trí mộ trầm thuyền." "Tiếp tục tìm, nếu hôm nay không tìm thấy, chúng ta sẽ không thể rời khỏi vùng biển này trước khi cơn bão ập đến." "Nhưng mà dưỡng khí chúng ta mang theo không đủ để tất cả mọi người xuống biển, cứ tiêu hao thế này thì dù có phát hiện mộ trầm thuyền, mọi người cũng không vào được." A Ninh nghe vậy thì nhíu mày, nhất thời không biết làm sao cho phải. "Để chúng tôi thử xem, chúng tôi xuống nước không cần dưỡng khí." Lúc này, Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp đứng ra.

Hai người bọn họ đều là Thủy Tiêu, Thủy Tiêu không những có thể hô hấp dưới nước mà còn có thể dựa vào Tổ Bài để tìm kiếm cổ mộ dưới nước.

Nghe nói cho dù cổ mộ ẩn giấu sâu đến đâu, trong phạm vi nhất định đều có thể bị bọn họ dễ dàng tìm ra.

A Ninh biết rõ lai lịch của bọn họ, hiện tại hai người chủ động đứng ra, cô tự nhiên không có lý do gì để từ chối. "Hai vị chịu giúp đỡ thì tốt quá, đa tạ hai vị." Trương Hạo vốn định quay về khoang thuyền nghỉ ngơi, giờ nghe thấy Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp muốn ra tay thì lập tức hứng thú.

Trên tay hắn cũng có một miếng Tổ Bài, không biết có tác dụng gì, vừa hay có thể mở mang tầm mắt.

Thế là hắn tìm một chỗ trên boong tàu ngồi xuống, xem Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp thao tác thế nào.

Hai người bọn họ thay đồ lặn, đi tới mũi tàu đối diện với mặt nước bắt đầu lẩm bẩm những ngôn ngữ tối nghĩa khó hiểu.

Sau đó thấy hai người đồng thời từ ngực móc ra một miếng Tổ Bài lấp lánh ánh sáng kỳ dị, ngón tay quẹt lên trên một cái, lập tức bị cứa ra một vết rách.

Máu tươi từ vết thương phun ra, dính lên Tổ Bài.

Lúc này hai người bắt đầu run rẩy toàn thân, sau đó trợn trắng mắt, giống như biến thành người khác, khí chất cả người cũng thay đổi hẳn.

Một giọng nói cực kỳ hồn hậu, tang thương từ miệng hai người truyền ra: "Tổ Bài dẫn lối!" Dứt lời, hai miếng Tổ Bài tự động lơ lửng, sau đó kéo về phía trước, hai người cứ thế bị Tổ Bài kéo nhảy xuống biển.

Sau khi Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp nhảy xuống biển, Trương Hạo đi tới mũi tàu phát ra một luồng sóng âm kỳ đặc về phía dưới nước.

Đợi sóng âm phản xạ trở lại được tiếp nhận, tình hình trong bán kính trăm mét, sâu dưới đáy biển hơn mười mét đều hiện lên rõ mồn một trong đầu hắn.

Vị trí cửa vào cổ mộ cũng đã được phát hiện, nằm dưới một rạn san hô, cực kỳ kín đáo, thảo nào đám thuộc hạ của A Ninh không tìm thấy.

Trương Hạo hiện tại rất tò mò, Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp dưới sự dẫn dắt của Tổ Bài liệu có thật sự tìm được cửa vào mộ trầm thuyền hay không.

Lúc này bọn họ đang bơi nhanh dưới nước.

Tổ Bài trước ngực hai người nhấp nháy liên tục, chỉ dẫn bọn họ không ngừng thay đổi hướng đi.

Trạng thái của hai người hiện tại giống như con rối dây, có cảm giác bị người khác thao túng.

Chương 44

"Nghe đồn ba họ gia tộc Thủy Tiêu mỗi gia tộc đều có một cuốn Kim Thang Phổ ghi chép tất cả cổ mộ trên thế giới, trên đó có mọi thông tin về cổ mộ, còn có bản đồ để tìm ra cổ mộ.

Bọn họ chỉ cần tiến hành nghi thức tế thủy, bản đồ sẽ xuất hiện trong đầu Thủy Tiêu cầm Tổ Bài." Người nói là Trương cố vấn (Tiểu Ca giả dạng).

Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp chân trước vừa xuống nước, Trương cố vấn chân sau liền lên boong tàu.

Cùng lên với hắn còn có Hạo Thiên Chân và Bàn Tử. "Trương Hạo huynh đệ, có Thủy Tiêu tìm mộ sao cậu không gọi tôi a, giờ bọn họ xuống cả rồi tôi chả thấy được gì sất!" "Đúng đó Tiểu Cữu, Trương cố vấn nói bọn họ rất lợi hại, chỉ cần là cổ mộ dưới nước thì không có cái nào bọn họ không tìm ra, cháu cũng muốn mở mang tầm mắt một chút." "Mục đích của họ cũng giống chúng ta là mộ trầm thuyền, sẽ có cơ hội chứng kiến thôi." Trương Hạo nghe Trương cố vấn giải thích về Kim Thang Phổ, lại kết hợp với biểu hiện của Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp, trong đầu hắn đột nhiên hiện lên từ "Thiên Thụ".

Người Trương gia khi tiến hành một nhiệm vụ nào đó hoặc đang làm một việc đặc biệt, trong đầu có khả năng đột nhiên xuất hiện một mệnh lệnh không thể kháng cự, chỉ dẫn động tác tiếp theo của bọn họ.

Sau đó đoạn ký ức này sẽ biến mất một cách thần bí.

Đây chính là Thiên Thụ của người Trương gia.

Mà Thủy Tiêu lợi dụng Tổ Bài tìm mộ, biểu hiện này giống Thiên Thụ đến tám chín phần.

Bất quá Trương Hạo cảm giác, dáng vẻ của bọn họ càng giống như bị ý thức của người khác chiếm giữ thân thể trong thời gian ngắn.

Cái gọi là Tổ Bài bên trong hẳn là có chứa ý thức của người khác, khi người của ba họ gia tộc Thủy Tiêu nhỏ máu lên trên, luồng ý thức đó có thể tạm thời chiếm giữ thân thể hắn.

Trương Hạo vốn tưởng Tổ Bài là bảo bối ghê gớm gì, giờ xem ra chẳng qua là thủ đoạn của cái gọi là "Thần" kia thao túng ba họ gia tộc Thủy Tiêu để theo đuổi sự vĩnh sinh mà thôi.

Nửa tiếng sau, Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp ngoi lên mặt nước trở về tàu.

Lúc này hai người bọn họ đã khôi phục sự tỉnh táo, Tổ Bài cũng không còn lấp lánh ánh sáng, có lẽ thứ chiếm giữ thân thể bọn họ đã hết hiệu lực. "Hai vị, thế nào rồi, đã tìm thấy mộ trầm thuyền chưa?" A Ninh thấy hai người trở về, lập tức tiến lên hỏi thăm.

Dịch Táp lắc đầu: "Không có, ngôi mộ này ẩn giấu cực sâu, cho dù có Tổ Bài dẫn lối cũng không tìm ra được." "Táp Táp, Tổ Bài chưa bao giờ thất thủ, theo tôi thấy ngôi mộ kia căn bản không nằm trong vùng biển này." Ý của Dịch Táp cũng giống Đinh Ngọc Vũ Điệp, chỉ là nói uyển chuyển hơn một chút mà thôi.

A Ninh nghe xong lập tức phản bác: "Không thể nào, Ngô Tam Thúc mất liên lạc ở vùng biển này, mộ trầm thuyền nhất định ở gần đây." "Vậy ý cô là Tổ Bài của chúng tôi có vấn đề?" Đối mặt với câu hỏi ngược lại của Đinh Ngọc Vũ Điệp, A Ninh không biết trả lời thế nào.

Năng lực của ba họ Thủy Tiêu cô cũng có nghe nói, Đinh Ngọc Vũ Điệp nói vậy khiến cô cũng có chút dao động, nghi ngờ có phải thực sự đã sai rồi không.

Ngay lúc cô do dự, Trương Hạo đứng ra: "Cô không sai, mộ trầm thuyền nằm ngay tại vùng biển này." "Trương Hạo huynh đệ, tôi thừa nhận thân thủ cậu rất lợi hại, nhưng tìm mộ dưới nước Thủy Tiêu chúng tôi là chuyên nghiệp, hàng ngàn năm nay chưa từng thất thủ, cậu dựa vào đâu mà khẳng định mộ trầm thuyền ở vùng biển này?" "Bởi vì tôi đã tìm thấy lối vào của mộ trầm thuyền rồi!" Đinh Ngọc Vũ Điệp nghe vậy vẻ mặt đầy vẻ không tin, gã kinh hô: "Sao có thể, trên đời này sao có thể có cổ mộ dưới nước mà Thủy Tiêu chúng tôi không tìm ra được!" Có thể thấy Đinh Ngọc Vũ Điệp nói thật, Thủy Tiêu bọn họ chưa từng gặp tình huống này.

Chỉ cần vùng nước đó có cổ mộ, dưới sự dẫn đường của Tổ Bài chắc chắn sẽ tìm ra.

Nhưng Trương Hạo cũng rất xác định mình đã thông qua định vị sóng âm tìm thấy vị trí mộ trầm thuyền, tuyệt đối không sai. "Có phải tìm thấy thật hay không, xuống dưới xem chẳng phải sẽ biết sao!" "Xem thì xem, nếu cậu thật sự tìm thấy lối vào mộ trầm thuyền, sau này tôi Đinh Ngọc Vũ Điệp sẽ là thuộc hạ của cậu, tùy ý sai bảo!" "Ngọc Vũ Điệp, đừng xúc động!" Dịch Táp thấy Đinh Ngọc Vũ Điệp cá cược với Trương Hạo, vội vàng lên tiếng ngăn cản. "Táp Táp, năng lực của Tổ Bài cô còn không rõ sao, tôi làm sao có thể thua, đã không thua thì có gì phải sợ!" Dịch Táp đương nhiên biết lời Đinh Ngọc Vũ Điệp nói không sai, nhưng cô nhìn dáng vẻ tự tin kia của Trương Hạo, trong lòng luôn có một dự cảm không lành.

Chỉ là đây là vụ cá cược giữa Đinh Ngọc Vũ Điệp và Trương Hạo, cô cũng không tiện nói nhiều.

Lúc này A Ninh đứng ra nói: "Đã như vậy, mọi người thu dọn một chút cùng xuống nước chứng kiến vụ cá cược của các người đi!" Nói xong cô liền sắp xếp thuộc hạ thay đồ lặn, mang theo bình dưỡng khí chuẩn bị xuống nước.

Dịch Táp nghe thấy sắp phải xuống nước, lên tiếng nói: "Không, bây giờ không thể xuống nước, chúng tôi cần nghỉ ngơi một tiếng mới có thể hồi phục." Thủy Tiêu tuy có năng lực hô hấp dưới nước, nhưng cực kỳ tiêu hao thể lực.

Mỗi lần xuống nước xong đều cần nghỉ ngơi một khoảng thời gian mới hồi phục được thể lực để xuống nước lần nữa, nếu không bọn họ cũng sẽ giống người thường, cần mang theo dưỡng khí.

Trước đó thuộc hạ của A Ninh vì không tìm thấy mộ trầm thuyền nên đã tiêu hao một lượng lớn dưỡng khí.

Bình dưỡng khí trên tàu đã không đủ, tổng cộng chỉ còn 7 bình chưa dùng, nếu Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp cũng dùng bình dưỡng khí thì cô không thể dẫn thuộc hạ cùng xuống nước.

Bất đắc dĩ A Ninh đành để mọi người nghỉ ngơi thêm một tiếng, đợi Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp hồi phục rồi mới xuống nước.

Một tiếng sau, hai người Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp đã hồi phục gần xong, A Ninh liền bảo mọi người thay trang bị chuẩn bị xuống nước. "Sếp, không xong rồi, có một bình dưỡng khí bị hỏng, không dùng được nữa." A Ninh nhận lấy bình dưỡng khí kiểm tra, phát hiện dưỡng khí bên trong đã xì hết, không còn chút áp suất nào, chắc chắn là hỏng rồi.

Vốn dĩ bình dưỡng khí đã không dư dả nay lại thiếu một cái, như vậy người chuẩn bị xuống nước sẽ có một người không có bình dưỡng khí để dùng. "Tôi ít nhất cần dẫn hai thuộc hạ xuống nước, các người tự thương lượng xem ai ở lại trên tàu đi." "Không cần thương lượng, Thiên Chân, Trương cố vấn, Bàn Tử, mọi người cứ đeo bình dưỡng khí vào đi, tôi không cần." "Cái gì?" "Tiểu Cữu cậu không định xuống nước à?" Mọi người nghe thấy Trương Hạo không cần bình dưỡng khí thì kinh hô một tiếng.

Trương Hạo cười cười: "Ai bảo với các người là tôi không xuống, tôi không xuống thì ai dẫn các người tìm lối vào mộ trầm thuyền, chỉ là tôi không cần bình dưỡng khí thôi." Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp nghe thấy không cần bình dưỡng khí cũng nhìn về phía Trương Hạo.

Nhiều năm qua theo bọn họ biết, lặn không cần bình dưỡng khí trừ Thủy Tiêu ra thì không ai có thể làm được.

Kể cả người của ba họ gia tộc Thủy Tiêu, trừ Thủy Tiêu ra, những người khác dù thủy tính tốt đến đâu cũng không thể lặn lâu mà không mang bình dưỡng khí. "Trương Hạo huynh đệ, cậu đừng có sính năng, nguy hiểm dưới nước lớn hơn cậu tưởng tượng nhiều đấy." "Tiểu Cữu, bọn họ nói đúng đó, dưới nước lỡ xảy ra chuyện gì căn bản không kịp cứu viện đâu." Trương Hạo lắc đầu: "Tình huống của tôi tôi tự rõ, mọi người đeo trang bị xong thì xuống nước đi." Dứt lời hắn đi tới mũi tàu, nhảy ùm một cái xuống biển.

Cả người chìm trong nước biển, cảm giác ngạt thở trong tưởng tượng lại không hề đến.

Ở dưới nước cũng không khác gì trên cạn, hô hấp vô cùng thuận lợi.

Đây là một cảm giác rất thần kỳ, rõ ràng cả người đều bị nước biển bao bọc, nhưng cảm giác lại giống hệt như đang ở trên đất liền.

Trương Hạo cảm thụ sự thần kỳ của năng lực hô hấp dưới nước một lát, rồi quạt tay bơi về phía mộ trầm thuyền.

Nhờ có tốc độ ra quyền 1/250 giây, tốc độ quạt tay của hắn cũng không chậm, nếu không phải do dao động của dòng nước và thân thể hắn đang tiến nhanh về phía trước, căn bản không dám tin là hắn đang bơi.

Bởi vì trong mắt người ngoài, hai tay hắn căn bản không hề cử động.

Đây là kết quả do tốc độ đã nhanh hơn tốc độ bắt hình của mắt người.

Sau khi Trương Hạo xuống nước, Trương cố vấn, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp, A Ninh cùng hai tên thuộc hạ cũng nhảy xuống theo.

Khi bọn họ nhìn thấy Trương Hạo cho dù không mang bình dưỡng khí mà vẫn hô hấp tự nhiên dưới nước thì ai nấy đều kinh ngạc đến ngây người.

Đặc biệt là Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp, thân là Thủy Tiêu bọn họ quá hiểu độ khó của việc lặn không mang dưỡng khí.

Nhưng biểu hiện của Trương Hạo lại ngoài dự đoán.

Hắn không những không cần mang bình dưỡng khí, mà tốc độ bơi dưới nước cũng cực nhanh.

Lúc này Trương Hạo lao đi như ngư lôi về một hướng.

Biểu hiện của Trương Hạo kích thích lòng hiếu thắng của hai người Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp.

Là Thủy Tiêu của ba họ gia tộc, là những người hiểu rõ sông nước nhất thế giới, sao có thể thua một người bình thường.

Bọn họ lập tức tung ra tuyệt chiêu Thủy Tiêu - Phi Ngư Quán, chỉ thấy chân hai người run lên, cả người bắn đi như tên lửa vừa rời bệ phóng.

Phi Ngư Quán là một trong Lục Nghệ của Thủy Tiêu, sử dụng dưới nước có thể tăng mạnh tốc độ bơi.

Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp dùng Phi Ngư Quán, vốn tưởng sẽ

đuổi kịp Trương Hạo trong nháy mắt.

Nhưng thời gian trôi qua, bọn họ phát hiện mình không những không lại gần được Trương Hạo, ngược lại còn bị bỏ xa hơn.

Điều này có nghĩa là cho dù dùng Phi Ngư Quán thì tốc độ bơi của họ cũng không bằng Trương Hạo.

Sự chấn kinh trong lòng hai người lúc này chỉ có mình họ hiểu.

Chương 45

Dù tận mắt chứng kiến, họ cũng không tin có người tốc độ bơi dưới nước lại có thể vượt qua Thủy Tiêu.

Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp dùng Phi Ngư Quán tiêu hao lượng lớn thể lực, mắt thấy không đuổi kịp Trương Hạo, đành phải dừng lại.

Bọn họ ra dấu tay giao lưu dưới nước. "Trương Hạo rốt cuộc là ai, không những có thể hô hấp dưới nước, tốc độ bơi còn nhanh hơn chúng ta nhiều như vậy!" "Cậu ta chẳng phải là Tiểu Cữu của Hạo Thiên Chân sao, cũng coi như là người Ngô gia, nhưng Ngô gia chưa từng thiệp liệp thủy mộ, sao thủy tính của cậu ta lại tốt thế?" "Mỗi lần cậu ta ra tay đều thể hiện thực lực khiến người khác phải nhìn với cặp mắt khác xưa, cậu ta nói tìm thấy vị trí mộ trầm thuyền, tôi thấy rất có khả năng là thật." Đinh Ngọc Vũ Điệp biến sắc: "Táp Táp, cậu ta tuy lợi hại, nhưng cô cũng không thể diệt uy phong của mình như thế, nếu cậu ta thắng vụ cá cược thì tôi phải làm thuộc hạ của cậu ta đấy!" Dịch Táp cười nhẹ, ra dấu: "Có một người sếp lợi hại như vậy cũng không phải là không thể!" Vị trí mộ trầm thuyền nằm dưới nước cách mũi tàu trăm mét về hướng Đông Bắc.

Nơi này có một rạn san hô lớn, lối vào bị san hô che lấp tầng tầng lớp lớp, nếu không phải định vị sóng âm có thể xuyên qua bất kỳ khe hở nhỏ nào thì căn bản không thể phát hiện ra.

Cho dù thuộc hạ của A Ninh có dùng đủ loại thiết bị tối tân, hay Thủy Tiêu dùng Tổ Bài dẫn lối cũng đều không tìm ra được.

Bởi vì vị trí của nó quá mức ẩn bí, lại ở trong biển lớn, môi trường xung quanh gây ra đủ loại ảnh hưởng, khiến thiết bị máy móc

kém nhạy bén hơn trên đất liền rất nhiều.

Thế mới khó phát hiện.

Nhưng đối với Trương Hạo thì đây không phải là vấn đề, độ chính xác của định vị sóng âm là không cần bàn cãi, cùng lắm chỉ là do môi trường khác nhau nên phạm vi truyền âm xa gần khác nhau mà thôi.

Trương Hạo nhảy xuống biển liền đi thẳng đến rạn san hô này, hắn tới nơi đợi vài phút thì những người khác mới lần lượt bơi tới. "Lối vào mộ trầm thuyền ở đây?" A Ninh chỉ vào rạn san hô rồi dùng tay ra dấu hỏi. "Không sai, ở ngay dưới rạn san hô này, bảo thuộc hạ của cô dọn sạch chỗ san hô này đi, tự nhiên sẽ phát hiện lối ra." A Ninh gật đầu, ra hiệu cho hai tên thuộc hạ bên cạnh dùng công cụ tiến lên dọn dẹp.

Khoan điện chống nước tác dụng dưới nước có hạn, dọn nửa ngày mới được một mảng nhỏ.

Bên cạnh, Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp nhíu mày: "Cứ tốc độ này thì hết dưỡng khí cũng chưa dọn xong, để chúng tôi đi." Dịch Táp ra hiệu xong liền bảo hai thuộc hạ của A Ninh tránh ra, sau đó tay cô xoay một vòng, chỉ thấy trong nước bỗng dưng xuất hiện một bàn tay khổng lồ đánh về phía rạn san hô. "Phanh" một tiếng trầm đục vang lên bên tai mọi người, ngay sau đó thấy mảng lớn san hô xuất hiện vết nứt như mạng nhện, từng mảng lớn bắt đầu bong ra.

Một bức tường xây bằng gạch xanh xuất hiện dưới lớp san hô. "Vãi chưởng, gạch xanh này mang đặc sắc Minh sơ rất mạnh, mộ trầm thuyền đúng là ở chỗ này thật!" "Trương Hạo huynh đệ đúng là thần thánh, cậu làm thế nào mà ở trên tàu đã định vị được vị trí mộ trầm thuyền thế?" "Tiểu Cữu quá lợi hại, mộ trầm thuyền người khác đều không tìm thấy, cậu lại tìm ra dễ dàng như vậy!" Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp nhìn thấy những người khác ra dấu tay tâng bốc

Trương Hạo, không khỏi đỏ mặt.

Uổng công còn thề thốt chắc nịch rằng chỉ cần mộ trầm thuyền ở dưới nước thì không thể không tìm ra, giờ thì hay rồi, bị vả mặt đôm đốp.

Đặc biệt là Đinh Ngọc Vũ Điệp còn cá cược với Trương Hạo, nếu thua thì phải làm thuộc hạ, mặc cho sai bảo.

Gã vừa nghĩ đến việc mình phải bị một người nhỏ tuổi hơn chỉ huy là thấy mất hết mặt mũi, hận không thể tìm cái lỗ nẻ nào chui xuống. "Đinh đại ca, anh thua rồi, anh phải làm đàn em của Tiểu Cữu tôi, anh không được nuốt lời đâu đấy!" Hạo Thiên Chân kéo Đinh Ngọc Vũ Điệp một cái, rồi ra dấu tay trước mặt gã. "Đinh Ngọc Vũ Điệp tôi là người thế nào, sao có thể nuốt lời!" Đinh Ngọc Vũ Điệp quay người ra dấu với Trương Hạo: "Đại ca, giờ tìm thấy mộ trầm thuyền rồi, chúng ta mau vào thôi!" "Ừ!" Trương Hạo ra dấu "OK" rồi để A Ninh phái hai tên thuộc hạ vào trước dò đường.

Lối vào u tối, chật hẹp, bên trong tình huống thế nào đều chưa biết, an toàn của bản thân thì hắn đảm bảo được, nhưng an toàn của Hạo Thiên Chân, Bàn Tử thì hắn không có cách nào đảm bảo.

Dù sao trong không gian chật hẹp hành động rất bất tiện, lỡ xảy ra nguy hiểm gì căn bản không kịp cứu viện.

Trước đó hắn từng nghĩ đến việc dùng định vị sóng âm thăm dò tình hình trong đường hầm, nhưng sóng âm truyền trong nước cự ly có hạn, căn bản không đủ để thám tra cả đường hầm.

Để đảm bảo an toàn cho bọn họ, biện pháp an toàn nhất vẫn là để người vào trước dò đường.

A Ninh chỉ huy hai tên thuộc hạ chui vào cửa hang thám thính, những người khác đợi bên ngoài.

Mười mấy phút sau, trong đường hầm đột nhiên có động tĩnh.

Chỉ thấy một chuỗi bong bóng khí to bằng miệng bát liên tục trào ra từ đường hầm, ngay sau đó là nước máu đỏ tươi, bên trong còn lẫn cả tay chân đứt lìa và thịt nát.

A Ninh nhìn thấy tay chân đứt lìa thì nhíu mày: "Họ xảy ra chuyện rồi, trong đường hầm có nguy hiểm!" "Rốt cuộc là thứ gì, lại có thể xé xác người ta ra thành dạng này?" "Liệu có phải là cá mập không?" Trương Hạo lắc đầu: "Với thể hình cá mập căn bản không chui lọt cái cửa này." "Vậy là cái gì, chúng ta tiếp theo là đi vào hay rút lui tại chỗ?" Trương Hạo nhất thời cũng không quyết định được, đúng lúc này, hắn bỗng chú ý thấy trong nước máu còn lẫn một lọn tóc.

Hắn nhặt lọn tóc lên đưa tới mũi ngửi ngửi, một mùi hương thoang thoảng xộc vào mũi.

Mùi hương này tuy là lần đầu ngửi thấy, nhưng miêu tả về nó thì đã nghe như sấm bên tai. "Nếu tôi đoán không lầm thì trong đường hầm hẳn là Cấm Bà, lát nữa mọi người theo sát sau lưng tôi cùng đi vào." "Cái gì?

Cấm Bà?" Mọi người xung quanh nghe Trương Hạo nói trong đường hầm có Cấm Bà thì sắc mặt lập tức trở nên cực kỳ khó coi. "Cấm Bà sợ lửa, nhưng dưới nước có thể cháy được chỉ có Long Hỏa trong truyền thuyết, chúng ta đi đâu kiếm Long Hỏa?" "Đúng đó, nghe nói Cấm Bà là do oan hồn phụ nữ mang thai bị ném xuống nước sinh ra, oán niệm cực lớn, không những có thể dùng tóc quấn lấy tấn công, mùi hương trên người chúng tỏa ra còn có thể mê hoặc tâm trí con người." "Hai người vừa rồi chắc là bị mê hoặc tâm trí, tàn sát lẫn nhau mới mất mạng!" Trương Hạo cười cười, Cấm Bà đáng sợ là thật, nhưng đó là đối với người khác.

Vốn dĩ trong đường hầm nếu là quái vật khác còn phải tốn chút

công phu mới được, còn Cấm Bà thì quá dễ đối phó rồi.

Phát Khâu Ấn là khắc tinh của mọi tà túy, một ấn tại tay, bách vô cấm kỵ, đối phó một con Cấm Bà tự nhiên không thành vấn đề. "Tôi tự biết chừng mực, tin tôi thì đi theo tôi." Trương Hạo ra dấu một cái rồi chui vào lối vào mộ trầm thuyền.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Trương cố vấn ba người nghĩ cũng chẳng nghĩ liền đi theo.

A Ninh không chỉ một lần chứng kiến thủ đoạn của Trương Hạo, cũng đi theo vào.

Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp thấy những người khác tin tưởng Trương Hạo như vậy, cộng thêm biểu hiện kinh người của Trương Hạo cũng đi theo.

Không gian trong đường hầm vô cùng chật hẹp, vừa đủ một người đi qua.

Cả đường hầm dốc thẳng xuống dưới, Trương Hạo không ngừng lặn xuống, vài phút sau hắn đã lặn cả trăm mét, lúc này mới đến cuối đường hầm.

Chân hắn vừa chạm đất, trong nước liền truyền đến một mùi hương quen thuộc. "Đây là cốt hương, quả nhiên có Cấm Bà canh giữ ở đây!" Trương Hạo vừa ra dấu xong thì thấy mọi người sau lưng đều mang vẻ mặt như gặp ma nhìn mình, còn không ngừng nháy mắt ra hiệu với mình, dường như rất sợ hãi.

Hắn quay đầu lại, một gương mặt trắng bệch không còn chút máu xuất hiện trong mắt hắn.

Cả khuôn mặt trắng như quét sơn, chải kiểu tóc búi của phụ nữ cổ đại.

Ả đang nhắm mắt, chu cái miệng nhỏ nhắn đỏ chót như quả anh

đào vươn về phía hắn.

Vốn dĩ bị hôn một cái cũng chẳng sao, nhưng vừa nghĩ đến việc Cấm Bà hình thành thế nào, Trương Hạo liền thấy buồn nôn.

Hắn theo bản năng né sang bên cạnh, kết quả liền thấy tóc tai rợp trời dậy đất cuốn về phía mình. "Cấm Bà, là Cấm Bà!" "Trương Hạo huynh đệ cẩn thận!" "Tiểu Cữu!" Sự đáng sợ của Cấm Bà mọi người đã sớm chứng kiến, hai tên thuộc hạ của A Ninh chính là bị Cấm Bà mê hoặc tâm trí, tàn sát lẫn nhau, cuối cùng chết không toàn thây.

Hiện tại Cấm Bà tấn công Trương Hạo, bọn họ muốn tiến lên giúp đỡ nhưng cũng đã bị tóc quấn lấy, căn bản không cử động được, chỉ có thể hô hoán nhắc nhở.

Trương Hạo cười khẽ, căn bản không để Cấm Bà vào mắt.

Hắn tâm niệm vừa động, từ không gian trữ vật lấy ra Phát Khâu Ấn.

Phát Khâu Ấn xuất hiện, khoảnh khắc đó một luồng ánh sáng đỏ từ trong ra ngoài tỏa ra, trong nháy mắt ánh sáng đỏ chiếu rọi cả đường hầm đỏ rực. "Á!" Ánh sáng đỏ xuất hiện, Cấm Bà phát ra một tiếng thảm thiết.

Nơi ánh sáng đỏ chiếu tới, những sợi tóc rợp trời kia toàn bộ biến mất không còn tăm hơi.

Thân thể Cấm Bà bị ánh sáng đỏ chiếu vào liền tan chảy như sô cô la, trong nháy mắt tiêu tán, chỉ để lại một khúc xương cỡ cánh tay chìm xuống đáy nước.

Mọi người nhìn thấy cảnh này đều kinh ngạc đến ngẩn người.

Chương 46

"Vừa rồi xảy ra chuyện gì thế?" "Một luồng ánh sáng đỏ lóe lên là Cấm Bà biến mất luôn." "Trương Hạo huynh đệ, thứ cậu cầm trên tay là cái gì, cũng quá lợi hại rồi!" Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ai dám tin quái vật đáng sợ như Cấm Bà lại bị một luồng ánh sáng đỏ giết chết.

Trương Hạo cũng không ngờ Phát Khâu Ấn lại có uy lực lớn như vậy, xem ra lời đồn nó là khắc tinh của mọi vật âm tà là không giả, dùng để đối phó với loại quái vật không có thực thể như Cấm Bà rất hữu dụng.

Hắn không trả lời câu hỏi của người khác, tâm niệm vừa động thu Phát Khâu Ấn vào không gian trữ vật. [Đinh!

Phát hiện vật phẩm đặc thù Hương Cốt.] Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu.

Hương Cốt chính là thứ Cấm Bà sau khi chết hóa thành, mang mùi hương nồng đậm, ngửi vào có thể ảnh hưởng tâm trí con người.

Vốn dĩ là một món đồ bình thường, không ngờ cũng là vật phẩm đặc thù.

Trương Hạo cúi người nhặt Hương Cốt dưới chân lên cất đi.

Hiện tại số lần dung hợp là 0, tuy có vật phẩm đặc thù trong tay cũng không dung hợp được.

Vẫn là nghĩ cách mau chóng tiến vào mộ trầm thuyền thám thính, đợi đến khi ra ngoài hệ thống sẽ thưởng số lần dung hợp.

Mộ Quỷ Cốc Tử thưởng 3 lần, Lỗ Vương Cung thưởng 7 lần, lần này mộ trầm thuyền nhất định phải kiếm được nhiều lần dung hợp

hơn.

Lỗ Vương Cung vì Đại Khuê chết nên bị trừ 1 lần dung hợp, lần này mộ trầm thuyền không có ai yếu cả, mỗi người đều có bản lĩnh đặc thù, hẳn sẽ không xảy ra nguy hiểm tính mạng.

Số lần dung hợp được thưởng chắc sẽ không ít hơn Lỗ Vương Cung. "Tiểu Cữu, nhặt khúc xương người đó làm gì, không sợ xui xẻo à!" Hạo Thiên Chân thấy Trương Hạo nhặt một khúc xương còn cất vào túi chống nước, vẻ mặt không hiểu. "Đó không phải xương thường mà là Hương Cốt, là dược liệu hiếm dùng để chế hương, giá trị vạn kim." Bàn Tử quanh năm buôn bán đồ cổ ở Phan Gia Viên, kiến thức rộng rãi nên đã sớm nhận ra.

Đã có Bàn Tử giải thích hộ, Trương Hạo cũng không nói thêm gì nữa.

Lúc này bọn họ đã đến cuối đường hầm, nơi này chính là cửa vào mộ trầm thuyền, chỉ cần kích hoạt cơ quan là cửa sẽ mở.

Trương Hạo phát ra một luồng sóng âm kỳ lạ về phía cuối đường hầm, âm thanh xuyên qua khe hở sàn nhà đi xuống.

Khi những sóng âm này phản hồi lại, trong đầu hắn liền hình thành một bức tranh hoàn chỉnh, tình hình dưới sàn nhà hiện lên rõ mồn một.

Cơ quan mở cửa chính là một viên gạch ở cuối đường.

Trương Hạo ra dấu tay bảo mọi người đứng lên viên gạch cuối cùng, sau đó dẫm mạnh chân xuống viên gạch đã đánh dấu.

Khi viên gạch lún xuống, bên tai mọi người vang lên tiếng máy móc chuyển động.

Ngay sau đó "Oanh" một tiếng, sàn nhà dưới chân trực tiếp mở ra từ ngoài vào trong.

Lập tức một lực hút khổng lồ từ dưới chân truyền đến, thoáng cái hút tất cả mọi người vào trong.

Trương Hạo chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, đợi đến khi ngoi lên mặt nước lần nữa thì đã xuất hiện trong một gian mộ thất.

Giữa mộ thất là một hồ nước tròn, có bậc thang đi lên.

Trên mặt đất xung quanh bày đầy các loại bình lọ, cái nhỏ cỡ nắm tay trẻ con, cái lớn cao đến nửa người. "Phù... phù... phù!" Trương Hạo ngoi lên, những người khác cũng nối đuôi nhau ngoi đầu lên mặt nước.

Bàn Tử nóng lòng tháo mặt nạ xuống, gã thở hổn hển: "Mẹ bà nó, nghẹn chết ông rồi, Trương Hạo huynh đệ cậu đúng là lợi hại, không đeo bình dưỡng khí mà có thể kiên trì dưới nước lâu như vậy." Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp vẻ mặt càng như gặp ma.

Dịch Táp giơ tay xem đồng hồ nói: "Từ lúc chúng ta xuống nước đến giờ đã hơn hai tiếng, trình độ này ngay cả Thủy Tiêu chúng tôi cũng không làm được, rốt cuộc cậu làm thế nào?" "Còn thế nào nữa, chẳng qua là nắm được phương pháp hô hấp đặc thù, dưới nước lượng dưỡng khí tiêu hao cực nhỏ, người không hiểu thì tưởng là có thể hô hấp dưới nước thôi." Trương Hạo biết bài văn này người khác sẽ không tin, nhưng tin hay không đối với hắn chẳng ảnh hưởng gì. "Keng keng!" Đúng lúc này, trong mộ thất đột nhiên truyền đến tiếng va chạm của đồ gốm sứ.

Mọi người đồng thời nhìn quanh, phát hiện tất cả mọi người trong đội đều đang ở dưới nước, chưa ai lên bờ, càng không thể chạm vào những đồ bồi táng kia. "Kẻ nào giả thần giả quỷ!" Bàn Tử gầm lên một tiếng, tiếng vang vọng mãi trong mộ thất, ngoài ra không có hồi đáp nào khác.

Gã từ dưới nước theo bậc thang leo lên, vừa đi hai bước thì trượt

chân, cả người ngã lăn ra đất. "Bàn Tử, sao thế?" "Dưới chân có cái gì đó, nhớt nhát, không cẩn thận dẫm phải nên ngã." Trương Hạo từ dưới nước đi lên, thấy trong mộ thất có một hàng dấu chân cỡ bàn chân trẻ con đứt quãng kéo dài ra đường hầm bên ngoài mộ thất.

Bàn Tử từ dưới đất bò dậy, lấy dao găm cạo một ít chất nhầy đưa lên mũi ngửi. "Đây là thi chá, hình thành khi thi thể ở trong môi trường ẩm ướt tăm tối lâu ngày." "Bàn Tử, ý anh là dấu chân này do Tống Tử để lại?" Hạo Thiên Chân hỏi.

Bàn Tử gật đầu: "Không sai, động tĩnh vừa rồi e là cũng do Tống Tử gây ra." Nói xong gã liền lần theo hướng ngược lại của dấu chân đi về phía góc mộ thất. "Mọi người mau lại xem, chỗ này có một cỗ quan tài." Trương Hạo đi qua xem, giữa đống bình lọ quả nhiên có một cỗ quan tài nhỏ, nhìn kích thước đó tối đa cũng chỉ đựng vừa một đứa trẻ sơ sinh. "Bên này cũng có một cỗ quan tài." Đinh Ngọc Vũ Điệp ở một góc khác hô lên.

Mọi người lại chuyển qua góc đó xem xét, phát hiện giống hệt cỗ quan tài nhỏ trước đó, chỉ có điều trong quan tài này còn có thứ gì đó nhớt nhát.

Nhìn qua thì giống với thi chá do dấu chân nhỏ trên mặt đất để lại. "Keng keng, keng keng!" Đúng lúc này, một cái hũ sành cao nửa người đột nhiên đổ xuống, sau đó lăn nhanh trên mặt đất. "Là Tống Tử, mau đuổi theo!" Trương Hạo hô một tiếng rồi đuổi theo.

Hũ sành lăn trên đất rất nhanh, nhưng cũng không thoát khỏi sự truy kích của Trương Hạo.

Trương Hạo bộc phát 500% tốc độ, vài ba bước đã đuổi kịp, một chân dẫm lên hũ sành.

Lúc này, từ trong hũ sành đột nhiên truyền đến một luồng quái lực, suýt chút nữa hất hắn văng ra.

Hắn gia tăng lực chân mới áp chế được hũ sành.

Thứ bên trong giãy giụa vài cái thấy không thoát khỏi sự khống chế của Trương Hạo liền từ trong hũ bò ra.

Là một con Tống Tử hình dáng trẻ con, thi thể nó được bảo quản vô cùng hoàn hảo, biểu cảm trên mặt sống động như thật, nếu không phải bề mặt cơ thể bị phủ một lớp chất nhầy như sáp, trông chẳng khác gì người sống.

Thứ đó chính là thi chá sinh ra do thi thể ở lâu trong môi trường ẩm ướt, cũng chính nhờ thứ này mà thi thể Tiểu Tống Tử mới bảo quản hoàn hảo như vậy. "Lạc lạc lạc..." Tiểu Tống Tử trong miệng lẩm bẩm gì đó, tay cũng liên tục ra hiệu về phía trước, nhìn dáng vẻ như có điều gì muốn nói với Trương Hạo. "Ái chà, có con Tiểu Tống Tử thật này!" Bàn Tử đuổi tới nơi nhìn thấy Tiểu Tống Tử thì kinh hô. "Tiểu Cữu, thứ này có ý gì, sao cháu cảm giác nó như có lời muốn nói với cậu vậy?" Trương Hạo gật đầu: "Không sai, chỉ là tôi không hiểu nó có mục đích gì, Trương cố vấn anh có nghe hiểu nó nói gì không?" Trương cố vấn vội vàng lắc đầu: "Không, không, không, tôi đâu có hiểu!" Trương Kỳ Lân rõ ràng hiểu tiếng của thây ma (Thi ngữ), giờ vì không muốn lộ thân phận nên giả vờ.

Thực ra động tác của Tiểu Tống Tử đã biểu lộ ý tứ, Trương Hạo chẳng qua là nắn gân Trương Kỳ Lân thôi, xem hắn rốt cuộc định giả vờ đến bao giờ. "Vậy giờ làm sao?

Con Tiểu Tống Tử này xử lý thế nào?" Trương Hạo giả vờ không biết ý của Tiểu Tống Tử.

Chương 47

"Tôi thấy dáng vẻ của Tiểu Tống Tử không giống có ác ý, nó hình như muốn tìm sự giúp đỡ, nên mới dẫn đường phía trước cho chúng ta." "Trương cố vấn, anh không phải nghe không hiểu Tiểu Tống Tử nói gì sao, thế sao lại biết nó đang tìm sự giúp đỡ?" "Hề hề, đoán, đều là đoán thôi." Trương cố vấn cười gượng hai tiếng rồi chuyển chủ đề: "Nói không chừng nó từng gặp Ngô Tam Thúc, giờ là dẫn chúng ta đi tìm Ngô Tam Thúc, chúng ta cứ để nó dẫn đường xem sao." "Ừm, đây cũng là một cách." Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp gật đầu, tán đồng suy nghĩ của Trương cố vấn.

Những người khác cũng không có ý kiến.

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu Trương Hạo. [Đinh!

Kịch bản mấu chốt kích hoạt nhiệm vụ nhánh: Tiểu Tống Tử cầu cứu.

Giúp đỡ Tiểu Tống Tử giải quyết khó khăn, hoàn thành nhiệm vụ thưởng 3 lần dung hợp.] Cư nhiên còn có nhiệm vụ nhánh, hơn nữa phần thưởng lại là số lần dung hợp.

Đây chính là thứ Trương Hạo đang cần, vả lại độ khó nhiệm vụ chắc cũng không lớn, đã vậy giúp Tiểu Tống Tử một tay cũng không sao.

Trương Hạo nới lỏng chân, để cái hũ có thể lăn tiếp, hắn muốn xem Tiểu Tống Tử đột nhiên xuất hiện dẫn đường rốt cuộc là có mục đích gì.

Tiểu Tống Tử thấy hũ sành lại có thể lăn được, nó đuổi theo cái hũ rồi lại chui tọt vào trong, sau đó điều khiển hũ sành lăn đi, "keng

leng keng lang" một trận dẫn đường phía trước. "Theo sau!" Ra khỏi mộ thất là một con đường hầm thẳng tắp, hai bên mặt đất có hai hàng rãnh.

Hũ sành vừa lăn vào trong đường hầm, liền thấy phía trên rãnh trái phải lần lượt rơi xuống hai viên đá tròn to bằng nắm tay, đập vào rãnh bắn ra tia lửa.

Sau đó "Oanh" một tiếng, hai hàng rãnh bùng lên ngọn lửa hừng hực, chiếu sáng cả đường hầm như ban ngày. "Uỳnh!" Mấy người Trương Hạo đi theo sau Tiểu Tống Tử vào đường hầm xong thì phía sau truyền đến một tiếng vang lớn, chỉ thấy một tảng đá khổng lồ rơi xuống bịt kín lối vào. "Vút, vút, vút..." Cùng lúc tảng đá rơi xuống, bên tai mọi người vang lên tiếng máy móc chuyển động, ngay sau đó là rợp trời tên mũi tên từ trong khe hở trên tường bắn ra.

Vô số mũi tên đan thành một tấm lưới khổng lồ bao trùm tất cả mọi người trong đường hầm.

Đường hầm trống trải căn bản không có chỗ trốn. "Mẹ kiếp, Bàn gia ta chẳng lẽ phải chết ở đây sao!" Bàn Tử dứt lời thì Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp liền tung ra Phiên Giang Thủ, chỉ thấy hai bóng mờ hình bàn tay xuất hiện chắn trước mặt mọi người, gạt phăng những mũi tên bắn tới.

Vừa cản được một đợt tên, đợt tên tiếp theo lại nối đuôi nhau tới.

Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp lại lần nữa dùng Phiên Giang Thủ cản lại.

Tên từ trong tường bắn ra như vô cùng vô tận, hết đợt này đến đợt khác.

Mỗi lần sử dụng Phiên Giang Thủ đều tiêu hao rất lớn thể lực.

Hai người Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp chốc lát sau mặt mày đã

trắng bệch, uy lực của Phiên Giang Thủ cũng ngày càng yếu, mắt thấy sắp không đỡ nổi tên bắn tới.

Đúng lúc này một thanh đao đen lớn xuất hiện chắn trước mặt mọi người.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử nhìn thấy thanh đao lập tức ngẩn người. "Đây chẳng phải là Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca sao, sao lại ở trong tay Trương cố vấn?" "Đúng đó, Trương cố vấn chuyện này là sao?" Trương cố vấn không để ý, hắn liên tục vung vẩy Hắc Kim Cổ Đao trong tay đỡ tên bắn tới.

Thân thủ hắn cực giỏi, di chuyển liên tục trước mặt mọi người, gạt phăng toàn bộ tên bắn tới.

Mưa tên kéo dài hơn mười phút mới ngừng, Trương cố vấn cũng dừng lại.

Hắn đeo Hắc Kim Cổ Đao lên lưng định đi tiếp.

Hạo Thiên Chân một phen chặn lại: "Trương cố vấn, sao tôi cảm thấy anh rất giống một người, còn Hắc Kim Cổ Đao trên lưng anh là thế nào?" Trương Hạo cười cười, sở dĩ hắn không ra tay chính là để ép Trương Kỳ Lân ra tay, xem hắn còn giả vờ thế nào.

Trương cố vấn nhe răng cười, sau đó thân thể hắn liên tục vặn vẹo, tiếng xương cốt ma sát vang lên bên tai mọi người.

Trong nháy mắt Trương cố vấn đã thay hình đổi dạng, trừ thể hình ra thì diện mạo cả người cũng đổi mới hoàn toàn. "Tiểu Ca, thật sự là anh!" Hạo Thiên Chân mừng rỡ. "Cẩn thận!" Đúng lúc này, cơ quan vừa dừng đột nhiên khởi động lại, lại một trận mưa tên xuất hiện.

Trương Hạo, Trương Kỳ Lân đồng thời ra tay cản phá, gạt được đa số mũi tên.

Vì cơ quan khởi động đột ngột, hai người ra tay hơi chậm, vẫn có

mười mấy mũi tên xuyên qua phòng ngự bắn trúng mọi người.

Sau khi Trương Hạo, Trương Kỳ Lân bày ra tư thế phòng ngự, mưa tên lại đột ngột dừng lại. "Ái chà, đau chết Bàn gia rồi!" "Bàn gia ta chắc không chết chứ!" Mưa tên vừa dừng, tiếng kêu rên của Bàn Tử đã vang lên bên tai mọi người.

Trương Hạo quay đầu nhìn lại thì thấy đa số mũi tên đều cắm trên người Bàn Tử. "Đừng kêu nữa, không chết được đâu, mấy cái này đều là đầu tên hoa sen, chỉ bám vào người thôi chứ không lấy mạng đâu." Trương Hạo giật một mũi tên trên người Bàn Tử xuống, căn bản không cắm vào thịt, chỉ bị thương ngoài da chút xíu. "Hả, đúng là kỳ quái thật, tốn bao công sức thiết kế cái cơ quan này, lại không lấy mạng người, chủ mộ rốt cuộc có mục đích gì?" Câu hỏi của Bàn Tử cũng là nghi vấn của Trương Hạo.

Cơ quan trong cổ mộ thông thường đều chí mạng, muốn ác độc bao nhiêu có bấy nhiêu, mục đích là ngăn cản người ta vào mộ.

Nhưng cơ quan trong đường hầm này dường như không muốn lấy mạng người.

Bỗng nhiên, hắn chú ý thấy bên trong đầu tên còn có một cây kim nhỏ, hẳn là làm bằng đồng xanh, bề mặt đã bị gỉ xanh bao phủ.

Dịch Táp nhìn thấy kim đồng xanh thì sắc mặt biến đổi: "Xem ra hướng tôi tìm không sai, trong mộ trầm thuyền quả nhiên có manh mối về sự kiện mười mấy năm trước." "Mười mấy năm trước sự kiện gì, lại sao lại liên quan đến mộ trầm thuyền?" Bàn Tử hỏi.

Dịch Táp nhìn quanh mọi người trả lời: "Ba họ gia tộc Thủy Tiêu chúng tôi mỗi đời đều xuất hiện một Thủy Tiêu, chắc mọi người đều biết.

Thủy Tiêu không những có năng lực hô hấp dưới nước mà còn

biết Thủy Tiêu Lục Nghệ, là người có địa vị cao nhất trong gia tộc.

Nhưng mười tám năm trước, tinh anh Dịch gia chúng tôi toàn bộ xuất động, lúc hạ một ngôi mộ thì xảy ra sự cố.

Tinh anh gia tộc tổn thất hết, chỉ còn lại mình tôi.

Tôi cũng từ lúc đó bắt đầu thân thể biến dị, trở thành Thủy Tiêu thế hệ mới của Dịch gia.

Bất quá tôi khác với các Thủy Tiêu khác, sau khi biến dị tính cách không hề thay đổi, các Thủy Tiêu khác sau khi thành Thủy Tiêu đều tính tình đại biến, cứ như thay đổi thành người khác vậy.

Sau này tôi qua điều tra phát hiện chuyện Thủy Tiêu dường như không đơn giản như vậy, cho nên vẫn luôn truy tra, cuối cùng tra được đến trong mộ trầm thuyền." "Đinh huynh đệ ẻo lả như bây giờ cũng là do quan hệ biến dị sau khi thành Thủy Tiêu à?" Bàn Tử nhìn Đinh Ngọc Vũ Điệp cười nói.

Dịch Táp cười cười: "Không, chính xác mà nói thì là Thủy Tiêu thế hệ này của bọn tôi đều không xảy ra biến hóa rõ rệt, nhưng năng lực cũng không bằng những kẻ tâm tình đại biến kia." Trương Hạo trước đó đã đoán cái gọi là Thủy Tiêu thực ra là người bị cái vị "Thần" kia chiếm giữ thân thể, hiện tại xem ra suy đoán không sai.

Chỉ là ở giữa đã xảy ra biến cố gì đó mới dẫn đến việc Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp thế hệ Thủy Tiêu này không hoàn toàn biến dị.

Cũng có nghĩa là Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp không được tính là Thủy Tiêu hoàn chỉnh, cho nên năng lực Thủy Tiêu của bọn họ cũng có hạn.

Còn về việc tại sao lại gây ra tình huống này, Trương Hạo đoán hẳn là ý thức của kẻ thao túng sau màn theo thời gian trôi qua đã không ngừng yếu đi, đã không còn năng lực hoàn toàn chiếm giữ thân

thể người khác.

Mới khiến cho Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp tuy là Thủy Tiêu nhưng vẫn giữ được ý thức của bản thân.

Chỉ có khi bọn họ sử dụng Tổ Bài thì mới tạm thời mất đi quyền khống chế thân thể.

Kết hợp những manh mối này, rất dễ nghĩ ra tại sao bọn họ lại muốn có được Phát Khâu Ấn.

Phát Khâu Ấn có năng lực lưu trữ ý thức và ký ức.

Chương 48

Bọn họ chỉ cần bảo tồn ý thức và ký ức trong Phát Khâu Ấn thì sẽ không bị yếu đi nữa, sau đó thông qua thủ đoạn đặc thù chiếm giữ thân thể mới là có thể tiếp tục vĩnh sinh.

Trong thế giới đạo mộ, đồng xanh ngoài năng lực cụ tượng hóa còn có năng lực tẩy xóa ký ức.

Mũi tên bắn ra trong đường hầm đều là đầu tên hoa sen, không gây thương tích tính mạng, nhưng bên trong mỗi mũi tên đều có một cây kim đồng xanh.

Hai thứ kết hợp lại là có thể hiểu mục đích thiết kế cơ quan này rốt cuộc là gì rồi, nó không phải muốn lấy mạng người mà là muốn tẩy xóa ký ức. "Các người sau này tốt nhất đừng dùng Tổ Bài nữa." Trương Hạo lên tiếng nhắc nhở, còn chuyện họ tin hay không thì không phải việc của hắn. "Trương Hạo huynh đệ, có phải cậu biết chút gì đó không?" Dịch Táp nghe lời nhắc nhở lập tức phản ứng lại. "Tôi cũng không chắc, vẫn nên tiếp tục thám thính mộ trầm thuyền, bên trong có lẽ sẽ tìm được đáp án." "Keng keng, keng keng..." Lúc này, cái hũ sành dẫn đường phía trước lại lăn đi.

Trương Hạo ung dung đi theo sau hũ sành, một lát sau đã đến cuối đường hầm.

Nơi này có một cánh cửa đá, hình bát giác, cao hơn một người, rộng chừng hai mét.

Hũ sành vừa tới gần cửa đá liền bị bật ra, phảng phất như trong vô hình có bàn tay lớn đang đẩy vậy, bất luận nó nỗ lực thế nào cũng không thể lại gần cửa đá. "Ngũ Hành Bát Quái!" Trương Kỳ Lân lẩm bẩm một câu rồi bước lên, vươn hai ngón tay thon dài sờ soạng trên

cửa đá. "Đây là Phát Khâu Chỉ, vị Tiểu Ca này rốt cuộc là ai, lại biết tuyệt kỹ Phát Khâu Chỉ đã thất truyền!" Dịch Táp nhận ra chiêu thức Trương Kỳ Lân dùng chính là Phát Khâu Chỉ thì kinh ngạc không thôi. "Có cần phải ngạc nhiên thế không, Trương Hạo huynh đệ của tôi cũng biết mà." "Không sai, Tiểu Cữu cháu cũng biết!" Dịch Táp nghe vậy vẻ mặt như gặp ma, thân thủ Trương Hạo lợi hại cô đã chứng kiến, không ngờ cậu ta còn biết loại tuyệt kỹ thất truyền này.

Trương Hạo cười cười, hắn biết cái gì mà Phát Khâu Chỉ, chẳng qua dựa vào cường độ thân thể và sức mạnh bắt chước làm theo thôi.

Nhưng cho dù như vậy, hắn dùng Phát Khâu Chỉ cũng không hề kém cạnh Trương Kỳ Lân, uy lực thậm chí còn lớn hơn. "Tiểu Ca, thế nào rồi, có phá giải được cơ quan trên cửa đá không?" Trương Hạo đi tới trước cửa đá hỏi.

Trương Kỳ Lân gật đầu không lên tiếng, chỉ thấy hắn đột nhiên phát lực cắm hai ngón tay vào trong cửa đá, sau đó bắt đầu xoay chuyển.

Một trận tiếng máy móc chuyển động qua đi liền nghe thấy "Oanh" một tiếng, cánh cửa đá hình bát giác mạnh mẽ thu vào tám phía, lộ ra một lối vào.

Cửa đá mở ra trong nháy mắt, A Ninh và Bàn Tử lập tức chuyển hướng đèn pin, chiếu sáng vào trong.

Sau cửa đá là một gian mộ thất rộng cả trăm mét vuông, bên trong chi chít xếp đầy những cỗ quan tài nhỏ.

Những quan tài này giống hệt cái mà nhóm Trương Hạo vừa phát hiện khi mới vào mộ. "Bồi táng Kim Đồng Ngọc Nữ bình thường cũng chỉ một đôi, trong này quan tài nhỏ ít nhất cả trăm cái, rốt cuộc là kẻ nào cần dùng đến nhiều Kim Đồng Ngọc Nữ như vậy?" Dù là Bàn Tử gan to bằng trời, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng kinh ngạc

không thôi. "Người xưa thật là ngu muội, chết rồi còn hại người, vì hắn mà cả trăm đứa trẻ phải mất mạng oan uổng." Hạo Thiên Chân nhìn căn phòng đầy quan tài nhỏ phẫn nộ nói. "Được rồi, vào xem rốt cuộc là thế nào, tại sao Tiểu Tống Tử lại dẫn chúng ta tới đây." Trương Hạo nói một câu rồi đi vào mộ thất.

Vừa bước vào mộ thất liền cảm giác nhiệt độ xung quanh giảm xuống vài độ, âm phong từng trận.

Hắn tới gần một cỗ quan tài nhỏ mở nắp ra, phát hiện bên trong nằm một thi thể trẻ sơ sinh, dây rốn dưới thân còn chưa cắt.

Bàn Tử thấy thi thể thì đầy mặt nghi hoặc: "Không đúng nha, Kim Đồng Ngọc Nữ sẽ không vẽ bùa lên người." Trương Hạo cũng phát hiện dị thường, khi hắn nhìn thấy cái xác này luôn cảm giác có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại không nói lên được là chỗ nào.

Lúc này, Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp đi tới, liên tục ra dấu với thi thể trong quan tài. "Nhanh, mở các quan tài khác ra xem bên trong có phải tình huống tương tự không!" Dịch Táp phân phó Đinh Ngọc Vũ Điệp. "Được rồi, Táp Táp." Đinh Ngọc Vũ Điệp đáp một tiếng vội vàng mở nắp các quan tài lân cận, chỉ thấy tình huống trong mỗi quan tài đều giống nhau.

Bên trong đều là thi thể trẻ sơ sinh, trên người chúng đều vẽ đầy bùa chú. "Tôi từng đọc trong một cuốn cổ tịch, đây là Phong Linh Phù, phong ấn linh hồn người vào trong xác chết, sức mạnh bùa chú không tan, linh hồn bất diệt." Dịch Táp lại nhận ra bùa chú.

Nếu cô không nhìn nhầm, thì Tiểu Tống Tử dẫn nhóm Trương Hạo tới đây hẳn là muốn nhờ bọn họ giúp xóa bỏ bùa chú trên người.

Dịch Táp cũng nghĩ giống Trương Hạo, cô trực tiếp dùng tay xóa đi bùa chú trên thi thể.

Giây tiếp theo cô liền trợn trắng mắt, giống như biến thành một người khác, dùng giọng nói hùng hồn nói: "Đáng tiếc, cái xác này không thọ được bao lâu, phải đổi cái xác mới thôi!" "Không ổn!" Nhìn thấy phản ứng của Dịch Táp, Trương Hạo lập tức hiểu ra chuyện gì.

Những thi thể trẻ sơ sinh này căn bản không phải Kim Đồng Ngọc Nữ bồi táng, mà là vật chứa dùng để lưu trữ ý thức và ký ức!

Theo lời Dịch Táp, năng lực của gia tộc Thủy Tiêu đời sau kém hơn đời trước, đến thế hệ bọn họ thậm chí còn không bị tính tình đại biến.

Từ đó có thể suy đoán cái gọi là "Thần", ý thức của bọn chúng cũng không phải vĩnh sinh bất hủ.

Theo thời gian trôi qua, ý thức sẽ ngày càng yếu đi, cuối cùng thậm chí không thể cưỡng ép chiếm cứ thân thể người khác.

Cho nên bọn chúng cần vật chứa có thể lưu trữ ý thức.

Ấn Phát Khâu là một, tổ bài của Tam Tính Thủy Tiêu là một, những đứa bé toàn thân vẽ đầy bùa chú này cũng vậy.

Bọn chúng đem ý thức lưu trữ vào trong vật chứa đặc thù, hẳn là có thể trì hoãn ý thức suy yếu, như vậy sẽ có đủ thời gian tìm kiếm thân thể mới.

Mà căn cứ vào vật chứa khác nhau, tác dụng trì hoãn cũng có mạnh có yếu.

Ấn Phát Khâu hẳn là thứ có hiệu quả tốt nhất, nếu không bọn chúng sẽ không vì Ấn Phát Khâu mà diệt cả Phát Khâu Môn.

Phát Khâu Môn truyền thừa mấy ngàn năm, nội tình sâu xa, cho dù bị diệt thì kẻ thù cũng phải trả cái giá cực lớn.

Trong tình huống sở hữu những thứ như tổ bài mà vẫn muốn

cướp đoạt Ấn Phát Khâu, càng chứng minh điểm này.

Còn về những đứa bé vẽ đầy bùa chú này, hiệu quả chắc sẽ không quá tốt, nếu không cũng chẳng cần dùng nhiều cái như vậy để lưu trữ ý thức.

Sở dĩ làm ra nhiều đứa bé như vậy, hẳn là vì đề phòng lỡ có chuyện gì xảy ra thì cũng có cái dự phòng. "Mày là ai, tại sao lại xuất hiện trong cơ thể tao!" Dịch Táp toàn thân run rẩy, giọng nói lại thay đổi, biến về giọng gốc, mắt cũng không còn trợn trắng dã nữa.

Cô vừa dứt lời, thân thể lại run lên, giống như có hai người đang đánh nhau trong cơ thể cô vậy. "Mày không cần biết tao là ai, muốn bớt đau khổ thì đừng có chống cự, ngoan ngoãn để tao cắn nuốt mày!" "Nằm mơ, tao có chết cũng không để mày đạt được mục đích đâu!" ...

Đinh Ngọc Vũ Điệp đứng bên cạnh nhìn phản ứng của Dịch Táp chỉ biết cuống cuồng, không biết làm thế nào mới giúp được cô ấy. "Trương Hạo huynh đệ, cậu hiểu biết nhiều, cậu nhất định phải cứu Táp Táp, chỉ cần cậu cứu được Táp Táp, sau này tôi làm trâu làm ngựa cho cậu cũng tuyệt không hai lời!" Bàn Tử nhíu mày nói: "Cô nói cái gì đấy, đánh cược thua vốn dĩ đã phải làm đàn em cho Trương Hạo huynh đệ rồi, sao bây giờ còn lôi ra đàm phán điều kiện nữa." Đinh Ngọc Vũ Điệp vẻ mặt xấu hổ: "Là tôi lỡ lời, lão đại, cậu mau nghĩ cách cứu Táp Táp đi!" "Ừ!" "Tốt quá rồi, Trương Hạo huynh đệ có cách gì cứu Táp Táp không?" "Tôi tự có tính toán." Trương Hạo nhớ lại lần trước có ý thức của kẻ khác chạy vào trong đầu mình, muốn chiếm cứ thân thể hắn.

Giờ phút nguy cấp một đầu Kỳ Lân xuất hiện, chỉ bằng một tiếng gầm thét đã nuốt chửng đạo ý thức kia.

Cũng chính vì vậy mà hắn mới có được rất nhiều ký ức không thuộc về mình, mới hiểu rõ hơn về những kẻ muốn thông qua việc

chiếm xác người khác để đạt được vĩnh sinh này.

Lúc này ý thức trong cơ thể Dịch Táp hẳn là rất suy yếu, sẽ không tạo thành bất cứ uy hiếp gì đối với hắn.

Chỉ cần để nó đi vào trong cơ thể mình, nháy mắt có thể bị tiêu diệt.

Như vậy không chỉ có thể cứu được Dịch Táp, kiếm được một món nợ ân tình, mà còn có thể khiến Đinh Ngọc Vũ Điệp tâm cam tình nguyện làm việc cho mình.

Nhìn thế nào cũng là một vụ buôn bán lời to.

Chương 49

Hơn nữa nếu vận khí không tệ, còn có thể lấy được một ít tin tức về bọn chúng.

Cuối cùng Trương Hạo vẫn lắc đầu, làm như vậy tuy rủi ro rất thấp, nhưng cũng không thể vạn vô nhất thất.

Dịch Táp cần cứu nhưng không thể dùng phương pháp này.

Sau đó hắn lại nghĩ đến tấm tổ bài của gia tộc Tam Tính Thủy Tiêu lấy được ở Lỗ Vương Cung.

Nếu lấy thứ đó ra, tưởng chừng thứ trong người Dịch Táp sẽ rất vui lòng chui ra khỏi cơ thể cô. "Dịch Táp, cô đừng phản kháng trước, để nó ra đây đàm phán với tôi." Trương Hạo nói với Dịch Táp, bảo cô đừng giãy dụa.

Dịch Táp tuy sợ hãi, nhưng vừa nghĩ tới những biểu hiện phi phàm của Trương Hạo, vẫn lựa chọn tin tưởng hắn, quả nhiên liền buông xuôi đề kháng, để đạo ý thức chui ra từ xác đứa bé tạm thời chiếm cứ thân thể cô. "Tiểu tử, ngươi có gì để nói?" Trương Hạo cười cười: "Ngươi không phải nói cơ thể của cô ấy đã sắp chết rồi sao, vậy ngươi dứt khoát trực tiếp từ bỏ cơ thể cô ấy, chui vào trong thứ này đi." "Tổ bài, trên người ngươi cư nhiên lại có thứ như tổ bài!" "Thế nào, có muốn vào trong tổ bài không?" Dịch Táp mắt trừng lớn tròn vo, vẻ mặt hưng phấn.

Trương Hạo biết mình đoán đúng rồi, tổ bài hẳn là cũng có tác dụng lưu trữ ý thức, hơn nữa hiệu quả còn không tầm thường.

Nếu không lúc này Dịch Táp đang bị kẻ khác chiếm xác sẽ không có biểu hiện như vậy. "Được, ta đáp ứng yêu cầu của ngươi." Trương Hạo sững sờ, hắn không ngờ đối phương lại đáp ứng yêu cầu

của hắn dễ dàng như vậy.

Đạo ý thức này đã không biết tồn tại bao nhiêu năm, là cáo già thành tinh.

Tổ bài khẳng định còn có tác dụng khác, nếu không hắn sẽ không đồng ý đi vào trong đó.

Hơn nữa tổ bài đang ở trên tay mình, hắn một khi đi vào trong đó chẳng phải là cá nằm trên thớt, mặc người xử lý sao.

Nhưng đạo ý thức này lại không hề có chút sợ hãi nào.

Ở giữa chuyện này khẳng định còn có uẩn khúc gì đó, chỉ có điều với thực lực của chính mình thì căn bản không sợ.

Cho nên Trương Hạo cho dù biết đạo ý thức này có ý đồ khác, hắn cũng vẫn đồng ý để ý thức đi vào trong tổ bài.

Không đợi Trương Hạo nói tiếp cái gì, Dịch Táp liền trực tiếp chộp lấy tổ bài, ngón tay vạch một cái lên trên liền rạch ra một đạo khẩu tử.

Máu tươi dính vào trên tổ bài, nó lập tức phát ra ánh sáng màu lam chói mắt.

Cùng lúc đó giống như có thứ gì đi vào trong, lam quang lóe lên vài cái rồi tiêu tán.

Đồng thời Dịch Táp cũng khôi phục lại, một lần nữa khống chế thân thể của mình. "Táp Táp, cô thế nào rồi?" "Tôi không sao." Dịch Táp đáp một tiếng, sau đó nhìn về phía tổ bài trong tay Trương Hạo. "Đa tạ Trương Hạo huynh đệ ra tay cứu giúp, sau này có chuyện gì cứ việc sai bảo.

Ngoài ra tôi còn muốn hỏi một chút, Tam Tính Thủy Tiêu mỗi nhà đều có một tấm tổ bài, tổ bài Khương gia ngàn năm trước bị thất lạc,

sao lại xuất hiện trên tay cậu?" "Nhặt được trên người một con quái vật già, tổ bài của các cô ngoại trừ dẫn đường còn có tác dụng gì không?" Trương Hạo hỏi.

Hắn thầm nghĩ tổ bài là đồ vật của gia tộc Tam Tính Thủy Tiêu, bọn họ hẳn là biết nhiều tin tức hơn mình một chút. "Ngoại trừ dẫn đường nó còn là chìa khóa, là chìa khóa mở ra cổ mộ tổ nguyên, trong cổ mộ tổ nguyên có bí mật của Tam Tính Thủy Tiêu gia tộc chúng tôi." Trương Hạo gật gật đầu, là một cái chìa khóa hắn cũng không đến mức để đạo ý thức kia không kịp chờ đợi đi vào trong đó, khẳng định còn có nguyên nhân khác.

Đạo ý thức kia đã đi vào tổ bài, phải nghĩ cách tiêu diệt hắn, nếu không cứ tồn tại mãi thủy chung vẫn là một mầm tai họa.

Trương Hạo nhớ tới chuyện Kỳ Lân hóa hình tiêu diệt ý thức trong đầu mình, hắn quyết định dùng máu Kỳ Lân thử một chút.

Thế là dùng tổ bài rạch một đường trên ngón tay, để máu Kỳ Lân nhỏ xuống trên tổ bài. "Xèo xèo..." Máu Kỳ Lân vừa tiếp xúc với tổ bài trong nháy mắt, một làn khói đen bốc lên.

Trong tổ bài truyền đến tiếng kinh hô cùng tiếng thảm thiết. "Cái, cái gì, Thượng Cổ Thần Thú Kỳ Lân!" "A..." Xem ra máu Kỳ Lân quả nhiên có thể tiêu diệt thứ quỷ quái này. "Lạc lạc lạc..." Lúc này, Tiểu Tống Tử (cương thi nhỏ) lại phát ra một trận quái khiếu.

Trương Hạo nhìn về phía Trương Kỳ Lân hỏi: "Tiểu Ca, nó đang nói cái gì?" Trương Kỳ Lân đã bại lộ thân phận nên cũng không giả vờ nữa, trực tiếp phiên dịch thi ngữ mà Tiểu Tống Tử nói ra: "Nó nói hãy giúp chúng xóa đi bùa chú trên thi thể, như vậy bọn chúng mới có thể chuyển thế đầu thai." "Thì ra là thế." Lúc này Trương Hạo cũng hiểu ra tại sao Tiểu Tống Tử lại cầu cứu, trên thi thể bọn chúng bị Phong Linh Phù phong ấn, phong ấn không chỉ là ý thức lưu trữ ở bên trong

mà còn có linh hồn của những đứa trẻ này.

Hiện tại đã biết cách xử lý những ý thức kia, hắn tự nhiên muốn giúp đám Tiểu Tống Tử.

Dù sao hoàn thành nhiệm vụ xong còn có thể đạt được 3 lần cơ hội dung hợp.

Trong không gian trữ vật vẫn còn mấy món đồ vật đặc thù có thể dung hợp, huyết mạch Kỳ Lân cũng sắp tiến hóa thành công.

Đến lúc đó tất cả thuộc tính đều sẽ tăng gấp đôi.

Cho nên nói gì thì nói, hắn cũng sẽ không bỏ qua cơ hội nhận thưởng 3 lần dung hợp này.

Muốn hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh thì phải giúp Tiểu Tống Tử xóa đi bùa chú trên thi thể hài nhi.

Bùa chú đều dùng chu sa viết lên trên xác, muốn xóa đi rất đơn giản.

Chỉ là làm như vậy thì ý thức của kẻ khác bị phong ấn trong thi thể sẽ thoát ra, chúng sẽ đi vào thân thể người khác, cưỡng ép chiếm xác.

Dịch Táp thân là người cuối cùng của Dịch gia trong Tam Tính Thủy Tiêu, chịu áp lực từ hai nhà còn lại không thể bảo là không lớn.

Trường kỳ ở trong áp lực cao, ý chí lực của cô cao hơn người thường một đoạn dài, ngay cả cô cũng không thể đè chết ý thức xâm nhập ngay lập tức, người khác lại càng khó làm được.

Cho nên chuyện này vẫn nhất định phải để chính mình làm.

Trương Hạo đếm một chút, trong mộ thất không nhiều không ít vừa đúng 99 cỗ quan tài nhỏ, cũng tức là có 99 cái xác hài nhi chờ hắn xóa bùa chú. "Mọi người ra bên ngoài chờ đi, tôi sẽ giúp đám Tiểu

Tống Tử này!" "Trương Hạo huynh đệ, việc này cũng quá nguy hiểm rồi, tôi thấy hay là đừng mạo hiểm giúp đám tống tử nhỏ này, giúp chuyện lớn như vậy chúng ta cũng chẳng có chỗ tốt gì phải không." Bàn Tử thấy Trương Hạo chuẩn bị giúp Tiểu Tống Tử, mở miệng khuyên nhủ. "Đúng đấy, chuyện tốn công mà không có lợi thì đừng làm." "Tiểu Cữu, bọn chúng tuy rất đáng thương, nhưng cũng không cần thiết vì bọn chúng mà để bản thân rơi vào hiểm cảnh." "Yên tâm, tôi sẽ không mạo hiểm đâu, mọi người đều ra ngoài sau đó đóng cửa đá lại, như vậy thứ bên trong sẽ không gây uy hiếp cho mọi người." Trương Hạo nhìn thoáng qua Hạo Thiên Chân, vui mừng gật gật đầu.

Xem ra thời gian qua cậu nhóc đã trưởng thành không ít, biết giúp đỡ người khác nhưng tiền đề là phải bảo đảm an toàn cho chính mình, không còn giống như trước kia cứ vô não đi giúp người, thường xuyên khiến bản thân lâm vào nguy hiểm.

Có điều yêu cầu của Tiểu Tống Tử hắn khẳng định là phải đáp ứng, chuyện liên quan đến nhiệm vụ chi nhánh.

Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là có thể đạt được 3 lần dung hợp.

Hơn nữa xóa bùa chú trên thi thể đối với người khác mà nói có lẽ nguy hiểm, nhưng đối với hắn lại không có chút nguy hiểm nào.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử còn muốn nói gì đó, nhưng thấy Trương Hạo tâm ý đã quyết đành phải làm theo yêu cầu của hắn lui ra ngoài mộ thất.

Lệnh cho Trương Hạo ngoài ý muốn chính là, Trương Kỳ Lân cư nhiên không có đi ra ngoài. "Tiểu Ca, sao anh không ra ngoài?" "Tôi ở lại giúp cậu." Trương Kỳ Lân trong cơ thể có máu Kỳ Lân, ý thức của kẻ khác muốn chiếm cứ thân thể anh cũng không đơn giản như vậy.

Đã chọn ở lại, Trương Hạo cũng không tiện ngăn cản, hơn nữa có một người hỗ trợ thì hắn có thể hoàn thành nhiệm vụ nhanh hơn.

Bất quá vì an toàn, Trương Hạo vẫn để tổ bài ở vị trí dễ thấy.

Như vậy khi bọn hắn xóa bùa chú xong, ý thức phong ấn bên trong ngay lập tức khẳng định sẽ chạy vào tổ bài, như vậy có thể bớt việc đi nhiều.

Làm xong công tác chuẩn bị, Trương Hạo cùng Trương Kỳ Lân hai người liền bắt đầu động thủ.

Chương 50

Một cỗ quan tài nhỏ tiếp một cỗ quan tài nhỏ mở ra, sau đó trực tiếp lau sạch bùa chú trên người thi thể hài nhi bên trong.

Tuy rằng không nhìn thấy, nhưng Trương Hạo có thể cảm nhận rất rõ ràng.

Khi hắn xóa bùa chú xong, bên trong thi thể liền có thứ gì đó bay ra sau đó đi vào tổ bài.

Nửa giờ sau, Trương Hạo và Trương Kỳ Lân hai người đã xóa sạch bùa chú trên tất cả thi thể hài nhi trong mộ thất.

Lúc này, Tiểu Tống Tử quỳ gối trước mặt bọn hắn, trong miệng phát ra một trần quái khiếu. "Lạc lạc lạc..." "Nó nói cảm ơn chúng ta giúp đỡ, bọn chúng sắp rời đi rồi, nó sẽ vĩnh viễn ghi nhớ chúng ta." Trương Hạo cười cười, lần này không đợi hắn hỏi, Trương Kỳ Lân liền trực tiếp phiên dịch thi ngữ ra.

Tiểu Tống Tử nói xong liền ngã xuống đất, triệt để không còn động tĩnh.

Mộ thất trong nháy mắt lâm vào một mảnh tử tịch.

Trương Hạo cầm lấy tổ bài, đem một giọt máu Kỳ Lân nhỏ lên bên trên.

Nhất thời hắn liền nghe được trong tổ bài phát ra từng trận thảm thiết, không bao lâu sau bên trong liền không còn động tĩnh.

Không ngờ máu Kỳ Lân không chỉ có thể khắc chế tà túy, còn có thể triệt để xóa bỏ ý thức, cũng không biết còn bao nhiêu năng lực chưa biết nữa.

Huyết mạch Kỳ Lân như vậy vốn dĩ đã rất cường đại, nhưng

huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể hắn còn có thể tiến hóa.

Mỗi lần tiến hóa tất cả thuộc tính đều sẽ tăng trưởng gấp bội, tương lai cũng không biết sẽ cường đại đến trình độ nào.

Hơn nữa tiến hóa 9 lần còn có thể đạt được năng lực huyết mạch hóa hình, triệu hoán ra Thượng Cổ Thần Thú Kỳ Lân tác chiến cho mình.

Chờ đến ngày đó, những cái gọi là Thần kia tìm tới cửa cũng không đáng để sợ.

Cho dù thế lực chúng thao túng cường đại cỡ nào thì đã sao, chẳng lẽ còn có thể địch lại uy thế của Kỳ Lân? `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh, thưởng số lần dung hợp: 3 lần.]` Lúc này, tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên, nhiệm vụ hoàn thành, nhận được 3 lần dung hợp.

Nhiệm vụ lần này thực sự đơn giản, nếu có nhiều nhiệm vụ chút thì tốt rồi, như vậy có thể đạt được nhiều số lần dung hợp hơn.

Trương Hạo cõng Trương Kỳ Lân, lấy ra khúc hương cốt lưu lại sau khi giết chết Cấm Bà để tiến hành dung hợp.

Hương cốt là một món đồ vật đặc thù, sau khi dung hợp có thể tăng lên tiến độ tiến hóa huyết mạch. "Hệ thống, dung hợp hương cốt!" `[Đinh!

Nhận được chỉ lệnh, dung hợp bắt đầu.]` Tiếng hệ thống nhắc nhở vừa dứt, khúc hương cốt trong tay hắn nháy mắt hóa thành một giọt chất lỏng màu xám, một mùi hương thấm vào ruột gan ập vào mũi.

Chất lỏng từ từ khuếch tán, thẳng đến khi bao bọc toàn thân Trương Hạo ở bên trong, rồi chất lỏng lại hóa thành vô số phân tử nhỏ bé liều mạng chui vào trong cơ thể hắn. `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 17.

Vật phẩm dung hợp: Hương Cốt.]` `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoạch đắc đặc tính vật phẩm dung hợp: Cốt Hương (có công năng khiến người ta lâm vào ngủ say).]` Dung hợp hương cốt nhận được năng lực cư nhiên là cốt hương, khiến người ta ngủ say, cái này chẳng phải tác dụng cũng xấp xỉ mê hồn hương sao.

Chính là không biết cốt hương này chỉ có tác dụng với người hay là bất kể thứ gì cũng có tác dụng.

Nếu có thể có tác dụng với sinh vật khác, vậy ngược lại là một năng lực không tồi.

Thử nghĩ một chút khi tao ngộ hàng ngàn hàng vạn Thi Miết công kích, trực tiếp phóng thích cốt hương, nháy mắt khiến tất cả Thi Miết lâm vào ngủ say, thế thì cũng rất thú vị.

Bất quá mặc kệ năng lực nhận được là cái gì, mục đích chủ yếu Trương Hạo dung hợp hương cốt là vì nó là một món đồ vật đặc thù, có thể tăng lên trình độ tiến hóa huyết mạch.

Trương Hạo đang nghĩ những thứ này, tiếng nhắc nhở của hệ thống lại lần nữa vang lên. `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm đặc thù Hương Cốt, tiến độ tiến hóa huyết mạch +1.

Huyết mạch Kỳ Lân cấp 0, tiến độ tiến hóa: 7/10.]` Chỉ cần dung hợp thêm 3 món đồ vật đặc thù nữa là huyết mạch Kỳ Lân có thể tiến hóa đến cấp 1, tất cả thuộc tính nhân đôi rồi.

Trương Hạo không khỏi hưng phấn lên, hắn hiện tại còn lại hai lần cơ hội dung hợp, chỉ cần chờ rời khỏi Trầm Thuyền Mộ là có thể tích toản đủ số lần.

Còn về vật phẩm đặc thù thì càng không vội, thanh đồng cổ kính trong tay Dịch Táp đã là của mình, trong Trầm Thuyền Mộ chắc chắn cũng có vật phẩm đặc thù.

Chỉ cần chờ rời khỏi Trầm Thuyền Mộ là có thể để huyết mạch Kỳ Lân tiến hóa thành công.

Dung hợp xong hương cốt, nhiệm vụ chi nhánh cũng đã hoàn thành.

Trương Hạo cùng Trương Kỳ Lân kiểm tra lại một lượt trong mộ thất, không phát hiện lối ra nào khác.

Thế là hai người mở cửa mộ hình bát giác lui ra ngoài.

Kết quả vừa mở cửa ra liền giật mình, chỉ thấy bên ngoài cả đường hầm mộ đạo đã bị đám côn trùng giống như rết chiếm cứ.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp mấy người đang lưng tựa lưng liều mạng chống đỡ. "Tiểu Cữu, Tiểu Ca, hai người rốt cuộc cũng ra rồi, muộn chút nữa chúng tôi thành thức ăn cho chúng nó mất!" "Đây là Hải Ngô Công (rết biển), kịch độc vô cùng, một khi bị cắn lập tức cả người sẽ giống như đường tan chảy ra vậy!" "Trương Hạo huynh đệ mau nghĩ cách đi!" ...

Mấy người nhìn thấy Trương Hạo cùng Trương Kỳ Lân đi ra vội vàng cầu cứu.

Trương Hạo ngược lại không sợ những thứ này, chính là đứng tại chỗ cho chúng cắn cũng cắn không rách da.

Hắn đi thẳng vào trong mộ đạo, tìm một chỗ Hải Ngô Công dày đặc nhất, sau đó tâm niệm vừa động, trong cơ thể nháy mắt tản mát ra một mùi hương thấm vào ruột gan.

Trương Hạo thấy có nhiều Hải Ngô Công như vậy, hắn vừa vặn kiểm tra một chút xem Cốt Hương có tác dụng với đám côn trùng này

hay không.

Trương Kỳ Lân nhìn thấy Hải Ngô Công phợp trời dậy đất, rút ra Hắc Kim Cổ Đao liền chuẩn bị phóng máu đuổi trùng.

Lòng bàn tay vừa chạm đến lưỡi dao đột nhiên liền dừng lại. "Tiểu Ca, anh sao thế?" Hạo Thiên Chân, Bàn Tử nhận ra Trương Kỳ Lân khác thường, hai người đồng thanh hỏi. "Không cần nữa!" Trương Kỳ Lân buông một câu không đầu không đuôi làm Hạo Thiên Chân cùng Bàn Tử không hiểu ra sao.

Cho đến khi hai người nghe được Đinh Ngọc Vũ Điệp kinh hô mới phản ứng lại, không biết từ lúc nào cả mộ đạo toàn bộ Hải Ngô Công đều bất động, cứ như đã chết rồi. "Chuyện gì xảy ra?" "Hải Ngô Công sao đột nhiên chết hết rồi?" "Không có, chúng nó căn bản là chưa chết, chỉ là bị thứ gì đó mê choáng thôi." Dịch Táp nói xong liền dùng dao găm đâm về phía một con Hải Ngô Công, khi nó đứt thành hai đoạn thì thân thể vẫn còn không ngừng vặn vẹo. "Quả nhiên chưa chết, chính là không biết bọn chúng bị cái gì làm mê choáng." Hạo Thiên Chân, Bàn Tử mấy người cũng cảm thấy kỳ quái, căn bản không có ai ra tay, sao Hải Ngô Công đột nhiên lại bị mê choáng.

Bàn Tử đột nhiên nghĩ đến lúc Trương Hạo đứng ra, trong không khí chung quanh tràn ngập một mùi hương.

Điều này làm cho hắn không khỏi nghĩ đến việc Hải Ngô Công toàn bộ bị mê choáng là kiệt tác của Trương Hạo. "Trương Hạo huynh đệ, là cậu phải không, rốt cuộc cậu làm thế nào vậy?" Bàn Tử vừa dứt lời, những người khác cũng đều nhìn về phía Trương Hạo.

Chương 51

Lúc này Hạo Thiên Chân đột nhiên hai mắt tỏa sáng: "Cháu hiểu rồi, vừa rồi mùi hương kia chính là mùi trên người Cấm Bà, nhất định là Tiểu Cữu dùng xương cốt Cấm Bà cứu chúng ta!" Được cậu ta nhắc nhở, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp ba người nháy mắt hiểu ra.

Chẳng trách cảm thấy mùi hương vừa rồi có chút quen thuộc, thì ra là xương Cấm Bà.

Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp hai người hướng về phía Trương Hạo chắp tay nói cảm ơn: "Trương Hạo huynh đệ, cậu lại cứu chúng tôi một mạng, ơn cứu mạng của cậu không gì báo đáp, sau này chúng tôi chính là người của cậu." "Được rồi, tôi thật sự có nhu cầu gì nhất định sẽ mở miệng, tuyệt đối không khách khí với mọi người." Trương Hạo vốn dĩ còn muốn tùy tiện tìm cái cớ lấp liếm, không ngờ Hạo Thiên Chân đã tìm giúp hắn một cái cớ hoàn hảo.

Đã như vậy hắn cũng đỡ phải đi giải thích.

Ngoài ra Dịch Táp cùng Đinh Ngọc Vũ Điệp hai người đều là người biết cảm ơn, Trương Hạo có thể từ trong ánh mắt các cô cảm nhận được sự chân thành.

Hắn hiểu được, hiện tại hai người này tuyệt đối không chỉ là ngoài miệng nói một chút, trong lòng khẳng định đã sớm tâm cam tình nguyện làm việc cho mình.

Trước mắt bên người chỉ có Bàn Tử là người làm việc được, hiện tại thêm Dịch Táp cùng Đinh Ngọc Vũ Điệp hai người ngược lại cũng không tệ.

Chính mình dù sao cũng chỉ có hai tay, cũng không thể phân thân,

rất nhiều chuyện cũng không thể tự thân đi làm, bên người nhiều thêm mấy người làm việc luôn là chuyện tốt.

Bỗng nhiên Trương Hạo phát hiện trong đội ngũ thiếu một người. "A Ninh đâu, cô ta không phải cùng các người ở một chỗ sao, sao người đâu mất rồi?" "Cái con mụ đó sau khi đi ra nhân lúc mọi người không chú ý, kích hoạt cơ quan rồi biến mất tiêu, tôi thấy cô ta chính là cố ý tránh đi chúng ta để làm chuyện gì đó." Trương Hạo gật gật đầu: "Đã như vậy thì mặc kệ cô ta.

Vừa rồi tôi cùng Tiểu Ca đã kiểm tra qua bên trong mộ thất không có lối ra khác.

Chúng ta vẫn là quay lại gian mộ thất lúc đi vào tìm xem có lối ra nào khác không." Trương Hạo nói xong liền dọc theo mộ đạo đi trở về.

Hắn mỗi bước đi dưới chân đều truyền đến tiếng lốp bốp.

Đó là tiếng Hải Ngô Công bị giẫm bẹp, đám Hải Ngô Công trên mặt đất dù bị giẫm chết cũng chỉ giãy dụa mà không phát động công kích với người.

Trương Hạo cười cười, không nghĩ tới Cốt Hương hiệu quả tốt như vậy, không chỉ có tác dụng với người, đối với sinh vật khác cũng đồng dạng có tác dụng.

Quan trọng hơn là, công kích ai không công kích ai đều toàn bằng ý niệm của hắn thao túng, tùy tâm sở dục.

Năng lực này ngược lại cũng dễ dùng, hơn nữa hiệu quả còn không tệ, sau khi bị mê choáng về cơ bản là không tỉnh lại được.

Sau này nếu gặp được địch nhân, căn bản không cần ra tay, chỉ cần ý niệm khống chế tản mát mùi hương là được, không tốn sức chút nào giết địch trong vô hình.

Đặc biệt là khi đối phó với kẻ địch số lượng đông đảo thì càng hữu dụng.

Lần thứ nhất đi qua mộ đạo thì cơ quan bên trong đã toàn bộ bị kích hoạt, hiện tại đi trở về rất nhẹ nhàng.

Không có cơ quan trở ngại, chỉ mất vài phút đã thông qua mộ đạo trở lại cửa gian mộ thất lúc mới tiến vào. "Ái chà, chuyện gì xảy ra, gian mộ thất này cũng không phải gian lúc chúng ta đi vào!" Bàn Tử chỉ vào trong mộ thất kinh hô. "Đúng a, trong gian mộ thất kia rõ ràng có cái hồ nước, hiện tại gian mộ thất này bên trong không chỉ hồ nước không thấy đâu, bên trong còn nhiều thêm một cỗ quan tài." Không chỉ Bàn Tử, những người khác cũng đều phát hiện sự khác thường.

Bàn Tử đi nhanh vài bước đứng ở cửa mộ thất, đem đèn pin cường quang chiếu vào trong mộ thất.

Khi ánh đèn chiếu xạ lên trên quan tài, cả cỗ quan tài đột nhiên biến đổi, trở nên lưu quang dật thải (ánh sáng rực rỡ).

Chỉ thấy từng tia từng tia kim sắc tuyến điều bố trí kín cả cỗ quan tài, những tia sáng kia chính là do những sợi tơ vàng này phát ra. "Trời đất ơi, đây là một cỗ Kim Ti Nam Mộc Quan (Quan tài gỗ trinh nam sợi vàng), chẳng lẽ nằm bên trong chính là mộ chủ hay sao?" "Bàn Tử, anh còn có tâm tình nghĩ mấy cái này!

Trang bị lặn đều ở trong gian mộ thất kia, nếu không có bình dưỡng khí chúng ta đi ra ngoài cũng sẽ bị chết đuối!" "Thiên Chân, cậu cứ yên tâm đi, xe đến trước núi ắt có đường, đi một bước xem một bước kiểu gì cũng tìm được biện pháp giải quyết, bất quá trước mắt quan trọng nhất là mở quan tài xem bên trong có bảo bối gì." Bàn Tử nói xong liền đi vào mộ thất chuẩn bị mở quan tài.

Trương Hạo đi theo sau Bàn Tử cũng vào trong mộ thất, chân trước vừa mới đi vào, tiếng nhắc nhở của hệ thống liền vang lên trong

đầu. `[Đinh!

Phát hiện vật phẩm đặc thù Bạch Mao Hạn Bạt, sau khi đánh giết có thể dung hợp.]` Trong Kim Ti Nam Mộc Quan quả nhiên có một con Hạn Bạt.

Trong lời đồn đại nơi nào Hạn Bạt xuất hiện thì đất đai khô cằn ngàn dặm, ôn dịch hoành hành, là đại danh từ của tà ác.

Không chỉ như thế, bọn chúng còn phi thường cường hãn, là tồn tại cấp bậc cao trong các loại Tống Tử, muốn giết chết vô cùng khó khăn.

Hạn Bạt không chỉ đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, còn toàn thân đều là thi độc.

Muốn giết chết Hạn Bạt trừ phi chặt đầu nó xuống nếu không căn bản giết không chết.

Nhưng một khi chặt đầu Hạn Bạt, thi khí nháy mắt sẽ phun trào ra, người giết chết Hạn Bạt cũng sẽ thân trúng thi độc mà vong.

Cho nên đại đa số thời điểm gặp được Hạn Bạt biện pháp tốt nhất chính là phong ấn nó.

Nhưng Trương Hạo khẳng định sẽ không làm như vậy, Hạn Bạt chính là vật phẩm đặc thù, sau khi dung hợp có thể tăng lên tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân không nói, con quái vật mạnh như vậy sau khi dung hợp khẳng định còn có thể mang lại không ít chỗ tốt, đạt được năng lực đặc thù cường đại.

Quái vật như vậy tự nhiên không thể bỏ qua.

Cho dù nó nguy hiểm cỡ nào, cũng phải mở quan tài thả nó ra đánh giết, trở thành vật phẩm dung hợp của mình. "Bàn Tử, anh làm cái gì thế?" Bàn Tử vào đến mộ thất liền từ trong ba lô lấy ra một cây nến thắp sáng, bày biện ở một chỗ góc tường.

Cử động của hắn hấp dẫn sự chú ý của Hạo Thiên Chân. "Người thắp nến, ma thổi đèn, tôi dùng thủ đoạn của Mạc Kim Giáo Úy, khi mở quan tài đều phải thắp một cây nến ở góc đông nam, một khi ngọn lửa phát sinh biến hóa hoặc là dập tắt, vậy đại biểu có nguy hiểm, không thể mở quan tài." Bàn Tử vừa dứt lời, ngọn lửa nến đột nhiên run rẩy vài cái, màu sắc cũng từ màu vàng biến thành màu xanh lục quỷ dị. "Vãi, Bàn Tử anh nhìn ngọn nến kìa!" Hạo Thiên Chân chỉ vào cây nến lớn tiếng kinh hô, dựa theo lời Bàn Tử nói màu nến thay đổi chính là có nguy hiểm không thể mở quan tài. "Vãi chưởng, Bàn gia vẫn là lần đầu tiên gặp được tình huống này, xem ra xác thực có nguy hiểm, vì bảo hiểm chúng ta hay là quan sát lại một chút." Trương Hạo nghe vậy cười cười, Bàn Tử lúc đầu nói chắc như đinh đóng cột, nói màu nến thay đổi thì không thể mở quan tài.

Hiện tại thật sự có tình huống hắn lại nói muốn quan sát trước một chút, xem ra vẫn là luyến tiếc bảo bối trong quan tài.

Bất quá như vậy cũng tốt, bất luận phải chăng có nguy hiểm thì hắn đều muốn mở quan tài, đã như vậy đỡ phải lát nữa lại phí nước bọt.

Hắn đi lên phía trước cầm lấy cây nến trên mặt đất nhắm ngay ngọn lửa thổi một hơi, cây nến nháy mắt dập tắt. "Không cần quan sát nữa, trong quan tài năng có nguy hiểm gì, chẳng qua cũng chỉ là cơ quan, cạm bẫy hoặc là tống tử, chúng ta mấy người sống sờ sờ còn có thể sợ một người chết hay sao." Bàn Tử vốn dĩ đã có chút hối hận vì thắp nến.

Dùng chính là Kim Ti Nam Mộc Quan đỉnh cấp, đồ bồi táng bên trong giá trị chỉ có cao hơn, sao có thể vì một cây nến mà từ bỏ cơ hội lấy bảo vật chứ.

Trương Hạo vừa mở miệng Bàn Tử liền liên tục gật đầu tỏ vẻ tán

đồng. "Không sai, Trương Hạo huynh đệ lợi hại như vậy, lại có gì đối phó không được, chúng ta vẫn là đừng lãng phí thời gian nữa, trực tiếp mở quan tài đi." Bàn Tử nói xong liền lấy ra xẻng công binh đi đến trước quan tài chuẩn bị mở nắp.

Hắn đầu tiên là dùng xẻng công binh cắm vào khe hở giữa nắp quan tài và thân quan tài, sau đó dùng sức bẩy cán xẻng.

Chỉ nghe thấy "Băng" một tiếng, nắp quan tài liền tách rời khỏi thân quan tài. "Ào ào..." Khoảnh khắc quan tài mở ra, một dòng nước đen từ trong quan tài phun trào ra. "Vãi chưởng, đây là cái quỷ gì!" Bàn Tử vội vàng lui lại tránh né nước đen. "Mọi người nhìn xem trong nước hình như có cái gì đó đang động!" Hạo Thiên Chân chỉ vào nước đen nói.

Trương Hạo nhìn thoáng qua, trong nước đen có rất nhiều viên cầu màu đen lớn bằng hạt đậu tương, những viên cầu kia đi theo nước đen trào ra khỏi quan tài sau đó liền nhanh chóng nứt ra, từng con cá đen nhỏ bé chui từ bên trong ra. "Cư nhiên là cá, cái này cũng quá kỳ quái, từ trước tới nay chưa từng nghe nói có ai nuôi cá trong quan tài." Bàn Tử nhìn cá con trong nước đen vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Chương 52

"Anh nhìn kỹ lại xem, đây cũng không phải cá bình thường, bọn chúng đều có hai cái lông mày giống như rắn." Trương Hạo liếc mắt một cái liền nhận ra lai lịch đám cá này, chính là Xà Mi Đồng Ngư.

Được Trương Hạo nhắc nhở, những người khác lúc này mới chú ý tới sự dị thường của đám cá nhỏ này. "Cư nhiên còn có lông mày, loại cá này cũng quá kỳ lạ đi!" "Đây là Xà Mi Đồng Ngư, sản vật ở con sông nhỏ ngoài thành Cổ Đồng Kinh." Ngoại trừ Trương Hạo, Hạo Thiên Chân thế mà cũng nhận ra Xà Mi Đồng Ngư, theo cậu ta nói là từng đọc qua trong bút ký của lão gia tử Ngô gia.

Xà Mi Đồng Ngư ngoại trừ tướng mạo kỳ lạ, còn có một năng lực đặc thù, đó chính là bọn chúng giống như máy quay phim, hình ảnh mắt nhìn thấy đều có thể lưu trữ lại.

Trương Hạo nghe vậy giật mình, lại xuất hiện một thứ có thể lưu trữ ký ức.

Xà Mi Đồng Ngư khẳng định sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện tại Trầm Thuyền Mộ, sự xuất hiện của bọn chúng khẳng định có liên quan đến vị "Thần" theo đuổi vĩnh sinh kia.

Trương Hạo cùng mấy người đứng nhìn ở một bên, mãi cho đến khi trong quan tài không còn trào nước đen ra nữa mới đi lên dời nắp quan tài đi.

Trong quan tài chứa đầy nước đen kịt như mực, trong nước ngâm một cái thi thể vặn vẹo như bánh quẩy.

Bàn Tử dùng xẻng công binh chọc chọc thi thể kinh hô: "Vãi, đây là quái vật gì, cư nhiên có mười hai cái vú!" "Chẳng lẽ mộ chủ nhân là một con quái vật?" Hạo Thiên Chân, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp

lập tức cảm thấy hiếu kỳ tiến lên xem xét. "Nó không chỉ có mười hai cái vú, còn có mười hai cái tay, sẽ không phải là mấy cái thi thể khâu lại với nhau đấy chứ?" Dịch Táp nói xong liền bảo Bàn Tử lật thi thể qua, để tiện quan sát.

Khi thi thể lật qua, trên người tịnh không có bất kỳ vết tích khâu vá nào, hiển nhiên cái xác này vốn dĩ đã có dáng vẻ như vậy. "Bàn Tử, vớt cái xác ra." "Được rồi, Trương Hạo huynh đệ." Vừa rồi lúc Bàn Tử thắp nến hắn cũng đã kiểm tra qua mộ thất, trong mộ thất ngoại trừ quan tài, tại góc tường còn có xác một con mèo đen.

Trong mộ thất xuất hiện mèo đen là rất không cát lợi, mèo đen xuất hiện mang ý nghĩa thi biến (xác chết vùng dậy).

Trương Hạo nhớ được Bạch Mao Hạn Bạt hắn là ở trong bụng cổ thi, hắn vẫn luôn chú ý bụng cổ thi, chỉ là mãi vẫn không có phản ứng.

Bạch Mao Hạn Bạt đối với hắn rất quan trọng, hắn quyết định dùng xác mèo đen kích thích một chút, để Bạch Mao Hạn Bạt mau chóng chui ra.

Cổ thi dáng người cao lớn, lại bởi vì thời gian dài ngâm trong nước, trên người trơn tuột không dễ dùng sức.

Bàn Tử một mình vớt không nổi, lúc này Đinh Ngọc Vũ Điệp chủ động tiến lên hỗ trợ.

Trương Hạo cười cười, xem ra Đinh Ngọc Vũ Điệp cũng là một người giữ đúng hứa hẹn, cô ta đánh cược thua đã thành thủ hạ của mình.

Hiện tại không cần mình mở miệng liền chủ động tiến lên hỗ trợ.

Bàn Tử, Đinh Ngọc Vũ Điệp hai người hợp lực đem thi thể từ trong quan tài vớt ra ngoài.

Vớt ra xong tình trạng thi thể nhìn càng thêm rõ ràng, thân cao

vượt qua hai mét rưỡi, mười hai cái tay, mười hai cái vú, thoạt nhìn giống y như một con rết.

Bàn Tử vớt thi thể ra, lại tháo mũ bảo hộ xuống làm gáo múc nước đen trong quan tài ra ngoài. "Trương Hạo huynh đệ, vừa rồi lúc tôi vớt thi thể phát hiện dưới đáy quan tài có cái gì đó." "Ồ, là cái gì?" "Hình như là một ít văn tự, bất quá không nhìn rõ." Bàn Tử vừa nói vừa ra sức múc nước đen ra ngoài quan tài.

Trương Hạo nhân lúc này bất động thanh sắc đem xác mèo đen ném xuống dưới thân cổ thi. "Trương Hạo huynh đệ, đáy quan tài quả nhiên có văn tự." Nước đen trong quan tài được múc ra, tấm bia đá dưới đáy hiện lộ ra.

Trầm Thuyền Mộ là thời Minh, văn tự trên bia đá cách nay cũng không lâu đời, cho nên cũng không cần Hạo Thiên Chân phiên dịch, những người khác cũng có thể hiểu đại khái.

Ngay tại lúc đám người nghiên cứu bia đá, cái bụng của cổ thi nằm trên mặt đất một bên đột nhiên có động tĩnh.

Bụng của nó bắt đầu phập phồng lên xuống.

Đột nhiên da bụng phồng lên thật cao, cả cái bụng đều bị căng ra, mỏng đến mức giống như quả bóng sắp nổ tung, trở nên trong suốt.

Chỉ thấy thứ chống lên da bụng nữ thi là một bàn tay lông lá mọc đầy lông trắng. "Bốp!" Đột nhiên một tiếng như bóng bay nổ vang lên trong mộ thất.

Đám người đang nghiên cứu văn tự trên phiến đá trong quan tài toàn bộ bị âm thanh hấp dẫn, nhìn về phía hướng âm thanh truyền đến.

Chỉ thấy bụng nữ thi bị thứ gì đó xé rách, một cánh tay mọc đầy lông trắng từ bên trong vươn ra.

Trương Kỳ Lân thấy thế sắc mặt ngưng trọng: "Không hay, chúng ta nhất định phải lập tức rời khỏi nơi này!" Anh vừa dứt lời liền nghe được "Rầm" một tiếng truyền đến từ hướng lối vào, một tảng đá dày nặng từ phía trên rơi xuống lấp kín lối vào nghiêm nghiêm thực thực, làm cho người ta không còn chỗ để chạy. "Tiểu Ca, không phải chỉ là một con tống tử thôi sao, có gì đáng sợ chứ?" "Ai nói với cậu đây là tống tử bình thường, đây là Bạch Mao Hạn Bạt!" Bản thân Trương Hạo ngược lại không sợ Bạch Mao Hạn Bạt, hắn hiện tại miễn dịch thi độc, thi độc lợi hại hơn nữa đối với hắn cũng không có bất cứ tác dụng gì.

Hơn nữa thân thể cứng rắn như kim cương, sức mạnh của Bạch Mao Hạn Bạt có lớn hơn nữa cũng sẽ không tạo thành thương tổn cho hắn.

Nhưng những người khác thì không giống vậy, dù cho Trương Kỳ Lân có máu Kỳ Lân, không sợ thi độc tầm thường, nhưng thứ trên người Bạch Mao Hạn Bạt thì không biết được.

Dù sao Bạch Mao Hạn Bạt cũng là một loại tống tử rất cao cấp.

Trong cổ thư có phân cấp tống tử: Bạch Cương, Hắc Cương, Khiêu Cương, Phi Cương, Hạn Bạt, Bất Hóa Cốt...

Mỗi cấp bậc cao hơn một tầng thì năng lực đều tăng trưởng gấp bội.

Bạch Cương chỉ là tống tử toàn thân cứng rắn bình thường, người thường mượn nhờ vũ khí cũng có thể đối phó.

Nhưng từ Khiêu Cương trở đi thì không phải người thường có thể đối phó được nữa.

Đặc biệt là tống tử đẳng cấp Phi Cương trở lên, bọn chúng không nói đến chuyện đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, mà còn có thể

bay lượn trên không, người thường căn bản không có cách nào đối phó.

Nghe nói Hạn Bạt sơ cấp trên người chính là lông trắng, năm trăm năm sau lông trắng trên người bọn chúng sẽ chuyển biến thành màu đen, đến lúc đó cho dù là cao thủ nhìn thấy cũng phải đi đường vòng, nhân lực căn bản không thể đối phó.

Bất quá thứ càng lợi hại thì sau khi dung hợp năng lực đạt được cũng sẽ càng mạnh, đây mới là lý do hắn vô luận như thế nào cũng muốn đánh giết Bạch Mao Hạn Bạt.

Còn về an toàn của những người khác cũng không cần lo lắng, hắn đã sớm sử dụng sóng âm định vị dò xét tình huống trong mộ thất rõ ràng rành mạch.

Tại phía dưới quan tài Kim Ti Nam Mộc có một cái thông đạo, những người khác có thể đi xuống thông đạo đó trốn tránh.

Bàn Tử ban đầu nhìn thấy cánh tay lông lá cũng không cảm thấy sợ hãi, chỉ tưởng là một con tống tử bình thường.

Tống tử tầm thường một xẻng công binh là có thể tước đầu nó xuống.

Tống tử lợi hại hơn nữa thì trong đội ngũ cũng có Trương Hạo ở đây, chuyện một đấm mà thôi, căn bản không đáng để sợ.

Cho đến khi nghe thấy Trương Hạo nói trong bụng nữ thi là Bạch Mao Hạn Bạt, nháy mắt kinh xuất một thân mồ hôi lạnh. "Mẹ của con ơi, chính là cái con Hạn Bạt trong truyền thuyết hễ xuất hiện là đất đai khô cằn ngàn dặm, lên trời có thể đồ rồng, xuống đất có thể dẫn độ ôn thần ấy hả?

Truyền thuyết Hạn Bạt là một trong tứ đại thủy tổ cương thi, loại đồ vật chỉ tồn tại trong truyền thuyết này sao lại xuất hiện ở Trầm

Thuyền Mộ, trước mặt nó tất cả chúng ta cộng lại đều không đủ nhét kẽ răng a!" "Đúng vậy, loại đồ vật chỉ tồn tại trong truyền thuyết này sao lại xuất hiện ở đây?" Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp nghe được mấy chữ Bạch Mao Hạn Bạt cũng đồng dạng khiếp sợ không thôi, sắc mặt nháy mắt trở nên khó coi.

Hiện tại lối vào mộ thất bị chặn, Bạch Mao Hạn Bạt lại sắp xuất thế, bọn họ bị nhốt trong mộ thất chỉ có một con đường chết. "Mọi người đừng lo lắng, tấm đá trong quan tài kia phía dưới có một thông đạo, có thể từ nơi đó đào tẩu." Bàn Tử nghe vậy lập tức nhảy vào trong quan tài cạy tảng đá kia lên, phía dưới quả nhiên có một thông đạo đi xuống. "Nhanh, mọi người mau chui vào thông đạo!" Hắn vừa hô những người khác đều đi theo chui vào trong thông đạo. "Trương Hạo huynh đệ, cậu còn làm cái gì đấy, mau qua đây a!" "Mọi người tự bảo vệ mình cho tốt, tôi đi hội ngộ Bạch Mao Hạn Bạt một chút xem có phải thật sự lợi hại như trong truyền thuyết hay không." Trương Hạo nói xong liền giơ nắm đấm vọt tới phía Bạch Mao Hạn Bạt.

Trương Kỳ Lân vốn dĩ cũng định vào trong thông đạo, thấy Trương Hạo muốn đi đối phó Bạch Mao Hạn Bạt anh lại quay ngược trở về, rút ra Hắc Kim Cổ Đao cũng vọt tới.

Lúc này Bạch Mao Hạn Bạt đã xé rách da bụng nữ thi, dáng vẻ của nó rất giống một con khỉ nhỏ mọc đầy lông trắng.

Chương 53

Chỉ là nét mặt biểu tình phi thường dữ tợn, mặt xanh nanh vàng, móng vuốt sinh trưởng trên tứ chi cũng phi thường sắc bén, đen kịt như mực, lóe ra ánh sáng quỷ dị, vẻn vẹn chỉ nhìn thoáng qua cũng làm cho người ta không khỏi rùng mình.

Nó từ trong bụng nữ thi đi ra liền lơ lửng từ dưới đất bay lên giữa không trung. "Gào!" Đột nhiên một tiếng gầm thét, chỉ thấy toàn thân lông trắng của nó nhanh chóng biến đen, trong nháy mắt cả người trên dưới liền biến thành một mảnh đen kịt. "Cư nhiên là Hắc Mao Hạn Bạt!" Trương Hạo nhìn thấy Bạch Mao Hạn Bạt chuyển hóa thành Hắc Mao Hạn Bạt cao cấp hơn thì càng thêm hưng phấn.

Nó càng lợi hại thì sau khi đánh giết dung hợp sẽ đạt được chỗ tốt càng lớn.

Hơn nữa dù có lợi hại hơn nữa chính mình cũng có bản lĩnh giữ mạng, miễn dịch thi độc, thân thể cứng rắn như kim cương đều có thể giúp mình đứng ở thế bất bại trước mặt Hạn Bạt.

Trương Hạo vọt tới trước mặt Hạn Bạt nhảy lên giữa không trung nhắm ngay Hắc Mao Hạn Bạt xuất quyền.

Đối mặt với Hắc Mao Hạn Bạt hắn cũng không dám chủ quan, trong thời gian cực ngắn liên tiếp tung ra mấy trăm quyền.

Mỗi một quyền sức mạnh đều vượt qua 30 tấn, mấy trăm quyền chồng lên nhau, cho dù là thân thể dẻo dai như cao su của Hải Hầu Tử cũng có thể bị đục thủng mấy lần.

Thế nhưng đánh vào trên người Hắc Mao Hạn Bạt lại không tạo thành một tia thương tổn.

Cư nhiên mạnh như vậy!

Trương Hạo vốn cho rằng mấy trăm quyền đánh xuống dù không giết chết được Hắc Mao Hạn Bạt thì ít nhất cũng có thể lưu lại trên người nó một cái lỗ máu.

Xem ra mình vẫn là đánh giá thấp sự lợi hại của Hắc Mao Hạn Bạt, thân thể của nó mạnh hơn Hải Hầu Tử rất nhiều, hai bên căn bản không cùng một cấp độ.

Hơn nữa Hạn Bạt còn biết bay, treo ở giữa không trung đối phó rất không dễ dàng.

Trong quan tài, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử mấy người thò đầu ra nhìn Trương Hạo công kích Hạn Bạt.

Khi bọn họ nhìn thấy Trương Hạo xuất quyền cư nhiên không tạo thành thương tổn cho Hạn Bạt cũng là kinh hãi không thôi.

Trước kia mặc kệ gặp phải quái vật gì, lợi hại bao nhiêu thì Trương Hạo đều là một quyền giải quyết.

Trong mắt bọn họ Trương Hạo chính là tồn tại vô địch.

Thế nhưng hiện tại đối mặt với Hạn Bạt đều không thể gây thương tổn cho nó.

Vậy con Hạn Bạt kia phải lợi hại đến mức nào mới có thể tạo thành kết quả như vậy a. "Trương Hạo huynh đệ, thực sự không được thì chúng ta chạy đi!" "Tiểu Cữu, mau trở lại!" Trương Hạo lắc đầu, Hạn Bạt tuy lợi hại, dù giết không chết thì mình cũng sẽ không có nguy hiểm tính mạng.

Vô luận như thế nào cũng phải thử đánh giết, loại quái vật lợi hại này có thể ngộ nhưng không thể cầu, qua cái thôn này sẽ không còn cái điếm này nữa.

Hắn vừa rơi xuống đất liền nhảy lên lần nữa, lần này nơi công kích là đầu Hạn Bạt.

Trước khi rơi xuống hắn bộc phát toàn lực lại là vung ra mấy trăm quyền.

Thế nhưng kết quả vẫn y như cũ, không tạo thành chút điểm thương tổn nào cho Hạn Bạt.

Lúc này, Hạn Bạt động, chỉ thấy móng vuốt trên tứ chi nó điên cuồng dài ra, dài đến hơn một thước giống y như từng thanh dao găm sắc bén.

Nó cúi đầu xuống rồi mãnh liệt lao xuống, hai tay đồng thời vung tới người Trương Hạo. "Xoẹt!" Móng vuốt Hạn Bạt cào lên người Trương Hạo phát ra một trận tiếng kim loại va chạm.

Cái móng vuốt sắc bén như dao kia cào lên người Trương Hạo ngoại trừ làm rách quần áo, ngay cả da của hắn cũng không thương tổn mảy may.

Không chỉ như thế, khi Hạn Bạt dùng sức cào, móng vuốt của nó ma sát trên người Trương Hạo còn tóe lửa tứ tung.

Đột nhiên "Rắc" một tiếng, móng vuốt Hạn Bạt đứt gãy thành mấy khúc rơi xuống đất.

Đám người thò đầu ra từ trong quan tài nhìn thấy cảnh này kinh đến trợn mắt há hốc mồm.

Bàn Tử dụi dụi con mắt, trong mắt đầy vẻ không thể tin nổi. "Tôi, mắt tôi không bị hoa chứ?" "Móng vuốt Hạn Bạt sắc bén như vậy cư nhiên ngay cả da của Trương Hạo huynh đệ cũng cào không rách!" "Tôi thậm chí hoài nghi con quái vật trước mắt có phải Hạn Bạt hay không, lực công kích sao lại yếu như vậy!" Giây tiếp theo Trương Kỳ Lân lách mình tiến lên, một đao chém vào trên cánh tay Hạn Bạt.

"Keng!" Lại là một tiếng kim loại va chạm vang lên.

Trên Hắc Kim Cổ Đao truyền đến chấn động cực lớn khiến Trương Kỳ Lân suýt chút nữa không nắm được cán đao làm đao tuột tay. "Gào!" Hạn Bạt gầm lên một tiếng, chuyển sang công kích Trương Kỳ Lân.

Nó nhảy lên một cái lơ lửng giữa không trung, sau đó lao xuống về phía Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân xách đao chống đỡ, móng vuốt Hạn Bạt cào một cái lên trên Hắc Kim Cổ Đao.

Lập tức trên thân đao tia lửa văng khắp nơi, qua đi mọi người phát hiện móng vuốt Hạn Bạt để lại mấy vết cào thật sâu trên thanh Hắc Kim Cổ Đao chém sắt như chém bùn.

Lúc này mọi người mới phản ứng lại, tịnh không phải Hạn Bạt yếu, mà là Trương Hạo thực sự quá mạnh, thân thể hắn cư nhiên còn cứng rắn hơn cả Hắc Kim Cổ Đao. "Mẹ của con ơi, Trương Hạo huynh đệ còn là người không vậy!" "Bàn Tử anh nói cái gì đấy, Tiểu Cữu tôi không phải người thì là cái gì!" "Có người nào mạnh như Tiểu Cữu cậu à, có thể trực tiếp dùng thân thể đỡ đòn công kích của Hạn Bạt không nói, còn không có một chút vết thương." ...

Khi Hạn Bạt công kích Trương Kỳ Lân, Trương Hạo vẫn luôn suy nghĩ rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể đánh giết nó.

Hiện tại sức mạnh gấp 400 lần thể trọng của chính mình, cộng thêm tốc độ xuất quyền 250 lần mỗi giây đều không thể gây thương tổn cho Hạn Bạt.

Nó thực sự quá mạnh. "Hả?" Trương Hạo bỗng nhiên nhận ra mình dường như rơi vào ngõ cụt, luôn nghĩ đến việc phá hủy thân thể Hạn Bạt để giết nó.

Thật ra có thể đổi một hướng suy nghĩ khác, Hạn Bạt sở dĩ mạnh như vậy, toàn bộ nhờ vào thi khí trong cơ thể duy trì.

Nếu có thể bài trừ thi khí trong cơ thể nó ra, vậy nó tự nhiên sẽ tử vong. "Tiểu Ca, một lát nữa tôi trói chặt Hạn Bạt, anh nghĩ cách bài xuất thi khí trong cơ thể nó ra!" Trương Kỳ Lân nghe vậy tiên là sững sờ, không hiểu Trương Hạo rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Qua vài giây anh đột nhiên phản ứng lại, hiểu được ý tưởng của Trương Hạo.

Trương Hạo thấy Trương Kỳ Lân đã hiểu ý mình liền xông lên, vọt tới trước mặt Trương Kỳ Lân, từ phía sau lưng Hạn Bạt ôm chặt lấy nó, trói buộc nó lại, khiến nó không thể động đậy.

Hạn Bạt vừa bị trói lại liền liều mạng giãy dụa, muốn thoát khỏi trói buộc.

Trương Hạo lập tức gia tăng lực đạo trên tay, để nó không thể động đậy, chỉ là sức mạnh Hạn Bạt cực lớn, Trương Hạo hiểu được mình cũng không kiên trì được quá lâu. "Tiểu Ca, nhanh!" Trương Kỳ Lân gật gật đầu, từ trong ba lô lấy ra đèn pin cường quang, dùng Hắc Kim Cổ Đao chém bỏ đầu đuôi đèn pin, lại ném pin bên trong ra, trong tay chỉ còn lại một đoạn ống trụ rỗng ruột dài hơn một thước.

Anh nắm chặt ống trụ nhắm ngay miệng Hạn Bạt mạnh mẽ cắm vào, ngay sau đó lại sử xuất ra Phát Khâu Chỉ công kích vào yết hầu Hạn Bạt, để ống trụ rỗng ruột thuận theo yết hầu trượt xuống. "Xì xì..." Khi ống trụ trượt không nổi nữa, chạm đến môn hộ bí mật, miệng Hạn Bạt há ra, một luồng thi khí phun trào ra ngoài.

Thi khí xanh lục gần như thực chất mang theo mùi thối rữa nồng nặc trong nháy mắt chiếm cứ cả mộ thất.

Theo thi khí từ trong cơ thể Hạn Bạt bài xuất ra, Trương Hạo có

thể cảm giác rõ ràng lực đạo giãy dụa của nó ngày càng nhỏ.

Thấy thế hắn lập tức thở phào nhẹ nhõm, xem ra biện pháp này hữu hiệu, chỉ cần chờ thêm một lát để thi khí trong cơ thể nó triệt để bài không, Hạn Bạt cũng sẽ theo đó tử vong.

Chương 54

"Khụ, khụ..." Theo thời gian trôi qua, thi khí bài xuất ra càng ngày càng nhiều, thi khí trong mộ thất cũng càng ngày càng nồng nặc.

Trương Kỳ Lân đã có chút chịu không nổi bắt đầu ho khan kịch liệt. "Tiểu Ca, anh vào trong thông đạo chờ trước đi, một lát nữa tôi sẽ qua đó hội hợp với mọi người." Trương Kỳ Lân cũng biết thi khí của Hạn Bạt phi đồng bình thường, cho dù có máu Kỳ Lân hộ thể cũng không thể chống đỡ quá lâu.

Ngược lại Trương Hạo lại chẳng có việc gì, anh biết mình ở lại chỉ tổ kéo chân sau, thế là gật gật đầu xoay người liền chạy về phía quan tài.

Trương Hạo gắt gao trói chặt Hạn Bạt, trong lòng thầm thấy may mắn, may mà có năng lực miễn dịch thi độc.

Nếu không thì với độc tính của thi khí phun ra từ trong cơ thể Hạn Bạt, hiện tại thủ đoạn này căn bản là không thông.

Thi khí trong cơ thể Hạn Bạt còn chưa bài sạch thì chính mình đã độc phát thân vong rồi.

Trương Kỳ Lân rời đi được mười phút, khi thi khí trong cơ thể Hạn Bạt không còn toát ra ngoài nữa, nó cũng triệt để tử vong. "Phù..." Trương Hạo thở phào một hơi, vừa rồi thực sự quá khẩn trương, nếu không tìm ra biện pháp đối phó Hạn Bạt hắn chỉ có nước đào tẩu.

Nếu như vậy thì hắn làm sao cam tâm cho được.

Hiện tại rốt cuộc đã đánh giết được Hạn Bạt, hắn không kịp chờ đợi muốn dung hợp.

Một con quái vật lợi hại như vậy, sau khi dung hợp sẽ đạt được

năng lực gì, hắn cũng vô cùng mong chờ. "Hệ thống, dung hợp Hạn Bạt!" `[Đinh!

Nhận được chỉ lệnh, dung hợp bắt đầu.]` Tiếng hệ thống nhắc nhở vừa dứt, Hắc Mao Hạn Bạt hóa thành một đoàn chất lỏng màu đen, đoàn chất lỏng này xoay quanh thân thể Trương Hạo, sau đó bắt đầu khuếch tán, hình thành một lớp màng mỏng bao bọc toàn thân hắn.

Lớp màng từ từ thu chặt, thẳng đến khi hoàn toàn dính sát vào thân thể hắn, sau đó liền hóa thành vô số phân tử nhỏ bé chui vào trong cơ thể.

Trước kia dung hợp thứ gì hầu như đều là nháy mắt hoàn thành, nhưng dung hợp Hạn Bạt lại tiêu tốn thời gian gấp mấy lần bình thường.

Không chỉ như thế, lúc dung hợp hắn cư nhiên cảm giác được đau đớn thấu tim truyền đến từ khắp nơi trên toàn thân.

Loại cảm giác đó giống như toàn thân xương cốt bị đập nát, máu thịt bị xé rách hết lần này đến lần khác vậy.

Dung hợp Hạn Bạt xuất hiện dị thường làm cho Trương Hạo càng phát ra mong chờ.

Xuất hiện loại dị thường này chẳng lẽ là bởi vì Hạn Bạt phi thường mạnh, sau đó chỗ tốt mang lại sau khi dung hợp phi thường to lớn, cho nên mới tiêu tốn thời gian dài như vậy sao?

Theo thời gian trôi qua, phân tử ngoài mặt thân thể hắn ngày càng ít, đồng thời đau đớn của thân thể cũng ngày càng kịch liệt.

Lúc đầu là xương cốt, huyết nhục đau, hiện tại loại đau này phảng phất như truyền đến từ trong tế bào.

Cho dù ý chí lực hắn kiên cường cỡ nào, cũng khó mà chịu đựng. "A!" Trương Hạo thực sự nhịn không được phát ra một tiếng kêu rên.

Lúc này hắn đã đầu đầy mồ hôi, hàm răng cắn chặt, lợi cũng bắt đầu rớm máu.

Ngay tại lúc hắn sắp kiên trì không nổi, đau đớn của thân thể bắt đầu từ từ tiêu tán.

Hắn hiểu được, đây là điểm báo sắp dung hợp hoàn thành.

Cũng không biết dung hợp Hắc Mao Hạn Bạt rốt cuộc sẽ đạt được năng lực gì, hy vọng cái khổ lúc nãy không phải chịu uổng công. `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 18.

Vật phẩm dung hợp: Hắc Mao Hạn Bạt.]` `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoạch đắc đặc tính vật phẩm dung hợp: Phi hành năng lực (có thể bay lượn tầm thấp trong thời gian ngắn).]` "Hả?" Nghe được hệ thống nhắc nhở năng lực đạt được là phi hành, Trương Hạo tiên là kinh ngạc, sau đó là cuồng hỉ.

Hắn làm thế nào cũng không ngờ tới dung hợp Hắc Mao Hạn Bạt cư nhiên sẽ đạt được năng lực phi hành.

Tin tưởng giấc mộng của rất nhiều người từ nhỏ chính là giống như chim chóc tự do tự tại bay lượn trên bầu trời.

Chỉ có điều mộng tưởng cũng vẻn vẹn chỉ là mộng tưởng, trải qua vô số năm phát triển con người cũng chỉ có thể làm được việc mượn nhờ công cụ phi hành để bay lượn trên trời cao.

Ai có thể ngờ tới có người lại có thể bay lượn trong tình huống không mượn nhờ công cụ phi hành chứ.

Cho dù chỉ là bay thấp trong thời gian ngắn cũng là thứ người khác hâm mộ không được.

Tuy rằng quá trình dung hợp rất thống khổ, làm cho người ta khó

mà chịu đựng, nhưng đạt được năng lực phi hành, những gì chịu đựng trước đó đều là đáng giá.

Trương Hạo đang ở trong hưng phấn, tiếng nhắc nhở của hệ thống lại lần nữa vang lên. `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm đặc thù Hắc Mao Hạn Bạt, tiến độ tiến hóa huyết mạch +1.

Huyết mạch Kỳ Lân cấp 0, tiến độ tiến hóa 8/10.]` Dung hợp Hạn Bạt, tiến độ tiến hóa huyết mạch lần nữa gia tăng, chỉ cần dung hợp hai món đồ vật đặc thù nữa là huyết mạch Kỳ Lân có thể tiến giai.

Đến lúc đó tất cả thuộc tính đều sẽ tăng gấp đôi.

Dung hợp xong Hắc Mao Hạn Bạt, Trương Hạo nhìn về phía quan tài Kim Ti Nam Mộc một chút, bởi vì quan hệ đến thi khí nên những người khác hiện tại đã toàn bộ chạy vào thông đạo dưới đáy quan tài trốn tránh.

Nhân lúc không có ai hắn vừa vặn thử một chút năng lực phi hành.

Hắn tâm niệm vừa động, thân thể liền chậm rãi bay lên.

Giờ khắc này hắn giống như một cọng lông hồng, nhẹ nhàng lơ lửng tại giữa không trung cách mặt đất hai ba mét.

Trương Hạo có cảm giác tuy rằng chỉ là năng lực bay thấp, nhưng độ cao xa không chỉ như thế.

Nếu không phải độ cao mộ thất hạn chế hắn còn có thể bay cao hơn.

Hắn chuyển hướng trên không trung, xoay về phía quan tài Kim Ti Nam Mộc rồi bay tới trước, chờ đến phía trên quan tài tâm niệm vừa động liền hạ xuống, vững vàng rơi vào lối vào thông đạo.

Đây chính là cảm giác phi hành sao, ở trên không trung cứ như di

chuyển trên đất bằng, dùng "như đi trên đất bằng" để hình dung cũng không quá đáng.

Trương Hạo đang chuẩn bị tiến vào thông đạo, đột nhiên lại quay ngược trở về, một tay chạm vào trên quan tài Kim Ti Nam Mộc, tâm niệm vừa động thu nó vào không gian trữ vật.

Hiện tại không gian trữ vật đã trưởng thành, có 50.000 mét khối, gấp 50 lần lúc đầu, đồ vật trong mộ thất có thể tùy ý thu lấy cũng sẽ không chiếm dụng quá nhiều chỗ.

Kim Ti Nam Mộc Quan tuy không phải vật phẩm đặc thù, nhưng tốt xấu gì cũng là một kiện bảo bối, tự nhiên không thể bỏ qua.

Làm xong những việc này hắn mới tiến vào trong thông đạo, thuận tiện đẩy tảng đá lên trên để đề phòng thi khí lan tràn xuống.

Trương Hạo dọc theo thông đạo đi vào trong một đoạn khoảng cách liền hội hợp với những người khác đang chờ hắn trong thông đạo. "Trương Hạo huynh đệ, cậu không sao chứ?" "Tiểu Cữu, nghe nói cậu cùng Tiểu Ca cùng nhau phối hợp giết chết Hạn Bạt, hai người cũng quá lợi hại rồi!" "Là cậu ấy, tôi chỉ là phụ trợ." Trương Kỳ Lân nói thật, một điểm cũng không tranh công. "Tiểu Ca nói gì vậy, một mình tôi cũng không có cách nào giết chết Hạn Bạt, đa tạ anh hỗ trợ." Trương Hạo ngược lại cũng không phải nói khách sáo, sức mạnh Hạn Bạt sẽ không nhỏ hơn hắn bao nhiêu.

Một con quái vật lực đại vô cùng như vậy muốn trói buộc vốn dĩ không đơn giản, hắn căn bản không có cách nào phân tâm đi bài xuất thi độc.

Chương 55

May mà có Trương Kỳ Lân trợ giúp mới có thể thuận lợi đánh giết Hạn Bạt.

Hơn nữa người này còn không phải Trương Kỳ Lân thì không được, nếu đổi lại là người khác thì lúc Hạn Bạt phun ra ngụm thi khí đầu tiên đã độc phát thân vong rồi.

Thi độc trong cơ thể Hạn Bạt vốn dĩ không phải thi độc trên người tống tử bình thường có thể so sánh.

Cho dù Trương Kỳ Lân trong cơ thể có huyết mạch Kỳ Lân giải độc cũng không thể kiên trì thời gian quá dài. "Được rồi, không sao là tốt rồi, chính là đáng tiếc cỗ quan tài Kim Ti Nam Mộc kia, nếu không phải Hạn Bạt vướng víu, thì có liều cái mạng này tôi cũng muốn vận chuyển cái quan tài kia ra ngoài." Bàn Tử nhìn thoáng qua hướng mộ thất ảo não không thôi.

Trương Hạo cười cười, nếu Bàn Tử biết cỗ quan tài Kim Ti Nam Mộc kia đã bị mình thu vào không gian trữ vật không biết sẽ có biểu tình gì.

Vừa rồi đối phó Hạn Bạt tiêu hao không ít thể lực, sau khi Trương Hạo đạt được hệ thống Vạn Vật Dung Hợp trở nên mạnh mẽ, đây vẫn là lần đầu tiên sử xuất toàn lực đối phó một con quái vật.

Hắn trực tiếp ngồi xuống nghỉ ngơi trong thông đạo, chờ khôi phục thể lực lại tiếp tục thám hiểm.

Trước khi gặp Hạn Bạt, Trương Hạo vốn cho rằng sức mạnh gấp 400 lần trọng lượng cơ thể đã đủ dùng, hiện tại xem ra vẫn là không đủ.

May mắn hệ thống khi dung hợp vật phẩm có đặc tính cùng loại có thể phúc cái (ghi đè/bao trùm).

Chính là thuộc tính mạnh hơn sẽ bao trùm năng lực có thuộc tính thấp hơn một chút, chỉ là không biết dung hợp cái gì có thể đạt được sức mạnh lớn hơn gấp 400 lần trọng lượng cơ thể. "Bàn Tử, anh kiến thức rộng rãi, biết có thứ gì có thiên phú về phương diện sức mạnh không?" Bàn Tử còn chưa trả lời, Đinh Ngọc Vũ Điệp giành trước đáp: "Tôi biết, kiến, bọn chúng có thể nâng lên đồ vật gấp 400 lần trọng lượng cơ thể." "Xì!" Bàn Tử khinh thường cười một tiếng: "Kiến chút sức mạnh đó tính là cái gì, bọ cánh cứng tê giác (Kiến vương/Độc giác tiên) có thể nâng lên đồ vật gấp 850 lần trọng lượng cơ thể, trâu bò hơn kiến nhiều!" Hạo Thiên Chân cười cười: "Bàn Tử, anh cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu mà, trước kia em xem thế giới động vật có thấy qua, bọ hung mới là thứ có sức mạnh lớn nhất trong tự nhiên, có thể đẩy đi đồ vật gấp 1700 lần trọng lượng cơ thể, gấp đôi bọ cánh cứng tê giác!" Không hỏi không biết, vừa hỏi giật mình, giới tự nhiên nguyên lai còn có nhiều đại lực sĩ như vậy.

Vốn dĩ kiến cũng đã rất biến thái rồi, kết quả bọ hung càng biến thái hơn, sức mạnh gấp hơn bốn lần kiến.

Dựa theo thể trọng 150 cân (75kg) của mình mà tính toán, gấp 1700 lần thì đó chính là lực đạo 127.5 tấn.

Nếu hôm nay có sức mạnh hơn một trăm tấn, khi giết Hạn Bạt hẳn là cũng không cần đầu cơ trục lợi đi bài xuất thi khí nữa, trực tiếp một quyền là có thể đánh giết. "Ha ha!" Bỗng nhiên Trương Hạo tự giễu cười một tiếng.

Hệ thống Vạn Vật Dung Hợp, chỉ cần là vật chết đều có thể dung hợp, lại cần gì phải cục hạn ở giới tự nhiên chứ.

Đại lực sĩ cũng không chỉ có mấy sinh vật trong tự nhiên này, có

rất nhiều máy móc đồng dạng có cự lực.

Ví dụ như kích (con đội), máy ép thủy lực.

Nghe nói máy ép thủy lực lớn nhất thế giới sức mạnh đã tiếp cận mười vạn tấn, dưới sự áp bách của sức mạnh loại này tưởng chừng cho dù cứng rắn như kim cương cũng có thể ép nát.

Bất quá loại máy ép thủy lực cỡ lớn kia đều là trọng khí quốc gia tịnh không phải dễ dàng đạt được như vậy.

Cả nước cũng chỉ có một đài như thế, người bình thường căn bản đừng hòng đạt được.

Chuyện này nhất định phải bàn bạc kỹ hơn, chỉ có thể ra tay từ máy ép thủy lực cỡ nhỏ trước.

Nhưng lực của máy ép thủy lực cỡ nhỏ cũng chẳng qua mấy chục trên trăm tấn, vẫn là dung hợp bọ hung có lời hơn. "Được rồi, nghỉ ngơi cũng kha khá rồi, tiếp tục đi sâu vào tìm hiểu đi." Trương Hạo đứng dậy dọc theo thông đạo tiếp tục đi vào trong.

Những người khác thấy Trương Hạo đứng dậy cũng đều đứng dậy đi theo phía sau.

Một đoàn người đi trong thông đạo mười mấy phút mới đi đến cuối cùng, nơi này lại xuất hiện một gian mộ thất.

Mộ thất rất lớn, ở giữa có một cái hồ nước hình tròn đường kính vượt qua mười mét.

Phía trên hồ nước dây xích đồng tung hoành giao thác, một cái bồn bằng đồng lớn lên giống như vỏ sò treo lơ lửng ở giữa. "Cái bồn kia hẳn là một cỗ quan tài bồi táng, bất quá kỳ quái là hoa văn bên trên tịnh không phải phong cách thời Minh." Hạo Thiên Chân đi vào mộ thất, nhìn chằm chằm bồn đồng treo ở không trung nói. "Cái gì, Thiên Chân cậu nói cái bồn kia là quan tài bồi táng?

Dạng quan tài này trong lịch sử còn chưa từng xuất hiện qua, chắc hẳn đáng giá không ít tiền, xem ra cửa hàng đồ cổ của Bàn gia có đồ trấn điếm rồi!" Bàn Tử vừa nghe là cỗ quan tài bồi táng hưng phấn không thôi, trực tiếp đi đến phía dưới một sợi dây xích đồng nhảy lên một cái.

Chộp lấy một sợi dây xích đồng lộn một vòng liền leo lên trên, từ từ tới gần quan tài bồi táng ở giữa. "Đinh linh khuông đương..." Bàn Tử vừa mới leo lên, mộ thất liền vang lên một trận âm thanh quỷ dị, ngay sau đó liền trông thấy nước trong hồ nước cấp tốc xoay tròn, phảng phất như bên trong có một con cự thú đang cắn nuốt nước trong hồ vậy.

Biến cố bất ngờ trong hồ nước làm Bàn Tử giật mình, suýt chút nữa thì tuột tay rơi khỏi xích thanh đồng. "Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ trong nước có thủy quái?" "Có cậu ở đây, thủy quái còn tâm trí đâu mà uống nước.

Ăn thịt cậu chẳng phải ngon hơn sao." "Bàn gia một thân toàn mỡ, đâu có ngon bằng cô, muốn ăn thì cũng ăn cô trước!" "Được rồi, mọi người cẩn thận một chút.

Trong mộ trầm thuyền này ngoài quái vật như Hạn Bạt ra, không biết còn thứ gì ghê gớm đang đợi chúng ta đâu, hai người đừng đấu võ mồm nữa." Trương Hạo lên tiếng ngăn cản Bàn Tử và Đinh Ngọc Vũ Điệp cãi nhau. "Hừ, tôi nể mặt lão đại không thèm chấp nhặt với anh." Trương Hạo cười cười.

Ban đầu Đinh Ngọc Vũ Điệp còn gọi hắn là anh bạn Trương Hạo, sau khi chứng kiến thực lực của hắn thì giờ đã đổi giọng gọi là lão đại.

Quả nhiên dù ở đâu thì cũng lấy thực lực làm đầu.

Trương Hạo và mấy người bọn họ đứng bên mép hồ, chăm chú nhìn sự biến hóa của nước trong hồ.

Đầu tiên, nước bên trong không ngừng xoay tròn, tạo thành một cái xoáy nước khổng lồ ở vị trí trung tâm.

Ngay sau đó, mực nước bắt đầu sụt giảm kịch liệt, lộ ra một cái hang động sâu không thấy đáy.

Một cầu thang xoắn ốc men theo vách động hiện ra.

Bàn Tử bám vào quan tài bồi táng, xoay đèn pin chiếu xuống đáy động, lập tức toát mồ hôi lạnh: "Mẹ ơi, sao mà sâu thế!" Trương Hạo đứng bên mép hồ nhìn xuống, chỉ thấy hang động sâu hun hút, sau khi xuống sâu vài chục mét thì sương mù dày đặc bao phủ, căn bản không nhìn rõ tình hình bên dưới.

Sâu như vậy thảo nào Bàn Tử lại sợ đến thế, hắn vốn có bệnh sợ độ cao.

Ban đầu nước trong hồ còn đầy, quan tài bồi táng treo lơ lửng cách mặt nước chỉ ba bốn mét, giờ mực nước tụt xuống, khoảng cách tới đáy lên đến hàng chục mét, bảo sao hắn không hoảng.

Đinh Ngọc Vũ Điệp thấy bộ dạng sợ hãi của Bàn Tử liền cười nhạo: "Sao thế, to xác thế này mà lại sợ độ cao à?

Lát nữa đừng có tè ra quần đấy nhé." "Ai nói Bàn gia sợ chứ, bảo bối trong quan tài còn đang đợi tôi đây này." Bàn Tử ngẩng đầu nhìn về phía quan tài bồi táng, cố tình không nhìn xuống dưới, hắn kiên trì tiếp tục bò về phía quan tài.

Đợi bò được tới bên cạnh cỗ quan tài lớn, hắn ôm chặt lấy nó mới thấy an tâm.

Đây là một cỗ quan tài thanh đồng có hình dáng giống vỏ sò, bên ngoài chạm khắc hoa văn phức tạp.

Bàn Tử bám vào nắp trên, lật mạnh một cái, quan tài liền mở ra.

Hắn nhìn vào trong, sắc mặt lập tức xụ xuống. "Sao thế Bàn Tử, không có bảo bối à?" "Mẹ kiếp, bên trong lại là ba đứa trẻ con bị nướng cháy đen thui." "Ấy, khoan đã, ba cái xác này lại có đuôi giống như cá!" "Đuôi cá?

Đó chẳng phải là Giao nhân sao?" Dịch Táp kinh hô. "Thật sự có sinh vật Giao nhân à?" Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

Dịch Táp gật đầu: "Không sai, chẳng qua hiện tại trên thế giới Giao nhân cực hiếm, chỉ tồn tại trong Nam Hải Quy Khư, người bình thường căn bản không có cơ hội nhìn thấy.

Chương 56

Tương truyền mỡ cá nướng từ Giao nhân chỉ cần một giọt là có thể cháy mấy tháng, quý tộc thời xưa thường dùng chúng làm đèn trường minh." Thứ gọi là Giao nhân này trước đây chưa từng thấy, Trương Hạo cũng tò mò rốt cuộc nó trông ra sao.

Hắn nhún người nhảy một cái lên ngay bên cạnh quan tài bồi táng.

Bàn Tử thấy Trương Hạo đột nhiên xuất hiện bên cạnh thì giật mình, suýt nữa ngã xuống. "Vãi, người anh em Trương Hạo, cậu leo lên từ lúc nào thế?" "Vừa mới nhảy lên thôi." Nói là nhảy nhưng thực ra là bay, khoảng cách ba bốn mét đâu dễ nhảy như vậy.

Bàn Tử nhìn xuống dưới một cái, lập tức nhìn Trương Hạo với vẻ mặt như gặp ma.

Trương Hạo không để ý đến Bàn Tử, hắn trực tiếp nhìn vào trong quan tài bồi táng.

Chỉ thấy bên trong nằm ba quái vật to cỡ đứa trẻ, toàn thân đen kịt, thân người đuôi cá.

Tuy nhiên chúng không giống như Bàn Tử nói là bị thiêu cháy, mà vốn dĩ vảy trên người chúng đã là màu đen.

Bỗng nhiên Trương Hạo chú ý tới cổ chân mấy cái xác này còn buộc thẻ bài thanh đồng, bên trên có vài ký tự cổ. "Thiên Chân, cháu lên đây xem bên trên viết cái gì!" "Vâng, Tiểu Cữu." Hạo Thiên Chân đáp một tiếng rồi cũng leo lên xích thanh đồng, sau đó men theo xích bò về phía quan tài.

Cậu cầm lấy thẻ bài thanh đồng trên chân Giao nhân xem xét rồi dịch: "Tiếp Tiên Dẫn Thánh, xem ra ba cái xác này là Tiếp Dẫn Đồng

Tử, dùng để dẫn đường cho chủ mộ sau khi thành tiên." Ngay khi ba người đang nghiên cứu xác Giao nhân, trong mộ thất đột nhiên có động tĩnh.

Cỗ quan tài thanh đồng bồi táng treo giữa không trung bằng mấy sợi xích đột nhiên rung lắc dữ dội.

Bất ngờ không kịp đề phòng, cả Trương Hạo, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử suýt chút nữa ngã khỏi dây xích.

Bàn Tử sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, ôm chặt lấy quan tài không dám buông tay.

Trương Hạo nhìn quanh, chỉ thấy một đầu xích thanh đồng treo quan tài gắn vào tường mộ thất không biết đã lỏng ra từ lúc nào, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào. "Mau xuống đi, mấy sợi xích này lâu năm bị nước biển ăn mòn, đã mục nát lắm rồi, sớm đã không chịu nổi trọng lượng của mấy người chúng ta nữa." Lời còn chưa dứt, Trương Hạo đã một tay túm lấy Hạo Thiên Chân, một tay túm Bàn Tử nhảy xuống khỏi dây xích.

Mãi đến lúc này, xích thanh đồng mới ngừng rung lắc. "Phù..." Tiếp đất xong, Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm. "Vừa rồi dọa chết tôi, cao như thế mà rơi xuống chắc chắn nát như tương." "Bàn Tử, anh nói xem anh là đàn ông đại trượng phu sao lại sợ độ cao thế?" Trương Hạo nhìn Bàn Tử, người thì to cao lực lưỡng, bình thường trời không sợ đất không sợ, kể cả Tống Tử trong cổ mộ cũng dám lao lên khô máu.

Một người như vậy lại mắc bệnh sợ độ cao. "Trương Hạo huynh đệ, tôi mà biết nguyên nhân thì đã chẳng sợ." "Được rồi, chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa, xuống dưới xem tình hình thế nào." Trương Hạo nói xong liền để mấy người kia men theo bậc thang bên vách động đi xuống, còn mình thì đi cuối cùng.

Lợi dụng lúc những người khác không chú ý, hắn thu cả cỗ quan tài thanh đồng cùng ba cái xác Giao nhân bên trong vào không gian trữ vật.

Những thứ này tuy với hắn không có tác dụng lớn, nhưng bên ngoài giá trị cực cao.

Hơn một tháng nữa là đến hội đấu giá thường niên của khách sạn Tân Nguyệt.

Đến lúc đó đem đống đồ vô dụng này bán trọn gói, rồi dùng tiền đấu giá mua vật phẩm đặc thù.

Trước mắt chỉ cần dung hợp hai món vật phẩm đặc thù nữa là Huyết mạch Kỳ Lân có thể tiến giai.

Huyết mạch Kỳ Lân tiến hóa, ngoài việc tất cả thuộc tính tăng gấp đôi, quan trọng hơn là sau khi tiến giai lần thứ 9 sẽ đạt được năng lực Huyết Mạch Hóa Hình.

Trước đó ở Lỗ Vương Cung, khi ý thức của kẻ khác xâm nhập thân thể, Huyết mạch Kỳ Lân tạm thời hóa hình, chỉ một tiếng gầm đã nuốt chửng ý thức kia sạch sẽ.

Đợi đến khi tiến hóa lần 9, thực sự sở hữu năng lực hóa hình, uy lực của Kỳ Lân triệu hồi ra e rằng gấp nghìn lần, vạn lần trước kia.

Chỉ nghĩ thôi cũng thấy hưng phấn.

Vì vậy, để Huyết mạch Kỳ Lân sớm tiến hóa lần 9, phải tận dụng mọi khả năng để kiếm thêm số lần dung hợp và thu thập nhiều vật phẩm đặc thù hơn.

Hang động sâu hơn so với nhìn từ bên trên, Trương Hạo đi sau cùng đội ngũ xuống cả trăm mét mới vào đến phần bị sương mù bao phủ.

Thế mà vẫn chưa thấy đáy, bậc thang cứ xoắn ốc đi xuống, nhìn hút mắt không thấy điểm dừng.

Khoảng nửa giờ sau, Bàn Tử đi đầu tiên đột nhiên dừng lại, tay chỉ xuống dưới: "Nhìn kìa, chỗ kia có người đang soi gương chải đầu, hình như là con ả A Ninh!" A Ninh đã nhân cơ hội tách khỏi đội ngũ hành động một mình từ lúc Trương Hạo theo Trương Kỳ Lân vào mộ đạo đối phó Tiểu Tống Tử.

Sau đó không còn tin tức gì của cô ta.

Giờ cô ta đột ngột xuất hiện dưới đáy hang, khó tránh khỏi khiến người ta sinh nghi. "Đi, mau xuống xem con ả đó đang làm cái trò gì." Bàn Tử hô một câu rồi lao xuống dưới.

Trương Hạo, Trương Khởi Linh, Hạo Thiên Chân, Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp cũng đi theo.

Đợi khi mọi người chạy xuống đáy hang thì lại chẳng thấy bóng dáng A Ninh đâu, chỉ còn lại một tấm bia đá hình bát giác ở vị trí trung tâm. "Người đâu?" "Con ả đó đâu rồi?" "Sao tự nhiên lại biến mất?" Lúc nãy ở trên bậc thang rõ ràng thấy A Ninh đang soi gương chải đầu dưới đáy hang.

Đợi bọn họ chạy xuống, A Ninh lại đột nhiên mất tích. "Cô ta nhất định ở quanh đây thôi." Bàn Tử quan sát tứ phía, không có lối ra nào khác, đoán chắc A Ninh vẫn ở gần bia đá.

Thế là hắn đi vòng quanh bia đá tìm kiếm.

Bỗng nhiên hắn phát hiện mấy dòng chữ dưới chân bia, vội vàng gọi Hạo Thiên Chân. "Nhanh, xem mấy chữ này nghĩa là gì?" Hạo Thiên Chân đáp một tiếng rồi ngồi xổm xuống nghiên cứu văn tự dưới chân bia.

Cậu nghiên cứu một lát rồi nói: "Mấy chữ này nói, có một tòa

Thiên Cung kiến trúc nằm trên tầng mây.

Lối vào Thiên Cung nằm ngay trong tấm bia đá này.

Người có duyên sẽ có thể tiến vào." "Bàn Tử đợi đã, anh di chuyển đèn pin về vị trí lúc nãy đi." Trương Hạo đột nhiên ngắt lời Hạo Thiên Chân, gọi Bàn Tử. "Sao thế?" Bàn Tử vẻ mặt khó hiểu. "Vừa rồi tôi hình như thấy bên trong bia đá có cái gì đó." "Đây chẳng phải chỉ là một tảng đá thôi sao?

Bên trong còn có thể có cái gì?

Chẳng lẽ có lối vào Thiên Cung thật?" Bàn Tử miệng lẩm bẩm nhưng vẫn làm theo lời Trương Hạo.

Khi Bàn Tử đưa đèn về vị trí cũ, ánh đèn chiếu vào bia đá, từ một góc độ đặc thù có thể nhìn thấy, bên trong bia đá có một bức tranh sống động như thật. "Cái... cái này là?" Khi những người khác nhìn thấy bức tranh xuất hiện trong bia đá, ai nấy đều kinh ngạc đến ngẩn người. "Trương Hạo huynh đệ ngầu thật đấy." "Tiểu Cữu cậu lợi hại thật, nếu không có cậu, chúng ta căn bản không thể phát hiện bên trong lại còn có thứ này." "Lão đại anh cũng quá lợi hại rồi, thế mà cũng phát hiện ra." Trương Hạo cười cười, không để ý đến những người khác.

Tấm bia đá này hình bát giác, Trương Hạo di chuyển sang mặt khác, bảo Bàn Tử giữ nguyên độ cao và góc độ giơ đèn lên, chiếu vào bia đá.

Quả nhiên mặt này cũng xuất hiện bức tranh tương tự.

Nội dung bức tranh là sự tiếp nối của bức trước.

Chương 57

Tiếp đó Trương Hạo lại di chuyển sang các mặt khác.

Chỉ cần quan sát từ góc độ đặc thù, mỗi mặt của bia đá đều có bức tranh khác nhau.

Nối hình ảnh của tám mặt lại chính là một câu chuyện hoàn chỉnh. "Thiên Chân, nếu cậu không nhìn nhầm thì toàn bộ câu chuyện bắt đầu từ mặt này.

Cháu thuyết minh xem mấy bức tranh này diễn đạt ý gì?" Hạo Thiên Chân gật đầu, bắt đầu giải mã từ bức tranh thứ nhất. "Đầu thời Minh, có một thầy phong thủy rất lợi hại tên là Uông Tạng Hải.

Một hôm, ông ta bị Vạn Nô Vương bắt đi để xây lăng mộ.

Trong quá trình xây mộ, ông ta phát hiện ra bí mật của Vạn Nô Vương.

Vạn Nô Vương nắm giữ một phương pháp trường sinh.

Phương pháp đó là cộng sinh cùng một loài sinh vật tên là 'Rết núi lửa' (Hỏa Sơn Du Diên).

Nhưng sinh mệnh của rết núi lửa có hạn, cứ qua một khoảng thời gian lại phải thay con mới.

Vạn Nô Vương dùng cách này để đạt được trường sinh." "Uông Tạng Hải biết được bí mật trường sinh của Vạn Nô Vương xong cũng muốn trường sinh.

Chỉ là ông ta không muốn phương pháp trường sinh tàn khuyết này, tuy trường sinh nhưng bản thân lại biến thành quái vật nửa người nửa trùng.

Thế là ông ta bắt đầu tìm kiếm khắp các điển tịch trong thiên hạ, hy vọng tìm được cách trường sinh từ đó.

Sau mấy chục năm tìm kiếm, cuối cùng ông ta phát hiện trong lịch sử có một loại người nắm giữ phương pháp trường sinh gần như hoàn mỹ.

Đó là bảo tồn ý thức lại, vào thời điểm thích hợp chiếm cứ thân xác người khác, như vậy có thể đạt được vĩnh sinh." "Ấy, nhìn kìa đó là cái gì, mỗi lần chúng ta di chuyển, thứ giống như lệnh bài trong bia đá kia cũng di chuyển theo." Hạo Thiên Chân bỗng ngừng giải thích, tay chỉ vào trong bia đá nói.

Được cậu nhắc nhở, những người khác cũng phát hiện trong hình ảnh còn có một tấm lệnh bài cỡ bàn tay.

Kỳ lạ nhất là khi người đứng trước hình ảnh di chuyển, nó cũng di chuyển theo, và luôn chỉ về một hướng. "Tôi biết rồi!" Dịch Táp đột nhiên thốt lên. "Sao thế?

Cô biết cái gì?" "Đây là một cơ quan kết hợp Ngũ Hành Bát Quái và Kỳ Môn Độn Giáp.

Tám cánh cửa đá đóng kín xung quanh đáy hang tương ứng với Bát Môn.

Chúng ta chỉ có vào Sinh Môn mới có hy vọng sống.

Vừa rồi chúng ta thấy A Ninh soi gương chải đầu, thực ra là ảo giác của chúng ta.

Cô ta chắc chắn đang tìm góc độ chính xác để xác định vị trí Sinh Môn.

Mà Sinh Môn chính là hướng tấm lệnh bài trong tranh chỉ vào." "Táp Táp cô lợi hại quá." Đinh Ngọc Vũ Điệp khen ngợi. "Tiểu Cữu, cậu thấy sao?" Hạo Thiên Chân không quá tin tưởng Dịch Táp, lúc

quan trọng cậu luôn hỏi ý kiến Trương Hạo.

Trương Hạo gật đầu: "Suy đoán của cô ấy không có vấn đề gì, chúng ta chỉ cần vào Sinh Môn là có thể đến chủ mộ thất, chỉ cần đến đó, chúng ta nhất định có cách rời khỏi mộ trầm thuyền." "Đã như vậy, chúng ta phải vào chính là cánh cửa đá bên kia, con ả A Ninh chắc cũng vào từ đó rồi." Bàn Tử chỉ tay về phía cửa đá tương ứng với lệnh bài, nói: "Chúng ta cũng mau theo sau, kẻo bị cô ta nhanh chân hơn, chẳng còn thứ gì tốt để lại." Bàn Tử giờ vẫn đang nghĩ đến việc tiệm đồ cổ của mình cần hàng trấn tiệm, từ lúc vào mộ trầm thuyền đến giờ thấy không ít bảo bối, nhưng chưa món nào cầm được vào tay, đây vẫn luôn là điều tiếc nuối trong lòng hắn.

Giờ sắp vào chủ mộ thất, bảo bối bên trong chắc chắn tốt hơn bên ngoài nhiều.

Nếu lại bị A Ninh nẫng tay trên, hắn công cốc chuyến này, chẳng được gì thì sao cam tâm. "Đi!" Đột nhiên Trương Khởi Linh vốn ít nói lên tiếng.

Mọi người liền đi theo, sau khi vào cánh cửa đá mà lệnh bài chỉ dẫn, bên trong là một lối đi rộng hơn một người, hai bên là vách đá dốc đứng trơn nhẵn, cao ít nhất hơn 10 mét.

Ở giữa là một bậc thang thẳng tắp dẫn về phía trước.

Trương Kỳ Lân đã đi trước mười mấy mét, những người khác vội vàng bám theo. "Mẹ kiếp, các người xem cái mộ đạo này sao hẹp thế, Bàn gia sắp bị kẹt rồi." Từ lúc vào lối này, Bàn Tử chửi bới suốt dọc đường.

Trương Kỳ Lân đi đầu nghe tiếng Bàn Tử kêu ca bỗng dừng lại. "Không ổn, vách đá hai bên đang di chuyển vào giữa, chúng ta phải mau chóng thoát khỏi đây!" Trương Kỳ Lân chưa dứt lời đã quay người thúc giục mọi người chạy ngược lại, nhưng Trương Hạo lại

đứng yên không động đậy.

Hắn không động, những người phía sau cũng không thể đi.

Được Trương Kỳ Lân nhắc nhở, những người khác cũng cảm nhận được vách đá hai bên như máy ép đang di chuyển vào giữa, hơn nữa tốc độ ngày càng nhanh.

Cứ đà này, chẳng bao lâu nữa người đi giữa hai tấm đá sẽ bị ép thành tương thịt. "Trương Hạo huynh đệ, sao thế, sao không rút lui?" "Đúng đấy Tiểu Cữu, phía trước không thấy điểm cuối, rút lui là cách an toàn nhất." "Lão đại, anh không cho chúng tôi chạy ngược lại là ý gì?" Trương Hạo biết, khi bọn họ vào Sinh Môn thì cơ quan đã khởi động, lối vào sớm đã bị bịt kín, giờ quay lại chỉ lãng phí thời gian.

Hắn chỉ tay lên đỉnh đầu: "Chiều cao vách đá cũng chỉ mười mấy mét, chúng ta có thể đào thoát lên trên!" Mọi người nghe xong liền như được khai sáng.

Bàn Tử vỗ đùi cái đét: "Đúng rồi, sao không đổi tư duy, thứ di chuyển chỉ là hai vách đá trái phải, chúng ta thoát ra ngoài vách đá là được, Trương Hạo huynh đệ ngầu thật!" "Cháu biết ngay Tiểu Cữu là lợi hại nhất, cách này sao chúng ta không nghĩ ra nhỉ!" "Vẫn là lão đại lợi hại, chỉ là vách đá hai bên trơn tuột, căn bản không có chỗ bám, chúng ta làm sao leo lên được?" Đinh Ngọc Vũ Điệp vừa nói xong, mọi người lại nhíu mày.

Lúc này, Trương Kỳ Lân bước ra: "Để tôi thử xem." Trương Kỳ Lân dứt lời liền lấy đà nhảy mạnh lên cao năm sáu mét. "Mẹ ơi, cậu ta còn là người không, nhảy một phát cao hơn cả hai tầng lầu!" "Sao cứ như người xưa biết khinh công vậy, phi thiềm tẩu bích (bay trên mái nhà đi trên tường) chính là nói cậu ta đấy!" "Tiểu Ca cũng quá lợi hại rồi, nếu cậu ấy nhảy được lên đỉnh vách đá thì chúng ta đều được cứu rồi!" Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp chứng

kiến thân thủ của Trương Kỳ Lân thì kinh hô liên tục.

Trong tiếng trầm trồ của mọi người, chân Trương Kỳ Lân đạp vào vách đá bên trái định mượn lực nhảy lên lần hai.

Kết quả chân vừa chạm vào vách đá thì trượt đi, lực bị triệt tiêu hơn nửa.

Cả người cũng theo đó rơi xuống, không thể như nguyện nhảy lên đỉnh vách đá.

Trương Kỳ Lân còn định thử lần hai thì Trương Hạo ngăn lại: "Rất rõ ràng người tạo ra cơ quan đã sớm tính đến điểm này, cố ý đánh bóng hai bên vách đá cực kỳ trơn nhẵn, trừ khi một lần nhảy thẳng lên đỉnh, còn muốn mượn lực thì không thể nào." Trương Kỳ Lân lẳng lặng gật đầu, tán đồng lời Trương Hạo.

Bàn Tử thấy vậy mày càng nhíu chặt. "Trương Hạo huynh đệ, đường này cũng không đi được, vậy chúng ta làm sao bây giờ, chẳng lẽ chờ chết ở đây?" "Lão đại, tôi không muốn biến thành bánh thịt đâu, chết thế khó coi lắm." "Tiểu Cữu, cháu biết cậu chắc chắn có cách đúng không!"...

Trương Hạo cười cười, hắn đương nhiên có cách mới có thể giữ thần thái tự nhiên trước tình cảnh nguy hiểm nhường này.

Trước mắt, ngoài việc bộc lộ năng lực bay lượn ra thì không còn cách nào khác.

Vách đá hai bên tuy cao hơn mười mét lại trơn nhẵn, ngoài hắn ra không ai lên được.

Tin rằng người tạo ra cơ quan cũng sẽ không biết có người sở hữu năng lực bay.

Nếu biết thì chắc chắn phải làm thêm cái nắp ở trên đỉnh.

Trương Hạo bắt chước dáng vẻ của Trương Kỳ Lân nhảy vọt lên.

Khi những người khác thấy hành động của Trương Hạo, vẻ thất vọng trên mặt khó mà che giấu. "Trương Hạo huynh đệ cũng muốn nhảy lên." "Nhưng vừa rồi Tiểu Ca đã thử, căn bản không có cách nào nhảy cao thế." "Đúng vậy, Tiểu Cữu tuy lợi hại nhưng cũng chỉ nhỉnh hơn Tiểu Ca một chút, Tiểu Ca nhảy được năm sáu mét, Tiểu Cữu tối đa cũng bảy tám mét là cùng." Hạo Thiên Chân nói chưa dứt câu đã thấy độ cao cú nhảy của Trương Hạo vượt qua độ cao trước đó của Trương Kỳ Lân.

Chương 58

Hơn nữa theo thời gian, độ cao đó vẫn không ngừng tăng lên.

Trương Hạo cứ như đi thang máy, độ cao không ngừng thăng tiến. 7 mét, 8 mét, 9 mét...

Cứ thế Trương Hạo dưới ánh mắt chăm chú của mọi người nhảy lên vị trí cao hơn mười mét, vững vàng đáp xuống đỉnh vách đá.

Nếu không có so sánh thì mọi người có thể chưa có khái niệm gì về độ cao này.

Nhưng so với cú nhảy của Trương Kỳ Lân thì lập tức hiểu được một người muốn nhảy lên độ cao này khó khăn đến mức nào.

Trương Kỳ Lân được coi là trần nhà chiến lực của giới trộm mộ, thân thủ cực tốt.

Ngay cả cậu ta cũng chỉ nhảy được năm sáu mét, mà Trương Hạo lại có thể phát lực một lần nhảy lên mười mấy mét.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ nhẹ nhàng của hắn, nếu vách đá cao hơn nữa cũng chẳng làm khó được hắn. "Không ngờ Trương Hạo huynh đệ lại lợi hại thế này!" "Đúng vậy, Tiểu Cữu mỗi lần ra tay đều cho chúng ta bất ngờ, lần này qua lần khác làm mới nhận thức của cháu về sự lợi hại." "Trước đây tôi cứ nghĩ Thủy Tiêu bọn tôi là vô địch thiên hạ, đến khi gặp lão đại mới hiểu thế nào là núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn!" "Người gì chứ, tôi thấy Trương Hạo chính là thần tiên trong truyền thuyết, nếu không thì giải thích thế nào về bản lĩnh của cậu ấy."...

Trong lúc mọi người còn đang chấn kinh, một sợi dây leo núi từ trên đầu rủ xuống. "Mọi người bám chắc dây, tôi kéo các người lên."

"Được rồi!" Đám người bên dưới nghe Trương Hạo gọi, biết là được cứu rồi, tâm trạng lập tức thả lỏng không ít.

Dịch Táp nắm lấy dây, lắc hai cái ra hiệu cho Trương Hạo biết đã chuẩn bị xong.

Lúc này lại phát hiện Trương Hạo không dùng sức kéo cô lên, ngược lại Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Trương Kỳ Lân cũng xúm lại cùng đưa tay nắm chặt dây leo núi.

Bàn Tử còn hét với Đinh Ngọc Vũ Điệp: "Đinh huynh đệ, còn ngẩn ra đó làm gì, mau qua đây nắm lấy dây đi!" Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp nghe vậy đều sững sờ.

Bên dưới tổng cộng có 5 người, tính trung bình một người 70kg thì đã là 350kg.

Cộng thêm Bàn Tử cân nặng gấp đôi người thường.

Tức là trọng lượng năm người bọn họ vượt quá 400kg, hơn nữa mỗi người còn mang theo trang bị, trọng lượng cũng không dưới 10kg.

Tổng trọng lượng tất cả gộp lại đã vượt quá 500kg (hơn nửa tấn).

Trương Hạo muốn một lần kéo hết mọi người lên, sức mạnh của hắn ít nhất cũng phải lớn hơn 500kg.

Điều này làm Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp sợ chết khiếp. "Trương Hạo huynh đệ nhìn cũng không vạm vỡ lắm, thật sự có thể kéo hết chúng ta lên một lần sao?" "Lão đại, cơ bắp anh ấy còn chưa nhiều bằng tôi, thật sự có sức lực lớn thế à?" "Đừng lãng phí thời gian, nhanh lên." Giới hạn sức mạnh con người là 1 tấn, chút trọng lượng này căn bản không bõ bèn gì.

Chỉ thế đã làm Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp kinh ngạc đến vậy.

Nếu để họ biết sức mạnh của hắn là 30 tấn thì không biết sẽ sợ thành cái dạng gì.

Hai người bọn họ dưới sự thúc giục của Trương Hạo bán tín bán nghi nắm chặt dây.

Ngay lúc đó, phía trên mạnh mẽ truyền đến một luồng cự lực, "vút" một cái đã nhấc bổng năm người bọn họ lên.

Việc một lần nhấc năm người lên độ cao mười mấy mét vốn đã khiến người ta kinh ngạc.

Kết quả Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp lại phát hiện Trương Hạo làm việc đó nhẹ nhàng như không, mặt không đỏ, hơi không suy suyển, đối với hắn còn nhẹ nhàng hơn đập chết một con muỗi.

Hai người bọn họ nhìn Trương Hạo với biểu cảm như gặp ma: "Anh... anh còn là người không vậy!" Sau khi thoát khỏi khe hẹp, mấy người ngồi nghỉ trên đỉnh vách đá. "Táp Táp, cô không phải nói cơ quan mộ thất phía trước kết hợp Ngũ Hành Bát Quái và Kỳ Môn Độn Giáp, chỉ cần vào Sinh Môn là có thể thuận lợi vào chủ mộ thất sao, tại sao còn gặp phải cơ quan nguy hiểm thế này!" Dịch Táp lắc đầu: "Bình thường thì là vậy, trong chuyện này chắc chắn có vấn đề gì đó." "Mọi người không thấy có vấn đề sao?" "Trương Hạo huynh đệ, có vấn đề gì?" "Lỗ Vương Cung còn nhớ không?" Trương Hạo chợt nhận ra từ khi vào mộ đáy biển, hành động của họ dường như bị ai đó âm thầm thao túng.

Giống như đã thiết lập sẵn một lộ trình cố định, dù trong cổ mộ đặt cơ quan cạm bẫy gì thì mục đích đều là dẫn dụ người ta vào lộ trình cố định đó.

Ngẫm kỹ lại sẽ thấy, những cơ quan này tuy nhìn hung hiểm, nhưng mỗi lần đều chừa lại một đường sống.

Điều này làm hắn liên tưởng đến Lỗ Vương Cung, cả cái Lỗ Vương Cung đã bị cái gọi là "Thần" cải tạo, mục đích là để tuyển chọn thân thể phù hợp.

Khi có người phí bao công sức đến được chủ mộ thất, bọn chúng sẽ xuất hiện cưỡng ép để ý thức của mình chiếm đoạt thân xác người khác.

Khi đó nếu không phải Trương Hạo sở hữu Hệ thống dung hợp vạn vật, thực lực đã vượt qua ba kẻ kia, e rằng lúc này Ngô Tam Thúc, Hạo Thiên Chân mấy người đều đã không còn là chính họ nữa.

Hiện tại mộ trầm thuyền cũng cho hắn cảm giác như vậy, nên Trương Hạo nghi ngờ mộ đáy biển thực ra là bố cục của Uông Tạng Hải, mục đích cũng là để tuyển chọn thân thể thích hợp.

Được Trương Hạo nhắc nhở, Hạo Thiên Chân lập tức hiểu ra. "Tiểu Cữu, ý cậu là mộ đáy biển cũng có loại quái vật chiếm đoạt thân xác người khác sao?" Trương Hạo gật đầu: "Không sai, tiếp theo mỗi bước đi mọi người đều phải hết sức cẩn thận, tránh để kẻ khác có cơ hội lợi dụng." "Cháu hiểu rồi Tiểu Cữu." Bên cạnh, Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp nghe mà đầy vẻ nghi hoặc.

Rõ ràng nghe không hiểu Trương Hạo đang nói gì, nhưng lại cứ cảm thấy chuyện hắn nói có liên quan đến mình. "Bàn Tử, anh đi đâu đấy?" "Phía trước hình như có cái lỗ, tôi qua xem thử." Trong lúc nghỉ ngơi Bàn Tử đột nhiên đứng dậy đi về một hướng, Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

Chẳng mấy chốc phía trước truyền đến tiếng gọi của Bàn Tử: "Mau lại đây, bên này có cái lỗ trộm, bên cạnh còn có huyết thư!" Trương Hạo và mấy người nghe Bàn Tử gọi đều vây lại xem.

Trước mắt là một lỗ trộm vuông vức, ở cửa hang có mấy dòng chữ màu nâu sẫm xiêu vẹo.

Bàn Tử giơ đèn pin chiếu sáng dòng chữ ở cửa lỗ trộm, miệng đọc: "Ngô Tam Thúc hại tôi, tôi đi vào đường cùng, hàm oan chết thảm trong cổ mộ, Giải Liên Hoàn.

Rốt cuộc là ai, Ngô Tam Thúc tại sao lại muốn hại ông ta?" "Không thể nào, Tam Thúc của cháu không thể hại người, trong chuyện này nhất định có bí mật không ai biết." Hạo Thiên Chân nhìn thấy dòng chữ này thì một vạn lần không tin, Ngô Tam Thúc bình thường yêu thương cậu như thế, sao có thể làm ra chuyện này.

Phải biết Giải gia và Ngô gia còn là quan hệ họ hàng biểu thân (anh em họ).

Vậy Ngô Tam Thúc lại càng không thể làm ra chuyện này.

Trương Hạo vỗ vai Hạo Thiên Chân an ủi: "Không sao, vài dòng chữ không nói lên được vấn đề gì, chúng ta vào lỗ trộm xem sao, bên trong biết đâu còn manh mối." Hạo Thiên Chân gật đầu, giơ đèn pin chui vào lỗ trộm.

Trương Hạo và những người khác cũng đi theo, lỗ trộm ngoài hẹp trong rộng, càng vào sâu càng thoáng đãng.

Nhóm người tiến vào lỗ trộm vài chục mét thì đến một hang động rộng rãi.

Vừa mới vào mọi người đều rùng mình một cái, nhiệt độ bên trong thấp hơn nhiều so với nơi khác, xung quanh hang động thậm chí phủ một lớp sương giá mỏng. "Đây là cái chỗ quái quỷ gì, như cái kho lạnh vậy, sao bên trong lại lạnh thế này." Bàn Tử không ngừng xoa tay, hà hơi, miệng thì càu nhàu.

Đúng lúc này, Hạo Thiên Chân đột nhiên kinh hô: "Tam Thúc!" Sau đó cậu cắm đầu chạy về phía trước.

Trương Hạo nhớ lúc này Ngô Tam Thúc căn bản không có ở mộ

trầm thuyền, chẳng lẽ Hạo Thiên Chân gặp ma?

Hắn vội vàng đuổi theo.

Chạy chưa được bao xa đã thấy Hạo Thiên Chân ôm một cái xác bị đông cứng ngắc khóc lóc.

Cái xác này dung mạo giống hệt Ngô Tam Thúc, chỉ là trẻ hơn một chút. "Thiên Chân, đây không phải Tam ca." "Cái gì, Tiểu Cữu ông ấy rõ ràng là Tam Thúc, sao cậu lại bảo không phải?" Trương Hạo chỉ vào quần áo trên người cái xác: "Kiểu dáng quần áo trên người hắn rõ ràng không phải của những năm gần đây." Được Trương Hạo chỉ điểm, Hạo Thiên Chân mới phản ứng lại: "Đúng rồi, hơn nữa Tam Thúc cũng già hơn một chút, vậy người này là ai, tại sao lại giống Tam Thúc y hệt?" Trong đội ngũ Bàn Tử cũng từng gặp Ngô Tam Thúc, hắn xông lên nhìn cái xác dưới đất cũng đầy vẻ kinh ngạc: "Trên thế giới này sao lại có hai người giống nhau đến vậy tồn tại?" Trương Hạo nhìn cái xác cũng rất nghi hoặc, nghe nói Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Thúc là anh em họ, hai người rất giống nhau.

Nhưng hắn biết hai người này đều chưa chết, nên cái xác không thể là Giải Liên Hoàn.

Chương 59

Đã không phải hai người họ, vậy thì là ai? "Bàn Tử, lật cái xác lại xem." Trương Hạo bỗng chú ý xương cốt trên người cái xác dường như bị trật khớp.

Tình huống này làm hắn nghĩ tới Súc cốt công có thể cải trang hoán diện.

Bàn Tử tuy không hiểu mục đích của Trương Hạo là gì nhưng vẫn làm theo.

Hắn lật cái xác cứng đờ lại, để lưng hướng lên trên.

Trương Hạo đưa tay sờ soạng trên người cái xác, tuy bị đông cứng nhưng vẫn có thể cảm giác được toàn thân xương cốt đều sai lệch.

Hắn đưa ngón tay ấn liên tục vào sau tai phải cái xác mười mấy giây.

Đột nhiên bên tai mọi người vang lên tiếng "rắc rắc".

Chỉ thấy cái xác dưới đất như con búp bê, từ từ bị bung ra.

Mười mấy giây sau cái xác mới hết phản ứng, lúc này nhìn lại, bất luận là ngoại mạo hay thể hình đều khác một trời một vực với Ngô Tam Thúc. "Thật sự không phải Tam Thúc, vậy người này rốt cuộc là ai, tại sao lại phải giả trang thành Tam Thúc?" Hạo Thiên Chân đầy vẻ nghi hoặc. "Xoẹt, xoẹt, xoẹt!" Đột nhiên, Trương Kỳ Lân nãy giờ im lặng đi theo đội ngũ rút Hắc Kim Cổ Đao múa may trên người cái xác, cắt bỏ y phục trên đó.

Để lộ ra toàn bộ phần thân trên của cái xác.

Chỉ thấy trên vai trái cái xác xuất hiện một hình xăm phượng

hoàng. "Hóa ra là vậy." Trương Kỳ Lân nói một câu không đầu không đuôi làm mọi người càng thêm nghi hoặc.

Chỉ có Trương Hạo hiểu ý câu này.

Phượng hoàng là tô tem của Uông gia, trên người cái xác xuất hiện hình xăm phượng hoàng tức là hắn là người Uông gia.

Người Uông gia không biết xuất phát từ mục đích gì lại để kẻ biết Súc cốt công trong gia tộc giả làm Ngô Tam Thúc xuất hiện trong mộ trầm thuyền.

Chỉ không biết hắn gặp phải chuyện gì, cuối cùng chết ở đây.

Cả nhóm vây quanh cái xác kiểm tra thêm vài lần, không phát hiện manh mối gì, nghi vấn trong lòng cũng không có lời giải.

Thế là đành tiếp tục men theo hang động tiến lên.

Đi mãi hang động lại càng hẹp, cuối cùng ở tận cùng hang động lại xuất hiện một lỗ trộm.

Mọi người chui vào lỗ trộm bò về phía trước một đoạn thì vào một gian mộ thất.

Mộ thất rất lớn, ở giữa có một cây san hô cao hai ba mét, trên cây treo đầy những chiếc chuông thanh đồng lục giác.

Khi đèn pin chiếu lên cây, ánh sáng làm cả gian mộ thất đỏ rực. "Mẹ ơi, trong mộ trầm thuyền rốt cuộc có bao nhiêu bảo bối, cây san hô này e là to lớn nhất trong lịch sử rồi!

Còn mấy cái chuông thanh đồng bên trên, ít nhất cũng là sản vật thời Chiến Quốc, cái nào chẳng giá trị liên thành!" Thấy cây san hô, Bàn Tử lập tức mừng rỡ khôn xiết, hắn không tự chủ được đi về phía cây san hô, đưa tay định sờ vào món trân bảo tuyệt thế này. "Dừng tay!" Tiếng quát lớn của Trương Hạo làm Bàn Tử khựng lại tại chỗ.

"Trương Hạo huynh đệ, sao thế?" "Không muốn chết thì đừng chạm vào cây này, anh nhìn dưới gốc cây là cái gì." Bàn Tử nghe vậy nhìn xuống dưới gốc san hô. "Vãi chưởng, nhiều xương người thế này, chỗ này đã chết bao nhiêu người rồi!" Được Trương Hạo nhắc nhở Bàn Tử mới chú ý tới xương người dưới gốc san hô.

Trương Hạo cười cười: "Không nhiều, nhìn qua tối đa cũng chỉ mười mấy người thôi." Có thể vào được gian mộ thất có cây san hô này đều là tinh anh, mười mấy tinh anh chết ở đây đủ để nói lên sự nguy hiểm của cây san hô.

Bàn Tử rụt cái tay đang vươn ra một nửa về, đi một vòng quanh cây san hô. "Trương Hạo huynh đệ, chỗ này cũng chẳng có cơ quan gì, mấy người bên dưới chết kiểu gì?" "Cơ quan chính là mấy cái chuông trên cây đó, một khi chạm vào sẽ phát ra tiếng chuông nhiếp hồn, nhẹ thì khiến người ta rơi vào ảo cảnh, nặng thì mất đi ý thức và ký ức trở thành một cái xác rỗng." "Hít..." Bàn Tử hít ngược một hơi khí lạnh, vội vàng lùi lại vài bước không dám đứng quá gần cây san hô. "Kẻ thiết kế cơ quan này độc địa thật, san hô đỏ quý giá thế này bày ở đây, lại có ai nhịn được mà không sờ vài cái chứ." Hắn nói cũng phải, đây chính là chỗ cao minh của người xây mộ trầm thuyền.

Nguy hiểm không chỉ đến từ bản thân cơ quan, mà còn đến từ việc nắm bắt lòng người. "Tiểu Cữu, sao cậu biết mấy cái này, nói cứ như cậu từng thấy rồi ấy?" Hạo Thiên Chân tò mò hỏi. "Đọc trong cổ tịch thấy nên nhớ thôi." Trương Hạo tùy tiện nói: "Sau cây san hô có một lối đi, thông sang gian mộ thất khác, chúng ta qua đó xem." Nói xong hắn vòng ra sau cây san hô, xuyên qua lối đi đến gian mộ thất khác.

Vừa bước vào lối đi đã thấy một bóng người quen thuộc, chính là A Ninh đã tách khỏi đội ngũ khi vào mộ.

Lúc này cô ta như một cái xác không hồn, đầu tóc rũ rượi ngã trên

mặt đất. "Là A Ninh." Hạo Thiên Chân phát hiện A Ninh lập tức lao tới đỡ cô ta dậy, vỗ nhẹ vào má. "A Ninh, cô tỉnh lại đi." Vỗ liên tiếp mười mấy cái A Ninh mới từ từ mở mắt. "Đây là đâu, sao tôi lại ở đây?" "A Ninh, cô thật sự không nhớ gì à?" A Ninh nhíu mày: "Tôi chỉ nhớ mình thấy một cây san hô treo đầy chuông thanh đồng trong một gian mộ thất, sau đó bên tai nghe thấy một âm thanh quỷ dị, chuyện xảy ra sau đó tôi không nhớ nữa." Bàn Tử nghe vậy thở hắt ra một hơi. "Cô ta chắc là chạm vào chuông lục giác trúng chiêu nên di chứng đấy, cái gì cũng quên sạch rồi." Trương Hạo gật đầu, biểu hiện của A Ninh đúng là như vậy.

Tuy nhiên theo lý thuyết cô ta chạm vào chuông lục giác thì toàn bộ ký ức phải bị tẩy sạch mới đúng, chỉ là không biết xảy ra sự cố gì khiến cô ta chỉ mất đi một phần ký ức.

Bỗng nhiên Trương Hạo nghĩ đến một khả năng, cô ta có lẽ căn bản không hề chạm vào chuông, vừa rồi chỉ là giả vờ, mục đích là để thực hiện nhiệm vụ nào đó mà ông chủ cô ta giao phó.

Còn nhiệm vụ cụ thể là gì thì không rõ, nhưng cô ta đã đợi ở đây chứng tỏ nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành.

Trương Hạo cũng không vạch trần, chỉ bảo Bàn Tử trông chừng trước, chỉ cần cô ta động đậy sẽ lộ ra mục đích chuyến đi này. "Bàn Tử." Trương Hạo gọi một tiếng, ghé vào tai hắn nói nhỏ: "Để ý cô ta một chút, có hành động gì khinh suất anh tự liệu mà làm." Bàn Tử ngầm hiểu gật đầu.

Cả nhóm xuyên qua lối đi, khi ánh đèn chiếu vào gian mộ thất ở cuối đường, ai nấy đều kinh ngạc đến ngẩn tò te.

Bên trong là một mộ thất hình cầu, vị trí trung tâm cao ít nhất hai ba mươi mét, chỗ thấp nhất hai bên cũng hai ba mét.

Cả gian mộ thất chỉ dựa vào mấy cây xà ngang và cột trụ chống

đỡ.

Trên đỉnh như một cái bát úp ngược, bên trên khảm rất nhiều minh châu lớn nhỏ không đều.

Bốn góc mộ thất mỗi góc có một tấm gương đồng đường kính hơn một mét, phản chiếu ánh sáng từ minh châu đi khắp nơi.

Ở giữa bị chiếm cứ bởi một mô hình cung điện dài rộng đều mười mét.

Khi ánh đèn chiếu vào, một vùng kim quang lấp lánh. "Trời ơi, lại là làm bằng vàng ròng!" "Mô hình lớn thế này dùng đến vàng chắc phải cả vạn cân!" "Chủ mộ rốt cuộc là ai, lại chịu chơi lớn thế này."...

Nhiều vàng thế này đừng nói Bàn Tử, Trương Hạo cũng rất khó không động lòng.

Bàn Tử ngay khoảnh khắc phát hiện mô hình cung điện vàng ròng đã lao vào.

Hắn lao đến bên mô hình cung điện, vẻ mặt nâng niu sờ soạng.

Chương 60

"Tiếc cho đống vàng này quá, Bàn gia chỉ có thể mang đi một phần." Nói rồi hắn rút dao găm định cắt phần nhô ra trên mô hình đem đi. "Bàn Tử, dừng tay." "Thiên Chân, sao thế?" "Bàn Tử, mô hình cung điện tinh xảo, quy mô to lớn thế này anh định phá hủy nó à?" "Thiên Chân, cả cái mô hình to thế này, vàng lại nặng như vậy, nguyên vẹn chắc chắn không mang ra được." "Không mang ra được anh cũng không thể phá hủy nó, nó là quốc bảo." Trương Hạo cười cười, nói đỡ: "Bàn Tử, Thiên Chân nói không sai, quốc bảo thế này phá đi tiếc lắm, hơn nữa anh cắt được tí vàng từ trên đó xuống còn không đáng giá bằng một món cổ đổng tùy tiện trong mộ, tội gì phải thế." Nói thì nói vậy, thực tế là mô hình cung điện vàng ròng khôi vĩ đại khí, tuy chỉ là mô hình nhưng nhìn vào như thân lâm kỳ cảnh.

Bảo bối thế này người khác không mang ra được, nhưng với Trương Hạo thì không có chút khó khăn nào.

Nên hắn làm sao cho phép Bàn Tử phá hoại chứ.

Trương Hạo đã mở miệng, Bàn Tử tự nhiên nghe lời không còn ý đồ với mô hình cung điện vàng nữa. "Táp Táp.

Cô có ngửi thấy mùi gì không?" Đinh Ngọc Vũ Điệp vừa bước vào mộ thất đã hỏi Dịch Táp. "Hít hít!" Dịch Táp hít mũi hai cái rồi gật đầu: "Không sai, mùi giống hệt mùi trên người tôi." Đinh Ngọc Vũ Điệp nghe vậy mừng rỡ: "Vậy chứng tỏ hướng đi của chúng ta không sai!" Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp hai người đến mộ đáy biển tìm manh mối, xem ra hiện tại đã rất gần với manh mối họ cần tìm, nếu không sẽ không biểu hiện hưng phấn như vậy.

Ngoài ra, cái gọi là mùi trên người Dịch Táp thực ra chính là mùi

xác chết (thi xú).

Trương Hạo lần đầu gặp cô ta đã ngửi thấy rồi.

Mùi này là mùi đặc hữu trên người kẻ bị ý thức khác chiếm đoạt thân xác.

Chỉ là Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp và thế hệ của họ khi bị người đứng sau gia tộc chiếm xác đã xảy ra sự cố, nên mới vừa đạt được năng lực đặc thù vừa giữ được ý thức của mình.

Trước đó ở Lỗ Vương Cung, nhóm Trương Hạo cũng ngửi thấy mùi này trước, sau đó ba kẻ kia mới xuất hiện.

Giờ trong mộ thất lại xuất hiện mùi đó cũng có nghĩa là trong đây ngoài họ ra còn có kẻ bị ý thức khác chiếm xác tồn tại. "Mọi người cẩn thận một chút!" Trương Hạo lần theo hướng mùi thi xú từ từ tiến lại gần.

Rất nhanh hắn phát hiện ngay vị trí trung tâm mô hình cung điện vàng có một cái xác khô mặc quan phục, toàn thân đen kịt đang ngồi.

Mùi hôi thối chính là từ trên người cái xác khô tỏa ra.

Trương Hạo vừa tới gần, xác khô đột ngột mở mắt, hung tợn trừng hắn.

Trong mắt xác khô lóe lên một tia lục quang, bắn thẳng vào mi tâm Trương Hạo.

Ngay sau đó lại có mấy tia hắc quang lóe lên, Trương Hạo lập tức đưa tay chộp lấy những tia hắc quang đó.

Hắn chộp gọn mấy tia đen trong tay.

Lúc này mới phát hiện hắc quang hóa ra là những con rắn nhỏ màu đen mọc đầy vảy.

Vảy rắn đen mảnh dài như sợi tóc.

Tuy chưa từng gặp, nhưng Trương Hạo vẫn nhận ra ngay lập tức, đây chính là Hắc Mao Xà.

Hắc Mao Xà bị Trương Hạo nắm trong tay, chúng không ngừng vặn vẹo thân thể giãy giụa, thỉnh thoảng quay đầu cắn vào tay hắn.

Mỗi lần như thế lại nghe thấy tiếng xương cốt nứt vỡ.

Cứ tưởng tượng cắn một cái vào đá phát ra tiếng gì thì tiếng đó cũng gần như vậy.

Chẳng qua thân thể Trương Hạo cứng như kim cương, Hắc Mao Xà cắn vào dùng sức là nanh độc gãy ngay. "Tiểu Cữu, rắn nhỏ trên tay cậu lạ quá, sao toàn thân lại mọc lông?" Hạo Thiên Chân thấy Trương Hạo bắt được thứ gì, lại gần xem mới phát hiện là rắn nhỏ, bị ngoại mạo kỳ quái của nó thu hút, tò mò hỏi. "Đây là Hắc Mao Xà, một loại rắn mà nọc độc có thể lưu trữ ký ức con người." "Lại còn lưu trữ được ký ức, thế thì thần kỳ quá, cái này chẳng phải giống thẻ nhớ sao!" Hạo Thiên Chân ví von cũng sát thực tế, Hắc Mao Xà đúng là thẻ nhớ của người xưa.

Trương Hạo dùng sức bóp chết mấy con Hắc Mao Xà rồi vứt xuống đất, chuẩn bị đi thám thính chỗ khác trong mộ thất.

Đúng lúc này, Hạo Thiên Chân đột nhiên thét lên thảm thiết, vẻ mặt đau đớn ôm đầu ngồi thụp xuống đất. "Thiên Chân, cháu sao thế?" "Cháu... trong đầu cháu đột nhiên chui vào rất nhiều thứ." "Thiên Chân, lời cậu là ý gì, là có con trùng gì chui vào rồi à?" Tiếng thét của cậu thu hút mọi người lại gần, vây quanh cậu ở giữa, nhìn bộ dạng đau đớn của cậu mà không biết làm sao.

Trương Kỳ Lân nhìn xác Hắc Mao Xà dưới đất, lại nhìn Hạo Thiên Chân nói: "Cậu ta không sao." Trương Hạo nhìn phản ứng của cậu ta chợt hiểu ra chuyện gì.

Hắc Mao Xà thông qua một chất gọi là Phí lạc mông để truyền tải ký ức trong nọc độc ra ngoài.

Mà Hạo Thiên Chân vừa khéo có thể tiếp nhận loại thông tin này.

Cậu nói có thứ chui vào đầu ý là những ký ức không thuộc về mình.

Sở dĩ đau đớn như vậy là vì vừa rồi hắn bóp chết một lúc năm con Hắc Mao Xà, lượng thông tin trong nọc độc chúng quá lớn.

Chỉ cần đợi cậu ta tiêu hóa xong những ký ức đó là sẽ ổn.

Mười mấy phút sau, Hạo Thiên Chân đã đến bên bờ vực sụp đổ, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, mặt mũi vặn vẹo, ngay lúc cậu sắp không kiên trì nổi nữa thì cuối cùng cũng tiêu hóa hết những ký ức lạ.

Sự đau đớn giảm bớt, cả người cũng từ từ hồi phục. "Thiên Chân, cháu thấy sao rồi?" "Cháu không sao, chỉ là tư duy hơi hỗn loạn, trong đầu có thêm rất nhiều ký ức lộn xộn." Cậu nói rồi đứng dậy, đi về phía một góc mộ thất. "Mọi người qua đây." Trương Hạo gọi một tiếng rồi đi theo.

Hạo Thiên Chân dẫn mọi người đến góc mộ thất, vòng qua một tấm gương đồng.

Một cánh cửa đá đóng kín hiện ra trước mắt mọi người.

Hạo Thiên Chân đi tới, hai tay chống lên cửa đá đẩy mạnh, sau đó cả người như bị ma nhập lao vào bên trong.

Trương Hạo vội vàng theo sát, muốn xem rốt cuộc cậu ta định làm gì.

Vào trong mới phát hiện sau cửa đá cũng là một gian mộ thất, bên trong chất đầy bình lọ, trên đài đá ở giữa còn chất đầy đủ loại xác chết kỳ lạ cổ quái.

Có bán nhân bán thú, có người mọc đuôi cá, còn có người mông mọc đuôi...

Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh những cái xác đó, ngẩn người nhìn chằm chằm.

Trương Hạo vừa tới gần cậu liền nói: "Tiểu Cữu, cháu cứ như đã từng đến đây vậy, chạy vào đây cũng là để kiểm chứng suy nghĩ trong đầu, không ngờ những ký ức hiện ra trong đầu đều là thật." "Ngoài những thứ này còn ký ức gì khác không?" Hạo Thiên Chân day day thái dương, sau đó lắc đầu: "Ký ức thêm vào trong đầu cơ bản toàn bộ đều là về những cái xác này." Nói rồi cậu đi sang một bên, cầm một cuốn sách cũ nát, ố vàng trên đài đá lên xem. "Tiểu Cữu, còn nhớ những hình ảnh trong bia đá bát giác dưới hồ nước không?" "Nhớ, sao thế?" Trương Hạo nhớ những hình ảnh đó ghi lại việc Uông Tạng Hải phát hiện bí mật trường sinh của Vạn Nô Vương, nhưng phương pháp đó không hoàn mỹ.

Ông ta muốn tìm cách trường sinh hoàn mỹ, sau đó phát hiện tung tích của "Thần" từ cổ tịch.

Thần ở đây là một nhóm người dùng ý thức của mình chiếm đoạt thân xác người khác để trường sinh.

Hạo Thiên Chân lắc cuốn sách cổ trên tay nói: "Trên này ghi chép những chuyện sau đó, Uông Tạng Hải cũng muốn đạt được trường sinh giống như Thần, thế là bắt đầu thực nghiệm quy mô lớn.

Thông qua thực nghiệm ông ta phát hiện ra Hắc Mao Xà và Xà Mi Đồng Ngư có thể lưu trữ ký ức.

Cũng có cách để chúng lưu trữ ký ức con người, nhưng lại không có cách chuyển ký ức vào thân thể mới.

Mỗi lần chuyển ký ức, thân thể bị chuyển đổi đều sẽ xảy ra biến

dị, biến thành đủ loại quái vật.

Chương 61

Có quái vật còn đạt được năng lực đặc thù." "Hải Hầu Tử, Cấm Bà chính là sản phẩm thực nghiệm của ông ta chứ gì!" Bàn Tử nghe lời Hạo Thiên Chân liền đáp. "Không sai, chính là như vậy." "Vậy sau đó thì sao, sau đó thế nào?" Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp nghe nội dung Hạo Thiên Chân nói, sắc mặt hai người đều trở nên rất khó coi.

Hiển nhiên loại thực nghiệm này có liên quan đến sự việc họ đang điều tra. "Những trang sau bị người ta xé mất rồi, nên sau đó xảy ra chuyện gì tôi cũng không biết." Hạo Thiên Chân vẻ mặt bất lực.

Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp nghe vậy vẻ mặt thất vọng: "Xem ra muốn biết chân tướng, phải tiếp tục truy tra." Gian mộ thất Hạo Thiên Chân dẫn mọi người tìm đến hẳn là một phòng thí nghiệm, Uông Tạng Hải chính là làm thực nghiệm trường sinh ở đây.

Cũng không biết ông ta có thành công không, có phải đã nắm được cách chuyển ý thức mình sang thân thể người khác hay chưa.

Mọi người kiểm tra trong mộ thất một lượt, không phát hiện gì thêm bèn quay lại gian mộ thất bên ngoài.

Vừa mới quay lại Bàn Tử đã hét toáng lên: "Cái xác khô đâu, cái xác ngồi trên mô hình cung điện vàng biến mất rồi!" Trương Hạo nhìn về vị trí cũ của cái xác, phát hiện quả nhiên đã trống không, cái xác ngồi trên đó đã không biết tung tích.

Hắn rung động yết hầu, phát ra một luồng sóng âm kỳ lạ.

Năng lực định vị bằng sóng âm giúp hắn lập tức nắm bắt tình hình trong mộ thất.

Chỉ thấy cái xác khô lúc nãy đang sờ soạng gì đó sau một tấm

gương đồng ở góc mộ thất.

Đồng thời hắn cũng phát hiện bốn góc mộ thất sau mỗi tấm gương đồng đều có một cánh cửa đá.

Nếu đoán không lầm, sau cửa đá hẳn đều là mộ thất, chỉ không biết có giống gian vừa vào không, là nơi Uông Tạng Hải dùng để làm thí nghiệm. "Ở bên kia, đi theo tôi." Trương Hạo nhắc một tiếng rồi lao tới.

Hắn chân trước vừa đến, chân sau đã vang lên tiếng cơ quan chuyển động.

Hóa ra cái xác khô đang khởi động cơ quan, chỉ nghe thấy tiếng "ầm ầm", cửa đá liền mở ra.

Trương Hạo nhìn vào trong cửa đá, chỉ thấy bên trong toàn là những cái xác khô giống hệt cái xác ngồi trên mô hình thiên cung bằng vàng kia.

Khoảnh khắc cửa đá mở ra, tóc, râu, móng tay trên người chúng bắt đầu dài ra tua tủa.

Sau đó rất đột ngột, chúng đồng loạt mở mắt, ngồi bật dậy. "Trá thi rồi!" Bàn Tử nhìn thấy tình hình trong mộ thất liền hét toáng lên. "Không, không phải trá thi, bọn chúng là Hắc Phi Tử bị Rắn Lông Đen khống chế!" Trương Kỳ Lân vốn ít nói, nay hiếm hoi nói một tràng dài.

Có thể thấy Hắc Phi Tử lợi hại thế nào.

Trương Hạo trước đây cũng từng nghe nói về Hắc Phi Tử, chúng là vũ khí bí mật của nhà họ Uông.

Nghe nói là quái vật do nhà họ Uông dùng thủ đoạn đặc thù khiến Rắn Lông Đen cộng sinh với người mà biến dị thành.

Loại quái vật này hành động nhanh nhẹn, đến vô ảnh đi vô tung, là công cụ lợi hại để nghe ngấu thông tin và giám sát nhân vật.

Hơn nữa, nhà họ Uông muốn chế tạo Hắc Phi Tử cũng không đơn giản, phải liên tục khai quật các mỏ rắn sinh sản Rắn Lông Đen mới được.

Do mỏ rắn cực khó khai quật, nên số lượng Hắc Phi Tử của nhà họ Uông cũng không nhiều, chỉ có những nhân vật hoặc thế lực trọng điểm mới đáng để bọn họ phái Hắc Phi Tử đi.

Thứ hiếm có như vậy, ai mà ngờ trong Mộ Thuyền Chìm dưới đáy biển này lại có cả trăm con chứ.

Nếu có thể biến chúng thành của mình, thì trong nháy mắt sẽ sở hữu một mạng lưới tình báo mạnh mẽ.

Trương Hạo sau khi biết thứ trong mộ thất là Hắc Phi Tử, suy nghĩ đầu tiên không phải là làm sao tiêu diệt chúng, mà là làm thế nào để khống chế đám Hắc Phi Tử này.

Trương Kỳ Lân dường như nhìn ra suy nghĩ trong lòng Trương Hạo, tự mình lẩm bẩm: "Muốn khống chế Hắc Phi Tử, phải có nội đan Xà Mẫu." "Nội đan Xà Mẫu?" Trương Hạo vẻ mặt thất vọng, thứ này bảo cậu đi đâu mà tìm.

Đúng lúc này, từng tiếng "xì xì" vang lên bên tai mọi người.

Chỉ thấy trong mộ thất, đám xác khô vừa đứng dậy lại đồng loạt nằm rạp xuống đất, trườn đi như rắn, thỉnh thoảng còn thè lưỡi ra, phát ra tiếng "xì xì".

Ở giữa đám Hắc Phi Tử này, có một con đại xà màu đen to như thùng nước đang cuộn mình.

Tất cả Hắc Phi Tử đều trườn quanh người nó.

Con đại xà dường như nhận ra đám người Trương Hạo đang đến gần, cái đầu hình tam giác ngược bỗng nhiên ngóc dậy cao ba bốn mét.

Nó mở mắt nhìn qua, có lẽ cho rằng mấy tên con người này không tạo thành uy hiếp gì, lại lười biếng nhắm mắt nằm ụp xuống. "Vãi chưởng, con rắn to thế này ít nhất cũng phải dài mười mấy mét ấy nhỉ." "Rắn to thế này lần đầu tiên tôi thấy, e là đã thành tinh rồi." "Tiểu Ca, nó có phải là Xà Mẫu không?" Hạo Thiên Chân chỉ vào con đại xà giữa mộ thất đang được đám Hắc Phi Tử vây quanh, hỏi.

Trương Kỳ Lân gật đầu: "Không sai, Xà Mẫu cực kỳ khó gặp, đào rỗng cả một mỏ rắn cũng chưa chắc tìm được một con, không ngờ ở đây lại có một con Xà Mẫu to thế này, thảo nào có nhiều Hắc Phi Tử tồn tại đến vậy." Trương Hạo nghe vậy lộ ra một tia tham lam, chỉ cần giết con Xà Mẫu này, lấy nội đan là có thể khống chế đám Hắc Phi Tử làm việc cho mình, quá đơn giản. "Mọi người đợi ở ngoài mộ thất, tôi vào gặp Xà Mẫu một chút." Đám Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp gật đầu đáp ứng.

Bọn họ hiểu con Xà Mẫu to như vậy, bọn họ căn bản không phải đối thủ, cùng vào chỉ tổ làm vướng chân Trương Hạo, thà ngoan ngoãn ở ngoài giảm bớt gánh nặng cho cậu.

Trương Hạo vừa bước vào mộ thất, âm thanh nhắc nhở của hệ thống đã vang lên trong đầu. **[Đinh!

Phát hiện vật phẩm đặc biệt: Nội đan Xà Mẫu Rắn Lông Đen.]** Đúng là đi mòn gót sắt tìm chẳng thấy, đến khi gặp được chẳng tốn công.

Đang muốn có nội đan Xà Mẫu, chớp mắt Xà Mẫu đã xuất hiện ngay trước mặt.

Không chỉ vậy, đặc tính của nội đan Xà Mẫu là thao túng Hắc Phi

Tử, vậy thì năng lực nhận được sau khi dung hợp chắc chắn cũng là thao túng Hắc Phi Tử.

Hơn nữa đây còn là vật phẩm đặc biệt, dung hợp xong còn có thể tăng tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân, lợi ích nhiều không kể xiết.

Trương Hạo vừa bước vào mộ thất, đám Hắc Phi Tử xung quanh Xà Mẫu liền động đậy.

Chúng như những tia chớp đen lao về phía cậu.

Trương Hạo cười khẩy, cậu căn bản không để đám Hắc Phi Tử này vào mắt, thậm chí lười chẳng buồn né, cứ thế đi thẳng về phía Xà Mẫu.

Phương thức tấn công của đám Hắc Phi Tử cũng giống rắn, thứ nhất là cắn, thứ hai là quấn.

Chúng rõ ràng là cộng sinh giữa người và Rắn Lông Đen, nhưng đặc điểm của rắn lại nhiều hơn một chút.

Năm sáu con Hắc Phi Tử như không xương, quấn chặt lấy người Trương Hạo để hạn chế hành động của cậu.

Ngoài ra còn một số con thì há miệng cắn thẳng vào người cậu.

Hắc Phi Tử đã biến dị rất giống rắn, trong miệng thậm chí còn có hai chiếc răng độc sắc nhọn. "Răng rắc, răng rắc, răng rắc..." Mỗi khi có Hắc Phi Tử cắn vào người Trương Hạo, bên tai cậu lại vang lên tiếng răng bị gãy vụn.

Cơ thể cứng rắn như kim cương, bị cắn thành ra thế này là kết quả nằm trong dự liệu.

Bị Hắc Phi Tử cắn thì không sợ, nhưng bị chúng quấn lấy người khiến Trương Hạo thấy hơi tiếc.

Ý định ban đầu của cậu là thu phục tất cả Hắc Phi Tử, giờ đám

đang quấn trên người này buộc cậu phải ra tay tiêu diệt.

Chương 62

Trương Hạo lắc đầu, sau đó hai cánh tay phát lực, ngạnh kháng làm đứt đoạn đám Hắc Phi Tử đang quấn trên tay, rồi lại đưa tay xé toàn bộ đám Hắc Phi Tử ở các bộ phận khác xuống.

Trong nháy mắt, trên mặt đất xung quanh cậu đã rải rác không ít xác Hắc Phi Tử bị đứt thành nhiều khúc.

Cùng lúc đó cậu cũng đã tiếp cận Xà Mẫu.

Mãi đến lúc này, Xà Mẫu mới từ từ ngóc đầu lên nhìn Trương Hạo. "Xì..." Miệng Xà Mẫu mở ra, cái lưỡi đỏ lòm như roi da phóng tới cuốn lấy Trương Hạo nhanh như chớp đỏ.

Trương Hạo nhe răng cười, cậu không né cũng chẳng tránh, hai tay vươn về phía trước trực tiếp túm lấy cái lưỡi rắn.

Vừa nắm chặt, trên tay lập tức truyền đến một luồng quái lực.

Cái lưỡi vốn trơn tuột, suýt chút nữa thì tuột mất.

May mà kịp thời dùng sức, ngón tay bấu sâu vào trong lưỡi mới không để Xà Mẫu thoát được.

Trương Hạo hai tay bấu chặt lưỡi rắn, dùng sức kéo ra ngoài.

Xà Mẫu đau đớn, cái đuôi quất mạnh một cái về phía Trương Hạo.

Trương Hạo mặc kệ cái đuôi quất vào người cũng không buông tay, ngược lại còn liều mạng kéo cái lưỡi ra ngoài. "Xoẹt xoẹt..." Theo lực kéo của cậu, bên tai không ngừng vang lên tiếng da thịt bị xé rách.

Từng dòng máu tanh hôi không ngừng tuôn ra từ miệng Xà Mẫu.

Bên ngoài mộ thất, mấy người Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp nhìn thấy thao tác của Trương Hạo thì kinh

ngạc đến ngây người. "Trương Hạo huynh đệ thế này cũng quá hung mãnh rồi!" "Cậu ấy định sống sờ sờ xé lưỡi Xà Mẫu ra kìa!" "Vãi chưởng, lần đầu tiên tôi thấy có người đánh quái vật kiểu này, cậu ấy đúng là tồn tại như thần thánh vậy." ...

Trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc, đột nhiên bên tai vang lên một tiếng "Băng", chỉ thấy Trương Hạo đã giật đứt cái lưỡi Xà Mẫu sống sờ sờ. "Xì..." Xà Mẫu đau đớn, vặn vẹo cơ thể điên cuồng, cái đuôi quất loạn xạ.

Hắc Phi Tử bị quất trúng trong nháy mắt tan nát.

Trương Hạo thấy vậy đau lòng không thôi, mỗi một con Hắc Phi Tử đều quý giá vô cùng, một con ít nhất cũng đáng giá bằng một trạm tình báo mấy chục người.

Đám Hắc Phi Tử này đều là của cậu, tuyệt đối không cho phép kẻ khác phá hoại.

Cậu nắm chặt nắm đấm lao lên, đạp lên người Xà Mẫu nhảy vọt lên cao, nhắm ngay đầu nó mà vung quyền.

Tốc độ quyền 1/250 giây bùng nổ, đầu Xà Mẫu trong nháy mắt bị đấm nát.

Theo từng quyền từng quyền rơi xuống, số lỗ máu trên đầu Xà Mẫu không ngừng tăng lên.

Trong chớp mắt, đầu Xà Mẫu không còn chỗ nào lành lặn.

Cuối cùng nó mất đi sức đề kháng, lắc lư vài cái rồi ngã xuống đất nằm im bất động. "Oa, Tiểu Cữu của cháu lợi hại quá!" Hạo Thiên Chân thấy Trương Hạo dễ dàng giết chết Xà Mẫu, vẻ mặt đầy tự hào. "Trời ơi, vừa rồi tôi nhìn thấy cái gì thế này?" Bàn Tử không dám tin dụi dụi mắt, cảnh tượng Trương Hạo giết Xà Mẫu vừa rồi mang lại cho gã chấn động quá lớn.

Một con Xà Mẫu Rắn Lông Đen to như thùng nước, dài hơn mười mét, toàn thân phủ đầy vảy dài nhỏ như lông đen, thế mà lại bị Trương Hạo kéo sống, giật mạnh, cuối cùng đấm mấy quyền là chết tươi.

Con Xà Mẫu khổng lồ như vậy vào tay Trương Hạo lại không có chút sức đánh trả nào.

Trương Hạo giết Xà Mẫu đơn giản như bóp chết con kiến, điều này sao có thể không khiến gã khiếp sợ chứ!

Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp cũng kinh hãi không kém, từ ban đầu tưởng Trương Hạo chỉ là một thiếu niên bình thường, đến sau này phát hiện cậu là cao thủ thâm tàng bất lộ.

Mãi đến bây giờ, họ phát hiện càng tìm hiểu sâu về Trương Hạo lại càng thấy thâm sâu khó lường.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, họ có đánh chết cũng không dám tin một thiếu niên chưa đến hai mươi tuổi lại có thực lực mạnh đến thế.

Không chỉ bọn họ, ngay cả Trương Kỳ Lân cũng phải liếc nhìn Trương Hạo.

Anh tuy ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng lại âm thầm so sánh, tự hỏi bản thân cũng không thể nào giết chết Xà Mẫu Rắn Lông Đen dễ dàng như vậy được.

Trong mộ thất, Trương Hạo sau khi giết chết Xà Mẫu liền thò tay thẳng vào đầu nó tìm nội đan.

Tay vừa đưa vào đã chạm phải một vật tròn vo cỡ quả trứng gà.

Cậu móc ra xem, chỉ thấy là một viên châu đen tuyền như mực, sáng lấp lánh.

Chắc hẳn đây chính là tinh hoa toàn thân Xà Mẫu - Nội đan Xà Mẫu.

Trương Hạo cầm nội đan Xà Mẫu trên tay, đám Hắc Phi Tử xung quanh lập tức ngừng tấn công.

Không chỉ vậy, chúng còn bơi quanh người cậu giống như lúc đầu bơi quanh Xà Mẫu.

Điều này càng chứng minh thứ cậu đang cầm chính là nội đan Xà Mẫu. "Đi!" Trương Hạo chỉ tay về phía trước, mấy chục con Hắc Phi Tử liền nhanh chóng trườn về hướng cậu chỉ.

Quả nhiên giống như Trương Kỳ Lân nói, nội đan Xà Mẫu có thể thao túng Hắc Phi Tử.

Đã vậy Trương Hạo liền không do dự nữa. "Hệ thống, dung hợp nội đan Xà Mẫu!" **[Đinh!

Tiếp nhận chỉ lệnh, bắt đầu dung hợp.]** Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, đồng thời viên nội đan Xà Mẫu trong tay hóa thành một luồng chất lỏng màu đen, sau đó chất lỏng nhanh chóng lan ra tạo thành một lớp màng mỏng bao bọc toàn thân cậu.

Các phân tử tạo thành màng mỏng như có sự sống, liều mạng chui vào trong cơ thể cậu. **[Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 19.

Vật phẩm dung hợp: Nội đan Xà Mẫu Rắn Lông Đen.]** **[Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được đặc tính vật phẩm dung hợp: Vạn Xà Chi Chủ (Có thể tùy ý thao túng các loài rắn).]** "Hửm?" Trương Hạo vốn tưởng dung hợp nội đan Xà Mẫu tối đa cũng chỉ được năng lực thao túng Hắc Phi Tử.

Không ngờ lại có thể tùy ý thao túng loài rắn, tức là không chỉ giới

hạn ở Rắn Lông Đen, mà các loài rắn khác cũng có thể điều khiển.

Năng lực này thực sự quá bá đạo, không cần học bí pháp bí thuật gì, trực tiếp có được bản lĩnh điều khiển rắn.

Cái gọi là Hắc Phi Tử thực chất là quái vật biến dị cộng sinh giữa Rắn Lông Đen và người.

Trong cơ thể chúng có năm con rắn, bốn con Rắn Lông Đen thao túng tứ chi, một con thay thế cột sống người.

Nói cho cùng Hắc Phi Tử cũng được tính là loài rắn, cho nên Trương Hạo hiện tại không cần mượn nội đan Xà Mẫu cũng có thể dễ dàng thao túng Hắc Phi Tử.

Trong mộ thất, trừ mấy con bị cậu xé nát lúc đầu, còn lại 94 con.

Chương 63

Sau khi dung hợp nội đan Xà Mẫu, Trương Hạo phát hiện mình đã thiết lập được liên hệ với đám Hắc Phi Tử này.

Chỉ cần một ý niệm, Hắc Phi Tử sẽ hành động theo suy nghĩ của cậu.

Không chỉ vậy, cậu muốn xóa sổ Hắc Phi Tử cũng đơn giản như vậy, một suy nghĩ, một ý niệm là đủ.

Từ nay về sau cậu đã có một mạng lưới tình báo cực mạnh.

Mà mạng lưới tình báo này còn mạnh hơn cả mạng lưới nhà họ Uông nuôi dưỡng nhiều năm, dù sao số lượng Hắc Phi Tử này cũng nhiều hơn nhà họ Uông rất nhiều.

Như vậy có thể thám thính được rất nhiều tin tức muốn biết.

Ví dụ như kẻ địch sau màn rốt cuộc mạnh đến mức nào, ngoài ba gia tộc "Thủy Tiêu" còn những thế lực nào bị bọn họ thao túng, v.v.

Những tin tức này đều là tuyệt mật, ngay cả mạng lưới tình báo của nhà họ Ngô cũng không tra ra được.

Đem đám Hắc Phi Tử này ra ngoài, là có thể lợi dụng chúng đi thám thính tin tức.

Hắc Phi Tử hành động nhanh nhẹn, cơ thể dẻo dai, giỏi ẩn nấp... hàng loạt năng lực quả thực sinh ra để làm giám sát.

Đặc biệt hơn là nọc độc Rắn Lông Đen có chức năng lưu trữ ký ức, kéo theo Hắc Phi Tử cũng có năng lực tương tự.

Trong lúc Trương Hạo còn đang vui mừng, âm thanh hệ thống lại vang lên lần nữa. **[Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm đặc biệt Hắc Mao Hạn Bạt, tiến độ tiến hóa huyết mạch +1.

Tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân nhất giai: 9/10.]** Bất tri bất giác, sau khi mở ra năng lực tiến hóa huyết mạch đã dung hợp được 9 vật phẩm đặc biệt.

Chỉ cần dung hợp thêm một vật phẩm đặc biệt nữa là huyết mạch Kỳ Lân có thể tiến hóa thành công, tiến giai lên nhất giai.

Huyết mạch Kỳ Lân tiến giai không chỉ gấp đôi tất cả thuộc tính, mà ngay cả phạm vi hiệu quả của năng lực phát quang phát nhiệt có được sau khi dung hợp Hắc Mao Hạn Bạt cũng sẽ mở rộng, lợi ích không cần nói cũng biết. "Hệ thống, mở giao diện thuộc tính." **[Họ tên: Trương Hạo]** **[Tuổi: 18]** **[Huyết mạch: Huyết mạch Kỳ Lân 0 giai (Tiến độ tiến hóa 9/10)]** **[Hệ thống: Hệ thống Dung hợp Vạn vật cấp 2 (9/20).

Sau khi tăng cấp sẽ mở khóa năng lực mới.]** **[Số lần dung hợp còn lại: 0]** **[Vật phẩm đã dung hợp: Kiến, Kim Cương Thạch, Kho hàng, Máu Kỳ Lân...

Kho hàng phế liệu cỡ lớn, Tôm Tít Đuôi Công, Hải Hầu Tử, Hắc Mao Hạn Bạt, Nội đan Xà Mẫu Rắn Lông Đen]** **[Năng lực nhận được: Sức mạnh gấp 400 lần trọng lượng cơ thể, cơ thể cứng như kim cương, không gian trữ vật 10.000 mét khối, huyết mạch Kỳ Lân...

Tốc độ ra quyền 1/250 giây, hô hấp dưới nước, bay lượn, phát quang phát nhiệt, Vạn Xà Chi Chủ.]** **[Nhiệm vụ đang tiến hành: Nhiệm vụ ẩn, thu thập 3 con Cá Đồng Xà Mi, phần thưởng hoàn thành nhiệm vụ: 5 lần dung hợp.

Tiến độ nhiệm vụ hiện tại: 2/3.]** Ngoài huyết mạch Kỳ Lân sắp tiến giai, Hệ thống Dung hợp Vạn vật cũng sắp thăng cấp.

Hệ thống mỗi lần thăng cấp đều sẽ mở ra năng lực mới, Trương Hạo rất mong chờ điều này.

Bản thân hệ thống đã rất mạnh, lại thêm tính năng mới mở ra thì đúng là hổ mọc thêm cánh.

Tuy lần thăng cấp đầu tiên chỉ mở chức năng thám trắc, nhưng cũng rất tốt, là một tính năng vô cùng thực dụng, giúp cậu không bỏ lỡ vật phẩm đặc biệt nữa.

Sắp tới là lần thăng cấp thứ hai, không biết đến lúc đó sẽ mở ra tính năng gì.

Nếu có thể mở ra tính năng cộng dồn thuộc tính thì tốt quá, lúc đó mới thực sự là bá đạo.

Dung hợp xong nội đan Xà Mẫu, Trương Hạo có thể tùy ý thao túng Hắc Phi Tử.

Cậu tâm niệm vừa động, Hắc Phi Tử liền tản ra hai bên nhường ra một lối đi ở giữa.

Trương Hạo liền từ giữa đi ra ngoài.

Bên ngoài mộ thất, mọi người nhìn thấy cảnh này đều vẻ mặt hâm mộ.

Đám Hắc Phi Tử kia không tấn công Trương Hạo đã đành, giờ lại còn chủ động nhường đường cho cậu đi qua, cứ như nô bộc của cậu vậy, ngoan ngoãn vô cùng. "Trương Hạo huynh đệ, cậu thế này ngầu quá rồi!" "Thật đáng ghen tị, giá mà tôi cũng có năng lực này thì tốt biết mấy." "Tiểu Cữu, có thể cho cháu mượn nội đan Xà Mẫu cảm nhận một chút không, để cháu thử cảm giác này xem sao?" Trương Hạo cười cười, nội đan Xà Mẫu đã dung hợp mất rồi, đâu còn mà cho mượn.

Cậu tùy tiện tìm một cái cớ qua loa cho xong chuyện.

Trong chủ mộ thất, bốn góc lần lượt đặt một tấm gương đồng khổng lồ, sau mỗi tấm gương đồng lại có một cánh cửa đá, sau cửa lại là một gian mộ thất khác.

Hiện tại đã mở ba gian, một gian bên trong có San hô thụ tẩy xóa ký ức, một gian là phòng thí nghiệm trường sinh của Uông Thương Hải, còn một gian chứa Xà Mẫu và Hắc Phi Tử.

Hiện giờ chỉ còn gian cuối cùng chưa mở, Trương Hạo rất tò mò bên trong sẽ là thứ gì.

Thế là cậu đi thẳng về phía góc mộ thất còn lại, vòng qua gương đồng đứng trước cửa đá, phát ra sóng âm kỳ lạ, sử dụng định vị sóng âm để xác định vị trí cơ quan mở cửa đá.

Trong mắt người khác, Trương Hạo lúc này cứ như đang đứng ngẩn ngơ trước cửa đá.

Sau khi tìm được vị trí cơ quan, cậu đang chuẩn bị mở cửa đá.

Lúc này, Trương Kỳ Lân bước lên, vươn hai ngón tay thon dài lướt trên cửa đá.

Trương Hạo biết anh đang dùng "Phát Khâu Chỉ" để tìm cơ quan mở cửa.

Phát Khâu Chỉ được xưng tụng là có thể phá giải mọi cơ quan trên thế giới cũng không phải hư danh.

Tuy nhiên so với năng lực định vị sóng âm của Trương Hạo thì vẫn kém một bậc.

Năng lực cảm tri cơ quan của Phát Khâu Chỉ có phạm vi hạn chế, không giống sóng âm định vị chỉ cần âm thanh xuyên qua được là vị trí nào cũng có thể cảm nhận được.

Trương Kỳ Lân rất nhanh đã tìm thấy vị trí cơ quan và kích hoạt

nó. "Ầm ầm ầm..." Tiếng máy móc chuyển động vang lên, cánh cửa đá từ từ mở ra từ trong ra ngoài.

Khoảnh khắc cửa đá mở, một luồng khói trắng từ bên trong phun trào ra.

Đợi khói tan, chỉ thấy trong mộ thất đặt một cỗ quan tài đá khổng lồ, bốn góc quan tài lần lượt có một đầu rồng đang há to miệng, nhưng trong miệng rồng lại không có long châu, trống hoác. "Trong này chắc là quan tài của Uông Thương Hải rồi nhỉ." "Không ngờ hắn giấu mình kỹ thế." "Đã có quan tài thì chẳng phải nói lên việc thí nghiệm trường sinh của hắn cuối cùng đã thất bại sao?" ...

Mọi người mang theo nghi vấn bước vào mộ thất.

Ngay khi chân trước họ vừa bước vào, chân sau đã có bốn quả cầu đá to bằng nắm tay lăn ra từ bốn góc quan tài đá rơi xuống.

Cầu đá không lệch không chệch rơi tọt vào miệng rồng. "Ầm ầm ầm..." Lại là một trận tiếng máy móc chuyển động, ngay sau đó "Băng" một tiếng, quan tài đá tự động mở ra.

Trương Hạo nhíu mày, từ xưa đến nay bất luận ngôi mộ cổ nào, chủ mộ cũng đều dốc hết sức phòng ngừa mộ huyệt bị trộm, chưa từng nghe nói có chuyện chủ động mở quan quách bao giờ.

Hiện tại quan tài đá trong mộ thất tự động mở ra, trong đó nhất định có trá. "Mọi người cẩn thận!" Trương Hạo dứt lời, một mùi hương nồng nàn đã ập vào mặt, mùi này giống hệt mùi đào mật ngọt ngào, nhưng nồng hơn rất nhiều. "Vãi, đằng trước kia là cây Bàn Đào kìa!" "Bàn Đào của Vương Mẫu nương nương nghìn năm ra hoa, nghìn năm kết quả, nghìn năm chín, ăn một quả là có thể thoát thai hoán cốt bạch nhật phi thăng!" "Trên cây này lại có nhiều Bàn Đào chín thế!" ...

Chương 64

Trương Hạo còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, bên cạnh đã vang lên từng tiếng hô kinh ngạc.

Bất luận là Hạo Thiên Chân, Bàn Tử hay Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp, bọn họ nhìn về phía quan tài đá đều thèm nhỏ dãi.

Đột nhiên bọn họ như phát điên lao về phía quan tài đá.

Chỉ có Trương Kỳ Lân biểu cảm đau khổ đứng nguyên tại chỗ không hành động.

Mấy người kia lao tới, một tay bám vào quan tài đá, một tay móc vào trong quan tài.

Móc ra một miếng thịt thối rữa đỉnh nhét vào mồm.

Trước mặt rõ ràng là một cỗ quan tài đá, làm gì có cây Bàn Đào nào.

Lúc này Trương Hạo sao còn không hiểu, bọn họ đều trúng chiêu, rơi vào ảo cảnh rồi.

Hạo Thiên Chân quý hóa cầm một miếng thịt thối chạy lại đưa lên miệng Trương Hạo. "Tiểu Cữu, đây là Bàn Đào, cậu mau ăn đi, chúng ta cùng nhau thành tiên." Trương Hạo dở khóc dở cười, Hạo Thiên Chân đã rơi vào ảo cảnh mà có đồ tốt vẫn không quên chia sẻ cho cậu.

Cậu cắn nát ngón tay, quệt một giọt máu Kỳ Lân lên môi Hạo Thiên Chân.

Sau đó lao nhanh về phía quan tài đá, quệt máu Kỳ Lân lên môi những người khác.

Máu Kỳ Lân vừa dính vào môi, bọn họ trong nháy mắt tỉnh táo lại.

Khi nhìn thấy miếng thịt thối đã đưa đến bên miệng, ai nấy đều nôn khan không ngừng. "Ọe..." "Mẹ kiếp, vừa rồi sao thế nhỉ?" "Sao trong tay tôi lại có thứ quỷ này!" Mọi người tỉnh táo lại vội vàng vứt thứ trong tay đi, rồi chùi tay thật mạnh vào quần áo.

Lúc này, Trương Kỳ Lân cũng tỉnh táo lại.

Anh bước lại gần quan tài đá nhìn vào trong, không khỏi nhíu mày. "Tiểu Ca, sao thế?" Trương Hạo hỏi. "Đây là một cái xác được xử lý đặc biệt, sẽ khiến người ta sinh ra ảo giác." "Ừ." Trương Hạo gật đầu, cậu biết Trương Kỳ Lân chắc chắn chưa nói thật, anh ta nhất định giấu diếm thông tin quan trọng gì đó.

Nhưng nếu anh ta không muốn nói thì có hỏi nữa cũng vô ích.

Đã vậy Trương Hạo cũng lười truy hỏi, đến lúc thích hợp anh ta tự nhiên sẽ nói. "Mẹ nó, Uông Thương Hải cũng quá tởm rồi, suýt nữa làm Bàn gia ăn thịt người chết, thứ này giữ lại cũng là tai họa, để Bàn gia thiêu nó đi." "Khoan đã, không khí trong mộ thất có hạn, anh giờ thiêu xác là chê mình sống lâu quá hả!" Bàn Tử tức tối định đốt xác thì bị Trương Hạo ngăn lại. "Trương Hạo huynh đệ dạy phải, chỉ là tên Uông Thương Hải này thật xảo quyệt, tốn công lớn xây Mộ Thuyền Chìm, bên trong lại không có xác của hắn, các cậu bảo thí nghiệm trường sinh của hắn liệu có thành công không?" "Bàn Tử, trên đời làm gì có thuật trường sinh, Tần Thủy Hoàng thống nhất lục quốc, bình định thiên hạ, quyền thế ngập trời, nhưng đến cuối cùng cũng đâu có trường sinh.

Ngay cả Tần Thủy Hoàng còn không làm được, Uông Thương Hải hắn dựa vào đâu mà làm được?" "Thiên Chân, sao cậu biết Tần Thủy Hoàng không trường sinh?

Một người trường sinh, chẳng lẽ hắn sẽ ở yên một chỗ, hắn sẽ xuất hiện trước mặt người quen biết hắn sao?" Trương Hạo đương

nhiên ủng hộ Bàn Tử, cậu tin trên đời có trường sinh, không quan tâm người khác, ít nhất cậu chính là một trong những người trường sinh.

Chỉ cần huyết mạch Kỳ Lân không ngừng tiến hóa, tuổi thọ có thể tăng trưởng vô hạn.

Ngoài ra còn có đám người chiếm giữ ý thức người khác để đạt được trường sinh, hoặc phương thức cộng sinh nhân thú, v.v. các loại thủ đoạn tầng tầng lớp lớp.

Uông Thương Hải nói không chừng thực sự nghiên cứu ra biện pháp trường sinh hoàn mỹ và đã đạt được trường sinh.

Nếu không việc trong mộ không có xác hắn thì giải thích thế nào.

Tuy nhiên điều khiến Trương Hạo nghi hoặc là, suốt dọc đường đi trong Mộ Thuyền Chìm, các loại cơ quan cạm bẫy đều không chí mạng.

Ví dụ như cung tên trong mộ đạo đều là đầu mũi tên hoa sen, bên trong giấu kim đồng thanh.

Hay như bức tường đá di động, lại chừa ra lối thoát hiểm trên đỉnh.

Xâu chuỗi các manh mối lại, Trương Hạo cho rằng mục đích Uông Thương Hải xây dựng mộ đáy biển cũng giống đám người cải tạo Lỗ Vương Cung, chính là để tuyển chọn một cơ thể hoàn mỹ.

Người trải qua hàng loạt cạm bẫy xuất hiện ở đây chắc hẳn đã bị tẩy đi ký ức, trở thành tồn tại như cái xác không hồn.

Lúc này ý thức hắn bảo tồn có thể chiếm giữ cơ thể, từ đó thực hiện trường sinh.

Chỉ là, ý thức là thứ không nhìn thấy, không sờ được.

Trương Hạo cũng không biết ý thức Uông Thương Hải rốt cuộc ở

đâu.

Bỗng nhiên cậu nghĩ đến một khả năng.

Mục đích xây dựng gian mộ thất này rốt cuộc là gì.

Vào đây chỉ có một cạm bẫy, đó là khiến người ta rơi vào ảo cảnh, sau đó đi gặm cái xác trong quan tài đá.

Hơn nữa Trương Kỳ Lân khi nhìn thấy cái xác trong quan tài đá còn nhíu mày.

Có lẽ anh ta không phải cố ý giấu diếm gì, mà là thực sự chỉ cảm giác được sự dị thường, nhưng không biết vấn đề nằm ở đâu.

Trương Hạo trong lòng có một phỏng đoán táo bạo, ý thức Uông Thương Hải nằm ngay trong cái xác thối rữa kia.

Cậu nặn một giọt máu từ đầu ngón tay nhỏ lên cái xác. "Trương Hạo huynh đệ, cậu làm gì thế?" Mọi người xung quanh đều không hiểu tại sao Trương Hạo đột nhiên nhỏ máu lên xác chết.

Trương Hạo lắc đầu, không nói ra mục đích của mình.

Hiện tại cậu cũng chỉ là phỏng đoán, không chắc bên trong xác thối có thực sự chứa ý thức Uông Thương Hải hay không.

Khi máu Kỳ Lân tiếp xúc với xác thối, cái xác liền "xèo xèo" bốc khói. "Á..." Cùng lúc đó miệng xác thối mở ra, phát ra một tiếng thét thê lương. "Trá thi rồi, xác thối tự nhiên sống lại kìa!" Mọi người bên cạnh quan tài đá lập tức rút vũ khí.

Tuy nhiên giây tiếp theo cái xác lại không còn động tĩnh gì. "Quả nhiên là vậy." "Trương Hạo huynh đệ, cái gì quả nhiên là vậy?" "Mọi người còn nhớ phương pháp trường sinh Uông Thương Hải phát hiện trên bia đá không?" Mọi người nghe vậy gật đầu.

Trương Hạo giải thích: "Cách thức vĩnh sinh cuối cùng của Uông

Thương Hải chắc cũng giống ghi chép trên bia đá.

Mộ Thuyền Chìm là do hắn xây dựng để tuyển chọn cơ thể thích hợp.

Hắn bảo tồn ý thức trong cái xác thối này, đợi người vào Mộ Thuyền Chìm trải qua trùng trùng trở ngại đến được đây thì còn ải cuối cùng.

Đó chính là cái xác thối, ăn vào chắc sẽ không độc phát thân vong, mà là bảo hiểm cuối cùng hắn làm để thuận lợi chiếm giữ cơ thể mới, ăn thịt xác thối cũng có thể tẩy đi ký ức.

Như vậy hắn có thể không chút trở ngại, thuận lợi chiếm giữ cơ thể mới." Nghe Trương Hạo giải thích, mọi người trong nháy mắt hiểu ra hành động vừa rồi của cậu là vì cái gì.

Còn cả tại sao cái xác thối lại phát ra tiếng thét thảm.

Chương 65

Hóa ra là máu Trương Hạo đã giết chết ý thức của Uông Thương Hải. "Không ngờ bố cục mấy trăm năm của Uông Thương Hải bị Trương Hạo huynh đệ dễ dàng phá giải, hắn nếu còn sống e là cũng tức chết mất." "Theo lời lão đại, hắn xây ngôi mộ này vốn định tuyển chọn cơ thể thích hợp, ai ngờ lại dẫn đến tôn đại thần là lão đại đây, trực tiếp khiến kế hoạch phá sản." "Vẫn là Tiểu Cữu lợi hại, nếu đổi là người khác vào đây thì e là giờ hắn đã thành công rồi." Trương Hạo cười lắc đầu: "Người lợi hại như Uông Thương Hải không thể nào không lưu lại hậu thủ, có lẽ nơi giống Mộ Thuyền Chìm thế này không chỉ có một chỗ đâu?

Dù sao việc copy ý thức ra nhiều bản cũng không phải là không thể." Mọi người xung quanh nghe vậy gật đầu lia lịa: "Không sai, đích xác có khả năng đó." "Được rồi, việc đã xử lý xong, mọi người nghỉ ngơi một chút rồi chuẩn bị rời đi thôi." Thời gian vào mộ đáy biển đã không ngắn, coi như đã hoàn thành thám hiểm toàn bộ, ở lại thêm chỉ lãng phí thời gian ảnh hưởng đến điểm đánh giá, vẫn là mau chóng rời đi thì hơn, như vậy có thể nhận được càng nhiều số lần dung hợp. "Tiểu Cữu, đường chúng ta đến đều bị chặn hết rồi, giờ rời khỏi đây kiểu gì?" Hạo Thiên Chân khó hiểu hỏi. "Cái này tôi biết!" Trương Hạo còn chưa nói, Bàn Tử đã tranh trả lời trước. "Ồ, Bàn Tử anh nói thử xem rời đi thế nào?" Bàn Tử chỉ tay lên đầu: "Mộ Thuyền Chìm nằm dưới đáy biển, bên trên phủ đầy cát đất, bùn lầy, không giống mộ cổ trên lục địa bên trên là cả ngọn núi, chúng ta chỉ cần nổ sập trần mộ là có thể thuận lợi rời đi." "Bàn Tử khá lắm, thế mà cũng nghĩ ra." Trương Hạo cười cười, Bàn Tử nói tám chín phần mười là đúng.

Chỉ có điều trần mộ một khi bị nổ sập, nước biển sẽ lập tức tràn

vào, lực xung kích mạnh mẽ trong nháy mắt sẽ làm sập cả ngôi mộ, tất cả bọn họ đều có khả năng bị chôn sống.

Cho nên còn cần cân nhắc một điểm là vấn đề thủy triều, chỉ khi thủy triều rút nước biển cạn nhất, lúc này nổ sập trần mộ là lựa chọn tốt nhất.

Sau khi lên kế hoạch xong, nhóm Trương Hạo quay lại chủ mộ thất bên ngoài.

Trần mộ ở đây cao nhất, khoảng cách đến mặt biển cũng gần nhất.

Bàn Tử men theo cột trụ chống mộ thất leo lên, sau đó gài thuốc nổ xong xuôi, chỉ đợi đến giờ là kích nổ. "Trương Hạo huynh đệ!" Bàn Tử ngồi trên xà nhà, đợi đến giờ là kích nổ.

Lúc này gã đột nhiên hét lớn với Trương Hạo bên dưới, tay còn chỉ về một hướng.

Trương Hạo trong nháy mắt hiểu ý gã.

Từ lúc cứu A Ninh ở gian mộ thất có San hô thụ, cậu đã bảo Bàn Tử để mắt đến nhất cử nhất động của cô ta.

A Ninh ban đầu cứ ngồi ở một góc mộ thất không có động tĩnh gì, giờ sắp rời đi cô ta lại đột nhiên hành động.

Chỉ thấy cô ta lao vào gian mộ thất mở ra cuối cùng kia.

Trương Hạo đuổi theo phía sau, liền thấy A Ninh ôm cái xác thối từ trong quan tài đá lên.

Hóa ra mục đích của cô ta là cái xác thối.

Thấy vậy Trương Hạo liền lui ra mặc kệ cô ta, một cái xác chết mà thôi, chẳng có giá trị gì.

Hạo Thiên Chân cứ nhìn chằm chằm đồng hồ xem giờ, đợi đến giờ cậu liền hét lên với Bàn Tử: "Bàn Tử, đến giờ rồi!" "Được rồi!"

Bàn Tử nhận lệnh lập tức kích nổ thuốc nổ, sau đó nhanh chóng trèo xuống cùng mọi người tránh đi.

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn "Băng", Mộ Thuyền Chìm bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Tiếng "răng rắc, răng rắc" không ngừng vang lên trên đỉnh đầu.

Chỉ thấy trên vòm trần mộ thất lấy vị trí nổ làm trung tâm xuất hiện vết nứt như mạng nhện.

Có tia nước chảy xuống từ khe nứt, chẳng mấy chốc khe nứt bị dòng nước xé toạc, cuối cùng vòm trần mộ thất không chịu nổi áp lực "ầm" một tiếng sập xuống hoàn toàn.

Cùng lúc đó dòng nước lớn từ lỗ hổng tràn vào mộ thất, đến khi mộ thất bị nước biển nhấn chìm một nửa mới dừng lại.

Lúc này cả ngôi Mộ Thuyền Chìm cũng đã lung lay sắp đổ, đã đến bờ vực sụp đổ.

Không kịp nghĩ nhiều, Trương Hạo một tay túm lấy Hạo Thiên Chân, một tay túm lấy Bàn Tử dùng lực ném mạnh một cái vứt bọn họ lên trên.

Cậu lại dùng cách tương tự ném Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp lên.

Cuối cùng đến lượt Trương Kỳ Lân, anh lắc đầu.

Chỉ thấy anh lao về phía trước vài bước, đạp một cái lên cột trụ, rồi nhảy vọt lên cao, lặp lại vài lần thao tác liền nhảy ra khỏi lỗ hổng. "A Ninh, còn A Ninh nữa!" Hạo Thiên Chân bám ở miệng lỗ hét lớn xuống dưới.

A Ninh ngẩng đầu nhìn lỗ hổng trên đỉnh, tay trái giơ lên, một cái móc phi hổ bắn ra, móc thẳng vào mép lỗ hổng.

Sau đó dây thừng bắt đầu thu lại kéo cô ta lên.

Trương Hạo cười cười với Hạo Thiên Chân, sau đó nhảy tại chỗ một cái, cậu như một quả tên lửa lao vút lên trời, chớp mắt đã nhảy ra khỏi Mộ Thuyền Chìm rơi xuống mặt biển.

Vừa ra khỏi Mộ Thuyền Chìm, âm thanh nhắc nhở của hệ thống liền vang lên trong đầu cậu. **[Đinh!

Chúc mừng ký chủ thành công thám hiểm Mộ Thuyền Chìm, thưởng 8 lần dung hợp vạn vật, tiêu diệt một tia ý thức của Uông Thương Hải thưởng 1 lần dung hợp, thu phục 94 con Hắc Phi Tử thưởng 2 lần dung hợp, tổng cộng nhận được 11 lần dung hợp.]** Trương Hạo nghe hệ thống nhắc thưởng 11 lần dung hợp thì hưng phấn không thôi, lần này số lần dung hợp coi như dư dả rồi.

Nếu dùng hết số lần dung hợp, Hệ thống Dung hợp Vạn vật còn có thể thăng cấp mở khóa năng lực mới.

Điều khiến cậu bất ngờ là trong mộ cổ không chỉ giết địch mới được thưởng thêm số lần dung hợp, thu phục quái vật cũng được.

Hiện tại cậu đã dung hợp nội đan Xà Mẫu, có thể thao túng loài rắn, sau này gặp rắn trong mộ cổ chẳng phải đều có thể thu phục sao, như vậy lại có thể tăng thêm rất nhiều số lần dung hợp.

Về sau khi mộ cổ thám hiểm ngày càng khó khăn, phần thưởng số lần dung hợp sẽ chỉ càng ngày càng nhiều.

Đến lúc đó số lần dung hợp sẽ càng thêm dư dả.

Cho nên việc cấp bách là chuẩn bị càng nhiều vật phẩm đặc biệt để tiến hành dung hợp.

Bởi vì chỉ có vật phẩm đặc biệt mới có thể khiến huyết mạch Kỳ Lân tiến hóa.

Mộ Thuyền Chìm vẫn đang sụp đổ, mỗi lần sụp đổ sẽ có càng nhiều nước biển tràn vào.

Trương Hạo vừa rơi xuống mặt biển đã cảm thấy lực hút mạnh mẽ hút cậu về phía lỗ hổng.

Cậu nhìn quanh bốn phía phát hiện cách đó không xa có một tảng đá ngầm, bèn quay người bơi về phía đó.

Những người khác thấy vậy cũng bơi theo.

Mãi đến khi tất cả mọi người leo lên tảng đá ngầm, ai nấy mới thở phào nhẹ nhõm. "Phù..." Bàn Tử thở hắt ra một hơi rồi nằm vật ra tảng đá: "Đa tạ Trương Hạo huynh đệ, nếu không chúng ta căn bản không kịp chạy thoát." "Vẫn là Tiểu Cữu có bản lĩnh, giờ mà đổi là người khác, chúng ta e là phải ở lại bên dưới chôn cùng Uông Thương Hải rồi." "Lão đại đúng là lợi hại, có anh ở đây mộ cổ nguy hiểm đến mấy cũng thành không nguy hiểm." Đinh Ngọc Vũ Điệp ở bên cạnh cười nói.

Lúc này, Dịch Táp nói với Trương Hạo: "Mộ Thuyền Chìm không tìm thấy tin tức hữu dụng, tôi chuẩn bị đi đến một ngôi mộ cổ khác theo manh mối chỉ dẫn, Mộ Cao Miên Vương trong rừng mưa nhiệt đới Đông Nam Á.

Năm món đồ cổ tôi hứa trả thù lao cho cậu cũng đang ở trong trang viên bên Đông Nam Á.

Nếu không gấp thì đợi tôi từ bên đó về sẽ gửi đến nhà cổ họ Ngô cho cậu." "Mộ Cao Miên Vương?" Theo Trương Hạo được biết vương triều Cao Miên là một cổ quốc cách đây vài nghìn năm, sở hữu rất nhiều voi chiến, từng cường thịnh một thời, nô dịch nhiều tiểu quốc xung quanh.

Trong vương lăng của một cổ quốc như vậy chắc chắn không

thiếu vật phẩm đặc biệt.

Sẵn tiện vừa ra khỏi Mộ Thuyền Chìm đang rảnh rỗi, đi theo qua đó xem sao, nói không chừng còn tìm được vài món vật phẩm đặc biệt, chưa kể thám hiểm mộ cổ xong còn nhận được số lần dung hợp. "Không cần gửi đến nhà cổ họ Ngô, tôi đi cùng anh đến trang viên Đông Nam Á lấy." Dịch Táp nghe vậy sững sờ, đồ cổ tầm thường nhà họ Ngô muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, sao Trương Hạo lại sốt ruột muốn lấy số đồ cổ còn lại thế.

Anh ta nghĩ mãi không thông, mãi đến khi Trương Hạo mở miệng lần nữa anh ta mới phản ứng lại.

Lấy đồ cổ chỉ là tiện thể, xuống mộ mới là mục đích chính.

Chương 66

"Mộ Cao Miên Vương tôi cũng hứng thú, không biết có cơ hội cùng vào xem thử không?" "Trương Hạo huynh đệ, cậu nói gì cơ?" Dịch Táp không dám tin vào tai mình. "Thực ra Mộ Cao Miên Vương nằm sâu dưới nước trong rừng mưa, vô cùng nguy hiểm, với bản lĩnh của tôi và Ngọc Vũ Điệp rất có khả năng vào rồi sẽ không ra được nữa, thực ra tôi cũng vốn định mời cậu giúp đỡ, chỉ là bản lĩnh của cậu quá lớn, bọn tôi sợ mời không nổi mới không mở lời.

Cậu muốn đi thì bọn tôi đương nhiên hoan nghênh rồi!" "Không, nếu Trương Hạo huynh đệ đi cùng thì tôi nguyện ý tặng thêm cậu năm món đồ cổ nữa, hơn nữa là tùy chọn trong kho bảo vật trang viên nhà họ Dịch chúng tôi." Dịch Táp biết tin Trương Hạo muốn đi cùng đến Mộ Cao Miên Vương thì kích động đến nói năng lộn xộn. "Lão đại, anh tốt quá, có anh giúp bọn em chắc chắn có thể thuận lợi tìm được manh mối." Đinh Ngọc Vũ Điệp cũng kích động, bật dậy khỏi mặt đất hận không thể xuất phát ngay lập tức. "Tiểu Cữu, cậu đi Mộ Cao Miên Vương không được bỏ cháu lại đâu đấy." "Trương Hạo huynh đệ, còn có tôi nữa." Dịch Táp thấy mọi người đều muốn đi thì vui mừng khôn xiết: "Thế thì tốt quá, mọi người đều có bản lĩnh đặc biệt, nếu chịu đi cùng thì đồ cổ trong trang viên nhà họ Dịch tôi đều có thể tùy chọn một món." "Thế thì ngon, đến lúc đó cậu đừng có hối hận đấy, món đồ trấn tiệm đồ cổ của tôi nằm trong kho nhà họ Dịch cậu rồi!" "Tiểu Ca, anh có muốn đi cùng không?" Hạo Thiên Chân hỏi nửa ngày không thấy ai trả lời, cậu lập tức đứng dậy tìm kiếm. "Tiểu Ca đâu, vừa rồi rõ ràng cùng lên đây mà, sao lại biến mất tăm rồi?" "Thiên Chân, quen đi là vừa, anh ta có lần nào không biến mất đột ngột rồi lại xuất hiện đột ngột đâu." Miệng tuy nói vậy, nhưng Trương Hạo cũng

rất tò mò Trương Kỳ Lân làm thế nào đạt đến trình độ này.

Hiện tại đang ở trên biển lớn, mênh mông một màu, chỉ có con thuyền đánh cá đậu ở xa xa.

Trương Kỳ Lân có thể biến đi đâu được chứ?

Khi mọi người nằm nghỉ trên tảng đá ngầm, A Ninh bắn pháo hiệu để thuyền cá ghé vào.

Sau đó cả nhóm ngồi thuyền cá về đảo Nam Hải.

Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp bay thẳng từ đảo Nam Hải đến Đông Nam Á.

Xuống máy bay thì đổi sang đi xe việt dã.

Đường xá bên này rất khó đi, cũng chỉ có xe việt dã mới miễn cưỡng qua được.

Xóc nảy suốt ba bốn tiếng đồng hồ, xe việt dã dừng lại bên một hồ nước trong rừng sâu.

Giữa hồ có một tòa nhà gỗ ba tầng. "Dịch Táp, cái nhà giữa hồ kia chắc không phải trang viên nhà họ Dịch các cậu chứ?" Bàn Tử thầm nghĩ một cái nhà nát cũng mặt dày gọi là trang viên, chỗ thế này thì có kho báu gì, xem ra mình bị lừa rồi. "Không sai, chính là ở đây." Dịch Táp dường như nhìn thấu suy nghĩ của Bàn Tử, giải thích: "Kho bảo vật cũng ở đây, nhưng là ở dưới nước, không có Tổ Bài của nhà họ Dịch tôi thì ai cũng không vào được." "Hóa ra là vậy, thế bao giờ đưa bọn tôi vào kho chọn bảo bối?" "Mọi người nghỉ ngơi uống miếng nước tôi sẽ đưa mọi người xuống." Bàn Tử gật đầu đi theo đội ngũ cùng ngồi thuyền nhỏ từ bờ hồ ra nhà gỗ giữa hồ.

Bài trí trong nhà gỗ rất sơ sài, chỉ có vài món đồ nội thất đơn giản, ngoài ra chẳng có gì.

Dịch Táp về đến nhà gỗ lập tức có một con rái cá lao tới chồm lên người anh ta. "Ô Quỷ, đừng quậy." Con rái cá như nghe hiểu tiếng người, dùng đầu cọ cọ vào người Dịch Táp, tỏ vẻ rất thân thiết. "Đây là?" Hạo Thiên Chân tò mò hỏi. "Nó tên là Ô Quỷ, là bạn đồng hành của tôi, dùng Quan tài Phi Ngư dưới nước có nó tôi có thể tiết kiệm quá nửa thể lực." "Hóa ra là vậy." ...

Một tiếng sau, mọi người đã nghỉ ngơi hòm hòm.

Dịch Táp không biết kiếm đâu ra hai bộ đồ lặn, một bộ ném cho Hạo Thiên Chân, một bộ ném cho Bàn Tử. "Chuẩn bị một chút chúng ta xuống nước mở kho bảo vật nhà họ Dịch." "Ok." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhận trang bị liền thay ngay.

Đợi chuẩn bị xong xuôi, Dịch Táp đứng trên ban công nhà gỗ lẩm bẩm gì đó trong miệng.

Đợi anh ta niệm xong, ngón tay quệt lên Tổ Bài, một giọt máu tươi dính lên đó lập tức bị hấp thu.

Sau đó Tổ Bài lóe lên một luồng ánh sáng xanh lam yêu dị. "Được rồi, xuống dưới bám sát tôi!" Dịch Táp nhắc nhở một câu rồi nhảy ùm xuống hồ lặn vào trong nước.

Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Đinh Ngọc Vũ Điệp bám sát phía sau.

Vừa chui vào nước hồ, Trương Hạo liền sử dụng định vị sóng âm thăm dò tình hình xung quanh.

Nhưng khiến cậu ngạc nhiên là, phương viên trăm mét căn bản không tồn tại thứ gì giống kho báu cả.

Dịch Táp chắc chắn sẽ không lừa cậu, kho báu đích xác ở gần đây, vậy nó sẽ ở đâu chứ?

Trương Hạo bám theo sau Dịch Táp, phát hiện anh ta lúc này hai

mắt nhắm nghiền, cứ như con rối gỗ bị thứ gì đó thao túng dẫn đường tiến về phía trước.

Bơi mãi bơi mãi đột nhiên cảnh tượng trước mắt thay đổi, một tòa cổ lâu dưới nước hiện ra trước mắt.

Chuyện này là sao, vừa rồi rõ ràng không tồn tại, sao đột nhiên lại lòi ra một tòa cổ lâu hai tầng thế này?

Trương Hạo rất nghi hoặc, Dịch Táp vẫn chưa tỉnh táo, cậu quay sang hỏi Đinh Ngọc Vũ Điệp phía sau: "Chuyện này là sao, dưới nước sao tự nhiên lại có thêm một tòa nhà?" "Trong hồ có một thủy đạo, tức là lối đi cấu thành từ nước, chỉ có Tổ Bài dẫn đường mới có thể đi qua, nếu không ngay cả cửa cũng không tìm thấy sự tồn tại của thủy đạo." Đinh Ngọc Vũ Điệp chân đạp nước, vừa bơi về phía trước vừa giải thích nguyên nhân cho Trương Hạo.

Nghe cô giải thích, Trương Hạo đại khái hiểu ra là chuyện gì.

Nói nôm na thủy đạo giống như một đường hầm không gian, thực ra vị trí kho báu nhà họ Dịch nằm chồng lên đáy hồ ở một không gian khác.

Mà chìa khóa mở lối đi không gian chính là Tổ Bài của ba gia tộc Thủy Tiêu.

Hoặc giả lối đi không gian vẫn luôn tồn tại, chỉ là người thường không nhìn thấy không sờ được, chỉ có Tổ Bài mới có thể chỉ dẫn phương hướng.

Trương Hạo không ngờ chuyến đi Đông Nam Á lần này lại có thu hoạch như vậy.

Trong lòng cậu bỗng có một ý nghĩ táo bạo. "Ba gia tộc Thủy Tiêu các cô đều có kho bảo vật kiểu này sao?" Đinh Ngọc Vũ Điệp gật đầu.

Trương Hạo mỉm cười, bám theo sau Dịch Táp tiếp tục bơi về

phía cổ lâu.

Ba gia tộc Thủy Tiêu mỗi gia tộc đều có một tấm Tổ Bài, vậy có phải mỗi gia tộc đều có một tòa kho báu dưới nước không.

Tổ Bài của Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp đều ở trên người, vậy thì tấm Tổ Bài trên tay cậu chắc là của nhà họ Khương.

Tổ Bài nhà họ Khương ở trong tay cậu, chẳng phải có nghĩa là cậu có thể tự do ra vào kho bảo vật nhà họ Khương sao.

Ba gia tộc Thủy Tiêu tuy chỉ làm ăn dưới nước, nhưng của cải tích lũy mấy nghìn năm cũng rất kinh người.

Trong kho chắc không thiếu vật phẩm đặc biệt.

Hồi ở Lỗ Vương Cung người nhà họ Khương muốn cướp đoạt cơ thể cậu, đợi xong việc này đến kho nhà họ Khương thu chút bồi thường cũng hợp lý nhỉ.

Câu nói "trông núi làm ngựa chết" (nhìn thì gần đi thì xa) cũng áp dụng cho dưới đáy nước.

Nhìn thì thấy cổ lâu dưới đáy hồ rất gần, Trương Hạo bọn họ bơi hơn mười phút mới đến trước cổ lâu.

Dịch Táp bơi tới đẩy cửa ra, rồi ra hiệu cho mọi người vào trong.

Đợi tất cả vào xong anh ta đóng cửa lại, sau đó khởi động cơ quan.

Trương Hạo chỉ cảm thấy dưới chân đột nhiên truyền đến một lực hút mãnh liệt, ngay sau đó là một trận trời đất quay cuồng.

Một lát sau cậu ngoi đầu lên khỏi mặt nước phát hiện đã đến một hang động.

Dịch Táp đã leo lên bờ từ trước.

Đợi tất cả mọi người từ dưới nước lên xong anh ta nói: "Đây là

một cái động Tị Thủy, hồi xưa lúc hang động bị nước hồ nhấn chìm bên trong vẫn còn lưu lại không khí." "Thế này cũng thần kỳ quá.

Chương 67

Giấu của ở nơi thế này trừ chính mình ra ai mà tìm được!" "Đúng vậy, đặt kho báu ở nơi này còn hơn thuê một nghìn, một vạn bảo vệ." "Nhanh, mau đưa bọn tôi vào xem bên trong có bảo bối gì nào." Thấy kho báu ẩn bí thế này, Bàn Tử đã không kìm được muốn biết bên trong có bảo bối gì.

Dịch Táp cười gật đầu: "Mọi người đi theo tôi, ở ngay phía trước một chút thôi." Nói rồi anh ta dẫn đường phía trước.

Động Tị Thủy không sâu, đi vào trong chừng trăm mét Dịch Táp liền dừng lại.

Chỉ thấy trước mặt anh ta là một nơi rộng hơn cả sân bóng rổ, bày biện hàng trăm cái kệ để đồ bốn năm tầng, trên kệ bày đủ loại đồ cổ, ngọc quý.

Bên dưới kệ những chỗ trống thì đặt từng rương gỗ lớn, chỉ chừa lại một lối đi ở giữa cho người đi lại.

Dịch Táp bước tới mở nắp một cái rương, bên trong lập tức tỏa ra một luồng kim quang.

Bàn Tử nhìn đến đờ cả mắt: "Cậu đừng có bảo tôi là mấy cái rương dưới đất này toàn là vàng đấy nhé?" Dịch Táp mỉm cười: "Thế thì cũng không đến mức, vàng bạc châu báu đều có, mọi người qua tùy ý chọn lựa đi, muốn cái gì cũng được." "Mẹ ơi, không ngờ nhà họ Dịch các cậu nội lực thâm hậu thế này." Bàn Tử cảm thán.

So với Bàn Tử thì Hạo Thiên Chân bình tĩnh hơn nhiều, dù sao nhà họ Ngô cũng là một trong Cửu Môn, gia sản sao có thể ít được.

Trương Hạo thấy trong kho nhà họ Dịch không thiếu trân bảo,

trong lòng không khỏi có chút mong chờ.

Nếu có thể tìm được thêm vài món vật phẩm đặc biệt thì tốt quá.

Vật phẩm đặc biệt tuy khó gặp, nhưng nhà họ Dịch là một trong ba gia tộc Thủy Tiêu, tích lũy mấy nghìn năm bên trong có một số vật phẩm đặc biệt cũng không lạ.

Trương Hạo bước lên, vòng qua Dịch Táp đi vào trong kho.

Cậu đi lại trong kho, những thứ trên kệ về cơ bản cậu còn chẳng thèm liếc mắt nhìn một cái.

Dịch Táp thấy vậy trong lòng trầm xuống: "Trương Hạo huynh đệ, là đồ trong kho quá kém, không lọt được vào mắt cậu sao?" Trương Hạo nghe vậy cười: "Không có, con người tôi làm việc đều dựa vào cảm giác, gặp bảo bối có cảm giác tôi tự nhiên sẽ dừng lại." Cậu đâu phải dựa vào cảm giác, chẳng qua là đang đợi hệ thống tự động kiểm tra xem trong đống bảo bối xung quanh có vật phẩm đặc biệt hay không mà thôi.

Kết quả nào ngờ trong mắt Dịch Táp lại thành ra chê bai mấy thứ này.

Đương nhiên Trương Hạo đúng là chê đồ cổ bình thường, cậu đến đây là vì vật phẩm đặc biệt.

Có điều phạm vi kiểm tra của hệ thống có hạn, phải đến khoảng cách nhất định mới đưa ra nhắc nhở. **[Đinh!

Phát hiện vật phẩm đặc biệt: Xích Đan Châu.]** "Hửm?

Xích Đan Châu?" Xích Đan Châu là một trong ba loại thần châu, cùng danh với Mục Trần Châu, Tị Trần Châu.

Tương truyền Xích Đan Châu là bảo châu lưu lại từ thượng cổ, được phát hiện ở Tam Thần Sơn.

Xích Đan Châu có công hiệu thoát thai hoán cốt, chữa trị mọi bệnh tật.

Nếu đúng là Xích Đan Châu trong truyền thuyết thì đó là một món bảo bối ghê gớm.

Trương Hạo có nghĩ thế nào cũng không ngờ một gia tộc Thủy Tiêu sa sút như nhà họ Dịch lại có thứ này tồn tại.

Cậu nhìn quanh bốn phía, rất nhanh phát hiện trên một cái kệ gần đó có một viên châu tròn màu đỏ lửa, to bằng nắm tay, long lanh trong suốt.

Châu như tên gọi, liếc mắt là có thể nhận ra nó chính là Xích Đan Châu.

Trương Hạo bước tới cầm Xích Đan Châu lên tay, sau đó cậu bất động thanh sắc tiếp tục đi lại trong kho.

Chỉ là đợi cậu đi hết cả cái kho, âm thanh nhắc nhở của hệ thống không vang lên thêm lần nào nữa.

Điều này cũng có nghĩa là trong kho nhà họ Dịch chỉ có duy nhất một món vật phẩm đặc biệt là Xích Đan Châu.

Tuy số lượng hơi ít, nhưng Trương Hạo vẫn rất vui mừng, dù sao đây cũng là bảo bối có đại năng lực trong truyền thuyết.

Thấy không còn vật phẩm đặc biệt nào khác, Trương Hạo liền mang theo Xích Đan Châu rồi tùy tiện lấy thêm bốn món đồ cổ bình thường trên kệ.

Đợi cậu chọn xong thì Hạo Thiên Chân, Bàn Tử cũng mỗi người chọn một món.

Hạo Thiên Chân cầm một cái gối ngọc, Bàn Tử cầm một pho tượng phật ngọc. "Trương Hạo huynh đệ, chọn lâu thế tìm được bảo

bối tốt gì rồi, cho bọn tôi mở mang tầm mắt chút nào!" "Ừ." Trương Hạo bày những thứ đã chọn ra.

Bàn Tử nhìn chằm chằm mấy món đồ cổ thèm nhỏ dãi, ghen tị đỏ cả mắt. "Ấy, viên châu này sao nhìn quen quen?" Gã đột nhiên chú ý tới Xích Đan Châu, nhưng nhất thời lại không nhớ ra đã gặp ở đâu.

Đột nhiên gã vỗ đùi đánh đét một cái hét lên: "Tôi nhớ ra rồi, Xích Đan Châu, đây chẳng phải là Xích Đan Châu trong truyền thuyết sao!" "Bàn Tử, Xích Đan Châu luôn được giấu trong thâm cung, sau thời Nam Tống thì biến mất, sao anh chắc chắn nó là Xích Đan Châu?" Ba loại thần châu đại danh đỉnh đỉnh, Hạo Thiên Chân cũng từng nghe nói, biết một số lời đồn về nó. "Tôi từng thu được một bức tranh cổ, trên đó vẽ Xích Đan Châu, giống hệt viên châu trước mắt này!" "Thật hay giả đấy?" "Chẳng lẽ nó thực sự là Xích Đan Thần Châu trong truyền thuyết?" Mọi người nghe vậy đều thốt lên kinh ngạc.

Xích Đan Thần Châu thật sự có lẽ không thần kỳ như trong truyền thuyết, nhưng dù sao cũng là bảo bối lưu truyền từ thượng cổ.

Thứ bảo bối như thế này đừng nói là nhìn thấy, ngay cả nghe nói đến cũng rất ít.

Một khi xuất hiện, không món nào là không khiến các thế lực lớn liều mạng tranh giành.

Đừng nói Trương Hạo không ngờ trong kho báu Dịch gia lại có thứ này, ngay cả chính Dịch Táp cũng không ngờ tới.

Nếu hắn biết trong kho có bảo vật cấp bậc này tồn tại, nói gì thì nói hắn cũng sẽ tìm một nơi cất giấu riêng, hoặc mang theo bên người, tuyệt đối không tùy ý để chung với các món cổ vật khác trong kho như hiện tại.

Lúc này nội tâm hắn tràn ngập ảo não và hối hận.

Tuy nhiên hắn là người tỉnh táo, rất nhanh đã khôi phục lại.

Ký nhiên đã hứa để Trương Hạo tùy ý chọn lựa, nói lời phải giữ lấy lời.

Hơn nữa nếu không có Trương Hạo giúp đỡ, hắn hiện tại có lẽ mạng cũng chẳng còn.

So với tính mạng thì Xích Đan Thần Châu quý giá đến mấy thì đã sao.

Hắn chân thành chúc mừng Trương Hạo, mừng cậu ta nhận được một món trọng bảo. "Trương Hạo huynh đệ, chúc mừng cậu đạt được trọng bảo như vậy.

Xích Đan Thần Châu để trong kho vô số năm cũng không ai nhận ra, hôm nay bị cậu phát hiện chứng tỏ cậu có duyên với nó, nó nên thuộc về cậu." Trương Hạo cười gật đầu, Dịch Táp người này cũng coi như không tệ, bảo bối như vậy nói tặng là tặng.

Cho dù có chút ảo não hối hận cũng là thường tình của con người, huống chi hắn rất nhanh đã điều chỉnh lại được.

Người như vậy, trong phạm vi khả năng cho phép, ra tay giúp đỡ một chút cũng không phải là không thể. "Trương Hạo huynh đệ, tôi phát hiện cậu không ra tay thì thôi, vừa ra tay là một tiếng hót kinh người a.

Bất kể là trong mộ hay trong kho, chỉ cần thứ cậu nhìn trúng thì không có món nào đơn giản cả." "Đúng thế, Tiểu Cữu, cậu thật sự quá lợi hại.

Không chỉ thân thủ tốt, nhãn lực càng tốt hơn.

Viên châu này nhìn phổ thông chẳng khác gì một viên đá quý, thế mà cũng bị cậu phát hiện ra từ trong đống bảo vật." "Lão đại xác thực lợi hại, Dịch gia lịch đại nhiều người như vậy đều không phát hiện,

Lão đại vừa đến đã nhìn ra ngay." Trương Hạo cười nói: "Được rồi, mọi người còn tâng bốc nữa là tôi bay lên trời đấy." Lấy được Xích Đan Thần Châu, Trương Hạo thực sự rất vui mừng.

Công hiệu của Xích Đan Thần Châu là thoát thai hoán cốt và chữa trị mọi bệnh tật.

Năng lực nhận được sau khi dung hợp bảo bối này ước chừng cũng liên quan đến hai công hiệu đó.

Chương 68

Hiện tại thân thể hắn vốn đã cứng rắn như kim cương, có thể nói là tồn tại vô địch.

Lại thêm thoát thai hoán cốt, cũng không biết sẽ có hiệu quả thần kỳ gì.

Còn về chữa trị mọi bệnh tật có khả năng liên quan đến sinh mệnh lực.

Hai loại năng lực này đều không phải đặc tính mà vật phẩm tầm thường có thể sở hữu.

Có thể nói chuyến đi này cực kỳ đáng giá.

Nếu không chọn đến Đông Nam Á đích thân chọn lựa cổ vật thì đã bỏ lỡ món trọng bảo này rồi.

Sau khi Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử đều đã cầm thù lao của mình, Dịch Táp liền dẫn mọi người cùng rời khỏi kho báu.

Dịch Táp dẫn đường phía trước, đi ra từ tòa cổ lâu dưới đáy hồ, sau đó một đường bơi lên trên.

Lần này Trương Hạo không giao lưu với những người khác nữa, toàn thần quán chú cảm nhận biến hóa của hoàn cảnh xung quanh.

Khi cổ lâu sau lưng biến mất, thời điểm trở lại trong hồ, hắn quả nhiên cảm nhận được dao động vi tế sinh ra từ hoàn cảnh xung quanh.

Xem ra suy đoán trước đó không sai, thủy đạo mà Đinh Ngọc Vũ Điệp nói chính là không gian thông đạo.

Kho báu và đáy hồ là hai không gian chồng lên nhau, lợi dụng Tổ Bài của Thủy Tiêu là có thể phát hiện và thông qua không gian thông

đạo tiến vào một không gian khác để tìm đến kho báu Dịch gia.

Tổ tiên gia tộc Thủy Tiêu cư nhiên sở hữu năng lực này, xem ra vị "Thần" thao túng gia tộc Thủy Tiêu sau màn đích xác là tồn tại có bản lĩnh lớn.

Trương Hạo bỗng nhiên ý thức được kẻ địch cường đại, ba kẻ hắn đánh chết ở Lỗ Vương Cung, có lẽ vẻn vẹn chỉ là một tia ý thức của kẻ đứng sau ba họ Thủy Tiêu, những ý thức như vậy còn có hàng ngàn hàng vạn.

Đương nhiên bọn họ cũng không phải là không có điểm yếu, đó chính là theo thời gian trôi qua, ý thức của bọn họ sẽ ngày càng yếu đi, từ đó năng lực cũng sẽ giảm sút.

Nếu không thì Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp làm sao có thể biến dị không hoàn toàn, giữ lại được ý thức của chính mình chứ.

Cho nên, một khi bị bọn họ phát hiện trên người mình có Ấn Phát Khâu có thể bảo tồn ý thức, còn có bản thân cơ thể này có thể trữ ý thức và ký ức, thì mình nhất định sẽ trở thành miếng thịt Đường Tăng trong mắt đám người kia, bọn họ sẽ không tiếc bất cứ giá nào để đoạt lấy.

Đương nhiên, vô luận bọn họ mạnh bao nhiêu Trương Hạo cũng sẽ không sợ hãi.

Kẻ địch càng mạnh cũng đồng nghĩa với việc sau khi đánh bại sẽ nhận được càng nhiều lợi ích.

Giống như trước đó đánh chết kẻ kia nhận được Tổ Bài Thủy Tiêu, vốn tưởng rằng chỉ có thể trữ ý thức, hiện tại phát hiện nó còn là chìa khóa mở kho báu các gia tộc.

Ký nhiên trong kho Dịch gia có bảo bối như Xích Đan Châu, thì kho báu hai nhà còn lại cũng có khả năng tồn tại trọng bảo.

Dù sao mỗi kho báu đều là tích lũy hàng ngàn năm của các gia tộc.

Trương Hạo vừa suy tư những điều này, vừa đi theo sau Dịch Táp trồi lên mặt nước, trở về căn nhà gỗ trên mặt hồ. "Mọi người đều mệt rồi, trước tiên nghỉ ngơi ở đây hai ngày, hai ngày sau lại xuất phát đi tìm mộ Cao Miên Vương." Nói xong Dịch Táp liền sắp xếp chỗ ở cho mọi người.

Trương Hạo vào căn phòng Dịch Táp sắp xếp cho mình, lập tức khóa cửa lại, sau đó tâm niệm vừa động, lấy Thanh Đồng Cổ Kính và Xích Đan Thần Châu từ không gian hệ thống ra.

Tuy rằng cả hai đều là vật phẩm đặc thù, nhưng Thanh Đồng Cổ Kính ở trước mặt Xích Đan Thần Châu căn bản không đủ trình.

Hắn cầm lấy Thanh Đồng Cổ Kính trước, sau đó ra lệnh cho hệ thống. "Dung hợp Thanh Đồng Cổ Kính!" `[Đinh!

Đã nhận được chỉ lệnh, dung hợp bắt đầu.]` Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vừa dứt, Thanh Đồng Cổ Kính trong nháy mắt tan chảy biến thành một đoàn dịch kim loại đậm đặc, sau đó nó lại nhanh chóng khuếch trương biến thành một lớp màng mỏng bao bọc toàn bộ con người Trương Hạo ở bên trong.

Ngay sau đó lớp màng bắt đầu thu nhỏ, dán chặt vào da thịt hắn.

Cuối cùng hóa thành vô số phân tử nhỏ li ti chui vào trong cơ thể hắn tiến hành dung hợp. `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 20.

Vật phẩm dung hợp: Thanh Đồng Cổ Kính.]` `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoạch định đặc tính vật phẩm dung hợp: Trấn Thi (Cao nhất có thể trấn áp Bất Hóa Cốt).]` "Hả?" Dung hợp Thanh Đồng Cổ Kính nhận được năng lực cư nhiên là Trấn Thi, thảo nào một khối đồng kính bình thường lại là một kiện vật phẩm đặc thù.

Trấn Thi cũng chính là trấn áp thi hoạn, bất kể là cương thi sơ cấp Bạch Cương, Hắc Cương hay là cao cấp Hạn Bạt, hoặc giả cao cấp hơn là Bất Hóa Cốt đều thống thống trấn áp.

Còn về sự tồn tại trên cả Bất Hóa Cốt thì chỉ có trong truyền thuyết, có tồn tại hay không vẫn là ẩn số.

Nói cách khác từ nay về sau, bánh tông gặp phải trong cổ mộ Trương Hạo đều không cần ra tay, chỉ cần đứng đó là có thể trấn áp bọn chúng.

Trước khi dung hợp Thanh Đồng Cổ Kính, Huyết mạch Kỳ Lân chỉ còn thiếu dung hợp một kiện vật phẩm đặc thù để tiến giai.

Vừa rồi dung hợp xong Thanh Đồng Cổ Kính, âm thanh nhắc nhở của hệ thống cũng vang lên. `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm đặc thù Thanh Đồng Cổ Kính, tiến độ tiến hóa huyết mạch +1, Huyết mạch Kỳ Lân thành công tiến hóa Giai đoạn 1.

Tiến độ tiến hóa Giai đoạn 2 (0/20).]` `[Đinh!

Huyết mạch Kỳ Lân thành công tiến hóa Giai đoạn 1, năng lực khu trùng tăng lên 200%, năng lực tịch tà tăng lên 200%, tuổi thọ tăng thêm 800 năm.]` Quả nhiên Huyết mạch Kỳ Lân sau khi tiến giai thành công thì tất cả thuộc tính đều nhân đôi.

Lần đầu tiên tiến giai tuy tăng lên không lớn, nhưng theo số liệu cơ sở không ngừng biến lớn, về sau mức độ tăng lên sẽ ngày càng khủng khiếp.

Đặc biệt là khi đến Giai đoạn 9 còn có thể khiến huyết mạch hóa hình, triệu hoán ra Kỳ Lân tác chiến cho mình, nghĩ thôi đã thấy vô hạn mong chờ.

Làm xong những việc này, Trương Hạo lại cầm lấy Xích Đan

Thần Châu. "Hệ thống, dung hợp Xích Đan Thần Châu!" `[Đinh!

Đã nhận được chỉ lệnh, dung hợp bắt đầu.]` Âm thanh hệ thống vừa dứt, Xích Đan Thần Châu trong nháy mắt tan chảy biến thành một đoàn chất lỏng màu đỏ đậm đặc lơ lửng giữa không trung, nó giống như một ngọn lửa đang hừng hực cháy.

Sau đó nó nhanh chóng khuếch trương biến thành một lớp màng mỏng bao bọc Trương Hạo bên trong.

Lớp màng co lại, dán chặt vào da thịt, hóa thành vô số phân tử chui vào cơ thể tiến hành dung hợp. `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 21.

Vật phẩm dung hợp: Xích Đan Thần Châu.]` `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoạch đắc đặc tính vật phẩm dung hợp: Thoát Thai Hoán Cốt (Toàn bộ thuộc tính cơ thể nhân đôi), Cổ Thần Thể Chất.]` "Hả?" Khi nghe thấy hệ thống nhắc nhở hiệu quả do Thoát Thai Hoán Cốt mang lại là toàn bộ thuộc tính cơ thể nhân đôi, Trương Hạo hưng phấn không thôi.

Điều này chẳng phải có nghĩa là tuổi thọ, sức mạnh, tốc độ, ngộ tính, trị dụ lực, thời gian... toàn bộ đều tăng lên gấp đôi sao?

Không hổ là một trong Tam Đại Thần Châu, mức độ thăng tiến này không thể bảo là không lớn, hơn nữa còn là tăng lên từ căn bản.

Lợi ích như vậy có nghĩa là các năng lực dựa trên thuộc tính bản thân cơ thể cũng sẽ nhân đôi.

Chương 69

Ví dụ như năng lực tăng 500% tốc độ có được sau khi dung hợp Huyết Thi.

Khi tốc độ cơ thể trên cơ sở vốn có nhân đôi, thì 500% tăng thêm sẽ tương đương với 1000% tăng thêm trước khi thoát thai hoán cốt.

Không chỉ tốc độ, các thuộc tính khác cũng tương tự như vậy.

Dung hợp thứ khác tối đa cũng chỉ tăng một hai hạng năng lực, mà Xích Đan Thần Châu trực tiếp nhân đôi toàn bộ thuộc tính, thực sự nghịch thiên.

Không chỉ vậy, còn nhận được Cổ Thần Thể Chất.

Cổ Thần đều là những tồn tại ghê gớm, mỗi Cổ Thần đều có bản lĩnh đặc thù, không biết sau khi mình nhận được Cổ Thần Thể Chất sẽ mang lại lợi ích gì.

Khi Trương Hạo còn đang đắm chìm trong lợi ích to lớn do thoát thai hoán cốt mang lại, âm thanh hệ thống lại vang lên. `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm đặc thù Xích Đan Thần Châu, tiến độ tiến hóa huyết mạch +1, tiến độ tiến hóa Giai đoạn 2 (1/20).]` Trình độ tiến hóa của Huyết mạch Kỳ Lân lại tăng lên, từ Giai đoạn 1 đến Giai đoạn 2 tất cả thuộc tính sẽ lại nhân đôi lần nữa.

Hơn nữa theo sự không ngừng tiến hóa, biên độ mỗi lần tăng lên cũng sẽ ngày càng lớn.

Lần này từ Giai đoạn 1 lên Giai đoạn 2 cần dung hợp tổng cộng 20 kiện vật phẩm đặc thù.

Hiện tại trên tay đã không còn vật phẩm đặc thù nào khả dụng.

Chỉ có thể xem trong mộ Cao Miên Vương có thể tìm được mấy món.

Đợi xử lý xong chuyện bên này về nước, buổi đấu giá của Khách sạn Tân Nguyệt cũng sắp bắt đầu.

Đợi đến lúc đó qua xem thử, một là xử lý đống cổ vật bình thường trong không gian trữ vật, hai là xem trên hội đấu giá có thể mua được vài món vật phẩm đặc thù hay không.

Ở mộ thuyền tổng cộng nhận được 11 lần dung hợp, dùng mất 2 lần hiện tại còn dư 9 lần.

Không có vật phẩm thích hợp để dung hợp, Trương Hạo bèn tạm thời dừng lại.

Hắn nhìn thời gian, mười giờ tối, các phòng khác đã không còn động tĩnh, chắc là mấy ngày nay mọi người quá mệt nên đã nghỉ ngơi cả rồi.

Trương Hạo ngả lưng lên giường cũng ngủ thiếp đi.

Giấc này ngủ thẳng đến mười giờ sáng hôm sau.

Thức dậy rửa mặt xuống lầu thì thấy trên bàn có đồ ăn, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử đang ngồi bên bàn ăn sáng. "Hôm qua trong nhà chẳng có gì, đống đồ ăn này ở đâu ra thế?" Trương Hạo tò mò hỏi một câu. "Mới sáng sớm đã có người đưa tới." Trương Hạo gật đầu, xem ra thế lực Dịch gia nằm ở Đông Nam Á, cho nên trong nước rất ít nghe được tin tức về bọn họ.

Hắn ngồi xuống bên cạnh Hạo Thiên Chân, cầm lấy một cái bánh mì vừa cắn một miếng, liền nghe thấy tiếng "bùm, bùm, bùm!" vang lên từ dưới lầu.

Trương Hạo cầm bánh mì vừa ăn vừa đi ra ban công, hắn nhìn xuống dưới, thấy Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp đang không ngừng

tung chưởng về phía mặt nước.

Mỗi lần bọn họ xuất chưởng sẽ có một luồng khí lực vô hình bị đẩy ra đánh lên mặt nước.

Lúc này giống như dưới nước có cài thuốc nổ vậy, bùng nổ tung tóe, bọt nước bắn tứ tung.

Chỗ nổ còn có mấy con cá lớn bị đánh ngất nổi lên mặt nước. "Đủ rồi, chỗ này đủ cho chúng ta ăn rồi." Đinh Ngọc Vũ Điệp gật đầu rồi nhảy xuống nước bơi qua vớt cá lên.

Trương Hạo cười cười, hóa ra Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp đang dùng tuyệt chiêu "Phiên Giang Thủ" để nổ cá.

Cá trong hồ nước sâu nơi rừng thiêng nước độc chắc hẳn mùi vị không tồi, trưa nay có lộc ăn rồi.

Trưa hôm đó đúng như Trương Hạo nghĩ, món chính là cá nướng.

Nhờ nguyên liệu tươi ngon nên cá nướng dị thường mỹ vị, tất cả mọi người đều ăn đến thòm thèm.

Buổi chiều Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp lại dùng Phiên Giang Thủ nổ thêm không ít cá từ dưới hồ, buổi tối đổi kiểu chế biến khác.

Mấy ngày tiếp theo mấy người bọn họ đa số thời gian nghỉ ngơi trong nhà gỗ, buồn chán thì nhảy xuống hồ bơi lội, chèo thuyền, lặn ngụp.

Hôm nay, Trương Hạo đề nghị đổi khẩu vị, đi vào rừng rậm ven hồ tìm đồ rừng, lập tức được mọi người tán đồng.

Thế là một đoàn người đi thuyền vào bờ, tiến vào rừng rậm săn bắt.

Vừa vào rừng, Trương Hạo liền tách khỏi những người khác hành động một mình.

Sở dĩ hắn đề nghị đổi khẩu vị là vì nghĩ đến việc vào rừng tìm xem có thể kiếm được vật phẩm dung hợp thích hợp hay không.

Đông Nam Á nằm ở nhiệt đới, khí hậu ẩm ướt, chim, thú, rắn, rết nhiều vô số kể.

Mỗi bước đi đều có phát hiện mới.

Bỗng nhiên một con bọ cánh cứng một sừng to bằng cánh tay xuất hiện trên dây leo chắn đường.

Trương Hạo vừa định đưa tay bắt lại dừng lại, bọ hung một sừng (Độc Giác Tiên) chỉ có thể nâng cao sức mạnh gấp 850 lần trọng lượng cơ thể, vẫn là quá ít, kém xa loài bọ hung đẩy phân (Dung Lang/ Khương Lang).

Bọ hung đẩy phân tối đa có thể phát huy sức mạnh gấp 1700 lần trọng lượng cơ thể, gấp đôi bọ một sừng.

Mỗi lần dung hợp đều rất quý giá, quyết không thể lãng phí như vậy, muốn dung hợp thì phải dung hợp thứ tốt nhất.

Trên đường tới đây Trương Hạo đã tra cứu trên mạng, bọ hung đẩy phân tên khoa học là Khương Lang, không phải tất cả đều ăn phân.

Trong rừng mưa nhiệt đới, Khương Lang đa số ăn nhựa cây và lá mục, bởi vì so với phân thì hai loại thức ăn này dễ kiếm hơn.

Trương Hạo đi mỗi bước đều quan sát kỹ lưỡng, phàm là cây cối, dây leo có chỗ bị thương chảy nhựa hắn đều chú trọng kiểm tra.

Những chỗ như vậy rất có khả năng có Khương Lang tồn tại.

Nửa giờ sau, Trương Hạo rốt cuộc cũng tìm thấy một con Khương Lang đang hút nhựa cây dưới một gốc đại thụ.

Hắn đưa tay bắt lấy, niết trong tay, sau đó ra lệnh cho hệ thống:

"Hệ thống, dung hợp Khương Lang!" `[Đinh!

Đã nhận được chỉ lệnh, dung hợp bắt đầu.]` Âm thanh hệ thống vừa dứt, con Khương Lang trong nháy mắt tan chảy biến thành một giọt chất lỏng màu đen đậm đặc lơ lửng giữa không trung.

Sau đó nó khuếch tán ra thành vô số phân tử nhỏ li ti, những phân tử này giống như có sinh mệnh, liều mạng chui vào trong cơ thể hắn.

Những phân tử vô số kể do Khương Lang phân giải chui vào cơ thể Trương Hạo tiến hành dung hợp. `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 22.

Vật phẩm dung hợp: Khương Lang.]` `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoạch đắc đặc tính vật phẩm dung hợp: Sức mạnh gấp 1700 lần trọng lượng cơ thể.]` Theo tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên, Trương Hạo cảm giác được sức mạnh bản thân đang tăng trưởng nhanh chóng.

Từ việc dung hợp kiến được sức mạnh gấp 450 lần, đến dung hợp Khương Lang được sức mạnh gấp 1700 lần, tăng lên gần 4 lần, sức mạnh từ 30 tấn tăng lên đến con số khủng khiếp là 127.5 tấn!

Chương 70

Lại thêm sự tăng phúc gấp đôi toàn bộ thuộc tính cơ thể từ Thoát Thai Hoán Cốt, tức là 255 tấn sức mạnh. 255 tấn là khái niệm gì?

Một chiếc ô tô con tính là 2 tấn thì tương đương với tổng trọng lượng của 128 chiếc ô tô.

Một người đến trọng lượng của một chiếc ô tô còn không chịu nổi, trọng lượng của 128 chiếc ô tô trong nháy mắt có thể biến người ta thành tương thịt.

Trương Hạo hoạt động cổ tay một chút, sau đó nhắm vào thân cây đại thụ trước mặt cần ba bốn người mới ôm xuể, đấm một quyền. "Oanh!" Một tiếng nổ lớn, lấy nắm đấm của hắn làm trung tâm, thân cây trong phạm vi hai mét trên dưới toàn bộ bị chấn đắc phấn toái (vỡ vụn).

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp bốn người vừa đánh được một con mãng xà dài bốn năm mét trong rừng, đang khiêng mãng xà đi tìm Trương Hạo chuẩn bị về nhà gỗ.

Đúng lúc nhìn thấy Trương Hạo tung quyền vào đại thụ, từng người một lập tức kinh ngạc đến ngây người. "Tôi có phải bị hoa mắt rồi không?" "Trời đất ơi, đó là sức mạnh mà con người có thể sở hữu sao?" "Tôi hiểu rồi.

Cái cây ở nhà cũ Ngô gia cũng là bị Tiểu Cữu một quyền đánh gãy, lúc đó cậu ấy còn không thừa nhận!" "Đây chính là uy lực của hơn hai trăm tấn sức mạnh sao!" Trương Hạo cũng bị sức mạnh cường đại của chính mình làm cho chấn động.

Đại thụ trước mắt bị hắn đánh nát, cần ba bốn người nắm tay nhau mới ôm hết, đường kính thế nào cũng hơn một mét, chiều cao

cây càng là bốn năm mươi mét.

Đại thụ như vậy cho dù bị xe tải lớn chở đầy hàng tông vào cũng chưa chắc đã gãy.

Nhưng vừa rồi hắn chỉ vẻn vẹn một quyền, cư nhiên đã làm thân cây vỡ vụn một đoạn dài ba bốn mét.

Uy lực như thế này, cho dù mạnh như Hạn Bạt, một quyền này đấm tới thì đầu cũng phải nở hoa. "Oanh long!" Thân cây bị đánh nát, lại qua vài giây cả cái cây lớn mới đổ xuống, đè sập một mảng lớn rừng rậm lân cận.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử mấy người ôm xác mãng xà vội vàng né tránh. "Trương Hạo huynh đệ, cậu cũng quá biến thái rồi, sức mạnh này là thứ con người có thể sở hữu sao!" "Tiểu Cữu, sao cảm giác sức mạnh của cậu còn lớn hơn trước, cái cây ở nhà cũ nhỏ hơn cây này nhiều, cậu cũng chỉ là đập gãy, cây này to như vậy cậu cư nhiên một quyền đánh nát cả thân cây." Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp hai người mãi đến bây giờ vẫn kinh ngạc đến ngây người, bọn họ thực sự không tìm ra từ ngữ nào để hình dung sự mạnh mẽ của Trương Hạo.

Bởi vì trong mắt bọn họ hiện tại dùng từ gì để hình dung Trương Hạo cũng không đủ để biểu hiện sự mạnh mẽ đó. "Mấy người sao lại tìm tới đây rồi?" Trương Hạo thấy mấy người Hạo Thiên Chân liền hỏi. "Bọn tôi bắt được một con mãng xà đủ ăn mấy ngày rồi, mới định qua tìm cậu cùng về nhà gỗ, không ngờ lại nhìn thấy một màn kinh thiên động địa như vậy." Trương Hạo cười cười, cũng may mấy người bọn họ không nhìn thấy bộ dạng lúc mình dung hợp vật phẩm, nếu không thì giải thích không thông.

Còn về khí lực lớn thì dễ giải thích, tùy tiện tìm cái cớ lừa gạt là được. "Kinh thiên động địa cái gì, cái cây lớn kia bên trong mục ruỗng cả rồi, vốn dĩ sắp đổ tới nơi." "Hóa ra là vậy, nhưng mà cho dù như

thế thì Trương Hạo huynh đệ vẫn là người mạnh nhất bọn tôi từng gặp!" "Được rồi, không phải bảo về ăn mãng xà sao, mau đi thôi, về muộn là không tươi đâu." Trương Hạo vội vàng chuyển chủ đề thúc giục.

Dịch Táp gật đầu tán đồng: "Không sai, mãng xà phải mau về xử lý." Nói rồi hắn vừa khiêng mãng xà, vừa đi trước dẫn đường.

Trương Hạo rảo bước đuổi theo, đỡ lấy một tay, những người khác lập tức cảm thấy đồ vật trong tay nhẹ bẫng, trong nháy mắt nhẹ nhõm hơn không ít.

Về đến nhà gỗ, Dịch Táp làm cho mọi người một bàn toàn tiệc rắn: Da rắn chiên, thịt rắn nướng, xương rắn chiên giòn...

Những ngày như vậy trôi qua vài hôm, đến ngày thứ tư thì mọi người cũng đã nghỉ ngơi hòm hòm, Dịch Táp liền dẫn mọi người xuất phát đi tìm mộ Cao Miên Vương. ...

Rừng mưa nhiệt đới Campuchia.

Nhóm người Trương Hạo vừa vào rừng mưa thì trời đổ mưa lớn.

Hạt mưa to như hạt đậu từ trên trời trút xuống, chẳng mấy chốc nước mưa xung quanh đã ngập qua đầu gối mọi người.

Bỗng nhiên, hắn cảm giác được trong nước có thứ gì đó đang nhanh chóng tụ tập về phía bọn họ. "Mọi người đi chậm lại, hình như có thứ gì đó đang tới gần." Trương Hạo vừa dứt lời thì thấy dưới nước có chi chít những con đỉa chui ra. "Đây là đỉa rừng mưa (Vũ Lâm Thủy Điệt), một khi bị quấn lên mà không hút no máu là sẽ không nhả ra đâu." Dịch Táp vừa nói vừa lấy từ trong ba lô ra thuốc bột rắc xung quanh.

Quả nhiên đám đỉa kia gặp thuốc bột lập tức tứ tán bỏ chạy.

Vốn dĩ Trương Hạo tưởng Dịch Táp sẽ tiếp tục đi gấp, nhưng

hắn lại dẫn mọi người quay lại theo đường cũ. "Sao thế này?" "Campuchia có một truyền thuyết, khi trời mưa lớn, sâu trong rừng mưa sẽ có thứ tà ác xuất hiện, sẽ giết chết tất cả sinh vật nhìn thấy, còn để lại ôn dịch.

Để an toàn, chúng ta vẫn là đợi mưa tạnh rồi hãy tiếp tục lên đường." "Là ai!" Trương Hạo đang chuẩn bị đi về, bỗng nhiên nhận ra trong bụi cỏ cách đó không xa có động tĩnh.

Hắn thuận tay vớt một con đỉa từ trong nước ném qua đó.

Chỉ nghe thấy "bộp" một tiếng rồi không còn động tĩnh gì nữa.

Dịch Táp vội vàng chạy qua kiểm tra tình hình, chỉ thấy hắn từ trong bụi cỏ lôi ra một cái xác.

Trên trán cái xác có một lỗ máu ghê người, miệng lỗ còn tàn lưu xác con đỉa bị vỡ nát.

Dịch Táp nhìn Trương Hạo với biểu cảm như gặp quỷ, trong lòng không khỏi run lên.

Cách mười mấy mét mà Trương Hạo cư nhiên dùng một con đỉa giết chết người này, hơn nữa còn để lại lỗ máu trên trán, quả thực quá khủng bố.

Dịch Táp ôm cái xác đến trước mặt Trương Hạo, chỉ vào cái xác nói: "Là người Đinh gia." Trương Hạo nhìn Đinh Ngọc Vũ Điệp đợi một lời giải thích. "Lão đại, cậu đừng hiểu lầm, Đinh gia chúng tôi cũng không phải là một khối sắt, đừng nhìn tôi là Thủy Tiêu, kỳ thực địa vị trong gia tộc kém xa lão bất tử Đinh Trường Thịnh kia, người này chắc là do lão ta phái tới giám sát tôi." "Ừ, giám sát cô làm gì?" "Tôi và Táp Táp đang điều tra chân tướng sự kiện Thủy Tiêu biến dị, Đinh Trường Thịnh giữ ý kiến phản đối, người của lão ta chắc là muốn ngăn cản chúng tôi tiếp tục điều tra." Trương Hạo gật đầu, mỗi

Thủy Tiêu đều có năng lực đặc thù, có thể mang lại lợi ích to lớn cho gia tộc.

Là kẻ hưởng lợi, trong gia tộc có người ngăn cản điều tra chân tướng cũng là điều dễ hiểu.

Dù sao ai cũng không muốn mất đi lợi ích đã tới tay.

Làm rõ nguyên do xong, mọi người bèn vứt cái xác lại, quay về đường cũ đợi mưa tạnh mới tiếp tục lên đường.

Trương Hạo bọn họ chân trước vừa đi, chân sau liền có thứ gì đó giống như xúc tu từ sâu trong rừng mưa trườn ra, quấn lấy xác người Đinh gia kéo vào trong rừng rậm.

Bởi vì vừa vào rừng mưa đã gặp mưa, Trương Hạo bọn họ đi ngược lại chưa bao lâu thì ra khỏi rừng.

Đợi khoảng hơn một tiếng thì mưa tạnh, bọn họ liền lần nữa tiến vào trong rừng mưa.

Bàn Tử đột nhiên nói: "Mọi người có phát hiện không, cái xác ban nãy không thấy đâu nữa!" "Chắc là bị nước mưa cuốn trôi, hoặc là bị dã thú tha đi rồi." "Ừ, chắc là tôi nghĩ nhiều rồi." Bàn Tử nhìn xuống đất, trong lòng cứ cảm giác sự biến mất của cái xác có liên quan đến lời đồn mà Dịch Táp nói, là quái vật sâu trong rừng mưa đã lôi cái xác đi.

Dịch Táp cầm bản đồ dẫn mấy người Trương Hạo xuyên qua rừng mưa, hai tiếng sau hắn dừng lại dưới một gốc cây cổ thụ chọc trời.

Đây là một cái cây nhìn không thấy đỉnh, tán cây che phủ diện tích cực rộng.

Một đoàn người đi từ rìa tán cây đến dưới thân cây mất mười mấy phút.

Thân cây càng là thô to, đường kính ít nhất năm sáu mét, vị trí giữa thân cây có một cái lỗ, Dịch Táp trực tiếp chui vào đó.

Trương Hạo mấy người đi theo sau Dịch Táp cũng chui vào lỗ.

Xuyên qua một đoạn thông đạo hẹp hòi thì tiến vào một hang động.

Bốn phía hang động toàn là vách đá tàn phá, bên trên điêu khắc những bức bích họa tinh mỹ.

Chương 71

"Chính là chỗ này, lối vào mộ Cao Miên Vương ở ngay gần đây!" Dịch Táp nhìn thấy bích họa thì vẻ mặt hưng phấn.

Hạo Thiên Chân liếc nhìn bích họa xung quanh, nghi hoặc nói: "Chuỗi thức ăn trên bích họa cũng quá kỳ lạ rồi, trăn khổng lồ ăn thịt người, trăn khổng lồ lại là thức ăn của thứ gì đó?" Ngay lúc này, cỏ dại mọc trong động bắt đầu rung động điên cuồng.

Tựa như có quái vật khổng lồ nào đó đang đến gần mọi người. "Thứ gì đang giả thần giả quỷ!" Nghe thấy động tĩnh, Bàn Tử chĩa súng vào bụi cỏ quét một tràng.

Mười mấy viên đạn bắn ra nhưng trong bụi cỏ không có chút động tĩnh nào.

Mọi người không khỏi thả lỏng cảnh giác, đúng lúc này một con rắn lớn to như thùng nước bất ngờ từ trong bụi cỏ lao ra, ngóc đầu bổ nhào về phía mọi người. "Là trăn khổng lồ!" Bàn Tử kinh hô một tiếng, không ngừng bóp cò, đạn bắn xối xả vào thân con trăn.

Chỉ là toàn thân con trăn được bao phủ bởi lớp vảy, những lớp vảy này cứng như kim loại, đạn căn bản không làm nó bị thương.

Lúc này, bụi cỏ bên kia cũng kịch liệt rung động.

Ngay sau đó bụi cỏ tứ phía đồng loạt bắt đầu rung chuyển. "Phập" một cái, bốn năm cái đầu trăn khổng lồ từ trong bụi cỏ trồi lên.

Đầu chúng vừa ngóc lên đã cao bốn năm mét, há cái miệng đỏ lòm như chậu máu lao về phía mọi người.

Phần thân thò ra khỏi bụi cỏ đã bốn năm mét, cộng thêm phần ẩn giấu trong cỏ, những con trăn này ít nhất dài mười một mười hai mét.

Mỗi con đều to hơn Xà Mẫu Hắc Mao Xà mà Trương Hạo từng giết một chút.

Bàn Tử không ngừng nổ súng, Hạo Thiên Chân cũng nắm chặt dao găm trong tay tùy thời chuẩn bị công kích.

Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp thì liên tục sử dụng Phiên Giang Thủ tấn công.

Vô luận là súng hay Phiên Giang Thủ đều không thể tạo thành chút thương tổn nào cho trăn khổng lồ, chỉ có thể trơ mắt nhìn chúng lao tới.

Mắt thấy mấy cái miệng khổng lồ đã đến ngay trước mắt, sắp sửa bị trăn nuốt vào bụng, tất cả mọi người đều hoảng loạn.

Ngay lúc này, đám trăn khổng lồ đột nhiên dừng mọi động tác, giống như thời gian ngưng đọng, đứng ngây ra đó không nhúc nhích. "Chuyện gì thế này?" "Chết rồi sao?" Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp đều ngơ ngác không hiểu gì.

Đám trăn rõ ràng đã sắp thành công nuốt chửng bọn họ, sao đột nhiên lại bất động.

Màn xảy ra tiếp theo càng khiến bọn họ rớt cả mắt kính.

Đám trăn khổng lồ đột nhiên cúi người xuống trước mặt Trương Hạo, đầu khẽ đung đưa trái phải, bộ dáng như phủ phục xưng thần.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Trương Hạo, chờ hắn đưa ra giải thích.

Trương Hạo cười xua tay: "Đừng nhìn tôi, tôi cũng không biết, có lẽ là do trên người tôi có thứ gì khiến chúng sợ hãi chăng." Hắn cũng chỉ tùy tiện bịa đại, kết quả bị những người khác tưởng thật.

Hạo Thiên Chân kinh hỉ nói: "Em hiểu rồi, là quan hệ của nội đan

Xà Mẫu Hắc Mao Xà!" "Không sai, bọn chúng khẳng định là cảm nhận được khí tức của Xà Mẫu nên mới như vậy!" "Xem ra Hắc Mao Xà rất lợi hại, một viên nội đan là có thể chống lại đám trăn khổng lồ này." ...

Chỉ có Trương Hạo hiểu rõ chuyện gì xảy ra, năng lực hắn nhận được sau khi dung hợp nội đan Xà Mẫu Hắc Mao Xà là thao túng loài rắn.

Có điều nếu những người khác đã giúp hắn giải thích rồi, hắn cũng không cần phí lời nữa.

Mấy con trăn khổng lồ chắn phía trước cũng không phải cách, Trương Hạo tâm niệm vừa động, đám trăn liền quay đầu tản ra bò đi. "Tiểu Cửu, còn nhớ chuỗi thức ăn trên bích họa ban nãy không?" Trăn khổng lồ rời đi, Hạo Thiên Chân mở miệng nói. "Ừ, trong hang động có trăn khổng lồ ăn thịt người, nhưng cuối cùng trăn khổng lồ lại bị thứ gì đó ăn thịt." "Đúng vậy, chỉ có điều bích họa tàn khuyết, cũng không nhìn ra rốt cuộc là thứ gì sẽ ăn thịt trăn khổng lồ, chi bằng chúng ta hiện tại đi theo xem thử ngọn ngành." "Lão đại, tôi thấy đề nghị của Thiên Chân không tồi, cậu có nội đan Xà Mẫu trên người, trăn khổng lồ sẽ không tấn công chúng ta, đi xem thử rốt cuộc là thứ gì ăn thịt trăn, không làm rõ thì trong lòng luôn có cảm giác bị áp bức." "Ừ." Trương Hạo gật đầu đáp một tiếng, hắn cũng muốn biết rốt cuộc là thứ gì có thể nuốt chửng con trăn dài mười mấy mét.

Thế là mấy người chọn hướng đi của một con trăn rồi đuổi theo.

Cùng lúc đó, sâu trong hang động có thứ gì đó đang áp sát mặt đất di chuyển nhanh chóng về phía con trăn.

Năm người Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp đi theo sau con trăn đuổi theo vài trăm mét, đã thâm nhập vào trong hang động.

Đột nhiên, từ trong bụi cỏ vươn ra vô số xúc tu, trong nháy mắt quấn chặt lấy thân con trăn rồi kéo nó về phía sâu trong hang động.

Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp hai người đều sợ đến ngây người. "Chẳng lẽ vừa rồi đó chính là quái vật khủng bố sâu trong rừng mưa?" "Mạnh như trăn khổng lồ, đối mặt với những xúc tu kia cũng hoàn toàn không có lực chống đỡ." "Mấy người chúng ta e rằng không đủ cho con quái vật đó nhét kẽ răng mất!" ...

Khác với Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp, Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử nhìn thấy những xúc tu kia lập tức thở phào nhẹ nhõm. "Hóa ra là nó!" "Thảo nào có thể nuốt chửng cả con trăn khổng lồ." Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp hai người nghe thấy Thiên Chân và Bàn Tử đối thoại, không hiểu hỏi: "Là cái gì?" "Cửu Đầu Xà Bách!" "Cái gì, các cậu nói quái vật vừa ăn thịt trăn là Cửu Đầu Xà Bách?" "Cửu Đầu Xà Bách còn gọi là cây Bạch tuộc, cây ăn thịt người, sinh trưởng vô số dây leo như xúc tu, chúng dựa vào chấn động để cảm nhận vật sống xung quanh, tim chúng ta đập mạnh một chút cũng sẽ dẫn đến sự tấn công của chúng." "Nguy rồi, Táp Táp, mộ Cao Miên Vương có Cửu Đầu Xà Bách canh giữ, chúng ta căn bản không có cách nào tiến vào trong mà bảo đảm an toàn được." Bàn Tử nhìn thấy bộ dạng sợ hãi của Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp thì cười ha hả. "Có Trương Hạo huynh đệ ở đây, Cửu Đầu Xà Bách có gì phải sợ, cho dù là một trăm cây, một ngàn cây, một vạn cây cũng không đáng sợ!" "Bàn Tử nói không sai, trên người Tiểu Cữu tôi có Thiên Tinh Thạch, Cửu Đầu Xà Bách căn bản không dám đến gần." "Thiên Tinh Thạch?" "Trên người Lão đại cư nhiên có khắc tinh của Cửu Đầu Xà Bách là Thiên Tinh Thạch, thế thì tốt quá rồi!" Trương Hạo cười cười, Thiên Tinh Thạch thì không có, đã bị hắn dung hợp rồi.

Có điều hiện tại cả người hắn tương đương với một khối Thiên Tinh Thạch, Cửu Đầu Xà Bách cũng không dám lại gần.

Sau khi xác định quái vật bên trong là Cửu Đầu Xà Bách, mấy người đều yên tâm, thoải mái tiến lên trong hang động.

Bỗng nhiên, trong bụi cỏ xuất hiện một cái xác.

Dịch Táp vội vàng tiến lên kiểm tra, hắn lật cái xác lại mới nhìn rõ đã không biết chết bao nhiêu năm, chỉ còn lại một đống xương cốt.

Lúc lật lại cái đầu lâu còn rơi xuống đất lăn ra xa mấy mét.

Dịch Táp lục tìm trong túi áo trên cái xác ra một cuốn sổ nhỏ.

Hắn mở sổ ra xem, bên trên chi chít những ký tự như nòng nọc. "Táp Táp, trong sổ viết gì thế?" Đinh Ngọc Vũ Điệp nóng lòng hỏi. "Từ từ, qua quá nhiều thời gian, giấy đã sớm mốc meo, mục nát, có chỗ rất khó nhận biết." Qua một hồi lâu Dịch Táp mới mở miệng nói: "Một sĩ quan Nhật thời Thế chiến II vô tình dẫn quân đội tiến vào rừng mưa, đi qua một ngôi chùa, bên trong ngoài ý muốn có được một tòa tháp Phật Cao Miên.

Tháp Phật là một thần kỳ bảo vật có thể chữa trị vạn vật.

Mấy chục năm sau, tháp Phật Cao Miên đã bị tiêu hao hầu như không còn, nhưng con trai ông ta lại mắc bệnh nan y.

Bất đắc dĩ ông ta đành sai người đến rừng mưa Campuchia tìm ngôi chùa kia, hy vọng tìm được thêm một tòa tháp Phật Cao Miên nữa.

Đáng tiếc nửa đường gặp phải trăn khổng lồ và quái vật khủng bố, một đội ngũ mấy chục người cuối cùng chỉ còn lại mình ông ta, trước khi chết để lại những thông tin này, hy vọng viên sĩ quan có thể dựa vào thông tin mà tránh được quái vật tấn công." Thần kỳ bảo vật chữa trị vạn vật.

Trương Hạo vừa nghe đã hiểu ngay, tháp Phật Cao Miên nhất định là kiện vật phẩm đặc thù.

Xem ra lần này lại không uổng công.

Mộ Cao Miên Vương có trăn khổng lồ, có Cửu Đầu Xà Bách canh giữ, đối với người khác là tuyệt cảnh, là hiểm địa, nhưng hắn vừa có thể thao túng loài rắn, lại vừa khắc chế Cửu Đầu Xà Bách.

Cả ngôi mộ quả thực giống như được đo ni đóng giày để hiến bảo cho hắn vậy. "Mọi người đi theo tôi!" Trương Hạo nói một tiếng rồi đi theo hướng Cửu Đầu Xà Bách rút lui.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp vội vàng đi theo.

Chương 72

"Lão đại, đây là muốn đi đâu?" Đinh Ngọc Vũ Điệp hỏi. "Cửu Đầu Xà Bách đã là thứ canh giữ mộ Cao Miên Vương, chúng ta chỉ cần tìm được bản thể của Cửu Đầu Xà Bách là có thể tìm được mộ Cao Miên Vương." Nghe Trương Hạo giải thích, mắt Đinh Ngọc Vũ Điệp sáng lên: "Sao tôi lại không nghĩ ra điểm này nhỉ!" Dịch Táp mỉm cười: "Cô đương nhiên không nghĩ ra, nếu không phải có Trương Hạo huynh đệ ở đây, đổi lại là ai gặp Cửu Đầu Xà Bách cũng chỉ có một con đường là bỏ chạy giữ mạng, ai còn dám đi theo sau tìm bản thể nó chứ, quả thực là đường chết." Cửu Đầu Xà Bách xuyên qua một bụi cỏ, sau đó là khe nứt dưới lòng đất.

Cũng may khe nứt đủ rộng, mấy người Trương Hạo mới có thể thuận lợi đi qua.

Đợi sau khi xuyên qua khe nứt dài mấy chục mét, mấy người tiến vào một hang động khổng lồ.

Diện tích trong hang còn lớn hơn cả một sân vận động, một hồ nước ngầm chiếm cứ tuyệt đại đa số diện tích hang động.

Trên mặt nước lờ mờ có thể thấy những mái nhọn của các kiến trúc lộ ra.

Ở vị trí chính giữa hồ nước là một cái cây lớn cao đến mấy chục mét, vô số dây leo như xúc tu treo trên cây đung đưa.

Dưới gốc cây sừng sững một bức tượng cao mấy chục mét.

Ánh đèn pin chiếu lên, lấp lánh ánh vàng chói mắt. "Cửu Đầu Na Già (Naga chín đầu), chín đầu là tượng trưng của hoàng thất, đây là vương thành của đế quốc Cao Miên đã biến mất!" Dịch Táp nhìn thấy bức tượng trong nháy mắt thốt lên. "Táp Táp, xem ra thông tin chúng

ta có được trước đó đều là chính xác." "Không sai, lần này nhất định có thể tra rõ chân tướng biến dị của Thủy Tiêu." "Khoan đã, Thủy Tiêu các người biến dị lại có thể hô hấp dưới nước, lại có các loại bản lĩnh, có gì không tốt đâu, tại sao cứ phải tra rõ chân tướng?" Bàn Tử thấy Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp hưng phấn như vậy, không hiểu hỏi một câu. "Trước kia có lời không tiện nói, nhưng hiện tại mọi người đã cùng trải qua sinh tử, có vài lời cũng không sợ nói ra." Dịch Táp dừng lại một chút rồi tiếp tục nói: "Trở thành Thủy Tiêu đích xác sẽ nhận được các loại năng lực, lợi ích nhận được phi thường lớn, khiến người ta khó mà từ chối sự cám dỗ trở thành Thủy Tiêu.

Nhưng trở thành Thủy Tiêu không chỉ có lợi ích, cũng có mặt không tốt.

Trước kia các tiền bối trong gia tộc trở thành Thủy Tiêu đều sẽ tính tình đại biến, cứ như đổi thành một người khác vậy.

Đến thế hệ chúng tôi tuy rằng sẽ không tính tình đại biến, nhưng sau khi trở thành Thủy Tiêu không bao lâu trên người sẽ tỏa ra mùi thối rữa của xác chết.

Mùi này sẽ theo thời gian trôi qua ngày càng nặng, đợi đến khi mùi thối không thể che giấu được nữa cũng là lúc tử vong.

Thời gian này thông thường sẽ không vượt quá 15 năm.

Mà mùi trên người tôi đã đến mức sắp không giấu được nữa rồi, tùy thời có thể chết đi.

Tìm kiếm chân tướng Thủy Tiêu biến dị, không chỉ để sống sót, cũng là vì tương lai của gia tộc, không muốn hậu bối của tôi phải chịu đựng nỗi đau khổ giống như tôi, trơ mắt nhìn chính mình từng bước tử vong." Bàn Tử nghe vậy đại vi chấn kinh.

Dịch Táp mỗi ngày nhảy nhót tưng bừng trước mặt, nếu không phải chính hắn nói ra, người ngoài thật không biết hắn sắp chết rồi.

Thảo nào hắn lại bức thiết muốn tìm kiếm chân tướng như vậy. "Được rồi, không nói mấy chuyện này nữa, mộ Cao Miên Vương hẳn là ở dưới nước, chúng ta cùng xuống thôi." Dịch Táp nói xong liền bảo Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thay trang bị lặn.

Hắn và Đinh Ngọc Vũ Điệp đều là Thủy Tiêu có thể hô hấp dưới nước, Trương Hạo cũng tương tự như vậy, ba người bọn họ không cần trang bị lặn.

Đợi Hạo Thiên Chân, Bàn Tử thay xong trang bị, Dịch Táp liền dẫn mọi người đến bên hồ.

Hắn và Đinh Ngọc Vũ Điệp đứng sóng vai, hai người đồng thời niệm khẩu quyết. "Hải nạp bách xuyên, thiên kim thủy tàng, Lan Thương Giang Dịch gia, Hoàng Hà Đinh gia, khai..." Trương Hạo từng hỏi Dịch Táp, theo lời hắn nói các bước tiến hành trước khi xuống nước gọi là Thủy Tế (Tế Nước), chỉ có thông qua Thủy Tế mới có thể xác định vị trí cổ mộ dưới nước.

Sau khi nghi thức Thủy Tế hoàn thành, trong đầu bọn họ sẽ xuất hiện thêm một đoạn ký ức, đoạn ký ức này chính là bản đồ thông đến cổ mộ dưới nước.

Lúc đó Trương Hạo liền liên tưởng đến Thiên Thụ của Đông Bắc Trương gia.

Chỉ có điều Thiên Thụ của Trương gia không cần thông qua nghi thức, mà là trực tiếp, đột ngột xuất hiện trong đầu người Trương gia.

Ba họ gia tộc Thủy Tiêu thì cần thông qua nghi thức Thủy Tế.

Tuy rằng không hiểu những ký ức này ở đâu ra, nhưng Trương Hạo có thể khẳng định Thiên Thụ của Trương gia và Thủy Tế của ba

họ gia tộc Thủy Tiêu đều có liên quan đến vị "Thần" theo đuổi sự vĩnh sinh kia.

Hắn thậm chí đoán rằng, những người kia mạnh đến mức có thể thao túng Trương gia sau màn.

Nếu thực sự giống như suy đoán, thì bọn họ quá đáng sợ rồi.

Phải biết Trương gia từng mạnh đến mức có thể ảnh hưởng hướng đi của lịch sử, tuy rằng ngày nay đã suy lạc, thì cũng là một trong số đông đảo gia tộc cường đại trên đời này.

Trương Hạo vừa nghĩ đến việc mình đang đối mặt với một đám kẻ địch khủng bố như vậy, áp lực phải trở nên mạnh mẽ lập tức chiếm cứ toàn bộ não hải.

Phải trở nên mạnh hơn nữa mới được. "Vút!" Dịch Táp bắn ra một mũi tên lửa về phía mặt hồ, khi mũi tên rơi xuống mặt hồ, "oanh" một tiếng mặt nước bùng cháy ngọn lửa hừng hực.

Sau đó ngọn lửa từ giữa lan ra, bao vây một khu vực to bằng sân bóng rổ vào bên trong. "Chính là chỗ đó!" Sau khi định vị, Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp đồng thời lấy Tổ Bài ra cứa rách ngón tay, nhỏ máu tươi lên trên.

Tổ Bài lập tức lóe lên một luồng lam quang, đồng thời mắt hai người bọn họ đảo một cái liền giống như mất đi thần trí, biến thành con rối gỗ mặc người thao túng.

Trương Hạo đã thấy Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp sử dụng Tổ Bài vài lần, trong lòng đã có suy nghĩ đại khái.

Tổ Bài được chế tạo từ Thiên Tinh Thạch, có thể lưu trữ ý thức.

Máu của bọn họ chắc chính là môi giới, khi nhỏ máu lên Tổ Bài thì ý thức bên trong sẽ tiếp quản cơ thể bọn họ, dẫn bọn họ vào trong cổ mộ.

Toàn bộ quá trình nhìn như Thủy Tiêu nhận được lợi ích rất lớn, kỳ thực là ý thức trong Tổ Bài thông qua thủ đoạn như vậy hết lần này đến lần khác chiếm cứ cơ thể bọn họ, cho đến khi hoàn toàn chiếm được quyền khống chế cơ thể thì sẽ đạt được vĩnh sinh.

Đợi đến khi cỗ thân thể này hỏng thì đổi sang một cỗ thân thể khác.

Bởi vì là hoàn toàn tự nguyện, cho nên rủi ro khi bọn họ chiếm cứ thân thể người khác sẽ nhỏ đi rất nhiều.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến các Thủy Tiêu trước kia tính tình đại biến, trở thành một người khác.

Còn về thế hệ Dịch Táp, là do thời gian quá lâu, ý thức trong Tổ Bài đã ngày càng yếu, cần nhiều lần hơn mới có thể triệt để chiếm cứ cơ thể, đây mới là nguyên nhân Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp vẫn còn giữ được ý thức của mình.

Đương nhiên những điều này đều chỉ là suy đoán của Trương Hạo khi kết hợp các loại manh mối, chân tướng rốt cuộc ra sao còn đợi kiểm chứng.

Trương Hạo theo sau Dịch Táp nhảy xuống hồ, sau khi vào trong nước bọn họ liền lặn một mạch xuống dưới.

Cũng không biết đã xuống sâu bao nhiêu mét, trước mắt đột nhiên xuất hiện một cái đầu Phật còn lớn hơn cả tòa lầu hai tầng.

Dịch Táp bơi đến trước mặt đầu Phật, đưa tay vào trong mắt đầu Phật. "Rắc" một tiếng, âm thanh cơ quan chuyển động vang lên bên tai mọi người.

Đột nhiên trong miệng Phật truyền đến một lực hút khổng lồ, hút tất cả mấy người Trương Hạo vào trong. ...

Ngay sau khi nhóm Trương Hạo tiến vào hang động không lâu,

một đội nhân mã đi tới cửa hang.

Kẻ cầm đầu ra lệnh: "Đều canh gác cho kỹ, người từ bên trong đi ra một kẻ cũng không được tha!" Đợi lực hút biến mất, bọn Trương Hạo đã đến trước một đường hầm mộ (mộ đạo).

Mộ đạo được xây rất rộng rãi, ít nhất đủ cho hai chiếc xe con đi song song.

Chỉ là đến vị trí giữa thì gạch lát nền không thấy đâu nữa, hơn nữa đoạn sau khắp nơi đều là đá vụn rơi vãi.

Chương 73

Bàn Tử nhìn thấy cảnh tượng trước mắt kinh hô: "Dịch Táp, cái mộ Cao Miên Vương này chẳng lẽ còn chưa xây xong hả!" Dịch Táp nhíu mày: "Năm đó đế quốc Cao Miên hưng thịnh một thời, mộ Cao Miên Vương không đến mức không xây xong." Miệng nói vậy nhưng kỳ thực trong lòng hắn cũng không chắc chắn, dù sao hiện thực bày ra ngay trước mắt.

Mộ đạo tuy xây khí phái, nhưng rõ ràng là dáng vẻ chưa hoàn công. "Mau nhìn kìa, bên này còn có tấm bia đá, bên trên có mấy chữ." Hạo Thiên Chân chỉ tay về phía bên trái mộ đạo nói. "Sao lại còn có cổ văn mà Thiên Chân cậu không nhận ra?" Hạo Thiên Chân bĩu môi: "Đế quốc Cao Miên để lại rất ít tư liệu trong lịch sử, chỉ biết ban đầu phi thường cường thịnh, có một ngày đột nhiên biến mất, chỉ để lại di tích như Angkor Wat chứng minh bọn họ từng tồn tại, tôi không nhận ra chữ viết của bọn họ cũng là bình thường." "Thế làm sao bây giờ, ngay cả cậu cũng không nhận ra mấy chữ này, vậy chúng ta cho dù vào được mộ Cao Miên Vương chẳng phải cũng mù tịt sao." Bàn Tử vẻ mặt bất lực.

Thông thường trong cổ văn ở cổ mộ ẩn chứa rất nhiều thông tin hữu dụng.

Cho nên, tuy rằng Hạo Thiên Chân thân thủ không tính là tốt, nhưng cũng là người không thể thiếu trong đội ngũ.

Cậu ta có nghiên cứu đối với rất nhiều cổ văn, thông qua cậu ta có thể hiểu được rất nhiều thông tin ẩn giấu.

Chỉ là lúc này không ở trong nước, lại là một quốc độ biến mất thần bí, cậu ta không nhận ra những cổ văn này cũng tình hữu khả

nguyên.

Trương Hạo nhìn về phía Dịch Táp, hắn đáng lẽ phải nhận ra những chữ này mới đúng.

Lan Thương Giang Dịch gia, phạm vi thế lực bao phủ đến tận trong lãnh thổ Campuchia.

Mộ Cao Miên Vương hắn đều có thể tìm được, hơn nữa biết vị trí cơ quan và phá giải cơ quan tiến vào trong.

Hắn khẳng định có đủ hiểu biết đối với đế quốc Cao Miên.

Lúc này, Dịch Táp đang đứng trầm tư trước bia đá.

Qua một hồi lâu hắn mới mở miệng: "Tôi đích xác có chút nghiên cứu đối với đế quốc Cao Miên, nhưng đồ vật bọn họ để lại quá ít, tôi cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhận ra đại khái.

Đây hẳn là một tấm bia cảnh báo, khuyên răn những người đến đây, mộ đạo là thông đến địa ngục, người tiến vào bên trong sẽ vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời." "Ha ha..." Bàn Tử nghe Dịch Táp giải đọc liền cười lớn. "Mấy người nói xem Cao Miên Vương này có phải bị ngốc không, vốn dĩ mộ đạo làm thành cái dạng chưa hoàn công mong rằng có người sẽ bỏ cuộc.

Giờ lại làm cái bia đá này, đây không phải là 'lạy ông tôi ở bụi này' sao, rõ ràng là muốn dọa lui những kẻ nhòm ngó bảo bối của lão." Hạo Thiên Chân lắc đầu: "Bàn Tử, anh nói xem có phải còn một khả năng khác, mộ Cao Miên Vương vốn dĩ định xây ở đây, nhưng phát hiện nơi này thông với địa ngục nên mới bỏ dở việc xây dựng và để lại bia cảnh báo?" Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp vốn dĩ cảm thấy Bàn Tử nói có lý, giờ nghe Hạo Thiên Chân nói vậy cũng thấy cậu ta cũng có lý. "Vậy chúng ta bây giờ làm thế nào, là vào hay không vào?" Đinh Ngọc Vũ Điệp bất lực nói.

Dịch Táp cũng không quyết định được, hắn nhìn về phía Trương Hạo cầu viện. "Bất kể là thật hay giả, chúng ta vào xem thử là biết ngay." Trương Hạo cũng không xác định bên trong rốt cuộc là tình huống gì.

Vừa rồi hắn sử dụng sóng âm định vị cũng không hoàn toàn thăm dò rõ tình huống bên trong, chiều dài mộ đạo đã vượt qua phạm vi tác dụng của sóng âm định vị.

Cho nên muốn làm rõ rốt cuộc thế nào thì chỉ có đích thân vào trong thăm dò. "Trương Hạo huynh đệ nói phải, vậy chúng ta bây giờ vào thôi, nhưng mọi người đều phải cẩn thận để tránh xảy ra nguy hiểm gì!" Dịch Táp nghe theo ý kiến của Trương Hạo dẫn mọi người đi vào mộ đạo.

Chân trước vừa bước vào mộ đạo, mí mắt Trương Hạo liền giật liên hồi.

Đây là cảnh báo cơ thể phát ra sau khi dung hợp Nhân Diện Hắc Đồn Hưởng nhận được năng lực cảm ứng của nhện, chứng tỏ có nguy hiểm.

Từ sau khi thực lực tăng lên thì đây vẫn là lần đầu tiên cơ thể phát ra cảnh báo.

Trương Hạo thực sự không hiểu, nhục thể tiếp cận vô địch, Huyết mạch Kỳ Lân miễn dịch các loại độc tố, ảo giác, còn có mấy trăm tấn sức mạnh.

Trong tình huống này còn có thứ gì có thể gây nguy hiểm cho mình, khiến cơ thể phát ra cảnh báo.

Bên trong rốt cuộc có tồn tại khủng bố đến mức nào mới có thể như vậy?

Nguy cũng đồng nghĩa với cơ, cơ thể đưa ra cảnh báo Trương Hạo

không những không sợ hãi, ngược lại còn mong chờ.

Tồn tại càng khủng bố, sau khi giải quyết vấn đề lợi ích nhận được cũng càng nhiều. "Mọi người có phát hiện không, con đường mộ đạo này dường như đi mãi không đến điểm cuối." Dịch Táp dẫn tất cả mọi người tiến vào mộ đạo đi về phía trước liên tục nửa tiếng đồng hồ vẫn không nhìn thấy điểm cuối.

Tính theo tốc độ 10 phút đi một cây số, 30 phút ít nhất đã đi được 3 cây số.

Đế quốc Cao Miên dù mạnh, cũng tuyệt đối không sánh bằng nước Đại Việt.

Chiều dài mộ đạo dưới lòng đất vượt quá 3 cây số ở cổ mộ nước Đại Việt cũng hiếm thấy, huống chi là một cái mộ Cao Miên Vương. "Táp Táp, ý anh là mộ đạo có vấn đề?" Dịch Táp gật đầu: "Không sai." "Nhưng chúng ta vẫn luôn đi dọc theo mộ đạo thẳng tắp về phía trước, hoàn cảnh xung quanh cũng thay đổi theo, không giống như bị lạc đường." Dịch Táp cũng biết điểm này, đây mới là điều đáng sợ nhất, rõ ràng tất cả không có vấn đề, nhưng thiên thiên chỗ nào cũng đều có vấn đề.

Nhất thời hắn cũng không biết vấn đề nằm ở đâu.

Trương Hạo rung động yết hầu, phát ra một luồng sóng âm kỳ đặc về phía trước.

Đợi não bộ hắn tiếp nhận sóng âm phản xạ trở lại, tình huống mấy trăm mét phía trước liền hiện lên hoàn chỉnh trong đầu.

Phía trước chính là một con đường mộ đạo thẳng tắp không có vấn đề.

Nếu trước mắt là ảo giác hoặc là cơ quan loại Huyền Hồn Thê (Cầu thang treo hồn), sóng âm định vị khẳng định có thể thăm dò ra

được.

Nhưng càng như vậy càng có vấn đề.

Chỉ là Trương Hạo cũng không hiểu vấn đề rốt cuộc xuất hiện ở chỗ nào. "Hả?" Bỗng nhiên hắn chú ý tới, vị trí mười mấy mét phía trước trên mặt đất có một mảnh mai rùa.

Mộ đạo đoạn sau một bộ dáng chưa hoàn công, vương vãi đều là đá vụn, ở giữa sao lại thừa ra một mảnh mai rùa chứ.

Hắn đi tới nhặt mảnh mai rùa to bằng bàn tay dưới đất lên đưa tới trước mắt nhìn kỹ.

Chỉ thấy một góc mai rùa đã bị than hóa, giống như đã trải qua thời gian dài đốt cháy.

Phần còn lại chưa bị đốt còn có hai chữ cổ. "Dịch Táp, anh xem xem bên trên viết cái gì?" Dịch Táp nhận lấy mai rùa nghiên cứu, trên mặt đầy vẻ nghi hoặc. "Táp Táp, sao thế, ngay cả anh cũng không nhận ra chữ viết bên trên à?" Dịch Táp lắc đầu: "Không phải, tôi đang nghi hoặc hai chữ này rốt cuộc có ý gì." "Bên trên viết gì?" "Môn Hiện." Trên một mảnh mai rùa cư nhiên viết hai chữ Môn Hiện, tất cả mọi người đều nghi hoặc. "Chẳng lẽ là cầm mảnh mai rùa này thì cửa mộ sẽ xuất hiện?" "Nhưng chúng ta đã cầm trên tay rồi, cửa mộ cũng đâu có xuất hiện." Trương Hạo nhìn phần than hóa trên mai rùa, bỗng nhiên linh quang lóe lên. "Bàn Tử, châm lửa đốt mai rùa thử xem." "Được thôi." Bàn Tử cũng không hỏi tại sao, đáp một tiếng rồi lấy nhiên liệu rắn ra châm lửa, sau đó đặt mai rùa lên trên đốt. "Vù!" Bàn Tử vốn tưởng rằng một mảnh mai rùa rất khó đốt cháy, kết quả hắn vừa đưa lại gần ngọn lửa trong nháy mắt đã bùng cháy.

Khi mai rùa cháy bốc lên một làn khói trắng nồng nặc.

Khói trắng bay về phía trước, sau đó tụ tập lại.

Từ từ, một cánh cửa đá ẩn hiện ở cuối đường hầm mộ.

Ban đầu mọi người rõ ràng đi mãi không đến cuối mộ đạo, nhưng sau khi mai rùa cháy lên thì điểm cuối lập tức xuất hiện.

Điều này thực sự quá huyền huyễn, không ai có thể giải thích tại sao. "Tà tính quá, phải đốt mai rùa mới có thể nhìn thấy cửa mộ." "Thứ chúng ta nhìn thấy bây giờ không phải thực sự là lối vào địa ngục đấy chứ?" "Làm gì có địa ngục nào, mọi người chẳng lẽ quên chúng ta vào kho báu nhà họ Dịch bằng cách nào sao?" Trương Hạo nhớ rất rõ, tình huống lúc Dịch Táp đưa bọn họ vào kho báu nhà họ Dịch cũng tương tự như lúc này.

Chương 74

Khi đó cậu cũng sử dụng sóng âm định vị nhưng không phát hiện ra bất kỳ điều gì bất thường.

Chỉ khi Dịch Táp dùng thẻ bài tổ tiên dẫn đường mới có thể thông qua cái gọi là thủy đạo để tiến vào bảo khố.

Tình huống trong mộ đạo lúc này chắc cũng tương tự, mai rùa cũng tương đương với thẻ bài tổ tiên của ba họ Thủy Tiêu, là chìa khóa mở ra thông đạo không gian.

Mộ Cao Miên Vương thực chất cũng được xây dựng trong không gian chồng chất, chỉ có thông qua việc đốt mai rùa mở ra thông đạo không gian mới có thể tiến vào trong đó.

Được Trương Hạo nhắc nhở, Dịch Táp phản ứng lại đầu tiên.

Cô chỉ vào mai rùa nói: "Ý của anh là nó có tác dụng giống như thẻ bài tổ tiên, có thể dẫn đường cho chúng ta?" Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Đinh Ngọc Vũ Điệp mấy người cũng không ngốc, từ cuộc đối thoại giữa Trương Hạo và Dịch Táp cũng hiểu được rốt cuộc chuyện này là thế nào.

Bàn Tử vỗ mạnh vào đùi cái đét: "Thế thì ngon rồi, ngôi cổ mộ này xây dựng ở nơi bí ẩn thế này, chắc chắn chưa từng bị trộm qua, bảo bối bên trong khẳng định không thiếu, anh em ta mau vào thôi!" Trương Hạo gật đầu, bảo Bàn Tử cầm mai rùa đang cháy dẫn mọi người đẩy cửa mộ đi vào.

Ngay khoảnh khắc bước qua cửa mộ, cảnh tượng trước mắt thay đổi, mọi người xuất hiện tại một mộ thất khổng lồ.

Mộ thất vô cùng trống trải, bên trong không có gì cả, ngẩng đầu

nhìn lên trên, chỉ có thể nhìn thấy một mảnh hỗn độn, phảng phất như mộ thất cao vô hạn vậy. "Bàn Tử, có thể dập tắt mai rùa rồi." "Rõ thưa sếp." Bàn Tử đáp một tiếng, thổi một hơi tắt ngúm mai rùa.

Khi mai rùa tắt, ánh đèn pin chiếu vào mộ thất, mọi thứ trước mắt mọi người lại xảy ra biến hóa trong nháy mắt.

Mộ thất vẫn rất lớn, nhưng không còn trống trải nữa.

Ở vị trí trung tâm có một con đường khảm đầy các loại đá quý, hai bên đường xếp hàng chỉnh tề vô số binh lính người giấy.

Những binh lính này đều sống động như thật, giống hệt người thật, không chỉ cao thấp béo gầy khác nhau mà ngay cả biểu cảm trên mặt mỗi người cũng không giống nhau.

Trên bốn bức tường xung quanh là những bức bích họa chiếm trọn diện tích. "Thiên Chân, mau xem xem trong bích họa vẽ nội dung gì!" Bàn Tử đi đến dưới một bức tường vẫy gọi Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân rảo bước đi tới, rọi đèn pin vào bích họa kiểm tra kỹ lưỡng. "Đế quốc Cao Miên trước đây chỉ là một bộ lạc bình thường, chịu sự chèn ép, áp bức của các bộ lạc xung quanh.

Một ngày nọ, con gái thủ lĩnh bộ lạc bị bộ lạc khác bắt đi, uy hiếp thủ lĩnh bộ lạc phải quy phục.

Thủ lĩnh bộ lạc lấy cái giá là thiêu đốt tuổi thọ để triệu hồi ra Thủy Chương Lang (gián nước) tác chiến thay ông ta.

Thủy Chương Lang bị kẻ địch dễ dàng đánh bại.

Sau đó thủ lĩnh bộ lạc lại triệu hồi ra một loại sinh vật có mai biết nổ, mọc tay người để tác chiến, nhưng cũng thất bại.

Có lẽ tình phụ tử của ông ta đã cảm động trời xanh, ban cho ông ta mười vạn đại quân người giấy.

Cuối cùng ông ta đã đánh bại kẻ địch, cứu được con gái.

Nhưng lúc này con gái ông ta đã trở thành quái vật ăn thịt người.

Những năm sau đó, thủ lĩnh bộ lạc dưới sự giúp đỡ của con gái đã đánh bại tất cả các bộ lạc xung quanh, thành lập nên đế quốc Cao Miên.

Con gái thủ lĩnh cũng đạt được danh vọng cực cao, được người đời tôn xưng là công chúa Cao Miên.

Ngay lúc mọi người tưởng rằng đế quốc Cao Miên sẽ ngày càng tốt đẹp, lại xảy ra một tai nạn.

Công chúa Cao Miên triệu hồi ra một đám quái vật giống hệt cô ta, bọn chúng có lớp da người, sống bằng cách nuốt chửng người sống.

Người một khi bị nuốt vào trong nháy mắt sẽ bị quái vật tiêu hóa.

Để ngăn chặn công chúa Cao Miên gây họa, Cao Miên Vương đã lấy cái giá hy sinh chính mình để phong ấn cô ta." "Cái này cũng điêu quá rồi, ông ta không phải có mười vạn đại quân người giấy sao, sao lại còn sợ mấy con quái vật?" Bàn Tử vừa nghe đã cảm thấy người vẽ tranh đang phóng đại công tích của Cao Miên Vương.

Hạo Thiên Chân cũng cho rằng Bàn Tử nói có lý. "Đúng là như vậy, người xưa để ca công tụng đức, quả thực sẽ cố ý thần thánh hóa một số sự việc rồi phóng đại lên." Hạo Thiên Chân nói còn chưa dứt lời, đột nhiên nhận ra động tĩnh sau lưng.

Cậu quay đầu lại nhìn thì thấy vô số binh lính người giấy trong mộ thất không biết đã sống lại từ lúc nào, giờ phút này toàn bộ xoay người, trường thương trong tay đang nhắm ngay đầu cậu phóng tới. "Á..." Hạo Thiên Chân thét lên một tiếng thảm thiết.

Hàng ngàn hàng vạn cây trường thương trong nháy mắt đâm cậu thành một con nhím.

Máu tươi từ vết thương phun trào ra, cậu chỉ cảm thấy khí lực toàn thân trôi đi nhanh chóng, thân thể cũng ngày càng lạnh, chẳng mấy chốc đã hoàn toàn mất đi ý thức, ngã vật xuống đất chết tươi. "Thiên Chân, mau tỉnh lại." Hạo Thiên Chân cảm thấy đau điếng trên mặt, từ từ mở mắt ra.

Vừa mở mắt đã thấy Trương Hạo, Bàn Tử, Dịch Táp còn có Đinh Ngọc Vũ Điệp mấy người vây quanh mình, ai nấy đều vẻ mặt lo lắng. "Đây là đâu?

Tôi đã chết rồi sao?" "Chết cái khỉ gì, có anh em Trương Hạo ở đây, cậu ấy sao có thể để cậu chết được." Bàn Tử nói.

Hạo Thiên Chân vừa tỉnh lại, trong đầu còn một mớ hỗn độn không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Cậu day day đầu, quay sang nhìn đám binh lính người giấy trong mộ thất.

Những binh lính người giấy kia vẫn đứng yên ở đó, căn bản không hề sống lại.

Liên hệ với trải nghiệm vừa rồi, cậu mới hiểu ra là chuyện gì. "Tiểu Cữu, vừa rồi cháu bị ảo giác à?" Trương Hạo gật đầu: "Không sai, những bích họa kia sẽ khiến người ta sinh ra ảo giác, cậu vừa bắt đầu giải thuyết nội dung bích họa, vừa mới nói chuyện là đã thất thần rồi." "Không đúng nha, tôi với Thiên Chân đều xem bích họa, tại sao tôi không sao mà chỉ có Thiên Chân bị?" Bàn Tử trước đó vẫn luôn soi đèn cho Hạo Thiên Chân, sao hắn không sao mà Hạo Thiên Chân lại dính chấu. "Có khả năng là nội dung bích họa mang lại cho người ta một loại ám thị nào đó, khiến người ta sinh ra ảo giác." Dịch Táp giải thích: "Trước đây tôi cũng từng gặp chuyện này." "Ừm." Hạo Thiên Chân gật đầu, sau đó tự mình chống tay xuống đất đứng dậy.

Cậu thè lưỡi liếm khóe miệng thấy hơi tanh, mặn, lập tức phản

ứng lại là Trương Hạo đã dùng máu cứu mình. "Tiểu Cữu, cảm ơn cậu." "Không sao, ai bảo cậu là cháu của tôi chứ, không cứu cậu thì cứu ai.

Ổn rồi chứ?

Ổn rồi thì tiếp tục đi vào trong." Trương Hạo thấy Hạo Thiên Chân đã hồi phục, liền đi về phía sâu trong cổ mộ.

Khi đi trên lối đi, xuyên qua đám đông binh lính người giấy, cậu không khỏi rùng mình một cái. "Xem ra chúng ta đều nhầm rồi, đám lính người giấy này không phải dùng giấy dán, mà là dùng da người khâu thành 'nhân bì dũng' (kén người)." Ban đầu Trương Hạo không chú ý, giờ nhìn gần mới phát hiện.

Tất cả người giấy đều được khâu bằng da người, lỗ kim và chỉ trên bề mặt đều có thể thấy rõ.

Mọi người vừa nghe là nhân bì dũng, lập tức sống lưng lạnh toát.

Nhân bì dũng bày trong mộ thất này không có một vạn cũng phải có vài nghìn.

Một cái nhân bì dũng là phải giết một người, nhiều như vậy tức là đã giết vài nghìn người. "Cao Miên Vương này cũng quá hung tàn rồi, thảo nào bị diệt quốc, tôi thấy là do ông ta giết chóc đến nỗi diệt quốc thì có!" "Người xưa đúng là ngu muội, không coi mạng bình dân là mạng." Trương Hạo đi một mình phía trước, vừa đi vừa quan sát những nhân bì dũng này.

Cậu luôn cảm giác nhân bì dũng không đơn giản như bề ngoài nhìn thấy.

Chương 75

Nếu không cơ thể cậu sẽ không phát ra tín hiệu cảnh báo nguy hiểm.

Bỗng nhiên âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu cậu. **[Đinh!

Phát hiện vật phẩm đặc thù: Thanh Phù Trùng.]** Cuối cùng cũng tới!

Mục đích Trương Hạo đến mộ Cao Miên Vương chính là để tìm kiếm vật phẩm đặc thù.

Không ngờ mới vừa vào cổ mộ, còn chưa vào mộ thất chính đã phát hiện được một món.

Chỉ là Thanh Phù Trùng này là cái quỷ gì, xung quanh ngoại trừ nhân bì dũng ra thì ngay cả một con kiến cũng không có.

Cậu đã dùng sóng âm định vị thăm dò qua, vô cùng xác định gần đây chỉ có nhân bì dũng.

Hơn nữa những nhân bì dũng này bên trong đều rỗng, Thanh Phù Trùng cũng không thể nào ở trong cơ thể chúng được. "Tiểu Cữu, cậu đang làm gì thế?" Hạo Thiên Chân đang đi theo sau Trương Hạo, phát hiện cậu đột nhiên dừng lại. "Cậu có từng nghe qua Thanh Phù Trùng chưa?" "Rồi, trước kia cháu từng đọc trong sổ tay của ông cụ, nghe nói Thanh Phù Trùng là một trong những thủ đoạn tìm người thân quan trọng của người xưa.

Thanh Phù Trùng chia làm mẫu trùng (trùng mẹ) và tử trùng (trùng con), bất luận khoảng cách xa bao nhiêu, mẫu trùng đều có thể cảm ứng được vị trí của tử trùng.

Nghe nói loại trùng này phải dùng da người để nuôi dưỡng, một khi thấy máu nó sẽ ăn thịt người đó rồi để lại một tấm da người." Hạo Thiên Chân nói còn chưa dứt lời, tất cả mọi người xung quanh đều đồng loạt nhìn về phía bốn phía đầy rẫy nhân bì dũng. "Các cậu nói xem đám nhân bì dũng này liệu có phải là da người còn sót lại sau khi nuôi Thanh Phù Trùng không?" "Tôi thấy rất có khả năng, nếu không mà phải lột nhiều da người thế này, chỉ sợ đã sớm ghê chết rồi." Trương Hạo nhìn cả mộ thất toàn nhân bì dũng, nếu quả thật giống như Bàn Tử đoán, toàn là sản phẩm còn lại của việc nuôi Thanh Phù Trùng, vậy đế quốc Cao Miên rốt cuộc xuất phát từ mục đích gì mà thà hy sinh hàng ngàn hàng vạn người để nuôi thứ trùng này. "Ái chà, mọi người nhìn này, nhân bì dũng này còn có độ đàn hồi." Bàn Tử nhịn không được đưa tay chọc một cái vào nhân bì dũng bên cạnh, phát hiện chúng giống như da người sống, đàn hồi núng nính. "Á!" Bàn Tử đột nhiên thét lên một tiếng rụt tay về. "Bà nội nó chứ, thợ thủ công cổ đại cũng quá cẩu thả rồi, còn để kim khâu sót lại trên này." "Bàn Tử, xem ngón tay anh kìa!" Bàn Tử chìa ngón tay bị thương ra, chỉ thấy ngón tay kia đã chuyển màu đen, giống như bị hoại tử. "Trúng độc rồi!" Mọi người xung quanh kinh hô một tiếng.

Trương Hạo không khỏi nhíu mày, cậu trước tiên dùng máu Kỳ Lân giải độc cho Bàn Tử, sau đó nhìn về phía nhân bì dũng.

Chỉ thấy chỗ Bàn Tử vừa chọc vào tịnh không có dị thường, cũng không có dấu vết lỗ kim tàn lưu.

Đã như vậy thì Bàn Tử làm sao bị thương?

Cậu vươn một ngón tay từ từ tới gần, đúng lúc này cả cái nhân bì dũng đột nhiên banh ra biến thành một tấm da người trải rộng.

Tấm da người này giống như có sinh mệnh, nó mạnh mẽ vồ lấy Trương Hạo, bọc kín cậu vào trong, rồi lại khôi phục hình dạng nhân

bì dũng.

Một màn đột như kỳ lai khiến mọi người sợ đến mức tim đập chân run. "Trương Hạo huynh đệ!" "Tiểu Cữu!" "Lão đại, tôi tới cứu cậu đây!" Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp mấy người sau một thoáng ngẩn người đều lập tức rút dao găm xông lên, định xé rách nhân bì dũng. "Xoẹt!" Bàn Tử giơ dao găm dùng sức đâm vào nhân bì dũng, trên thân nhân bì dũng ngay cả một vết thương nhỏ bằng lỗ kim cũng không xuất hiện. "Bàn Tử, nhìn anh to xác thế mà không ngờ lại yếu xìu, ngay cả tấm da người cũng đâm không thủng." Đinh Ngọc Vũ Điệp nói xong cũng giơ dao găm đâm xuống.

Kết quả y hệt tình huống của Bàn Tử, không một vết xước. "Mẹ kiếp, cái nhân bì dũng này không phải làm bằng da người sao, sao lại kiên cố thế, cho dù là da trâu thì cú đâm này cũng phải toạc một lỗ lớn chứ!" "Còn bảo tôi yếu, tôi thấy cô cũng khá hơn đâu." "Được rồi, hai người đừng cãi nhau nữa, Tiểu Cữu còn đang ở bên trong, mọi người mau nghĩ cách cứu cậu ấy ra đi." Hạo Thiên Chân dùng dao găm cứa từng nhát lên thân nhân bì dũng, cậu muốn dùng cách nước chảy đá mòn để rạch rách nó.

Chỉ là việc cậu làm cũng hoài công, căn bản không có tác dụng gì.

Trong mấy người thì Dịch Táp thực lực mạnh nhất, cô cũng bó tay với nhân bì dũng.

Dùng dao cắt, dùng lửa đốt, đều không ăn thua. "Trương Hạo huynh đệ?" Dịch Táp vỗ vỗ vào nhân bì dũng, muốn hỏi tình hình Trương Hạo. "Tôi không sao, mọi người yên tâm." Trương Hạo sau khi bị da người bọc vào, phát hiện mình phảng phất như đang ở trong một cái dạ dày khổng lồ.

Da người liên tục tiết ra axit mạnh, quần áo trên người cậu trong nháy mắt đã bị ăn mòn không ít.

Nếu không phải cơ thể cứng như kim cương thạch, giờ phút này e rằng cậu đã bị tiêu hóa sạch sẽ.

Cậu quan sát kỹ bên trong nhân bì dũng, bỗng nhiên có một suy đoán táo bạo.

Kỳ thực cái nhân bì dũng này khác với những cái khác, cái nhân bì dũng này thực ra chính là Thanh Phù Trùng.

Bàn Tử lúc chọc vào nó đã bị đâm rách tay, chảy máu, lúc này mới đánh thức Thanh Phù Trùng.

Còn nữa truyền thuyết Thanh Phù Trùng ăn thịt người cũng là thật.

Nếu không thì việc nó chủ động tấn công, bên trong cơ thể còn tiết ra axit mạnh đều không giải thích được.

Trương Hạo cúi đầu nhìn quần áo trên người, sắp bị ăn mòn hết rồi.

Cậu không kịp nghĩ nhiều, bàn tay duỗi ra, thành tư thế thủ đao đâm mạnh về phía trước. "Xoẹt" một tiếng, trên thân nhân bì dũng bị rạch một cái lỗ.

Sau đó hai tay cậu lần lượt nắm lấy hai bên mép lỗ, dùng sức xé một cái, xé toạc ra một cái lỗ lớn, cả người chui từ trong đó ra ngoài.

Trương Hạo vừa chui ra, nhân bì dũng liền giống như quả bóng xì hơi xẹp xuống ngã trên mặt đất. "Tiểu Cữu, cậu không sao chứ!" Hạo Thiên Chân nhìn thấy Trương Hạo quần áo rách nát, vẻ mặt đầy lo lắng.

Trương Hạo cởi phăng cái áo đã bị ăn mòn quá nửa vứt xuống đất, để lộ ra những đường nét cơ bắp hoàn hảo. "Tôi không sao, mọi người yên tâm." Trương Hạo vừa nói vừa cởi áo khoác của Bàn Tử mặc lên người mình. "Nếu tôi đoán không sai, cái xác nhân bì dũng này chính là Thanh Phù Trùng." Nói xong cậu dùng tay chọc vào một cái

nhân bì dũng khác bên cạnh.

Ngón tay vừa chạm vào, trên mặt nhân bì dũng liền rách một cái lỗ lớn.

Trương Hạo liên tiếp thử nghiệm mấy lần, mỗi lần tình huống đều giống nhau, chỉ có cái nhân bì dũng vừa nuốt cậu là có tính đàn hồi.

Nói cách khác suy đoán của cậu là chính xác.

Cái nhân bì dũng đó chính là Thanh Phù Trùng. "Tôi đã bảo sao da người lại kiên cố thế, quả thực là đao thương bất nhập, hóa ra nó là Thanh Phù Trùng." "Cũng may Trương Hạo huynh đệ lợi hại, chứ nếu là tôi bị nuốt vào, thì chỉ có nước chết chắc." "Ai bảo không phải chứ, da dẻ cứng như thế, tay không tấc sắt làm sao có thể xé rách lỗ hổng thoát ra, cũng chỉ có lão đại làm được!" "Mà loại trùng này cũng quái dị thật, sao lại mọc ra giống hệt da người vậy?" Trương Hạo lắc đầu, cậu cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Thanh Phù Trùng, đối với loại trùng này tịnh không hiểu rõ.

Cậu nhìn xác nhân bì dũng trên đất, luôn cảm giác có chỗ nào đó không ổn, nhưng nhất thời lại không nói ra được. "Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, mộ Cao Miên Vương khắp nơi đầy rẫy quỷ dị, tiếp theo mọi người cẩn thận một chút." Trương Hạo để những người khác đi trước, cậu đi đoạn hậu.

Đợi những người khác đều xoay người đi, cậu chạm vào xác Thanh Phù Trùng. "Hệ thống, dung hợp Thanh Phù Trùng!" **[Đinh!

Chương 76

Tiếp nhận chỉ lệnh, bắt đầu dung hợp.]** Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vừa dứt, tấm da xẹp lép dưới đất trong nháy mắt phồng lên bao bọc lấy Trương Hạo vào trong.

Sau đó hóa thành vô số phân tử nhỏ li ti chui vào cơ thể cậu tiến hành dung hợp. **[Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 23.

Vật phẩm dung hợp: Thanh Phù Trùng.]** **[Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được đặc tính vật phẩm dung hợp: Tâm Linh Cảm Ứng (Tùy ý đánh dấu lên người được chọn, bất luận khoảng cách bao xa đều có thể cảm ứng được vị trí của người bị đánh dấu).]** Dung hợp Thanh Phù Trùng nhận được năng lực quả nhiên là cái này, bất quá so với năng lực gốc của Thanh Phù Trùng thì Tâm Linh Cảm Ứng còn tốt hơn một chút.

Có thể đánh dấu theo ý muốn, không cần phân biệt mẫu trùng, tử trùng gì cả, thậm chí cũng không cần dùng đến Thanh Phù Trùng, đỡ được phiền toái nuôi dưỡng.

Tâm Linh Cảm Ứng nhìn như vô dụng (kê lặc), thực ra trong hoàn cảnh đặc thù có thể đóng vai trò vô cùng quan trọng.

Ngoài ra Thanh Phù Trùng còn là vật phẩm đặc thù, sau khi dung hợp có thể tăng tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân. **[Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm đặc thù Thanh Phù Trùng, tiến độ tiến hóa huyết mạch +1, tiến độ tiến hóa giai đoạn 1 (3/20).]** Huyết mạch Kỳ Lân muốn nâng lên giai đoạn 2 cần dung hợp 20 kiện vật phẩm đặc thù, hiện tại khoảng cách đến lúc tiến giai còn một đoạn

khá xa.

Trương Hạo lại nhìn giao diện thuộc tính, hiện tại còn lại 8 lần dung hợp.

Ngoài ra Hệ thống Dung hợp Vạn vật chỉ cần dung hợp thêm 7 lần nữa là có thể thăng cấp.

Lần thăng cấp đầu tiên hệ thống mở ra tính năng mới là 'Thám tra', có thể phát hiện vật phẩm đặc thù trong phạm vi nhất định.

Lần thăng cấp thứ hai cũng không biết sẽ mở ra tính năng mới gì, nghĩ đến cũng rất mong chờ.

Số lần còn lại hiện tại hoàn toàn đủ để thăng cấp hệ thống lên cấp 2, chỉ có điều thiếu vật phẩm dung hợp thích hợp.

Mỗi một lần dung hợp đều rất trân quý, Trương Hạo muốn tận lượng tối đa hóa lợi ích.

Hơn nữa cũng không gấp gáp nâng cấp hệ thống, cậu tạm thời không định dung hợp thứ gì linh tinh, đợi sau khi có được vật phẩm có năng lực đặc thù rồi dung hợp cũng không muộn.

Dung hợp xong Thanh Phù Trùng, Trương Hạo rảo bước đuổi theo đội ngũ, bất động thanh sắc đi lẫn vào trong.

Cậu khởi tâm niệm, một đạo ấn ký vô hình ấn lên người Hạo Thiên Chân.

Trong nháy mắt giữa cậu và Hạo Thiên Chân thiết lập mối liên hệ, cho dù nhắm mắt lại, không sử dụng thủ đoạn gì cũng có thể cảm nhận rõ ràng vị trí của cậu ta.

Tâm Linh Cảm Ứng quả nhiên thần kỳ.

Sau đó Trương Hạo lại hạ ấn ký lên người Bàn Tử, Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp.

Khoảnh khắc bọn họ bị đánh dấu liền thiết lập liên hệ với Trương Hạo, cậu có thể cảm nhận rõ ràng vị trí của tất cả mọi người.

Nếu không muốn biết vị trí của ai cũng rất đơn giản, tâm niệm vừa động là có thể triệt tiêu ấn ký trên người đó.

Mọi người xuyên qua con đường giữa đám nhân bì dũng, đi tới phía bên kia mộ thất.

Ở đây có một cánh cửa đá, ngoài cửa là một đường hầm, phía xa tối om không nhìn rõ tình huống. "Mộ Cao Miên Vương chỗ nào cũng lộ ra vẻ quỷ dị, tôi đi trước." Trương Hạo bước nhanh mấy bước đi lên đầu hàng ngũ.

Từ lúc bắt đầu vào mộ Cao Miên Vương, cơ thể cậu vẫn luôn cảnh báo có nguy hiểm.

Lúc Thanh Phù Trùng xuất hiện cứ tưởng là do nó, nhưng giải quyết xong Thanh Phù Trùng thì cảnh báo vẫn không được giải trừ, nghĩa là thứ khiến cậu cảm thấy nguy hiểm là thứ khác.

Càng đi sâu vào mộ Cao Miên Vương, cảnh báo của cơ thể càng mãnh liệt.

Trương Hạo rất hiếu kỳ, rốt cuộc trong mộ Cao Miên Vương có sự tồn tại khủng bố nào mà có thể khiến cậu theo bản năng cảm thấy nguy hiểm, cơ thể không ngừng cảnh báo.

Đi qua khỏi con đường giữa đám nhân bì dũng, ra khỏi mộ thất tiến vào đường hầm.

Chân trước vừa bước vào, chân sau liền nghe thấy hai tiếng "Phanh, phanh".

Chỉ thấy hai quả cầu đá to bằng nắm tay, đang cháy hừng hực đột nhiên từ trong tường hai bên đường hầm lăn ra.

Cầu đá lăn xuống rãnh hai bên đường hầm, "Oanh" một tiếng dẫn hỏa dầu bên trong, bùng lên ngọn lửa hừng hực chiếu sáng cả đường hầm.

Đường hầm vốn không rộng, hai bên lại xếp một hàng nhân bì dũng, chỉ chừa lại một lối đi hẹp ở giữa.

Khi nhóm Trương Hạo đi qua giữa, cảm giác như bị đám nhân bì dũng kia nhìn chằm chằm, khiến người ta không rét mà run. "Các người nói xem lão Cao Miên Vương này sao lại tình hữu độc chung với nhân bì dũng thế nhỉ?" "Lúc nãy chẳng phải đoán là để nuôi Thanh Phù Trùng sao!" "Nói thì nói vậy, nhưng tôi vẫn thấy chuyện không đơn giản như thế, đã là nuôi Thanh Phù Trùng sao lại chỉ xuất hiện một con, cả cái mộ thất này cho đến đường hầm này đáng lẽ nhân bì dũng đều phải là Thanh Phù Trùng mới đúng." Bàn Tử vừa nói vừa cầm dao găm trên tay, đâm vào nhân bì dũng bên cạnh một cái. "Xoẹt!" Những nhân bì dũng này giống như người giấy, bị Bàn Tử chọc thủng một lỗ lớn.

Bàn Tử giờ khôn ra rồi, không trực tiếp dùng tay nữa mà dùng dao găm, hắn sợ lại chọc phải loại quái vật như Thanh Phù Trùng lúc nãy chảy máu ra thì phiền.

Đi một đoạn, Bàn Tử chọc một đoạn, toàn bộ đều là nhân bì dũng bình thường, không có con Thanh Phù Trùng nào.

Bàn Tử bước tới một bước, tay cầm dao găm theo thói quen định chọc vào nhân bì dũng.

Hắn vừa ra tay, cái nhân bì dũng kia đột nhiên cử động, thế mà lại trực tiếp vươn tay chộp lấy cổ tay Bàn Tử.

Bàn Tử theo phản xạ rụt tay lại, nhưng không thoát ra được. "Vãi chưởng, cái thứ quỷ này sao lại sống lại rồi, sức lực còn lớn thế!" Hắn nói còn chưa dứt, nhân bì dũng trong cả đường hầm đột nhiên

đều mở mắt, từng bước từng bước tiến lại gần nhóm Trương Hạo.

Trong nháy mắt nhóm Trương Hạo đã bị một đám nhân bì dũng bao vây.

Hạo Thiên Chân dụi dụi mắt, lại quay sang nhìn Trương Hạo. "Tiểu Cữu, lần này không phải ảo giác chứ, cháu cảm giác rất chân thực!" Trương Hạo gật đầu, đương nhiên không phải ảo giác.

Đám nhân bì dũng này thực sự đã sống lại.

Ngay lúc nhân bì dũng sống lại, trong không khí phiêu đãng một mùi thi xú nồng nặc.

Mùi vị này Trương Hạo quá quen thuộc, lần đầu tiên ngửi thấy là từ trên người ba kẻ đột nhiên xuất hiện ở Lỗ Vương Cung.

Đây không phải thi xú bình thường, là mùi đặc thù tỏa ra từ cơ thể bị linh hồn người khác chiếm giữ.

Nói cách khác đám nhân bì dũng này sở dĩ sống lại, là vì có ý thức của kẻ nào đó nhập vào người chúng.

Trương Hạo làm sao cũng không ngờ tới, xa xôi tận mộ Cao Miên Vương ở Đông Nam Á cư nhiên cũng có loại đồ vật này tồn tại.

Điều này cũng có nghĩa là những "vị thần" thông qua việc chiếm xác người khác để vĩnh sinh này không chỉ xuất hiện ở nước Đại Việt, mà là rải rác khắp toàn thế giới. "Gào!" Một con nhân bì dũng phát ra tiếng gầm quái dị, những con khác đều dừng lại, giơ trường thương trong tay nhắm vào vị trí nhóm Trương Hạo.

Đột nhiên "Oanh" một tiếng, trường thương trong tay nhân bì dũng bốc cháy hừng hực. "Gào!" Lúc này, con nhân bì dũng ban đầu lại gầm lên.

Chương 77

Tất cả nhân bì dũng trong đường hầm như nhận được lệnh, cùng một lúc phóng trường thương rực lửa về phía nhóm Trương Hạo.

Đường hầm vốn đã hẹp, còn bị nhân bì dũng chiếm hơn nửa chỗ.

Căn bản không có chỗ tránh né, tất cả mọi người chỉ đành kiên trì đỡ đòn.

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, một bóng đen nhanh chóng xuất hiện trước mặt mọi người.

Người đó múa may thanh đại đao trong tay như bay, cản lại toàn bộ số trường thương phóng tới. "Tiểu Ca!" Đợi nhìn rõ bóng người, Hạo Thiên Chân kinh hô một tiếng. "Tiểu Ca, anh tới kiểu gì thế?" "Tiểu Ca, anh không có thẻ bài tổ tiên thì làm sao vào được đây?" "Đúng rồi, không phải bảo không có thẻ bài thì không đến được đây sao?"...

Sự xuất hiện của Trương Kỳ Lân khiến mọi người vừa kinh vừa hỉ.

Anh không để ý đến người khác, chỉ che chắn cho mọi người ở sau lưng, không ngừng múa Hắc Kim Cổ Đao, đỡ gạt trường thương đang cháy.

Sau một trận loảng xoảng, trường thương đều bị đỡ lại.

Trương Kỳ Lân thu hồi Hắc Kim Cổ Đao, sau đó tháo một cái chuông đồng to bằng nắm tay từ bên hông xuống.

Cái chuông đồng này rất giống với chuông đồng lục giác treo trên cây san hô ở Hải Để Mộ trước kia, chỉ có điều cái này lớn hơn một chút, tinh xảo hơn một chút, bên trên còn có thêm rất nhiều hoa văn

phức tạp.

Trương Kỳ Lân cắn ngón tay, nhỏ máu Kỳ Lân lên chuông đồng, sau đó lắc chuông. "Đinh linh linh..." Một trận tiếng chuông quái dị vang lên, đồng thời trên mặt đám nhân bì dũng đều lộ ra biểu cảm đau đớn.

Ngay sau đó giống như thời gian ngừng trôi, tất cả nhân bì dũng đều đứng yên tại chỗ không nhúc nhích. "Oanh..." Chuông đồng trên tay Trương Kỳ Lân vẫn đang lắc, theo tiếng chuông không ngừng vang lên, nhân bì dũng đột nhiên từng con từng con bốc cháy tự nhiên.

Chỉ một lát sau, nhân bì dũng trong đường hầm đã bị thiêu rụi, để lại đầy đất tàn tro sau khi cháy. "Khụ!" Đột nhiên một ngụm máu tươi phun ra từ miệng Trương Kỳ Lân.

Trương Hạo vội vàng đưa tay đỡ lấy: "Tiểu Ca, anh sao rồi?" Trương Kỳ Lân lắc đầu không nói, sắc mặt anh trắng bệch như người chết, qua một lúc lâu mới từ từ bắt đầu hồi phục. "Tiểu Ca, sao anh lại đột nhiên xuất hiện, còn nữa cái chuông trên người anh là cái gì, sao trông rất giống cái chuông đồng lục giác có thể tẩy xóa ký ức người khác vậy?" Đợi Trương Kỳ Lân hồi phục, Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

Trương Kỳ Lân bình thường ít nói, cũng chỉ có câu hỏi của Hạo Thiên Chân anh mới nói nhiều hơn vài từ.

Trương Hạo dỏng tai lắng nghe, cậu cũng muốn biết Trương Kỳ Lân làm sao đột nhiên xuất hiện. "Mấy ngày nay tôi nhớ lại rất nhiều chuyện, nơi này tôi từng tới, tôi dựa theo ký ức trong đầu tìm được đến đây.

Còn cái này, là Định Hồn Linh Đang, tín vật của tộc trưởng Trương gia." "Hóa ra nó gọi là Định Hồn Linh Đang!" "Tín vật tộc trưởng Trương gia, thảo nào lợi hại thế." Trương Hạo ở ngay cạnh

Trương Kỳ Lân, nghe những lời anh nói rất rõ ràng.

Cho đến lúc này Trương Kỳ Lân vẫn còn chút suy yếu, có thể thấy vừa rồi anh dùng Định Hồn Linh Đang tiêu hao rất lớn.

Định Hồn Linh Đang cậu cũng từng nghe nói qua, là tín vật tộc trưởng Trương gia.

Chỉ có mang theo Định Hồn Linh Đang mới có thể tránh được đòn tấn công của chuông đồng lục giác, tránh rơi vào ảo cảnh đồng thời bị tẩy xóa ký ức, từ đó tiến vào căn phòng bí ẩn trong Trương Gia Cổ Lâu tiếp nhận truyền thừa tộc trưởng.

Không ngờ trừ cái đó ra còn có chức năng khác, cư nhiên cũng có thể chủ động tấn công, hơn nữa còn có thể tiêu diệt thứ ý thức vô hình kia.

Từ lúc Trương Kỳ Lân lấy ra Định Hồn Linh Đang, Trương Hạo càng thêm kiên định với suy đoán của mình.

Trương gia khẳng định cũng có liên quan đến những "vị thần" vĩnh sinh bằng cách chiếm xác kia.

Bất quá so với ba nhà Thủy Tiêu, Trương gia Đông Bắc mang lại cho Trương Hạo cảm giác giống một nhóm người đang tìm cách tiêu diệt "thần" hơn.

Nếu không thì tín vật tộc trưởng Trương gia sao lại có năng lực đặc thù này?

Hơn nữa căn phòng chỉ có tộc trưởng mới được vào trong Trương Gia Cổ Lâu, bắt buộc phải mang theo Định Hồn Linh Đang mới vào được.

Có lẽ đây cũng là một thủ đoạn để đối phó với cái gọi là "thần", mục đích là để đề phòng loại người này khống chế Trương gia.

Đương nhiên, là người ngoài cuộc, những điều này chỉ là suy đoán của riêng Trương Hạo, bất quá chắc cũng không cách chân tướng bao xa.

Sau khi Trương Kỳ Lân hồi phục, mọi người nghỉ ngơi trong đường hầm một lát rồi tiếp tục đi về phía trước.

Cuối đường hầm có một cánh cửa đá, cửa đá đang mở một khe hở.

Trương Kỳ Lân đi lên trước đưa tay sờ lên cửa đá.

Bỗng nhiên anh dừng lại ở vị trí góc dưới bên phải, hai mắt nhìn chằm chằm vào đó ngẩn người, như là nhớ tới điều gì.

Bàn Tử tò mò ghé sát vào xem: "Ái chà, tôi đi, người xưa còn biết tiếng Anh cơ à, cái chữ S.A... này là ý gì?" "Là tôi để lại ký hiệu." Trương Kỳ Lân lạnh lùng nói một câu rồi đứng dậy đẩy cửa đá đi vào.

Nhóm Trương Hạo mấy người đi theo sau Trương Kỳ Lân vào trong.

Ngoài dự đoán, sau cửa đá tịnh không phải là mộ thất, mà là một hang động.

Hang động vô cùng lớn, giữa thấp bốn xung quanh cao, bốn phía giống như ruộng bậc thang xếp từng tầng từng tầng, mỗi một tầng đều bày kín nhân bì dũng.

Những nhân bì dũng này còn nhiều hơn rất nhiều so với bên ngoài nhìn thấy, ít nhất có hàng vạn cái. "Trời đất ơi, nhiều nhân bì dũng thế này, đế quốc Cao Miên chẳng lẽ thực sự đem cả nước đi bồi táng cho Cao Miên Vương sao!" "Trước công nguyên, lại là vùng Đông Nam Á này, cho dù là đế quốc cường thịnh thì dân số cũng chỉ vài vạn, xem ra nguyên nhân đế quốc Cao Miên đột nhiên biến mất là ở đây." "Cao

Miên Vương cũng quá ác độc, cư nhiên bắt cả quốc gia bồi táng cho mình!"...

Trương Hạo nghe vậy lắc đầu: "Chưa chắc, đế vương cổ đại đều hy vọng vương quốc của mình có thể truyền thiên thu vạn đại, nếu không phải nguyên nhân bất đắc dĩ tôi nghĩ không có quốc vương nào lại hy vọng quốc gia của mình diệt vong cả." "Tiểu Cữu nói không sai, khẳng định có nguyên nhân đặc thù gì đó." Trương Hạo tuy không biết nguyên nhân cụ thể là gì, nhưng cậu ẩn ẩn có cảm giác nguyên nhân diệt quốc của đế quốc Cao Miên khẳng định có liên quan đến những kẻ chiếm xác vĩnh sinh kia.

Đây hẳn cũng là đáp án cho việc Dịch Táp vào đây điều tra chân tướng biến dị của người ba họ Thủy Tiêu.

Chỉ cần tra rõ nguyên nhân diệt quốc của đế quốc Cao Miên, là có thể biết chân tướng Thủy Tiêu biến dị.

Trong hang động ngoại trừ hàng vạn nhân bì dũng gây chấn động lòng người ra, nổi bật nhất chính là cỗ quan tài ở vị trí trung tâm.

Trương Hạo ước lượng sơ bộ quan tài ít nhất dài bốn năm mét, rộng ba bốn mét.

Quan tài lớn như vậy giống như một chiếc xe tải nhỏ, vô cùng hiếm thấy.

Một người cho dù cao lớn đến đâu cũng không thể dài đến thế.

Bàn Tử nhìn thấy quan tài mắt sáng rực lên: "Đi suốt dọc đường đều không thấy đồ tùy táng gì, xem ra đều ở trong quan tài cả, nếu không cũng chẳng chuẩn bị cỗ quan tài to thế này làm gì." "Tiểu Ca đâu, Tiểu Ca sao lại không thấy rồi?" Hạo Thiên Chân kinh hô một tiếng.

Mọi người rõ ràng đi theo sau Trương Kỳ Lân vào cửa, anh chân

trước vào, người khác chân sau theo vào, thế mà Trương Kỳ Lân lại biến mất. "Ở đằng kia, sau quan tài." Trương Hạo chỉ tay xuống phía quan tài nói.

Trương Kỳ Lân đang ở sau quan tài, giống như đang nghiên cứu cái gì đó, anh vừa rồi nhô đầu lên vừa khéo bị Trương Hạo chú ý tới. "Đi, chúng ta xuống xem anh ấy rốt cuộc đang làm gì." Nói xong Trương Hạo men theo bậc thang đi xuống giữa hang động.

Vừa tới gần cỗ quan tài khổng lồ ở trung tâm, âm thanh nhắc nhở của hệ thống liền vang lên trong đầu Trương Hạo.

Chương 78

**[Đinh!

Phát hiện vật phẩm đặc thù: Cửu Đầu Na Già.]** Na Già trong tiếng Cao Miên có nghĩa là Rắn Nữ, Cửu Đầu Na Già tức là Rắn Nữ chín đầu.

Cả hang động nhìn một cái ngoại trừ vô số nhân bì dũng thì chỉ có cỗ quan tài ở giữa là tình huống không rõ.

Khi đến gần quan tài hệ thống nhắc nhở, không ngoài dự đoán thì Cửu Đầu Na Già hẳn là nằm trong cỗ quan tài khổng lồ này.

Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp năm người xuống tới đáy hang động, đến gần quan tài thì thấy Trương Kỳ Lân đang nhìn chằm chằm vào một chỗ trên quan tài ngẩn người.

Trương Hạo nhìn theo hướng ánh mắt Trương Kỳ Lân, phát hiện trên quan tài có khắc chữ cái tiếng Anh.

Mấy chữ cái này giống hệt trên cửa đá ở cuối đường hầm. "Tiểu Ca, đây cũng là ký hiệu anh để lại?" Hạo Thiên Chân phát hiện văn tự trên quan tài giống trên cửa đá liền hỏi một câu.

Trương Kỳ Lân gật đầu. "Thiên Chân, mau lại đây xem, bên này có hình vẽ." Hạo Thiên Chân còn định hỏi gì đó thì Bàn Tử đột nhiên lên tiếng gọi.

Mọi người đi theo Hạo Thiên Chân cùng qua đó, liền thấy một đầu quan tài điêu khắc mười mấy bức hình.

Khi Trương Hạo nhìn thấy trên hình xuất hiện một con rắn chín đầu, trong lòng giật thót, chẳng lẽ đây chính là Cửu Đầu Na Già.

"Thiên Chân, cháu có thể xem hiểu ý nghĩa trong hình vẽ không?" Trương Hạo hỏi. "Tiểu Cữu, cháu xem hiểu một chút, nhưng cháu không có nghiên cứu về văn hóa đế quốc Cao Miên, cho nên một số chi tiết sẽ có sai lệch." "Táp Táp để tìm mộ Cao Miên Vương đã nghiên cứu rất lâu về đế quốc Cao Miên, cậu không biết có thể trao đổi với Táp Táp, như vậy có thể giải mã hoàn mỹ hình vẽ rồi." Đinh Ngọc Vũ Điệp nói.

Hạo Thiên Chân và Dịch Táp hai người đồng thời gật đầu, sau đó cùng nhau bắt đầu nghiên cứu hình vẽ ở một đầu quan tài. "Hình vẽ trên quan tài và nội dung bích họa ở lối vào là liên tục." Hạo Thiên Chân nghiên cứu một hồi rồi hưng phấn nói. "Trước đó vừa vào mộ Cao Miên Vương, trong mộ thất đã xuất hiện rất nhiều bích họa.

Bích họa kể về quá trình Cao Miên Vương thành lập đế quốc, sở dĩ có thể thành lập đế quốc đều là nhờ cô con gái đã biến thành quái vật kia, công chúa Cao Miên.

Ban đầu công chúa Cao Miên phò tá Cao Miên Vương đánh rất nhiều trận thắng, nhưng về sau cô ta từ từ mất khống chế, triệu hồi ra rất nhiều quái vật ăn thịt người.

Nghe nói loại quái vật này có một lớp da người, chắc là Thanh Phù Trùng.

Sau đó Cao Miên Vương để ngăn chặn công chúa gây họa, đành phải hiến tế tuổi thọ của chính mình để phong ấn cô ta.

Hình vẽ trên quan tài chính là câu chuyện sau khi phong ấn công chúa Cao Miên." "Sau đó lại xảy ra chuyện gì, tại sao đế quốc Cao Miên lại đột nhiên biến mất?" Hạo Thiên Chân nhìn Trương Hạo, đây là lần đầu tiên cậu thấy Trương Hạo bức thiết muốn biết đáp án một chuyện như vậy. "Tiểu Cữu, chờ một chút, cháu cần hỏi Dịch Táp mấy vấn đề mới có thể giải khai nghi hoặc trong lòng, như vậy mới

có thể giải mã chân thực nhất ý nghĩa hình vẽ." Nói xong cậu liền trao đổi với Dịch Táp, đa số đều là các vấn đề liên quan đến nhân văn, tập tục của đế quốc Cao Miên.

Khoảng nửa giờ sau, nghi hoặc trong lòng cậu dường như đã được giải khai toàn bộ, lúc này mới bắt đầu giải mã hình vẽ trên quan tài. "Công chúa Cao Miên lúc triệu hồi ra những quái vật ăn thịt người kia, còn có một số quái vật không nhìn thấy, không sờ được đi theo cùng đến thế giới này.

Những quái vật đó còn khủng bố hơn cả quái vật ăn thịt người, chúng sẽ chiếm cứ thân thể con người, khiến người ta tính tình đại biến, trở nên xa lạ.

Đồng thời với sự biến đổi, họ cũng sẽ sở hữu năng lực đặc thù, có thể hô hấp dưới nước.

Loại người này rất dễ phân biệt, sau gáy mỗi người bị quái vật chiếm xác đều sẽ xuất hiện một ấn ký đặc thù.

Ban đầu mọi người đều tưởng đây là chuyện tốt, rất nhiều người vì muốn có được năng lực hô hấp dưới nước đã bắt đầu chủ động tìm kiếm quái vật, hoan nghênh quái vật tiến vào cơ thể mình.

Nhưng theo thời gian, tác dụng phụ từ từ hiện ra.

Những người bị quái vật chiếm xác sẽ ngày càng bạo ngược, họ sẽ vứt bỏ tất cả người thân, trở nên lục thân bất nhận.

Họ sẽ không do dự chém giết tính mạng bạn bè thân thích.

Quan trọng hơn là tuổi thọ của người bị quái vật chiếm xác sẽ bị rút ngắn rất nhiều.

Không bao lâu cơ thể sẽ phát ra mùi thi xú, rồi chết đi.

Mỗi khi đến lúc này quái vật sẽ đổi một cơ thể mới.

Dân số đế quốc Cao Miên vì thế mà sụt giảm nghiêm trọng.

Đồng thời, mâu thuẫn giữa phe ủng hộ quái vật nhập xác và phe phản đối cũng ngày càng gay gắt.

Cuối cùng chiến tranh bùng nổ.

Phe phản đối giành thắng lợi, họ quyết định xử tử tất cả những người bị quái vật lên người.

Khi họ giết hết những người bị quái vật chiếm xác xong thì phát hiện một sự thật kinh người.

Đó là những quái vật này dường như giết không chết, chỉ cần người còn sống, thậm chí là một cái xác mới chết không lâu chúng đều có thể chui vào chiếm cứ thân thể để hoạt động.

Để ngăn chặn quái vật hại người, Cao Miên Vương nghe theo kiến nghị của Đại tế tư đã đưa ra một quyết định trọng đại.

Ông ta quyết định hy sinh tính mạng tất cả mọi người trong đế quốc để ngăn chặn quái vật khuếch tán.

Thế là họ đến nơi này xử tử tất cả người dân đế quốc Cao Miên, sau khi chết thì đào rỗng cơ thể làm thành nhân bì dũng.

Ngay đêm trước khi sự việc sắp hoàn thành, Đại tế tư đã mang theo hai đệ tử đánh cắp quốc bảo của đế quốc Cao Miên là ba tấm Dẫn Hồn Lệnh rồi bỏ trốn." Nghe xong Hạo Thiên Chân giải mã mười mấy bức hình trên quan tài, tất cả mọi người đều rơi vào trầm tư.

Trương Hạo đã hiểu, quái vật trong miệng người Cao Miên hẳn chính là ý thức của những kẻ thông qua việc chiếm xác người khác để đạt được vĩnh sinh.

Chỉ là không biết công chúa Cao Miên rốt cuộc dùng thủ đoạn gì

mà lôi được Thanh Phù Trùng và những ý thức này tới.

Trong hình vẽ nhắc tới công chúa Cao Miên thời kỳ đầu giúp đỡ đế quốc lập công, về sau mới bắt đầu làm những chuyện này.

Rất có khả năng là thời kỳ đầu chưa bị ý thức của kẻ khác hoàn toàn chiếm cứ cơ thể.

Thời kỳ sau bị kẻ khác chiếm xác rồi mới tính tình đại biến, làm ra những hành động khiến đế quốc Cao Miên diệt vong. "Cao Miên Vương đúng là một kẻ tàn nhẫn, cư nhiên hy sinh tính mạng toàn bộ nhân dân đế quốc cũng phải ngăn chặn quái vật khuếch tán." "Táp Táp, chẳng lẽ tổ tiên ba họ Thủy Tiêu chúng ta chính là Đại tế tư và đệ tử bỏ trốn kia?" "Nếu những nội dung này đều là thật, tôi thấy khả năng này rất lớn, thẻ bài tổ tiên trên người chúng ta thực ra là quốc bảo Dẫn Hồn Lệnh của đế quốc Cao Miên!" Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp hai người nghĩ cùng một hướng.

Nếu tổ tiên bọn họ chính là Đại tế tư và hai đệ tử, thì mọi chuyện đều giải thích được. "Còn đoán già đoán non cái gì, không phải bảo người bị quái vật chiếm xác sau gáy đều có ấn ký sao, xem sau gáy hai người là biết ngay!" Bàn Tử đứng ra nói một câu.

Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp hai người sắc mặt thoáng cái xụ xuống. "Xem ra là thật, sau gáy tôi và Vũ Điệp quả thực có một ấn ký đặc thù, là xuất hiện sau khi trở thành Thủy Tiêu." "Thực ra ngoài ấn ký còn có một cách để kiểm chứng, hình vẽ đoạn cuối nói muốn mở cỗ quan tài này, bắt buộc phải sử dụng quốc bảo của vương quốc Cao Miên là ba tấm Dẫn Hồn Lệnh!" Được Hạo Thiên Chân nhắc nhở, mọi người mới chú ý tới giữa quan tài có ba cái lỗ nhỏ cỡ nắm tay.

Nghĩ đến đó chính là cơ quan cắm Dẫn Hồn Lệnh để mở quan tài.

Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp hai người cầm lấy thẻ bài tổ tiên trước ngực, bất lực nói: "Nhưng mà thẻ bài tổ tiên của ba họ Thủy

Tiêu, thẻ bài Khương gia đã thất lạc ngàn năm trước, chỉ còn lại hai tấm của Dịch gia và Đinh gia, căn bản không có cách nào kiểm chứng." "Cái đó cũng chưa chắc!" Trương Hạo nói rồi lấy tấm thẻ bài mình có được ra. "Đây là?" "Đây là thẻ bài Khương gia!" Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp nhìn thấy Trương Hạo lấy ra thẻ bài Khương gia thì lớn tiếng kinh hô, vẻ mặt không thể tin nổi. "Trương Hạo huynh đệ, sao thẻ bài Khương gia lại ở trong tay anh?" "Đúng đấy lão đại, thẻ bài Khương gia đã thất lạc ngàn năm, sao lại đột nhiên xuất hiện trên tay cậu?" "Nhặt được trên người một gã đàn ông trung niên." Thẻ bài là Trương Hạo có được lúc ở Lỗ Vương Cung sau khi đánh chết ba gã đàn ông trung niên đột nhiên xuất hiện.

Chương 79

Ba người đó đều là những kẻ bị linh hồn khác chiếm xác.

Bọn chúng cải tạo Lỗ Vương Cung, phát tán bản đồ Lỗ Vương Cung để dụ người tới, sau đó thông qua một loạt thủ đoạn để tuyển chọn cơ thể thích hợp.

Đợi đến khi người ta tưởng đã thám hiểm xong Lỗ Vương Cung, chuẩn bị rời đi thì bọn chúng sẽ xuất hiện tiếp nhận cơ thể mới.

Khi Trương Hạo gặp ba người đó, cơ thể bọn chúng đã sắp hỏng rồi, mang theo mùi thi xú nồng nặc, bắt buộc phải đổi xác mới.

Chỉ tiếc là gặp phải Trương Hạo, dù có lợi hại đến đâu cũng bị Trương Hạo một đấm đánh chết.

Từ đó thẻ bài mới rơi vào tay Trương Hạo.

Lúc đó ba gã kia họ gì tên gì cậu đều mù tịt.

Ban đầu Trương Hạo tưởng bọn họ là người của ba dòng họ Thủy Tiêu, nhưng nhìn biểu hiện của Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp thì có lẽ sự thật không như mình nghĩ.

Bất quá chân tướng rốt cuộc là gì cũng chẳng quan trọng, quan trọng là thẻ bài Khương gia đang ở trên người mình.

Thẻ bài chế tạo từ Thiên Tinh Thạch, có thể lưu trữ ý thức còn có thể khắc chế Cửu Đầu Xà Bách.

Ngoài ra nó còn là chìa khóa mở bảo khố gia tộc.

Giờ phát hiện nó cư nhiên còn có một thân phận khác, rất có khả năng là quốc bảo Dẫn Hồn Lệnh của đế quốc Cao Miên.

Nhìn từ mặt chữ thì công hiệu của Dẫn Hồn Lệnh chắc có liên

quan đến hồn phách.

Cụ thể thế nào thì không rõ.

Nhưng để xác định thẻ bài tổ tiên có phải là Dẫn Hồn Lệnh hay không cần làm thêm một bước xác nhận, đó là cắm nó vào cái lỗ trên quan tài.

Nếu ba tấm thẻ bài đồng thời cắm vào có thể mở ra cỗ quan tài khổng lồ này, vậy chứng minh nó là Dẫn Hồn Lệnh.

Không chỉ vậy, còn có thể truy xuất thân phận tổ tiên của ba dòng họ Thủy Tiêu, thậm chí ngay cả nguyên nhân Thủy Tiêu biến dị cũng có thể tra ra cùng lúc.

Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp thấy Trương Hạo không muốn nói nhiều về lai lịch tấm thẻ bài, hai người rất thức thời không nhắc lại nữa.

Chuyển sang nhảy lên quan tài, tháo thẻ bài tổ tiên xuống cắm vào cái lỗ ở giữa. "Lão đại, chỉ còn lại tấm thẻ bài trong tay cậu thôi!" Đinh Ngọc Vũ Điệp sau khi cắm thẻ bài vào một cái lỗ xong liền gọi với Trương Hạo.

Trương Hạo gật đầu, nhảy lên trên quan tài đi về phía trung tâm, sau đó cắm tấm thẻ bài trong tay vào cái lỗ cuối cùng. "Xèo, xèo..." "Vút, vút..." Ba tấm thẻ bài đồng thời cắm vào lỗ, trong nháy mắt từng cây băng châm từ mấy cái lỗ đó bắn ra.

Cùng lúc đó, phía trên quan tài một trận mưa tên bao trùm toàn bộ quan tài.

Trương Hạo, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp ba người đồng thời lùi lại, dùng tốc độ nhanh nhất thoát ly phạm vi quan tài nhảy xuống dưới.

Bất luận là băng châm hay mưa tên thì phạm vi tấn công đều giới

hạn trên quan tài, chỉ cần xuống khỏi đó sẽ không bị tấn công.

Đợi sau khi đợt tấn công qua đi, một trận tiếng máy móc chuyển động vang lên bên tai mọi người. "Oanh long long..." Chỉ thấy nắp cỗ quan tài khổng lồ từ giữa chia làm hai, từ từ mở ra hai bên.

Mọi người xung quanh đều nhìn vào trong quan tài, muốn xem trong cỗ quan tài to lớn như vậy rốt cuộc táng cái gì.

Sau khi quan tài mở ra, đầu tiên đập vào mắt là những vảy rồng lấp lánh, chỉ thấy thi thể trong quan tài có một cái đuôi mọc đầy vảy bảy màu, dọc theo cái đuôi đi lên là đầu rắn. "Một cái, hai cái, ba cái... bảy cái, tám cái, chín cái, có chín cái đầu, cư nhiên là rắn chín đầu!" Khi quan tài mở ra hoàn toàn, mọi người nhìn thấy thi thể bên trong, ai nấy đều kinh ngạc đến ngẩn người. "Sao lại là rắn chín đầu, chẳng lẽ Cao Miên Vương là một con rắn?" Trương Hạo tuy đoán trước trong quan tài là Cửu Đầu Na Già, nhưng cậu cũng rất nghi hoặc, nơi này rõ ràng là lăng mộ của tất cả người dân đế quốc Cao Miên.

Tại sao ở vị trí quan trọng nhất lại táng một con rắn chứ không phải Cao Miên Vương, Cao Miên Vương lại đi đâu rồi? "Trên đời thực sự có quái vật chín cái đầu à, không phải là khâu vá vào đấy chứ?" Bàn Tử lấy dao găm đi đến gần một cái đầu rắn, dùng dao găm lật vảy ở chỗ nối giữa đầu rắn và thân thể. "Không có vết khâu, xem ra là rắn chín đầu thật." "Không, nó là Cửu Đầu Na Già chứ không phải rắn chín đầu bình thường." Dịch Táp nhận ra trong quan tài là Cửu Đầu Na Già, cô chỉ vào thi thể nói: "Cửu Đầu Na Già là biểu tượng hoàng thất đế quốc Cao Miên, bức tượng chúng ta thấy trước khi lặn xuống nước chính là Cửu Đầu Na Già.

Chín cái đầu của nó đều có tư duy độc lập, chín cái đầu lần lượt nắm giữ chín loại năng lực khác nhau là hỏa diễm, gió, mưa, sấm, sét, băng, ánh sáng, sinh mệnh và ôn dịch.

Tương truyền khi nó múa đầu, cả thế giới đều sẽ vì thế mà run rẩy." "Cái này cũng ảo quá rồi, Cửu Đầu Na Già nếu thực sự có năng lực như vậy, sao lại chết rồi nằm trong quan tài này?" Hạo Thiên Chân cũng tán đồng Bàn Tử: "Người xưa thường gán màu sắc thần thoại cho những hiện tượng tự nhiên không giải thích được, năng lực chín cái đầu của Cửu Đầu Na Già chắc cũng chỉ là do người Cao Miên tưởng tượng ra thôi." "Xì..." Đúng lúc này, bên tai mọi người đột nhiên vang lên từng tiếng "xì xì".

Trương Hạo quay người nhìn theo hướng âm thanh, chỉ thấy chín cái đầu trong quan tài không biết đã mở mắt từ lúc nào.

Chín cái đầu đồng thời há mồm, từng cái lưỡi đỏ lòm như roi mây thò ra thụt vào trong miệng chúng.

Tốc độ thò thụt cực nhanh, từng cái lưỡi giống như từng tia chớp đỏ đột nhiên xuất hiện, thoáng qua rồi biến mất. "Oanh!" Đột nhiên một cái đầu trong đó vặn vẹo, hai mắt lóe lên lục quang quỷ dị, khiến người ta không kìm được nhìn chằm chằm vào mắt nó.

Bàn Tử nhìn thấy cảnh này mắt trợn tròn, toàn thân trên dưới không kìm được run rẩy. "Mẹ nó chứ, thứ trong quan tài này thế mà lại là đồ sống!" Hắn nói chưa dứt lời thì thấy một quả cầu lửa bay về phía mình. "Vãi chưởng, đúng là y như Dịch Táp nói, nó có một cái đầu có thể điều khiển lửa!" Nhìn thấy cầu lửa lao tới, Bàn Tử vội vàng né tránh, nhưng cầu lửa như có gắn định vị truy tìm cứ bám riết lấy hắn. "Oanh long!" Cầu lửa chưa xong, trên đỉnh đầu lại bằng không sinh ra từng đạo sấm sét đánh xuống từ không trung.

Bàn Tử không kịp tránh né bị một tia sét đánh trúng, máu thịt trên người cháy đen trong nháy mắt, cả người cũng mất nửa cái mạng, ngã xuống đất giật giật từng cơn. "Bàn Tử, mau tỉnh lại!" Mê mê hồ hồ Bàn Tử mở mắt ra, hét lớn: "Rắn chín đầu sống lại rồi, rắn chín đầu

sống lại rồi!" "Sao có thể sống được, chỉ là ảo giác thôi." Bàn Tử nghe vậy nhìn lại vào trong quan tài, phát hiện thi thể Cửu Đầu Na Già vẫn nằm yên trong đó không chút động tĩnh. "Phù..." Bàn Tử thở phào một hơi: "Vừa rồi dọa chết tôi, lại lửa lại sét, tôi suýt tưởng mình chết thật rồi chứ." Trương Hạo cười cười, cũng khó trách Bàn Tử như vậy, ngay cả cậu khi nhìn vào mắt rắn chín đầu cũng có một thoáng sinh ra ảo giác.

May mà huyết mạch Kỳ Lân có tác dụng đề kháng ảo ảnh, giúp cậu kịp thời tỉnh lại.

Ngay cả cậu cũng dính chấu thì đủ thấy năng lực gây ảo giác của mắt rắn mạnh cỡ nào.

Nghĩ lại thì truyền thuyết về Cửu Đầu Na Già của đế quốc Cao Miên chắc là đến từ năng lực gây ảo giác của nó. "Mau nhìn kìa, đó là cái gì!" Hạo Thiên Chân đột nhiên chỉ tay lên phía trên quan tài lớn tiếng kinh hô.

Chỉ thấy phía trên quan tài không biết từ lúc nào đã hình thành một cái hố đen.

Trong hố đen đột nhiên sinh ra một lực hút khổng lồ hút tất cả mọi thứ xung quanh vào trong.

Nó giống như cái miệng khổng lồ của vực thẳm, sắp sửa nuốt chửng tất cả. "Phanh, phanh, phanh..." Lực hút sinh ra từ hố đen vô cùng lớn, mấy con nhân bì dũng ở gần đó bị hút bay lên rồi biến mất hút vào trong.

Cỗ quan tài khổng lồ nằm bên dưới chịu ảnh hưởng của lực hút cũng bắt đầu rung lắc dữ dội, có thể bị hút vào bất cứ lúc nào.

Cỗ quan tài khổng lồ này cộng thêm xác của Cửu Đầu Na Già bên trong ít nhất cũng phải nặng vài tấn.

Vật nặng như vậy còn sắp bị hút bay lên, huống hồ là người chỉ nặng hơn trăm cân.

Chương 80

Tất cả mọi người đều vây quanh quan tài, hai tay bám chặt lấy mép quan tài mới không bị hố đen hút đi.

Lực hút này vẫn đang duy trì, hơn nữa ngày càng mạnh hơn.

Xác Cửu Đầu Na Già trong quan tài từ từ bay lên, ngày càng gần hố đen.

Trương Hạo nhìn Cửu Đầu Na Già sắp bị hố đen nuốt chửng mà sốt ruột không thôi, cứ đà này nó sẽ biến mất mất.

Cửu Đầu Na Già là một vật phẩm đặc thù, sao có thể trơ mắt nhìn nó biến mất ngay trước mắt mình được. "Tiểu Cữu!" "Trương Hạo huynh đệ!" "Lão đại!" Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp thấy Trương Hạo bị hút đi thì lo lắng hét lên.

Trương Kỳ Lân đăm chiêu nhìn Trương Hạo.

Ai cũng biết sức mạnh của Trương Hạo cực lớn, gấp mấy chục lần người thường.

Những người khác bám vào quan tài còn có thể chống lại lực hút, tại sao Trương Hạo lại tuột tay?

Chỉ có một lời giải thích, đó là cậu ta chủ động buông tay.

Trương Kỳ Lân đoán không sai, Trương Hạo chính là chủ động buông ra.

Khó khăn lắm mới tìm được một món vật phẩm đặc thù, sao có thể để nó biến mất được.

Cậu chủ động buông tay là để dung hợp Cửu Đầu Na Già trước khi nó bị hút vào hố đen.

Trương Hạo vốn đã có năng lực bay lượn, cộng thêm lực hút khổng lồ của hố đen, cả người cậu lao đi như tên lửa, trong chớp mắt đã bay đến phía trên Cửu Đầu Na Già.

Trương Hạo đưa tay chạm vào xác con quái vật rồi ra lệnh cho hệ thống. "Hệ thống, dung hợp Cửu Đầu Na Già!" [Đinh!

Tiếp nhận chỉ lệnh, bắt đầu dung hợp.] Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vừa dứt, xác Cửu Đầu Na Già giữa không trung trong nháy mắt hóa thành một khối chất lỏng bảy màu, sau đó biến thành vô số phân tử nhỏ li ti bao bọc lấy toàn thân cậu.

Những phân tử này như thể có sự sống, liều mạng chui vào cơ thể cậu để dung hợp. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 24.

Vật phẩm dung hợp: Cửu Đầu Na Già.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được đặc tính vật phẩm dung hợp: Miễn Dịch Ảo Ảnh.] Ảo thuật của Cửu Đầu Na Già cực mạnh, Trương Hạo dù có máu Kỳ Lân cũng vẫn chịu ảnh hưởng nhất định.

Tin rằng thế giới này chắc chắn còn có những con quái vật có ảo thuật mạnh hơn nó.

Một khi rơi vào ảo cảnh sẽ vô cùng nguy hiểm, chỉ cần thất thần trong tích tắc cũng có thể mất mạng.

Nhưng có khả năng miễn dịch ảo ảnh thì khác, từ nay về sau những thủ đoạn này sẽ không có bất kỳ tác dụng nào với cậu nữa.

Lúc Trương Hạo dung hợp Cửu Đầu Na Già, đám người bên dưới không nhìn thấy, bọn họ chỉ thấy Cửu Đầu Na Già biến mất trong nháy mắt, đều tưởng là đã bị hút vào hố đen.

Chỉ có Trương Kỳ Lân có lẽ đã phát hiện ra điều gì đó, nhưng anh

ta cũng không xác định lắm.

Dung hợp xong, Trương Hạo động ý niệm sử dụng năng lực bay điều khiển bản thân bay xuống.

Trong quá trình này, cậu bỗng cảm thấy lực hút của hố đen dường như đang nhỏ dần.

Khi cậu đáp xuống mặt đất, lực hút của hố đen thậm chí đã nhỏ đến mức có thể bỏ qua. "Chuyện gì thế này, sao lực hút đột nhiên biến mất rồi?" "Không lẽ là nghỉ giữa hiệp, đợi tí nữa bùng nổ cú hút mạnh hơn hả?" "Thế còn đợi cái gì nữa, anh em mau chạy thôi!" Bàn Tử hét lớn một tiếng rồi ba chân bốn cẳng định chạy.

Lúc này, Trương Kỳ Lân bỗng nhiên toàn thân run rẩy, vài giây sau khí chất cả người anh ta thay đổi hẳn, trở nên vô cùng xa lạ, như biến thành một người khác.

Anh ta lao sang bên cạnh, túm lấy nhân bì dũng ném thẳng vào hố đen giữa không trung.

Hết con này đến con khác, vẻ mặt vô cùng gấp gáp.

Khi nhân bì dũng bị Trương Kỳ Lân ném vào hố đen ngày càng nhiều, lực hút trong hố đen cũng bắt đầu tăng dần trở lại, ngày càng lớn hơn.

Trương Hạo và mọi người cảm nhận được lực hút lớn dần đều tỏ vẻ khó hiểu. "Tiểu Ca, anh đang làm gì thế, tại sao lại làm vậy?" Trương Kỳ Lân đối mặt với câu hỏi của mọi người hoàn toàn không thèm để ý, anh ta cứ như một cỗ máy liên tục ném nhân bì dũng vào trong hố đen. "Tiểu Cữu, cậu mau ngăn Tiểu Ca lại, anh ấy cứ thế này thì chính mình cũng bị hút vào mất!" Lực hút phục hồi nhanh chóng khi nhân bì dũng bị ném vào càng nhiều.

Mọi người đã bắt đầu đứng không vững, có cảm giác sắp bị hút

đi.

Ở đây chỉ có Trương Hạo là đủ sức ngăn cản Trương Kỳ Lân.

Trương Hạo cũng hiểu hậu quả nếu cứ tiếp tục thế này, cậu vừa định ra tay ngăn cản thì Dịch Táp hét lớn: "Tôi biết rồi, tôi biết tại sao anh ấy làm thế rồi!" "Táp Táp, tại sao anh ấy lại làm thế, cô mau nói đi chứ." Đinh Ngọc Vũ Điệp ở bên cạnh đã sốt ruột không chịu nổi, lúc này lực hút của hố đen chỉ kém lúc ban đầu một chút xíu.

Trừ Trương Hạo và Trương Kỳ Lân, những người khác đều phải bám chặt vào quan tài khổng lồ mới không bị hút đi. "Nơi này là một cái tế đàn, Cửu Đầu Na Già chỉ là một vật tế, khi ba tấm bài vị tổ tiên đồng thời cắm vào quan tài thì nghi thức tế tự đã khởi động.

Có lẽ là vật tế không đủ nên lực hút của hố đen vừa rồi mới nhỏ đi.

Tiểu Ca hiện tại ném nhân bì dũng vào hố đen là để gom đủ số lượng vật tế nhằm hoàn thành nghi thức." "Nhưng mà, Táp Táp, mục đích của nghi thức tế tự này rốt cuộc là gì, hoàn thành nghi thức xong thì sẽ có hậu quả gì?" Dịch Táp lắc đầu: "Không biết, nhưng Tiểu Ca làm vậy chắc sẽ không bất lợi cho chúng ta đâu." Trương Hạo không tán đồng lời Dịch Táp.

Nếu lúc này Trương Kỳ Lân vẫn là Trương Kỳ Lân thì anh ta chắc chắn sẽ không làm chuyện tổn hại mọi người.

Nhưng lúc này Trương Kỳ Lân có lẽ căn bản không phải là anh ta, mà là ý thức của người khác đang khống chế hành động của anh ta.

Nếu không đoán sai, Trương Kỳ Lân hẳn là đang bị "Thiên thụ", lúc này đang hành sự theo chỉ lệnh đột nhiên xuất hiện trong đầu.

Còn về mục đích và hậu quả của nghi thức tế tự thì không ai biết được.

Nhất thời cậu cũng không biết có nên giúp Trương Kỳ Lân ném vật tế vào hố đen hay không.

Nhỡ đâu hoàn thành tế tự lại dẫn dụ ra một sự tồn tại không thể chống lại, chẳng phải là hại mọi người sao.

Bản thân cậu thì không sợ, cơ thể cứng như kim cương, miễn dịch độc, miễn dịch ảo ảnh... những năng lực này khiến cậu dù đối mặt với tồn tại lợi hại đến đâu cũng không ngán.

Chỉ là những người khác thì khác, nhỡ xuất hiện thứ gì không đối phó nổi, mọi người vì thế mà mất mạng cũng không phải không có khả năng.

Đột nhiên, lực hút trên đỉnh đầu biến mất.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một vật hình bầu dục, giống như quả trứng, to đến mức vài người ôm mới xuể đang chui ra từ hố đen. "Đây là thứ được nghi thức tế tự triệu hồi ra đó hả?" "Sao lại là một quả trứng?" "Bên trong rốt cuộc là thứ gì?" Quả trứng khổng lồ chui ra khỏi hố đen rất khó khăn, mười mấy phút mới ra được một nửa.

Trương Kỳ Lân thấy vậy lại bắt đầu hành động, anh ta liên tục ném nhân bì dũng xung quanh lên không trung.

Tuy không còn lực hút, nhưng nhân bì dũng cứ đến gần hố đen là vẫn biến mất.

Chương 81

Chỉ một lát sau, Trương Kỳ Lân đã ném cả trăm con nhân bì dũng vào đó.

Sau khi hấp thụ nhân bì dũng, quả trứng khổng lồ đột nhiên tăng tốc, trơn tuột chui ra khỏi hố đen. "Rầm!" Quả trứng rơi xuống quan tài phát ra tiếng động lớn, ngay sau đó bên tai mọi người vang lên tiếng "rắc, rắc".

Chỉ thấy bề mặt quả trứng xuất hiện những vết nứt như mạng nhện.

Chẳng mấy chốc vỏ trứng vỡ vụn hoàn toàn, một khối gì đó giống như bùn đất bắn ra từ bên trong. "Tôi còn tưởng là thần thú hay quái vật hiếm thấy gì, một cục đất là có ý gì?" "Đây chắc chắn không phải đất thường, cậu thấy đất nào có sự sống chưa!" "Vậy rốt cuộc nó là cái gì, Cao Miên Vương phí bao tâm tư triệu hồi nó ra để làm gì?" Ngay khi mọi người đang nghi hoặc, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu Trương Hạo. [Đinh!

Phát hiện vật phẩm đặc thù: Tức Nhưỡng.] Khối đất này thế mà lại là Tức Nhưỡng trong truyền thuyết!

Tức Nhưỡng là một loại thần vật trong Sơn Hải Kinh được Đại Vũ dùng để trị thủy, nghe đồn nó là loại đất có thể tự động sinh trưởng, bành trướng, vĩnh viễn không hao hụt.

Không ngờ thứ trong truyền thuyết lại thực sự tồn tại.

Chỉ là không biết Cao Miên Vương thiết lập một cái tế đàn ở đây, phí bao tâm tư triệu hồi Tức Nhưỡng ra là có mục đích gì.

Trương Hạo nhìn sang Trương Kỳ Lân, lúc này anh ta đã khôi

phục vẻ lạnh lùng như mọi khi.

Nếu không đoán sai thì vừa rồi Trương Kỳ Lân đã gặp phải tình trạng "Thiên thụ" của nhà họ Trương, có lẽ anh ta biết mục đích Cao Miên Vương làm vậy. "Tiểu Ca, tại sao phải hiến tế nhiều nhân bì dũng như vậy để triệu hồi Tức Nhưỡng?" Trương Kỳ Lân day day thái dương: "Tôi không rõ, trong đầu tôi đột nhiên xuất hiện một mệnh lệnh chỉ dẫn tôi làm vậy, tôi hoàn toàn không có cách nào phản kháng.

Tuy nhiên trong lòng tôi có cảm giác nó rất quan trọng, hình như nó tên là Tức Nhưỡng." Tức Nhưỡng là thần vật đương nhiên quan trọng, chỉ là không biết ngoài tác dụng trị thủy trong truyền thuyết ra thì nó còn tác dụng gì.

Trương Hạo nhảy lên quan tài định nhặt khối Tức Nhưỡng to bằng quả bóng rổ kia lên.

Cậu còn chưa lại gần, Tức Nhưỡng đột nhiên bắt đầu bành trướng.

Với tốc độ của Trương Hạo cũng không kịp phản ứng đã bị Tức Nhưỡng bao bọc vào trong.

Nó đang bành trướng với tốc độ nhanh như chớp, trong nháy mắt Hạo Thiên Chân, Trương Kỳ Lân, Bàn Tử, Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp cũng đều bị Tức Nhưỡng nuốt chửng.

Không chỉ vậy, Tức Nhưỡng thậm chí còn bao trùm cả hang động, bao gồm cả hàng ngàn hàng vạn con nhân bì dũng kia.

Những con nhân bì dũng vừa bị Tức Nhưỡng bao bọc, toàn thân trên dưới liền phủ một lớp băng sương, giống như bị đông lạnh vậy.

Trương Kỳ Lân nhìn không gian bên trong Tức Nhưỡng không ngừng mở rộng, và lớp sương trắng xuất hiện trên đám nhân bì dũng, mày nhíu càng lúc càng chặt. "Không ổn, chúng ta phải lập tức thoát ra

khỏi nội bộ Tức Nhưỡng, nếu không sẽ bị nó hấp thụ, dung hợp." "Vãi chưởng!" Trương Hạo nghe thủ đoạn này sao thấy quen quen.

Hệ thống Vạn Vật Dung Hợp của cậu cũng là không ngừng dung hợp vật phẩm để lấy đặc tính nhằm nâng cao thực lực.

Tức Nhưỡng này cũng gớm thật, bản thân nó tương đương với một cái 'hack' lớn.

Không chỉ có thể sinh trưởng vô hạn mà còn có thể hấp thụ dung hợp những thứ bị nó bao bọc. "Tiểu Ca, muộn rồi, chân chúng ta đều bị đông cứng rồi, căn bản không cử động được!" Nghe Trương Kỳ Lân nhắc nhở, Bàn Tử định bỏ chạy nhưng dù dùng sức thế nào chân cũng không nhúc nhích được chút nào.

Cúi đầu nhìn mới phát hiện dưới chân không biết từ lúc nào đã kết một lớp sương trắng, đông cứng mình dính liền với Tức Nhưỡng.

Anh ta nhìn sang bên cạnh, tình trạng của mọi người đều như nhau, sương trắng đã lan đến mắt cá chân, đang nhanh chóng lan lên thân trên.

Cứ đà này chẳng bao lâu nữa tất cả sẽ giống như đám nhân bì dũng kia, bị đông cứng hoàn toàn rồi bị Tức Nhưỡng hấp thụ, dung hợp.

Trương Hạo dùng sức nhấc chân, chỉ nghe thấy hai tiếng "rắc rắc" như tiếng băng vỡ.

Sau đó chân cậu thoát khỏi Tức Nhưỡng, lớp sương trắng trên chân cũng nhanh chóng tan biến.

Trương Hạo phát hiện chỉ cần không chạm vào Tức Nhưỡng thì sẽ không bị đông cứng.

Đương nhiên trong tất cả mọi người chỉ có cậu là có thể không chạm vào Tức Nhưỡng bằng cách bay lên.

Tuy vậy cũng không phải hoàn toàn hết cách, chỉ cần liên tục nhảy lên thật nhanh cũng có thể trì hoãn thời gian bị đông cứng.

Trương Hạo một tay túm lấy Bàn Tử, một tay túm lấy Hạo Thiên Chân rồi cùng lúc dùng sức nhấc bổng lên, hai người bọn họ bị Trương Hạo ngạnh kháng kéo lên. "Mọi người chỉ cần không ngừng nhảy nhanh tại chỗ là có thể trì hoãn bị đông cứng." Trương Hạo lớn tiếng nhắc nhở, sau đó lại kéo Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp lên.

Còn Trương Kỳ Lân thì đã tự mình thoát khỏi sự trói buộc của băng sương.

Sau khi thoát khỏi Tức Nhưỡng, mấy người đều không ngừng nhảy nhót, sợ bị đông cứng lần nữa.

Trong quá trình di chuyển, Bàn Tử vô tình chạm phải một con nhân bì dũng toàn thân kết đầy băng sương. "Bụp" một cái, lớp sương trắng trên người con nhân bì dũng nhanh chóng lui đi, sau đó mắt nó mở trừng trừng, sống lại. "Gào..." Nhân bì dũng gào lên một tiếng, vươn hai tay chộp lấy cổ Bàn Tử.

Bàn Tử vừa phải đối phó với Tức Nhưỡng vừa phải né tránh đòn tấn công của nhân bì dũng, nhất thời luống cuống tay chân, lại vô tình chạm vào thêm nhiều nhân bì dũng hơn.

Đám nhân bì dũng này hễ bị người sống chạm vào là lập tức sống lại. "Bàn Tử, đứng yên tại chỗ đừng động đậy!" Lúc này Tức Nhưỡng đã bao bọc hàng ngàn hàng vạn con nhân bì dũng, nếu tất cả đều sống lại thì chắc chắn phải tốn công sức rất lớn mới thoát được.

Trương Hạo nhắc Bàn Tử một tiếng rồi lao tới, cậu đấm một quyền vào đầu con nhân bì dũng.

Cú đấm như đánh vào tảng băng, lập tức một luồng khí lạnh băng truyền đến nắm đấm.

Trương Hạo kinh ngạc phát hiện nhân bì dũng sau khi kết đầy băng sương thì khó đối phó hơn nhiều.

Trước đây loại này chỉ cần chọc nhẹ là vỡ vụn, nhưng giờ chúng đã cứng như băng hàn. "Rắc rắc..." Tuy nhiên dù có cứng như băng hàn, dưới nắm đấm của Trương Hạo cũng chẳng khác biệt lắm.

Một quyền đi qua, nhân bì dũng vỡ vụn, biến thành vô số mảnh băng vụn rơi xuống đất. "Lão đại, mau nhìn kìa, nhân bì dũng lại hồi sinh!" Đinh Ngọc Vũ Điệp chỉ vào dưới chân Trương Hạo hô lên.

Trương Hạo cúi đầu nhìn, chỉ thấy con nhân bì dũng bị cậu đánh nát lại nhanh chóng tụ hợp lại, khôi phục nguyên trạng. "Sao lại thế này, đám nhân bì dũng này sao giết mãi không chết vậy!" Hạo Thiên Chân vẫn luôn tự tin vào thực lực của Trương Hạo, giờ thấy Trương Hạo cũng không giết chết được nhân bì dũng, cậu ta lập tức hoảng loạn.

Trương Hạo nhìn tình hình trước mắt, kết hợp với lời Trương Kỳ Lân nói, lập tức suy đoán ra rốt cuộc là chuyện gì. "Tức Nhưỡng đã hấp thụ, dung hợp đám nhân bì dũng này, hiện tại nhân bì dũng và Tức Nhưỡng là một thể, trừ phi có thể hủy diệt Tức Nhưỡng, nếu không đám này căn bản là giết không chết." Tức Nhưỡng từ khi chui ra khỏi quả trứng khổng lồ vẫn luôn bành trướng, biến to, không chỉ bao bọc nhóm Trương Hạo vào trong mà còn nuốt trọn cả hang động.

Vốn chỉ to bằng quả bóng rổ, trong nháy mắt Tức Nhưỡng đã trở nên lớn hơn cả một sân vận động.

Không chỉ vậy, nó còn hấp thụ, dung hợp những thứ bị nó bao bọc.

Đám nhân bì dũng kia giờ đã hòa làm một thể với Tức Nhưỡng, trở thành quái vật bất tử.

Chương 82

Trương Hạo nhờ năng lực bay lượn có thể làm được việc không để bất kỳ bộ phận nào trên cơ thể chạm vào Tức Nhưỡng, nhưng những người khác không làm được.

Tuy bọn họ đều đang không ngừng nhảy nhót, nhưng làm vậy cũng chỉ có thể trì hoãn việc bị Tức Nhưỡng hấp thụ.

Nếu không mau chóng tìm ra cách giải quyết, bọn họ cũng sẽ giống như đám nhân bì dũng trong hang, bị Tức Nhưỡng hấp thụ, dung hợp thành quái vật bất tử.

Khi Trương Hạo còn đang suy nghĩ cách giải quyết khốn cảnh trước mắt, con nhân bì dũng bị cậu đánh nát trước đó đã khôi phục nguyên dạng lại lao về phía cậu.

Nhân bì dũng vốn dĩ chọc nhẹ là rách, nhưng sau khi bị Tức Nhưỡng dung hợp, lớp sương trắng phủ lên người như băng hàn khiến nó trở nên cứng rắn.

Trương Kỳ Lân rút Hắc Kim Cổ Đao chém một nhát vào đầu nhân bì dũng.

Chỉ nghe "keng" một tiếng kim loại va chạm vang lên, đồng thời một cái đầu lâu lăn lông lốc xuống đất.

Đầu nhân bì dũng rơi xuống đất liền biến mất trong nháy mắt, sau đó trên cổ nó lại nhanh chóng mọc ra một cái đầu lâu y hệt.

Một con nhân bì dũng đã đủ phiền phức, lại thêm mấy con nữa lao tới.

Bọn chúng như thuốc cao bôi da chó bám riết lấy nhóm Trương Hạo.

Giết lại không chết, đuổi lại không đi khiến người ta đau đầu không thôi. "Vãi chưởng, thứ quỷ này tởm quá, cứ thế này thì dù không bị Tức Nhưỡng hấp thụ, anh em ta sớm muộn gì cũng mệt chết!" "Tiểu Cữu, cậu biết cách đối phó Tức Nhưỡng không?" Trương Hạo lắc đầu, cậu hiểu biết về Tức Nhưỡng không nhiều.

Loại đồ vật trong truyền thuyết này bình thường rất ít khi được nhắc đến, nói gì đến chuyện nhìn thấy.

Cho dù là trong truyền thuyết cũng chỉ nói nó có thể sinh trưởng vô hạn, bành trướng, có thể dùng để trị thủy, ngoài ra không còn thông tin nào khác. "Muốn biết cách đối phó nó, còn phải thử nghiệm nhiều lần đã." Dứt lời, Trương Hạo lao về phía rìa hang động, những người khác thấy vậy cũng đi theo.

Đợi đến rìa hang, Trương Hạo dừng lại trước vách động, không nói hai lời giơ nắm đấm đập mạnh vào vách.

Sức mạnh hơn trăm tấn của cậu bùng nổ trong nháy mắt, công kích mạnh mẽ như vậy, cho dù là tấm thép dày vài centimet cũng bị đấm xuyên chứ đừng nói là Tức Nhưỡng.

Trương Hạo đấm một quyền, Tức Nhưỡng lập tức bị thủng một lỗ lớn.

Mọi người phía sau thấy cảnh này thì thở phào nhẹ nhõm. "Tốt quá rồi, Trương Hạo huynh đệ một đấm là xuyên Tức Nhưỡng, xem ra Tức Nhưỡng cũng không kiên cố lắm, chúng ta chỉ cần đào cái lỗ trên vách là thoát ra được." "Mọi người nhanh lên, cùng nhau mở rộng cửa hang để thoát ra ngoài." Bàn Tử vừa hô hào vừa lấy xẻng công binh ra định mở rộng cái lỗ Trương Hạo vừa đấm thủng.

Anh ta giơ xẻng lên xúc mạnh. "Keng!" Một tiếng kim loại va chạm lớn vang lên, chấn động truyền từ cán xẻng khiến bàn tay Bàn Tử tê dại, xẻng công binh suýt nữa tuột tay. "Đệch, Tức Nhưỡng này

thế mà cứng như thép, Bàn gia một xẻng xúc xuống thì thép cũng phải để lại vết, nó thì hay rồi, một vệt trắng cũng không có!" Mọi người xung quanh thấy cảnh này đều trố mắt ngạc nhiên.

Vừa rồi thấy Trương Hạo một đấm là xuyên, vốn tưởng Tức Nhưỡng cũng giống đất thường, có thể đào lỗ chui ra.

Giờ xem ra là nghĩ nhiều rồi, Tức Nhưỡng cứng như thép nguội.

Trương Hạo có thể một đấm xuyên thủng không phải vì Tức Nhưỡng xốp mềm, mà là vì sức mạnh của cậu quá khủng khiếp.

Nhận ra điều này, trái tim vừa mới thả lỏng của mấy người lại treo ngược lên. "Mau nhìn kìa, cái lỗ biến mất rồi!" Sóng gió này chưa qua, sóng gió khác đã tới.

Mọi người vừa phát hiện Tức Nhưỡng cứng như thép, giây sau đã thấy Tức Nhưỡng đúng như truyền thuyết có thể sinh trưởng vô hạn.

Trong nháy mắt, cái lỗ do nắm đấm của Trương Hạo tạo ra đã được lấp đầy lại. "Làm sao bây giờ, không mở được lối ra, chúng ta không ra được, chẳng bao lâu nữa sẽ biến thành quái vật bất tử giống đám nhân bì dũng kia mất." Bàn Tử cúi đầu nhìn xuống chân, chỉ thấy sương băng trắng xóa đã lan đến bắp chân.

Hạo Thiên Chân, Trương Kỳ Lân, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp mấy người cũng chẳng khá hơn là bao.

So với những người khác, Trương Hạo trong lòng càng thêm chấn động.

Trong mắt người khác cậu chỉ tung một quyền vào Tức Nhưỡng, thực tế cậu đã tung ra hàng trăm quyền liên tiếp, chỉ vì tốc độ quá nhanh nên người ngoài nhìn vào tưởng chỉ có một quyền.

Ban đầu cậu chỉ đấm một quyền vào Tức Nhưỡng, đúng là đã đục thủng một lỗ.

Chỉ có điều sức sinh trưởng kinh người của Tức Nhưỡng khiến nó phục hồi trong nháy mắt.

Rất nhanh Trương Hạo phát hiện, cậu đục thủng Tức Nhưỡng, chưa kịp mở rộng lỗ hổng thì Tức Nhưỡng đã lập tức sinh trưởng ra thêm nhiều đất để lấp đầy.

Cho nên cậu liên tục tung mấy trăm quyền, lúc này mới làm tốc độ lấp đầy của Tức Nhưỡng chậm đi một chút.

Nhưng dù là vậy, sau khi cậu không tiếp tục phá hoại nữa, Tức Nhưỡng cũng lấp đầy lỗ hổng chỉ trong vài hơi thở.

Ngoài ra còn một điểm quan trọng hơn, Trương Hạo phát hiện Tức Nhưỡng dường như có ý thức riêng, có trí tuệ riêng.

Khi cậu phá hoại Tức Nhưỡng, nó sẽ tập trung dồn về phía này, khiến Tức Nhưỡng tụ tập về đây nhiều hơn.

Vách động sau khi tu sửa còn kiên cố hơn trước, việc phá hoại càng thêm khó khăn.

Tức Nhưỡng sinh trưởng vô hạn, bành trướng cộng thêm thuộc tính tiêu hao không hết vốn đã rất khó đối phó.

Lại thêm việc nó có ý thức và trí tuệ riêng, đối phó lại càng gian nan.

Hiện tại tất cả mọi người bị nhốt bên trong, nếu không mau chóng nghĩ cách xử lý, hậu quả chỉ có nước bị nó hấp thụ, dung hợp.

Đúng lúc này, Trương Hạo bỗng nhận ra điều gì đó.

Cậu lại tung một quyền đục thủng vách Tức Nhưỡng, sau đó thuận thế phát ra một luồng sóng âm kỳ lạ.

Đợi sóng âm phản xạ trở lại, tình hình bên ngoài hiện rõ trong đầu cậu.

Vừa rồi cậu dùng năng lực định vị sóng âm thăm dò tình hình bên ngoài, phát hiện Tức Nhưỡng dường như không phải sinh trưởng vô hạn.

Tức Nhưỡng chỉ lớn đến mức bao trùm toàn bộ hang động thì ngừng sinh trưởng, bành trướng.

Sự sinh trưởng, bành trướng của nó dường như cũng không phải không có giới hạn, có khả năng cần một loại vật chất nào đó mới có thể sinh trưởng.

Năm xưa Đại Vũ dùng Tức Nhưỡng trị thủy, trong thần thoại truyền thuyết ông ta chỉ dùng một cục Tức Nhưỡng to bằng nắm tay ném vào nước.

Sau đó Tức Nhưỡng không ngừng sinh trưởng, bành trướng, cuối cùng hình thành một con đê dài hàng nghìn mét chặn đứng hồng thủy.

Trong thời gian đó dường như không cung cấp thêm vật chất gì khác ngoài nước lũ.

Nói cách khác, Tức Nhưỡng sinh trưởng, bành trướng rất có khả năng cần nước.

Hang động tuy không có nguồn nước, nhưng hơi nước trong không khí thì không thiếu.

Tức Nhưỡng sau khi chui ra khỏi quả trứng khổng lồ, hẳn là đã hấp thụ hơi nước trong không khí mới sinh trưởng nhanh chóng như vậy.

Hiện tại hơi nước trong không khí đã bị nó hấp thụ hết, không còn nguồn nước tiếp tục cung cấp năng lượng sinh trưởng cho nó, cho nên mới ngừng bành trướng.

Nghĩ thông suốt điểm này, trong lòng Trương Hạo liền có cách đối phó với Tức Nhưỡng.

Chương 83

Đã là cần nước mới sinh trưởng vô hạn được, vậy thì làm nó mất nước chắc chắn sẽ gây ra phá hoại.

Trương Hạo động ý niệm, thi triển một trong những năng lực có được sau khi dung hợp Hạn Bạt: Phát Quang Phát Nhiệt.

Cái tên nghe thì bình thường, có vẻ phổ thông, nhưng thực ra là một năng lực cực kỳ lợi hại.

Ánh sáng có thể khắc chế rất nhiều vật âm tà không nói, nhiệt tỏa ra cũng không phải nhiệt thường, nó có thể tăng nhiệt độ cực nhanh trong thời gian ngắn, thậm chí nung đỏ cả gạch thanh thạch, ít nhất cũng phải vài trăm đến cả nghìn độ. "A!" "Chuyện gì thế, mắt tôi không nhìn thấy gì nữa!" "Luồng bạch quang vừa rồi là gì vậy?" "Tôi không nhìn nhầm chứ, sao vừa rồi thấy bạch quang phát ra từ người Tiểu Cữu?" Trương Hạo thi triển Phát Quang Phát Nhiệt, cơ thể tỏa ra ánh sáng trắng chói mắt, nhóm Hạo Thiên Chân không có phòng hộ nhìn vào luồng sáng, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã mất thị giác tạm thời.

Đồng thời bọn họ cảm thấy nhiệt độ xung quanh tăng lên dữ dội, hang động vốn âm hàn trở nên nóng rực. "Xèo xèo xèo..." Khi nhiệt độ tăng cao, trên bề mặt Tức Nhưỡng bắt đầu bốc lên từng đợt sương trắng xèo xèo.

Đó là hơi nước hình thành sau khi nước sôi.

Lấy Trương Hạo làm trung tâm, trong phạm vi 40 mét, Tức Nhưỡng nhanh chóng mất nước, co rút lại, biến thành thứ nhăn nheo như da mặt bà lão.

Trương Hạo nhìn Tức Nhưỡng đang nhanh chóng mất nước, hài

lòng gật đầu.

Năng lực Phát Quang Phát Nhiệt vốn có phạm vi hiệu quả là 20 mét, sau khi huyết mạch Kỳ Lân thăng cấp thì phạm vi tác dụng cũng tăng theo, đạt đến 40 mét.

Tương lai khi huyết mạch Kỳ Lân không ngừng tiến hóa, phạm vi công kích cũng sẽ tăng lên, đến lúc đó dù phủ sóng cả hang động cũng dễ như trở bàn tay.

Trương Hạo giơ nắm đấm đập vào vách động, chỉ cần chạm nhẹ, vách động lập tức vỡ vụn, lộ ra một lỗ hổng lớn.

Tức Nhưỡng sau khi mất nước, bị thủng lỗ cũng không còn nhanh chóng tu sửa, lấp đầy như trước nữa.

Phá hoại là phá hoại luôn. "Đoán quả nhiên không sai, chỉ cần không có nước, Tức Nhưỡng chẳng có gì đáng sợ!" Sau khi thực nghiệm chứng thực việc làm mất nước có thể đối phó Tức Nhưỡng, Trương Hạo liền liên tục di chuyển trong hang.

Cậu đi đến đâu, lấy cậu làm trung tâm phạm vi 40 mét, Tức Nhưỡng đều sẽ vì mất nước mà mất đi tác dụng thần kỳ, từ đó biến thành bột phấn tiêu tán.

Nửa tiếng sau, Tức Nhưỡng vốn bao trùm cả hang động đã co lại chỉ còn bằng nắm tay người lớn.

Tức Nhưỡng lúc mới chui ra từ quả trứng to bằng quả bóng rổ, giờ mất nước triệt để chỉ còn cỡ nắm tay.

Vì mất nước, nó cũng mất đi hoạt tính, không còn sinh trưởng và bành trướng nữa.

Trương Hạo động ý niệm, ngừng kỹ năng Phát Quang Phát Nhiệt.

Cậu cầm Tức Nhưỡng trên tay, ra lệnh: "Hệ thống, dung hợp Tức

Nhưỡng." [Đinh!

Tiếp nhận chỉ lệnh, bắt đầu dung hợp.] Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vừa dứt, Tức Nhưỡng trong tay cậu trong nháy mắt hóa thành một khối chất lỏng bảy màu, sau đó chất lỏng lan ra biến thành một lớp màng mỏng bao bọc Trương Hạo bên trong.

Vô số phân tử cấu thành lớp màng như có sự sống, liều mạng chui vào cơ thể cậu, dung hợp với tế bào cơ thể. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 25.

Vật phẩm dung hợp: Tức Nhưỡng.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được đặc tính vật phẩm dung hợp: Vô Hạn Sinh Trưởng (bất kỳ bộ phận nào trên cơ thể đều có thể sinh trưởng vô hạn, phục nguyên).] "Hửm?

Vô Hạn Sinh Trưởng!" Trương Hạo chưa từng nghĩ có ngày mình lại có được năng lực thần kỳ như vậy.

Bất kỳ bộ phận nào của cơ thể đều có thể sinh trưởng vô hạn, phục nguyên, cái này còn khủng khiếp hơn cả đoạn chi trọng sinh (mọc lại chân tay).

Trong tự nhiên có một số sinh vật như thạch sùng, thằn lằn có khả năng mọc lại đuôi.

Nhưng cũng chỉ là mọc lại đuôi, nếu chặt chân hoặc cơ thể thì không có cách nào sống lại.

Còn năng lực Vô Hạn Sinh Trưởng có được từ việc dung hợp Tức Nhưỡng, bất luận bộ phận nào cũng có thể sinh trưởng vô hạn, phục nguyên.

Lúc này Trương Hạo thậm chí có xúc động muốn chặt chân tay để thử nghiệm.

Cậu kìm nén sự thôi thúc trong lòng, lấy ra một con dao găm rạch một vết thương lớn đáng sợ trên lòng bàn tay.

Dao găm vừa nhấc lên, máu tươi còn chưa kịp phun ra, vết thương đã lành lại với tốc độ mắt thường không nhìn kịp.

Khủng khiếp, năng lực Vô Hạn Sinh Trưởng này thực sự quá khủng khiếp.

Nó giống hệt như Tức Nhưỡng được cung cấp đủ nguồn nước vậy, năng lực phục hồi kinh người. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm đặc thù Tức Nhưỡng, tiến độ tiến hóa huyết mạch +1, tiến độ tiến hóa giai đoạn 1 (5/20).] Dung hợp một vật phẩm đặc thù, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân lại tăng thêm 1, chỉ cần dung hợp thêm 15 món vật phẩm đặc thù nữa là huyết mạch Kỳ Lân có thể tiến hóa lên giai đoạn 2, đến lúc đó tất cả thuộc tính sẽ lại tăng gấp đôi. "Hệ thống, mở giao diện thuộc tính." [Họ tên: Trương Hạo] [Tuổi: 18] [Huyết mạch: Huyết mạch Kỳ Lân giai đoạn 1 (tiến độ tiến hóa 5/20)] [Hệ thống: Hệ thống Vạn Vật Dung Hợp cấp 2 (15/20), sau khi tăng cấp sẽ mở khóa năng lực mới.] [Số lần dung hợp còn lại: 6] [Vật phẩm đã dung hợp: Kiến, Kim Cương Thạch, Kho, Máu Kỳ Lân...

Kho phế liệu lớn, Nội đan Xà mẫu Hắc Mao Xà, Cửu Đầu Na Già, Tức Nhưỡng.] [Năng lực nhận được: Sức mạnh gấp 1700 lần trọng lượng cơ thể, cơ thể cứng như kim cương, không gian trữ vật 50000 mét khối, huyết mạch Kỳ Lân... tốc độ ra quyền 1/250 giây, hô hấp dưới nước, bay lượn, phát quang phát nhiệt, vạn xà chi chủ, miễn dịch ảo ảnh, vô hạn sinh trưởng (bất kỳ bộ phận nào của cơ thể đều có thể sinh trưởng vô hạn, phục nguyên).] [Nhiệm vụ đang tiến hành: Nhiệm vụ ẩn, thu thập 3 con cá Xà Mi Đồng Ngư, hoàn thành nhiệm vụ thưởng 5 lần dung hợp: Tiến độ nhiệm vụ hiện tại 2/3.] Trương

Hạo nhìn kỹ giao diện thuộc tính, hiện tại còn lại 6 lần dung hợp.

Hệ thống Vạn Vật Dung Hợp chỉ cần dung hợp thêm 5 lần nữa là có thể tăng lên cấp 2, mở khóa năng lực mới.

Cậu rất mong chờ năng lực mới sắp mở khóa, không biết sẽ là gì.

Hệ thống Vạn Vật Dung Hợp hiện tại, khi dung hợp vật phẩm có đặc tính giống nhau thì năng lực cấp cao sẽ ghi đè lên cấp thấp.

Nếu mở khóa năng lực mới mà cho phép thuộc tính xếp chồng khi dung hợp vật phẩm cùng đặc tính thì tốt quá.

Như vậy khi dung hợp vật phẩm có thuộc tính năng lực tương đồng sẽ không bị lãng phí, hơn nữa còn có thể đột phá giới hạn, đạt được thuộc tính mạnh hơn. "Ái chà, chúng ta ra rồi!" "Chúng ta thoát khỏi Tức Nhưỡng rồi!" "Tức Nhưỡng đâu, sao Tức Nhưỡng biến mất rồi?" ...

Sau khi Trương Hạo ngừng phóng thích kỹ năng Phát Quang Phát Nhiệt, thị lực của nhóm Hạo Thiên Chân, Trương Kỳ Lân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp dần hồi phục, có thể nhìn thấy sự vật xung quanh.

Lúc này, bọn họ kinh ngạc phát hiện Tức Nhưỡng đã biến mất tăm, kéo theo mọi thứ trong hang động cũng biến mất.

Vốn tưởng sẽ bị Tức Nhưỡng hấp thụ, dung hợp, giờ đột nhiên phát hiện thoát chết trong gang tấc, trên mặt ai cũng không giấu nổi vẻ vui sướng.

Đợi đến khi hoàn hồn, bọn họ đột nhiên nhận ra điều gì đó, đồng loạt nhìn về phía Trương Hạo, đồng thanh nói: "Tiểu Cữu, là cậu cứu chúng tôi!" "Trương Hạo huynh đệ, là cậu cứu anh em!" "Lão đại, là cậu cứu chúng tôi!" "Tiểu Cữu, Tức Nhưỡng đi đâu rồi?" "Trương Hạo huynh đệ, cậu dùng thủ đoạn gì đối phó Tức Nhưỡng vậy?" "Lúc

nãy tôi thấy người cậu đột nhiên phát sáng mạnh, như thiên thần giáng trần ấy, rốt cuộc là sao thế?" ...

Mọi người sau khi phát hiện mình được cứu liền bắt đầu hồi tưởng lại sự việc vừa xảy ra, trong lòng nảy sinh không ít thắc mắc.

Trương Hạo cười chỉ tay lên đỉnh đầu: "Lại bị hố đen hút vào rồi, biến mất tăm." Dù sao chuyện vừa xảy ra cũng không ai nhìn thấy, cậu cứ đổ hết cho hố đen, đỡ tốn công giải thích.

Mọi người nghe vậy ngẩng đầu nhìn lên đỉnh, hố đen đã trở nên mờ nhạt, trông như sắp biến mất bất cứ lúc nào.

Nhìn cái dạng đó cũng không giống như còn có thể hút Tức Nhưỡng.

Nhưng bọn họ biết rõ Trương Hạo không muốn nói nhiều mới viện cái cớ đó, nên cũng không hỏi thêm. "Trương Hạo huynh đệ, lần này may nhờ có cậu giúp đỡ chúng tôi mới tìm được manh mối về sự biến dị của Thủy Tiêu thuận lợi như vậy.

Chương 84

Giờ tôi muốn thay đổi điều kiện đã hứa trước đó một chút, không giới hạn số lượng nữa, đồ trong kho nhà họ Dịch chỉ cần cậu vừa mắt thì cứ việc lấy tùy thích!" "Bảo vật tạm thời tính sau đi, cứ ghi nợ đó, đợi khi nào tôi cần sẽ tìm anh lấy." Trương Hạo đã vào kho nhà họ Dịch, vật phẩm đặc thù bên trong đã bị cậu lấy đi, còn lại toàn là đồ cổ bình thường, đối với cậu không có ý nghĩa gì lớn.

Chi bằng để Dịch Táp nợ ân tình, đợi sau này kho nhà họ Dịch nhập hàng mới rồi lại đi xem có vật phẩm đặc thù nào không.

Dịch Táp nghe vậy cảm động không thôi, trong mắt anh ta Trương Hạo đã coi anh ta là bạn bè thực sự.

Anh ta nắm chặt nắm đấm, trong lòng thầm thề sau này nhất định phải báo đáp Trương Hạo thật tốt.

Dịch Táp kiểm tra lại trong hang một lượt, không có phát hiện mới liền tuyên bố: "Được rồi, mộ Cao Miên Vương đã thám hiểm gần xong, các người cũng tìm được manh mối mong muốn rồi, mọi người nghỉ ngơi một chút rồi rút lui thôi." Cả nhóm nghỉ ngơi trong hang nửa tiếng, thể lực cơ bản hồi phục liền men theo đường cũ đi ra.

Cơ quan, cạm bẫy trên đường đã bị phá giải, đường về vô cùng thuận lợi.

Rất nhanh đã đến cửa hang chỗ cái cây lớn. "Khoan đã!" Dịch Táp vừa định nhấc chân bước ra khỏi cửa hang thì bị Trương Hạo lên tiếng ngăn lại. "Bên ngoài có người mai phục." Dịch Táp nghe vậy áp tai xuống đất, lắng nghe kỹ lưỡng.

Thời gian trôi qua, mày anh ta nhíu càng lúc càng chặt. "Trương Hạo huynh đệ, sao cậu biết có người mai phục, sao tôi chẳng cảm

nhận được gì cả?" Trương Hạo cười cười, cậu dùng định vị sóng âm thăm dò được.

Lúc này bên ngoài hốc cây có một đội ngũ mấy chục người đang mai phục, rõ ràng là nhắm vào bọn họ.

Những người đó ẩn nấp cực kỳ kín đáo, tất cả đều nín thở, ngay cả nhịp tim cũng trở nên chậm chạp.

Nếu không có năng lực định vị sóng âm, cậu cũng không phát hiện ra sự tồn tại của đám người này. "Bọn họ chắc là dùng công pháp đặc thù nín thở, nhịp tim cũng rất chậm, anh không phát hiện ra cũng bình thường." "Đinh Trường Thịnh!" Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp đồng thanh nói. "Những người đó chắc là dùng Thủy Phật Tọa, vừa nín thở đồng thời có thể giảm nhịp tim, là một trong những tuyệt kỹ của Thủy Tiêu ba họ (Tam tính Thủy Tiêu).

Đinh Trường Thịnh luôn tìm cách ngăn cản chúng ta điều tra chân tướng về Thủy Tiêu, người bên ngoài chắc chắn là do ông ta phái tới." "Mỗi người bọn họ trong tay đều có súng, xem ra kẻ đến không thiện." "Đinh Ngọc Vũ Điệp, cô chẳng phải cũng là người nhà họ Đinh sao, chẳng lẽ ông ta còn muốn giết cả cô à?" Bàn Tử nghi hoặc hỏi. "Trước đây tôi không biết lai lịch của Thủy Tiêu ba họ thì có lẽ ông ta sẽ không làm gì tôi, hiện tại tôi đã biết lai lịch, ông ta vì ngăn cản chúng tôi nói ra chân tướng chắc chắn sẽ không do dự giết tôi đâu." "Đã vậy thì dễ xử, lát nữa Bàn gia sẽ không nương tay." "Bàn Tử, bớt chém gió đi, bọn họ trong tay đều có súng, mấy người chúng ta đi ra chẳng phải nộp mạng sao, làm gì có cách đối phó bọn họ!" Bàn Tử cười "hề hề" hai tiếng rồi lấy từ trong ba lô ra một bó thuốc nổ. "Vãi chưởng, Bàn Tử ông có thứ này mà lúc trước Tức Nhưỡng bao vây chúng ta sao ông không lôi ra!" "Bó thuốc nổ này là loại tăng cường, nổ sập hang động thì chúng ta chẳng phải bị chôn sống à, giờ ra ngoài rồi thì không còn lo lắng nữa." Mọi người nghe vậy vẻ mặt

bất lực, cũng không biết nói gì cho phải. "Bàn Tử, cất đồ đi, chúng ta có cách tốt hơn đối phó bọn họ." "Là cách gì?" Tất cả mọi người đều nhìn về phía Trương Hạo, tò mò xem cậu có cách gì ứng phó với mai phục bên ngoài.

Trương Hạo cười bí hiểm không nói ra suy nghĩ của mình.

Cậu dung hợp nội đan Xà Mẫu Hắc Mao Xà xong thì có thể thao túng loài rắn, trong hốc cây có không ít trăn khổng lồ làm thức ăn cho Cửu Đầu Xà Bách.

Dùng đám trăn này đối phó với đám người mai phục bên ngoài thì chẳng tốn chút sức nào.

Trương Hạo động ý niệm, bụi cỏ bốn phía liền phát ra rung động kịch liệt.

Chỉ thấy mười mấy con trăn dài cả chục mét nhanh chóng tụ tập quanh người cậu rồi trườn ra phía ngoài động.

Mọi người nhìn từng con trăn trườn qua người mình, dù đám trăn coi bọn họ như không thấy nhưng vẫn sợ thót tim. "Đám trăn khổng lồ này chẳng lẽ là?" "Chúng chính là cách mà Tiểu Cữu nói?" "Chẳng lẽ đám trăn bị lão đại thao túng mới trườn ra ngoài, không tấn công chúng ta?" Đinh Ngọc Vũ Điệp cũng không biết tại sao trong lòng lại đột nhiên nảy sinh suy nghĩ như vậy.

Chỉ là mười mấy con trăn nhìn thế nào cũng giống như có người thao túng phía sau, nếu không thì không thể nào không tấn công bọn họ.

Mà trong nhóm người này cũng chỉ có Trương Hạo có bản lĩnh như vậy.

Còn về cái cớ Trương Hạo nói vì trên người có khí tức Xà Mẫu Hắc Mao Xà nên mới không bị tấn công thì cô ta không tin. ...

Đinh Khí dẫn một đội nhân mã mai phục bên ngoài hốc cây, đợi Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp ra là bắt gọn hai người.

Bọn họ mai phục bên ngoài cả buổi, ngay khi trời sắp tối, trong hốc cây đột nhiên có động tĩnh. "Tất cả chú ý, bọn chúng sắp ra rồi.

Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp thì bắt sống đem về cho Chưởng sự xử trí, những kẻ khác giết không tha!" "Rõ!" Thuộc hạ của gã đáp một tiếng rồi lập tức tung hết bản lĩnh ẩn nấp kỹ càng.

Ngay khi bọn họ đang đợi chờ, chỉ thấy mười mấy con trăn khổng lồ từ trong hốc cây nối đuôi nhau chui ra.

Người nhà họ Đinh nhìn thấy thân hình to lớn của lũ trăn liền toát mồ hôi lạnh.

Trăn khổng lồ cỡ này một con đã đủ dọa người, giờ xuất hiện cùng lúc mười mấy con, bọn họ sợ đến mức không dám thở mạnh.

Bọn họ trân trân nhìn lũ trăn trườn ra từ hốc cây nhưng lại không dám cử động, sợ động tĩnh bất ngờ sẽ đánh rắn động cỏ.

Đúng lúc này, bọn họ kinh hoàng phát hiện lũ trăn kia thế mà lại lao thẳng về phía mình.

Người nhà họ Đinh còn chưa kịp phản ứng đã thấy bên cạnh xuất hiện thêm từng con trăn dài cả chục mét.

Trăn khổng lồ há miệng, lưỡi cuốn một cái là nuốt chửng một người vào bụng.

Mười mấy con trăn đồng thời phát động tấn công, mấy chục người mai phục trong nháy mắt đã mất đi một phần nhỏ, và số lượng vẫn đang giảm nhanh.

Thủ lĩnh Đinh Khí nhìn thấy thuộc hạ của mình từng người một bị trăn nuốt vào bụng, sắc mặt thoắt cái trắng bệch. "Đám trăn này thành

tinh rồi hay sao, sao bọn chúng tìm chuẩn xác vị trí mai phục của từng người chúng ta thế!" "Đoàng đoàng đoàng..." Đối mặt với sự tập kích của lũ trăn, Đinh Khí và đồng bọn cũng chẳng màng đến chuyện lộ vị trí, giơ súng lên nhằm vào lũ trăn bắn xối xả.

Lớp vảy trên người trăn khổng lồ như áo giáp, đạn bắn vào người chúng căn bản không xuyên thủng nổi, không gây thương tổn gì cho chúng, ngược lại còn chọc giận lũ trăn. "Xì..." Một con trăn đang tấn công thuộc hạ bị Đinh Khí cầm súng quét trúng, nó lao xuống nuốt chửng người trước mặt, rồi quay đầu rắn nhanh chóng trườn về phía Đinh Khí.

Đinh Khí thấy súng không có tác dụng, trực tiếp vứt súng thay bằng một con dao găm.

Gã không những không chạy mà còn lao thẳng về phía con trăn.

Khi con trăn ngóc đầu lao xuống, gã nhảy vọt lên đáp thẳng lên đầu con trăn, rồi giơ dao găm nhắm vào mắt con trăn đâm mạnh. "Xì..." Con trăn đau đớn giãy giụa kịch liệt, nó liên tục quất đuôi, quật mạnh xuống đất từng cái một.

Mặt đất rung chuyển dữ dội như động đất, ngay cả nhóm Trương Hạo đang đứng ở cửa hang nhìn cảnh này cũng cảm nhận rõ ràng. "Tên này cũng là một kẻ tàn nhẫn đấy." Bàn Tử thấy biểu hiện của Đinh Khí thì cảm thán một câu. "Gã là người đứng đầu dưới trướng Thủy Tiêu nhà họ Đinh, có điều vì vấn đề thiên phú nên không đủ tư cách trở thành Thủy Tiêu." "Vấn đề lớn nhất của con người gã là ngu trung, cái gì cũng nghe Đinh Trường Thịnh." "Mau nhìn kìa, Cửu Đầu Xà Bách!" Hạo Thiên Chân đột nhiên chỉ tay vào bụi cỏ hô lên.

Không biết từ lúc nào trong bụi cỏ xuất hiện rất nhiều dây leo như xúc tu, chúng nhanh chóng di chuyển về phía Đinh Khí.

Đinh Khí phát hiện vảy trăn cứng rắn nên đổi chiến thuật, ra tay từ

mắt nó.

Sau hai nhát đâm mù mắt trăn, gã trực tiếp thọc tay vào hốc mắt con trăn, bám chặt để không bị hất văng.

Tay kia cầm dao găm đâm vào từ hốc mắt khuấy đảo, gây sát thương từ bên trong. "Xì..." Con trăn liều mạng giãy giụa muốn hất người trên đầu xuống, nhưng nại hà đối phương như thuốc cao dán chặt lên đó, làm sao cũng không hất đi được.

Chương 85

Đột nhiên con trăn như gặp phải thứ gì đó khủng khiếp, nó không giãy giụa nữa mà liều mạng bỏ chạy ra ngoài rừng cây.

Đinh Khí còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã thấy một dây leo to bằng cột điện, như xúc tu trườn về phía mình.

Gã vừa định buông con trăn nhảy xuống né tránh, dây leo đã cuốn lấy gã một vòng, trong nháy mắt trói gã chặt cứng không thể cử động.

Lúc này gã mới phát hiện, những con trăn xung quanh và cả những thuộc hạ còn sống sót của gã, lúc này đã bị những dây leo như vậy cuốn lấy toàn bộ.

Gã bộc phát toàn bộ sức lực hai tay, hy vọng thoát khỏi trói buộc để chạy trốn.

Nhưng dù gã dùng hết sức bình sinh dây leo vẫn không nhúc nhích.

Nhìn lại những con trăn bị cuốn lên xung quanh, dù giãy giụa thế nào cũng vô dụng.

Khoảnh khắc này gã rơi vào tuyệt vọng, những con trăn sức mạnh vô song kia còn không thoát nổi sự trói buộc của dây leo, đám người bọn gã thì đừng hòng.

Nhóm Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Trương Kỳ Lân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp đứng ở cửa hốc cây nhìn mọi chuyện diễn ra từ xa.

Bàn Tử nhìn Đinh Ngọc Vũ Điệp cảm thán: "Cô rốt cuộc có phải người nhà họ Đinh không thế, sao lại phái nhiều người đến đối phó cô vậy." Đinh Ngọc Vũ Điệp cười khổ: "Tuy tôi là Thủy Tiêu nhà họ Đinh, nhưng người quản sự là Đinh Trường Thịnh, lão già đó luôn

nghiên cứu cách biến bản thân thành Thủy Tiêu, lão tự nhiên không hy vọng tôi và Táp Táp điều tra ra chân tướng." "Lần này may nhờ lão đại, nếu không tôi và Táp Táp chỉ có nước chết." "Bộp!" "Bộp!" "Bộp!"...

Đúng lúc này, mấy sợi dây leo đi ngang qua gần chỗ Trương Hạo đột nhiên nới lỏng, ném những thứ đang cuốn xuống đất, sau đó mặc kệ mọi thứ vòng qua Trương Hạo rút về rừng rậm.

Thoáng cái trước mặt Trương Hạo xuất hiện thêm mấy con trăn khổng lồ và một đám người nhà họ Đinh.

Trăn thì đều còn sống, người nhà họ Đinh đa số đã tắt thở, hai ba kẻ còn thoi thóp cũng đã sớm sợ đến ngây người.

Đinh Khí giãy giụa bò ra từ đống xác chết, vẻ mặt sợ hãi nhìn Trương Hạo.

Trương Hạo đã dung hợp Thiên Tinh Thạch, có tác dụng khắc chế Cửu Đầu Xà Bách, thế nên bọn chúng khi đi qua gần đây mới vứt lại con mồi bỏ chạy.

Trong mắt Đinh Khí thì là Trương Hạo thao túng Cửu Đầu Xà Bách bắt bọn họ đưa đến trước mặt.

Không những thế gã còn phát hiện đám trăn hung mãnh kia cứ như thú cưng ngoan ngoãn thần phục trước mặt Trương Hạo.

Gã nghĩ mãi không thông, trên đời lại có người lợi hại như vậy.

Không chỉ có thể sai khiến quái vật như Cửu Đầu Xà Bách làm việc cho mình, còn có thể tùy ý thao túng trăn khổng lồ. "Mày, mày, mày rốt cuộc là ai, bắt tao đến đây rốt cuộc là vì cái gì!" Trương Hạo mỉm cười, hoàn toàn không thèm để ý đến gã, động ý niệm một cái, con trăn bên cạnh liền tấn công Đinh Khí.

Nó há cái miệng đỏ lòm nuốt chửng gã trong một miếng.

Hai tên người nhà họ Đinh vừa bò ra từ đống xác chết thấy cảnh này sợ đến vãi cả ra quần, quỳ sụp xuống trước mặt Trương Hạo: "Cầu xin cậu, đừng giết chúng tôi, chúng tôi cũng là bị ép buộc, chỉ cần không giết chúng tôi, chúng tôi có thể nói cho cậu bí mật của Đinh Trường Thịnh." "Lão đại." Đinh Ngọc Vũ Điệp muốn nói lại thôi, Trương Hạo hiểu ý cô ta.

Cô ta cùng Dịch Táp điều tra chân tướng Thủy Tiêu biến dị, hiện tại mới chỉ tra rõ lai lịch Thủy Tiêu, tổ tiên là Đại tế tư của Đế quốc Cao Miên và hai đồ đệ.

Nhưng tại sao Thủy Tiêu lại biến dị thì vẫn chưa tra rõ.

Bí mật của Đinh Trường Thịnh trong miệng người nhà họ Đinh có lẽ liên quan đến chuyện Thủy Tiêu biến dị.

Cô ta muốn cậu tạm thời tha cho hai tên người nhà họ Đinh còn sống này.

Trương Hạo gật đầu. "Cảm ơn lão đại." Đinh Ngọc Vũ Điệp đáp một tiếng rồi bước lên thẩm vấn: "Đinh Trường Thịnh có bí mật gì, chỉ cần nói ra tôi có thể đảm bảo tôi không giết các người." "Đinh Trường Thịnh không biết từ đâu có được một mảnh gọi là Hồng Thoan Tĩnh Thủy Thiên Quy Giáp, bên trên ghi chép chi tiết lai lịch Thủy Tiêu ba họ và cách để một người bình thường biến thành Thủy Tiêu.

Ông ta vẫn luôn chuẩn bị để biến thành Thủy Tiêu, nhưng sự điều tra của các người sẽ phá hoại kế hoạch của ông ta, đây cũng là nguyên nhân ông ta bảo chúng tôi đến phục kích các người." "Ngoài cái này ra còn gì tôi không biết nữa không?" "Hết rồi.

Không còn nữa, tôi biết gì nói nấy rồi, các người tha cho chúng tôi đi!" Người nhà họ Đinh liên tục dập đầu cầu xin, trán chảy máu ròng ròng cũng mặc kệ, không ngừng cầu xin tha mạng. "Yên tâm, tôi nói

được làm được, tôi sẽ không ra tay với các người." Hai kẻ cầu xin nghe vậy vẻ mặt mừng rỡ, vội vàng bò dậy từ mặt đất chuẩn bị chạy trốn.

Vừa đứng lên thì có một mùi tanh tưởi xộc vào mũi.

Ngẩng đầu nhìn, liền thấy con trăn há cái miệng đỏ lòm lao tới. "Nói là tha cho chúng tôi mà, cậu không giữ chữ tín!" Hai người lời còn chưa dứt đã bị trăn nuốt chửng.

Trương Hạo cười cười, Đinh Ngọc Vũ Điệp nhận lời tha cho bọn họ, chứ cậu đâu có nhận lời.

Đám người này tuy nói là đến đối phó Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp, nhưng nếu hôm nay cậu không có thực lực hiện tại, bọn họ chắc chắn sẽ không do dự giết cả cậu luôn.

Các người đều muốn giết tôi, tôi còn giữ chữ tín cái khỉ gì với các người. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ thành công thám hiểm mộ Cao Miên Vương, thưởng 5 lần dung hợp.

Tại khu vực bên ngoài cổ mộ đánh giết 46 kẻ địch, thưởng 5 lần dung hợp.

Tổng cộng nhận được 10 lần dung hợp.] "Hửm?" Trương Hạo vừa rồi còn đang thắc mắc, từ mộ Cao Miên Vương đi ra mà tiếng nhắc nhở của hệ thống mãi không xuất hiện.

Còn tưởng thám hiểm cổ mộ bên ngoài Đại Việt quốc sẽ không có thưởng, xem ra là mình nghĩ nhiều rồi.

Mộ Cao Miên Vương tuy kinh hiểm, nhưng bất luận là trình độ xây dựng hay thiết kế cơ quan cạm bẫy đều kém xa cổ mộ Đại Việt quốc.

Đây cũng là biểu hiện của quốc lực, Đế quốc Cao Miên tuy xưng bá cả vùng Đông Nam Á, nhưng trước mặt Đại Việt quốc thì chẳng là cái đinh gì.

Cho nên sau khi hoàn thành thám hiểm phần thưởng số lần hơi ít cũng có thể hiểu được.

May mà có đám người nhà họ Đinh xuất hiện tặng đầu người cho mình, mới kiếm thêm được 5 lần dung hợp.

Xem ra không chỉ đánh giết kẻ địch trong cổ mộ mới được thưởng thêm số lần dung hợp, đánh giết ở bên ngoài cổ mộ cũng có thưởng, chỉ là không nhiều bằng đánh giết trong cổ mộ.

Trong cổ mộ đánh giết một kẻ địch thưởng 1 lần dung hợp, bên ngoài cổ mộ chắc phải đánh giết 10 kẻ địch mới thưởng 1 lần.

Nghĩ đến đây Trương Hạo hối hận không thôi, biết sớm đã dụ đám người nhà họ Đinh vào trong cổ mộ rồi mới giết, lãng phí mất cơ hội tốt.

Đột nhiên, cậu nghĩ đến điều gì đó, quay người nhìn Đinh Ngọc Vũ Điệp lộ ra vẻ mặt khó diễn tả.

Người nhà họ Đinh vậy mà vẫn luôn ngăn cản Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp điều tra chân tướng Thủy Tiêu biến dị.

Hiện tại đã để bọn họ điều tra đến nguồn gốc Thủy Tiêu ba họ, vậy Đinh Trường Thịnh chắc chắn sẽ tiếp tục phái người truy sát.

Nói cách khác chỉ cần giúp bọn họ điều tra chân tướng Thủy Tiêu biến dị, về sau cơ hội như thế này sẽ không thiếu.

Đến lúc đó thiết kế trước dụ người vào cổ mộ, số lần dung hợp chẳng phải dễ như trở bàn tay sao. "Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp, hai người tiếp theo có dự định gì?" "Chúng tôi chuẩn bị tiếp tục điều tra chân tướng Thủy Tiêu biến dị, chuyện này phải khẩn trương, thời

gian của tôi không còn nhiều nữa." "Ừm, nếu có chỗ cần giúp đỡ cứ việc mở lời." "Cảm ơn cậu." "Lão đại, cậu tốt quá, có sự giúp đỡ của cậu Táp Táp chắc chắn sẽ không sao đâu." Trương Hạo cười cười, cậu cũng không phải người tốt bụng gì cho cam.

Sở dĩ giúp Dịch Táp là vì chân tướng Thủy Tiêu biến dị hẳn là có liên quan đến những vị Thần chiếm cứ thân xác người khác để vĩnh sinh kia.

Những vị Thần đó là kẻ địch tiềm tàng của cậu.

Trước khi kẻ địch phát hiện ra mình thì thăm dò lai lịch của chúng cũng là tốt cho bản thân.

Thêm nữa giúp đỡ anh ta đồng thời mình cũng nhận được lợi ích, chính là số lần dung hợp hệ thống thưởng cho.

Chương 86

Đương nhiên còn một nguyên nhân nữa là Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp đều là người hiểu chuyện, biết ơn báo đáp.

Những người như vậy đáng giúp.

Chứ nếu bọn họ là kẻ vô ơn bạc nghĩa, dù giúp họ có được nhiều lợi ích đến mấy, Trương Hạo cũng sẽ không thèm liếc mắt lấy một cái.

Chuyện ở mộ Cao Miên Vương đã xong, mọi người nghỉ ngơi một chút rồi định rời khỏi nước Giản (Campuchia) đi đến trang viên Đông Nam Á của nhà họ Dịch nghỉ ngơi hai ngày rồi tính tiếp.

Vừa từ trong rừng mưa đi ra, về đến thành phố, điện thoại của tất cả mọi người đều reo liên hồi.

Trương Hạo lấy điện thoại ra xem, Phan Tử gửi cho cậu cả trăm tin nhắn, còn có cả trăm cuộc gọi nhỡ. "Đinh linh linh..." Lúc này, điện thoại của Hạo Thiên Chân reo lên.

Cậu ta nhìn thấy là Phan Tử gọi liền lập tức bắt máy. "Tiểu Tam Gia, cuối cùng cậu cũng nghe máy rồi, điện thoại của cậu và Tiểu Hạo đều không gọi được, tin nhắn cũng không trả lời, tôi chỉ còn cách gọi luân phiên cho hai người." "Chúng tôi đều không sao, chỉ là trong núi không có sóng, anh có việc gì không mà gấp thế?" "Các cậu không phải đi tìm Tam Gia sao, tình báo nhà họ Ngô báo hôm qua Tam Gia xuất hiện ở Miến Quốc (Myanmar), nhưng tình hình của ngài ấy có vẻ không ổn lắm, hình như bị quân phiệt địa phương hiếp đáp bắt đi rồi." "Cái gì, vậy anh còn tin tức cụ thể gì không?" "Không còn nữa, tôi còn nhiệm vụ khác Tam Gia sắp xếp, tạm thời không thoát thân được, chỉ có thể gọi điện cầu cứu cậu và Tiểu Hạo." "Tôi hiểu rồi, tôi với Tiểu

Cữu sẽ qua cứu Tam Thúc!" Hạo Thiên Chân cúp điện thoại rồi kể lại đầu đuôi sự việc cho Trương Hạo.

Trương Hạo mới không tin người giảo hoạt như Ngô Tam Thúc lại có thể bị tiểu quân phiệt Đông Nam Á hiếp đáp.

Ông ta làm vậy e là muốn dẫn cậu và Hạo Thiên Chân sang Miến Quốc, còn về việc Ngô Tam Thúc làm vậy có mục đích gì, chỉ có đi rồi mới biết.

Trương Hạo lập tức quyết định đổi lộ trình, cùng Hạo Thiên Chân đi sang nước Miến Quốc bên cạnh.

Còn về phía Dịch Táp thì đành tạm gác lại, để anh ta và Đinh Ngọc Vũ Điệp tự điều tra, đợi cậu xong việc bên này sẽ hội họp với bọn họ.

Thế là bốn người Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Trương Kỳ Lân, Bàn Tử về đến thành phố thì chia tay với hai người Dịch Táp, bắt xe khách đi Miến Quốc. ...

Hai ngày sau, tại một quán đồ nướng bên bờ sông nhỏ ở khu nội thành cũ của thủ đô Miến Quốc.

Bốn người Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Trương Kỳ Lân, Bàn Tử vừa ăn đồ nướng vừa uống bia. "Thịt cá sấu này cũng chẳng ra sao, vừa dai vừa cứng, vẫn là thịt trăn ngon hơn." "Thịt thằn lằn cũng được đấy, vừa mềm vừa thơm." "Thiên Chân, cậu ăn nhiều vào." "Tiểu Ca, anh cũng ăn đi!" ...

Bốn người ngồi xe khách hai ngày vừa buồn ngủ vừa đói, ăn uống no say xong vội vàng tìm khách sạn gần đó, vào phòng lăn ra ngủ.

Đợi đến khi tỉnh lại đã là trưa hôm sau.

Mấy người rửa mặt qua loa rồi xuống lầu ăn cơm, vừa đến sảnh khách sạn đã có một mỹ nữ tóc dài, dáng người cao ráo bước tới chào hỏi. "Thiên Chân, đúng là cậu rồi!" Hạo Thiên Chân thoạt đầu ngẩn ra

một chút, đợi nhìn rõ mặt cô gái thì vui mừng nói: "Tú Tú, sao em cũng đến Miến Quốc?" "Bên này gần đây có một buổi đấu giá nhỏ, trong buổi đấu giá có món đồ em nhắm trúng, nên qua đây thử vận may." Tú Tú lúc này chú ý đến những người đi cùng Hạo Thiên Chân, hỏi: "Mấy vị này là?" "Đây là Tiểu Cữu của anh, còn có Bàn Tử, vị không thích nói chuyện kia là Tiểu Ca." Tú Tú nghe vậy gật đầu, nhiệt tình chào hỏi mọi người: "Tiểu Cữu, Tiểu Ca, Bàn Tử chào mọi người, em là bạn nối khố của Thiên Chân, Tú Tú." "Ừm." Trương Hạo mỉm cười gật đầu đáp lại.

Vị tiểu thư nhà họ Hoắc này cũng đến rồi, xem ra đồ trong buổi đấu giá không tầm thường.

Nhà họ Hoắc cũng là một trong Cửu Môn, tích lũy cũng chẳng kém nhà họ Ngô, nếu không thì còn thứ gì đáng để Hoắc gia tiểu thư chạy một chuyến sang Miến Quốc chứ.

Trương Hạo lờ mờ cảm thấy món đồ mà Tú Tú nhắm trúng có lẽ chính là mục đích Ngô Tam Thúc dẫn cậu và Hạo Thiên Chân đến Miến Quốc. "Đấu giá hội tôi cũng khá hứng thú, không biết trong đó có đồ tốt gì không?" "Tiểu Cữu, nếu anh hứng thú lát nữa em bảo người mang danh sách đấu giá đến phòng anh, ưng ý cái gì thì đi cùng bọn em đến buổi đấu giá." "Được." Trương Hạo cũng không khách sáo với cô, trực tiếp nói số phòng cho cô biết.

Khi Trương Hạo cùng Tú Tú đang trò chuyện, trước cửa khách sạn đột nhiên xuất hiện một người đàn ông trung niên mặc áo gió.

Ông ta tay xách một chiếc vali da, vội vàng rời khỏi khách sạn.

Miến Điện nằm ở vùng nhiệt đới, quanh năm nóng bức khó chịu, chẳng ai lại ăn mặc như vậy.

Hành động của ông ta lập tức thu hút sự chú ý của mọi người. "Mấy cậu nhìn gã kia xem, nếu thật sự muốn ẩn giấu hành tung thì

cách ăn mặc đó chẳng phải là 'lạy ông tôi ở bụi này' sao!" Bàn Tử chỉ vào người đàn ông trung niên ở cửa, cười nói.

Trương Hạo mỉm cười: "Có khi ông ta cố tình muốn thu hút sự chú ý đấy, đi, chúng ta đi theo xem sao." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử ngẩn ra, không hiểu Trương Hạo có ý gì, một người lạ thì có gì đáng xem chứ.

Trương Hạo cười bảo: "Mấy người nhìn kỹ lại xem đó rốt cuộc là ai!" Hạo Thiên Chân nghe vậy liền chăm chú nhìn người đàn ông ở cửa khách sạn thêm vài lần, bỗng nhiên cảm thấy dáng người ông ta rất quen thuộc.

Cậu não bổ hình ảnh người đàn ông trung niên đó khi bỏ kính râm ra, lập tức một gương mặt quen đến không thể quen hơn hiện lên trong đầu. "Tam Thúc, là Tam Thúc!" Nhận ra người đàn ông trung niên cải trang chính là Ngô Tam Thúc, Hạo Thiên Chân ba chân bốn cẳng đuổi theo.

Trương Hạo và Bàn Tử cũng bám sát phía sau.

Ngô Tam Thúc thấy đám Hạo Thiên Chân và Trương Hạo đuổi tới liền xoay người ra khỏi khách sạn, sau đó leo lên một chiếc taxi.

Hạo Thiên Chân đuổi theo chặn một chiếc taxi khác ngồi vào, đợi Trương Hạo, Bàn Tử và Trương Kỳ Lân lên xe xong liền bảo tài xế: "Nhanh lên, bám theo chiếc xe phía trước!" "What?" Tài xế nghệch mặt ra, không hiểu Hạo Thiên Chân đang nói cái gì.

Bàn Tử vội vàng rút ra một tờ tiền đô ném cho tài xế, rồi ra hiệu tay: "Mau bám theo cái xe kia!" "OK, OK!" Tài xế nhận được tiền lập tức ra dấu OK, rồi đạp mạnh chân ga phóng đi. "Có tiền mua tiên cũng được, ra ngoài vẫn là Bàn gia đây lợi hại nhất!" "Đã là lúc nào rồi, Bàn Tử anh đừng có nhảm nữa." Hạo Thiên Chân sốt ruột không thôi, sợ bị mất dấu.

Trương Hạo thì không sao cả, cậu biết rõ Ngô Tam Thúc dẫn họ đến Miến Điện, giờ lại đột nhiên xuất hiện, chắc chắn là muốn dẫn họ đến nơi nào đó.

Cho nên dù tài xế lái nhanh hay chậm cũng sẽ không bị lạc đâu.

Nửa giờ sau, chiếc taxi chở Ngô Tam Thúc dừng lại trước cửa một căn biệt thự ba tầng ngoại ô, ông ta xuống xe đi vào trong.

Đám người Trương Hạo cũng xuống xe bám theo sát nút.

Vừa đi tới cửa đã bị bảo vệ chặn lại: "Bảo tàng tư nhân không mở cửa cho người ngoài, vui lòng xuất trình thư mời." "Tiểu Cữu, chúng ta kiếm đâu ra thư mời bây giờ!" "Biết sớm ở đây cần thư mời thì đã làm giả một cái rồi, giờ bảo chúng ta đi đâu tìm." Lúc này, Trương Kỳ Lân ngẩng đầu nhìn lên lầu.

Chỉ thấy trên lầu cũng có lính canh, không chỉ vậy, khắp nơi trong biệt thự đều có bảo vệ cầm súng.

Mức độ an ninh thế này, chơi cứng chắc chắn không xong.

Có chút thời gian đối phó với bảo vệ thì Ngô Tam Thúc đã biến mất tăm rồi.

Ngay khi mọi người đang không biết làm sao, chỉ thấy trong mắt Trương Hạo bắn ra hai luồng lục quang.

Bảo vệ ở cửa vừa nhìn thấy ánh sáng xanh lục, mắt liền đờ đẫn như mất hồn.

Họ khom lưng cúi người làm động tác mời đối với mấy người Trương Hạo. "Mời vài vị quý khách vào trong." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đều ngơ ngác, không hiểu sao thái độ hai tên bảo vệ này lại đột ngột thay đổi lớn như vậy.

Rõ ràng cần thư mời mới được vào bảo tàng, thế mà họ lại cho

vào, thái độ còn rất cung kính.

Chỉ có Trương Kỳ Lân chú ý tới việc mắt Trương Hạo vừa lóe lên ánh xanh thì thái độ bảo vệ mới thay đổi.

Anh đoán được biến cố này chắc chắn có liên quan đến Trương Hạo. "Được rồi, còn đứng ngẩn ra đó làm gì, mau vào thôi!" "Ừ." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đáp một tiếng rồi đi theo sau Trương Hạo vào trong bảo tàng.

Trương Kỳ Lân lẳng lặng đi phía sau, ánh mắt nhìn Trương Hạo đầy suy tư.

Trương Hạo cảm giác có người nhìn mình, quay đầu lại thấy là Trương Kỳ Lân, lập tức hiểu ra việc sử dụng ảo thuật vừa rồi đã bị anh ta phát hiện.

Năm xưa khi thám hiểm Lỗ Vương Cung, cậu đã móc được hai viên ngọc nhãn từ hốc mắt của cái xác hồ ly mắt xanh (Thanh Nhãn Hồ Thi).

Chương 87

Sau khi dung hợp thì nhận được năng lực ảo thuật, không chỉ có thể khiến người ta rơi vào ảo cảnh mà còn có thể xóa bỏ một phần ký ức.

Vừa rồi là lần đầu tiên Trương Hạo sử dụng, hiệu quả không tệ.

Nhờ đó mới giúp họ thuận lợi vào được bảo tàng.

Quá trình nhóm Trương Hạo tiến vào bảo tàng đã bị một người trong căn phòng ở tầng hai thu hết vào đáy mắt.

Khi hắn thấy mấy người Trương Hạo không có thư mời mà vẫn được bảo vệ mời vào, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Hắn ra lệnh cho thủ hạ bên cạnh: "Đi, xem xem vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì." "Vâng, BOSS!" Tên thủ hạ rời đi không lâu sau liền quay lại phòng báo cáo tình hình: "BOSS, hai tên bảo vệ kia hoàn toàn không nhớ chuyện vừa rồi, hơn nữa tôi đã kiểm tra, bọn họ không nói dối." "Ừ, đi theo dõi mấy người đó, xem bọn họ rốt cuộc muốn làm gì, tạm thời đừng đánh rắn động cỏ." ...

Nhóm Trương Hạo sau khi vào bảo tàng, nhìn thấy các món đồ sưu tầm bên trong thì kinh ngạc không thôi.

Các cổ vật ở đây cư nhiên đều xuất xứ từ Đại Việt, hơn nữa phẩm tướng đều không tệ, niên đại còn lâu đời, mỗi một món đều là tinh phẩm.

Bất kỳ món nào trong số này mang ra ngoài đều là vô giá chi bảo.

Nếu là ở bảo tàng trong nước mà thấy những thứ này thì chẳng có gì lạ, nhưng đây là ở Miến Điện, một tiểu quốc lạc hậu nghèo nàn.

Ở một quốc gia như vậy mà xuất hiện nhiều trân phẩm Đại Việt

thế này, chỉ có một khả năng: những thứ này là đồ buôn lậu. **[Đinh!

Phát hiện vật phẩm đặc thù: Hiên Viên Ma Kính Thạch.]** **[Đinh!

Phát hiện vật phẩm đặc thù: Hoàng Lương Mộng Chẩm.]** **[Đinh!

Phát hiện vật phẩm đặc thù: Dược Vương Đỉnh.]** "Hả?" Vừa vào bảo tàng không lâu, tiếng nhắc nhở của Hệ thống liên tục vang lên trong đầu Trương Hạo.

Trong cái bảo tàng tư nhân này vậy mà xuất hiện liền ba món vật phẩm đặc thù.

Dịch gia với tư cách là một trong ba gia tộc Tam Tính Thủy Tiêu, tích lũy ngàn năm trong kho báu cũng chỉ có một món vật phẩm đặc thù.

Mà cái bảo tàng tọa lạc ở tiểu quốc biên thùy này lại có tới ba món.

Có thể thấy thực lực của chủ nhân bảo tàng này không thể coi thường.

Cũng không biết là kẻ nào lại chọn xây dựng một bảo tàng như vậy ở cái quốc gia chiến loạn liên miên này.

Muốn biết mục đích Ngô Tam Thúc dẫn họ đến đây, có lẽ có thể bắt đầu từ chủ nhân của bảo tàng.

Khi Trương Hạo đang suy tư, bên tai truyền đến tiếng chửi mắng đầy nghĩa khí của Hạo Thiên Chân. "Bọn họ đem những trân bảo này bày bừa bãi bên ngoài cho người ta tham quan, không có bất kỳ biện pháp bảo vệ nào, đúng là phí phạm của trời!

Văn vật một khi hư hại, sau này sẽ vĩnh viễn không còn được nhìn

thấy nữa.

Quả nhiên không phải đồ nhà mình thì không biết quý trọng!" "Cậu nói những thứ này thì có liên quan gì tới tôi, tôi chỉ quan tâm chuyện lúc tôi còn sống, chuyện sau khi chết đối với tôi chẳng có ý nghĩa gì, trừ phi tôi có thể trường sinh, hoặc giả còn có thể nghĩ đến việc làm sao để chúng bảo tồn lâu hơn một chút." Kèm theo tiếng Đại Việt lơ lớ, một gã người Tây mắt xanh tóc vàng chậm rãi đi về phía này. "Ông...

ông là chủ nhân bảo tàng?" "Không sai, tôi là chủ nhân bảo tàng, những thứ này đều là của tôi, tôi muốn xử lý thế nào là việc của tôi, cậu dựa vào đâu mà bình phẩm!" "Ông, ông..." Hạo Thiên Chân nhất thời nghẹn lời, không biết nói sao cho phải. "Những thứ này của ông dùng thủ đoạn gì mà có được, trong lòng ông tự rõ.

Tôi khuyên ông một câu: Đi đêm lắm có ngày gặp ma." Trương Hạo đã nhận ra thân phận của gã người Tây này.

Hắn chính là Cừu Đức Khảo, đám cổ đổng trong bảo tàng này đều là do hắn năm xưa lừa từ Ngô gia mà ra.

Vốn dĩ đám cổ đổng này xuất hiện ở đây cũng chẳng sao, dù bên trong có vài món vật phẩm đặc thù, Trương Hạo cũng sẽ không động tâm tư gì.

Nhưng hiện tại thì khác, những thứ này vốn dĩ là của Ngô gia.

Cậu nghĩ cách lấy về cũng là thiên kinh địa nghĩa.

Cừu Đức Khảo không hiểu Trương Hạo có ý gì, chỉ coi như cậu tuổi trẻ khí thịnh, sướng miệng nhất thời nên cũng không để trong lòng.

Hắn cười khinh miệt rồi đi vòng qua nhóm Trương Hạo để tiếp đãi những người khác vào bảo tàng.

Hắn lại không biết Trương Hạo đã bắt đầu hành động, cậu chuẩn bị hốt trọn ổ đồ trong bảo tàng, vật quy nguyên chủ.

Trương Hạo tâm niệm vừa động, hai con Hắc Phi Tử liền lẻn vào trong bảo tàng.

Hồi đó tại mộ thất ở Thuyền Mộ, cậu thu phục được mấy chục con Hắc Phi Tử, một phần để lại đảo Nam Hải, còn lại mang theo hai con bên người.

Hắc Phi Tử là một loại quái vật do Hắc Mao Xà và người cộng sinh biến dị mà thành, chúng có động tác giống hệt loài rắn, hành động nhanh như chớp, giỏi ẩn nấp nhất, dùng chúng để thám thính tin tức thì không còn gì thích hợp hơn.

Uông gia chính là dựa vào Hắc Phi Tử để giám sát các thế lực lớn trên toàn quốc.

Nhiều thế lực không biết sự tồn tại của Hắc Phi Tử đã đành, ngay cả biết cũng rất khó phát hiện tung tích của chúng.

Giống như vừa rồi Trương Hạo thả hai con Hắc Phi Tử vào bảo tàng cũng không có ai phát giác.

Hơn nữa hiện tại chúng đang ẩn nấp trên trần nhà, gần ngay gang tấc với đám người trong bảo tàng cũng chẳng ai hay biết.

Trương Hạo để hai con Hắc Phi Tử ở lại giám sát mọi việc, sau đó cùng Hạo Thiên Chân tìm kiếm tung tích Ngô Tam Thúc.

Ngô Tam Thúc phí công tốn sức dẫn Trương Hạo và Hạo Thiên Chân tới đây chắc chắn là có việc quan trọng.

Bốn người Trương Hạo đi loanh quanh trong bảo tàng, một lát sau liền thấy Ngô Tam Thúc trên tầng hai.

Ông ta phát hiện nhóm Trương Hạo đi theo liền lách mình vào một

căn phòng.

Nhóm Trương Hạo vội vàng đi theo, vừa vào đến nơi, Ngô Tam Thúc liền khóa cửa phòng lại.

Ông ta chủ động cởi áo gió, tháo kính râm, để lộ bản thân.

Hạo Thiên Chân thấy quả nhiên là Ngô Tam Thúc, hưng phấn lao lên ôm chầm lấy: "Tam Thúc, chú rốt cuộc đang làm cái gì, tại sao lại dẫn chúng cháu tới đây?" "Được rồi, việc chú làm tạm thời phải giữ bí mật, chú dẫn mấy đứa tới đây là có việc muốn dặn dò." Ngô Tam Thúc vừa mở miệng liền nhìn về phía Bàn Tử và Trương Kỳ Lân.

Bàn Tử và Trương Kỳ Lân tự nhiên hiểu ý Ngô Tam Thúc, hai người mở cửa lui ra ngoài.

Đợi trong phòng chỉ còn lại Trương Hạo và Hạo Thiên Chân, ông ta mới mở miệng. "Mấy đứa có tin trên thế giới này có Thần không?" "Không có chứng cứ chứng minh Thần không tồn tại, cũng không có chứng cứ chứng minh Thần tồn tại, thái độ của cháu là thà tin là có." "Không sai, suy nghĩ của cháu giống Tiểu Cữu." Ngô Tam Thúc nghe vậy gật đầu: "Thế giới này kỳ thực có Thần tồn tại, hơn nữa mấy đứa còn từng gặp qua!" Trương Hạo ngẩn ra, chẳng lẽ Ngô Tam Thúc nói đến ba người xuất hiện cuối cùng trong chuyến đi Lỗ Vương Cung? "Tiểu Hạo, cháu nghĩ không sai đâu, ba người đó xác thực là Thần, nhưng bọn họ chỉ là một luồng ý thức của Thần.

Những ý thức như vậy của Thần có ngàn ngàn vạn vạn luồng.

Ý thức của Thần tiến vào thân thể ai thì có thể ban cho người đó một số năng lực đặc thù.

Trước đây cũng không phải không có người phát hiện ra sự tồn tại của Thần, nhưng đều chỉ tưởng bọn họ là những kẻ sở hữu thủ đoạn đặc thù, để ý thức của mình chiếm cứ thân thể người khác hòng vĩnh

sinh.

Kỳ thực không phải như vậy, bọn họ chỉ là nhìn trúng thân thể của những người đó.

Những người bị ý thức của Thần chiếm cứ thân thể, sẽ vào những thời điểm đặc biệt đi đến một nơi nào đó tiến hành nghi thức đặc thù rồi bí ẩn biến mất." "Tam Thúc, chú nói với bọn cháu những chuyện này làm gì, chuyện này lại có quan hệ gì với việc chú đột nhiên biến mất rồi dẫn bọn cháu tới đây?" "Tai mắt của Thần trải rộng toàn thế giới, chỉ có khu vực gần đây dường như vì một thứ gì đó áp chế mà tai mắt của hắn không tới được, cho nên chú mới làm nhiều việc như vậy để mê hoặc bọn họ, đồng thời dẫn mấy đứa tới đây.

Chương 88

Tiếp theo những chuyện chú nói đều vô cùng quan trọng, quan hệ đến tương lai của hai nhà Ngô, Trương chúng ta.

Hai nhà chúng ta đều có thể chất đặc thù, là thứ Thần thích nhất.

Từ rất lâu trước đây, hậu bối hai nhà chúng ta cứ đến năm ba mươi tuổi sẽ bị ý thức của Thần chiếm cứ thân thể, sau đó vào ngày đặc biệt sẽ biến mất bí ẩn.

Sau này tiên bối gia tộc đã nỗ lực rất nhiều, cuối cùng tạm thời thoát khỏi Thần.

Nhưng cũng chỉ là tạm thời, một khi để bọn họ phát hiện hai nhà Ngô, Trương còn hậu nhân tồn tại, nhất định sẽ tìm tới cửa.

Cho nên, hai nhà chúng ta đời đời đều đang nỗ lực tìm kiếm biện pháp tiêu diệt Thần, chỉ có như vậy mới có thể triệt để giải thoát.

Hai đứa thời gian qua đã dần trưởng thành, nên chú mới nói chuyện này cho mấy đứa biết.

Còn về nhiều chuyện hơn nữa, đợi thời cơ chín muồi tự nhiên sẽ cho mấy đứa biết toàn bộ.

Cuối cùng chú phải nhắc nhở một câu, ngàn vạn lần chú ý, đừng tiếp xúc với những kẻ sau gáy có ấn ký đặc thù, thân thể còn tản ra mùi xác chết (thi xú).

Càng không được để bọn họ chạm vào máu của mấy đứa!" "Chuyện này..." Trương Hạo đã nghĩ qua rất nhiều khả năng Ngô Tam Thúc dẫn họ tới đây, nhưng vạn lần không ngờ lại là kết quả như thế này.

Hóa ra hai nhà Ngô, Trương và cái gọi là Thần lại có uyên nguyên

như vậy.

Nói cách khác, cho dù mình không có được Ấn Phát Khâu, không dung hợp Thiên Tinh Thạch để thân thể có năng lực lưu trữ ý thức và ký ức, bọn họ vẫn sẽ nhắm vào mình, chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn.

Trước giờ thông tin nhận được đều là Thần thông qua việc chiếm cứ thân thể người khác để đạt được vĩnh sinh.

Nhưng hiện tại xem ra tất cả đều sai lầm, tình huống chân thực là Thần có vô số luồng ý thức, hắn lại cần những thân thể đặc thù, phù hợp với đặc chất nào đó.

Cho nên mới để ý thức của mình đi chiếm cứ thân thể người khác, rồi vào thời điểm đặc biệt đi tới một nơi nào đó.

Nghĩa là từ đầu đến cuối Thần linh chỉ có một, hắn vốn dĩ là vĩnh sinh, hắn làm như vậy chỉ là cần thân thể của một số người.

Mà Ngô gia và người Trương gia nơi Trương Hạo đang ở lại có thân thể hoàn mỹ khế hợp với nhu cầu của hắn.

Tổ tiên hai nhà không biết dùng thủ đoạn gì khiến Thần tưởng rằng họ không còn tồn tại nữa, nhờ đó mới ẩn giấu được.

Những năm này, hai nhà vẫn luôn tìm kiếm biện pháp tiêu diệt Thần, chỉ có như vậy mới triệt để tiêu trừ ẩn họa.

Giây phút này Trương Hạo hoảng nhiên đại ngộ, vốn dĩ rất nhiều vấn đề giải thích không thông, nghĩ không ra thì giờ đều đã thông suốt.

Trương Hạo may mắn là từ lúc có được Ấn Phát Khâu cậu đã luôn lưu ý tin tức liên quan đến Thần.

Hiện tại đối với hắn cũng không tính là hoàn toàn không biết gì.

Hơn nữa cậu đã sớm phát giác được kẻ địch tiềm tàng này, vẫn

luôn nỗ lực biến cường.

Cậu tin tưởng không bao lâu nữa nhất định sẽ lớn mạnh đến mức cái gọi là Thần cũng phải kiêng kỵ ba phần. "Tam Ca, anh yên tâm, ẩn họa này nhất định sẽ được giải quyết triệt để trong tay chúng em!" "Ừ, mấy đứa cũng đừng quá áp lực, tạm thời vẫn chưa xảy ra vấn đề gì, hôm nay chẳng qua là nói rõ trước cho mấy đứa, cũng để mấy đứa chú ý một chút.

Gần đây mấy đứa đi lại khá gần với người của gia tộc Tam Tính Thủy Tiêu, Thủy Tiêu mỗi đời chính là những người bị ý thức của Thần chiếm cứ thân thể.

Mỗi một người như vậy đều là tai mắt của Thần, ngàn vạn lần đừng để bọn họ tiếp xúc với máu của mấy đứa." "Tam Ca, máu của hai nhà chúng ta có gì đặc thù sao, vì sao không thể để bọn họ tiếp xúc với máu của chúng ta?" "Có rất nhiều chuyện chú cũng không rõ, tổ tiên cứ thế truyền xuống thôi, chỉ tiếc là cái rương đồng long văn mà Ngô gia và Trương gia hợp lực chế tạo đã bị thất lạc.

Trong cái rương đó không chỉ có tích lũy ngàn năm của hai nhà mà còn có biện pháp đối phó Thần do các tiền bối tổng kết ra.

Chú vẫn luôn truy tra tung tích cái rương đó, chỉ cần tìm được thì chắc sẽ biết nguyên do." Ngô Tam Thúc nói xong liền bắt đầu ngụy trang, ông thay một bộ quần áo người địa phương, sau đó đội tóc giả.

Giao đại với Trương Hạo và Hạo Thiên Chân một tiếng liền vội vàng rời đi.

Theo lời Ngô Tam Thúc, khu vực gần Miến Điện này tuy tai mắt của Thần, cũng chính là những kẻ bị ý thức hắn chiếm xác, không qua được bên này.

Nhưng vẫn có tai mắt của các thế lực hắn thao túng, cho nên ông

mới phí tâm dẫn Trương Hạo và Hạo Thiên Chân tới đây.

Trương Hạo hiểu, những người trong miệng Ngô Tam Thúc có lẽ là người của gia tộc Tam Tính Thủy Tiêu, cũng có khả năng là người Uông gia.

Sau khi Ngô Tam Thúc rời đi, Trương Hạo và Hạo Thiên Chân cũng ra khỏi phòng hội họp với Bàn Tử, Trương Kỳ Lân rồi rời khỏi bảo tàng.

Còn hai con Hắc Phi Tử thì vẫn ở lại bảo tàng giám sát mọi việc.

Đợi Trương Hạo về đến phòng khách sạn, Tú Tú liền cho người làm Hoắc gia mang danh sách đấu giá tới.

Trương Hạo lật xem danh sách vật phẩm đấu giá, vài món đồ quen thuộc đập vào mắt.

Hiên Viên Ma Kính Thạch, Hoàng Lương Mộng Chẩm, Dược Vương Đỉnh, mấy món vật phẩm đặc thù cũng nằm trong đó.

Những thứ này đều là đồ cậu đã thấy ở bảo tàng tư nhân của Cừu Đức Khảo chiều nay.

Nói cách khác, người đứng sau buổi đấu giá mà Tú Tú chuẩn bị tham gia chính là Cừu Đức Khảo.

Mấy món vật phẩm đặc thù Trương Hạo vô luận thế nào cũng phải lấy bằng được, còn những cổ vật bình thường khác vốn cũng là đồ thuộc về Ngô gia.

Đoạn nhiên không có cái lý phải bỏ tiền ra mua lại đồ của chính mình.

Đêm hôm đó, Trương Hạo thông qua Hắc Phi Tử nhận được tin tức: toàn bộ cổ vật trong bảo tàng tư nhân đã được đóng gói chuẩn bị lên xe vận chuyển tới hiện trường đấu giá.

Ngoài tin tức này, ngay cả biển số xe tải, lộ trình di chuyển, tình hình nhân viên áp tải đều rõ như ban ngày.

Biết được những tin này, trong lòng Trương Hạo lập tức có chủ ý.

Cậu gọi Hạo Thiên Chân, Trương Kỳ Lân, Bàn Tử vào phòng thương lượng. "Tình hình bảo tàng tư nhân chiều nay mọi người đều thấy rồi, những thứ đó vốn thuộc về Ngô gia.

Cừu Đức Khảo hiện tại định thông qua đấu giá bán hết đám cổ vật đó, một khi bán ra phân tán đi, sau này muốn tìm lại sẽ rất khó." "Quyết không thể để chuyện như vậy xảy ra, bọn người đó thô bỉ không chịu nổi, căn bản không biết bảo vệ cổ vật, bọn chúng tùy ý phá hoại gây ra tổn hại không thể vãn hồi, chúng ta nhất định phải lấy lại đám cổ vật đó!" Hạo Thiên Chân vừa nghĩ tới việc bảo tàng tư nhân không có bất kỳ biện pháp bảo vệ nào đối với cổ vật là đã giận sôi người.

Nếu không phải năm xưa Cừu Đức Khảo giở trò lừa đi từ tay lão thái gia Ngô gia, thì đám cổ vật đó lúc này đáng lẽ đang được bảo quản rất tốt trong kho báu Ngô gia rồi. "Tiểu Cữu, chúng ta nhất định phải lấy lại đám cổ vật đó trước buổi đấu giá!" "Ừ." Trương Hạo gật đầu: "Tôi cũng có ý này, cho nên mới triệu tập mọi người tới đây." "Trương Hạo huynh đệ, cậu có ý tưởng gì mau nói ra đi, cậu cứ nói toạc ra là có phải định cướp xe không!" Trương Hạo mỉm cười đáp: "Bàn Tử, anh nói không sai, chính là cướp xe." "Thế thì tốt quá, cái gã người Tây kiêu ngạo đó tôi đã sớm muốn dạy dỗ hắn một trận, không ngờ cơ hội đến nhanh thế.

Tôi nghĩ khi hắn biết cả xe cổ vật đều bị cướp sạch, biểu cảm chắc chắn sẽ rất đặc sắc." "Được rồi, khoan nói chuyện đó, ngày mai cứ theo kế hoạch của tôi mà làm." ...

Ngày thứ hai, sáng sớm, mặt trời vừa mới mọc.

Trước cửa bảo tàng tư nhân ngoại thành, mọi người đang khiêng từng rương cổ vật đã đóng gói lên xe.

Mười mấy nhân viên áp tải vác súng tiểu liên giám sát một bên. "Cẩn thận chút, đồ bên trong đều là vô giá chi bảo, làm rơi, làm vỡ thì có bắn bỏ các người cũng không đền nổi đâu." Hơn một tiếng sau, mấy chục rương cổ vật đã được chất hết lên xe, nhân viên áp tải khóa kỹ thùng xe rồi cung kính chạy chậm đến trước mặt Cừu Đức Khảo báo cáo tình hình. "Ông chủ, thùng xe tải là loại đặc chế, chống đạn, chống cắt, tuyệt đối an toàn.

Trên cửa xe có hai ổ khóa, phải thỏa mãn đồng thời vân tay và võng mạc mới mở được, ngài cứ yên tâm, tôi bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!" Cừu Đức Khảo hài lòng gật đầu, nhưng nghĩ đến lời cảnh cáo của Trương Hạo hôm trước, hắn tổng cảm thấy tâm thần bất an.

Hắn dặn dò: "Phái thêm người đi theo suốt chặng đường, tuyệt đối không cho phép xảy ra bất kỳ sai sót nào." "Vâng, BOSS!" Tên cầm đầu đội áp tải đáp một tiếng rồi khóa cửa thùng xe, sau đó ngồi lên xe tải.

Mười mấy nhân viên áp tải còn lại thì lên hai chiếc xe việt dã cải tiến.

Chương 89

Trên xe vũ khí, trang bị đầy đủ, tương đương với một chiếc xe bọc thép cỡ nhỏ.

Cấu hình thế này ở cái tiểu quốc Đông Nam Á quả thực có thể đi ngang, đủ thấy Cừu Đức Khảo coi trọng lô cổ vật này thế nào.

Vì buổi đấu giá hắn đã tốn giá lớn.

Sau khi mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, ba chiếc xe chậm rãi lăn bánh rời khỏi bảo tàng tư nhân, một chiếc xe việt dã cải tiến đi trước mở đường, một chiếc đi sau bọc hậu, xe tải chở cổ vật đi ở giữa.

Cấu hình an ninh như vậy khiến đám quân phiệt nhỏ đang dòm ngó lô cổ vật này phải chùn bước. "Kít..." Xe tải chạy vào trong thành phố, khi đi qua một cây cầu vượt dành cho người đi bộ, phía trước đột nhiên xuất hiện một người mù qua đường.

Tài xế đạp phanh gấp dừng xe lại, người mù bị dọa sợ ngã lăn ra đất, nửa ngày không đứng dậy nổi.

Ngay khi xe tải bị ép dừng, trên cầu vượt có một bóng đen nhảy xuống, lộn một vòng rồi lăn vào gầm xe tải.

Người mặc đồ đen dùng móc câu cố định mình dưới gầm thùng xe, khi xe tải chạy lại hắn liền lấy ra máy cắt cỡ nhỏ chuẩn bị hành động.

Lúc này hắn đột nhiên phát hiện dưới đáy thùng xe không biết từ lúc nào đã xuất hiện một cái lỗ to hơn nắm tay một chút.

Tấm thép bên mép lỗ đã bị lật ngược ra, giống như bị người ta dùng tay không bẻ cong vậy. "Vãi, xe chống bạo động, kẻ nào lại có thể bẻ cong tấm thép đặc chủng dày thế này?" Đột nhiên trong lòng

hắn sinh ra dự cảm không lành, người áo đen ghé mắt qua lỗ thủng nhìn vào trong thùng xe, chỉ thấy trong thùng trống huơ trống hoác chẳng còn gì cả. "Chẳng lẽ trước khi ta ra tay đã có người cướp sạch cổ vật trong xe rồi?

Nhưng mà cái lỗ bé tí này, người chui không lọt đã đành, cổ vật bên trong cũng làm sao mà lôi ra được chứ!" ...

Cách đó không xa, Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt mà vò đầu bứt tai.

Theo kế hoạch, lẽ ra anh phải ra tay ép xe tải dừng lại, kết quả chưa kịp động thủ đã bị người ta nhanh chân đến trước.

Đợi khi nhìn rõ tướng mạo người mù kia, cả người anh đều chấn kinh. "Kia không phải là cô bạn nối khố Tú Tú của Thiên Chân sao?

Chẳng lẽ cô ấy tham gia đấu giá chỉ là tung hỏa mù, thực tế đã sớm nhắm vào lô cổ vật này rồi?" "Tút tút tút..." Xe tải chở cổ vật khởi hành lại chưa được bao lâu thì phát ra tiếng cảnh báo.

Tài xế lập tức dừng xe, mười mấy người phụ trách áp tải nhảy hết xuống từ xe việt dã bao vây xe tải.

Bọn họ mỗi người tay đều lăm lăm súng tiểu liên, chậm rãi tiến lại gần xe tải.

Nhân viên bảo vệ cầm đầu tiên là xác minh vân tay, sau đó quét võng mạc, sau khi toàn bộ thông qua thì cửa thùng xe mới mở ra.

Khi bọn họ nhìn thấy thùng xe trống rỗng, mặt ai nấy đều không thể tin nổi.

Mười mấy nhân viên bảo vệ mắt chưa từng rời khỏi xe tải lấy một giây, nhưng hàng hóa trong thùng xe lại ly kỳ biến mất, hơn nữa còn không còn lại một mống.

Chuyện này sao có thể xảy ra, chỉ là mọi thứ trước mắt khiến họ không thể không tin cổ vật xác thực đã bị người ta trộm đi. "Mau kiểm tra cho tôi, xem rốt cuộc là kẻ nào to gan dám đánh chủ ý lên ông chủ!" "Đại ca, dưới đáy thùng xe có cái lỗ, kẻ trộm cổ vật chắc là chui từ dưới gầm xe vào thùng!" "Hả?" Tên cầm đầu nhảy lên xe kiểm tra, phát hiện dưới đáy thùng xe quả thực có cái lỗ thủng.

Hắn đưa bàn tay ra ướm thử, miệng lỗ còn chưa to bằng bàn tay hắn. "Bốp!" Hắn trở tay tát thẳng vào mặt tên bảo vệ vừa báo cáo. "Mẹ kiếp có não không hả, cái lỗ bé tí thế này người chui vào kiểu gì, lại còn làm sao vận chuyển được đống rương cổ vật ra ngoài?" "Nhưng, nhưng mà đại ca, ngoại trừ cái lỗ dưới đáy, cả thùng xe không có chỗ nào bị phá hoại cả!" Tên cầm đầu kiểm tra qua thì thấy đúng như lời thuộc hạ báo cáo.

Chỉ là hắn nghĩ nát óc cũng không ra làm sao một người có thể chui qua cái lỗ chưa bằng bàn tay, lại còn cuỗm hết cả đống rương cổ vật đi không chừa một món.

Quan trọng nhất là, trên thùng xe có thiết bị giám sát nghiêm ngặt và cảnh báo chống trộm.

Một khi kích hoạt sẽ báo động.

Trừ cái đó ra, trên xe việt dã đi sau còn có một đám người, mắt bọn họ nhìn chằm chằm vào xe tải suốt hành trình.

Dưới sự giám sát nghiêm ngặt như vậy, thần không biết quỷ không hay trộm đi cổ vật, trừ phi là thần tiên, nếu không tuyệt đối không có khả năng!

Tên cầm đầu bảo vệ cẩn thận nhớ lại toàn bộ quá trình áp tải.

Chỗ duy nhất dị thường trong cả quá trình chính là lúc qua cầu vượt đi bộ, vì ánh nắng bên ngoài quá gắt, xe đi sau sẽ có vài giây bị

điểm mù thị giác.

Khéo sao lúc đó lại có một cô gái mù qua đường.

Lúc này hắn mới phản ứng lại: "Nhất định là con nhỏ mù kia, nhất định là nó với đồng bọn đã trộm cổ vật!" "Vù vù..." Lúc này, cách đó không xa vang lên tiếng xe mô tô khởi động.

Tên cầm đầu nghiêng đầu nhìn sang, thấy một người mặc đồ đen cưỡi mô tô phóng đi xa. "Là hắn, mau đuổi theo!" Đám bảo vệ nghe lệnh lập tức quay lại xe, nổ máy đuổi theo chiếc mô tô. "Đoàng, đoàng, đoàng!" Vừa tới gần, người trên xe ô tô đã cầm súng xả đạn về phía người mặc đồ đen trên mô tô. "Mẹ kiếp, đồ thì không lấy được còn rước họa vào thân, lũ ngu này không đi đuổi kẻ trộm thật lại đi đuổi theo ông mày làm cái gì!" Giải Tiểu Hoa vừa điều khiển mô tô né đạn vừa chửi đổng.

Thời gian trước Tú Tú nhận được một tấm thiệp mời đấu giá hội, còn có danh sách vật phẩm.

Cậu liếc mắt liền nhận ra lai lịch của một món trong đó là cây dù Kim Cương Tán.

Cây Kim Cương Tán đó chính là bảo bối mà bà nội cậu có được thời trẻ, sau này bị một gã người Tây lừa đi mất.

Không ngờ nhiều năm trôi qua lại xuất hiện lần nữa.

Thế là cậu bèn rủ cô bạn nối khố Tiểu Hoa (Tú Tú) cùng đi Miến Điện, chuẩn bị trộm cây Kim Cương Tán về.

Anh lừa đồ của tôi, tôi trộm lại, đấy gọi là có qua có lại mới toại lòng nhau.

Vốn kế hoạch đã tính toán đâu ra đấy, ai ngờ nửa đường lại xảy ra sự cố.

Đợi đến khi cậu hành động theo kế hoạch, đồ trong xe đã sớm bị người ta nhanh chân đến trước, cả xe cổ vật cùng nhau biến mất, một món cũng không còn.

Không lấy được Kim Cương Tán thì thôi đi, không ngờ còn bị lộ, dẫn đến việc bị đám người áp tải cổ vật truy sát.

Giải Tiểu Hoa điều khiển mô tô lạng lách trái phải đến bờ sông, trực tiếp vứt xe mà chạy. "Tiểu Hoa, nhanh lên!" Tú Tú thấy Giải Tiểu Hoa xuất hiện lập tức khởi động cano, chỉ chờ cậu lên thuyền là có thể phóng vụt đi.

Giải Tiểu Hoa vứt lại mô tô, chạy một mạch tới bờ sông nhảy lên cano. "Nhanh, bọn họ đuổi tới rồi." Tú Tú lập tức lái cano phóng nhanh về phía bờ bên kia. "Đoàng, đoàng, đoàng!" Hai người vừa chạy thì đám bảo vệ truy kích phía sau đã đuổi tới.

Bọn chúng thấy Tú Tú và Giải Tiểu Hoa đã chạy ra giữa sông thì phẫn nộ không thôi.

Đành phải giơ súng bắn loạn xạ về phía đối diện.

Tú Tú và Giải Tiểu Hoa chạy sang bờ bên kia, lên bờ xong liền leo lên chiếc xe đã chuẩn bị sẵn đào tẩu.

Chương 90

Trên xe, Tú Tú hỏi: "Tiểu Hoa, sao lại ra nông nỗi này?" "Đừng nói nữa, Kim Cương Tán không lấy được đã đành còn rước họa vào thân, chúng ta chỉ muốn cây dù đó, không ngờ có người khẩu vị còn lớn hơn chúng ta nhiều, trực tiếp cướp sạch cả xe cổ vật!" "Cái gì?

Cả xe cổ vật đều bị lấy đi rồi á?

Thế thì động tĩnh phải lớn lắm mới đúng, sao bọn họ đều đuổi theo cậu?" "Ai bảo động tĩnh lớn nào, xe tải từ bảo tàng đi ra tôi đã bám theo suốt, giữa đường không có bất kỳ sự cố nào, nhưng khi tôi theo kế hoạch chuẩn bị chui từ gầm xe vào thùng xe, phát hiện đáy thùng xe bị thủng một cái lỗ to hơn nắm tay một chút.

Tôi nhìn qua lỗ thủng vào thùng xe, bên trong trống không chẳng còn gì cả." "Thật hả?" Tú Tú mặt đầy chấn kinh, cô không dám tin có người lại có thể thần không biết quỷ không hay làm chuyện này ngay dưới mắt Giải Tiểu Hoa. "Đương nhiên là thật, thấy đồ đã bị người ta nhanh chân lấy trước, tôi liền chuẩn bị rút lui, kết quả không cẩn thận kích hoạt cảnh báo, thế mới bị bọn chúng truy kích." Tú Tú biết Giải Tiểu Hoa không nói dối.

Muốn từ một cái lỗ to hơn nắm tay chui vào thùng xe cũng không phải không ai làm được.

Một số người tu luyện Súc Cốt Công đến trình độ cao thâm có thể thuận lợi chui qua cái lỗ cỡ đó, chỉ là cô nghĩ mãi không ra người luyện Súc Cốt Công có thể thu nhỏ thể hình, nhưng còn đám cổ vật kia thì sao, lại làm thế nào mang cả cái rương chui ra khỏi lỗ thủng được?

Tú Tú và Giải Tiểu Hoa hai người nghĩ cả nửa ngày cũng không

nghĩ ra đáp án cho vấn đề này.

Tại phòng suite khách sạn hào hoa ở Miến Điện.

Trong một góc phòng chất đống mấy chục cái rương gỗ, bên trong đều chứa cổ vật các thời đại.

Bàn Tử nhìn đống cổ vật bên trong mà hai mắt sáng rực. "Đây chẳng phải là mấy thứ chúng ta thấy trong bảo tàng tư nhân sao!

Trương Hạo huynh đệ cậu cũng quá trâu bò rồi, vốn tôi còn tưởng sẽ bị người khác nẫng tay trên, không ngờ lúc bọn họ động thủ thì cậu đã hoàn thành mục tiêu rút lui rồi." "Tiểu Cữu, cậu cứ như thần tiên trong truyền thuyết ấy, vậy mà thần không biết quỷ không hay đã mang hết đống cổ vật này về." Trương Hạo cười cười, tin rằng Cừu Đức Khảo biết cả xe cổ vật bị chặn cướp hết thì biểu cảm chắc chắn rất đặc sắc.

Vốn cậu định để Bàn Tử đi thu hút sự chú ý của nhân viên áp tải rồi mới ra tay.

Không ngờ Tú Tú và bọn họ cũng nhắm vào đám cổ vật này, lại còn ra tay trước.

Trương Hạo chẳng qua là tốc độ nhanh hơn Giải Tiểu Hoa một chút.

Cậu không cần mượn công cụ, một quyền đã đấm thủng đáy thùng xe, sau đó sử dụng Súc Cốt Công chui vào, thu hết mọi thứ bên trong vào không gian trữ vật rồi nhanh chóng rút lui.

Trương Hạo đã chạy được một đoạn xa, Giải Tiểu Hoa mới đến dưới gầm xe vồ hụt. "Được rồi, Thiên Chân cậu liên hệ người Ngô gia bảo họ vận chuyển đống cổ vật này về đi, chuyện bên này giải quyết cũng hòm hòm rồi, tôi thấy ngày đấu giá của khách sạn Tân Nguyệt cũng sắp đến, chúng ta nghỉ ngơi hai ngày rồi từ đây đi thẳng

tới Bắc Kinh." "Vâng, Tiểu Cữu." Hạo Thiên Chân đáp một tiếng rồi đi liên hệ người tới chuyển cổ vật.

Trương Hạo thì về phòng mình khóa cửa lại, sau đó lấy ra ba món cổ vật: Hiên Viên Ma Kính Thạch, Hoàng Lương Mộng Chẩm và Dược Vương Đỉnh. "Hệ thống, dung hợp Hiên Viên Ma Kính Thạch, Hoàng Lương Mộng Chẩm và Dược Vương Đỉnh." **[Đinh!

Đã nhận lệnh, bắt đầu dung hợp.]** Tiếng nhắc nhở của hệ thống vừa dứt, Hiên Viên Ma Kính Thạch, Hoàng Lương Mộng Chẩm và Dược Vương Đỉnh toàn bộ hóa thành chất lỏng bao bọc lấy cơ thể cậu.

Những chất lỏng này nhanh chóng phân tán thành vô số phân tử nhỏ li ti, những phân tử này như sống lại, liều mạng chui vào trong cơ thể cậu, dung hợp với cậu. **[Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 26.

Vật phẩm dung hợp: Hiên Viên Ma Kính Thạch.]** **[Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được đặc tính vật phẩm dung hợp: Mắt nhìn về phía ai, có thể dựa vào tâm niệm quyết định khiến người đó dung nhan bất lão hoặc nhanh chóng già đi.]** **[Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm đặc thù Hiên Viên Ma Kính Thạch, tiến độ tiến hóa huyết mạch +1, tiến độ tiến hóa giai đoạn 1 (6/20).]** ... **[Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 27.

Vật phẩm dung hợp: Hoàng Lương Mộng Chẩm.]** **[Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được đặc tính vật phẩm dung hợp: Nhập Mộng (Khiến người ta đi vào giấc mộng, người tâm thiện gặp mộng đẹp, người tâm ác gặp ác mộng, chuyện xảy ra trong mộng sẽ ảnh hưởng tâm tính, thiện càng thêm thiện, ác càng thêm ác).]** **[Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm đặc thù Tức Nhưỡng (Hoàng Lương Mộng Chẩm), tiến độ tiến hóa huyết mạch +1, tiến độ tiến hóa giai đoạn 1 (7/20).]** ... **[Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 28.

Vật phẩm dung hợp: Dược Vương Đỉnh.]** **[Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được đặc tính vật phẩm dung hợp: Luyện Dược (Trực tiếp nuốt linh dược, cơ thể sẽ tiến hành dung hợp, hấp thu hoàn mỹ đối với dược vật).]** **[Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm đặc thù Dược Vương Đỉnh, tiến độ tiến hóa huyết mạch +1, tiến độ tiến hóa giai đoạn 1 (8/20).]** Ngoài hiếm lạ cổ quái ra, năng lực nhận được sau khi dung hợp vật phẩm đặc thù cũng kỳ lạ không kém.

Hiên Viên Ma Kính Thạch nghe nói là một trong Tần Vương Bát Kính, bị nó soi vào là có thể dung nhan bất lão.

Năng lực nhận được sau dung hợp vậy mà còn được mở rộng, không chỉ có thể khiến người ta trẻ mãi không già, còn có thể khiến người ta nhanh chóng già đi.

Chỉ là không biết hiệu quả này chỉ tác dụng lên dung nhan hay có hiệu quả với cả tuổi thọ.

Nếu mình nhìn vào một người, khiến hắn dung nhan nhanh chóng già đi đồng thời tuổi thọ cũng giảm nhanh thì quá nghịch thiên rồi.

Còn năng lực của Hoàng Lương Mộng Chẩm, có chút giống kiểu "muốn cho ai diệt vong, trước tiên làm cho hắn điên cuồng".

Năng lực nhận được sau dung hợp lại là thông qua mộng cảnh phóng đại thiện và ác trong lòng người.

Khiến người ta kinh hỉ nhất là Dược Vương Đỉnh, sau khi dung

hợp cơ thể sẽ tương đương với một cái lô đỉnh, dược vật ăn vào đều có thể hấp thu, dung hợp hoàn mỹ, hiệu quả tương đương với việc luyện chế đan dược xong mới uống vậy.

Như thế không chỉ đỡ tốn công luyện đan mà ngay cả dược hiệu cũng không bị lãng phí, trực tiếp nuốt linh dược hiệu quả thậm chí còn tốt hơn đan dược.

Làm xong những việc này, Trương Hạo lại mở giao diện thuộc tính ra xem.

Dùng mất 3 lần, số lần dung hợp còn lại 3 lần. 20 điểm kinh nghiệm là có thể khiến Hệ thống Dung hợp Vạn vật thăng lên cấp 3, mở khóa năng lực mới.

Kinh nghiệm hiện tại đã đạt 18 điểm, chỉ cần dùng hệ thống dung hợp thêm 2 lần nữa là có thể thăng cấp.

Chỉ tiếc trong tay đã không còn vật phẩm thích hợp để dung hợp.

Cũng may buổi đấu giá khách sạn Tân Nguyệt sắp bắt đầu rồi.

Khách sạn Tân Nguyệt sừng sững ở Bắc Kinh bao năm, nội tình thâm hậu, buổi đấu giá hàng năm của nó đều là sự kiện trọng đại của giới làm ăn ngầm.

Mỗi lần đấu giá đều sẽ xuất hiện những bảo bối bên ngoài khó gặp.

Chỉ cần có tiền, muốn mua gì đều có thể đấu giá được.

Nghĩ đến việc trong buổi đấu giá xuất hiện vài món vật phẩm đặc thù cũng là bình thường, đến lúc đó đấu giá đồ về dung hợp, hệ thống có thể thăng lên cấp 3 mở khóa năng lực mới.

Nghĩ tới đây trong lòng Trương Hạo không khỏi hưng phấn đến khó ngủ, hận không thể lập tức bay về Bắc Kinh tham gia đấu giá.

Chỉ có điều máy bay từ Miến Điện về Bắc Kinh mỗi tuần chỉ có hai chuyến, muốn về còn phải ở lại Miến Điện thêm hai ngày nữa.

Nhưng thời gian qua cứ chạy vạy ngoài đường suốt cũng hơi mệt, vừa hay có thể nhân cơ hội nghỉ ngơi hai ngày.

Chương 91

Hai ngày tiếp theo, Hạo Thiên Chân cùng Bàn Tử liên hệ người Ngô gia vận chuyển số cổ vật lấy lại từ Cừu Đức Khảo về nước.

Trương Hạo thì nghỉ ngơi tại khách sạn, tâm tình tốt thì ra ngoài dạo phố hoặc đi bơi trong bể bơi khách sạn.

Về phần Trương Kỳ Lân thì không ai biết anh đi đâu, anh luôn xuất hiện đột ngột rồi lại biến mất đột ngột như vậy, nhưng phòng chưa trả, người chắc chưa đi, còn đi làm gì thì chẳng ai biết.

Hôm nay Trương Hạo vừa bơi xong, nằm nghỉ trên ghế cạnh hồ bơi, tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Cậu cầm điện thoại lên xem, là Dịch Táp gọi tới bèn bắt máy. "Dịch Táp, lúc này gọi điện thoại cho tôi là có việc gì không?" "Trương Hạo, chuyện bên mấy người xong chưa, mấy hôm nay tôi và Đinh Ngọc Vũ Điệp lại tìm được một số manh mối, cần sự giúp đỡ của anh mới có thể tiếp tục tra xét." Trương Hạo nghe xong trong lòng có chút hưng phấn.

Là cậu dặn Dịch Táp có chuyện gì cần giúp thì cứ tìm cậu.

Bởi vì cậu biết, chân tướng Thủy Tiêu biến dị chắc chắn có liên quan tới Thần, cậu giúp Dịch Táp điều tra chân tướng đồng thời bản thân cũng có thể hiểu biết nhiều hơn về Thần.

Sau này tới Miến Điện, gặp Ngô Tam Thúc, từ miệng ông biết được thêm nhiều tin tức về Thần.

Hơn nữa còn biết được mối ẩn họa lớn của hai nhà Ngô, Trương chính là đến từ Thần.

Bọn chúng cần thân thể người hai nhà Ngô, Trương để hoàn thành

chuyện nào đó.

Những năm này hai nhà vẫn luôn tìm cách đối phó Thần.

Tam Tính Thủy Tiêu đã là gia tộc bị chúng thao túng, điều tra ra chân tướng Thủy Tiêu biến dị sẽ có thể hiểu rõ hơn về chúng, nói không chừng tìm được cách tiêu diệt chúng cũng không biết chừng.

Cho nên, về chuyện Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp điều tra chân tướng Thủy Tiêu biến dị, Trương Hạo vô luận thế nào cũng phải tham gia.

Trương Hạo thu hồi suy nghĩ, tiếp tục nói với đầu dây bên kia: "Mới có mấy ngày, cô tra được gì rồi?" "Ngọc Vũ Điệp trộm được 'Hồng Thoan Tĩnh Thủy Thiên' từ chỗ Đinh Trường Thịnh, trên đó ghi chép chi tiết lai lịch của gia tộc Tam Tính Thủy Tiêu.

Ba nhà chúng tôi mỗi nhà đều sống dựa vào sông nước, Trường Giang, Hoàng Hà, Lan Thương Giang, làm nghề buôn bán dưới nước, giúp vương hầu tướng lĩnh giấu của cải dưới nước, như vậy có thể phòng chống trộm mộ ở mức độ rất lớn.

Nhưng thương hải tang điền, vương triều thay đổi, chủ nhân của những của cải đó cũng biến mất trong dòng sông lịch sử.

Tuy nhiên tổ tiên gia tộc Thủy Tiêu đã ghi lại vị trí những của cải này, tổng hợp lại đặt tên là Kim Thang Phổ." Dịch Táp kể trước một đoạn lịch sử gia tộc Thủy Tiêu.

Năm xưa Đại Tế Tư của đế quốc Khmer trộm đi quốc bảo Dẫn Hồn Lệnh bỏ trốn, sau đó làm nghề giúp người xây dựng mộ thất dưới nước và giấu của, sống cũng khá ổn.

Những kho báu mất chủ nhân đó để lại chính là của gia tộc Thủy Tiêu.

Nói xong những thứ này, Dịch Táp mới nói đến chỗ quan trọng.

"Trên 'Hồng Thoan Tĩnh Thủy Thiên' đó đích xác có cách để người thường biến thành Thủy Tiêu, đó là nuốt Thủy Tinh.

Mà vị trí của Thủy Tinh nằm trong một ngôi cổ mộ tên là Tổ Nguyên Kim Thang được ghi trên Kim Thang Phổ.

Hiện tại muốn làm rõ chân tướng sự việc thì mấu chốt là phải tìm được Tổ Nguyên Kim Thang, vào trong tìm Thủy Tinh, chỉ có như vậy mới biết được chân tướng Thủy Tiêu biến dị." Trương Hạo nhìn ngày tháng trên điện thoại, khoảng cách tới buổi đấu giá khách sạn Tân Nguyệt đã rất gần.

Nếu lúc này đi tìm Tổ Nguyên Kim Thang thì sẽ không kịp tham gia đấu giá.

Cậu nói với đầu dây bên kia: "Tôi có thể giúp cô, nhưng trước đó phải đi tham gia một buổi đấu giá đã, cô tới Bắc Kinh trước đi, chúng ta hội họp ở Bắc Kinh rồi cùng nhau xuất phát." Trương Hạo thương lượng với Dịch Táp xong liền cúp điện thoại.

Lúc này, cậu thấy Bàn Tử hớt hải chạy tới. "Bàn Tử, vội vội vàng vàng làm sao thế?" "Trương Hạo huynh đệ, nguy rồi, Thiên Chân bị quân phiệt địa phương bắt cóc rồi!" "Bàn Tử, chuyện là thế nào anh mau kể cho tôi nghe!" Miến Điện quân phiệt cát cứ, hỗn loạn không chịu nổi, đám quân phiệt đó vì lợi ích bất chấp hậu quả chuyện gì cũng làm được.

Bọn họ cũng không biết xuất phát từ mục đích gì mà bắt cóc Hạo Thiên Chân, rất có khả năng sẽ xảy ra nguy hiểm. "Tôi với Thiên Chân đang đi trên đường, đột nhiên xuất hiện một đám người lôi cậu ấy lên xe chạy mất, tôi muốn cứu Thiên Chân, nhưng thế đơn lực bạc, hơn nữa đối phương còn có súng, tôi căn bản không phải đối thủ của bọn chúng, có dây dưa nữa cũng chỉ lãng phí thời gian, sẽ lỡ mất thời cơ cứu người." "Ừ, tôi hiểu rồi, anh có nhớ đám người đó mặc đồ gì, đi

xe gì, chạy về hướng nào không?" "Bọn chúng mặc đồ rằn ri màu xanh, giống hệt đồ sinh viên trong nước mặc khi quân huấn, tôi nghi là đồ thải từ quân huấn trong nước ra.

Xe là một chiếc xe việt dã cũ nát cũng màu xanh, bọn chúng chạy về hướng Tây Bắc." "Ừ, tôi biết rồi, anh chuẩn bị một chút chúng ta đi cứu người!" Nghe ngóng được thông tin hữu dụng, Trương Hạo liền hạ lệnh cho Hắc Phi Tử ẩn nấp trong bóng tối, để chúng lần theo thông tin Bàn Tử cung cấp đi thám thính.

Chính cậu thì bảo Bàn Tử đi thuê một chiếc xe việt dã đuổi theo hướng Tây Nam.

Trương Hạo cùng Bàn Tử lái xe vừa ra khỏi thành thì có một con Hắc Phi Tử quay lại, bọn họ tìm thấy chiếc xe việt dã kia cách thủ đô Miến Điện 50km về phía Tây Nam.

Trương Hạo để Hắc Phi Tử dẫn đường phía trước, cậu ngồi trong xe chỉ dẫn phương hướng cho Bàn Tử.

Suốt dọc đường Bàn Tử đều rất nghi hoặc, Trương Hạo rõ ràng không nhìn thấy Hạo Thiên Chân bị bắt, sao cậu lại khẳng định hướng chạy của đám người kia như vậy.

Một con đường thẳng tắp thì cũng thôi đi, quan trọng là trên đường liên tục thay đổi phương hướng, lần nào Trương Hạo cũng rất xác định chỉ hướng, cứ như đã biết Hạo Thiên Chân bị bắt tới đâu rồi vậy. "Trương Hạo huynh đệ, cậu làm sao xác định được phương hướng thế?" Bàn Tử thực sự nhịn không được, mở miệng hỏi một câu. "Miến Điện không nhiều xe như trong nước, xe bên này rất ít, xe ngoại thành lại càng ít hơn, xe việt dã thân xe nặng, lốp xe to rộng để lại dấu vết rất dễ phân biệt." Trương Hạo tùy tiện bịa một cái cớ nghe cũng ra dáng ra hình, Bàn Tử nghe xong liền vỡ lẽ. "Hóa ra là vậy, tôi hiểu rồi." Nửa giờ sau, Trương Hạo cùng Bàn Tử lái xe tới rìa một

khu rừng rậm.

Họ phát hiện chiếc xe cướp Hạo Thiên Chân đi ở đây. "Chính là chiếc xe đó, tôi khẳng định không nhìn lầm!" "Ừ." Trương Hạo gật đầu, phóng ra một luồng sóng âm về phía bốn phía.

Trong nháy mắt, tình hình trong phạm vi bốn năm trăm mét, bất kể lớn nhỏ đều hiện lên trong đầu cậu.

Trong rừng rậm có ẩn giấu một căn cứ quân sự canh phòng nghiêm ngặt.

Quy mô căn cứ rất lớn, bốn phương tám hướng đều xây lô cốt và tường vây cao lớn.

Ngoài lính gác trong lô cốt, trên mặt đất cũng liên tục có đội ngũ cầm súng tuần tra.

Trương Hạo đếm sơ qua, chỉ riêng những gì cậu thám thính được, trong căn cứ có ít nhất bốn năm trăm người.

Ngoài binh lính cầm súng còn có rất nhiều người mặc áo blouse trắng đi lại bên trong, không ít người áo blouse đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

Trong lòng Trương Hạo lập tức sinh ra dự cảm không lành.

Cậu tìm kiếm tung tích Hạo Thiên Chân trong hình ảnh hiện lên ở não hải.

Rất nhanh cậu phát hiện Hạo Thiên Chân bị người ta trói tay chân cột trên một cái giường sắt, hơn nữa dường như đã bị tiêm thuốc an thần, cậu ấy không hề giãy dụa cử động.

Thấy cảnh này, Trương Hạo trong lòng bốc lên cơn giận dữ, đám không có mắt này lại dám đánh chủ ý lên cháu ruột cậu, vậy thì đừng trách cậu không khách khí. "Vù vù..." Trương Hạo mang theo Bàn Tử,

vừa chuẩn bị vào căn cứ cứu người thì có một chiếc mô tô dừng lại bên cạnh họ.

Trên mô tô bước xuống một nam một nữ.

Cô gái tháo mũ bảo hiểm, hất tóc một cái rồi chào Trương Hạo: "Tiểu Cữu, bọn em nhận được tin Thiên Chân bị người ta bắt cóc, tra được tin tức em với Tiểu Hoa liền chạy tới đây, không ngờ tin tức của anh còn linh thông hơn bọn em." Giải gia có việc làm ăn ở Miến Điện, có mạng lưới tình báo hoàn chỉnh.

Họ nhận được tin của Hạo Thiên Chân liền không dám dừng lại khắc nào chạy tới, kết quả Trương Hạo đến còn nhanh hơn khiến cô mười phần bất ngờ. "Ừ, đã là đến cứu người thì đi cùng nhau đi, thời gian cấp bách, không chậm trễ được một phút nào." Trương Hạo sợ Hạo Thiên Chân xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, đến lúc đó thì muộn mất, cậu không kịp giải thích, dẫn theo Bàn Tử, Tú Tú, Giải Tiểu Hoa tiến vào rừng rậm đi về phía căn cứ.

Nhóm người đi vào rừng sâu vài chục mét liền nhìn thấy căn cứ.

Toàn bộ bên ngoài căn cứ đều bị dây thép gai vây quanh, chỉ chừa lại một lối đi ở giữa, hai bên có mười mấy lính cầm súng canh gác.

Vào sâu hơn chút nữa là tường vây làm bằng cây gỗ chôn trực tiếp xuống đất.

Chương 92

Dọc theo tường vây cứ cách mười mấy mét lại có một tháp canh, bên trong có lính cầm súng quan sát động tĩnh xung quanh.

Ở góc căn cứ là một cái lô cốt cao ba bốn tầng, số lượng lính cầm súng bên trên đông hơn một chút, vũ khí cũng tinh lương hơn, trong đó không thiếu vũ khí hạng nặng.

Giải Tiểu Hoa ngồi xổm xuống đặt cái vali trên tay xuống đất mở ra, chỉ thấy bên trong là một chiếc flycam. "Tiểu Cữu, em dùng flycam bay qua thám thính tình hình bên trong trước, sau đó chúng ta hẵng lên kế hoạch tiếp theo!" "Không cần đâu!" Tú Tú, Giải Tiểu Hoa ngẩn ra, không hiểu Trương Hạo nói vậy là ý gì. "Tiểu Cữu, tên quân phiệt nhỏ này rất có tiếng ở địa phương, tâm ngoan thủ lạt, nếu không thám thính rõ tình hình bên trong trước mà mạo muội xông vào, chỉ sợ chưa vào được đã bị phát hiện, sau đó bị đạn bắn thành cái sàng." "Không kịp nữa rồi, không có thời gian quản mấy cái đó, mấy đứa đi theo sau tôi, tôi sẽ thu hút hỏa lực, xông vào xong mấy đứa tranh thủ thời gian đi cứu Thiên Chân ngay, chuyện khác giao cho tôi.

Thiên Chân đang ở trong tòa kiến trúc cao nhất ngay trung tâm căn cứ." Trương Hạo dặn dò một tiếng rồi dẫn đầu xông ra ngoài.

Bàn Tử, Tú Tú, Giải Tiểu Hoa ba người quyết tâm, cắn răng đi theo. "Đoàng đoàng đoàng..." Mấy người vừa từ trong rừng xuất hiện, bên tai đã vang lên một tràng tiếng súng tiểu liên.

Chỉ thấy một bóng đen không biết xuất hiện phía trước từ lúc nào.

Người đó tay cầm một thanh hắc kim cổ đao, đối mặt với đạn bắn tới vẫn không hề sợ hãi.

Anh ta liên tục múa may cổ đao gạt phăng đạn ra, đồng thời ép sát

vào trong căn cứ. "Tiểu Ca, là Tiểu Ca!" Bàn Tử nhìn thấy Trương Kỳ Lân liền kinh hô.

Tú Tú, Giải Tiểu Hoa nhìn màn trình diễn của Trương Kỳ Lân mà mắt chữ A mồm chữ O. "Anh ta cũng quá lợi hại rồi, vậy mà chỉ dựa vào một thanh cổ đao đã đỡ được nhiều đạn như thế!" "Có anh ấy giúp, áp lực của Tiểu Cữu sẽ giảm đi không ít, chúng ta mau qua đó giúp đỡ!" Lính gác căn cứ chưa từng nghĩ tới có ngày sẽ có một người đơn thương độc mã xông vào, càng không ngờ là người này lại có thể tránh được đạn.

Mười mấy khẩu súng cùng khai hỏa, thế mà không có viên đạn nào bắn trúng người hắn.

Ngay khi bọn chúng đang kinh ngạc, lại có bốn người nữa từ trong rừng chui ra xuất hiện trước mắt.

Chúng lập tức phân ra một bộ phận nhân thủ điều chuyển họng súng về phía đó khai hỏa. "Đoàng đoàng đoàng..." Một tràng đạn bắn ra.

Lần này tình huống lại khác, người đi đầu căn bản không hề né tránh, đạn toàn bộ bắn lên người hắn.

Tuy nhiên kết quả lại khiến bọn chúng sinh lòng sợ hãi.

Hàng chục viên đạn bắn lên người, ngoại trừ quần áo bị rách một chút, người kia chẳng hề hấn gì.

Chỉ thấy người đó ngẩng đầu quét mắt nhìn về phía này, khi ánh mắt mấy tên lính gác chạm phải ánh mắt hắn, cả người trong nháy mắt già đi, chỉ trong vài hơi thở từ dáng vẻ một thanh niên biến thành ông già gần đất xa trời.

Đám lính gác từng tên một kinh rớt cả cằm, bọn chúng nhìn thấy Trương Hạo đang không ngừng tiến lại gần, sợ hãi hét lớn: "Quỷ a!"

"Chuyện gì vậy?

Đạn bắn vào người Tiểu Cữu mà cậu ấy chẳng hề hấn gì?" "Tiểu Cữu mặc áo chống đạn gì thế, hiệu quả lại tốt đến vậy?" "Các cậu đã từng thấy áo chống đạn nào bảo vệ được cả đầu chưa?" Được Bàn Tử nhắc nhở, Tú Tú và Giải Tiểu Hoa mới phát hiện ra có không ít đạn bắn trúng đầu Trương Hạo.

Nhưng những viên đạn đó cứ như đồ giả, ngay cả da của Trương Hạo cũng không phá nổi.

Ngay khi bọn họ còn đang chấn kinh, nghi hoặc vì sao Trương Hạo có thể chống đỡ được đạn, thì cảnh tượng tiếp theo càng khiến bọn họ há hốc mồm.

Trương Hạo chỉ cần nhìn ai một cái, người đó liền già đi trong nháy mắt.

Một thanh niên mười mấy hai mươi tuổi chỉ trong vài hơi thở đã biến thành một ông già đi lại khó khăn. "Mẹ ơi, Tiểu Cữu rốt cuộc có phải là người không?

Chống đạn thì thôi đi, đằng này lại còn biết yêu pháp!" Lần này không chỉ Tú Tú, ngay cả Bàn Tử cũng kinh ngạc đến rớt hàm.

Ngày thường tuy đã chứng kiến đủ loại năng lực kỳ lạ của Trương Hạo, nhưng cái kiểu nhìn một cái khiến người ta già đi thì đây là lần đầu tiên thấy.

Có năng lực này, mấy trăm mạng trong căn cứ quân phiệt này tính là cái thá gì, bất quá cũng chỉ là nhìn thêm vài lần mà thôi.

Thảo nào ngay từ đầu Trương Hạo đã nói đám người bên ngoài để cậu ấy đối phó, bảo bọn họ đi cứu Hạo Thiên Chân.

Trương Kỳ Lân chú ý đến động tĩnh phía sau, quay đầu lại nhìn thoáng qua, chính xác nhìn thấy Trương Hạo sử dụng năng lực mới

đoạt được.

Người quanh năm mặt không cảm xúc như hắn cũng hiếm khi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đây là năng lực có được sau khi dung hợp Hiên Viên Ma Kính Thạch: chỉ cần ánh mắt chạm nhau sẽ khiến đối phương dung nhan bất lão hoặc nhanh chóng suy lão.

Về phần là trẻ mãi không già hay già đi nhanh chóng đều do Trương Hạo quyết định.

Đây là lần đầu tiên hắn sử dụng năng lực này, không ngờ uy lực lại lớn đến vậy.

Nhìn một cái không chỉ đơn giản là ngoại mạo già đi, mà ngay cả chức năng cơ thể cũng cùng lúc tiêu biến.

Tuy rằng không chết ngay lập tức, nhưng cũng chẳng khác biệt là bao.

Năng lực này quả thực là một đại sát khí, khuyết điểm duy nhất là phải chạm mắt, đối với người mù thì không có tác dụng. "Tiểu Ca, đám người bên ngoài giao hết cho tôi, anh đưa mấy người bọn họ đi cứu Thiên Chân!" Trương Hạo vừa rồi lại sử dụng sóng âm định vị để xác định tình hình của Hạo Thiên Chân.

Cậu ấy đã bị trói trên bàn phẫu thuật, mấy gã áo trắng bên cạnh có thể ra tay bất cứ lúc nào.

Thời gian cấp bách, nếu chậm một bước rất có khả năng sẽ gây ra hậu quả không thể vãn hồi.

Trương Kỳ Lân gật đầu, dưới sự yểm hộ của Trương Hạo liền dẫn theo Bàn Tử, Tú Tú cùng Giải Tiểu Hoa ba người xông vào trong căn cứ. ...

Trong căn cứ, tại một tòa nhà nhỏ hai tầng.

Tên tướng quân quân phiệt đang ở trong phòng huy hãn như vũ.

Đột nhiên cửa bị gõ vang.

Tướng quân mất kiên nhẫn quát: "Mày tốt nhất là có việc quan trọng, nếu không hậu quả mày biết rồi đấy!" Tên lính báo tin ngoài cửa giật mình thon thót.

Tướng quân tâm ngoan thủ lạt, nếu chọc hắn không vui, linh kiện trên người mình sẽ bị hắn tháo ra đem bán mất.

Hắn vội vàng báo cáo: "Tướng quân, căn cứ bị tập kích, lính canh đã sắp không cản nổi rồi!" Quân phiệt ở Miến Điện hỗn chiến, chuyện bị tấn công xảy ra như cơm bữa, tướng quân căn bản không để trong lòng. "Đối phương đến bao nhiêu người, có vũ khí trang bị gì?" "Tổng cộng bốn người, vũ khí chỉ có một thanh đao lớn màu đen!" Tướng quân nghe vậy mặt lộ vẻ không vui: "Một lũ thùng cơm, bốn người còn không có vũ khí, vài phát súng là giải quyết xong, chuyện cỏn con thế mà mày cũng dám làm phiền ông đây, tao thấy mày chán sống rồi!" "Không, không phải đâu tướng quân, trong đó có một người có thể dùng đao đỡ được tất cả đạn bắn tới, còn một người càng khủng khiếp hơn, hắn không chỉ đao thương bất nhập mà còn..." "Đoàng!" Tên lính còn chưa nói hết câu đã bị tướng quân mở cửa bắn một phát chết tươi. "Đồ phế vật vô dụng, tưởng ông đây sẽ tin có người lợi hại như thế sao?" Lời còn chưa dứt, mí mắt tướng quân đã giật liên hồi, ngay sau đó là một trận tim đập chân run.

Hắn sờ ngực, nghi hoặc nói: "Tại sao lại thế này, chẳng lẽ là thế lực thù địch đang đánh tới đây?" Tướng quân đang nghi hoặc thì thấy một đám lính đang rút lui về phía mình, vừa lui vừa nổ súng.

Hắn nhìn sang hướng đó, chỉ thấy cả trăm tên lính bị một thanh niên chừng hai mươi tuổi bức cho liên tục lùi lại.

Đạn bắn lên người thanh niên kia ngay cả da cũng không phá nổi.

Ngược lại, thanh niên kia nhìn ai một cái, người đó liền nhanh chóng suy lão, biến thành một ông già đi lại khó khăn.

Tướng quân thấy thế thì sợ đến mức toát mồ hôi lạnh ướt đẫm lưng.

Chương 93

Nếu là chơi dao thật súng thật thì không nói làm gì, tình huống hiện tại là cái quái gì đây!

Lúc này hắn mới ý thức được tên lính vừa báo cáo không hề nói dối.

Thế giới này thật sự có loại quái vật đao thương bất nhập, nhìn ai người nấy chết.

Trong chốc lát, đám lính đã lùi đến bên cạnh hắn. "Tướng quân, làm sao bây giờ, vũ khí trong tay chúng ta căn bản không làm gì được hắn!" Tướng quân chính mình cũng đang sứt đầu mẻ trán, hắn làm sao biết phải làm gì.

Súng máy hạng nặng còn không bắn thủng được người này, thì mấy thứ như lựu đạn hơn phân nửa cũng vô dụng.

Cũng không biết chọc phải cái thứ quái vật gì nữa.

Tướng quân nhíu chặt mày, đột nhiên hai mắt sáng lên.

Hắn ra lệnh cho thủ hạ: "Dừng tay, đều dừng tay cho tao, đứa nào chọc giận tiền bối, ông đây sẽ là người đầu tiên không tha cho nó!" Nói xong, hắn lao ra khỏi đám đông, đến trước mặt Trương Hạo cung kính nói: "Tiền bối, không biết tôi đắc tội ngài chỗ nào, tôi xin bồi tội với ngài.

Chỉ cần ngài tha cho tôi, tài sản của tôi đều có thể đưa cho ngài, ngài bảo tôi làm gì tôi cũng đồng ý!" Trương Hạo mỉm cười: "Ông chết rồi thì đồ của ông cũng là của tôi thôi?" Lời vừa dứt, Trương Hạo liền liếc hắn một cái.

Tướng quân không kịp đề phòng, bốn mắt nhìn nhau với Trương

Hạo.

Giây tiếp theo, hắn nhanh chóng già đi, chức năng cơ thể thoái hóa nghiêm trọng, trong nháy mắt biến thành một lão già ngã xuống đất, giãy giụa nửa ngày cũng không đứng dậy nổi.

Đám quân phiệt vốn là một đám ô hợp.

Tướng quân đều sắp chết rồi, đám thủ hạ lập tức tan tác chim muông, ba chân bốn cẳng bỏ chạy thục mạng. "Giao cho các người đấy!" Trương Hạo nói một câu với không khí rồi không thèm để ý nữa.

Đợi hắn đi khỏi, chỉ thấy hai bóng đen lao vút đi.

Trên cổ đám lính đang bỏ chạy đột nhiên xuất hiện từng đạo vết cắt, máu tươi phun ra xối xả, từng tên ôm cổ ngã xuống đất mất máu mà chết.

Giải quyết xong lính tráng, thủ vệ và tướng quân trong căn cứ, Trương Hạo liền đi đến tòa kiến trúc cao lớn nhất ở trung tâm để hội họp với những người khác.

Vừa mới tới gần, một mùi máu tanh nồng nặc đã ập vào mặt.

Bước vào trong liền thấy hàng đống thi thể thiếu linh kiện bị chất đống tùy ý một bên.

Hiện trường thảm khốc như địa ngục trần gian.

Hắn đi vào trong vài bước thì thấy trên mặt đất nằm la liệt mười mấy người mặc áo blouse trắng.

Vết thương trên người đám này nhìn qua là biết do Trương Kỳ Lân gây ra.

Lúc này Trương Kỳ Lân, Bàn Tử, Tú Tú và Giải Tiểu Hoa vừa giải quyết xong người bên trong, đang chuẩn bị đưa Hạo Thiên Chân

từ trên giường sắt xuống. "Là ai!" Giải Tiểu Hoa nghe thấy tiếng động, xoay người lại thấy là Trương Hạo, liền thu lại bi sắt trong tay.

Cậu ta không dám tin hỏi: "Tiểu Cữu, cậu đã giải quyết hết đám người bên ngoài rồi sao?" Căn cứ trên dưới mấy trăm người, mà trong tòa nhà này bất quá chỉ có mười mấy người.

Bốn người bọn họ chân trước giải quyết người bên trong, Trương Hạo chân sau đã đi vào, trước sau bất quá chỉ vài phút.

Cậu ta không dám tin Trương Hạo lại tàn nhẫn và mạnh mẽ như vậy, trong thời gian ngắn ngủi đã xử lý toàn bộ đám người bên ngoài. "Tiểu Cữu, cậu cũng quá lợi hại rồi, căn cứ này ít nhất cũng có bốn năm trăm người, cậu làm thế nào mà giải quyết hết bọn họ trong thời gian ngắn như vậy?" Mọi người cùng nhau cứu Hạo Thiên Chân xuống rồi chuẩn bị rút lui khỏi căn cứ.

Vừa ra khỏi nhà, đập vào mắt là đầy rẫy thi thể.

Những thi thể này rất đặc thù, không phải chết do vết thương chí mạng, mà là chết già.

Vốn dĩ trong căn cứ đều là lính tráng thanh niên trai tráng, sao thi thể trên đất lại toàn người già?

Hạo Thiên Chân nhìn cảnh tượng trước mắt mà kinh hãi không thôi. "Thiên Chân, mấy cái này đều là do Tiểu Cữu làm đấy, thủ đoạn của cậu ấy cứ như tiên pháp vậy, nhìn ai một cái là người đó chết già ngay lập tức." "Tiểu Cữu thật lợi hại, nhưng mà đám người trong căn cứ này cũng là chết chưa hết tội, bọn chúng chết rồi sẽ bớt đi tai họa cho những người vô tội khác." Hạo Thiên Chân vốn tâm mềm, nhưng hôm nay thấy nhiều thi thể như vậy không những không thương cảm, ngược lại còn cảm thấy bọn chúng chết đáng đời, đủ thấy cái đám quân phiệt nhỏ này đã làm ra những chuyện thương thiên hại lý đến mức nào.

Hôm nay nếu đổi lại là người khác bị bắt tới, e rằng sẽ không có vận may như vậy.

Cho dù là Hạo Thiên Chân, nếu Trương Hạo bọn họ đến muộn một chút, kết cục của cậu cũng sẽ chẳng tốt hơn mấy cái xác thiếu linh kiện trong tòa nhà kia là bao. "Mọi người đi trước đi, tôi còn chút việc, sẽ qua ngay." Trương Hạo dặn dò một câu rồi tách khỏi đội ngũ, một mình đi đến bên cạnh một cái giếng nước trong căn cứ.

Trước đó hắn dùng sóng âm định vị phát hiện ra kho báu của tên quân phiệt nằm ngay dưới cái giếng này.

Hiện tại Hạo Thiên Chân đã được cứu, hắn liền qua đây lấy bảo vật.

Trương Hạo nhảy xuống giếng, sau đó lơ lửng giữa không trung.

Trên vách giếng có một cánh cửa đá, hắn đấm một quyền làm vỡ cửa đá rồi chui vào.

Bên trong là một căn phòng thấp bé chưa đến một trăm mét vuông, có mấy chục cái rương gỗ cỡ vali du lịch 24 inch được xếp gọn gàng.

Hắn vừa tới gần, âm thanh nhắc nhở của hệ thống liền vang lên bên tai. `[Đinh!

Phát hiện vật phẩm đặc thù: Long Văn Bảo Ấn.]` `[Đinh!

Phát hiện vật phẩm đặc thù: Song Long Trụ.]` "Không ngờ lại có thu hoạch như vậy!" Phát hiện vật phẩm đặc thù khiến Trương Hạo rất vui mừng, Hệ thống Dung Hợp Vạn Vật chỉ cần thêm 2 điểm kinh nghiệm là có thể thăng lên cấp 3, mở khóa năng lực mới.

Hiện tại có được hai món vật phẩm đặc thù vừa khéo có thể dung hợp, giúp hệ thống thăng cấp.

Vốn tưởng chỉ là một tên quân phiệt địa phương nhỏ bé, trong kho

nhiều lắm cũng chỉ có chút tiền tài.

Không ngờ bên trong lại có hai món vật phẩm đặc thù, cũng không biết bọn chúng cướp được mấy thứ này từ đâu, nhưng cuối cùng đều hời cho mình.

Trương Hạo đi tới đặt tay lên rương gỗ, thu tất cả vào không gian trữ vật rồi rời đi.

Tại cổng căn cứ, Hạo Thiên Chân và mọi người đang đợi Trương Hạo.

Bọn họ nhìn căn cứ trước mắt mà cảm khái vạn phần. "Ai có thể ngờ một căn cứ mấy trăm người, chỉ trong vài phút đã bị tiêu diệt." "Đúng vậy, Tiểu Cữu cứ như thần tiên, lật tay làm mây úp tay làm mưa." "Thiên Chân, tôi ghen tị với cậu quá, có một người cậu lợi hại như vậy." "Tú Tú, chẳng phải em cũng gọi Tiểu Cữu theo anh sao!" "Nhưng mà..." Tú Tú còn định nói gì đó thì thấy Trương Hạo mặt tươi cười từ bên trong đi ra.

Từ nụ cười trên mặt hắn có thể cảm nhận rõ ràng tâm trạng hắn đang rất tốt.

Trước đó Tú Tú chỉ thấy Trương Hạo hơi đẹp trai, giờ chứng kiến bản lĩnh của hắn xong nhìn lại, cả hình tượng con người hắn trong nháy mắt trở nên cao lớn, nhìn thêm một cái cũng thấy ngộp thở.

Trương Hạo hội họp với mọi người xong liền cùng nhau trở về khách sạn.

Chuyến bay về Bắc Kinh là vào sáng sớm hôm sau, về đến phòng khách sạn, Trương Hạo liền khóa cửa lại dặn mọi người không được làm phiền, sau đó tâm niệm vừa động, từ không gian trữ vật lấy ra hai món vật phẩm đặc thù.

Long Văn Bảo Ấn là một con dấu to bằng bàn tay, nhìn qua trông

rất bình thường, cũng không biết có tác dụng gì mà lại là vật phẩm đặc thù.

Song Long Trụ thì là một cột đồng xanh cao nửa mét, to bằng cột điện, bên trên có hai con thần long uốn lượn.

Chương 94

Loại Song Long Trụ này Trương Hạo từng thấy trong bảo tàng, nghe nói được phát hiện trong bùn sông Hoàng Hà, là do người thượng cổ chế tạo để nuôi nhốt rùa khổng lồ.

Chỉ cần có Song Long Trụ, rùa khổng lồ sẽ ngoan ngoãn ở lại gần đó, dù có lụt lớn cũng không bỏ đi.

Trương Hạo nóng lòng ra lệnh cho hệ thống dung hợp, dù sao chỉ cần hoàn thành hai lần dung hợp này, Hệ thống Dung Hợp Vạn Vật sẽ có thể thăng lên cấp 3, mở khóa tính năng mới.

So với năng lực mới có được từ vật phẩm đặc thù, hắn càng mong chờ tính năng mới của hệ thống hơn. "Hệ thống, dung hợp Long Văn Bảo Ấn và Song Long Trụ." `[Đinh!

Đã nhận lệnh, bắt đầu dung hợp.]` Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vừa dứt, Long Văn Bảo Ấn và Song Long Trụ đều hóa thành chất lỏng bao bọc lấy cơ thể hắn, biến thành vô số phân tử nhỏ li ti chui vào trong người, dung hợp với hắn. `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 29.

Vật phẩm dung hợp: Long Văn Bảo Ấn.]` `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được đặc tính vật phẩm dung hợp: Tru tà tị thối.]` `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm đặc thù Long Văn Bảo Ấn, tiến độ tiến hóa huyết mạch +1, tiến độ tiến hóa bậc 1 (9/20).]` ... `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 30.

Vật phẩm dung hợp: Song Long Trụ.]` `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được đặc tính vật phẩm dung hợp: Họa địa vi lao (Khoanh vùng phạm vi đường kính 5 mét nhốt quái vật bên trong).]` `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm đặc thù Song Long Trụ, tiến độ tiến hóa huyết mạch +1, tiến độ tiến hóa bậc 1 (10/20).]` Năng lực mà hai món vật phẩm đặc thù mang lại khiến Trương Hạo khá bất ngờ, hiệu quả dường như đều không tồi.

Một cái trừ tà, từ nay về sau chỉ cần hắn đứng ở đâu, những thứ âm tà sẽ không dám lại gần, không cần dùng Kỳ Lân Huyết để xua đuổi nữa.

Một cái là "Họa địa vi lao", lại có thể khoanh vùng phạm vi đường kính 5 mét để nhốt quái vật, chỉ là không biết có tác dụng với người hay không, năng lực này cũng khá thú vị.

Lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên. `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ Hệ thống Dung Hợp Vạn Vật thăng lên cấp 3, hiện tại bắt đầu mở khóa năng lực mới...]` `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ Hệ thống Dung Hợp Vạn Vật thăng lên cấp 3, mở khóa tính năng mới: Điệp gia (Tất cả năng lực nhận được từ việc dung hợp các vật phẩm có đặc tính giống nhau sẽ được cộng dồn vô hạn.

Chú ý: Cùng một loại vật phẩm chỉ có thể dung hợp một lần).]` "Vãi chưởng!" Khi hiểu rõ tính năng mới mà hệ thống mở khóa, Trương Hạo không nhịn được mà chửi thề.

Vốn dĩ Hệ thống Dung Hợp Vạn Vật đã rất nghịch thiên rồi, không ngờ lên cấp 3 mở khóa tính năng mới còn nâng lên một tầm cao khác.

Trước đây khi dung hợp các vật phẩm có đặc tính giống nhau,

năng lực có thuộc tính cao sẽ ghi đè lên năng lực có thuộc tính thấp.

Như vậy có nghĩa là những lần dung hợp trước đó sẽ bị lãng phí.

Ví dụ như lần đầu tiên Trương Hạo dung hợp Kiến được sức mạnh gấp 400 lần trọng lượng cơ thể, sau đó lại dung hợp Bọ Hung (Khương Lang) được sức mạnh gấp 1700 lần trọng lượng cơ thể.

Thuộc tính của Bọ Hung sẽ ghi đè lên thuộc tính của Kiến, chỉ phát huy được sức mạnh gấp 1700 lần.

Đương nhiên hiệu quả 400 lần của Kiến vẫn còn đó, chỉ là bị ẩn đi, không thể cộng dồn với thuộc tính cùng loại để phát huy.

Hiện tại mở khóa tính năng mới, các thuộc tính cùng loại đã có thể cộng dồn.

Trên cơ sở 1700 lần của Bọ Hung, cộng thêm 400 lần của Kiến, hai cái cộng lại sẽ được sức mạnh gấp 2100 lần trọng lượng cơ thể.

Sự gia tăng này không thể bảo là không lớn.

Hệ thống mới cấp 3 đã mở khóa tính năng nghịch thiên như vậy, nếu lên cấp 4, cấp 5 mở khóa năng lực thì còn đến mức nào?

Lúc mới có hệ thống, Trương Hạo từng thử dung hợp Trái Đất, tuy thất bại vì Trái Đất là tinh cầu có sự sống, nhưng cũng biết được dù vật phẩm to lớn như một hành tinh thì hệ thống vẫn có thể dung hợp.

Lúc đó Trương Hạo đã biết giới hạn của hệ thống rất cao.

Giờ xem ra giới hạn của Hệ thống Dung Hợp Vạn Vật còn cao hơn tưởng tượng nhiều.

Phải biết rằng ngoài tính năng cơ bản là dung hợp, mỗi khi thăng một cấp hệ thống còn mở khóa một tính năng mới.

Và mỗi tính năng mới đều mang lại sự gia tăng sức mạnh khổng

lồ. "Hệ thống, mở giao diện thuộc tính." `[Họ tên: Trương Hạo]` `[Tuổi: 18]` `[Huyết mạch: Huyết mạch Kỳ Lân bậc 1 (Tiến độ tiến hóa 10/20)]` `[Hệ thống: Hệ thống Dung Hợp Vạn Vật cấp 3 (0/30), sau khi thăng cấp sẽ mở khóa năng lực mới.]` `[Số lần dung hợp còn lại: 1]` `[Vật phẩm đã dung hợp: Kiến, Kim Cương Thạch, Nhà Kho, Máu Kỳ Lân...

Nhà Kho Phế Liệu Cỡ Lớn, Nội Đan Xà Mẫu Hắc Mao Xà, Cửu Đầu Na Già, Tức Nhưỡng, Long Văn Bảo Ấn, Song Long Trụ.]` `[Năng lực đã nhận: Sức mạnh gấp 400 lần trọng lượng cơ thể, cơ thể cứng như kim cương, không gian trữ vật 50.000 mét khối, huyết mạch Kỳ Lân... tốc độ ra quyền 1/250 giây, hô hấp dưới nước, bay lượn, phát quang tỏa nhiệt, thoát thai hoán cốt, vạn xà chi chủ, sức mạnh gấp 1700 lần trọng lượng cơ thể, miễn dịch ảo ảnh, sinh trưởng vô hạn (bất kỳ bộ phận nào trên cơ thể đều có thể sinh trưởng vô hạn, phục hồi), tru tà tị thối, họa địa vi lao.]` `[Nhiệm vụ đang tiến hành: Nhiệm vụ ẩn, thu thập 3 con Xà Mi Đồng Ngư, phần thưởng hoàn thành nhiệm vụ là 5 lần dung hợp: Tiến độ nhiệm vụ hiện tại 2/3.]` Sau khi hệ thống thăng lên cấp 3, muốn thăng cấp tiếp cần 30 điểm kinh nghiệm, tức là phải dung hợp thêm 30 vật phẩm.

Nhìn có vẻ không dễ thăng cấp, nhưng thực ra cùng với thực lực bản thân không ngừng tăng lên, có thể xuống những ngôi mộ nguy hiểm hơn, việc kiếm số lần dung hợp sẽ ngày càng dễ dàng.

Tuy vừa mới nâng hệ thống lên cấp 3, nhưng Trương Hạo đã bắt đầu mong chờ lần thăng cấp tiếp theo sẽ mở khóa năng lực gì.

Lần này hệ thống thăng cấp mở khóa tính năng cộng dồn, sức mạnh 400 lần của Kiến và 1700 lần của Bọ Hung cộng lại, hắn hiện tại trực tiếp sở hữu sức mạnh gấp 2100 lần trọng lượng cơ thể.

Trương Hạo hiện tại nặng khoảng 75kg (150 cân TQ), tức là hắn

đang sở hữu sức mạnh gần 160 tấn, cộng thêm hiệu quả thoát thai hoán cốt (toàn bộ thuộc tính tăng gấp đôi), sức mạnh hiện tại của hắn vượt quá 300 tấn!

Sức mạnh 300 tấn là khái niệm gì?

Nếu một chiếc ô tô nặng 2 tấn, thì sức mạnh hiện tại của hắn bằng trọng lượng của 150 chiếc ô tô.

Một chiếc xe đã có thể đè bẹp một người, trọng lượng của 150 chiếc xe đè lên người, e rằng ngay cả bã thịt cũng không tìm thấy.

Cho dù là quái vật trong cổ mộ, kể cả loại có phòng ngự kinh người như Hắc Mao Hạn Bạt, hiện tại một quyền đấm tới cũng có thể xuyên thủng cơ thể nó.

Đây mới chỉ là thực lực khi tính năng mới vừa mở khóa.

Trương Hạo hoàn toàn có thể tiếp tục dung hợp các vật phẩm có đặc tính sức mạnh để gia tăng.

Ví dụ như Độc Giác Tiên (Bọ cánh cứng tê giác) có sức mạnh gấp 750 lần trọng lượng cơ thể, sau khi dung hợp hắn sẽ có sức mạnh gấp 2850 lần.

Chỉ cần có số lần dung hợp, con số này có thể tăng lên vô hạn.

Tương lai đạt đến trình độ một quyền nổ tan tinh cầu như thế giới cao võ cũng không phải là không thể.

Đêm hôm đó, Trương Hạo chìm đắm trong niềm vui mở khóa năng lực mới nên không ngủ được.

Đợi đến khi trời vừa sáng, hắn liền rời khách sạn đến một cái chợ gần đó.

Đồ bán trong chợ rất kỳ quái, bất luận là thứ bạn biết hay không biết đều có đủ cả.

Trăn, thằn lằn, khỉ, cá sấu, gián...

Trương Hạo đến chợ là có mục đích, hắn còn lại 1 lần dung hợp, muốn nhân lúc chưa rời khỏi Miến Điện tìm mua một con Độc Giác Tiên để nâng cao thực lực thêm chút nữa.

Chương 95

Tuy hiện tại hắn đã rất mạnh, nhưng đối mặt với vị "Thần" đang thao túng các gia tộc sau màn, hổ thị đam đam với người nhà họ Ngô và họ Trương, hắn vẫn chưa nắm chắc.

Hiện tại điều hắn có thể làm là tận dụng mọi khả năng để nâng cao thực lực, nâng cao nữa.

Chỉ cần dung hợp một con Độc Giác Tiên, sức mạnh có thể tăng thêm 750 lần.

Hắn đi dạo trong chợ một lúc lâu mới tìm thấy một sạp hàng đang bán Độc Giác Tiên.

Trách là trách loại Độc Giác Tiên này ở Miến Điện quá tầm thường, bình thường chẳng ai bỏ tiền ra mua.

Cũng chỉ có du khách nước ngoài như Trương Hạo mới tiêu tiền mua thứ này. "Ông chủ, Độc Giác Tiên bao nhiêu tiền?" Trương Hạo dùng phần mềm phiên dịch để hỏi giá. "10.000 đô!" "Cái gì?" Trương Hạo bị báo giá của chủ sạp làm cho giật mình.

Độc Giác Tiên tầm thường đến mức các sạp khác còn chẳng thèm bán, gã này lại dám hét giá 10.000 đô, đúng là coi mình như con gà béo để vặt lông rồi.

Mình tuy xuống mộ không ít, đồ cổ lấy được cũng nhiều vô kể, tùy tiện bán một món cũng bằng người ta làm cả mấy đời không kiếm nổi.

Nhưng thế không có nghĩa là hắn ngốc, bỏ 10.000 đô ra mua một con bọ.

Chủ sạp thấy phản ứng của Trương Hạo thì không hề ngạc nhiên,

cười giới thiệu: "Con này không phải là Độc Giác Tiên bình thường đâu, nó là vương giả trong loài Độc Giác Tiên, sức mạnh của nó ít nhất gấp đôi loại thường." Độc Giác Tiên thường có sức mạnh gấp 850 lần trọng lượng cơ thể, nếu con này thực sự mạnh gấp đôi thì là 1700 lần.

Nếu chủ sạp không nói dối thì 10.000 đô cũng là vớ bở.

Đừng nói 10.000, cho dù là 100.000, 1.000.000 đô Trương Hạo cũng sẽ không do dự mà trả tiền.

Chủ sạp dường như nhìn ra Trương Hạo có hứng thú với Độc Giác Tiên Vương, gã lại từ trong hòm lôi ra một con Độc Giác Tiên khác.

Có so sánh mới thấy sự khác biệt rõ ràng, con Độc Giác Tiên hắn hét giá 10.000 đô to hơn hẳn nửa vòng.

Ông chủ bỏ hai con vào cùng một cái hộp.

Con Độc Giác Tiên nhỏ hơn cư nhiên toàn thân run rẩy nằm rạp xuống không dám cử động, cho dù không hiểu ngôn ngữ động vật cũng có thể thấy nó đang sợ hãi. "Ông chủ, thế nào, tôi không nói điêu chứ?

Vương giả trong loài Độc Giác Tiên rất khó gặp đấy, bỏ lỡ lần này không biết phải đợi đến bao giờ đâu." "Được, thành giao." Đã quá rõ ràng, con to hơn chính là vương giả, nếu không nó sẽ không khiến con kia sợ hãi như vậy.

Trương Hạo trực tiếp trả cho ông chủ 10.000 đô, sau đó xách theo Độc Giác Tiên Vương rời khỏi chợ.

Hắn về phòng khách sạn, xử lý con bọ rồi bắt đầu dung hợp. "Hệ thống, dung hợp Độc Giác Tiên Vương." `[Đinh!

Đã nhận lệnh, bắt đầu dung hợp.]` Tiếng hệ thống vừa dứt, Độc

Giác Tiên Vương liền hóa thành chất lỏng bao bọc lấy cơ thể hắn, biến thành vô số phân tử nhỏ chui vào người dung hợp. `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 31.

Vật phẩm dung hợp: Độc Giác Tiên Vương.]` `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được đặc tính vật phẩm dung hợp: Sức mạnh gấp 1800 lần.]` "Hửm?

Đây là thực lực của Độc Giác Tiên Vương sao?" Độc Giác Tiên thường giới hạn sức mạnh là 850 lần trọng lượng cơ thể, con Độc Giác Tiên này cư nhiên gấp 1800 lần, cao hơn gấp đôi.

Kiến 400 lần, Bọ Hung 1700 lần, Độc Giác Tiên Vương 1800 lần, tất cả cộng lại là 3900 lần trọng lượng cơ thể.

Sau đó năng lực "Thoát thai hoán cốt" nhân đôi toàn bộ thuộc tính, tức là Trương Hạo hiện tại sở hữu sức mạnh gấp 7800 lần trọng lượng cơ thể.

Sức mạnh cực hạn của người thường tối đa cũng chỉ khoảng 1 tấn (cử tạ), sức mạnh 7800 lần của Trương Hạo hiện tại tương đương gần 600 tấn!

Điều này có nghĩa là sức mạnh của hắn gấp hơn 600 lần giới hạn của người thường! "Thế này cũng quá khủng khiếp rồi!" Trương Hạo tính toán sơ qua sức mạnh hiện tại mà cả người cũng bị dọa sợ.

Đây mới chỉ là dung hợp 3 loại vật phẩm tăng sức mạnh, tương lai có nhiều cơ hội dung hợp hơn còn có thể dung hợp những thứ khác.

Sau khi cộng dồn toàn bộ thuộc tính, trong tương lai không xa sức mạnh đột phá 1000 tấn hay 10.000 tấn đều không còn là mơ.

Trước đây khi chỉ có sức mạnh gấp 400 lần, đấm mấy trăm quyền cũng không giết được một con Hắc Mao Hạn Bạt.

So với lúc đó, sức mạnh hiện tại đã tăng gấp 20 lần, tin rằng cho dù là loại phòng ngự mạnh như Hạn Bạt cũng không thoát khỏi số phận bị Trương Hạo một quyền đấm chết. "Cốc, cốc, cốc." Lúc này cửa phòng bị gõ vang, tiếp đó giọng của Hạo Thiên Chân truyền vào. "Tiểu Cữu, xuống ăn sáng rồi chuẩn bị ra sân bay thôi." "Ừ, tôi biết rồi!" Trương Hạo đáp một tiếng rồi xách hành lý cùng Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Trương Kỳ Lân, Tú Tú và Tiểu Hoa xuống lầu ăn sáng.

Ăn xong cả nhóm liền bắt xe ra sân bay, lên máy bay về Bắc Kinh.

...

Đến gần trưa hôm đó, nhóm Trương Hạo đã về đến Bắc Kinh, thủ đô Đại Việt Quốc.

Vừa xuống máy bay, điện thoại của Tú Tú đã reo không ngừng.

Cô nghe điện thoại xong liền vội vàng rời đi, còn không kịp chào hỏi đám Trương Hạo.

Tiểu Hoa sau khi gọi một cuộc điện thoại sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng. "Tiểu Cữu, Hoắc gia xảy ra chuyện lớn rồi, Hoắc lão thái bệnh nặng, mấy vị tiểu thư tranh quyền, một mình Tú Tú chắc chắn không lo liệu được, tôi phải đi giúp em ấy." "Ừ, cậu mau đi đi, nếu có chỗ nào cần giúp đỡ cứ việc mở miệng, việc gì giúp được tôi nhất định sẽ giúp." "Đa tạ Tiểu Cữu, vậy tôi đi trước đây, đợi xử lý xong việc nhất định sẽ đưa Tiểu Cữu đi dạo Bắc Kinh một vòng đàng hoàng." Giải Tiểu Hoa chào hỏi xong liền đuổi theo.

Trương Hạo tiếp xúc với hai người bọn họ không nhiều, nhưng có thể thấy họ đều là người trọng tình nghĩa.

Lúc Hạo Thiên Chân bị bắt cóc ở Miến Điện, họ nhận được tin là lập tức đến cứu.

Tuy nói hồi nhỏ từng sống cùng nhau, nhưng đó là chuyện hồi

nhỏ.

Sau này lớn lên, thực ra bọn họ và Hạo Thiên Chân đã rất lâu không gặp.

Con người là vậy, thời gian lâu tình cảm sẽ phai nhạt, nhưng họ vẫn nhớ Hạo Thiên Chân là bạn, nguyện ý ra tay tương cứu.

Cho nên Trương Hạo mới mở lời, có việc cần có thể tìm hắn giúp.

Sau khi Tú Tú và Tiểu Hoa rời đi, sân bay còn lại bốn người Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Trương Kỳ Lân.

Bàn Tử cười nói: "Bắc Kinh cũng là địa bàn của Bàn gia đây, tuy không so được với Hoắc gia và Giải gia, nhưng Bàn gia cũng sẽ không để mấy vị chịu thiệt.

Tôi thấy thế này, từ giờ đến hôm đấu giá, mọi chuyện ăn ở chơi bời đều do tôi sắp xếp, bảo đảm để mọi người ăn ngon, chơi vui, thế nào?" "Không vấn đề, nghe anh sắp xếp." "Được, vậy mọi người đi theo tôi, trước tiên đưa mọi người về khách sạn nghỉ ngơi đã rồi tính sau." ... "Lão đại, bên này!" Nhóm Trương Hạo vừa ra khỏi sân bay thì thấy Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp.

Đinh Ngọc Vũ Điệp nhiệt tình vẫy tay chào. "Ái chà, hai người sao cũng đến Bắc Kinh rồi?

Chương 96

Thêm hai người cũng chỉ là thêm hai cái miệng ăn, Bàn gia bao tất." Bàn Tử nghĩ đến món bảo bối lấy được từ kho báu nhà họ Dịch nên cũng chẳng keo kiệt, bao trọn gói luôn.

Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp cũng chỉ đến sớm hơn nhóm Trương Hạo nửa ngày, dứt khoát không ra khỏi sân bay mà đợi luôn ở cửa ra.

Hai người họ vẫn luôn điều tra chân tướng về sự biến dị của Thủy Tiêu, hiện tại đã tra ra tổ tiên Thủy Tiêu là đại tế tư của đế quốc Cao Miên và hai đệ tử.

Sau đó lại qua manh mối tra được chân tướng biến dị có liên quan đến Tổ Nguyên Kim Thang.

Việc họ tìm kiếm chân tướng có liên quan đến vị "Thần" mà Trương Hạo muốn điều tra, nên Trương Hạo chủ động đề nghị giúp đỡ.

Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp đến Bắc Kinh là để đợi Trương Hạo xong việc đấu giá rồi cùng đi Tam Giang Nguyên tìm Tổ Nguyên Kim Thang, tra rõ chân tướng.

Trước khi xuất phát họ cũng không có việc gì, nên đi cùng nhóm Trương Hạo dạo chơi Bắc Kinh, thuận tiện đến buổi đấu giá Tân Nguyệt Phạn Điếm mở mang tầm mắt.

Bàn Tử tìm cho nhóm Trương Hạo một khách sạn năm sao gần Phan Gia Viên, thuê mấy phòng.

Sắp xếp ổn thỏa liền kéo cả đám đi ăn lẩu dê Đông Tứ nổi tiếng Bắc Kinh. "Trương Hạo huynh đệ, thịt dê Đông Tứ là nhất tuyệt đấy,

cậu phải ăn nhiều vào." "Ừ!" Trương Hạo đáp một tiếng rồi gắp một miếng thịt dê thả vào nồi đồng, đợi chín tới thì chấm sốt mè rồi bỏ vào miệng.

Thanh sảng, nộn hoạt, hương thơm lưu lại nơi kẽ răng, còn có mùi sữa nhàn nhạt. "Vị quả thực không tồi." "Mọi người nhìn cái gì, ăn đi chứ, cùng ăn nào!" Bàn Tử mời mọi người cùng ăn.

Lúc này, một người đàn ông ăn mặc lôi thôi lếch thếch lén lút đi vào quán.

Gã nhìn trái ngó phải, bộ dạng sợ sệt rụt rè.

Cuối cùng gã dán mắt vào Trương Hạo: "Vị ông chủ này, xin hỏi cậu có thu đồ cổ không?" Trương Hạo ngẩn ra, trong đám người mình là trẻ nhất, sao người này không tìm người khác mà cứ nhắm vào mình.

Người đàn ông dường như nhìn ra nghi hoặc trong lòng Trương Hạo, giải thích: "Vị đại gia này, tuy ngài trẻ tuổi, nhưng có thể thấy những người khác trên bàn đều rất tôn kính ngài, chứng tỏ ngài là người cầm đầu, cho nên tôi mới hỏi ngài.

Còn những khách khác trong quán, họ hiển nhiên không phải dân trong nghề." Trương Hạo cười cười, người này cũng coi như có chút mắt nhìn, xem thử cũng không sao. "Anh muốn bán cái gì?" "Là thứ này!" Người đàn ông thần bí móc từ trong túi ra một gói vải đỏ, mở ra bên trong là một cái chuông đồng to bằng nắm tay. "Đây chẳng phải là Lục Giác Thanh Đồng Linh Đang sao!" Bàn Tử nhìn thấy cái chuông liền kinh hô một tiếng.

Loại chuông tương tự từng xuất hiện ở Lỗ Vương Cung, xuất hiện ở Hải Để Mộ, tiếng chuông phát ra sẽ khiến người ta sinh ảo giác, còn có thể tẩy xóa ký ức.

Cái chuông trước mắt này y hệt cái bọn họ từng thấy. "Bàn Tử!" Trương Hạo trừng mắt, Bàn Tử mới phản ứng lại.

Người đàn ông này nồng nặc mùi đất cát, lai lịch món đồ không cần nói cũng biết.

Đang ngồi ở sảnh quán ăn, người đông mắt tạp không thích hợp bàn chuyện mua bán. "Vị lão ca này, anh tên gì?

Tôi thấy giờ cơm rồi chắc anh chưa ăn đâu nhỉ, hay là ăn cơm xong rồi về cửa hàng của tôi bàn tiếp?" Người đàn ông xoa bụng hai cái rồi gật đầu, kéo ghế ngồi xuống: "Các cậu có thể gọi tôi là Lão Mã." "Hửm?" Gã vừa ngồi xuống, Trương Hạo liền ngửi thấy một mùi thi xú thoang thoảng.

Mùi này hắn quá quen thuộc, chính là mùi phát ra từ cơ thể người bị linh hồn khác chiếm cứ.

Nhưng mùi trên người Lão Mã rất nhạt, cho dù là Trương Hạo cũng phải ghé rất gần mới ngửi thấy.

Trương Hạo bất động thanh sắc nhìn ra sau gáy Lão Mã, phát hiện nơi đó quả nhiên có một ấn ký đặc thù.

Hiện tại hắn có thể xác nhận một trăm phần trăm Lão Mã đã không còn là Lão Mã ban đầu, gã là một con rối bị linh hồn của "Thần" chiếm cứ cơ thể.

Đã như vậy, gã mang Lục Giác Thanh Đồng Linh Đang tìm tới đây tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.

Chẳng lẽ Thần đã phát hiện ra thân phận tộc nhân Trương gia của mình, chuẩn bị ra tay cướp đoạt cơ thể?

Trương Hạo lắc đầu, hắn nhớ lại quá khứ, thân phận của hắn hiện tại hắn là chưa bại lộ, nếu không kẻ xuất hiện trước mặt hắn bây giờ sẽ không chỉ có một người này.

Đã vậy, kẻ này chắc chắn có mục đích khác.

Hắn quyết định tạm thời không đả thảo kinh xà, xem thử tên này rốt cuộc muốn làm gì.

Lão Mã ngồi xuống, Bàn Tử gọi thêm mấy đĩa thịt cho gã lấp bụng.

Cơm nước no say, cả nhóm bắt hai chiếc xe đi đến cửa hàng đồ cổ của Bàn Tử ở Phan Gia Viên.

Cửa hàng của hắn nằm ngay mặt tiền đầu tiên ở lối vào Phan Gia Viên, vị trí cực đẹp. "Bàn Tử khá đấy nhỉ, có một cửa hàng ở vị trí này thì cả đời ăn mặc không lo rồi." Hạo Thiên Chân thấy cửa hàng của Bàn Tử liền trêu chọc. "Cũng chỉ đủ để không chết đói thôi, sao so được với đám 'đạo nhị đại' các cậu, gia đại nghiệp đại, cổ mộ trong thiên hạ chính là ngân hàng của nhà các cậu, lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn.

Người có thể so được với các cậu cũng chỉ có đám 'đạo nhị đại' các cậu thôi." "Bàn Tử, nói quá rồi đấy." Bàn Tử cái miệng không có chốt, còn đang ở ngoài đường mà cái gì cũng bô bô ra ngoài. "Hề hề, Thiên Chân cậu không biết đâu, ở cái đất Phan Gia Viên này Tần Thủy Hoàng có cả mấy chục ông, đạo nhị đại thì tính là cái gì." Bàn Tử lời còn chưa dứt đã nghe thấy tiếng rao hàng của một chủ sạp trước cửa truyền vào tai. "Ông chủ, xem cái chủy thủ này đi, đây chính là thanh Ngư Trường Kiếm năm xưa Kinh Kha dùng để ám sát Tần Vương đấy!" "Nếu không ưng Ngư Trường Kiếm thì đây còn có lọ thuốc hít Lý Thế Dân từng dùng này!" ...

Hạo Thiên Chân nghe vậy thì bật cười, hóa ra người trong chợ đồ cổ nói chuyện đều theo cái giọng điệu này.

Mặc kệ có hợp lý hay không, ai nói chuyện cũng phóng đại hết cỡ.

Cho nên đúng như Bàn Tử nói, bất luận cậu nói gì, người xung quanh nghe được cũng chẳng sao, trong lòng mọi người đều hiểu chẳng qua là đang chém gió lừa người mà thôi.

Bàn Tử mở cửa lớn, mời tất cả mọi người vào trong rồi đóng cửa lại. "Mọi người ngồi đi, tôi đi pha ấm trà rồi chuyện đâu còn có đó." Bàn Tử chạy đôn chạy đáo hầu hạ mọi người ngồi xuống, rót trà xong xuôi mới kéo ghế ngồi cạnh Trương Hạo. "Được rồi, Lão Mã, giờ trong tiệm đều là người mình, có gì cứ nói thẳng, cái chuông này anh lấy ở đâu ra?" "Tôi thu mua dưới quê..." Lão Mã chưa nói hết đã bị Bàn Tử cắt ngang: "Đừng có luyên thuyên mấy chuyện không đâu với tôi, sao anh tới đây anh và tôi đều rõ, cái tôi muốn hỏi là xuất xứ cụ thể của nó, nếu anh nói rõ ràng thì tôi sẽ thu cái chuông này." Lão Mã nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia giảo hoạt, tuy chỉ trong nháy mắt nhưng vẫn bị Trương Hạo bắt được.

Cái vẻ khúm núm vừa rồi là giả vờ.

Quả nhiên gã mang mục đích tìm tới cửa, bán đồ chẳng qua chỉ là cái cớ. "Tôi nói thật với các cậu, thứ này tôi nhặt được bên ngoài một cái tế đàn nằm sâu trong Tần Lĩnh, trong tế đàn đó có một cây Thanh Đồng Thần Thụ y hệt cây xuất thổ ở Tam Tinh Đôi.

Nhưng Thanh Đồng Thần Thụ trong tế đàn cao hơn nhiều, to hơn nhiều, ít nhất cũng phải cao hàng trăm mét, có khi còn hơn, vì tôi không dám xuống dưới chỉ có thể dùng đèn pin chiếu vào, dù sao quá trăm mét vẫn chưa thấy đáy." "Tam Tinh Đôi là nền văn minh mấy nghìn năm trước, Thanh Đồng Thần Thụ giống nó niên đại ước chừng cũng tương đương.

Cây ở Tam Tinh Đôi cao ba bốn mét chế tạo đã thập phần gian nan, giờ anh bảo tôi có một cây tạo hình y hệt nhưng cao hàng trăm mét, định lừa ai hả?

Nếu anh còn không nói thật thì thứ này tôi không thu đâu." Lão Mã thấy Bàn Tử không tin, vội vàng giải thích: "Tôi nói đều là thật, nếu không phải ở gần đó mọi thiết bị điện tử đều mất linh không mở được máy thì tôi đã chụp ảnh rồi, các cậu nếu không tin có thể tự mình qua đó xem, tôi còn nhớ vị trí cụ thể, có thể nói cho các cậu." Trương Hạo vẫn ngồi nghe bên cạnh không lên tiếng.

Mãi đến khi Lão Mã nói nhớ vị trí cụ thể, còn có thể nói cho bọn họ thì hắn trong nháy mắt hiểu ra.

Tác dụng của Lão Mã cũng giống như Sách lụa Chiến Quốc ghi lại vị trí Lỗ Vương Cung, mục đích là để dẫn dụ người ta vào cổ mộ.

Bọn chúng chắc chắn cũng giống như cải tạo Lỗ Vương Cung, đã cải tạo cổ mộ Tần Lĩnh rồi.

Mục đích là từ trong số những người bị dẫn dụ tới chọn ra cơ thể thích hợp, sau đó chiếm cứ cơ thể để sử dụng.

Chương 97

Trước đây Trương Hạo vẫn bị thông tin tiền bối Phát Khâu Thiên Quan để lại làm cho lầm đường, tưởng rằng làm vậy là để trường sinh.

Nhưng sau này gặp Ngô Tam Thúc ở Miến Điện mới biết, thực ra những ý thức chiếm cứ cơ thể người khác này đều bắt nguồn từ một vị "Thần".

Những ý thức đó chẳng qua là một tia trong vạn ngàn ý thức của hắn, không biết xuất phát từ mục đích gì mà vị Thần này luôn tìm kiếm cơ thể có đặc tính nào đó.

Cơ thể người nhà họ Ngô và người nhà họ Trương như Trương Hạo chính là thứ Thần cần.

Chỉ có điều tổ tông hai nhà thông qua thủ đoạn đặc thù đã biến mất khỏi tầm mắt của Thần, ẩn mình đi.

Trương Hạo tin rằng, sở dĩ Thần cải tạo nhiều cổ mộ như vậy, sau đó phí tận tâm tư dẫn dụ người vào, mục đích chắc chắn là để tìm kiếm cơ thể có thuộc tính giống người nhà họ Ngô, họ Trương, hoặc cái bẫy này vốn dĩ được thiết kế chuyên biệt cho người hai nhà này.

Những năm nay Ngô Tam Thúc làm tất cả đều là để tìm kiếm biện pháp tiêu diệt Thần triệt để, chỉ có như vậy Ngô, Trương hai nhà mới có thể hoàn toàn giải trừ tai họa ngầm.

Trương Hạo cũng không thích cảm giác có mối nguy treo trên đầu.

Hiện tại đã chủ động tìm tới cửa, cho dù biết là cạm bẫy hắn cũng phải xông vào một phen, chỉ có như vậy mới có thêm cơ hội tiếp xúc với đám người này, từ đó tìm ra cách tiêu diệt bọn chúng. "Anh để lại

vị trí cụ thể phát hiện thần thụ, chúng tôi có thể mua cái chuông này." Bàn Tử còn định hỏi gì đó thì bị Trương Hạo lên tiếng ngăn lại.

Hắn đã biết mục đích người này tới đây, gã không chỉ nhắm vào mình hắn, mà là đang rải lưới diện rộng.

Trương Hạo tin rằng chắc chắn không chỉ bọn họ nhận được Lục Giác Thanh Đồng Linh Đang, người giống bọn họ còn rất nhiều. "Năm, năm vạn thì tôi sẽ bán cái chuông và nói cho các cậu địa chỉ cụ thể!" Lão Mã xòe năm ngón tay ra hiệu. "Được, năm vạn thì năm vạn." Trương Hạo cũng không nói nhiều, trực tiếp chuyển khoản.

Lão Mã để lại cái chuông, sau đó nói vị trí cụ thể phát hiện ra nó cho Trương Hạo.

Giao dịch hoàn tất, gã liền vội vã rời đi. "Trương Hạo huynh đệ, cứ để hắn đi như vậy à, cậu không sợ hắn cho địa chỉ giả sao?" Bàn Tử nghi hoặc hỏi, người đi rồi, đến lúc phát hiện địa chỉ là giả thì chẳng biết tìm ở đâu.

Trương Hạo cười cười, hắn đã hiểu mục đích Lão Mã xuất hiện là để dẫn dụ bọn họ đến Tần Lĩnh, vậy thì địa chỉ để lại chắc chắn không phải giả, cho nên hắn căn bản không lo lắng. "Yên tâm đi, hắn không để lại địa chỉ giả đâu." Trương Hạo cất tờ giấy ghi địa chỉ đi, quay sang nói với Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp: "Yên tâm, việc này không vội, trước tiên tham gia đấu giá hội Tân Nguyệt Phạn Điếm, sau đó sẽ cùng đi Tam Giang Nguyên tìm Tổ Nguyên Kim Thang." "Tốt quá rồi Lão đại, tôi còn sợ cậu muốn đi Tần Lĩnh trước, nếu thế thì..." Đinh Ngọc Vũ Điệp tuy không nói hết câu, nhưng Trương Hạo hiểu ý cô ấy.

Mùi thi xú trên người Dịch Táp lại nồng hơn một chút, điều này chứng tỏ thời gian của cậu ta không còn nhiều, nếu không sớm tìm ra cách giải quyết thì cậu ta sẽ chết.

Thực ra không chỉ Dịch Táp, tình hình của Đinh Ngọc Vũ Điệp cũng chẳng tốt hơn là bao.

Chỉ là vì Dịch Táp trở thành Thủy Tiêu khi còn rất nhỏ, sớm hơn Đinh Ngọc Vũ Điệp nhiều, cho nên ngày tàn cũng đến sớm hơn.

Những gì Dịch Táp đang trải qua, vài năm nữa Đinh Ngọc Vũ Điệp cũng sẽ trải qua.

Tuy trở thành Thủy Tiêu cho bọn họ năng lực đặc biệt mà người khác không có, nhưng cũng vì thế mà mất đi rất nhiều.

Đối với hai người bọn họ, cái mất đi quan trọng hơn nhiều so với cái đạt được, cho nên mới muốn tra rõ chân tướng để thoát khỏi số mệnh Thủy Tiêu.

Nhưng người của ba gia tộc Thủy Tiêu không phải ai cũng nghĩ như vậy.

Có người khát vọng thực lực, vì thực lực có thể từ bỏ tất cả.

Đinh Trường Thịnh - người nắm quyền Đinh gia chính là loại người như vậy, lão vì trở thành Thủy Tiêu có thể vứt bỏ tất cả.

Cho nên lão mới trăm phương ngàn kế ngăn cản Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp điều tra.

Trương Hạo hiện tại rất thiếu số lần dung hợp, mỗi lần xuống mộ căn cứ vào độ khó của cổ mộ có thể nhận được từ vài lần đến mười mấy lần dung hợp.

Nhưng cũng chỉ có thế, từ khi hắn biết được giết địch trong cổ mộ cũng có thể nhận được số lần dung hợp thì hắn đã có kế hoạch.

Đinh Trường Thịnh đã không muốn Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp điều tra chân tướng biến dị của Thủy Tiêu, đến lúc đó lão chắc chắn sẽ phái người đến Tam Giang Nguyên ngăn cản.

Chỉ cần dẫn dụ đám người đó vào Tổ Nguyên Kim Thang, sau đó giết chết, một người có thể đổi lấy một lần dung hợp.

Trương Hạo bây giờ là mong lão ta phái càng nhiều người càng tốt.

Dù sao cứ thêm một người là hắn lại có thêm một lần dung hợp. "Được rồi, không nói chuyện này nữa, chúng ta đã đến Phan Gia Viên thì ra ngoài đi dạo một chút." Sẵn tiện rảnh rỗi, Trương Hạo cũng không muốn cứ ru rú trong tiệm của Bàn Tử.

Trước đây thường nghe nói ai đó nhặt được của hời ở chợ đồ cổ, tuy biết chuyện vớ bở về cơ bản là không thể, người mua vĩnh viễn không khôn bằng kẻ bán.

Nhưng vẫn luôn muốn thử xem, đi cầu may một chút.

Hiện tại đã đến chợ đồ cổ lớn nhất cả nước rồi, không đi dạo thì thật không phải. "Thế thì tốt quá, biết đâu lại vớ được món hời." Hạo Thiên Chân và mọi người đều đồng ý với đề nghị của Trương Hạo, thế là cả nhóm từ cửa hàng của Bàn Tử đi ra, bắt đầu nhàn rỗi dạo quanh chợ đồ cổ Phan Gia Viên. "Ông chủ, xem bắp cải lớn Từ Hi thích nhất đi, chỉ cần hai vạn thôi." "Lọ thuốc hít Càn Long ngự dụng." "Tiền Ngũ Đế trọn bộ đây!" ...

Trong chợ người đông như mắc cửi, tiếng chủ sạp rao hàng, tiếng du khách mặc cả ồn ào náo nhiệt.

Nhóm Trương Hạo ban đầu còn khá hứng thú, dạo qua mấy sạp thì bắt đầu chán, đồ bán ở sạp nào cũng na ná nhau.

Bất luận ông chủ chém gió ba hoa chích chòe cỡ nào, chỉ cần có mắt đều nhìn ra được chẳng qua là đồ mỹ nghệ công nghiệp hiện đại.

Bàn Tử nhìn thấy hết thảy liền cười nói: "Chúng ta đi dạo ngoài đường cũng chỉ là góp vui thôi, muốn có đồ tốt thật sự thì đều bày

trong tiệm cả, hay là mình vào tiệm xem thử?" "Thôi bỏ đi, trong tiệm mà có đồ tốt thật thì ông chủ giữ như bảo bối, muốn mua hời là không thể nào." Lời tuy nói vậy, thực ra là vì Trương Hạo khi đi ngang qua đã xác định trong tiệm cũng không có vật phẩm đặc thù, căn bản không cần thiết vào lãng phí thời gian.

Vật phẩm đặc thù là những món đồ cổ, vật dụng, sinh vật... có năng lực đặc biệt.

Giá trị của chúng chưa chắc đã cao, nhưng nhất định phải có năng lực đặc thù.

Chỉ cần trong vòng 20 mét xung quanh xuất hiện loại đồ này hệ thống đều sẽ nhắc nhở.

Cho nên Trương Hạo muốn thử vận may xem cả cái chợ đồ cổ này có tìm được một hai món không. "Ái chà, đằng trước sao vây đông người thế, xảy ra chuyện gì à, chúng ta cũng qua xem náo nhiệt chút đi." Bàn Tử bỗng nhiên chỉ tay về phía trước nói.

Trương Hạo ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một đám người vây quanh một sạp hàng chỉ trỏ. "Lưu Ngốc Tử làm thế này chẳng phải hại người sao, ai cũng biết khúc cành cây đồng kia có lời nguyền, ai có được nó thì người đó đen đủi!" "Đúng thế, gã từ khi vớ được khúc cành cây đồng đó xong thì gia đạo sa sút, thê ly tử tán, cửa nát nhà tan." "Bây giờ lại còn dám mang cành cây đồng ra bán, đúng là táng tận lương tâm." ...

Trương Hạo từ xa nghe thấy mọi người bàn tán, lập tức cảm thấy hứng thú.

Bất kể là lời nguyền hay chúc phúc, chỉ cần là thứ có năng lực đặc biệt thì đều có khả năng là vật phẩm đặc thù.

Biết đâu vật chẳng lành "cành cây đồng" trong miệng mọi người

lại chính là một món vật phẩm đặc thù. "Bàn Tử, đi hỏi xem chuyện gì!" "Trương Hạo huynh đệ, không cần hỏi, chuyện này tôi cũng biết." "Ồ, chuyện thế nào anh kể xem." "Ừ." Bàn Tử đáp một tiếng rồi bắt đầu kể lại. "Mấy năm trước có người ở Phan Gia Viên bỏ 50 tệ mua được một khúc cành cây đồng, sau đó qua chuyên gia giám định đó là đồ còn sớm hơn cả thời Thương Chu, là vô giá chi bảo.

Người đó một trận thành danh, sau đó tin tức gã vớ bở truyền khắp cả Bắc Kinh, mang lại cho gã danh vọng cực cao.

Chương 98

Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, không lâu sau người đó liền cửa nát nhà tan, bản thân cũng thành kẻ mù.

Vì sinh tồn, người đó bất đắc dĩ đành phải bán lại khúc cành cây đồng giá rẻ, bị Lưu Ngốc Tử vớ được.

Khéo thế nào mà không bao lâu sau nhà Lưu Ngốc Tử cũng gặp nạn, người trong nhà lần lượt từng người chết bất đắc kỳ tử, chính gã cũng gãy chân thành kẻ què.

Lúc này mới có truyền thuyết khúc cành cây đồng kia mang theo lời nguyền." "Đi, chúng ta qua xem thử." Nếu Bàn Tử nói là thật, thì cành cây đồng chắc chắn là vật phẩm đặc thù.

Trương Hạo quyết định qua xem tình hình.

Hắn vừa tới gần, âm thanh nhắc nhở của hệ thống liền vang lên trong đầu. `[Đinh!

Phát hiện vật phẩm hiếm: Cành Thanh Đồng Thần Thụ.]` "Hửm?" Trước giờ đều là vật phẩm đặc thù, sao lần này lại nhắc là vật phẩm hiếm?

Chuyện này là sao? `[Đinh!

Vật phẩm hiếm là sự tồn tại cao cấp hơn vật phẩm đặc thù, hiệu quả của vật phẩm hiếm gấp 10 lần vật phẩm đặc thù.]` "Vãi chưởng!" Trương Hạo có nằm mơ cũng không ngờ trên vật phẩm đặc thù còn có vật phẩm hiếm, hơn nữa một món vật phẩm hiếm hiệu quả có thể bằng 10 món vật phẩm đặc thù.

Hắn mở giao diện thuộc tính lên xem, Huyết mạch Kỳ Lân tiến giai còn cần dung hợp 10 món vật phẩm đặc thù.

Vật phẩm hiếm hiệu quả gấp 10 lần, vậy chẳng phải có nghĩa là hắn chỉ cần dung hợp một món vật phẩm hiếm là có thể nâng Huyết mạch Kỳ Lân lên bậc 2 rồi sao?

Nếu có thể thu thập thêm một ít vật phẩm hiếm, tốc độ tiến hóa của Huyết mạch Kỳ Lân sẽ tăng gấp mười.

Vậy thì chẳng bao lâu nữa có thể nâng lên bậc 9, đạt được năng lực hóa hình huyết mạch.

Nhưng đã gọi là vật phẩm hiếm, thì số lượng chắc chắn rất ít ỏi.

Tuy nhiên dù hiếm đến đâu cũng không phải là không có, Trương Hạo tin rằng chỉ cần cổ mộ đủ hung hiểm thì bên trong nhất định sẽ xuất hiện vật phẩm hiếm.

Tuy cùng là Thanh Đồng Thần Thụ, Trương Hạo cho rằng khúc cành cây này không phải từ cây thần thụ ở Tần Lĩnh.

Theo Trương Hạo biết, năng lực đặc thù của thần thụ Tần Lĩnh là vật chất hóa, chỉ cần thỏa mãn yêu cầu nhất định là có thể vật chất hóa ra những thứ không tồn tại.

Mà khúc cành cây đồng Lưu Ngốc Tử đang bán này lại mang sức mạnh lời nguyền.

Đã khúc cành cây mang sức mạnh lời nguyền là vật phẩm hiếm, thì cây thần thụ mang năng lực vật chất hóa ở Tần Lĩnh e rằng cũng là vật phẩm hiếm.

Sau khi biết còn có vật phẩm hiếm tồn tại, Trương Hạo càng thêm mong chờ hành trình sắp tới.

Đấu giá hội Tân Nguyệt Phạn Điếm, còn có Tổ Nguyên Kim Thang, Tần Lĩnh, những nơi này đều có khả năng tồn tại vật phẩm hiếm.

Chỉ cần thu thập nhiều vật phẩm đặc thù, tốc độ tiến hóa Huyết mạch Kỳ Lân sẽ tương đương với việc tăng gấp 10 lần.

Trương Hạo len qua đám đông, đi đến trước sạp hàng, bất động thanh sắc quan sát khúc cành cây đồng bày trên mặt đất.

Truyền thuyết khúc cành cây đồng này mang lại vận rủi thì ai cũng biết.

Cho nên không ai dám lại quá gần.

Càng không có ai dám thò tay chạm vào nó, sợ rước vận rủi vào mình và gia đình. "Ông chủ, đồ dưới đất bán thế nào?" Sau khi xác nhận cành cây đồng là vật phẩm hiếm, Trương Hạo trực tiếp hỏi giá.

Mọi người xung quanh nghe thấy Trương Hạo hỏi giá, lại thấy hắn mặt lạ, liền tưởng hắn là du khách nơi khác đến, nhao nhao khuyên can. "Cậu em, cậu là người nơi khác đến à?" "Cậu không biết thứ này sẽ mang lại vận rủi cho người ta sao, mỗi người sở hữu nó, kết quả cuối cùng đều là cửa nát nhà tan." "Cậu tuyệt đối đừng có nhất thời xúc động mà mua nó!" "Đúng đấy, cậu đừng thấy thứ này là vô giá chi bảo, nhưng nó sẽ rước họa vào thân đấy." "Bây giờ cứ nghĩ là vớ bở, đến lúc quay đầu lại, trong nhà xảy ra chuyện gì thì được không bù nổi mất đâu." "Mua không bao giờ khôn bằng bán, nếu không phải thứ này mang lại vận rủi, cậu nghĩ hắn sẽ bán rẻ sao?" ...

Người xung quanh kẻ một câu người một lời, tất cả đều đang khuyên Trương Hạo đừng bỏ tiền mua khúc cành cây đồng này. "Trương Hạo huynh đệ, cậu định mua nó thật sao?" Bàn Tử vẻ mặt khó hiểu, hắn không minh bạch vì sao lại muốn mua khúc cành cây này. "Thứ này hoặc là vô giá chi bảo, nhưng chuyện nó mang lại vận rủi cho người ta cũng là sự thật, ngay cả người tham tiền như tôi cũng biết nặng nhẹ.

Biết rõ thứ này tuyệt đối không thể đụng vào." "Lão đại, Bàn Tử

nói không sai đâu, mua thứ này về chính là tai họa đấy." "Bàn Tử, Đinh đại ca, hai người quen Tiểu Cữu lâu như vậy còn chưa biết tính cách cậu ấy sao?

Tiểu Cữu chắc chắn là có nắm chắc mới ra tay.

Cậu ấy lợi hại như vậy làm sao lại sợ mấy cái vận rủi, chắc chắn sẽ có cách đối phó." Trương Hạo nghe vậy thì cười cười.

Thiên Chân không hổ là cháu trai của hắn, hiểu hắn đủ nhiều.

Quả thực đúng như cậu nói, chính mình là có nắm chắc mới ra tay. "Chàng trai trẻ, tôi cũng không muốn hại cậu.

Họ nói đều là sự thật, thứ này sẽ chiêu mời vận rủi.

Trước khi có được nó, tôi cũng thân gia bạc tỷ.

Nhưng bất quá chỉ vài năm ngắn ngủi, toàn bộ gia sản bại sạch, chỉ còn lại chút đồ này.

Nay ăn cơm cũng thành vấn đề, mới bất đắc dĩ phải mang nó ra bán.

Cậu xác định cậu vẫn muốn nó chứ?" "Muốn, đương nhiên muốn." Trương Hạo cũng không biết người này là tâm địa thiện lương, hay là sợ hắn nhất thời xúc động mua xong lại hối hận mang rắc rối đến cho mình.

Gã cư nhiên kể lại chuyện cành cây đồng gây vận rủi một lần nữa. "Tôi xác định muốn mua nó, ông cứ ra giá đi." Chủ sạp Lưu Ngốc Tử trực tiếp giơ một ngón tay: "10, 10 vạn." "Xuỵt..." Khi Lưu Ngốc Tử báo giá, xung quanh lập tức vang lên một trận xuýt xoa. "Lưu Ngốc Tử, mày coi người ta là thằng ngu đấy à?" "Một thứ mang lại vận rủi, mày lại dám hét giá 10 vạn." "Đúng đấy, cái thứ này có cho thêm tiền tao cũng chả thèm." "Cũng chỉ có loại thanh niên mới lớn này mới không nghe lời người già thôi." ...

Chủ sạp Lưu Ngốc Tử nghe thấy xung quanh bàn tán cũng có chút chột dạ, Trương Hạo còn chưa lên tiếng gã đã tự hạ giá. "1 vạn, nếu cậu thực sự muốn thì 1 vạn bán cho cậu!" Lưu Ngốc Tử cũng là hết cách, thứ này trong giới đồ cổ đã sớm nổi danh, căn bản bán không được.

Gã đã đói mấy ngày rồi, đen đủi đến mức thực sự không còn đường kiếm tiền, đành phải mang cành cây đồng ra cầu may.

Giờ khó khăn lắm mới có người không sợ lời nguyền, thế thì còn không mau chóng đẩy đi, giá thấp một chút thì thấp một chút vậy. 10 vạn đối với Trương Hạo căn bản chẳng là gì.

Huống hồ cành cây đồng còn là một món vật phẩm hiếm.

Đối với hắn chính là vô giá chi bảo.

Hơn nữa giờ Lưu Ngốc Tử tự chặt giá xuống còn 1 vạn.

Trương Hạo không chút do dự, trực tiếp chuyển khoản trả tiền.

Hắn sảng khoái thanh toán, cầm cành cây đồng cất đi. "Phù..." Lưu Ngốc Tử nhận được tiền xong thở phào nhẹ nhõm.

Chương 99

Thầm nghĩ: "Cuối cùng cũng bán được." Trương Hạo cầm cành cây đồng trên tay cũng thở phào nhẹ nhõm, một món vật phẩm hiếm hiệu quả gấp 10 lần vật phẩm đặc thù, không ở trong tay mình thì không yên tâm.

Vật phẩm hiếm đã có hiệu quả gấp 10 lần vật phẩm đặc thù, sau khi dung hợp không chỉ nhận được kinh nghiệm gấp 10 lần, năng lực đạt được e rằng cũng không tệ.

Trương Hạo nóng lòng muốn dung hợp cành cây đồng ngay, đáng tiếc hiện tại số lần dung hợp đã dùng hết.

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên. `[Đinh!

Lần đầu tiên nhận được vật phẩm hiếm, thưởng 3 lần dung hợp.]` Trương Hạo ngẩn ra, nửa ngày không phản ứng kịp.

Lần đầu tiên có được vật phẩm hiếm, hệ thống lại trực tiếp thưởng 3 lần dung hợp.

Hắn nhớ rõ ràng, lúc lần đầu tiên nhận được vật phẩm đặc thù cũng đâu có thưởng, chẳng lẽ là do vật phẩm hiếm quá khó tìm nên mới có thưởng?

Vốn dĩ Trương Hạo chỉ định đến chợ đồ cổ Phan Gia Viên để thử vận may, xem có kiếm được một hai món vật phẩm đặc thù nào không.

Cậu chẳng thể ngờ rằng, trên cả vật phẩm đặc thù lại còn có vật phẩm hiếm (Rare Item).

Hơn nữa, hiệu quả của mỗi món vật phẩm hiếm lại gấp 10 lần

vật phẩm đặc thù.

Nói cách khác, trước đây dung hợp một món vật phẩm đặc thù chỉ được 1 điểm kinh nghiệm, thì giờ đây dung hợp một món vật phẩm hiếm sẽ nhận được 10 điểm.

Hiện tại Hệ thống Dung hợp Vạn vật đang ở cấp 3.

Từ cấp 3 lên cấp 4 cần 30 điểm kinh nghiệm.

Nghĩa là cậu chỉ cần dung hợp 3 món vật phẩm hiếm là có thể nâng cấp hệ thống lên cấp 4, đồng thời mở khóa thêm tính năng mới.

Hệ thống Dung hợp Vạn vật mỗi lần thăng cấp đều mở khóa tính năng mới, lần trước là khả năng cộng dồn.

Trước đây, khi dung hợp vật phẩm có đặc tính giống nhau, cái mạnh hơn sẽ ghi đè cái yếu hơn.

Còn bây giờ, chỉ cần dung hợp vật phẩm cùng thuộc tính, năng lực đạt được sẽ cộng dồn.

Điều này đồng nghĩa với việc hiệu quả của mỗi năng lực là không có giới hạn, có thể tăng lên vô tận.

So với trước khi thăng cấp, khả năng thăng tiến sức mạnh của hệ thống hiện tại quả thực đáng sợ.

Ngoài ra, nếu có đủ số lượng vật phẩm hiếm, tốc độ tiến hóa của huyết mạch Kỳ Lân cũng sẽ tăng gấp 10 lần.

Chẳng bao lâu nữa, huyết mạch Kỳ Lân sẽ có thể thăng lên cửu giai, đạt được năng lực Huyết Mạch Hóa Hình.

Đến lúc đó, cậu có thể triệu hoán Thần thú Kỳ Lân cùng mình tác chiến.

Nhớ lại lúc trước, khi Trương Hạo bị một luồng ý thức lạ xâm nhập vào não hải, hư ảnh Kỳ Lân chỉ gầm lên một tiếng đã khiến

luồng ý thức đó vỡ nát.

Đó còn chưa phải là Kỳ Lân hóa hình, chỉ là một đạo hư ảnh mờ nhạt đã có uy lực như vậy, đủ thấy Kỳ Lân mạnh mẽ đến nhường nào.

Trương Hạo tin rằng đến ngày huyết mạch hóa hình, dù đối mặt với kẻ thù mạnh đến đâu cậu cũng không hề sợ hãi.

Chỉ cần triệu hoán Thần thú Kỳ Lân ra, tuyệt đối có thể dễ dàng miểu sát đối phương.

Sau khi cầm được vật phẩm hiếm là cành cây Thanh Đồng Thần Thụ, Trương Hạo để Bàn Tử dẫn mọi người tiếp tục đi dạo quanh chợ đồ cổ Phan Gia Viên.

Cậu muốn thử vận may xem còn vớ được món đặc thù hay vật phẩm hiếm nào nữa không.

Nhưng đi hết cả cái chợ, âm thanh nhắc nhở của hệ thống cũng không vang lên thêm lần nào.

Trương Hạo cười cười, cảm thán bản thân vẫn là quá tham lam.

Những thứ như vật phẩm hiếm là vật khả ngộ bất khả cầu.

Ở chợ đồ cổ xuất hiện một món để mình lấy được đã là vận may lớn lắm rồi, thế mà còn mong tìm được món thứ hai.

Đợi đến khi nhóm Trương Hạo dạo xong chợ đồ cổ, trời cũng đã dần tối.

Bàn Tử tìm một quán ăn đặc sản gần đó, dẫn theo Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp vào gọi một bàn đầy thức ăn.

Mấy người ăn uống no say xong lại đi dạo chợ đêm một vòng, sau đó Bàn Tử mới đưa mọi người về khách sạn.

Về đến khách sạn, Trương Hạo lập tức khóa cửa phòng.

Cậu lấy ra cành cây Thanh Đồng Thần Thụ mua được ở Phan Gia Viên. "Hệ thống, dung hợp cành cây Thanh Đồng Thần Thụ." [Đinh!

Đã nhận lệnh, bắt đầu dung hợp.] Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vừa dứt, cành cây Thanh Đồng liền hóa thành chất lỏng bao bọc lấy cơ thể cậu.

Vô số phân tử nhỏ li ti như sống lại, liều mạng chui vào trong cơ thể cậu, hòa làm một. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 32.

Vật phẩm dung hợp: Cành cây Thanh Đồng Thần Thụ.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoạch đắc đặc tính vật phẩm dung hợp: Trớ Chú (Lời nguyền), Trớ Chú Miễn Dịch.] Nghe tiếng báo của hệ thống, Trương Hạo không nhịn được thốt lên một câu: "Vãi chưởng!" Không hổ là vật phẩm hiếm còn khó tìm hơn cả vật phẩm đặc thù, dung hợp xong lại nhận được cùng lúc hai loại năng lực khác nhau.

Sức mạnh lời nguyền là thứ vô cùng lợi hại, giết người vô hình.

Giống như hai đời chủ nhân trước của cành cây này, chỉ mới cầm nó chứ chưa bị ai chủ động nguyền rủa mà trong thời gian ngắn đã nhà tan cửa nát, thê thảm khôn cùng.

Năng lực này mà dùng lên người kẻ thù thì còn hữu dụng hơn là giết chết hắn ngay lập tức.

Dù sao giết người cũng chỉ là đầu chạm đất mà thôi, có nhiều kẻ địch đáng hận, giết ngay thì quá hời cho chúng.

Giờ có sức mạnh lời nguyền thì khác, tùy tiện thi triển chút nguyền rủa lên người kẻ địch sẽ khiến hắn sống không bằng chết.

Sức mạnh lời nguyền đã đáng sợ rồi, kết quả lại còn nhận được

thêm năng lực miễn dịch lời nguyền.

Hai loại năng lực này kết hợp lại quả thực nghịch thiên.

Điều này tương đương với việc cậu có thể dùng lời nguyền lên người khác, nhưng người khác dùng chiêu tương tự với cậu thì cậu miễn nhiễm.

Thử tưởng tượng một cao thủ võ thuật đi bắt nạt đứa trẻ con, cảm giác không khác gì miểu sát.

Hoàn toàn áp đảo.

Sau đó Trương Hạo nghĩ tới việc chỉ một cành cây đã là vật phẩm hiếm, mang lại lợi ích lớn như vậy, thế nếu dung hợp cả một cây Thanh Đồng Thần Thụ hoàn chỉnh thì sẽ được năng lực gì?

Trương Hạo nhớ rõ cây Thanh Đồng trong Tần Lĩnh cao hơn trăm mét, đâu phải thứ mà một nhánh cây gãy này có thể so sánh.

Cậu không khỏi bắt đầu mong chờ chuyến đi Tần Lĩnh sắp tới.

Tuy nhiên trước đó cậu phải giúp Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp điều tra chân tướng về sự biến dị Thủy Tiêu.

Chương 100

Bọn họ đã điều tra ra trong Tổ Nguyên Kim Thang có cách biến người bình thường thành Thủy Tiêu.

Chỉ cần làm rõ phương pháp đó, rất có khả năng sẽ nắm được chân tướng.

Sở dĩ Trương Hạo giúp Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp, ngoài việc hai người họ đáng được giúp đỡ, quan trọng hơn là cậu cũng có thể kiếm chác chút lợi ích.

Chưa nói đến số lần dung hợp, cậu còn có thể nắm bắt được một phần thông tin về "Thần".

Tuy hiện tại Ngô gia và Trương gia nơi Trương Hạo ở đã biến mất khỏi tầm mắt của Thần, nhưng chỉ cần Thần còn tồn tại một ngày, hắn vẫn có khả năng phát hiện ra sự tồn tại của hai nhà.

Từ việc hắn bố cục ngàn năm, thao túng bao nhiêu thế lực trong bóng tối để điều tra là đủ biết, cơ thể của người hai nhà này quan trọng với hắn thế nào.

Nếu không hắn cũng chẳng tốn công tốn sức tìm kiếm tung tích hai nhà đến thế.

Những năm này Ngô Tam Thúc vẫn luôn điều tra cách tiêu diệt Thần, bao năm qua tiến độ vẫn chậm chạp.

Bản thân cậu giờ có năng lực này, chắc chắn phải góp một phần sức.

Thêm nữa là hiện tại số lần dung hợp chỉ còn lại hai lần, biết đâu trên buổi đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm lại có đồ tốt xuất hiện.

Dùng hết hai cơ hội này, đến lúc vào Tần Lĩnh tìm được Thần Thụ

lại không còn lượt dung hợp thì hỏng.

Cho nên đi cùng nhóm Dịch Táp đến Tổ Nguyên Kim Thang trước để kiếm thêm số lần dung hợp, rồi mới đi Tần Lĩnh là lựa chọn tốt nhất.

Ngoài ra, điểm mấu chốt nhất là thời gian của Dịch Táp không còn nhiều, cô ấy có thể chết bất cứ lúc nào.

Khi Trương Hạo đang sắp xếp lại suy nghĩ, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm Cành cây Thanh Đồng Thần Thụ, tiến độ tiến hóa huyết mạch +10.

Huyết mạch Kỳ Lân thăng lên Nhị giai (2-giai).

Tiến độ tiến hóa Nhị giai: 0/30.] [Đinh!

Huyết mạch Kỳ Lân thành công tiến hóa Nhị giai.

Năng lực khu trùng (đuổi côn trùng) tăng 400%, năng lực tịch tà (trừ tà) tăng 400%, tuổi thọ tăng 1600 năm.] Vốn dĩ còn cần dung hợp 10 món vật phẩm đặc thù mới có thể tiến giai huyết mạch, nhưng sau khi Trương Hạo dung hợp một món vật phẩm hiếm liền trực tiếp thăng lên Nhị giai, tất cả thuộc tính lại được nhân đôi.

Cộng thêm hiệu quả toàn bộ thuộc tính nhân đôi từ lần "Thoát Thai Hoán Cốt", nghĩa là hiệu quả mà huyết mạch Kỳ Lân Nhị giai mang lại là: Năng lực khu trùng tăng 800%, năng lực tịch tà tăng 800%, tuổi thọ tăng 3200 năm. *** Ngày hôm sau, Bàn Tử lái xe đến khách sạn đón bốn người Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp đi tham quan các danh lam thắng cảnh nổi tiếng ở Kinh thành.

Trong lúc đó cũng ghé qua vài cái chợ đồ cổ khác, nhưng không được may mắn nhặt sót của (kiểm lậu) như ở Phan Gia Viên.

Trương Hạo đi hết cả chợ mà hệ thống chẳng kêu tiếng nào.

Rời khỏi chợ đồ cổ, Bàn Tử lái xe đến một nhà hàng nổi tiếng ăn tối.

Ăn xong, hắn đề nghị: "Trương Hạo huynh đệ, mai là đại hội đấu giá mỗi năm một lần của Tân Nguyệt Phạn Điếm rồi, mấy anh em mình mặc đồ này thực sự không hợp xuất hiện ở chỗ đó lắm.

Hay là đi trung tâm thương mại mua mấy bộ quần áo tút tát lại chút đi?" Trương Hạo nhìn quanh mọi người, rồi lại cúi đầu nhìn quần áo trên người mình.

Cả lũ đều mặc đồ dã ngoại chuyên dụng, đúng là không hợp với những nơi trang trọng.

Đi đến nơi như Tân Nguyệt Phạn Điếm là đại diện cho bộ mặt gia tộc, chưng diện một chút cũng không vấn đề gì. "Được, Kinh thành anh quen thuộc, anh dẫn bọn tôi đi đi." "Được thôi!" Bàn Tử đáp lời rồi lái xe đưa nhóm Trương Hạo đến một trung tâm thương mại.

Đợi nhóm Trương Hạo xuống xe, Bàn Tử liền giới thiệu: "SKP là trung tâm thương mại hào hoa nhất Kinh thành đấy.

Trong thẻ mà không có mấy trăm, cả ngàn vạn tiền mặt thì không dám bước vào đâu.

Tùy tiện một món trang sức cũng mấy chục, cả trăm vạn.

Đương nhiên chút tiền này với mấy cậu thì là tiền lẻ, bán bừa một món đồ cổ là mua được khối thứ trong này." "Bàn Tử, anh rành rẽ thế này chắc bình thường cũng hay lui tới lắm nhỉ." "Đâu có, tôi sao bì được với mấy cậu 'Đạo nhị đại', tôi cũng chỉ nghe nói thôi, nay mới được cùng mấy vị tới đây mở mang tầm mắt." Trương Hạo cười cười.

Muốn vào đấu giá hội của Tân Nguyệt Phạn Điếm nhất định phải

có thiệp mời.

Mỗi năm thiệp mời đấu giá hội đều là "nhất hàm nan cầu" (một thiệp khó cầu), ai có được thiệp mời của Tân Nguyệt Phạn Điếm thì đó là biểu tượng cho thân phận trong giới đồ cổ.

Bàn Tử đã xoay sở được thiệp mời, chứng tỏ thân phận của hắn cũng không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Một người có thể lấy được thiệp mời, sao lại để mấy món đồ tầm thường trong trung tâm thương mại này vào mắt. "Hửm?" Khi một người đàn ông mặc âu phục đen đi lướt qua, một mùi tử khí thối rữa quen thuộc xộc vào mũi.

Trương Hạo quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên cổ người đó lờ mờ có một cái ấn ký. "Trương Hạo huynh đệ, sao thế, cậu quen hắn à?" Bàn Tử chỉ vào người vừa đi qua hỏi: "Vị vừa đi qua kia là Hội trưởng Thương hội Nhật Bản trú tại Đại Việt, hắn chính là ông chủ đứng sau trung tâm thương mại này.

Giờ xuất hiện ở đây chắc cũng là vì buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm thôi." "Ừm." Trương Hạo đáp một tiếng chứ không nói gì thêm.

Mùi trên người gã đó còn nồng nặc hơn cả trên người Dịch Táp, thời gian còn lại của hắn chắc không nhiều.

Điều khiến Trương Hạo bất ngờ là, đến cả Hội trưởng Thương hội Nhật Bản cũng bị ý thức của Thần chiếm giữ cơ thể.

Xem ra thế lực mà Thần thao túng sau lưng còn rộng lớn hơn cậu dự tính, không chỉ ở Đại Việt, mà e rằng các thế lực liên quan đến buôn bán ngầm trên toàn thế giới đều có bóng dáng của chúng.

Khi Trương Hạo nhìn gã Hội trưởng, hắn cũng quay đầu nhìn Trương Hạo một cái, nhưng không nói gì, chỉ dặn dò thuộc hạ bên

cạnh: "Đi điều tra người vừa rồi một chút, hắn cho ta một cảm giác rất nguy hiểm." Tiếng nói chuyện của bọn họ rất nhỏ, lại cách một đoạn, nhưng vẫn bị Trương Hạo nghe rõ mồn một.

Sở hữu năng lực định vị sóng âm, tai của cậu thính hơn người thường rất nhiều.

Trương Hạo khẽ động tâm niệm, phái một con Hắc Phi Tử luôn mang theo bên người bay ra, bám theo giám sát tên Hội trưởng, báo cáo mọi cử động của hắn bất cứ lúc nào.

Trước đó ở Mộ đáy biển cậu thu phục được tổng cộng hơn chín mươi con Hắc Phi Tử, chỉ mang theo hai con bên người để phòng khi cần thiết, số còn lại đều đang ở đảo Nam Hải.

Đợi xong việc phải đón chúng về nhà cổ Trương gia, bắt tay vào chuẩn bị xây dựng mạng lưới tình báo hoàn chỉnh.

Hắc Phi Tử hành động nhanh nhẹn, giỏi ẩn nấp, cực kỳ thích hợp để giám sát.

Uông gia chính là dựa vào Hắc Phi Tử giám sát các thế lực lớn trong cả nước, nắm thóp các thế lực đó trong tay để tùy ý sử dụng.

Phải biết rằng Uông gia chắc chắn không có nhiều Hắc Phi Tử đến mức hơn chín mươi con như cậu, tối đa cũng chỉ bằng một nửa.

Bọn họ dựa vào chút Hắc Phi Tử đó mà trở thành đại gia tộc ẩn thế truyền thừa mấy trăm năm.

Vậy Trương gia sở hữu hơn chín mươi con Hắc Phi Tử, tương lai sẽ mạnh đến mức nào?

Trương gia nơi Trương Hạo ở tuy thanh danh không nổi, nhưng thực lực cũng không yếu, nếu không sao có thể liên hôn với Ngô gia.

Chỉ có điều đó là Trương gia ngày xưa, giờ nhân đinh thưa thớt,

cũng chỉ còn lại Trương Hạo cùng chị gái cậu là cùng thế hệ, còn lại là mấy lão gia hỏa.

Hiện tại có mấy ông già chống đỡ, gia tộc còn miễn cưỡng duy trì.

Tương lai bọn họ đi rồi thì thật sự không còn người dùng nữa.

Chương 101

Cho nên bọn họ mới nhân dịp nghỉ hè gửi Trương Hạo đến Ngô gia làm khách, chính là hy vọng cậu cùng Ngô Tam Thúc xuống mộ mở mang kiến thức, nâng cao thực lực để tương lai tiếp quản Trương gia.

Trương Hạo tin rằng với mạng lưới tình báo được xây dựng từ Hắc Phi Tử, Trương gia sẽ ngày càng tốt hơn. "Trương Hạo huynh đệ, nghĩ gì thế, cậu xem thích bộ nào tôi trả tiền." Bàn Tử dẫn mọi người vào một cửa hàng âu phục cao cấp (dạng Đường trang), hào phóng muốn mời khách. "Đã thế thì tôi không khách sáo đâu." Trương Hạo cũng chẳng khách khí với Bàn Tử, bắt đầu chọn lựa trong tiệm.

Kiểu dáng Đường trang đều na ná nhau, chỉ khác họa tiết trên áo.

Quần áo trong tiệm làm rất tinh xảo, hình thêu đều bằng chỉ vàng.

Trương Hạo liếc mắt đã ưng một bộ Đường trang nền trắng, họa tiết rồng bạc, khiêm tốn mà không phô trương. "Lấy bộ đó đi." "Tiên sinh mắt nhìn tốt thật, đó là trấn điếm chi bảo của chúng tôi, chỉ có duy nhất một bộ, giá bán 88 vạn 8 (888.000 tệ)." "Ừm." Giá này tuy hơi cao, nhưng rõ ràng nằm trong phạm vi chịu đựng của Bàn Tử, nghe giá mà mắt hắn không chớp cái nào. "Trương Hạo huynh đệ, mau thử đi." Trương Hạo cởi áo khoác, khoác bộ Đường trang lên người.

Một bộ đồ trắng khiến khí chất cả người cậu thay đổi hẳn, ẩn ẩn có phong phạm của bậc đại tông sư. "Oa, bộ này hợp với Tiểu Cữu quá!" "Quả thực là đo ni đóng giày cho lão đại." Trương Hạo cười cười, cậu cũng rất hài lòng với bộ này, cậu nói với Bàn Tử: "Chỉ là làm anh tốn kém rồi." "Đâu có, đâu có, hiếm khi có món Trương Hạo

huynh đệ vừa mắt, mấy chục vạn thì tính là gì, cậu cứu mạng tôi mấy lần lận mà." Sau khi Trương Hạo chọn xong, những người khác cũng chọn vài bộ.

Cuối cùng Bàn Tử chọn cho mình một bộ màu đen mặc vào.

Hắn vỗ vỗ lên người: "Cũng được đấy, khá vừa vặn." Nói xong hắn còn giơ tay xoay một vòng. "Bựt, bựt, bựt..." Hắn vừa hoạt động mạnh, cúc áo liền bung ra.

Bàn Tử vội vàng hạ tay xuống cài lại cúc. "Kể ra thì, dạo này Bàn gia ăn hơi nhiều, bụng lại to ra một chút, xem ra mai phải nhịn ăn sáng rồi." "Được rồi Bàn Tử, thời gian không còn sớm, chúng ta về nghỉ ngơi thôi." "Ừ." Bàn Tử vừa định thanh toán, Hạo Thiên Chân đột nhiên nói: "Khoan đã, Tiểu Ca không tới, chúng ta cũng chọn cho anh ấy một bộ đi." Trương Kỳ Lân thần long kiến thủ bất kiến vĩ, tuy ở cùng một khách sạn nhưng lúc thì đi cùng, lúc lại biến mất tăm.

Tuy nhiên dù là lúc nào Hạo Thiên Chân cũng nhớ đến sự tồn tại của anh ấy. "Tôi thấy bộ trên người cậu cũng được đấy, Tiểu Ca tặng người cũng xêm xêm cậu, lấy một bộ y hệt đi." "Cũng được." Thế là lại lấy thêm một bộ giống hệt bộ Hạo Thiên Chân đã chọn.

Bàn Tử thanh toán xong xuôi lại lái xe đưa mọi người về khách sạn, hẹn ngày mai đến đón rồi rời đi. *** Sáng sớm hôm sau, Bàn Tử đã lái xe xuất hiện tại khách sạn.

Lúc nhóm Trương Hạo xuống lầu, Bàn Tử đang đứng bên xe soi gương chiếu hậu vuốt tóc. "Bàn gia hôm nay lên đồ thế nào, không làm xấu mặt mấy ca nhi chứ?" "Đẹp lắm, anh cũng đừng tự luyến nữa, mau đi thôi." Đấu giá hội buổi tối mới bắt đầu, sở dĩ đi sớm là vì Trương Hạo cần xử lý đống đồ cổ trong không gian trữ vật.

Một là mấy món đồ cổ bình thường đó vô dụng với cậu, hai là đổi thành tiền mới có thể bung lụa ở buổi đấu giá.

Tân Nguyệt Phạn Điếm nằm ở trung tâm Kinh thành, xây dựng theo thế "y sơn bàng thủy" (tựa núi nhìn sông), kiến trúc tổng thể mang phong cách Trung Hoa.

Cả cái thành phố Kinh thành này cực hiếm nơi nào như vậy, ngay cả Vương phủ thời xưa cũng không có hoàn cảnh thế này, đủ thấy bối cảnh Tân Nguyệt Phạn Điếm thâm sâu cỡ nào.

Tuy tối mới đấu giá nhưng lúc này trong khách sạn đã tụ tập không ít người.

Ngoài các nhân vật nổi tiếng các giới còn có phóng viên truyền thông, bọn họ túc trực ở cửa để đưa tin tức mới nhất theo thời gian thực.

Bàn Tử đỗ xe xong liền dẫn nhóm Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Trương Kỳ Lân, Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp xuyên qua dòng người vào trong.

Vừa vào đến nơi, Trương Hạo liền tách ra đi bán đống đồ cổ trong không gian trữ vật.

Tân Nguyệt Phạn Điếm có khu vực chuyên giao dịch đồ cổ.

Trương Hạo lấy từ hệ thống ra khoảng một trăm món đồ cổ kích thước nhỏ bỏ vào một cái vali cỡ lớn, sau đó đi lên khu thu mua ở tầng hai.

Bên trong bố trí giống như tiệm cầm đồ thời xưa, sau song cửa sổ có một ông lão ngồi đó.

Người bán đưa đồ cần bán vào, ông lão giám định tại chỗ, ra giá, đồng ý thì chốt, không đồng ý thì cầm đồ đi về.

Bất luận là ai đến bán thứ gì, toàn bộ đều do Tân Nguyệt Phạn Điếm ra giá, một giá dứt khoát, không mặc cả.

Chắc cũng chỉ có nơi như Tân Nguyệt Phạn Điếm mới có đủ tự tin làm ăn kiểu này.

Lúc Trương Hạo đến, bên trong đã có không ít người, cậu đành phải xếp hàng ở cuối.

Mãi đến nửa tiếng sau mới tới lượt.

Trương Hạo đẩy cái vali chứa đầy đồ cổ vào trong song cửa.

Ông lão giám định ngẩng đầu nhìn Trương Hạo với vẻ đăm chiêu, rồi cúi xuống mở vali.

Vali vừa mở ra, mấy chục món đồ cổ vương vãi đầy đất.

Ông lão thấy thế nhíu mày: "Chàng trai trẻ, có ai đối xử với đồ cổ như cậu không hả?

Sứt mẻ va đập là tổn thất lớn đấy." Trương Hạo cười cười.

Đồ cổ kiểu này trong không gian trữ vật của cậu không biết còn bao nhiêu.

Cậu xuống mộ, cơ bản là bất kể lớn nhỏ, cứ bán được tiền là thu hết vào không gian.

Lúc này bảo bối trong đó đã chất thành núi, nếu không phải sợ xuất hiện vật phẩm đặc thù hay vật phẩm hiếm ở buổi đấu giá mà không đủ tiền tranh, cậu cũng chẳng vội bán một lô đi làm gì.

Dù sao không gian hệ thống rộng tới 50.000 mét khối, chỗ chứa dư dả, chẳng vội bán.

Ông lão cũng chỉ nói một câu rồi bắt đầu giám định.

Ban đầu ông ta còn tỏ vẻ phong khinh vân đạm, càng về sau vẻ mặt càng kinh ngạc.

Tân Nguyệt Phạn Điếm kỳ trân dị bảo vô số, bảo bối gì mà chưa

từng thấy.

Thứ có thể khiến sư phụ giám định của Tân Nguyệt Phạn Điếm kinh ngạc chắc chắn không phải đồ bình thường.

Mấy món đó là Trương Hạo cố ý chọn ra hàng tuyển, để đổi được nhiều tiền hơn chút, lỡ gặp món cần thiết mà thiếu tiền thì phiền phức.

Khoảng nửa tiếng sau, ông lão mới giám định xong xuôi, viết một con số lên giấy đưa cho Trương Hạo. "5.000.000.000..." Năm tỷ (50 ức).

Khoảng một trăm món đồ cổ được định giá 5 tỷ, tức là trung bình 50 triệu một món.

Giá này nằm ngoài dự đoán của Trương Hạo, xem ra Tân Nguyệt Phạn Điếm ra giá cũng khá công đạo, thảo nào làm ăn tốt thế.

Nghe Bàn Tử nói vật phẩm áp chót (vedette) trong buổi đấu giá hàng năm thường chốt ở mức 2-3 tỷ, mình đổi được 5 tỷ là cơ bản đủ dùng. "Chuyển vào thẻ hay chuyển thành hạn mức đấu giá?" "Hạn mức đấu giá." Trương Hạo không cần suy nghĩ liền chọn hạn mức, mục đích của cậu là mua đồ, tự nhiên để hạn mức tiện hơn, đỡ phải chuyển tiền qua lại.

Ông lão gật đầu, sau đó giao một tấm thẻ màu đen cho Trương Hạo: "Không dùng hết có thể đổi thành tiền mặt bất cứ lúc nào." "Cảm ơn." Trương Hạo không ngờ lại thuận lợi thế, vốn dự tính mất cả buổi sáng, giờ mới một tiếng đã xong.

Cậu gọi điện hỏi vị trí của Bàn Tử rồi đi qua hội họp.

Chương 102

"Trương Hạo huynh đệ, thế nào, Tân Nguyệt Phạn Điếm cao cấp chứ!" Vừa gặp mặt Bàn Tử đã hỏi. "Ừ, đúng là không tồi, còn khí phái hơn tưởng tượng." Trên đường đi tìm Bàn Tử, Trương Hạo cũng tiện thể dạo một vòng.

Cả khách sạn mang phong cách Trung Hoa, trang hoàng cực kỳ xa hoa.

Nhỏ như vật trang trí ở góc cũng là đồ cổ giá trị liên thành.

Chưa nói đến những món trấn trạch ở những chỗ bắt mắt.

Đây chính là tích lũy của thế lực lớn, Tân Nguyệt Phạn Điếm không biết đã tồn tại bao nhiêu năm mới có được cơ ngơi này. "Hay chúng ta lên tầng 3 xem sao, ở đó không chỉ là chỗ dùng bữa, có vài giao dịch tư nhân cũng diễn ra ở đó." "Tân Nguyệt Phạn Điếm chẳng phải có chỗ thu mua đồ cổ rồi sao, sao còn cho phép giao dịch tư nhân tồn tại?" Bàn Tử nhìn Đinh Ngọc Vũ Điệp cười nói: "Đây chính là chỗ cao tay của Tân Nguyệt Phạn Điếm, tóm lại là họ cho phép việc này.

Người tham gia giao dịch đều là người nắm quyền của các thế lực lớn, hoặc là công tử tiểu thư, biết đâu vớ được đồ tốt." Bất luận là dạo chợ đồ cổ hay tham gia đấu giá, mục đích của Trương Hạo đều là vật phẩm đặc thù hoặc vật phẩm hiếm.

Đã có giao dịch tư nhân trước giờ G thì cậu cũng muốn thử vận may.

Thế là mấy người dưới sự dẫn dắt của Bàn Tử đi thang máy lên sảnh lớn tầng 3.

Ở đây đã có khá đông người, tốp năm tốp ba ngồi bên bàn vừa

uống trà vừa bàn chuyện làm ăn, thi thoảng còn có người lên đài trình bày vật phẩm muốn bán. "Đây là một khối Lôi Thạch, trong điều kiện đặc thù có thể giải phóng lôi điện (sấm sét), giá bán 100 triệu (1 ức), không biết có vị lão bản nào vừa mắt không?" "Đá phóng ra điện đúng là hàng hiếm, nhưng ông không biểu diễn thì sao chúng tôi biết thật giả?" "Đúng đấy, 100 triệu tuy không phải chuyện lớn gì, nhưng bị lừa truyền ra ngoài thì mất mặt lắm." "Chỉ cần ông làm cho hòn đá này phóng điện, tôi sẽ bỏ tiền mua ngay!" Trương Hạo vừa vào sảnh đã nghe thấy tiếng ồn ào.

Trên sân khấu có người đang cầm một hòn đá đen sì, trông thì bình thường, nhưng chủ nhân nó lại bảo đá có thể phóng điện, ngặt nỗi ông ta không có cách nào làm nó phát huy tác dụng.

Cảnh này khiến đám đông bên dưới chế giễu. "Lại là lão ta, Lưu Ly Tôn đến đây mấy năm rồi, hòn đá rách đó vẫn chưa bán được." "Sao thế, Bàn Tử anh quen người trên đài à, rốt cuộc là sao?" "Trương Hạo huynh đệ, người trên đài lai lịch không nhỏ đâu, là hậu nhân của Cửu U Tướng Quân, chỉ là mấy năm nay bị mất trí.

Mấy năm trước lão bỏ ra 10 triệu mua được hòn đá đó ở sạp hàng vùng Hán Địa, khăng khăng bảo nó phóng được điện, còn hét giá dưới 100 triệu không bán.

Nhưng bảo lão biểu diễn thì lão chịu chết.

Mọi người cũng đâu có ngu, tiền đâu phải lá mít, chẳng ai mắc lừa.

Lão đến Tân Nguyệt Phạn Điếm bán hòn đá đó đã 4-5 năm nay, đến giờ vẫn ế, không ngờ năm nay lại đến." Trương Hạo gật đầu, coi như đã hiểu đầu đuôi câu chuyện.

Hòn đá đó trông quả thực bình thường, thảo nào không ai chịu mua.

Nhóm Trương Hạo định đi vào tìm chỗ ngồi.

Kết quả Trương Hạo vừa bước được vài bước, âm thanh hệ thống đã vang lên trong đầu. [Đinh!

Phát hiện vật phẩm hiếm: Lôi Thạch.] "Hả?" Trương Hạo nghe thấy mấy chữ "vật phẩm hiếm" thì sững sờ.

Hòn đá mà ai cũng chê bai trên tay Lưu Ly Tôn kia lại là vật phẩm hiếm!

Đừng nói là 100 triệu, bảo cậu bỏ ra 5 tỷ vừa kiếm được cậu cũng nguyện ý.

Phải biết 1 món vật phẩm hiếm giá trị ngang 10 món vật phẩm đặc thù. "Tôi lấy!" Trương Hạo vừa định mở miệng, dưới đài đã có một người đứng dậy ra giá.

Người đó không phải ai xa lạ, chính là tên Hội trưởng Thương hội Nhật Bản đã gặp ở trung tâm thương mại. "Cái gì, thế mà cũng có người chịu bỏ 100 triệu mua hòn đá đó?" "Người kia hình như là Hội trưởng Thương hội Nhật Bản, chắc không phải kẻ ngốc đâu nhỉ, sao hắn lại chấm hòn đá đó?" "Mấy năm nay bọn Nhật tặc tâm bất tử, vẫn luôn mưu đồ ở nước Đại Việt ta, hoặc giả hòn đá đó có liên quan đến âm mưu của chúng?" Hành động của tên Hội trưởng lập tức gây chấn động hội trường.

Những người biết lai lịch hòn đá đều nghi hoặc, thi nhau đoán già đoán non xem bọn Nhật có âm mưu gì. "Vị lão bản này, ông chắc chắn muốn bỏ 100 triệu mua hòn đá của tôi chứ?" Lưu Ly Tôn biết thân phận Hội trưởng, biết đây là nhân vật mình không dây vào được, nên xác nhận đi xác nhận lại trước khi bán. "Hội trưởng chúng tôi thân phận thế nào, là người hay nói đùa sao?

Hơn nữa có 100 triệu bọ, với thương hội chúng tôi thì cái rắm

cũng không bằng!" Trợ lý của tên Hội trưởng đứng ra kiêu ngạo đáp trả.

Nói xong gã còn rút thẻ ngân hàng ra chuẩn bị thanh toán.

Trương Hạo không biết tại sao tên Hội trưởng lại nhắm trúng hòn đá này, nhưng đã là vật phẩm hiếm khó gặp, tự nhiên không thể để lọt vào tay kẻ khác.

Trương Hạo bước ra từ đám đông, lớn tiếng nói: "Khoan đã, hòn đá này tôi cũng muốn lấy." "Cái gì?" "Cậu thanh niên kia là ai, sao cũng ra góp vui thế, chẳng lẽ không biết thân phận của ngài Hội trưởng?" "Đúng là không biết trời cao đất dày, Hội trưởng là người ngồi bao sương tầng 2 đấy, cậu ta có tư cách gì mà cạnh tranh với ngài ấy!" ...

Trương Hạo vừa dứt lời, cả sảnh lại ồ lên.

Một là không ai ngờ hòn đá ế mấy năm hôm nay lại đắt hàng.

Hai là không ngờ có người dám cạnh tranh với Hội trưởng Thương hội Nhật Bản.

Bọn Nhật vào nước ta từ sớm khi công nghiệp trong nước chưa phát triển, dựa vào lợi thế đi trước mà những năm qua kiếm được bồn mãn bát mãn (đầy túi).

Tài phú của chúng ít ai sánh bằng.

Thằng nhóc không biết từ đâu chui ra này thế mà dám đấu với hắn. "Trương Hạo huynh đệ, hòn đá này có gì đặc biệt à?" Hiện tại đám Bàn Tử đều quá hiểu Trương Hạo, biết chắc chắn phải có gì đặc biệt cậu mới mở miệng mua.

Bình thường thì dù là đồ cổ loại tốt Trương Hạo cũng chẳng thèm liếc thêm cái nào. "Lão đại mắt nhìn độc lắm, đồ cậu ấy chấm đều rất không tầm thường, chỉ là hòn đá này nhìn kiểu gì cũng thấy bình

thường vãi ra." Trương Hạo cười cười, cái này cũng không trách họ được, dù sao họ không có hệ thống nhắc nhở, nhìn bề ngoài thì Lôi Thạch đúng là chẳng có gì đặc sắc.

Những người ngồi đây đều là phi phú tức quý, họ cũng chẳng phải kẻ ngốc.

Khi tên Hội trưởng ra tay, họ đã hiểu hòn đá này không tầm thường.

Chỉ là họ cũng giống nhóm Bàn Tử, nhìn mãi không ra manh mối gì.

Vì một thứ chưa biết rõ mà đắc tội với Hội trưởng Thương hội Nhật Bản thì lợi bất cập hại.

Lưu Ly Tôn nhìn Trương Hạo rồi lại nhìn tên Hội trưởng.

Ông ta mở miệng hỏi: "Ông là người Nhật?" "Không sai." Tên Hội trưởng rất kiêu ngạo.

Lưu Ly Tôn gật đầu rồi quay sang Trương Hạo: "Vị tiểu huynh đệ này, cậu chắc chắn muốn lấy hòn đá này?" "Đúng vậy, tôi muốn nó, nếu ông thấy khó xử thì có thể để chúng tôi đấu giá, ai trả cao hơn thì được." "Không, không, không!" Lưu Ly Tôn liên tục xua tay: "Tiểu huynh đệ cậu hiểu lầm ý tôi rồi, đã cậu muốn thì tôi bán cho cậu!" "Cái gì, ông bán cho nó?

Rõ ràng tôi hỏi mua trước, chẳng lẽ người Đại Việt các người đều không giữ quy tắc như thế sao?

Tiên lai hậu đáo (đến trước được trước) cũng không hiểu?" Tên Hội trưởng nghe xong liền nổi giận, lên tiếng chỉ trích Lưu Ly Tôn phá luật. "Hừ, đồ của tôi tôi thích bán cho ai thì bán, liên quan quái gì đến ông!" "Người Đại Việt các người có câu 'kẻ thức thời mới là tuấn kiệt', tôi hy vọng ông đừng làm chuyện gì để sau này phải hối hận!"

"Ha ha..." Lưu Ly Tôn cười khinh miệt: "Đừng tưởng các người ở Đại Việt ăn vài bữa cơm Việt, học vài câu tiếng Việt là tự cho mình hiểu Đại Việt lắm, hôm nay tôi sẽ cho ông biết, người khác sợ thế lực thương hội các người, tôi thì đếch sợ.

Ông đến tôi còn không chinh phục được mà còn to mồm cái nỗi gì!" "Hay!" Trương Hạo thật lòng vỗ tay tán thưởng Lưu Ly Tôn.

Bọn Nhật tác oai tác quái quen rồi, tưởng Đại Việt vẫn là Đại Việt ngày xưa không ai dám đắc tội, Lưu Ly Tôn đã dạy cho hắn một bài học. "Mày..." "Tao cái gì mà tao, hôm nay tao biếu không hòn đá này cho tiểu huynh đệ đây cũng không bán cho mày!" Lưu Ly Tôn không những không sợ lời đe dọa, ngược lại còn chọc tức hắn thêm.

Chương 103

Ông ta trực tiếp đặt hòn đá vào tay Trương Hạo: "Tiểu huynh đệ, cậu và tôi có duyên, hòn đá này tặng cho cậu." "Thế sao được, bao nhiêu tiền thì cứ tính bấy nhiêu, một xu cũng không thể thiếu." "Tiểu huynh đệ, cậu nể mặt tôi thì đừng nhắc chuyện tiền nong.

Bọn Nhật năm xưa tác oai tác quái trên mảnh đất này thế nào tôi vẫn còn nhớ rõ mồn một.

Giờ chúng nó nhắm vào hòn đá này chắc chắn có âm mưu quỷ kế gì đó, cậu tuyệt đối đừng để chúng cướp mất.

Hôm nay ở đây có bao nhiêu người, trừ cậu ra chẳng ai dám cạnh tranh với chúng, chỉ bằng điểm này thôi thì hòn đá này cậu xứng đáng nhận." Trương Hạo cười cười, cậu chẳng nghĩ nhiều thế, chỉ là phát hiện hòn đá là vật phẩm hiếm mới ra tay.

Không ngờ Lưu Ly Tôn lại căm thù bọn Nhật đến vậy, hành động của cậu gãi đúng chỗ ngứa của ông ta, cộng thêm sự kích động từ lời đe dọa của tên Hội trưởng, ông ta liền tặng luôn Lôi Thạch cho cậu.

Trương Hạo thấy không từ chối được, đành nhận ý tốt của Lưu Ly Tôn. "Tôn lão, phần ân tình hôm nay tôi xin nhận, sau này có việc gì cứ liên hệ, giúp được tôi tuyệt đối không từ chối." "Cậu là thằng nhóc vắt mũi chưa sạch giúp được gì cho tôi, tặng thì cứ cầm lấy, đừng nói nhiều.

Nhưng tôi phải nhắc cậu, bọn Nhật đã để mắt đến hòn đá, thủ đoạn của chúng cậu có thể không biết đâu, tốt nhất mau tìm trưởng bối trong nhà đi cùng cho an toàn, kẻo bị chúng nó đánh lén." "Đa tạ đã nhắc nhở." Trương Hạo giơ tay cảm ơn.

Lưu Ly Tôn không nhắc cậu cũng đã nhận ra tên Hội trưởng đang

toan tính trong lòng xem làm thế nào để xử lý mình.

Nhưng cậu cũng chẳng lo, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, mấy thằng Nhật lùn cậu không để vào mắt.

Nếu chúng chủ động tìm tới cửa thì càng tốt.

Cậu đã xác định tên Hội trưởng bị ý thức của Thần chiếm xác, giải quyết trước một tên Hội trưởng cũng coi như thu chút lãi từ cái gọi là Thần kia.

Trương Hạo cầm Lôi Thạch tìm một bàn trống trong sảnh ngồi xuống, quan sát thêm một lúc.

Thi thoảng có người lên đài bán đồ.

Chỉ là mãi chẳng có món nào lọt vào mắt xanh của cậu xuất hiện nữa.

Cứ thế bất tri bất giác mấy tiếng đồng hồ trôi qua.

Bàn Tử lấy điện thoại ra xem giờ: "Sắp đến giờ cơm rồi, chúng ta có thể di chuyển sang hội trường đấu giá, ăn chút gì bên đó xong là đấu giá hội cũng bắt đầu." "Được." Nhóm Trương Hạo không ai có ý kiến.

Thế là Bàn Tử dẫn mọi người rời đi, tiến về phía hội trường đấu giá. "Mấy vị, hôm nay bên trong tổ chức đấu giá hội, không mở cửa cho người ngoài." Mấy người vừa đi đến cửa hội trường thì bị chặn lại. "Chúng tôi cũng đến tham gia đấu giá." "Tham gia đấu giá xin mời xuất trình thiệp mời." "Chờ chút." Bàn Tử móc thiệp mời từ trong túi ra đưa lên.

Bảo vệ kiểm tra thấy không có vấn đề gì liền cúi người làm tư thế mời: "Thiệp mời của ngài là vé ghế tán (vé thường), có thể dẫn thêm một người cùng vào, xin hỏi ngài muốn ai đi cùng?" "Cái gì?" Bàn Tử mặt đầy vẻ lúng túng: "Lúc mấy người phát thiệp cũng đâu có nói rõ,

giờ bạn bè tôi đến cả rồi, các anh bảo tôi phải làm sao?" "Ngoài thiệp mời, nếu các ngài có chứng minh tài sản thì cũng có thể vào." "Sao không nói sớm, biết thế ông đây việc gì phải khổ sở xoay cái thiệp mời." Bàn Tử ghé tai Trương Hạo nói nhỏ: "Trương Hạo huynh đệ, cậu đường đường là Đạo nhị đại, chắc có không ít tài sản nhỉ?" Trương Hạo cười cười, đưa tấm thẻ đen nhận được lúc bán đồ cổ cho bảo vệ.

Bảo vệ nhìn thấy tấm thẻ đen thì lộ vẻ kinh ngạc, cứ như tấm thẻ này ghê gớm lắm vậy.

Từ nụ cười công nghiệp ban đầu, thái độ của họ chuyển sang có chút nịnh nọt. "Thưa ngài, vị trí của ngài ở bao sương tầng 2, sẽ có người đưa ngài qua đó ngay ạ." Bảo vệ vội vàng dùng bộ đàm gọi người: "Cổng có khách quý tầng 2, mau qua nghênh đón." Trương Hạo vốn tưởng 5 tỷ ở Tân Nguyệt Phạn Điếm chẳng bõ bèn gì, không ngờ lại được ngồi bao sương tầng 2, xem ra dù ở đây thì 5 tỷ cũng không phải số nhỏ.

Đương nhiên với Trương Hạo thì đúng là chẳng bõ bèn gì thật, đồ cổ trong kho cậu chất như núi, cậu mới chỉ lấy ra một phần rất nhỏ đã bán được 5 tỷ rồi.

Trương Hạo nhớ vừa nãy bảo vệ chặn họ lại, chỉ cho Bàn Tử dẫn một người, không biết sảnh khách quý tầng 2 được dẫn mấy người.

Cậu hỏi: "Tôi có thể dẫn mấy người vào?" "Thưa ngài, ngài là khách quý tầng 2, muốn dẫn bao nhiêu người cũng được ạ." Trương Hạo cười thầm, đây là sự khác biệt giữa khách quý và khách vãng lai sao?

Khách quý không chỉ được ngồi phòng riêng tầng 2 mà số lượng người đi kèm còn không bị giới hạn.

Quả nhiên tiền không phải vạn năng, nhưng không có tiền thì vạn

vạn bất năng.

Bàn Tử nghe bảo vệ nói vị trí của Trương Hạo ở bao sương tầng 2, lập tức đứng hình.

Trong tất cả mọi người, hắn là người hiểu rõ nhất việc được ngồi bao sương tầng 2 có ý nghĩa gì.

Thiệp mời đấu giá hội của Tân Nguyệt Phạn Điếm cực kỳ khó kiếm, hoặc phải tốn núi tiền mua, hoặc phải có thân phận địa vị rất cao mới được chủ động mời.

Khách vãng lai tầng 1 đã toàn đại gia, tầng 2 lại càng là tinh hoa trong giới, đều là người đứng đầu các thế lực lớn hoặc phú thương giàu nhất một phương.

Mỗi năm vé ghế tán có 100 suất, còn bao sương tầng 2 tối đa chỉ có 8 cái.

Trong tình huống này Trương Hạo lại được ngồi bao sương tầng 2, thực sự nằm ngoài dự liệu của Bàn Tử. "Trương Hạo huynh đệ, xem ra tôi vẫn là coi thường mấy cậu Đạo nhị đại rồi." Bàn Tử còn định nói gì đó thì người đón tiếp Trương Hạo đã chạy chậm tới.

Người đón tiếp là một mỹ nữ mặc sườn xám dáng người cao ráo, nhan sắc cỡ này ra ngoài ít nhất cũng tầm hoa khôi trường học.

Thế nhưng ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, cô ấy chỉ làm chân tiếp đón. "Mấy vị khách quan, có thể gọi tôi là Tiểu Từ, buổi đấu giá hôm nay tôi sẽ phục vụ toàn trình cho các vị, xin mời đi theo tôi." Tiểu Từ làm tư thế mời, dẫn nhóm Trương Hạo vào hội trường đấu giá.

Bọn họ vừa vào, sau lưng liền truyền đến tiếng bàn tán. "Mấy thanh niên vừa rồi lai lịch thế nào mà được ngồi bao sương tầng 2 vậy?" "Cái gã béo kia là chủ tiệm đồ cổ ở Phan Gia Viên, còn mấy người kia chưa gặp bao giờ, không biết lai lịch ra sao." "Chắc chắn là

con nhà đại gia tộc rồi, nếu không trẻ thế sao có cơ hội ngồi bao sương tầng 2." "Gã béo đó cũng số đỏ, quen được nhân vật lớn như vậy, để xem sau này có cơ hội nào móc nối với hắn không, chúng ta cũng được thơm lây." ...

Tiểu Từ dẫn nhóm Trương Hạo vào trường đấu giá, vừa đi vừa giới thiệu: "Hội trường chia làm hai tầng, tầng 1 là khu vực khách vãng lai, dành cho khách cầm thiệp mời thường.

Tầng 2 là khu khách quý, tổng cộng có 8 bao sương, mỗi năm sẽ phát ra 5 thiệp mời khách quý, ngoài ra còn phát hành 2 thẻ đen." "5 + 2 = 7, không phải có 8 bao sương à, sao còn trống một gian?" Hạo Thiên Chân tò mò hỏi. "Bao sương đó là chuyên thuộc của Cửu Môn Đề Đốc Trương Đại Phật Gia, từ sau khi ngài ấy qua đời thì không bao giờ mở ra nữa." "Hóa ra là vậy, thể diện của Phật Gia lớn thật." Trong lúc trò chuyện, mọi người đã băng qua sảnh lớn đến cầu thang.

Hai bên đều có 4 bảo vệ trấn giữ, khách không có tư cách ngồi tầng 2 tuyệt đối không được lên.

Ngay cả nhóm Trương Hạo có Tiểu Từ dẫn đường cũng phải xuất trình thẻ đen mới được cho qua.

Ở đại sảnh, khách khứa thấy nhóm Trương Hạo đi lên tầng 2, ánh mắt tràn đầy ngưỡng mộ. "Kia chẳng phải là cậu thanh niên được Lưu Ly Tôn tặng đá sao!" "Cậu ta là công tử nhà nào mà lại được lên tầng 2!" "Lưu Ly Tôn gặp vận đỏ rồi, giao hảo với thiếu niên đó, sau này chỉ có ngồi hưởng phúc thôi." Trong sảnh, Lưu Ly Tôn nhìn theo bóng lưng Trương Hạo đi lên tầng 2 mà trong lòng mừng thầm.

Ông ta cảm tạ tên Hội trưởng Nhật Bản đã xuất hiện, nếu không phải hắn, ông ta đã chẳng tặng không hòn đá cho Trương Hạo.

Ông ta làm thế thuần túy là để chọc tức bọn Nhật, chọc tức tên Hội trưởng.

Không ngờ vô tình lại kết giao được với một nhân vật lớn có thể ngồi bao sương tầng 2.

Ông ta thầm hạ quyết tâm nhất định phải duy trì tốt mối quan hệ này.

Lên đến tầng 2, hành lang chia làm hai ngả, các bao sương phân bố hai bên.

Tiểu Từ dẫn nhóm Trương Hạo vào bao sương thứ 3 bên phải.

Bao sương chia làm hai phần: phòng ăn và phòng nghỉ.

Vừa bước vào, Bàn Tử đã liên tục tấm tắc khen ngợi. "Bàn gia hôm nay coi như nhà quê lên tỉnh, mở mang tầm mắt rồi.

Cái bàn ăn tròn to tướng này thế mà làm bằng gỗ Hoàng Hoa Lê ngàn năm, còn mấy bức tranh trang trí kia nữa, bức nào cũng là đắc ý chi tác của danh gia.

Chỉ riêng cái bàn ăn và mấy bức tranh, giá trị cái bao sương này đã lên đến cả trăm triệu, đúng là không hổ danh Tân Nguyệt Phạn Điếm, tài đại khí thô." Trong bao sương, ngăn cách bởi một tấm bình phong là phòng nghỉ, trang trí bên trong cũng xa hoa không kém, chi phí không thấp hơn phòng ăn là bao.

Chương 104

Ngoài phòng nghỉ còn có một ban công đối diện sân khấu, trên đó đặt hai cái ghế, ở giữa là một cái bàn vuông. "Tham gia đấu giá trong bao sương cảm giác đúng là khác bọt." Đừng nói Bàn Tử, biểu hiện của Hạo Thiên Chân, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp cũng chẳng khá hơn là bao.

Ai nấy đều mặt đầy kinh ngạc. "Thảo nào lúc đi lên đám khách ở đại sảnh nhìn chúng ta ngưỡng mộ thế." "Tất cả là nhờ lão đại, không thì chúng ta chưa chắc có cơ hội vào đây!" Bàn Tử nghe vậy mặt mũi lúng túng hẳn: "Bàn gia tuy đến Tân Nguyệt Phạn Điếm nhiều, nhưng tham gia đấu giá thì đây là lần đầu, đâu biết nó còn có quy định số người đi kèm đâu." "Được rồi, chúng ta lấp đầy bụng cái đã rồi tính." Trương Hạo hô một tiếng rồi ngồi xuống bàn ăn.

Thực ra so với sự xa hoa của nội thất bao sương, đám người dưới lầu ngưỡng mộ không phải cái này, mà là ngưỡng mộ thân phận và địa vị của người được ngồi trên tầng 2. "Trương gia, đây là thực đơn, ngài xem cần gọi món gì ạ." "Bàn Tử, anh gọi đi, anh kiến thức rộng biết món nào ngon, món nào dở." Trương Hạo bảo Tiểu Từ đưa thực đơn cho Bàn Tử. "Được rồi, tiểu nhân đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ." Bàn Tử đáp lời, mở thực đơn ra chuẩn bị gọi món. "Cơm trắng Ngũ Thường: 100 tệ/bát." "Giá đỗ nhồi thịt: 16.888 tệ/phần." "Hải sâm kho hành: 28.888 tệ/phần." "Vịt già hầm yến sào: 28.888 tệ/phần." ...

Bàn Tử nhìn giá trên thực đơn mà toát mồ hôi lạnh.

Cả cái menu món rẻ nhất là cơm trắng 100 tệ một bát.

Còn thức ăn thì rẻ nhất là món giá đỗ 16.888 tệ một đĩa.

Đổi ra vàng cũng mua được mấy chục gram (chỉ vàng), thế mà chỉ mua được một đĩa giá đỗ.

Tiểu Từ phụ trách phục vụ dường như nhìn ra sự nghi hoặc trong lòng mọi người, giải thích: "Món này còn có tên là Kim Ốc Tàng Kiều, cần 30 đầu bếp tốn cả một ngày mới hoàn thành được.

Đầu tiên dùng kim nhỏ khoét rỗng ruột giá đỗ, sau đó thái bào ngư, vi cá và các loại nguyên liệu quý hiếm thành sợi nhỏ nhồi vào trong.

Món này cực kỳ thử thách sự kiên nhẫn của đầu bếp, sẩy tay làm đứt sợi bào ngư, vi cá là phải làm lại từ đầu." "Hóa ra là vậy, đúng là tốn công phu, bán một vạn bảy cũng không phải không chấp nhận được." Nói thì nói vậy, Bàn Tử vẫn nhìn Trương Hạo một cái, giá đắt thế này hắn không dám gọi bừa, gọi ít thì mất mặt Trương Hạo, gọi nhiều lại tốn tiền. "Bàn Tử, nhìn tôi làm gì, muốn ăn gì cứ gọi thoải mái, chút tiền này tôi vẫn trả được." Nói thật một món ở Tân Nguyệt Phạn Điếm tầm một hai vạn tệ, sáu người bọn họ ăn căng bụng cũng chỉ chục món, tầm hai ba mươi vạn, không tính là quá hoang đường.

Trương Hạo liếc qua thực đơn, toàn là mấy món tốn thời gian tốn công sức kiểu này.

Bình thường muốn ăn cũng chẳng có mà ăn, khó khăn lắm mới đến, tự nhiên phải nếm thử một chút. "Ok luôn!" Bàn Tử thấy chủ chi không có ý kiến gì thì xõa tay gọi món. "Món giá đỗ này lấy, vịt hầm yến sào cũng lấy, cái này, cái này, còn cả cái này nữa..." Bàn Tử gọi tổng cộng 10 món, lại gọi thêm một ấm trà hoa và rượu trắng, giá cộng lại gần 10 vạn, cả đồ ăn và trà nước tổng cộng tốn gần 40 vạn.

Nghe thì nhiều, nhưng với Trương Hạo chỉ là mưa bụi.

Đống đồ cổ chất như núi trong không gian trữ vật tùy tiện bán một món cũng thừa sức trả.

Phục vụ ở bao sương tầng 2 khác hẳn đại sảnh tầng 1.

Trương Hạo đoán nhà bếp cũng là riêng biệt.

Cậu để ý dưới lầu có khối người đến sớm hơn họ mà trên bàn vẫn chưa có món nào.

Còn bên này mười mấy cô phục vụ xinh đẹp dáng chuẩn mặc sườn xám đã bưng thức ăn vào bao sương.

Họ giới thiệu từng món một rồi đặt lên bàn.

Đợi lên đủ món, Tiểu Từ mỉm cười nói: "Các vị khách quan, món ăn đã lên đủ, xin mời dùng bữa." Nói xong cô lui sang một bên, chờ đợi sai bảo bất cứ lúc nào. "Mấy anh em ta hôm nay được thơm lây Trương Hạo huynh đệ mới có cơ hội lên bao sương tầng 2 mở mang tầm mắt, chúng ta cùng kính cậu ấy một ly!" Bàn Tử nâng ly rượu kính Trương Hạo, những người khác cũng nâng ly hưởng ứng.

Trương Hạo cười: "Đều là bạn bè cả, đừng khách sáo thế." Nói rồi cậu uống cạn một hơi, mọi người cũng cạn ly. *** Cơm no rượu say xong, còn khoảng nửa tiếng nữa đấu giá hội mới bắt đầu.

Thừa lúc rảnh rỗi, Trương Hạo vào nhà vệ sinh trong bao sương khóa cửa lại, sau đó lấy ra hòn Lôi Thạch mà Lưu Ly Tôn tặng.

Cậu đã muốn dung hợp từ sớm nhưng chưa có cơ hội.

Cũng không biết hòn Lôi Thạch này dung hợp xong sẽ được năng lực đặc thù gì. "Hệ thống, dung hợp Lôi Thạch." [Đinh!

Đã nhận lệnh, bắt đầu dung hợp.] Tiếng hệ thống vừa dứt, Lôi Thạch hóa thành chất lỏng bao bọc lấy cơ thể cậu.

Vô số phân tử nhỏ li ti như sống lại, liều mạng chui vào người cậu hòa làm một. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 33.

Vật phẩm dung hợp: Lôi Thạch.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoạch đắc đặc tính vật phẩm dung hợp: Chưởng Tâm Lôi.] "Hả?" Năng lực nhận được lại là Chưởng Tâm Lôi!

Lôi điện vốn là khắc tinh của mọi thứ âm tà.

Chưởng Tâm Lôi còn có thể phóng đại hiệu quả tấn công của sấm sét, đây là một thủ đoạn tấn công có sát thương cực cao.

Trương Hạo giơ tay nhìn vào lòng bàn tay, chỉ thấy một tia điện đang xèo xèo trong đó.

Cậu lật tay một cái, một tia sét lăng không xuất hiện, "Oành" một tiếng đánh xuống sàn nhà.

Trên sàn lập tức xuất hiện một cái hố to đường kính hơn một mét. "Vãi chưởng!" Trương Hạo biết Chưởng Tâm Lôi lợi hại, nhưng không ngờ công kích lại mạnh thế này.

Sàn nhà của Tân Nguyệt Phạn Điếm đều lát bằng đá Thanh Cương.

Loại đá này độ cứng rất cao, chỉ kém kim cương một chút.

Đá cứng như thế mà bị Chưởng Tâm Lôi đánh thủng một lỗ to, cái này mà đánh vào người thì chắc nát vụn thành tro trong tích tắc.

Khi Trương Hạo còn đang chìm trong niềm vui sướng khi có được sức mạnh mới, âm thanh hệ thống lại vang lên. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm Lôi Thạch, tiến độ tiến hóa huyết mạch +10.

Tiến độ tiến hóa Nhị giai: 10/30.] Dung hợp một món vật phẩm hiếm, tiến độ huyết mạch Kỳ Lân tăng trực tiếp 10 điểm, theo tốc độ này, chỉ cần dung hợp thêm 2 món vật phẩm hiếm nữa là huyết mạch

Kỳ Lân có thể thăng lên Tam giai.

Ý tưởng thì hay, nhưng vật phẩm hiếm sở dĩ gọi là hiếm vì chúng cực ít, có thể gặp mà không thể cầu.

Muốn có thêm vật phẩm hiếm, ngoài việc thử vận may ở đấu giá hội thì chỉ còn cách tìm đến những ngôi mộ cổ nguy hiểm hơn.

Mộ càng nguy hiểm thì xác suất xuất hiện vật phẩm đặc thù, vật phẩm hiếm càng lớn. "Hệ thống, mở giao diện thuộc tính." [Họ tên: Trương Hạo] [Tuổi: 18] [Huyết mạch: Kỳ Lân huyết mạch Nhị giai (Tiến độ: 10/30)] [Hệ thống: Hệ thống Dung hợp Vạn vật cấp 3 (21/30).

Sau khi thăng cấp sẽ mở khóa năng lực mới.] [Số lần dung hợp còn lại: 1] [Vật phẩm đã dung hợp: Kiến, Kim Cương Thạch, Kho hàng, Máu Kỳ Lân, Kho hàng phế liệu cỡ lớn, Nội đan Xà Mẫu Hắc Mao Xà, Cửu Đầu Na Già, Tức Nhưỡng, Long Văn Bảo Ấn, Song Long Trụ...

Chương 105

Cành cây Thanh Đồng Thần Thụ, Lôi Thạch.] [Năng lực sở hữu: Sức mạnh gấp 400 lần trọng lượng cơ thể, Cơ thể cứng như kim cương, Không gian trữ vật 50.000 mét khối, Huyết mạch Kỳ Lân...

Tốc độ ra quyền 1/250 giây, Hô hấp dưới nước, Bay, Phát quang phát nhiệt, Thoát thai hoán cốt, Vạn xà chi chủ, Sức mạnh gấp 1700 lần trọng lượng cơ thể, Miễn dịch ảo ảnh, Vô hạn sinh trưởng (bất kỳ bộ phận nào cũng có thể mọc lại, phục hồi), Tru tà thối tị, Họa địa vi lao, Trớ chú, Trớ chú miễn dịch, Chưởng Tâm Lôi.] Nhìn vào giao diện thuộc tính có thể thấy, nhờ dung hợp hai món vật phẩm hiếm, tốc độ thăng cấp của hệ thống tăng lên đáng kể.

Hiện tại đã tích lũy được 21 điểm kinh nghiệm, chỉ cần dung hợp 9 lần thường, hoặc 1 món vật phẩm hiếm nữa là có thể nâng cấp hệ thống lên cấp 4.

Mỗi lần thăng cấp đều mở khóa năng lực mới.

Tuy mới thăng cấp chưa lâu, nhưng Trương Hạo đã bắt đầu mong chờ xem lần thăng cấp tới hệ thống sẽ mang lại tính năng gì. "Cốc cốc cốc..." Đúng lúc này, cửa nhà vệ sinh bị gõ từ bên ngoài.

Ngay sau đó giọng Hạo Thiên Chân vọng vào: "Tiểu Cữu, đấu giá hội sắp bắt đầu rồi!" Trương Hạo dung hợp xong Lôi Thạch thì buổi đấu giá cũng chính thức bắt đầu.

Trương Hạo đi đến ban công ngồi xuống, ở đây tổng cộng chỉ có hai chiếc ghế, một chiếc còn lại bị lan can chặn lại.

Hạo Thiên Chân không hiểu hỏi: “Tiểu Cữu, tại sao chiếc ghế còn lại không cho ngồi?” “À, chiếc ghế đó không phải là không cho ngồi, chỉ là không được ngồi tùy tiện.

Một khi ngồi xuống có nghĩa là sẽ 'điểm thiên đăng' cho toàn bộ buổi đấu giá.” “Điểm thiên đăng là sao ạ?” “Là bao trọn cả buổi đấu giá, bất kể vật phẩm được trả giá bao nhiêu, cuối cùng người điểm thiên đăng đều phải thanh toán.

Nếu để người khác ngồi nhầm, cuối cùng lại không có tiền trả sẽ gây ra hậu quả rất không hay, nên mới đặt một lan can để nhắc nhở.” “Ra là vậy, thế thì mấy đứa cháu đứng cạnh Tiểu Cữu là được rồi.” Hạo Thiên Chân vừa nói xong, những người khác liền tự giác đứng sau lưng Trương Hạo, đồng thời giữ một khoảng cách nhất định để cậu ngồi thoải mái hơn.

Lúc này, một nữ MC xinh đẹp mặc sườn xám thướt tha bước lên trung tâm sân khấu.

“Trước tiên, tôi xin đại diện cho Phạn điếm Tân Nguyệt chào mừng các vị ông chủ đã đến.

Trước khi buổi đấu giá bắt đầu, xin phép cho tôi giới thiệu quy tắc của buổi đấu giá.

Buổi đấu giá lần này được chia làm ba vòng, mỗi vòng đều có một chủ đề riêng.

Tương tự, số lượng vật phẩm mỗi vòng vẫn là 10 món như mọi năm.

Tin rằng các vị đã thấy chiếc chuông đấu giá trên bàn, nếu muốn tham gia đấu giá, chỉ cần gõ vào nó là được.” Sau khi MC giới thiệu, Trương Hạo mới chú ý đến chiếc chuông vàng ròng cỡ lòng bàn tay đặt trên chiếc bàn bên cạnh.

Không chỉ bàn trong phòng của cậu, mà các phòng khác và cả sảnh lớn dưới lầu đều có những chiếc chuông như vậy, chắc hẳn đó chính là chuông đấu giá mà cô MC nói đến.

“Được rồi, quy tắc đã giới thiệu xong, sau đây buổi đấu giá chính thức bắt đầu.

Bây giờ xin mời mười vật phẩm của vòng đầu tiên lên sân khấu.” Lời MC vừa dứt, mười cô gái xinh đẹp, dáng người cao ráo trong trang phục sườn xám bưng những chiếc khay được đậy vải đỏ bước lên sân khấu.

Sau khi họ đứng thành hàng ngay ngắn trên sân khấu, người đầu tiên vén tấm vải đỏ trên khay lên, chỉ thấy bên trên là một cây nhân sâm núi hoang dã.

“Đây là vật phẩm đầu tiên hôm nay, một cây nhân sâm núi 500 năm tuổi.

Giá khởi điểm 10 triệu, mỗi lần tăng giá không được dưới 100 nghìn.” Nhân sâm hoang dã ngày nay đã rất hiếm, huống chi là loại 500 năm tuổi, bên ngoài gần như tuyệt tích, chỉ có những nơi như Phạn điếm Tân Nguyệt mới có khả năng xuất hiện.

MC vừa giới thiệu xong, hiện trường lập tức có người gõ chuông đấu giá.

Trong chốc lát, cả khán phòng đấu giá vang lên tiếng chuông không ngớt.

Điều bất ngờ là mỗi khi tiếng chuông vang lên, MC đều có thể báo chính xác số bàn và giá cả.

Hiện trường có hàng chục, hàng trăm tiếng chuông vang lên, vậy mà cô ấy lại có thể phân biệt chính xác thứ tự và vị trí phát ra tiếng chuông.

Phạn điếm Tân Nguyệt này chỉ riêng một MC thôi mà cũng có bản lĩnh đặc biệt.

Nếu không lầm, cô ấy chính là một trong hai đặc sản của Phạn

điếm Tân Nguyệt – Thính Nô.

Họ được huấn luyện từ nhỏ, thính lực vượt xa người thường gấp nhiều lần, có thể nhận biết được những âm thanh cực kỳ nhỏ.

Ngoài Thính Nô, Phạn điếm Tân Nguyệt còn có Côn Nô.

Mỗi người họ đều cầm một cây côn gỗ đầy đinh sắt, thân thủ phi phàm.

Chính nhờ có họ mà không ai dám gây sự ở Phạn điếm Tân Nguyệt.

Buổi đấu giá bắt đầu không lâu, giá của cây nhân sâm núi đã được đẩy lên 20 triệu, khiến không khí hiện trường lập tức nóng lên.

Nhưng dù không khí có sôi nổi, người ra giá chỉ có những khách lẻ ở sảnh lớn.

Trương Hạo để ý bảy phòng bao ở tầng hai đều có người, nhưng không một ai ra giá.

Rõ ràng, nhân sâm núi 500 năm tuy tốt nhưng vẫn chưa lọt vào mắt xanh của các vị trên lầu hai.

Trương Hạo cũng vậy, suốt buổi cậu không hề chú ý đến cây nhân sâm đó, thậm chí cả vòng đấu giá đầu tiên cũng không có món nào cậu để mắt đến.

Khi các vật phẩm vòng một được đưa lên sân khấu, âm báo của hệ thống không hề xuất hiện, nghĩa là bên trong không có vật phẩm đặc biệt nào tồn tại.

Ngược lại, Bàn Tử thì mỗi khi một vật phẩm được trưng bày trên sân khấu đều khiến anh ta kinh ngạc không ngớt.

Toàn bộ 10 vật phẩm của vòng đầu tiên đều là linh dược quý hiếm, giá khởi điểm đều là 10 triệu, cuối cùng giá giao dịch dao động

từ 20 đến 30 triệu.

Từ đầu đến cuối, các phòng bao trên lầu hai không có một ai ra giá, rất ăn ý nhường cho các khách lẻ dưới lầu cạnh tranh.

Vòng đấu giá thứ nhất kết thúc, vòng thứ hai lập tức bắt đầu.

Lần này, các vật phẩm rõ ràng tốt hơn nhiều so với vòng đầu, giá khởi điểm cũng theo đó mà tăng lên.

Giá khởi điểm 50 triệu, mỗi lần tăng giá không dưới 500 nghìn, so với vòng đầu giá đã tăng gấp năm lần.

Khi vòng đấu giá thứ hai đi đến nửa sau, thỉnh thoảng có thể nghe thấy người trong phòng bao lầu hai ra giá.

Chỉ tiếc là trong đó cũng không có vật phẩm đặc biệt nào xuất hiện.

Trương Hạo thờ ơ nhìn mọi người trong buổi đấu giá hăng hái ra giá, cậu chỉ mong vòng thứ ba sẽ xuất hiện thứ mình cần.

"Trương Hạo huynh đệ, buổi đấu giá này đã qua hai vòng rồi, lẽ nào không có món nào cậu vừa mắt sao?" Bàn Tử để ý từ lúc buổi đấu giá bắt đầu, Trương Hạo luôn không tập trung vào các vật phẩm, cũng không ra giá nên mới tò mò hỏi.

"Tiểu Cữu đã không ra giá, chắc chắn là không có món nào vừa ý rồi." "Đúng vậy, lão đại không ra tay thì thôi, một khi ra tay là kinh người.

Đồ tốt chắc chắn ở phía sau, hai vòng đầu thực sự không cần vội." Trương Hạo cười cười: "Tôi đến buổi đấu giá chỉ để thử vận may, có thứ vừa mắt thì mua, không có thì thôi." "Hừ, mạnh miệng thật, nói chuyện không sợ cắn phải lưỡi à!" Ngay lúc này, rèm che trên ban công của phòng bao đối diện phòng Trương Hạo được kéo lên, hóa ra người ngồi trong phòng bao đối diện chính là hội trưởng của thương

hội Quỷ Tử.

“Thằng Nhật lùn nhà ngươi có ý gì, chẳng lẽ nhanh vậy đã quên chuyện vừa bị thiệt thòi rồi sao?

Tao nói cho mày biết, đây là Đại Việt, không phải cái xứ chó của chúng mày!” Bàn Tử lập tức đáp trả.

Anh ta không nhắc thì thôi, vừa nhắc đến chuyện Lôi Thạch, sắc mặt gã quỷ tử lập tức trở nên âm trầm.

Gã quỷ tử hung hăng trừng mắt nhìn Trương Hạo, vẻ mặt như muốn nói: “Mày cứ chờ đấy, chẳng bao lâu nữa mày sẽ rơi vào tay lão tử, đến lúc đó nhất định sẽ khiến mày sống không bằng chết.” Trương Hạo đáp lại gã quỷ tử bằng một nụ cười đầy ẩn ý, e rằng gã cũng không ngờ được, mọi hành động của gã đều nằm trong tầm giám sát của Trương Hạo.

Lúc này có một con hắc phi tử đang ở bên cạnh gã, nhưng gã không hề nhận thấy điều gì bất thường.

Với thực lực thế này, đến lúc chết thế nào cũng không biết.

“Được rồi các vị, tiếp theo là vòng cuối cùng của buổi đấu giá hôm nay.

Tương tự, cũng có 10 vật phẩm, giá khởi điểm của mỗi món đều là 500 triệu, mỗi lần tăng giá không dưới 5 triệu.” Vòng đấu giá thứ hai kết thúc sau một lúc nghỉ ngơi ngắn, vòng thứ ba liền bắt đầu.

Chương 106

Khi nhân viên phục vụ đưa vật phẩm lên sân khấu, tất cả mọi người đều háo hức chờ đợi.

So với vòng thứ ba, hai vòng trước chỉ như trò trẻ con, đồ tốt thật sự bây giờ mới bắt đầu xuất hiện.

Cùng lúc đó, những tấm rèm che tầm nhìn ở các phòng bao lầu hai cũng lần lượt được kéo lên, xem ra những người này đều đã chuẩn bị ra tay.

"Vãi, kia không phải Vương đại gia sao, ông ấy cũng đến rồi, xem ra buổi đấu giá lần này chắc chắn có thứ gì đó ghê gớm lắm." "Các người không biết à, Vương đại gia cùng bạn tốt của ông ấy là Hồ đại gia và Dương nãi nãi đều là truyền nhân của Mạc Kim Giáo Úy, lúc trẻ đã xuống không ít mộ, thành Tinh Tuyệt, Trùng Cốc Điền Nam…" "Ây, kia không phải Tú Tú sao, bà lão bên cạnh chắc là bà nội cô ấy nhỉ, mấy hôm trước còn bệnh nặng sao giờ lại khỏe mạnh xuất hiện ở đây?" "Còn có Tiểu Hoa, cậu ấy cũng đến!" "Ông lão đeo kính gọng đen bên kia là ai, sao chưa từng thấy bao giờ?" Sau khi vòng đấu giá thứ ba bắt đầu, Trương Hạo phát hiện những người ngồi trong các phòng bao lầu hai đều là những nhân vật lừng danh trong thế giới đạo mộ.

Cửu Môn thì không nói, ngay cả người của Mạc Kim Giáo Úy, Tá Lĩnh Lực Sĩ cũng xuất hiện.

Sau khi MC tuyên bố vòng đấu giá thứ ba bắt đầu, cũng giống như hai vòng trước, mười nhân viên phục vụ bưng mười chiếc khay bước lên sân khấu.

Khi họ xuất hiện, âm báo của hệ thống vang lên trong đầu Trương

Hạo. [Đinh, phát hiện vật phẩm hiếm: Long Hỏa.] Nghe thấy âm báo trong đầu, Trương Hạo lập tức phấn chấn tinh thần.

Vòng đấu giá thứ ba quả nhiên xuất hiện vật phẩm hiếm, Phạn điếm Tân Nguyệt vẫn là Phạn điếm Tân Nguyệt năm nào.

Hai vòng đấu giá trước chỉ là để hâm nóng không khí, đồ tốt thật sự đều nằm ở vòng thứ ba.

Vật phẩm hiếm xuất hiện ở vòng ba tên là Long Hỏa, có lẽ là một loại lửa có năng lực đặc biệt.

Chỉ không biết tác dụng đặc biệt của loại lửa này là gì.

Nhưng đã là một vật phẩm hiếm, năng lực đặc biệt chắc chắn sẽ không tồi.

Đợi đến khi mười nhân viên phục vụ đều đã đứng trên sân khấu, MC liền bắt đầu công bố vật phẩm đầu tiên hôm nay.

"Vật phẩm đầu tiên của vòng ba hôm nay là Long Hỏa, lấy được từ Quy Khư Nam Hải.

Đây là một loại lửa có thể cháy trong nước." Cùng lúc MC công bố vật phẩm, nhân viên phục vụ đầu tiên cũng vén tấm vải đỏ trên khay lên.

Chỉ thấy bên trên có một chiếc hộp nhỏ hình vuông, trong suốt như pha lê, cỡ bằng nắm tay.

Bên trong có một ngọn lửa đang cháy hừng hực, tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Dù cách xa hơn mười mét vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ kinh khủng từ ngọn lửa.

Từ xưa đến nay nước lửa không dung, Long Hỏa lại có thể cháy trong nước, có thể thấy nó phi thường đến mức nào, chẳng trách lại là

một vật phẩm hiếm.

Khi Long Hỏa xuất hiện, Trương Hạo chú ý đến vẻ mặt của những người khác trong các phòng bao xung quanh.

Cậu phát hiện khi những người khác nhìn thấy Long Hỏa, vẻ mặt không hề có chút thay đổi.

Có người thậm chí còn không thèm liếc nhìn Long Hỏa.

Rõ ràng, họ không có hứng thú với Long Hỏa.

Nhưng những người này sau khi vòng đấu giá thứ ba bắt đầu đều tỏ ra háo hức, rõ ràng trong vòng này có thứ mà họ xem trọng.

Trương Hạo thầm mừng, nếu những người này đều đến đây vì Long Hỏa, vậy thì cậu chắc chắn phải trải qua một cuộc tranh giành kịch liệt mới có thể lấy được nó.

Bây giờ biết mục tiêu của họ không phải là Long Hỏa, việc cậu muốn đấu giá Long Hỏa sẽ đơn giản hơn nhiều.

"Long Hỏa, giá khởi điểm 500 triệu, mỗi lần tăng giá không dưới 5 triệu." Sau khi Long Hỏa được trưng bày trước mặt mọi người, MC trực tiếp tuyên bố bắt đầu đấu giá.

Trương Hạo không vội ra giá.

Cậu định quan sát một lúc, sau đó dựa vào mức độ cạnh tranh của những người khác để quyết định ra một mức giá phù hợp.

Đấu giá không phải cứ ra giá một cách vô tội vạ là được.

Đấu giá cũng cần có chiến lược, một chiến lược tốt sau khi được thực thi mới có thể dùng giá thấp nhất để mua được vật phẩm mình cần.

"Ơ, sao lại im lặng thế này?" Sau khi MC tuyên bố bắt đầu đấu giá Long Hỏa, lại không có một ai ra giá.

Chuyện này hoàn toàn không giống với những gì nên xảy ra tại một buổi đấu giá của Phạn điếm Tân Nguyệt.

Mọi người đều tỏ ra nghi hoặc, không biết tại sao lại xảy ra tình huống này.

Dù không ai cần Long Hỏa, nhưng chỉ cần là thứ xuất hiện trong buổi đấu giá của Phạn điếm Tân Nguyệt, dù không cần cũng sẽ có người ra giá để giữ thể diện cho họ.

Nhưng bây giờ lại không có một ai ra giá.

Buổi đấu giá đến nay đã bán được 20 vật phẩm.

Cảnh tượng cạnh tranh kịch liệt đáng lẽ phải xuất hiện ở vòng thứ ba lại không hề có.

Cả khán phòng không một ai ra giá.

Theo lý mà nói, vật phẩm ở vòng thứ ba của Phạn điếm Tân Nguyệt, dù cạnh tranh không kịch liệt cũng không đến mức không ai ra giá.

Tình huống bất thường này chỉ có một khả năng.

Đó là trong số các vật phẩm của vòng thứ ba, có một món mà họ bắt buộc phải có được.

Và món đồ đó chính là mục đích mà mọi người ở lầu hai đến đây.

Họ đã dự đoán được, đến lúc đó sự cạnh tranh chắc chắn sẽ rất khốc liệt.

Giá cả sẽ bị đẩy lên rất cao.

Vì vậy, tất cả họ đều muốn tập trung hỏa lực để làm chuyện lớn, từ đó chọn cách bỏ qua các vật phẩm khác.

Trương Hạo mỉm cười.

Nếu đúng như cậu đoán, vậy hôm nay cậu sẽ được hời rồi.

Cậu lại đợi thêm một lúc, xác định không có ai khác ra giá.

Ngay khi MC chuẩn bị tuyên bố Long Hỏa không bán được.

Cậu đột nhiên gõ vào chiếc chuông đấu giá.

"Keng keng keng…" "Phòng bao lầu hai Trương gia ra giá 500 triệu." Nghe có người ra giá, MC cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu buổi đấu giá thường niên của Phạn điếm Tân Nguyệt xuất hiện vật phẩm không bán được, thì cô, một MC kiêm đấu giá viên, coi như xong.

Đồng thời, danh tiếng của Phạn điếm Tân Nguyệt cũng sẽ bị tổn hại nghiêm trọng.

Chuyện này tuyệt đối không được phép xảy ra.

Cô cảm kích nhìn Trương Hạo một cái.

Sau đó không trì hoãn thời gian nữa mà bắt đầu xác nhận.

"500 triệu lần thứ nhất." "500 triệu lần thứ hai." "Chốt…" Ngay khi MC chuẩn bị gõ búa, hội trưởng thương hội Quỷ Tử ở phòng bao đối diện cũng gõ vào chuông đấu giá.

Chương 107

MC lập tức hô lên: "505 triệu, còn ai trả giá cao hơn không?" Gã quỷ tử nhìn Trương Hạo với vẻ mặt khiêu khích.

Trương Hạo hiểu rằng gã quỷ tử này cố ý chọc tức mình, hắn đang trả thù vì không lấy được Lôi Thạch.

Trương Hạo biết rõ có gã quỷ tử này ở đây, cậu muốn hời cũng rất khó.

Bất kể cậu ra giá bao nhiêu, gã quỷ tử cũng sẽ cao hơn một chút.

Nhưng Long Hỏa là một vật phẩm hiếm.

Hiệu quả dung hợp một vật phẩm hiếm tương đương với mười vật phẩm đặc biệt.

Sự nâng cấp sau khi dung hợp là vô cùng lớn.

Không chỉ có thể nhanh chóng nâng cấp hệ thống Vạn Vật Dung Hợp, mà còn có thể nhanh chóng tăng tốc độ tiến hóa của huyết mạch Kỳ Lân.

Bất kể phải trả giá bao nhiêu, Long Hỏa nhất định phải có được.

Sự nâng cấp này là bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Dù có tiêu hết tiền trong túi, chỉ cần có được Long Hỏa thì vẫn đáng.

Hội trưởng thương hội Quỷ Tử ngồi ngay đối diện phòng bao của Trương Hạo.

Trước đó khi Long Hỏa xuất hiện, vẻ mặt của hắn không hề có chút thay đổi, thậm chí còn không liếc nhìn Long Hỏa một cái.

Rõ ràng hắn không hứng thú với Long Hỏa, mục đích hắn đến đây

hôm nay không phải là Long Hỏa.

Kết hợp với những manh mối đã biết, có thể thấy mục đích gã quỷ tử xuất hiện ở đây cũng giống như những người khác, đều vì một món đồ nào đó trong vòng thứ ba.

Trương Hạo tin rằng nếu mình không ra giá, hội trưởng Quỷ Tử chắc chắn cũng sẽ không ra giá.

Hắn có lẽ cũng có suy nghĩ giống những người khác ở lầu hai.

Dồn hết tiền vào cuộc cạnh tranh món đồ đó để đảm bảo có thể giành được.

Nếu đã vậy thì vấn đề rất dễ giải quyết.

Chỉ cần đẩy giá Long Hỏa lên một mức mà gã quỷ tử không thể chấp nhận là được.

Đến lúc đó gã quỷ tử chỉ có hai lựa chọn, một là tiếp tục ra giá, như vậy gã sẽ mất tư cách cạnh tranh món đồ kia.

Lựa chọn thứ hai là từ bỏ cạnh tranh với Trương Hạo, dùng toàn bộ hỏa lực để cạnh tranh vật phẩm mục tiêu với những người khác.

Dù là lựa chọn nào, gã quỷ tử cũng không được lợi gì.

Trương Hạo sau khi cân nhắc liền gõ liên tiếp mười lần vào chuông đấu giá, trực tiếp nâng giá lên gấp mười.

MC trên sân khấu kích động tuyên bố: "Phòng bao lầu hai Trương tiên sinh ra giá 5 tỷ!" Theo quy tắc của buổi đấu giá, gõ chuông một lần là ra giá một lần, gõ liên tục bao nhiêu lần thì giá sẽ tăng lên bấy nhiêu lần.

Trương Hạo gõ liên tục mười lần tức là tăng gấp mười lần so với giá khởi điểm.

Những người có mặt tại buổi đấu giá không phải ai cũng có bản

lĩnh như MC, có thể nghe rõ âm thanh phát ra từ đâu và gõ bao nhiêu lần.

Mãi đến khi MC công bố Trương Hạo ra giá 5 tỷ, cả khán phòng đấu giá mới vang lên những tiếng kinh hô.

"5 tỷ, vừa ra tay đã là 5 tỷ, đây chính là thực lực của những nhân vật lớn trên lầu hai sao!" "Ngầu quá đi mất, chúng ta ở bên ngoài cũng là những người có máu mặt, nhưng so với mấy vị trên lầu hai thì chẳng là gì." "Những buổi đấu giá năm trước, vật phẩm có giá cao nhất cũng chỉ khoảng 3 tỷ, sao hôm nay vật phẩm đầu tiên đã lên đến 5 tỷ?" "Thế này mà còn không nhìn ra sao, vị thiếu gia kia đối với Long Hỏa là thế tại tất đắc." "Các người nói xem hội trưởng thương hội Quỷ Tử có tăng giá nữa không?". ...

Ngay lúc mọi người đang bàn tán xôn xao, hội trưởng thương hội Quỷ Tử tức đến nổ phổi.

Vốn dĩ hắn muốn vì chuyện Lôi Thạch mà dạy dỗ Trương Hạo một chút, cướp đi thứ mà cậu ta thích.

Ai ngờ Trương Hạo thấy không hời được liền trực tiếp nâng giá lên gấp mười.

Vốn dĩ 5 tỷ đối với thương hội của họ cũng chẳng thấm vào đâu, hắn hoàn toàn có quyền sử dụng.

Dù có bỏ ra 5 tỷ để mua một món đồ không cần thiết cũng không ai nói gì.

Nhưng hôm nay thì khác, trên buổi đấu giá có thứ hắn cần.

Theo thông tin, không chỉ có hắn, mà tất cả mọi người trên lầu hai hôm nay đều đến vì món đồ đó.

Thực lực mọi người tương đương nhau, nếu hắn bây giờ bỏ ra 5 tỷ để mua Long Hỏa, vậy có nghĩa là đạn dược của hắn sẽ ít hơn

người khác 5 tỷ.

Đến lúc đó không mua được món đồ kia, hậu quả hắn không gánh nổi, dù sao cơ thể đã bắt đầu có phản ứng, nếu không tìm cách giải quyết thì chỉ có con đường chết.

"5 tỷ lần thứ nhất!" "5 tỷ lần thứ hai!" MC liếc nhìn phòng bao của hội trưởng thương hội Quỷ Tử, thấy vẻ mặt âm trầm của hắn liền hiểu rằng mức giá này đã khiến hắn từ bỏ.

Thế là cô trực tiếp gõ búa: "5 tỷ lần thứ ba, chúc mừng Trương gia đã mua được một đóa Long Hỏa.

Tiếp theo là vật phẩm thứ hai của vòng ba buổi đấu giá…".

"Trương Hạo huynh đệ đúng là lắm tiền nhiều của, một phát đánh cho gã quỷ tử không dám hó hé gì nữa!" "Tiểu Cữu lợi hại quá, vừa ra tay đã chấn động cả khán phòng." "Lão đại oai phong, chỉ không biết cậu cần đóa Long Hỏa này để làm gì mà lại sẵn lòng bỏ ra nhiều tiền như vậy!" Trương Hạo cười cười, ai bảo Long Hỏa là một vật phẩm hiếm chứ.

Vật phẩm hiếm là thứ có thể gặp nhưng không thể cầu.

Phải biết rằng trước đây cậu cũng đã xuống không ít mộ, nhưng chưa bao giờ gặp được vật phẩm hiếm.

Hiệu quả sau khi dung hợp một vật phẩm hiếm gấp mười lần một vật phẩm đặc biệt.

Nhưng giá trị của nó vượt xa mười lần vật phẩm đặc biệt.

Phải biết rằng nếu muốn đạt được hiệu quả tương tự, dung hợp vật phẩm thông thường sẽ tiêu tốn 10 lần dung hợp, còn vật phẩm hiếm chỉ cần tiêu tốn 1 lần dung hợp.

Hiện tại số lần dung hợp đối với Trương Hạo vẫn rất quý giá,

mỗi lần xuống mộ thám hiểm xong cũng chỉ được thưởng vài lần đến khoảng 10 lần, căn bản không đủ dùng.

Cho nên đừng nói 5 tỷ, dù có nhiều tiền hơn nữa cũng đáng.

Tiền bạc nhiều đến đâu cũng không bằng thực lực bản thân mạnh mẽ, thực lực mạnh rồi thì muốn gì mà không có?

Cậu bây giờ đã nóng lòng muốn dung hợp Long Hỏa, chỉ chờ người của Phạn điếm Tân Nguyệt mang Long Hỏa đến phòng bao thanh toán là xong.

Dù Trương Hạo không mua được Long Hỏa với giá hời, nhưng cũng khiến hội trưởng thương hội Quỷ Tử mất mặt.

Đầu tiên là Lôi Thạch, Lưu Ly Tôn không bán cho hắn thì thôi, lại còn tặng không cho Trương Hạo.

Sau đó là Long Hỏa, tuy hắn hoàn toàn không cần, nhưng để chọc tức Trương Hạo, hắn vẫn ra giá ngay khi biết Trương Hạo muốn nó.

Ai ngờ Trương Hạo như đoán được ý nghĩ của hắn, lại trực tiếp nâng giá lên 10 lần.

Nếu là bình thường, dù giá có cao hơn nữa hắn cũng sẽ mua, quyết không để Trương Hạo được như ý.

Nhưng hôm nay thì khác, hôm nay trên buổi đấu giá sẽ xuất hiện một món đồ đặc biệt, liên quan đến tính mạng của hắn.

Nhưng oái oăm là không chỉ có hắn, mà tất cả mọi người trong các phòng bao lầu hai đều đến vì món đồ này.

Chương 108

Thực lực mọi người ngang nhau, nếu hắn vì Long Hỏa mà tiêu thêm 5 tỷ, đến lúc cạnh tranh sẽ rơi vào thế yếu, nói không chừng chính vì chênh lệch 5 tỷ này mà vuột mất.

Cho nên dù thế nào, dù có tức giận đến đâu, dù có muốn chọc tức Trương Hạo thế nào, lúc này hắn cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Hội trưởng thương hội Quỷ Tử ngẩng đầu nhìn Trương Hạo đang tươi cười trong phòng bao đối diện, sắc mặt hắn càng thêm âm trầm.

"Thân phận của nó điều tra thế nào rồi?" "Thưa hội trưởng, cậu ta tên Trương Hạo, là người Trương gia, là cậu của tiểu gia Ngô gia, hiện là sinh viên đại học, đang ở nhờ Ngô gia trong kỳ nghỉ hè…" "Trương gia sao?

Chẳng qua chỉ còn lại mấy lão già thoi thóp mà thôi, không đáng lo ngại.

Hôm nay nó mấy lần làm ta mất mặt, vậy thì phải trả giá.

Ngươi đi sắp xếp đi." "Vâng." Tên thuộc hạ bên cạnh hội trưởng đáp một tiếng rồi rời khỏi phòng bao đi sắp xếp công việc.

Trương Hạo nhìn hội trưởng thương hội Quỷ Tử đối diện mỉm cười bí ẩn, mọi lời nói, hành động của hắn đều bị hắc phi tử giám sát rồi báo lại cho Trương Hạo.

Gã quỷ tử chuẩn bị sau khi buổi đấu giá kết thúc sẽ ra tay với cậu và tất cả những người bên cạnh cậu.

Trương Hạo giả vờ như hoàn toàn không biết kế hoạch của gã quỷ tử, tiếp tục xem buổi đấu giá, nhưng trong lòng đã có tính toán.

"Cốc cốc cốc…" Đúng lúc này, cửa phòng bao có người gõ từ bên

ngoài.

“Trương gia, Long Hỏa ngài đã mua được mang đến cho ngài đây.” Trương Hạo gật đầu, Tiểu Từ đang đứng bên cạnh chờ lệnh lập tức tiến lên mở cửa.

Chỉ thấy một cô gái xinh đẹp cao ráo mặc sườn xám mang Long Hỏa đến, đồng thời trên tay cô còn cầm một chiếc máy quẹt thẻ.

Trương Hạo không nói nhiều, trực tiếp đưa tấm thẻ đen qua.

Cô gái nhận lấy tấm thẻ nhìn một cái, cũng không hỏi gì mà trực tiếp giao Long Hỏa vào tay Trương Hạo rồi lui ra khỏi phòng bao.

“Oa, đây chính là Long Hỏa à!” “Thần kỳ thật, lại thật sự có thể cháy trong nước.” “Kỳ lạ là nhiệt độ cao kinh khủng như vậy, tại sao lại không làm nước bốc hơi nhỉ?”. ...

Long Hỏa vừa đến tay Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp đều bị thu hút, lần lượt tiến lên xem.

“Long Hỏa là Thiên Chi Âm Hỏa, tồn tại trong cơ thể rồng, là một loại thiên hỏa, nó có uy lực cực kỳ mạnh mẽ và sức mạnh thần bí, không chỉ có thể trừ tà, còn có thể chữa bệnh.” Trương Kỳ Lân vẫn ngồi im lặng trong góc đột nhiên lên tiếng sau khi nhìn thấy Long Hỏa.

“Tiểu Ca, anh nói thật sao?” “Long Hỏa lại có thể chữa bệnh?” “Thần kỳ quá đi mất!”. ...

Trương Hạo không ngờ Long Hỏa lại có năng lực đặc biệt như vậy, nếu là bình thường chắc chắn sẽ khiến những người khác tranh giành.

Dù sao đối với bất kỳ ai, sức khỏe cũng là quan trọng nhất.

Không có sức khỏe, những thứ khác có nhiều đến đâu cũng không có cơ hội hưởng thụ.

Nếu là bình thường, Long Hỏa dù không bán được với giá 5 tỷ, tin rằng cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Buổi đấu giá vẫn tiếp tục, mỗi vật phẩm của vòng thứ ba đều vô cùng hiếm có.

Sự chú ý của mọi người trong phòng bao nhanh chóng bị những món đồ trên sân khấu thu hút trở lại ban công để tiếp tục xem đấu giá.

Trương Hạo cầm Long Hỏa vào phòng vệ sinh, khóa cửa lại rồi ra lệnh: "Hệ thống, dung hợp Long Hỏa!" [Đinh, đã nhận lệnh, bắt đầu dung hợp.] Âm báo của hệ thống vừa dứt, Long Hỏa liền hóa thành một giọt chất lỏng màu đỏ rực, sau đó lan ra bao bọc lấy cơ thể cậu.

Nó nhanh chóng phân tán thành những phân tử nhỏ li ti, những phân tử này như sống lại, liều mạng chui vào cơ thể cậu, dung hợp với cậu. [Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 34, vật phẩm dung hợp: Long Hỏa.] [Đinh, chúc mừng ký chủ nhận được đặc tính vật phẩm dung hợp: loại bỏ tạp chất trong cơ thể, tăng cường mật độ cơ thể, miễn dịch bệnh tật.] Hiệu quả của Long Hỏa khiến Trương Hạo rất bất ngờ, nó không chỉ cho cậu khả năng miễn dịch bệnh tật, mà còn có thể cải thiện thể chất từ gốc rễ.

Có một câu nói rất phổ biến, đó là khi con người sinh ra, tuổi thọ thực sự rất dài.

Chỉ là sau này hít thở không khí, ăn vào những thực phẩm chứa tạp chất xâm nhập vào cơ thể, thể chất ngày càng yếu đi, mới khiến tuổi thọ không ngừng suy giảm.

Nói cách khác, nếu cơ thể một người không có tạp chất, tiềm năng của người đó sẽ vô cùng lớn.

Trương Hạo nắm chặt tay, cảm nhận sức mạnh của cơ thể.

Tuy chưa thật sự rõ rệt, nhưng cậu có thể cảm nhận rõ ràng sức

mạnh đã tăng lên so với trước.

Không chỉ vậy, cậu còn có cảm giác như trút được gánh nặng, cả người trở nên vô cùng nhẹ nhõm.

"Hửm?" Trương Hạo nhìn mình trong gương, so với trước đây đã có sự thay đổi lớn, cả người gầy hơn, không có một chút mỡ thừa.

Đây có lẽ là hiệu quả sau khi loại bỏ tạp chất. [Đinh, chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm Long Hỏa, tiến độ tiến hóa huyết mạch +10, tiến độ tiến hóa bậc 2 (20/30).] Dung hợp Long Hỏa, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân lại tăng thêm 10 điểm, chỉ cần thêm 10 điểm nữa là huyết mạch Kỳ Lân có thể nâng lên bậc 3.

Vốn dĩ để đạt được mức độ này cần phải dung hợp 20 vật phẩm đặc biệt, tiêu tốn 20 lần dung hợp mới làm được.

Bây giờ chỉ dung hợp hai vật phẩm hiếm, tiêu tốn hai lần dung hợp đã đạt được hiệu quả tương tự.

Sau khi đến Kinh thành, liên tiếp nhận được ba vật phẩm hiếm.

Tốc độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân và tốc độ nâng cấp hệ thống Vạn Vật Dung Hợp đều như được tăng tốc.

Trước đây muốn nâng một cấp phải xuống mấy ngôi mộ để tích lũy vật phẩm đặc biệt và số lần dung hợp.

Có vật phẩm hiếm rồi thì nhẹ nhàng hơn nhiều.

Có thể thấy vật phẩm hiếm quan trọng đến mức nào.

Phổ biến nhất là vật phẩm đặc biệt, trên đó là vật phẩm hiếm có hiệu quả gấp 10 lần, vậy trên vật phẩm hiếm liệu có thứ gì cao cấp hơn không?

Trương Hạo đoán chắc chắn sẽ có, cùng với số lần dung hợp tăng lên, thực lực không ngừng mạnh lên, những ngôi mộ xuống cũng sẽ

ngày càng nguy hiểm, chắc chắn sẽ phát hiện ra những vật phẩm cao cấp hơn.

Đến lúc đó dung hợp sẽ mang lại sự nâng cấp lớn hơn.

Nói trắng ra là thực lực càng mạnh, thăng cấp càng đơn giản, thực lực tăng càng nhiều.

Nghĩ đến đây, Trương Hạo không khỏi bắt đầu mong đợi.

Tiếp theo phải đi tìm Tổ Nguyên Kim Thang, bên trong có bí mật về sự biến dị của thủy tiêu.

Mà bí mật về sự biến dị của thủy tiêu lại liên quan đến thần, bên trong chắc chắn vô cùng nguy hiểm, vậy liệu có vật phẩm cao cấp hơn xuất hiện không?

Ngay lúc này, âm báo của hệ thống lại vang lên. [Đinh, chúc mừng ký chủ hệ thống Vạn Vật Dung Hợp đã nâng lên cấp 4, mở khóa chức năng mới: Tái tổ hợp (dung hợp một số lượng vật phẩm nhất định, ngẫu nhiên tạo ra vật phẩm mới, có 1% xác suất tạo ra vật phẩm đặc biệt, 1‰ xác suất tạo ra vật phẩm hiếm.

Cùng với việc hệ thống tăng cấp, xác suất cũng sẽ tăng theo.

Số lượng vật phẩm cần để tái tổ hợp tối thiểu là 10, tối đa là 100.

Số lượng vật phẩm tái tổ hợp càng nhiều, càng quý giá thì xác suất kích hoạt bạo kích càng cao.)] Vô tình hệ thống Vạn Vật Dung Hợp lại thăng cấp, chức năng mới được mở khóa lại là tái tổ hợp.

Điều này có nghĩa là những món đồ cổ không dùng đến trong không gian lưu trữ có thể được dung hợp tái tổ hợp, ngẫu nhiên nhận được vật phẩm mới.

Chương 109

Hơn nữa còn có xác suất nhận được vật phẩm đặc biệt và vật phẩm hiếm.

Xác suất tuy không cao, nhưng hệ thống cũng có gợi ý, chỉ cần số lượng vật phẩm dùng để tái tổ hợp càng nhiều, càng quý giá, xác suất nhận được vật phẩm đặc biệt và vật phẩm hiếm cũng sẽ tăng lên.

Không chỉ vậy, mỗi lần hệ thống thăng cấp còn có thể tăng xác suất.

Giả sử mỗi lần thăng một cấp tăng 1% xác suất, vậy thì khi hệ thống đạt khoảng cấp 100, tái tổ hợp có thể 100% nhận được vật phẩm đặc biệt, 10% xác suất nhận được vật phẩm hiếm.

Xác suất này quả thực nghịch thiên.

Đương nhiên tiền đề là hệ thống Vạn Vật Dung Hợp phải được nâng cấp, muốn nâng cấp thì phải dung hợp nhiều hơn.

Mỗi lần dung hợp sẽ nhận được điểm kinh nghiệm khác nhau tùy theo cấp độ của vật phẩm.

Mà dung hợp lại cần số lần dung hợp, muốn có số lần dung hợp thì phải thám hiểm cổ mộ.

Trương Hạo rất rõ, suy cho cùng, cậu muốn nhanh chóng nâng cao thực lực thì phải xuống càng nhiều cổ mộ càng tốt để có được nhiều lần dung hợp hơn.

Tuy nhiên, tái tổ hợp dường như không có giới hạn, chỉ cần có đồ là có thể dung hợp vô hạn.

Trong không gian lưu trữ của Trương Hạo, những món đồ cậu thu thập từ cổ mộ chất thành núi.

Cậu nảy ra một ý, lấy ra 100 món đồ chuẩn bị thử chức năng mới của hệ thống.

"Hệ thống, tiến hành tái tổ hợp." [Đinh, đã nhận lệnh, hiện bắt đầu tiến hành tái tổ hợp, mời ký chủ chọn số lượng vật phẩm dùng để tái tổ hợp.] "10 món!" Mục đích chính của Trương Hạo khi thử nghiệm là quan sát ảnh hưởng của số lượng vật phẩm đối với xác suất, nên cậu không chọn tối đa ngay lập tức mà bắt đầu từ con số tối thiểu là 10. [Đinh, ký chủ đã chọn 10 vật phẩm để tái tổ hợp, 1% xác suất nhận được vật phẩm đặc biệt, 1‰ xác suất nhận được vật phẩm ẩn, có bắt đầu tái tổ hợp không?] Quả nhiên 10 món đồ thì xác suất bạo kích chỉ là cơ bản, không hề tăng thêm chút nào.

"Hệ thống, chọn 20 vật phẩm để tái tổ hợp!" [Đinh, ký chủ đã chọn 20 vật phẩm để tái tổ hợp, 2% xác suất nhận được vật phẩm đặc biệt, 2‰ xác suất nhận được vật phẩm ẩn, có bắt đầu tái tổ hợp không?]. ...

Sau đó, Trương Hạo lại chọn 30, 40 món và nhiều con số khác để thử nghiệm.

Cậu phát hiện khi dùng những món đồ thông thường để tái tổ hợp, mỗi món thêm vào sẽ tăng 0.1% xác suất nhận được vật phẩm đặc biệt và 0.1‰ xác suất nhận được vật phẩm hiếm.

Điều đó có nghĩa là khi chọn tối đa 100 món, xác suất nhận được vật phẩm đặc biệt là 10%, và vật phẩm hiếm là 1%.

Muốn tiếp tục tăng xác suất này, phải dùng những vật phẩm cao cấp hơn.

Nói cách khác, sử dụng vật phẩm đặc biệt để tái tổ hợp thì xác suất nhận được vật phẩm hiếm mới tăng lên.

Tiếc là hiện tại trên người không có vật phẩm đặc biệt, không thể

thử nghiệm xác suất, đành tạm thời bỏ qua.

"Ọt ọt ọt…" Đột nhiên, bụng Trương Hạo kêu lên, một cơn đói cồn cào ập đến.

Trong chốc lát, cậu cảm thấy toàn thân như bị rút cạn sức lực, thậm chí việc duy trì hoạt động bình thường của cơ thể cũng trở nên khó khăn.

Trương Hạo từ phòng vệ sinh bước ra, đi đến khu vực nghỉ ngơi, vơ hết thức ăn trên bàn trà nhét vào miệng.

Đợi đến khi thức ăn vào bụng, cảm giác đói mới dịu đi một chút.

Sau đó, cậu phát hiện cơ thể cũng có những thay đổi nhỏ.

Nếu không nhờ có cảm ứng của nhện, ngay cả chính cậu cũng không nhận ra những thay đổi nhỏ của cơ thể.

Trương Hạo phát hiện thức ăn cậu ăn vào được tiêu hóa rất nhanh, chuyển hóa thành từng tia năng lượng được cơ thể hấp thụ, những tế bào vốn có chút khô héo dần dần trở nên căng mọng.

Chỉ là lượng thức ăn vừa rồi không nhiều, hiệu quả không đặc biệt rõ rệt.

Nếu có thể ăn nhiều hơn, có lẽ những người khác cũng sẽ nhận ra.

Lẽ nào đây là lợi ích của việc loại bỏ tạp chất, tăng cường mật độ cơ thể?

Trương Hạo không ngờ dung hợp Long Hỏa ngoài việc miễn dịch bệnh tật còn có hiệu quả như vậy.

Mật độ cơ thể tăng lên cũng có nghĩa là cùng một vóc dáng, trọng lượng cơ thể sẽ nặng hơn.

Trọng lượng tăng thì sức mạnh cơ thể cũng sẽ tăng, chỉ không biết hiệu quả tăng mật độ này như thế nào, và giới hạn là bao nhiêu.

Trong tình huống hiện tại, mỗi khi mật độ cơ thể tăng 1%, trọng lượng của cậu sẽ tăng 0,75 kg, cũng có nghĩa là sức mạnh sẽ tăng thêm hàng vạn cân, mức tăng này quá kinh khủng.

Nếu mật độ cơ thể không có giới hạn, chỉ cần hấp thụ năng lượng từ thức ăn là có thể tăng lên, vậy thì cậu sẽ mạnh đến mức nào thật không dám tưởng tượng.

"Trương Hạo huynh đệ, vừa mới ăn cơm xong sao cậu đã đói rồi?" Bàn Tử thấy Trương Hạo ăn hết tất cả trái cây, bánh ngọt trên bàn trà, vẻ mặt đầy nghi hoặc: "Hay là chúng ta gọi thêm đồ ăn nhé?

Phải nói là đồ ăn ở Phạn điếm Tân Nguyệt giá trên trời, nhưng hương vị thì đúng là tuyệt hảo." "Đúng đó Tiểu Cữu, cháu ấn tượng nhất là món giá đỗ, hoàn toàn khác với món bình thường, cái vị giòn tan, hương vị đó thật đáng nhớ." Trương Hạo cười cười: "Các cậu muốn ăn gì thì cứ gọi đi, tôi chẳng lẽ lại để các cậu đói sao?" "Tuyệt quá, Tiểu Cữu là tuyệt nhất!" Hạo Thiên Chân hoan hô gọi Tiểu Từ đến bắt đầu gọi món.

"Gọi nhiều vào, ít quá không đủ ăn đâu." Trương Hạo thực ra cũng muốn ăn, chút đồ vừa rồi tuy giúp cậu dịu đi một chút, nhưng cơ thể vẫn cảm thấy yếu ớt, là cảm giác có sức mà không dùng được.

Lúc này, Đinh Ngọc Vũ Điệp đang xem đấu giá trên ban công gọi vào: "Lão đại, mau qua đây xem, vật phẩm cuối cùng rồi, tôi thấy tất cả mọi người trên lầu hai đều đang rục rịch, họ chắc chắn đến đây vì vật phẩm cuối cùng này." "Ồ?" Trương Hạo cũng rất tò mò, rốt cuộc là thứ gì mà khiến các thế lực lớn trong các phòng bao lầu hai đều quan tâm đến vậy, thậm chí vì nó mà bỏ qua sự tồn tại của các vật phẩm khác.

Cậu nhanh chân bước ra ban công, ngồi xuống ghế tiếp tục xem đấu giá.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và mấy người khác cũng quay lại ban công, tò mò nhìn chằm chằm vào chiếc khay trên tay nhân viên phục vụ cuối cùng trên sân khấu.

"Được rồi, cảm ơn sự ủng hộ của mọi người, tiếp theo là vật phẩm chốt hạ của buổi đấu giá hôm nay.

Tin rằng mọi người đều rất mong chờ xem đó là gì.

Bây giờ tôi xin long trọng giới thiệu, vật phẩm cuối cùng của buổi đấu giá hôm nay chính là linh dược quý hiếm Huyết Bồ Đề.

Tương truyền, Huyết Bồ Đề do máu Kỳ Lân ngưng kết mà thành, Huyết Bồ Đề thông thường đã có hiệu quả kéo dài tuổi thọ.

Đương nhiên, Huyết Bồ Đề thông thường sẽ không trở thành vật phẩm chốt hạ của Phạn điếm Tân Nguyệt.

Đây là một quả Huyết Bồ Đề ngàn năm, sau khi dùng có thể tăng ít nhất từ hai đến ba năm tuổi thọ.

Giống như các vật phẩm khác, giá khởi điểm là 500 triệu, mỗi lần tăng giá không dưới 5 triệu." Cùng lúc MC công bố vật phẩm, nhân viên phục vụ cũng vén tấm vải đỏ trên khay lên, chỉ thấy trên đó đặt một chiếc hộp ngọc cỡ lòng bàn tay, bên trong có một quả màu đỏ rực, cỡ bằng quả trứng cút.

Khoảnh khắc Huyết Bồ Đề xuất hiện, mắt của tất cả mọi người tại buổi đấu giá đều đỏ lên, họ tham lam nhìn chằm chằm vào quả Huyết Bồ Đề, chỉ muốn lao ngay lên sân khấu cướp lấy nó.

Nếu không phải kiêng dè thực lực của Phạn điếm Tân Nguyệt, có lẽ hiện trường đã loạn từ lâu.

"Vãi, lại là Huyết Bồ Đề, loại linh dược trong truyền thuyết này!" "Phạn điếm Tân Nguyệt không hổ là Phạn điếm Tân Nguyệt, ngay cả thứ tăng tuổi thọ này cũng đem ra đấu giá!" "Bất kể là thứ gì, chỉ cần

có thể tăng tuổi thọ, dù chỉ một ngày cũng là báu vật vô giá.

Huyết Bồ Đề ngàn năm có thể tăng hai đến ba năm tuổi thọ, những người ở đây dù có khuynh gia bại sản cũng sẽ không tiếc!" "Đúng vậy, tiền hết có thể kiếm lại, nhưng tuổi thọ thì sống một ngày ít đi một ngày.

Chẳng trách những món đồ trước đó không ai tranh giành, hóa ra đều đang chờ Huyết Bồ Đề ngàn năm!" "Thứ này tôi cũng muốn, tiếc là toàn bộ gia sản cộng lại cũng chỉ miễn cưỡng đủ giá khởi điểm, muốn mua được Huyết Bồ Đề trong mơ cũng không thể.". ...

Sau khi cuộc đấu giá Huyết Bồ Đề ngàn năm bắt đầu, tất cả mọi người tại hiện trường đều phát điên.

Trong chốc lát, tiếng chuông đấu giá vang lên không ngớt.

Khác với những cuộc đấu giá trước, tiếng chuông gõ từng nhát một.

Chương 110

Khi cuộc đấu giá Huyết Bồ Đề ngàn năm bắt đầu, tiếng chuông vang lên liên tục.

Mỗi một tiếng vang lên là giá sẽ tăng gấp đôi so với giá khởi điểm, nhưng lúc này, tiền bạc trong mắt họ chỉ là một con số.

Mỗi người trong phòng bao lầu hai đều đang điên cuồng gõ chuông, sợ rằng chậm một chút là Huyết Bồ Đề ngàn năm sẽ rơi vào tay người khác.

"1 tỷ!" "3 tỷ!" "5 tỷ!" "20 tỷ!". ...

"Mẹ ơi, hôm nay ở buổi đấu giá này mới được thấy thế nào gọi là có tiền." "Mấy chục tỷ, mấy trăm tỷ ra giá mà không chớp mắt, thật là điên cuồng!" "Cậu cũng không xem vật phẩm là gì, đó là Huyết Bồ Đề có thể tăng hai đến ba năm tuổi thọ đấy.

Tiền có thể mua được mạng sống, đổi lại là cậu cũng sẽ vì nó mà khuynh gia bại sản." "Nghe nói thời Dân Quốc, Trương Đại Phật Gia ở Sa Thành vì để mua một cây linh dược Lộc Hoạt Thảo mà phá sản, tiêu tốn gần nửa tài sản của Sa Thành mới mua được.

Phải biết Lộc Hoạt Thảo chỉ là thuốc cứu mạng, không thể tăng tuổi thọ.

Huyết Bồ Đề ngàn năm, loại linh dược có thể tăng tuổi thọ này còn quý hơn, không biết cuối cùng sẽ bán được với giá bao nhiêu.". ...

Trương Hạo nghe Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp kinh hô không khỏi cảm thán.

Trước đó cậu cứ nghĩ vật phẩm mà đám người này nhắm đến là thứ gì đó kinh thiên động địa, hóa ra chỉ là linh dược tăng hai, ba năm

tuổi thọ.

Cậu sở hữu huyết mạch Kỳ Lân, vốn đã có thể tăng 400 năm tuổi thọ.

Sau đó huyết mạch Kỳ Lân lại mở ra khả năng tiến hóa, mỗi lần tiến giai tuổi thọ lại tăng gấp đôi.

Hiện tại huyết mạch Kỳ Lân bậc 2 đã tăng 1600 năm tuổi thọ.

Về lý thuyết, chỉ cần không ngừng dung hợp vật phẩm đặc biệt, huyết mạch Kỳ Lân có thể tiến hóa mãi mãi, tuổi thọ có thể tăng vô hạn.

Cho nên hai, ba năm tuổi thọ đối với cậu thật sự có chút gân gà.

Trương Hạo cười cười, nếu để những người ở đây biết tuổi thọ của cậu có thể tăng vô hạn, e rằng sẽ ghen tị đến chết mất.

Dù sao thứ mà họ khuynh gia bại sản cũng phải tranh giành, đối với Trương Hạo lại chẳng đáng bận tâm.

Tuổi thọ là thứ khó có được nhất, từ xưa đến nay vô số đế vương tướng lĩnh theo đuổi trường sinh, tìm kiếm tiên đan kéo dài tuổi thọ.

Dù họ quyền thế ngút trời, dù họ giàu có địch quốc.

Nhưng trong số đó có ai thành công?

Ít nhất trong lịch sử chính thống, không một ai thành công.

Hiện trường xuất hiện một loại linh dược có thể trực tiếp tăng tuổi thọ, cũng chẳng trách lại bị tranh giành điên cuồng.

Trong các phòng bao lầu hai, ngoại trừ Trương Hạo, tất cả mọi người đều phát cuồng vì Huyết Bồ Đề ngàn năm có thể tăng hai đến ba năm tuổi thọ.

Họ bất chấp tất cả ra giá, trong nháy mắt đã đẩy giá Huyết Bồ Đề

ngàn năm lên mức kinh khủng 50 tỷ.

Lúc này đã có người dần dần rút lui khỏi cuộc cạnh tranh.

Rõ ràng giá 50 tỷ đã đến giới hạn của nhiều người.

Họ muốn cạnh tranh cũng lực bất tòng tâm.

Các phòng bao lầu hai trừ phòng không mở cửa, tổng cộng có bảy thế lực.

Trừ Trương Hạo ra, vốn có sáu thế lực cạnh tranh Huyết Bồ Đề ngàn năm.

Sau khi giá đạt đến 50 tỷ, chỉ còn lại hội trưởng thương hội Quỷ Tử và ông lão đeo kính gọng đen cạnh tranh.

Nhưng dù vậy, việc ra giá của họ cũng không còn điên cuồng như lúc đầu.

Bắt đầu tăng giá từ từ 5 triệu, 10 triệu.

Tất cả mọi người có mặt đều biết, giá này gần như đã đến giới hạn của hai người họ, bây giờ chỉ xem ai không trụ nổi nữa.

Trương Hạo hứng thú nhìn cảnh tượng này diễn ra trên sân khấu đấu giá.

Cậu cũng tò mò không biết Huyết Bồ Đề ngàn năm cuối cùng sẽ rơi vào tay ai.

Qua quan sát, cậu phát hiện trên người hai người này đều có tử khí nồng nặc.

"Hừ hừ…" Trương Hạo hít mạnh hai hơi, tuy cách một khoảng, nhưng cậu vẫn có thể ngửi thấy mùi tử thi quen thuộc từ trên người ông lão.

Ông lão đó lại cũng là người bị ý thức của thần chiếm giữ cơ thể.

Theo lời Ngô Tam Thúc, những ý thức có thể chiếm giữ cơ thể người khác đều đến từ thần.

Trương Hạo rất nghi hoặc, nếu ý thức trong cơ thể họ đều bắt nguồn từ thần, vậy tại sao họ lại cạnh tranh lẫn nhau?

“Bàn Tử, có biết ông lão đeo kính gọng đen đối diện là người thế nào không?” “Ông lão đó tôi cũng lần đầu tiên gặp.

Tôi không quen ông ta, nhưng có thể ngồi trong phòng bao lầu hai chắc chắn không phải người thường.” Ngay lúc Trương Hạo và Bàn Tử đang bàn luận về ông lão, ông ta đột nhiên nhìn sang.

Trương Hạo và ông ta bốn mắt nhìn nhau, khoảnh khắc này Trương Hạo cảm thấy ánh mắt đó có một cảm giác quen thuộc khó tả, dường như đã gặp ở đâu đó.

Cậu cẩn thận hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra trong thời gian gần đây.

Từng khung cảnh lướt qua trong đầu cậu.

Khi con hắc mao xà trong mộ thuyền đắm xuất hiện, Trương Hạo lập tức phản ứng lại.

Không ngoài dự đoán, ông lão đó chính là Uông Thương Hải.

Lúc thám hiểm mộ thuyền đắm đã phát hiện nơi đó cũng giống như Lỗ Vương Cung, là một ngôi mộ được thiết kế đặc biệt.

Ngôi mộ đó được xây dựng không phải để chôn cất chủ nhân, mà là nơi chủ nhân thiết kế để lựa chọn cơ thể phù hợp.

Quan trọng nhất là, lúc đó sau khi thám hiểm toàn bộ ngôi mộ dưới đáy biển chỉ phát hiện ra một số sản phẩm thất bại của thí nghiệm trường sinh, các loại thi thể kỳ quái.

Trong đó không hề có thi thể của Uông Thương Hải.

Kết hợp với kinh nghiệm của Uông Thương Hải, lúc đó Trương Hạo đã suy đoán rằng ông ta chưa chết.

Bây giờ nhìn thấy ông lão đó, cộng thêm ánh mắt giống hệt con hắc mao xà trong ký ức, cậu càng thêm chắc chắn.

Hiện tại trên người ông ta xuất hiện tử khí nồng nặc cũng có nghĩa là thời gian của ông ta không còn nhiều.

Mộ thuyền đắm bị mấy người Trương Hạo phá hủy, ông ta không có được cơ thể phù hợp.

Để tiếp tục sống, ông ta không thể không tìm kiếm những phương pháp khác để kéo dài tuổi thọ.

Trương Hạo cười cười, nếu không phải họ phá hủy mộ thuyền đắm, e rằng lúc này Uông Thương Hải đã chọn được cơ thể phù hợp, vậy thì hôm nay ông ta sẽ không xuất hiện ở đây.

Chương 111

"Trương Hạo huynh đệ, sao thế, cậu nhận ra ông lão đó à?" Trương Hạo gật đầu: "Cậu còn nhớ con hắc mao xà xuất hiện trong mộ thuyền đắm không?" Bàn Tử nghe vậy liền phản ứng lại: "Ý cậu là ông lão đó là Uông Thương Hải?" "Không sai, ông ta chính là Uông Thương Hải." "Hít…" Mọi người bên cạnh Trương Hạo nghe vậy đều hít một hơi khí lạnh.

"Một lão quái vật sống mấy trăm năm lại đang ở ngay trước mắt." "Chẳng trách ông ta không có danh tiếng gì, mà lại có thể cạnh tranh với hội trưởng thương hội Quỷ Tử." "Tài sản tích lũy mấy trăm năm, ai mà so được với ông ta chứ!". ...

Trong lúc mấy người Trương Hạo đang bàn luận về Uông Thương Hải, ông ta cũng đang nhìn chằm chằm Trương Hạo.

Ông ta vừa không ngừng gõ chuông đấu giá, vừa không rời mắt khỏi Trương Hạo.

"Tại sao trên người nó lại có một cảm giác khiến ta rất thoải mái?" Uông Thương Hải nghi hoặc, cảm giác này chưa từng xuất hiện.

Ông ta thậm chí còn có một sự thôi thúc muốn lao qua chiếm đoạt cơ thể của Trương Hạo ngay lập tức.

Đột nhiên ông ta nhận ra điều gì đó.

"Tương truyền rất lâu trước đây có hai gia tộc, cơ thể của họ là vật chứa hoàn hảo, ý thức của thần chiếm giữ cơ thể họ sẽ không xuất hiện bất kỳ tác dụng phụ nào.

Thần thông qua việc ban cho họ những năng lực nhất định, để hai

gia tộc này làm việc cho mình.

Sau này hai gia tộc này phát hiện ra bí mật của thần, rồi thông qua những phương pháp đặc biệt mà biến mất, ngay cả thần cũng không tìm thấy sự tồn tại của họ.

Chẳng lẽ người thanh niên đối diện là hậu nhân của hai gia tộc đó?" Nghĩ đến đây, Uông Thương Hải khẽ ra lệnh vào không khí: "Đi, trông chừng người thanh niên đối diện." Lời ông ta vừa dứt, không khí liền có một trận gợn sóng, dường như có thứ gì đó đã rời khỏi phòng bao của ông ta, đi đến phòng bao của Trương Hạo.

Trên sân khấu, tai của MC giật giật hai cái, sau đó nghi hoặc nhìn về phía phòng bao của Trương Hạo.

Cô lắc đầu rồi tiếp tục tiến hành đấu giá.

Trương Hạo cảm nhận được sự dao động trong không khí, lập tức hiểu ra chuyện gì.

Uông Thương Hải phái một con hắc phi tử qua giám thị cậu.

Sau khi Trương Hạo dung hợp nội đan của xà mẫu hắc mao xà, cậu đã có khả năng điều khiển tất cả các loài rắn.

Hắc phi tử chính là một sản phẩm đặc biệt do hắc mao xà và người cộng sinh tạo ra.

Suy cho cùng cũng là một loài rắn.

Khi Uông Thương Hải phái hắc phi tử qua, nó bơi đến trước mặt Trương Hạo liền tỏ ra thần phục, muốn hiện hình.

Là Trương Hạo kịp thời ngăn cản mới khiến hắc phi tử tiếp tục ẩn mình.

Dù Uông Thương Hải có sống mấy trăm năm, nhưng ông ta cũng không thể ngờ được Trương Hạo lại có năng lực này.

Con bài tẩy hắc phi tử mà Uông gia của ông ta vất vả nuôi dưỡng, vừa gặp Trương Hạo đã thần phục.

Khí tức của xà mẫu hắc mao xà trên người Trương Hạo, về mặt huyết thống đã tạo ra thế áp đảo đối với loài rắn hắc mao thông thường.

Lúc này chỉ cần Trương Hạo một ý niệm là có thể chỉ huy con hắc phi tử này làm bất cứ việc gì.

Dù là bảo nó chết cũng tuyệt đối không do dự.

Thông qua hắc phi tử, Trương Hạo đã biết Uông Thương Hải nghi ngờ thân phận của mình.

Cậu không thể không cảm thán, đúng là một lão quái vật tinh thông tính toán.

Chuyện mà ý thức của thần còn không phát hiện ra, ông ta lại có thể cảm nhận được.

Nếu ông ta đã nghi ngờ thân phận của mình, vậy thì quyết không thể để ông ta sống sót rời đi.

Một khi thông tin thân phận bị bại lộ, chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của những kẻ bị ý thức của thần chiếm giữ cơ thể.

Đến lúc đó sẽ phiền phức không ngừng.

Trước khi mình có thực lực tuyệt đối, có thể nghiền ép những thế lực do thần đứng sau thao túng, tốt nhất là không nên bại lộ thân phận.

Cho nên hôm nay Uông Thương Hải phải chết.

Trương Hạo quyết định tương kế tựu kế, để hắc phi tử tạm thời hành động theo chỉ lệnh của Uông Thương Hải, một lát nữa sẽ báo cáo thông tin của mình cho Uông Thương Hải.

Đợi Uông Thương Hải tìm đến cửa thì sẽ khiến ông ta có đi không

có về.

Buổi đấu giá vẫn đang tiếp tục, cuối cùng chỉ còn lại Uông Thương Hải và hội trưởng thương hội Nhật Bản là đang cạnh tranh.

Tuy chưa kết thúc, nhưng cũng đã gần đến hồi ngã ngũ.

Rõ ràng thực lực của Uông Thương Hải không bằng hội trưởng thương hội Nhật Bản.

Tài phú của một gia tộc cổ xưa kinh doanh mấy trăm năm lại chẳng bằng một thương hội nước ngoài, đủ thấy những năm nay bọn họ đã kiếm được bao nhiêu tiền từ Đại Việt. "68 tỷ 200 triệu lần thứ nhất!" "68 tỷ 200 triệu lần thứ hai!" "68 tỷ 200 triệu, thành giao!" Trên sân khấu, người chủ trì gõ búa xác định quy thuộc cuối cùng của Thiên Niên Huyết Bồ Đề. "Chúc mừng hội trưởng Thiên Hạc đã đấu giá thành công Thiên Niên Huyết Bồ Đề." "Hít..." Sau khi người chủ trì tuyên bố kết quả, cả hội trường vang lên tiếng hít sâu đầy kinh ngạc.

Thiên Niên Huyết Bồ Đề tuy giao dịch ở mức giá 68 tỷ 200 triệu, nhưng nếu nhìn kỹ thì Uông gia và thương hội Nhật Bản dường như cũng không quá mức lớn mạnh.

Dù sao những tỷ phú trên bảng xếp hạng đều sở hữu hàng trăm, hàng nghìn tỷ.

Nhưng đó chỉ là ước tính dựa trên giá trị thị trường của công ty, giá trị thị trường và tiền mặt là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Thực sự bắt bọn họ bỏ ra chừng ấy tiền mặt, e rằng chẳng ai làm được.

Trong khi đó, Uông Thương Hải và hội trưởng thương hội Nhật Bản tham gia đấu giá lại dùng tiền tươi thóc thật, hai bên cao thấp thế nào đã rõ. "Kích thích quá, buổi đấu giá lần này đúng là không đi uổng

công!" "Chuyện xảy ra hôm nay đủ để chém gió cả buổi rồi!" "Vốn tưởng bọn mình đã rất giàu, nhưng so với mấy người trên tầng hai thì chẳng là cái đinh gì cả." "Thật ngưỡng mộ, mấy người trên lầu chỉ cần để lộ chút tiền lẻ qua kẽ móng tay cũng đủ cho chúng ta phấn đấu bao nhiêu năm." "Hay là chúng ta ra chỗ cầu thang thử vận may, biết đâu lại kết giao được với ai trong số họ." ...

Món vật phẩm cuối cùng đã ngã ngũ, cũng đồng nghĩa với việc buổi đấu giá mỗi năm một lần của Khách sạn Tân Nguyệt đã kết thúc.

Một bộ phận khách khứa đã bắt đầu ra về.

Trước đây, vật phẩm có giá cao nhất tại đấu giá hội Khách sạn Tân Nguyệt cũng thường không vượt quá 5 tỷ.

Hôm nay vì Thiên Niên Huyết Bồ Đề xuất hiện mà đẩy mức giá lên tới con số khủng khiếp hơn sáu mươi tỷ.

Rất nhiều quan khách cho đến lúc rời đi vẫn còn say sưa bàn tán.

Ở bao sương đối diện, hội trưởng thương hội Nhật Bản quẹt thẻ thanh toán, sau khi cầm được Thiên Niên Huyết Bồ Đề liền nhìn Trương Hạo với ánh mắt đầy ẩn ý.

Cùng lúc đó, Uông Thương Hải cũng nhìn sang với nụ cười thâm sâu tương tự.

Trương Hạo cười cười, coi như hoàn toàn không biết tâm tư của bọn họ.

Hắn sai con "hắc phi tử" mà Uông Thương Hải phái tới - hiện đã bị hắn thu phục - quay lại báo cáo hành trình của chính mình cho lão ta, sau đó gọi đám Hạo Thiên Chân chuẩn bị cùng nhau rời đi.

Vừa mới đứng dậy, Tiểu Từ đã đi tới, bất động thanh sắc nhét một tờ giấy nhỏ vào tay hắn. "Người anh em Trương Hạo, Tiểu Từ để ý cậu rồi đấy à, còn chủ động đưa số liên lạc cơ mà?" "Tiểu Cữu,

có phải cháu sắp có mợ nhỏ không?" "Sức hút của lão đại lớn thật, con gái người ta chủ động sán lại gần luôn." ...

Chương 112

"Được rồi, bớt nói nhảm đi, đi mau kẻo có người đang sốt ruột chờ đấy." Trương Hạo vừa mở tờ giấy ra đã thấy bên trên viết mấy chữ: "Cẩn thận bọn Nhật và Uông gia!" Hắn không ngờ Khách sạn Tân Nguyệt lại chủ động nhắc nhở mình.

Có lẽ là nể mặt Ngô gia là một trong Lão Cửu Môn chăng. "Trương gia, tôi là Lưu gia ở Kinh thành, muốn mời ngài nể mặt dùng bữa cơm, không biết ý ngài thế nào?" "Trương gia, đây là miếng ngọc Côn Luân cực phẩm, coi như quà gặp mặt, mong ngài nhận cho." "Trương gia, con gái tôi ngưỡng mộ ngài đã lâu, đây là ảnh của nó, hy vọng ngài có thể cân nhắc một chút." ...

Nhóm người Trương Hạo vừa từ tầng hai xuống, lập tức có một đám người vây lại.

Có người đưa thiệp mời, có người trực tiếp đưa quà. "Cảm ơn, cảm ơn mọi người, quà thì tôi không nhận đâu." Trương Hạo từ chối lời mời và quà cáp, sau đó nhanh chóng rời khỏi khách sạn. "Trương Hạo huynh đệ, vẫn là cậu mặt mũi lớn, đám người tham gia đấu giá kia kẻ nào cũng mắt cao hơn đầu, thế mà lại chịu cúi đầu nịnh bợ cậu." "Đó là do Tiểu Cữu có thực lực nên họ mới nịnh bợ đấy." "Không sai, lão đại đúng là lợi hại, cũng chỉ có cậu mới trấn áp được đám Nhật Bản kiêu ngạo kia." ...

Trong lúc nói chuyện, mấy người đã đi tới bãi đỗ xe, sau khi lên xe, Trương Hạo lại đột nhiên bảo Bàn Tử thay đổi lộ trình. "Người anh em Trương Hạo, giờ này đã muộn rồi, còn ra khỏi thành làm gì?" "Anh cứ lái xe đi, lát nữa dù xảy ra chuyện gì mọi người cũng đừng xuống xe." Ngay lúc vừa ra ngoài, Trương Hạo đã phát hiện có hai thế

lực đang âm thầm giám sát bọn họ.

Một bên là bọn Nhật, bên còn lại là người nhà họ Uông.

Mục đích của bọn Nhật tự nhiên là báo thù, Trương Hạo năm lần bảy lượt làm bọn chúng bẽ mặt, chúng đã sớm hận hắn thấu xương.

Còn về phần người nhà họ Uông, khẳng định là vì nguyên nhân cơ thể của hắn.

Bất luận là thế lực nào, đã nhắm vào mình thì tuyệt đối không thể buông tha.

Suốt dọc đường, Trương Hạo phát hiện người của hai thế lực đều bám theo từ xa, nếu không phải hắn có năng lực định vị bằng sóng âm thì cũng không phát hiện ra, chứ đừng nói đến Bàn Tử.

Trình độ theo dõi của hai nhóm người này rất cao, ngay cả người bình thường cũng không phát hiện ra sự tồn tại của bọn họ, hơn nữa sau khi bám theo một đoạn đường bọn họ sẽ đổi người.

Hơn một tiếng sau, Bàn Tử lái chiếc xe việt dã ra khỏi Kinh thành. "Trương Hạo huynh đệ, giờ ra khỏi thành rồi, chúng ta đi đâu đây?" "Tìm đại một chỗ vắng vẻ nào đó dừng xe, đám người kia sắp tới rồi, giải quyết sớm còn về nghỉ ngơi sớm." Bàn Tử nghe vậy sửng sốt: "Người anh em, ý cậu là có người theo dõi chúng ta?" "Giờ mới biết à?" Bàn Tử vẻ mặt xấu hổ: "Trước kia ở trong quân đội tôi từng làm trinh sát một thời gian, thế mà cũng không phát hiện bị theo dõi, chỉ có thể nói trình độ của đám đuôi bám này cực cao, rất khó phát hiện.

Nhưng bọn họ lợi hại thế mà vẫn bị cậu phát hiện, chứng tỏ cậu còn lợi hại hơn.

Tôi thật sự rất tò mò, cậu trẻ tuổi như vậy sao lại bản lĩnh đến thế?" "Được rồi, bọn họ tới rồi, mọi người cứ ở trên xe đừng xuống." Trương Hạo nhắc nhở một câu rồi bước xuống xe.

Hắn vừa xuống, xung quanh đột nhiên xuất hiện mười mấy tên hắc y nhân bao vây lấy hắn.

Những người này cứ như từ trên trời rơi xuống, trên tay mỗi kẻ đều cầm một thanh võ sĩ đao.

Mười mấy thanh đao dưới ánh trăng lóe lên hàn quang âm lãnh.

Trong xe, đám Hạo Thiên Chân, Bàn Tử nhìn thấy đám võ sĩ đột nhiên xuất hiện liền kinh hô. "Ninja!

Hóa ra kẻ theo dõi chúng ta là bọn Nhật." "Cậu nhìn hoa văn trên vai bọn chúng xem, đẳng cấp của đám ninja này không thấp, ít nhất cũng là Thượng Nhẫn.

Bình thường nhiệm vụ ám sát chỉ cần một tên là đủ, bây giờ để đối phó chúng ta lại phái ra cùng lúc mười mấy tên!" "Trương Hạo chắc ứng phó được chứ?" Dịch Táp vẻ mặt lo lắng.

Cô chưa gặp ninja bao giờ, cũng không biết thực lực bọn chúng thế nào.

Nhiều ninja xuất hiện bao vây Trương Hạo như vậy, cô không khỏi hoang mang. "Yên tâm đi, Tiểu Cữu lợi hại lắm.

Cậu ấy đã bảo chúng ta ngồi yên trong xe đừng xuống thì mình cứ nghe theo, đừng xuống làm vướng chân, chúng ta không ở đó cậu ấy mới càng dễ buông tay hành động." Trong mắt Hạo Thiên Chân, Trương Hạo là vạn năng, không có việc gì là hắn không làm được.

Trừ khi gặp phải kẻ địch cực kỳ mạnh mẽ, nếu không cậu sẽ không bao giờ tỏ ra lo lắng. "Sao hả, ngạc nhiên lắm đúng không!" "Mày cũng không nhìn xem tao là ai, lại dám tranh đồ với tao.

Nếu bây giờ mày quỳ xuống cầu xin, tao có thể cân nhắc giữ lại cho mày một cái toàn thây!" Kèm theo giọng nói kiêu ngạo, tên hội trưởng thương hội Nhật Bản chậm rãi bước ra từ trong đám người.

Gã liếc nhìn Trương Hạo, cười khinh miệt: "Sao thế, còn chưa động thủ đã sợ đến ngây người rồi à?

Lúc ở Khách sạn Tân Nguyệt mày kiêu ngạo lắm mà, sao giờ lại làm con rùa rụt cổ rồi?

Mày nên cảm thấy may mắn, những người bao vây mày đều là những Thượng Nhẫn ưu tú nhất gia tộc tao, là sự tồn tại vạn người có một.

Có thể bị nhiều Thượng Nhẫn như vậy giết chết, mày nên cảm thấy vinh hạnh!" Trương Hạo cười cười: "Ông biết ở Đại Việt chúng tôi có một câu nói không?

Phản diện thường chết vì nói nhiều.

Muốn làm gì thì nhanh lên, đừng nói nhảm." "Mày...

Đợi đấy tao xem mày còn kiêu ngạo được nữa không!" Tên hội trưởng không ngờ Trương Hạo chết đến nơi rồi vẫn còn cứng họng.

Nếu gã biết thực lực của Trương Hạo thì sẽ không nghĩ như vậy, gã sẽ chỉ cho rằng lời Trương Hạo nói là biểu hiện của sự tự tin.

Gã ra hiệu bằng ánh mắt, mười mấy tên ninja đồng thời ra tay.

Chỉ trong chớp mắt, toàn bộ bọn chúng biến mất không thấy tăm hơi.

Ninja giỏi ẩn nấp, đặc biệt là trong đêm tối, mượn nhờ môi trường tự nhiên để ẩn mình, cực kỳ khó phát hiện.

Huống chi bọn chúng còn là cấp bậc cao trong giới ninja.

Tuy nhiên, dù bọn chúng có lợi hại đến đâu thì trước mặt Trương Hạo cũng chẳng là gì cả.

Trương Hạo thậm chí không cần dùng đến năng lực định vị sóng âm, chỉ cần dựa vào cảm ứng của loài nhện cũng đủ khiến mười mấy

tên Thượng Nhẫn kia không chốn dung thân.

Nếu hắn ra tay lúc này, đám ninja kia sẽ lập tức hóa thành phấn vụn.

Nhưng Trương Hạo lại không có ý định ra tay, bởi vì kẻ trong bóng tối sẽ xuất hiện giúp hắn giải quyết đám này.

Hắn đã sớm phát hiện Uông Tàng Hải dẫn theo một đám người ẩn nấp trong góc tối xem kịch.

Trương Hạo biết lão ta muốn cơ thể của mình, đã vậy lão sẽ tuyệt đối không cho phép cơ thể hắn bị tổn hại.

Hiện tại hắn bị ninja tấn công, người nhà họ Uông chắc chắn sẽ ra tay đối phó với bọn Nhật.

Đợi người nhà họ Uông giải quyết xong bọn Nhật thì sẽ đến giờ chết của bọn họ, trước lúc đó Trương Hạo chỉ định xem kịch.

Trong bóng tối, Uông Thương Hải dẫn theo mười mấy tinh anh gia tộc mai phục, quan sát tất cả.

Lão vốn định thông qua bọn Nhật để xem thực lực Trương Hạo thế nào.

Nhưng khi bọn Nhật ra tay, Trương Hạo lại đứng ngây ra tại chỗ, không có bất kỳ phản ứng gì.

Lão nhịn không được mắng một câu: "Lúc trước kiêu ngạo thế tao còn tưởng lợi hại lắm, hóa ra là một tên bao cỏ.

Đã vậy thì cơ thể này để lại cho tao là tốt nhất, để tao phát huy tác dụng lớn hơn, bước lên đỉnh cao nhân sinh." Dứt lời, lão cũng không ẩn nấp nữa, trực tiếp dẫn thủ hạ cùng nhau bước ra từ bóng tối.

Hội trưởng thương hội Nhật Bản nhìn thấy Uông Thương Hải thì cả người kinh hãi: "Là ông?

Chương 113

Ông tài phú không bằng tôi, giờ định qua đây cướp Thiên Niên Huyết Bồ Đề sao!" "Ha..." Uông Thương Hải cười khinh miệt: "Có nó ở đây tao cần cái thứ rác rưởi kia làm gì, chẳng qua chỉ kéo dài hai ba năm tuổi thọ thôi.

Nhưng đã có mày ở đây, thì Thiên Niên Huyết Bồ Đề có còn hơn không.

Dám phá hoại cơ thể của hắn, lũ chúng mày đều đi chết đi cho tao!" Nói đến đoạn sau, Uông Thương Hải gầm lên.

Toàn thân lão da dẻ đỏ bừng, gân xanh nổi lên, dường như đang chịu đựng nỗi đau đớn to lớn nào đó. "Bọn Nhật Bản một tên cũng không chừa, thằng nhóc kia ai dám làm nó rụng một sợi lông tơ tao sẽ không để yên cho kẻ đó!" "Vâng, tộc trưởng!" Sau lưng Uông Thương Hải, mười mấy người lao lên vây quanh Trương Hạo, bảo vệ hắn ở giữa.

Trương Hạo thấy người nhà họ Uông vây mình lại liền biết suy đoán của mình không sai.

Uông Thương Hải vì muốn đoạt được cơ thể hắn, chắc chắn sẽ không cho phép người khác gây thương tổn cho cơ thể này.

Đã vậy, Trương Hạo dứt khoát đứng giữa đám người chống nạnh xem kịch.

Chỉ thấy không khí xung quanh gợn sóng, những ninja biến mất trước đó lại xuất hiện.

Đám ninja này như quỷ mị, thoắt ẩn thoắt hiện.

Tốc độ của chúng cực nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt

mọi người.

Ninja sau khi áp sát liền giơ võ sĩ đao chém xuống.

Đúng lúc này, một tiếng "Keng" chói tai vang lên bên tai mọi người.

Chỉ thấy một người phụ nữ ăn mặc yêu diễm theo trang phục người Mèo vươn tay chặn đứng thanh võ sĩ đao.

Lúc này Trương Hạo mới phát hiện cánh tay trái của người phụ nữ yêu diễm kia là tay giả bằng sắt, phần cuối không có bàn tay mà thay vào đó là một cái móc sắt giống như đuôi bọ cạp.

Cũng không biết cô ta vốn bị cụt tay hay là vì để sử dụng thứ vũ khí này mới chặt tay đi.

Trương Hạo không khỏi lắc đầu, nếu là tự mình chặt tay thì đúng là tàn nhẫn với bản thân quá, chưa làm kẻ địch bị thương đã tự phế cánh tay.

Loại chuyện này hắn chắc chắn sẽ không làm.

Đương nhiên cơ thể hắn vốn đã cứng như kim cương, cộng thêm sức mạnh cường đại, bản thân cơ thể đã là vũ khí lợi hại nhất, căn bản không cần thiết phải vẽ rắn thêm chân như người phụ nữ kia.

Người phụ nữ yêu diễm sau khi chặn được thanh đao chém xuống liền xoay cánh tay, móc sắt đâm phập vào người tên ninja.

Chỉ thấy trên người tên ninja kia, lấy điểm bị đâm làm trung tâm, da thịt nhanh chóng thối rữa lan ra bốn phía.

Chỉ trong nháy mắt, một tên ninja đã hóa thành một vũng nước mủ bị mặt đất hấp thu.

Trương Hạo nhìn thấy cảnh này cảm giác quen quen.

Hồi trước trên đường đi Lỗ Vương Cung gặp lũ quét, vô tình lọt

vào mộ Quỷ Cốc Tử, người bị độc trùng bên trong cắn phải sẽ nhanh chóng thối rữa.

Chất độc bôi trên móc sắt của người phụ nữ này chắc là cùng một loại. "Giết con đàn bà đó cho tao!" Tên hội trưởng thấy ninja gia tộc chết ngay trước mắt mình thì xót xa không thôi.

Gã lập tức chỉ huy ninja tập trung đối phó người phụ nữ yêu diễm kia.

Trong khi người phụ nữ yêu diễm đánh nhau với bọn Nhật, những người khác của Uông gia cũng không nhàn rỗi.

Bọn họ dùng vũ khí ngũ hoa bát môn, có người dùng đao, có người dùng vuốt, còn có người dùng chưởng, cũng có người dùng súng.

Đám người này nhìn qua là biết không phải người Uông gia chính gốc.

Thành viên Uông gia chính gốc số lượng ít ỏi, là nòng cốt của Uông gia, trong cơ thể bọn họ đều có huyết mạch Phượng Hoàng.

Còn những người Uông gia khác, tuy trên người cũng có hình xăm Phượng Hoàng, nhưng đó chỉ là hình xăm mà thôi, không có hiệu quả đặc thù gì.

Uông gia khác với các gia tộc khác, chỉ cần có năng lực đặc thù và nguyện ý gia nhập Uông gia, bọn họ không hỏi xuất thân, thu nhận tất cả để sử dụng.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Uông gia chỉ trong mấy trăm năm ngắn ngủi đã lớn mạnh đến trình độ như ngày nay.

Lượng tộc nhân ngoại tính khổng lồ mang lại lợi ích cho sự phát triển của gia tộc nhưng cũng có tác dụng phụ cực lớn.

Đó là việc họ gia nhập Uông gia được xây dựng trên cơ sở lợi ích, không có quan hệ huyết thống làm dây nơ duy trì.

Một khi có lợi ích lớn hơn dụ dỗ, bọn họ sẽ không do dự phản bội gia tộc.

Cho dù gia nhập thế lực thù địch cũng là chuyện thường tình.

Cho nên Uông gia để đề phòng vạn nhất, đã xây dựng tộc địa ở nơi cực kỳ ẩn bí.

Ngoài người Uông gia chính gốc ra không có bất kỳ ai biết tộc địa của bọn họ ở đâu.

Cho dù là cao tầng Uông gia, chỉ cần là người ngoại tính thì tuyệt đối không biết vị trí tộc địa.

Người mà Uông Thương Hải mang tới rõ ràng cao hơn đám ninja kia một bậc.

Một đám người không tốn bao nhiêu sức đã giải quyết toàn bộ mười mấy tên ninja.

Hội trưởng thương hội Nhật Bản nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cả người đều mộng, tổn thất nhiều ninja như vậy gã cũng không gánh nổi, chắc chắn sẽ bị gia tộc xử phạt. "Các người dám giết ninja của gia tộc Thiên Hạc ta, cứ đợi bị diệt tộc đi!" Uông Thương Hải toét miệng cười: "Trong cơ thể mày chẳng qua chỉ là một tia ý thức sao chép, chết thì chết thôi." Lời còn chưa dứt, cái móc sắt bên tay trái của người phụ nữ yêu diễm đã đâm vào cơ thể tên hội trưởng, trong chuyển mắt gã đã hóa thành một vũng nước mủ.

Người của Uông Thương Hải sau khi giải quyết xong bọn Nhật liền vây quanh Trương Hạo lần nữa.

Uông Thương Hải vẻ mặt hưởng thụ đi về phía Trương Hạo. "Mùi cơ thể mày thơm quá, làm tao thấy cực kỳ thoải mái.

Mày đừng giãy dụa, chỉ cần để tao chiếm cứ cơ thể này, tương lai nhất định sẽ bước lên đỉnh thế giới, dựa vào bản thân mày thì tuyệt đối không thể làm được." Đối mặt với uy hiếp, Trương Hạo vẫn không sợ hãi.

Hắn nhếch mép cười: "Ông đoán xem tại sao vừa rồi đám ninja kia xuất hiện tôi lại không đánh trả?" Uông Thương Hải thấy dáng vẻ bình tĩnh tự nhiên của Trương Hạo, trong lòng bỗng hoảng hốt vô cớ.

Lão lắc đầu, Trương Hạo nhìn qua cũng chỉ mười mấy hai mươi tuổi, cho dù là thiên tài thiếu niên, từ nhỏ chịu sự huấn luyện nghiêm khắc nhất, nhưng đối mặt với mười mấy cao thủ lão mang tới cũng tuyệt đối không có phần thắng.

Sự hoảng hốt trong lòng vừa rồi chắc chắn chỉ là trùng hợp, tuyệt đối không thể do Trương Hạo gây ra. "Nếu không phải tao nhắm trúng cơ thể này, mày tưởng mày bây giờ còn có cơ hội nói chuyện sao?" Uông Thương Hải ra hiệu bằng ánh mắt, mười mấy người lão mang tới liền thu hẹp vòng vây, chặn kín Trương Hạo ở giữa khiến hắn không thể động đậy. "Biết điều thì bó tay chịu trói còn có thể cho mày ít chịu khổ, nếu không đừng trách tao chiếm cơ thể mày rồi còn hành hạ ý thức của mày!" Mặc kệ Uông Thương Hải nói gì, làm gì, Trương Hạo vẫn trước sau bình thản ung dung, một bộ dạng tính trước kỹ càng.

Hắn chậm rãi giơ tay phải lên, trong lòng bàn tay đột nhiên sinh ra một đoàn lôi điện màu trắng kêu xèo xèo.

Không đợi mọi người xung quanh phản ứng, hắn lật tay một cái, mấy đạo lôi điện xuất hiện từ hư không đánh xuống mấy kẻ bên cạnh hắn. "Ầm ầm!" Người bị sét đánh trúng chết ngay tức khắc, biến thành thi thể cháy đen ngã xuống đất. "Cái gì?" "Vừa rồi là cái gì vậy?" "Mày rốt cuộc là người hay quỷ!" Mười mấy người vây công

Trương Hạo trong nháy mắt ngã xuống bốn năm người, mười mấy kẻ còn lại nhìn thấy thi thể cháy đen dưới đất mà hồn vía lên mây.

Những kẻ đó đều giống bọn họ, đều là cao thủ thân thủ cao cường.

Chương 114

Bình thường xông pha bên ngoài hiếm gặp địch thủ, ngay cả Thượng Nhẫn lợi hại nhất của Nhật Bản trước mặt bọn họ cũng không có lực chống đỡ.

Vậy mà lại bị Trương Hạo một chưởng đánh chết mấy người.

Cứ trơ mắt nhìn đồng bọn chết ngay trước mặt, sự rung động đó là chưa từng có.

Ai cũng không ngờ một thiếu niên mười mấy tuổi lại có thủ đoạn lợi hại như vậy!

Đợi bọn họ phản ứng lại chuẩn bị bỏ chạy thì lại có mấy đạo lôi điện đánh xuống. "Ầm" một tiếng, lại có mấy người ngã xuống đất.

Nhất thời trong không khí nồng nặc mùi thịt cháy khét. "Chạy!" Trong đám người không biết ai hô lên một tiếng, mấy kẻ còn sống sót vắt chân lên cổ mà chạy.

Trương Hạo đâu chịu cho bọn họ cơ hội, lật bàn tay một cái lại là mấy đạo lôi điện đánh xuống.

Mấy kẻ vừa chạy chưa được bao xa trong nháy mắt ngã xuống đất biến thành xác cháy.

Từ lúc Trương Hạo ra tay đến khi mười mấy cao thủ Uông gia toàn bộ tử vong, trước sau bất quá chỉ trong vài nhịp thở.

Làm xong tất cả, Trương Hạo chậm rãi đi về phía Uông Thương Hải.

Uông Thương Hải thấy Trương Hạo đi tới, không những không sợ mà còn cười lớn "Ha ha", cả người lão như rơi vào điên cuồng. "Mạnh, thực sự là quá mạnh, cơ thể này của mày tao nhất định phải

lấy!" "Vậy sao, ông tưởng thủ đoạn của ông có thể giết được tôi?" Trương Hạo cũng không nói nhảm, trực tiếp vươn tay đấm một quyền.

Tốc độ ra quyền của hắn cực nhanh, nhanh đến mức khó mà phát giác.

Chúng nhân chỉ thấy đầu của Uông Thương Hải đột nhiên biến mất.

Chỉ có Trương Hạo biết, sở dĩ biến mất là vì dưới sự gia trì sức mạnh gấp mấy nghìn lần trọng lượng cơ thể, đầu của lão bị một quyền oanh thành cặn bã tiêu tán trong không khí.

Ngay lúc hắn ra quyền, một cái bóng vô hình thoát ly khỏi cơ thể Uông Thương Hải, hóa thành một luồng lưu quang từ mi tâm Trương Hạo chui vào trong đầu hắn. "A..." Trương Hạo không ngờ Uông Thương Hải trước khi chết lại định cưỡng ép dùng ý thức của lão chiếm cứ cơ thể hắn.

Tuy nhiên hiển nhiên lão đã tính sai nước cờ.

Đây không phải lần đầu tiên có ý thức của người khác xâm nhập vào đầu Trương Hạo.

Hắn đã có thủ đoạn đối phó với loại này.

Trương Hạo để ý thức của mình chìm vào trong não hải, liền thấy một bóng người tí hon giống hệt Uông Thương Hải xuất hiện.

Uông Thương Hải nhìn thấy Trương Hạo xuất hiện, há to mồm lao về phía hắn.

Đây là lão định nuốt chửng ý thức của Trương Hạo rồi chiếm cứ cơ thể. "Gào..." Đúng lúc này, một đầu thần thú Kỳ Lân uy phong lẫm liệt hiện ra từ hư không.

Kỳ Lân gầm lên một tiếng thú hống, ý thức của Uông Thương Hải đột nhiên chấn động, suýt chút nữa thì tan vỡ.

Lão kinh khủng nhìn Kỳ Lân trên không trung, rơi vào tuyệt vọng. "Mày là người Trương gia?" "Không, người Trương gia cho dù là tộc trưởng có độ thuần huyết mạch cao nhất cũng không thể sở hữu năng lực huyết mạch hóa hình!" "Hửm?" Uông Thương Hải cư nhiên biết chuyện huyết mạch hóa hình, không hổ là quái vật sống mấy trăm năm.

Có điều chỉ cần nuốt chửng ý thức của lão, tất cả những gì lão biết sẽ xuất hiện trong ký ức của hắn.

Cho nên Trương Hạo cũng không nói nhảm với lão.

Thần thú Kỳ Lân lại phát ra một tiếng gầm thét, lần này ý thức của Uông Thương Hải ngay cả một giây cũng không chống cự nổi đã vỡ nát, hóa thành vô số mảnh vỡ bị Kỳ Lân nuốt chửng. "A..." Trong đầu đột nhiên xuất hiện ký ức mấy trăm năm, nhất thời đầu đau như búa bổ.

Ngay cả Trương Hạo cũng khó mà chịu đựng được cơn đau này.

Từng bức tranh bắt đầu hiện lên trong đầu hắn, trạng thái này kéo dài mười mấy phút mới biến mất.

Đợi đến khi cảm giác đau đớn hoàn toàn biến mất, hắn mới dung hợp hoàn toàn những ký ức đó. "Quả nhiên giống như suy đoán!" Ký ức của Uông Thương Hải đã bị xử lý qua, bên trong không có bất kỳ thông tin gì liên quan đến Uông gia.

Tuy nhiên cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch.

Hắn từ trong ký ức của Uông Thương Hải biết được, lão sau khi biết được phương thức vĩnh sinh của Thần liền tiến hành lượng lớn thực nghiệm.

Sau mấy chục năm nỗ lực, cuối cùng lão cũng nắm được biện pháp để ý thức chiếm cứ cơ thể người khác nhằm đạt được vĩnh sinh.

Tuy có tác dụng phụ mãnh liệt, phải không ngừng thay đổi cơ thể, nhưng chung quy vẫn là có thể vĩnh sinh.

Có điều tệ đoan lớn nhất của phương thức vĩnh sinh này là vạn nhất không có cơ thể thích hợp, đợi đến khi cơ thể hiện tại tử vong thì chẳng bao lâu ý thức sẽ tiêu tán.

Cho nên để đề phòng vạn nhất, lão đã sao chép ý thức của mình ra rất nhiều bản, đồng thời giấu ở những nơi khác nhau.

Thông qua phương thức tiết lộ vị trí cụ thể của cổ mộ để thu hút người tới thám hiểm.

Cơ quan, cạm bẫy trong cổ mộ chính là để tuyển chọn cơ thể thích hợp.

Một khi có người kiên trì đến cuối cùng, điều đó chứng tỏ người này bất luận là cơ thể hay trí tuệ và tiềm lực đều là tốt nhất.

Hơn nữa dọc đường đều sẽ có cơ quan tẩy đi ký ức của con người, lúc này ý thức của lão lại xuất hiện chiếm cứ cơ thể người khác thì sẽ vạn vô nhất thất.

Một khi có nhiều luồng ý thức chiếm cứ cơ thể người khác thành công cũng không cần lo lắng.

Bởi vì mỗi một bản thể đều cho rằng mình mới là Uông Thương Hải thật sự, một khi gặp nhau sẽ cùng đối phương không chết không thôi.

Cuối cùng người sống sót sẽ là kẻ mạnh nhất và cũng là duy nhất.

Nói cách khác, kẻ Trương Hạo vừa giết chết chỉ là một luồng trong vô số ý thức của Uông Thương Hải.

Uông Thương Hải vẫn chưa thực sự chết.

Muốn giết chết lão, trừ phi tìm ra toàn bộ ý thức của lão để tiêu diệt.

Ý thức vô hình, muốn tìm ra hết khó khăn biết bao.

Đây cũng là đáp án mà Ngô Tam Thúc vẫn luôn tìm kiếm.

Rốt cuộc phải thông qua phương thức gì mới có thể một lần giết chết những quái vật này.

Trương Hạo lắc đầu, hiện tại không phải lúc nghĩ những chuyện này.

Cũng may tuy bọn họ đều là ý thức của cùng một người, nhưng giữa các bản thể không có liên hệ với nhau.

Nói cách khác Trương Hạo giết chết cái tên Uông Thương Hải này thì bí mật thân phận của hắn tạm thời sẽ không bị tiết lộ ra ngoài.

Chương 115

Nhưng Uông Thương Hải có thể liên tưởng đến thân phận của hắn, vậy thì trong số những người bị Thần chiếm cứ cơ thể kia khẳng định cũng có người có thể phát hiện.

Trương Hạo hiểu rõ thời gian đến lúc thân phận triệt để bại lộ e rằng không còn xa nữa.

Phải tranh thủ trước khi thân phận bị lộ, tận khả năng nâng cao thực lực.

Chỉ có như vậy, bất luận đối mặt với kẻ địch mạnh thế nào mới có sự tự tin.

Giải quyết xong Uông Thương Hải, Trương Hạo đi tới bên cạnh thi thể hội trưởng thương hội Nhật Bản, sờ soạng trên người gã liền tìm thấy Thiên Niên Huyết Bồ Đề được bán với giá trên trời hàng trăm tỷ tại đấu giá hội Tân Nguyệt.

Thứ này có thể gia tăng hai đến ba năm tuổi thọ, đối với Trương Hạo mà nói hiệu quả gần như bằng không.

Hắn chỉ cần không ngừng dung hợp vật phẩm đặc thù hoặc là vật phẩm hiếm có, huyết mạch Kỳ Lân sẽ không ngừng tiến hóa, đồng thời tuổi thọ sẽ không ngừng gia tăng.

Cho nên thứ này đối với hắn không có tác dụng gì.

Đối với hắn vô dụng không có nghĩa là đối với người khác vô dụng, phải biết trước đó tại đấu giá hội các đại thế lực dù có khuynh gia bại sản cũng muốn có được nó, đủ thấy Thiên Niên Huyết Bồ Đề trân quý cỡ nào.

Trương Hạo tâm niệm vừa động liền thu Thiên Niên Huyết Bồ Đề

vào không gian trữ vật.

Sau đó hắn tiếp tục lục lọi trên người tên hội trưởng, lại phát hiện một chiếc chìa khóa cổ xưa, cũng không biết dùng làm gì.

Trương Hạo tiếp tục tìm kiếm, không phát hiện thêm thứ gì hữu dụng nữa mới dừng tay.

Trong xe, đám Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp nhìn thấy thủ đoạn của Trương Hạo, ai nấy đều kinh ngạc đến há hốc mồm. "Người anh em Trương Hạo sao lại còn có thể triệu hồi sấm sét?" "Trước đây chưa từng thấy cậu ấy dùng qua thủ đoạn thần tiên này, cậu ấy giấu nghề cũng kỹ quá đi!" "Tiểu Cữu quả nhiên vẫn là Tiểu Cữu, lần nào cũng đem lại cho người ta bất ngờ!" "Lão đại đúng là trâu bò, có cậu ấy bảo kê, tôi xem lão già họ Đinh kia làm gì được tôi!" Dịch Táp nghe những người khác tán thưởng Trương Hạo, trong lòng bỗng nhiên thấy hơi mất mát.

Cô từ sau khi kiến thức được thực lực của Trương Hạo vẫn luôn muốn đuổi kịp, nhưng cô phát hiện bất luận nỗ lực thế nào cũng không bằng Trương Hạo.

Trương Hạo cứ cách một khoảng thời gian lại có tiến bộ cực lớn, mà cô cho dù nỗ lực đến đâu, tích lũy tháng ngày cũng chỉ tiến bộ một chút xíu, so với trình độ tiến bộ của Trương Hạo thì bé nhỏ không đáng kể.

Bất tri bất giác giữa hai người đã có sự chênh lệch một trời một vực. "Táp Táp, sao thế?" Đinh Ngọc Vũ Điệp mẫn cảm phát giác sự khác thường của Dịch Táp, mở miệng hỏi. "Không, không có gì, chỉ là Trương Hạo thực sự quá mạnh, khiến người ta chấn kinh!" Đinh Ngọc Vũ Điệp thấy Dịch Táp như vậy, chợt nhận ra là vì sao.

Cô vỗ vỗ vai Dịch Táp: "Thiên tài như lão đại ai gặp mà chẳng thích, chẳng qua muốn đuổi kịp cậu ấy quả thực là chuyện nghìn lẻ

một đêm, hiện tại tôi còn có tư cách làm thủ hạ của cậu ấy, tương lai e rằng ngay cả tư cách làm người hầu cũng không có." Trương Hạo quay lại xe, cắt ngang lời Đinh Ngọc Vũ Điệp, cười nói: "Tán gẫu gì thế?" "Đương nhiên là nói về lão đại cậu rồi, cậu mỗi lần ra tay bọn tôi đều phát hiện thực lực của cậu so với lần trước lại tăng lên một đoạn lớn, cũng không biết rốt cuộc cậu làm thế nào." "Chỉ cần nỗ lực thì mọi người đều có thể làm được thôi.

Nhưng mà giờ đã muộn lắm rồi, vẫn là sớm về khách sạn nghỉ ngơi đi." ...

Hai ngày tiếp theo nhóm Trương Hạo đi ăn uống dạo chơi ở Kinh thành.

Đợi nghỉ ngơi khỏe khoắn liền từ Kinh thành ngồi máy bay khởi hành đi Tam Giang Nguyên tìm Tổ Nguyên Kim Thang.

Lần này điều khiến người ta bất ngờ là Trương Kỳ Lân không bị mất tích, cậu ta lại chủ động đi theo đội ngũ cùng xuất phát đến Tam Giang Nguyên.

Trương Hạo đoán, Trương gia bọn họ hẳn là cũng có quan hệ với "Thần".

Người Trương gia khi bị Thiên Thụ, trạng thái đó cũng giống như Thủy Tiêu sau khi xuống nước được tổ bài dẫn đường vậy.

Trạng thái đó giống như bị ý thức của người khác chiếm cứ cơ thể trong thời gian ngắn.

Muốn nói Trương gia và vị "Thần" kia không có quan hệ thì cũng chẳng ai tin.

Ba tiếng đồng hồ máy bay hạ cánh, nhóm Trương Hạo đáp xuống tỉnh Hải Thanh, nơi có Tam Giang Nguyên.

Nơi này địa thế cao nguyên, nhiệt độ thấp hơn Kinh thành rất

nhiều.

Cả nhóm xuống máy bay liền thay quần áo dày rồi mới ra khỏi sân bay.

Ở cửa ra sân bay, xe mà Dịch Táp sắp xếp đã đợi sẵn từ sớm. "Từ sân bay đến địa điểm mục tiêu còn hơn một ngàn cây số, hôm nay chúng ta lái xe đến Cổ Thụ Thôn trước, nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lái thêm hai ba trăm cây nữa là có thể đến Tam Giang Nguyên." Trên xe, Dịch Táp giới thiệu hành trình lần này cho mọi người. "Tam Giang Nguyên trước kia lúc còn nhỏ tôi từng đi qua, khi đó ba họ Thủy Tiêu tìm được Tổ Nguyên Kim Thang, nhưng lúc xuống nước lại xảy ra sự cố, trong nước đột nhiên nổ tung, sau đó dũng xuất những thứ giống như xúc tu dài hàng chục mét khổng lồ.

Sau đó nơi này rơi vào trầm tịch, người xuống nước không một ai ngoi lên được.

Tôi qua điều tra biết được sở dĩ xảy ra sự cố là vì không gom đủ ba tấm tổ bài.

Nhưng hiện tại không cần lo lắng vấn đề này, tấm tổ bài Khương gia thất lạc đã lâu đang ở trên người Trương Hạo." "Táp Táp, tôi nhớ cô chính là lần đó bị biến dị thành Thủy Tiêu, chỉ cần chúng ta tiến vào Tổ Nguyên Kim Thang là có thể tìm được bí mật Thủy Tiêu biến dị." "Ừ, nhưng muốn tìm được Tổ Nguyên Kim Thang không đơn giản như vậy, Tổ Nguyên Kim Thang nằm trong một cái hang động gọi là Phiêu Di Động Quật.

Sở dĩ gọi là Phiêu Di Động Quật vì vị trí hang động đó không cố định, vị trí của nó thay đổi bất cứ lúc nào." "Cái gì, còn có loại bảo huyệt này sao?" Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đồng thời kinh hô.

Một bảo huyệt di động tùy thời, không có vị trí cố định là ước mơ của bao nhiêu đế vương tướng lĩnh.

Đây quả thực là một thủ đoạn phòng trộm mộ thiên nhiên. "Nhưng nó cứ di chuyển mãi thì chúng ta làm sao tìm được vị trí của nó?" Trương Hạo biết Tam Giang Nguyên là một vùng đất diện tích rộng lớn, có hàng chục vạn km2, còn lớn hơn diện tích rất nhiều tỉnh thành.

Nếu không có manh mối, muốn tìm được một ngôi mộ cổ di động trong vùng diện tích lớn như vậy quả thực khó như lên trời.

Dịch Táp mỉm cười giải thích: "Phiêu Di Động Quật tuy sẽ di chuyển vị trí, nhưng cũng không phải không có hạn chế, nó chỉ di chuyển giữa ba điểm vị mà thôi.

Chúng ta cứ tìm từng điểm một thì kiểu gì cũng thấy, chỉ là nếu vận đen thì sẽ tốn thêm chút thời gian." Trương Hạo gật đầu, xem ra Phiêu Di Động Quật cũng không hoàn mỹ như tưởng tượng, vẫn có rất nhiều hạn chế.

Chẳng qua khó tìm hơn mộ cổ bình thường một chút mà thôi.

Đương nhiên đây là ở trên lục địa, nhưng Phiêu Di Động Quật lại nằm dưới nước, độ khó khi tìm kiếm vẫn rất lớn.

Hơn 5 giờ chiều, xe chạy vào Cổ Thụ Thôn, đầu thôn có một cái cây đại thụ mười mấy người ôm mới xuể.

Vừa vào thôn Trương Hạo đã phát giác sự khác thường, những dân làng kia nhìn thấy bọn họ đi vào cứ như nhìn thấy quỷ.

Trong chốc lát người trên đường phố đều chạy hết về nhà khóa cửa, đóng chặt cửa sổ.

Bàn Tử nhìn quanh rồi lại soi mình trong gương chiếu hậu: "Chúng ta rõ ràng nam thanh nữ tú, đám người kia thấy chúng ta sao như gặp quỷ thế nhỉ?" Dịch Táp lắc đầu: "Tôi cũng không rõ, lần trước tới đây mới chỉ mấy tuổi, lúc đó không hề phát giác có gì dị thường." Bàn Tử thấy thế bĩu môi, lái xe đi thêm một đoạn vào trong

thôn.

Lúc này liền thấy hàng chục dân làng tay cầm vũ khí khí thế hung hăng lao về phía bọn họ, chặn xe vây kín ở giữa. "Chuyện gì thế này?" Người trong xe đều ngơ ngác khó hiểu, họ đâu có đắc tội đám dân làng này, sao ai nấy đều hung thần ác sát như gặp kẻ thù vậy.

Bàn Tử dừng xe bước xuống: "Các vị đồng hương, các người thế này là ý gì?" "Ai mẹ nó là đồng hương với chúng mày, bớt làm thân đi, chính vì chúng mày xúc phạm Hà Thần mới làm Hà Thần nổi giận, hiện tại trên mặt nước toàn là Nghịch Thi, cả cái thôn này cũng sắp gặp tai ương theo rồi!" "Nghịch Thi là cái gì?" "Sao dân làng lại đổ cái này lên đầu chúng ta?" Nhóm Trương Hạo ai nấy đều đầy dấu hỏi chấm.

Trương Kỳ Lân giải thích cho mọi người: "Nghịch Thi chính là nữ thi mặc áo đỏ nổi lên từ đáy sông Hoàng Hà, những thi thể này có đặc điểm kỳ quái, bọn họ không trôi xuôi theo dòng nước mà là đi ngược dòng, cho nên mới gọi là Hoàng Hà Nghịch Thi." "Còn có chuyện này sao." "Trước kia từng nghe rất nhiều truyền thuyết kỳ quái, có những nơi đặc thù nước chảy ngược lên cao, có tiết mục khoa học nói là chịu ảnh hưởng của từ trường, chẳng lẽ từ trường gần Cổ Thụ Thôn cũng khác biệt với bên ngoài?" "Có phải thật hay không, đi xem là biết." "Xem thì được, nhưng phải giải quyết rắc rối trước mắt đã." "Hiện tại dân làng đổ chuyện này lên đầu chúng ta, vậy chúng ta phải làm sao?" "Cũng không thể giết hết bọn họ chứ?" Bàn Tử vẻ mặt bất lực.

Hiện tại mọi người bị dân làng vây công, căn bản không thể thoát thân.

Trương Hạo cười cười, ánh mắt hắn bất động thanh sắc quét qua tất cả dân làng có mặt.

Khi hắn bốn mắt nhìn nhau với dân làng, trong mắt hắn liền bắn ra một đạo lục quang.

Dân làng bị mắt hắn nhìn trúng lập tức trở nên đờ đẫn. "Đi, chúng ta ra bờ sông xem thử rốt cuộc là chuyện gì!" Trương Hạo hô một tiếng rồi dẫn đầu lao về phía bờ sông Hoàng Hà.

Chương 116

Đám Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, bọn họ chỉ đột nhiên phát hiện đám dân làng hung thần ác sát kia bỗng nhiên trở nên ánh mắt mê ly.

Khi Trương Hạo đi qua bên cạnh bọn họ, bọn họ cứ như hoàn toàn không phát giác ra vậy.

Tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn tình hình này cũng biết chắc chắn là do Trương Hạo.

Thế là mấy người vội vàng đi theo sau Trương Hạo xuyên qua đám người chạy về phía sông Hoàng Hà. "Vãi chưởng!" Khi đến bờ sông Hoàng Hà, Bàn Tử trực tiếp chửi thề một câu.

Chỉ thấy lúc này trên mặt nước sông Hoàng Hà trôi đầy nữ thi mặc áo đỏ.

Những nữ thi này cũng không biết từ đâu tới, ít nhất cũng phải có hàng trăm hàng nghìn cái xác.

Thử tưởng tượng hàng nghìn cái xác nữ mặc áo đỏ trôi nổi trên mặt nước quỷ dị đến mức nào.

Điều khiến người ta kinh hãi hơn là, những nữ thi áo đỏ kia phảng phất như sống lại, bọn họ thế mà lại toàn bộ bơi ngược dòng trong dòng nước cuồn cuộn của sông Hoàng Hà.

Nhưng những thi thể này rõ ràng chỉ là thi thể, không hề có dấu hiệu thi biến, cũng không thấy bất kỳ tình hình bị người thao túng nào. "Trương Hạo huynh đệ, cậu làm gì thế?" Trương Hạo mỉm cười, trực tiếp ném bao thuốc lá vừa móc từ túi Bàn Tử xuống nước.

Tiếp theo một màn kỳ lạ xảy ra, bao thuốc lá vừa rơi xuống nước

liền trôi xuôi theo dòng nước, chỉ có thi thể trong nước phảng phất như không chịu ảnh hưởng của định luật vật lý mà trôi ngược dòng. "Tình hình quỷ dị thế này, thảo nào đám dân làng kia lại cảm thấy Nghịch Thi xuất hiện đại biểu cho điềm gở!" "Trương Hạo, chúng ta bây giờ làm thế nào?" Dịch Táp hỏi. "Ba họ Thủy Tiêu các cô đều làm ăn dưới nước, trước kia chưa từng gặp tình huống này sao?" Dịch Táp lắc đầu: "Chưa bao giờ nghe nói, tôi cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Hoàng Hà Nghịch Thi.

Trước kia chỉ nghe nói qua, coi như là truyền thuyết.

Ai ngờ cư nhiên là thật." Trương Hạo gật đầu.

Không ai biết tại sao Hoàng Hà Nghịch Thi lại xuất hiện, bọn họ lại vì sao trôi ngược dòng.

Muốn tra rõ nguyên nhân thì chỉ có đi theo thi thể ngược lên thượng nguồn sông Hoàng Hà để xem xét tình hình. "Chúng ta đi theo xem rốt cuộc là chuyện gì!" Trương Hạo nói một câu rồi men theo bờ sông Hoàng Hà, cứ thế đi theo thi thể lên thượng nguồn.

Những người khác thấy thế vội vàng đi theo.

Khi mọi người đi dọc theo sông Hoàng Hà được bốn năm cây số thì đến một nơi hiểm địa.

Nước sông Hoàng Hà ở đây có một khúc cua lớn, dòng nước chảy xiết hơn những nơi khác rất nhiều.

Giữa sông có một cái xoáy nước khổng lồ.

Những thi thể kia đều bị xoáy nước hút vào, chìm xuống đáy sông, không còn động tĩnh.

Còn tình hình dưới nước rốt cuộc thế nào thì chỉ có xuống nước mới biết được. "Thiên Chân, Bàn Tử, Tiểu Ca, ba người ở lại trên bờ tiếp ứng, tôi, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp đều có thể hô hấp dưới

nước, lát nữa chúng tôi cùng nhau xuống dưới tra rõ tình hình." Đám Hạo Thiên Chân gật đầu. "Tiểu Cữu yên tâm, có Tiểu Ca ở đây bọn cháu cũng sẽ không sao đâu." "Ừ." Trương Hạo đáp một tiếng rồi trực tiếp nhảy ùm xuống sông Hoàng Hà lặn vào trong nước.

Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp theo sát phía sau.

Trương Hạo nhảy xuống sông, đi theo những nữ thi áo đỏ kia cùng lặn xuống.

Khúc sông này sâu dị thường.

Hắn lặn xuống bốn năm mươi mét mà vẫn chưa thấy đáy.

Trương Hạo nhìn xuống dưới, đột nhiên phát hiện dưới đáy sông Hoàng Hà có một cánh cửa bằng đồng xanh khổng lồ.

Đây là một cánh cửa cao tới mấy chục mét, rộng mấy chục mét.

Trên cửa điêu khắc dị thường quỷ dị, là những phù hiệu chưa từng thấy bao giờ.

Chỉ nhìn thoáng qua đã khiến người ta có cảm giác chóng mặt hoa mắt.

Lúc này Thanh Đồng Môn đang mở rộng, những nữ thi áo đỏ kia đều bị hút vào trong.

Trương Hạo, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp ba người tới trước cửa Thanh Đồng Môn lơ lửng, nhưng bọn họ không hề cảm nhận được lực hút.

Xem ra lực hút kia chỉ có tác dụng với nữ thi áo đỏ.

Ba người bọn họ lơ lửng trước cửa quan sát tình hình, đều không dám tùy tiện tiến vào trong. "Trương Hạo, giờ chúng ta làm thế nào?" "Chúng ta vào hay không vào?" Đối mặt với những điều chưa biết, Dịch Táp nhất thời không quyết định được, ở trong nước ra hiệu tay

hỏi ý kiến Trương Hạo.

Trương Hạo lắc đầu, nhất thời hắn cũng chưa quyết định được.

Hắn sử dụng sóng âm định vị đối với Thanh Đồng Môn, trong miệng phát ra một đạo sóng âm kỳ lạ.

Muốn thông qua sóng âm định vị tham tra tình hình bên trong Thanh Đồng Môn rồi mới quyết định.

Nhưng khiến hắn bất ngờ là âm thanh vừa tiếp xúc với Thanh Đồng Môn liền bị phản xạ toàn bộ trở lại.

Cho dù lúc này Thanh Đồng Môn đang mở rộng, nó vẫn như một đạo bình chướng ngăn cách toàn bộ âm thanh ở bên ngoài.

Sóng âm định vị cũng không có cách nào tham tra được tình hình bên trong.

Muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì chỉ có tiến vào trong Thanh Đồng Môn đích thân tham tra mới được.

Hoàng Hà Nghịch Thi vẫn đang ùn ùn bị hút vào trong Thanh Đồng Môn, nhưng theo thời gian trôi qua, mật độ thi thể tiến vào trong ngày càng nhỏ.

Đợi đến khi chỉ còn lưa thưa vài cái xác nữ thi tiến vào thì Thanh Đồng Môn cư nhiên chuyển động.

Chỉ nghe thấy một tiếng "Két", Thanh Đồng Môn bắt đầu chậm rãi đóng lại. "Không ổn, Thanh Đồng Môn đang từ từ đóng lại, chúng ta không thể do dự nữa." Trương Hạo nhắc nhở một tiếng rồi đạp chân lao vút vào trong Thanh Đồng Môn.

Một khi Thanh Đồng Môn đóng lại, có khả năng sẽ vĩnh viễn không biết bên trong rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì.

Tuy không biết bên trong có gì, nhưng hắn cảm giác dị tượng này

hoặc giả có liên quan đến vị "Thần" kia.

Trương Hạo nhớ Ngô Tam Thúc từng nói, Thần thực ra vốn là vĩnh sinh, hắn chẳng qua không biết xuất phát từ mục đích gì mà cần rất nhiều thi thể.

Đương nhiên không phải thi thể nào cũng có thể thỏa mãn yêu cầu của hắn, cần thi thể phù hợp điều kiện đặc định mới được.

Chỉ cần tiến vào trong Thanh Đồng Môn, biết đâu sẽ biết được nguyên nhân Thần cần thi thể.

Cho nên trước khi Thanh Đồng Môn đóng lại, Trương Hạo không do dự nữa trực tiếp lao vào trong.

Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp thấy Trương Hạo lao vào Thanh Đồng Môn, hai người cũng không do dự nữa mà đi theo.

Thanh Đồng Môn ngăn cách âm thanh ở bên ngoài, nhưng khi người tiến vào trong lại không có chút trở ngại nào.

Chương 117

Vừa vào trong, Trương Hạo liền cảm giác áp lực xung quanh trong nháy mắt biến mất, cả người lập tức rơi xuống.

Sau Thanh Đồng Môn cư nhiên không có nước, cả cánh cửa rõ ràng đang mở rộng lại có thể ngăn nước ở ngoài cửa.

Tất cả những điều này thực sự quá quỷ dị, bất luận là sự xuất hiện của Hoàng Hà Nghịch Thi hay Thanh Đồng Môn, hoặc việc Thanh Đồng Môn ngăn nước bên ngoài.

Trương Hạo rơi xuống đất, lộn một vòng để giảm lực rồi đứng dậy quan sát tình hình sau cửa.

Sau Thanh Đồng Môn là một cái hang động khổng lồ, cả hang động còn lớn hơn một cái sân bóng đá.

Bên trong hang động trống huếch trống hoác, bốn phía toàn bộ bị nham thạch cứng rắn bao phủ.

Những nữ thi áo đỏ bị hút vào vừa tiến vào Thanh Đồng Môn liền lơ lửng giữa không trung, đợi đến khi bọn họ tới gần vách đá bốn phía thì đột nhiên biến mất, phảng phất như bị vách đá nuốt chửng vậy. "Ui da, đau chết tôi rồi!" Trương Hạo đang chuẩn bị tới gần vách đá quan sát tình hình, sau lưng liền truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Đinh Ngọc Vũ Điệp.

Cô cùng Dịch Táp hai người cũng giống Trương Hạo, xuyên qua Thanh Đồng Môn xong liền trực tiếp rơi từ trên không xuống.

Chỉ có điều phản ứng của hai người họ không nhanh bằng Trương Hạo, lúc này mới bị ngã mạnh xuống đất. "Mẹ ơi, đây là nơi nào, vách đá này ăn thịt người à?" Đinh Ngọc Vũ Điệp bò dậy từ dưới đất, nhìn

tình hình trong hang động kinh ngạc đến há hốc mồm. "Mau nhìn xem, kia là cái gì!" Bỗng nhiên cô chỉ tay về phía một chỗ trên vách đá.

Trương Hạo nhìn theo hướng ngón tay cô, chỉ thấy trong vách đá không biết từ lúc nào xuất hiện một bóng đen hình người.

Khi nữ thi áo đỏ tới gần vách đá, bóng đen kia sẽ xuất hiện kéo thi thể vào trong vách đá.

Trương Hạo lại nhìn sang những chỗ khác, lúc này hắn phát hiện bóng đen trong vách đá không chỉ có một, chỉ cần là nơi có thi thể tới gần đều sẽ có bóng đen xuất hiện.

Những bóng đen kia phảng phất như công nhân bốc vác, vận chuyển thi thể đến một nơi nào đó.

Trương Hạo nhặt một hòn đá dưới đất lên, ngay khoảnh khắc bóng đen xuất hiện liền ném mạnh tới. "Bốp" một tiếng vang thật lớn, vách đá vỡ vụn.

Chỉ thấy máu tươi đỏ lòm chảy ra từ trong vách đá. "Cái bóng đen đó là đồ sống?

Bọn chúng rốt cuộc là thứ quỷ quái gì?" Đinh Ngọc Vũ Điệp kinh hô một tiếng.

Trương Hạo cũng chỉ là thử một chút, không ngờ còn ném cho thứ đó chảy máu.

Hắn chậm rãi tới gần cái bóng đen bị hắn ném trúng, đột nhiên từ trong vách đá thò ra mười mấy cánh tay bám lên người hắn muốn kéo hắn vào trong vách đá.

Trương Hạo hơi phát lực liền thoát khỏi bóng đen.

Lúc này hắn phát hiện có càng nhiều bóng đen buông tha những nữ thi áo đỏ khác trong hang động, toàn bộ tụ tập về phía hắn bên này.

Trong chốc lát vị trí hắn đứng đã bị bóng đen bao phủ, cả vách đá đều trở nên đen kịt như mực, hàng ngàn hàng vạn cánh tay thò ra từ trong vách đá muốn kéo hắn vào.

Cũng may những bóng đen này dường như chỉ có thể di chuyển bên trong vách đá, không thể thoát ly ra ngoài.

Cho nên Trương Hạo chỉ lùi lại mấy bước thì những bóng đen kia liền bó tay chịu trói.

Trương Hạo đi về phía trước mấy bước, hắn phát hiện bóng đen sẽ di chuyển theo hắn.

Hắn liên tưởng đến việc Ngô Tam Thúc từng nói người hai nhà Ngô, Trương sau khi bị ý thức của Thần chiếm cứ cơ thể sẽ đi đến một nơi nào đó rồi biến mất một cách thần bí.

Biết đâu cũng giống như tình hình trước mắt, bị kéo vào trong vách đá rồi biến mất không thấy tăm hơi.

Trương Hạo vốn tưởng rằng tiến vào trong Thanh Đồng Môn là có thể giải khai nghi vấn trong lòng.

Nhưng hiện tại ngược lại nghi vấn càng ngày càng nhiều.

Vì sao nơi này lại xuất hiện một cánh cửa đồng xanh, tác dụng của nó là gì?

Những thi thể kia lại là chuyện thế nào, bọn họ bị vận chuyển đi đâu?

Trương Hạo phát hiện muốn làm rõ những vấn đề này cực kỳ khó. "Két, két..." Lúc Trương Hạo đang suy nghĩ những vấn đề này, tiếng Thanh Đồng Môn di chuyển vang lên bên tai.

Hắn quay đầu nhìn lại, phát hiện Thanh Đồng Môn sắp sửa đóng lại.

Tình hình sau cửa cũng tra xét tàm tạm rồi, ở lại nữa cũng không có ý nghĩa.

Thanh Đồng Môn một khi đóng lại, lần sau không biết bao giờ mới mở ra.

Không kịp nghĩ nhiều, Trương Hạo kéo Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp chạy ngược trở lại.

Tại khoảnh khắc cuối cùng khi Thanh Đồng Môn sắp đóng, Trương Hạo kéo hai người bọn họ quay lại sông Hoàng Hà.

Đợi bọn họ xuống nước liền nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng "Rầm".

Tức thì bùn cát dưới đáy nước cuộn trào, cánh cửa đồng xanh khổng lồ biến mất trong làn nước đục ngầu. ... "Tiểu Ca, anh sao thế?" "Tiểu Ca, anh tỉnh lại đi!" Đợi đám Trương Hạo, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp quay lại trên bờ, liền thấy Hạo Thiên Chân đang vẻ mặt lo lắng vỗ vào mặt Trương Kỳ Lân.

Chỉ thấy Trương Kỳ Lân ngẩn người ra đó không có phản ứng, cả người cứ như trúng tà, gọi thế nào cũng không tỉnh. "A..." Trương Kỳ Lân đột nhiên phát ra một tiếng kêu rên, giây tiếp theo mồ hôi trên người cậu túa ra như mưa, trong nháy mắt thấm ướt toàn bộ quần áo. "Tiểu Ca, anh đừng dọa em chứ!" "Tiểu Cữu, cậu mau xem Tiểu Ca rốt cuộc bị sao vậy?" Hạo Thiên Chân vẻ mặt lo lắng tìm kiếm sự giúp đỡ. "Không cần lo lắng, nếu tôi đoán không sai thì cậu ta đang trải qua Thiên Thụ." "Thiên Thụ?" Trương Hạo gật đầu.

Trương Kỳ Lân ở Đông Bắc Trương gia, mỗi một tộc nhân của họ vào thời điểm đặc định đều có khả năng trải qua Thiên Thụ.

Cái gọi là Thiên Thụ chính là trong đầu đột nhiên xuất hiện ký ức không thuộc về mình.

Những ký ức này có thể là về một loại bí thuật nào đó, cũng có thể là một loại chỉ lệnh nào đó.

Một khi xuất hiện chỉ lệnh, người Trương gia bắt buộc phải hành động theo chỉ lệnh, không được từ chối.

Chỉ là Trương Kỳ Lân vừa rồi cũng không làm gì, chỉ ở trên bờ tiếp ứng, sao lại kích hoạt Thiên Thụ?

Trương Hạo tuy rất muốn biết đáp án, nhưng cũng chỉ có thể đợi Trương Kỳ Lân tỉnh lại hỏi cậu ta mới được.

Tuy Trương Hạo nói Trương Kỳ Lân không sao, nhưng Hạo Thiên Chân vẫn rất lo lắng.

Mấy người cùng nhau trông chừng Trương Kỳ Lân, mãi đến nửa tiếng sau cậu mới từ từ tỉnh lại. "Tiểu Ca, anh không sao chứ?" "Ừ." Trương Kỳ Lân đáp một tiếng, cậu nhìn về phía Trương Hạo: "Vừa rồi cậu ở dưới nước có phải nhìn thấy một cánh cửa đồng xanh không?" Trương Hạo kinh hãi, Trương Kỳ Lân căn bản không xuống nước, cậu ta làm sao biết dưới nước có Thanh Đồng Môn.

Chương 118

Xem ra Thanh Đồng Môn dưới đáy sông Hoàng Hà cũng không thoát khỏi liên quan với Đông Bắc Trương gia. "Xem ra thứ đó mạnh hơn trước kia rồi, Thanh Đồng Môn đã không nhốt được nó nữa!" "Thứ gì?" Trương Kỳ Lân nói tuy khó hiểu, nhưng cũng tiết lộ rất nhiều thông tin hữu dụng.

Cậu biết sau Thanh Đồng Môn rốt cuộc là thứ gì. "Là..." Trương Kỳ Lân vừa định nói, cậu đột nhiên ôm lấy trán, lộ ra thần sắc thống khổ. "Là..." Cậu nói liền mấy chữ "là", nhưng mỗi lần lời đến bên miệng lại dừng lại.

Hơn nữa một khi cậu cố gắng nói tiếp, người sẽ trở nên đau đớn.

Cho dù biểu cảm trở nên dị thường dữ tợn cũng trước sau không thể nói trọn vẹn câu đó ra. "Ký ức của tôi rất mơ hồ, chỉ biết là một sự tồn tại rất hùng mạnh.

Vừa rồi Thiên Thụ nó xuất hiện trong ký ức của tôi, nó nói cho tôi biết Trương gia chúng tôi là nô bộc của nó, bắt buộc phải hành động theo yêu cầu của nó." Quả nhiên.

Lời nói của Trương Kỳ Lân đã chứng minh suy đoán của Trương Hạo, Trương gia Đông Bắc thực sự có quan hệ với cái gọi là "Thần".

Trương Hạo thậm chí còn ngờ rằng sự suy tàn của Trương gia và cả sự kiện Thánh Anh năm xưa, nguyên nhân căn bản đều xuất phát từ mối quan hệ này.

Có lẽ Trương gia Đông Bắc cũng giống như Dịch Táp hiện tại, phát hiện ra sự kỳ lạ trong đó, bèn bắt tay vào điều tra chân tướng, cuối cùng phản bội lại Thần nên mới bị đàn áp và bắt đầu suy thoái.

Không chỉ Trương gia Đông Bắc, mà cả Ngô gia và chi nhánh Trương gia của Trương Hạo, sự hưng thịnh hay suy vong của gia tộc đều không thoát khỏi liên quan đến Thần.

Chỉ có điều so với Trương gia Đông Bắc, tình huống của Ngô gia và nhà Trương Hạo có vẻ tốt hơn một chút.

Ít nhất họ sẽ không giống như người Trương gia Đông Bắc, không biết lúc nào sẽ bị "Thiên Thụ", sau đó biến thành con rối bị giật dây, bị thao túng hoàn toàn.

Ngay cả cường đại như Trương Kỳ Lân cũng không thoát khỏi vận mệnh này.

Một gia tộc từng có thể ảnh hưởng đến hướng đi của lịch sử như Trương gia Đông Bắc mà còn ra nông nỗi ấy.

Vậy Ngô gia và Trương gia ngày trước phải mạnh đến mức nào mới có thể biến mất khỏi tầm mắt của Thần, thoát khỏi vận mệnh bị thao túng?

Giản trực không dám tưởng tượng!

Tuy nhiên, tình huống này cũng chỉ là tạm thời, muốn triệt để thoát khỏi sự khống chế của Thần thì nhất định phải tiêu diệt nó.

Chỉ là cái thứ đó rốt cuộc là gì, trạng thái ra sao, đang ở đâu, phải làm thế nào mới tiêu diệt được... tất cả đều là ẩn số.

Muốn đạt được mục tiêu, việc cần làm còn rất nhiều.

Bỗng nhiên, Trương Hạo nhận ra một vấn đề.

Giống như Thanh Đồng Môn xuất hiện dưới đáy sông Hoàng Hà, trên cả nước còn có rất nhiều nơi khác.

Trường Bạch Sơn, mỏ quặng Sa Thành, cổ mộ, còn có Mặc Thoát đều có sự hiện diện của nó.

Liệu có phải sau mỗi cánh cửa Thanh Đồng đều là tình huống tương tự?

Những cái bóng đen có thể di chuyển tùy ý trong nham thạch kia là gì?

Tại sao chúng lại thu thập những cái xác đó?

Và những cái xác đó từ đâu mà có, tại sao lại bị hấp thu vào trong Thanh Đồng Môn?

Hay là thực ra đằng sau lưng có người đang thao túng tất cả?

Trương Hạo phát hiện sau một lần tiến vào Thanh Đồng Môn, những nghi vấn trong lòng lại trở nên nhiều hơn gấp bội.

Cậu tin rằng chỉ cần làm rõ những vấn đề này, có lẽ sẽ tìm được vị trí của Thần và cách để giết nó. "Tiểu Ca, anh sao vậy?" Nghe tiếng gọi của Thiên Chân, Trương Hạo hồi thần lại.

Trương Kỳ Lân muốn nói ra những nội dung về Thiên Thụ, nhưng mỗi lần thử đều đau đầu như búa bổ.

Sau nhiều lần cố gắng, cậu ấy đau đến mức ngất đi. "Tiểu Cữu, chúng ta giờ phải làm sao?" Dân trong thôn vì chuyện ngược dòng sông Hoàng Hà mà giận cá chém thớt lên nhóm Trương Hạo, Thiên Chân không biết có nên quay về hay không, đành cầu cứu Trương Hạo. "Về thôn trước, tìm một hộ dân nghỉ ngơi, ngày mai hẵng đi." Trương Hạo trước đó đã dùng huyễn thuật với dân thôn mới thuận lợi ra được bờ sông.

Cậu đoán huyễn thuật chưa hết hiệu nghiệm nhanh như vậy, quay về thôn là lựa chọn tốt nhất, nếu không được thì cùng lắm thi triển huyễn thuật thêm lần nữa.

Thiên Chân và Đinh Ngọc Vũ Điệp hai người dìu Trương Kỳ Lân theo sau Trương Hạo quay lại thôn Cổ Thụ.

Huyễn thuật của Trương Hạo vẫn chưa hết tác dụng, cậu trực tiếp tìm một người dân, bảo họ sắp xếp chỗ ở và chuẩn bị đồ ăn.

Cả nhóm an bài xong xuôi tại nhà dân, không lâu sau Trương Kỳ Lân cũng tỉnh lại.

Trương Hạo biết có hỏi nữa cũng không thể moi được đáp án từ miệng Trương Kỳ Lân nên không hỏi thêm về chuyện Thiên Thụ.

Mấy người ăn uống no say rồi lăn ra ngủ ngay tại nhà dân, mãi đến khi trời vừa tờ mờ sáng hôm sau mới lái xe rời khỏi thôn Cổ Thụ.

Trương Hạo bọn họ chân trước vừa đi, Đinh gia chưởng sự Đinh Trường Thịnh đã dẫn người đuổi tới. "Chưởng sự, bọn họ đã rời khỏi thôn Cổ Thụ!" "Ừ, cứ giữ khoảng cách như vậy bám theo bọn họ, đừng đánh rắn động cỏ, đợi đến lúc mở ra Tổ Nguyên Kim Thang thì chúng ta sẽ trà trộn vào." "Rõ!" Thủ hạ của Đinh Trường Thịnh đáp một tiếng rồi tiếp tục lái xe rời khỏi thôn, bám theo nhóm Trương Hạo từ xa.

Trên xe.

Bàn Tử không hiểu tại sao Trương Hạo rõ ràng phát hiện có người theo dõi mà lại không xử lý, vẫn cứ đi theo lộ trình bình thường. "Người anh em Trương Hạo, tại sao cậu lại để bọn họ bám theo, còn sợ bọn họ bị lạc mất là sao?" Trương Hạo cười cười, cậu đương nhiên sợ đám người Đinh Trường Thịnh bị lạc.

Dù sao kế hoạch của cậu là dẫn dụ đám người Đinh Trường Thịnh vào trong huyệt Tổ Nguyên Kim Thang rồi mới ra tay.

Phải biết rằng trong cổ mộ, mỗi lần giết một kẻ địch sẽ được thưởng thêm một lần dung hợp.

Còn ở gần cổ mộ, phải giết mười kẻ địch mới được thưởng một lần.

Cậu đã sớm thông qua định vị sóng âm tra rõ Đinh gia đi theo tổng cộng có 8 người.

Ngoài Đinh Trường Thịnh ra, những người còn lại đều là tinh anh của Giang gia, mỗi người đều có bản lĩnh đặc thù.

Nói cách khác, nếu dẫn dụ cả 8 người này vào cổ mộ giết chết thì có thể kiếm thêm 8 lần dung hợp.

Người Đinh gia có mạnh đến đâu thì trước mặt Trương Hạo cũng không đủ nhìn.

Cậu hiện tại còn đang chê người Đinh gia đến quá ít đây này.

Đương nhiên những điều này không thể nói cho người khác biết.

Trương Hạo chỉ cười cười nhưng nhất quyết không giải thích lý do.

Chương 119

Những người khác thấy Trương Hạo không muốn nói nhiều cũng không hỏi thêm.

Thôn Cổ Thụ cách Tam Giang Nguyên đã rất gần, xuất phát bốn năm tiếng đồng hồ là chính thức tiến vào địa phận Tam Giang Nguyên. "Hang động trôi dạt là một hang động liên tục thay đổi vị trí dưới nước, muốn tìm nó thì đi đường thủy tiện hơn, thuyền của Dịch gia tôi đã đợi sẵn, lát nữa đến nơi tất cả mọi người cùng tôi lên thuyền." "Được, chuyện dưới nước vẫn là Thủy Tiêu các cô rành rẽ nhất, nghe theo các cô cả." Ô tô lại chạy trên đường thêm mười mấy phút, mấy người lần nữa quay lại bên bờ sông Hoàng Hà.

Nơi này đang neo đậu một chiếc du thuyền khổng lồ.

Khi nhóm Trương Hạo nhìn thấy chiếc du thuyền, cả đám đều ngẩn người. "Dịch Táp, con thuyền này thực sự là của Dịch gia các cô sao?" Bàn Tử kinh hô. "Ừ, là của Dịch gia, thuyền giống thế này chúng tôi còn có mấy chiếc." "Cái gì?" Giây phút này tam quan của Bàn Tử sụp đổ.

Trước đây hắn cứ tưởng Tam Tính Thủy Tiêu chỉ là thế lực nhỏ ở địa phương, không ngờ bọn họ lại có thực lực hùng hậu đến thế.

Du thuyền như thế này một chiếc cũng phải mấy trăm triệu tệ, Dịch gia lại có mấy chiếc, đây vẫn là cái gia tộc mà tinh anh đã chết tuyệt rồi sao? "Táp Táp, sao cô lại điều con thuyền này tới, trên thuyền người đông mắt tạp không tiện cho chúng ta hành động." Đinh Ngọc Vũ Điệp cũng không hiểu tại sao Dịch Táp lại sắp xếp như vậy.

Dịch Táp cười cười: "Yên tâm, hiện tại là mùa thấp điểm, trên thuyền không nhiều người, có nhân viên nội bộ yểm hộ, người trên

thuyền thậm chí còn không phát hiện ra sự tồn tại của chúng ta." "Vút..." Dịch Táp bắn một quả pháo hiệu lên không trung, một lát sau liền có người thả thang dây từ trên du thuyền xuống.

Nhóm Trương Hạo dưới sự dẫn dắt của Dịch Táp leo theo thang dây lên du thuyền.

Đúng như Dịch Táp nói, trên thuyền chỉ có vài du khách, sự xuất hiện của bọn họ không thu hút sự chú ý của bất kỳ ai.

Lúc này, một tên bồi bàn người Tây tóc vàng mắt xanh đi về phía mọi người.

Trương Hạo nhìn thấy hắn cái nhìn đầu tiên đã cảm thấy rất khó chịu.

Cậu hỏi Dịch Táp bên cạnh: "Mấy tên người Tây này cũng là người Dịch gia các cô à?" "Ừ, vì bên này có rất nhiều du khách nước ngoài nên sẽ có vài nhân viên người nước ngoài." "Cẩn thận!" Tên bồi bàn người Tây vừa mới tới gần Dịch Táp, liền rút từ dưới khay ra một con dao găm đâm về phía cô.

Trương Hạo nhắc nhở một tiếng, trực tiếp đưa tay ngăn cản.

Khi dao găm đâm vào lòng bàn tay cậu, phát ra tiếng kim loại va chạm "keng" một cái.

Tên người Tây ám sát Dịch Táp lộ ra ánh mắt kinh hoàng, hắn không thể ngờ lại có người dùng cơ thể đỡ được đòn tấn công của mình.

Hắn đâm một dao vào cứ như đâm vào tấm thép, lực phản chấn cực lớn khiến lòng bàn tay hắn tê dại, dao găm suýt chút nữa văng ra.

Ngược lại, trên cánh tay Trương Hạo ngay cả da cũng không rách.

Tên thích khách biết đối mặt với Trương Hạo không có chút phần

thắng nào, ám sát không thành hắn quay người định bỏ chạy.

Còn chưa kịp quay người đã thấy hai luồng lục quang từ trong mắt Trương Hạo bắn ra.

Hắn nhìn thấy lục quang, trong nháy mắt cảm giác ý thức của mình không kiểm soát được mà rơi vào ảo cảnh, sau đó liền triệt để mất đi ý thức.

Tất cả những chuyện này xảy ra chỉ trong chớp mắt.

Ngoài Trương Hạo, những người khác căn bản không kịp phản ứng.

Mãi đến khi Trương Hạo đã khống chế được thích khách, bọn họ mới giật mình tỉnh lại.

Dịch Táp vừa định phản kích thì phát hiện tên thích khách đang đứng đờ đẫn tại chỗ, bất động.

Cùng lúc đó, từ trong bóng tối lao ra bốn năm gã đàn ông vạm vỡ, bọn họ dùng dây thừng trói gô tên thích khách lại.

Làm xong xuôi, bọn họ quỳ xuống trước mặt Dịch Táp. "Gia chủ, là chúng tôi thẩm tra không nghiêm, mới để thích khách có cơ hội ra tay, khiến cô chịu kinh hãi rồi." Dịch Táp nhìn mấy người đang quỳ trước mặt, lạnh giọng quát: "Bây giờ nói mấy lời này có tác dụng gì?

Chuyện đã xảy ra rồi, đợi nhiệm vụ lần này xong xuôi các người tự về lãnh phạt." "Rõ!" Mấy gã đàn ông vạm vỡ đáp một tiếng mới dám đứng dậy.

Dịch Táp xử lý xong bên này liền đột nhiên quay người kéo tay Trương Hạo. "Trương Hạo, anh không sao chứ?" Trương Hạo cười cười: "Cô nhìn tôi có giống bị sao không?" Dịch Táp nhìn vào cánh tay Trương Hạo, phát hiện chỗ vừa bị dao găm đâm vào vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, căn bản không bị thương.

Cô không dám tin vào mắt mình, vừa rồi rõ ràng nhìn thấy thích khách dùng dao găm đâm vào tay Trương Hạo.

Tên thích khách kia thân thủ rất khá, không phải người thường, nhìn là biết dân chuyên nghiệp đã qua huấn luyện.

Dưới đòn chí mạng của hắn mà Trương Hạo lại không bị chút thương tổn nào.

Chuyện này thực sự quá khó tin.

Nếu vừa rồi con dao đó đâm vào người cô, giờ này e rằng cô đã thành một cái xác lạnh lẽo.

Vậy mà trên người Trương Hạo ngay cả một vết xước cũng không có.

Cũng không biết anh ấy làm thế nào.

Tuy nhiên ân tình cứu mạng của Trương Hạo cô đã khắc cốt ghi tâm.

Dịch Táp thầm hạ quyết tâm, nếu có thể tìm được bí mật về sự biến dị của Thủy Tiêu và thuận lợi sống sót, sau này cô sẽ giống như Đinh Ngọc Vũ Điệp, làm việc cho Trương Hạo để báo đáp ân cứu mạng. "Tiểu Cữu, cậu không sao thì tốt quá rồi." "Lão đại, anh cũng quá lợi hại rồi đó, anh nhìn con dao găm dưới đất kìa, trên lưỡi dao đều có vết mẻ, vậy mà không để lại vết thương nào trên người anh.

Cơ thể anh chẳng lẽ còn cứng hơn cả thép?

Rốt cuộc là làm sao làm được vậy?" Nghe Đinh Ngọc Vũ Điệp kinh hô, Trương Hạo mới phát hiện con dao găm tên thích khách vừa dùng đâm vào tay mình cư nhiên xuất hiện hai vết nứt.

Có thể thấy cơ thể mình còn cứng hơn nhiều so với loại thép chế tạo dao găm.

Trương Hạo cười cười, không giải thích hiện tượng này là do đâu.

Đúng lúc này Thiên Chân ở bên cạnh lên tiếng: "Cái này tôi biết, có nghiên cứu chỉ ra rằng, khi cơ bắp cơ thể đủ phát triển, mật độ cơ bắp sẽ tăng lên, sau khi mật độ cơ bắp tăng lên sẽ trở nên cứng rắn.

Nhất định là cơ bắp của Tiểu Cữu phát triển đến mức độ nhất định mới xuất hiện hiện tượng này." "Cơ thể người cũng có thể cứng như thép, đó chẳng qua chỉ là lý thuyết thôi!" "Trong thực tế chưa có ai làm được, lão đại hẳn là người đầu tiên đưa cơ bắp đạt đến trình độ này, quả thực là một thiên tài." Trương Hạo cười lắc đầu, cơ thể cậu sở dĩ cứng rắn như vậy là do dung hợp Kim Cương Thạch, còn cứng hơn thép nhiều.

Nhưng đã có Thiên Chân tìm giúp cái cớ, cậu cũng không muốn tốn nước bọt giải thích, cứ mặc nhận là do nguyên nhân đó.

Dịch Táp thấy Trương Hạo không sao mới yên tâm. "Áp giải hắn vào mật thất, tôi muốn đích thân thẩm vấn!" Dịch Táp ra lệnh, mấy gã đàn ông vạm vỡ liền áp giải thích khách đi về phía khoang thuyền.

Trên hành lang khoang thuyền có một phòng chứa đồ vải, dùng để chất đống ga trải giường cần giặt ủi.

Trên du thuyền có hàng trăm phòng, mỗi ngày lượng ga giường cần thay giặt lên đến mấy chục, mấy trăm bộ, chất đầy trong phòng chứa.

Vừa bước vào đã có một mùi tanh hôi xộc thẳng vào mũi.

Đợi tất cả mọi người vào phòng, một trong số những gã đàn ông vạm vỡ mạnh mẽ giậm chân một cái.

Ngay sau đó liền nghe thấy tiếng máy móc chuyển động vang lên bên tai.

Lúc này, cả phòng chứa đồ vải giống như một cái thang máy, từ

từ hạ xuống.

Chương 120

Khoảng chừng hạ xuống năm sáu mét, gã kia lại mở cửa phòng.

Bên ngoài cửa là một mật thất được xây dựng kiên cố, trên tường xung quanh treo đầy các loại hình cụ.

Những hình cụ này cũ kỹ, nhìn là biết đã có lịch sử lâu đời.

Cộng thêm ánh sáng lờ mờ bên trong, khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Bàn Tử nhìn cách bài trí của mật thất, cảm thán: "Không ngờ trên thuyền lại còn giấu một gian mật thất bí ẩn thế này, nếu không phải có cô dẫn đường thì căn bản không tìm được." Dịch Táp cười: "Thuyền của Dịch gia chúng tôi đều là đặt làm riêng, mỗi chiếc đều sẽ có mật thất giống như thế này, chính là để đề phòng những lúc bất trắc." Gian mật thất này giống như một cái thang máy khổng lồ, chỉ khi kích hoạt cơ quan mới hạ xuống.

Nhưng cơ quan đó cũng được giấu rất kỹ, nếu không nhìn thấy gã đàn ông kia giậm chân, ai cũng sẽ không nghĩ tới cơ quan lại nằm ngay dưới chân.

Dịch Táp bảo mấy gã thuộc hạ trói tên thích khách lên ghế sắt rồi cho họ lui ra.

Đợi đến khi trong mật thất chỉ còn lại cô, Trương Hạo, Thiên Chân, Bàn Tử, Đinh Ngọc Vũ Điệp và Trương Kỳ Lân, cô mới bắt đầu thẩm vấn. "Nói, mày là ai, tại sao lại muốn ám sát tao?" "Biết điều thì tốt nhất khai thật, nếu không tao sẽ khiến mày sống không bằng chết!" "Tôi là người Đinh gia, là Đinh Trường Thịnh sai tôi đến ám sát cô." Dịch Táp sững sờ, cô vốn định nghiêm hình tra tấn bức cung, kết quả tên thích khách này ngay cả phản kháng cũng không có,

trực tiếp hỏi gì đáp nấy.

Cô không ngờ việc thẩm vấn lại thuận lợi như vậy.

Thích khách không hề giảo biện, cũng không tìm cớ thoái thác.

Điều này làm cô vô cùng bất ngờ. "Không đúng, không phải Đinh Trường Thịnh!" Từ khi xuất phát đến Tam Giang Nguyên, Đinh Trường Thịnh và người của hắn vẫn luôn bám theo từ xa.

Trương Hạo muốn dẫn dụ hắn vào trong Tổ Nguyên Kim Thang, còn Đinh Trường Thịnh thì muốn theo dõi bọn họ để tìm ra Tổ Nguyên Kim Thang.

Đã như vậy, hiện tại còn chưa tìm được Tổ Nguyên Kim Thang, Đinh Trường Thịnh làm sao có thể phái người ám sát Dịch Táp chứ.

Hắn hoàn toàn có thể đợi tìm được lăng mộ, tiến vào trong rồi mới mai phục.

Cho nên việc hắn phái người ám sát trước là không hợp lý.

Kẻ ám sát Dịch Táp chắc chắn không phải Đinh Trường Thịnh.

Nhưng hắn đã trúng huyễn thuật của Trương Hạo, không thể nói dối.

Vậy thì chỉ có một khả năng, đó là có người giả danh chưởng sự Đinh gia Đinh Trường Thịnh để ra lệnh.

Muốn làm được điều này mà thần không biết quỷ không hay, thì chắc chắn phải là người Đinh gia.

Trương Hạo suy đoán e rằng Đinh Trường Thịnh cũng chỉ là một quân cờ.

Tất cả chuyện này đều là do kẻ đứng sau thao túng Đinh gia giở trò.

Kẻ đứng sau chắc chắn là người bị ý thức của Thần chiếm cứ thân xác, suy nghĩ của hắn cũng chính là suy nghĩ của cái gọi là Thần kia.

Hắn muốn ngăn cản Dịch Táp tìm kiếm Tổ Nguyên Kim Thang.

Điều đó có nghĩa là, trong Tổ Nguyên Kim Thang nhất định có bí mật mà Thần không muốn tiết lộ.

Trương Hạo cho rằng bí mật này nhất định vô cùng quan trọng, thậm chí là thông tin về thân phận của Thần cũng không chừng.

Xem ra lựa chọn giúp Dịch Táp tìm kiếm bí mật Thủy Tiêu biến dị là đúng đắn.

Chỉ cần tra rõ, chưa nói đến việc tìm được cách tiêu diệt Thần, ít nhất cũng có thể hiểu thêm về nó.

Như vậy thì việc tìm ra cách đối phó nó mới có thêm manh mối. "Trương Hạo, anh không phải nói hắn trúng huyễn thuật không thể nói dối sao, tại sao lại nói kẻ đứng sau không phải Đinh Trường Thịnh?" Dịch Táp bị những lời mâu thuẫn trước sau của Trương Hạo làm cho mơ hồ.

Trương Hạo giải thích: "Cô từng nói tâm nguyện cả đời của Đinh Trường Thịnh là trở thành Thủy Tiêu.

Tôi thấy việc hắn ngăn cản cô điều tra chân tướng Thủy Tiêu biến dị là giả, thực ra hắn đang lợi dụng cô để tìm vị trí Tổ Nguyên Kim Thang, vì hắn biết trong đó có cách để người thường biến thành Thủy Tiêu." Dịch Táp gật đầu: "Đúng là như vậy, nhưng chuyện đó thì có liên quan gì đến việc tôi bị ám sát?" "Hiện tại cô vẫn chưa tìm được Tổ Nguyên Kim Thang, nếu hắn giết cô chẳng phải là sẽ không tìm được nữa sao?" Dịch Táp lập tức tỉnh ngộ, đúng là như Trương Hạo nói, cho nên kẻ muốn giết cô không phải Đinh Trường Thịnh mà là

một người khác.

Nghĩ thông suốt chuyện này xong cô cũng không tiếp tục dây dưa, bảo thủ hạ đi xử lý tên sát thủ, còn mình thì đưa nhóm Trương Hạo đi nghỉ ngơi tại phòng đã chuẩn bị sẵn. "Ở đây cách một trong những vị trí xuất hiện Hang động trôi dạt còn một đoạn, mọi người có thể đi nghỉ trước, đợi đến nơi tôi sẽ gọi mọi người." Dịch Táp vừa đi vừa sắp xếp. "Ừ." Nhóm Trương Hạo đáp một tiếng rồi vào phòng nghỉ ngơi.

Đây là một phòng bốn người, có hai giường tầng.

Trương Hạo, Thiên Chân, Trương Kỳ Lân, Bàn Tử bốn người vừa khéo đủ chỗ.

Còn Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp thì đi chuẩn bị đồ cho nghi thức Thủy Tế.

Theo lời Dịch Táp, muốn tìm được Hang động trôi dạt phải tiến hành nghi thức tế lễ rườm rà, sau nghi thức mới có thể xác định xem Hang động trôi dạt có ở đó hay không.

Cho nên sau khi an đốn cho nhóm Trương Hạo, cô và Đinh Ngọc Vũ Điệp liền rời phòng.

Mấy ngày nay liên tục đi đường, Trương Hạo cũng cảm thấy hơi mệt, nên sau khi họ đi cậu liền tìm một cái giường nằm xuống.

Cũng không biết qua bao lâu, cậu mơ màng nghe thấy có người gọi mình.

Trương Hạo mở mắt ra lại thấy Thiên Chân, Trương Kỳ Lân, Bàn Tử vẫn đang ngủ say.

Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp cũng chưa quay lại. "Chẳng lẽ là nằm mơ?" Trương Hạo vô cùng nghi hoặc, nghĩ thầm có lẽ do nằm mơ.

Cậu nhìn quanh thấy không có gì bất thường liền tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi. "Trương Hạo, chúng ta đến nơi rồi, chuẩn bị tiến hành nghi thức tế lễ." Đêm khuya, giọng nói của Dịch Táp vang lên bên tai.

Trương Hạo dụi mắt ngồi dậy.

Dịch Táp thấy Trương Hạo tỉnh liền đi gọi những người khác, đánh thức tất cả rồi dẫn lên boong tàu. "Hiện tại đêm khuya, du khách trên tàu đã ngủ say, tiện cho chúng ta hành sự." Đợi nhóm Trương Hạo lên đến boong tàu, thấy mũi tàu đã bày sẵn hương án, bên trên thắp hương nến và bày đầy tế phẩm.

Những tế phẩm đó không khác biệt mấy so với đồ cúng trên đất liền, đều là gà vịt đầu heo các loại. "Táp Táp, cô nói xem lần này chúng ta có thành công không?" Dịch Táp khẽ lắc đầu: "Tôi cũng không chắc có thành công hay không, nhưng thời gian của tôi không còn nhiều nữa, sớm muộn gì cũng chết, chi bằng tra rõ chân tướng biết đâu còn có khả năng sống sót." "Ừ, đã vậy thì bắt đầu thôi!" Đinh Ngọc Vũ Điệp nói xong liền bắt đầu thay đồ lặn, đợi thay xong thì đứng ở mũi tàu, chờ nghi thức kết thúc sẽ nhảy xuống nước. "Lão đại, anh cũng qua đây, trên người anh có tổ bài của Khương gia, muốn tìm Tổ Nguyên Kim Thang bắt buộc phải tập hợp đủ ba tấm tổ bài." "Được." Trương Hạo đáp một tiếng cũng đi thay đồ lặn đứng ra mũi tàu.

Thiên Chân, Bàn Tử, Trương Kỳ Lân ba người thì thay đồ lặn xong còn đeo thêm bình dưỡng khí, bọn họ không giống Trương Hạo, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp có thể hô hấp dưới nước, muốn lặn bắt buộc phải nhờ đến thiết bị. "Hải nạp bách xuyên...

Thủy tàng thiên kim..." Đợi tất cả chuẩn bị xong, một lão giả Dịch gia liền bắt đầu tiến hành nghi thức.

Đợi ông ta niệm xong khẩu quyết liền ném tế phẩm trên hương án

xuống sông. "Nhược Kim Thang!" Lão giả dứt lời cũng có nghĩa là nghi thức hoàn thành.

Chương 121

Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp đồng thời lấy tổ bài ra, ngón tay quẹt một cái tạo vết rạch, sau đó nhỏ máu tươi lên trên. "Lão đại, đến lượt anh rồi!" Trương Hạo biết trong tổ bài của Tam Tính Thủy Tiêu hẳn là có ý thức của Thần ở bên trong, một khi mình nhỏ máu lên đó thì ý thức kia sẽ xâm nhập vào cơ thể.

Tuy nhiên không biết vì nguyên nhân gì, đạo ý thức này sau khi chỉ dẫn người ta tìm được mục tiêu sẽ quay lại tổ bài.

Một khi để ý thức đó tiến vào cơ thể, nó sẽ bị Kỳ Lân thôn phệ mất, không những không tạo thành uy hiếp cho cậu, mà biết đâu còn có thể thông qua ký ức của ý thức đó để biết thêm thông tin về Thần.

Thế là Trương Hạo bắt chước Dịch Táp nhỏ máu lên tổ bài.

Khi giọt máu của cậu rơi xuống, ba tấm tổ bài đồng thời lóe lên một luồng sáng. "Vút" một cái, tổ bài bay lên lao về phía trước. "Xuống nước!" Trương Hạo nghe Dịch Táp nhắc nhở liền nhảy thẳng xuống sông, "ùm" một tiếng lặn vào trong nước.

Khi lặn xuống nước, ánh sáng xanh lam trên tổ bài càng rực rỡ hơn.

Chỉ thấy có thứ gì đó từ bên trong thoát ra chui vào cơ thể Trương Hạo. "Quả nhiên giống như suy đoán, trong tổ bài có một đạo ý thức!" Trương Hạo chìm đắm tâm thần vào trong não hải, chỉ thấy một hư ảnh không rõ mặt mũi xuất hiện ở đó.

Nó không có tính xâm lược như những ý thức khác, sau khi vào não hải lại đang cố gắng truyền một số ký ức vào đầu Trương Hạo.

Trương Hạo buông lỏng tâm thần tiếp nhận, theo dòng ký ức ùa

vào, dần dần trong đầu cậu hiện ra một tấm bản đồ hoàn chỉnh. "Kim Thang Phổ?" Trương Hạo từng nghe Dịch Táp nói qua, sau khi nghi thức Thủy Tế hoàn thành, trong đầu họ có khả năng sẽ xuất hiện một tấm bản đồ gọi là Kim Thang Phổ.

Trên đó ghi chép đầy đủ thông tin về vị trí, cơ quan cạm bẫy của các cổ mộ mà Thủy Tiêu đã xây dựng giúp vương hầu khanh tướng suốt hàng ngàn năm qua.

Chỉ là Kim Thang Phổ không dễ xuất hiện như vậy, trong lịch sử chỉ những Thủy Tiêu cực kỳ lợi hại mới có thể nhìn thấy nó trong não hải.

Đa số trường hợp sau khi Thủy Tiêu tiến hành nghi thức Thủy Tế chỉ là mất quyền kiểm soát cơ thể, do tổ bài chỉ dẫn họ tìm đến cổ mộ dưới nước.

Trương Hạo nghi hoặc, mình rõ ràng không phải Thủy Tiêu, tại sao lại xuất hiện Kim Thang Phổ vốn chỉ dành cho Thủy Tiêu lợi hại nhất?

Chẳng lẽ là do quan hệ về thể chất?

Trương Hạo sau khi dung hợp Thiên Tinh Thạch thì cơ thể có khả năng lưu trữ ký ức.

Uông Thương Hải cũng từng nói, chỉ cần đến gần cậu là hắn sẽ cảm thấy vô cùng thoải mái.

Ngô gia và Trương gia của cậu rốt cuộc có bí mật gì, cơ thể lại có điểm gì đặc thù mới tạo thành kết quả này?

Trương Hạo còn đang suy tư thì cảm giác có người lôi kéo mình.

Cậu hồi thần lại thấy Dịch Táp đang không ngừng ra hiệu trước mặt: "Chúng tôi thất bại rồi, trong đầu tôi và Ngọc Vũ Điệp đều không xuất hiện Kim Thang Phổ, không có Kim Thang Phổ cũng có

nghĩa là dù Hang động trôi dạt có xuất hiện ở đây chúng ta cũng không tìm thấy." "Kim Thang Phổ và Hang động trôi dạt còn có quan hệ?" Trương Hạo hỏi. "Không sai, chỉ có người nắm được Kim Thang Phổ mới nắm được phương pháp tiến vào Hang động trôi dạt." Được Dịch Táp nhắc nhở, Trương Hạo động tâm niệm tra xem cuốn Kim Thang Phổ trong ký ức.

Trên đó ngoài vị trí lăng mộ dưới nước của các đời đế vương tướng lĩnh, quả nhiên còn có ghi chép về Hang động trôi dạt.

Hang động trôi dạt không phải vật chết, mà là một khối thổ nhưỡng có sự sống, nó có thể thông qua việc không ngừng hấp thu, dung hợp xác chết người hoặc động vật để lớn lên.

Về lý thuyết, Hang động trôi dạt chỉ cần có đủ thi thể cung cấp, nó sẽ có thể lớn lên vô hạn.

Trương Hạo sững sờ, sao miêu tả về Hang động trôi dạt lại giống với Tức Nhưỡng mà cậu từng dung hợp thế nhỉ?

Tức Nhưỡng cũng có thể hấp thu, dung hợp mọi vật phẩm, chỉ cần có đủ nguồn nước là có thể lớn lên vô hạn.

Chẳng lẽ Hang động trôi dạt thực ra là một khối Tức Nhưỡng siêu to khổng lồ?

Ngoài ghi chép về Hang động trôi dạt, trong Kim Thang Phổ còn có phương pháp tìm ra nó, đó chính là tụ tập ba tấm tổ bài lại với nhau. "Đừng vội, tôi có lẽ có cách tìm ra Hang động trôi dạt, mọi người tháo tổ bài xuống đi." Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp gật đầu, tháo tổ bài trên cổ đưa cho Trương Hạo.

Trương Hạo đặt tấm tổ bài của mình cùng tổ bài của Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp lại với nhau.

Ba tấm tổ bài như nam châm, vừa tới gần liền hút chặt vào nhau.

Giữa ba tấm tổ bài khít khao không một khe hở, phẳng phất như chúng vốn là một thể thống nhất.

Ngay sau đó trên tổ bài lóe lên ánh sáng xanh lam chói mắt.

Ba tấm tổ bài bắt đầu dung hợp với tốc độ mắt thường có thể thấy được, giây lát sau ba tấm biến mất, một tấm tổ bài lớn gấp ba lần hiện ra trước mắt mọi người.

Trương Hạo bỗng cảm thấy có người vỗ vai mình, cậu quay đầu lại thì thấy Thiên Chân đang lo lắng ra hiệu cho cậu. "Tiểu Cữu, mau nhìn kìa, đó là cái gì!" Trương Hạo nhìn theo hướng tay chỉ của Thiên Chân.

Cậu thấy vùng nước bên kia không biết từ lúc nào đã sinh ra rất nhiều xúc tu to như cột điện.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy xúc tu dường như đã vươn ra khỏi mặt nước.

Nhóm Trương Hạo lặn xuống khoảng 60 mét, tức là những xúc tu này ít nhất cũng dài cả trăm mét. "Đây là cái quỷ gì vậy, nó sẽ không tấn công chúng ta chứ?" Mọi người nhìn những xúc tu dài cả trăm mét, số lượng lên đến hàng trăm cái, đang đung đưa trong nước.

Bỗng nhiên một con cá lớn dài hơn một mét bơi vào giữa đám xúc tu.

Chỉ thấy một cái xúc tu móc một vòng đã nuốt chửng con cá lớn vào trong. "Trong nước là thiên hạ của loài cá, ngay cả cá còn không thoát được, mấy người chúng ta e rằng còn không đủ cho nó nhét kẽ răng." "Bàn Tử, lúc nào rồi còn nói nhảm, người với cá có giống nhau không!" Trương Hạo nhìn đám xúc tu đung đưa trong nước, nhíu mày.

Cậu rõ ràng nhớ lúc mới lặn xuống căn bản không có những xúc tu đó.

Sao chúng lại đột nhiên xuất hiện?

Trương Hạo rất muốn biết chuyện này là thế nào.

Cậu quan sát kỹ đám xúc tu phía trước.

Nhìn xúc tu, cậu đột nhiên như hiểu ra điều gì.

Cậu bỏ tấm tổ bài đã hợp làm một vào túi.

Ánh sáng xanh lam đột ngột tắt ngấm, những xúc tu trong nước cũng theo đó mà biến mất tăm.

Trương Hạo lấy tổ bài ra, khoảnh khắc ánh sáng xanh xuất hiện, những xúc tu vốn đã biến mất lại hiện ra lần nữa.

Thấy vậy, Trương Hạo lập tức hiểu ra vấn đề.

Tình huống này thực ra bọn họ không phải gặp lần đầu.

Trước đây ở trong mộ Cao Miên vương tại Miến Điện, nhóm Trương Hạo từng đi vào một đường hầm mộ đạo có cảnh báo ở lối vào.

Lúc đó dù bọn họ làm thế nào cũng không tìm thấy điểm cuối của mộ đạo, mãi đến khi tìm thấy một khối quy giáp khắc điểm, thắp sáng lên thì điểm cuối mộ đạo mới xuất hiện.

Chương 122

Hoàn cảnh hiện tại dưới đáy sông Hoàng Hà cũng na ná như vậy.

Tấm tổ bài mới được hợp thành từ ba tấm cũ tương đương với tác dụng của khối quy giáp kia.

Chúng đều là chìa khóa mở ra không gian trùng điệp.

Chỉ khi có chìa khóa, mới có thể tiến vào trong không gian trùng điệp.

Trương Hạo hiện tại đã hiểu tại sao trong ký ức có thêm điều kiện phải hợp nhất ba tấm tổ bài mới tìm được Hang động trôi dạt. "Tôi biết Hang động trôi dạt ở đâu rồi!" Trương Hạo nói một câu rồi giơ tổ bài lên, dẫn mọi người bơi trong nước.

Chỉ cần nơi nào ánh sáng xanh từ tổ bài chiếu tới, những thứ giống xúc tu kia sẽ xuất hiện.

Mọi người nhìn những xúc tu rợp trời múa may trong nước, vốn đã sợ mất mật, chứ đừng nói là đi vào trong. "Trương Hạo, anh thực sự chắc chắn Hang động trôi dạt ở trong đó?" Dịch Táp không chắc chắn hỏi. "Không sai, Hang động trôi dạt ngay trước mắt." "Cái gì, người anh em Trương Hạo, cậu nói cái thứ mọc đầy xúc tu đó chính là Hang động trôi dạt?" "Không sai, chẳng lẽ mọi người không cảm thấy thứ cấu thành nên Hang động trôi dạt rất quen mắt sao?" Mọi người nghe Trương Hạo nói vậy, trong đầu chợt lóe lên linh quang. "Tôi biết rồi, là Tức Nhưỡng từng gặp trong lăng mộ Cao Miên đế quốc!" Trương Hạo cười gật đầu. "Đúng thế, chính là Tức Nhưỡng, Hang động trôi dạt nằm bên trong Tức Nhưỡng." "Vậy còn chờ gì nữa, mau vào thôi!" "Có những xúc tu đó chúng ta vào kiểu gì?" Bàn Tử nhớ lại cảnh con cá lớn bị nuốt chửng vừa rồi, lập tức thấy lạnh

gáy.

Nếu bây giờ mạo muội đi vào, kết cục e rằng cũng giống con cá kia, bị Tức Nhưỡng nuốt chửng, dung hợp. "Đi theo sau tôi, tôi có cách đối phó nó!" Tức Nhưỡng sinh trưởng cần đủ nước, thứ chúng sợ nhất chính là mất nước.

Vừa khéo Trương Hạo lại giỏi khoản này, đối phó với vài cái xúc tu đơn giản không gì bằng. "Mọi người bám sát sau lưng tôi!" Trương Hạo nhắc một tiếng rồi dẫn đầu bơi về phía đám xúc tu dày đặc.

Bọn họ vừa đến gần, đám xúc tu đột nhiên bộc phát ra một trận bạch quang mãnh liệt.

Ánh sáng đó chói lòa như khi ném lựu đạn choáng.

Cường quang đột ngột xuất hiện khiến mọi người dưới nước không mở nổi mắt.

Giây lát sau khi mọi người mở mắt ra lần nữa thì phát hiện hoàn cảnh trước mắt đã thay đổi long trời lở đất.

Bọn họ không biết từ lúc nào đã ở bên trong hang động.

Nhóm Trương Hạo tiến vào một hang động rộng cỡ sân bóng rổ.

Hang động như có sinh mệnh, vách động không ngừng rung động.

Cậu nhìn quanh phát hiện trên mặt đất chất đầy những vỏ sò to bằng bàn tay, hình dáng hơi giống trai ngọc.

Vừa lại gần, từ trong vỏ sò liền thò ra một cái xúc tu hình bàn tay.

Lại là Nhân Thủ Bối (Sò tay người), trước đây đã gặp trong thất mộ Cao Miên vương, loại vỏ sò này giống như bom, biết phát nổ và uy lực không hề nhỏ. "Dịch Táp, đây là Hang động trôi dạt mà các cô nói là rất ghê gớm đó sao?

Cái hang bé tẹo này nhìn một cái là thấy hết, làm gì có bóng dáng

Tổ Nguyên Kim Thang nào?" Bàn Tử tháo mặt nạ dưỡng khí, nhìn quanh hang động đầy vẻ ngạc nhiên.

Dịch Táp cũng mù mờ: "Hang động trôi dạt không nên là cái dạng này, hay là chúng ta căn bản chưa vào được bên trong?" "Táp Táp nói đúng, muốn vào Hang động trôi dạt bắt buộc phải nắm được Kim Thang Phổ, Thủy Tế hoàn thành xong trong đầu chúng tôi đều không xuất hiện Kim Thang Phổ, nơi này chắc chắn không phải Hang động trôi dạt." Trương Hạo nghe vậy cười cười: "Hai người trong đầu không có Kim Thang Phổ, nhưng còn tôi thì sao?" Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp mạnh mẽ quay đầu nhìn Trương Hạo, vẻ mặt chấn kinh đồng thanh hô lên: "Cái gì?

Kim Thang Phổ chỉ xuất hiện trong đầu những Thủy Tiêu ưu tú nhất, nhưng anh rõ ràng không phải Thủy Tiêu tại sao lại có được Kim Thang Phổ?" Trương Hạo nhún vai: "Tôi cũng không biết tại sao lại thế, nhưng tôi có thể khẳng định chúng ta hiện tại đã vào trong Hang động trôi dạt rồi." "Nhưng mà, cái hang này nhỏ thế, bên trong làm gì có bóng dáng cổ mộ nào đâu!" Bàn Tử quay đầu nhìn tứ phía vẻ bất lực. "Chẳng lẽ mọi người không thấy vật liệu cấu thành hang động rất quen sao?" Mọi người nghe Trương Hạo nói vậy, nhao nhao nhìn lên vách động. "Vãi chưởng, là Tức Nhưỡng!" Bàn Tử là người đầu tiên nhận ra. "Không sai, hang động này được tạo thành từ Tức Nhưỡng, và Hang động trôi dạt không chỉ có một hang, nó được tổ hợp từ vô số hang nhỏ và một hang chính, chúng ta chỉ cần phá vỡ vách động là có thể tiến vào các hang khác." Trương Hạo nói xong liền đi đến một bên hang, tâm niệm vừa động liền sử dụng năng lực phát quang tỏa nhiệt.

Cơ thể tỏa ra ánh sáng mãnh liệt đồng thời nhiệt độ xung quanh tăng vọt.

Vách động bằng Tức Nhưỡng trước mặt cậu trong nháy mắt mất

nước, biến thành thứ giống như đất sét.

Trương Hạo đấm một quyền, chỉ nghe "ầm" một tiếng, trên vách động thủng một lỗ lớn.

Mọi người nhìn qua lỗ thủng ra ngoài, phát hiện bên ngoài quả nhiên còn một hang động khác, hơn nữa hang động đó lớn hơn cái hang họ đang đứng rất nhiều, ít nhất phải gấp mấy chục, mấy trăm lần.

Bàn Tử ghé vào lỗ thủng, giơ đèn pin chiếu ra ngoài, chỉ thấy ánh đèn cũng không soi hết được hang động kia rộng bao nhiêu.

Lúc này mọi người đều phản ứng lại, Trương Hạo nói đều là thật, cậu ấy thực sự đã có được Kim Thang Phổ. "Lão đại anh trâu bò thật, thế mà lại có được chí bảo Kim Thang Phổ của Tam Tính Thủy Tiêu chúng tôi, tài phú tích lũy hàng ngàn năm của Thủy Tiêu anh đều có thể dễ như trở bàn tay." "Đinh đại ca, Kim Thang Phổ có gì lợi hại, tại sao mọi người lại kinh ngạc như vậy?" Thiên Chân tò mò hỏi. "Thủy Tiêu chúng tôi làm nghề buôn bán dưới nước, nói trắng ra là xây dựng lăng mộ dưới nước cho vương hầu khanh tướng và người giàu có, muốn vào trong lăng mộ bắt buộc phải dùng tổ bài dẫn đường mới được.

Nhưng cậu cũng biết, triều đại thay đổi, gia tộc hưng thịnh suy vong, rất nhiều cổ mộ đều bị hậu nhân lãng quên.

Tuy bọn họ không nhớ những cổ mộ đó, nhưng của cải bên trong vẫn còn.

Thế là các đời Thủy Tiêu đã ghi chép lại vị trí những cổ mộ đó cùng với cơ quan, cạm bẫy thành sách, gọi là Kim Thang Phổ.

Chỉ có điều Kim Thang Phổ khá đặc biệt, không phải viết trên giấy, mà là sự dung hợp ký ức của các Thủy Tiêu lợi hại.

Muốn có được Kim Thang Phổ chỉ có thông qua nghi thức Thủy Tế, được các đời Thủy Tiêu công nhận mới có khả năng xuất hiện trong ký ức.

Tuy chúng tôi nói chỉ có Thủy Tiêu ưu tú nhất các đời mới có thể đạt được, thực ra không phải vậy, trong lịch sử số Thủy Tiêu có được Kim Thang Phổ chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Cho nên lão đại có được Kim Thang Phổ mới làm chúng tôi bất ngờ, anh ấy rõ ràng đâu phải Thủy Tiêu!" "Sự tích lũy hàng ngàn năm của Thủy Tiêu, tài phú trong những cổ mộ đó thì khủng khiếp thế nào?" Thiên Chân hiểu rõ Kim Thang Phổ là gì xong cũng kinh ngạc không thôi.

Ngay cả Trương Kỳ Lân cũng phải liếc nhìn Trương Hạo. "Mẹ kiếp, người anh em Trương Hạo kiếm bộn rồi, tài phú trong bao nhiêu cổ mộ như thế e rằng phú khả địch quốc cũng không đủ hình dung, đến lúc đó có thể cho tôi chọn vài món bày trong tiệm đồ cổ để trấn trạch không?" Bàn Tử nghe thấy Kim Thang Phổ ghi chép vị trí nhiều cổ mộ, mắt trợn tròn xoe, đầy vẻ hâm mộ. "Đương nhiên là được!" Trương Hạo không phải người keo kiệt, Bàn Tử là người mình, cho hắn vài món đồ cổ cũng chẳng sao.

Quan trọng nhất là, đồ cổ bình thường đối với cậu không có tác dụng gì mấy.

Trương Hạo cần là vật phẩm đặc thù và vật phẩm hiếm.

Hồi trước ở kho báu Dịch gia đã tìm thấy một viên Xích Đan Châu, vậy trong tài phú tích lũy hàng ngàn năm của Thủy Tiêu, chắc chắn cũng sẽ có vật phẩm đặc thù.

Trương Hạo quyết định làm xong việc trong tay sẽ đi mở các cổ mộ ghi trong Kim Thang Phổ.

Những cổ mộ này không chỉ giúp cậu có được vật phẩm đặc thù hoặc hiếm, quan trọng hơn là còn có thể cày số lần dung hợp.

Khi biết trước cơ quan, cạm bẫy trong cổ mộ, nguy hiểm khi tiến vào sẽ giảm đi nhiều, số lần thông quan đạt được tuy không nhiều, nhưng bù lại số lượng cổ mộ trên Kim Thang Phổ lại lớn.

Dù cho mỗi lần thông quan chỉ được giải thưởng bảo hiểm là một lần dung hợp, thì khám phá hết cổ mộ trên Kim Thang Phổ cũng có hàng chục, hàng trăm lần dung hợp làm phần thưởng.

Đến lúc đó, số lần dung hợp sẽ không còn khan hiếm như bây giờ nữa.

Chương 123

Gặp được vật phẩm thích hợp là có thể lập tức dung hợp nâng cao thực lực. "Được rồi, chúng ta ra hang động bên ngoài xem tình hình thế nào trước đã, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa." Trương Hạo nói một tiếng rồi chuẩn bị chui qua lỗ thủng ra hang động bên ngoài thám thính.

Cậu vừa cử động, bỗng nhiên một cái vỏ sò dưới đất thò ra xúc tu hình bàn tay ấn xuống đất, cả cái vỏ sò bật lên.

Vỏ sò mở ra hai bên như cái miệng người cắn vào tay Trương Hạo, "phập" một cái kẹp chặt lấy cánh tay cậu.

Trương Hạo bóp lấy vỏ sò giật mạnh ra rồi ném ra xa. "Bùm!" Nhân Thủ Bối còn đang trên không trung thì phát nổ. "Lách cách lách cách..." Cũng không biết có phải tiếng nổ làm kinh động đến đám Nhân Thủ Bối trong hang hay không, tất cả Nhân Thủ Bối dưới đất đều mở vỏ, một bàn tay thò ra, sau đó ấn xuống đất bật nhảy lên không trung.

Trong chốc lát, cả hang động, giữa không trung toàn là Nhân Thủ Bối đang mở vỏ.

Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp nhìn đám Nhân Thủ Bối rợp trời đều kinh ngạc đến ngây người, đứng chôn chân tại chỗ không dám khinh suất cử động.

Nhân Thủ Bối không chỉ biết cắn người mà còn biết nổ.

Một con sát thương có hạn, nhưng nhiều con cùng nổ thế này cũng đủ cho cả đám "uống một bình".

Trương Hạo thì không sợ, nhưng những người khác không chịu

nổi uy lực của bấy nhiêu Nhân Thủ Bối cùng nổ. "Còn ngẩn ra đó làm gì, chạy đi!" "A!" Mọi người nghe Trương Hạo nhắc mới phản ứng lại, ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài.

Dưới sự yểm hộ của Trương Hạo, mọi người xuyên qua lỗ thủng sang hang động lớn hơn bên kia.

Đợi họ rời đi, xung quanh lỗ thủng mà Trương Hạo đấm ra xuất hiện rất nhiều thứ giống xúc tu, chúng đan xen vào nhau, sau đó từ từ dung hợp, cuối cùng vá kín lại lỗ thủng. "Phù..." Bàn Tử thấy vậy thở phào một hơi: "Ở đây sao lại lắm cái thứ quỷ quái Nhân Thủ Bối thế, nếu không có người anh em Trương Hạo thì chúng ta bị nổ chết rồi." "Có khả năng là tổ tiên Thủy Tiêu nuôi dưỡng trong Hang động trôi dạt để phòng trộm đấy." Dịch Táp cũng không biết những thứ này từ đâu ra.

Cô vừa nói xong, trên người đột nhiên nổi đầy gân xanh, bề mặt da xuất hiện những đường kẻ màu đen giống như mạng nhện lan nhanh ra toàn thân.

Bên kia Đinh Ngọc Vũ Điệp cũng gặp tình trạng tương tự.

Hai người bọn họ biểu cảm đau đớn ngã ra đất, không ngừng lăn lộn, kêu gào. "Sao vậy, hai người bị làm sao thế?" "Dị ứng, chúng tôi bị dị ứng!" Dịch Táp vừa nói vừa lấy từ trong ba lô ra một ống tiêm, bóc vỏ bảo vệ rồi tự tiêm vào người.

Đinh Ngọc Vũ Điệp cũng làm tương tự, đợi hai người tiêm thuốc xong, những đường kẻ đen trên người mới từ từ mờ đi. "Có một chuyện tôi vẫn chưa từng nói, Thủy Tiêu chúng tôi dị ứng với tất cả hải sản, thủy sản, vừa rồi vỏ sò nổ tung có mảnh vỡ găm vào thịt nên mới bị dị ứng." Dịch Táp vừa hồi phục liền giải thích sự việc vừa rồi. "Ra là vậy, thế chẳng phải các cô mất đi rất nhiều niềm vui sao?" Ăn uống mà trừ bỏ thủy hải sản thì cơ bản chỉ còn ăn được đồ trên cạn.

"Khoan đã, cô nói tất cả Thủy Tiêu đều dị ứng với tôm cá, vậy trước khi trở thành Thủy Tiêu các cô có bị dị ứng không?" Trương Hạo đột nhiên phản ứng lại, Thủy Tiêu biến dị khả năng cao là do bị ý thức của Thần chiếm cứ thân xác gây ra.

Nếu trở thành Thủy Tiêu xong mới bị dị ứng với thủy hải sản, vậy thì bắt đầu từ phương diện này rất có thể sẽ tìm ra cách đối phó Thần. "Trở thành Thủy Tiêu xong mới thay đổi, đời Thủy Tiêu nào cũng vậy, hơn nữa Thủy Tiêu ngày xưa không chỉ cơ thể thay đổi, dị ứng với tôm cá, mà tính cách còn đại biến, trở thành một người hoàn toàn khác." Quả nhiên giống như mình nghĩ.

Tuy không biết tại sao người bị ý thức của Thần chiếm xác lại dị ứng với mấy thứ này, nhưng Trương Hạo đoán, ít nhất tôm cá chắc chắn không phải thứ Thần thích. "Bàn Tử, lát nữa tôi phá vách động, anh tranh thủ nhặt một ít Nhân Thủ Bối, biết đâu có lúc dùng tới." "Rõ rồi." Bàn Tử đáp một tiếng rồi tháo ba lô, vứt bớt mấy thứ vô thưởng vô phạt sang một bên, cầm được trên tay thì cầm, mặc được lên người thì mặc.

Đợi hắn chuẩn bị xong, Trương Hạo đấm một quyền vào vách động.

Khoảnh khắc vách động vỡ ra, mấy chục con Nhân Thủ Bối từ bên trong bắn ra.

Bàn Tử mở rộng miệng ba lô hứng lấy đám Nhân Thủ Bối.

Đợi đến khi lỗ hổng tự động phục hồi, ba lô đã đầy ắp Nhân Thủ Bối.

Hắn vội vàng kéo khóa ba lô lại: "Người anh em Trương Hạo, đầy một ba lô rồi, chắc là đủ dùng." "Ừ, đi thôi." Thu thập đủ Nhân Thủ Bối, mấy người bắt đầu thám hiểm hang động bên ngoài.

Trương Hạo vừa đi vừa dùng định vị sóng âm thăm dò tình hình phía xa.

Cậu phát hiện hang động này còn lớn hơn mắt thấy rất nhiều.

Tuy cùng là Tức Nhưỡng, nhưng chút Tức Nhưỡng trong mộ Cao Miên vương hoàn toàn không so được với nơi này.

Quy mô ở đây lớn hơn mộ Cao Miên vương nhiều, ít nhất phải gấp mấy chục lần. "Mau nhìn kìa, phía trước là cái gì!" Thiên Chân giơ đèn pin chiếu về phía trước kinh hô một tiếng.

Trương Hạo nhìn theo hướng cậu chỉ, chỉ thấy phía trước xuất hiện một cái bóng đen khổng lồ, sừng sững như một ngọn núi chắn ngang trong hang động.

Chỉ có điều do cách quá xa, căn bản không nhìn rõ đó là cái gì. "Đi, chúng ta qua đó xem sao." Phạm vi định vị sóng âm khoảng bốn năm trăm mét, mãi đến giờ sóng âm vẫn chưa phát hiện ra bóng đen kia.

Tức là bóng đen cách bọn họ ít nhất phải hơn năm trăm mét.

Sự thật cũng đúng là như vậy, nhóm Trương Hạo đi về phía bóng đen hơn nửa tiếng đồng hồ mới đến được trước mặt nó. "Lại là Thuyền Trủng!" Dịch Táp nhìn rõ cảnh tượng trước mắt kinh hô một tiếng, giải thích: "Thuyền Trủng chính là phần mộ của những con thuyền." Cách ví von "phần mộ của những con thuyền" này rất xác đáng, số lượng thuyền trước mắt nhiều đến mức chất chồng lên nhau thành một ngọn núi lớn.

Thuyền trong Thuyền Trủng đủ mọi kiểu dáng, có cổ đại cũng có cận đại.

Trong số những con thuyền này có tàu vận tải, du thuyền và cả tàu cá, danh hiệu trên thân những con tàu cận đại vẫn còn có thể nhìn thấy rõ. "Mau nhìn kìa, Mã Lệ Tiên Nô hiệu (Marie Celeste)!" "Bên kia còn

có Thần Hộ Hoàn hiệu (Kobe Maru)!" "A Ba Hoàn, bên kia là A Ba Hoàn (Awa Maru)!" ...

Nhóm Trương Hạo đứng trước Thuyền Trủng kiểm tra các con thuyền bên trong, rất nhanh phát hiện trong Thuyền Trủng này cư nhiên có những con thuyền mất tích bí ẩn lừng danh trong lịch sử. "Phát tài rồi, lần này chúng ta thực sự phát tài rồi, không ngờ những con thuyền biến mất trong lịch sử đều chạy đến đây!" "Nơi này quả thực là một bảo tàng tàu đắm!" Thiên Chân cảm thán một câu, vội vàng lấy máy ảnh ra chụp lia lịa về phía Thuyền Trủng.

Bàn Tử nhìn những con thuyền trong Thuyền Trủng mắt đã đỏ ngầu lên. "Các cậu nhìn du thuyền Mã Lệ Tiên Nô kia xem, năm xưa bọn Nhật tác chiến ở Đông Nam Á, vơ vét được không ít đồ tốt từ dân gian.

Sau này biết mình sắp bại trận, bọn chúng liền dùng du thuyền vận chuyển tiền tài, bảo vật về nước.

Nhưng Mã Lệ Tiên Nô hiệu sau khi xuất phát mười mấy ngày thì bất ngờ biến mất khỏi hải trình.

Có người nói thuyền trưởng thấy tiền nảy lòng tham, cố ý lái tàu đi và cắt đứt tín hiệu, cũng có người nói bọn họ gặp sự kiện bí ẩn đã đi sang một thời không khác.

Không ngờ lại gặp được chiếc du thuyền vốn nên biến mất ở ngay tại đây!" "Người anh em Trương Hạo, cậu biết không, tin tức truyền ra nói rằng, lúc đó Mã Lệ Tiên Nô hiệu rời khỏi Đông Nam Á, trên tàu chở mấy chục tấn vàng, mấy trăm hàng ngàn thùng kim ngân châu báu, ngoài những thứ đó còn có kim cương và một số kim loại quý khác.

Đây mới chỉ là một chiếc Mã Lệ Tiên Nô, trong Thần Hộ Hoàn hiệu và A Ba Hoàn chứa đồ cũng sẽ không ít hơn đâu." Bàn Tử càng nói càng hưng phấn, cuối cùng trực tiếp xông vào trong Thuyền

Trủng, muốn leo lên tàu Mã Lệ Tiên Nô.

Đừng nói Bàn Tử, chính Trương Hạo cũng rất kích động.

Trên những con tàu này năm xưa vận chuyển toàn là bảo vật cấp quốc bảo, trong đó xuất hiện vài món đồ mang năng lực đặc thù cũng là có khả năng. "Đi, chúng ta đi thám thính xem trên mấy con tàu đắm này có thực sự chứa nhiều bảo bối như vậy không!" Trương Hạo nói một câu rồi đuổi theo Bàn Tử, hai người cùng leo lên Mã Lệ Tiên Nô hiệu, sau đó theo cầu thang trên boong đi xuống dưới.

Chương 124

Rất nhanh bọn họ đã tìm thấy khoang chứa hàng.

Khoang thuyền bị một cánh cửa sắt dày khóa chặt. "Keng!" Bàn Tử vừa định cạy khóa thì thấy một luồng hắc quang lóe lên, trực tiếp chém vào ổ khóa, chém ổ khóa đứt làm đôi.

Bàn Tử quay đầu lại nhìn thì phát hiện Trương Kỳ Lân đang thu Hắc Kim Cổ Đao về.

Hóa ra vừa rồi là Trương Kỳ Lân ra tay, hắn cười nói: "Đa tạ Tiểu Ca, lát nữa tìm được bảo bối sẽ chia cho cậu thêm vài món." Trương Kỳ Lân lườm Bàn Tử một cái, đẩy cửa sắt bước vào khoang thuyền.

Cửa sắt vừa mở ra, Bàn Tử vội vàng chiếu đèn pin vào trong, chỉ thấy bên trong chất đống vô số thùng gỗ.

Có thùng đã mục nát, vàng bạc châu báu bên trong rơi vãi đầy đất.

Trương Hạo đi theo sau Trương Kỳ Lân vào khoang thuyền.

Vừa mới bước vào, âm thanh thông báo của Hệ thống liền vang lên liên tiếp bên tai.

Cư nhiên một lần phát hiện được năm sáu vật phẩm đặc thù. [Đinh!

Phát hiện vật phẩm đặc thù: Càn Khôn Linh.] [Đinh!

Phát hiện vật phẩm đặc thù: Long Tuyền Kiếm.] [Đinh!

Phát hiện vật phẩm đặc thù: Xương Sọ Người Kinh Thành.] [Đinh!

Phát hiện vật phẩm đặc thù: Ngũ Đế Tiền.] [Đinh!

Phát hiện vật phẩm đặc thù: Địa Linh Xích.] [Đinh!

Phát hiện vật phẩm đặc thù: Nhân Phù.] Trương Hạo vừa bước vào khoang chứa hàng của con tàu Mã Lệ Tiên Nô, âm báo của hệ thống đã vang lên liên hồi.

Một lần phát hiện được tận 6 món vật phẩm đặc thù.

Trương Hạo lần lượt tìm ra chúng rồi thu vào không gian trữ vật.

Trước đây đi thám hiểm cổ mộ, dò xét cả ngôi mộ cũng chưa chắc đã kiếm được nhiều vật phẩm đặc thù đến thế.

Phải biết rằng đây mới chỉ là một góc của con tàu, còn rất nhiều nơi chưa được lục soát.

Tuy chỉ là vật phẩm đặc thù cấp thấp, nhưng được cái số lượng nhiều.

Hơn nữa, dù không dung hợp những vật phẩm này, hắn cũng có thể dùng chúng để tiến hành "trọng tổ" (tái cấu trúc).

Cách này có thể tạo ra vật phẩm đặc thù mới, thậm chí có xác suất nhận được vật phẩm Hiếm Có (Rare) cao cấp hơn.

Trong Thuyền Trủng không chỉ nhiều vật phẩm đặc thù mà vật phẩm phổ thông còn nhiều hơn gấp bội.

Chỉ riêng trên tàu Mã Lệ Tiên Nô, đồ cổ bình thường ít nhất cũng có vài vạn món.

Trước khi hệ thống mở khóa tính năng trọng tổ, đống đồ cổ này chỉ có thể bán lấy tiền rồi mua vật phẩm đặc thù.

Nhưng giờ thì khác rồi.

Tối thiểu 10 món, tối đa 100 món vật phẩm có thể tiến hành trọng tổ một lần, kết quả sẽ ngẫu nhiên ra vật phẩm mới.

Trong quá trình trọng tổ có xác suất nhận được vật phẩm đặc thù hoặc vật phẩm Hiếm Có.

Số lượng vật phẩm dùng để trọng tổ càng nhiều, xác suất ra đồ ngon càng lớn.

Nếu dùng 100 món một lần, sẽ có 10% ra vật phẩm đặc thù, 1% ra vật phẩm Hiếm Có.

Tỷ lệ này nghe có vẻ không cao, nhưng bù lại số lượng đồ cổ trên tàu lại cực lớn.

Riêng tàu Mã Lệ Tiên Nô đã có mấy vạn món.

Mà trong Thuyền Trủng, những con tàu đắm cỡ như Mã Lệ Tiên Nô cũng phải có mười mấy chiếc.

Tính tổng cộng lại, đồ cổ phổ thông ít nhất cũng vài trăm ngàn món.

Với số lượng khổng lồ như vậy, nếu đem đi trọng tổ hết, số lượng vật phẩm đặc thù và Hiếm Có thu được sẽ vô cùng khả quan.

Chỉ có điều, làm sao mang hết đống đồ cổ trong tàu đắm đi lại khiến Trương Hạo đau đầu.

Hắn có 50.000 mét khối không gian trữ vật, nghe thì có vẻ lớn, nhưng so với quy mô của Thuyền Trủng thì chẳng thấm vào đâu.

Nhét đồ của một con tàu thôi cũng chưa chắc đã đủ.

Nguyên nhân chủ yếu là do những con tàu này đều là chiến lợi phẩm mà bọn Nhật vơ vét từ các quốc gia bị xâm lược hồi thế chiến, định vận chuyển về nước, ai ngờ giữa đường lại mất tích.

Cho nên mỗi con tàu trong Thuyền Trủng đều chứa đựng tổng tài sản của một hoặc vài quốc gia nhỏ.

Nếu mang hết đống này ra ngoài, Trương Hạo sẽ lập tức trở thành người giàu nhất hành tinh.

Tuy nhiên, Trương Hạo hiểu rõ, so với tiền tài thì thực lực mới là

quan trọng nhất, nếu không có nhiều tiền đến đâu cũng chẳng giữ nổi.

Trương Hạo nhìn đống đồ cổ vô số kể trong khoang thuyền, nhất thời không biết làm sao cho tốt.

Bỗng nhiên, hắn nảy ra một ý.

Đã không chứa hết, sao không trọng tổ ngay tại chỗ?

Đợi trọng tổ xong, số lượng đồ cổ sẽ chỉ còn lại một phần trăm so với ban đầu.

Lúc đó không gian trữ vật chắc chắn sẽ chứa đủ.

Trương Hạo trước đây chưa từng nghĩ sẽ có ngày cái kho 50.000 mét khối của mình lại không đủ dùng.

Tất nhiên, điều này cũng chứng minh số lượng bảo vật ở đây nhiều đến mức nào.

Trương Hạo đi vào góc khuất trong khoang, đặt tay lên những thùng gỗ chứa đầy đồ cổ. "Hệ thống, tiến hành trọng tổ!" [Đinh!

Nhận lệnh, bắt đầu tiến hành trọng tổ.] [Đinh!

Mời ký chủ lựa chọn số lượng vật phẩm trọng tổ.] "100!" [Đinh!

Bắt đầu trọng tổ...] Khi tiếng hệ thống vang lên, chiếc thùng gỗ mà Trương Hạo chạm vào lập tức biến mất. [Đinh!

Trọng tổ hoàn thành, kích hoạt bạo kích!

Chúc mừng ký chủ nhận được vật phẩm đặc thù: Tống Tử Quan Âm.] "Ách..." Trương Hạo không ngờ lần đầu tiên trọng tổ đã nổ bạo kích, ra ngay một món đặc thù.

Chương 125

Chỉ là sao lại ngẫu nhiên ra cái tượng "Tống Tử Quan Âm" (Quan Âm Cương Thi) thế này?

Với bản lĩnh của hắn, thứ này căn bản chẳng dùng đến.

Trương Hạo lắc đầu, tiếp tục trọng tổ. "Hệ thống, tiến hành trọng tổ!" [Đinh!

Trọng tổ hoàn thành, chúc mừng ký chủ nhận được một đồng Đao Tệ.] Lần thứ hai chỉ ra một món đồ phổ thông, nhìn thì như lỗ mất 99 món đồ cổ, nhưng thực tế không hề lỗ.

Phải biết rằng mỗi lần dung hợp đều tiêu hao một lượt dung hợp.

Vật phẩm phổ thông lại không có hiệu quả tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân, năng lực nhận được cũng rất bình thường.

Đừng nói một trăm món, cho dù là một ngàn món cũng không sánh bằng giá trị của một vật phẩm đặc thù, huống chi trọng tổ còn có khả năng ra vật phẩm Hiếm Có.

Giá trị của vật phẩm Hiếm Có càng khó đong đếm, mỗi lần dung hợp hiệu quả gấp 10 lần vật phẩm đặc thù.

Trọng tổ xong một lần, Trương Hạo lại không ngừng nghỉ tiến hành lần tiếp theo.

Theo đà trọng tổ liên tục, đồ cổ trong khoang thuyền tiêu hao nhanh chóng, mỗi lần mất đi một thùng.

Chẳng mấy chốc, khu vực Trương Hạo đứng đã trống trơn một mảng lớn. [Đinh!

Trọng tổ hoàn thành, chúc mừng ký chủ nhận được một chiếc ghế

Hồng Mộc Thái Sư.] ... [Đinh!

Trọng tổ hoàn thành, kích hoạt bạo kích!

Chúc mừng ký chủ nhận được vật phẩm đặc thù: Long Văn Kiếm.] ...

Càng trọng tổ nhiều, Trương Hạo phát hiện xác suất ra vật phẩm đặc thù càng tiệm cận mức 10%.

Nói chung cứ trọng tổ 10 lần sẽ được một món đặc thù.

Chỉ trong chưa đầy nửa giờ, hắn đã có thêm hơn mười món đặc thù.

Trương Hạo tin rằng chỉ cần kiên trì, chắc chắn sẽ ra vật phẩm Hiếm Có.

Hắn không biết chán là gì, cứ thế lặp lại quy trình. 100 lần, 200 lần, 400 lần, 800 lần... "Hệ thống, tiến hành trọng tổ!" [Đinh!

Trọng tổ hoàn thành, chúc mừng ký chủ nhận được vật phẩm Hiếm Có: Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.] "Vãi chưởng!" Đến lần thứ 1000, cuối cùng cũng kích hoạt bạo kích ra được hàng hiếm: Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Đại danh của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp thì Trương Hạo đã từng nghe qua, thậm chí vì cái tên đặc biệt này mà hắn còn từng tra cứu xem nó là thứ gì.

Đó là một loại thực vật ký sinh kỳ lạ, độc nhất vô nhị, nửa là cây cỏ nửa là máu thịt.

Nhiều năm trước nó từng xuất hiện ở cổ mộ Quan Sơn, bị chủ mộ trồng vào vách núi xung quanh lăng, lấy máu thịt để nuôi dưỡng.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp mọc bao quanh lăng mộ, hễ gặp vật sống là sẽ từ trong vách đá lao ra siết chết mọi kẻ xâm nhập.

Nó khác với thực vật thường, nó ăn thịt sống.

Hình dáng của nó giống như mạng nhện nhưng chất địa cực kỳ cứng rắn.

Nó có thể vươn dài vô hạn trong đá núi, miễn là có đủ máu thịt.

Điểm đặc biệt nhất của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp là nó tự hình thành một hệ thống phòng vệ, có ý thức tự chủ và khả năng sinh trưởng, sức phá hoại cực kỳ khủng khiếp.

Năm xưa cây Cửu Tử Kinh Lăng Giáp ở mộ Quan Sơn đã san phẳng cả một ngọn núi lớn.

Thứ thực vật vừa có năng lực đặc thù vừa mạnh mẽ như vậy, bảo sao lại là vật phẩm Hiếm Có.

Nếu dung hợp nó, không biết sẽ nhận được năng lực gì.

Nhưng dù là gì thì chắc chắn cũng rất mạnh.

Không chỉ vậy, hiệu quả của vật phẩm Hiếm Có gấp 10 lần vật phẩm đặc thù.

Dung hợp Cửu Tử Kinh Lăng Giáp xong, huyết mạch Kỳ Lân chắc cũng sắp tiến giai, Hệ thống Dung hợp Vạn vật có lẽ cũng sắp thăng cấp.

Hệ thống thăng cấp sẽ mở khóa tính năng mới, lần trước là trọng tổ, lần này không biết là gì.

Trương Hạo rất mong chờ.

Chỉ tiếc là hiện tại số lượt dung hợp bằng không, có hàng hiếm trong tay cũng không dung hợp được.

Nhưng cũng không cần vội, giờ đã vào đến Hang động trôi nổi, chỉ cần tìm được Tổ Nguyên Kim Thang rồi vào đó thám hiểm, hoàn thành xong sẽ nhận được lượt dung hợp.

Mà lần này số lượt nhận được e là không ít.

Trương Hạo đã để ý, lúc bọn họ xuống nước, Đinh Trường Thịnh - chưởng sự nhà họ Đinh - và người của lão cũng bám theo vào đây.

Sở dĩ hắn chưa ra tay là vì chưa vào bên trong Tổ Nguyên Kim Thang.

Theo quy tắc, giết một kẻ địch trong cổ mộ sẽ được một lượt dung hợp, còn ở xung quanh mộ thì phải giết mười tên mới được một lượt.

Trong tình cảnh khan hiếm lượt dung hợp thế này, chắc chắn phải dụ địch vào mộ rồi mới động thủ.

Tất nhiên, mọi chuyện đều do Trương Hạo dựa vào cảm tri nhạy bén kết hợp định vị sóng âm mà biết được, những người khác không hề hay biết.

Chỉ cần dụ Đinh Trường Thịnh cùng đám tay chân vào Tổ Nguyên Kim Thang rồi mới ra tay, cộng thêm phần thưởng khi thám hiểm xong, hắn sẽ kiếm được mười mấy lượt dung hợp.

Trước mắt, việc quan trọng nhất vẫn là trọng tổ đống đồ cổ, vàng bạc, khoáng thạch trên tàu để kiếm thêm vật phẩm đặc thù và Hiếm Có.

Hiện tại đã có thể kiếm vật phẩm Hiếm Có qua trọng tổ, Trương Hạo không còn mặn mà dùng lượt dung hợp cho vật phẩm đặc thù nữa.

Hắn tiếp tục di chuyển trong khoang, liên tục trọng tổ.

Khi đã thực hiện hơn một ngàn lần, trong không gian trữ vật đã có hơn một trăm linh mấy món đặc thù.

Trương Hạo đột nhiên nảy ra ý tưởng: Nếu dùng 100 món vật

phẩm đặc thù để trọng tổ thì sẽ ra cái gì?

Hắn tâm niệm vừa động, lấy ra 100 món đặc thù từ không gian hệ thống, rồi ra lệnh: "Hệ thống, tiến hành trọng tổ!" [Đinh! 100 vật phẩm đặc thù tiến hành trọng tổ, xác suất bạo kích vật phẩm đặc thù là 100%, xác suất vật phẩm Hiếm Có là 10%.] Quả nhiên, nguyên liệu nâng cấp thì tỷ lệ ra hàng hiếm cũng tăng theo.

Nếu theo xác suất 10%, cứ 10 lần dùng toàn vật phẩm đặc thù sẽ được một món Hiếm Có.

Nhưng 10 lần như vậy sẽ tiêu tốn 1000 món đặc thù.

Chương 126

Nếu dùng vật phẩm phổ thông, 1000 món phổ thông ra 1 món đặc thù.

Tức là muốn có 1 món đặc thù để làm nguyên liệu thì cần 1000 món thường.

Để có 1 món Hiếm Có theo cách này, lý thuyết là cần 1.000.000 món phổ thông.

Trương Hạo giật mình với con số này, không ngờ lý thuyết để ra một món Hiếm Có từ đồ thường lại khó khăn đến thế.

Đủ thấy vật phẩm Hiếm Có trân quý nhường nào.

Lúc nãy hắn trọng tổ ra Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đúng là may mắn tột độ. [Đinh!

Sử dụng toàn bộ vật phẩm đặc thù để trọng tổ có 1‰ (một phần nghìn) xác suất nhận được **Vật phẩm Hãn Kiến** (Hàng Cực Phẩm/Legendary).

Tuy nhiên, cần Hệ thống Dung hợp Vạn vật đạt cấp 10 mới mở khóa vật phẩm Hãn Kiến.

Hiện tại trọng tổ tối đa chỉ nhận được vật phẩm Hiếm Có.

Xin hỏi có tiếp tục không?] Trương Hạo sững sờ, rồi lập tức phản ứng lại.

Hóa ra đúng như hắn dự đoán, trên cấp Hiếm Có còn có thứ trân quý hơn, hệ thống gọi là vật phẩm Hãn Kiến.

Nhưng phải đợi hệ thống lên cấp 10 mới mở khóa.

Dùng toàn đồ đặc thù vốn có cơ hội ra đồ Hãn Kiến, nhưng vì

chưa mở khóa nên giờ cùng lắm chỉ ra đồ Hiếm Có.

Nếu giờ dùng hết đồ đặc thù để trọng tổ thì lỗ to.

Dù xác suất ra đồ Hãn Kiến chỉ là một phần nghìn, nhưng ít ra cũng có khả năng.

Giờ hệ thống chưa đủ cấp, trọng tổ là hoàn toàn mất cơ hội.

Trương Hạo không do dự, chọn hủy bỏ trọng tổ ngay.

Hắn thu lại toàn bộ vật phẩm đặc thù vào không gian, rồi quay sang dùng đồ phổ thông để tiếp tục cày.

Mỗi lần tiêu hao 100 món chỉ mất vài giây.

Một phút làm được mấy lần, đồ đạc trong khoang vơi đi cực nhanh.

Chẳng bao lâu sau, đồ trong khoang đã vơi đi quá nửa.

Lúc này Trương Hạo mới giật mình tỉnh ngộ, chuyện hắn trọng tổ mà bị người khác nhìn thấy thì rắc rối to.

Động tĩnh lớn thế này, lẽ ra Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp và cả Tiểu Ca phải phát hiện ra từ sớm mới đúng.

Sao lâu vậy rồi mà họ không có phản ứng gì?

Chẳng lẽ xảy ra chuyện?

Chắc không đến mức đó chứ, có Trương Kỳ Lân ở đó thì ai có thể uy hiếp họ?

Đột nhiên, Trương Kỳ Lân xuất hiện trước mặt Trương Hạo.

Nhìn thấy một khoảng lớn trống trơn quanh Trương Hạo, Tiểu Ca thoáng kinh ngạc.

Trương Hạo thấy vậy vội lảng sang chuyện khác: "Tiểu Ca, sao có mình anh thế?

Bọn họ đâu, đi đâu cả rồi?" Trương Kỳ Lân lắc đầu: "Vừa rồi tôi vào một mật thất, lúc ra thì không thấy họ đâu nữa." Trương Hạo thầm kêu không ổn, nếu Trương Kỳ Lân không ở đó thì đám Thiên Chân nói không chừng gặp nguy hiểm thật. ...

Trên boong tàu Mã Lệ Tiên Nô.

Đám Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp bốn người bị thủ hạ của Đinh Trường Thịnh trói gô lại, vứt trên sàn.

Đinh Ngọc Vũ Điệp chửi bới: "Lão già chết tiệt, ông tốt nhất mau thả cậu ấy ra.

Cậu ấy là Tiểu Tam Gia của nhà họ Ngô đấy, Ngô gia không phải thứ ông dây vào được đâu!" "Ha ha, Ngô gia đúng là tao không dây vào nổi, nhưng nếu tao giết nó ở đây, ai mà biết được chứ?" "Tiểu Ca, bọn Thiên Chân có thể gặp nguy hiểm, chúng ta mau đi tìm họ!" Trương Hạo nói.

Trương Kỳ Lân gật đầu, lao vụt ra khỏi khoang thuyền.

Nhân lúc không còn ai, Trương Hạo tâm niệm vừa động, thu toàn bộ đồ cổ, vàng bạc, khoáng thạch còn lại trong khoang vào không gian trữ vật, rồi đuổi theo sau. "Họ đang ở trên boong!" Trương Hạo vừa ra khỏi khoang đã nghe tiếng Tiểu Ca gọi, hắn liền nhảy vọt lên boong tàu Mã Lệ Tiên Nô.

Tại đây, hắn nhìn thấy mấy người mất tích.

Ngoài bốn người bị trói, trên boong còn có một lão già tóc bạc, chừng sáu bảy mươi tuổi.

Tuy mặt cười nhưng ánh mắt lão khiến người ta rất khó chịu, cứ như bị rắn độc nhìn chằm chằm.

Kẻ này chính là Đinh Trường Thịnh - chưởng sự nhà họ Đinh bên sông Hoàng Hà.

Lão mang theo tổng cộng mười hai tên thủ hạ, bao vây đám Thiên Chân ở giữa.

Trương Hạo nhìn đám người này mà mắt sáng rực.

Một khi vào trong cổ mộ, đám này chính là những "lượt dung hợp" di động.

Một người một lượt, Đinh Trường Thịnh cộng thêm thủ hạ là mười ba lượt.

Lúc này tuyệt đối không được giết, nếu không sẽ phí phạm. "Tiểu Cữu!" "Trương Hạo!" "Lão đại!" ...

Đám Hạo Thiên Chân thấy Trương Hạo xuất hiện thì mừng rỡ. "Lão già kia, lão đại của tao đến rồi, muốn chết thoải mái chút thì tốt nhất sớm thả bọn tao ra!" "Lão già chết tiệt, anh bạn Trương Hạo không phải người ông chọc được đâu, Bàn gia khuyên ông nên biết điều." "Đinh chưởng sự, Trương Hạo tuyệt đối là người lợi hại nhất tôi từng gặp, ông tốt nhất nên nghe lời cậu ấy, bảo làm gì thì làm nấy!" Đinh Trường Thịnh đánh giá Trương Hạo từ đầu đến chân, thấy chỉ là một thằng nhóc mười mấy tuổi, cơ bắp tuy có nhưng không thô tráng, chẳng có vẻ gì là lợi hại.

Hơn nữa nếu giỏi thế thật thì sao lão chưa từng nghe danh?

Lão nghĩ chắc chắn Đinh Ngọc Vũ Điệp hùa với người ngoài dọa mình.

Cho dù Trương Hạo có giỏi thật, mười hai thủ hạ tinh anh của lão cũng đâu phải dạng vừa, ra ngoài toàn là cao thủ một chấp mười.

Chưa kể lão còn có súng, mày có giỏi mấy thì ăn một viên đạn cũng chết.

Đinh Trường Thịnh mỉm cười, rút súng từ thắt lưng chĩa vào Trương Hạo: "Thế à?

Tao muốn biết nó giỏi đến đâu, có giỏi hơn khẩu súng trong tay tao không?" Đinh Ngọc Vũ Điệp thấy vậy lắc đầu: "Đúng là lời hay khó khuyên con ma muốn chết!" "Đã muốn chết thì mọi người cũng đừng cản." Đám Thiên Chân, Bàn Tử nghe Đinh Trường Thịnh cảnh cáo mà chẳng hề lo lắng.

Họ tin tưởng tuyệt đối vào thực lực của Trương Hạo.

Một khẩu súng lục thì là cái thá gì.

Chương 127

Trong tay Trương Hạo, một chiếc lá cây cũng mạnh hơn đạn.

Hồi tìm mộ Cao Miên Vương, trong rừng mưa nhiệt đới, Trương Hạo từng tùy tiện nhặt một con đỉa ném chết tươi một gã họ Đinh. "Hừ, tao khuyên mày đừng kính rượu không uống lại uống rượu phạt.

Tao biết Tổ Bài của Khương gia đang ở trên người mày, giao Tổ Bài ra tao có thể tha cho mày một mạng!" "Thế à?

Tôi lại đang muốn xem là ông tha mạng cho tôi hay ông phải quỳ xuống cầu xin tôi tha mạng đấy." Trương Hạo cũng chẳng thèm nói nhảm, lao thẳng tới bóp cổ Đinh Trường Thịnh. "Cái... cái gì?" "Sao lại có người nhanh như thế?" Đinh Trường Thịnh đến lúc bị tay Trương Hạo siết chặt cổ mới phản ứng lại.

Lúc này muốn nổ súng cũng không kịp nữa.

Khẩu súng đã nằm gọn trong tay Trương Hạo từ lúc nào.

Đám thủ hạ giờ mới hoàn hồn, lao lên định giải cứu chủ nhân.

Đúng lúc này, một bóng đen vụt tới, chắn trước mặt đám người đó.

Tiểu Ca rút Hắc Kim Cổ Đao định giải quyết bọn chúng. "Khoan giết vội!" Trương Hạo vội vàng ngăn cản.

Nếu Trương Kỳ Lân giết sạch đám này bây giờ thì hắn mất oan mười mấy lượt dung hợp.

Đã đến cửa cổ mộ rồi, giết lúc này được chẳng bù mất, chi bằng để chúng sống thêm chút nữa, mang vào mộ rồi hẵng giết.

Trương Kỳ Lân tuy không hiểu ý Trương Hạo, nhưng khi ra đòn

đã nương tay, chỉ đánh ngã chứ không lấy mạng. "Lão đại, sao phải giữ mạng cho chúng?

Tuy cùng là người họ Đinh nhưng tôi với chúng không cùng đường, chết thì cho chết luôn đi!" Đinh Ngọc Vũ Điệp tưởng Trương Hạo nể mặt cô ta nên mới bảo Tiểu Ca nương tay. "Yên tâm, tôi tự có tính toán!" Đinh Ngọc Vũ Điệp thấy vậy cũng không tiện nói thêm.

Ngược lại, Đinh Trường Thịnh đang bị bóp cổ thì lại đắc ý ra mặt. "Coi như mày biết điều, biết Đinh gia Hoàng Hà là thế lực mày không chọc nổi.

Tao khuyên mày thả tao ra ngay, tao có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra!" "A..." Trương Hạo không nhịn được cười khẩy.

Không biết cái đầu Đinh Trường Thịnh chứa gì mà lại nghĩ thế, đúng là không hiểu sao loại người này lại làm được chưởng sự Đinh gia.

Nhưng hiện tại giữ lão còn có dụng, cứ cho lão sống thêm tí nữa.

Trương Hạo lười đôi co, đợi Tiểu Ca cởi trói cho nhóm Thiên Chân xong liền gọi Bàn Tử qua áp giải Đinh Trường Thịnh.

Còn đám thủ hạ kia đã bị Tiểu Ca dạy dỗ cho ngoan ngoãn, không còn chút tỳ khí nào. "Mọi người nghỉ ngơi ở đây một lát, tôi sang mấy con tàu đắm khác xem sao." Trương Hạo dặn dò một câu rồi nhảy từ con tàu này sang con tàu khác.

Tàu Mã Lệ Tiên Nô đã nhiều đồ thế, mấy con tàu danh tiếng lớn hơn trong Thuyền Trủng chắc chắn còn nhiều hơn.

Hắn đã nhét đầy đồ từ Mã Lệ Tiên Nô vào không gian trữ vật, giờ muốn lấy thêm từ các tàu khác thì không còn chỗ.

Cho nên Trương Hạo quyết định đi trọng tổ trước, biến hết đống đó thành vật phẩm đặc thù rồi mới thu vào.

Không có ai đi theo, hắn hành động càng tiện, tốc độ cực nhanh.

Một hai giây một lần, chẳng mấy chốc sẽ xong hết.

Trương Hạo lên tàu Thần Hộ Hoàn đầu tiên, lượng hàng hóa trong khoang chắc chắn còn nhiều hơn.

Vừa vào trong, hắn điên cuồng trọng tổ.

Theo đà vật phẩm biến mất, số lượng vật phẩm đặc thù trong túi hắn ngày càng tăng. 100, 200, 400 món...

Xong một tàu, hắn lại đổi sang tàu khác.

Không gian trữ vật dần dần bị lấp đầy bởi vật phẩm đặc thù. ...

Ba tiếng sau. "Phù..." Trương Hạo thở hắt ra.

Ba tiếng liên tục thực hiện mấy ngàn lần trọng tổ, trong không gian trữ vật của hắn giờ đã có hơn một ngàn vật phẩm đặc thù.

Đồ đạc trong các con tàu đắm cũng đã được dọn dẹp gần hết.

Hắn thu nốt số đồ phổ thông còn lại rồi quay về boong tàu. "Tiểu Cữu, cậu đi đâu mà lâu thế?" "Xử lý chút việc riêng." Mọi người nghe Trương Hạo nói vậy liền hiểu ý không hỏi thêm. "Được rồi, giờ lão đại đã về, chúng ta tiếp tục tìm Tổ Nguyên Kim Thang thôi." "Thế bọn này tính sao?" Dịch Táp chỉ vào Đinh Trường Thịnh và đám thủ hạ. "Mang theo cả lũ, lát nữa có khi dùng tới." "Ừ." Thế là Bàn Tử áp giải Đinh Trường Thịnh đi cùng đội ngũ.

Trương Kỳ Lân thì canh chừng đám thủ hạ, bọn chúng đi tập tễnh theo sau, cả đoàn rời khỏi tàu Mã Lệ Tiên Nô.

Bàn Tử liếc vào khoang thuyền, thấy bên trong trống trơn, mọi bảo vật đã không cánh mà bay.

Gã không tin vào mắt mình: "Chẳng lẽ bị ảo giác?" "Nhìn kìa, cái gì thế kia!" Bỗng nhiên Hạo Thiên Chân chỉ tay về phía trước, cắt

ngang dòng suy nghĩ của gã.

Mọi người nhìn theo hướng Hạo Thiên Chân chỉ, thấy trên mặt đất xuất hiện rất nhiều xúc tu cao chừng hai ba mươi phân.

Những xúc tu này tụ tập từng cụm mười mấy cái, đang nâng những xác chết vận chuyển về một hướng nào đó. "Quần áo trên mấy cái xác này chưa bị mục nát, chắc mới chết không lâu!" "Đúng thế, các cậu nhìn xem thi thể đều đã trương phềnh, chắc là chết đuối." "Nhìn kìa, còn có cả người da đen và da trắng, nhìn trang phục chắc là thủy thủ đoàn, theo lý thì họ không thể xuất hiện ở Tam Giang Nguyên được." ...

Đám xúc tu vận chuyển xác chết từ khắp nơi tới, có những cái xác rõ ràng là trôi dạt từ biển xa đến.

Điều này rất đáng ngờ, Tam Giang Nguyên cách biển cả ngàn cây số, sao xác lại trôi tới đây được?

Không chỉ xác người, mà cả những con tàu trong Thuyền Trủng cũng vậy.

Mã Lệ Tiên Nô hay Thần Hộ Hoàn đều mất tích bí ẩn ngoài đại dương, cuối cùng lại nằm trong Hang động trôi nổi này.

Chẳng lẽ giữa nơi mất tích và hang động này có cổng không gian thông nhau?

Trương Hạo lắc đầu, nếu thật vậy thì quá sức tưởng tượng.

Chương 128

Nhưng ngoài giả thuyết cổng không gian, hắn thực sự không tìm ra lý do nào hợp lý hơn. "Đi, chúng ta xem bọn chúng vận chuyển xác chết đi đâu." Trương Hạo nói rồi bám theo hướng di chuyển của đám xúc tu.

Đi được mười mấy phút, đám xúc tu đưa xác chết đến một góc hang động.

Mỗi khi xúc tu đến gần, vách động tự động mở ra một cái lỗ để nhét xác vào.

Xác vừa vào trong, vách động lập tức liền lại như cũ. "Vừa nãy các cậu thấy không!" Bàn Tử chỉ vào chỗ cái xác vừa biến mất, "Lúc vách động mở ra, tôi tranh thủ nhìn vào trong, thấy bên trong giống hệt mộ Cao Miên Vương mà chúng ta từng đến." "Ừ, đúng là vậy." Lúc vách động mở, Trương Hạo đã phát ra một luồng sóng âm vào trong.

Kết cấu bên kia vách đá hiện lên trong đầu hắn.

Toàn bộ Hang động trôi nổi này là tập hợp của vô số hang lớn nhỏ kết dính với nhau.

Bên kia vách là một hang động còn lớn hơn chỗ họ đang đứng.

Hang động có cấu trúc rìa cao giữa thấp.

Từ rìa vào đến tâm là một mặt nghiêng, tạo thành từng bậc thang như ruộng bậc thang hình phễu.

Mỗi tầng bậc thang đều đứng chật cứng xác chết.

Những cái xác này tuy bị phủ một lớp sương trắng nhưng vẫn nhìn rõ quần áo.

Cổ kim đều có, có cái từ ngàn năm trước, có cái mới chết vài tháng, thậm chí vài ngày.

Bố cục và vật phẩm bên trong y hệt mộ Cao Miên Vương, chỉ là quy mô lớn hơn. "Bên trong chắc là huyệt Tổ Nguyên Kim Thang." Trương Hạo nói xong liền vung quyền đấm mạnh vào vách động. "Rầm!" Một tiếng nổ lớn, vách động bị hắn đấm thủng một lỗ lớn đủ cho hai ba người đi lọt. "Mau vào đi, mang theo cả bọn chúng!" Đinh Trường Thịnh nhìn thấy Trương Hạo một quyền đấm xuyên Tức Nhưỡng (Đất Sống), tạo ra cái lỗ lớn như vậy thì toát mồ hôi lạnh.

Tức Nhưỡng có thể sinh trưởng vô hạn, tự phục hồi, lại cực kỳ cứng, thuốc nổ loại nhỏ còn không phá nổi.

Vậy mà Trương Hạo đấm một phát thủng luôn, sức mạnh này quá nghịch thiên rồi!

Đến lúc này lão mới hiểu tại sao Trương Hạo luôn bình tĩnh, dù bị lão uy hiếp cũng chẳng hề dao động.

Đó là sự tự tin của kẻ mạnh!

Giờ hối hận thì đã muộn, lão đã đắc tội chết với Trương Hạo.

Đinh Trường Thịnh không hiểu sao Trương Hạo không giết lão ngay mà lại lôi lão vào Tổ Nguyên Kim Thang.

Nhưng càng như thế lão càng sợ, sợ Trương Hạo sẽ dùng thủ đoạn khiến lão sống không bằng chết.

Trương Hạo nhìn cái lỗ đang dần thu nhỏ lại, tỏ vẻ hài lòng.

Lần trước gặp Tức Nhưỡng ở mộ Cao Miên Vương, hắn đấm một quyền không phá nổi, phải đấm liên tục mới được.

Mà lỗ thủng khi đó rất nhỏ, phục hồi cực nhanh, người không chui qua kịp.

Mới chưa đầy một tháng, thực lực hắn đã tăng gấp bội.

Đợi mọi người vào hết, Trương Hạo cũng bước vào.

Hắn vừa qua khỏi, lỗ hổng trên vách động liền khép kín, trở lại nguyên trạng.

Vào bên trong, tình hình càng rõ ràng hơn.

Đúng là y hệt hang động ở mộ Cao Miên Vương.

Đinh Trường Thịnh bị Bàn Tử giải vào, nhìn thấy tảng đá lớn phẳng lì ở trung tâm đáy hang thì như phát điên. "Tổ Nguyên Kim Thang!

Đây đúng là Tổ Nguyên Kim Thang rồi!" "Sao ông chắc chắn đây là Tổ Nguyên Kim Thang?" Trương Hạo hỏi. "Nhìn thấy đài đá ở giữa không?

Đó chính là Âm Dương Luân Hồi Chung!" Trương Hạo nhìn về phía đài đá giữa hang, lúc này mới để ý trên đó có ba cái lỗ, chắc là tương ứng với ba tấm Tổ Bài.

Cái gọi là Âm Dương Luân Hồi Chung kia chắc là một cơ quan, chỉ cần cắm ba tấm Tổ Bài vào là kích hoạt.

Sau khi xác định hang động này chính là Tổ Nguyên Kim Thang, Trương Hạo cười khẩy: "Đã đến đúng nơi rồi, vậy thì các ngươi có thể chết được rồi!" Dứt lời, Trương Hạo đã ra tay.

Mỗi quyền một mạng, Đinh Trường Thịnh còn chưa kịp phản ứng thì mười hai tên thủ hạ của lão đã thành vong hồn dưới nắm đấm. "Bịch!" Trương Hạo xoay người định xử nốt Đinh Trường Thịnh, kết quả lão quỳ sụp xuống đất. "Đừng giết tôi!

Tôi sẽ nói cho cậu biết bí mật về Âm Dương Luân Hồi Chung!" "Nói!" Trương Hạo liếc nhìn, cảnh cáo lão đừng giở trò.

Đinh Trường Thịnh bị nhìn chằm chằm, sống lưng lạnh toát: "Không dám, tôi không dám giấu diếm.

Thực ra trong Âm Dương Luân Hồi Chung có bí mật về sự biến dị của Thủy Tiêu.

Chỉ cần mở nó ra sẽ biết tại sao người của ba họ Thủy Tiêu lại biến thành quái vật.

Tôi đã điều tra mấy chục năm, cũng tìm được chút manh mối." "Trong Âm Dương Luân Hồi Chung phong ấn Thủy Tinh (Tinh thể nước/Tinh hoa thủy quái), đó là mấu chốt khiến người thường biến thành Thủy Tiêu.

Tương tự, những Thủy Tiêu biến dị không hoàn toàn như Dịch Táp, nếu nuốt Thủy Tinh sẽ chuyển hóa triệt để.

Mà Thủy Tiêu hoàn mỹ sẽ không có tác dụng phụ, tuổi thọ cũng không bị ảnh hưởng!" "Ngoài cái đó ra còn gì nữa không?" Đinh Trường Thịnh lắc đầu.

Trương Hạo cười nhạt: "Đã hết giá trị thì ông xuống bầu bạn với đám thủ hạ đi." Nói xong không đợi Đinh Trường Thịnh phản ứng, hắn đã kết liễu lão.

Đám Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, thậm chí cả Trương Kỳ Lân đều ngơ ngác nhìn Trương Hạo, không hiểu sao hắn làm vậy.

Lúc nãy trên boong tàu thì ngăn Tiểu Ca giết người, giờ vào đây lại giết sạch.

Trương Hạo tất nhiên sẽ không giải thích là hắn làm vậy để kiếm thêm lượt dung hợp.

Khi mọi người chưa kịp hỏi, hắn đã đánh trống lảng: "Thi thể trong mộ này khác mộ Cao Miên Vương.

Ở đó toàn là Nhân Bì Dũng (bù nhìn da người), còn ở đây là xác chết thực sự." "Đúng thế, mà số lượng còn nhiều hơn gấp bội.

Cậu bảo chỗ này bố cục giống mộ Cao Miên Vương, có khi nào cũng là tế đàn, dùng đống xác này triệu hồi thứ gì đó không?" "Cái gì cũng có thể xảy ra.

Mà cái Thủy Tinh lão già kia nói là gì, Dịch Táp cô có biết không?" Dịch Táp lắc đầu: "Tôi cũng không biết Thủy Tinh là gì, nhưng Đinh Trường Thịnh bảo chỉ cần cắm ba tấm Tổ Bài vào Âm Dương Luân Hồi Chung là triệu hồi được nó, chúng ta thử xem sao." "Ừ." Trương Hạo đáp rồi đi theo bậc thang xuống dưới, định dùng Âm Dương Luân Hồi Chung triệu hồi Thủy Tinh xem nó là thứ quỷ quái gì.

Hắn vừa đi được hai bước thì nghe tiếng thét kinh hoàng phía sau.

Chương 129

"Chị!

Sao chị lại ở đây!" Trương Hạo quay lại, thấy Dịch Táp đột nhiên phát điên lao vào giữa đám thi thể phủ sương trắng, miệng vừa gọi chị vừa đuổi theo.

Dịch Táp có một người chị gái, nhưng mười mấy năm trước, khi ba họ Khương - Đinh - Dịch mở Tổ Nguyên Kim Thang đã xảy ra sự cố, hầu hết người tham gia đều chết.

Chị cô ấy cũng chết trong lần đó.

Chính vì chị gái - Thủy Tiêu đời trước - chết nên Dịch Táp mới biến thành Thủy Tiêu.

Chỉ là quá trình chuyển đổi xảy ra lỗi, biến dị không hoàn hảo, mới mười mấy năm mà thi xú trên người đã nồng nặc, sắp chết đến nơi.

Chứ Thủy Tiêu hoàn mỹ như Đinh Ngọc Vũ Điệp phải tầm ba mươi năm cơ thể mới bắt đầu có mùi.

Một người đã chết sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây?

Chắc chắn có uẩn khúc.

Không kịp nghĩ nhiều, Trương Hạo đuổi theo hướng Dịch Táp.

Tốc độ Trương Hạo rất nhanh, thoáng chốc đã bắt kịp.

Hắn thấy cách đó không xa có một bóng người đang chạy.

Người đó mặc đồ lặn màu đen, tóc dài xõa vai, ướt sũng, nước rỏ tong tong.

Bỗng nhiên người phụ nữ đó dừng lại, quay người đối diện với

Dịch Táp và Trương Hạo.

Đó là một khuôn mặt trắng bệch, không chút huyết sắc.

Đôi mắt đen kịt, toàn lòng đen không thấy chút lòng trắng nào.

Thoạt nhìn khiến người ta nổi da gà. "Chị, tai nạn mười mấy năm trước rốt cuộc là thế nào, sao chị lại ra nông nỗi này?" "Bọn chúng quay lại rồi, em đừng điều tra nữa, nếu không cũng sẽ biến thành như chị!" "Bọn chúng là ai?

Chị bị làm sao?" "Bọn chúng quay lại...

Bọn chúng quay lại...

Xong rồi, tiêu tùng hết rồi..." Chị gái Dịch Táp cứ lặp đi lặp lại câu đó, mặc cho Dịch Táp hỏi gì cũng không phản ứng khác.

Cũng không biết người trước mặt rốt cuộc là chị Dịch Táp hay là ai đó đang chiếm giữ thân xác. "Táp Táp, cô chắc đó là chị cô - Dịch Tiêu chứ?

Chị ấy thương cô nhất, sẽ không bao giờ lờ cô đi như vậy!" Lúc này, đám Đinh Ngọc Vũ Điệp, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Tiểu Ca cũng đuổi tới nơi, bắt đầu khuyên can.

Đột nhiên, thần sắc Dịch Tiêu thay đổi, mắt lóe hung quang, vươn tay bóp cổ Dịch Táp. "Không nghe lời thì chết đi!

Mày, và cả bọn mày, tất cả đi chết đi!" "Dịch Táp cẩn thận!" Ngay khi Dịch Tiêu ra tay, Trương Hạo đã kịp kéo Dịch Táp lùi lại tránh thoát.

Một kích không trúng, Dịch Tiêu quả quyết bỏ cuộc, quay đầu lao vào đám xác chết.

Cô ta vừa chạy vừa chạm vào những cái xác phủ băng sương.

Những cái xác bị chạm vào lập tức tan băng, mở mắt sống lại.

Trong nháy mắt, số xác sống lại đã hơn trăm con. "Gào..." Đám xác chết gầm lên, lao về phía nhóm Trương Hạo. "Ngăn cản cô ta, nếu không chỉ riêng đối phó đống xác này chúng ta cũng mệt chết!" Trương Hạo nhắc nhở rồi đuổi theo, để lại đám Thiên Chân lo liệu lũ xác sống.

Có Trương Kỳ Lân ở đó, hắn tin họ sẽ an toàn.

Hắn vừa đuổi kịp, Dịch Tiêu lại đột ngột dừng lại.

Cô ta đối diện Trương Hạo, toàn thân run rẩy, biểu cảm thay đổi liên tục, lúc thì hung thần ác sát, lúc lại anh tư sảng khoái.

Dịch Tiêu lúc này như thể có hai luồng ý thức đang tranh giành quyền kiểm soát cơ thể. "Trương Hạo, đó là chị tôi, có thể đừng giết chị ấy không?" Dịch Táp đuổi tới, thấy chị mình đau đớn thì cầu xin. "Nếu không giết, cô ta sẽ làm sống lại toàn bộ xác chết ở đây, lúc đó rắc rối to.

Nếu cô có cách giải quyết tốt hơn, tôi có thể tha cho cô ta!" Dịch Táp sững sờ, quay đầu nhìn đám bạn đang khổ chiến.

Mới hơn trăm con mà đã vất vả thế, nếu để Dịch Tiêu hồi sinh cả hang động thì tất cả đều chết chắc.

Khi Dịch Táp đang giằng xé nội tâm, Dịch Tiêu đột nhiên lên tiếng.

Lúc này trong mắt cô ta xuất hiện một tia tròng trắng.

Ý thức của Dịch Tiêu dường như tạm thời chiếm được quyền chủ động, khó khăn thốt ra: "Táp Táp... giết chị đi...

Chị sắp không giữ được nữa...

Không được để bọn chúng chiếm thân xác chị!" "Chị, rốt cuộc là sao?" "Thủy Tinh... nhất định phải hủy Thủy Tinh!" "A..." Dịch Tiêu hét lên thảm thiết, tia lòng trắng vừa xuất hiện đã biến mất hẳn, cả

người trở lại vẻ hung ác như ban đầu.

Dịch Táp hiểu tia ý thức cuối cùng của chị mình đã tan biến, người trước mắt không còn là chị cô nữa.

Cô rút dao găm, trước khi Dịch Tiêu kịp đi hồi sinh thêm xác chết, lao lên đâm mạnh vào ngực cô ta, rồi rút phắt ra.

Máu tươi phun xối xả.

Dịch Tiêu không hề sợ hãi cái chết, mặc cho máu tuôn, cô ta cười lớn: "Chúng ta là sứ giả của thần, không ai tiêu diệt được chúng ta!

Chúng ta đã quay lại rồi!" Cô ta lặp đi lặp lại câu "Chúng ta quay lại" cho đến khi mất máu quá nhiều, ngã xuống đất bất động.

Dịch Táp nhìn xác chị, nước mắt chực trào.

Trương Hạo an ủi: "Đó không còn là chị cô nữa đâu.

Chẳng lẽ cô muốn ý thức của kẻ khác chiếm giữ thân xác chị mình?" "Ừ, tôi nhất định sẽ tra rõ chân tướng biến dị Thủy Tiêu để báo thù cho chị!" Dịch Táp gạt nước mắt, siết chặt nắm tay.

Trương Hạo thấy bên này đã xong liền quay lại xem tình hình nhóm Thiên Chân.

Chỉ thấy bốn người họ đã bị xác sống bao vây, phải dựa lưng vào nhau chống đỡ.

Lũ xác chết này tấn công rất mạnh, tay mọc móng vuốt sắc như dao, cào trúng là toạc da chảy máu.

Chương 130

May có Tiểu Ca gánh team nên mới cầm cự được.

Nhưng đối phó đám này Tiểu Ca cũng rất vất vả, vì chúng chém mãi không chết.

Chúng đã hòa làm một với Tức Nhưỡng cấu tạo nên hang động, chỉ cần Tức Nhưỡng còn hoạt lực là chúng còn hồi sinh vô hạn.

Tình thế khẩn cấp, Trương Hạo lao tới, kích hoạt năng lực phát quang phát nhiệt.

Nhiệt độ xung quanh hắn tăng vọt trong phạm vi vài chục mét.

Tức Nhưỡng gặp nhiệt độ cao lập tức mất nước, mất đi hoạt tính.

Nhân cơ hội đó, Trương Kỳ Lân vung đao chém bay đầu lũ xác sống, lần này chúng chết hẳn.

Trương Hạo và Trương Kỳ Lân phối hợp, chỉ một lát sau hơn trăm cái xác đã bị giải quyết sạch. "Phù..." Bàn Tử ngồi phịch xuống đất thở dốc, "Lũ này quỷ dị thật, chém không chết, may có anh bạn Trương Hạo ra tay, không thì chúng ta bị chúng nó rút cạn sức mà chết!" "Tiểu Cữu lợi hại quá, chẳng có việc gì làm khó được cậu!" "Đương nhiên, không thì sao Trương Hạo xứng làm lão đại Thủy Tiêu nhà họ Đinh chứ!" ...

Đám Thiên Chân, Bàn Tử, Đinh Ngọc Vũ Điệp hết lời ca ngợi.

Một lúc sau họ mới quay sang Dịch Táp. "Táp Táp, người vừa rồi đúng là chị cô à?" Dịch Táp vừa gật vừa lắc: "Có thể nói là phải, cũng có thể nói là không.

Thân xác là của chị tôi, nhưng ý thức lại không thuộc về chị ấy!" "Thảo nào cô phải ra tay, như thế cũng tốt, chị cô được giải thoát

sớm." "Ừ." Dịch Táp tiếp lời, "Lúc ý thức lạ chiếm giữ thân xác, nó cứ lặp đi lặp lại một câu 'Bọn chúng quay lại'.

Tôi nghi bọn chúng chính là đầu sỏ gây ra biến dị Thủy Tiêu, chỉ là tôi vẫn chưa biết bọn chúng là ai, đang ở đâu." "Táp Táp, đừng nghĩ nhiều nữa.

Lão già chết tiệt kia chẳng bảo mọi chuyện đều liên quan đến Thủy Tinh sao?

Chúng ta cứ triệu hồi Thủy Tinh ra trước đã." Đinh Ngọc Vũ Điệp nói xong liền đứng dậy đi xuống phía Âm Dương Luân Hồi Chung.

Dịch Táp nhìn Trương Hạo một cái rồi cũng đi theo.

Trương Hạo cũng muốn biết nguyên nhân mọi chuyện, bèn đi cùng.

Nhóm còn lại bám sát phía sau.

Khi Trương Hạo đi xuống được một đoạn, âm báo hệ thống vang lên: [Đinh!

Phát hiện vật phẩm Hiếm Có: Âm Dương Luân Hồi Chung.] "Vãi!" Trương Hạo không ngờ Âm Dương Luân Hồi Chung lại là một vật phẩm Hiếm Có.

Dù hiện tại có thể trọng tổ ra vật phẩm Hiếm Có, nhưng xác suất chỉ là một phần nghìn.

Đừng tưởng một phần nghìn là dễ ăn, đen đủi thì trọng tổ cả ngàn lần không ra cũng là bình thường.

Giờ vớ được ngay một món Hiếm Có có sẵn, bảo sao Trương Hạo không sướng.

Vật phẩm Hiếm Có sở dĩ hiếm vì số lượng cực ít, mỗi món đều có năng lực đặc biệt.

Dung hợp xong, lợi ích cho tiến hóa huyết mạch và nâng cấp hệ thống đều gấp mười lần vật phẩm đặc thù.

Hiệu quả gấp mười, nhưng giá trị thực tế còn hơn thế nhiều, vì tiết kiệm được mười lần lượt dung hợp.

Số lượt dung hợp đang quý như vàng, đương nhiên không thể lãng phí.

Để tối ưu hiệu quả, Trương Hạo luôn cố gắng dung hợp vật phẩm cấp cao nhất có thể.

Chỉ có thế mới tăng thực lực nhanh nhất.

Trương Hạo nén kích động, rảo bước đến Âm Dương Luân Hồi Chung ở trung tâm hang động.

Đó là một bàn đá hình tròn đường kính hơn năm mét, một đường cong chữ S chia mặt bàn thành hai nửa trắng đen rõ rệt.

Giữa phần đen có chấm trắng, giữa phần trắng có chấm đen. "Đây chẳng phải là hình Thái Cực sao!" Bàn Tử hô lên. "Đúng là giống Thái Cực, có thể lúc xây dựng người ta đã tham khảo hình đó." Trương Hạo nhìn vào đường cong chữ S ở giữa bàn đá, thấy trên đó phân bố đều ba cái lỗ to bằng miệng bát.

Bên trong lỗ chứa thứ gì đó giống thủy ngân. "Quả nhiên giống lời Đinh Trường Thịnh mô tả." "Không sai, ba cái lỗ khớp với ba tấm Tổ Bài.

Cắm vào không biết sẽ xảy ra chuyện gì?" Đinh Ngọc Vũ Điệp chần chừ. "Đứng ngoài nhìn cũng chẳng ra được cái gì, chi bằng cứ làm theo lời lão già kia, dù sao cũng ra được kết quả, đúng không?" Bàn Tử nói có lý, Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp đều gật đầu.

Hai cô gái tháo Tổ Bài trên cổ xuống, nhảy lên Âm Dương Luân Hồi Chung, cắm hai tấm bài vào hai lỗ tương ứng. "Trương Hạo, đến

lượt cậu!" "Lão đại, mau lên cắm Tổ Bài vào là mở được Âm Dương Luân Hồi Chung!" Trương Hạo gật đầu, nhảy lên bàn đá, đi đến cái lỗ cuối cùng, cắm Tổ Bài vào.

Ba tấm Tổ Bài của ba họ Thủy Tiêu Khương, Đinh, Dịch đồng thời được cắm vào Âm Dương Luân Hồi Chung.

Giây tiếp theo, Âm Dương Luân Hồi Chung bắt đầu xoay chuyển, hai mặt đen trắng nhanh chóng hòa vào nhau.

Đồng thời, hai cột sáng một đen một trắng từ bàn đá phóng lên cao.

Hai cột sáng quấn lấy nhau, dung hợp, cuối cùng hình thành một đám mây hai màu đen trắng trên đỉnh hang động.

Đám mây xoay tròn với tốc độ ngày càng nhanh.

Đột nhiên, phía dưới đám mây bị xé toạc một đường.

Ngay sau đó, một xoáy nước đen trắng xuất hiện.

Một lực hút khổng lồ từ xoáy nước truyền ra, như muốn hút tất cả mọi người vào trong. "Vãi chưởng, Âm Dương Luân Hồi Chung cũng là một nghi thức tế tự!" Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Đinh Ngọc Vũ Điệp đồng thanh thốt lên.

Trước đây ở mộ Cao Miên Vương cũng y hệt thế này.

Khi đó họ qua nghi thức tế tự mở không gian triệu hồi ra một quả trứng chứa Tức Nhưỡng.

Chẳng lẽ Tức Nhưỡng cấu thành Hang động trôi nổi này cũng được triệu hồi bằng cách tương tự? "Ùng oàng..." Trương Hạo đang suy nghĩ thì tiếng sấm nổ vang bên tai, ngay sau đó có thứ gì đó đang cố chui ra từ xoáy nước.

Lực hút của xoáy nước cũng biến mất.

Trương Hạo nhìn chằm chằm vào vị trí xoáy nước, lờ mờ thấy một luồng ánh sáng xanh lam đang tiến lại gần.

Hắn không dám chớp mắt, sợ lại triệu hồi ra thứ gì khó xơi.

Dần dần, miệng xoáy nước mở rộng, thứ bên trong sắp sửa lộ diện.

Mười mấy phút trôi qua, cái xoáy nước ở cửa hang vẫn cứ co lại rồi phình ra, thứ bên trong cứ như muốn chui ra nhưng lại bị kẹt, mãi không thoát được.

Chương 131

Tất cả mọi người đều nín thở nhìn chằm chằm vào miệng hang, không dám phát ra tiếng động nào, chỉ âm thầm quan sát để đảm bảo nếu có biến cố gì xảy ra thì có thể phản ứng ngay lập tức.

Bỗng nhiên, một quả cầu nước màu trắng bạc to cỡ quả bóng rổ từ trong miệng hang chui tọt ra ngoài.

Bên trong quả cầu nước có một vật thể to bằng nắm tay, đầy gai nhọn, trông giống như một viên lam ngọc, nó lấp lánh ánh xanh, trong nháy mắt nhuộm cả hang động thành một màu xanh lam huyền ảo.

Khoảnh khắc ấy, ai nấy đều có cảm giác như mình đang ở dưới nước.

Sau khi khối nước màu bạc thoát ra, xoáy nước cũng từ từ tan biến, để lại khối nước xoay tròn giữa không trung. "Bốp!" Đột nhiên khối nước màu bạc vỡ tung, viên bảo ngọc phát sáng xanh lam bên trong lao vút về phía cửa hang như một mũi tên. "Cái gì vừa bay qua thế?" "Đó có phải là thứ mà Đinh Trường Thịnh nói là có thể khiến người ta biến dị thành Thủy Tiêu hoàn mỹ không?" "Vậy còn không mau đuổi theo!" Bàn Tử sốt ruột thúc giục Dịch Táp.

Dịch Táp lắc đầu, tay chỉ về phía cửa hang: "Muộn rồi, anh nhìn xem, viên thủy tinh kia đã chui vào người Đinh Trường Thịnh, cơ thể ông ta dường như đang biến đổi." Lúc khối nước vỡ ra, Trương Hạo ngửi thấy một mùi tử khí quen thuộc, mùi này nồng hơn trên người Dịch Táp rất nhiều.

Đây không phải mùi xác chết thông thường, mà là mùi đặc trưng chỉ tỏa ra từ những kẻ bị ý thức của Thần chiếm giữ cơ thể.

Trương Hạo đang thắc mắc tại sao lại xuất hiện mùi này thì viên

thủy tinh đã bay đi, căn bản không kịp ngăn cản.

Hắn nhận thấy sau khi viên thủy tinh chui vào người Đinh Trường Thịnh, những vết thương trên người lão ta liền lành lại nhanh chóng, làn da vốn trắng bệch không chút huyết sắc cũng dần trở nên hồng hào.

Đột nhiên, Đinh Trường Thịnh vốn đã chết, bật dậy mở trừng mắt.

Lão sờ soạng khắp người, sau khi xác nhận điều gì đó thì đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn. "Thủy Tinh Đảm!

Thủy Tinh Đảm thế mà lại chủ động chui vào cơ thể ta, làm ta sống lại!

Hiện tại ta chính là Thủy Tiêu hoàn mỹ nhất!

Tất cả các ngươi đều không phải là đối thủ của ta!

Những gì các ngươi vừa làm với ta, giờ ta sẽ trả lại gấp mười, gấp trăm lần!" Đúng lúc này, trên người lão đột nhiên bốc lên một làn hắc khí, toàn thân run rẩy dữ dội.

Làn hắc khí đó sau đó bị lão hấp thụ, khí chất của cả con người lão cũng thay đổi hẳn, ẩn ước lộ ra một cỗ tà khí. "Nhìn kìa, mắt của ông ta!" Hạo Thiên Chân chỉ vào Đinh Trường Thịnh kinh hô.

Chỉ thấy tròng mắt của Đinh Trường Thịnh đã biến thành một màu đen kịt, trong hốc mắt không còn chút lòng trắng nào.

Loại mắt này cách đây không lâu bọn họ từng thấy trên người Dịch Tiêu - chị gái của Dịch Táp, đó là biểu hiện của việc bị ý thức khác chiếm giữ cơ thể.

Nói cách khác, Đinh Trường Thịnh thực ra đã chết, kẻ trước mắt đã là một người khác. "Ta đã trở lại!" Đinh Trường Thịnh sau khi mắt

hoàn toàn hóa đen thì ngửa cổ gầm lên một tiếng dài.

Sau đó, lão bộc phát tốc độ cực nhanh lao về phía Âm Dương Luân Hồi Chung.

Lúc này lão nhanh như một tia chớp, tốc độ đó có thể sánh ngang với Trương Hạo.

Trong mắt những người khác, Đinh Trường Thịnh như đột nhiên biến mất tại chỗ.

Thực ra là do tốc độ quá nhanh, mắt thường khó mà bắt kịp.

Trương Hạo hơi kinh hãi, hắn không ngờ sau khi bị ý thức khác chiếm giữ, thực lực của Đinh Trường Thịnh lại đột phá mạnh mẽ như vậy, so với trước kia đúng là một trời một vực. "Mọi người mau tản ra!" Trương Hạo lớn tiếng nhắc nhở, hắn tưởng Đinh Trường Thịnh định tấn công bọn họ, nhưng kết quả lại ngoài dự đoán.

Đinh Trường Thịnh lao lên Âm Dương Luân Hồi Chung, thu thập lại đám chất lỏng màu trắng bạc còn sót lại sau khi khối nước vỡ tung, sau đó vung tay một cái, đám chất lỏng đó bị lão hất bay ra xa, rơi lên những cái xác của đám thuộc hạ.

Những cái xác đó trong nháy mắt hấp thụ hết chất lỏng màu bạc.

Ngay sau đó, bọn chúng cũng giống như Đinh Trường Thịnh, sống lại. "Chúng ta đã trở lại!" "Cuối cùng chúng ta cũng trở lại!" Mỗi người sống lại, câu đầu tiên nói đều là "Chúng ta đã trở lại!". "Chúng ta" trong miệng bọn họ rốt cuộc là ai?

Trương Hạo vô cùng nghi hoặc, nhưng căn cứ vào đủ loại dấu hiệu, "chúng ta" mà đám người này nhắc tới hẳn là ý thức của một nhóm người nào đó đã để lại từ rất lâu về trước.

Dù là Đinh Trường Thịnh hay đám thuộc hạ, ý thức chiếm giữ cơ thể họ rõ ràng không phải là ý thức của Thần.

Chẳng lẽ là vị Đại Tế Tư của Đế quốc Khmer năm xưa?

Trương Hạo cũng không biết tại sao trong đầu lại nảy ra suy nghĩ này, nhưng càng nghĩ hắn càng thấy có khả năng.

Năm xưa, Đại Tế Tư của Đế quốc Khmer bỏ trốn, mang theo ba tấm Dẫn Hồn Lệnh, cũng chính là bài vị tổ tiên của ba họ Thủy Tiêu.

Mà mọi thứ trong Tổ Nguyên Kim Thang huyệt này đều liên quan đến bài vị tổ tiên.

Thủy Tinh Đảm cũng là do bài vị tổ tiên khởi động Âm Dương Luân Hồi Chung triệu hồi ra.

Có lẽ tất cả mọi chuyện liên quan đến ba họ Thủy Tiêu đều là cái bẫy do Đại Tế Tư giăng ra, mục đích chính là để đạt được sự vĩnh sinh.

Trương Hạo lắc đầu, giờ không phải lúc suy nghĩ những chuyện này.

Đinh Trường Thịnh và đám thuộc hạ vừa sống lại ai nấy đều mặt mũi bất thiện, phải giải quyết bọn họ trước đã. "Mọi người đối phó với đám kia, Đinh Trường Thịnh giao cho tôi!" Tuy Đinh Trường Thịnh trước đây chỉ là một kẻ yếu ớt, nhưng sau khi Thủy Tinh Đảm chui vào người, lão đã thoát thai hoán cốt, không còn dễ đối phó nữa.

Trương Hạo lùi lại một đoạn lấy đà rồi nhảy vọt lên Âm Dương Luân Hồi Chung, nhắm thẳng Đinh Trường Thịnh tung một quyền.

Trong mắt Đinh Trường Thịnh không hề có chút sợ hãi, lão giơ tay đấm lại, đối cứng với nắm đấm của Trương Hạo. "Rầm!" Hai nắm đấm va vào nhau tạo ra một tiếng nổ lớn.

Ngay sau đó là tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên.

Đinh Trường Thịnh vẻ mặt kinh hỉ nhìn Trương Hạo: "Ngươi,

ngươi rốt cuộc là ai?

Tại sao lại sở hữu sức mạnh còn lớn hơn cả ta!" Trương Hạo rất bất ngờ, hắn toàn lực tung một quyền mà không giết được Đinh Trường Thịnh, chỉ làm nát xương cánh tay lão.

Bình thường gặp đối thủ mạnh hơn mình thì phải sợ hãi mới đúng, nhưng Đinh Trường Thịnh không những không sợ mà còn mừng rỡ ra mặt.

Ánh mắt lão nhìn Trương Hạo cứ như con quỷ đói nhìn thấy một bàn tiệc thịnh soạn.

Rất nhanh Trương Hạo đã hiểu tại sao.

Chỉ thấy cánh tay Đinh Trường Thịnh đang hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Chỉ trong vài nhịp thở, cánh tay vốn đã nát bấy của lão đã lành lặn như cũ.

Lão nhìn Trương Hạo nhe răng cười: "Sao hả, bất ngờ lắm à?

Nếu ngươi giao cơ thể ngươi cho ta, ngươi cũng sẽ sở hữu năng lực tương tự.

Chương 132

Cái xác này quá yếu, khiến thực lực của ta không phát huy ra được!" Thủy Tiêu biến dị của ba gia tộc chính là hình thành sau khi bị ý thức khác chiếm giữ cơ thể.

Khi trở thành Thủy Tiêu sẽ có được một số năng lực đặc thù.

Tình trạng của Đinh Trường Thịnh hiện tại cũng tương tự, năng lực đặc thù của lão hẳn là sức sống mãnh liệt hoặc tự chữa lành, nên mới không sợ hãi gì cả.

Trương Hạo lười đôi co với lão, cười nhạt rồi lại ra tay lần nữa.

Lần này Trương Hạo không đấm, mà lao tới với tốc độ cực nhanh, túm lấy cánh tay Đinh Trường Thịnh rồi dùng sức giật mạnh.

Sức mạnh hàng trăm tấn thì không cơ thể nào chịu nổi.

Chỉ nghe "Xoạt" một tiếng, cánh tay của Đinh Trường Thịnh đã bị Trương Hạo xé toạc ra.

Máu tươi lập tức phun xối xả từ vết thương. "Ngươi rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, vậy thì đừng trách ta không khách khí!" Biểu cảm của Đinh Trường Thịnh lập tức trở nên dữ tợn, cơ thể lão bắt đầu phình to không ngừng, từ kích thước người thường phình lên to như một chiếc xe tải.

Dù vậy cơ thể lão vẫn tiếp tục phình ra, da dẻ đã trở nên trong suốt.

Trương Hạo tin rằng chỉ cần chạm nhẹ một cái là sẽ nổ tung. "Trương Hạo huynh đệ, lão già này định tự bạo sao?" Bàn Tử thấy Đinh Trường Thịnh phình to liền kinh hãi hét lên.

Trương Hạo lắc đầu, trong cơ thể Đinh Trường Thịnh dường như

có thứ gì đó đang lớn lên rất nhanh, rõ ràng không phải tự bạo. "Bùm!" Đột nhiên cơ thể Đinh Trường Thịnh không chịu nổi nữa, nổ tung.

Mọi người nhìn thấy thứ xuất hiện giữa không trung sau khi lão nổ tung liền kinh hô: "Kia là cái gì!" Sau khi cơ thể Đinh Trường Thịnh nổ tung, trên không trung xuất hiện một con cá quái dị, toàn thân mọc đầy u bướu, lưng mọc một đôi cánh.

Con quái ngư này to ít nhất bằng một con cá voi trưởng thành, nó lơ lửng giữa không trung, từ trên cao nhìn xuống đám người Trương Hạo. "Đây là con gì vậy!" "Đinh Trường Thịnh lão bất tử kia sao lại biến thành một con cá quái dị thế này?" "Con cá này tởm quá, mọi người nhìn mấy cái u bướu trên người nó kìa, còn đang chảy mủ ra nữa!"...

Trương Hạo nhìn con quái vật lơ lửng giữa không trung, hai chữ "Doanh Ngư" bất giác hiện lên trong đầu. "Rắc rắc..." Sau khi quái ngư xuất hiện, trên đỉnh đầu mọi người đột nhiên truyền đến tiếng nứt vỡ.

Ngẩng đầu lên nhìn thì thấy trần hang động lấy quái ngư làm trung tâm bắt đầu xuất hiện những vết nứt như mạng nhện, hơn nữa vết nứt còn đang lan rộng không ngừng, trong nháy mắt đã bao phủ toàn bộ trần hang. "Ào ào!" Đột nhiên trần hang nứt toác ra một mảng lớn, nước sông từ lỗ hổng đó trút xuống như một thác nước khổng lồ.

Tốc độ dòng nước rất nhanh, lực va đập cũng rất lớn.

Dưới sức ép của dòng nước, lỗ hổng trên trần hang không ngừng mở rộng, nước chảy xuống ngày càng nhiều, chẳng mấy chốc nước đã ngập đến ngực mọi người. "Tôi biết rồi, nó là Doanh Ngư!" Trương Hạo chỉ vào con quái ngư lơ lửng giữa không trung hét lớn.

Trong Sơn Hải Kinh có ghi chép về Doanh Ngư, nó là một loại

thần ngư.

Tuy là thần ngư nhưng sự xuất hiện của nó không mang lại điềm lành, ngược lại chỉ đem đến tai nạn to lớn.

Tương truyền chỉ cần Doanh Ngư xuất hiện ở đâu thì nơi đó nhất định sẽ xảy ra lũ lụt, khiến dân chúng lầm than.

Trương Hạo cũng là sau khi thấy trần hang nứt ra, nước sông tràn vào gây lũ lụt mới xác định được con quái vật Đinh Trường Thịnh biến thành chính là Doanh Ngư. "Không thể nào, trên đời này thật sự có quái vật trong Sơn Hải Kinh sao?" "Thật không thể tin nổi, một con người sao có thể biến thành loại quái vật này?" "Thủy Tinh Đảm!

Đinh Trường Thịnh là sau khi Thủy Tinh Đảm chui vào người mới biến đổi như thế!"...

Đinh Trường Thịnh sau khi biến thành Doanh Ngư vẫn luôn vỗ cánh lơ lửng giữa không trung, không hề có hành động tiếp theo.

Trương Hạo nhìn chằm chằm Doanh Ngư, rồi lại nhìn mực nước đang dâng lên không ngừng xung quanh.

Hắn bỗng nhiên biến sắc: "Nguy rồi, nó đang đợi nước sông nhấn chìm hang động rồi mới ra tay, dưới nước mới là thiên hạ của nó.

Chúng ta phải tranh thủ lúc hang động chưa bị ngập hết nước mà giải quyết nó, nếu không chẳng biết sẽ xảy ra chuyện gì!" "Nhưng nó lơ lửng giữa trời, chúng ta lại không biết bay, làm sao đụng tới nó được!" Bàn Tử nhíu mày nói. "Chúng tôi thử xem!" Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp đều là Thủy Tiêu, đòn tấn công dưới nước sẽ được cường hóa.

Hai người họ đồng thời tung ra tuyệt chiêu của Thủy Tiêu: Phiên Giang Thủ.

Chỉ thấy hai người đẩy chưởng về phía Doanh Ngư trên không

trung, hai bàn tay khổng lồ ngưng tụ từ nước liền lao tới tấn công con cá.

Bàn tay nước to ít nhất một hai mét, nhưng so với con cá khổng lồ trên không thì chẳng thấm vào đâu. "Uỳnh!" Phiên Giang Thủ đánh trúng người Doanh Ngư phát ra hai tiếng nổ lớn.

Tuy nhiên, đòn Phiên Giang Thủ có thể dễ dàng hất tung một người trưởng thành bay xa mười mấy mét, khi đánh lên người Doanh Ngư lại chẳng khác nào gãi ngứa.

Doanh Ngư lơ lửng trên không căn bản không có phản ứng gì.

Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp không chịu thua, nhớ lại yếu lĩnh của Phiên Giang Thủ, tung ra đòn tấn công mạnh nhất.

Chỉ là kết quả vẫn như cũ, đánh lên người Doanh Ngư không có chút tác dụng nào. "Thứ quỷ quái này da dày thịt béo, Phiên Giang Thủ căn bản không làm gì được nó!" "Vậy phải làm sao, chẳng lẽ đợi hang động ngập nước, biến chủ động thành bị động à?" Người khác không đánh tới Doanh Ngư đang bay nhưng không có nghĩa là Trương Hạo không thể, hắn có năng lực bay tầm thấp.

Tình huống trước mắt khẩn cấp, hắn cũng không lo chuyện bị lộ nữa.

Cũng không phải hắn sợ Doanh Ngư, chỉ là cá một khi xuống nước thì không biết sẽ sinh ra bao nhiêu biến cố.

Giải quyết được rắc rối trước khi biến cố xảy ra tự nhiên là tốt nhất.

Trương Hạo tâm niệm vừa động, cả người từ từ bay lên, ngay khi hắn sắp bay khỏi mặt nước thì một bóng đen vụt qua trước mắt.

Là Trương Kỳ Lân ra tay.

Anh ta đạp lên vai Bàn Tử mượn lực nhảy vọt lên, sau đó rút Hắc Kim Cổ Đao ra, lúc rơi xuống thuận thế chém mạnh vào người Doanh Ngư. "Keng!" Hắc Kim Cổ Đao chém sắt như bùn chém lên người Doanh Ngư lại phát ra tiếng kim loại va chạm chói tai.

Lực phản chấn cực lớn suýt chút nữa làm văng cả đao.

Trương Kỳ Lân nhíu mày, anh ta điều động toàn bộ sức mạnh dồn vào hai tay, trước khi rơi hẳn xuống lại chém thêm một nhát vào người Doanh Ngư. "Keng!" Một tiếng va chạm kim loại còn lớn hơn vang lên, nhưng kết quả cũng chẳng khá hơn lần trước.

Trương Kỳ Lân dốc toàn lực chém hai đao mà không tạo ra được chút vết thương nào trên người Doanh Ngư.

Cảnh tượng này khiến mọi người dưới nước chết lặng. "Trời ơi, Doanh Ngư cũng quá lợi hại rồi!" "Tiểu Ca chém một đao kia, cho dù là thanh sắt to bằng cột điện cũng phải đứt đôi, vậy mà Doanh Ngư lại không hề hấn gì, thế này thì biến thái quá!" "Làm sao bây giờ, đến Tiểu Ca cũng không đối phó được Doanh Ngư!" "Chỉ còn trông cậy vào Tiểu Cữu thôi!"...

Phải biết Trương Kỳ Lân chính là trần nhà chiến lực của thế giới đạo mộ, ngay cả anh ta cũng không làm bị thương được Doanh Ngư, đủ thấy con cá này lợi hại đến mức nào. "Bùm!" Trương Kỳ Lân sau hai đòn liên tiếp liền rơi xuống nước.

Chương 133

Anh ta tung người nhảy lên một lần nữa thoát khỏi mặt nước, ngay khi định đạp lên người Bàn Tử để mượn lực thì thấy Trương Hạo không biết từ lúc nào đã nhảy lên độ cao ngang với Doanh Ngư.

Trương Hạo không dùng bất kỳ vũ khí nào, chỉ thấy hắn giơ nắm đấm lên, nhắm thẳng vào đầu Doanh Ngư mà giáng xuống. "Rầm!" Khi nắm đấm của Trương Hạo đập vào đầu Doanh Ngư, trong hang vang lên một tiếng nổ như sấm sét.

Cùng với âm thanh đó, cả hang động lẫn mặt nước đều rung chuyển.

Ngay sau đó là tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên bên tai mọi người.

Chỉ thấy Trương Hạo một quyền đã đấm vỡ hộp sọ của Doanh Ngư, khiến trên đầu nó xuất hiện một lỗ thủng lớn. "Gào..." Lúc này Doanh Ngư phát ra một tiếng kêu quái dị.

Nó quẫy đuôi, đầu chúi xuống lao thẳng xuống nước. "Ầm!" Thân hình khổng lồ của Doanh Ngư nện xuống nước lập tức kích khởi những cột sóng khổng lồ, hất tung mọi người trong nước ngã nghiêng ngã ngửa.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp nhìn thấy cảnh này đều ngây ra như phỗng. "Không thể nào, mọi chuyện vừa xảy ra đều là thật sao?" "Con Doanh Ngư lợi hại như vậy mà bị Trương Hạo đấm một phát là xong rồi?" "Nếu không phải trước đó đã chứng kiến sự cường đại của Doanh Ngư, đến Tiểu Ca cũng bó tay, tôi thậm chí còn nghi ngờ nó chỉ là một con cá thường to xác thôi!" "Không phải Doanh Ngư yếu, mà là Tiểu Cữu quá mạnh!" "Cẩn

thận!" Hạo Thiên Chân vừa dứt lời thì thấy Doanh Ngư từ dưới nước chui lên, nó há cái miệng đầy răng nhọn hoắt lao tới cắn về phía bọn họ.

Trương Hạo nhận thấy sau khi Doanh Ngư chui từ dưới nước lên, lỗ thủng trên đầu nó đã lành lại.

Khả năng tự chữa lành của nó thật kinh người, từ lúc rơi xuống nước đến lúc chui lên chỉ trong chớp mắt, cái lỗ to bằng miệng bát trên đầu nó thế mà đã hoàn toàn liền lại, căn bản không nhìn ra dấu vết từng bị thương.

Thảo nào lúc đầu Doanh Ngư không sợ hãi gì mà lơ lửng trên không chứ không ra tay ngay, với thể tích và khả năng hồi phục như này, trừ khi hủy diệt cơ thể nó trong một đòn, nếu không nó đều sẽ hồi phục trong nháy mắt.

Khi Doanh Ngư cắn tới, Trương Hạo lao lên trước, trực tiếp đưa tay chống vào hàm nó khiến nó không thể khép miệng lại.

Trương Hạo cảm nhận được lực cắn cực lớn truyền đến hai tay, ngay cả sức mạnh hàng trăm tấn của hắn cũng chỉ miễn cưỡng chống đỡ được.

Không hổ là thần ngư trong Sơn Hải Kinh, không chỉ to lớn, hồi phục nhanh mà sức mạnh cũng kinh khủng thế này.

Nếu đổi là người khác thì căn bản không có cách nào, chỉ có nước bị nó nuốt chửng từng người một. "Bàn Tử, lấy cái đống vỏ sò tôi bảo anh thu thập ra đây!" Dịch Táp từng nói, tất cả Thủy Tiêu đều bị dị ứng với hải sản, đồ tươi sống dưới nước.

Đã Thủy Tinh Đảm có liên quan đến sự biến dị của Thủy Tiêu, Đinh Trường Thịnh lại vì Thủy Tinh Đảm chui vào người mới biến thành Doanh Ngư, vậy thì nó hẳn cũng sẽ bị dị ứng với hải sản.

Biết đâu vỏ sò tay người (nhân thủ bối) có thể đối phó được Doanh Ngư.

Bàn Tử ngẩn ra một chút, không biết lúc này Trương Hạo cần vỏ sò làm gì.

Tuy đầy nghi hoặc nhưng hắn vẫn lập tức tháo ba lô xuống, kéo khóa ra: "Đám sò tay người thu thập được đều ở đây." Một ba lô đầy ắp vỏ sò, ngay khi ba lô mở ra, đám sò điên cuồng nhảy nhót, có hai con nhảy xuống đất nổ "bộp" một cái.

Mảnh vỏ sò vỡ bắn vào miệng Doanh Ngư.

Trương Hạo thấy phần cơ thể Doanh Ngư dính phải mảnh vỏ sò lập tức nổi lên rất nhiều bọt khí to bằng nắm tay.

Tình trạng này rất giống phản ứng dị ứng.

Trương Hạo lập tức xác định thứ dị ứng với hải sản chính là viên thủy tinh kia. "Bàn Tử, ném vỏ sò vào mồm con Doanh Ngư!" "Được thôi Trương Hạo huynh đệ!" Bàn Tử vừa đáp vừa vung tay, ném cả cái ba lô chứa đầy sò tay người vào miệng Doanh Ngư. "Bùm, bùm, bùm!" Đám sò bị va đập lập tức phát nổ.

Một chuỗi tiếng nổ vang lên trong miệng Doanh Ngư.

Trong chốc lát mảnh vỏ sò sắc nhọn bay tứ tung, găm đầy vào da thịt trong miệng nó.

Một hai con sò nổ thì uy lực có hạn, nhưng hàng chục hàng trăm con cùng nổ thì uy lực chẳng kém gì dùng thuốc nổ mở đường.

Hơn nữa trong miệng Doanh Ngư không có vảy bảo vệ, căn bản không phòng ngự được.

Chỉ thấy trong miệng nó với tốc độ mắt thường có thể thấy được mọc ra từng cái bọt khí to bằng nắm tay, sau đó vỡ ra, lở loét.

Doanh Ngư đau đớn bắt đầu giãy giụa kịch liệt.

Cái đuôi quật mạnh về phía mọi người.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp vội vàng né tránh.

Trương Kỳ Lân cầm Hắc Kim Cổ Đao nhảy lên, sau đó đáp xuống đuôi nó, nhắm vào chỗ yếu hại chém xuống.

Lại là tiếng kim loại va chạm vang lên.

Trương Kỳ Lân toàn lực một kích để lại trên người Doanh Ngư một vết thương to bằng bàn tay.

Chỉ là so với thể hình của Doanh Ngư thì chút vết thương này còn không bằng gãi ngứa.

Trương Hạo vẫn luôn chống miệng Doanh Ngư khiến nó không thể cắn lại.

Không dùng được miệng tấn công thì sức uy hiếp của Doanh Ngư đã giảm đi quá nửa.

Doanh Ngư thấy dùng đuôi tấn công không thành lại vỗ cánh, muốn bay lên không trung.

Một khi để nó bay lên thì việc đối phó sẽ khó khăn hơn rất nhiều. "A..." Trương Hạo toàn thân gân xanh nổi lên, hắn trong nháy mắt bộc phát toàn lực.

Theo sức mạnh ngày càng tăng trên hai tay hắn, khóe miệng Doanh Ngư bắt đầu xuất hiện vết rách. "Xoạt!" Trương Hạo dựa vào sức trâu bò xé toạc miệng Doanh Ngư ra.

Vết thương vừa xuất hiện liền bắt đầu tự chữa lành, chỉ có điều do bị dị ứng nên tốc độ hồi phục chậm hơn lúc đầu rất nhiều.

Trương Hạo hiểu muốn giết chết nó hoàn toàn thì phải phân thây

nó trước khi vết thương kịp lành.

Hắn không dừng lại, sau khi xé rách miệng Doanh Ngư lại nhảy lên, túm lấy cánh của nó dùng sức. "Xoạt!" Một bên cánh của Doanh Ngư bị Trương Hạo xé toạc xuống.

Mất đi một bên cánh, Doanh Ngư hoàn toàn mất thăng bằng, dù có vỗ cánh bên kia thế nào cũng không bay lên được nữa.

Trương Hạo không dám lãng phí thời gian, sợ để lâu vết thương của Doanh Ngư sẽ lành lại, sôi hỏng bỏng không.

Hắn lại nhảy sang bên kia xé nốt chiếc cánh còn lại.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp, Trương Kỳ Lân cũng không nhàn rỗi.

Bọn họ dùng vũ khí liên tục phá hoại vết thương trên người Doanh Ngư, khiến nó không thể lành lại.

Cứ thế, Trương Hạo không ngừng xé rách cơ thể Doanh Ngư, những người khác thì phá hoại vết thương.

Dưới sự phối hợp của mấy người, mười mấy phút sau cả con Doanh Ngư đã bị phanh thây nát bấy, nó cũng hoàn toàn mất đi sự sống.

Chương 134

"Phù..." Giết xong Doanh Ngư, mọi người nổi lềnh bềnh trên mặt nước thở phào nhẹ nhõm. "Doanh Ngư này đúng là quá biến thái, cái khả năng tự hồi phục đó nếu không phải Trương Hạo huynh đệ quá khỏe thì căn bản không giết nổi." "Gặp phải Tiểu Cữu coi như nó xui xẻo!" "Đại ca lợi hại quá!"...

Trương Hạo cười cười, bỗng nhiên hắn nhận thấy sau khi Doanh Ngư chết, trần hang trong nháy mắt đã được Tức Nhưỡng (đất sống) sửa lại.

Không còn nước sông tràn vào, mực nước trong hang cũng rút xuống nhanh chóng.

Trương Hạo nghĩ đến Âm Dương Luân Hồi Chung là một vật phẩm hiếm có.

Chi bằng có nước làm yểm hộ, giờ lặn xuống dung hợp nó luôn, để đêm dài lắm mộng.

Thế là hắn lặn một mạch xuống đáy, tới vị trí của Âm Dương Luân Hồi Chung.

Một tay đặt lên đó, miệng ra lệnh: "Hệ thống, dung hợp Âm Dương Luân Hồi Chung!" [Đinh!

Đã nhận lệnh, bắt đầu dung hợp.] Tiếng hệ thống vừa dứt, chiếc chuông Âm Dương Luân Hồi khổng lồ trong nháy mắt hóa thành một khối chất lỏng hai màu đen trắng đan xen, sau đó hóa thành vô số phân tử nhỏ li ti bao bọc lấy toàn thân hắn.

Những phân tử này như có sự sống, liều mạng chui vào cơ thể, dung hợp với máu thịt của hắn. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 36.

Vật phẩm dung hợp: Âm Dương Luân Hồi Chung.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được đặc tính vật phẩm dung hợp: Mở Hư Số Không Gian (Tiêu hao huyết nhục hiến tế để mở Hư Số Không Gian).] "Hả?" Năng lực nhận được khi dung hợp Âm Dương Luân Hồi Chung lại là mở Hư Số Không Gian.

Trong Hư Số Không Gian có cái gì đều là ẩn số.

Ví dụ như lần mở Hư Số Không Gian ở Tinh Tuyệt Cổ Thành thì xuất hiện Hắc Nhãn Quái Xà (Rắn quái mắt đen).

Loại rắn này toàn thân đỏ rực, cực đẹp nhưng cũng cực độc.

Trên đầu chúng có một cái u bướu chứa đầy độc tố, người bị cắn là vô phương cứu chữa, chỉ vài giây là chết.

Ngoài Tinh Tuyệt Cổ Thành, trong cổ mộ Đế quốc Khmer mở Hư Số Không Gian thì xuất hiện một khối Tức Nhưỡng.

Tức Nhưỡng sau khi hút nước có thể phình to vô hạn, hấp thụ và dung hợp mọi thứ bị nó bao bọc.

Còn ở trong hang động này thì xuất hiện Thủy Tinh Đảm, một loại vật chất đặc biệt có thể biến người thành quái vật.

Tóm lại, mỗi lần mở không gian, thứ xuất hiện đều là ngẫu nhiên, có tốt có xấu, cũng có khả năng xuất hiện vật phẩm hiếm.

Tất nhiên mở Hư Số Không Gian không hề đơn giản, không phải lúc nào cũng mở được, phải ở vị trí đặc định, tiêu hao lượng lớn huyết nhục mới mở được.

Trương Hạo đang suy nghĩ thì tiếng hệ thống lại vang lên. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân +10.

Huyết mạch Kỳ Lân tiến hóa lên Giai 3.

Tiến độ hiện tại (10/60).] Bất tri bất giác huyết mạch Kỳ Lân đã tiến hóa lên Giai 3.

Hơn nữa kinh nghiệm cần thiết để từ Giai 3 lên Giai 4 cũng không tính là quá nhiều.

Nếu chỉ dung hợp vật phẩm hiếm thì 6 món là đủ tiến giai.

Huyết mạch Kỳ Lân mỗi lần tiến giai thì mọi thuộc tính đều tăng gấp đôi, hơn nữa đến cửu giai còn có thể đạt được năng lực Huyết Mạch Hóa Hình.

Trương Hạo tin rằng với tốc độ hiện tại, chẳng mấy chốc sẽ lên được 9 giai.

Hắn mở giao diện thuộc tính ra xem, Hệ thống Dung hợp Vạn vật đã cấp 5, kinh nghiệm hiện tại là 11 điểm, 60 điểm kinh nghiệm là có thể lên cấp 6 mở khóa năng lực mới.

Trương Hạo phát hiện khi đẳng cấp tăng lên, kinh nghiệm cần để thăng cấp ngày càng nhiều, nhưng độ khó lại không tăng.

Vì thực lực hắn tăng lên, việc kiếm được các vật phẩm đặc thù, vật phẩm hiếm cũng dễ dàng hơn.

Hơn nữa trên vật phẩm hiếm còn có vật phẩm hãn kiến (cực hiếm).

Một món vật phẩm hiếm hiệu quả tương đương 10 món vật phẩm đặc thù.

Nếu một món vật phẩm hãn kiến cũng tương đương 10 món vật phẩm hiếm, vậy thì chẳng phải dung hợp một lần là tiến độ huyết mạch tăng 100 sao?

Đến lúc đó dù là tiến hóa huyết mạch hay thăng cấp hệ thống đều

sẽ đơn giản hơn nhiều.

Dung hợp xong Âm Dương Luân Hồi Chung, Trương Hạo chuẩn bị ngoi lên mặt nước.

Lúc này hắn chú ý đến những cái xác bị dòng nước cuốn trôi trong nước.

Những cái xác đó vốn được đặt trên các bậc đài quanh hang động.

Giờ lại bị nước cuốn trôi va đập lung tung.

Mỗi cái xác này giống như bom hẹn giờ, chỉ cần người sống chạm vào là sẽ sống lại.

Trương Hạo đột nhiên nảy ra một ý tưởng, đó là dùng bọn chúng để hiến tế mở Hư Số Không Gian.

Tuy không biết thứ gì sẽ chui ra từ không gian đó, nhưng dù có lợi hại đến mấy, cũng giống như con Doanh Ngư kia, hắn đều có cách đối phó.

Nghĩ vậy, Trương Hạo khởi động tâm niệm bắt đầu hiến tế những cái xác phủ đầy sương trắng lạnh như băng trong nước. "Vút" một cái, toàn bộ xác chết trong nước biến mất, ngay sau đó trên trần hang xuất hiện một cái xoáy nước khổng lồ.

Theo đà xoay của xoáy nước, trần hang từ từ hiện ra một vết nứt.

Trên mặt nước, đám Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp và Trương Kỳ Lân không biết Trương Hạo đột nhiên lặn xuống nước làm gì.

Ngay khi bọn họ định lặn xuống tìm Trương Hạo thì trên trời đột nhiên xuất hiện một cái xoáy nước có lực hút cực lớn. "Nhìn kìa, đó là cái gì!" "Hiến tế chẳng phải đã xong rồi sao, sao lại bắt đầu nữa?" "Sao lại thế này, không lẽ vừa rồi Thủy Tinh Đảm chỉ là món khai vị,

thứ lợi hại thực sự còn ở phía sau à?"...

Tất cả mọi người trên mặt nước đều không chớp mắt nhìn chằm chằm lên trần hang, sợ rằng từ trong khe nứt sẽ chui ra một con quái vật nào đó. "Ùm!" Trương Hạo hoàn thành hiến tế liền ngoi lên mặt nước, đúng lúc nhìn thấy trần hang nứt ra một cái lỗ. "Tiểu Cữu, vừa rồi cậu đi đâu thế?" "Đại ca, anh mà xuất hiện muộn chút nữa là bọn em lặn xuống tìm anh đấy!" "Trương Hạo, anh nhìn lên trời xem, lại xuất hiện cái xoáy nước kia, anh bảo liệu bên trong có con quái vật nào lợi hại hơn không?" Trương Hạo lắc đầu, tuy Hư Số Không Gian là do hắn mở, nhưng hắn cũng không chắc thứ gì sẽ chui ra.

Vì bị không gian ngăn cách, hắn dùng sóng âm định vị cũng không thể xuyên qua, hoàn toàn không có cách nào biết trước bên trong là cái gì.

Chỉ có thể đợi thứ trong Hư Số Không Gian chui ra mới biết được.

Đúng lúc này, cái lỗ trên trần hang đột nhiên bị thứ gì đó từ bên trong nới rộng ra.

Chỉ thấy một hòn đá vụn to bằng nắm tay từ bên trong chui ra.

Chương 135

Sau khi hòn đá rơi ra, khe nứt liền từ từ khép lại rồi biến mất. "Phù..." Thấy Hư Số Không Gian chỉ nhả ra một hòn đá, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. "May quá chỉ là một hòn đá, dọa chết Bàn gia rồi!" Bàn Tử vỗ ngực nói.

Những người khác phản ứng cũng giống Bàn Tử, thấy chỉ là hòn đá liền thả lỏng hoàn toàn.

Trương Hạo nhìn hòn đá vụn với vẻ thất vọng tràn trề, hiến tế cả vạn cái xác mà chỉ ra được một hòn đá vụn?

Nếu thật là vậy thì cái năng lực mở Hư Số Không Gian này quá "gà" rồi.

Đâu phải chỗ nào cũng có nhiều xác chết như thế.

Hơn một vạn cái xác mới ra một hòn đá, muốn được đồ ngon hơn chẳng lẽ cần mười vạn, trăm vạn cái xác?

Hòn đá rơi từ Hư Số Không Gian xuống, khi nó rơi vào phạm vi 20 mét quanh Trương Hạo, tiếng hệ thống vang lên trong đầu hắn. [Đinh!

Phát hiện vật phẩm đặc thù: Giới Tử Không Gian.] "Hả?" Trương Hạo nghe thấy mấy chữ Giới Tử Không Gian (Túi Không Gian) thì tinh thần tỉnh táo hẳn.

Cái gọi là Giới Tử Không Gian dùng để hình dung một vật thể rất nhỏ nhưng bên trong lại chứa không gian cực lớn.

Tính chất có chút giống với không gian trữ vật.

Hiện tại không gian trữ vật của hắn là 50.000 mét khối, trước đây thì đủ dùng, nhưng từ khi phát hiện Thuyền Mộ thì bên trong đã nhét

đầy đủ loại đồ đạc.

Hắn đang tính xem làm sao mở rộng không gian trữ vật, kết quả Hư Số Không Gian lại nhả ra Giới Tử Không Gian.

Đây đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh.

Chỉ không biết Giới Tử Không Gian này to bao nhiêu, nếu đủ lớn thì dung hợp nó luôn, như vậy có thể mang đi tất cả mọi thứ trong Tổ Nguyên Kim Thang huyệt.

Theo tiếng "tõm" khi Giới Tử Không Gian rơi xuống nước, Trương Hạo lao đầu xuống nước đuổi theo.

Hắn cầm Giới Tử Không Gian trên tay, lập tức chìm tâm thần vào bên trong.

Đây là một không gian không lớn, đại khái chỉ to bằng một sân bóng rổ, ước tính sơ bộ chắc cũng chỉ vài nghìn mét khối.

Thấy không gian không lớn, Trương Hạo không khỏi có chút thất vọng.

Lúc này, hắn phát hiện sáu mặt của Giới Tử Không Gian không phải là thực thể, mà là thứ gì đó giống như bọt biển.

Hắn chỉ cần đưa tay ấn mạnh là vách tường sẽ bị nén ra ngoài, kết quả là Giới Tử Không Gian to ra.

Thấy thế trong lòng Trương Hạo nảy ra một ý nghĩ táo bạo. "Chẳng lẽ kích thước không gian này không cố định, chỉ cần thỏa mãn điều kiện nhất định nó sẽ mở rộng?" Nếu suy đoán là thật thì quá tuyệt vời.

Chỉ cần dung hợp một lần là sẽ có một không gian trữ vật tăng trưởng vô hạn.

Trương Hạo không vội rút tâm thần về.

Hắn để tâm thần ở biên giới Giới Tử Không Gian quan sát kỹ.

Rất nhanh hắn phát hiện không gian này đang chậm rãi mở rộng, tuy sự thay đổi rất nhỏ nhưng chỉ cần chú ý cảm nhận vẫn có thể phát hiện ra.

Cái Giới Tử Không Gian này đúng là bảo vật! "Hệ thống, dung hợp Giới Tử Không Gian!" [Đinh!

Đã nhận lệnh, bắt đầu dung hợp.] Tiếng hệ thống vừa dứt, Giới Tử Không Gian trong nháy mắt hóa thành một khối chất lỏng màu trắng, sau đó hóa thành vô số phân tử nhỏ bao bọc lấy toàn thân hắn, chui vào cơ thể dung hợp với máu thịt. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 37.

Vật phẩm dung hợp: Giới Tử Không Gian.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được đặc tính vật phẩm dung hợp: 2500 mét khối không gian trữ vật (Mỗi khi Hệ thống Dung hợp Vạn vật tăng một cấp, tất cả không gian trữ vật được cộng thêm 100%, mức cộng thêm hiện tại là 500%).] "Vãi chưởng!" Trương Hạo kích động đến mức hét lên dưới nước.

Tuy chỉ thêm 2500 mét khối không gian trữ vật, nhưng lại có thêm năng lực giúp không gian trữ vật tăng trưởng, hơn nữa mức tăng phúc này áp dụng cho TẤT CẢ không gian trữ vật.

Vốn đã có 50.000 mét khối, cộng thêm 2500 là 52.500 mét khối.

Hiện tại Hệ thống cấp 5, cộng thêm 500%, tức là sau khi dung hợp Giới Tử Không Gian, không gian trữ vật hiện tại đã đạt tới con số kinh người: 315.000 mét khối, gấp 6 lần kích thước ban đầu. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân +1, tiến độ hiện tại (11/60).] Trương Hạo còn đang chìm đắm trong niềm vui không gian trữ vật mở rộng gấp mấy

lần thì tiếng hệ thống lại vang lên.

So với vật phẩm hiếm dung hợp một lần tăng 10 điểm tiến hóa, vật phẩm đặc thù chỉ tăng 1 điểm đúng là không bõ bèn gì.

Cùng tiêu hao một lần dung hợp, hiệu quả của vật phẩm hiếm gấp mười lần vật phẩm đặc thù.

Tính ra thì dung hợp vật phẩm hiếm hời hơn nhiều.

Tất nhiên lần này dung hợp Giới Tử Không Gian vẫn không lỗ, thậm chí có thể nói là lãi to.

Dù sao cũng nhận được hiệu quả tăng trưởng không gian trữ vật, mỗi lần hệ thống thăng cấp, không gian trữ vật đều sẽ tăng thêm 100% trên cơ sở ban đầu, tức là thêm 52.500 mét khối.

Đừng thấy hơn năm vạn mét khối không quá khoa trương, nhưng tích lũy theo cấp độ hệ thống thì con số sẽ rất khủng khiếp.

Đợi Trương Hạo dung hợp xong, nước trong hang cũng rút gần hết, chỉ còn ngập đến mắt cá chân mọi người.

Lúc này, đám Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp và Trương Kỳ Lân cũng phát hiện sự khác thường trong hang. "Mấy cái xác đâu rồi?" "Chắc là bị nước cuốn đi rồi!" "Âm Dương Luân Hồi Chung cũng biến mất rồi, vật thể to như thế, nặng ít nhất vài chục tấn, chút nước chảy này sao mà cuốn trôi được, sao nó cũng biến mất?" Tất cả mọi người đều ngơ ngác, không hiểu tại sao lại xảy ra biến cố như vậy.

Trương Kỳ Lân đăm chiêu nhìn Trương Hạo một cái.

Trương Hạo thầm kêu không ổn, chẳng lẽ bị anh ta nhìn ra gì rồi, may mà cuối cùng Trương Kỳ Lân cũng không nói gì.

Lúc này, Trương Hạo phát hiện cách đó không xa có một cái túi

đen căng phồng.

Hắn vội vàng chuyển chủ đề khi mọi người bắt đầu nghi ngờ mình. "Mọi người nhìn kìa, cái gì đó!" "Túi Thủy Quỷ!" Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp nhìn thấy cái túi liền đồng thanh kêu lên. "Túi Thủy Quỷ là cái gì?" Trương Hạo tò mò hỏi. "Đại ca, túi Thủy Quỷ là dụng cụ chuyên dụng của Thủy Tiêu bọn em, dùng để đựng công cụ đặc biệt và dược liệu, nó được làm từ da của một loài cá cực hiếm, chống nước, độ bền tốt, đựng được rất nhiều đồ." Trong lúc Đinh Ngọc Vũ Điệp giải thích thì Dịch Táp đã đi tới nhặt cái túi Thủy Quỷ lên.

Trương Hạo nhận thấy sau khi nhìn thấy cái túi, cảm xúc của cô thay đổi rất lớn, trong mắt tràn đầy bi thương.

Đinh Ngọc Vũ Điệp thấy Dịch Táp buồn bã liền hỏi: "Táp Táp, cái túi Thủy Quỷ này là của chị Dịch Tiêu sao?" "Ừ, là của chị tôi.

Chương 136

Năm đó chị ấy dẫn tinh anh Dịch gia mở Tổ Nguyên Kim Thang huyệt, giữa đường xảy ra tai nạn, Dịch gia suýt bị diệt vong, tôi cũng chính lúc đó mới trở thành Thủy Tiêu biến dị." "Túi Thủy Quỷ còn nguyên vẹn thế này, bên trong biết đâu chị cô để lại manh mối gì, mau mở ra xem đi!" Dịch Táp gật đầu, cô dùng dao găm cứa ngón tay, nặn một giọt máu nhỏ lên cái túi.

Khi máu rơi xuống liền bị cái túi hấp thụ ngay lập tức, sau đó túi Thủy Quỷ tự động mở ra.

Mọi người xúm lại nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy bên trong ngoài một cuốn sổ tay và một cây bút máy thì không còn gì khác.

Dịch Táp thò tay lấy cuốn sổ ra rồi mở ra. "Ước mơ cả đời của tất cả mọi người trong ba gia tộc Thủy Tiêu là trở thành Thủy Tiêu, tôi cũng giống những người khác.

Tôi rất may mắn, trở thành Thủy Tiêu duy nhất của Dịch gia, có được khả năng hô hấp dưới nước và thừa kế lục nghệ Thủy Tiêu.

Ban đầu tôi rất hưng phấn, nhưng theo thời gian, tôi phát hiện sự việc không đơn giản như tưởng tượng.

Sau này qua điều tra bí mật, tôi phát hiện sở dĩ có thể trở thành Thủy Tiêu và có năng lực đặc thù là do cơ thể bị một ý thức có năng lực đặc thù chiếm giữ.

Ngày đầu tiên trở thành Thủy Tiêu chúng đã xâm nhập vào cơ thể, bắt đầu tranh giành quyền kiểm soát thể xác.

Ý thức này cực mạnh, người thường khó mà chống cự.

Tôi, nhờ hồi nhỏ trải qua nhiều chuyện nên ý chí mạnh hơn người thường một chút, mới kéo dài được thời gian lâu hơn.

Chỉ là, tôi biết ý thức của mình sắp không trụ được nữa rồi, gần đây thời gian tôi kiểm soát được cơ thể ngày càng ngắn.

Tôi biết, thời gian của tôi không còn nhiều.

Tôi hy vọng trước khi hoàn toàn mất đi cơ thể có thể tìm ra cách tiêu diệt ý thức này, tôi không muốn những người khác trong Dịch gia cũng phải chịu nỗi đau tương tự như tôi..." Dịch Táp vừa lật cuốn sổ vừa đọc nội dung bên trong.

Nửa đầu cuốn sổ chi chít chữ chủ yếu kể về việc Dịch Táp phát hiện sự bất thường như thế nào.

Đoạn giữa là quá trình cô đấu tranh với ý thức trong cơ thể, nhưng cô hoàn toàn bất lực trước ý thức muốn chiếm đoạt thân xác mình, chỉ có thể trơ mắt nhìn ý thức bản thân bị gặm nhấm từng ngày.

May mà cô ý chí kiên định, không bị chiếm xác ngay lập tức nên mới để lại được những dòng chữ phía sau. "Thông qua điều tra, tôi tra ra tổ tiên ba họ Thủy Tiêu là đào thoát từ lăng mộ Đế vương Khmer, tôi một mình đến lăng mộ Vương quốc Khmer điều tra bí mật, cuối cùng manh mối chỉ về Tổ Nguyên Kim Thang, thế mới có hành động sau này.

Chỉ là tôi đã đánh giá cao thực lực của mình, tại đây tôi đụng độ những cái xác biến dị, tôi căn bản không đối phó được chúng.

Sau khi tôi bị chúng giết chết, Tức Nhưỡng cấu thành hang động đã hấp thụ gen của tôi, khiến nó có ký ức của tôi.

Trước khi ý thức của tôi hoàn toàn tan biến, tôi phát hiện Khương Tuấn không phải là Khương Tuấn thật sự, anh ấy đã chết từ lâu, người chúng ta thấy chỉ là cái xác bị ý thức khác chiếm giữ.

Chính Khương Tuấn đã ngầm giở trò khiến những cái xác kia sống lại, tôi mới gặp tai nạn tử vong.

Thời gian của tôi không còn nhiều!

Chân tướng về sự biến dị của Thủy Tiêu có liên quan đến một tồn tại hùng mạnh, tôi nhất định phải điều tra rõ chân tướng, giúp Dịch gia thoát khỏi những ngày tháng bị người khác thao túng..." Những dòng chữ phía sau cuốn sổ rõ ràng viết rất nguệch ngoạc, hẳn là viết trong lúc vội vàng.

Tức là Dịch Tiêu biết mình sắp hết thời gian, muốn dùng cách này để lại tin tức quan trọng. "Khương Tuấn là ai?" Trương Hạo hỏi. "Khương Tuấn là Thủy Tiêu của Khương gia, cũng là vị hôn phu của chị tôi.

Nhưng bài vị tổ tiên Khương gia đã thất lạc cả nghìn năm trước, cuối cùng lại xuất hiện trong tay anh." Trương Hạo gật đầu, tấm bài vị tổ tiên trong tay hắn là nhặt được từ xác một kẻ bị ý thức của Thần chiếm giữ lúc ở Lỗ Vương Cung.

Xem ra kẻ đó chính là người Khương gia. "Khương Tuấn cũng ác quá, thế mà lại hại chết vị hôn thê của mình!" "Thiên Chân, trong sổ nói Khương Tuấn đã chết rồi, người Dịch Tiêu gặp không phải Khương Tuấn thật sự." "Cái gì chết rồi lại không phải thật sự, phức tạp quá." Sự việc quả thực quỷ dị, không nắm rõ ngọn ngành thì đúng là khó hiểu cái gì mà chết rồi lại sống lại.

Đơn giản mà nói thì Khương Tuấn ngay khi trở thành Thủy Tiêu đã bị ý thức của Thần chiếm giữ cơ thể.

Sau đó thông qua quan hệ giữa Khương Tuấn và Dịch Tiêu biết cô đang điều tra chân tướng biến dị.

Thế là hắn giả vờ giúp đỡ cùng Dịch Tiêu đến Tổ Nguyên Kim

Thang huyệt, sau đó thừa cơ cho những cái xác sống lại giết chết Dịch Tiêu.

Sau đó Dịch Tiêu bị Tức Nhưỡng hấp thụ, ý thức chưa tan biến ngay nên mới để lại thông tin trong cuốn sổ. "Táp Táp, chị cô cũng chưa điều tra ra rốt cuộc tại sao lại bị biến dị à?" Dịch Táp lắc đầu: "Không có." Nói xong cô tiếp tục lật cuốn sổ.

Đoạn giữa sổ đều để trống, chỉ có vài trang cuối để lại một dãy số. "Đây là mật mã tôi và chị ấy hay dùng để trao đổi, chị ấy dùng bộ mật mã này chứng tỏ chị ấy luôn bị người ta theo dõi, không muốn để lộ kết quả điều tra ra ngoài.

Đoạn mật mã này có ý nghĩa là: Kết quả điều tra của tôi đều chỉ về một cổ quốc bí ẩn nằm sâu trong Tần Lĩnh, cổ quốc đó từ lúc xuất hiện đến khi biến mất vẫn luôn xây dựng một cây cổ thụ bằng thanh đồng." Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Trương Kỳ Lân bốn người nghe Dịch Táp nhắc đến cây cổ thụ thanh đồng đều giật mình. "Chẳng lẽ manh mối chị cô để lại chính là Tần Lĩnh Thần Thụ?" Dịch Táp lúc này chợt nhớ ra, hồi ở Kinh thành từng có một người tên Lão Mã bán cho Trương Hạo cái chuông thanh đồng lục giác.

Lúc đó ông ta nói cái chuông đó lấy từ trên cây thần bằng thanh đồng dưới một tế đàn ở Tần Lĩnh.

Theo ông ta mô tả thì cây thần đó cực kỳ cao lớn, nhìn từ trên xuống ít nhất cũng phải cao hơn trăm mét.

Kết hợp với manh mối Dịch Tiêu để lại, rất dễ liên kết hai chuyện này với nhau. "Đúng là có khả năng, manh mối chị tôi để lại nói đó là một cổ quốc xây dựng cây thanh đồng, mà người kia nói cây thần thanh đồng lại vô cùng cao lớn, rất có thể chính là cùng một nơi." Dịch Táp vốn thất vọng vì không tìm được chân tướng Thủy Tiêu biến dị ở Tổ Nguyên Kim Thang huyệt.

Giờ có manh mối mới, cô lại nhen nhóm hy vọng. "Trương Hạo, tôi biết anh chuẩn bị đi Tần Lĩnh, tôi muốn hỏi liệu có thể cho tôi đi cùng không, tôi nguyện dùng tất cả bảo vật trong kho của Dịch gia để đổi lấy cơ hội này." "Còn cả Đinh gia chúng tôi nữa, giờ lão già Đinh Trường Thịnh chết rồi, Đinh gia do tôi làm chủ, nếu đại ca chịu đưa Táp Táp và tôi đi cùng, đồ trong kho Đinh gia cũng là của anh hết." Trương Hạo cười, hồi trước hắn kiếm được một cành cây thần ở Phan Gia Viên, một cành cây đã là vật phẩm đặc thù, vậy cả cây thần thanh đồng ít nhất phải cao hơn một cấp, kiểu gì cũng là vật phẩm hiếm.

Nên nói gì thì nói hắn cũng phải đi Tần Lĩnh một chuyến, dù sao vật phẩm hiếm cũng rất khó kiếm.

Hơn nữa đi Tần Lĩnh tìm cây thần, không chỉ có thể dung hợp cây thần mà còn kiếm được số lần dung hợp, tính thế nào cũng lãi.

Còn về kho báu Dịch gia và Đinh gia, kho Dịch gia hắn đã đi rồi, lúc đó tìm được một món vật phẩm đặc thù là Xích Đan Châu, những thứ còn lại không có giá trị lắm.

Kho Đinh gia hắn chưa đi.

Mười mấy năm trước Dịch gia suýt bị diệt môn, từ đó về sau là yếu nhất trong ba gia tộc Thủy Tiêu.

Đinh gia là mạnh nhất trong ba nhà, đồ trong kho bọn họ chắc chắn nhiều hơn Dịch gia, bình thường chắc sẽ có vật phẩm đặc thù.

Thêm nữa Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp giờ đều là người của hắn, mang hai cô đi cùng cũng chẳng sao.

Quan trọng hơn là, Trương Hạo cũng muốn điều tra xem cái gọi là "Thần" rốt cuộc là thứ gì, đi cùng Dịch Táp điều tra chân tướng biến dị, chắc sẽ kiếm được thêm nhiều manh mối về "Thần".

Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp căng thẳng chờ Trương Hạo trả lời.

Cả hai đều biết rõ thực lực của mình, mấy lần này nếu không có Trương Hạo giúp đỡ, các cô căn bản không thể tìm được những manh mối này.

Dù là mộ Vương quốc Khmer hay Tổ Nguyên Kim Thang đều là nhờ có Trương Hạo tham gia mới thuận lợi như vậy.

Đúng lúc này, Trương Hạo gật đầu: "Không vấn đề gì." "Tuyệt quá!" "Đại ca, anh tốt thật đấy, có đại ca như anh đúng là tam sinh hữu hạnh, kiếp sau em vẫn muốn làm thuộc hạ của anh!" Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp nghe Trương Hạo đồng ý thì vui mừng nhảy cẫng lên. "Được rồi, chúng ta xuống nước cũng lâu rồi, không quay lại tàu nhanh kẻo tàu chạy mất đấy!" "Đại ca nói phải, chúng ta mau rời khỏi đây thôi!"...

Chương 137

Nửa tiếng sau, khi đám Trương Hạo ngoi lên mặt nước thì trời vẫn tối.

Mấy người thuận lợi trở về phòng riêng trên tàu.

Trương Hạo tắm rửa xong liền lăn ra giường nghỉ ngơi.

Lúc này, tiếng hệ thống vang lên trong đầu hắn. [Đinh!

Hoàn thành thám hiểm Tổ Nguyên Kim Thang huyệt.

Phần thưởng: 13 lần dung hợp, tiêu diệt 13 kẻ địch, tổng cộng thưởng 26 lần dung hợp.] "Ngon!" Trước kia xuống mộ chỉ thưởng vài lần dung hợp, lần này lại được tận 26 lần.

Tất nhiên phải cảm ơn Đinh Trường Thịnh, nếu lão không dẫn theo mười mấy tên thuộc hạ xuống nước cùng thì đã không được thưởng thêm 13 lần.

Trước đó còn dư 5 lần dung hợp, cộng thêm 26 lần thưởng này.

Trương Hạo hiện tại có tổng cộng 31 lần dung hợp, nhất thời số lần dung hợp trở nên dư dả.

Cho nên nhiệm vụ hàng đầu hiện tại là thu thập càng nhiều vật phẩm hiếm càng tốt, nâng cấp Hệ thống Dung hợp Vạn vật.

Đợi khi hệ thống lên cấp 10 sẽ mở khóa vật phẩm hãn kiến cao cấp hơn.

Đến lúc đó, dù là nâng cấp hệ thống hay tiến hóa huyết mạch đều sẽ đơn giản hơn hiện tại rất nhiều.

Những ngày tiếp theo nhóm Trương Hạo trải qua trên tàu du lịch.

Mãi đến năm ngày sau tàu cập bến họ mới chia tay với các du

khách khác.

Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp và Trương Kỳ Lân sáu người thuê một chiếc xe thương mại đi đến tỉnh thành, sau đó bắt tàu hỏa đi Thiểm Tây.

Thiểm Tây là nơi có dãy Tần Lĩnh, từ thủ phủ Thiểm Tây lái xe đến Tần Lĩnh chỉ mất hơn một tiếng.

Mấy người đến tỉnh thành cũng không vội vào Tần Lĩnh ngay mà nghỉ ngơi vài ngày.

Một là thời gian qua lặn lội đường xa ai cũng mệt rồi.

Hai là Tần Lĩnh không phải nơi tầm thường, khí hậu bên trong thất thường, cực hàn hay cực nhiệt đều có thể xuất hiện, một khi chuẩn bị không kỹ càng thì có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

Ngoài ra, trong Tần Lĩnh còn tồn tại nhiều sự kiện bí ẩn, sự việc nào cũng toát lên vẻ quỷ dị.

Nên trước khi chuẩn bị xong xuôi mà tùy tiện đi vào thì chẳng khác nào nộp mạng cho cương thi.

May mà Thiểm Tây tuy không phải địa bàn của Ngô gia, Trương gia, nhưng vẫn có điểm liên lạc.

Chuyện trang bị cứ giao cho người của gia tộc là xong.

Mấy ngày ở tỉnh thành, đám Trương Hạo cũng giống như những du khách khác đi tham quan khắp nơi, ăn uống linh đình.

Hôm nay, cả nhóm đến phố Hồi Giáo để ăn bánh kẹp thịt (Roujiamo).

Khi đang xếp hàng, bỗng nhiên một luồng khí tức quen thuộc ập vào mặt.

Mùi này Trương Hạo thực sự quá quen thuộc, trên người Dịch

Táp có, Đinh Ngọc Vũ Điệp cũng có, chính là cái mùi tỏa ra sau khi bị linh hồn khác chiếm giữ cơ thể.

Trương Hạo lần theo mùi nhìn sang, phát hiện nó tỏa ra từ một người đàn ông trung niên.

Người đó dường như cảm nhận được ánh mắt của Trương Hạo, quay đầu nhìn lại một cái rồi quay người bỏ đi.

Trương Hạo và ông ta bốn mắt nhìn nhau.

Khi nhìn thấy ánh mắt của người đó, Trương Hạo kinh hãi không thôi.

Rõ ràng chỉ là một người đàn ông trung niên bình thường, nhưng lại mang đến cho hắn cảm giác vô cùng uy nghiêm.

Loại cảm giác đó chỉ những người nắm giữ địa vị cao lâu ngày mới có, ví dụ như bậc đế vương thời xưa.

Trương Hạo hiểu người đàn ông trung niên kia không đơn giản.

Hắn lập tức tách khỏi hàng đuổi theo hướng người đàn ông rời đi.

Trương Hạo bám theo ông ta qua mấy con phố, cuối cùng đi vào Bảo tàng Binh Mã Dũng.

Trương Hạo ngẩng đầu nhìn cổng bảo tàng, trong lòng đầy nghi hoặc.

Hắn rất chắc chắn người đàn ông trung niên kia đã phát hiện hắn bám theo, nhưng lại không vạch trần, hơn nữa còn cố ý dẫn hắn đến Bảo tàng Binh Mã Dũng. "Ông ta rốt cuộc là ai?

Tại sao lại dẫn mình đến đây?" Bảo tàng không phải nơi nào cũng mở cửa cho khách tham quan.

Người đàn ông trung niên sau khi vào bảo tàng liền đi về phía vắng người, hắn dường như rất quen thuộc với nơi này.

Hắn đi không nhanh không chậm, dường như cố ý đợi Trương Hạo đuổi kịp.

Trương Hạo theo sau hắn đi qua một con hẻm, trên cánh cửa ở cuối đường có treo tấm biển "Không phận sự miễn vào".

Người đàn ông trung niên chẳng thèm để ý đến tấm biển, trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Trương Hạo chần chừ một chút, cuối cùng vẫn đi theo.

Sau cánh cửa là một cái sân, trong sân rải rác rất nhiều tượng gốm, giống hệt như những thứ trong bảo tàng, chỉ có điều tượng ở đây không có cái nào nguyên vẹn, toàn bộ đều vỡ nát.

Bóng dáng người đàn ông trung niên đã biến mất.

Trương Hạo phát ra một luồng sóng âm, khi âm thanh truyền lại tai, tình huống trong vòng vài trăm mét đều hiện lên trong não hải cậu.

Người đàn ông kia đã vào phòng, cầm lấy một cây nỏ, lúc này đang nấp trong bóng tối nhắm chuẩn về phía Trương Hạo. "Vút!" Lúc này, một mũi tên lao vùn vụt về phía Trương Hạo.

Cậu giơ tay lên, trực tiếp dùng tay đỡ lấy mũi tên đang bắn tới. "Keng!" Khi mũi tên chạm vào cánh tay cậu liền phát ra tiếng kim loại va chạm, sau đó rơi xuống đất. "Vút, vút, vút..." Một kích không thành, tên nỏ liên tiếp được bắn ra.

Tất cả cung tên đều bị Trương Hạo nhẹ nhàng đỡ được, dù vậy người đàn ông kia vẫn không ngừng bóp cò. "Hít, hít..." Bỗng nhiên Trương Hạo ngửi thấy trong không khí có mùi hương thoang thoảng, trong đó còn lẫn một chút mùi thi xú quen thuộc.

Cậu lập tức hiểu ra, kẻ kia căn bản không định dùng tên nỏ làm cậu bị thương, mà chỉ mượn mũi tên để đưa mê dược tới.

Chỉ là hắn không biết Trương Hạo sở hữu Huyết mạch Kỳ Lân giai đoạn 3, dược vật tầm thường căn bản không có tác dụng với cậu.

Tuy nhiên, để tìm hiểu rõ lai lịch đối phương, Trương Hạo quyết định tương kế tựu kế.

Chương 138

Cậu giả vờ trúng thuốc, cơ thể lảo đảo vài cái rồi ngã lăn ra đất.

Người đàn ông trung niên nấp sau cửa thấy Trương Hạo ngã xuống liền từ bóng tối bước ra.

Hắn đi đến trước mặt Trương Hạo, dùng chân đá đá hai cái, thấy Trương Hạo không phản ứng liền kéo một cánh tay cậu vắt lên vai mình, dìu cậu vào trong một căn phòng.

Trương Hạo tuy nhắm mắt nhưng cảm giác của cậu rất nhạy bén.

Mọi chuyện xảy ra đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Người đàn ông lấy ra một bộ còng tay khoá tay chân Trương Hạo lại, sau đó kích hoạt cơ quan trên bức tường bên trái, đưa cậu vào một mật thất. "Không ngờ còn gặp được hậu nhân Trương gia, chỉ là so với tổ tiên hắn thì người Trương gia này cũng quá ngu ngốc rồi, để ta đắc thủ dễ dàng như vậy." Trương Hạo nghe người đàn ông lẩm bẩm, biết thời gian đã chín muồi.

Cậu bỗng nhiên mở mắt, chỉ thấy trên bốn bức tường trong mật thất bày biện vô số bình lọ, vị trí chính giữa là một cỗ quan tài đá lớn, đồng thời nằm vào hai ba người cũng hoàn toàn không thành vấn đề. "Ông là ai?

Tại sao lại bắt tôi?" Người đàn ông trung niên thấy Trương Hạo tỉnh lại nhanh như vậy, trong mắt loé lên một tia bất ngờ. "Trúng mê dược của ta mà mới vài phút đã tỉnh, không hổ là người Trương gia, cơ thể các ngươi chính là vật chứa hoàn hảo nhất." Người đàn ông nói lảng sang chuyện khác, căn bản không trả lời câu hỏi của Trương Hạo.

Có lẽ trong mắt hắn, Trương Hạo chỉ là con cừu non chờ làm thịt, không đáng phí lời.

Hắn tự mình loay hoay, lấy từ trên tường xuống mười mấy cái bình lớn nhỏ không đều, sau đó đổ thứ bên trong vào quan tài đá.

Làm xong những việc này, hắn lại bê tới một cái hũ sành cao đến nửa người, bên trong chứa đầy chất lỏng đỏ tươi.

Người đàn ông đổ toàn bộ chất lỏng trong hũ vào quan tài đá, trộn lẫn với những thứ đã đổ vào trước đó.

Khi hắn đến gần quan tài đá, Trương Hạo chú ý thấy trên người hắn có đeo thẻ nhân viên của bảo tàng.

Cái tên trên đó là Triệu Cao.

Nhìn thấy cái tên này, Trương Hạo giật mình.

Đây rốt cuộc là trùng hợp hay tên Triệu Cao trước mắt chính là Triệu Cao của hơn hai ngàn năm trước?

Mùi thi xú quen thuộc trên người hắn, cùng với tất cả những việc hắn làm, những lời hắn nói, Trương Hạo càng tin rằng hắn chính là Triệu Cao của hơn hai ngàn năm trước.

Hoặc có lẽ, thời gian hắn sống còn hơn cả hai ngàn năm.

Theo lời Ngô Tam Thúc, hai nhà Ngô, Trương từ rất lâu trước đây đã dùng thủ đoạn đặc biệt để "Thần" không tìm thấy sự tồn tại của họ.

Nghĩa là hai nhà Ngô, Trương từ mấy ngàn năm trước đã biến mất trên lịch sử, trừ người trong nhà, người ngoài lẽ ra không biết thân phận của họ mới đúng.

Mà Triệu Cao, hắn lại chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra thân phận Trương gia của Trương Hạo, từ đó dẫn dụ cậu đến đây.

Điều này có nghĩa là hắn rất có khả năng là một lão quái vật sống không biết bao lâu.

Và phương thức trường sinh của hắn chính là để ý thức của mình không ngừng chiếm cứ cơ thể mới, cứ như vậy duy trì đến tận bây giờ.

Hắn phát hiện thân phận Trương Hạo, biết cơ thể Trương Hạo là vật chứa tuyệt hảo, nên mới dụ cậu đến đây, sau đó đánh thuốc mê, mục đích chính là cơ thể này. "Triệu Cao ta luôn là người có đại khí vận, người Trương gia biến mất mấy ngàn năm cư nhiên lại xuất hiện ngay dưới mí mắt ta, đây là cơ hội vĩnh sinh mà thượng thiên ban cho ta.

Cũng chỉ có cơ thể người Trương gia các ngươi mới có thể giúp ta đạt được vĩnh sinh thật sự.

Sau này không cần phải không ngừng tìm kiếm cơ thể mới để chiếm cứ nữa." Triệu Cao hoàn toàn không để Trương Hạo vào mắt, hắn bận rộn một hồi, pha chế ra trong quan tài đá một loại chất lỏng màu đỏ tươi, mang theo mùi tanh nồng nặc.

Làm xong xuôi, hắn đến bên cạnh Trương Hạo, bế bổng cậu lên định ném vào trong quan tài đá.

Trong quan tài đó cũng không biết là thứ gì, tuy chắc chắn sẽ không gây thương tổn cho cơ thể cậu, nhưng bị thứ chất lỏng tanh tưởi đó bao bọc cũng đủ buồn nôn rồi.

Trương Hạo cũng không muốn dính phải thứ nước kinh tởm đó.

Tâm niệm cậu vừa động, năng lực tự phòng vệ mở ra.

Đây là năng lực có được sau khi dung hợp Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Có thể căn cứ vào ý chí bản thân để bật hoặc tắt năng lực tự

phòng vệ.

Có được năng lực này xong cậu vẫn chưa thử qua xem rốt cuộc nó như thế nào.

Hiện tại vừa khéo có cơ hội, Trương Hạo liền bật lên, thử xem sao.

Khoảnh khắc năng lực tự phòng vệ được kích hoạt, mười mấy sợi dây leo có gai ngược, mang theo ánh kim loại từ các nơi trên cơ thể cậu mọc ra.

Tốc độ sinh trưởng của chúng cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã dài đến mười mấy mét.

Những dây leo này giống như có sinh mệnh, chúng tấn công tất cả mục tiêu xuất hiện xung quanh Trương Hạo.

Một sợi dây leo quấn một vòng quanh chiếc còng tay, sau đó bắt đầu siết chặt.

Tiếng kim loại ma sát vang lên bên tai Trương Hạo, ngay sau đó là một tiếng "Phanh", dây leo lại có thể trực tiếp siết đứt chiếc còng tay làm bằng tinh cương.

Còn có dây leo trườn xuống chân Trương Hạo, siết đứt còng chân cậu.

Những dây leo còn lại thì lao về phía trước tấn công Triệu Cao.

Triệu Cao nhìn thấy trên người Trương Hạo đột nhiên mọc ra dây leo thì sợ toát mồ hôi lạnh. "Mày, mày, mày là con quái vật gì?!" Thấy dây leo lao tới, hắn quay đầu bỏ chạy, lao sang một bên lấy thanh bảo kiếm trên tường xuống.

Hắn không ngừng múa kiếm ngăn cản dây leo tiếp cận.

Khi bảo kiếm va chạm với dây leo, tiếng kim loại va đập vang lên

chát chúa.

Triệu Cao nhìn thấy thanh bảo kiếm chém sắt như bùn trên tay mỗi lần chạm vào dây leo lại xuất hiện thêm một vết mẻ.

Nội tâm hắn càng thêm chấn kinh.

Hắn không hiểu rõ ràng là một con người, sao trên cơ thể lại mọc ra loại dây leo còn cứng hơn cả tinh cương thế này.

Hơn nữa đám dây leo này cứ như có sự sống, biết chủ động tấn công. "Keng!" Bảo kiếm trên tay Triệu Cao không cầm cự được mấy giây đã gãy thành nhiều đoạn.

Hắn nhìn đám dây leo không ngừng tới gần, trong nháy mắt rơi vào tuyệt vọng. "Khoan đã, chỉ cần ngài không giết tôi, tôi sẽ nói cho ngài một bí mật!" Triệu Cao tình thế cấp bách hét toáng lên.

Trương Hạo tâm niệm vừa động, tắt chức năng tự bảo vệ, đám dây leo kim loại mọc ra trên người trong nháy mắt biến mất không thấy đâu. "Phù..." Triệu Cao thở hắt ra một hơi, hắn vẫn còn sợ hãi nói: "Ngài là ai, đám dây leo kim loại vừa rồi rốt cuộc là thứ gì?" Trương Hạo mỉm cười: "Tôi là ai ông không phải rất rõ sao, đừng quên là ông dẫn dụ tôi tới đây." Triệu Cao lúc này mới hoàn hồn, hắn gặp Trương Hạo trên đường, cảm nhận được từ trên người cậu một loại khí tức khiến người ta vô cùng thoải mái.

Loại khí tức đó hắn từng cảm nhận được trên người tộc nhân Trương gia mấy ngàn năm trước.

Chương 139

Hắn lập tức xác nhận Trương Hạo chính là người Trương gia đã đột nhiên biến mất.

Thế là hắn dẫn dụ Trương Hạo về phía khu vực làm việc của bảo tàng.

Vốn tưởng phải tốn chút công sức mới lừa được Trương Hạo tới, không ngờ quá trình lại thuận lợi vô cùng.

Ngay khi hắn tưởng Trương Hạo chỉ là một thanh niên không não, thì lại bị thực lực cậu thể hiện ra làm cho kinh sợ.

Mãi đến lúc này hắn mới hiểu ra, căn bản không phải hắn dụ Trương Hạo tới, mà là Trương Hạo chủ động đi theo.

Sống mấy ngàn năm, thân thủ của hắn sớm đã đạt đến trình độ đỉnh cao, cho dù là đặc chủng binh (lính đặc nhiệm) dưới tay hắn cũng không trụ được mấy chiêu.

Nhưng đối mặt với Trương Hạo, cậu thậm chí còn chưa ra tay đã bức hắn phải cầu xin tha mạng.

Chênh lệch thực lực như vậy khiến Triệu Cao hiểu rằng, trước mặt thực lực tuyệt đối, mọi hoa chiêu đều vô dụng.

Dứt khoát hắn cũng không giấu giếm, Trương Hạo hỏi gì đáp nấy.

Hắn kể lại toàn bộ việc làm sao phát hiện ra Trương Hạo, lại làm sao xác định thân phận của cậu.

Trương Hạo không ngờ người bị ý thức của "Thần" chiếm cứ cơ thể lại có mùi đặc thù, khiến hắn có thể xác định những người đó là kẻ bị chiếm xác.

Trên người cậu cũng có mùi đặc biệt, sẽ khiến ý thức của "Thần" cảm thấy rất thoải mái, từ đó xác định thân phận.

Trương Hạo có chút bất lực, trong tình huống này chuyện bại lộ cơ thể hay không căn bản không do cậu quyết định.

Nhưng may là người biết sự tồn tại của hai nhà Ngô, Trương cũng không nhiều, chỉ có những kẻ như Uông Thương Hải, Triệu Cao sống đã rất lâu lại am hiểu phong thủy thuật số mới biết.

Chỉ là, thế giới này còn có bao nhiêu quái vật sống hàng trăm hàng ngàn năm như thế nữa?

Không ai biết được.

Chỉ cần có một kẻ như vậy tồn tại, thân phận của cậu sẽ có nguy cơ bại lộ, chung quy vẫn là tai họa ngầm.

Cho nên phải tìm ra biện pháp tiêu diệt bọn chúng, triệt để giải quyết, chỉ có như vậy sau này mới không bị quấy rầy.

Ngô Tam Thúc đã biến mất một thời gian, chú ấy vẫn luôn điều tra xem "Thần" rốt cuộc là gì, và làm sao để giết chết nó.

Cũng không biết kết quả thế nào, hiện tại có tìm được manh mối mới nào chưa.

Trương Hạo lắc đầu, tạm thời nghĩ nhiều cũng vô dụng, quan trọng nhất trước mắt vẫn là nâng cao thực lực.

Chỉ khi đủ mạnh, bất luận kẻ địch là ai cũng không thể gây ảnh hưởng đến mình.

Trương Hạo thu hồi suy nghĩ, tâm tư lần nữa quay lại trên người Triệu Cao.

Triệu Cao biết sự tồn tại của hai nhà Ngô, Trương cũng không lạ.

Người đời chỉ biết hắn là một hoạn quan, thực ra hắn còn một

thân phận khác, đó là đệ tử Quỷ Cốc Tử.

Quỷ Cốc Tử tinh thông Kỳ Môn Độn Giáp, phong thủy thuật số, đệ tử của ông ta tự nhiên hiểu biết cũng nhiều hơn người khác rất nhiều.

Nếu không thì hắn dựa vào cái gì mà lấy thân phận hoạn quan leo lên vị trí Tể tướng dưới một người trên vạn người.

Kẻ như vậy biết xem xét thời thế nhất, hắn biết mình không phải đối thủ của Trương Hạo, không cần tốn sức cũng đã khuất phục. "Tiên sinh, tôi biết ngài là người Trương gia, thông tin nhiều hơn nữa tôi cũng không biết, không biết ngài truy đuổi tôi là muốn biết điều gì?" "Trước đó ông nói cơ thể người Trương gia là vật chứa hoàn hảo nhất là có ý gì, còn nữa ông biết thêm thông tin gì về Trương gia?" "Hồi bẩm tiên sinh, thân phận của tôi đúng như ngài suy đoán, tôi chính là tên Triệu Cao tiếng xấu muôn đời trong lịch sử hơn hai ngàn năm trước.

Năm đó Thủy Hoàng Đế si mê trường sinh, phát động toàn bộ sức mạnh tìm kiếm phương pháp bất tử.

Cuối cùng tìm thấy trong cổ tịch một cách chuyển ý thức của mình vào cơ thể người khác để trọng sinh.

Nhưng cách này có một tác dụng phụ chí mạng, đó là tuổi thọ của cơ thể mới có hạn, căn cứ vào tố chất cơ thể khác nhau mà thời gian sống từ vài năm đến ba mươi năm không đều.

Vốn dĩ như vậy cũng chẳng sao, cứ liên tục đổi cơ thể mới là được.

Nhưng làm vậy thì ý thức sẽ lần sau yếu hơn lần trước, cuối cùng yếu đến mức không đấu lại được ý thức của chủ nhân cơ thể.

Lúc đó sẽ bị chủ nhân cơ thể nuốt chửng ý thức, triệt để biến mất

khỏi thế giới này." "Sau này Thủy Hoàng Đế vẫn luôn muốn giải quyết vấn đề này, cho đến một ngày có người báo cáo với ngài ấy về một gia tộc, người của gia tộc đó trời sinh đã là vật chứa hoàn hảo.

Ý thức ở trong cơ thể họ không những không yếu đi mà ngược lại còn được tẩm bổ, càng ngày càng mạnh.

Hơn nữa ý thức chiếm cứ cơ thể họ, tuổi thọ cũng sẽ giống người bình thường, thậm chí còn dài hơn.

Kẻ báo cáo không chỉ nói cho Thủy Hoàng Đế tin tức này, còn dâng lên một người Trương gia cho ngài ấy.

Kẻ đó nói không chỉ có một gia tộc như vậy, còn có một gia tộc họ Ngô cũng là vật chứa hoàn hảo y hệt.

Chỉ có điều hai nhà này dùng thủ đoạn đặc biệt biến mất khỏi lịch sử, căn bản không tìm ra tung tích.

Vừa rồi người hắn dâng cho Thủy Hoàng Đế là tộc nhân Trương gia cuối cùng trong tay hắn.

Từ đó về sau Thủy Hoàng Đế ban mật lệnh tìm kiếm tung tích hai nhà Ngô, Trương trên toàn quốc." "Hai ngàn năm nay chưa từng gặp lại người như vậy, cho đến khi gặp ngài, tôi cảm nhận được khí tức quen thuộc trên người ngài.

Ý thức của tôi đã rất bạc nhược, nếu không được cường hóa, đợi cơ thể này không chịu nổi nữa sẽ chết hẳn." Trương Hạo nghe Triệu Cao kể lại, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Nếu Triệu Cao đều có thể dùng thủ đoạn này sống đến hiện tại, vậy e rằng Thủy Hoàng Đế cũng giống như thế!

Còn kẻ đột nhiên xuất hiện dâng người Trương gia cho Thủy Hoàng Đế kia, e rằng mới chính là hắc thủ sau màn thật sự.

Hắn xuất hiện thực chất là muốn mượn tay Thủy Hoàng Đế tìm kiếm tung tích người Trương gia.

Trương Hạo không thể không khâm phục tổ tiên Trương gia, vậy mà có thể an nhiên ẩn mình dưới tình huống Thủy Hoàng Đế phát động sức mạnh toàn quốc tìm kiếm.

Lần ẩn mình này kéo dài cả ngàn năm, không thể không nể phục thủ đoạn của các cụ.

Nếu không có họ trả giá, Trương gia hiện tại có còn tồn tại hay không vẫn là ẩn số.

Bọn chúng đều muốn có được cơ thể người Trương gia, Triệu Cao sau khi phát hiện Trương Hạo thì đầu tiên nghĩ đến là chính mình, chứ không phải dâng cho Thủy Hoàng Đế.

Quả nhiên con người đều ích kỷ.

Triệu Cao dường như nhìn ra suy nghĩ trong lòng Trương Hạo, hắn trịnh trọng nói: "Tiên sinh nghĩ không sai, có điều Thủy Hoàng Đế vì có cơ thể người Trương gia tẩm bổ, tình trạng của ngài ấy tốt hơn tôi nhiều." "Ông còn biết tin tức gì về Trương gia?" Triệu Cao lắc đầu: "Tôi chỉ rất quen thuộc với mùi vị cơ thể người Trương gia, loại mùi này khiến loại người như tôi rất thoải mái." "Vậy Thủy Hoàng Đế đang ở đâu?" "Hơn bốn trăm năm trước, Thủy Hoàng Đế đã vào Tần Lĩnh, sau đó không thấy ra nữa, cụ thể xảy ra chuyện gì tôi cũng không biết, chỉ nghe nói phát hiện thủ đoạn trường sinh mới ở sâu trong Tần Lĩnh." Trương Hạo nghe ra được Triệu Cao không nói dối, người tinh ranh như hắn biết rõ không phải đối thủ của Trương Hạo, hắn hiểu phải làm gì mới có cơ hội sống sót.

Chỉ có điều, loại người biết sự tồn tại của hai nhà Ngô, Trương như Triệu Cao, chỉ cần còn sống chính là một quả bom hẹn giờ, bất cứ lúc nào cũng có thể tiết lộ thông tin.

Cho nên ngay từ đầu Trương Hạo đã không định cho hắn cơ hội sống.

Triệu Cao thấy Trương Hạo đã không còn gì muốn moi tin từ miệng mình, biết nếu không có lợi thế đàm phán thì sẽ chết ngay lập tức.

Hắn cắn răng nói: "Tôi sống mấy ngàn năm, tích lũy vô số của cải, công pháp, bí kỹ, những thứ đó cho dù ngài không dùng tới thì gia tộc ngài cũng dùng được.

Những thứ đó có thể giúp Trương gia các ngài trở thành tồn tại vượt qua cả Uông gia, chỉ cần ngài tha cho tôi, tất cả đều là của ngài!" "Ha ha!" Trương Hạo nhếch miệng cười, tâm niệm vừa động lần nữa mở ra năng lực tự phòng vệ.

Đám dây leo đã biến mất lập tức xuất hiện, chúng lao thẳng về phía trước.

Giống như cắm vào đậu hũ, chúng cắm phập vào cơ thể Triệu Cao.

Chương 140

Sau đó chỉ thấy huyết nhục trên người hắn bị dây leo hấp thu, chỉ trong vài nhịp thở Triệu Cao đã biến thành một cái xác khô da bọc xương.

Những sợi dây leo kia được huyết nhục tẩm bổ, ánh kim loại trên bề mặt càng rực rỡ, thoạt nhìn đã không khác gì đồng thau.

Trương Hạo không ngờ năng lực có được sau khi dung hợp Cửu Tử Kinh Lăng Giáp còn liên quan đến hắn, lại có thể thông qua việc hấp thu huyết nhục để cường hóa bản thân.

Nếu sau này bồi dưỡng tốt năng lực phương diện này, để nó hấp thu những tồn tại mạnh mẽ hơn, tương lai e rằng cũng là một thủ đoạn tấn công khủng khiếp.

Giải quyết xong Triệu Cao, Trương Hạo không rời đi ngay.

Cậu phát sóng âm về bốn phương tám hướng, sử dụng định vị sóng âm thăm dò tình huống xung quanh.

Đợi đến khi tiếp nhận sóng âm phản xạ trở lại, cậu chú ý tới một viên gạch trên sàn mật thất.

Cậu rảo bước tiến lên, đến gần viên gạch đó, ngồi xổm xuống đấm một quyền vào nó. "Rầm!" Viên gạch vỡ nát, một cầu thang đi xuống hiện ra trước mắt.

Dưới mật thất lại còn có mật thất, nếu không có năng lực định vị sóng âm, ai mà ngờ tới điểm này.

Trương Hạo men theo cầu thang đi thẳng xuống dưới, chẳng mấy chốc đã đến một mật thất ngầm to bằng sân bóng rổ.

Trong mật thất chất đầy các loại đồ cổ, dược liệu và một số kỳ

trân dị thú.

So với đám đồ cổ trong thuyền đắm Tổ Nguyên Kim Thang, đồ trong mật thất này hiển nhiên tốt hơn nhiều. `[Đinh!

Phát hiện vật phẩm đặc thù: Hà Mộc Tập!]` Trương Hạo vừa bước vào mật thất, âm thanh nhắc nhở của hệ thống liền vang lên trong đầu.

Từ khi có được năng lực Trọng Tổ lại có thêm đống đồ trong thuyền đắm Tổ Nguyên Kim Thang, vật phẩm đặc thù tầm thường đã không thể khiến Trương Hạo hứng thú, dù sao đồ cùng cấp bậc trong không gian trữ vật của cậu cũng có cả ngàn món.

Nhưng Hà Mộc Tập thì khác, trước đây Trương Hạo từng đọc giới thiệu về Hà Mộc Tập trong sổ tay của Ngô gia lão gia tử.

Tương truyền thời Chiến Quốc, tại dải Thiểm Tây có một đội quân toàn bộ do người câm điếc tạo thành, gọi là Ách Ba Quân (Quân đoàn người câm).

Đội ngũ như vậy nhìn có vẻ hiếm lạ, thực tế là có chủ ý.

Người lập ra Ách Ba Quân là một vị Vương gia thời đó, mục đích lập ra đội quân này thực chất là để trộm mộ, lấy của cải bên trong sung vào quân lương.

Bọn họ tìm kiếm cổ mộ khắp cả nước, cái nào khai quật được thì đào ngay tại chỗ, không đào được thì ghi chép lại vị trí.

Một cuốn sách tập hợp vị trí của vô số cổ mộ được gọi là Hà Mộc Tập.

Tuy tên gọi khác nhau, nhưng tác dụng giống hệt Thủy Tiêu Kim Thang Phổ, đều dùng để ghi chép vị trí và đặc điểm cổ mộ.

Kim Thang Phổ ghi chép cổ mộ dưới nước, còn Hà Mộc Tập ghi

chép cổ mộ trên đất liền.

Có hai cuốn cổ tịch này, trong thiên hạ không có cái mộ nào là không tìm ra.

Trương Hạo tìm thấy Hà Mộc Tập trong đống đồ cổ rồi lật xem. "Cổ mộ thế gian mỗi cái mỗi khác, cổ mộ loại lớn bên trong cơ quan, cạm bẫy vô số, nhưng của cải bên trong cũng không phải cổ mộ tầm thường có thể so sánh.

Vương gia căn cứ vào số lượng của cải trong mộ cùng độ khó khai quật mà chia cổ mộ thiên hạ thành ba cấp: Thiên, Địa, Nhân.

Cổ mộ Thiên giai của cải có thể địch quốc, thường đi kèm với cơ quan cạm bẫy cửu tử nhất sinh, thông thường còn có trấn mộ thú khủng bố thủ hộ.

Cổ mộ Địa giai có thể địch thành, bên trong có cơ quan cạm bẫy thất tử tam sinh.

Cổ mộ Nhân cấp có thể địch huyện, bên trong có cơ quan cạm bẫy ngũ tử ngũ sinh." Vị Vương gia biên soạn Hà Mộc Tập lại phân cấp cổ mộ theo số lượng đồ vật bên trong và độ khó khai quật.

Trương Hạo tò mò tiếp tục lật xuống, xem cổ mộ thế nào mới được phân vào Thiên giai.

Chu Thái Vương Lăng: Cổ mộ Thiên giai, mộ của tổ phụ Chu Văn Vương, Khương Tử Nha tham gia thiết kế kiến tạo, thiện nhập thập tử vô sinh. (Chưa khai quật) Khương Tử Nha Mộ: Cổ mộ Thiên giai, mức độ nguy hiểm bên trong so với Chu Thái Vương Lăng chỉ có hơn chứ không kém. (Chưa khai quật) ...

Xá Quốc Vương Lăng: Cổ mộ Thiên giai, trong mộ không những cơ quan trùng trùng, còn có thần thú Chúc Cửu Âm thủ hộ. (Khai quật không thành công) Trương Hạo nhìn thấy Xá Quốc Vương Lăng thì

giật mình, nếu nhớ không nhầm, cây Thanh Đồng Thần Thụ khổng lồ sâu trong Tần Lĩnh chính là do người nước Xá kiến tạo.

Vương lăng của họ nằm ngay dưới Thanh Đồng Thần Thụ.

Không ngờ Ách Ba Quân trước đây cũng từng thử khai quật, chỉ là không thành công.

Một đội quân huấn luyện nghiêm chỉnh cũng không thể khai quật thành công, đủ thấy mức độ nguy hiểm trong đó.

Trương Hạo không tiếp tục lật về sau mà đọc kỹ phần về Xá Quốc Vương Lăng. "Thiên yêu bách quái, nhiếp nhân tâm phách chi âm, hoặc nhân tâm trí chi phong..." (Yêu quái trăm kiểu, âm thanh đoạt hồn phách người, gió mê hoặc tâm trí người...) "Ách..." Trương Hạo phát hiện miêu tả về cổ mộ trên Hà Mộc Tập rất trừu tượng, về quái vật, cơ quan cạm bẫy cơ bản đều không có miêu tả cụ thể.

Tóm lại chỉ có một câu là rất nguy hiểm.

Tuy nhiên có một điểm vẫn rất có tác dụng, đó là bên trong có đánh dấu vị trí cụ thể của cổ mộ.

Trước đó ở kinh thành, Lão Mã bán cái chuông đồng lục giác hái trên tế đàn thần thụ ở Tần Lĩnh đã nói cho Trương Hạo vị trí cụ thể của tế đàn.

Trương Hạo đối chiếu vị trí đó với Hà Mộc Tập, khoảng cách rất gần, nghĩa là Hà Mộc Tập là thật, vị trí Lão Mã đưa cũng là thật.

Sau khi xác định vị trí Tần Lĩnh Thần Thụ, việc tiếp theo trở nên rất đơn giản, đợi chuẩn bị xong là có thể trực tiếp lên đường.

Trương Hạo tiếp tục đi sâu vào mật thất.

Khi cậu đi đến vị trí trung tâm, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên. `[Đinh!

Phát hiện vật phẩm hiếm: Phương Kính!]` "Phương Kính?" Trương Hạo nghe hệ thống nhắc nhở thì kinh ngạc không thôi.

Phương Kính còn có một cái tên khác là Tần Vương Chiếu Cốt Kính (Gương soi xương của Tần Vương), tương truyền nó có thể soi rõ nội tạng con người, đồng thời có thể nhìn thấu nội tâm con người.

Thủy Hoàng Đế chính là dựa vào nó để phân biệt trung gian, chỉ cần có chút dị tâm đều có thể lập tức phát hiện.

Đúng là lòng người khó đoán nhất, có bảo bối như vậy thì còn gì không nhìn thấu.

Năm xưa sau khi nhà Tần diệt vong, Chiếu Cốt Kính cũng biến mất theo.

Ai mà ngờ nó lại bị Triệu Cao thu thập giấu trong mật thất này chứ!

Trương Hạo nhìn quanh, rất nhanh cậu đã tìm thấy một tấm gương đồng cao bằng nửa người trong đống bảo vật.

Cậu đứng trước gương, trong nháy mắt cả người trở nên như trong suốt, nội tạng, mạch máu trong cơ thể đều có thể thấy rõ ràng.

Ngay cả quỹ đạo lưu chuyển của dòng máu cũng rành rọt.

Chương 141

Độ rõ nét này ngay cả máy móc hiện đại như chụp CT cũng không bằng hình ảnh trong gương.

Tuy không biết là nguyên lý gì, nhưng Phương Kính đích xác là một bảo bối hiếm có, thảo nào có thể trở thành vật phẩm hiếm.

Trương Hạo đặt tay lên Phương Kính: "Hệ thống, dung hợp Phương Kính!" `[Đinh!

Đã nhận lệnh, bắt đầu dung hợp.]` Âm thanh hệ thống vừa dứt, Phương Kính lập tức hóa thành một khối chất lỏng màu trắng, sau đó hóa thành vô số phân tử nhỏ li ti bao bọc toàn thân cậu.

Những phân tử này như sống lại, liều mạng chui vào cơ thể, tiến hành dung hợp với huyết nhục của cậu. `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 38.

Vật phẩm dung hợp: Phương Kính.]` `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ đạt được đặc tính vật phẩm dung hợp: Nhìn Thấu Lòng Người.]` Dung hợp Phương Kính có được năng lực lại là nhìn thấu lòng người.

Phải biết lòng người là thứ khó nắm bắt nhất, hiện tại có năng lực nhìn thấu nhân tâm, vậy thì bất luận là ai cũng không thể che giấu điều gì trước mặt Trương Hạo.

Một khi có tâm tư phản bội, lừa gạt gì đó đều có thể bị nhìn ra ngay.

Trương Hạo rất hài lòng với năng lực này, tương lai cậu tiếp quản Trương gia, không thể chuyện gì cũng tự mình động thủ, cậu cần bồi dưỡng một nhóm người của riêng mình.

Có năng lực này là có thể chọn ra kẻ trung thành với mình để bồi dưỡng, cũng không sợ xảy ra chuyện phản bội.

Cho nên đây là một năng lực cực kỳ quan trọng. `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm Phương Kính, tiến độ tiến hóa Huyết mạch Kỳ Lân +10, tiến độ hiện tại 21/60.]` Dung hợp một món vật phẩm hiếm, tiến độ tiến hóa Huyết mạch Kỳ Lân tăng lên đáng kể, chẳng bao lâu nữa có thể tiến hóa lên giai đoạn 4. "Hệ thống, mở giao diện thuộc tính!" `[Tên: Trương Hạo]` `[Tuổi: 18]` `[Huyết mạch: Huyết mạch Kỳ Lân giai đoạn 3 (Tiến độ tiến hóa 21/60)]` `[Hệ thống: Vạn Vật Dung Hợp Hệ Thống cấp 5 (22/60), sau khi tăng cấp sẽ mở khóa năng lực mới.]` `[Số lần dung hợp còn lại: 30]` `[Vật phẩm đã dung hợp: Kiến, Kim Cương Thạch, Kho hàng, Máu Kỳ Lân, Kho hàng phế liệu cỡ lớn, Nội đan Xà Mẫu Hắc Mao Xà, Cửu Đầu Na Già, Tức Nhưỡng, Long Văn Bảo Ấn, Song Long Trụ, Cành cây Thanh Đồng Thần Thụ, Lôi Thạch...

Giới Tử Khống Giới, Phương Kính.]` `[Năng lực đã nhận: Sức mạnh gấp 400 lần trọng lượng cơ thể, cơ thể cứng như kim cương, không gian trữ vật 50000 mét khối, Huyết mạch Kỳ Lân, tốc độ ra quyền 1/250 giây, hô hấp dưới nước, bay, phát quang phát nhiệt, thoát thai hoán cốt, Vạn Xà Chi Chủ, sức mạnh gấp 1700 lần trọng lượng cơ thể, miễn dịch ảo giác, sinh trưởng vô hạn (bất kỳ bộ phận nào trên cơ thể đều có thể sinh trưởng vô hạn, phục nguyên), tru tà thối lui, họa địa vi lao, nguyền rủa, miễn dịch nguyền rủa, Chưởng Tâm Lôi...

Gia tăng không gian trữ vật, nhìn thấu lòng người.]` Trương Hạo xem giao diện thuộc tính, phát hiện không chỉ tiến độ tiến hóa Huyết mạch Kỳ Lân tăng lên, mà kinh nghiệm Vạn Vật Dung Hợp Hệ Thống cũng đồng bộ tăng theo, không bao lâu nữa có thể tăng lên cấp 6.

Đồng thời, sau khi thám hiểm xong Tổ Nguyên Kim Thang, số lần dung hợp hiện tại cũng trở nên dư dả.

Dùng mất một lần vẫn còn 30 lần.

Nhưng sự dư dả này cũng chỉ là tạm thời.

Trong không gian trữ vật còn rất nhiều đồ cổ, đợi khi nào rảnh rỗi sẽ đem chúng ra trọng tổ toàn bộ, đến lúc đó chắc chắn có thể nhận được không ít vật phẩm hiếm hoặc vật phẩm đặc thù có năng lực đặc biệt.

Đến lúc đó dung hợp đám đồ đó xong thì e rằng số lần dung hợp cũng chẳng còn lại bao nhiêu.

Cho nên để nhanh chóng nâng cao thực lực, ngoài việc cần thu thập càng nhiều vật phẩm cấp cao, còn phải cố gắng kiếm thêm nhiều số lần dung hợp.

Dung hợp xong Phương Kính, Trương Hạo tiếp tục đi lại trong mật thất.

Tiếp đó âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại liên tiếp vang lên mười mấy lần, chỉ có điều lần nào cũng là vật phẩm đặc thù, vật phẩm hiếm không thấy xuất hiện nữa.

Trương Hạo thấy vật phẩm đặc thù, vật phẩm hiếm trong số bảo vật Triệu Cao để lại đã bị chọn ra hết, còn lại đều chỉ là vật phẩm bình thường, cậu liền không lãng phí thời gian nữa.

Trực tiếp dùng ý nghĩ thu toàn bộ vật phẩm trong mật thất vào không gian trữ vật.

Làm xong xuôi, Trương Hạo chuẩn bị rời đi.

Bỗng nhiên cậu dừng bước, quay đầu dùng ánh mắt ước lượng kích thước mật thất.

Dài khoảng 30 mét, rộng cũng tầm 20 mét, chiều cao hơn 10 mét.

Thể tích mật thất cũng cỡ 6000 mét khối.

So với không gian trữ vật hiện tại thì 6000 mét khối chẳng bõ bèn gì, lãng phí một lần dung hợp vì nó là không đáng.

Trương Hạo nghĩ thông suốt liền không quay đầu lại mà rời đi.

Khi đi qua tầng mật thất phía trên, cậu lật bàn tay, một đạo Chưởng Tâm Lôi bổ xuống cái xác khô của Triệu Cao. "Rầm" một tiếng, cái xác khô bị đánh nát không còn mảnh vụn.

Làm xong việc này Trương Hạo mới rời khỏi mật thất, quay về hội họp với nhóm Hạo Thiên Chân. ...

Mấy ngày tiếp theo, Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử cùng Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp, Trương Kỳ Lân mấy người đều nghỉ ngơi ở tỉnh thành.

Chỉ cần đợi trang bị chuẩn bị đầy đủ là có thể xuất phát.

Trương Hạo ở khách sạn rảnh rỗi, bèn khóa cửa phòng bắt đầu dọn dẹp vật phẩm trong không gian trữ vật. "Hệ thống, sử dụng 100 kiện vật phẩm tiến hành trọng tổ!" `[Đinh!

Đã nhận lệnh, hiện tại bắt đầu tiến hành trọng tổ, xác suất nhận được vật phẩm đặc thù 11%, xác suất nhận được vật phẩm hiếm 0.11%.]` Bởi vì cấp độ Vạn Vật Dung Hợp Hệ Thống tăng lên, hiện tại xác suất trọng tổ nhận được vật phẩm cấp cao cũng tăng theo.

Tốc độ trọng tổ rất nhanh, sau khi ra lệnh liền hoàn thành trong nháy mắt.

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên trong đầu Trương Hạo. `[Đinh!

Trọng tổ hoàn thành, nhận được vật phẩm ngẫu nhiên: Ngọc Hòa

Điền.]` Lần trọng tổ này vận may không tốt lắm, tiêu hao 100 món đồ mà chỉ nhận được vật phẩm bình thường.

Đương nhiên vận đen cũng chỉ là đối với lần này thôi.

Chỉ cần số lần trọng tổ đủ nhiều, xác suất nhận được vật phẩm đặc thù, vật phẩm hiếm sẽ tiến gần vô hạn về 11% và 0.11%, chỉ cần nhận được một món vật phẩm hiếm thì dù tiêu hao bao nhiêu đồ bình thường cũng là lãi to.

Trương Hạo lần lượt ra lệnh trọng tổ, mãi đến quá nửa ngày, gần chập tối cậu đã đem toàn bộ vật phẩm bình thường trong không gian trữ vật ra trọng tổ hết.

Cậu tổng cộng nhận được gần 2000 món vật phẩm đặc thù và 1 món vật phẩm hiếm là Càn Khôn Chung.

Đến đây Trương Hạo liền dừng lại.

Tuy dùng 100 món vật phẩm đặc thù để trọng tổ sẽ có 11% xác suất ra vật phẩm hiếm, 2000 món kia nếu trọng tổ hết theo xác suất có thể được hai món hiếm.

Nhưng cậu không làm vậy.

Bởi vì khi Vạn Vật Dung Hợp Hệ Thống tăng lên cấp 10 sẽ mở khóa vật phẩm Hãn Kiến (Cực hiếm).

Dùng 100 vật phẩm đặc thù trọng tổ sẽ có 1% xác suất ra vật phẩm Hãn Kiến.

Cho nên Trương Hạo chọn tạm thời không trọng tổ vật phẩm đặc thù.

Trước đó trọng tổ được một món hiếm là Càn Khôn Chung, chính là một cái chuông đồng xanh cao nửa người, cũng không biết nó có tác dụng đặc biệt gì mà lại là vật phẩm hiếm.

Chương 142

Nhưng dung hợp xong sẽ biết ngay thôi.

Trương Hạo ra lệnh cho hệ thống: "Dung hợp Càn Khôn Chung!" `[Đinh!

Đã nhận lệnh, bắt đầu dung hợp.]` Tiếng hệ thống vừa dứt, Càn Khôn Chung liền hóa thành một khối chất lỏng màu đồng xanh, sau đó hóa thành vô số phân tử nhỏ li ti bao bọc toàn thân cậu.

Những phân tử này như sống lại, liều mạng chui vào cơ thể, tiến hành dung hợp với huyết nhục của cậu. `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 39.

Vật phẩm dung hợp: Càn Khôn Chung.]` `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ đạt được đặc tính vật phẩm dung hợp: Thôn Phệ (Có thể hấp thu sinh mệnh lực trong phạm vi nhất định, cung cấp năng lượng cuồn cuộn không ngừng cho bản thân).]` Nghe thấy năng lực có được từ Càn Khôn Chung, Trương Hạo không khỏi cảm thán, vật phẩm hiếm rốt cuộc vẫn là vật phẩm hiếm.

Mỗi lần dung hợp vật phẩm hiếm, năng lực nhận được đều phi phàm.

Năng lực Càn Khôn Chung mang lại lại là hấp thu sinh mệnh lực trong phạm vi nhất định làm của riêng, chỉ là không biết phạm vi này rộng bao nhiêu.

Trương Hạo sở hữu năng lực này chẳng phải tương đương với có thân bất tử sao?

Trương Hạo rất tò mò về năng lực thần kỳ này, tâm niệm vừa động khởi động năng lực Thôn Phệ.

Giây tiếp theo, cậu cảm giác được một luồng khí tức ấm áp từ không khí xung quanh đi vào cơ thể.

Khí tức ấm áp tuy không nhiều, nhưng vẫn khiến cả người cậu trở nên tinh thần hẳn lên, cảm giác mệt mỏi trước đó hoàn toàn bị quét sạch. "Hả?" Lúc này, Trương Hạo bỗng chú ý thấy chậu cây cảnh trên bàn sách đã khô héo, mất đi đặc điểm sự sống.

Cậu nhớ rõ ràng trước khi dùng năng lực Thôn Phệ, chậu cây đó vẫn còn xanh tốt tràn trề sức sống.

Không cần nghĩ cũng biết là bị năng lực Thôn Phệ hấp thu toàn bộ sinh mệnh lực mới khô héo.

Năng lực Thôn Phệ này thực sự quá khủng khiếp, không chỉ có thể hấp thu sinh mệnh của sinh vật khác mà còn có thể biến nó thành của mình.

Khi cậu còn đang chìm đắm trong vui sướng, tiếng hệ thống lại vang lên. `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm Càn Khôn Chung, tiến độ tiến hóa Huyết mạch Kỳ Lân +10, tiến độ hiện tại 31/60.]` Dung hợp một vật phẩm bình thường tiến độ tiến hóa Huyết mạch Kỳ Lân tăng 1 điểm, vật phẩm hiếm có thể tăng 10 điểm.

Từ khi mở khóa vật phẩm hiếm, tốc độ tiến giai của Huyết mạch Kỳ Lân và tốc độ tăng cấp của hệ thống đều tăng theo cấp số nhân.

Huyết mạch Kỳ Lân mới tăng lên giai đoạn 3 chưa được mấy ngày, mắt thấy chỉ cần dung hợp thêm 3 món vật phẩm hiếm nữa là có thể lên giai đoạn 4 rồi.

Theo tốc độ này, chẳng bao lâu nữa Huyết mạch Kỳ Lân sẽ tiến hóa đến cửu giai, đến lúc đó sẽ có năng lực Huyết Mạch Hóa Hình, trực tiếp triệu hồi Thần thú Kỳ Lân chiến đấu cho mình. ...

Đợi sau khi Trương Hạo đem vật phẩm trong không gian trữ vật trọng tổ hết thành vật phẩm đặc thù cấp cao hơn, không gian trữ vật lại trở nên trống trải.

Dưới Tần Lĩnh Thần Thụ là Xá Quốc Vương Lăng, đã có thể được tướng quân Ách Ba Quân đánh giá là cổ mộ Thiên giai, chắc hẳn bên trong không thiếu đồ tốt, cũng không biết không gian trữ vật hiện tại có chứa hết đồ trong mộ không.

Chuyến đi Tần Lĩnh lần này, ngoài Xá Quốc Vương Lăng, mục tiêu quan trọng hơn là Tần Lĩnh Thần Thụ.

Một cành cây của Thần Thụ đã là vật phẩm đặc thù, vậy cả cái cây cao cả trăm mét kia, nó sẽ ở đẳng cấp nào?

Vốn Trương Hạo tưởng Thần Thụ là vật phẩm hiếm, nhưng giờ cậu lại cảm thấy Thần Thụ không thể chỉ là vật phẩm hiếm.

Một cây Thanh Đồng Thần Thụ khổng lồ như thế, còn có năng lực nghịch thiên là vật chất hoá.

Nói thế nào cũng không thể chỉ đơn giản là vật phẩm hiếm.

Có lẽ nó chính là vật phẩm Hãn Kiến cần hệ thống cấp 10 mới mở khóa cũng chưa biết chừng.

Trương Hạo càng nghĩ càng thấy có khả năng đó.

Mỗi khi nghĩ đến Tần Lĩnh Thần Thụ có thể là một món Hãn Kiến, cậu lại có chút nóng lòng không chờ nổi.

Ba ngày sau, người dưới đã chuẩn bị xong trang bị cần thiết để vào sâu trong Tần Lĩnh.

Sáu người gồm Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp và Trương Kỳ Lân lập tức bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị sáng sớm hôm sau xuất phát.

Đêm trước khi đi, Trương Hạo vì quá hưng phấn nên không nghỉ ngơi tốt, đến nỗi sau khi xuất phát cứ ngáp ngắn ngáp dài.

Từ tỉnh thành đến Tần Lĩnh khoảng hơn một trăm cây số, cũng chỉ mất hai ba tiếng.

Cả chặng đường Trương Hạo ngủ một mạch.

Đợi đến khi ô tô dừng lại ở bãi đỗ xe khu du lịch Tần Lĩnh cậu mới tỉnh táo lại.

Vừa xuống xe, Trương Hạo liền đi đến bên mép bãi đỗ xe, nơi này trồng rất nhiều thực vật.

Cậu động tâm niệm sử dụng năng lực Thôn Phệ, lập tức sinh mệnh lực của tất cả sinh vật trong phạm vi mười mấy mét đều bị hút vào trong cơ thể cậu.

Trong nháy mắt cảm giác mệt mỏi tan biến, cả người lại tinh thần phấn chấn.

Trương Hạo dừng năng lực Thôn Phệ, rảo bước đi tới lấy ba lô của mình từ cốp xe đeo lên người, sau đó cả nhóm cùng đi về phía khu du lịch.

Thực ra Trương Hạo căn bản không cần đeo ba lô, tất cả đồ đạc đều đã được cậu bỏ vào không gian trữ vật.

Ba lô chỉ là để che mắt người khác mà thôi.

Phạm vi Tần Lĩnh vô cùng lớn, rộng đến mấy chục vạn km vuông.

Phạm vi rộng lớn như vậy chỉ có vùng ngoài rìa là có dấu vết con người hoạt động, còn sâu bên trong vì quá nguy hiểm, ít người đặt chân đến, nên mọi thứ bên trong đều là ẩn số.

Nhóm Trương Hạo mua vé vào cổng như du khách bình thường, sau đó đi thẳng về phía sâu trong khu du lịch.

Ban đầu bên cạnh còn có du khách đi thành tốp năm tốp ba, dần dần trên đường chỉ còn lại mấy người bọn họ. "Vù vù..." Khí hậu Tần Lĩnh thay đổi thất thường, giây trước còn là mùa hè oi bức, giây sau đã nổi gió lớn, gió lạnh thấu xương thổi vào người cứ như bước vào mùa đông. "Nhìn kiểu này sắp mưa rồi, chúng ta tìm chỗ cắm trại nghỉ một đêm đợi mai tạnh mưa rồi đi tiếp đi!" Trương Hạo nói rồi đặt ba lô xuống, lấy lều ra bắt đầu dựng.

Những người khác thấy vậy cũng lấy lều ra dựng doanh trại. "Ào ào ào..." Đợi bọn họ dựng xong lều thì mưa cũng trút xuống.

Mưa to gió lớn thổi lều nghiêng ngả, may mà chất lượng tốt chống đỡ được, nhóm Trương Hạo mới không bị ướt.

Mưa kéo dài hơn hai tiếng, sau khi tạnh, ráng chiều xuất hiện ở chân trời.

Nhóm Trương Hạo mượn chút ánh nắng cuối cùng tìm củi đốt lửa quanh trại.

Bỗng nhiên, trong rừng rậm truyền đến tiếng hô kinh hãi của Bàn Tử.

Chương 143

"Xác chết, bên này phát hiện một cái xác!" "Tần Lĩnh thường xuyên có dân phượt đi bộ xuyên rừng, có rất nhiều người chuẩn bị không đầy đủ mà bỏ mạng giữa đường, xuất hiện một cái xác thì có gì lạ đâu!" Đối với cái xác trong miệng Bàn Tử, đám Hạo Thiên Chân, Dịch Táp căn bản chẳng thèm để ý, tiếp tục bận rộn công việc trên tay mình.

Chỉ có mình Trương Hạo đi về phía Bàn Tử.

Trương Hạo quá hiểu Bàn Tử, đừng nói một cái xác, cho dù vào Tích Thi Địa (nơi chứa xác) hắn cũng chẳng sợ.

Huống chi lại vì một cái xác mà hét toáng lên.

Đã vậy thì cái xác hắn phát hiện chắc chắn có điểm gì đặc biệt. "Trương Hạo huynh đệ, cậu mau lại đây xem cái xác này!" Bàn Tử thấy Trương Hạo đi tới liền vội vàng gọi, hắn dẫn Trương Hạo đến nơi có cái xác, rồi chỉ tay vào vị trí đó: "Ở ngay kia." Trương Hạo nhìn theo hướng tay chỉ của Bàn Tử, đợi khi cậu nhìn rõ dung mạo cái xác thì cả người đều giật mình!

Bàn Tử thấy mặt Trương Hạo lộ vẻ chấn kinh liền nói: "Hạo ca, sốc chưa!" "Ừ!" Trương Hạo đáp một tiếng.

Cái xác dưới gốc cây không phải ai khác chính là Lão Mã, người bán chuông đồng cho bọn họ cách đây không lâu.

Bất luận là chiều cao, tướng mạo hay thể hình, thậm chí ngay cả quần áo trên người cũng giống hệt lúc bọn họ gặp Lão Mã. "Căn cứ mức độ thối rữa của cái xác thì Lão Mã đã chết hơn một tháng rồi!" Trương Hạo hiểu ý Bàn Tử, Lão Mã bán chuông đồng cho họ là khoảng mười mấy hai mươi ngày trước.

Nhưng cái xác này lại chết hơn một tháng. "Cậu nói xem liệu có phải anh em song sinh của Lão Mã không?" Bàn Tử nghi hoặc hỏi. "Hồi đó Lão Mã không hề nhắc đến việc có anh em, tôi nghĩ ông ta không có anh em song sinh đâu." Trương Hạo đoán có lẽ Lão Mã thật sự đã chết, mà người bọn họ gặp chẳng qua chỉ là người chết được Thanh Đồng Thần Thụ vật chất hoá ra mà thôi.

Cậu sở dĩ chấn kinh không phải vì cái xác trên mặt đất là Lão Mã.

Mà là chấn kinh trước năng lực vật chất hoá mạnh mẽ của Thanh Đồng Thần Thụ, lại có thể khiến người chết sống lại, hơn nữa người ngoài căn bản không phân biệt được.

Người được Thanh Đồng Thần Thụ vật chất hoá ra không chỉ ngoại hình giống hệt nguyên chủ, ngay cả tính cách cũng y hệt.

Trừ phi là người ngày ngày sống cùng nhau, nếu không người ngoài căn bản không nhận ra.

Nhóm Hạo Thiên Chân thấy Trương Hạo đi sang chỗ Bàn Tử, hai người còn chỉ trỏ xuống đất nói chuyện gì đó.

Dưới sự thôi thúc của lòng hiếu kỳ, từng người một đều tiến lại gần chỗ Trương Hạo.

Khi họ nhìn rõ cái xác trên mặt đất, ai nấy đều kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm. "Vãi chưởng, kia không phải Lão Mã sao!" "Ông ta sao lại chết ở đây, thế người chúng ta gặp là ai?" "Liệu có phải chỉ là anh em song sinh của Lão Mã không?" Mọi người khi thấy xác Lão Mã, phản ứng đầu tiên đều nghĩ liệu cái xác dưới đất có phải chỉ là anh em song sinh của ông ta.

Tuy nhiên cách nói này đều bị Trương Hạo phủ quyết.

Cậu nói ra suy nghĩ của mình, mọi người liên tục gật đầu. "Tiểu Cữu nói có lý, cái xác này chính là Lão Mã!" "Cái xác này là Lão Mã,

thế chẳng lẽ người chúng ta gặp là ma?" "Vật chất hoá, Thanh Đồng Thần Thụ có năng lực vật chất hoá!" Đúng lúc này, Trương Kỳ Lân vốn luôn trầm mặc lại chủ động lên tiếng.

Suy nghĩ của anh ta giống Trương Hạo, cái xác chính là Lão Mã. "Vật chất hoá?" "Đó chẳng phải là thủ đoạn thần tiên sao, Thanh Đồng Thần Thụ thật sự có thủ đoạn đó à?" "Đáng sợ quá, trên đời lại có bảo bối lợi hại như vậy!" Khi mọi người nghe đến vật chất hoá, mặt đầy vẻ không dám tin, loại năng lực trong truyền thuyết này sao có thể thực sự xuất hiện.

Lúc này, Trương Hạo bỗng nhớ tới một chuyện cũ.

Năm xưa khi Lão Cửu Môn còn ở Sa Thành, Trương Đại Phật Gia từng dẫn người xuống ngôi mộ hình người ở vùng mỏ phía bắc Sa Thành.

Họ phát hiện trong mộ một cánh cửa thanh đồng khổng lồ.

Sau cửa thanh đồng là một thế giới của người chết, trong thế giới đó có một khối Vẫn Đồng to bằng nắm tay.

Khối Vẫn Đồng đó cũng có năng lực cụ tượng hóa.

Nhị Nguyệt Hồng đã lợi dụng năng lực vật chất hoá của Vẫn Đồng để sao chép thành công một người vợ y hệt.

Vẫn Đồng và Thanh Đồng Thần Thụ có năng lực giống nhau.

Trương Hạo đoán, liệu Thanh Đồng Thần Thụ có phải chính là một khối Vẫn Đồng khổng lồ từ trên trời rơi xuống thời thượng cổ, sau đó được người nước Xá phát hiện, họ mới lợi dụng Vẫn Đồng để xây dựng nên Tần Lĩnh Thần Thụ.

Nếu một khối Vẫn Đồng bằng nắm tay đã có thể khiến người chết sống lại, sao chép ra một người y hệt, vậy năng lực vật chất hoá của khối Vẫn Đồng khổng lồ như Tần Lĩnh Thần Thụ sẽ mạnh đến mức

nào?

Nghĩ đến đây Trương Hạo không khỏi bật cười.

Tần Lĩnh Thần Thụ càng mạnh thì lợi ích đối với cậu càng lớn, tương lai sau khi dung hợp sẽ có được năng lực càng lợi hại hơn.

Trương Kỳ Lân thấy mọi người bán tín bán nghi lời mình nói, anh ta cũng không giải thích, xách Hắc Kim Cổ Đao quay về lều.

Những người khác thấy vậy cũng đều về lều.

Mấy người ngồi trong lều, nhóm lửa đống củi khô vừa kiếm được để sưởi ấm.

Nửa đêm, trong lúc mơ màng Trương Hạo cảm giác có thứ gì đó chui vào lều.

Cậu mở choàng mắt, liền thấy trước mặt xuất hiện một con quái vật to cỡ người trưởng thành.

Chúng nhe nanh múa vuốt, trên người còn có lông tóc rậm rạp.

Quái vật giống khỉ, nhưng thể hình to hơn khỉ nhiều.

Đầu quái vật rất to, tai dài, hai bên mũi còn có một khối u hình bầu dục lồi lên, bề mặt màu xanh lam, trông rất quỷ dị.

Nhìn thấy bộ dạng này sao Trương Hạo lại không nhận ra.

Quái vật xuất hiện trong lều lúc nửa đêm chính là Sơn Tiêu!

Đây là loài được gọi là "Sơn trung chi quỷ" (Quỷ trong núi).

Đây là loài quái vật phòng thủ mạnh, tấn công cũng không yếu. "Mọi người dậy hết đi!" Trương Hạo gầm lên một tiếng. "Sao thế, có thứ dơ bẩn xuất hiện à?" Nhóm Hạo Thiên Chân tỉnh dậy mặt vẫn còn ngơ ngác.

Lúc này họ mới chú ý thấy bên cạnh xuất hiện mười mấy con quái

vật.

Mấy người đều giật mình, bật dậy khỏi mặt đất.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và mọi người tựa lưng vào nhau phòng ngự Sơn Tiêu tấn công. "Gào!" Đám Sơn Tiêu gầm lên một tiếng liền phát động tấn công nhóm Trương Hạo.

Chỉ thấy móng vuốt của mỗi con Sơn Tiêu đều thon dài mà sắc bén.

Cái móng dài hơn một tấc trực tiếp cào vào mặt người, e rằng chỉ cần chạm nhẹ một cái là mất một mảng thịt.

Trương Kỳ Lân thấy thế rút Hắc Kim Cổ Đao che chở mọi người phía sau.

Thấy có Sơn Tiêu lao tới anh ta liền múa đao đỡ lại.

Chương 144

"Keng, keng, keng..." Khi Trương Kỳ Lân tấn công, một loạt tiếng kim loại va chạm vang lên. "Móng vuốt Sơn Tiêu cũng cứng quá rồi, Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca lại không chém đứt được!" "Nhìn biểu hiện của Sơn Tiêu tôi thậm chí nghi ngờ móng tay chúng nó là kim loại đấy." "Gào..." Trương Kỳ Lân không ngừng múa may Hắc Kim Cổ Đao trong tay.

Anh ta không hổ là trần nhà về võ lực của thế giới đạo mộ.

Đương nhiên Trương Hạo không tính vào đó, dù sao kẻ có hệ thống lại còn mạnh đến đáng sợ như cậu thì chỉ có mình cậu thôi.

Trương Kỳ Lân thấy chém không đứt móng tay, dứt khoát không quan tâm đến bộ móng sắc như dao đó nữa, chọn tấn công vào chỗ yếu trên người Sơn Tiêu.

Theo một nhát đao chém xuống, một con Sơn Tiêu mất đi một cánh tay, ngã xuống đất gào rú loạn xạ.

Trương Kỳ Lân nghe tiếng không khỏi nhíu mày. "Không ổn, nó đang gọi đồng bọn!" "Cái gì, mới bắt đầu mà nó đã gọi hội rồi?" "Được rồi Bàn Tử, lúc nào rồi ông còn mồm mép, mau nghĩ cách làm sao đột phá vòng vây đi!" Giây tiếp theo, mọi người liền nghe thấy tiếng bước chân dày đặc đang di chuyển nhanh về phía họ.

Sơn Tiêu khác với quái vật thông thường, đối phó một hai con còn không tính là quá khó.

Nhưng chúng là loài sống theo bầy đàn, xuất hiện là cả đàn cả lũ.

Số lượng vừa nhiều thì khó tránh khỏi đau đầu, thân thủ kém chút có khi bị chúng phanh thây trực tiếp.

Chẳng mấy chốc, tiếng bước chân đã đến gần.

Mọi người nhìn ra xung quanh, chỉ thấy trong bóng tối có vô số đôi mắt tròn lóe lục quang u u đang lơ lửng giữa không trung trừng trừng nhìn về phía này. "Hít..." Mọi người hít một ngụm khí lạnh.

Những viên cầu đó không phải gì khác, chính là đám Sơn Tiêu được gọi tới.

Một đôi mắt tròn chính là một con Sơn Tiêu, giờ khắc này bọn họ đã bị hàng trăm con Sơn Tiêu bao vây. "Toang rồi, anh em mình vừa vào Tần Lĩnh đã gặp rắc rối lớn thế này, tình hình này không biết có thoát ra được không đây." Bàn Tử vừa dứt lời liền thấy những đôi mắt xanh lục lơ lửng trong bóng tối kia đột nhiên biến mất sạch.

Đám Sơn Tiêu đang tấn công họ cũng đồng loạt ngã lăn ra đất.

Hơn nữa cơ thể chúng đang khô quắt lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Chỉ trong vài nhịp thở, hàng trăm con sơn tiêu toàn bộ biến thành xác khô, ngã rạp xuống đất không nhúc nhích. "Hít..." Mọi người nhìn thấy xác sơn tiêu trên mặt đất liền hít sâu một hơi khí lạnh.

Dáng vẻ của lũ sơn tiêu lúc này còn đáng sợ hơn nhiều so với khi chúng còn sống.

Bất kể là Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Trương Kỳ Lân, Dịch Táp hay Đinh Ngọc Vũ Điệp, tất cả đều chết lặng tại chỗ.

Một lúc sau hoàn hồn lại mới nhìn dáo dác xung quanh. "Chuyện gì thế này?

Sao lũ sơn tiêu này đột nhiên lại biến hết thành xác khô rồi chết vậy?" "Tình huống này nghe chưa từng nghe, thấy chưa từng thấy, rốt cuộc là hiện tượng tự nhiên hay do con người tạo ra?" "Hiện tượng tự nhiên còn dễ nói, chứ nếu là do con người làm, thì kẻ tạo ra cảnh

tượng này phải khủng khiếp đến mức nào!" Trương Hạo bất động thanh sắc cười nhẹ một cái.

Năng lực Thôn phệ quả nhiên dùng rất tốt, không chỉ có thể miểu sát quái vật trong nháy mắt mà còn có thể dùng sinh mệnh lực của quái vật để cường hóa bản thân.

Vừa rồi chính hắn đã sử dụng năng lực Thôn phệ để hấp thụ sinh mệnh lực của toàn bộ lũ sơn tiêu xung quanh, nên chúng mới chết tức tưởi và biến thành xác khô như vậy.

Đó là vì trong cơ thể chúng đã không còn lại chút sự sống nào.

Sinh mệnh lực của hàng trăm con sơn tiêu vô cùng vượng thịnh, sau khi tiến vào cơ thể Trương Hạo không chỉ giúp tu sửa các tế bào khắp người mà còn cường hóa thân thể.

Giờ khắc này, Trương Hạo chỉ cảm thấy sảng khoái lạ thường, cơ thể tràn trề sức sống, sức mạnh vừa bị tiêu hao một chút liền được bổ sung và hồi phục ngay lập tức.

Ngoài ra, hắn thậm chí còn cảm nhận được nhờ hấp thu sinh mệnh lực mà tuổi thọ cũng tăng theo.

Điều bất ngờ nhất là, hắn cảm thấy tế bào được sinh mệnh lực nuôi dưỡng cũng đang biến đổi, mật độ tế bào toàn thân trở nên dày đặc hơn nhiều so với trước kia.

Trường hợp này từng xảy ra lúc ở khách sạn Tân Nguyệt, khi đó một trong những năng lực nhận được sau khi dung hợp Long Hỏa chính là nâng cao mật độ cơ thể.

Lúc ấy hắn cảm thấy rất đói, ăn rất nhiều đồ ăn mới đỡ.

Khi đó hắn đã cảm nhận được tế bào thay đổi, nhưng vì sự thay đổi quá vi mô nên không chú ý.

Mãi đến bây giờ, khi thôn phệ lượng lớn sinh mệnh lực từ sơn tiêu, sự thay đổi của tế bào rõ rệt hơn nhiều, mới thu hút sự chú ý của Trương Hạo.

Nếu thực sự hấp thu sinh mệnh lực có thể làm tăng mật độ cơ thể, thì quả là quá nghịch thiên.

Bởi vì mật độ liên quan đến khối lượng, mật độ càng lớn thì trong cùng một thể tích khối lượng càng lớn.

Mà sức mạnh của Trương Hạo lại liên quan đến trọng lượng cơ thể hắn.

Nói cách khác, sau khi thôn phệ sinh mệnh lực, mật độ cơ thể tăng lên đồng nghĩa với việc sức mạnh của hắn cũng sẽ tăng trưởng theo. "Tiểu Cữu, cậu có cách nhìn gì không?" Câu hỏi của Hạo Thiên Chân cắt ngang dòng suy tư của Trương Hạo, hắn hoàn hồn trở lại.

Mọi người vẫn đang bàn tán xem lũ sơn tiêu rốt cuộc chết thế nào.

Chỉ là bàn tán nửa ngày cũng không ra kết quả, lúc này Hạo Thiên Chân mới quay sang hỏi ý kiến Trương Hạo. "Bất kể chết thế nào, tóm lại là có lợi cho chúng ta, không phải sao?" "Tiểu Cữu nói phải, dù là chết tự nhiên hay do người giết, đối với chúng ta đều có lợi, nếu thực sự không biết nguyên nhân thì cũng không cần thâm cứu." "Ừ, hiện tại cách lúc trời sáng còn một khoảng thời gian, mọi người nghỉ ngơi trước đi, tôi sẽ gác đêm!" "Tốt quá rồi, Tiểu Cữu gác đêm thì cháu ngủ an tâm rồi!" "Lão đại lợi hại như vậy, anh gác đêm bọn này đều yên tâm, chỉ là vất vả cho anh rồi!" "Trương Hạo, hay là tôi gác cùng anh nhé?" Trương Hạo lắc đầu từ chối ý tốt của Dịch Táp: "Không cần, mọi người cứ nghỉ ngơi đi, tinh thần tôi tốt, một mình tôi gác là đủ rồi." Sau khi thôn phệ sinh mệnh lực của lũ sơn tiêu, cả người Trương Hạo đều rất tỉnh táo, căn bản không cần ngủ để hồi phục.

Đúng lúc lại phát hiện ra sự thay đổi của tế bào toàn thân sau khi hấp thụ sinh mệnh lực, hắn liền chủ động đề nghị gác đêm để những người khác nghỉ ngơi.

Như vậy cũng tiện cho hắn nghiên cứu năng lực Thôn phệ.

Cho nên khi Dịch Táp đề nghị đi cùng, hắn lập tức từ chối.

Mọi người thấy Trương Hạo kiên trì cũng không nói thêm gì nữa, từng người chui vào túi ngủ nghỉ ngơi.

Một lát sau trong lều đã vang lên tiếng ngáy.

Hiển nhiên bọn họ rất yên tâm về thực lực của Trương Hạo, nên mới có thể ngủ ngon như vậy sau khi trải qua nguy hiểm.

Trương Hạo bước ra khỏi lều, mưa bên ngoài đã tạnh, bầu trời lấp lánh ánh sao.

Hắn không đi xa, chỉ hoạt động quanh khu vực lều trại.

Tâm niệm vừa động, năng lực Thôn phệ được kích hoạt.

Vô số sinh mệnh lực từ cỏ cây hoa lá bốn phương tám hướng bị rút ra, dung nhập vào cơ thể Trương Hạo.

Trong lúc thôn phệ, toàn bộ ý thức của Trương Hạo đều chìm đắm vào từng tế bào trong cơ thể.

Hắn nhìn thấy các tế bào sau khi được tư dưỡng trở nên cường tráng hơn.

Những tế bào vốn có chút hư tổn nay trở nên ngưng thực.

Đây chính là biểu hiện của việc mật độ tế bào gia tăng.

Chương 145

"Phù..." Cả đêm Trương Hạo đều trải qua trong quá trình thôn phệ sinh mệnh lực.

Cỏ cây xung quanh đều đã khô héo, mục nát.

Sau nỗ lực một đêm, Trương Hạo cảm nhận rất rõ ràng, dù hình thể không thay đổi nhưng trọng lượng cơ thể đã lớn hơn.

So với hôm qua ít nhất nặng thêm 5kg.

Hắn hiện sở hữu sức mạnh gấp 7800 lần trọng lượng cơ thể, chưa tính 5% tăng phúc.

Nói cách khác, chỉ một đêm mà sức mạnh của hắn đã tăng hơn tám vạn cân!

Trương Hạo ngại phạm vi hoạt động hạn chế nên đêm qua không thôn phệ quá nhiều.

Nếu thả cửa ra mà hút, hiệu quả này ít nhất phải tăng gấp đôi.

Không chỉ vậy, đây còn xa mới là giới hạn của cơ thể, chỉ cần tiếp tục thôn phệ, tế bào sẽ không ngừng ngưng thực, mật độ càng lớn, trọng lượng càng tăng thì sức mạnh cũng sẽ tăng trưởng phi mã. "Graoo!" Đột nhiên, từ trong rừng nhảy ra một con gấu đen khổng lồ, cao ít nhất hai mét.

Nó vừa lao ra khỏi rừng đã nhắm thẳng vào người Trương Hạo mà vồ tới.

Trương Hạo giơ nắm đấm lên, nhắm ngay con gấu đen đấm một phát. "Bùm" một tiếng, con gấu đen biến mất tăm, chỉ để lại một màn sương máu nồng nặc. "Cái này..." Trương Hạo vốn định giết con gấu xong sẽ giữ lại tay gấu và mật gấu.

Tay gấu là món ngon, mật gấu là dược liệu quý.

Kết quả cú đấm tùy ý của hắn trực tiếp làm cơ thể con gấu đen thổ băng ngói giải, biến thành sương máu.

Trương Hạo lắc đầu: "Xem ra vẫn là đánh giá cao thực lực của con gấu đen rồi." Lúc này, trong rừng lại truyền đến động tĩnh.

Trương Hạo tưởng còn một con gấu đen nữa lao tới.

Lần này hắn định khống chế lực đạo, để lại toàn thây cho nó.

Kết quả từ trong rừng lao ra không phải gấu, mà là mười mấy gã đàn ông đàn bà tay cầm súng săn cùng vài con chó săn cao đến nửa người.

Bọn họ vừa tới gần, một mùi máu tanh nhàn nhạt đã ập vào mặt.

Mùi máu tanh này khác với mùi động vật, trong đám người này ít nhất quá nửa trên tay đã dính mạng người, nếu không trên người sẽ không có thứ mùi đó.

Đương nhiên đây cũng là do khứu giác Trương Hạo linh mẫn mới ngửi thấy, người khác căn bản không phát giác được.

Tóm lại đám người này không phải loại lương thiện. "Này, thằng nhóc kia có thấy một con gấu đen chạy qua đây không?" "Là các người đuổi nó tới đây à?" "Không sai, xem ra mày nhìn thấy rồi, nó chạy hướng nào?" "Chết rồi!" "Ha ha, một con gấu đen mà mười mấy người bọn tao vây bắt còn để nó chạy thoát, mày lại bảo nó chết rồi, đừng nói là bị mày giết nhé?" "Ha ha..." Lại là một trận cười ồ, tất cả mọi người nhìn bộ dạng Trương Hạo đều tuyệt đối không nghĩ hắn có thực lực siêu cường. "Mày dám giỡn mặt với bố mày, tao thấy mày chán sống rồi!" Gã đàn ông vừa hỏi chuyện giương súng săn lên bắn thẳng xuống chân Trương Hạo. "Đoàng, đoàng, đoàng!" Liên tiếp ba phát súng bắn xuống chân Trương Hạo: "Nói thật đi, nếu không đạn

sẽ không chỉ bắn xuống đất đâu!" "Siêu ca hỏi thì mày mau nói, đừng lằng nhằng, nếu không chết ở cái chốn rừng thiêng nước độc này cũng chẳng ai biết đâu!" Đến lúc này Trương Hạo mới hiểu ra, hóa ra con gấu đen không phải vô cớ tấn công hắn, mà là bị đám người này truy đuổi đến mức chó cùng rứt giậu.

Cũng may là hắn mạnh, chứ đổi lại là người khác, không chừng đã bị gấu tát chết, chỉ còn lại cái xác. "Gâu gâu gâu..." Mấy con chó săn đối diện chó cậy gần nhà, cũng hùa theo sủa inh ỏi về phía Trương Hạo.

Một mụ đàn bà trong đó chỉ tay về phía Trương Hạo: "Qua đó dạy cho nó một bài học!" Con chó săn sủa thêm hai tiếng rồi lao vút về phía Trương Hạo.

Trương Hạo nhíu mày, hắn vốn không muốn rách việc.

Chỉ là đám người này tự tìm đường chết thì không trách hắn ra tay được.

Hắn giơ tay đấm một quyền về phía con chó đang lao tới. "Bùm" một tiếng, con chó săn trực tiếp biến mất, phảng phất như chưa từng tồn tại.

Mười mấy người đối diện lập tức trợn tròn mắt, bọn họ không dám tin vào mắt mình.

Rốt cuộc phải có sức mạnh lớn đến mức nào mới có thể một quyền làm cho con chó săn cao hơn nửa người bốc hơi không còn dấu vết? "Tiểu Cữu, sao vậy?" "Trương Hạo huynh đệ, bọn họ là ai?" "Lão đại, xảy ra chuyện gì rồi?" Động tĩnh bên ngoài lều đánh thức đám Hạo Thiên Chân, mấy người chui ra liền thấy mười mấy người đang đứng ngây ra như phỗng cách Trương Hạo không xa. "Không có gì, chỉ là một đám không có mắt vào núi đi săn, đuổi một con gấu đen chạy qua đây bị tôi đấm một phát chết tươi, bọn họ không tin thì thôi

còn thả chó cắn người." "Cái gì?" "Dám thả chó cắn người, tôi thấy bọn họ chán sống rồi!" Bàn Tử vừa nghe thấy hành động của đám người này, lập tức tức điên lên. "Mẹ nó chứ, các người dám làm Trương Hạo huynh đệ bị thương, hôm nay Bàn gia sẽ dạy các người cách làm người!" Bàn Tử rút súng lục ra nhắm thẳng vào tên cầm đầu.

Lúc này, đám người kia cũng từ trong kinh ngạc hoàn hồn, bọn họ nhanh chóng giương súng săn lên nhắm vào nhóm Trương Hạo. "Hừ, có giỏi đến mấy thì thế nào, tao không tin mày tránh được đạn!" Trương Hạo nhếch miệng cười, hắn lười nói nhảm với đám người này, đang định mở ra năng lực Thôn phệ trực tiếp hút sạch sinh mệnh lực của bọn chúng.

Đúng lúc đó, Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp ra tay.

Hai người đồng thời sử xuất Phiên Giang Thủ, tuy không phải ở dưới nước, nhưng Phiên Giang Thủ đối phó với đám người này vẫn dư sức.

Chỉ thấy hai hư ảnh bàn tay khổng lồ bay ra, hất văng mười mấy người đối diện ngã chổng vó, từng tên ngã xuống đất thổ huyết không ngừng. "Cho các người chừa cái thói dùng súng chỉ vào lão đại của tôi, đây là bài học!" "Các người rốt cuộc là ai, dám đả thương chúng tao không sợ bị báo thù sao!" "Nơi rừng sâu núi thẳm này, ai biết là bọn tôi làm?" Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp cũng chẳng sợ phiền phức, căn bản không để ý thân phận đối phương, chỉ biết bọn chúng dùng súng chỉ vào Trương Hạo, vừa rồi còn thả chó cắn hắn, chỉ bằng hai điểm này thôi là đáng bị trừng trị rồi.

Hai người lật tay chuẩn bị tung thêm một đòn Phiên Giang Thủ.

Sắc mặt mười mấy người đối diện nháy mắt trắng bệch.

Vừa rồi bọn họ đã nếm mùi uy lực của Phiên Giang Thủ, nếu bồi thêm phát nữa thì không chết cũng trọng thương. "Bọn mày dám đả

thương chúng tao, Uông gia sẽ không tha cho bọn mày đâu!" "Hửm?" Trương Hạo ngẩng đầu ngăn cản đòn tấn công của Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp.

Hắn không ngờ lại gặp người của Uông gia trong Tần Lĩnh.

Tuy tiếp xúc với Uông gia không nhiều, nhưng Trương Hạo đã nắm được đại khái.

Uông Thương Hải chưa chết, hắn vẫn luôn mưu đồ sự vĩnh sinh.

Cách đây không lâu gặp Uông Thương Hải ở Tân Nguyệt phạn điếm, tuy lúc đó đã đánh giết hắn, nhưng Trương Hạo biết Uông Thương Hải giống như thần, ý thức của hắn không chỉ có một luồng.

Hắn đã thiết kế rất nhiều ngôi mộ cổ kiểu Trầm Thuyền Mộ để tuyển chọn cơ thể thích hợp.

Uông Thương Hải biết sự tồn tại của hai nhà Ngô, Trương.

Một khi gặp mặt sẽ bị hắn nhận ra thân phận, từ đó lộ ra sự tồn tại của hai nhà Ngô, Trương.

Cho nên Uông Thương Hải không thể giữ lại.

Chỉ là thành viên cốt cán của Uông gia cũng giống như bộ phận vận toán của bọn họ, vô cùng bí ẩn, ngoại trừ chính bọn họ ra không ai biết bọn họ ở đâu.

Muốn tìm được Uông Thương Hải vô cùng khó khăn.

Chương 146

Trương Hạo nhìn mười mấy người trước mắt, trong lòng bỗng nảy ra một ý tưởng, đã không tìm được Uông Thương Hải, chi bằng để hắn tự tìm đến mình.

Hắn ra hiệu bằng mắt cho Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp và Trương Kỳ Lân. "Lát nữa thả tên cầm đầu đi." Trương Hạo định liệu xong liền lao lên, đấm một quyền vào tên cầm đầu. "Bùm" một tiếng, tên cầm đầu bị đánh bay như tên lửa.

Trương Hạo lần này khống chế lực đạo rất tốt, tuy đánh bay người nhưng không chí mạng, tối đa cũng chỉ ngất đi.

Đợi hắn tỉnh lại nhất định sẽ thấy may mắn vì thoát được một kiếp, phỏng chừng đến chết cũng không biết là do Trương Hạo cố ý thả đi.

Đồng thời lúc hắn động thủ, những người khác cũng ra tay.

Có Trương Kỳ Lân ở đó, nhóm Hạo Thiên Chân chỉ cần đánh phụ trợ bên cạnh là được.

Trương Kỳ Lân vung Hắc Kim Cổ Đao, một đao một mạng, trong nháy mắt đã giải quyết sạch sẽ mười mấy tên kia.

Sau khi giải quyết xong, hắn vạch áo những kẻ đó ra, chỉ thấy trên vai bọn họ đều có hình xăm phượng hoàng. "Những hình xăm này là xăm sau, không có tác dụng đặc thù, bọn chúng không phải thành viên cốt cán của Uông gia." Trương Hạo liếc mắt liền nhận ra đây chỉ là hình xăm bình thường. "Thành viên cốt cán của Uông gia rất ít, họ đều là đối tượng bảo vệ trọng điểm, sẽ không dễ dàng hiện thân." Trương Hạo gật đầu: "Hy vọng tên cầm đầu kia còn chút tác dụng, phát tán tin tức ra ngoài để dẫn dụ người Uông gia tới." Giải quyết xong người

Uông gia, nhóm Trương Hạo ăn sáng đơn giản rồi bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị tiếp tục tiến sâu vào Tần Lĩnh tìm kiếm cây Thần Thụ.

Sau khi bọn họ rời đi không lâu, tên người Uông gia cầm đầu nằm dưới gốc cây từ từ tỉnh lại.

Hắn xoa xoa cơ thể, phát hiện chỉ bị thương nhẹ.

Khi nhìn thấy xác đồng bọn nằm la liệt trên đất, sống lưng hắn lạnh toát. "Lần này đội ngũ thương vong thảm trọng, cứ thế này quay về nhất định sẽ bị phạt nặng, phải tìm một lý do mới được." Bỗng nhiên mắt hắn sáng lên.

Nhiều năm qua gia tộc Uông gia đều truyền xuống một mệnh lệnh, bảo bọn họ tìm kiếm thiên tài trẻ tuổi khắp cả nước.

Người vừa đấm hắn một quyền kia chẳng phải là thiên tài sao?

Tuổi còn trẻ mà có thể một quyền đánh bay hắn xa mười mấy mét.

Phải biết hắn cũng là nhân vật có số má trong đám thành viên ngoại tộc của Uông gia, đối phó với mười mấy người đồng trang lứa căn bản không thành vấn đề.

Nhưng khi đối mặt với Trương Hạo lại hoàn toàn không có sức hoàn thủ.

Chỉ cần báo cáo tin tức phát hiện thiếu niên thiên tài lên trên, chuyện tổn thất đồng đội chắc sẽ được gia chủ tha thứ.

Nghĩ thông suốt, hắn liền cầm điện thoại vệ tinh gọi đi.

Tại trụ sở chính Uông gia, bộ phận vận toán.

Chủ quản đang cầm một xấp dữ liệu về Trương Hạo giao cho cấp dưới: "Nhanh, dừng mọi công việc trong tay lại, tính toán tất cả xác suất có thể về người này!" "Mẹ bà nó chứ, Bàn gia đây là lần đầu tiên trải qua quá trình tìm mộ gian nan thế này!" Sau khi nhóm Trương

Hạo xuất phát, Bàn Tử chửi đổng suốt dọc đường.

Tuy Trương Hạo có thông tin vị trí cụ thể của Tần Lĩnh Thần Thụ, nhưng muốn đi tới đó cũng không đơn giản.

Phạm vi Tần Lĩnh cực rộng, đi sâu vào trong hầu như không có dấu vết hoạt động của con người.

Những phượt thủ đi bộ xuyên Tần Lĩnh lộ trình của họ cũng chỉ đi qua những nơi hơi sâu một chút ở vùng ngoài mà thôi.

Sâu trong Tần Lĩnh không chỉ có rừng rậm dày đặc cỏ tạp, bụi rậm, mà còn có các loại dã thú cỡ lớn, côn trùng độc.

Cộng thêm thời tiết đa biến, giây trước nắng chói chang, giây sau đã tuyết rơi tán loạn.

Một khi đi sâu vào rất dễ mất mạng.

Cho nên ngay cả nhóm Trương Hạo cũng phải chuẩn bị vạn toàn mới dám thâm nhập. "Bàn Tử bớt mồm đi, anh để dành chút sức lực cùng mở đường thì hơn, cứ theo tốc độ này thì không biết bao giờ mới tới vị trí lão đại chỉ định." Bàn Tử nhíu mày, rảo bước lên trước cùng Đinh Ngọc Vũ Điệp mở đường.

Trong rừng núi trời tối rất sớm, nhóm Trương Hạo mới đi được bảy tám tiếng trời đã bắt đầu tối dần. "Được rồi, trời sắp tối rồi, chúng ta tìm chỗ dựng trại trước, mai trời sáng lại xuất phát." "Biết rồi, Trương Hạo huynh đệ!" "Rõ, lão đại." Bàn Tử và Đinh Ngọc Vũ Điệp đáp một tiếng rồi dừng lại, tìm được một chỗ tương đối bằng phẳng lại khuất gió gần đó chuẩn bị dựng lều.

Đúng lúc này, trong rừng rậm đột nhiên bay tới một màn sương trắng bao trùm toàn bộ nhóm Trương Hạo. "Hu hu..." Cùng lúc sương trắng bay tới, từ hướng đó thổi tới một trận gió lạnh thấu xương. "Cộp cộp cộp..." Đi kèm với gió lạnh còn có tiếng bước chân chỉnh tề

như một. "Cái quái gì thế, nghe tiếng này người tới không ít đâu!" Bàn Tử nằm rạp xuống đất, áp tai xuống mặt đất nghe ngóng một hồi rồi đứng dậy nói: "Không chỉ có tiếng bước chân người, còn có tiếng vó ngựa và tiếng binh khí." "Anh có nghe nhầm không đấy, theo lời anh nói thì tôi còn tưởng là kỵ binh cổ đại ấy chứ!" Đinh Ngọc Vũ Điệp vừa dứt lời thì có một đội quân mấy chục người, mặc áo giáp cổ đại từ trong rừng bước ra.

Tướng quân đi đầu cưỡi trên lưng ngựa, tay cầm đại đao uy phong lẫm liệt. "Đây...

đây là Âm Binh!" Mọi người nhìn thấy đội ngũ đi ra từ rừng rậm liền kinh hô. "Suỵt!" Trương Kỳ Lân ra hiệu im lặng: "Đây là Âm Binh quá cảnh, đừng làm phiền bọn họ!" Mọi người nghe vậy vội vàng bịt miệng không dám lên tiếng, thậm chí thở cũng không dám thở mạnh. "Làm phiền thì sẽ thế nào?" Bàn Tử tò mò hỏi.

Chuyện Âm Binh quá cảnh nghe kể nhiều rồi, nhưng đây là lần đầu tiên được thấy.

Trương Hạo nhíu mày, Bàn Tử giật mình, hắn cũng là lần đầu thấy Trương Kỳ Lân nghiêm túc như vậy.

Đã thế thì chỉ có một khả năng, đó là ngay cả Trương Kỳ Lân cũng e ngại đám Âm Binh này. "Cộp cộp cộp..." Tướng quân cưỡi ngựa chậm rãi tiến lên.

Bỗng nhiên, hắn dừng lại trước mặt Trương Kỳ Lân.

Tướng quân quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân, dường như đang suy tư điều gì. "Hừ hừ!" Bất chợt, tướng quân hít mạnh hai hơi, sau đó lại đi thêm vài bước dừng lại trước mặt Trương Hạo.

Hắn từ trên cao nhìn xuống Trương Hạo, chỉ thấy mắt hắn trừng tròn xoe, trông có vẻ rất chấn kinh. "Vút..." Bỗng nhiên Âm Binh

tướng quân giơ trường đao trong tay chém một đao về phía Trương Hạo.

Lúc này biểu cảm trên mặt hắn lại từ chấn kinh chuyển sang nghi hoặc.

Phó tướng thấy tướng quân dừng lại, quay người ra hiệu không ngừng, tướng quân cũng ra hiệu đáp lại.

Hai người ra hiệu một hồi, phó tướng gật đầu quay người dẫn đội ngũ tiếp tục tiến lên. "Phù..." Âm Binh đi khuất, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm. "Dịch Táp, vừa rồi phó tướng Âm Binh và tướng quân ra hiệu là thủ ngữ phải không?" Tam Tính Thủy Tiêu giao tiếp dưới nước dùng ám hiệu của thủy quái, thực chất là một biến thể của thủ ngữ.

Trương Hạo nghĩ Dịch Táp hẳn phải nhìn ra vừa rồi hai người kia ra hiệu cái gì.

Chương 147

"Trương Hạo, vừa rồi phó tướng hỏi tướng quân tại sao đột nhiên dừng lại, tướng quân nói dường như hắn cảm giác được bên này có hai người đang nhìn chằm chằm hắn.

Nhưng khi hắn quay lại kiểm tra thì lại không thấy bóng người, cho nên mới vung đao thử xem." "Hóa ra là vậy, Tiểu Ca cậu có vẻ rất hiểu về Âm Binh, chúng ta có thể nhìn thấy họ, chẳng lẽ họ không nhìn thấy chúng ta sao?" "Tình huống bình thường là không nhìn thấy nhau, chỉ khi không gian trùng điệp mới có khả năng nhìn thấy đối phương, không biết không gian bên này xảy ra sai sót gì mà chỉ có chúng ta nhìn thấy họ." Trương Kỳ Lân tính cách trầm mặc ít nói, lúc đầu Trương Hạo và Hạo Thiên Chân hỏi hắn đều không nhận được hồi đáp.

Nhưng sau vài lần cùng trải qua sinh tử, hắn tuy vẫn ít nói, nhưng đối với câu hỏi của mọi người thông thường vẫn sẽ trả lời.

Trương Hạo không hiểu nhiều về Âm Binh, đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Hắn không ngờ Âm Binh lại không cùng một thời không với họ.

Nhưng nếu đã không cùng thời không, sao Âm Binh tướng quân lại cảm ứng được hắn và Trương Kỳ Lân?

Rõ ràng Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp đều ở cùng một chỗ.

Tại sao tướng quân lại không cảm ứng được bọn họ?

Trương Hạo nghĩ điểm khác biệt duy nhất giữa hắn và Trương Kỳ Lân với những người khác là hai người bọn họ có huyết mạch Kỳ Lân

trong người.

Chợt Trương Hạo nhớ tới một việc, đó là những ghi chép trên Hà Mộc Tập khi hắn có được nó.

Hà Mộc Tập do một tướng quân của đội quân Ách Ba (người câm) biên soạn.

Mà đội Âm Binh vừa đi qua dường như đều không thể nói chuyện, đều dùng thủ ngữ giao lưu.

Chẳng lẽ đội quân vừa gặp chính là đội quân Ách Ba nổi tiếng đó?

Nếu đúng là vậy thì có nghĩa là bọn họ lúc này đã ở rất gần Tần Lĩnh Thần Thụ.

Bởi vì nơi cuối cùng quân Ách Ba tiến vào chính là Lăng mộ vua nước Xà, mà Lăng mộ vua nước Xà lại nằm ngay dưới Tần Lĩnh Thần Thụ. "Đi, chúng ta mau đuổi theo, chỉ cần đi theo sau bọn họ là có thể tìm thấy Tần Lĩnh Thần Thụ!" "Cái gì, Tiểu Cữu cậu nói đi theo Âm Binh là tìm được Thần Thụ, tại sao?" "Không kịp giải thích đâu, chúng ta cứ bám theo là được." Trương Hạo từng nghe một giả thuyết, có những người sau khi chết linh hồn bị nhốt ở một nơi nào đó sẽ lặp đi lặp lại những việc làm trước khi chết.

Đội quân Ách Ba này rất có khả năng linh hồn bị nhốt trong Lăng mộ vua nước Xà, nên mới để nhóm Trương Hạo bắt gặp.

Trương Hạo nhắc nhở một tiếng rồi bám theo, những người khác thấy vậy cũng đi theo.

Cả nhóm đi theo sau đội ngũ Âm Binh xuyên qua rừng rậm một đoạn xa.

Khoảng nửa tiếng sau, nhóm Trương Hạo theo chân Âm Binh đến dưới một vách núi dựng đứng.

Giữa vách núi có một khe nứt chạy thẳng từ trên xuống dưới, hai bên vách nhẵn thín như bị đao chém.

Hai bên khe nứt có hai bức tượng đá cao hơn chục mét, sống động như người thật.

Đội Âm Binh đi xuyên qua giữa hai bức tượng, tiến thẳng vào trong khe nứt.

Nhóm Trương Hạo thấy thế cũng bám theo.

Khe nứt không rộng, vừa đủ cho một người đi qua.

Tạng người đô con như Bàn Tử đi qua rất vất vả. "Bà nó chứ, sao chật thế này, không phải hai bên vách đá lại ép vào giữa đấy chứ?" Bàn Tử nhớ lại cơ quan gặp phải ở Trầm Thuyền Mộ: "Lúc đó nếu không phải Trương Hạo huynh đệ nghĩ ra cách leo lên trên, sợ là chúng ta đã bị vách đá ép thành thịt vụn rồi." "Bàn Tử anh cứ yên tâm đi, tôi rất chắc chắn vách đá không hề chuyển động." Tiến vào khe nứt, Trương Hạo ngẩng đầu nhìn trời, thấy lúc này chỉ còn một khe hở rộng chừng một ngón tay trên đỉnh đầu có thể nhìn thấy bầu trời bên ngoài, đây mới thực sự là "nhất tuyến thiên".

Nhóm Trương Hạo theo sau Âm Binh đi đến cuối khe nứt thì xuất hiện một cánh cửa đá.

Lúc này cửa đá đang mở một khe hở, đội Âm Binh trực tiếp đi qua khe hở vào trong cửa đá.

Nhóm Trương Hạo để tránh bị Âm Binh phát hiện, đợi một lúc mới chui qua khe cửa vào trong.

Chỉ thấy sau cửa đá là một thạch thất khổng lồ, trần nhà là một mái vòm úp ngược như cái bát, bên trên còn vẽ một số bích họa, chỉ là bích họa đa số đã bong tróc, Hạo Thiên Chân cũng không nhìn ra vẽ cái gì.

Trong thạch thất nước ngập đến đầu gối Trương Hạo, hơn nữa càng đi vào trong nước càng sâu.

Bỗng nhiên, hắn nhận thấy có thứ gì đó lướt qua chân. "Cẩn thận, dưới nước có cái gì đó!" Trương Hạo vừa dứt lời thì có một con cá lớn to như đầu tàu hỏa lao từ dưới nước lên.

Nó há cái miệng đầy răng nanh lởm chởm lao tới định cắn xé nhóm Trương Hạo.

Trong miệng con cá lớn toàn là những chiếc răng dày đặc sắc như dao nhọn, giữa kẽ răng còn dính những mảnh vụn chưa nuốt hết, nhìn qua giống như tay người.

Mọi người thấy thế sắc mặt đại biến.

Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp lập tức sử dụng Phiên Giang Thủ, hai hư ảnh bàn tay dài hơn một mét bay ra từ lòng bàn tay họ.

Ngay lúc con cá quái dị sắp cắn xuống, hư ảnh bàn tay đánh trúng thân nó phát ra hai tiếng "Bùm, Bùm" lớn, hất văng con quái ngư ngã nhào xuống nước.

Nhất thời trong thạch thất bọt nước bắn tứ tung. "Mẹ nó chứ, cá ăn thịt người thì Bàn gia gặp nhiều rồi, nhưng to thế này thì lần đầu mới thấy, nó thành tinh rồi chắc!" "Bàn Tử, đây không phải cá ăn thịt người, là cá Triết La Khuê (Taimen) biến dị, con lớn nhất có thể dài tới 15 mét, răng chúng nhỏ nhưng sắc nhọn, bén hơn cả dao, tính tình hung mãnh, chỉ cần vật sống xuống nước đều sẽ bị chúng nhắm tới, cá ăn thịt người không so được đâu!" "Không phải chứ, Thiên Chân sao cậu rành về loài cá quái dị này thế?" "Tôi từng đọc giới thiệu về cá Triết La Khuê biến dị trong sổ tay của ông nội, loài cá này kích thước quá lớn, con người ở dưới nước căn bản không phải đối thủ của nó, rất khó đối phó." Hạo Thiên Chân nói xong lại nhìn Trương Hạo, bèn bổ sung: "Đương nhiên, đó là với người khác thôi, có Tiểu

Cữu ở đây thì mười con Triết La Khuê biến dị cũng chẳng nhằm nhò gì, phút mốt bị Tiểu Cữu đấm chết!" "Ào ào, ào ào..." Hạo Thiên Chân vừa dứt lời, dưới nước lại vang lên một trận động tĩnh lớn.

Chỉ thấy trên mặt nước đột nhiên xuất hiện hơn chục cái vây hình tam giác đang lao nhanh về phía họ. "Thiên Chân, mồm cậu đúng là quạ đen, bây giờ sợ là không chỉ mười con Triết La Khuê biến dị đang lao tới đâu." Hạo Thiên Chân nhìn thấy mặt nước nổi lên từng mảng lớn gợn sóng hình tam giác đang lao tới, không khỏi nhíu mày. "Chúng ta hay là lui lại trước đi." Hạo Thiên Chân hiểu Trương Hạo tuy lợi hại, nhưng một lần đối mặt với hơn chục con Triết La Khuê biến dị dài hơn mười mét, dù hắn có thể giết hết cũng cần thời gian.

Đồng thời đối mặt với nhiều quái ngư như vậy, khi chiến đấu căn bản không phân tâm bảo vệ được người khác.

Cho nên cách tốt nhất là họ lui về chỗ nước cạn, tránh làm vướng chân Trương Hạo.

Trương Hạo nghe vậy sao không biết suy nghĩ của Hạo Thiên Chân, hắn cười: "Chẳng qua là vài con cá lớn thôi, to nữa thì cũng chỉ là cá." Dứt lời, Trương Hạo lật tay, vài tia sét trắng hình thành trong lòng bàn tay hắn. "Xẹt xẹt xẹt..." Mọi người xung quanh nhìn thấy sấm sét trong lòng bàn tay Trương Hạo, ai nấy đều kinh ngạc đến rớt hàm. "Tiểu Cữu, cậu không phải đang làm ảo thuật đấy chứ?" "Cái này... cái này... chẳng lẽ đây chính là Chưởng Tâm Lôi, tiên pháp của Đạo gia?" "Uy lực mạnh quá, đứng bên cạnh tôi cũng thấy tê hết cả người!" "Ai bảo không phải chứ, lưng tôi ướt đẫm mồ hôi rồi." Trương Hạo không để ý đến người khác, đợi lũ Triết La Khuê biến dị tới gần, tay vừa nâng lên, mười mấy tia sét xuất hiện giữa hư không, đồng thời giáng xuống lũ quái ngư dưới nước. "Ầm ầm" những tiếng nổ lớn vang lên, sấm sét đánh cho lũ Triết La Khuê to như đầu tàu hỏa lật bụng chết thẳng cẳng. "Hít..." Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp,

Đinh Ngọc Vũ Điệp thấy cảnh này đồng thời hít một hơi khí lạnh.

Kể cả dùng súng cũng không thể giết chết Triết La Khuê biến dị trong nháy mắt, vậy mà Trương Hạo lại miểu sát toàn bộ bọn chúng.

Sự xung kích này, sự chấn hám này khiến mọi người hồi lâu không hoàn hồn. "Tiểu Cữu vẫn lợi hại như vậy!

Xem ra lo lắng của cháu là thừa rồi!" "Mẹ ơi, Trương Hạo huynh đệ đúng là thủ đoạn thần tiên, có thủ đoạn lợi hại thế này thì mấy thứ trong mộ có gì đáng sợ chứ." "Lão đại uy vũ, lão đại bá khí, chỉ là có thể dạy tôi Chưởng Tâm Lôi được không!" "Chưởng Tâm Lôi thì không dạy được, nhưng nếu cậu cam tâm tình nguyện làm thuộc hạ của tôi, sau này lợi ích tự nhiên không thiếu phần cậu, dạy cậu chút thủ đoạn khác vẫn không thành vấn đề." "Thật sao?" "Lão đại định dạy tôi cái gì?" "Trương Hạo huynh đệ, cậu dạy Vũ Điệp ca thì không được quên tôi đấy nhé!" "Yên tâm đi, thủ đoạn tôi dạy các người khẳng định không yếu, bất cứ món nào ra ngoài cũng là thứ khiến người ta hâm mộ, ghen tị." Trương Hạo trước đó đã nhận được truyền thừa trọn vẹn của Phạt Khâu môn.

Hắn có hệ thống Vạn Vật Dung Hợp, những thủ đoạn đó hắn đều có thể thông qua dung hợp vật phẩm để đạt được năng lực tương đương, thậm chí mạnh hơn.

Cho nên những thứ đó với hắn không có tác dụng lớn lắm.

Chương 148

Tuy bản thân không dùng tới, nhưng lại có thể dùng để bồi dưỡng người của mình.

Dù sao người dưới trướng lợi hại thì cũng có lợi cho hắn, nếu không để những thứ đó nằm không cũng lãng phí. "Bàn Tử, anh làm cái gì thế?" Trương Hạo bỗng thấy Bàn Tử bơi đến bên cạnh một con Triết La Khuê biến dị, rút dao găm định rạch bụng nó. "Tôi chưa ăn Triết La Khuê biến dị bao giờ, định cắt tí thịt nếm thử xem sao." "Bàn Tử anh muốn chết à, Triết La Khuê biến dị toàn thân đều có độc, đến lúc đó sợ là chưa kịp nếm mùi vị anh đã đi chầu ông bà rồi." "Á!" Bàn Tử vội vàng dừng tay thu dao lại.

Bàn Tử quay lại bên cạnh Trương Hạo nhìn dáo dác, bỗng hét to: "Nguy rồi, Âm Binh biến mất rồi, chúng ta tiếp theo phải làm sao?" "Chờ chút." Trương Hạo xoay người phát ra sóng âm về bốn phía để định vị.

Giây tiếp theo tình hình trong cả thạch thất đã nằm trong lòng bàn tay.

Bên trái thạch thất có một lối đi thông với nơi khác, chỉ có điều vì sạt lở, lối đi đó đã hoàn toàn chìm xuống nước.

Chỉ cần lặn xuống nước qua đó là có thể sang bên kia.

Ngoài chỗ đó ra cả thạch thất không còn lối ra nào khác, nên Trương Hạo đoán chắc Âm Binh đã đi qua đó.

Trương Hạo dẫn nhóm Hạo Thiên Chân bơi sang bên trái thạch thất rồi lặn xuống, tìm được lối đi đó bơi qua, khi trồi lên mặt nước lần nữa thì đã xuất hiện trong một hang động to lớn.

Mấy người vừa ngoi lên khỏi mặt nước, bỗng một bóng người vụt qua trước mắt.

Mọi người leo lên bờ, Bàn Tử giơ đèn pin chiếu về phía bóng người.

Sau khi nhìn rõ thì phát hiện đó là một thanh niên gầy gò, quần áo rách rưới.

Hắn toàn thân bẩn thỉu chẳng khác gì ăn mày.

Lúc này, Hạo Thiên Chân đột nhiên kinh hô: "Lão Dương, sao cậu lại ở đây!" Hạo Thiên Chân và Lão Dương là bạn nối khố, hai người lớn lên cùng nhau từ nhỏ, thân không thể thân hơn.

Dù người trước mặt đầu bù tóc rối như ăn mày, cậu vẫn nhận ra ngay.

So với sự kinh hỉ của Hạo Thiên Chân, Lão Dương lại có chút ngỡ ngàng, hắn dường như không muốn gặp Hạo Thiên Chân cho lắm, trả lời câu hỏi cũng ậm ờ cho qua chuyện. "Tôi bị người ta bắt tới đây, bọn chúng bắt rất nhiều người vào, bắt bọn tôi đào hang, nghe nói là muốn tìm một cánh cửa bằng đồng, chỉ có điều cả trăm người bọn tôi đào suốt ba năm cũng không thấy bóng dáng cánh cửa đó đâu." "Đào hang?

Cửa đồng?

Cậu chẳng bảo có cả trăm người sao, sao chỉ còn mỗi mình cậu?" Ánh mắt Lão Dương lảng tránh, trù trừ một chút mới đáp: "Xảy ra sập hầm, bọn họ đều bị chôn sống, chỉ có tôi may mắn trốn thoát." Lúc này, Hạo Thiên Chân chú ý tới chân Lão Dương, một bàn chân bị mất một nửa. "Lão Dương, cậu chịu khổ rồi, hay là cậu đi cùng bọn tôi trước, đợi bọn tôi xong việc sẽ cùng rời khỏi đây?" "Không được, tôi bộ dạng thế này sẽ làm liên lụy các cậu." "Lão Dương, cậu nói cái gì

thế, quan hệ anh em mình sao cậu lại nói ra những lời này, làm tôi đau lòng quá." "Nhưng mà, các cậu... các cậu muốn đi làm việc gì?" "Chúng tôi đang giúp hai người bạn tìm chân tướng về sự biến dị cơ thể họ..." "Khụ, khụ!" Xem ra Hạo Thiên Chân rất tin tưởng Lão Dương, nghĩ cũng không nghĩ liền nói ra mục đích chuyến đi, nếu không phải Trương Hạo lên tiếng ngăn cản thì cậu còn định nói sâu hơn.

Trương Hạo là lần đầu gặp Lão Dương, nhưng hắn cảm thấy người này có cổ quái.

Là bạn nối khố của Hạo Thiên Chân, bao nhiêu năm không gặp, đột nhiên gặp lại không nên bình tĩnh như vậy.

Hơn nữa khi trả lời câu hỏi ánh mắt hắn lảng tránh, tựa hồ cố ý che giấu điều gì.

Trong tình huống này tự nhiên không thể nói cho hắn biết mục đích chuyến đi, nếu không chẳng biết hắn sẽ làm ra chuyện gì.

Ngộ nhỡ là gián điệp của địch, chẳng phải tự tìm rắc rối sao. "Tiểu Cữu, sao cậu không cho cháu nói?" Hạo Thiên Chân ghé tai Trương Hạo hỏi nhỏ. "Tóm lại cậu đừng quá tin nó, đề phòng một chút, người này có cổ quái." "Lão Dương là bạn nối khố của cháu, tuyệt đối sẽ không làm chuyện có lỗi với cháu." "Thế nhỡ nó không phải Lão Dương mà cậu quen thì sao?" Hạo Thiên Chân nghe vậy nhíu mày: "Tiểu Cữu, cháu với Lão Dương thân đến mức mặc chung quần, tuyệt đối không nhận nhầm." Trương Hạo lắc đầu, Hạo Thiên Chân quá cảm tính, chưa ngã đau thì dù nói gì cậu ta cũng sẽ không tin.

Thấy vậy hắn cũng không khuyên nữa, mà đến bên cạnh Bàn Tử nói: "Anh để mắt một chút, đừng để Thiên Chân xảy ra chuyện." "Được, Trương Hạo huynh đệ." Bàn Tử đáp một tiếng rồi bắt đầu bất động thanh sắc quan sát nhất cử nhất động của Lão Dương. "Lão

Dương, đi thôi!" Nhóm Trương Hạo tiếp tục đuổi theo dấu chân đội quân Âm Binh.

Vừa đi được một đoạn, Hạo Thiên Chân phát hiện Lão Dương đứng yên tại chỗ không nhúc nhích liền thúc giục. "Ờ, tới đây." Lão Dương miệng thì đồng ý, nhưng động tác lại tỏ ra miễn cưỡng.

Hắn chậm chạp đi theo đội ngũ.

Lão Dương theo kịp đội ngũ xong, Trương Hạo nói: "Lão Dương, cái hang các cậu đào ở đâu, hay là dẫn bọn tôi đi xem thử?" "Được, Tiểu Cữu." Lão Dương đáp một tiếng rồi đi lên đầu dẫn đường.

Hắn dẫn mọi người đi trong hang động, một lát sau tới trước một đống đá vụn. "Chỗ sập hầm là ở đây, những người khác đều bị nhốt chết hoặc đè chết bên trong rồi." "Ừ." Trương Hạo ừ một tiếng, sau đó phát ra một luồng sóng âm kỳ lạ về phía đống đá vụn.

Âm thanh xuyên qua các khe hở giữa đá vụn, gặp vật cản rồi phản xạ lại được Trương Hạo tiếp nhận.

Lúc này, tình hình bên trong đống đá vụn hình thành một bức tranh hoàn chỉnh hiện lên trong đầu Trương Hạo.

Chỉ thấy sau đống đá vụn là một cái hang không lớn, bên trong chỉ có một cái xác, ngoài ra chẳng có gì cả, căn bản không giống như Lão Dương nói là chôn vùi cả trăm người.

Rõ ràng hắn đã nói dối, cũng không biết muốn che giấu điều gì. "Bàn Tử, Đinh Ngọc Vũ Điệp hai người dọn dẹp đống đá này đi." Trương Hạo dùng tay khoanh vùng phía trên đống đá vụn, bảo hai người dọn dẹp. "Được thôi, Trương Hạo huynh đệ." "Rõ, lão đại." Bàn Tử và Đinh Ngọc Vũ Điệp đồng thanh đáp rồi bắt đầu hành động. "Tiểu Cữu, bên trong toàn là xác chết, bọn họ chết thảm lắm, hay là đừng dọn đá ra nữa!" Lão Dương thấy Trương Hạo bảo người dọn

đá thì lập tức hoảng hốt, hắn cố gắng ngăn cản Bàn Tử và Đinh Ngọc Vũ Điệp. "Không dọn ra sao biết tình hình bên trong, có khi bên trong có manh mối quan trọng cũng nên." Trương Hạo trong lòng cười thầm, Lão Dương càng ngăn cản càng chứng tỏ có tật, hắn tự nhiên sẽ không để Lão Dương toại nguyện.

Theo từng khối đá được dọn đi, Lão Dương càng lúc càng hoảng loạn.

Mồ hôi trên trán hắn rơi xuống như mưa.

Trương Hạo chú ý thấy tay hắn từ từ di chuyển về phía thắt lưng, nơi đó có một báng súng màu đen, xem ra hắn chuẩn bị động thủ rồi. "Soạt!" Bỗng nhiên, Lão Dương rút súng từ thắt lưng ra, sau đó lách mình ra sau lưng Hạo Thiên Chân, dùng súng dí vào thái dương cậu. "Dừng tay, đừng đào nữa, đào nữa tôi bắn đấy!" Trương Hạo cười cười, hắn sao có thể chịu sự uy hiếp của Lão Dương.

Sở dĩ hắn để Lão Dương có thể kề súng vào thái dương Hạo Thiên Chân, chẳng qua là muốn dạy cho Hạo Thiên Chân một bài học.

Nếu không thì ngay khoảnh khắc hắn rút súng đã là một người chết rồi.

Hạo Thiên Chân từ nhỏ được bảo bọc quá kỹ, rất nhiều chuyện chưa từng trải qua, không biết lòng người hiểm ác, quá dễ tin người.

Trương Hạo nhân cơ hội này để cậu nhìn rõ hiện thực. "Lão Dương, cậu làm cái gì vậy?" "Chúng ta là bạn bè mà?" "Đương nhiên là bạn, nhưng nếu cậu coi tôi là bạn tại sao lại dùng súng chỉ vào tôi?" "Tôi cũng không muốn, là các cậu ép tôi, tôi đã nói đừng dọn đống đá vụn đó đi!" Lòng Hạo Thiên Chân chùng xuống, cậu dù có ngây thơ đến đâu thì giờ cũng biết Lão Dương chắc chắn có chuyện giấu mình.

Nếu không hắn sao lại để ý chuyện dọn đá như vậy.

Cậu nhớ lại quá trình gặp Lão Dương.

Lúc đầu cậu chìm đắm trong niềm vui gặp lại bạn cũ nên không để ý.

Giờ nghĩ kỹ lại, lời nói và hành động của Lão Dương quả thực có rất nhiều lỗ hổng.

Chương 149

Cậu không khỏi thất vọng.

Một người bạn từ nhỏ đến lớn, vậy mà lại phản bội cậu như vậy.

Lại còn dùng súng chỉ vào đầu cậu.

Nếu Lão Dương thực sự còn coi cậu là bạn thì sao có thể làm ra chuyện này.

Chỉ là, dù sao cũng là bạn nối khố, bảo cậu cứ thế vứt bỏ bạn bè cậu cũng không làm được.

Thế là Hạo Thiên Chân khuyên giải: "Lão Dương, cậu có khó khăn gì cứ nói với tôi, tôi không làm được còn có Tiểu Cữu tôi, cậu ấy rất lợi hại không việc gì là không làm được!" "Yêu cầu của tôi rất đơn giản, các cậu rời đi, đừng động vào đống đá này nữa, còn Âm Binh đi hướng khác, các cậu đi đường đó tôi cũng sẽ không làm gì các cậu!" Thấy khuyên giải không thành, Hạo Thiên Chân bất lực lắc đầu.

Cậu ra hiệu cho Trương Hạo.

Trương Hạo gật đầu liền lao lên khống chế Lão Dương, đoạt lấy khẩu súng trên tay hắn. "Bàn Tử, Đinh Ngọc Vũ Điệp hai người tiếp tục!" Hai người gật đầu tiếp tục dọn đá.

Một lát sau một cái cửa hang lộ ra.

Lão Dương thấy cửa hang xuất hiện thì mặt mày tuyệt vọng. "Không, đừng...

Tôi cầu xin các người, đừng tiếp tục nữa!" Khi Bàn Tử và Đinh Ngọc Vũ Điệp dọn sạch cửa hang, Lão Dương sắp khóc đến nơi rồi. "Lão Dương, bên trong rốt cuộc có cái gì mà khiến cậu sợ chúng tôi biết như vậy?" "Chúng ta từng là bạn bè, nể tình bạn bè chuyện cậu

dùng súng chỉ vào tôi tôi có thể bỏ qua, nhưng cậu phải nói cho tôi biết rốt cuộc là chuyện gì!" Lão Dương liên tục lắc đầu: "Muộn rồi, giờ nói gì cũng muộn rồi." Hạo Thiên Chân không ngờ Lão Dương lại cứng đầu như vậy, cửa hang đã dọn xong, chỉ cần vào là biết chuyện gì xảy ra.

Trong tình huống này hắn vẫn không chịu nói thật.

Hạo Thiên Chân hoàn toàn thất vọng về hắn. "Tiểu Cữu, nên làm thế nào thì làm thế ấy đi." Trương Hạo thấy Hạo Thiên Chân cuối cùng cũng buông bỏ, vui mừng gật đầu. "Đi, chúng ta vào xem bên trong rốt cuộc có gì." Trương Hạo bảo Đinh Ngọc Vũ Điệp áp giải Lão Dương đi theo sau đội ngũ chui vào trong hang.

Không gian trong hang không lớn, trống trải, chỉ có một cái xác chết không biết đã chết bao lâu nằm trong góc. "Chỉ là một cái xác thôi mà, sao Lão Dương lại sợ hãi thế?" Khi mọi người vào hang thấy cái xác thì đều nghi hoặc.

Mọi người đều tò mò rốt cuộc cái xác như thế nào mà khiến Lão Dương sợ đến vậy, bèn xúm lại quanh cái xác.

Hạo Thiên Chân ngồi xổm xuống, lật cái xác lại định nhìn rõ mặt.

Cậu vừa lật cái xác lại thì đầu cái xác lăn lông lốc xuống.

Cái xác này đã sớm mục nát thành xương trắng. "Phù..." Lão Dương thấy cảnh này thở phào một hơi, cuối cùng cũng an tâm.

Nhưng khi mắt hắn nhìn thấy cái ví trong túi áo cái xác, lập tức nhíu mày.

Trương Hạo chú ý tới sự thay đổi thần thái của Lão Dương, nhìn theo tầm mắt hắn, liền thấy trong túi áo trên của cái xác lộ ra một góc ví màu đen. "Thiên Chân, xem trong túi nó có gì." "Ừ." Hạo Thiên Chân đáp một tiếng rồi lôi thứ trong túi cái xác ra. "Là một cái ví!"

Hạo Thiên Chân mở ví ra, bên trong có một tấm ảnh thẻ, nhưng đã mờ không rõ, căn bản không nhìn ra dung mạo ban đầu của cái xác.

Cậu tiếp tục lục ví, ngoài thẻ ngân hàng còn có một tấm chứng minh thư.

Chỉ thấy trên chứng minh thư mục họ tên ghi: "Tạ Tử..." "Lão Dương, đây là chứng minh thư của Lão Dương!" Hạo Thiên Chân nhìn rõ tên trên chứng minh thư rồi so sánh với ảnh xong xác định chủ nhân chứng minh thư chính là bạn nối khố Lão Dương của cậu. "Hồi đó tôi bị bắt vào đây chứng minh thư bị bọn chúng thu mất, không ngờ lại ở đây." Lão Dương ấp úng giải thích một câu.

Hạo Thiên Chân nghe vậy không đáp lại, cậu lập tức nhìn xuống chân cái xác, chỉ thấy trên xương mắt cá chân cái xác có một cái đinh thép.

Lão Dương chính vì cái đinh này mới bị thọt, đi đường chấm phẩy.

Hạo Thiên Chân ngồi xổm xuống, dùng đèn pin chiếu vào cái đinh thép, chỉ thấy trên đó mấy dòng chữ nhỏ rõ ràng rành mạch.

Ngày tháng trên đinh thép trùng khớp với ngày Lão Dương làm phẫu thuật năm xưa.

Chứng minh thư cộng thêm cái đinh thép ở chân, hiện tại đã có thể xác định cái xác trên đất chính là Lão Dương.

Nếu cái xác là Lão Dương, vậy người đang bị Bàn Tử áp giải này là ai?

Hắn giống Lão Dương như đúc, giọng nói, thần thái, động tác thậm chí vết thương ở chân cũng giống hệt Lão Dương thật.

Trên đời này thực sự có hai người giống nhau đến vậy sao?

Trong lòng Hạo Thiên Chân không khỏi nảy sinh nghi hoặc. "Lão Dương, cậu còn nhớ hồi nhỏ tớ ngã xuống hồ sen, là cậu cứu tớ không?" "Thiên Chân, cậu nói gì thế, rõ ràng là tớ ngã xuống, là cậu cứu tớ mà!" Hạo Thiên Chân nghe vậy vẻ mặt chấn kinh.

Chuyện này chỉ có cậu và Lão Dương biết, hồi đó bọn họ còn nhỏ, ngã xuống hồ sen quần áo lấm lem, sợ bố mẹ mắng nên không ai nói ra.

Bí mật chỉ có cậu và Lão Dương biết, mà tên Lão Dương bị cậu nhận định là giả mạo trước mắt lại buột miệng nói ra.

Chẳng lẽ hắn mới là Lão Dương thật?

Vậy cái xác dưới đất là của ai, tại sao nó lại có hình thái cơ thể giống hệt Lão Dương, vết thương giống hệt, thậm chí cả chứng minh thư của Lão Dương cũng tìm thấy trên người nó?

Hạo Thiên Chân liên tiếp hỏi thêm vài câu hỏi chỉ có cậu và Lão Dương biết.

Lần nào Lão Dương trước mắt cũng trả lời trôi chảy.

Hạo Thiên Chân càng hỏi càng mơ hồ, cậu không biết chuyện này rốt cuộc phải giải thích thế nào.

Cậu nghĩ mãi cũng không ra nguyên do, bất đắc dĩ đành cầu cứu Trương Hạo. "Tiểu Cửu, cả hai người họ đều phù hợp hoàn hảo với đặc điểm của Lão Dương, bất luận phương diện nào cháu cũng không phân biệt được, không biết cậu có cách nào hay không?" "Để tôi thử xem." Trương Hạo trước đó đã dung hợp Huyễn Ngọc móc từ hốc mắt thi thể Thanh Nhãn Hồ, có thể thao túng lòng người, dùng để thẩm vấn cũng thích hợp.

Hắn tâm niệm vừa động liền sử xuất huyễn thuật, chỉ thấy hai mắt hắn phát ra một luồng lục quang quỷ dị.

Lục quang dưới sự điều khiển của Trương Hạo chui vào mắt Lão Dương, trong nháy mắt hắn liền trợn ngược mắt, trở nên ngây ngô dại dột mặc người chém giết. "Ngươi rốt cuộc là ai, tại sao lại xuất hiện ở đây?" "Tôi là Lão Dương, nghe nói trong Tần Lĩnh có rất nhiều mộ cổ, đồ cổ bên trong mỗi món đều giá trị liên thành, tôi cùng Lão Mã thâm nhập Tần Lĩnh là định trộm mộ." Mọi người thấy Lão Dương ban đầu hỏi thế nào cũng không nói, giờ lại ngoan ngoãn nghe lời, Trương Hạo hỏi gì đáp nấy thì kinh ngạc không thôi. "Tiểu Cữu, cậu làm thế nào để Lão Dương mở miệng vậy?" "Trương Hạo huynh đệ ngầu bá cháy!" "Trương Hạo, anh cũng quá lợi hại rồi, rốt cuộc anh dùng thủ đoạn gì thế?" "Lão đại, mau hỏi hắn cái xác dưới đất là thế nào!" Trương Hạo gật đầu tiếp tục hỏi: "Cái xác kia là ai, tại sao ngươi lại sợ ta vào nhìn thấy cái xác kia như vậy?" "Nó là Lão Dương!" "Cái gì?" Mọi người nghe vậy đồng thanh kinh hô.

Lão Dương rõ ràng nói hắn mới là Lão Dương, sao lại nói cái xác dưới đất là Lão Dương? "Ngươi không phải nói ngươi mới là Lão Dương sao, sao giờ lại nói cái xác kia mới là Lão Dương?" "Tôi và nó đều là Lão Dương!" Mọi người nghe câu trả lời của Lão Dương càng lúc càng hồ đồ, chẳng ai hiểu nổi rốt cuộc ai mới là Lão Dương. "Các người rõ ràng là hai người, sao có thể nói đều là Lão Dương, ngươi giải thích rõ ràng cho ta rốt cuộc là chuyện gì!" "Tôi và nó đều là Lão Dương cũng không có vấn đề gì, chỉ có điều tôi là bản được sao chép ra..." "Phục chế á?" "Anh đùa cái kiểu gì thế, anh nghĩ bọn tôi sẽ tin vào mấy lời ma quỷ của anh chắc!" Khi Lão Dương nói cậu ta là người nhân bản, thì dù là Hạo Thiên Chân, Bàn Tử hay Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp đều không ai tin nổi.

Chỉ có Trương Hạo là ngoại lệ.

Chương 150

Tuy nhiên, dù Trương Hạo biết Thần Thụ Tần Lĩnh có năng lực vật chất hóa, nhưng hắn cũng không ngờ năng lực này lại mạnh đến thế.

Người được phục chế ra không chỉ giống hệt nguyên bản về ngoại hình, mà ngay cả thần thái, động tác cũng y hệt, quan trọng hơn là họ còn sở hữu cả ký ức của chủ thể.

Điều này quả thực quá nghịch thiên, thảo nào Hạo Thiên Chân và Lão Dương là bạn nối khố mà cũng không phân biệt được ai mới là hàng thật. "Tôi nói đều là sự thật.

Sở dĩ tôi không muốn để các cậu phát hiện ra cái hang động này là vì sợ các cậu nhìn thấy thi thể của Lão Dương thật." "Nếu anh đã sợ bọn tôi phát hiện ra thi thể Lão Dương, vậy tại sao còn dẫn bọn tôi đến đống đá vụn đó?" Lão Dương rõ ràng có thể dẫn Trương Hạo bọn họ đi chỗ khác, như vậy sẽ không ai phát hiện ra chỗ này. "Bởi vì những chỗ khác đều có dấu vết hoạt động của Lão Dương thật, hơn nữa ở đây có đá vụn chặn đường, tôi muốn các cậu thấy khó mà lui.

Ai ngờ Tiểu Cữu cứ khăng khăng bắt các cậu dọn đá ra, cứ như biết bên trong có thứ gì đó vậy." Trương Hạo cười nhẹ, cũng may hắn có năng lực định vị bằng sóng âm, nếu là người khác thì hôm nay đã bị Lão Dương lừa rồi.

Có lẽ cậu ta nằm mơ cũng không ngờ trên đời lại có người sở hữu loại năng lực này.

Tuy nhiên, bất kể Lão Dương giải thích thế nào, những người khác đều không tin.

Đúng lúc này, Trương Kỳ Lân - người vẫn luôn im lặng đi trong

đội ngũ - bỗng lên tiếng. "Cậu ta nói thật đấy." "Cái gì?" "Tiểu Ca, anh nói cậu ta là người nhân bản á?" "Sao có thể chứ, làm sao có ai sở hữu loại năng lực này được!" Chuyện người nhân bản thực sự quá mức khó tin, cho dù là Trương Kỳ Lân nói ra cũng rất khó thuyết phục mọi người.

Những người khác không tin, Trương Kỳ Lân cũng không giải thích nhiều, chỉ nhắc một câu rồi thôi.

Lúc này, Trương Hạo chợt nhớ đến một chuyện.

Thời Dân quốc, Trương Đại Phật Gia từng trúng một loại độc nấm trong mỏ quặng Sa Thành, sau đó rơi vào hôn mê.

Cuối cùng ông được Nhị Gia và Bát Gia hộ tống về tộc địa Trương gia ở núi Trường Bạch, vào trong Cổ Lâu Trương gia mới giải được độc.

Khi đó Nhị Gia và Bát Gia phát hiện trong Cổ Lâu có rất nhiều quan tài, người nằm trong quan tài có kẻ giống hệt Trương phó quan, cũng có kẻ giống hệt Trương Đại Phật Gia.

Khi đó, cách giải độc là tìm ra người giống hệt Trương Đại Phật Gia, đưa cả hai vào một vật chứa đặc biệt để tiến hành thay máu.

Làm xong việc này Trương Đại Phật Gia mới tỉnh lại.

Tuy nhiên, sau đó tính tình ông thay đổi rất lớn, khác biệt rõ rệt so với trước khi thay máu.

Chẳng lẽ, những người giống hệt người Trương gia trong quan tài ở Cổ Lâu chính là được phục chế từ Thần Thụ?

Phục chế nhân mới chính là thủ đoạn trường sinh thực sự của Trương gia?

Nếu không thì làm sao Trương Kỳ Lân lại chắc chắn Lão Dương

nói thật, rằng cậu ta là người nhân bản?

Đương nhiên, thủ đoạn trường sinh của Trương gia chưa chắc đã thực hiện thông qua Thần Thụ Tần Lĩnh, dù sao Tần Lĩnh cũng cách Đông Bắc rất xa.

Theo lời Lão Dương, khoảng cách càng xa thì năng lực này càng yếu.

Khoảng cách giữa Tần Lĩnh và núi Trường Bạch đã sớm khiến năng lực này mất hiệu lực.

Trương Hạo trước đó đoán rằng Thần Thụ Tần Lĩnh thực chất được điêu khắc từ một khối Vẫn Đồng khổng lồ.

Nếu đúng là vậy, việc người Trương gia sở hữu năng lực vật chất hóa cũng giải thích được, bởi vì trong tay người Trương gia vốn có Vẫn Đồng mang ra từ mỏ quặng Sa Thành.

Ngoài những điều này, điểm quan trọng nhất là Trương Kỳ Lân cứ cách một khoảng thời gian lại mất trí nhớ.

Trong quá khứ, phần lớn thời gian anh ta xuống mộ đều là để tìm lại ký ức của chính mình.

Kết hợp tất cả các manh mối, không khó để đưa ra kết luận giống như Trương Hạo dự đoán.

Trương Hạo không quan tâm người khác tin hay không, hắn tiếp tục tra hỏi Lão Dương bản sao: "Lão Dương là do anh giết?" "Phải, là tôi giết.

Năm đó cậu ấy đi lạc vào tế đàn, phát hiện ra Thần Thụ, sau khi chạm vào thì có được năng lực vật chất hóa giống như Thần Thụ.

Trong lòng muốn cái gì thì cái đó sẽ xuất hiện.

Chỉ có điều năng lực này cũng có hạn chế, đó là không thể rời khỏi

phạm vi Thần Thụ quá xa, một khi đi xa sẽ mất đi năng lực.

Ngoài ra còn có một tác dụng phụ, đó là càng sử dụng năng lực vật chất hóa thì trí nhớ càng kém, dùng nhiều lần thậm chí sẽ quên hết tất cả.

Giây trước vừa làm gì, giây sau đã quên sạch sành sanh, cho nên làm gì cũng phải dùng bút ghi chép lại." "Lúc đầu Lão Dương vì muốn duy trì năng lực này nên đã phục chế ra tôi, để tôi ra ngoài thay cậu ấy hoàn thành một số việc.

Tôi cũng là người, cũng có tư tưởng độc lập, tự nhiên không muốn bị người khác thao túng.

Tôi muốn trở thành một cá thể độc lập, cách duy nhất là giết chết Lão Dương thật, như vậy tôi sẽ là Lão Dương thật." "Thiên Chân, thằng bạn nối khố này của cậu xem ra bệnh không nhẹ đâu, người bình thường ai lại đi nhận mình là người nhân bản chứ!" Bàn Tử lắc đầu.

Thiên Chân vốn dĩ cũng giống Bàn Tử, không tin lời Lão Dương.

Nhưng khi nghe cậu ta nhắc đến việc chính tay giết chết Lão Dương, nội tâm cậu bắt đầu dao động.

Bởi vì cậu quá hiểu Lão Dương, đây đúng là phong cách hành sự của cậu ta.

Hơn nữa ngoài thuyết người nhân bản ra, căn bản không thể giải thích được tại sao cái xác trên mặt đất kia lại có đặc điểm cơ thể giống hệt Lão Dương.

Tuy chuyện này rất khó tin, nhưng lúc này nội tâm Thiên Chân vô cùng giằng xé.

Cậu muốn báo thù cho Lão Dương, nhưng người trước mặt nói mình là Lão Dương cũng chẳng sai.

Nếu giết cậu ta, Lão Dương sẽ triệt để biến mất khỏi thế giới này.

Quan trọng nhất là, người trước mắt ngoại trừ việc giết Lão Dương ra, cậu ta chẳng khác gì Lão Dương thật cả.

Trương Hạo nghe Lão Dương bản sao nói vậy, không khỏi cảm thán năng lực vật chất hóa của Thần Thụ Tần Lĩnh quá mạnh mẽ.

Nó không chỉ đơn giản là phục chế ra một người y hệt, mà quan trọng hơn là người này có tư tưởng độc lập.

Nếu không biết trước đó là người nhân bản, thì cậu ta chẳng khác gì một người sống sờ sờ.

Sở hữu năng lực mạnh mẽ như vậy, Thần Thụ Tần Lĩnh rốt cuộc là tồn tại cấp bậc gì?

Vật phẩm Hiếm rõ ràng không có năng lực mạnh đến thế.

Chẳng lẽ là vật phẩm Hãn Kiến (Cực Hiếm)?

Nếu Thần Thụ Tần Lĩnh thực sự là vật phẩm Hãn Kiến, sau khi dung hợp nó sẽ nhận được năng lực gì?

Chẳng lẽ cũng sẽ có được năng lực vật chất hóa?

Muốn cái gì là biến ra cái đó?

Trương Hạo càng nghĩ càng thấy kích động.

Nếu thực sự sở hữu năng lực vật chất hóa thì đúng là nghịch thiên.

Có điều năng lực này có tác dụng phụ gây mất trí nhớ, không biết sau khi dung hợp thì tác dụng phụ này còn tồn tại hay không.

Nếu vẫn còn thì không thể tùy tiện sử dụng, như vậy thì quá đáng tiếc.

Chương 151

Đương nhiên, Trương Hạo tin rằng Hệ thống chắc chắn giải quyết được tác dụng phụ.

Hắn chắc chắn có thể sở hữu năng lực vật chất hóa một cách hoàn mỹ. "Thiên Chân, cháu muốn xử lý cậu ta thế nào?" Lão Dương là bạn nối khố của Hạo Thiên Chân, cho dù người trước mặt là bản sao, Trương Hạo vẫn hỏi ý kiến cậu. "Tiểu Cữu, thực ra vừa rồi cậu ấy dùng cháu để uy hiếp mọi người nhưng không hề thực sự có sát tâm.

Tuy cậu ấy là bản sao, nhưng lại sở hữu tình cảm giống hệt Lão Dương, cho dù muốn che giấu thân phận cũng không nỡ làm cháu bị thương.

Nể mặt Lão Dương, tha cho cậu ấy đi ạ." "Được, cứ làm theo ý cháu." Trương Hạo đã hỏi ý kiến Hạo Thiên Chân thì dù cậu quyết định thế nào hắn cũng tôn trọng, chỉ là hậu quả phải do cậu tự gánh chịu.

Nếu không phải nể cái danh phận bạn nối khố của Thiên Chân, hắn đã sớm khiến kẻ này biến mất khỏi thế giới như lũ quái vật rồi.

Trương Hạo buông tay thả Lão Dương ra: "Lần này nể mặt Thiên Chân tha cho anh, sau này đừng để tôi nhìn thấy anh nữa!" Lão Dương không ngờ Trương Hạo lại tha cho mình, cậu ta ngồi bệt xuống đất thở hổn hển.

Một lúc sau mới hoàn hồn: "Cảm ơn Tiểu Cữu, cảm ơn Thiên Chân.

Tôi không ngờ các cậu lại tha cho tôi.

Tôi xin lỗi...

Các cậu đến đây cũng là muốn tìm Thần Thụ phải không?

Trước khi các cậu vào đây đã có một đội người đi vào rồi, bọn họ đều có súng, các cậu cẩn thận một chút." Lão Dương nói xong liền lồm cồm bò dậy, lủi thủi rời đi một mình.

Hạo Thiên Chân nhìn bóng lưng Lão Dương rời đi, lại nhìn bộ xương trắng trên mặt đất, bất lực thở dài một tiếng. "Không có tâm tính tương xứng mà lại sở hữu năng lực mạnh mẽ, cuối cùng cũng chỉ hại mình mà thôi." Cậu ngồi xổm xuống đào một cái hố, chôn cất bộ xương trắng rồi mới đứng dậy. "Tiểu Cữu, chúng ta đi thôi." Trương Hạo gật đầu dẫn mọi người chui ra khỏi hang động, quay lại sơn động cũ, rồi men theo con đường lúc đến tiếp tục truy tìm hướng đi của Âm Binh.

Mấy người bọn họ đi xuyên qua sơn động sang phía bên kia, nơi này có một cánh cửa đá đang mở toang.

Bàn Tử giơ đèn pin cường lực chiếu vào trong cửa đá, chỉ thấy bên trong có một lối đi dốc xuống biến mất trong bóng tối. "Hình như là một mộ đạo!" "Ừ, nếu đoán không lầm thì mộ đạo này thông thẳng đến vương lăng Xà Quốc." Mặc dù mấy ngàn năm đã trôi qua, nhưng sự thay đổi trong lòng đất Tần Lĩnh không lớn, không khác mấy so với ghi chép trong Hà Mộc Tập. "Tiểu Cữu, Xà Quốc mà cậu vừa nói chính là nền văn minh bí ẩn thời Thương Chu đã biến mất đó sao?" "Không sai, chính là bọn họ." Xà Quốc không xuất hiện trong chính sử, chỉ có vài dòng ngắn ngủi trong dã sử nhắc đến.

Tuy nhiên đối với những gia tộc làm nghề buôn bán đồ dưới lòng đất thì cái tên này không hề xa lạ.

Xà Quốc thời Thương Chu là một nền văn minh thanh đồng hùng mạnh, họ xây dựng cả một tòa thành trì hoàn toàn bằng thanh đồng.

Tương truyền người Xà Quốc đặc biệt giỏi luyện kim đúc đồng.

Có một ngày, Thương Chu Vương tìm đến thủ lĩnh Xà Quốc, bắt họ chế tạo một chiếc đỉnh thanh đồng.

Không biết vì nguyên nhân gì, người Xà Quốc từ chối yêu cầu của Thương Chu Vương.

Thế là Thương Chu Vương xuất binh đánh, người Xà Quốc bất đắc dĩ phải di cư vào sâu trong Tần Lĩnh để lánh nạn.

Đó là những gì dã sử ghi lại.

Tuy nhiên dã sử thì sai sót chồng chất, đâu là thật đâu là thêm mắm dặm muối cần phải cẩn thận kiểm chứng.

Đương nhiên mấy chuyện này không quan trọng, quan trọng nhất hiện tại là tìm thấy Thần Thụ Tần Lĩnh, tìm manh mối về chân tướng sự biến dị của Thủy Tiêu và hiểu rõ hơn về vị Thần đứng sau.

Mộ đạo cứ thế đi xuống, Trương Hạo và mọi người men theo đường hầm đi sâu mãi xuống lòng đất. "Đi cả nửa tiếng rồi mà chưa thấy điểm cuối, mộ đạo của người Xà Quốc rốt cuộc sâu bao nhiêu vậy, bọn họ thuộc họ chuột chũi à?" "Vương lăng Xà Quốc nằm ở dưới đáy Thần Thụ.

Lão Mã chỉ nói Thần Thụ cao hơn trăm mét, nhưng ông ta cũng không chắc chắn.

Dựa theo quãng đường chúng ta đã đi và góc nghiêng của mộ đạo, chúng ta ít nhất đã đi sâu xuống lòng đất năm trăm mét rồi." "Cái gì?

Thiên Chân cậu chắc chứ?" Đinh Ngọc Vũ Điệp nghe vậy thốt lên kinh ngạc: "Nếu chúng ta đã xuống sâu năm trăm mét, vậy chẳng phải có nghĩa là cây Thần Thụ bằng đồng kia cao hơn năm trăm mét sao?" Trong lòng Trương Hạo cũng giật mình, căn cứ vào thông tin đã biết, đẳng cấp của Thần Thụ ít nhất là vật phẩm Hãn Kiến.

Muốn dung hợp vật phẩm Hãn Kiến ít nhất cần Hệ Thống Dung

Hợp Vạn Vật đạt cấp 10.

Hiện tại hệ thống mới cấp 6, vẫn chưa mở khóa vật phẩm Hãn Kiến, đồng nghĩa với việc tạm thời không thể dung hợp.

Ban đầu Trương Hạo tưởng cây đồng chỉ cao khoảng trăm mét, kích thước đó còn miễn cưỡng thu vào không gian trữ vật được.

Nhưng nếu nó cao hơn năm trăm mét thì hắn hoàn toàn không có cách nào nhét vừa.

Thế thì phiền phức to rồi.

Vật phẩm khổng lồ như vậy cần không gian trữ vật lớn hơn mới chứa nổi.

Phải nghĩ cách tiếp tục mở rộng không gian trữ vật.

Nhóm Trương Hạo tiếp tục đi xuống, lại qua thêm nửa tiếng nữa.

Lúc này bên tai mọi người vang lên tiếng nước chảy "ào ào". "Có tiếng nước chảy, có phải đã xuống đến đáy rồi không?" "Ừ, cũng sắp rồi." Ngay khi nghe thấy tiếng nước, Trương Hạo đã dùng sóng âm định vị để thăm dò tình hình bên dưới.

Cuối mộ đạo là một vách núi, dòng nước từ trên vách núi đổ xuống tạo thành một con sông ngầm dưới đáy.

Tiếng nước chảy chính là từ thác nước ngầm phát ra.

Mọi người đi xuống thêm một hai trăm mét nữa thì thấy trước mặt hiện ra một thác nước ngầm khổng lồ. "Mau nhìn kìa, cái gì thế!" Dịch Táp đột nhiên chỉ tay lên đỉnh đầu.

Trương Hạo nhìn theo hướng cô chỉ, thấy phía trên sông ngầm có chăng những sợi xích thanh đồng tung hoành ngang dọc.

Hàng chục con quái vật hình người giống như khỉ đang dùng chi trước nắm lấy xích đồng, đu đưa như khỉ lao về phía bọn họ.

Tốc độ của đám quái vật cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã đến ngay trước mặt nhóm Trương Hạo.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ hình dáng của chúng. "Mấy thứ quỷ quái gì thế này, sao lại mọc cái mặt người?" "Cái điệu cười như không cười nhìn kinh dị quá!" Dịch Táp vừa dứt lời, một con quái vật mặt người đã lao thẳng vào cô.

Con quái vật đến gần, giơ chi trước cào vào mặt Dịch Táp.

Dịch Táp tung một chiêu Phân Giang Thủ, đồng thời lách người lùi lại.

Một hư ảnh bàn tay cao chừng một mét đánh vào người con quái vật. "Phập!" Mặt người trên con quái vật nứt toác ra.

Chỉ thấy đằng sau khuôn mặt người đó là một cái mặt khỉ. "Mẹ kiếp, Bàn gia đây lại bị mấy con khỉ đeo mặt nạ dọa cho giật mình, xem ông đập chết chúng mày!" Bàn Tử nói rồi vung xẻng công binh quất thẳng vào mặt con khỉ.

Chương 152

Cú đánh này trực tiếp hất văng cái mặt nạ người trên mặt khỉ rơi xuống đất. "Trên mặt nạ sao lại còn mọc xúc tu?" Mặt nạ rơi xuống đất, lúc này mới thấy mặt sau của nó nối liền với một cái xúc tu to bằng ngón tay cái.

Lúc này xúc tu đã đứt, một đoạn dính trên mặt nạ, một đoạn vẫn còn trong họng con khỉ.

Chỗ vết đứt đang ồ ồ tuôn ra chất lỏng màu xanh lục. "Mặt nạ trên mặt khỉ thế mà lại là vật sống!" "Nhìn cái dạng này, không lẽ là quái vật không gian (Alien) à?" "Bàn Tử, đừng nói nhảm nữa, đây là Ly Cổ." "Tiểu Cữu, Ly Cổ là gì?" "Ly Cổ là một loại cổ trùng dùng giác hút chui vào cơ thể người qua đường miệng, chúng khống chế tư tưởng con người, khiến người ta trở nên điên cuồng, giống như Tống Tử (Cương thi) vậy.

Sức sống của Ly Cổ cực kỳ mạnh, cho dù ký chủ chết rồi chúng vẫn tiếp tục sống, cho đến khi tìm được vật chủ mới." Mọi người nghe Trương Hạo giới thiệu về Ly Cổ, đột nhiên ý thức được một vấn đề.

Lúc này hàng chục con khỉ bị Ly Cổ ký sinh đang lao về phía này, chẳng lẽ những con khỉ làm vật chủ đó đã chết rồi?

Hiện tại mấy người sống sờ sờ xuất hiện ở đây, đám khỉ đó thực ra là bị Ly Cổ thao túng tìm đến để kiếm vật chủ mới.

Ly Cổ bị Dịch Táp giết chết, con khỉ bị ký sinh lập tức đổ vật ra đất không còn động tĩnh.

Chỉ có điều cú đánh này đã chọc giận hoàn toàn đám quái vật xung quanh.

Chúng nhe nanh múa vuốt lao vào Dịch Táp.

Một hai con còn dễ giải quyết, đối mặt với hàng chục con quái vật, Dịch Táp cũng lực bất tòng tâm.

Cô chỉ có thể liều mạng thi triển Phân Giang Thủ.

Dù vậy cũng chỉ chặn được hai ba con.

Mắt thấy hàng chục cái móng vuốt sắp cào tới, sắc mặt cô đanh lại đầy ngoan lệ, đằng nào cũng chết, chết cũng phải kéo theo vài con đệm lưng.

Cô thế mà trực tiếp từ bỏ phòng thủ, dồn toàn bộ tinh lực vào tấn công, cố gắng giết được càng nhiều càng tốt.

Thấy vậy, mọi người xung quanh lập tức lao lên ứng cứu.

Đinh Ngọc Vũ Điệp không ngừng thi triển Phân Giang Thủ.

Đánh trúng mặt quái vật sẽ làm vỡ Ly Cổ, từ đó tiêu diệt được chúng, còn nếu không đánh trúng mặt mà đánh vào chỗ khác thì ngoài việc cản trở hành động một chút ra chẳng có tác dụng gì. "Đánh vào mặt chúng, chỉ có thế mới giết được bọn nó!" Đinh Ngọc Vũ Điệp hét lớn nhắc nhở.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nghe vậy lập tức vung xẻng công binh nhằm vào mặt lũ quái vật mà phang. "Keng!" Hạo Thiên Chân vung xẻng quất vào mặt một con quái vật, phát ra tiếng va chạm kim loại chát chúa.

Cú này mà đánh vào người thường thì không chết cũng tàn phế.

Nhưng đối với quái vật thì tác dụng lại không đáng kể.

Lúc này họ mới nhận ra lớp phòng thủ của Ly Cổ cực mạnh, thủ đoạn bình thường muốn giết chết không hề đơn giản.

Qua đó cũng thấy được sức công phá của Phân Giang Thủ mạnh

đến mức nào, lại có thể một chưởng đánh nát được Ly Cổ.

Tuy có Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Đinh Ngọc Vũ Điệp bên cạnh hỗ trợ, nhưng đối mặt với hàng chục con quái vật, mấy người bọn họ vẫn có chút đuối sức.

Ở một bên, Trương Hạo đợi quái vật tụ tập đông đủ liền trực tiếp kích hoạt năng lực Thôn Phệ.

Chỉ thấy từ trên người tất cả quái vật, từng luồng năng lượng vô hình bị Trương Hạo hút lấy.

Những con Ly Cổ ký sinh trên người lũ khỉ trong nháy mắt khô quắt lại.

Khi xẻng công binh của Hạo Thiên Chân và Bàn Tử quất tới lần nữa, chỉ nghe thấy mấy tiếng "rắc rắc", bọn chúng vỡ vụn ra như gỗ mục.

Cảnh tượng này khiến cả đám ngẩn tò te. "Sao thế nhỉ?" "Vừa rồi rõ ràng bọn nó còn cứng hơn thép, sao giây sau đã biến thành giòn tan thế này?" "Không chỉ thế đâu, mọi người nhìn quái vật xung quanh kìa!" Được Dịch Táp nhắc nhở, những người khác mới phát hiện ra đám quái vật vừa nãy còn hung hãn vô cùng, không biết từ lúc nào đã nằm la liệt trên mặt đất, bất động.

Dịch Táp, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Đinh Ngọc Vũ Điệp đồng loạt quay đầu nhìn về phía Trương Hạo. "Tiểu Cữu, là cậu ra tay phải không?" "Trương Hạo, là anh hả?" "Lão đại, anh làm thế nào vậy?" ...

Tuy không ai nhìn thấy Trương Hạo ra tay, nhưng phản ứng đầu tiên của họ đều nghĩ là do Trương Hạo làm.

Chỉ là họ không hiểu, Trương Hạo rõ ràng đứng ở một bên, cách đám quái vật một đoạn.

Trong tình huống đó hắn làm thế nào để tiêu diệt hàng chục con

quái vật trong nháy mắt?

Thủ đoạn này quả thực lợi hại như tiên nhân trong truyền thuyết vậy. "Tiểu Ca đang làm gì bên kia thế?" Trương Hạo không muốn giải thích nhiều, vội vàng đánh trống lảng.

Vừa rồi khi mọi người gặp nguy hiểm, Trương Kỳ Lân không hề ra tay ứng cứu ngay lập tức như mọi khi.

Anh ta một mình đi đến bên bờ sông ngầm, cắm hai ngón tay thon dài xuống nước, nhắm mắt lại như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Chiêu này của Trương Hạo quả nhiên hiệu quả, sự chú ý của mọi người lập tức bị Trương Kỳ Lân thu hút. "Tiểu Ca, anh đang làm gì vậy?" "Suỵt!" Trương Kỳ Lân ra hiệu im lặng.

Hạo Thiên Chân thấy vậy lập tức nuốt lời định nói vào trong.

Bỗng nhiên, sắc mặt Trương Kỳ Lân thay đổi. "Không ổn, dưới nước có thứ đang tới!" Sự chú ý của mọi người đều bị đám khỉ ký sinh Ly Cổ thu hút, lại chẳng ai để ý tình hình dưới sông.

Anh ta vừa dứt lời, cả mặt sông bắt đầu sủi bọt ùng ục, bùn cát dưới đáy sông cũng cuộn trào lên.

Đồng thời cả không gian ngầm bắt đầu rung chuyển dữ dội. "Sao thế, đừng bảo là động đất đấy nhé?" Bàn Tử kinh hô.

Giây tiếp theo, những cỗ quan tài bắt đầu trồi lên khỏi mặt nước.

Chỉ trong chớp mắt, toàn bộ mặt sông ngầm đã bị lấp đầy bởi những cỗ quan tài đen sì.

Lúc này sự rung chuyển của không gian ngầm cũng dừng lại.

Mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Trên mặt sông có những quan tài đã mục nát, xuất hiện những lỗ thủng lớn nhỏ, thứ bên trong quan tài cũng bị dòng nước cuốn ra.

Xương cốt rữa nát, đồ tùy táng đen xỉn vương vãi khắp nơi trên sông. "Ào!" Bỗng nhiên mặt nước lại động đậy, vô số khuôn mặt người từ dưới nước chui lên.

Quan tài đen sì, xương trắng tán loạn cộng thêm những khuôn mặt người âm sâm khủng bố.

Lúc này dòng sông ngầm trông chẳng khác gì địa ngục hoàng tuyền.

Chương 153

"Ly Cổ, đều là Ly Cổ!" Mặt người trên mặt nước không phải thứ gì khác, chính là loài Ly Cổ mọc mặt người trên lưng.

Bọn chúng nổi lên mặt nước rồi nhanh chóng tụ tập về phía nhóm Trương Hạo. "Mẹ ơi, lắm Ly Cổ thế này, mấy anh em mình cũng không đủ cho chúng nó ký sinh đâu!" Bàn Tử hét về phía sông: "Hay là chúng mày đánh nhau trước đi, đứa nào thắng thì được quyền ký sinh vào người bọn tao?" "Bàn Tử, lúc nào rồi mà anh còn mồm mép!" "Hề hề, Thiên Chân cậu nhìn kỹ lại xem." Hạo Thiên Chân không biết trong hồ lô Bàn Tử bán thuốc gì.

Cậu nghe lời Bàn Tử nhìn xuống nước, không biết từ lúc nào những khuôn mặt người trên mặt sông đã biến mất tăm, nhìn kỹ mới phát hiện đám Ly Cổ dưới nước đã lật ngửa bụng lên trời, trôi nổi bất động. "Chết rồi?" "Chứ còn gì nữa?" Đến lúc này Đinh Ngọc Vũ Điệp mới hiểu ra tại sao Bàn Tử khi thấy nhiều Ly Cổ như vậy vẫn giữ được bình tĩnh, còn có tâm trạng đùa cợt.

Hóa ra đám Ly Cổ đó vừa xuất hiện đã chết hết rồi.

Trương Kỳ Lân đang định dùng Hắc Kim Cổ Đao rạch tay cũng khựng lại.

Anh thấy Ly Cổ xuất hiện vốn định phóng máu đuổi trùng, kết quả vừa mới động đậy thì giây sau Ly Cổ trên mặt nước đã chết sạch.

Trương Kỳ Lân đăm chiêu nhìn về phía Trương Hạo, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp sau cơn chấn kinh cũng đồng loạt nhìn về phía Trương Hạo.

Ánh mắt họ như muốn nói: "Cậu có muốn giải thích một chút xem rốt cuộc làm thế nào không!" Trương Hạo sau khi thôn phệ một lượng lớn sinh mệnh lực, cơ thể lại được cường hóa.

Mật độ tế bào toàn thân cũng đang từ từ tăng lên, theo đó tuy thể hình không thay đổi nhưng hắn trở nên nặng hơn.

Nhờ đó sức mạnh của hắn cũng tăng phi mã.

Chỉ là lần này động tĩnh quá lớn, muốn giấu cũng không giấu được nữa.

Thấy mọi người đều nhìn mình, hắn đành gật đầu: "Không sai, đúng như mọi người nghĩ đấy, Ly Cổ là do tôi giết." "Vãi chưởng, Trương Hạo huynh đệ cuối cùng cậu cũng thừa nhận rồi, mau nói xem cậu làm thế nào hay vậy?" "Tiểu Cữu, cậu cũng quá lợi hại rồi!" "Trương Hạo, anh là người đàn ông lợi hại nhất tôi từng gặp!" "Sao, Táp Táp cô từng gặp người phụ nữ nào lợi hại hơn lão đại à?" ... "Ầm ầm..." Trương Hạo đang định tìm bừa một cái cớ để giải thích thì đáy sông đột nhiên truyền đến một tiếng nổ lớn.

Đồng thời trên mặt nước hình thành một cái xoáy nước chiếm trọn cả mặt sông.

Bàn Tử chiếu đèn pin vào giữa xoáy nước, chỉ thấy dưới đáy sông cư nhiên xuất hiện từng dãy kiến trúc.

Tuy chỉ nhìn thấy một góc, nhưng không khó để suy đoán dưới đáy sông hẳn là một tòa cổ thành.

Đặc biệt nhất là những kiến trúc này đều được xây dựng bằng thanh đồng.

Trương Hạo và mấy người bọn họ thấy vậy đồng thanh hô lên: "Xà Quốc!" Xoáy nước trên mặt sông duy trì mười mấy phút rồi tan biến, mặt sông lại khôi phục dáng vẻ ban đầu, trôi nổi đầy quan tài và

những thi thể mục nát không ra hình thù. "Người Xà Quốc sùng bái thanh đồng, là một quốc gia thần quyền, kiến trúc cao nhất trong thành trì của họ thường là thần miếu, chúng ta chỉ cần tìm được thần miếu là có thể tìm ra lối vào vương lăng Xà Quốc!" "Tiểu Cữu nói đúng, thời đại đó về cơ bản đều là quốc gia thần quyền, Xà Quốc cũng không ngoại lệ." "Vậy ý mọi người là lặn xuống đáy sông tìm thần miếu Xà Quốc?" Bàn Tử nhíu mày: "Chúng ta lần này đi rừng sâu núi thẳm, chả ai nghĩ đến chuyện lặn lội cả, căn bản không chuẩn bị thiết bị lặn, thế chẳng phải tôi, Thiên Chân và cả Tiểu Ca đều không xuống nước được sao?" Bàn Tử nói thật, trước khi đến đây không ai nghĩ sẽ phải lặn, nhưng cũng may Trương Hạo có năng lực hô hấp dưới nước.

Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp đều là dân "Thủy Tiêu" (giỏi nghề sông nước) cũng có thể nín hơi dưới nước rất lâu.

Trương Hạo suy nghĩ một chút rồi nói: "Lát nữa tôi, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp ba người sẽ xuống nước tìm thần miếu và lối vào vương lăng, đợi tìm thấy lối vào mọi người hãy xuống, sông ngầm không sâu lắm, nín thở một lúc các cậu đều không thành vấn đề." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử gật đầu: "Hiện tại cũng chỉ có thể làm thế, ba người bọn tôi ở trên này tiếp ứng, có Tiểu Ca ở đây cũng sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu." "Được." Sắp xếp xong, Trương Hạo, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp ba người nhảy thẳng xuống sông ngầm, "tõm" một tiếng chui vào trong nước.

Thông thường nước sông ngầm phải lạnh buốt xương mới đúng.

Nhưng sau khi nhảy xuống, Trương Hạo và hai cô gái không những không thấy lạnh, ngược lại càng lặn sâu càng cảm thấy nhiệt độ nước càng cao.

Khi họ chạm đáy sông, nhiệt độ nước xung quanh thậm chí giống

như suối nước nóng, người ngâm trong đó còn cảm thấy oi bức.

Không chỉ vậy, bình thường nước nóng phải nổi lên trên, nhưng ở đây nước nóng không những không nổi lên mà còn chìm xuống đáy, quá sức quỷ dị.

Trương Hạo vỗ vai Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp hai cái, đợi họ quay đầu lại liền dùng tay ra hiệu: "Mọi người cẩn thận chút, chỗ này quá bất thường!" "Đã rõ, Trương Hạo." "Rõ, lão đại." Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp đồng thời ra dấu OK.

Xuống đến đáy sông, nhìn ở cự ly gần càng thêm rõ ràng.

Lúc này nhóm Trương Hạo phát hiện tuyệt đại đa số phần thành trì thanh đồng đã bị vùi lấp trong bùn đất.

Không biết năm đó đã xảy ra chuyện gì khiến cả tòa thành bị chôn vùi.

Sau này lại có sông ngầm xói mòn, mới lộ ra một phần ở lòng sông cho bọn họ nhìn thấy. "Lão đại, tính sao giờ, đa số đều bị vùi lấp, rất có thể thần miếu cũng bị chôn trong đất, bọn em đâu có năng lực độn thổ, xem ra cách của anh không xong rồi!" Đinh Ngọc Vũ Điệp ra hiệu.

Trương Hạo không trả lời Đinh Ngọc Vũ Điệp.

Hắn phát ra hai luồng sóng âm kỳ lạ về phía hai bên sông ngầm, giây lát sau khi sóng âm phản xạ trở lại, tình hình tòa thành dưới lòng đất hiện lên trong đầu hắn.

Âm thanh truyền trong nước có cự ly hạn chế, ngắn hơn nhiều so với trong không khí, nhưng thăm dò cổ thành Xà Quốc thì dư sức.

Chỉ một loáng sau, Trương Hạo đã nắm rõ tình hình toàn bộ thành phố thanh đồng như lòng bàn tay.

Đây là một tòa thành trì có chiều dài và rộng đều khoảng 400 mét.

Diện tích 400 mét vuông, tức là khoảng 16 vạn mét vuông, ở thời hiện đại cũng chỉ bằng một trung tâm thương mại.

Nhưng với sức sản xuất hạn chế thời Thương Chu cổ đại, thành trì rộng 16 vạn mét vuông đã là không nhỏ.

Đặc biệt hơn là cả tòa thành đều được xây bằng thanh đồng, đây quả thực là kỳ tích.

Trương Hạo thăm dò được vị trí hiện tại của họ là ở rìa thành trì, cổ thành Xà Quốc cũng đúng như hắn dự đoán, ở vị trí trung tâm nhất có một kiến trúc to lớn cao nhất toàn thành.

Tòa kiến trúc đó hẳn là thần miếu của người Xà Quốc.

Bởi vì bên ngoài kiến trúc có một con rắn lớn quấn quanh.

Xà Đồng Xà, bọn họ sùng bái rắn, coi rắn là thần để tế bái.

Mặc dù thần miếu đã bị lớp đất vùi lấp, nhưng cũng không phải không có cách vào.

Vì Trương Hạo kinh ngạc phát hiện dưới lòng đất cổ thành Xà Quốc có đường hầm nối liền từng kiến trúc với nhau.

Họ chỉ cần tùy tiện đi vào đường hầm từ dưới bất kỳ kiến trúc nào là có thể vào trong thần miếu. "Đi theo tôi!" Trương Hạo ra hiệu, ý bảo Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp đi theo.

Hai người bọn họ tuy không biết Trương Hạo định làm gì, nhưng vì tin tưởng hắn nên cũng nghĩa vô phản cố bám theo.

Ba người xâm nhập vào nội thành cổ Xà Quốc từ phía trên.

Đáp xuống trong thành, Trương Hạo đi thẳng đến tòa kiến trúc gần nhất, đẩy cửa bước vào.

Vào trong phòng, hắn lại chui vào trong bếp lò. "Còn đứng ngẩn ra đó làm gì, mau lại đây." Trương Hạo đã tìm thấy lối đi, nhưng thấy Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp chưa theo kịp, bèn ra hiệu gọi hai người họ lại.

Đợi hai người đến gần, Trương Hạo chui tọt vào cái lỗ dưới bếp lò.

Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp vào theo, nhìn thấy đường ống thanh đồng chằng chịt dưới lòng đất liền hiểu ngay ý đồ của Trương Hạo. "Trương Hạo, anh cũng quá lợi hại rồi, sao anh biết dưới nền nhà có đường hầm?" "Lão đại, nếu không biết anh cũng như bọn em đều là lần đầu đến đây, em còn nghi anh từng đến chỗ này rồi đấy." Đinh Ngọc Vũ Điệp để ý thấy mỗi động tác của Trương Hạo đều không chút do dự, cứ như đã biết trước mọi thứ ở đây vậy.

Trương Hạo cười cười, hắn tuy cũng là lần đầu đến, nhưng đã dùng năng lực định vị sóng âm thăm dò toàn bộ cổ thành trước rồi.

Chương 154

Hiện tại bản đồ cổ thành đang nằm trong đầu hắn.

Có năng lực này, biểu hiện ra bên ngoài chẳng khác gì người đã quen thuộc nơi đây.

Đường hầm dưới lòng đất cổ thành thanh đồng Xà Quốc tuy tung hoành ngang dọc, nhưng may là vuông thành sắc cạnh, chỉ cần nhận chuẩn một hướng đi thẳng thì căn bản không sợ lạc đường.

Nhóm Trương Hạo mới đi được vài phút đã đến trung tâm thành trì.

Đây là nơi giao nhau của tất cả các lối đi, có một quảng trường hình tròn đường kính hơn hai ba mươi mét.

Ở vị trí trung tâm nhất có một cầu thang nối lên phía trên.

Trương Hạo đạp chân lấy đà, cả người nổi lên trên.

Cuối cầu thang có một cái nắp hình tròn.

Hắn áp hai tay lên đó rồi dùng sức đẩy mạnh. "Keng" một tiếng, cái nắp bị đẩy ra, lộ ra một cái lỗ vừa một người chui.

Trương Hạo bơi qua cái lỗ, tiến vào một đại điện.

Đại điện hình tròn, bốn mặt đều mở cửa.

Ở giữa sừng sững một cây cột thanh đồng khổng lồ, trên cột quấn một con quái vật đầu mọc hai sừng.

Con quái vật này ngoại hình giống trăn, chỉ khác là trên đầu có thêm hai cái sừng.

Trương Hạo ngẩng đầu nhìn lên, thấy đại điện này cao ít nhất năm mươi mét.

Cột thanh đồng nối liền với đỉnh đại điện, và điểm cuối của cái đuôi con quái vật đang quấn trên cột cũng nằm ở đó.

Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp bơi vào đại điện.

Khi họ dùng đèn pin chiếu vào con quái vật thì sợ đến thót tim, tay ra hiệu: "Mẹ ơi, trên đời này thực sự tồn tại loài rắn lớn thế này sao?" "Không, nó không phải rắn mà là thượng cổ thần thú Chúc Cửu Âm!" "Hóa ra là Chúc Cửu Âm, thảo nào to lớn như vậy, may mà chỉ là tượng điêu khắc, nếu không mấy đứa mình cũng không đủ cho nó nhét kẽ răng." Đinh Ngọc Vũ Điệp nói không sai, tuy Chúc Cửu Âm dễ cháy, chỉ cần mồi lửa là xong, đối phó không khó khăn lắm.

Nhưng lúc này họ đang ở dưới nước, muốn đốt Chúc Cửu Âm gần như là không thể. "Mọi người tản ra tìm manh mối vương lăng Xà Quốc." Trương Hạo dùng thủ ngữ giao tiếp với Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp.

Hai người họ đều là dân sông nước, có phương pháp giao tiếp dưới nước riêng, dùng tốt hơn thủ ngữ nhiều.

Nhưng Trương Hạo không biết nên họ cũng ít dùng, chuyển sang dùng thủ ngữ rườm rà hơn.

Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp gật đầu rồi bơi về hai phía.

Trương Hạo bơi đến trước cột thanh đồng giữa thần miếu, ngẩng đầu nhìn Chúc Cửu Âm quấn trên cột.

Sống động như thật, cứ như đồ thật vậy.

Bỗng hắn chú ý thấy trên miệng Chúc Cửu Âm lại có cơ quan.

Qua khe hở giữa hai môi có thể thấy bên trong dường như đang ngậm một thứ gì đó giống viên cầu.

Trương Hạo cúi đầu nhìn xuống chân, thấy trên mặt đất bao quanh

cột thanh đồng có tám cái đài thanh đồng cao nửa mét, dài nửa mét.

Giữa mỗi cái đài đều có một lỗ hổng to bằng nắm tay, kích thước xấp xỉ viên châu trong miệng Chúc Cửu Âm. "Trương Hạo, anh có phát hiện gì không?" Lúc này, Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp đã kiểm tra xong những chỗ khác, quay lại hội họp với Trương Hạo.

Họ hỏi vậy tức là họ không tìm thấy gì.

Trương Hạo chỉ tay xuống cái đài bên dưới, sau đó lại chỉ lên miệng Chúc Cửu Âm.

Hai người lập tức hiểu ra. "Viên châu đó là để khởi động cơ quan, chỉ là bên dưới đài thanh đồng có tám cái lỗ y hệt nhau, tôi nghĩ châu rơi vào mỗi lỗ kết quả đều sẽ khác nhau phải không?" Trương Hạo cười nhẹ: "Không sai, cơ quan này được xây dựng kết hợp nguyên lý Kỳ Môn Độn Giáp và Ngũ Hành Bát Quái.

Tám lỗ hổng lần lượt tương ứng với Bát Môn, trong đó chỉ có một chỗ tương ứng với Sinh Môn, bảy lỗ còn lại đều là Tử Môn.

Thanh đồng châu trong miệng Chúc Cửu Âm một khi rơi vào lỗ hổng tương ứng với Tử Môn sẽ kích hoạt cơ quan nguy hiểm, đến lúc đó chắc chắn sẽ cửu tử nhất sinh." "Vậy phải làm sao, tám cái lỗ đều y hệt nhau, chúng ta lại không có manh mối, căn bản không cách nào xác định Sinh Môn ở đâu!" "Táp Táp, cô quên lão đại là ai à, còn có gì anh ấy không biết sao!" Dịch Táp lúc này mới phản ứng lại, cô và Đinh Ngọc Vũ Điệp trước giờ tìm mộ đều dựa vào bài vị tổ tiên dẫn đường, căn bản không biết gì về phong thủy số thuật như Kỳ Môn Độn Giáp, Ngũ Hành Bát Quái, cộng thêm Trương Hạo lại chưa từng thể hiện qua.

Cho nên cô theo bản năng nghĩ rằng Trương Hạo cũng không biết.

Trương Hạo điều khiển cơ thể chìm xuống trong nước, cho đến

khi chạm sàn. "Dịch Táp, cô đến trước cái đài thứ ba theo chiều kim đồng hồ, Đinh Ngọc Vũ Điệp cô đến cái thứ ba bên phải." Đợi hai người vào vị trí, Trương Hạo bắt đầu thao tác. "Dịch Táp, trái ba phải bốn!" "Đinh Ngọc Vũ Điệp, cô trái bảy phải tám!" Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp nhận lệnh của Trương Hạo liền bắt đầu thao tác theo yêu cầu.

Mỗi lần đẩy cái đài xoay quanh cột thanh đồng đều phát ra tiếng "két" vang vọng.

Đợi họ thao tác xong thì đổi sang cái đài khác.

Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp luân phiên thay đổi bốn lần, khi làm xong bước cuối cùng theo yêu cầu của Trương Hạo thì nghe thấy tiếng cơ khí chuyển động "ầm ầm".

Ngay sau đó miệng Chúc Cửu Âm từ từ mở ra, một viên thanh đồng châu to bằng nắm tay lăn ra từ miệng nó, rơi chuẩn xác vào lỗ hổng giữa cái đài bên dưới.

Lúc này, mọi người chỉ cảm thấy dưới chân đột nhiên truyền đến một lực hút cực lớn.

Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp đối diện với lực hút đến cả sức kháng cự cũng không có, trực tiếp bị một cái hố đen đột ngột xuất hiện trên mặt đất hút vào.

Trương Hạo thì dựa vào sức mạnh cường đại của bản thân để chống lại lực hút.

Đợi sau khi Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp bị hút vào, cái hố đen trên sàn nhà lập tức khép lại, lực hút cũng theo đó biến mất.

Khi Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp bị hút vào, Trương Hạo đã ra hiệu bảo họ đợi tại chỗ, cũng không biết họ có nhìn thấy không.

Vừa rồi đó chính là cơ quan mở lối vào vương lăng Xà Quốc.

Trương Hạo hiện tại chưa thể vào ngay, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Trương Kỳ Lân còn đang đợi bên ngoài, hắn phải đi đón ba người họ đến đây.

Trương Hạo men theo đường cũ bơi về, khoảng cách vốn không xa, cộng thêm đã đi qua một lần, chỉ vài phút sau Trương Hạo đã trồi đầu lên khỏi sông ngầm.

Hắn đưa tay vuốt nước trên mắt, rồi vẫy gọi người trên bờ. "Thiên Chân, Bàn Tử, Tiểu Ca, bọn tôi đã tìm thấy lối vào vương lăng Xà Quốc, mọi người chuẩn bị một chút cùng tôi qua đó." "Tiểu Cữu, cậu mới xuống có mấy phút mà, nhanh thế đã tìm thấy lối vào, cậu cũng quá lợi hại rồi." "Trương Hạo huynh đệ, khoảng cách chắc không xa chứ?" Bàn Tử thấy Trương Hạo về nhanh như vậy, đoán lối vào vương lăng Xà Quốc cách vị trí hiện tại của họ chắc không xa lắm. "Chỉ vài trăm mét thôi, mọi người bơi nhanh một chút là được!" "Được, bọn tôi chuẩn bị một chút." Nhóm Hạo Thiên Chân hít sâu vài hơi rồi hớp một ngụm dưỡng khí, sau đó "tõm" một tiếng nhảy xuống sông ngầm.

Trương Hạo thấy mấy người đều đã xuống nước liền chúi đầu lặn xuống bơi trước dẫn đường.

Bảy tám phút sau đã quay lại thần miếu, Trương Hạo lần nữa khởi động cơ quan.

Giây tiếp theo dưới chân xuất hiện một hố đen, bên trong truyền đến lực hút mãnh liệt.

Lần này hắn không kháng cự, mặc cho hố đen hút mình vào.

Chương 155

Trương Hạo chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng.

Cảm giác này giống hệt như lúc vào mộ thuyền đắm.

Khi hắn trồi lên mặt nước lần nữa thì đã vào trong một hang động có không khí.

Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp hai người đang đợi trên bờ.

Thấy Trương Hạo trồi lên, họ vội vã vẫy tay: "Trương Hạo, bên này!" "Lão đại, đây này!" Trương Hạo vẫy tay rồi bơi vào bờ.

Vừa lên bờ hắn liền nhìn quanh, đánh giá hoàn cảnh trong hang động.

Hoàn cảnh nơi này khá giống với bên bờ sông ngầm lúc nãy.

Cũng có một thác nước và một con sông ngầm.

Họ vừa rồi chính là từ đầm nước dưới một thác nước ngầm bơi lên.

Không lâu sau Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Trương Kỳ Lân ba người cũng trồi đầu lên rồi bơi vào bờ. "Ái chà, sao chỗ này giống hệt hoàn cảnh bên trên thế, không lẽ chúng ta lại quay về điểm xuất phát rồi?" "Bàn Tử anh nói cái gì thế, tuy giống nhưng rõ ràng là hai thác nước khác nhau, hơn nữa anh không phát hiện quan tài và thi thể trên mặt nước đều biến mất rồi sao!

Quan trọng nhất là nước từ thác này chảy xuống đều đục ngầu, màu vàng khè." "Nói cũng phải, nước ở thác bên trên trong vắt vô cùng, hai cái này đúng là không phải cùng một thác!" Trương Hạo thấy mọi người đã đông đủ, bèn dẫn đầu men theo sông ngầm đi sâu vào thám hiểm.

Mười mấy phút sau, họ đi được khoảng hơn một cây số, bên tai lại vang lên tiếng nước chảy "ào ào".

Bàn Tử nghe tiếng nước chảy thắc mắc: "Đây rốt cuộc là chỗ nào, sao lắm thác nước thế?" Anh ta vừa dứt lời lại thốt lên: "Mọi người mau nhìn kìa, cái thác kia chẳng phải chính là cái thác lúc chúng ta mới vào sao!" Những người có đèn pin cường lực đều chiếu về hướng Bàn Tử chỉ, thấy một thác nước y hệt cái đã gặp trước đó hiện ra trước mắt. "Chẳng lẽ sông ngầm là hình vòng tròn, chúng ta cứ đi lòng vòng mãi?" Trương Hạo lắc đầu: "Tôi dẫn đường, tôi rất chắc chắn chúng ta đi đường thẳng." Trước khi chọn hướng này, Trương Hạo đã dùng sóng âm định vị thám thính tình hình, cho nên không thể nào đi lòng vòng tại chỗ được.

Đã vậy thì chỉ có một khả năng, đó là ở đây thực sự có hai thác nước y hệt nhau. "Mọi người nhìn kìa, bên kia còn có tấm bia đá!" Dịch Táp bỗng chỉ tay về phía bên cạnh thác nước nói.

Trương Hạo nhìn theo hướng tay cô, thấy một bên thác nước có một tấm bia đá cao bằng người, bên trên còn khắc vài chữ đại tự bằng cổ văn. "Thiên Chân, qua xem trên đó viết gì." Hạo Thiên Chân khá am hiểu cổ văn, rất nhiều chữ cổ thất truyền cậu cũng có thể hiểu được hàm nghĩa.

Mọi người đi đến trước bia đá, Hạo Thiên Chân liền bắt đầu nghiên cứu văn tự bên trên. "Bốn chữ trên này có nghĩa là Thác Hoàng Tuyền!" "Thác Hoàng Tuyền?" "Đó chẳng phải là lối thông giữa hai giới âm dương sao!" Khi Hạo Thiên Chân đọc ra mấy chữ Thác Hoàng Tuyền, mọi người đồng thời kinh hô. "Sao, hai cô biết Thác Hoàng Tuyền à?" "Lão đại, bọn em đương nhiên nghe nói về Thác Hoàng Tuyền rồi, tương truyền đó là lối đi giữa âm gian và dương gian, chỉ cần vượt qua Thác Hoàng Tuyền là vào địa giới âm gian." Trương Hạo gật đầu, xem ra truyền thuyết về âm gian dương gian ở

đâu cũng na ná nhau.

Tương truyền sau Thác Hoàng Tuyền chính là cầu Nại Hà, qua cầu Nại Hà là chính thức vào âm gian.

Trương Hạo phát ra một luồng sóng âm kỳ lạ về phía Thác Hoàng Tuyền, đợi âm thanh phản xạ trở lại được não bộ tiếp nhận, tình hình sau thác nước hiện ra rõ mồn một.

Sau thác nước quả nhiên có một cây cầu, nhìn dáng vẻ còn là chế tạo bằng thanh đồng.

Ngoài cây cầu, Trương Hạo còn phát hiện trong đầm nước dưới thác có một cơ quan, dường như là để khống chế Thác Hoàng Tuyền.

Hắn bước vài bước đến trước đầm nước, rồi cắm đầu lao xuống nước. "Tiểu Cữu, cậu làm gì thế?" "Trương Hạo huynh đệ, làm cái gì vậy?" "Trương Hạo?" "Lão đại..." Những người khác không hiểu tại sao Trương Hạo đột nhiên nhảy xuống đầm nước dưới thác.

Ai nấy đều lo lắng không thôi.

Tuy nhiên giây tiếp theo tiếng cơ khí chuyển động lại vang lên. "Ầm ầm..." Sau một hồi tiếng cơ khí chuyển động, Thác Hoàng Tuyền đang chảy xiết cư nhiên ngắt dòng.

Một cây cầu làm bằng thanh đồng hiện ra trước mắt mọi người. "Cầu Nại Hà!" Mọi người thấy vậy lại được một phen kinh hô.

Lúc này, Trương Hạo cũng trồi lên khỏi mặt nước.

Hắn quay người lại liền nhìn thấy cây cầu treo bằng thanh đồng đó.

Trên cầu quấn đầy những dây leo dường như được điêu khắc bằng đồng. "Cửu Tử Kinh Lăng Giáp!" Trương Hạo không ngờ dưới lòng đất Tần Lĩnh lại có thể gặp được thứ này. "Trương Hạo huynh

đệ, cậu nói thứ trên cầu là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp?" "Không sai, đó chính là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, nửa huyết nhục, nửa thanh đồng." Ở đây không ai hiểu rõ Cửu Tử Kinh Lăng Giáp hơn Trương Hạo, hắn trước đây đã từng dung hợp thứ này. "Hít..." Khi những người khác nghe thấy cái tên Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đều hít vào một ngụm khí lạnh. "Tương truyền Cửu Tử Kinh Lăng Giáp là thần khí thủ hộ cổ mộ, chỉ cần có máu thịt nó có thể sinh trưởng vô hạn, chúng sẽ chủ động tiếp cận tất cả vật sống lại gần, sau khi trưởng thành thậm chí có thể san bằng cả một ngọn núi trong nháy mắt!" "Có thứ này chắn đường, chúng ta phải qua kiểu gì?" "Cũng không phải hoàn toàn không có cách, khi chúng ngủ đông sẽ không tấn công người, tôi thấy Cửu Tử Kinh Lăng Giáp trên cầu nãy giờ không có phản ứng chắc là đang ngủ đông rồi?" Trương Hạo phỏng đoán: "Mọi người đợi ở đây, tôi qua đó thử xem." Trương Hạo nói xong liền nhảy vọt lên, nhờ sự trợ giúp của năng lực bay tầm thấp, hắn nhảy một cái đã lên được cầu Nại Hà cao bảy tám mét.

Hắn vừa đặt chân xuống, những dây leo trên cầu bắt đầu chuyển động.

Chỉ thấy Cửu Tử Kinh Lăng Giáp từ bốn phương tám hướng đều tụ tập về phía hắn.

Từng sợi dây leo to bằng cánh tay trông như những xúc tu có sinh mệnh uốn lượn trong không trung.

Ngoài ra, trên dây leo cứ cách một đoạn lại mọc ra mấy cái gai ngược.

Những cái gai ngược lấp lánh ánh kim chỉ nhìn qua đã khiến người ta tê da đầu.

Người thường chỉ cần bị chúng quấn lấy thì có giãy đẳng trời cũng không thoát, trừ khi chấp nhận rách vài mảng thịt trên người.

Hàng chục hàng trăm sợi dây leo như vậy đan vào nhau trên không trung thành một tấm lưới khổng lồ bao trùm lấy Trương Hạo ở giữa. "Tiểu Cữu, cẩn thận!" "Trương Hạo huynh đệ, có cần bọn tôi giúp không?" "Trương Hạo, tôi đến giúp anh!" "Lão đại, còn có em!" Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp hai người mặc kệ tất cả, tung chiêu Phân Giang Thủ về phía Cửu Tử Kinh Lăng Giáp trên cầu Nại Hà.

Phân Giang Thủ một chưởng có thể giết chết cá sấu đánh vào Cửu Tử Kinh Lăng Giáp lại chẳng khiến chúng có chút phản ứng nào.

Mọi người thấy vậy không khỏi nhíu mày. "Thứ này quả nhiên lợi hại như trong truyền thuyết, một hai sợi còn dễ nói, nhưng nhiều thế này, chúng ta căn bản không có cách nào!" "Không ổn, mọi người mau nhìn kìa, đòn tấn công vừa rồi đã thu hút thêm nhiều Cửu Tử Kinh Lăng Giáp tới hơn!" "Làm sao đây, hay là chúng ta qua đó giúp Trương Hạo?" Trong khi mọi người đang lo lắng, Trương Hạo lại điềm tĩnh tự nhiên.

Chỉ có Trương Kỳ Lân chú ý đến điểm này, cho nên anh ta không ra tay ngay lập tức.

Trương Hạo mỗi lần ra tay đều thể hiện những năng lực không thể tin nổi, Trương Kỳ Lân cũng muốn xem Trương Hạo còn có thủ đoạn đặc biệt gì.

Trương Hạo đối mặt với hàng chục hàng trăm xúc tu Cửu Tử Kinh Lăng Giáp mà không chút sợ hãi.

Hắn động ý niệm, kích hoạt năng lực tự vệ.

Đây là năng lực có được sau khi dung hợp Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Hắn muốn xem Cửu Tử Kinh Lăng Giáp hắn dung hợp và Cửu Tử Kinh Lăng Giáp trên cầu rốt cuộc cái nào lợi hại hơn.

Sau khi Trương Hạo kích hoạt năng lực tự vệ, chỉ thấy mười mấy dây leo giống hệt Cửu Tử Kinh Lăng Giáp từ trên người hắn mọc ra.

Những dây leo này nhanh chóng quấn lấy đám Cửu Tử Kinh Lăng Giáp kia.

Chương 156

Rất nhanh hắn phát hiện Cửu Tử Kinh Lăng Giáp chui ra từ người mình có cường độ còn tốt hơn trên cầu một chút.

Chỉ là số lượng ít, chỉ có mười mấy dây, bị hàng trăm dây leo trên cầu quấn lấy, chẳng mấy chốc đã rơi vào thế hạ phong.

Dây leo trên người hắn đứt từng sợi một.

Trương Hạo đang định tắt năng lực tự vệ, dùng thủ đoạn khác đối phó Cửu Tử Kinh Lăng Giáp thì đột nhiên phát hiện những dây leo bị đứt trên người mình lại bắt đầu sinh trưởng.

Hơn nữa là một chia làm hai, hai chia làm bốn.

Số lượng vốn ở thế hạ phong nhanh chóng đuổi kịp, thoáng chốc đã trở nên nhiều ngang ngửa đám dây leo trên cầu.

Số lượng ngang nhau, cường độ mạnh hơn.

Chẳng mấy chốc đã thấy đám dây leo Cửu Tử Kinh Lăng Giáp trên cầu gãy đoạn nhanh chóng.

Dây leo trên cầu sau khi đứt là đứt hẳn, không mọc ra cái mới.

Trương Hạo thấy vậy mừng rỡ không thôi, xem ra năng lực hắn có được sau khi dung hợp Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã được cường hóa, mạnh hơn bản gốc một bậc.

Cách đó không xa, đám Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp chỉ nhìn thấy số lượng Cửu Tử Kinh Lăng Giáp trên cầu đột nhiên tăng gấp đôi.

Vô số dây leo đan vào nhau thành tấm lưới khổng lồ kín không kẽ hở.

Họ căn bản không nhìn rõ bên trong xảy ra chuyện gì.

Trương Hạo lên cầu đã mấy phút mà chưa thấy xuống, ai nấy đều lo lắng không yên.

Ngay lúc họ định lao lên cầu giúp Trương Hạo, đột nhiên vang lên một tràng tiếng "răng rắc".

Chỉ thấy Cửu Tử Kinh Lăng Giáp rợp trời đột nhiên vỡ vụn toàn bộ, rơi vãi đầy đất.

Mà thân hình Trương Hạo lại lần nữa xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Ngay khi dây leo Cửu Tử Kinh Lăng Giáp trên cầu đứt đoạn, Trương Hạo lập tức tắt năng lực phòng ngự bản thân.

Những sợi dây leo nửa thịt nửa đồng mọc ra từ người hắn cũng biến mất không còn tăm hơi.

Hắn nhìn xuống đám người bên dưới, gọi lớn: "Còn ngẩn ra đó làm gì?

Mau lên đây!" Đám Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp và Trương Kỳ Lân nghe tiếng gọi, lập tức trèo từ mấy tảng đá dưới thác nước lên cầu. "Tiểu Cữu, vừa rồi cậu làm thế nào vậy?

Có thể san bằng cả một ngọn núi, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp thế mà lại bị cậu giết chết!" "Đúng đó Hạo ca, lúc bị đống dây leo kia bọc kín bên trong, rốt cuộc anh đã làm gì thế?" "Chẳng làm gì cả." "Sao có thể chứ?

Anh không làm gì thì sao đám dây leo đó lại bị đứt tung ra được?" Bàn Tử vừa nói vừa lấy xẻng công binh gõ mạnh vào một đoạn dây leo vỡ nát trên mặt đất.

Chỉ nghe thấy một tiếng "keng" vang lên như kim loại va chạm.

Lực phản chấn lớn đến mức suýt làm chiếc xẻng văng khỏi tay hắn. "Trương Hạo huynh đệ, cậu nhìn xem đống dây leo này cứng thế nào.

Vừa rồi tôi phang một xẻng như thế, cho dù là tấm thép cũng phải để lại vết lõm, kết quả đoạn dây này lại chẳng hề hấn gì." Trương Hạo cười cười.

Hắn nói thật mà, hắn chỉ bật chế độ phòng ngự bản thân thôi.

Đám dây leo Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đó đều là bị dây leo mọc ra từ người hắn xoắn đứt, ngoài việc đó ra thì đúng là hắn chẳng làm gì thêm. "Được rồi, đừng xoắn xuýt chuyện này nữa, mau đi thôi.

Xem xem qua cầu Nại Hà này thì bên trong còn có thứ gì chờ chúng ta." Trương Hạo nói xong liền đi đầu dẫn đường, hắn chẳng muốn tốn công giải thích về năng lực đặc thù của mình.

Cây cầu bọn họ đang đi được làm bằng đồng thau, nằm sau thác Hoàng Tuyền nên mới được gọi là cầu Nại Hà.

Cầu không dài, chỉ khoảng bốn năm mươi mét.

Đi hết cầu Nại Hà, mọi người tiến vào một hang động tối om.

Trương Hạo rọi đèn pin vào trong, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Hang động này cực kỳ lớn, có hình trụ tròn, thẳng đứng từ trên xuống dưới.

Vị trí bọn họ đang đứng nhìn lên không thấy đỉnh, nhìn xuống chẳng thấy đáy.

Trên vách đá xung quanh chi chít toàn là quan tài.

Những cỗ quan tài này được đặt theo quy luật, tạo thành một lối đi

xoắn ốc đi xuống.

Chỉ là không biết do niên đại quá lâu hay sao mà nhiều chỗ quan tài đã mục nát, không biết còn chịu được sức nặng của người hay không. "Mẹ ơi, nhiều quan tài thế này không biết bên trong có bao nhiêu bảo bối.

Nếu mang được ít về thì cửa hàng đồ cổ của tôi cứ gọi là lên đời mấy bậc!" "Nhìn cái tiền đồ của anh kìa.

Quan tài ở đây đều rất sơ sài, lại còn làm thành cầu thang cho người đi lại, những người này chỉ là tầng lớp bình dân thấp kém thôi, trong quan tài làm gì có đồ tốt." "Hề hề, Thiên Chân nói cũng phải, vương công quý tộc chắc chắn sẽ không để người ta giẫm lên quan tài của mình." "Trương Hạo, giờ chúng ta làm thế nào?" Dịch Táp thấy đám quan tài mục nát, không biết tính sao liền hỏi ý kiến Trương Hạo.

Trương Hạo bước tới vài bước, giẫm lên nắp quan tài, dùng sức giậm mạnh một cái.

Cỗ quan tài chỉ rung lên vài cái chứ không hề vỡ nát. "Mấy cỗ quan tài này chịu được sức nặng của mấy người chúng ta, không thành vấn đề.

Tiếp tục đi xuống!" "Rõ!" Mọi người đáp một tiếng rồi đi theo sau Trương Hạo, giẫm lên những cỗ quan tài xếp vòng vèo để đi xuống.

Họ đi khoảng bốn năm mươi phút, đèn pin rọi xuống mới thấy được đáy động.

Chỉ thấy dưới đáy là vô số quan tài, những cỗ quan tài đó tinh xảo hơn trên vách đá một chút, được xếp theo quy luật nhất định dưới đáy hang.

Bỗng nhiên dưới chân Bàn Tử vang lên tiếng "rắc", cả người hắn lập tức sợ đến mức không dám cử động. "Mọi người đừng qua đây,

cỗ quan tài này nát lắm rồi, sắp sập đến nơi rồi!" "Bàn Tử, Tiểu Cữu vừa mới đi qua có sao đâu, tôi thấy là do anh béo quá đấy!" "Đã lúc nào rồi mà cậu còn có tâm trạng đùa hả Thiên Chân." Bàn Tử vừa dứt lời, dưới chân lại vang lên mấy tiếng "rắc rắc".

Chỉ thấy nắp quan tài dưới chân hắn vỡ vụn trong nháy mắt, chân hẫng một cái, cả người hắn rơi tọt xuống dưới. "Á..." Bàn Tử hét thảm một tiếng, tiếng còn chưa dứt đã nghe thấy tiếng "bịch" vang lên, hắn đã rơi xuống đáy động. "Ui da, đau chết Bàn gia rồi!" Bàn Tử lồm cồm bò dậy, ngẩng đầu nhìn lên mới phát hiện, hóa ra vừa rồi hắn đã đi gần đến đáy động, khoảng cách chỉ còn hai ba mét.

Hắn mắc bệnh sợ độ cao, lúc đi xuống cứ không dám nhìn xuống dưới nên mới ra nông nỗi này. "Bàn Tử, anh làm cái quái gì thế, sao người nhớp nháp vậy?" Nhóm Trương Hạo giẫm lên quan tài đi xuống đáy động hội họp với Bàn Tử, chỉ thấy toàn thân hắn dính đầy thứ gì đó đen sì, nhớt nhát. "Hừ, hừ!" Bàn Tử ghé mũi lên vai hít mạnh hai cái. "Vãi chưởng, là mỡ xác chết (thi du), lúc nãy ngã xuống quệt phải trên mặt đất!" Lúc này mọi người mới chú ý trên mặt đất có một lớp thi du dày cộp, đen kịt và nhớp nháp.

Chương 157

Hạo Thiên Chân nhìn lượng thi du lớn trên mặt đất, vẻ mặt đầy nghi hoặc: "Không đúng, nếu nơi này là lăng mộ vua nước Xà, quan tài lẽ ra đều phải được xử lý bịt kín, sao trên đất lại có nhiều thi du thế này?" Trương Hạo đưa tay sờ lên một cỗ quan tài bên cạnh, trên đó hoàn toàn không có dấu vết thi du chảy ra.

Hắn lại kiểm tra liên tiếp mấy cỗ quan tài nữa, đều không có vấn đề gì.

Sau đó, Trương Hạo sử dụng sóng âm định vị để kiểm tra tình hình đáy động.

Theo một luồng sóng âm kỳ lạ phát ra, tình hình trong phạm vi vài trăm mét đều hiện lên trong đầu hắn.

Quan tài dưới đáy động ít nhất phải có cả vạn cỗ, những cỗ quan tài này đều còn nguyên vẹn, nhưng dưới đáy quan tài lại có xương trắng nằm rải rác, có chỗ còn chất thành đống.

Hơn nữa bên cạnh đống xương trắng còn xuất hiện binh khí rỉ sét, đao thương kiếm kích loại nào cũng có.

Chợt hắn chú ý thấy trên những cỗ quan tài này đều có dấu vết bị chém, bị đâm.

Ban đầu hắn tưởng đống xương trắng kia là rơi ra từ những quan tài bị vỡ.

Nhưng hắn phát hiện quan tài dưới đáy động dùng gỗ thượng hạng, lại được xử lý đặc biệt, không hề bị hư hại.

Xương trắng trên đất nếu rơi từ trên vách động xuống cũng không khả thi.

Thi thể trong quan tài trên vách động có rơi hết xuống cũng không nhiều đến mức ấy.

Xương trắng trên đất, binh khí rải rác, cộng thêm vết tích đánh nhau trên quan tài.

Trương Hạo trong nháy mắt hiểu ra số thi du trên mặt đất từ đâu mà có. "Nơi này hẳn là một chiến trường cổ, từng xảy ra chiến tranh, người chết để lại thi thể, lâu ngày phân hủy tiết ra lượng lớn thi du." Mọi người nghe vậy gật đầu: "Ừm, giải thích như vậy thì hợp lý rồi.

Xem ra chúng ta không phải là nhóm người đầu tiên đến đây." "Phụt!" Đột nhiên, đèn pin cường lực trong tay mọi người đồng loạt tắt ngấm. "Chuyện gì thế này?" Bàn Tử ấn công tắc, nhưng đèn pin kiểu gì cũng không sáng lại được.

Đèn pin trong tay những người khác cũng gặp tình trạng tương tự. "Sao lại thế được?

Bình thường đèn pin sáng thêm mười tiếng nữa cũng không vấn đề, sao mấy cái đèn lại cùng lúc tắt ngóm?" "Cộp cộp cộp..." Lúc này, bên tai mọi người vang lên tiếng bước chân dồn dập. "Suỵt!" Trương Kỳ Lân nghe thấy tiếng động liền cau mày, ra hiệu im lặng. "Âm binh quá cảnh." Giây tiếp theo, bọn họ nhìn thấy một đội âm binh đang lao về phía này.

Đội âm binh này chính là đội mà nhóm Trương Hạo đã gặp trước đó, giờ khắc này tên nào tên nấy hung thần ác sát, giơ vũ khí trong tay xung phong về phía trước.

Đột nhiên, từ phía bên kia của đống quan tài cách đó không xa cũng lao ra một đội âm binh khác, cũng hung hãn không kém.

Đội âm binh này trang phục rõ ràng khác với đội trước.

Hai đội âm binh vừa chạm mặt liền lập tức lao vào giao chiến.

Nhất thời trong hang động vang lên tiếng binh khí va chạm và tiếng kêu thảm thiết trước khi chết.

Đội âm binh gặp trước đó là quân đội Câm (Ách Ba quân), đến lăng mộ nước Xà.

Vậy thân phận đội âm binh giao chiến với họ không khó đoán, chính là người giữ lăng của nước Xà.

Cả hai bên đều biến thành âm binh, chẳng lẽ năm xưa thực lực ngang ngửa nên đồng quy vu tận?

Nhưng ngay giây sau Trương Hạo đã bị vả mặt.

Chỉ thấy người giữ lăng nước Xà hung mãnh dị thường, chẳng bao lâu đã tiêu diệt sạch quân đội Câm.

Bỗng nhiên, tên thủ lĩnh người giữ lăng quay đầu nhìn về phía nhóm Trương Hạo.

Hắn mấp máy môi vài cái, lập tức có một tên thuộc hạ lao về phía bọn họ.

Tên âm binh vung đại đao trong tay chém tới tấp vào vị trí của Trương Hạo.

Mắt thấy thanh đại đao sắc bén chém xuống, nhưng lại chẳng làm Trương Hạo bị thương mảy may.

Tình huống này hắn không phải mới trải qua lần đầu.

Lần đầu gặp âm binh quân đội Câm, tên tướng quân câm cũng từng thăm dò vị trí của Trương Hạo.

Không biết vì nguyên nhân gì, bọn chúng dường như có thể cảm nhận được sự tồn tại của Trương Hạo.

Trương Hạo sinh lòng nghi hoặc, người và âm binh thuộc hai thời không khác nhau.

Vì quan hệ không gian chồng chéo, có nơi người có thể nhìn thấy bọn chúng thì cũng thôi đi, sao bọn chúng lại đều cảm ứng được sự tồn tại của mình?

Trong này nhất định có ẩn tình.

Có lẽ nếu tra rõ nguyên nhân thì sẽ biết vì sao "Thần" lại cần thân thể của người nhà họ Ngô và họ Trương.

Tên âm binh liên tiếp thăm dò vài lần không thấy gì bất thường liền quay trở lại.

Thủ lĩnh người giữ lăng nước Xà nghe báo cáo, đăm chiêu nhìn về phía Trương Hạo một cái, rồi lắc đầu dẫn đội ngũ rời đi. "Phù..." Mãi đến khi bọn chúng đi khuất, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, đèn pin trong tay mọi người nhấp nháy vài cái rồi sáng trở lại.

Hạo Thiên Chân thấy vậy đoán: "Chắc là do âm binh xuất hiện làm từ trường nơi này thay đổi khiến đèn pin không sáng được, âm binh đi rồi từ trường khôi phục lại." "May mà hữu kinh vô hiểm.

Nghe nói con người sau khi chết, vì một số nguyên nhân mà hồn phách bị kẹt lại một chỗ, sau đó không ngừng lặp lại những việc đã trải qua trước khi chết.

Xem ra trong lăng mộ nước Xà vốn có người giữ lăng, chỉ là đã bị đội âm binh chúng ta nhìn thấy tiêu diệt rồi!" "Được rồi, chúng ta vẫn nên tiếp tục tìm manh mối về sự biến dị của dòng nước đi." Miệng nói vậy, nhưng thực ra là Trương Hạo muốn mau chóng tìm thấy cây Thần Thụ Tần Lĩnh, hắn muốn biết thần thụ là tồn tại đẳng cấp nào.

Nếu có thể thì tốt nhất dung hợp thần thụ luôn tại chỗ, nhưng chắc tạm thời không được, cấp độ của Hệ thống dung hợp vạn vật còn quá thấp, chưa mở khóa được thứ cao cấp hơn vật phẩm Hiếm.

Chỉ có đợi Hệ thống dung hợp vạn vật thăng lên cấp 10 mới mở khóa vật phẩm cao cấp hơn.

Mặc dù vậy, Trương Hạo cũng nóng lòng muốn nhìn thấy Thần Thụ Tần Lĩnh, đó rất có khả năng là thứ cao cấp hơn cả vật phẩm Hiếm!

Quan tài dưới đáy động được xếp theo hình vòng tròn, men theo vách động hết vòng này đến vòng khác, vị trí trung tâm nhất có một cái giường quan tài hình tròn, cũng bằng đồng thau, bên trên đặt một cỗ quan tài lạc quẻ hoàn toàn so với giường quan. "Đặt ở vị trí này chắc chắn là quan tài của thủ lĩnh nước Xà.

Sao mà kiệt sỉ thế, nhỏ hơn các quan tài khác thì thôi đi, lại còn là một khúc gỗ mục!" Nhóm Trương Hạo men theo lối đi giữa các quan tài đi đến vị trí trung tâm hang động.

Bàn Tử thấy chính giữa đặt một cỗ quan tài nhỏ rách nát thì thất vọng tràn trề. "Có khả năng là bị đội quân tiến vào đây phá hoại cũng không chừng." "Đúng là có khả năng đó, các quan tài khác dưới đáy động cũng đều có dấu vết đánh nhau, cỗ quan tài này nói không chừng cũng bị phá hoại lúc hai bên giao chiến." "Toang rồi, thế thì đồ tùy táng bên trong chắc chắn cũng mất sạch!" Bàn Tử nghe mọi người bàn tán càng thêm thất vọng.

Nhưng với nguyên tắc "đã đến rồi thì cứ xem", hắn vẫn quyết định lên kiểm tra.

Khi Trương Hạo đến gần cỗ quan tài ở giữa, tiếng nhắc nhở của hệ thống trong đầu đột nhiên vang lên.

Chương 158

`[Đinh!

Phát hiện vật phẩm hiếm: Côn Luân Thần Mộc!]` "Cái gì?" Nghe hệ thống nhắc nhở, Trương Hạo giật mình trong lòng.

Côn Luân Thần Mộc chính là một trong ba loại thần mộc được ghi chép trong Sơn Hải Kinh.

Tương truyền Côn Luân Thần Mộc là một loại cây mọc ngược.

Chúng chỉ sinh trưởng trong lớp băng hàn ngàn năm sâu trong núi Côn Luân.

Thú vị ở chỗ nó có rễ ở trên, thân cây mọc chúc xuống dưới, mỗi một trăm năm mới dài thêm một tấc.

Vì hấp thu hàn khí ngàn năm của núi Côn Luân, dùng để khâm liệm thi thể thì ngàn năm vạn năm cũng sẽ không thối rữa.

Thậm chí không cần xử lý đặc biệt, thi thể liệm bên trong lúc chết thế nào, lôi ra vẫn y nguyên như thế.

Trương Hạo rảo bước đi đến vị trí giường quan giữa hang động, sau đó nhún người nhảy lên.

Những người khác cũng leo lên theo.

Lúc này, Đinh Ngọc Vũ Điệp kinh hô: "Mau nhìn kìa, sao trên đó còn có một chiếc lá?" Chỉ thấy một góc quan tài có một chiếc lá non xanh biếc.

Bàn Tử đưa tay chạm vào chiếc lá vài cái, đột nhiên mặt lộ vẻ cuồng hỷ. "Mẹ ơi, chúng ta lần này phát tài rồi!" "Không ngờ lại thực sự có thứ trong truyền thuyết này!" Không chỉ Bàn Tử, Hạo Thiên

Chân cũng nhận ra gỗ làm quan tài là Côn Luân Thần Mộc. "Hóa ra là Côn Luân Thần Mộc, thảo nào vừa đến gần đã cảm thấy nhiệt độ xung quanh giảm đi mấy độ!" "Người nước Xà lại có thể tìm được Côn Luân Thần Mộc làm quan tài cho thủ lĩnh, vậy đồ tùy táng bên trong trân quý đến mức nào, quả thực không dám tưởng tượng!" "Mở quan tài!

Chúng ta mau mở quan tài!" Bàn Tử không chờ nổi muốn xem trong quan tài liệu còn sót lại đồ tùy táng hay không. "Bàn Tử anh vội cái gì, nhỡ trên đó có cơ quan thì sao!" Hạo Thiên Chân nói xong liền nhìn sang Trương Kỳ Lân, phá giải cơ quan thì anh ta là chuyên gia.

Ngón tay Phát Khâu cảm tri mẫn cảm, không chỉ có thể phát hiện cơ quan mà còn dễ dàng phá giải, để cho chắc ăn thì vẫn nên kiểm tra trước một lượt.

Trương Hạo cười cười, hắn đã dùng sóng âm định vị kiểm tra rồi, bên ngoài quan tài tịnh không có cơ quan.

Còn bên trong quan tài thì không biết được.

Hắn phát hiện quan tài nhìn thì rách nát, nhưng thực ra độ kín rất tốt.

Âm thanh không truyền vào được, hắn tự nhiên cũng không biết bên trong rốt cuộc là tình huống gì.

Tuy nhiên Hạo Thiên Chân bảo Trương Kỳ Lân kiểm tra lại lần nữa hắn cũng không ngăn cản, dù sao cũng không ai biết hắn có năng lực sóng âm định vị.

Trương Kỳ Lân vươn hai ngón tay thon dài đặt lên quan tài, sau đó đi quanh một vòng.

Anh ta gật đầu với Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân lập tức hiểu ý Trương Kỳ Lân: "Bàn Tử, mở

quan tài đi, bên trên không có cơ quan!" "Rõ!" Bàn Tử đã chờ không nổi, đáp một tiếng rồi chống tay lên nắp quan tài, dùng sức đẩy mạnh.

Chỉ nghe thấy tiếng "két" một cái, nắp quan tài tách rời khỏi thân, rơi xuống đất.

Mọi người xung quanh lập tức nhìn vào trong, giây tiếp theo tất cả đồng thanh kinh hô: "Tướng quân Âm binh!" Thi thể nằm trong quan tài giống hệt vị tướng quân của đội quân Câm mà bọn họ đã nhìn thấy. "Hộc...

Hấp...

Hộc..." Bỗng nhiên, bên tai mọi người vang lên tiếng hít thở.

Lần theo âm thanh tìm kiếm, hóa ra là phát ra từ trong quan tài.

Chỉ thấy vị tướng quân Âm binh trong quan tài đột nhiên bật dậy nhảy ra ngoài. "Ối mẹ ơi, xác chết vùng dậy!" Bàn Tử hét lớn một tiếng, đồng thời rút xẻng công binh phang thẳng vào người tên tướng quân.

Cùng lúc đó, tiếng hít thở vang lên từ khắp các quan tài trong hang động.

Giây tiếp theo, nắp của những cỗ quan tài xung quanh đột nhiên bị thứ gì đó bên trong đẩy ra.

Sau đó thấy từng tên binh lính mặc áo giáp bước ra.

Trong hang động có ít nhất cả vạn cỗ quan tài, tức là số binh lính sống lại ít nhất cũng cả vạn.

Mọi người nhìn thấy binh lính xung quanh không ngừng áp sát, không khỏi da đầu tê dại.

Đám binh lính này ăn mặc y hệt đám âm binh xuất hiện trước đó.

Điều bất ngờ là, người nằm trong quan tài lại không phải binh lính

nước Xà, mà là binh lính đội quân Câm.

Rõ ràng trước đó hai đội âm binh giao chiến, người giữ lăng nước Xà đã thắng, không biết tại sao cuối cùng binh lính Câm lại nằm trong quan tài.

Hơn nữa người nằm trong cỗ quan tài Côn Luân Thần Mộc được vạn quan vây quanh cũng không phải thủ lĩnh nước Xà, mà là tướng quân đội quân Câm.

Bọn chúng khoác trên mình bộ giáp đồng dày nặng, đầu đội mũ trụ, tay cầm trường thương.

Đám binh lính này dường như nhận được tín hiệu gì đó, sau khi ra khỏi quan tài liền giơ trường thương bao vây nhóm Trương Hạo.

Nhóm Trương Hạo tổng cộng sáu người, đối mặt với cả vạn binh lính cải tử hoàn sinh, ai nấy đều nhíu mày.

Trương Hạo nhìn quanh, trong ba lớp ngoài ba lớp toàn là binh lính mặc giáp, mặt chúng trắng bệch không còn chút máu, trong hốc mắt lóe lên lục quang u ám.

Bọn chúng mà phát ra tiếng động gì đó thì còn đỡ, đằng này đám binh lính lúc sống đã bị câm, chết rồi cũng im hơi lặng tiếng.

Cứ lẳng lặng giơ trường thương nhanh chóng bao vây nhóm người.

Còn tên tướng quân Câm thì càng khủng bố hơn.

Lúc trước chạm mặt hắn ngồi trên lưng ngựa nên không cảm nhận rõ, giờ hắn đứng trên mặt đất, thân cao hơn hai mét, thân hình to lớn như một chiếc xe tăng.

Sau khi ra khỏi quan tài, hắn không ngừng vung vẩy thanh đại đao dài gần hai mét trong tay, dường như đang chỉ huy binh lính xung

quanh. "Tiểu Cữu, chúng ta làm thế nào bây giờ?" "Thiên Chân, có tôi ở đây cần gì làm phiền đến Trương Hạo huynh đệ!" Bàn Tử nói rồi lôi từ trong ba lô ra một bó thuốc nổ. "Ba lô Bàn gia không có gì ngoài thuốc nổ nhiều, mẹ kiếp nổ chết đám quái vật này!" Trương Hạo trừng mắt nhìn Bàn Tử quát: "Anh muốn chết thì đừng kéo bọn tôi chôn cùng, nổ thuốc nổ trong hang động này gây sập chưa nói, lớp thi du dưới đất kia một khi bốc cháy thì anh nghĩ chúng ta còn cơ hội chạy thoát chắc?" Bàn Tử được Trương Hạo nhắc nhở mới nhớ ra cả cái đáy hang này phủ một lớp thi du dày, nhiệt độ cao do vụ nổ gây ra chắc chắn sẽ làm chúng bốc cháy.

Cộng thêm quan tài gỗ dày đặc xung quanh, cùng nhau cháy lên, dưới ngọn lửa hừng hực chưa biết có diệt được vạn binh lính kia không, nhưng bọn họ chắc chắn sẽ bị thiêu chết trước. "Dùng thuốc nổ là cách tốt nhất tôi nghĩ ra rồi, mấy người chúng ta đối mặt với cả vạn binh lính, cho dù một đấm hạ một tên thì cũng phải đấm mấy ngàn mấy vạn cái, không bị chúng giết thì cũng mệt chết." Trong lúc nói chuyện, đám binh lính đã vây kín mít, nhốt chặt nhóm Trương Hạo vào giữa. "Vút!" Tướng quân Câm đột nhiên vung đại đao chém xuống đám người.

Trương Kỳ Lân như một tia chớp đen, loáng cái đã xuất hiện trước mặt mọi người, dùng Hắc Kim Cổ Đao đỡ đòn.

Đại đao và Hắc Kim Cổ Đao va chạm phát ra tiếng nổ chói tai.

Trương Kỳ Lân chỉ cảm thấy một luồng cự lực truyền đến tay, Hắc Kim Cổ Đao trên tay suýt chút nữa văng ra.

Chương 159

Mọi người nhìn thấy cảnh này không khỏi kinh hô. "Sức mạnh thật kinh khủng, ngay cả Tiểu Ca cũng chỉ có thể miễn cưỡng đỡ được, nếu hắn tấn công thêm một đòn như thế nữa thì Tiểu Ca chắc chắn không đỡ nổi!" "Không ngờ tên tướng quân này lại lợi hại đến thế, nếu đổi lại là mấy người chúng ta thì e rằng nhát đao kia đã chém xuống rồi, chúng ta cũng đã đầu một nơi thân một nẻo." Bàn Tử vừa dứt lời lại nghe tiếng "vút", tướng quân Câm nhấc đại đao lên, sau đó nhắm ngay Trương Kỳ Lân chém xuống.

Mọi người đối mặt với cả vạn binh lính, căn bản không có sức lực đi giúp Trương Kỳ Lân.

Hơn nữa dù có lao lên cũng chẳng giúp được gì, với thực lực của bọn họ lao lên cũng chỉ là nộp mạng.

Việc duy nhất có thể làm là hét lớn, nhắc nhở anh ta chú ý an toàn.

Vừa rồi đỡ nhát đầu tiên Trương Kỳ Lân đã rất miễn cưỡng, nhát thứ hai này tướng quân Câm rõ ràng đã dùng toàn lực.

Trương Kỳ Lân chắc chắn không thể đỡ trực diện, mọi người chỉ hy vọng anh ta có thể né được đòn tấn công.

Chỉ là xung quanh đã bị binh lính bao vây, căn bản không còn đường chạy.

Tất cả chỉ có thể trơ mắt nhìn đại đao chém xuống đầu Trương Kỳ Lân.

Một khi anh ta không thể tránh thoát, kết cục có thể đoán trước chính là bị đại đao trong tay tướng quân Câm chẻ làm đôi. "Tiểu Ca!" Ngay lúc mọi người tưởng Trương Kỳ Lân chết chắc, đại đao trong

tay tướng quân Câm đột nhiên dừng lại.

Không những thế, đại đao trong tay hắn còn bị giật mạnh lên trời.

Nếu không phải tướng quân Câm có sức lực cực lớn, nắm chặt cán đao, thì e rằng đại đao lúc này đã tuột khỏi tay hắn.

Còn đám binh lính xung quanh thì bị hút mạnh một cái, bay thẳng lên không trung.

Bọn chúng giãy giụa muốn thoát ra nhưng hoàn toàn bất lực.

Nhóm Hạo Thiên Chân đều ngơ ngác, không biết chuyện gì đã xảy ra.

Họ ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy giữa không trung không biết từ lúc nào đã xuất hiện một cái xoáy đen khổng lồ đường kính hơn hai mươi mét.

Đám binh lính và tướng quân Câm chính là bị cái xoáy đó hút đi.

Chỉ thấy từng tên lính bị hút lên không trung rồi bị xoáy đen nuốt chửng, biến mất không thấy tăm hơi.

Những tên lính kia đối mặt với xoáy đen hoàn toàn không có sức phản kháng, chỉ biết giãy chết trong vô vọng.

Ngay cả kẻ mạnh như tướng quân Câm, khi đối mặt với lực hút khủng khiếp của xoáy đen, việc chống cự cũng vô cùng vất vả, không biết có thể kiên trì được bao lâu. "Chuyện gì thế này?" "Đang yên đang lành, giữa không trung sao lại đột nhiên xuất hiện một cái xoáy đen?" "May mà cái xoáy này không có tác dụng với chúng ta, chỉ hút đám quỷ kia vào, coi như cứu chúng ta một mạng!" "Hiến tế, đây là có người đang hiến tế!" Trương Kỳ Lân đăm chiêu nhìn thoáng qua Trương Hạo rồi nói.

Trương Hạo thấy Trương Kỳ Lân nhìn qua thì giật mình, tưởng

anh ta đã phát hiện ra điều gì.

Trương Hạo sau khi dung hợp Âm Dương Luân Hồi Chung trong Tổ Nguyên Kim Thang thì có được năng lực mở Không gian Hư số.

Hắn có thể tiêu hao huyết nhục để mở Không gian Hư số, còn thứ đi ra từ bên trong là gì thì không đảm bảo được, có thể là bảo vật, cũng có thể là quái vật.

Lần trước hắn mở Không gian Hư số, lấy được một Không gian Trữ vật (Giới tử không gian), sau khi dung hợp khiến không gian trữ vật có thể lớn lên theo cấp độ của Hệ thống dung hợp vạn vật.

Hệ thống cứ thăng một cấp, không gian trữ vật sẽ tăng thêm 5%.

Vừa rồi nhìn thấy thi thể trong quan tài sống lại, hắn đã nghĩ đến việc hiến tế những thi thể này để mở Không gian Hư số.

Cho nên hắn vẫn luôn không hành động, đợi đến khi những người khác không chú ý đến mình mới bắt đầu hiến tế.

Loại hiến tế này không phải là không có hạn chế.

Thứ có thể hiến tế liên quan đến thực lực của hắn, thực lực hắn càng mạnh thì có thể hiến tế thứ càng mạnh.

Hắn hiện tại có thực lực nghiền ép đám binh lính này, nên dễ dàng hiến tế bọn chúng.

Còn về tướng quân Câm, thực lực hắn ta mạnh hơn nhiều, ngay cả Trương Kỳ Lân cũng không qua được mấy chiêu dưới tay hắn, nên việc hiến tế có chút khó khăn.

Nhưng Trương Hạo cũng không lo lắng, khi số lượng binh lính bị hiến tế càng nhiều, lực hút trong xoáy đen cũng càng mạnh.

Tướng quân Câm bị hút vào chỉ là chuyện sớm muộn.

Lần trước hiến tế tất cả thi thể trong huyệt Tổ Nguyên Kim Thang

mở Không gian Hư số được một cái không gian trữ vật.

Lần này hiến tế nhiều huyết nhục hơn, thực lực mạnh hơn.

Không biết sẽ nhận được thứ gì, Trương Hạo rất mong chờ. "Gào!" Khi binh lính trong hang động bị hiến tế toàn bộ, lực hút từ xoáy đen trên đầu tăng mạnh, tướng quân Câm cuối cùng không chống cự nổi, bị xoáy đen hút vào. "Phù..." Mọi người thấy tướng quân Câm bị hút đi, lập tức thở phào nhẹ nhõm. "Tốt quá rồi, nếu không nhờ cái xoáy đen này giúp đỡ, hôm nay chúng ta có khi phải bỏ mạng tại đây thật." "Cũng không biết sao lại đột nhiên xuất hiện cái xoáy đó nữa." "Tiểu Ca chẳng phải đã nói rồi sao, có người đang hiến tế." Mọi người đều còn nhớ lúc Trương Kỳ Lân nói hiến tế còn liếc nhìn Trương Hạo một cái.

Cả vạn binh lính bao vây, tướng quân Câm áp chế Trương Kỳ Lân, đúng lúc đó đột nhiên xuất hiện xoáy đen bắt đầu quá trình hiến tế.

Trên đời đâu có chuyện trùng hợp đến thế.

Cho dù Trương Hạo không nói gì, mọi người cũng không có chứng cứ, nhưng trong lòng họ đều rõ tất cả chuyện này không thoát khỏi liên quan đến Trương Hạo.

Chỉ là Trương Hạo không nhắc đến, mọi người cũng hiểu là hắn không muốn nói, nên dứt khoát không hỏi nhiều.

Khi tướng quân Câm bị hút vào, xoáy đen dường như tích tụ đủ năng lượng, đột nhiên bắt đầu đảo chiều.

Một lát sau, giữa xoáy đen xuất hiện một cái lỗ hổng đường kính hơn một mét.

Vừa khéo cái lỗ to bằng ấy, một vật giống như cái kén tằm chui từ trong lỗ ra ngoài. "Trong cái kén đó là thứ gì?" Bàn Tử nhớ rõ, lần đầu gặp hiến tế, trong xoáy xuất hiện một khối Tức Nhưỡng.

Tức Nhưỡng hấp thu hơi nước trong không khí nhanh chóng phình to, suýt chút nữa hại chết bọn họ, may mà Trương Hạo ra tay cứu mọi người.

Còn lần thứ hai thì xuất hiện một thứ giống hòn đá.

Tuy không biết là gì, nhưng nhìn dáng vẻ nâng niu của Trương Hạo thì biết chắc chắn là bảo vật hiếm có.

Lần này xuất hiện một vật giống kén tằm, bên trong lại là gì đây?

Hắn vô cùng tò mò. "Cái xoáy đó liên kết với một không gian khác, xuất hiện thứ gì đều là ngẫu nhiên, không mở ra xem thì ai cũng chẳng biết là gì." "Thế giao cho Bàn gia, tôi đi xem xem bên trong rốt cuộc là cái gì." Bàn Tử nói xong liền lao tới chụp lấy cái kén đang rơi xuống.

Hắn lấy dao găm rạch một đường nhỏ trên kén, ghé đầu vào nhìn thử.

Chỉ một cái nhìn, cả người Bàn Tử sững sờ.

Hắn bật dậy vắt chân lên cổ mà chạy. "Bàn Tử, sao thế?" Bàn Tử như bị dại, chẳng màng trả lời câu hỏi của mọi người, chỉ biết cắm đầu chạy.

Chương 160

Dịch Táp nghi hoặc: "Bàn Tử bị sao vậy, trông như bị dọa sợ chết khiếp thế?" "Bàn Tử ngoài sợ độ cao ra thì trời không sợ đất không sợ, thứ có thể dọa hắn thành ra thế kia rốt cuộc khủng bố đến mức nào?" Hạo Thiên Chân hiểu Bàn Tử, nhìn biểu hiện vừa rồi của hắn thì thứ trong kén chắc chắn vô cùng đáng sợ. "Vo ve vo ve..." Ngay lúc này, bên tai mọi người vang lên tiếng vo ve.

Giây tiếp theo, trong kén lóe lên một luồng lục quang, ngay sau đó có những con côn trùng to bằng con ong, toàn thân bao phủ bởi ngọn lửa màu xanh bay ra từ vết rạch trên kén.

Từng con từng con bay ra, trong chớp mắt đã tạo thành một đám mây côn trùng đường kính ba bốn mét ngay phía trên cái kén. "Còn đứng ngẩn ra đó làm gì, mau chạy đi!" Ban đầu Bàn Tử bị dọa cho ngơ người chỉ biết lo chạy trốn, giờ hoàn hồn lại liền quay lại nhắc nhở mọi người.

Chỉ có điều hắn nhắc vẫn là muộn.

Hai chân đâu chạy lại bọn biết bay.

Đám mây côn trùng chỉ trong vài nhịp thở đã vây kín mọi người. "Vo ve vo ve..." Một con côn trùng bay đến trước mặt Dịch Táp.

Dịch Táp rút dao găm bên hông nhắm vào con côn trùng giữa không trung chém một nhát.

Thủ khởi đao lạc, con côn trùng bị cô chém làm đôi.

Thế nhưng con côn trùng bị chém đôi lại không chết ngay, ngược lại hai nửa thân xác đó mọc ra nửa thân còn lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Một đòn chí mạng của Dịch Táp không những không giết được nó, mà còn khiến nó một phân thành hai, biến thành hai con côn trùng y hệt nhau. "Hít..." Mọi người thấy vậy hít ngược một hơi khí lạnh.

Loại côn trùng khủng bố này ai cũng mới thấy lần đầu.

Biểu hiện vừa rồi của nó quả thực đảo lộn nhận thức.

Trong tự nhiên thạch sùng, thằn lằn có khả năng đứt đuôi mọc lại, nhưng đó cũng chỉ giới hạn ở cái đuôi.

Còn quái trùng trước mắt lại có thể trực tiếp mọc ra nửa thân bên kia.

Điều này thực sự quá nghịch thiên. "Đây là Trùng Uế Tủy Vảy Lân (Đái Lân Uế Tủy Trùng), ngọn lửa màu xanh là do chúng vỗ cánh, phốt pho trắng bốc cháy tạo ra.

Đáng sợ nhất là... chúng căn bản giết không chết, một tách làm hai, hai tách làm bốn, càng giết càng nhiều, hơn nữa chúng sẽ ký sinh vào cơ thể người, sau khi giết chết vật chủ sẽ chiếm giữ, thao túng cơ thể đó!" "Vãi chưởng, côn trùng khủng bố thế sao Bàn Tử anh không nói sớm!" Hạo Thiên Chân, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp ba người đồng thanh oán trách. "Tôi, tôi, tôi cũng bị dọa cho mụ mị cả người, đâu biết mình đang làm gì, đây chẳng phải vừa tỉnh táo lại là nhắc nhở mọi người sao, đừng ngẩn ra nữa, mau chạy đi!" "Vô dụng thôi, căn bản không tránh được!" Trương Kỳ Lân nhíu mày nói: "Tốc độ của chúng còn nhanh hơn máy bay, chúng ta không chạy thoát đâu." Anh ta vừa nói vừa cứa mạnh một đường lên lòng bàn tay bằng Hắc Kim Cổ Đao.

Một vết thương chạy ngang cả bàn tay xuất hiện, máu tươi chảy ròng ròng.

Trương Kỳ Lân vung tay, máu Kỳ Lân trong lòng bàn tay văng ra

bốn phía.

Lũ Trùng Uế Tủy Vảy Lân ngửi thấy mùi máu Kỳ Lân thì khựng lại một chút, nhưng sau đó lại tiếp tục tấn công mọi người.

Máu Kỳ Lân trong người anh ta có độ tinh khiết rất cao, đây là lần đầu tiên máu Kỳ Lân của anh ta mất tác dụng khi đối mặt với độc trùng.

Anh ta không khỏi nhíu mày: "Máu của tôi cũng không có tác dụng, lát nữa mọi người mạnh ai nấy chạy!" "Vo ve vo ve..." Trương Kỳ Lân vừa dứt lời, đám Trùng Uế Tủy Vảy Lân trên đầu bắt đầu tấn công.

Hàng ngàn hàng vạn con lao xuống phía mọi người.

Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp sử dụng Phiên Giang Thủ tấn công đám trùng bay tới gần.

Một chưởng đánh chết cả mảng lớn, xác trùng bay tứ tung.

Thế nhưng giây tiếp theo những xác trùng vỡ nát đó lại được phục hồi với tốc độ chóng mặt.

Mỗi một mảnh xác vỡ đều lớn lên thành một con Trùng Uế Tủy Vảy Lân hoàn chỉnh.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử thấy cảnh này, tay cầm xẻng công binh vừa định vung ra lại gượng gạo thu về. "Làm sao bây giờ, đánh cũng không được mà không đánh cũng không xong!" Đối mặt với lũ Trùng Uế Tủy Vảy Lân dai dẳng, mọi người rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Trương Hạo tâm niệm vừa động, chuẩn bị mở năng lực Thôn Phệ, hấp thu sinh mệnh lực của lũ trùng.

Tuy nhiên giây tiếp theo tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên

trong đầu. `[Đinh!

Cấp độ đối tượng thôn phệ quá cao, thôn phệ thất bại.

Vui lòng ký chủ tiêu diệt đối tượng hoặc nâng cấp hệ thống rồi thử lại.]` "..." Trương Hạo không ngờ năng lực Thôn Phệ cũng không phải dùng vô hạn, nếu cấp độ sinh mệnh thể đối tượng quá cao hắn sẽ không thể trực tiếp nuốt chửng, cần phải giết chết trước rồi mới thôn phệ thành công.

Chỉ là Trùng Uế Tủy Vảy Lân biến thái như vậy, căn bản giết không chết!

Ngay lúc hắn đang suy nghĩ xem nên xử lý đám trùng này thế nào, bỗng nhiên linh cơ khẽ động, nghĩ ra một cách hay để đối phó.

Hồi trước ở căn cứ quân phiệt tại một nước Đông Nam Á, hắn có được một vật phẩm đặc thù gọi là Song Long Trụ.

Song Long Trụ tương truyền là vật người thời thượng cổ dùng để thuần dưỡng rùa khổng lồ, chỉ cần cắm Song Long Trụ xuống nước, rùa khổng lồ sẽ chỉ hoạt động xung quanh đó.

Trương Hạo sau khi dung hợp thì nhận được năng lực có tác dụng tương tự, là "Họa Địa Vi Lao" (Vẽ đất làm tù).

Năng lực này là khoanh vùng phạm vi đường kính 5 mét nhốt quái vật bên trong.

Trước đây vì cảm thấy năng lực này hơi "phế", nên hắn chưa từng sử dụng.

Hiện tại xem ra dùng để đối phó với Trùng Uế Tủy Vảy Lân lại thích hợp vô cùng.

Chỉ là lúc này lũ trùng đã lan rộng, phạm vi 5 mét không đủ để nhốt hết bọn chúng vào trong.

Đã không nhốt được lũ trùng, vậy thì nhốt chính mình vào trong là được, mình không ra được, bọn chúng cũng không vào được.

Như vậy có thể tranh thủ thời gian tìm cách giải quyết. "Mọi người qua đây, đứng sát vào một chút!" Trương Hạo di chuyển đến bên cạnh quan tài Côn Luân Thần Mộc, sau đó tâm niệm vừa động, lấy bản thân làm trung tâm khoanh vùng phạm vi đường kính 5 mét.

Giây tiếp theo, trên mặt đất ở rìa vòng tròn dâng lên một vòng cột sáng màu xanh lam to bằng cột điện.

Lũ Trùng Uế Tủy Vảy Lân bay đến gần cột sáng liền như bị thứ gì đó cản lại, kiểu gì cũng không vượt qua được. "Chuyện gì thế?" "Bọn chúng hình như bị cái gì đó chắn lại?" "Nhưng trước mắt rõ ràng không có gì mà, sao bọn chúng không qua được?"...

Trương Hạo không ngờ hiệu quả năng lực Họa Địa Vi Lao chỉ có mình hắn nhìn thấy, người khác hoàn toàn không thấy cột sáng xanh lam.

Nhưng như vậy cũng tốt, đỡ tốn công giải thích rốt cuộc là chuyện gì.

Chỉ là cứ nhốt đám quái trùng này ở bên ngoài mãi cũng không phải cách, phải nghĩ biện pháp giải quyết.

Lửa chắc chắn là không trị được bọn chúng rồi.

Chương 161

Khi cánh của Trùng Uế Tủy Vảy Lân vỗ, phốt pho trắng bên trên sẽ bốc cháy, bọn chúng vốn chẳng sợ lửa.

Nước, có lẽ có tác dụng, nhưng lúc này trong hang động lấy đâu ra nước.

Chợt, ánh mắt Trương Hạo bị cỗ quan tài Côn Luân Thần Mộc thu hút.

Tương truyền quan tài Côn Luân Thần Mộc sinh trưởng trên núi Côn Luân, hấp thu hàn khí vạn năm, cho nên mới có thể khiến thi thể táng bên trong vạn năm không rữa.

Nghĩ lại thì sở dĩ nó có thần hiệu này là do hấp thu hàn khí vạn năm của núi Côn Luân.

Nếu dung hợp quan tài Côn Luân Thần Mộc, đặc tính năng lực nhận được có lẽ sẽ liên quan đến hàn khí.

Đến lúc đó giải phóng hàn khí, chỉ cần có thể làm chậm hành động của lũ trùng thì bọn họ sẽ có đủ cơ hội chạy thoát.

Trương Hạo nhìn mọi người xung quanh, thấy sự chú ý của họ đều đang tập trung vào lũ Trùng Uế Tủy Vảy Lân.

Trương Hạo nhân cơ hội đặt tay lên quan tài Côn Luân Thần Mộc. "Hệ thống, dung hợp quan tài Côn Luân Thần Mộc!" `[Đinh!

Đã nhận lệnh, bắt đầu dung hợp.]` Tiếng nhắc nhở của hệ thống vừa dứt, quan tài Côn Luân Thần Mộc trong nháy mắt hóa thành một khối chất lỏng màu nâu, sau đó hóa thành vô số phân tử nhỏ li ti bao bọc toàn thân Trương Hạo.

Những phân tử này như sống lại, liều mạng chui vào cơ thể, tiến

hành dung hợp với da thịt hắn. `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 40.

Vật phẩm dung hợp: Quan tài Côn Luân Thần Mộc.]` `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được đặc tính vật phẩm dung hợp: Vạn Năm Hàn Khí (Giải phóng hàn khí vạn năm từ núi Côn Luân, có thể đóng băng vật phẩm trong nháy mắt).]` "Vãi!" Trương Hạo thực sự quá kích động, không ngờ đúng như hắn nghĩ, năng lực mới nhận được từ việc dung hợp quan tài Côn Luân Thần Mộc có liên quan đến hàn khí.

Hơn nữa hiệu quả còn tốt hơn dự kiến, có thể đóng băng vật phẩm trong nháy mắt, chứ không chỉ đơn giản là làm chậm hành động của quái vật.

Hắn điều khiển ý nghĩ, giải phóng hàn khí về phía đám mây côn trùng trước cột sáng.

Chỉ thấy một làn sương trắng dày đặc đột ngột xuất hiện, lơ lửng giữa không trung rồi từ từ di chuyển về phía trước.

Trương Hạo phát hiện hắn có thể tùy ý điều khiển hướng di chuyển và tốc độ của làn sương trắng này. "Rắc rắc, rắc rắc!" Nơi sương trắng đi qua, tất cả mọi thứ đều bị đóng băng ngay lập tức.

Đám mây côn trùng màu xanh giữa không trung trong nháy mắt biến thành màu trắng, nhìn kỹ lại thì toàn bộ đều bị đông thành cục băng.

Trùng Uế Tủy Vảy Lân sau khi bị đóng băng liền rơi thẳng từ trên không xuống, chạm đất vỡ vụn thành từng mảnh với tiếng rắc giòn tan.

Chẳng mấy chốc trước cột sáng đã chất một lớp xác Trùng Uế Tủy Vảy Lân vỡ vụn.

Bọn chúng bị đóng băng, sau khi vỡ vụn thì không sống lại nữa.

Trương Hạo thấy vậy cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn điều khiển hàn khí di chuyển nhanh xung quanh, rất nhanh đám Trùng Uế Tủy Vảy Lân trong hang động đã bị dọn sạch sẽ.

Dọn sạch xong lũ trùng, hắn lại động ý niệm, hàn khí đột ngột biến mất không tung tích giữa không trung.

Thấy không còn nguy hiểm, hắn liền thu hồi Họa Địa Vi Lao.

Tất cả chuyện này diễn ra trong nháy mắt, đám Hạo Thiên Chân phải mất nửa ngày mới phản ứng lại. "Lạnh, lạnh quá!" "Vừa rồi luồng khí trắng đột nhiên xuất hiện rốt cuộc là cái gì, nó vừa xuất hiện tôi cảm giác nhiệt độ xung quanh giảm ít nhất mấy chục độ!" "Tôi thấy không chỉ mấy chục độ đâu, có thể trong nháy mắt đóng băng lũ trùng đang bốc lửa, không có âm trăm độ thì e là không làm được!" "Quả thực quá đáng sợ, may mà nó chỉ tấn công lũ trùng, nếu quét qua người chúng ta, e là giờ này chúng ta đã ngã ra đất vỡ thành đống đá vụn rồi." Bàn Tử đột nhiên nghĩ ra điều gì, nói: "Ê, mọi người không thấy lạ sao?" "Lạ cái gì?" Hạo Thiên Chân, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp mấy người đều nghi hoặc nhìn Bàn Tử. "Chúng ta bị binh lính sống lại tấn công thì đột nhiên xuất hiện cái xoáy đen, hiến tế sạch cả lính lẫn tướng.

Chúng ta bị Trùng Uế Tủy Vảy Lân tấn công không đỡ được thì đột nhiên xuất hiện luồng hàn khí đóng băng giết sạch bọn chúng.

Còn cả trước đây, mỗi khi gặp nguy hiểm đều sẽ may mắn được giải quyết dễ dàng.

Một lần hai lần có thể là trùng hợp, nhưng chuyện này cứ liên tiếp xảy ra, mọi người còn thấy là trùng hợp sao?" "Bàn Tử anh không nói thì thôi, nói ra mới thấy đúng thật, cho dù là con cưng của trời (khí

vận chi tử) thì vận may cũng không đến mức tốt thế chứ!" "Ý mọi người là có người âm thầm giúp chúng ta?" "Không thì sao?" Lúc này, mọi người đã phản ứng lại, đồng loạt quay sang nhìn Trương Hạo. "Tiểu Cữu, trong tất cả chúng ta cậu là người bản lĩnh nhất, cậu nói xem tất cả những chuyện này có phải do cậu làm không?" "Trương Hạo huynh đệ, ngoài cậu ra tôi không nghĩ ra còn ai có năng lực này!" "Hạo ca, mấy thủ đoạn này cứ như thần tiên ấy, anh không phải là thần tiên hạ phàm đấy chứ?" "Trương Hạo, anh có năng lực không cần phải giấu, tôi tin anh thể hiện năng lực trước mặt chúng tôi là tin tưởng chúng tôi, anh yên tâm bọn tôi tuyệt đối sẽ không tiết lộ ra ngoài." Dịch Táp nói không sai, trong đội đều là người mình, nên khi gặp nguy hiểm hắn mới ra tay cứu giúp.

Chỉ là năng lực của hắn thực sự quá nghịch thiên, căn bản không có cách nào giải thích, nói gì cũng không thể thừa nhận được. "Tôi biết là cậu!" Trương Kỳ Lân vốn ít nói lúc này cũng nhảy vào góp vui.

Trương Hạo bất đắc dĩ lắc đầu, hắn biết đến nước này rồi không thừa nhận cũng không được. "Được rồi, tôi không diễn nữa, những chuyện các người nói đúng là tôi làm, nhưng cụ thể làm thế nào thì tôi hy vọng mọi người đừng hỏi nữa." "Cháu biết ngay Tiểu Cữu là lợi hại nhất mà!" "Trương Hạo huynh đệ đỉnh thật, thực ra cậu không thừa nhận bọn tôi cũng biết là cậu!" "Trương Hạo, sao cái gì anh cũng biết thế, giỏi quá đi!" "Hạo ca, anh quá lợi hại, ở bên cạnh anh cảm giác an toàn tràn trề." "Eo ôi, Đinh Ngọc Vũ Điệp cô cũng sến súa quá đấy!"...

Sau khi Trương Hạo thừa nhận những sự trùng hợp này đều do hắn làm, mọi người đều tỏ vẻ "đương nhiên là thế".

Không ai cảm thấy Trương Hạo lợi hại như vậy là điều bất ngờ, trong lòng bọn họ Trương Hạo chính là người lợi hại nhất.

Tuy nhiên ai cũng ngầm hiểu mà không hỏi Trương Hạo dùng thủ đoạn gì để thực hiện những sự trùng hợp đó.

Trương Hạo rất hài lòng về điều này, hắn đỡ phải nghĩ cớ đối phó.

Dù sao bất kể là hiến tế hay hàn khí, những năng lực này nói ra đều kinh thiên động địa, không phải tận mắt nhìn thấy cũng chẳng ai tin.

Dù là cái nào cũng đều là thủ đoạn của thần tiên. `[Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm Côn Luân Thần Mộc quan tài, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân +10, tiến độ hiện tại 41/60.]` Dung hợp một vật phẩm hiếm, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân lại tăng thêm 10, chỉ cần dung hợp thêm hai vật phẩm hiếm nữa là có thể tiến giai lần nữa, khoảng cách đến giai 9 ngày càng gần.

Một khi huyết mạch Kỳ Lân tiến giai đến giai 9, hắn sẽ sở hữu năng lực Huyết Mạch Hóa Hình.

Huyết mạch Kỳ Lân mỗi lần tiến giai đều tăng chỉ số thuộc tính cực lớn, tin rằng đến lúc đó Kỳ Lân được triệu hồi ra từ Huyết Mạch Hóa Hình cũng nhất định vô cùng lợi hại.

Đến lúc đó có gặp lại quái vật giết không chết như Trùng Uế Tủy Vảy Lân cũng không đến mức bị động như vậy.

Trực tiếp triệu hồi Kỳ Lân, gầm một tiếng e là dọa bọn chúng vỡ mật.

Ngoài việc huyết mạch Kỳ Lân sắp tiến giai, kinh nghiệm của Hệ thống dung hợp vạn vật cũng đồng bộ tăng lên, kinh nghiệm hiện tại đã đạt 42/60, cũng chỉ cần dung hợp hai vật phẩm hiếm nữa là có thể thăng lên cấp 6.

Đến lúc đó lại có thể mở khóa năng lực mới của hệ thống.

Trương Hạo kiểm tra giao diện thuộc tính, số lần dung hợp còn lại 28 lần.

Từ lần trước dẫn dụ đám Đinh Trường Thịnh đến Tổ Nguyên Kim Thang giết chết, nhận thêm được 13 lần dung hợp, số lần dung hợp đã không còn eo hẹp nữa.

Về cơ bản gặp thứ gì thích hợp dung hợp đều có thể dung hợp ngay.

Tất nhiên Trương Hạo nếm được vị ngọt rồi, hắn cũng hiểu phải làm sao mới có được nhiều số lần dung hợp hơn.

Người nhân bản Lão Dương trước khi đi từng nói, trước khi bọn họ vào đây đã có một nhóm người đi vào lăng mộ nước Xà.

Chương 162

Chỉ là suốt dọc đường đều không gặp.

Trương Hạo lại hy vọng bọn người đó đừng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, đợi khi chạm mặt bọn họ rồi giết một thể thì lại kiếm thêm được khối số lần dung hợp. "Uỳnh uỳnh!" Bỗng nhiên Trương Hạo cảm nhận được mặt đất dưới chân chấn động.

Hắn hoàn hồn lại, chỉ thấy cả hang động bắt đầu rung chuyển dữ dội, mặt đất dưới chân xuất hiện vô số vết nứt như mạng nhện, còn có những mảng đất sụt xuống dưới.

Trương Hạo phát ra một luồng sóng âm đặc biệt về phía nơi sụt lún, đợi sóng âm phản hồi về, tình hình bên dưới liền hiện lên trong đầu hắn như những bức tranh. "Bên dưới chính là lối vào Thanh Đồng Thần Thụ, mọi người không cần chạy, chỗ này sập xuống không cao đâu!" Trương Hạo lên tiếng trấn an mọi người đang cắm đầu chạy ra ngoài. "Thật hả?" Bàn Tử vừa dứt lời liền thấy chân hẫng một cái, rồi cùng mặt đất rơi xuống dưới.

Những người khác cũng giống Bàn Tử, ngã chổng vó từng người một.

Chỉ có Trương Hạo sử dụng năng lực bay thấp từ từ hạ xuống nên không bị ngã.

Đợi khi tiếp đất, hắn ngẩng đầu nhìn lên trời, phát hiện đã ở trong một hang động khổng lồ.

Giữa hang động chính là một cái cây lớn nhìn không thấy ngọn, thân cây ít nhất phải mấy chục người nắm tay nhau mới ôm xuể.

Cành cây nhỏ nhất cũng to bằng cái cột điện.

Cành cây đan xen chằng chịt chiếm cứ cả không gian hang động.

Xung quanh ngoài cành cây còn có rất nhiều xích đồng thau.

Bên trên treo đầy chuông đồng, hơn nữa cứ cách một đoạn lại có một thi thể bị treo ngược.

Những chiếc chuông này từng xuất hiện ở Lỗ Vương Cung, trong mộ Trầm Thuyền cũng có.

Chúng cực kỳ nhạy cảm với chấn động, chỉ cần có gió thổi cỏ lay nhẹ là sẽ phát ra tiếng chuông gây ảo giác, không chỉ vậy tiếng chuông đó còn tẩy sạch ký ức của con người.

Trương Hạo nhẹ nhàng đi đến mép đài đá, cố gắng hết sức không gây ra chấn động, tránh để chuông phát ra tiếng kêu.

Hắn đứng trên đài nhìn xuống dưới, chỉ thấy độ sâu bên dưới cũng chẳng kém gì chiều cao bên trên của cái cây.

Lão Mã bán chuông đồng lục giác cho bọn họ trước kia từng nói Thanh Đồng Thần Thụ cao ít nhất cả trăm mét, xem ra lão vẫn đánh giá thấp rồi.

Trương Hạo căn cứ vào độ sâu bọn họ đi xuống lòng đất để tính toán sơ bộ, cây Thanh Đồng Thần Thụ này ít nhất phải cao cả ngàn mét.

Thật khó tưởng tượng, người nước Xà thời Tây Chu làm sao xây dựng được thần tích như thế này.

Lúc này, tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai Trương Hạo. `[Đinh!

Phát hiện vật phẩm cực hiếm (hãn kiến): Thanh Đồng Thần Thụ.]` Cây Thanh Đồng Thần Thụ này thế mà lại là vật phẩm Cực Hiếm, cao cấp hơn cả vật phẩm Hiếm!

Dung hợp vật phẩm Hiếm hiệu quả gấp mười lần vật phẩm đặc thù.

Vật phẩm Cực Hiếm lại cao hơn vật phẩm Hiếm một bậc, vậy hiệu quả dung hợp vật phẩm Cực Hiếm có phải cũng gấp mười lần vật phẩm Hiếm không?

Nếu đúng là vậy thì sướng quá rồi.

Mỗi lần dung hợp một vật phẩm Hiếm có thể tăng tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân 10 điểm, kinh nghiệm Hệ thống dung hợp vạn vật 10 điểm.

Dung hợp một vật phẩm Cực Hiếm chẳng phải có thể tăng tiến độ tiến hóa huyết mạch 100 điểm, kinh nghiệm hệ thống 100 điểm sao?

Điểm số cần thiết để tiến hóa huyết mạch và nâng cấp hệ thống hiện tại đều là 60 điểm.

Tức là dung hợp một vật phẩm Cực Hiếm là có thể tăng tiến độ tiến hóa huyết mạch lên hơn một giai.

Hệ thống dung hợp vạn vật cũng có thể thăng hơn một cấp.

Chỉ cần có đủ vật phẩm Cực Hiếm, bất kể là tiến hóa huyết mạch hay nâng cấp hệ thống đều quá dễ dàng.

Đáng tiếc vật phẩm Cực Hiếm phải đợi Hệ thống dung hợp vạn vật đạt cấp 10 mới mở khóa được.

Tức là Trương Hạo hiện tại chưa thể trực tiếp dung hợp Thanh Đồng Thần Thụ. "Mọi người phát hiện không, cây này được đúc bằng đồng thau, Thanh Đồng Thần Thụ cao hàng trăm mét, đúng là quỷ phủ thần công!" Trương Hạo nghe tiếng kinh hô của Bàn Tử thì hoàn hồn.

Hắn khẽ nhắc nhở: "Bé mồm thôi, nhìn mấy cái chuông bên trên kìa!" Bàn Tử liếc mắt nhận ra ngay đám chuông treo trên xích đồng.

Hắn biết rõ âm thanh phát ra từ mấy cái chuông này đáng sợ thế nào, lập tức ngậm miệng không nói. "Mọi người mau nhìn xem đằng kia là cái gì!" Hạo Thiên Chân chỉ tay về phía trước, khẽ nói.

Nhìn theo hướng cậu chỉ, thấy một cái xác khô ngồi ngay ngắn trên một chiếc ghế chạm rồng khắc phượng. "Chỗ này chắc là tế đàn của người nước Xà, trên ghế chính là thần minh mà bọn họ thờ cúng!" "Thần minh của người nước Xà, vậy thứ trên tay ngài ấy chắc chắn là bảo bối quan trọng nhất của nước Xà, đồ bên trong chắc đáng tiền lắm nhỉ!" Bàn Tử thấy xác khô trên tay bê một cái hộp đồng thau thì hai mắt sáng rực.

Hắn vừa nói vừa lao lên giật lấy cái hộp đồng từ tay xác khô.

Bàn Tử vừa cầm được cái hộp liền cạy nắp chuẩn bị mở ra. "Dừng tay!" Trương Kỳ Lân thấy hành động của Bàn Tử lập tức lên tiếng ngăn cản.

Kết quả lời của anh ta không nhanh bằng tay Bàn Tử.

Đợi khi anh ta thốt ra lời thì Bàn Tử đã mở hộp đồng ra rồi.

Chỉ thấy trong hộp trống không, chẳng có gì cả. "Sao lại thế này, bên trong chẳng có gì cả!" Bàn Tử thấy hộp rỗng, vẻ mặt đầy thất vọng. "U... u..." Đúng lúc này, trong hang động vốn yên tĩnh đột nhiên nổi lên một trận cuồng phong.

Xích đồng thau bị gió thổi đung đưa điên cuồng.

Nhóm Trương Hạo chỉ thấy vô số thi thể treo ngược xung quanh cũng đung đưa điên cuồng theo sợi xích.

Vô số chuông đồng lục giác trên xích cũng đồng thời vang lên. "Keng keng keng..." Gió cuồng bạo thổi rung những sợi dây xích thanh đồng, kéo theo hàng trăm chiếc chuông lục giác vang lên dồn dập.

Chỉ cần một chiếc chuông thanh đồng lục giác cũng đủ khiến

người ta rơi vào ảo giác không thể tự thoát ra, huống chi ở đây có đến hàng trăm chiếc cùng cộng hưởng, nghĩ thôi cũng biết chẳng ai kháng cự nổi.

Ngay cả Trương Hạo cũng cảm thấy trong lòng dâng lên một nỗi phiền muộn, bứt rứt.

Huyết mạch Kỳ Lân của Trương Kỳ Lân không thuần khiết bằng Trương Hạo, nên tiếng chuông ảnh hưởng đến anh ta càng lớn hơn.

Trương Hạo không lo được nhiều như vậy, dù biết tiếng hét cũng sẽ làm chuông chấn động phát ra âm thanh, hắn vẫn lớn tiếng nhắc nhở: "Mọi người bịt chặt tai lại, đừng nghe!" Tất cả mọi người ở đây đều không phải lần đầu nhìn thấy chuông thanh đồng lục giác, đều biết sự đáng sợ của nó.

Chương 163

Một khi bị tiếng chuông ảnh hưởng tâm trí, rơi vào ảo giác là chuyện nhỏ, quan trọng là còn có thể mất đi ký ức.

Lượng ký ức bị mất sẽ tùy thuộc vào thời gian bị tiếng chuông chi phối.

Đám người vốn đã hơi mê man, sau khi nghe tiếng hét của Trương Hạo thì tỉnh táo lại trong giây lát.

Họ vội vàng bịt chặt tai, giảm thiểu ảnh hưởng của tiếng chuông đối với bản thân.

Chỉ là tiếng chuông quái đản này dường như đi thẳng vào tâm linh, dù có bịt tai thì những âm thanh ma quái vẫn không ngừng vang lên bên tai.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp chỉ kiên trì được vài giây thì mắt đã trợn ngược, cả người trở nên đờ đẫn.

Bốn người bọn họ như những con rối dây, bị thứ gì đó thao túng bước về phía mép đài cao.

"Không xong, bọn họ định nhảy xuống!" Cái bệ đá nơi Trương Hạo đứng cách đáy ít nhất vài trăm mét, một khi rơi xuống thì tuyệt đối không còn đường sống.

Trương Kỳ Lân rút Hắc Kim Cổ Đao định rạch tay lấy máu cứu người.

Trương Hạo lắc đầu, trong cơ thể Trương Kỳ Lân toàn là máu Kỳ Lân mà vẫn bị tiếng chuông ảnh hưởng.

Muốn dùng vài giọt máu để Hạo Thiên Chân bọn họ tỉnh lại rõ ràng là không thể.

Trương Hạo nhìn quanh tìm cách giải quyết.

Gió cuồng bạo không biết thổi từ đâu tới, muốn nó dừng lại là điều không tưởng.

Đã không cản được gió, vậy thì làm cho nó không thổi trúng chuông là được.

Trong lòng Trương Hạo lập tức có chủ ý.

“Tiểu Ca, cậu trông chừng mấy người bọn họ, tôi đi xử lý đống chuông này!” Trương Kỳ Lân gật đầu.

Trương Hạo thấy vậy liền nhảy vọt lên, túm lấy sợi xích thanh đồng treo đầy chuông, dùng sức giật mạnh.

Trọng lượng hàng trăm tấn tác động lên sợi xích, trong nháy mắt đã giật phăng chúng ra khỏi vách đá.

Sau đó, hắn chỉ cần động ý niệm là đã thu gọn cả chuông lẫn xích và những thi thể treo trên đó vào không gian lưu trữ.

Một sợi, hai sợi, ba sợi...

Tổng cộng bốn mươi tám sợi xích treo đầy chuông thanh đồng bị Trương Hạo giật xuống, toàn bộ đều bị thu vào không gian hệ thống.

Chuông vừa bị thu đi, bất kể gió trong hang thổi thế nào, tiếng chuông cũng không còn vang lên nữa.

Trương Kỳ Lân vừa ngăn cản nhóm Hạo Thiên Chân nhảy xuống, vừa nhìn về phía Trương Hạo.

Khi thấy Trương Hạo tay không giật đứt những sợi xích treo chuông, anh ta lộ ra biểu cảm kinh ngạc như muốn nói "còn có thể làm như thế sao".

Sau khi Trương Hạo dọn sạch chuông thanh đồng, trong hang động lập tức yên tĩnh trở lại, chỉ còn tiếng gió “ù ù” thổi qua bên tai.

Tiếng chuông vừa dứt, nhóm Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp cũng dần tỉnh lại.

"Bàn Tử, anh tham tiền cũng phải biết chọn lúc chứ, anh vừa rồi suýt chút nữa hại chết chúng tôi, anh có biết không!" Hạo Thiên Chân giận dữ quát.

Bàn Tử nghe vậy mặt lộ vẻ xấu hổ: "Thiên Chân, cậu còn không hiểu tôi sao, Bàn gia tôi tuy tham tiền nhưng cũng biết phân biệt trường hợp, rõ ràng biết có nguy hiểm thì sao tôi dám động vào đồ trong mộ.

Vừa rồi lúc rơi xuống đài đá, tôi cảm giác có thứ gì đó xâm nhập vào cơ thể, người ngợm cứ như mất kiểm soát, không sao điều khiển nổi." "Bàn Tử, anh nói thật chứ?" Trương Hạo biết Bàn Tử nói thật, nhưng việc này quan trọng nên hắn vẫn phải hỏi cho rõ.

Triệu chứng Bàn Tử vừa kể rất rõ ràng là có một ý thức không thuộc về hắn xâm nhập vào cơ thể, tranh giành quyền kiểm soát.

Nếu đúng là như vậy, thì manh mối tìm đến thần Xà Quốc suốt dọc đường đi là chính xác.

Mấy ngàn năm qua, Xà Quốc cũng có dấu vết hoạt động của hắn.

"Trương Hạo huynh đệ, Bàn gia là người hay nói dối sao?

Tôi xưa nay dám làm dám chịu, có sao nói vậy." "Được, tôi tin anh.

Anh bắt đầu có cảm giác đó từ lúc nào?" "Ách..." Bàn Tử ngẫm nghĩ một chút rồi đáp: "Chính là khoảnh khắc mở cái hộp kia ra." Trương Hạo nhặt chiếc hộp dưới đất lên kiểm tra trước mắt, hắn không phát hiện điểm gì đặc biệt.

Tuy không biết bọn họ làm thế nào, nhưng hắn gần như có thể xác định sở dĩ Bàn Tử gặp nạn vừa rồi là do có kẻ đã giấu ý thức vào

trong hộp.

Chiếc hộp được thủ lĩnh Xà Quốc ôm trên tay, tư duy bình thường ai cũng sẽ nghĩ bên trong chứa chí bảo của Xà Quốc.

Sau khi kiểm tra xác nhận hộp không có cơ quan thì sẽ thả lỏng cảnh giác.

Ngay khoảnh khắc mở hộp, chuông thanh đồng vang lên, phát ra tiếng chuông gây ảo giác.

Khi người mở hộp trúng chiêu trong vô thức, ý thức bên trong sẽ thừa cơ xâm nhập, chui vào cơ thể nạn nhân.

Chỉ là kẻ đó tính toán thế nào cũng không ngờ tới sự tồn tại của một người như Trương Hạo, sức lực kinh hồn đến mức có thể tay không giật đứt những sợi xích treo đầy chuông kia.

“Bàn Tử, tôi tin lời anh.

Không ngờ kẻ thiết kế cơ quan này lại âm hiểm như vậy, nắm bắt nhân tính quá chuẩn xác.” “Trương Hạo huynh đệ, cảm ơn cậu đã tin tôi.

Dù nói thế nào thì cũng là do tôi khiến mọi người rơi vào nguy hiểm, đợi rời khỏi đây, mọi người muốn bồi thường gì, chỉ cần Bàn Tử làm được tôi xin đáp ứng hết.” “Bàn Tử, vừa rồi tôi cũng do bị ảnh hưởng bởi tiếng chuông nên nói chuyện mới gắt gỏng như vậy, anh cũng đừng để trong lòng.” “Yên tâm đi, Thiên Chân, tôi không thù dai với cậu đâu.” “Cộc, cộc, cộc...” Việc bên này vừa giải quyết xong, bên tai mọi người liền vang lên tiếng gõ “cộc cộc”.

Lần theo âm thanh nhìn sang, chỉ thấy phía dưới trung tâm tế đàn không biết từ lúc nào đã xuất hiện một cỗ quan tài thanh đồng.

Mọi người thận trọng tiến lại gần quan tài để xem xét.

“Thiên Chân, bên kia có vài ký tự, cậu xem có phải cổ văn không?” Trương Hạo đi đến bên cạnh quan tài, thấy một bên mặt quan tài chi chít những ký hiệu chiếm kín cả bề mặt.

Hạo Thiên Chân đi tới chỗ Trương Hạo chỉ, nhìn thoáng qua: “Là văn tự thời Tây Tấn.” “Xà Quốc không phải thời Thương Chu sao, sao trên quan tài lại là chữ Tây Tấn?” Hạo Thiên Chân lắc đầu: “Đợi tôi một lát, mấy chữ này hơi khó hiểu.” Khoảng nửa tiếng sau, Hạo Thiên Chân mới mở miệng lần nữa: “Thời Tây Tấn có một đội quân đạo mộ để yểm hộ Vương gia bị kẻ thù truy sát đã trốn vào lăng mộ Xà Quốc.

Ai ngờ ngàn năm trôi qua, trong lăng mộ Xà Quốc vẫn còn người thủ lăng tồn tại.

Hai bên lập tức nổ ra một trận đại chiến.

Trải qua chiến đấu gian khổ, hai bên lưỡng bại câu thương, thế lực ngang nhau.

Nhưng trong quá trình chiến đấu, thuộc hạ tin cẩn nhất của vị tướng quân bị chém đứt cánh tay, sau đó vì mất máu quá nhiều mà chết.

Bọn họ biết được từ người thủ lăng rằng tế đàn Xà Quốc có một cỗ quan tài thanh đồng, người chết nằm vào đó có thể sống lại.

Thế là Vương gia liền tìm đến quan tài thanh đồng trên cây thần, khiêng thủ lĩnh Xà Quốc từ bên trong ra, đặt thuộc hạ cụt tay vào, hy vọng tương lai người đó có thể phục sinh.” “Mọi người nói xem chuyện này là thật hay giả?” “Chuyện người chết sống lại quá nghịch thiên rồi, tôi cảm thấy không có khả năng.” Dịch Táp vừa dứt lời, trong quan tài thanh đồng lại vang lên tiếng “cộc cộc”, phảng phất như có người đang gõ từ bên trong.

“Thật hay giả đoán mò cũng vô nghĩa, mở quan tài xem là biết.”

Trương Hạo vốn không tin cỗ quan tài trước mắt có thể khiến người chết sống lại.

Nếu quan tài thực sự có năng lực đó, ít nhất cũng phải là vật phẩm hiếm có.

Nhưng hắn đứng cạnh quan tài thanh đồng một lúc lâu mà âm thanh nhắc nhở của hệ thống không hề vang lên, chứng tỏ nó ngay cả vật phẩm đặc biệt cũng không tính.

Trương Hạo nhấc tay lên, "Rầm" một tiếng, nắp quan tài nặng ngàn cân bay xa mười mấy mét, lăn lộn vài vòng rồi rơi mạnh xuống tế đài.

Ngay khoảnh khắc nắp quan tài mở ra, một bóng trắng từ bên trong lao vụt ra, nhanh như chớp.

Chương 164

“Bắt lấy nó, nhanh!” Trương Hạo vừa lên tiếng nhắc nhở thì Trương Kỳ Lân đã hành động.

Anh ta lao thẳng đến chặn đường bóng trắng, sử dụng hai ngón tay kẹp chặt lấy nó.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ bóng trắng chạy ra từ quan tài là một con chuột bạch to gấp ba bốn lần chuột thường.

Nó bị Trương Kỳ Lân kẹp chặt không thể cử động, nhe răng trợn mắt không ngừng khua khoắng chân trước.

Thấy chỉ là một con chuột, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

“Hóa ra là con chuột lớn gây ra tiếng động, làm Bàn gia cứ tưởng tiểu ca cụt tay táng bên trong sống lại rồi chứ.” “Tôi đã nói trên đời làm gì có chuyện người chết sống lại.” “Này, mọi người mau lại đây xem, tiểu ca cụt tay tuy không sống lại, nhưng trông hắn chẳng giống người đã chết cả ngàn năm chút nào, nói hắn chỉ đang ngủ cũng không quá đáng.” Bàn Tử nhìn thi thể trong quan tài thốt lên kinh ngạc.

Hạo Thiên Chân, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp đều xúm lại xem.

Khi nhìn thấy thi thể trong quan tài, ai nấy đều trầm trồ.

“Xem ra cỗ quan tài chí bảo của Xà Quốc này tuy không thể làm người chết sống lại, nhưng cũng có thể giữ thi thể ngàn năm không mục nát, quả thực tính là một món bảo bối.” “Vị tiểu ca cụt tay này dung mạo cũng tuấn tú đấy chứ, mọi người nói xem có phải vị tướng quân kia để ý hắn không, nếu không sao lại đối xử tốt như vậy, bản thân không nằm quan tài mà nhường cho thuộc hạ nằm.” “Hừm, Bàn Tử, nghĩa tử là nghĩa tận, anh đừng có đùa kiểu đó...” Trương Hạo

nhìn chằm chằm thi thể trong quan tài, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Cỗ quan tài thanh đồng trước mắt rõ ràng chỉ là một cỗ quan tài bình thường, không thể nào có năng lực giữ xác ngàn năm bất hủ.

Đã như vậy, thi thể bên trong làm sao bảo quản hoàn hảo đến thế?

Hắn không những trông như đang ngủ, mà ngay cả vết thương chỗ cánh tay bị cụt vẫn còn tươi mới, máu thịt be bét.

Trong này nhất định có cổ quái.

"Phập!" Đột nhiên, tiểu ca cụt tay trong quan tài mở bừng mắt.

Hắn nhìn đám người vây quanh quan tài, thoáng thất thần trong giây lát.

Vài giây sau hắn hồi thần, ngay lập tức rút thanh bảo kiếm bên cạnh, thực hiện một cú "cá chép quẫy đuôi" bật dậy từ trong quan tài.

Hắn vung kiếm, đâm thẳng một nhát vào ngực Bàn Tử.

Bàn Tử còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, mũi kiếm đã kề sát ngực.

"Bàn Tử, cẩn thận!" Trương Hạo giật mạnh Bàn Tử một cái giúp anh ta tránh được đòn hiểm.

"Phù..." "Trương Hạo huynh đệ, vừa rồi đa tạ cậu, nếu không Bàn gia đã chết trong tay hắn rồi." "Giờ không phải lúc nói mấy chuyện này!" Binh sĩ cụt tay một kích không thành, xoay người lại tiếp tục tấn công.

Điều kỳ lạ là người mở quan tài rõ ràng là Trương Hạo, nhưng mũi kiếm của hắn từ đầu đến cuối chỉ nhắm vào Bàn Tử.

"Bàn Tử, anh đã động vào cái gì rồi?" "Không có mà, tôi có động vào cái gì đâu." "Anh không động vào gì, sao hắn lại chỉ giết anh?"

Bàn Tử cũng vẻ mặt bất lực: "Tôi cũng không biết nữa, chẳng lẽ hắn vì tôi nói tướng quân thích hắn nên mới ghim tôi?" "Đến lúc nào rồi còn ba hoa!" Trong lúc nói chuyện, tiểu ca cụt tay đã chĩa kiếm về phía Bàn Tử.

Trương Hạo đưa tay ra trực tiếp nắm lấy lưỡi kiếm, sau đó hơi dùng sức, chỉ nghe "keng" một tiếng, bảo kiếm gãy làm đôi.

Trương Hạo cầm nửa thanh kiếm gãy, xoay tay một cái, trực tiếp dùng mũi kiếm kề vào cổ đối phương.

Tiểu ca cụt tay muốn giãy giụa, nhưng hắn nhanh chóng phát hiện ra tuy hắn nhanh, nhưng Trương Hạo còn nhanh hơn.

Dù ở phương hướng nào hắn cũng không cách nào thoát khỏi sự khống chế của Trương Hạo.

Bất đắc dĩ, hắn đành ngừng giãy giụa, vẻ mặt chấn kinh nhìn Trương Hạo hỏi: "Ngươi... ngươi là ai?

Tại sao lợi hại như vậy mà trước đây ta chưa từng nghe nói qua?" Trương Hạo nhếch miệng cười: "Không cùng một thời đại, đương nhiên ngươi chưa từng nghe qua ta.

Ta hỏi ngươi, tại sao ngươi chỉ muốn giết hắn?" "Hắn là thủ lĩnh Xà Quốc, chính hắn đã dẫn thuộc hạ vây công chúng ta mới khiến ta đứt một cánh tay!" Đến lúc này mọi người mới vỡ lẽ tại sao người từ trong quan tài chui ra lại truy sát Bàn Tử.

"Cái gì?" "Ngươi nói tôi là thủ lĩnh Xà Quốc?" Bàn Tử ngơ ngác.

Anh ta hiểu biết về Xà Quốc chỉ giới hạn trong vài dòng sách vở, nếu không phải vào Tần Lĩnh thì còn chẳng biết gì thêm.

Giờ tên cụt tay này lại bảo anh ta là thủ lĩnh Xà Quốc.

Bàn Tử nhìn chằm chằm cái xác khô trên vương tọa ở tế đàn:

“Nhìn thế nào tôi với hắn cũng đâu có điểm gì giống nhau, ngoại trừ việc đều là nam.” “Không, ta không thể nhận nhầm, ngươi có hóa thành tro ta cũng nhận ra!” Dù Bàn Tử giải thích thế nào, tiểu ca cụt tay vẫn khăng khăng nhận định anh ta là thủ lĩnh Xà Quốc.

Ánh mắt hắn quét qua cổ tay cái xác khô trên vương tọa, đột nhiên sững lại.

“Xà trạc sao lại ở trên tay hắn?” “Xà trạc là tín vật của thủ lĩnh Xà Quốc, người Xà Quốc coi nó quan trọng hơn cả tính mạng, sao có thể để người ngoài đeo trên tay?” “Hắn là ai?” “Ngươi lại là ai?” “Ta đã nói hắn mới là thủ lĩnh Xà Quốc, tôi với các người cách nhau cả ngàn năm, sao có thể là thủ lĩnh Xà Quốc được.” Tiểu ca cụt tay nhìn cái xác khô trên vương tọa rồi lại nhìn Bàn Tử.

“Ngươi nói, cách nhau ngàn năm?

Nay là năm nào?” “Giờ là thế kỷ 21 rồi.” “Tướng quân đâu?

Còn Vương gia đâu?” “Bọn họ đều thành âm binh cả rồi!” “Phụt...” Tiểu ca cụt tay nghe vậy phun ra một ngụm máu tươi.

Sắc mặt hắn trong nháy mắt trắng bệch, mất hết sức sống, chỉ trong vài giây ngắn ngủi phảng phất như già đi mấy chục tuổi.

“Tướng quân, Vương gia đều đi rồi, ta một mình sống tạm còn ý nghĩa gì.” Tiểu ca cụt tay nói xong liền tự mình lao đầu vào thanh kiếm gãy trong tay Trương Hạo.

Trương Hạo nhanh tay thu kiếm lại, khiến hắn lao vào khoảng không, ngã sấp xuống đất.

Hắn nằm trên đất như một đống bùn nhão, hồi lâu không bò dậy nổi.

“Hà Mộc Tập có ghi chép các người vì trốn tránh Hoàng đế truy sát mới trốn vào Tần Lĩnh và xảy ra xung đột với người Xà Quốc,

chuyện không đơn giản như vậy chứ?" "Cái gì?

Sao ngươi biết Hà Mộc Tập?" Tiểu ca cụt tay trước tiên là chấn kinh, sau đó lại thẫn thờ.

"Thôi bỏ đi, ngàn năm trôi qua, thế giới sớm đã thương hải tang điền.

Chúng ta tới Tần Lĩnh quả thực không phải để trốn tránh truy sát, kỳ thực chúng ta tới để tìm phương pháp trường sinh cho Hoàng đế.

Hoàng đế những năm cuối đời si mê thuật trường sinh, có một phương sĩ nói với ngài rằng trên thế giới có một bộ lạc sùng bái rắn nắm giữ phương pháp trường sinh.

Thông qua hiến tế có thể triệu hồi Xà Thần sống dưới lòng đất, chỉ cần dâng lên đủ nhiều tế phẩm là có thể được ban cho sự trường sinh.

Thế là Hoàng đế hạ lệnh cho Vương gia đi tìm, đây cũng là nguyên nhân chúng ta được phái tới.

Đợi khi chúng ta tìm được sâu trong Tần Lĩnh, vô tình tiến vào lăng mộ Xà Quốc, xảy ra đại chiến với người thủ lăng.

Trong chiến đấu ta mất một cánh tay rồi hôn mê, tỉnh lại thì gặp đám người các ngươi.

Hơn nữa tên kia trông y hệt thủ lĩnh Xà Quốc, nên ta mới ra tay tấn công!" "Vậy các người có tìm được phương pháp trường sinh không?" Tiểu ca cụt tay lắc đầu: "Không có, nhưng chúng ta tìm được manh mối từ người Xà Quốc.

Ở thôn Mê Vụ tại Kiềm Châu có một ngôi cổ mộ, bên trong có phương pháp trường sinh thật sự, nghe nói là một loại thuật bảo tồn ý thức, không ngừng thay đổi thân thể để trường sinh." "Khụ..." Tiểu ca cụt tay chưa dứt lời thì thổ ra một ngụm máu lớn, trên người cũng

hoàn toàn mất đi nhân khí.

Giây tiếp theo, thi thể hắn trực tiếp vỡ vụn thành vô số mảnh nhỏ tiêu tán trong không trung, biến mất không còn tăm tích.

Bảo tồn ý thức, thay đổi thân thể mới để đạt được trường sinh.

Trương Hạo nghe được bí mật trường sinh mà tiểu ca cụt tay dò la được từ người Xà Quốc, lập tức có thể xác định, người Xà Quốc quả thực có liên quan đến vị "Thần" chiếm giữ thân thể người khác kia.

Nếu không bọn họ sẽ không biết loại phương pháp trường sinh này.

Uông Thương Hải theo đuổi trường sinh, cũng là vì sau khi phát hiện phương pháp ý thức chiếm giữ thân thể, hắn bắt đầu không ngừng làm thực nghiệm.

Chương 165

Hắn cũng thực sự làm được, đem ý thức của mình phân thành rất nhiều phần, chiếm giữ các thân thể khác nhau.

Những người này mỗi người đều cho rằng mình mới là Uông Thương Hải thật sự, sau đó sẽ muốn giết chết đối phương, cuối cùng sống sót chỉ có một kẻ mạnh nhất.

Người Xà Quốc không biết phát hiện những thông tin này từ đâu, chỉ có tiếp tục tìm kiếm mới biết rõ ngọn ngành.

"Á, mau nhìn kìa, quan tài thanh đồng cũng biến mất rồi!" "Quái lạ quá, nếu không phải mọi người đều tận mắt nhìn thấy, tôi còn nghi ngờ mình hoa mắt nhìn nhầm." "Chắc là phản ứng do từ trường thay đổi gây ra." Trương Hạo nghe Bàn Tử hô hoán, vội nhìn về phía vị trí đặt quan tài, phát hiện nơi đó đã trống không.

Một cỗ quan tài thanh đồng nặng mấy tấn cứ thế lặng lẽ biến mất.

Lúc này Trương Hạo chợt hiểu tại sao khi nhìn thấy tiểu ca cụt tay và quan tài thanh đồng, hắn luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Một cỗ quan tài thanh đồng dù tồn tại bao lâu cũng không thể biến mất mà không để lại dấu vết gì.

Vậy chỉ có một khả năng, nó vốn dĩ không tồn tại.

Đừng quên vị trí hiện tại của nhóm Trương Hạo: Trên tế đài ở giữa Thần Thụ thanh đồng.

Mà năng lực lớn nhất của Thần Thụ chính là vật chất hóa.

Trương Hạo đoán rằng bất luận là tiểu ca cụt tay hay quan tài thanh đồng thực ra đều là thứ do Thần Thụ vật chất hóa ra.

Tiểu ca cụt tay sau khi biết Tướng quân và Vương gia ngàn năm trước đã không còn, mất đi động lực sống tiếp mới dẫn đến cái chết và sự biến mất của hắn.

Cũng chính vì bọn họ là do vật chất hóa, nên mới biến mất triệt để như vậy, không để lại chút dấu vết nào.

Trương Hạo chợt nhớ ra tiểu ca cụt tay là nhìn thấy cái vòng trên cổ tay xác khô ở vương tọa mới xác định Bàn Tử không phải thủ lĩnh Xà Quốc.

Hắn đi đến bên cái xác, tháo chiếc vòng xuống.

Đây là một chiếc vòng tay màu đen, do một con rắn nhỏ màu đen uốn cong tạo thành.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện trên thân rắn, lớp vảy rất giống từng sợi lông tóc.

Hắc Mao Xà!

Hắc Mao Xà là một loài rắn đặc biệt, nọc độc có thể lưu trữ ký ức con người.

Người Xà Quốc đã lấy hình tượng Hắc Mao Xà làm tín vật thủ lĩnh, giữa bọn họ chắc chắn có liên hệ.

"Trương Hạo huynh đệ, cậu nói xem tiếp theo chúng ta leo lên hay đi xuống dưới?" Trương Hạo đang xem xét xà trạc thì bên tai vang lên tiếng hỏi của Bàn Tử.

Hắn không do dự đáp: "Đương nhiên là đi xuống!" Trương Hạo đã sớm dùng sóng âm định vị để thăm dò, phía trên không có gì đáng chú ý, ngược lại phía dưới sâu không thấy đáy, dường như ẩn giấu vô vàn bí mật.

"Được rồi, vậy giờ chúng ta xuống." Nhóm người Trương Hạo đi

ra mép tế đài, bám vào cành cây thần leo xuống.

"Đây là cái gì, nhớp nháp lại còn có mùi tanh hôi?" Bàn Tử đưa tay lên mũi ngửi ngửi, vẻ mặt ghét bỏ.

Thần thụ phía dưới tế đài khác với bên trên.

Thân cây và cành cây phía dưới đều có những rãnh lõm chằng chịt như mạng nhện.

Những rãnh này nối thông khắp nơi trên cây thanh đồng.

Ba mặt rãnh đều bị bao phủ bởi một lớp chất lỏng màu đen, nhớp nháp không rõ là gì.

Bàn Tử lúc leo trèo vô tình chạm tay vào rãnh nên mới dính phải.

"Là hỗn hợp mỡ xác chết và máu.

Người Xà Quốc hiến tế người treo lên cành cây trên tế đài, máu tươi sẽ theo những rãnh này tụ lại trên thân cây, sau đó chảy xuống lòng đất." "Eo ôi, thật quá tởm." Bàn Tử chùi mạnh tay vào thân cây mấy cái rồi nói: "Tiểu Ca, sao cậu cái gì cũng biết thế, nhìn cậu có vẻ rất quen thuộc với nơi này?" Trương Kỳ Lân lắc đầu không nói gì thêm.

Nhóm Trương Hạo leo trèo trên cây thanh đồng, một mạch đi xuống hơn hai tiếng đồng hồ mới tới đáy.

Căn cứ vào thời gian và tốc độ, khoảng cách từ tế đài xuống dưới đất ít nhất cũng bốn năm trăm mét.

May mà xung quanh tối đen, phạm vi chiếu sáng của đèn pin cũng có hạn, nếu không Bàn Tử sợ độ cao chắc không xuống nổi.

Ở dưới đáy, rễ cây thanh đồng chiếm cứ toàn bộ không gian.

Những rễ cây này cái to thì vài người ôm mới xuể, cái nhỏ cũng to bằng bắp tay, chúng quấn vào nhau đâm sâu xuống lòng đất.

Thần thụ thanh đồng bất luận là cành, thân hay rễ đều giống y hệt cây thật.

Nếu không biết cây này do người Xà Quốc dùng đồng đúc thành, còn tưởng nó là thực vật thật sự.

Không gian dưới gốc thần thụ rộng hơn bên trên rất nhiều, rễ cây tung hoành ngang dọc phủ kín cả không gian ngầm.

Trương Hạo thử dùng sóng âm định vị để thăm dò tình hình dưới đất, hắn phát hiện phạm vi thăm dò được cực kỳ hạn chế.

Sóng âm phát ra chỉ cần chạm vào rễ thần thụ là không phản xạ lại.

"Mọi người chia thành hai người một tổ phân tán tìm kiếm xung quanh, xem có phát hiện gì không." "Được!" Trương Hạo và Trương Kỳ Lân hai người mạnh nhất tách ra mỗi người một tổ, Hạo Thiên Chân đi cùng Bàn Tử, Dịch Táp đi cùng Đinh Ngọc Vũ Điệp, sáu người vừa vặn tìm kiếm bốn phương hướng.

Hạo Thiên Chân cùng Bàn Tử đi về phía Bắc không gian ngầm để tìm kiếm.

Hai người leo trèo lên xuống giữa những rễ cây lớn nhỏ.

"Đoàng!" Bỗng nhiên một tiếng súng vang lên bên tai Hạo Thiên Chân.

Tiếng súng đột ngột khiến cậu giật mình, cả người ngẩn ra một lúc lâu mới hoàn hồn.

"Thiên Chân, cậu không sao chứ?" "Không sao.

Bàn Tử, anh cũng phải cẩn thận, ở đây còn có người của thế lực khác." Bàn Tử gật đầu, lấy từ trong ba lô ra một bó thuốc nổ.

Hắn hướng về phía đạn bay tới hét lớn: "Là kẻ nào mau cút ra đây

cho Bàn gia, nếu không lát nữa Bàn gia cho các ngươi sống không bằng chết!" "Anh xem thử thứ đạn tôi bắn trúng là cái gì!" Bàn Tử vừa dứt lời, trong bóng tối liền truyền đến giọng nói của một người phụ nữ.

Hắn nhận ra ngay lập tức: "Thiên Chân, là con mụ A Ninh, cô ta thế mà cũng tới Tần Lĩnh!" "Ừ!" Hạo Thiên Chân đáp một tiếng, quay đầu nhìn chỗ viên đạn bắn trúng.

Chỉ thấy trên mặt đất có một con rắn nhỏ màu đen dài chừng một thước, to bằng ngón tay bị đạn bắn nát đầu.

"Là Hắc Mao Xà, A Ninh đã cứu tôi." "Thật á?

Con mụ đó mà tốt bụng cứu cậu sao?" Bàn Tử vừa nói vừa lùi lại, đợi nhìn thấy xác rắn trên đất mới cất thuốc nổ đi.

Lúc này, A Ninh cũng từ trong bóng tối bước ra.

"A Ninh, đúng là cô thật, sao cô lại xuất hiện ở đây?" "Chúng tôi truy tìm manh mối chỉ dẫn tới đây, nên tìm đến.

Các anh cẩn thận một chút, nơi này đâu đâu cũng có Hắc Mao Xà." "Đa tạ đã nhắc nhở." "Thiên Chân, cậu cảm ơn cô ta làm gì, chúng ta đã cứu cô ta bao nhiêu lần rồi, cô ta cứu cậu cũng là lẽ đương nhiên." Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp và Trương Kỳ Lân lần lượt đi thám thính bốn hướng.

Khi hội họp lại, phát hiện trong đội ngũ của Hạo Thiên Chân và Bàn Tử có thêm A Ninh.

"Sao cô lại ở đây?" A Ninh lại đem bài văn nói với Hạo Thiên Chân kể lại một lần.

Hóa ra cô ta nhận lệnh ông chủ đến Tần Lĩnh tìm manh mối trường sinh, không ngờ xuống đáy động gặp phải Hắc Mao Xà tấn công, toàn bộ đội viên hy sinh hết, chỉ còn lại mình cô ta.

Chương 166

Trương Hạo cảm giác kịch bản này vô cùng quen thuộc, mỗi lần A Ninh dẫn đội xuống mộ là y như rằng thuộc hạ của cô ta chết sạch sành sanh.

Trương Hạo lắc đầu, làm thuộc hạ của A Ninh đúng là bi ai.

Ngoài việc đó ra hắn không có phản ứng gì khác.

Dù sao A Ninh đã cứu Hạo Thiên Chân một mạng, cho cô ta đi theo đội ngũ cũng là chủ ý của Hạo Thiên Chân.

Có hậu quả gì thì Hạo Thiên Chân tự mình gánh chịu, chỉ có như vậy cậu ta mới trưởng thành được.

Tuy nhiên A Ninh đã cứu Hạo Thiên Chân, nghĩ lại chắc cũng sẽ không làm ra chuyện mưu tài hại mệnh, nếu không thì cứu cậu ta chẳng phải thừa thãi sao.

Ngoài ra, Trương Hạo còn có một mục đích khác.

Ông chủ của A Ninh theo đuổi trường sinh mấy chục năm, khẳng định có thu hoạch, hắn hy vọng có thể từ chỗ A Ninh lấy được chút manh mối hữu dụng.

"Được rồi, mọi người vừa rồi thám thính có phát hiện gì không?" "Tiểu Cữu, bọn cháu ngoại trừ gặp một con Hắc Mao Xà ra thì không có phát hiện gì khác!" Trương Kỳ Lân cũng lắc đầu, hướng Trương Hạo tự mình thám thính cũng không có phát hiện.

Hắn đưa mắt nhìn về phía Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp.

"Lão đại, vừa rồi bọn tôi phát hiện đằng kia có một cái giếng cây, miệng giếng có rất nhiều xích thanh đồng rủ xuống lòng giếng.

Bọn tôi bắn pháo sáng vào trong, nhưng bên trong rất rộng, chỉ nhìn được đại khái, có một vật phát sáng to như quả trứng gà khổng lồ." "Ừm, chúng ta cùng đi xem." Trương Hạo để Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp dẫn đường, bọn họ đi theo sau, chẳng mấy chốc đã đến một góc nơi rễ cây thần đan vào nhau.

Ở đây có một miệng giếng hình chữ nhật, miệng giếng này bất luận kích thước hay hình dáng đều giống hệt quan tài, chỉ khác là không có nắp.

Bên trên có mười mấy sợi xích thanh đồng rủ từ trên cây thần xuống thẳng lòng giếng.

"Trương Hạo huynh đệ, cậu xem mấy sợi xích này, bên trên cũng có rãnh, bên trong cũng có hỗn hợp mỡ xác và máu, cậu nói xem đồ vật người Xà Quốc hiến tế liệu có phải ở trong giếng này không?" Trương Hạo ghé sát kiểm tra, phát hiện trên xích quả nhiên có một rãnh nhỏ.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, rất nhanh phát hiện đầu kia của sợi xích nối liền với rãnh trên cây thần.

"Không sai, máu từ vật hiến tế sẽ theo cây thần chảy xuống xích rồi được dẫn vào trong giếng, không có gì bất ngờ thì thứ bọn họ hiến tế nằm ở trong giếng." "Người Xà Quốc sùng bái rắn, mọi người nói xem dưới đáy liệu có phải là một con đại xà không?" Trương Hạo cười cười, nếu trong giếng chỉ là một con rắn lớn thì đơn giản quá.

Sau khi dung hợp nội đan Xà Mẫu Hắc Mao Xà, hắn sở hữu năng lực khiến loài rắn khuất phục, có thể thao túng mọi loài rắn.

Rắn lớn căn bản không tạo thành uy hiếp gì với hắn.

Chỉ là dưới đáy giếng, nếu không có gì bất ngờ thì hẳn là một con thượng cổ thần thú Chúc Cửu Âm.

Tương truyền Chúc Cửu Âm chỉ mọc một con mắt trên trán, con mắt đó bình thường đều nhắm, chỉ những lúc đặc biệt mới mở ra.

Đó là con mắt thông với địa ngục, một khi bị nó nhìn trúng sẽ lập tức bị kéo vào luân hồi địa ngục.

Một con thần thú như vậy không biết thuộc đẳng cấp nào, dung hợp xong năng lực đạt được chắc chắn sẽ rất ngầu.

Tuy Chúc Cửu Âm rất lợi hại, nhưng hắn vẫn rất mong chờ nó xuất hiện.

"Bất luận là thứ gì, mọi người đều phải cẩn thận." Trương Hạo nói xong liền nhảy xuống giếng.

Độ sâu mười mấy mét đối với hắn nhẹ như lông hồng.

Năng lực bay là là mặt đất giúp hắn tiếp đất vững vàng.

Trương Hạo nhảy xuống giếng, nắm lấy một sợi xích thanh đồng dùng sức giật, sợi xích căng cứng nhưng không đứt.

Thế là hắn gọi vọng lên trên: "Mọi người dùng sợi xích thanh đồng này đu xuống!" "Vâng thưa Tiểu Cữu!" Người bên trên nghe Trương Hạo gọi liền lần lượt men theo xích thanh đồng xuống đáy giếng.

Bên trong giếng cũng tương tự bên trên, chỉ là không gian còn rộng hơn.

Toàn bộ không gian đều bị rễ thần thụ chiếm cứ.

Ở vị trí trung tâm nhất có một vật to như cái cối xay, hình dáng như quả trứng gà đang lấp lánh phát quang.

Bàn Tử thấy trứng khổng lồ thì hai mắt sáng rực, lao lên ôm lấy nó kinh hô: "Trời đất ơi, viên dạ minh châu to thế này đáng giá bao nhiêu tiền đây!" "Dạ minh châu mà to thật thế này thì là vô giá chi

bảo.” Đinh Ngọc Vũ Điệp đi theo phụ họa một câu.

Lúc này Bàn Tử đột nhiên la lên: “Á, mọi người mau nhìn xem, trong trứng hình như có rất nhiều người tí hon!” Chúng nhân nghe Bàn Tử hô hoán liền rảo bước đi tới.

Lại gần mới phát hiện vỏ trứng là một loại chất liệu tựa như hổ phách, bề mặt trơn bóng, bán thấu minh, lờ mờ có thể thấy bên trong có rất nhiều bóng người to bằng hạt đậu bay qua bay lại.

Những bóng người bên trong dường như phát hiện người bên ngoài đang quan sát mình, “vụt” một cái toàn bộ tụ tập về hướng nhóm Trương Hạo, rồi lộ ra vẻ mặt tham lam.

“Vãi chưởng, biểu cảm của đám người tí hon bên trong còn biết thay đổi, bọn chúng chẳng lẽ còn sống sao?” “Đây rốt cuộc là thứ gì, tại sao bên trong lại có nhiều người tí hon như vậy?” Thứ kỳ quái như trứng khổng lồ này mọi người đều là lần đầu tiên thấy, không biết rốt cuộc là cái gì.

Lúc này Trương Hạo chú ý thấy Trương Kỳ Lân sau khi nhìn thấy trứng khổng lồ thì vẻ mặt vẫn luôn ngưng trọng.

Hắn hỏi: “Tiểu Ca, cậu biết đây là cái gì không?” Trương Kỳ Lân gật đầu lại lắc đầu, vẻ mặt không chắc chắn.

“Có một loại gọi là Thi Kiển (Kén xác), là dược dẫn để phương sĩ cổ đại luyện thuốc trường sinh bất tử.

Bọn họ bỏ phụ nữ mang thai vào lò đan luyện chế, đợi đến khi các bộ phận cơ thể bị luyện hóa hết chỉ còn lại nhau thai, đó chính là cái gọi là Thi Kiển.” “Người xưa cũng quá tàn nhẫn rồi, một cái nhau thai to được bao nhiêu, cái Thi Kiển to như cối xay này ít nhất cũng phải cần cả ngàn thai phụ!” Bàn Tử nghe vậy lắc đầu: “Không đúng nha, đám người tí hon bên trong rõ ràng là dáng vẻ người trưởng thành,

nếu là Thi Kiển dùng phụ nữ mang thai luyện chế, bên trong lẽ ra phải là những đứa bé chưa thành hình mới đúng." Trương Kỳ Lân gật đầu: "Không sai, đây chính là chỗ tôi nghi hoặc, cho nên tôi cũng không chắc chắn nó rốt cuộc có phải Thi Kiển hay không." "Tôi có lẽ biết nó là cái gì." Lúc này, A Ninh đứng ra.

"Ồ, nó là cái gì?" Tất cả mọi người đều nhìn về phía A Ninh, chờ cô ta nói ra đáp án.

"Chá (Sáp/Nến)!" "Cái gì?" "Cô nói thứ này là nến sáp?" "Thế này thì vô lý quá, thứ này sao có thể là nến sáp!" A Ninh dường như sớm biết khi nói ra đáp án mọi người sẽ phản ứng như vậy.

Cô ta tiếp tục giải thích: "Không phải nến sáp bình thường, mà là nến sáp do Chúc Cửu Âm luyện chế ra, nghe nói loại nến này có thể hấp nạp ý thức của con người, dù qua bao nhiêu năm cũng không tiêu tán." "Cái gì?

Nến sáp Chúc Cửu Âm luyện chế có thể hấp thu ý thức con người?" "Không sai, chúng tôi đã làm thí nghiệm, quả thực là như vậy." Trương Hạo cũng là lần đầu tiên nghe thấy cách nói này, nếu A Ninh nói thật, thì việc người Xà Quốc xây dựng thần thụ thanh đồng để dẫn dụ Chúc Cửu Âm từ địa ngục lên cũng không khó hiểu.

Trước đây Trương Hạo nghe thuyết pháp rằng, thời cổ đại lửa vô cùng quý giá, người Xà Quốc vì muốn có được nến sáp (chá) nên xây dựng thần thụ thanh đồng khổng lồ dẫn dụ Chúc Cửu Âm.

Bọn họ dùng Chúc Cửu Âm luyện chế thành nến để thắp sáng.

Khi đó Trương Hạo đã nghĩ tình huống này rõ ràng không hợp lý.

Xà Quốc dù chỉ là một bộ lạc nhỏ, thì nhân số chắc chắn cũng không ít, vài trăm đến cả ngàn là ít.

Nhiều người như vậy mỗi ngày thắp nến thì lượng tiêu hao là con

số trên trời.

Tuy Chúc Cửu Âm thể hình to lớn, một con có thể luyện chế ra rất nhiều nến, nhưng muốn dẫn dụ Chúc Cửu Âm từ lòng đất lên lại không đơn giản.

Cần tiêu hao rất nhiều máu thịt hiến tế mới có thể dẫn nó ra.

Ở thời đại vật tư thiếu thốn, tiêu hao lượng lớn máu thịt chỉ để làm nến thắp sáng rõ ràng là hành vi ngu xuẩn.

Nếu bọn họ luyện chế nến là để bảo tồn ý thức nhằm tìm kiếm thân thể mới để trường sinh thì lại hợp lý.

Trương Hạo đưa tay dùng móng tay cạo nhẹ lên quả trứng gà, quả nhiên cạo ra được một lớp nhờn, xúc cảm y hệt sáp nến.

Điều này cũng có nghĩa là cách nói của A Ninh là chính xác.

Quả trứng khổng lồ phát sáng trước mắt không phải là Thi Kiển, mà là một khối nến sáp luyện từ Chúc Cửu Âm.

Còn về vô số người tí hon bên trong, chắc hẳn là ý thức của những người bị hút vào.

Trương Hạo nhìn chằm chằm những người tí hon kia quan sát kỹ, phát hiện bọn chúng đều mặc quần áo cùng phong cách, tức là ý thức của chúng bị hút vào cùng một thời điểm.

Chương 167

Khi hắn áp mặt lại gần khối nến, đám người tí hon bên trong như phát điên, liều mạng lao về phía hắn.

Nhưng khối nến đối với chúng dường như có hạn chế nào đó, những ý thức kia không thể dễ dàng thoát ra.

Mỗi khi chúng va vào rìa khối nến thì sẽ bị một lực lượng vô hình đẩy ngược trở lại.

Trương Hạo nghiên cứu đám người tí hon một lúc cũng không ra manh mối gì.

Hắn chuyển sự chú ý sang chỗ khác, hy vọng tìm được manh mối hữu dụng.

Chợt hắn phát hiện dưới đáy khối nến có một chỗ không trơn bóng như những chỗ khác, dường như có vết cắt.

Chỉ là vị trí rất kín đáo, lúc đầu không hề nhận ra.

Hắn ngồi xổm xuống, lấy dao găm rạch vào chỗ lộ ra dấu vết.

Sau khi cạo đi lớp sáp bề mặt, bên trong lộ ra một ngăn bí mật to bằng bàn tay, trong đó có một cuộn vải bố gấp gọn.

Trương Hạo lấy cuộn vải ra mở, chỉ thấy bên trên viết chi chít những văn tự nhỏ như hạt đậu.

"Tiểu Cữu, cậu lợi hại thật, sao cậu phát hiện bên trong giấu đồ hay vậy?" "Tuy vị trí kín đáo, nhưng để ý kỹ một chút là thấy, cháu lại xem bên trên viết những gì." "Vâng." Hạo Thiên Chân đáp một tiếng rồi nhận lấy tấm vải trải rộng lên trên khối nến bắt đầu nghiên cứu.

Những người khác cũng tò mò bên trên rốt cuộc viết gì, đều xúm

lại vây quanh Hạo Thiên Chân.

“Thiên Chân, trên đó viết gì thế, có bí mật nào về việc chúng ta bị thủy tiêu biến dị không?” “Có nói kho báu Xà Quốc giấu ở đâu không?” “Mọi người đừng vội, trên này không phải văn tự viết thẳng tuột, mà dùng thủ pháp tự họa (tranh chữ), tôi đang phá giải nó.” “Cái gì?

Tự họa không phải là mật mã cổ đại sao, cậu trong tình huống không biết thông tin gì sao có thể phá giải được?” “Bức tự họa này tôi thấy hơi quen, hình như thuộc về Trương gia.” Mọi người biết Hạo Thiên Chân đang phá giải tự họa nên không làm phiền nữa, lại qua nửa tiếng cậu ta cuối cùng cũng dừng lại.

“Tiểu Cữu, bức tự họa này có đặc trưng của Trương gia, cháu nghĩ là do một vị tiền bối nào đó của Trương gia để lại.” Sở dĩ gọi là tự họa tức là người xưa đem văn tự xáo trộn thứ tự, sắp xếp theo quy tắc đặc định, là một thủ đoạn mã hóa ý tứ muốn biểu đạt.

Mỗi thế lực thường sẽ có thủ đoạn mã hóa đặc thù riêng.

Trước khi biết phương thức mã hóa, muốn phá giải vô cùng khó khăn.

Hạo Thiên Chân chỉ tốn hơn một tiếng đã phá giải được, hơn nữa còn nói tự họa có đặc trưng Trương gia, vậy khả năng lớn là do tổ tông Trương gia để lại.

Tổ tông Trương gia đã tới đây, còn để lại một bức tự họa, rốt cuộc là vì mục đích gì, tại sao lại làm như vậy?

Trương Hạo rất tò mò, bèn thúc giục: “Ừm, trên đó nói những gì?” “Bởi vì một nguyên nhân nào đó, 'Thần' cần số lượng lớn thân thể, nhưng không phải thân thể nào cũng đáp ứng được yêu cầu của nó.

Mà người của hai nhà Ngô, Trương lại khéo léo phù hợp yêu cầu

đó.

Từ rất lâu về trước, người hai nhà đã là vật phẩm tiêu hao do Thần nuôi dưỡng, tuy cơm áo không lo, nhưng mỗi khi trưởng thành liền trở thành công cụ sinh sản.

Khi già yếu không sinh đẻ được nữa sẽ bị giết chết, sau đó thi thể được vận chuyển đến một nơi toàn là đá đen.

Trong đá sẽ có bóng người xuất hiện, kéo người vào trong đá rồi vận chuyển đi.

Tuy không biết thân thể đi đâu, nhưng phỏng đoán nhất định có liên quan đến Thần, nó cần số lượng lớn thân thể.

Người hai nhà không cam tâm cả đời bị thao túng, tính mạng nằm trong tay kẻ khác.

Thế là bắt đầu kế hoạch phản kháng.

Rất nhiều năm sau phát hiện mỗi khi có thi thể mới bị kéo vào trong đá, đá sẽ trở nên đen hơn.

Loại đá đen đó phảng phất như có sinh mệnh, chúng không ngừng xâm thực đá bình thường xung quanh, chẳng bao lâu nơi đá đen xuất hiện đều sẽ bị nó thôn phệ.

Muốn ngăn chặn tình trạng này tiếp diễn, chỉ có dùng thanh đồng kiến tạo Thanh Đồng Môn mới được.

Thế là người hai nhà xây dựng lượng lớn Thanh Đồng Môn tại những nơi đá đen xuất hiện để ngăn cách mối liên hệ nào đó.

Sau khi Thanh Đồng Môn xây xong, một bộ phận người Trương gia có võ lực sung mãn phân tán các nơi canh giữ Thanh Đồng Môn.

Ngô gia và bộ phận còn lại của Trương gia thì ẩn nặc thế gian.

Từ đó về sau Thần không còn cảm nhận được sự tồn tại của

người hai nhà Ngô, Trương.

Hậu nhân hai nhà mới có cuộc sống bình thường.

Chỉ là Thanh Đồng Môn cũng không phải kế sách lâu dài.

Theo thời gian, tác dụng của Thanh Đồng Môn ngày càng yếu, Thần có thể thông qua thủ đoạn 'thiên thụ' (thôi miên/cấy ký ức) để thao túng người Trương gia xuất hiện gần Thanh Đồng Môn.

Để giải quyết vấn đề này, vị tiền bối này đã đến Tần Lĩnh điều tra.

Phát hiện người Xà Quốc cũng giống người hai nhà Ngô, Trương.

Bọn họ để thoát khỏi sự thao túng của Thần, đã lợi dụng Vẫn Đồng kiến tạo nên cây thanh đồng.

Đồng thời lợi dụng Chúc Cửu Âm luyện chế nến sáp, phong ấn toàn bộ ý thức của Thần vào bên trong.

Cách này chỉ trị ngọn không trị gốc, muốn giải quyết triệt để vấn đề, chỉ có tìm được nơi ở của Thần, và giết chết nó." Trương Hạo nghe Hạo Thiên Chân giải thích mà chấn kinh không thôi.

Hóa ra sự tồn tại của Thanh Đồng Môn là để ngăn cách mối liên hệ giữa Thần và người hai nhà Ngô, Trương.

Còn nữa, theo ý tứ trên tự họa, rất lâu về trước Trương gia của Trương Hạo thực ra cùng một nhà với Trương gia ở Trường Bạch Sơn đông bắc.

Chỉ là năm xưa vì bảo vệ Thanh Đồng Môn, một bộ phận thân thủ lợi hại đã đứng ra.

Chính nhờ họ canh giữ mới giúp Trương gia của Trương Hạo và người Ngô gia có cuộc sống an nhàn.

Hóa ra bên trong khối nến khổng lồ là ý thức của Thần, người Xà Quốc lợi dụng Chúc Cửu Âm luyện chế nến để phong ấn ý thức Thần

vào trong.

Chỉ là không ai biết ý thức của Thần đã phân liệt thành bao nhiêu phần, chúng tản mát khắp thế giới, không ngừng lợi dụng thân thể người khác để trọng sinh.

Đừng nói tiêu diệt chúng, ngay cả muốn tìm chúng ra cũng vô cùng khó khăn.

Đã không tìm ra chúng thì chỉ còn cách để chúng tự hiện thân, sau đó một lưới bắt gọn.

Nhưng trước đó cần phải tận lực nâng cao thực lực, chỉ có như vậy khi đối mặt với vô số kẻ bị ý thức Thần chiếm xác mới có đủ khả năng đối phó.

Những kẻ bị Thần chiếm xác vì sở hữu một ý thức tồn tại hàng ngàn năm, chúng nắm giữ lượng lớn kiến thức mà người thường không biết.

Thêm vào đó, thân thể có thể lọt vào mắt xanh của ý thức đó đều là vạn người có một.

Loại người này thường sở hữu thực lực rất mạnh và địa vị xã hội cực cao.

Muốn đối phó bọn họ cần phải có thực lực đủ mạnh.

Trương Hạo hiểu rõ bản thân hiện tại tuy rất mạnh, nhưng khi đối mặt với đông đảo kẻ bị Thần chiếm xác, hắn cũng không nắm chắc phần thắng tuyệt đối.

May là hắn sở hữu Hệ thống Dung hợp Vạn vật, chỉ cần không ngừng dung hợp vật phẩm là có thể liên tục mạnh lên.

Không bao lâu nữa, hắn sẽ đạt đến một trình độ rất cao, khi đối mặt với đám người kia cũng sẽ nắm chắc phần thắng.

Đợi đến ngày đó cũng là lúc thực thi kế hoạch.

Chương 168

Hắn tin rằng chỉ cần thân phận người Trương gia của mình bại lộ, đám người kia nhận được tin tức chắc chắn sẽ chủ động tìm tới cửa.

Đến lúc đó sẽ tóm gọn bọn chúng, mối ẩn họa của hai nhà Ngô, Trương cũng có thể triệt để giải trừ.

Đương nhiên trước đó còn một việc quan trọng nhất phải hoàn thành, đó là phương pháp đối phó với Thần.

Thực ra Trương Hạo tuy chưa từng gặp Thần, cũng không biết cái gọi là Thần rốt cuộc là thứ gì.

Nhưng trước đây hai lần có ý thức người khác xâm nhập cơ thể hắn, đều bị Kỳ Lân hóa hình gầm một tiếng là nuốt chửng.

Hắn cảm giác chỉ cần nâng huyết mạch Kỳ Lân lên cửu giai, đạt được năng lực huyết mạch hóa hình, có thể triệu hồi Kỳ Lân là có thể đối phó với những ý thức đó của Thần.

Theo cấp độ hệ thống tăng lên, mở khóa thêm nhiều vật phẩm phẩm giai cao, việc tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân trở nên ngày càng dễ dàng.

Không bao lâu nữa huyết mạch Kỳ Lân sẽ có thể tiến hóa đến cửu giai, mở ra năng lực huyết mạch hóa hình.

"Ầm ầm ầm..." Bỗng nhiên, Trương Hạo cảm giác dưới chân chấn động.

Hắn thoát khỏi dòng suy tư, trở về thực tại.

Chỉ thấy toàn bộ không gian ngầm bắt đầu rung lắc dữ dội.

Trên mặt đất, lấy khối nến khổng lồ làm trung tâm xuất hiện

những vết nứt như mạng nhện, chấn động kéo dài khiến vết nứt ngày càng lớn.

Đột nhiên, một chỗ trên mặt đất bỗng phồng lên như cái gò núi nhỏ.

Phồng lên mười mấy mét rồi lại xẹp xuống, sau đó lại phồng lên, cứ tuần hoàn như vậy.

Số lần phồng lên càng nhiều, độ cao gò đất càng lớn.

Cứ như dưới lòng đất có thứ gì đang muốn chui ra.

"Xì... xì..." Bỗng nhiên, trong gò đất truyền đến tiếng "xì xì", giống hệt âm thanh rắn thè lưỡi.

Mọi người nghe thấy tiếng này trong lòng run lên.

"Vãi chưởng, vừa rồi là tiếng gì thế, mọi người có nghe thấy không?" "Tôi cũng nghe thấy, trong gò đất kia sắp chui ra chẳng lẽ chính là Chúc Cửu Âm?" "Chẳng lẽ chúng ta thực sự có thể nhìn thấy thượng cổ thần thú Chúc Cửu Âm trong truyền thuyết?" "Bàn Tử, đừng quên chúng ta đang ở đâu, ngộ nhỡ đúng là Chúc Cửu Âm thật thì người đầu tiên nó ăn chính là anh đấy, thịt mỡ nhiều, cảm giác (khẩu cảm) tốt." Bàn Tử nhíu mày với Đinh Ngọc Vũ Điệp: "Chúc Cửu Âm có gì đáng sợ, người Xà Quốc còn có thể lấy chúng ra luyện nến, khẳng định rất dễ đối phó." "Người thủ linh Xà Quốc còn có thể đánh bại Đội quân Câm (Ách Ba Quân), chiến đấu lực của họ không yếu đâu, vẫn nên cẩn thận chút thì hơn." Trương Hạo vừa dứt lời, liền nghe "Rầm" một tiếng, gò đất trên mặt đất bỗng chốc vọt lên cao mười mấy mét, sau đó nứt toác từ giữa.

Nhất thời đất đá văng tung tóe khắp nơi.

Đợi bụi đất tan hết, liền nhìn thấy một cái đầu hình tam giác có vài phần giống đầu rồng xuất hiện giữa không trung.

Cái đầu to bằng đầu xe tải, bên dưới nối với thân thể phải mấy người ôm mới xuể, chỉ riêng phần lộ ra mặt đất đã dài mười mấy mét, nó còn đang uốn éo thân thể không ngừng trườn ra ngoài.

Dựa theo tỷ lệ đầu và thân thể để suy đoán, ít nhất cũng phải dài ba mươi mét.

Giữa đầu có một con mắt chiều dài hơn một mét, chiếm nửa khuôn mặt.

Lúc này con mắt đang nhắm, nó vừa thè cái lưỡi đỏ lòm, vừa không ngừng lắc lư cái đầu, dường như đang thăm dò xem kẻ nào ngon miệng hơn.

Ngay lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu Trương Hạo. `[Đinh!

Phát hiện vật phẩm hiếm: Chúc Cửu Âm!]` "Chúc Cửu Âm, đây chính là Chúc Cửu Âm!" Bàn Tử kinh hô: "Thể hình của nó thế mà lại to lớn như vậy, người Xà Quốc rốt cuộc làm sao giết nó để luyện nến thế?" "Anh vừa rồi chẳng phải bảo Chúc Cửu Âm dễ đối phó sao, sao giờ lại sợ rồi?" "Ai biết nó lại có thể hình khổng lồ thế này, ban đầu còn tưởng tối đa chỉ bằng con trăn thôi chứ." Bàn Tử cũng chẳng sợ mất mặt, trực tiếp thừa nhận nỗi sợ hãi trong lòng sau khi kiến thức thể hình đồ sộ của Chúc Cửu Âm.

Đột nhiên Chúc Cửu Âm cử động, cái đầu nó ngẩng lên rồi lao mạnh về phía trước, trong nháy mắt đã xông tới trước mặt nhóm Trương Hạo.

Mọi người thấy thế lập tức rút vũ khí ứng đối.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử cầm xẻng công binh trong tay phang thẳng vào đầu Chúc Cửu Âm.

"Keng, keng, keng..." Một trận âm thanh kim loại va chạm vang

lên, trên xẻng công binh lập tức xuất hiện mấy vết mẻ lớn.

"Mẹ kiếp nó chứ, Chúc Cửu Âm to xác thì thôi đi, vảy trên người thế mà còn cứng hơn cả thép, thật không biết người Xà Quốc dùng thủ đoạn gì giết được chúng!" A Ninh rút súng lục nhắm vào Chúc Cửu Âm bóp cò.

Đạn bắn ra như vãi trấu, trong nháy mắt đã xả hết băng đạn, nhưng trên người Chúc Cửu Âm lại không thấy tí vết thương nào.

Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp ngay lập tức sử dụng Phiên Giang Thủ đối phó Chúc Cửu Âm.

Một chưởng có thể giết chết cá sấu, đánh bay người mười mấy mét của Phiên Giang Thủ đánh lên người Chúc Cửu Âm lại không có bất kỳ phản ứng gì.

Hai người mặt đầy kinh ngạc.

"Chúc Cửu Âm cũng quá lợi hại rồi, với thủ đoạn của chúng ta căn bản không giết nổi nó!" Trương Kỳ Lân ngay lập tức rút Hắc Kim Cổ Đao, anh ta tung người nhảy lên cao bốn năm mét, lúc rơi xuống hai tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao thuận thế chém mạnh xuống đầu Chúc Cửu Âm.

"Keng!" Một tiếng nổ lớn vang lên đồng thời tia lửa bắn tứ tung, cả người Trương Kỳ Lân bị chấn bay mười mấy mét.

Mọi người nhìn thấy cảnh này đều kinh ngây người.

"Đây chính là Chúc Cửu Âm sao?" "Thứ lợi hại nhất của Chúc Cửu Âm chính là con mắt của nó, nghe nói mắt nó thông với địa ngục, chỉ cần bị nó nhìn một cái là xuống địa ngục luôn!" "Mẹ nó, Chúc Cửu Âm cũng quá bá đạo rồi, không chỉ phòng ngự vật lý kinh người, nó thế mà còn biết ma pháp!" Ban đầu mọi người nghĩ người Xà Quốc có thể giết được Chúc Cửu Âm thì thực lực của nó chắc cũng

bình thường.

Nhưng chứng kiến rồi mới biết, hóa ra nghĩ sai rồi, Chúc Cửu Âm lợi hại hơn tưởng tượng nhiều.

Đột nhiên, mí mắt trên đầu Chúc Cửu Âm giật giật, từ từ thu lên phía trên.

Bàn Tử thấy vậy hét lên: "Không xong, nó sắp mở mắt rồi, chúng ta mau chạy thôi!" Mọi người còn chưa kịp phản ứng, toàn bộ mí mắt đã thu hết lên, một con mắt xám xịt như ma đồng hiện ra trước mắt mọi người.

Ma đồng màu xám tro mang đến một cảm giác áp bức cực lớn, khiến người ta có xúc động muốn quỳ xuống.

Trong phút chốc, cả năm người Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp và A Ninh đều cảm thấy hai chân mềm nhũn, không thể cử động.

Ngay cả Trương Kỳ Lân khi đối mặt với ma đồng trên đầu Chúc Cửu Âm cũng chỉ có thể gắng gượng chống đỡ.

Trong số tất cả mọi người, chỉ có Trương Hạo là không hề cảm thấy áp lực khi đối diện với ma đồng màu xám.

Còn Hạo Thiên Chân và mấy người kia chỉ có thể trơ mắt nhìn đầu của Chúc Cửu Âm tiến lại gần.

"Tiểu Cữu, cứu mạng!" "Trương Hạo huynh đệ, cứu chúng tôi với." "Lão đại!" Mấy người họ nhìn Chúc Cửu Âm không ngừng tiến lại, cơ thể ngày càng mềm nhũn, muốn chạy trốn nhưng căn bản không thể làm được.

Toàn bộ sức lực lúc này không cách nào vận dụng được dù chỉ một chút, thậm chí đến sức để đứng vững cũng không có, lảo đảo sắp ngã xuống.

Tuy nhiên, bất kể họ kêu gào thế nào, Trương Hạo vẫn không hề lay động.

"Tiểu Cữu sao vậy, tại sao không đến cứu chúng ta?" "Chẳng lẽ cậu ấy đã bị ý thức phong ấn trong quả trứng khổng lồ chiếm lấy cơ thể, Chúc Cửu Âm chính là do cậu ấy thả ra?" "Chắc chắn là vậy rồi, Tiểu Cữu rất thương mình, không thể nào trơ mắt nhìn mình mất mạng được." Ngay lúc này, Trương Hạo nhìn sang, ánh mắt sắc bén liếc qua, lập tức dọa mấy người họ giật nảy mình.

"Nghĩ linh tinh cái gì thế!" "Tiểu Cữu, Chúc Cửu Âm sắp ăn thịt chúng ta rồi, sao cậu không cứu chúng ta?" Trương Hạo thấy cũng hòm hòm rồi, bèn nhếch miệng cười.

"Chúc Cửu Âm đáng yêu như vậy sao lại ăn thịt các cậu được chứ!" Hạo Thiên Chân và mọi người ngẩn ra, một lúc lâu sau mới hoàn hồn.

Lúc này, họ phát hiện ra con Chúc Cửu Âm hung hãn khi nãy giờ đây lại ngoan ngoãn như một đứa trẻ, phủ phục trước mặt Trương Hạo, thỉnh thoảng còn dùng đầu cọ cọ vào chân anh, trông vô cùng thân mật.

Hạo Thiên Chân và mấy người kia thấy vậy thì kinh ngạc tột độ, vẻ mặt như gặp ma.

"Đây, đây còn là thần thú thượng cổ Chúc Cửu Âm sao?" "Tiểu Cữu, cậu làm thế nào để nó nghe lời cậu vậy?" "Chuyện này khó tin quá, sao có thể có người khiến nó thần phục được chứ!" Trương Hạo mỉm cười, chuyện này phải cảm ơn ngôi mộ của xà mẫu Hắc Mao Xà trong lăng mộ thuyền chìm.

Chương 169

Sau khi dung hợp nội đan của xà mẫu Hắc Mao Xà, anh đã có được năng lực điều khiển tất cả các loài rắn.

Ban đầu anh còn nghĩ rằng không thể điều khiển được quái vật cấp cao như Chúc Cửu Âm.

Nhưng ngay khoảnh khắc nó xuất hiện, Trương Hạo đã mỉm cười.

Bởi vì anh phát hiện năng lực này cũng có tác dụng với Chúc Cửu Âm.

Phải nói rằng năng lực này quá bá đạo, ban đầu anh còn tưởng sẽ có một trận đại chiến khi Chúc Cửu Âm xuất hiện, kết quả bây giờ nó lại trực tiếp thần phục.

Chỉ tiếc là Chúc Cửu Âm quá khổng lồ, nếu không thu nó làm thú cưng cũng hợp.

Chúc Cửu Âm dường như cảm nhận được suy nghĩ trong lòng Trương Hạo, nó không ngừng lắc đầu ra hiệu cho Trương Hạo đi theo nó.

"Ngươi muốn ta đi theo ngươi?" Chúc Cửu Âm gật đầu một cách đầy nhân tính.

"Được, ngươi dẫn đường đi!" Chúc Cửu Âm nghe vậy quả nhiên quay đầu bỏ đi, Trương Hạo vội vàng đi theo.

Nó dẫn Trương Hạo chui vào nơi mà nó vừa xuất hiện.

Xuống đến lòng đất, Trương Hạo mới biết bên dưới toàn là những hang động to bằng thân Chúc Cửu Âm, chằng chịt khắp nơi.

Chúc Cửu Âm dẫn Trương Hạo đi sâu vào lòng đất, cũng không biết đã đi xuống bao xa.

Trương Hạo chỉ cảm thấy nhiệt độ xung quanh ngày càng cao, chẳng mấy chốc đã mồ hôi đầm đìa.

Lúc này, Chúc Cửu Âm cuối cùng cũng dừng lại.

Nó đưa Trương Hạo đến một hang ổ khổng lồ.

Ở đây có ít nhất cả trăm con Chúc Cửu Âm lớn nhỏ.

Ở giữa còn có không ít những ụ đất nổi lên, bên trong là những quả trứng rắn được đất bao bọc.

Con Chúc Cửu Âm dẫn Trương Hạo xuống là con có thân hình lớn nhất trong tất cả, dường như là vua của nơi này.

Nó rít lên một tiếng, tất cả Chúc Cửu Âm trong hang ổ đều trườn tới.

Sau khi Trương Hạo xuất hiện, tất cả Chúc Cửu Âm trong hang đều giống như con đầu tiên, phủ phục trên mặt đất để tỏ lòng thần phục.

Lúc này, Chúc Cửu Âm lại dùng đầu cọ cọ vào chân Trương Hạo.

Trương Hạo hiểu ý nó, đi theo sau nó tiếp tục đi sâu vào hang động.

Chẳng mấy chốc, xung quanh bắt đầu xuất hiện rễ cây của cây đồng thần thụ.

Nhìn những bộ rễ sống động như thật, Trương Hạo nhất thời cảm thấy có lẽ cây đồng thần thụ này không phải do người nước Xà tạo ra.

Nó vốn dĩ nên là một loại thực vật nửa máu thịt nửa đồng xanh, tương tự như Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Chúc Cửu Âm dẫn Trương Hạo đi xuyên qua giữa những bộ rễ này.

Đột nhiên, một tiếng thông báo của hệ thống vang lên trong đầu anh. [Đinh!

Phát hiện vật phẩm hiếm thấy: Thần Thụ Thụ Tâm.] "Vãi!" Khi nghe thấy hai chữ "Thần Thụ Thụ Tâm", cả người Trương Hạo đều kích động.

Cái gọi là thụ tâm chính là tinh hoa của cả cái cây, tương tự như nội đan mà con người tu luyện tạo ra.

Trương Hạo tin rằng cây đồng thần thụ sở dĩ là vật phẩm hiếm thấy chính là vì có thụ tâm tồn tại.

Một khi mất đi thụ tâm, nó sẽ chỉ là một cây đồng bình thường, không những không còn là vật phẩm hiếm thấy mà còn mất đi năng lực vật chất hóa.

Cây đồng thần thụ quá lớn không mang đi được, nhưng thụ tâm chắc chắn nhỏ hơn nhiều.

Mình chỉ cần bỏ thụ tâm vào không gian lưu trữ mang đi là được.

Đến lúc đó trực tiếp dung hợp Thần Thụ Thụ Tâm là xong.

Trương Hạo nhìn quanh và nhanh chóng phát hiện một quả cầu màu xanh lục to bằng đầu xe tải ở vị trí cách anh hơn mười mét.

Vừa đến gần, anh đã cảm nhận được một luồng sinh mệnh lực nồng đậm tỏa ra từ quả cầu.

Chỉ cần lại gần thôi đã khiến cả người anh vô cùng khoan khoái.

Nếu lúc nào cũng mang theo bên mình, chắc dù không ăn không uống quanh năm cũng có thể duy trì sinh cơ dồi dào.

"Thì ra ngươi dẫn ta đến tìm nó?" Trương Hạo chỉ tay vào thụ tâm

hỏi.

Chúc Cửu Âm cọ cọ vào chân anh, sau đó lại gật đầu.

Lúc này Trương Hạo mới hiểu, thì ra Chúc Cửu Âm muốn tặng thụ tâm cho anh.

Điều này đã giải quyết một phiền toái lớn cho Trương Hạo.

Mục đích anh đến Tần Lĩnh là vì cây thần Tần Lĩnh, đây là một vật phẩm hiếm thấy, cần hệ thống Vạn Vật Dung Hợp cấp 10 mới có thể mở khóa dung hợp.

Cây thần vô cùng cao lớn, ít nhất cũng cao vài trăm mét.

Vật phẩm khổng lồ như vậy không thể thu vào không gian lưu trữ, mà tạm thời lại không thể dung hợp.

Trương Hạo đang đau đầu không biết giải quyết vấn đề này thế nào thì Chúc Cửu Âm đã dâng lên Thần Thụ Thụ Tâm.

Trương Hạo đưa tay chạm vào Thần Thụ Thụ Tâm, sau đó tâm niệm vừa động liền thu nó vào không gian lưu trữ.

Anh đưa tay xoa đầu Chúc Cửu Âm: "Nhờ có ngươi mà ta mới giải quyết được phiền toái này." Chúc Cửu Âm lại cọ cọ vào chân Trương Hạo hai cái, trông rất vui vẻ.

Sau đó nó ngẩng đầu lên, há miệng ra, một quả cầu hình elip màu xám bị nó phun ra.

Trương Hạo liếc mắt một cái đã nhận ra đây chính là con mắt đáng sợ nhất trên người Chúc Cửu Âm.

Giây tiếp theo, tiếng thông báo của hệ thống vang lên đã chứng minh suy đoán của anh. [Đinh!

Phát hiện vật phẩm hiếm có: Ma Đồng Chúc Cửu Âm.] Ma Đồng đối với Chúc Cửu Âm cũng quan trọng như Thụ Tâm đối với Thần

Thụ.

Chúc Cửu Âm sở dĩ là vật phẩm hiếm có chính là vì có Ma Đồng.

Khi Chúc Cửu Âm dâng lên vật phẩm hiếm thấy Thần Thụ Thụ Tâm, Trương Hạo vốn định tha cho nó một con đường sống.

Không ngờ giây tiếp theo nó lại chủ động dâng lên một viên Ma Đồng.

Viên Ma Đồng này to gần bằng đầu nó, e rằng là di vật của vị vua đời trước.

Bây giờ lại hời cho mình rồi.

Chương 170

Trương Hạo đặt thẳng tay lên đó, ra lệnh: "Hệ thống, dung hợp Ma Đồng Chúc Cửu Âm!" [Đinh!

Đã nhận được chỉ lệnh, bắt đầu dung hợp.] Tiếng thông báo của hệ thống vừa dứt, Ma Đồng Chúc Cửu Âm lập tức biến thành một khối chất lỏng màu nâu, sau đó nó hóa thành vô số phân tử nhỏ li ti bao bọc toàn thân Trương Hạo.

Những phân tử này như sống lại, liều mạng chui vào cơ thể anh, dung hợp với máu thịt của anh. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 41.

Vật phẩm dung hợp: Ma Đồng Chúc Cửu Âm.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được đặc tính của vật phẩm dung hợp: Minh Đồng (có thể nhìn thấy mọi vật dưới lòng đất, âm tà, điều khiển Âm binh, đi kèm hiệu ứng nhìn trong đêm).] "Hửm?" Trương Hạo không ngờ sau khi dung hợp Ma Đồng Chúc Cửu Âm lại có nhiều hiệu quả đến vậy, không chỉ có thể nhìn thấy những thứ vốn không thể thấy, mà còn có hiệu ứng nhìn trong đêm, quan trọng hơn là có thể điều khiển Âm binh.

Ban đầu những Âm binh đó thậm chí còn không thể nhìn thấy, chỉ có thể thấy ở những nơi không gian chồng chéo.

Bây giờ không chỉ có thể nhìn thấy bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, mà còn có thể điều khiển chúng, cảm giác này quả thực quá tuyệt vời.

Chỉ không biết sau khi bị điều khiển, Âm binh có thể gây tổn hại cho người hoặc vật trong thời không này không.

Chắc là có thể, phải thử một lần khi có cơ hội thích hợp.

Tuy nhiên, hiệu ứng nhìn trong đêm rất rõ ràng, hang động vốn tối đen như mực đối với Trương Hạo giờ đây không khác gì ban ngày, thậm chí còn nhìn rõ hơn cả ban ngày, mọi thứ xung quanh đều không thể thoát khỏi mắt anh.

Trong lúc Trương Hạo đang thử nghiệm hiệu ứng nhìn trong đêm, tiếng thông báo của hệ thống lại vang lên. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm có Ma Đồng Chúc Cửu Âm, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân +10, tiến độ hiện tại 51/60.] Huyết mạch Kỳ Lân chỉ còn thiếu 9 điểm tiến độ nữa là có thể tiến giai lần nữa, đạt đến bậc 4.

Ngoài việc tất cả thuộc tính tăng gấp đôi, khoảng cách đến bậc 9 cũng ngày càng gần.

Cùng lúc đó, kinh nghiệm của hệ thống Vạn Vật Dung Hợp cũng tăng 10 điểm, đạt 52 điểm, chỉ còn thiếu 8 điểm kinh nghiệm là có thể lên cấp 6, mở khóa năng lực mới.

Không chỉ vậy, khi đạt cấp 10 còn có thể mở khóa vật phẩm hiếm thấy, dung hợp Thần Thụ Thụ Tâm.

Cây đồng thần thụ có năng lực vật chất hóa, có thể sao chép hoàn hảo một người y hệt.

Nếu sau khi dung hợp cũng có được năng lực tương tự, vậy thì quá bá đạo rồi.

Tiêu hao 1 lần dung hợp để dung hợp Ma Đồng Chúc Cửu Âm, còn lại 27 lần.

Nhìn thì có vẻ nhiều, nhưng vẫn còn xa mới đủ.

Muốn nhanh chóng nâng cao thực lực thì phải có được nhiều lượt dung hợp hơn, dung hợp nhiều vật phẩm hơn.

Chỉ có như vậy, khi thân phận người nhà họ Trương bị bại lộ, kẻ thù tìm đến cửa mới có thể một đòn giết chết.

"Tiểu Cữu!" "Trương Hạo huynh đệ!" "Lão đại!" ...

Đột nhiên, Trương Hạo nghe thấy tiếng gọi của những người khác, anh hoàn hồn lại.

Anh nghĩ chắc là mình đã xuống lòng đất với Chúc Cửu Âm quá lâu, Hạo Thiên Chân và mọi người lo lắng nên mới gọi mình.

Cùng với năng lực định vị bằng sóng âm, thính giác của anh cũng trở nên cực kỳ nhạy bén, nếu không với độ sâu này, anh căn bản không thể nghe thấy tiếng gọi.

Trương Hạo thấy mọi việc đã xong, liền xoa đầu Chúc Cửu Âm chuẩn bị đi lên.

Chúc Cửu Âm dường như không vui, nó không ngừng dùng đầu cọ vào chân Trương Hạo.

"Ngươi còn có chuyện gì sao?" Chúc Cửu Âm uốn éo thân hình khổng lồ bơi về một hướng, đi được một đoạn lại quay đầu nhìn Trương Hạo một cái.

Trương Hạo hiểu nó đang dẫn đường, chắc chắn còn có thứ gì đó muốn tặng cho mình.

Thế là anh đi theo, chẳng mấy chốc đã quay lại hang ổ của Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm từ trong hang ổ tha ra một quả trứng có đường kính hơn một mét đặt trước mặt Trương Hạo.

Trương Hạo kinh ngạc, không phải nói động vật rất quý trọng con cái của mình sao, khi người khác hoặc động vật khác đến gần còn bị chúng tấn công, tại sao con Chúc Cửu Âm này lại đặt trứng của nó

trước mặt mình, chẳng lẽ còn có ẩn tình gì khác?

Trương Hạo tuy không hiểu, nhưng vẫn chấp nhận.

Dù sao đây cũng là thần thú Chúc Cửu Âm, tuy có thể không lợi hại như trong thần thoại, nhưng cũng là một loài sinh vật cực kỳ hiếm thấy trên thế giới.

Anh chạm tay vào quả trứng, tâm niệm vừa động muốn thu trứng Chúc Cửu Âm vào không gian lưu trữ.

Giây tiếp theo, quả trứng biến mất và xuất hiện trong không gian lưu trữ của anh.

"Được rồi, bây giờ ta đi thật đây." Thu quả trứng Chúc Cửu Âm xong, Trương Hạo liền chọn rời đi, người ở trên đã sốt ruột, sợ mình xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Lần này Chúc Cửu Âm không ngăn cản.

Khi Trương Hạo leo lên, anh phát hiện tất cả Chúc Cửu Âm trong hang ổ đều đồng loạt nhìn về phía mình, con mắt màu xám ở giữa trán chúng cũng đều mở ra.

Nhưng lần này, bị hàng chục, hàng trăm con mắt của Chúc Cửu Âm nhìn chằm chằm, anh lại không có cảm giác khó chịu.

Ngược lại, từ trong ánh mắt của chúng, anh cảm nhận được một nỗi buồn khó tả.

Trương Hạo hiểu rằng, Chúc Cửu Âm giao cho mình một quả trứng chắc chắn có thâm ý, sự việc không thể đơn giản như vậy.

Nhưng anh đã chấp nhận ý tốt của Chúc Cửu Âm, nhất định sẽ chăm sóc quả trứng này thật tốt.

Điều Trương Hạo không biết là, sau khi anh rời khỏi hang ổ, tất cả Chúc Cửu Âm và trứng bên trong đều hóa thành mảnh vụn tan biến

trong không khí, như thể chưa từng tồn tại.

Khoảng nửa giờ sau, Trương Hạo quay lại trong lòng cây.

"Tiểu Cữu, cuối cùng cậu cũng về rồi, dọa chết chúng tôi rồi." "Trương Hạo huynh đệ, con Chúc Cửu Âm đó coi trọng cậu rồi à, sao lại chỉ tốt với một mình cậu vậy?" "Trương Hạo, cậu không sao là tốt rồi." "Lão đại, dưới đó đã xảy ra chuyện gì vậy?" ...

Sau khi Trương Hạo đi lên, mấy người vây quanh anh, mỗi người một câu đều muốn biết dưới đó đã xảy ra chuyện gì.

Ngay cả Trương Kỳ Lân cũng không khỏi tiến lại gần, muốn nghe Trương Hạo nói gì.

Trương Hạo mỉm cười, đang chuẩn bị tìm bừa một cái cớ để lừa họ thì toàn bộ không gian đột nhiên rung chuyển dữ dội.

"Không ổn, giếng cây này sắp sập rồi, chúng ta phải mau rời đi!" Mọi người cũng đều biết hậu quả sau khi giếng cây sụp đổ, liền vắt chân lên cổ chạy, đến dưới lối vào giếng cây, bám vào dây xích đồng liều mạng leo lên trên.

Khi quay lại bên ngoài miệng giếng mới phát hiện không chỉ bên trong giếng cây, mà toàn bộ không gian nơi cây đồng thần thụ tồn tại đều đang rung chuyển dữ dội.

Cây đồng thần thụ cao hàng trăm, thậm chí hàng nghìn mét cũng đang lắc lư qua lại, va vào vách núi khiến đá trên đó lỏng ra, thỉnh thoảng có đá vụn từ trên rơi xuống.

"Nhanh, leo ra khỏi đây bằng cây đồng thần thụ!" Trương Hạo hét lớn một tiếng rồi dẫn mọi người leo lên cây đồng thần thụ, ai nấy đều dùng hết sức bình sinh liều mạng leo lên.

Trong quá trình leo, cây thần rung lắc ngày càng dữ dội, mấy lần có người trong đội suýt bị hất văng xuống.

Hai mươi mấy phút sau, mọi người đã quay lại tế đàn.

Đến đây có hai con đường để chọn, một là đi theo đường cũ ra khỏi lăng mộ vua Xà.

Chương 171

Con đường còn lại là tiếp tục leo lên theo cây thần.

Trương Hạo ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy trong màn đêm đen kịt có những điểm sáng lấp lánh.

Đây là một trong những lợi ích ít được chú ý nhất mà việc dung hợp Ma Đồng Chúc Cửu Âm mang lại, thị lực trở nên rất tốt, trong môi trường tối đen như mực cũng có thể nhìn rõ tình hình cách xa hàng trăm mét.

Nếu quay lại theo đường cũ thì còn phải giẫm lên cây cầu tạm bợ được dựng bằng quan tài để leo lên.

Lỡ như những cỗ quan tài đó đã rơi xuống do rung chấn thì không có cách nào ra ngoài, kết quả cuối cùng là bị chôn sống.

Mà leo lên theo cây thần không chỉ khoảng cách ngắn hơn, mà tương đối cũng an toàn hơn.

Cây thần tuy rung lắc dữ dội, nhưng với thân hình khổng lồ của nó vẫn có thể trụ được một thời gian.

Trương Hạo rất nhanh đã quyết định: "Tiếp tục leo lên trên!" Trương Hạo và mấy người kia men theo cây đồng thần thụ leo một mạch lên trên.

Khoảng nửa giờ sau, ngẩng đầu lên đã có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao bên ngoài.

Đồng thời, cây đồng thần thụ cũng rung lắc ngày càng dữ dội.

Mặc dù lúc này đã rất gần cửa hang, nhưng cơ thể Trương Hạo lại bắt đầu báo động một cách vô cớ.

Đây là một trong những năng lực của cảm ứng nhện có được sau khi dung hợp với nhện, có thể dự đoán trước nguy hiểm, cơ thể sẽ đưa ra cảnh báo.

Cảm giác này đã lâu không xuất hiện, nhất định là có nguy cơ chí mạng sắp xảy ra.

Trương Hạo không dám chậm trễ, anh nhìn quanh nhưng không phát hiện điều gì bất thường, không có đá rơi lớn cũng không có quái vật lợi hại.

Đột nhiên anh nghĩ đến còn phía dưới chưa xem, anh cúi đầu nhìn xuống.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã khiến anh giật nảy mình.

Chỉ thấy cây đồng thần thụ đang nhanh chóng tan biến từ dưới lên trên, cứ đột ngột từng đoạn, từng đoạn biến mất vào không khí, như thể chưa từng tồn tại.

Trương Hạo lập tức phản ứng lại chuyện gì đang xảy ra.

Tất cả năng lực của cây đồng thần thụ đều đến từ thụ tâm, mình đã thu thụ tâm vào không gian lưu trữ, cây thần đã mất đi năng lực.

Mà bản thân nó chính là do thụ tâm vật chất hóa ra, sau khi thụ tâm bị lấy đi, nó bắt đầu tan biến.

"Nhanh, tăng tốc lên!" Trương Hạo lớn tiếng thúc giục, nhưng không giải thích lý do.

Một khi nói ra cây đồng thần thụ đang nhanh chóng biến mất, chắc chắn sẽ lãng phí một chút thời gian, làm chậm trễ việc thoát thân.

Bản thân anh thì không sợ, trực tiếp sử dụng năng lực bay là có thể bay ra ngoài, nhưng những người khác sẽ vì cây thần biến mất, mất đi chỗ dựa mà nhanh chóng rơi xuống.

Một khi rơi xuống chỉ có một con đường chết.

Hạo Thiên Chân và đám người kia là cháu ngoại, bạn bè, thuộc hạ của mình, sao mình có thể trơ mắt nhìn họ chết.

May mà mấy người họ nghe Trương Hạo thúc giục, biết sự tình khẩn cấp, không hỏi lý do mà trực tiếp dùng hết sức bình sinh leo lên.

Trương Hạo vừa leo lên vừa chú ý tình hình cây đồng thần thụ dưới chân.

Khi họ sắp leo ra khỏi miệng hang, phần biến mất của cây đồng thần thụ cũng đã đến dưới chân mọi người.

"Nhảy!" Trương Hạo hét lớn một tiếng, đồng thời một tay kéo Hạo Thiên Chân ném lên trên, bản thân cũng nhảy lên khỏi miệng hang trước khi cây đồng thần thụ hoàn toàn biến mất.

Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp, Trương Kỳ Lân và A Ninh đều thuận lợi nhảy ra ngoài miệng hang.

Khi họ từ miệng hang ra đến mặt đất nhìn vào trong miệng hang thì đều kinh ngạc.

"Vãi, cây đồng thần thụ đâu, sao không thấy đâu nữa?" "Vừa nãy rõ ràng còn ở đây, chẳng lẽ những gì chúng ta trải qua trước đó đều là ảo giác, thực ra chúng ta vẫn luôn ở nguyên tại chỗ không hề di chuyển?" "Nếu là ảo giác thì cũng đáng sợ quá, những gì trải qua trước đó cảm giác quá chân thực." "Đợi đã, mọi người có phát hiện thiếu người không?" Lúc này mọi người mới phát hiện Bàn Tử đã biến mất.

"Bàn gia đây cũng quá đau lòng rồi, tôi biến mất lâu như vậy các cậu mới phát hiện tôi không thấy đâu!" Ngay khi mọi người chuẩn bị tìm Bàn Tử thì giọng nói của anh ta truyền vào tai mọi người.

Men theo giọng nói tìm đến thì phát hiện Bàn Tử vậy mà không

nhảy lên được, lúc này đang hai tay bám vào mép hang.

Nhìn bộ dạng nghiến răng nghiến lợi của anh ta, rõ ràng đã không trụ được nữa.

Hạo Thiên Chân, Đinh Ngọc Vũ Điệp hai người phát hiện Bàn Tử còn chưa lên, vội vàng nắm lấy tay anh ta kéo lên.

"Bàn Tử, nên giảm béo đi, tôi với anh Vũ Điệp hai người suýt nữa không kéo nổi cậu." "Biết rồi Thiên Chân, Bàn gia thực ra không nặng đến thế, chỉ là lúc ra ngoài có bỏ thêm chút đồ vào ba lô." Lúc này mọi người mới chú ý đến ba lô trên người Bàn Tử vậy mà còn phồng hơn cả trước khi xuống mộ.

"Bàn Tử, cậu đã lấy những gì từ dưới đó vậy?" "He he, đương nhiên là đồ tốt rồi." Bàn Tử cười hai tiếng, sau đó như khoe của, lấy ba lô trên lưng xuống đặt trước mặt, rồi kéo khóa ra.

Mọi người lập tức nhìn vào trong ba lô.

Chỉ thấy trong ba lô vậy mà đầy ắp đồ cổ.

"Bàn Tử, cậu đúng là ham tiền không ham mạng, trong tình huống nguy hiểm như vừa rồi mà cũng không nỡ vứt ba lô đi." "Sao được chứ, những thứ này là tôi khó khăn lắm mới thu thập được, người nước Xà này cũng quá nghèo rồi." Trương Hạo nghe vậy cười cười, người nước Xà cũng không coi là nghèo, chỉ là đồ trong lăng mộ vua Xà đều bị anh thu vào không gian lưu trữ rồi.

Những thứ trong ba lô của Bàn Tử e rằng chỉ là một ít đồ rơi vãi trên đất mà thôi.

Cũng may là anh ta có kiên nhẫn nhặt từng món trên đất, vậy mà còn nhét đầy một ba lô.

Bàn Tử đổ đồ trong ba lô ra đất, chọn vài món, lấy ra một con dao găm đưa cho Trương Hạo.

“Lão đại, con dao găm này là quý nhất trong số đồ cổ, món này cho cậu.” “Thiên Chân, Dịch Táp, anh Vũ Điệp và cả Tiểu Ca, các cậu cũng đều có phần.” Bàn Tử phân phát từng món đồ cổ trong ba lô cho mọi người trong đội, cuối cùng còn lại bảy tám món thì tự mình giữ lại.

Anh ta phát hiện A Ninh cũng đang nhìn chằm chằm mình liền cười nói: “Nhìn gì mà nhìn, những người khác đều có phần, chỉ có cô là không có!” A Ninh khóe miệng giật giật, cuối cùng không nói gì.

Cô đi đến trước mặt Trương Hạo, chắp tay cảm tạ: “Cảm ơn anh đã cho tôi đi theo đội của anh, tôi biết sau này chúng tôi đều không bị Hắc Mao Xà tấn công là vì anh, chỉ cần có anh ở đó, những con Hắc Mao Xà đó sẽ không dám ra tấn công người khác, ơn cứu mạng của anh tôi nhất định sẽ báo đáp, cảm ơn.” A Ninh nói xong liền một mình rời đi.

“Con mụ đó tuy có lúc không ra gì, nhưng cũng coi như là ân oán phân minh, nếu không phải cô ta ra tay, Thiên Chân đã bị Hắc Mao Xà cắn rồi.” Bàn Tử nhìn A Ninh đi xa, cảm khái một câu.

“Được rồi Bàn Tử, con dao găm này tôi không cần đâu, cậu tự giữ đi.” Loại đồ cổ bình thường một hai món Trương Hạo căn bản không thèm để mắt, bỏ vào không gian lưu trữ còn chê chiếm chỗ.

Đối với mình tuy không có gì nhưng đối với Bàn Tử thì khác, tiệm đồ cổ của anh ta cũng thực sự cần đồ để làm bộ mặt.

Đã như vậy thì cần gì phải lấy con dao găm của anh ta.

Dù sao anh ta cũng là người của mình, thỉnh thoảng được chút lợi cũng được.

Bàn Tử thấy Trương Hạo không nhận dao găm, trong lòng liền đoán được suy nghĩ của Trương Hạo.

Anh ta quay người ôm lấy Trương Hạo, cảm kích đến rơi nước mắt: “Trương Hạo huynh đệ, cậu cũng tốt quá rồi, kiếp sau tôi vẫn muốn làm anh em của cậu.” “Được rồi, đừng nói những lời sến súa này nữa, nghỉ ngơi một chút, đợi trời sáng là lúc về rồi.” “Được.” Mọi người đáp một tiếng rồi đi đến chỗ cách xa miệng hang một chút, ngồi xuống đất nghỉ ngơi, đợi trời sáng rồi mới rời đi.

Trương Hạo vừa ngồi xuống, tiếng bước chân “cộp cộp cộp” đã vang lên bên tai.

Đội Âm binh đã gặp hai lần trước đó vậy mà lại xuất hiện lần nữa.

Ban đầu ở trong lăng mộ vua Xà, tướng quân và binh lính của đội Âm binh đều đã sống lại, họ bị Trương Hạo hiến tế.

Nhưng hiến tế là thi thể, họ biến thành Âm binh vẫn còn.

Xem ra đội quân câm điếc này lại đang lặp lại những việc đã làm trước khi chết.

Chương 172

Khi họ đi ngang qua, tiếng thông báo của hệ thống vang lên trong đầu Trương Hạo. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã khám phá xong cây thần Tần Lĩnh, thưởng 15 lần dung hợp.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ gặp phải tình tiết quan trọng, kích hoạt nhiệm vụ ẩn, khám phá Mê Vụ Thôn, phần thưởng nhiệm vụ: phần thưởng khám phá cây thần Tần Lĩnh nhân đôi (số lần nhân cụ thể tùy thuộc vào mức độ hoàn thành nhiệm vụ, tối thiểu 2 lần).] Chuyến đi Tần Lĩnh không gặp phải kẻ thù nào, số lần dung hợp được thưởng chỉ có số lần thưởng khi thông quan cổ mộ.

May mà lúc chuẩn bị rời đi lại gặp đội Âm binh, kích hoạt nhiệm vụ ẩn.

Hơn nữa phần thưởng nhiệm vụ ẩn cũng rất hấp dẫn, chỉ cần khám phá Mê Vụ Thôn và hoàn thành nhiệm vụ là có thể ít nhất nhân đôi phần thưởng nhiệm vụ Tần Lĩnh.

Phần thưởng khám phá cây thần Tần Lĩnh là 15 lần dung hợp, nhân đôi lên là 30 lần dung hợp.

Phần thưởng này quả thực rất hấp dẫn.

"Cộp cộp cộp..." Tướng quân câm điếc dẫn đội Âm binh đi ngang qua trước mặt Trương Hạo và mọi người, cũng giống như lần gặp trước, ông ta dừng lại trước mặt Trương Hạo.

Trương Hạo vốn tưởng ông ta sẽ lại vung đao chém tới, nhưng kết quả lại ngoài dự liệu.

Tướng quân câm điếc bất ngờ nhảy thẳng từ trên lưng ngựa

xuống, sau đó bước nhanh đến trước mặt Trương Hạo rồi quỳ một gối xuống đất.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

"Sao lại thế này, tại sao ông ta lại quỳ trước Tiểu Cữu?" "Mấy lần trước không phải ông ta còn muốn giết Trương Hạo huynh đệ sao, sao mới một thời gian không gặp đã cung kính quỳ xuống như vậy?" "Chuyện này khó tin quá, nếu không phải tận mắt chứng kiến, ai mà tin trên đời lại có chuyện như vậy xảy ra." "Có phải là lão đại quá lợi hại, đã trấn áp được những Âm binh này không?" ...

Đừng nói là Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và những người khác, chính Trương Hạo cũng ngơ ngác, anh không biết tại sao lại xảy ra tình huống này.

Mấy lần trước gặp Âm binh, ông ta cũng chỉ cảm nhận được sự tồn tại của mình, chứ không thể nhìn thấy.

Sao bây giờ ông ta cũng có thể nhìn thấy mình, còn quỳ xuống trước mặt mình?

Chẳng lẽ có liên quan đến việc dung hợp Ma Đồng Chúc Cửu Âm dưới cây thần?

Đặc tính mà việc dung hợp Ma Đồng mang lại là có thể nhìn thấy mọi vật dưới lòng đất, còn có thể điều khiển Âm binh, nhìn trong đêm.

Nhưng trước đó căn bản không hề nghĩ đến việc điều khiển những Âm binh này.

Nếu đã như vậy, tại sao ông ta lại quỳ trước mình?

Trương Hạo thử giao tiếp với Âm binh.

"Tại sao ngươi lại quỳ trước mặt ta?" "Ha ha..." Trương Hạo vừa dứt lời đã khiến Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và những người khác cười

phá lên.

“Tiểu Cữu, ông ta là tướng quân câm điếc, cậu hỏi ông ta thì ông ta trả lời cậu thế nào?” “Đúng vậy, Trương Hạo huynh đệ, cậu muốn ông ta trả lời thế nào?” Trương Hạo không khỏi nhíu mày, đúng là như vậy, một tướng quân câm điếc sao có thể trả lời câu hỏi của mình.

Ngay lúc này, trong đầu anh xuất hiện một giọng nói thô kệch, trầm hùng.

“Vương gia, vi thần cuối cùng cũng đợi được người!” Trương Hạo ngơ ngác, Vương gia trong miệng tướng quân câm điếc chẳng lẽ là Hà Mộc Tập Vương gia viết sách kia?

Trước đó ở trên tế đàn, Tiểu Ca cụt tay từ trong quan tài ra đã nhận nhầm Bàn Tử là thủ lĩnh của người nước Xà.

Bây giờ tướng quân câm điếc lại nhận nhầm mình là Vương gia, cũng không biết rốt cuộc đã có vấn đề ở đâu.

Tướng quân câm điếc dường như nhìn ra sự nghi hoặc của Trương Hạo, giọng nói của ông ta lại vang lên trong đầu Trương Hạo.

“Người chính là Vương gia của chúng thần, tuy dung mạo đã khác, nhưng khí tức trên người sẽ không thay đổi, dù đã qua bao nhiêu năm, khí tức đó vẫn chỉ có trên người người mà thôi.” Trương Hạo phát hiện, dường như mình có thể giao tiếp với tướng quân câm điếc thông qua tâm niệm, chỉ cần anh tâm niệm vừa động, trong lòng nghĩ gì tướng quân câm điếc sẽ biết.

Trương Hạo thầm nghĩ: “Khí tức gì?” Giây tiếp theo, giọng nói của tướng quân câm điếc vang lên trong đầu anh.

“Thần cũng không nói rõ được, không thể dùng lời để hình dung, tóm lại là rất đặc biệt, thần cũng chỉ ngửi thấy trên người Vương gia

mà thôi.” Trương Hạo lắc đầu, anh thầm nghĩ loại khí tức này chắc chắn có liên quan đến thân phận người nhà họ Trương của mình.

Giống như Uông Tàng Hải có thể thông qua loại khí tức đó xác định anh chính là người nhà họ Trương đã biến mất từ lâu, bây giờ tướng quân Âm binh lại thông qua khí tức xác nhận anh là Vương gia.

Trương Hạo đoán rằng Vương gia trong miệng tướng quân câm điếc rất có khả năng là một vị tiền bối nhà họ Trương, trên người có cùng loại khí tức với mình nên mới khiến tướng quân câm điếc nhận nhầm.

Còn vì sao Trương Kỳ Lân cũng là người nhà họ Trương, mà tướng quân câm điếc lại không cảm nhận được sự tồn tại của anh ta.

Chắc là có liên quan đến nồng độ huyết mạch Kỳ Lân.

Huyết mạch Kỳ Lân trên người mình đã tiến hóa mấy lần, sớm đã vượt qua nồng độ huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể Trương Kỳ Lân.

Một lý do khác là tuy nồng độ huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể Trương Kỳ Lân cũng khá cao, nhưng so với tổ tiên nhà họ Trương mấy nghìn năm trước vẫn còn loãng hơn nhiều.

Đây cũng là lý do tại sao tướng quân câm điếc chỉ có thể cảm nhận được sự tồn tại của Trương Hạo.

Còn một điều nữa, trước đây tướng quân câm điếc không nhìn thấy Trương Hạo, bây giờ lại có thể nhìn thấy.

Điều này lại càng dễ giải thích.

Trương Hạo đã dung hợp Ma Đồng Chúc Cửu Âm, một trong những năng lực có được là điều khiển Âm binh, vậy thì Âm binh có thể nhìn thấy anh cũng không khó giải thích.

“Các ngươi ngày nào cũng hành quân, là từ đâu đến và muốn đi

đâu?" Trương Hạo tâm niệm vừa động, muốn từ miệng tướng quân câm điếc biết thêm thông tin.

"Đến từ Mê Vụ Thôn, chúng thần muốn đến lăng mộ vua Xà." Trương Hạo không ngờ quân đội câm điếc lại đến từ Mê Vụ Thôn, anh cũng vừa hay muốn đến Mê Vụ Thôn, vậy chẳng phải có thể để Âm binh dẫn đường, như vậy cũng có thể tiết kiệm được không ít chuyện.

"Tiểu Cữu, tên Âm binh này rốt cuộc đang làm gì vậy, sao lại quỳ trước mặt cậu không đi nữa?" "Đúng vậy, Trương Hạo huynh đệ, sao họ không đi nữa?" "Có thể là tôi trông giống Vương gia của họ, khiến ông ta sinh ra ảo giác thôi." Trương Hạo nửa thật nửa giả đáp một câu.

"Trước đó khi tôi cùng Chúc Cửu Âm xuống lòng đất, có được một bức huyết thư, chính là do quân đội câm điếc để lại, họ đến từ hướng Mê Vụ Thôn.

Trước đó chúng ta điều tra ra chân tướng biến dị của cây tiêu, còn có cái gọi là Thần đều có liên quan đến Mê Vụ Thôn, hay là chúng ta cùng họ đến Mê Vụ Thôn đi." "Thật sao?" Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp hai người nghe vậy vui mừng nói.

Trương Hạo gật đầu đáp: "Đương nhiên là thật." "Vậy được, chúng ta cứ đi theo sau họ cùng đến Mê Vụ Thôn đi." Sau khi đưa ra quyết định, Trương Hạo tâm niệm vừa động, trong lòng ra lệnh cho tướng quân câm điếc: "Bây giờ ngươi hãy dẫn chúng ta đến Mê Vụ Thôn!" "Vâng, Vương gia." Tướng quân câm điếc đáp một tiếng rồi đứng dậy quay lại lưng ngựa, sau đó vung đại đao trong tay, quay đầu ngựa tiến về phía tây nam.

Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp và cả Trương Kỳ Lân cứ lẳng lặng đi theo sau đội Âm binh.

Trương Kỳ Lân lẳng lặng đi cuối đội.

Anh đăm chiêu nhìn Trương Hạo, sau đó lại nhìn về phía tướng quân Âm binh dẫn đầu.

Anh luôn cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng lại không nói ra được.

Không hiểu sao, anh cảm thấy tướng quân Âm binh dường như rất cung kính với Trương Hạo.

Hơn nữa Âm binh rõ ràng là muốn đến lăng mộ vua Xà dưới cây thần Tần Lĩnh, bây giờ lại giữa đường đổi hướng đi đến Mê Vụ Thôn.

Tất cả những điều bất thường này căn bản khó mà giải thích được.

Trừ phi họ nghe theo mệnh lệnh của Trương Hạo mới có khả năng làm như vậy.

Anh lắc đầu, thầm nghĩ: "Không thể nào, cậu ta không có Quỷ Tỉ, sao có thể điều khiển Âm binh được?" Mê Vụ Thôn nằm ở vùng biên giới tỉnh Kiềm, cách Tần Lĩnh rất xa.

Trương Hạo và đám người kia ban đêm đi theo sau Âm binh, ban ngày thì nghỉ ngơi tại chỗ.

Cứ như vậy, họ đã tiến vào địa phận tỉnh Kiềm.

Tỉnh Kiềm nằm ở vùng eo cao nguyên, nơi đây thực vật um tùm, núi non trùng điệp.

Chương 173

Trong núi có vô số độc trùng, khi đi trong đó thường xuyên gặp phải chướng khí.

Sáng sớm hôm đó, Trương Hạo và đám người kia đang đi theo sau Âm binh leo lên một ngọn núi cao, trời vừa sáng, đội Âm binh lập tức biến mất không thấy tăm hơi.

Đợi đến khi mặt trời mọc, sương mù trong núi tan đi, một thung lũng xinh đẹp hiện ra trước mắt mọi người.

Từ trên núi nhìn xuống, có thể thấy trong thung lũng có hàng trăm ngôi nhà sừng sững.

Những ngôi nhà đó đều được xây bằng đá, tạo hình cổ kính, trong khe đá mọc đầy cỏ dại, nhìn là biết đã tồn tại rất nhiều năm.

Những ngôi nhà cũ kỹ, cỏ cây mọc um tùm, lá rụng dày đặc, cộng thêm không có dấu vết hoạt động của con người, trông có chút âm u.

Dù là ban ngày cũng khiến người ta cảm thấy sống lưng lành lạnh.

Mê Vụ Thôn được lưu truyền rất rộng rãi trong thế giới ngầm, nhưng không ai biết vị trí cụ thể của nó.

Nếu không đi theo sau Âm binh, Trương Hạo và đám người kia rất khó tìm được đến đây.

Tương truyền Mê Vụ Thôn trước đây là nơi ở ẩn của một vị quan lớn.

Sau này không biết vì lý do gì mà hàng trăm dân làng Mê Vụ Thôn đã biến mất chỉ trong một đêm.

Sau đó, Mê Vụ Thôn bắt đầu có tin đồn ma ám.

Tương truyền trong phạm vi vài chục km xung quanh Mê Vụ Thôn, ngoài thực vật ra không có bất kỳ dấu hiệu hoạt động của sinh vật nào, dù là côn trùng, cá hay chim thú đều tuyệt tích.

Chỉ cần bước vào phạm vi này, người ta sẽ như mất hồn đi vào từ đường trong làng, sau đó ngồi lên chiếc ghế thái sư ở giữa từ đường.

Chiếc ghế đó không phải để người ngồi, chỉ cần ngồi lên đó sẽ bị quỷ nhập, làm ra những hành động khó tin, sau đó biến mất ở Mê Vụ Thôn.

Tức là bất kỳ ai dám bước vào phạm vi Mê Vụ Thôn đều không có ai sống sót trở ra.

Sống không thấy người, chết không thấy xác.

Đối với truyền thuyết này, có người tin, có người không tin, nhưng không ai thuyết phục được ai, vì không ai tìm được Mê Vụ Thôn ở đâu, chỉ biết nó nằm trong sương mù ở biên giới tỉnh Kiềm.

Đây cũng là lý do Trương Hạo chọn đi theo sau đội Âm binh để tìm Mê Vụ Thôn.

"Ê, mọi người mau nhìn, đó có phải là Mê Vụ Thôn trong truyền thuyết không?" "Dựa vào vị trí địa lý để phán đoán thì nơi đó hẳn là Mê Vụ Thôn." "Mê Vụ Thôn quả nhiên đáng sợ như trong truyền thuyết, tôi cứ có cảm giác bên trong có thứ gì đó đáng sợ đang nhìn chằm chằm chúng ta." "Đều là do tâm lý thôi, mọi người đừng lo lắng, có lão đại ở đây sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." "Vù vù vù..." Ngay lúc này, một trận gió lạnh thổi qua, xung quanh bốc lên một làn sương trắng, Mê Vụ Thôn lập tức biến mất trong sương mù.

"Tiểu Cữu, Mê Vụ Thôn ở ngay dưới đó, chúng ta đợi đến tối Âm binh xuất hiện rồi mới xuống hay là bây giờ xuống luôn?" "Nhân lúc trời vừa sáng, thời gian còn đủ, chúng ta xuống ngay bây giờ đi." Một

khi đã tìm được Mê Vụ Thôn, cũng không cần thiết phải đợi Âm binh xuất hiện.

Trương Hạo lập tức đưa ra quyết định, xuống trước, vào Mê Vụ Thôn tìm hiểu xem sao.

Họ một nhóm người đi xuống núi theo hướng thung lũng, hai ba giờ sau mới đến chân núi, tiến vào trong thung lũng.

Ban đầu từ trên núi nhìn xuống, cảnh sắc thung lũng rất đẹp, nhưng khi thực sự bước vào trong thung lũng thì lại không phải như vậy.

Cả thung lũng đầy quan tài, đồ tùy táng, thi thể vỡ nát, xương khô vương vãi khắp nơi, quả là một cảnh tượng địa ngục trần gian.

"Vãi, ở đây nhiều bảo bối như vậy, vậy mà cứ vứt bừa trên đất không bị ai nhặt đi!" Bàn Tử thấy đồ cổ vương vãi trên đất, hai mắt sáng rực.

Anh ta lấy ba lô trên lưng xuống bắt đầu sắp xếp lại, lấy những thứ không cần thiết bên trong ra nhét vào những chỗ khác trên người.

Không cần nói cũng biết anh ta muốn làm gì.

"Bàn Tử, đừng hành động thiếu suy nghĩ." "Sao vậy Trương Hạo huynh đệ, bên ngoài này cũng không có nguy hiểm gì, nhặt chút bảo bối chắc không sao đâu nhỉ?" "Cậu không thấy kỳ lạ sao, chúng ta chắc chắn không phải là nhóm người đầu tiên đến Mê Vụ Thôn, nếu đã như vậy thì tại sao trên đất nhiều bảo bối như vậy lại không có ai nhặt đi?" "Vậy là tại sao?" Xung quanh mọi người đồng thanh hỏi.

"Chỉ sợ có mạng lấy, không có mạng tiêu, những thứ này chắc không đơn giản như vậy, tóm lại là không nên động vào thì hơn." "Được rồi, Trương Hạo huynh đệ." Bàn Tử đáp một tiếng, dù rất muốn nhặt những bảo bối trên đất, nhưng cuối cùng vẫn không động

thủ.

"Vút!" Ngay lúc này, một bóng đen lướt qua trước mắt mọi người.

"Meo!" Thì ra là một con mèo hoang màu đen, nó dường như bị người ta dọa nên mới chui ra từ bụi cỏ, nhảy lên một chiếc vòng ngọc có hình dáng rất đẹp, trợn to hai mắt nhìn chằm chằm vào đám người trước mặt.

Bàn Tử thấy vậy trong lòng mừng thầm: "Mèo hoang chạm vào chiếc vòng ngọc đó không sao, chúng ta chạm vào chắc cũng không sao đâu nhỉ?" Anh ta vừa dứt lời thì bên tai đã vang lên một tiếng kêu thảm thiết "Meo..." Chỉ thấy con mèo hoang trên chiếc vòng ngọc đột nhiên da thịt nứt toác, từng con trùng béo mập to bằng ngón út chui ra từ cơ thể nó.

"Là cổ thuật!" "Có người đã hạ cổ lên chiếc vòng ngọc!" Mọi người lập tức hiểu ra chuyện gì đang xảy ra.

"Hù..." Bàn Tử thấy vậy cảm thấy một trận sợ hãi, vừa rồi nếu không phải Trương Hạo ngăn cản, lúc này kết cục của anh ta cũng giống như con mèo hoang kia, chỉ nghĩ thôi cũng đã toát mồ hôi lạnh sau lưng.

"May mà có Trương Hạo huynh đệ nhắc nhở, nếu không tôi e rằng đã trở thành một trong vô số thi thể trong thung lũng rồi." "Còn chưa vào phạm vi Mê Vụ Thôn đã bị người ta giăng bẫy như vậy, bên trong rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì?" Trải qua chuyện này, tất cả mọi người đều hiểu Mê Vụ Thôn không đơn giản như vậy, bên trong nhất định ẩn giấu một bí mật kinh thiên động địa, nếu không sẽ không có chuyện truyền ra rằng người bước vào phạm vi Mê Vụ Thôn không ai có thể sống sót trở ra.

Sau đó lại đặt bẫy chết người trên con đường phải đi qua để vào Mê Vụ Thôn.

Nếu thực sự chỉ là một ngôi làng mà dân làng biến mất một cách bí ẩn, căn bản sẽ không xảy ra chuyện này.

Chỉ là có những chuyện làm quá lố lại có chút ý vị giấu đầu hở đuôi.

Tuy có thể dọa lùi một bộ phận người đến đây, nhưng cũng sẽ khiến một bộ phận người khác càng thêm hứng thú với Mê Vụ Thôn.

Không biết tại sao, từ khi bước vào thung lũng, trong lòng Trương Hạo đã có một cảm giác kỳ lạ.

Anh cảm thấy Mê Vụ Thôn có một cảm giác tương tự như Lỗ Vương Cung, lăng mộ thuyền chìm.

Tức là, thực ra cả ngôi làng chính là một cái bẫy nhắm vào người nhà họ Ngô, họ Trương, mục đích là để tìm ra sự tồn tại của họ.

Tuy nhiên, dù biết đây là một cái bẫy cũng phải xông vào một lần, dù sao phần thưởng hoàn thành nhiệm vụ rất hậu hĩnh, ít nhất nhân đôi cũng có thể là 3, 4, 5... lần.

Ngoài ra, trong Mê Vụ Thôn còn có manh mối về Vũ Thần.

Chỉ khi hiểu rõ hơn về cái gọi là Thần mới có thể tìm ra cách tiêu diệt chúng, như vậy phiền toái của nhà họ Ngô, họ Trương mới có thể giải quyết triệt để.

Cho nên dù thế nào đi nữa, Mê Vụ Thôn cũng phải vào.

"Đi thôi, chúng ta tăng tốc, cố gắng vào làng trước khi trời tối." ...

Trương Hạo và đám người kia vừa mới đến gần phạm vi Mê Vụ Thôn, ở một căn cứ bí mật dưới sa mạc Gobi cách đó hàng nghìn dặm lập tức đã nhận được tin tức.

Tin tức này được báo cáo lên từng cấp, truyền đến tay thủ lĩnh của họ trong thời gian sớm nhất.

“Ha ha ha, đã nhiều năm như vậy rồi, cuối cùng cũng có người vào Mê Vụ Thôn, hy vọng họ sẽ không làm ta thất vọng như Trương Bất Tốn thời Dân quốc.” Trương Hạo và đám người kia đi bộ mấy chục km trong thung lũng, trên đường đi đều là quan tài, đồ tùy táng và thi thể vương vãi.

Những thứ này trông như bị lũ quét từ trên núi cuốn xuống, thực ra là một cái bẫy.

Chỉ cần tham lam một chút, chạm vào những thứ trên đất sẽ trúng cổ, chết ngay lập tức.

Cho nên trên đường đi, dù Bàn Tử mắt đã đỏ ngầu cũng không dám động tay vào những thứ đó.

“Mau nhìn, phía trước là Mê Vụ Thôn!” Trương Hạo và đám người kia sau khi xuyên qua một bụi cỏ dại cao hơn đầu người, trước mặt xuất hiện một tấm bia đá, trên đó khắc ba chữ lớn “Mê Vụ Thôn”, bên cạnh còn có hai hàng chữ nhỏ.

Hạo Thiên Chân đi lên phía trước, đọc hàng chữ nhỏ trên bia đá: “Người vào làng này, ắt phải từ bỏ mọi hy vọng.” “Câu này có ý gì?” “Vào trong làng thì có liên quan gì đến việc có hy vọng hay không?” Bàn Tử ngơ ngác, không biết câu này có ý gì.

“Đây là lời cảnh báo, cảnh báo những người đến đây không nên tùy tiện vào làng, trong làng chính là địa ngục, một khi vào rồi sẽ không có hy vọng sống sót.” “Thì ra là vậy, dọa ai chứ, giả thần giả quỷ.” Bàn Tử khinh thường lời cảnh báo trên bia đá.

Những người khác cũng gần như vậy, đều cảm thấy lời cảnh báo trên bia đá là thừa thãi, càng làm như vậy càng chứng tỏ có ai đó sợ người khác vào làng nhìn thấy, tra ra được một số thông tin.

Chương 174

Trương Hạo nghe vậy lại lắc đầu: "Bàn Tử, tôi luôn cảm thấy ngôi làng này rất kỳ quái, cậu tự cẩn thận một chút, nhiều người như vậy, lỡ xảy ra nguy hiểm tôi không dám đảm bảo có đủ sức cứu cậu đâu." Bàn Tử nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Trương Hạo, lập tức thu lại vẻ mặt cười cợt.

"Tôi hiểu rồi, Trương Hạo huynh đệ." "Ừm." Trương Hạo đáp một tiếng rồi bước qua bia đá, đi vào Mê Vụ Thôn.

Nói cũng lạ, bên ngoài làng, tiếng kêu của côn trùng, cá, chim thú không ngớt bên tai, nhưng chỉ cần bước vào phạm vi Mê Vụ Thôn, tai lập tức thanh tịnh.

Trương Hạo hướng về phía làng phát ra một làn sóng âm kỳ lạ.

Đợi đến khi sóng âm phản xạ lại tai, được não bộ tiếp nhận, tình hình của một nửa Mê Vụ Thôn đã hiện ra trong đầu anh.

Trong Mê Vụ Thôn đúng như lời đồn, bên trong không có bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào, ngay cả một con kiến cũng không có.

"Tiểu Ca, anh đang làm gì vậy?" Trương Hạo nghe thấy tiếng gọi của Hạo Thiên Chân, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Trương Kỳ Lân đang ngồi xổm trên đất, dùng ngón tay lấy một ít đất trên đất bỏ vào miệng.

"Đất này đều đã được rang qua, bên trong còn trộn lẫn thạch tín, cho nên mới không có côn trùng." "Không thể nào, Mê Vụ Thôn nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, muốn rang hết đất trong cả làng thì công trình lớn đến mức nào!" "Dù thực sự như anh nói, vậy thì mục đích họ làm như vậy là gì?" ...

Mê Vụ Thôn đúng như tên của nó, khiến người ta khó mà đoán

được, mới vừa vào làng đã nảy sinh vô số nghi vấn.

Trương Hạo luôn cảm thấy có gì đó không ổn, anh lên tiếng hỏi: "Tiểu Ca, cách anh nói có thể ngăn chặn kiến và các loại côn trùng khác, nhưng trong rừng sâu núi thẳm này, ít người lui tới, tại sao ngay cả một con thú hoang cũng không vào phạm vi Mê Vụ Thôn?" Trương Kỳ Lân lắc đầu, hiển nhiên anh cũng không hiểu tại sao.

Tức là lời anh nói rằng đất Mê Vụ Thôn đã được rang và trộn lẫn thạch tín nên mới hình thành nên vùng cấm sinh mệnh này là không hợp lý.

Nhưng lời Trương Kỳ Lân nói tuy có hạn chế, nhưng ít nhất cũng chứng minh một điều, đó là Mê Vụ Thôn trở thành vùng cấm sinh mệnh không phải là tự nhiên hình thành, mà là do con người tạo ra.

Còn rốt cuộc đã dùng cách gì để khiến chim thú không đến gần Mê Vụ Thôn trong phạm vi vài chục km, chỉ có tiếp tục khám phá mới có thể phát hiện.

Vượt qua bia đá, chính thức bước vào phạm vi Mê Vụ Thôn.

Làng được xây dựa vào núi, trước làng có một con sông uốn lượn chảy qua.

Dựa núi gần sông, đây chính là cảnh tượng của một huyệt phong thủy tốt.

Trong làng có hàng trăm ngôi nhà hai hoặc ba tầng, những ngôi nhà này đều được xây bằng đá.

Dáng vẻ đều na ná nhau, một cánh cửa lớn, hai bên trái phải mỗi bên một cửa sổ, tối om không nhìn thấy tình hình bên trong.

Những ngôi nhà này được xếp ngay ngắn bên sườn núi, nhìn từ xa giống như những con quái vật ăn thịt người.

“Ngôi nhà đó cao nhất, phạm vi cũng lớn nhất, chúng ta qua đó xem sao, biết đâu lại có phát hiện.” Trương Hạo chỉ vào ngôi nhà cao nhất rồi đi qua đó.

Những người khác vội vàng đi theo.

Trong Mê Vụ Thôn vì lâu ngày không có người hoạt động, cỏ dại mọc um tùm khắp nơi, đường đá cũng đã hư hỏng, còn có không ít nhà cửa sụp đổ, việc đi lại không hề dễ dàng.

Mười mấy phút sau, Trương Hạo và một nhóm người đến trước tòa nhà cao nhất và lớn nhất trong Mê Vụ Thôn.

Trương Hạo nhìn vào trong, tuy là ban ngày nhưng bên trong tối đen như mực.

Đương nhiên điều này không ảnh hưởng đến thị giác của anh, năng lực nhìn trong đêm khiến anh trong môi trường tối đen cũng như ban ngày.

Nhìn vào trong nhà, toàn là những bài vị dày đặc, tầng tầng lớp lớp.

Điều khiến Trương Hạo kinh ngạc là, họ trên bài vị vậy mà lại giống anh, là họ Trương.

“Trương Hạo huynh đệ, có phát hiện gì sao?” Bàn Tử thấy vẻ mặt kinh ngạc của Trương Hạo, hỏi.

“Vào trong xem là biết.” Trương Hạo không trả lời thẳng câu hỏi của Bàn Tử, đi thẳng vào trong nhà.

Cửa gỗ của ngôi nhà xây bằng đá đã mục nát không biết ở đâu, chỉ để lại một vài mẩu gỗ trên tường chứng minh từng có cửa.

Anh vừa bước vào trong nhà đã cảm thấy nhiệt độ xung quanh lập tức giảm xuống mấy độ.

Tình hình bên trong cũng giống như nhìn từ bên ngoài, ba mặt đều là bài vị, và họ trên mỗi bài vị đều là họ Trương.

Trước bài vị là một bàn thờ cao bằng nửa người, trên bức tường sau bàn thờ còn treo một bức chân dung, không biết tại sao ngay cả cửa ra vào, cửa sổ đều đã mục nát, mà nó vẫn còn nguyên vẹn, chỉ là trên đó bám đầy bụi.

"Nhiều bài vị như vậy, còn có cả bàn thờ, tôi thấy chúng ta đã vào từ đường của Mê Vụ Thôn rồi!" "Trương Hạo huynh đệ, họ đều họ Trương, cậu cũng họ Trương, có phải đây là tổ tiên của nhà cậu không?" "Đúng rồi, Tiểu Ca cũng họ Trương, cũng có khả năng là tổ tiên của anh." "Bàn Tử, cậu làm gì vậy?" Hạo Thiên Chân thấy Bàn Tử đột nhiên nhảy lên bàn thờ, không biết anh ta định làm gì.

"Ở đây không phải có một bức chân dung sao, phủi bụi trên đó đi, xem tổ tiên họ Trương này rốt cuộc trông như thế nào." "Bàn Tử, cậu cẩn thận một chút, những thứ này không biết đã bao nhiêu năm rồi, nói không chừng cậu chạm vào một cái là vỡ đấy." "Biết rồi." Bàn Tử đáp một tiếng, rồi tiếp tục động tác trên tay.

Anh ta lấy bức chân dung từ trên tường xuống, sau đó đặt dưới mắt, phồng má thổi mạnh một hơi.

"Phù..." Lập tức một trận bụi đất bay lên.

"Khụ, khụ..." Bàn Tử ho sặc sụa mấy tiếng, đợi bụi đất tan đi, nhân vật trong bức chân dung cũng hiện ra.

Đợi đến khi mọi người nhìn rõ người trong bức họa, tất cả đều đồng thanh kinh ngạc thốt lên: "Tiểu Ca, sao lại là anh?" Người trong bức chân dung không phải ai khác, chính là Trương Kỳ Lân.

Bất kể là khuôn mặt, đường nét, ánh mắt hay khí chất đều giống hệt nhau.

Trương Kỳ Lân nhìn người trong bức họa giống hệt mình, không khỏi nhíu mày.

Đột nhiên anh hai tay ôm đầu, vẻ mặt vô cùng đau đớn.

"Tiểu Ca, anh sao vậy?" Trạng thái này của Trương Kỳ Lân không phải lần đầu xuất hiện, trước đây khi cậu ta bị Thiên Thụ cũng đã từng như vậy.

Trương Hạo nghi ngờ rằng cậu ta hiện đang bị Thiên Thụ.

Nếu không biết nội tình, người ta sẽ tưởng Thiên Thụ là một chuyện tốt, không cần làm gì mà trong đầu tự nhiên xuất hiện các loại công pháp.

Nhưng sau khi biết sự thật thì mới hiểu đây là một việc lợi bất cập hại.

Thiên Thụ là một thủ đoạn của cái gọi là Thần dùng để thao túng con người, nếu không có cánh cửa đồng ngăn cản, con số sẽ không chỉ dừng lại ở bảy trăm triệu đơn giản như vậy.

Huyết thư lấy được từ quả trứng khổng lồ ở Tần Lĩnh trước đây có ghi lại, theo thời gian, hiệu quả ngăn cách của cửa đồng ngày càng yếu đi, chỉ cần người nhà họ Trương xuất hiện gần cửa đồng là có khả năng bị Thần thụ.

Lúc này Trương Kỳ Lân bị Thần thụ, điều đó cũng có nghĩa là gần thôn Sương Mù có một cánh cửa đồng tồn tại.

Theo những gì Trương Hạo biết, dưới cổ mộ ở mỏ khoáng Sa Thành, núi Trường Bạch ở Đông Bắc, Tam Giang Nguyên đều có cửa đồng xuất hiện.

Những nơi này nằm rải rác khắp cả nước, mỗi nơi cách nhau cả ngàn dặm.

Cũng không biết Thần rốt cuộc là loại quái vật gì mà có thể mở rộng bản thân ra phạm vi lớn như vậy.

Hơn nữa, đây chỉ là những nơi đã lộ diện, còn rất nhiều nơi khác có cửa đồng chưa được phát hiện.

Thực lực của Thần còn kinh khủng hơn nhiều so với những gì thấy được hiện tại.

Trương Hạo biết rõ, thực lực của mình bây giờ so với người khác thì rất mạnh, nhưng so với Thần đang ký sinh trong cơ thể người nhà họ Trương và họ Ngô thì chẳng là gì cả.

Cậu phải cố gắng hết sức để nâng cao thực lực, chỉ có như vậy mới có hy vọng chiến thắng khi đối mặt với Thần.

Hiện tại tác dụng ngăn cách của cửa đồng đã ngày càng yếu đi, không biết còn có thể cầm cự được bao lâu.

Đến khi cửa đồng mất tác dụng cũng là lúc phải đối mặt trực diện với Thần.

Bây giờ không chỉ thực lực chưa đủ, mà sự hiểu biết về Thần cũng không nhiều, ngay cả nó là thứ gì cũng không biết, càng đừng nói đến cách giết nó.

Chương 175

Ngô Tam Thúc đã điều tra nhiều năm, đến nay vẫn chưa tìm được thêm manh mối.

Có thể thấy muốn điều tra rõ Thần là gì, và làm sao để giết nó không hề đơn giản.

Để giải quyết triệt để mối nguy tiềm ẩn, Trương Hạo tuyệt đối sẽ không bỏ qua bất kỳ manh mối nào.

Giống như thôn Sương Mù, dù biết rõ là cạm bẫy cũng phải xông vào một phen.

"Tiểu Ca đang trải qua Thần thụ, không cần quá lo lắng." Trương Hạo thấy những người xung quanh thấy trạng thái của Trương Kỳ Lân không ổn, tỏ ra rất lo lắng nên giải thích một câu.

"Hóa ra là Thiên Thụ à, thế thì cháu yên tâm rồi." Hạo Thiên Chân không phải lần đầu thấy Trương Kỳ Lân trải qua Thiên Thụ, biết rằng trải nghiệm này sẽ không gây chết người, nên lập tức an tâm không ít, chỉ là nhìn dáng vẻ đau đớn của Trương Kỳ Lân, trong lòng vẫn có chút khó chịu.

Phải biết rằng bình thường Trương Kỳ Lân dù bị dao đâm xuyên ngực thì sắc mặt cũng không đổi, nhưng lúc này lại lộ vẻ đau đớn.

Có thể thấy Thiên Thụ đau đớn đến mức nào.

Trạng thái này của cậu ta kéo dài hơn mười phút mới dần tan đi.

Lúc này, khí chất của Trương Kỳ Lân hoàn toàn thay đổi, như thể biến thành một người khác.

Trên khuôn mặt lạnh lùng ban đầu xuất hiện một nụ cười khó tả.

Cậu ta đứng dậy từ mặt đất, đi thẳng ra khỏi từ đường.

"Tiểu Ca, anh đi đâu đấy?" Hạo Thiên Chân gọi một tiếng nhưng Trương Kỳ Lân không hề đáp lại, giống như đang bị ai đó điều khiển.

"Đi, chúng ta theo sau xem sao." Trương Hạo và mấy người theo sau Trương Kỳ Lân ra khỏi từ đường.

Trương Kỳ Lân không đi xa, cậu ta đang tìm kiếm thứ gì đó trong sân bên ngoài từ đường.

Cậu ta rút Hắc Kim Cổ Đao ra liên tục vung vẩy, chẳng mấy chốc đã dọn sạch đám cỏ dại ở một góc sân, để lộ ra một miệng giếng đường kính khoảng nửa mét.

Trương Kỳ Lân thu lại Hắc Kim Cổ Đao rồi nhảy thẳng vào trong.

"Nhanh, theo sau." Sau khi Trương Kỳ Lân nhảy xuống, Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp cũng lần lượt nhảy theo.

Đây là một cái giếng cạn hình chữ L, sau khi nhảy từ trên xuống là một khúc cua 90 độ.

Sau khúc cua, không gian rộng hơn rất nhiều, mấy người đi song song cũng không thành vấn đề.

Cuối đường là một bức tượng đen kịt, Trương Kỳ Lân lúc này đang quỳ trước tượng khấu đầu lạy, miệng cũng đang lẩm bẩm những lời mà không ai hiểu được.

"Sao ở đây lại có tượng Thiên Tôn Lão Mẫu?" Trương Hạo liếc mắt một cái liền nhận ra bức tượng này.

"Tiểu Cữu, cậu nói là vị Thiên Tôn Lão Mẫu, vị thần tối cao khét tiếng của Tuyên Quán Đạo đó hả?" "Không sai, Thiên Tôn Lão Mẫu thường được dùng để trấn áp những thứ đại kinh khủng, bà ta xuất

hiện dưới giếng, lẽ nào bên dưới đây đang trấn áp thứ gì đó đáng sợ?" Trương Hạo nhận ra Thiên Tôn Lão Mẫu là vì cậu đã từng thấy một bức tượng y hệt.

Thiên Tôn Lão Mẫu không giống các thần tượng khác, bà ta không chỉ toàn thân đen kịt, tạo hình cũng rất kỳ lạ, hơn nữa còn là một tà thần mắt trợn trừng giận dữ.

Vì vậy cậu chỉ cần nhìn một lần là ấn tượng rất sâu.

Bức tượng như vậy cũng đã từng xuất hiện ở cổ mộ mỏ khoáng Sa Thành.

Khi đó Trương Đại Phật Gia dẫn theo Nhị Gia, Bát Gia cùng xuống cổ mộ, ngay tại lối vào đã gặp một bức tượng tương tự.

Không ngờ bức tượng như vậy lại xuất hiện ở thôn Sương Mù.

Dưới cổ mộ mỏ khoáng Sa Thành có một cánh cửa đồng, lối vào có tượng Thiên Tôn Lão Mẫu.

Dưới thôn Sương Mù rất có thể cũng có một cánh cửa đồng, lối vào cũng có tượng Thiên Tôn Lão Mẫu.

Nếu nói là trùng hợp thì cũng quá trùng hợp rồi.

Trương Hạo cảm thấy trong đó nhất định có mối liên hệ nào đó, có lẽ liên quan đến Thần sau cánh cửa đồng.

Hoặc có lẽ đây cũng là một thủ đoạn để đối phó với nó?

Trương Hạo lắc đầu, cậu đột nhiên nhận ra vấn đề.

Người nhà họ Trương tạo ra cửa mộ bằng đồng là để ngăn chặn mối liên hệ nào đó giữa Thần với người nhà họ Trương và họ Ngô.

Dù là để trấn áp cũng không đến mức dùng loại tà thần này.

Vậy thì những bức tượng này rất có thể là do người khác đặt, về

mục đích, rất có thể chính là cánh cửa đồng!

Trương Hạo đột nhiên nghĩ thông suốt vấn đề, những bức tượng Thiên Tôn Lão Mẫu này là do có kẻ cố tình đặt để làm suy giảm tác dụng của cửa đồng.

Nếu không có những thần tượng này, cửa đồng có lẽ còn có thể cầm cự được lâu hơn.

"Rầm!" Trương Hạo đột nhiên lao lên, tung một quyền vào thần tượng.

Sau một tiếng nổ lớn, thần tượng vỡ thành vô số mảnh rơi xuống đất.

"Ọe…" Cùng lúc thần tượng vỡ nát, Trương Kỳ Lân phun ra một ngụm máu tươi.

Sắc mặt cậu ta trắng bệch ngay lập tức, mắt trợn ngược rồi ngã ngửa ra sau.

"Tiểu Ca, anh sao rồi?" Hạo Thiên Chân bị bộ dạng của Trương Kỳ Lân dọa sợ, ngay lúc cậu ta ngã xuống liền lao tới đỡ lấy.

"Tôi, không sao." Trương Kỳ Lân nói một câu rồi từ từ đứng dậy.

Nhìn dáng vẻ lạnh như băng của cậu ta, rõ ràng đã hồi phục.

"Tiểu Ca, vì sao anh lại phải khấu đầu lạy tà thần này?" Trương Hạo thấy Trương Kỳ Lân đã hồi phục gần xong liền hỏi.

"Sau khi Thiên Thụ, trong đầu tôi xuất hiện một mệnh lệnh, cùng với một số câu thần chú khó hiểu, mệnh lệnh đó bắt tôi quỳ trước tượng và niệm chú.

May mà cậu kịp thời phá vỡ bức tượng, mới tránh được đại họa." Trương Hạo nghe vậy kinh ngạc, dù Trương Kỳ Lân không nói rõ, nhưng thông tin cậu ta tiết lộ khiến Trương Hạo hiểu rằng phỏng

đoán của mình đều chính xác.

Bức tượng tà thần chính là do kẻ có ý đồ đặt ở đây để phá hoại hiệu quả của cửa đồng.

Trong lúc Trương Hạo đang suy nghĩ, Trương Kỳ Lân đột nhiên lại nói một câu không đầu không đuôi.

"Tôi hình như nhớ ra rồi, thôn Sương Mù là một bài kiểm tra do tổ tiên nhà họ Trương thiết lập, chỉ có vượt qua mới có tư cách biết thêm thông tin." "Kiểm tra, kiểm tra gì?" "Ở đây chỉ có một cái giếng cạn bỏ hoang, bên trong chẳng có gì cả!" Bàn Tử lấy xẻng công binh ra gõ gõ vào thành giếng chỗ này chỗ kia nhưng không phát hiện bất kỳ điều gì khác thường.

Lúc này, Trương Kỳ Lân nhắm mắt lại, dường như đang hồi tưởng lại thông tin quan trọng nào đó.

"Tôi nhớ lối vào ở ngay trong cái giếng cạn này, còn thông tin chi tiết hơn thì ký ức của tôi rất mơ hồ, hoàn toàn không nhớ ra được." Trương Kỳ Lân nói một câu rồi đưa ra hai ngón tay thon dài, lướt qua thành giếng.

Phát Khâu Chỉ có thể cảm nhận và phá giải bất kỳ cơ quan nhỏ nào.

Cậu ta đi một vòng dưới đáy giếng nhưng lại lắc đầu, rõ ràng không tìm thấy vị trí lối vào.

Trương Hạo mỉm cười, nếu nơi này thật sự do tổ tiên nhà họ Trương cải tạo, mục đích là để kiểm tra hậu duệ, thì chắc chắn không dễ dàng bị tìm ra như vậy.

Dù sao không ai hiểu rõ thủ đoạn của người nhà họ Trương hơn chính tổ tiên của họ.

Trải qua hàng nghìn năm, rất nhiều thủ đoạn mà tổ tiên xưa kia

biết đều đã thất truyền, dù có truyền lại cũng không bằng họ nắm giữ thời đó.

Chương 176

Cho nên họ muốn dùng thủ đoạn để kiểm tra hậu duệ, việc muốn dùng thủ đoạn của người nhà họ Trương để tìm ra lối vào hiển nhiên không đơn giản.

Đương nhiên, tất cả những điều này đều vô dụng với Trương Hạo, những thủ đoạn mà cậu sở hữu không phải là thứ mà tổ tiên nhà họ Trương có thể hiểu được.

Trương Hạo mấp máy môi, phát ra một luồng sóng âm kỳ lạ.

Khi sóng âm gặp chướng ngại vật và phản hồi lại, tình hình dưới đáy giếng liền hiện rõ trong đầu cậu.

"Hửm?" Trong tình huống bình thường, khoảng cách truyền sóng âm trong đất bùn không chỉ có bốn năm mét.

Nhưng dưới giếng, sóng âm cậu phát ra tối đa chỉ có thể đi sâu vào bốn năm mét, những nơi sâu hơn thì không thể.

Rất rõ ràng, đáy giếng chắc chắn cũng đã được tổ tiên nhà họ Trương cải tạo đặc biệt.

Cũng khó trách Trương Kỳ Lân dùng Phát Khâu Chỉ cũng không tìm ra được vị trí lối vào.

Nhưng tổ tiên nhà họ Trương chắc chắn không ngờ lại có một người như Trương Hạo tồn tại.

Cậu dung hợp vạn vật để có được các loại năng lực, hiển nhiên đã vượt xa phạm trù nhận thức của họ.

"Béo, cậu đào vào vị trí này đi." Trương Hạo chỉ định một phạm vi trên thành giếng, bảo Bàn Tử đào vào trong.

“Okela.” Bàn Tử đáp một tiếng rồi dùng xẻng công binh đào ở vị trí Trương Hạo chỉ định.

Bản thân anh ta sức mạnh đã lớn, lại còn biết kỹ thuật khai quật, nên tốc độ đào rất nhanh.

Sau khi đào sâu vào khoảng hơn bốn mét, một nhát xẻng của anh ta vang lên tiếng “cốp”.

“Đào trúng thứ gì rồi!” Bàn Tử hưng phấn la lên, sau đó dọn dẹp đất bùn xung quanh, chẳng mấy chốc một cánh cửa đá không lớn đã lộ ra.

“Tiểu Cữu cừ thật, sao cậu biết lối vào ở đây?” “Đúng vậy, Tiểu Ca dùng là Phát Khâu Chỉ, được mệnh danh có thể phát hiện mọi cơ quan nhỏ bé, mà anh ấy còn không tìm ra, Trương Hạo cậu chỉ đứng đó, sao lại biết được vị trí lối vào.” “Mọi người nhìn vị trí lão đại chỉ định kìa, trùng khớp hoàn hảo với cửa đá, không lệch một li!” Trong lúc mọi người tò mò làm sao Trương Hạo tìm ra vị trí cửa đá, Trương Kỳ Lân cũng đang vểnh tai lắng nghe.

Không ai hiểu rõ sự lợi hại của Phát Khâu Chỉ hơn cậu ta, nơi mà ngay cả Phát Khâu Chỉ cũng không tìm ra được, Trương Hạo lại có thể dễ dàng phát hiện, cậu ta cũng rất tò mò rốt cuộc Trương Hạo đã làm thế nào.

“Ây, mọi người mau nhìn cửa đá kìa, hình như điêu khắc một con Kỳ Lân!” Trương Hạo nhất thời không biết giải thích thế nào, vội vàng chuyển chủ đề.

Chỉ thấy trên cánh cửa đá mà Bàn Tử dọn ra có chi chít những rãnh nhỏ bằng đầu ngón tay, nhìn tổng thể thì là một con Kỳ Lân đạp lửa.

Mọi người quả nhiên bị con Kỳ Lân trên cửa đá thu hút, không còn hỏi Trương Hạo làm sao phát hiện ra cửa đá nữa.

“Tiểu Ca, nếu tôi nhớ không lầm thì Kỳ Lân là đồ đằng của gia tộc các anh phải không, trên vai anh còn có một hình xăm Kỳ Lân, hình như giống hệt con trên cửa đá này.” Trương Kỳ Lân gật đầu đáp: “Không sai.” Nói xong cậu ta liền bước tới, ngón tay lướt qua cửa đá.

Khi ngón tay cậu ta chạm đến vị trí miệng Kỳ Lân, cậu ta đưa một ngón tay vào ấn mạnh.

Giây tiếp theo, máu tươi chảy ra từ miệng Kỳ Lân, dòng máu đỏ tươi chảy theo các rãnh trên cửa đá, nhanh chóng lan khắp toàn bộ con Kỳ Lân.

“Ầm!” Đột nhiên cửa đá bắt đầu rung chuyển.

“Cơ quan thật kỳ lạ, lại phải dùng máu tươi mới có thể mở được.” Mọi người thấy cách cửa đá mở ra đều tấm tắc khen ngợi sự kỳ diệu của cơ quan.

Trương Hạo thấy vậy cũng không khỏi thán phục sự lợi hại của tổ tiên nhà họ Trương.

Qua con Kỳ Lân trên cửa đá là biết, phải dùng máu Kỳ Lân mới có thể mở cửa, hàng nghìn năm trước tổ tiên nhà họ Trương đã dùng thủ đoạn gì để có thể phân biệt chính xác máu trên cửa đá có phải là máu Kỳ Lân không?

Cửa đá rung chuyển ngày càng dữ dội, tất cả mọi người đều dán mắt vào cửa đá, tò mò bên trong rốt cuộc có gì.

Tuy nhiên, giây tiếp theo, sự rung chuyển của cửa đá đột ngột dừng lại, cửa đá vẫn đóng kín kẽ, không có dấu hiệu gì là sẽ mở ra.

“Sao lại thế này, vừa rồi rõ ràng sắp mở rồi, sao cơ quan lại đột nhiên dừng lại?” Trương Kỳ Lân lắc đầu nói: “Độ tinh khiết máu của tôi không đủ.” “Cái gì, Tiểu Ca anh không phải là tộc trưởng nhà họ Trương sao, máu của anh mà độ tinh khiết còn không đủ, vậy thì còn

ai có thể mở được cánh cửa đá này?" Trương Hạo lại không bất ngờ, máu Kỳ Lân của người nhà họ Trương theo thời gian trôi đi độ tinh khiết ngày càng giảm.

Người nhà họ Trương hiện tại so với hàng nghìn năm trước căn bản không thể so sánh.

Giống như nhánh nhà họ Trương của Trương Hạo, thậm chí đặc tính của máu Kỳ Lân còn không biểu hiện ra nữa.

Máu Kỳ Lân của Trương Kỳ Lân không mở được cánh cửa này cũng không khó hiểu.

Mọi người nghe nói ngay cả máu của tộc trưởng nhà họ Trương như Trương Kỳ Lân cũng không mở được cửa đá, thì những người khác càng không thể.

Ai nấy đều thất vọng vô cùng.

Cửa đá không mở được, chẳng phải chỉ có thể quay về đường cũ sao?

Bàn Tử mặt đầy không cam lòng, anh ta lấy ra một cuộn thuốc nổ từ ba lô: "Chẳng phải chỉ là một cánh cửa đá thôi sao, Bàn gia không tin là không nổ tung được!" "Béo, đừng thử nữa, cả cánh cửa đá này đều làm từ Thiên Tinh Thạch, nó còn cứng hơn cả kim cương, không thể nổ tung được đâu." Trương Hạo vốn định dùng một quyền phá tung cánh cửa, nhưng khi lại gần thì phát hiện cửa đá được làm từ Thiên Tinh Thạch, hơn nữa phía sau cửa còn nối với cơ quan, một khi dùng sức mạnh phá hủy cửa đá, cơ quan phía sau chắc chắn sẽ tự động khởi động, đến lúc đó bên trong bị tự hủy thì sẽ không có được manh mối gì, càng đừng nói đến việc vượt qua bài kiểm tra của tổ tiên nhà họ Trương.

"Vậy phải làm sao, chẳng lẽ chúng ta phải bỏ cuộc sao?" "Để tôi

thử xem.” Trương Hạo biết rõ máu Kỳ Lân của mình đã qua tiến hóa, độ tinh khiết cao hơn Trương Kỳ Lân rất nhiều, có lẽ có thể mở được cánh cửa đá này.

“Tiểu Cữu, cậu chắc chứ?” Hạo Thiên Chân bình thường là người tin tưởng Trương Hạo nhất, trong mắt cậu ta, Trương Hạo là người lợi hại nhất, không gì không làm được.

Mặc dù ở Tần Lĩnh đã phát hiện ra nhánh nhà họ Trương của Trương Hạo và nhà họ Trương ở Đông Bắc thực ra vốn là một nhà.

Nhưng từ nhỏ đến lớn chưa từng nghe nói nhà ông ngoại có ai có máu Kỳ Lân.

Cho nên khi Trương Hạo nói muốn thử, cậu ta không dám tin.

“Thiên Chân, cậu quên rồi à, máu của Trương Hạo huynh đệ cũng rất đặc biệt, hình như còn mạnh hơn cả Tiểu Ca nữa.” Được Bàn Tử nhắc nhở, Hạo Thiên Chân mới nhớ lại, trên đường đi Trương Hạo đã dùng máu mấy lần.

Năng lực mà máu của cậu thể hiện ra dường như còn mạnh hơn Trương Kỳ Lân một chút.

Lúc đó không biết nguyên nhân, bây giờ xem ra có lẽ là do máu Kỳ Lân.

“Tiểu Cữu, cháu tin cậu có thể làm được!” Trương Hạo mỉm cười, cậu bước lên, đưa một ngón tay vào miệng Kỳ Lân rồi ấn mạnh.

Một cây kim đá đâm vào ngón tay, máu lập tức chảy ra từ vết thương rồi chảy theo các rãnh trên cửa đá, lan khắp cả cánh cửa.

Giây tiếp theo, trên cửa đá đột nhiên lóe lên một luồng hồng quang chói mắt.

Cùng lúc đó, cửa đá bắt đầu rung chuyển dữ dội, động tĩnh tạo ra

mạnh hơn rất nhiều so với lúc Trương Kỳ Lân thử mở cửa.

"Ầm ầm ầm…" Đợi hồng quang tan hết, cửa đá liền từ từ mở vào trong.

Ngay lúc cửa đá mở ra, một đội kỵ binh từ bên trong lao ra.

Mọi người vội vàng né tránh, nhưng không gian dưới đáy giếng quá nhỏ, không thể nào tránh được.

Trong phút chốc, mọi người đều rơi vào tuyệt vọng, chỉ có thể trơ mắt nhìn đội kỵ binh lao về phía mình.

"Tiểu Cữu, cứu mạng!" "Trương Hạo huynh đệ!" "Trương Hạo, cứu tôi!" "Lão đại, tôi còn chưa muốn chết!" Trong lúc tuyệt vọng, mọi người theo bản năng cầu cứu Trương Hạo.

Trương Hạo khẽ mỉm cười, giơ tay đấm một cú vào không khí trước mặt, những kỵ binh kia lập tức biến mất không còn tăm hơi.

"Phù…" Mãi đến khi kỵ binh biến mất, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi phịch xuống đất thở hổn hển.

"Tiểu Cữu, vừa rồi là thứ gì vậy, sao lại dễ dàng bị cậu giải quyết thế?" Khi Hạo Thiên Chân hỏi, những người khác cũng đều ghé sát lại, họ cũng tò mò Trương Hạo đã dùng thủ đoạn gì để khiến những kỵ binh kia biến mất.

"Vừa rồi chỉ là do cửa đá đột nhiên mở ra, không khí tràn vào khiến bức bích họa bên trong bị oxy hóa tức thời tạo thành thôi, hoàn toàn không có chút sát thương nào." "Thì ra là vậy, vừa rồi bọn cháu bị thứ đó dọa cho hết hồn, đột nhiên lao ra cháu còn tưởng chết chắc rồi, may mà Tiểu Cữu cậu phản ứng nhanh." Trương Hạo có thể biết được kỵ binh lao ra là gì ngay lập tức là vì cậu có khả năng nhìn trong đêm.

Ngay khoảnh khắc cửa đá mở ra, cậu đã nhìn thấy bức bích họa

sau cửa.

Chương 177

Những người khác trong điều kiện không có ánh sáng nhìn vào bên trong cửa chỉ thấy một mảng đen kịt, tự nhiên không thể so sánh với Trương Hạo.

Mấy người ngồi dưới đất hồi phục xong liền đứng dậy, theo sau Trương Hạo cùng bước qua cửa đá tiến vào cổ mộ phía sau.

Bàn Tử giơ đèn pin cường độ cao chiếu về phía trước, phát hiện trên vách tường quả nhiên có từng bức bích họa, kỵ binh vừa lao ra ngoài giống hệt như trên bích họa, chỉ có điều màu sắc của bích họa đã bong tróc, không còn chân thực như lúc nãy.

"Ai đó!" Mọi người vừa vào trong cổ mộ, Bàn Tử đột nhiên quay người hét lớn một tiếng.

"Béo, anh sao vậy, sau lưng anh ngoài tôi ra thì không có ai cả." Đinh Ngọc Vũ Điệp nhìn Bàn Tử với vẻ mặt khó hiểu.

Từ lúc vào cổ mộ, cô vẫn luôn đi sau Bàn Tử, ngoài cô ra không có ai khác.

Bàn Tử nhíu mày: "Vừa rồi tôi rõ ràng cảm giác có người sau lưng, người đó còn đặt tay lên vai tôi." "Béo, anh tưởng bọn này là trẻ con ba tuổi sao, đều là dân làm nghề này, có sợ mấy chuyện này không?" Bàn Tử rất oan uổng: "Tôi nói thật đấy, thật sự có thứ gì đó đặt tay lên vai tôi." Lúc này, Trương Hạo đột nhiên phát hiện sự khác thường trên người Bàn Tử.

Chỗ nối giữa cổ và vai anh ta có một dấu tay mờ mờ ảo ảo.

"Béo, cởi áo ra." Bàn Tử lập tức ôm lấy ngực: "Trương Hạo huynh đệ, anh muốn làm gì!" "Yên tâm, tôi không có hứng thú với mỡ

lợn, mau cởi ra đi.” Bàn Tử thấy vẻ mặt nghiêm túc của Trương Hạo, biết cậu không nói đùa, lúc này mới cởi áo trên ra.

Da anh ta rất trắng, nhưng trên vai lại có một dấu tay đen kịt.

Mọi người thấy vậy đều biến sắc.

“Anh không đùa thật à!” “Rốt cuộc là thứ gì, nhiều người chúng ta như vậy sao không ai phát hiện ra?” “Tôi còn đi ngay sau Bàn Tử, ngoài mấy người chúng ta ra thì không có ai khác.” ...

Dấu tay xuất hiện trên vai Bàn Tử quả thật khó mà tin nổi.

Trương Hạo không khỏi nhíu mày, nếu thật sự có thứ gì đó không sạch sẽ, thì không thể nào thoát khỏi mắt cậu.

Ngay cả cậu cũng không phát hiện bất kỳ điều gì bất thường, vậy dấu tay đen kịt trên vai Bàn Tử từ đâu mà ra?

Suốt đường đi, ngoài lúc cửa đá mở ra xảy ra một chút sự cố nhỏ thì không có gì bất thường.

Vậy sự việc hẳn là xảy ra lúc cửa đá mở.

“Lẽ nào vấn đề nằm ở thuốc màu trên bích họa?” “Mọi người xem trên vai mình có dấu tay không!” “Được.” Mọi người đồng thanh đáp rồi lần lượt cởi áo trên ra xem.

“Ủa, trên vai mọi người đều có dấu tay, sao chỉ có tôi và Táp Táp là không có?” “Lẽ nào chúng ta bị đánh dấu gì đó?” Nếu trên người mình và Trương Kỳ Lân không có dấu tay, Trương Hạo sẽ cho rằng dấu tay là thứ không tốt.

Vì máu Kỳ Lân có tác dụng trừ tà, nên trên người cậu và Trương Kỳ Lân mới không xuất hiện.

Tuy nhiên, sự thật là dù có máu Kỳ Lân hay không, trên người họ đều xuất hiện dấu tay đen, chỉ có Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp là

không có.

Nếu nói điểm khác biệt duy nhất giữa hai người họ và những người khác thì chính là cả hai đều là thủy tiêu biến dị.

Vấn đề có lẽ nằm ở đây.

Trong thuốc màu trên bích họa chắc chắn có một loại vật chất đặc biệt, có thể phân biệt là người hay là quái vật bị ý thức của Thần chiếm giữ cơ thể.

Một khi người không bị đánh dấu tiến vào cổ mộ, e rằng sẽ xảy ra chuyện không hay.

Trương Hạo nói với Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp: "Hai người vào trong có thể sẽ nguy hiểm gấp bội, hoặc có thể nói mọi nguy hiểm đều nhắm vào hai người, hai người còn muốn vào không?" "Vào, đương nhiên phải vào!" Dịch Táp không nghĩ ngợi liền trả lời.

"Trong mộ có lẽ có thứ giải đáp bí mật về thân phận thủy tiêu biến dị của chúng tôi, khó khăn lắm mới tra đến đây, dù mất mạng tôi cũng phải vào." "Tôi cũng nghĩ giống Táp Táp, dù mất mạng cũng không tiếc!" "Hay lắm!" Bàn Tử nghe vậy liền vỗ tay cổ vũ cho hai người họ.

Sau khi quyết định xong, Trương Hạo liền dẫn đội tiếp tục đi sâu vào.

Trong Hà Mộc Tập có ghi chép về ngôi mộ này, nhưng sau khi vào trong, Trương Hạo phát hiện có rất nhiều điểm khác biệt so với ghi chép.

Có lẽ sau khi Ách Ba Quân ghi chép lại việc phong ấn ngôi mộ này, tổ tiên nhà họ Trương lại tiến hành cải tạo nó.

Mặc dù ngôi mộ này là bài kiểm tra của tổ tiên nhà họ Trương đối với người nhà họ Trương, nhưng điều đó không có nghĩa là ngôi mộ

này không có nguy hiểm.

Nhà họ Trương từng là một gia tộc khổng lồ, thậm chí có thể ảnh hưởng đến chiều hướng lịch sử.

Một đại gia tộc như vậy có rất nhiều con cháu, để kiểm tra con cháu, họ tuyệt đối sẽ không nương tay.

Hơn nữa, vì họ có đủ sự hiểu biết về nhà họ Trương, các cơ quan, cạm bẫy trong mộ thậm chí còn được cải tạo có tính nhắm đích.

Đối với người nhà họ Trương, ngôi mộ này nguy hiểm hơn nhiều so với các ngôi mộ khác, mất mạng bất cứ lúc nào cũng là chuyện có thể xảy ra.

Cửa đá đối diện với bức tường đá có bích họa, đi vòng qua bức tường đá phía sau là một con đường mộ dài hun hút.

Đường mộ không dài, chỉ khoảng hơn trăm mét, bên trong trống không chẳng có gì.

Cậu đầu tiên dùng sóng âm định vị để dò xét đường mộ, không phát hiện cơ quan nào mới bước lên.

Càng có vẻ không có gì, Trương Hạo lại càng cảm thấy nguy hiểm trong đó.

"Mọi người cẩn thận, cố gắng đi sát vào." "A!" Cậu vừa bước lên đường mộ, sau lưng liền vang lên một tiếng hét thảm.

Trương Hạo quay đầu lại, chỉ thấy từ hai bên vách tường không biết từ lúc nào bay ra mấy con côn trùng đen nhỏ xíu.

Dáng vẻ của những con côn trùng này rất giống kiến ba khoang, nhưng kích thước không bằng một phần mười kiến ba khoang.

Chúng bay ra đậu lên người, đậu vào đâu thì chỗ đó lập tức nổi lên một cái mụn nước to bằng nắm tay.

Lúc này, trên người Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp đều đầy những mụn nước.

Điều bất ngờ là, Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Trương Kỳ Lân bốn người đều không sao, những con côn trùng đó trực tiếp lướt qua họ để tấn công Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp.

Trương Hạo nhìn thấy cảnh tượng trước mắt liền dễ dàng liên tưởng đến việc mọi người cùng vào, chỉ có Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp là không có dấu tay đen.

Bây giờ vào đường mộ lại chỉ có hai người họ bị độc trùng tấn công.

Rất rõ ràng vấn đề nằm ở dấu tay đen.

Trương Hạo cởi áo trên, đưa mũi lại gần vai ngửi ngửi, quả nhiên dấu tay đen có một mùi thuốc thoang thoảng.

Cậu thử lau dấu tay trên vai, cũng giống như trước đó, không thể nào lau sạch được.

Xem ra từ lúc vào cổ mộ, bài kiểm tra của tổ tiên nhà họ Trương đã bắt đầu.

Sở dĩ có dấu tay đen và độc trùng tấn công những người không bị đánh dấu, có lẽ là vì trong mộ có bí mật rất quan trọng, không thể để những người bị linh hồn của Thần chiếm giữ cơ thể biết được.

Vì vậy mới thiết lập cơ quan như vậy ngay tại lối vào.

Trương Hạo thấy trên người Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp ngày càng nhiều mụn nước, lập tức lấy dao găm cắt ngón tay, bôi máu Kỳ Lân lên miệng họ để giải độc.

Tuy nhiên, điều bất ngờ là máu Kỳ Lân lại mất tác dụng.

Cũng đúng, đây là bài kiểm tra của tổ tiên nhà họ Trương đối với

hậu duệ, việc họ cố tình tìm loại độc trùng miễn nhiễm với máu Kỳ Lân cũng không khó hiểu.

"Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp, hai người không thể vào cùng chúng tôi được, hai người ở ngoài chờ đi." Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp đều mặt đầy không cam lòng, nhưng cũng không còn cách nào khác, nếu cứ cố chấp đi tiếp thì chỉ có con đường chết.

Bất đắc dĩ, hai người gật đầu rồi lui ra khỏi đường mộ.

Còn lại Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Trương Kỳ Lân bốn người tiếp tục đi sâu vào.

Chương 178

Cuối đường mộ có một cánh cửa đá, cửa đá hé mở một khe hở.

Bàn Tử giơ đèn pin lên chiếu vào trong cửa đá.

Chỉ thấy bên trong là một gian mộ thất, trong mộ thất bày đầy những chiếc vò gốm cao bằng nửa người, trên mỗi chiếc vò đều có một búi tơ đen như tóc.

"Khuẩn Tơ Ăn Thịt!" Bàn Tử thấy thứ này liền kinh hãi kêu lên.

Thứ này trước đây đã từng gặp trong mộ Quỷ Cốc Tử, chỉ cần người đến gần, chúng sẽ cử động như xúc tu, chui vào cơ thể người qua lỗ chân lông, hút máu người để nuôi dưỡng bản thân.

Đồng thời còn mang kịch độc, có thể khiến người ta trong nháy mắt hóa thành một vũng nước mủ.

"Nhiều Khuẩn Tơ Ăn Thịt như vậy, chúng ta phải vào bằng cách nào?" Hạo Thiên Chân và Bàn Tử thấy những sợi Khuẩn Tơ Ăn Thịt này nhất thời lúng túng.

Khuẩn tơ ăn thịt gặp trong mộ Quỷ Cốc Tử không nhiều, Trương Kỳ Lân đã dùng máu Kỳ Lân để đẩy lùi chúng.

Nhưng hiện tại cả mộ thất đều là Khuẩn Tơ Ăn Thịt, dù có rút cạn máu của Trương Kỳ Lân cũng không đủ.

"Chúng ta phải đi qua đây." Trương Kỳ Lân nói một câu rồi rút Hắc Kim Cổ Đao ra, xem ra cậu ta định dùng máu Kỳ Lân để đối phó với chúng.

Lúc này Trương Hạo đưa tay ngăn cậu ta lại: "Để tôi." Trương Hạo trực tiếp đẩy cửa đá bước vào mộ thất, cậu vốn định trực tiếp nhổ những sợi khuẩn tơ vứt sang một bên, nhưng tay vừa đưa ra đã

dừng lại.

Khi cậu hành động, cậu nghe thấy có tiếng động trong vò gốm, qua những sợi khuẩn tơ có thể lờ mờ nhìn thấy những con bọ cánh cứng màu đen đang bò bên trong.

Trong vò không phải thứ gì khác, mà chính là Thi Miết Vương.

Thi Miết Vương toàn thân là độc, bị cắn sẽ lập tức biến thành Huyết Thi.

Tổ tiên nhà họ Trương đối với hậu duệ thật là tàn nhẫn, mới vừa vào đã có những thứ kinh khủng như Khuẩn Tơ Ăn Thịt và Thi Miết Vương, đi sâu vào nữa không biết còn có sự tồn tại kinh khủng nào.

"Tiểu Cữu, sao vậy?" Hạo Thiên Chân thấy Trương Hạo vào mộ thất mà mãi không hành động, tò mò hỏi.

"Trong vò có thứ gì đó, phải nghĩ cách xử lý." Trương Hạo nhìn quanh, phát hiện cả mộ thất đều bị những chiếc vò này chiếm giữ, muốn đi qua gian mộ thất này không hề đơn giản.

Bỗng nhiên cậu phát hiện điểm khác thường trong mộ thất, gian mộ thất này cao ít nhất bốn năm mét, trong khi mộ thất thông thường chỉ cao khoảng hai mét.

Thấy tình hình này cậu khẽ mỉm cười, hóa ra mộ thất này cũng là một cái bẫy.

Tổ tiên nhà họ Trương cố ý điều chỉnh độ cao của mộ thất.

Người bình thường khi phát hiện bên dưới có Thi Miết Vương và Khuẩn Tơ Ăn Thịt chắc chắn sẽ nghĩ đến việc đi qua từ phía trên.

Chỉ cần cố định dây leo núi ở hai bên mộ thất, người ta có thể men theo dây leo núi để bò qua.

Nhưng sự việc chắc chắn không đơn giản như vậy, một khi làm

như thế chắc chắn sẽ kích hoạt một cơ quan nguy hiểm hơn.

"Các cậu ở ngoài chờ một chút." Trương Hạo nhắc nhở một tiếng rồi trực tiếp đưa tay ra dời vò gốm.

Tay cậu vừa đến gần, những sợi khuẩn tơ đó liền hung hăng lao tới.

Trong nháy mắt, da của Trương Hạo trở nên cứng như kim cương, những sợi khuẩn tơ đó căn bản không thể đâm vào được.

Trương Hạo mặc kệ thứ này, cậu ôm từng cái vò gốm một, chồng lên một lớp vò gốm khác.

Cứ như vậy, cậu mất hơn mười phút để dọn ra một lối đi rộng hai mét giữa những chiếc vò gốm.

"Tiểu Cữu giỏi quá, nếu không có cậu chắc chúng ta thật sự chỉ có thể quay về." "Tổ tiên nhà họ Trương làm sao cũng không ngờ được hậu duệ nhà họ Trương lại sinh ra một quái vật như Trương Hạo huynh đệ." "Được rồi, mau qua đi, để lâu lại sinh chuyện." Trương Hạo thúc giục một tiếng rồi trực tiếp đi qua lối đi vừa dọn, xuyên qua mộ thất tiến vào một hành lang.

"Vãi, đây là cái gì?" Cậu vừa đi qua mộ thất thì nghe thấy tiếng la của Bàn Tử sau lưng.

Quay đầu lại, chỉ thấy trên người Bàn Tử đột nhiên có một khối chất lỏng sền sệt trong suốt.

Anh ta vừa định đưa tay gạt thứ đó đi, thì trên quần áo vang lên tiếng "xèo xèo", và bốc lên một làn khói trắng nồng nặc.

Chỉ thấy trên quần áo lập tức bị ăn mòn một lỗ lớn.

"Béo, mau cởi áo ra!" "Ồ!" Bàn Tử bị cảnh tượng bất ngờ làm cho ngớ người, vội vàng cởi áo vứt đi.

“Bộp!” Đúng lúc này, một khối chất lỏng sền sệt màu trắng từ trên không rơi xuống sượt qua vai Bàn Tử.

Chất lỏng đó rơi xuống phiến đá, lập tức xèo xèo bốc lên một làn khói trắng.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, chỉ thấy trên trần mộ thất phía trên đầu Bàn Tử có một con rết khổng lồ dài hai ba mét, toàn thân đen kịt, trên lưng mọc mấy cặp cánh đang lơ lửng ở đó.

Lúc này nó đang ngẩng đầu về phía Bàn Tử, giống như nhìn thấy thức ăn ngon, chất lỏng sền sệt không ngừng nhỏ xuống từ khóe miệng nó.

“Mẹ ơi, lại là Lục Sí Ngô Công, tổ tiên nhà họ Trương các người thật là giỏi, đến thứ này cũng lôi về được!” Giọng nói chưa dứt, anh ta đã hét lớn một tiếng: “Chạy mau!” Nói xong liền không quan tâm gì nữa, co giò bỏ chạy.

Những người khác thấy vậy cũng dùng hết sức bình sinh lao vào hành lang phía sau mộ thất.

“Vo ve vo ve…” Cùng lúc mọi người bỏ chạy, Lục Sí Ngô Công cũng động đậy, nó trực tiếp từ trên không lao xuống.

Càng độc mở ra cắn về phía cổ Bàn Tử.

Lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu Trương Hạo. [Đinh, phát hiện vật phẩm đặc thù, nội đan của Lục Sí Ngô Công.] Ban đầu khi Trương Hạo đi qua không hề nghe thấy hệ thống nhắc nhở, có thể thấy Lục Sí Ngô Công là sau này mới tới.

Con Lục Sí Ngô Công lớn như vậy cũng không biết đã tồn tại bao nhiêu năm.

Nội đan của nó là tinh hoa toàn thân ngưng tụ thành, chắc chắn có lợi ích lớn.

Khi Lục Sí Ngô Công lao xuống, Trương Hạo lao lên, nhắm thẳng vào đầu Lục Sí Ngô Công tung một quyền.

Sau tiếng "bốp", Lục Sí Ngô Công trực tiếp vỡ thành mấy chục mảnh rơi xuống đất.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử thấy cảnh này đều ngơ ngác.

"Đây là con phi thiên ngô công trong truyền thuyết biết pháp thuật, có thể thống lĩnh loài rết, lên trời ăn rồng sao?" "Hình như hữu danh vô thực nhỉ, sao lại dễ dàng bị Trương Hạo huynh đệ giết chết như vậy?" "Lục Sí Ngô Công rất mạnh!" Ngay khi Bàn Tử cảm thán Lục Sí Ngô Công chỉ có cái danh hão, Trương Kỳ Lân đột nhiên thốt ra một câu như vậy.

"Cái gì?" "Ý của Tiểu Ca anh không phải là Trương Hạo huynh đệ còn mạnh hơn, và mạnh hơn Lục Sí Ngô Công rất nhiều, nên mới có thể miểu sát Lục Sí Ngô Công sao!" Trương Kỳ Lân ngày thường trầm mặc ít nói, rất hiếm khi khen người khác, bây giờ nói ra những lời này, tuy không nói rõ, nhưng ý tứ ngoài lời của cậu ta không nghi ngờ gì là đang khen Trương Hạo lợi hại.

Đây thật sự là lần đầu tiên trong lịch sử.

Trương Kỳ Lân đi đến một mảnh thi thể vỡ nát của Lục Sí Ngô Công, dùng Hắc Kim Cổ Đao khều vài cái, một viên châu đen như mực, to bằng quả trứng gà từ bên trong lăn ra.

Cậu ta nhặt viên châu lên, thuận tay đưa cho Trương Hạo: "Lục Sí Ngô Công là do cậu giết, viên nội đan này nên thuộc về cậu." "Cảm ơn." Trương Hạo cười nhận lấy nội đan, bỏ vào túi.

Nội đan của Lục Sí Ngô Công chỉ là một vật phẩm đặc thù, cậu không chọn dung hợp.

Theo sự hiểu biết của cậu về Lục Sí Ngô Công, dung hợp nội đan

nhiều nhất cũng chỉ có được năng lực giải độc.

Mà năng lực giải độc của máu Kỳ Lân của cậu đã hoàn toàn đủ dùng, chi bằng giữ lại số lần dung hợp, để dung hợp những thứ hữu dụng hơn.

Trải qua đoạn sự cố nhỏ với Lục Sí Ngô Công, mọi người tiếp tục khám phá cổ mộ.

Xuyên qua mộ thất, tiến vào hành lang, vừa đi về phía trước được một đoạn thì bị một bức tường đá chặn đường.

Chương 179

Bàn Tử bước lên, gõ gõ vào tường đá, sau đó nói: "Tổ tiên nhà họ Trương các người rốt cuộc nghĩ gì vậy, tại sao lại dùng đá vụn xây một bức tường như thế này, không dùng thứ gì kết dính, đây chẳng phải dễ dàng bị đẩy đổ sao?" "Béo, anh ngước lên đầu nhìn xem." Bàn Tử ngẩng đầu lên, khi nhìn rõ liền kinh hãi kêu lên: "Trời đất ơi, lại không có xà ngang, như vậy chỉ cần chúng ta rút đi bất kỳ một viên đá nào, bức tường đá này sẽ sụp đổ ngay lập tức và chôn sống chúng ta!" "Tiểu Cữu, bây giờ chúng ta phải làm sao?" Trước đây khi gặp phải loại cơ quan này trong mộ, chỉ có thể đào một đường hầm bên cạnh để đi vòng qua, nhưng Hạo Thiên Chân biết với bản lĩnh của Trương Hạo thì không cần phiền phức như vậy, nên mới mở miệng hỏi.

Trương Hạo nhếch mép: "Cứ đi thẳng qua thôi, rút một viên đá ra, phần còn lại cứ để tôi chống đỡ." Hạo Thiên Chân, Bàn Tử nghe vậy đều sáng mắt lên.

Đây quả thực là một ý kiến hay.

Đương nhiên cách này người khác tuyệt đối không thể dùng được, cũng chỉ có người sức mạnh như trâu như Trương Hạo mới có thể làm vậy.

Dù sao cả bức tường đá cũng nặng ít nhất mấy nghìn cân, kỷ lục thế giới cũng không vượt quá hai nghìn cân.

Đổi lại là người khác đừng nói là chống đỡ, e rằng sẽ bị đá vụn chôn sống ngay lập tức.

Trương Hạo đi đến trước tường đá, chọn một viên đá vụn hơi lớn, sau đó đá một cước.

"Bốp" một tiếng, viên đá vụn đó bị đá bay đi, lộ ra một cái lỗ chỉ

đủ một người chui qua.

Trước khi tường đá vụn sụp đổ, cậu lao qua, trực tiếp dùng hai tay như cột chống trời đỡ lấy những viên đá rơi xuống.

"Mọi người mau qua đi." Mọi người nghe vậy lập tức chui qua lỗ hổng và chạy xa, đợi những người khác qua hết, Trương Hạo mới lao qua.

Đợi cậu chạy xa hơn mười mét, sau lưng liền vang lên tiếng "ầm", quay đầu lại thì thấy bức tường đá vụn đã sụp đổ.

Từ lúc vào cổ mộ, Trương Hạo phát hiện các cơ quan cạm bẫy trong toàn bộ ngôi mộ đều có cảm giác quen thuộc, đều là những cơ quan nguy hiểm nhất trong các ngôi mộ lớn khác.

Hôm nay nếu không phải cậu đến, dù là Trương Kỳ Lân muốn vượt qua cũng không đơn giản như vậy.

Tổ tiên nhà họ Trương đặt ra bài kiểm tra như vậy, chỉ sau khi vượt qua mới có thể nhận được nhiều thông tin hơn về Thần.

Có thể thấy kẻ địch đáng sợ đến mức nào, không đạt đến thực lực nhất định ngay cả quyền được biết thông tin cũng không có.

Đương nhiên, mục đích của họ làm vậy chắc chắn là để bảo vệ hậu duệ.

Nếu không, thực lực không đủ mà biết càng nhiều thì càng nguy hiểm.

Trương Hạo rất tò mò, Thần đó rốt cuộc là thứ gì, nó lại tại sao cần cơ thể của người nhà họ Trương, họ Ngô, trong đó nhất định có một bí mật kinh thiên động địa.

Muốn biết bí mật này chỉ có thể tiếp tục khám phá, hoàn thành bài kiểm tra do tổ tiên nhà họ Trương để lại.

Hành lang đột ngột kết thúc sau bức tường đá vụn, Trương Hạo và mọi người đi về phía trước hơn mười mét thì đến một vách đá.

Trương Hạo nhìn xuống, chỉ thấy bên dưới lại là một tòa thành cổ khổng lồ, chiếm diện tích ít nhất mười mấy kilômét vuông.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ai có thể ngờ rằng dưới thôn Sương Mù lại có một không gian dưới lòng đất khổng lồ như vậy.

"Bộp!" Bàn Tử bắn một quả pháo sáng vào bóng tối, ánh sáng trắng chói lòa của quả pháo sáng lập tức chiếu rọi hang động đen kịt như ban ngày.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử thấy thành trì bên dưới liền kinh ngạc đến mức trợn mắt há mồm.

"Không, không thể nào, nhà ai lại xây cổ mộ giống như một thành thị cổ đại thật sự thế này?" "Thật không thể tin được, họ làm thế nào để một hang động lớn như vậy không bị sụp đổ?" Trương Hạo phát hiện Trương Kỳ Lân sau khi thấy thành trì dưới vách đá, hiếm khi lộ ra vẻ kinh ngạc, liền hỏi: "Tiểu Ca, anh nhớ ra điều gì sao?" "Tất cả mọi thứ ở đây, bất kể là kiểu dáng kiến trúc hay bố cục đều giống hệt với nhà họ Trương ở núi Trường Bạch, Đông Bắc!" "Nhà họ Trương?" Trương Hạo chỉ tay vào tòa kiến trúc cao lớn như hạc giữa bầy gà ở trung tâm thành trì: "Tòa nhà đó có phải là Trương Gia Cổ Lâu không?" "Không sai, giống hệt cổ lâu ở núi Trường Bạch." Trương Gia Cổ Lâu là nơi cất giữ bí mật của nhà họ Trương, bên trong đầy rẫy những cơ quan chết người, đặc biệt là căn phòng ở tầng cao nhất, chỉ có tộc trưởng nhà họ Trương mang theo chuông Định Hồn mới có thể vào được.

Hiện tại trong hang động này không chỉ xuất hiện một quần thể kiến trúc giống hệt ở núi Trường Bạch, mà ngay cả Trương Gia Cổ Lâu cũng xuất hiện ở đây.

Lẽ nào thành trì bên dưới chính là nơi người nhà họ Trương từng sinh sống?

"Đi, chúng ta xuống xem tình hình." "Ừm!" Bàn Tử đáp một tiếng rồi đặt ba lô xuống, lấy ra dây leo núi, một đầu cố định trên vách đá, đeo khóa an toàn vào rồi trực tiếp tuột xuống theo dây.

Vách đá không cao, khoảng hai ba mươi mét, cộng thêm bên dưới tối đen như mực, nên Bàn Tử không bị sợ độ cao.

Năm phút sau, bốn người đều thuận lợi xuống đến đáy vách đá, sau đó đi về phía cổng thành.

Chẳng mấy chốc mọi người đã đến gần thành cổ.

Bên ngoài tường thành có một con hào hộ thành, dòng nước bên trong vẫn chưa cạn.

Vốn dĩ trên hào hộ thành nên có cầu nối với thành trì, nhưng tòa thành này không biết đã bị bỏ hoang bao nhiêu năm, cây cầu nối với bờ bên kia sông đã sớm không còn.

Bất đắc dĩ, mọi người đành phải nhảy xuống hào, sau đó bơi sang bờ bên kia.

Mọi người vừa nhảy xuống nước, trên mặt nước liền nổi lên vô số cái đầu nhọn hình tam giác ngược, đen kịt, chúng tụ lại với nhau như một bầy sói đói, sau đó nhanh chóng bơi về phía Trương Hạo và mọi người.

"Vãi, cái gì thế!" Khi bơi họ đeo đèn pha trên đầu, ánh sáng không mạnh, chỉ có thể nhìn rõ vô số cái đầu hình tam giác đang di chuyển trên mặt nước.

Bàn Tử lập tức dừng lại, giơ ba lô chống nước lên quá đầu, lấy ra một quả pháo sáng bắn lên.

“Bộp!” Pháo sáng nổ tung giữa không trung, lập tức chiếu sáng cả khu vực vài kilômét.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ những cái đầu hình tam giác xuất hiện trên mặt nước lại chính là Hắc Mao Xà.

Hắc Mao Xà kịch độc, bị cắn là chết ngay lập tức, không có cơ hội cứu chữa.

Hắc Mao Xà, trong hào hộ thành lại toàn là Hắc Mao Xà.

Động tĩnh khi mọi người xuống nước đã thu hút tất cả chúng lại.

Đặc điểm của những con Hắc Mao Xà này rất rõ ràng, vảy trên thân nhỏ và dài như tóc, nên được gọi là Hắc Mao Xà.

Trên mặt nước đột nhiên xuất hiện hàng trăm hàng nghìn cái đầu nhọn hoắt và không ngừng tiến lại gần.

Đây mới chỉ là trên mặt nước, dưới nước còn bao nhiêu Hắc Mao Xà quả thực không dám tưởng tượng.

Chỉ nghĩ thôi cũng đủ khiến người ta rùng mình.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử đều bất giác nhìn xuống nước một cái.

Chỉ trong chốc lát, Hắc Mao Xà đã bơi đến bao vây Trương Hạo và mọi người.

Tuy nhiên, giây tiếp theo, Hắc Mao Xà lại như chạy trối chết mà lập tức tản ra.

Mọi người thấy cảnh này không khỏi nhìn về phía Trương Hạo.

“Tiểu Cữu, không lẽ cậu mang theo nội đan của xà mẫu trên người đấy chứ?” Trương Hạo mỉm cười: “Có mang theo, nếu không những con Hắc Mao Xà này sao lại tự động tản ra chứ.” Trương Hạo đương nhiên sẽ không nói rằng thực ra nội đan của xà mẫu đã bị cậu dung hợp, năng lực nhận được là điều khiển tất cả các loài rắn.

Ngay cả Chúc Cửu Âm cũng có thể điều khiển, huống chi là mấy con Hắc Mao Xà nhỏ bé này.

"Trong con hào hộ thành này không biết còn có thứ gì, chúng ta vẫn nên mau chóng bơi sang bờ bên kia." Trương Hạo thúc giục một tiếng rồi bơi sang bờ bên kia hào và trèo lên.

May mắn là giữa đường không xảy ra chuyện gì.

Sau khi họ lên bờ liền đi về phía cổng thành.

Tòa thành cổ này được xây dựng rất hoàn chỉnh, cổng thành, tường thành, lầu canh đều có đủ cả.

Ngoài việc không có người ra thì không khác gì những thành cổ bên ngoài.

Mười mấy phút sau, Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Trương Kỳ Lân bốn người đã đến dưới chân thành lầu, lúc này cổng thành đang đóng chặt.

Bàn Tử lập tức lao lên, hai tay chống vào cổng thành chuẩn bị đẩy ra.

Chương 180

"Béo, chờ đã." Trương Hạo phát ra một luồng sóng âm kỳ lạ về phía cổng thành, cậu định dùng năng lực định vị sóng âm để dò xét tình hình cổng thành, xem trên đó có cơ quan nào không.

Khi âm thanh phản xạ lại và được tiếp nhận, trong đầu cậu hiện lên từng bức tranh.

Tình hình gần cổng thành hiện rõ trong đầu cậu.

Chỉ là một cánh cổng thành bình thường, không có cơ quan, cũng không có cạm bẫy.

"Được rồi, mở cửa đi." Bàn Tử nhận được lệnh, hai tay đồng thời dùng sức, chỉ nghe thấy tiếng "két kẹt, két kẹt" vang lên, cổng thành liền thuận lợi bị đẩy ra.

Đối diện cổng thành là một con đường lát đá rộng bốn năm mét, thẳng tắp, dẫn thẳng đến tòa kiến trúc cao nhất ở trung tâm thành cổ.

Bố cục của tòa thành cổ này giống hệt với tộc địa của nhà họ Trương ở núi Trường Bạch.

Trương Kỳ Lân cũng xác nhận tòa kiến trúc cao nhất ở trung tâm thành phố cũng giống hệt Trương Gia Cổ Lâu.

Mọi người đi qua cổng thành vào trong thành cổ liền đi thẳng về phía cổ lâu.

"Chờ đã!" Vừa đi được mấy bước, Bàn Tử đột nhiên lên tiếng.

"Sao vậy?" "Hít hít…" Bàn Tử hít mạnh hai hơi.

"Các cậu có ngửi thấy mùi thịt bò kho không?" "Béo, tôi thấy anh đói đến mờ mắt rồi thì có, thành cổ này không biết bao nhiêu năm

không có người ở, làm sao có thể có mùi thịt bò kho.” “Không phải đồ hộp thịt bò kho của anh bị đổ ra à?” Vừa vào thành cổ không lâu, Trương Hạo cũng ngửi thấy một mùi thịt bò kho, ban đầu cậu tưởng là đồ hộp của Bàn Tử bị đổ, mùi vị lan ra.

Bây giờ nghe Bàn Tử nói vậy, cậu cũng sinh lòng nghi hoặc.

“Không phải, lần này tôi đều mang đồ hộp thịt xào ớt xanh, không mang thịt bò kho.” “Kỳ lạ, vậy tại sao lại có mùi thịt bò kho?” Hạo Thiên Chân mặt đầy nghi hoặc, không biết vấn đề nằm ở đâu.

“Hít hít…” Trương Hạo hít hai hơi, ban đầu cậu không để ý, sau khi chú ý cũng nhận ra sự bất thường.

Mùi thịt bò kho thoang thoảng trong không khí rõ ràng rất tươi mới, không giống mùi có thể tỏa ra từ đồ hộp.

“Mùi vị từ bên kia truyền đến, qua đó xem thử.” Trương Hạo chỉ tay về phía bên trái rồi từ đường lát đá rẽ vào con hẻm bên trái.

“Mọi người có cảm thấy bất thường không?” Vừa đi vào trong hẻm, Trương Hạo liền nhìn thấy mấy bó rau tươi trước một ngôi nhà.

Dáng vẻ xanh mơn mởn giống như vừa mới hái từ ngoài đồng về.

“Lẽ nào ngoài chúng ta ra còn có người khác vào đây?” Trương Hạo lắc đầu: “Không thể nào, dù có người vào, họ mang rau tươi vào làm gì?” “Tiểu Cữu, cậu nhìn nhà cửa và đường phố trong thành cổ kìa, tất cả đều không một hạt bụi, cậu nói có phải là có người ở không?” “Không thể, nếu có người ở thì họ đi đâu hết rồi?

Họ sống dưới lòng đất bằng cái gì?” Lúc này, Trương Hạo phát hiện Trương Kỳ Lân cau mày, dường như nhớ ra vấn đề gì đó.

Cậu liền hỏi: “Tiểu Ca, anh có biết gì không?” Trương Kỳ Lân lắc đầu: “Vừa rồi hình như sắp nhớ ra chuyện gì đó, nhưng đột nhiên lại bị thứ gì đó cắt ngang, sau đó thì không thể nhớ ra được nữa.” Trong

lúc nói chuyện, Trương Hạo và mọi người đã tìm ra nguồn gốc của mùi thịt bò kho.

Là từ một ngôi nhà hai tầng nhỏ truyền ra.

Họ đẩy cửa bước vào, thấy trong nhà có một cái lò than, trên đó có một nồi thịt bò kho vẫn đang sôi sùng sục.

"Cái này, lẽ nào thật sự có người ở?" Ban đầu thấy một bó rau tươi đã đủ khiến người ta nghi ngờ, bây giờ lại xuất hiện một nồi thịt bò kho nóng hổi, hơn nữa lửa than bên dưới vẫn đang cháy.

Nói trong thành cổ không có người ở cũng không ai tin.

Trương Hạo đi ra khỏi nhà, phát ra sóng âm về bốn phương tám hướng.

Giây tiếp theo, tình hình trong phạm vi mấy trăm mét đều hiện rõ trong đầu cậu.

Những ngôi nhà này đều trông giống như có người ở, không chỉ không một hạt bụi, mà còn có không ít nơi giống như căn phòng vừa vào, bên trong còn có ngọn lửa đang cháy, thức ăn tươi.

Chỉ có điều đáng nghi là, có dấu vết hoạt động của con người, nhưng lại không có bóng người.

Theo lý mà nói, lửa trong bếp vẫn đang cháy, người không thể đi xa, ít nhất cũng sẽ để lại dấu vết hoạt động.

Nhưng bây giờ lại không có gì, điều này quá mâu thuẫn.

"Tiểu Cữu, cậu nói xem chúng ta có phải đã rơi vào ảo giác không, tất cả những gì chúng ta đang thấy đều là giả?" "Đúng, ảo cảnh, chắc chắn là chúng ta bị ảo giác rồi!" Trương Kỳ Lân quả quyết nói: "Không thể!" Trương Hạo cũng đồng tình với quan điểm của Trương Kỳ Lân, cậu có thể miễn nhiễm với ảo giác, mọi thứ trước mắt chắc

chắn không phải là ảo giác, mà là tồn tại thật sự.

"Trước đây không phải đã gặp hai lão Dương giống hệt nhau sao, vậy các cậu nói xem tòa thành cổ này có phải cũng là do Thần Đồng Thụ vật chất hóa ra không?" Trương Hạo trước đây từng đoán rằng Cây Thần Bằng Đồng được điêu khắc từ Vẫn Đồng.

Bởi vì theo những gì tôi biết, Vẫn Đồng cũng có năng lực tương tự.

Mảnh Vẫn Đồng trong khu mỏ cổ mộ ở Sa Thành đã khiến Nhị Gia của Cửu Môn nhìn thấy người vợ đã khuất của mình.

Nhưng sau đó, dưới sự dẫn dắt của Chúc Cửu Âm, tôi đã tìm thấy lõi của Cây Thần, cộng thêm nhiều manh mối sau này, Trương Hạo đã thay đổi suy đoán trước đó.

Tôi cho rằng Cây Thần Bằng Đồng giống với Cửu Tử Kinh Lăng Giáp hơn, là một loài thực vật nửa đồng nửa máu thịt.

Nếu nó thực sự là một cái cây, thì việc tổ tiên Trương gia trồng một Cây Thần Bằng Đồng tương tự dưới lòng đất thôn Mê Vụ cũng hoàn toàn có khả năng.

Năng lực của Cây Thần Bằng Đồng là vật chất hóa, những gì nghĩ trong lòng sẽ xuất hiện ngay trước mắt.

Cũng chỉ có như vậy mới giải thích được tại sao trong một tòa thành cổ dưới lòng đất lại xuất hiện thực vật tươi sống.

"Béo, trước khi cậu ngửi thấy mùi thịt bò hầm, cậu có nghĩ đến chuyện gì không?" "Ừm…" Bàn Tử trầm tư một lúc rồi nói: "Trước đó tôi đang nghĩ, sớm biết chuyến này đi ra ngoài thì đã mang theo vài hộp thịt bò hầm." "Quả nhiên!" "Tiểu Cữu, quả nhiên cái gì, cậu đã biết tại sao lại xuất hiện thực vật tươi rồi sao?" "Ừm." Trương Hạo đáp một tiếng, Bàn Tử vừa nói là tôi đã hiểu ra vấn đề.

“Dưới lòng đất thôn Mê Vụ chắc chắn cũng có một Cây Thần Bằng Đồng, và phạm vi của nó cực rộng.

Lúc đi vào, Bàn Tử có lẽ đã chạm vào một bộ phận nào đó của Cây Thần, sau đó liền có được năng lực vật chất hóa của nó.

Cho nên khi cậu ta nghĩ đến thịt bò hầm, trong những căn nhà của thành cổ liền thực sự xuất hiện thịt bò hầm tươi.” Mọi người nghe vậy đều gật đầu tán thành.

“Thật sao?

Bàn Gia ta vậy mà lại có năng lực này, vậy thì ta phải tận dụng cho tốt, vật chất hóa thêm nhiều vàng bạc châu báu ra đây.” Bàn Tử biết được mình có năng lực vật chất hóa thì rất vui, lập tức muốn tận dụng ngay.

“Béo, cậu quên Lão Dương rồi sao?” Trương Hạo thấy bộ dạng hưng phấn của Bàn Tử liền lên tiếng nhắc nhở.

Lão Dương chính vì năng lực vật chất hóa mà đã khiến bản thân vĩnh viễn bị kẹt lại trong hang động dưới lòng đất Tần Lĩnh.

Không chỉ vậy, năng lực này còn có hạn chế rất lớn, chỉ có thể duy trì khi ở gần Cây Thần, một khi rời xa, năng lực vật chất hóa nhận được sẽ ngày càng yếu đi cho đến khi biến mất.

Đồng thời khi năng lực biến mất, những thứ được vật chất hóa ra cũng sẽ biến mất theo, cuối cùng chỉ là công dã tràng.

Ngoài ra, mỗi lần sử dụng năng lực này đều sẽ làm suy giảm trí nhớ, dùng không bao nhiêu lần sẽ trở nên giống như cá, chuyện vừa trải qua giây trước giây sau đã quên mất.

Tóm lại, hại nhiều hơn lợi.

“Trương Hạo huynh đệ, tôi biết ý của cậu, tôi cũng nhớ kết cục

của Lão Dương, tôi chỉ nói vậy thôi, cậu yên tâm tôi sẽ không tùy tiện sử dụng năng lực này đâu.

Đợi rời khỏi đây năng lực biến mất, đến lúc đó tôi muốn dùng cũng không dùng được." May mà Bàn Tử tuy tham tiền nhưng vẫn phân biệt được nặng nhẹ, những thực phẩm vừa rồi chẳng qua là vô tình tạo ra.

Tin rằng sau này cậu ta sẽ không tùy ý sử dụng năng lực này nữa.

Rốt cuộc, không phải ai cũng giống Trương Hạo, có Hệ thống dung hợp vạn vật.

Sau khi dung hợp không chỉ có thể nhận được năng lực đặc hữu của vật phẩm mà còn không có tác dụng phụ.

Sau khi tra rõ nguồn gốc của thực phẩm tươi đột nhiên xuất hiện, Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Trương Kỳ Lân bốn người quay trở lại con đường lát đá đối diện cổng thành, con đường chạy xuyên suốt cả tòa thành cổ.

Chương 181

Bốn người đi dọc theo con đường đá khoảng mấy trăm mét thì đến trước một tòa cổ lâu cao lớn nhất trong thành.

Toàn bộ cổ lâu có hình bát giác, mỗi cạnh dài ít nhất bốn năm mươi mét, cao chín tầng.

Đứng ở dưới nhìn lên trông vô cùng hùng vĩ.

"Một tòa cổ lâu kết cấu hoàn toàn bằng gỗ mà có thể xây cao lớn đến vậy, quả là công nghệ hiếm thấy trên đời." Hạo Thiên Chân học ngành kiến trúc, biết được độ khó khi dùng gỗ để xây dựng một tòa cổ lâu như thế này.

Cậu ta không khỏi cảm thán một câu.

Cửa sổ của cả tòa cổ lâu đều đóng chặt, che đậy kín mít, từ bên ngoài không thể nhìn thấy chút tình hình nào bên trong.

Bàn Tử tiến lên, chống hai tay vào hai bên cửa rồi dùng sức thật mạnh, thử đẩy cửa ra.

Trong nháy mắt, mặt cậu ta đỏ bừng, nhưng cánh cửa vẫn không hề nhúc nhích.

"Hù…" Bàn Tử thu tay lại, thở ra một hơi dài: "Không biết trên cửa này có cơ quan gì, Bàn Gia ta đẩy không nổi một chút nào." Hạo Thiên Chân chỉ tay lên cửa lớn: "Mọi người xem, trên cửa có phải có một con Kỳ Lân đạp lửa không, liệu có phải cũng cần dùng máu tươi của người Trương gia mới mở được?" "Không sai." Trương Hạo đáp một tiếng rồi bước lên, dùng dao găm rạch một vết trên ngón tay, sau đó bôi máu tươi lên hình điêu khắc Kỳ Lân trên cửa.

Máu tươi vừa bôi lên cửa, cánh cửa lập tức tỏa ra ánh sáng đỏ

rực, sau đó "két" một tiếng, cửa tự động mở từ ngoài vào trong.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử vội vàng chiếu đèn pin vào trong.

Chỉ thấy không gian bên trong cổ lâu lớn hơn nhiều so với nhìn từ bên ngoài.

Đối diện với cửa chính là một bức tường đầy bài vị, trước bài vị có một bàn thờ dài ngang cả căn phòng.

Trên bàn thờ có một hộp đá vuông vức cỡ một thước.

Phía dưới bàn thờ là một chiếc giường đá.

Đèn pin lại chiếu sang hai bên, đó là những bức tường đầy quan tài, dày đặc, chồng chất, vô số quan tài được đặt ngay ngắn, cùng một quy cách chiếm đầy các bức tường xung quanh.

"Trời đất ơi, Trương gia cổ lâu chính là từ đường của Trương gia sao, sao bên trong lại có nhiều quan tài thế này!" "Cốc!" Tiếng của Bàn Tử vừa dứt, trong cổ lâu liền vang lên một tiếng động.

"Cái gì vậy?" Bàn Tử lập tức chuyển hướng đèn pin, chiếu về phía phát ra âm thanh.

"Cốc, cốc, cốc…" Lần này đã nhìn rõ, âm thanh phát ra từ một cỗ quan tài.

"Béo, đừng tự dọa mình, chắc là chuột bọ gì đó thôi." "Thiên Chân, từ lúc vào thành cổ đến giờ cậu có thấy con rắn, côn trùng, chuột, kiến nào không?" Hạo Thiên Chân suy nghĩ kỹ lại, quả nhiên giống như Bàn Tử nói, ngoài những con rắn lông đen trong hào sâu quanh thành, trên đường đi không hề thấy một con động vật nhỏ nào.

Hơn nữa cổ lâu kín như bưng, làm sao có chuột vào được.

Vả lại, một nơi quan trọng như Trương gia cổ lâu chắc chắn sẽ được xử lý, họ tuyệt đối không để rắn, côn trùng, chuột, kiến phá hoại

thân thể của mình.

“Vào xem là biết, đoán mò mãi cũng không ra đâu.” Trương Hạo nói một câu rồi định đi về phía cỗ quan tài phát ra tiếng động.

Lúc này, Trương Kỳ Lân đột nhiên đứng ra, anh ta chặn trước mặt Trương Hạo, không cho tôi qua.

“Tiểu Ca, anh có ý gì?” “Bất kể trong những cỗ quan tài đó có thứ gì phát ra, cũng đừng cố gắng xem xét, nếu không sẽ xảy ra hậu quả không hay.” “Cái gì?” “Trong quan tài rốt cuộc có gì, tại sao không thể xem?” Trương Kỳ Lân càng nói vậy, mọi người càng muốn biết thứ nằm trong quan tài rốt cuộc là gì.

Đối mặt với nghi vấn của mọi người, Trương Kỳ Lân chỉ lắc đầu: “Tôi cũng không nhớ bên trong có gì, tóm lại đừng cố xem thứ bên trong.” “Cốc, cốc, cốc…” Đúng lúc này, lại có thêm vài cỗ quan tài nữa vang lên tiếng “cốc, cốc”.

Âm thanh này nghe kỹ lại giống như có người đang dùng đốt ngón tay gõ từ bên trong quan tài.

Tuy rất tò mò trong quan tài rốt cuộc có gì, nhưng có Trương Kỳ Lân ngăn cản, và còn báo rằng nhìn trộm thứ bên trong quan tài sẽ xảy ra chuyện không hay, mọi người đành nén lại sự tò mò trong lòng, không tiến lên xem xét.

“Chiếc hộp đá này tinh xảo quá, trên đó điêu khắc là vân rồng phải không?” Sau khi vào cổ lâu, Trương Kỳ Lân không cho mọi người xem đồ vật trong quan tài, họ liền chuyển sự chú ý sang những thứ khác.

“Vân rồng?” Khi nghe thấy hai từ “vân rồng”, trong đầu Trương Hạo đột nhiên hiện lên mấy chữ “Long Văn Thạch Hạp”.

Năm xưa Trương gia chính vì chuyện Long Văn Thạch Hạp mà từ

thịnh chuyển suy, tan đàn xẻ nghé.

Tất cả mọi người trong Trương gia đều có một tín ngưỡng, đó chính là vĩnh sinh.

Trong Long Văn Thạch Hạp ở cổ lâu có một đứa trẻ bất tử, nó chính là tín ngưỡng của tất cả mọi người Trương gia.

Về sau, dưới sự xúi giục của gián điệp Uông gia, tộc trưởng Trương gia đương nhiệm không chịu nổi áp lực của tộc nhân, buộc phải mở Long Văn Thạch Hạp trước thời hạn.

Khi Long Văn Thạch Hạp được mở ra, bên trong chỉ có một xác chết trẻ sơ sinh.

Tộc trưởng Trương gia vì gia tộc mà chọn cách che giấu, ông ta đã tàn sát tất cả những người chứng kiến việc mở Long Văn Thạch Hạp, sau đó lại tìm một đứa trẻ khác để thay thế Thánh Anh trong hộp đá.

Nhưng giấy không gói được lửa, không bao lâu sau, chuyện Thánh Anh cuối cùng vẫn bị bại lộ.

Sau khi biết Thánh Anh đã chết, tín ngưỡng của người Trương gia lập tức sụp đổ, không còn sự đoàn kết như trước nữa.

Một đại gia tộc hoàn chỉnh bị chia cắt thành nhiều nhánh, có nhánh di cư đến nơi khác, không còn liên lạc với gia tộc chính.

Các gia tộc đối địch cũng nhân cơ hội này để đàn áp Trương gia.

Sau sự việc này, Trương gia hoàn toàn suy tàn.

Lẽ nào chiếc hộp đá trên bàn thờ này chính là Long Văn Thạch Hạp chứa Thánh Anh của Trương gia?

Chuyện có phải là Long Văn Thạch Hạp hay không, không ai rõ hơn Trương Kỳ Lân.

Bởi vì anh ta chính là đứa trẻ được tìm về để thay thế Thánh Anh.

Cũng vì thế mà tuổi thơ của anh ta không hề suôn sẻ, nếu không phải huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể có độ tinh khiết rất cao, lại xuống được cổ thành Tứ Châu lấy được tín vật của tộc trưởng là Định Hồn Linh Đang, e rằng… Trương Hạo hoàn hồn, chú ý thấy Trương Kỳ Lân cũng đang nhìn chằm chằm vào chiếc hộp đá trên bàn thờ.

Bỗng nhiên, anh ta rút Hắc Kim Cổ Đao ra, rạch một đường trên lòng bàn tay, một vết thương dài cả thước xuất hiện, máu tươi lập tức tuôn ra từ vết thương.

Trương Kỳ Lân bôi máu chảy ra từ vết thương lên hộp đá.

Máu tươi lập tức chảy theo những đường vân rồng trên hộp đá, khoảnh khắc tiếp theo đã lan khắp toàn bộ chiếc hộp.

Trên hộp đá nền trắng, bị bao phủ bởi những đường vân đỏ tươi.

Đột nhiên hộp đá lóe lên ánh sáng đỏ, toàn bộ máu trên đó đều bị hấp thụ, biến mất không dấu vết.

Giống như trong hộp đá có một con quái vật hút máu vậy.

Trương Kỳ Lân thấy vậy liền lắc đầu: “Máu của tôi độ tinh khiết không đủ, xem ra vẫn chỉ có thể dùng máu của cậu.” Trương Hạo hiểu ý của Trương Kỳ Lân, giống như lúc vào đây, cánh cửa đá kia tuy có phản ứng với máu Kỳ Lân của anh ta nhưng không thể mở ra, chiếc hộp đá này cũng tình trạng tương tự.

Trương Hạo lấy dao găm ra rạch một đường trên lòng bàn tay, để máu tươi theo vết thương nhỏ giọt lên hộp đá.

Ngay lập tức, hộp đá tỏa ra ánh sáng đỏ rực.

Một cột sáng màu đỏ chói mắt từ trong hộp đá bắn ra.

“Mau nhìn kìa, trong ánh sáng đỏ có hình ảnh!” “Vãi, cái này cũng

quá khó tin rồi, giống hệt như hình chiếu toàn ảnh!" "Tổ tiên Trương gia của mấy người rốt cuộc là ai, sao có thể nắm giữ thủ đoạn như vậy?" Trương Hạo lùi lại vài bước nhìn vào trong ánh sáng đỏ, chỉ thấy bên trong giống như đang chiếu phim, từng khung hình một xuất hiện trong ánh sáng.

Hình ảnh là một dãy núi cao chọc trời, trong dãy núi xuất hiện một khối đen kịt.

Thứ đó rất mờ ảo, căn bản không nhìn ra được hình dạng của nó, không biết nó là gì.

Chỉ thấy trong những tảng đá của dãy núi có vô số bóng người hư ảo, mỗi bóng người đều khiêng một xác chết.

Chương 182

Họ ném xác chết vào trong khối đen đó.

Mỗi khi có xác chết bị ném vào khối đen, nó sẽ phình to ra một chút, và sẽ ăn mòn những tảng đá trong dãy núi, khiến những tảng đá vốn màu xám xanh trở nên đen kịt như mực.

Cùng với việc ngày càng nhiều xác chết được ném vào, nó cũng ngày càng lớn, phạm vi ăn mòn ngày càng rộng, không bao lâu đã ăn mòn cả dãy núi.

Một ngọn núi tuyết vốn được băng tuyết bao phủ, đã biến thành một dãy núi đen kịt, tử khí nặng nề.

Sau khi ăn mòn cả dãy núi, hoạt động của khối đen đó vẫn không dừng lại.

Nó vậy mà có thể thông qua long mạch dưới lòng đất để ăn mòn sang các dãy núi khác.

Khối đen đó không ngừng phình to, đầu tiên là một dãy núi, hai dãy núi, sau đó là cả một vùng đất.

Những sinh vật vốn sống ở vùng đất này, bất kể là người hay động thực vật đều toàn bộ tử vong, trong nháy mắt bị hút cạn máu thịt.

Những nơi khối đen đó đi qua đều trở nên đen kịt, mất hết mọi sinh khí, tựa như luyện ngục trần gian.

Cùng với phạm vi nó đi qua ngày càng lớn, số người mất mạng cũng ngày càng nhiều.

Nơi nó đi qua chính là ngày tận thế, con người căn bản không có nơi nào để trốn thoát.

Cho đến khi xuất hiện hai đại gia tộc, họ sử dụng đồng để xây dựng những cánh cổng đồng dưới lòng đất, chặn đứt long mạch, lúc này mới có thể ngăn chặn khối khí đen đó.

Trương Hạo chú ý thấy, khối đen đó hấp thụ xác chết của người thường hoặc động vật thì không có biến hóa gì.

Chỉ khi những bóng người hư ảo trong đá vận chuyển xác chết đến ném vào thì nó mới khuếch trương.

Điều này rất dễ khiến người ta liên tưởng rằng những xác chết mà bóng người hư ảo vận chuyển chính là của người nhà Trương và Ngô.

Nếu đã như vậy, thì bóng đen đó hẳn là cái gọi là "thần".

Nó vậy mà là một khối khí đen có thể bành trướng vô hạn, và điều kiện để nó bành trướng, sinh trưởng chính là được cho ăn xác của người nhà Trương và Ngô.

Chẳng trách ý thức của nó lan khắp toàn cầu cũng phải tìm cho được nơi ở của người nhà Trương và Ngô.

Không có xác của họ, vị thần này sẽ không thể sinh trưởng, tương đương với việc vĩnh viễn bị nhốt ở một nơi nào đó.

Đến đây, ánh sáng đỏ đột ngột tắt, sau đó "cạch" một tiếng, hộp đá mở ra, đồng thời mọi người cũng hoàn hồn.

"Khối đen đó rốt cuộc là cái gì?" "Nó vậy mà có thể xâm chiếm vô số dãy núi, còn có thể lan ra khắp nơi qua long mạch dưới đất, hình ảnh cho thấy nó ít nhất đã tấn công một khu vực rộng hơn trăm vạn cây số vuông rồi!" "Không ngờ những khu không người ở xuất hiện lại là vì nó!" … Tất cả những người đã xem qua hình ảnh đều bị kinh ngạc bởi năng lực của khối khí đen đó.

Nơi nó đi qua không có bất kỳ sinh mệnh nào có thể thoát được.

Thể tích khổng lồ của nó vượt xa tưởng tượng, nó được tập hợp từ hàng ngàn dãy núi khổng lồ.

Trương Hạo ban đầu nghĩ rằng với thực lực hiện tại của mình, dù đối mặt với thần không giết được nó cũng có năng lực tự vệ.

Nhưng sau khi xem qua bộ mặt của thần trong hình ảnh, trong lòng tôi dấy lên một cảm giác bất lực sâu sắc.

Với thực lực hiện tại của tôi, muốn phá hủy một dãy núi còn không thể, nghĩ cũng không dám nghĩ.

Thế mà thần lại khổng lồ như hàng ngàn dãy núi.

Nhưng Trương Hạo tôi cũng không phải là người dễ dàng bỏ cuộc.

Huống chi tôi hiện tại có Hệ thống dung hợp vạn vật, một hệ thống có giới hạn cực cao, chỉ cần không có sinh mệnh, thậm chí cả một hành tinh cũng có thể dung hợp.

Chỉ cần nỗ lực, cuối cùng sẽ có một ngày tôi có thể một quyền miểu sát vị thần đó, triệt để giải quyết phiền phức của hai nhà Trương và Ngô.

Long Văn Thạch Hạp mở ra, bên trong có hai chiếc vòng tay đã ngả màu đen.

Trương Kỳ Lân tiến lên lấy vòng tay ra đưa cho Trương Hạo: "Đây là một trong những bảo vật tối cao của Trương gia, Song Hưởng Hoàn, có thể ngăn chặn Thần Thụ." Thần Thụ chính là việc thần dùng ý thức của nó ảnh hưởng đến người Trương gia, và điều khiển hành vi của người Trương gia để đạt được mục đích nào đó của nó.

Chỉ là vì có cổng đồng ngăn cách, hiện tại Thần Thụ chỉ có khả năng xảy ra khi người Trương gia xuất hiện ở gần cổng đồng.

Cho nên, Song Hưởng Hoàn với công năng ngăn chặn Thần Thụ đối với người Trương gia quan trọng đến mức nào không cần phải nói nhiều.

Trương Kỳ Lân lúc này đem Song Hưởng Hoàn giao vào tay Trương Hạo, ý tứ cũng rất rõ ràng, chỉ cần Trương Hạo nhận lấy Song Hưởng Hoàn, vậy thì sau này gánh nặng đối phó với thần sẽ rơi vào tay tôi.

Trương Hạo không chút do dự nhận lấy Song Hưởng Hoàn đeo vào tay: "Yên tâm, tôi nhất định sẽ tìm ra cách giết chết thần, để hai nhà Trương và Ngô hoàn toàn giải thoát." "Tôi tin cậu có thể làm được, và cũng chỉ có cậu mới có thể làm được." "Ầm ầm ầm…" Khi Trương Hạo đeo Song Hưởng Hoàn lên, trong cổ lâu đột nhiên vang lên một trận âm thanh của cơ giới chuyển động.

"Mau vào đây!" Sau khi âm thanh vang lên, Trương Kỳ Lân trực tiếp nhảy vào trong quan tài đá trước bàn thờ.

Mọi người nghe thấy Trương Kỳ Lân gọi cũng đều nhảy vào.

Vài giây sau, cả cỗ quan tài đá cùng với tất cả mọi người bên trong cùng nhau hạ xuống một cách nhanh chóng.

Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại rồi không nhìn thấy gì nữa.

Trương Hạo có năng lực nhìn trong đêm, tuy xung quanh tối đen như mực, nhưng đối với tôi không khác gì ban ngày.

Lúc này họ đang ngồi trên một cỗ quan tài đá hạ xuống rất nhanh, xung quanh giếng đứng toàn bộ đều là những quan tài được đúc bằng sắt nóng chảy, dày đặc, chồng chất, còn nhiều hơn cả những gì nhìn thấy trong cổ lâu.

Cũng không biết là do chuyển động của quan tài đá hạ xuống

khiến những thứ trong quan tài kia cảm nhận được, hay là vì nguyên nhân gì khác.

Những thứ trong quan tài ra sức gõ vào quan tài, không ngừng phát ra tiếng "cốc, cốc, cốc".

Cũng không biết đã hạ xuống bao lâu, đến vị trí sâu bao nhiêu dưới lòng đất, cùng với một tiếng "bịch", kèm theo chấn động kịch liệt, quan tài đá đột nhiên dừng lại.

Cùng lúc đó bên tai mọi người vang lên tiếng "ầm ầm ầm".

Chỉ thấy một phiến đá trước mặt quan tài đang từ từ nâng lên, một luồng không khí nóng rực lập tức tràn vào, thiêu đốt da thịt đau âm ỉ.

Phía sau phiến đá là một hang động khổng lồ, bên trong đỏ rực một màu, cho dù không có thị lực ban đêm, không cần bất kỳ nguồn sáng nào cũng có thể nhìn rõ môi trường bên trong.

Hang động bên ngoài ít nhất cũng lớn bằng mấy sân bóng đá, bên trong lại là một hồ dung nham đang sôi sùng sục.

Xung quanh hồ dung nham có vài thác nước, không ngừng có dòng nước chảy xuống.

Khi nước lạnh va chạm với dung nham nóng rực, lập tức bốc lên một trận sương trắng.

Phía trên hồ dung nham có những sợi xích đồng vươn ra từ mọi hướng, chúng cùng nhau kéo một bệ đá có kích thước bằng sân bóng rổ lơ lửng trên hồ dung nham, nhìn từ xa giống như một hòn đảo tiên lơ lửng ở đó.

Cảnh tượng này khiến mọi người đều ngây người, không nói đến quy mô, chỉ nói việc xây dựng một nơi như thế này trong môi trường như vậy, dù là thời hiện đại cũng vô cùng khó khăn.

Người xưa đã làm thế nào?

“Mau nhìn kìa, những chiếc chuông kia không phải là chuông đồng lục giác mà chúng ta đã thấy trước đây sao!” “Biết là chuông đồng lục giác rồi còn la to thế, cậu không muốn sống nữa à!” Hạo Thiên Chân lên tiếng nhắc nhở.

Bàn Tử vội vàng bịt miệng lại, vẻ mặt sợ hãi.

Loại chuông đồng này đã xuất hiện nhiều lần, trong Lỗ Vương Cung, mộ thuyền chìm, Tần Lĩnh đều có dấu vết của nó, bây giờ dưới lòng đất của Trương gia cổ lâu cũng xuất hiện bóng dáng nó.

Chuông đồng lục giác chỉ cần có rung động nhỏ sẽ vang lên, âm thanh của nó sẽ khiến người ta rơi vào ảo cảnh, con người cũng trở nên cuồng bạo.

Trương Hạo từ trong quan tài đá bước ra, băng qua cửa đá đi đến bên hồ dung nham, nhìn về phía bệ đá lơ lửng trên mặt hồ.

Chương 183

Mơ hồ có thể thấy một cỗ quan tài cổ xưa đặt ở đó.

Quan tài, chuông đồng lục giác, dưới lòng đất Trương gia cổ lâu.

Lẽ nào đây chính là nơi bí ẩn nhất trong Trương gia cổ lâu?

Nơi mà từ trước đến nay chỉ có tộc trưởng mang theo Định Hồn Linh Đang mới có thể đến?

Truyền thuyết kể rằng trong Trương gia cổ lâu có một căn phòng bí ẩn, bên trong có một cỗ quan tài, người nằm trong đó chính là tộc trưởng đời trước của Trương gia.

Phương thức kế thừa của mỗi đời tộc trưởng Trương gia chính là tiến vào căn phòng bí ẩn đó, đợi sau khi hoàn thành việc kế thừa sẽ ôm tộc trưởng đời trước từ trong đó đi ra.

Trương Kỳ Lân dường như nhìn ra được nghi hoặc trong lòng Trương Hạo, khẽ nói một câu: "Chính là như cậu nghĩ đó." "Lát nữa mọi người hãy đi sát sau lưng tôi, đừng rời xa quá, nếu không Định Hồn Linh Đang sẽ mất hiệu lực." Trương Kỳ Lân nói xong liền nhảy lên, hai tay bám vào sợi xích đồng trên đầu, sau đó một cú lộn người đã đứng trên sợi xích.

Anh ta vừa chạm vào sợi xích đồng, những chiếc chuông đồng lục giác treo trên đó liền phát ra tiếng "leng keng leng keng".

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử vừa nghe thấy âm thanh này người liền bắt đầu mơ hồ.

Trương Kỳ Lân đã có chuẩn bị, đã lấy Định Hồn Linh Đang ra lắc trong tay.

"Leng keng leng keng…" Âm thanh phát ra từ Định Hồn Linh Đang

triệt tiêu lẫn nhau với âm thanh phát ra từ chuông đồng lục giác, ánh mắt của Hạo Thiên Chân và Bàn Tử lập tức khôi phục lại sự tỉnh táo.

"Còn ngẩn ra đó làm gì, mau lên đi!" "Ồ, được." Hai người đồng thanh đáp, lập tức được sự giúp đỡ của Trương Kỳ Lân nhảy lên sợi xích đồng.

Sau khi họ lên, Trương Hạo tại chỗ nhảy một cái là lên tới nơi.

Đợi mọi người đều đã lên sợi xích đồng, Trương Kỳ Lân đi ở phía trước dẫn mọi người đến bệ đá ở giữa.

Anh ta vừa đi vừa lắc Định Hồn Linh Đang theo nhịp để triệt tiêu âm thanh mê hoặc phát ra từ chuông đồng lục giác.

"Béo, cẩn thận!" Vừa đi đến giữa, Trương Hạo liền nhìn thấy một con quái vật hình người xuất hiện phía dưới sợi xích, nó giống như con dơi treo ngược trên sợi xích đồng.

Con quái vật đó toàn thân xanh biếc như người làm bằng ngọc thạch, phỉ thúy.

Bàn Tử vừa đến gần, con quái vật đó lập tức lật người lên, vươn tay định tóm lấy mắt cá chân của Bàn Tử.

Bàn Tử nghe thấy tiếng nhắc nhở, nhìn xuống, lập tức bị độ cao mười mấy mét dọa cho loạng choạng suýt nữa ngã xuống.

May mà Trương Hạo ra tay kéo cậu ta lại mới không bị rơi xuống.

Nhưng mấy món bảo vật trong túi cậu ta lại rơi xuống.

Chiếc vòng vàng vừa rơi vào dung nham, lập tức đen kịt, tan chảy biến mất.

Bàn Tử vỗ vỗ ngực thở ra một hơi dài: "May nhờ có Trương Hạo huynh đệ, không thì nếu tôi mà rơi xuống, chỉ sợ bây giờ đến tro cũng không còn." "Được rồi, tự mình cẩn thận một chút." Trương Hạo chú

ý thấy, con quái vật hình người bằng ngọc thạch đó sau khi vừa chạm vào Bàn Tử liền lập tức thu tay lại, trở về nguyên dạng không tấn công nữa.

Tôi đoán có lẽ vì ở đây chỉ có một mình Bàn Tử là người ngoài nên mới bị tấn công.

Bất kể là người Trương gia như Trương Hạo, Trương Kỳ Lân, hay là người Ngô gia như Hạo Thiên Chân, thân thể của hai gia tộc này đều là thứ mà thần cần.

Trong đó chắc chắn có điểm đặc biệt, con quái vật đó có lẽ chính là thông qua điểm này để phân biệt.

Khi Bàn Tử đến gần, nó cảm nhận được người ngoài đến gần nên mới tấn công.

Sau đó Trương Hạo liền đặt tay lên vai Bàn Tử, làm như vậy quả nhiên không bị quái vật tấn công nữa.

Bốn người cùng nhau thuận lợi đến được bệ đá giữa hồ dung nham.

Lúc này, Trương Hạo mới chú ý thấy trên bệ đá ngoài một cỗ quan tài bằng gỗ cổ xưa còn có một khối đồng lớn bằng đầu xe tải, lơ lửng phía trên bệ đá.

Cùng lúc đó âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu tôi. [Đinh, phát hiện vật phẩm hiếm thấy Vẫn Đồng.] "Trương Hạo huynh đệ với Tiểu Ca, trong cỗ quan tài này hẳn là tổ tiên của hai người nhỉ, hai người nói là mở nắp hay là?" "Mở!" Trương Hạo và Trương Kỳ Lân đồng thanh nói.

Đến đây vốn dĩ là để điều tra xem thần là gì, để hiểu thêm về thần.

Trong quan tài có thể có manh mối, đã đến đây rồi thì không có lý do gì không mở nắp.

“Được thôi!” Bàn Tử đáp một tiếng rồi lấy nến từ trong ba lô ra chuẩn bị đốt, lúc này cậu ta mới phát hiện vì nhiệt độ xung quanh quá cao, nến đã tan chảy không thể cầm lên được.

Cậu ta vái lạy quan tài: “Đại nhân trong quan tài, ngài có trách thì đừng trách, mở nắp cũng là để giúp đỡ hậu nhân của ngài.” Vái xong cậu ta liền lấy xẻng công binh ra nạy mở quan tài.

Nắp quan tài vừa mở, mấy người lập tức nhìn vào trong.

“Vãi, Tiểu Ca sao anh lại nằm trong quan tài thế!” Bàn Tử kinh ngạc hét lên, qua vài giây mới nhận ra lời nói của mình có vấn đề.

Trương Kỳ Lân rõ ràng đang đứng bên cạnh, sao lại có thể nằm trong quan tài được.

Cậu ta quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân bên cạnh rồi lại quay đầu nhìn thi thể trong quan tài.

Sắc mặt hồng hào như đang ngủ, bất kể tướng mạo hay thân hình đều y hệt Trương Kỳ Lân, chỉ trừ tóc dài hơn một chút.

Hạo Thiên Chân, Trương Hạo cũng rất tò mò, người nằm trong quan tài hẳn là tộc trưởng đời trước của Trương gia Đông Bắc, sao lại giống hệt Trương Kỳ Lân?

Trương Kỳ Lân đối với phản ứng của Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử dường như đã lường trước.

“Các cậu nhất định rất tò mò những thứ trong các cỗ quan tài trong cổ lâu là gì.” “Tiểu Ca, sao tự nhiên lại nhắc đến những cỗ quan tài đó?” Trương Kỳ Lân không để ý đến Bàn Tử, tiếp tục tự mình nói: “Những người nằm trong quan tài toàn bộ đều là người Trương gia được nhân bản bằng sức mạnh của Vẫn Đồng, mỗi một người Trương gia đều có một người nhân bản trong quan tài.

Những người đó ban đầu luôn ở trong trạng thái ngủ say, khi

chúng ta tiến vào cổ lâu, họ cảm nhận được nhiệt độ của chúng ta liền tỉnh lại.

Họ sẽ điên cuồng tấn công tất cả mọi vật sống xung quanh, giống như quái vật khát máu vậy." "Hít…" Mọi người nghe vậy đều hít một hơi khí lạnh.

Chuyện người nhân bản quả thực khó mà tưởng tượng nổi.

"Vậy Trương gia các anh tại sao lại tạo ra nhiều người nhân bản như vậy?" Trương Kỳ Lân lắc đầu: "Tôi không biết, có rất nhiều chuyện vẫn chưa nhớ ra." Cũng không biết Trương Kỳ Lân là thật sự không nhớ ra hay là không muốn nói, mọi người cũng không tiện tiếp tục dây dưa vấn đề này, đành phải chuyển chủ đề trở lại thi thể trong quan tài.

"Vậy người nhân bản mà Tiểu Ca nói lại có quan hệ gì với thi thể trong quan tài, lẽ nào anh định nói thực ra anh cũng là người nhân bản?" "Không phải, chỉ là cơ thể trong quan tài kia là tôi được nhân bản ra bằng sức mạnh của Vẫn Đồng, khi cơ thể của tôi xảy ra vấn đề, đến đây cùng nó tiến hành đổi máu, tôi liền có thể giải trừ nguy cơ." Chuyện Trương Kỳ Lân nói này Trương Hạo biết.

Thời Dân quốc, Trương Đại Phật Gia khi vào khu mỏ cổ mộ đã trúng độc, sau đó rơi vào tâm ma không tỉnh lại được.

Về sau ông ấy trở về Trương gia Đông Bắc, tiến vào cổ lâu tìm thấy người nhân bản của mình, cùng nó tiến hành đổi máu, lúc này mới hồi phục lại.

Cũng có nghĩa là người Trương gia không chỉ có huyết Kỳ Lân, so với người ngoài còn có hai mạng.

"Tiểu Ca, Vẫn Đồng của anh không phải là cái cục lơ lửng bên cạnh kia chứ?" Nghe thấy sức mạnh thần kỳ của Vẫn Đồng, Bàn Tử

đứng dậy đi về phía khối Vẫn Đồng lơ lửng giữa bệ đá.

"Nó đúng là Vẫn Đồng không sai." "Trời đất ơi, một món bảo bối như vậy đáng giá bao nhiêu tiền chứ!" Bàn Tử nhìn Vẫn Đồng mà nước miếng chảy ròng ròng.

Đột nhiên, cậu ta chỉ vào Vẫn Đồng kinh ngạc hét lên: "Ây, mọi người mau nhìn, trong Vẫn Đồng có người!" Mọi người nghe thấy tiếng hét của Bàn Tử liền ghé qua xem, quả nhiên thấy trong Vẫn Đồng có người đang hoạt động.

Giữa những ngọn núi có một thung lũng, giữa thung lũng có một con sông chảy qua.

Dựa núi kề sông, dưới chân núi có một ngôi làng đông đúc nhộn nhịp.

"Đây không phải là thôn Mê Vụ sao!" Trương Hạo liếc mắt một cái liền nhận ra, cảnh tượng trong Vẫn Đồng chính là thôn Mê Vụ không còn nghi ngờ gì nữa.

"Thôn Mê Vụ sao lại vào trong Vẫn Đồng được?" "Mọi người theo tôi." Trong lúc mọi người đang nghi hoặc, Trương Kỳ Lân nói một câu, sau đó đi thẳng đâm vào Vẫn Đồng.

Chương 184

Khi cơ thể anh ta tiếp xúc với Vẫn Đồng liền biến mất không dấu vết.

Lúc này, bóng dáng anh ta liền xuất hiện bên trong Vẫn Đồng.

"Mẹ ơi, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, Vẫn Đồng rõ ràng chỉ lớn bằng đầu xe tải, sao có thể chứa được cả một thung lũng?" Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, bất kể là ai, nhìn thấy cảnh tượng này đều kinh ngạc đến mức cằm muốn rớt xuống đất.

"Đi, chúng ta cũng vào xem rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra." Trương Hạo nói một câu rồi cũng lao thẳng vào Vẫn Đồng.

Khi cơ thể tôi tiếp xúc với Vẫn Đồng, một trận trời đất quay cuồng, khoảnh khắc tiếp theo tôi đã trở lại trong thôn Mê Vụ.

Tôi nhìn xung quanh, lúc này thôn Mê Vụ vẫn có người sinh sống, dân cư còn không ít.

Từ cách ăn mặc của họ xem ra hẳn là thời kỳ Dân quốc.

Lúc này Trương Kỳ Lân đang đứng ở không xa.

"Ây da, đau chết Bàn Gia." Trương Hạo quay đầu lại liền thấy Bàn Tử ngã sõng soài trên đất.

Hạo Thiên Chân đi vào sau cậu ta vội vàng đỡ cậu ta dậy.

Trương Hạo thấy mọi người đều đã vào liền đi lên hội hợp với Trương Kỳ Lân.

"Cộp cộp cộp…" Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Trương Kỳ Lân bốn người hội hợp xong, phía sau liền vang lên một trận tiếng bước chân.

Âm thanh này Trương Hạo họ quá quen thuộc, chính là tiếng quân đội hành quân.

Không bao lâu, âm thanh càng lúc càng gần, một đội quân mấy chục người tiến vào trong thôn Mê Vụ.

Viên sĩ quan dẫn đầu cưỡi trên lưng ngựa, sau lưng anh ta là mấy chục binh lính mang súng đạn thật.

Đám binh lính này vừa vào thôn liền bao vây tất cả mọi người trong thôn, lúc này viên sĩ quan trên lưng ngựa xuống ngựa.

Hắn ta vừa mân mê khẩu súng lục trong tay, vừa uy hiếp nói: "Ngôi mộ cổ cất giấu bí mật trường sinh bất lão trong thôn các người ở đâu, ngoan ngoãn khai ra cho ta, bây giờ nói ra ta tha cho các người không chết, nếu không nói ta một phút bắn chết một người!" Nói xong hắn ta liền giơ tay phải lên nhìn đồng hồ thạch anh trên cổ tay bắt đầu đếm giờ.

"1 phút!" "59 giây!" "58 giây!" … "5!" "4!" "3!" "2!" "1!" Thời gian vừa hết, viên sĩ quan giơ tay lên nhắm vào Trương Hạo bắn một phát.

"Pằng!" Một viên đạn bắn vào người Trương Hạo phát ra một tiếng va chạm kim loại rồi rơi xuống đất kêu leng keng.

"Hả?" Viên sĩ quan chắc chắn mình vừa rồi đã bắn trúng người Trương Hạo, nhưng Trương Hạo lại như không có chuyện gì.

Hắn ta lập tức trợn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

"Sao có thể, sao có thể có người chịu được đạn?" "Pằng, pằng, pằng!" Hắn ta nhắm vào Trương Hạo lại liên tiếp bắn thêm mấy phát, cho đến khi bắn hết đạn trong súng mới dừng lại.

Trúng bảy tám viên đạn, Trương Hạo vẫn hoàn toàn không bị thương.

Sắc mặt viên sĩ quan không khỏi trở nên ngưng trọng.

Hắn ta gầm lên với đám binh lính sau lưng: "Còn ngẩn ra đó làm gì, nổ súng cho lão tử!" "Pằng, pằng, pằng…" Mấy chục binh lính giơ súng nhắm vào Trương Hạo bóp cò.

Đạn bắn vào người tôi phát ra từng tiếng va chạm kim loại rồi rơi xuống đất.

Ngoài việc quần áo trên người rách một chút, tôi không bị thương một tí nào.

"Yêu quái, hắn là yêu quái!" Không biết là binh lính nào đột nhiên ném súng trong tay xuống đất hét lên một tiếng yêu quái, những binh lính khác nghe thấy hai từ yêu quái cũng sợ đến mức tuột tay làm rơi súng xuống đất, cả người liền quỳ xuống.

"Đại tiên tha mạng, đại tiên tha mạng!" Viên sĩ quan thấy vậy liền giận dữ quát: "Một lũ vô dụng, nó có lợi hại thì sao chứ, không muốn chết thì chĩa súng vào những người bên cạnh nó cho lão tử!" Trương Hạo nghe vậy cười cười, không hổ là làm được sĩ quan, rốt cuộc cũng thông minh hơn đám lính quèn dưới trướng một chút.

Biết không đối phó được tôi thì đối phó bạn bè bên cạnh tôi.

Trương Hạo sao có thể để chuyện này xảy ra.

Tôi trước đó không lập tức ra tay là vì muốn xem xem tất cả mọi thứ trước mắt rốt cuộc là thật hay giả.

Nhưng tình huống vừa rồi khiến tôi rất nghi hoặc, rõ ràng nên là giả, nhưng cảm giác đạn bắn vào người lại vô cùng chân thực.

Tôi không biết nếu đạn bắn vào người khác thì họ có bị thương không.

Trương Hạo lóe người lên, trực tiếp dùng tay bóp cổ viên sĩ quan:

“Bảo chúng dừng lại hết, nếu không ngươi chết ngay lập tức!” Viên sĩ quan cảm nhận được sức mạnh từ ngón tay của Trương Hạo, cộng thêm ánh mắt hung ác của tôi, lời nói vốn đã đến bên miệng lại nuốt ngược vào trong.

“Nhanh, tất cả dừng lại!” Sau khi hắn ta ra lệnh, đám binh lính bao vây Trương Hạo họ lúc này mới thu súng lại.

“Nói, các người tại sao lại đến thôn Mê Vụ?” “Bảo bối, nghe nói trong thôn có bảo bối, chúng tôi thiếu quân lương nên mới nảy ra ý định với thôn Mê Vụ.” Trương Hạo khẽ cười, người này trước đó rõ ràng nói là phương pháp trường sinh.

Đúng là chết đến nơi vẫn còn già mồm.

Nếu đã như vậy, tôi cũng không nói nhiều, tâm niệm vừa động, hai đạo lục quang từ trong mắt bắn ra.

Mắt của viên sĩ quan vừa tiếp xúc với lục quang lập tức trở nên mê ly.

“Mục đích các người đến thôn Mê Vụ là gì?” Trương Hạo mở miệng hỏi.

“Trường sinh, có một người tự xưng đến từ Uông gia nói với tôi người trong thôn Mê Vụ nắm giữ phương pháp trường sinh.

Dưới lòng đất thôn Mê Vụ có một ngôi mộ cổ, chỉ có máu của người trong thôn mới có thể mở lối vào ngôi mộ, bên trong ẩn giấu phương pháp trường sinh, tôi đến đây chính là để truy tìm sự trường sinh.” “Không còn gì khác?” “Không còn, tất cả những gì tôi biết đều đã nói cho anh.” Trương Hạo tin rằng với năng lực huyễn thuật của mình, viên sĩ quan chắc chắn đã khai ra tất cả những gì hắn biết.

Vậy mà là người Uông gia tiết lộ tin tức, cố ý dẫn quân đội đến đây tàn sát thôn.

Nghĩ lại thì chuyện như vậy Uông gia làm không ít, bọn họ chưa bao giờ từ bỏ việc đàn áp Trương gia.

Trương Hạo cũng đã mấy lần gặp phải sự phục kích của người Uông gia, tuy đều bị tôi giải quyết dễ dàng, nhưng mối thù này đã kết.

Hơn nữa Uông Tàng Hải biết sự tồn tại của hai nhà Trương và Ngô.

Hắn ta cũng thèm muốn thân thể của hai gia tộc, chỉ có thân thể của hai gia tộc này mới có thể giúp hắn ta vĩnh sinh một cách hoàn hảo.

Trương Hạo cảm thấy đã đến lúc báo mối thù này.

Nếu không đoán sai, nơi đang ở hiện tại hẳn là thế giới được Vẫn Đồng tạo ra.

Chuyện đang trải qua chính là sự kiện mà thôn Mê Vụ đã gặp phải năm xưa.

Không khó để suy ra, thôn Mê Vụ sở dĩ biến mất hoàn toàn trong một đêm, hẳn là bị đội quân này tàn sát.

Viên sĩ quan cầm đầu vì trường sinh mà tàn sát tất cả dân làng, muốn dùng máu của họ để mở lối vào ngôi mộ cổ.

Nhưng lần này vì sự xuất hiện của Trương Hạo mà hắn ta đã không thành công.

Lúc này viên sĩ quan đã không còn giá trị, Trương Hạo dùng sức trên tay, giây tiếp theo bên tai liền vang lên tiếng khí quản vỡ nát, viên sĩ quan lập tức tắt thở.

Những binh lính xung quanh thấy vậy liền quỳ rạp xuống đất cầu xin tha mạng.

“Đại tiên tha mạng!” “Đại tiên tha mạng!” “Béo, những người còn

lại giao cho cậu." "Được thôi." Bàn Tử lấy xẻng công binh ra, một nhát một người, biết rằng những người này chẳng qua chỉ là do Vẫn Đồng tạo ra, hoàn toàn không có chút áp lực nào.

Giải quyết xong những người này, tất cả dân làng thôn Mê Vụ đều tụ tập lại.

Họ cũng đều quỳ trước mặt Trương Hạo, miệng hô vang cảm tạ thượng tiên bảo hộ.

Chương 185

“Ta không phải thượng tiên gì cả, còn ngôi mộ cổ trường sinh trong thôn các người là sao?” Lúc này, một ông lão què chân từ trong đám đông đứng ra.

“Thôn chúng tôi có một ngôi mộ như vậy, truyền thuyết nói bên trong có đào tiên, ăn đào tiên sẽ có thể trường sinh bất lão, nhưng tiên nhân có để lại tổ huấn rằng đó không phải là trường sinh thật sự, đừng ham muốn, nếu không sẽ mất mạng.” “Ở đâu?” Ông lão què chân do dự một lúc, cuối cùng cắn răng nói: “Ngôi mộ đó để lại cũng là tai họa, thà để mấy người các anh trộm nó đi, như vậy sau này Mê Vụ Thôn sẽ không bị nó ảnh hưởng mà gặp tai bay vạ gió.” Ông lão dẫn Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Trương Kỳ Lân bốn người đến từ đường trong thôn.

Ông ta xoay lư hương trên bàn thờ.

Một trận tiếng đá ma sát vang lên, sau đó sàn nhà trước bàn thờ từ từ mở ra hai bên, để lộ một lối đi xuống dưới.

“Ở ngay trong này, các vị tự vào đi.” Trương Hạo phát ra sóng âm vào trong lối đi, xác định bên trong không có vấn đề gì mới dẫn mọi người đi vào.

Vừa vào bên trong, một mùi hôi thối nhàn nhạt của xác chết ập vào mặt.

Mùi vị này chính là mùi vị trên người Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp.

Trương Hạo và mấy người họ men theo mùi vị đi vào một gian mộ thất, ở giữa đặt một cỗ quan tài đá cực lớn, mùi vị chính là từ trong quan tài phát ra.

Lúc này, nắp quan tài đã rơi sang một bên, bên trong là một xác khô đen kịt có thể nhìn thấy rõ.

"Đào tiên, đào tiên trường sinh bất lão!" Mọi người vừa đến gần, Bàn Tử lập tức lao lên dùng tay bới trong quan tài, sau đó từ trong quan tài cầm lên một mảnh xác vụn nhét vào miệng.

Vừa nhét miệng vừa la đào tiên, khi cậu ta nhìn thấy mảnh xác vụn, khóe miệng nước miếng chảy ròng ròng.

"Đúng là đào tiên thật, xem ra truyền thuyết ăn đào tiên trường sinh bất lão là thật." Hạo Thiên Chân cũng lao đến bên quan tài, từ trong đó bới lấy những mảnh xác vụn.

"Bốp, bốp!" Trương Hạo lóe người lên, cho mỗi người một bạt tai: "Tỉnh lại." "Ây da, đau chết Bàn Gia." "Tiểu Cữu, sao cậu lại tát cháu?" "Hai người xem xem trong tay đang cầm cái gì, còn muốn nhét vào miệng." Hai người cúi đầu nhìn, đều thấy mảnh xác vụn trên tay.

Vừa nghĩ đến việc suýt nữa ăn mảnh xác vụn, giây tiếp theo trong dạ dày liền cuộn trào sóng dữ.

"Oẹ" một tiếng liền nôn thốc nôn tháo, qua một lúc lâu mới hồi phục lại bình thường.

"Được rồi, hai người vừa rồi đã thấy gì?" "Vừa rồi đột nhiên ngửi thấy một mùi hương đào, ngay sau đó liền thấy một cây đầy đào, những quả đào đó căng mọng nhìn là muốn cắn một miếng, không nhịn được mà lao về phía trước." "Huyễn thuật, hai người hẳn là đã trúng huyễn thuật." Lời vừa nói ra, Trương Hạo lại lắc đầu: "Không đúng, đây là có người sắp đặt." Trương Hạo đột nhiên lật tay, một đạo Chưởng Tâm Lôi đánh xuống, nổ tung trên người thi thể trong quan tài đá.

"A…" Khi Chưởng Tâm Lôi đánh xuống, một tiếng hét thảm thiết

vang lên trong mộ thất.

Trên người thi thể trong quan tài hẳn là có ý thức của một người.

Mà thi thể này chắc chắn đã được xử lý đặc biệt.

Nó thu hút người ta đến, sau khi trúng huyễn thuật tưởng rằng mảnh xác là đào tiên, ăn vào sẽ trúng độc mất trí nhớ.

Lúc này, ý thức ký gửi trên thi thể sẽ nhân cơ hội xâm nhập, chiếm lấy thân thể của người mất trí nhớ, từ đó có được cuộc sống mới.

Ngay khi Trương Hạo hiểu ra chuyện gì đang xảy ra, cảnh vật trước mắt thay đổi, họ lại trở về bệ đá bên ngoài Vẫn Đồng, như thể trải nghiệm vừa rồi chưa từng tồn tại.

"Ây, không đúng, trước khi vào Vẫn Đồng, bệ đá chúng ta đứng không có hoa văn, nhưng mọi người nhìn xuống đất xem, đã có thêm hoa văn." Bàn Tử chỉ vào chân mình nói.

Trương Hạo cũng chú ý đến điểm này, tôi không biết lúc này cảnh tượng nhìn thấy rốt cuộc là thật hay vẫn đang ở trong thế giới do Vẫn Đồng tạo ra.

Tôi phát hiện không chỉ đơn giản là sàn nhà có thêm hoa văn.

Nếu nhìn từ trên cao, những hoa văn trên mặt đất này nối lại với nhau chính là Tứ Tượng.

Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ và Huyền Vũ.

Giữa Tứ Tượng có những rãnh nhỏ bằng ngón út nối liền với nhau.

Nhìn thấy cảnh tượng này, tôi lập tức hiểu ra vấn đề.

Trương Hạo lấy dao găm ra, rạch một vết trên ngón tay, nhỏ máu tươi lên Tứ Tượng.

Máu tươi chảy theo những rãnh trên đó, trong chốc lát đã lan khắp toàn bộ Tứ Tượng.

Giây tiếp theo, sàn nhà tỏa ra ánh sáng đỏ, máu tươi lập tức biến mất không dấu vết.

Ngay sau đó bên tai liền vang lên tiếng cơ giới chuyển động.

Nhìn theo hướng âm thanh, chỉ thấy hồ dung nham phía dưới bệ đá không biết từ lúc nào đã bị đóng băng hoàn toàn.

Một cỗ quan tài đá đang từ dưới hồ dung nham phá băng mà ra.

"Sao lại thế này?" Mọi người nhìn cảnh vật xung quanh với vẻ mặt không thể tin nổi.

Bình thường mà nói, dung nham sau khi nguội đi sẽ là đá nham thạch, làm sao có thể biến thành băng được.

Chuyện bất hợp lý này xuất hiện, vậy chỉ có một khả năng, họ hiện tại vẫn đang ở trong thế giới do Vẫn Đồng tạo ra.

Trương Hạo liếc nhìn Trương Kỳ Lân, tuy biểu cảm của anh ta không có gì thay đổi, nhưng trong mắt lại lóe lên một tia ngạc nhiên.

Rõ ràng anh ta cũng không biết dưới đáy hồ dung nham còn có một cỗ quan tài đá.

"Bịch!" Đột nhiên trong hồ vang lên một tiếng động lớn, quan tài đá đột ngột dừng lại.

"Ầm ầm ầm…" Sau đó tiếng cơ giới chuyển động lại vang lên.

Chỉ thấy những sợi xích đồng kéo bệ đá bắt đầu hoạt động.

Quan tài đá phía dưới bệ đá bị sợi xích đồng ở đáy kéo lên phía trên bệ đá.

"Bịch" một tiếng động lớn, quan tài đá rơi xuống bệ đá, nắp quan

tài trực tiếp bay ra, rơi mạnh xuống đất lại vang lên một tiếng động lớn.

Cảnh tượng này khiến mọi người đều ngây người.

Quan tài trong các ngôi mộ cổ khác đều tìm mọi cách che giấu không cho người ta phát hiện.

Nhưng ở đây, lại thiết kế một cơ quan để quan tài tự mình xuất hiện, còn tự mình mở nắp.

Đây là sợ người vào không tìm thấy di thể của mình sao?

Sự việc bất thường ắt có yêu ma.

Trương Hạo đưa tay ngăn Bàn Tử đang muốn đến gần: "Để tôi." Tôi đi thẳng đến trước quan tài đá nhìn vào trong.

Chỉ thấy bên trong hoàn toàn không có thi thể mà là một chiếc hộp ngọc lớn bằng bàn tay.

Trương Hạo một tay vịn vào quan tài, một tay thò vào lấy hộp ngọc ra, mở ra bên trong có một tờ giấy trắng.

"Thiên Chân, xem xem trên đó viết gì." "Được, Tiểu Cữu." Hạo Thiên Chân đáp một tiếng, nhận lấy tờ giấy trắng, sau đó trải phẳng ra đất bắt đầu nghiên cứu.

"Thần nhãn tuyến vô sở bất tại, chích hữu vẫn đồng thế giới tài năng cách tuyệt tha đích khuy tham, tưởng yếu hoa đáo tiêu diệt tha đích bạn pháp, chích hữu cầu trợ tương tây thập vạn đại sơn trung đích sơn quỷ." "Sơn Quỷ?" "Sơn Quỷ là thứ gì?" Mọi người nghe thấy hai từ Sơn Quỷ đều nghi hoặc không hiểu.

Lúc này, Trương Kỳ Lân giải thích: "Sơn thủy bất tương phùng, Sơn Quỷ là một nhóm người có năng lực đặc biệt giống như Thủy Tiêu, nhưng họ sống trong núi lớn, hành tung vô cùng bí ẩn, người

ngoài hiếm khi biết đến." "Giống như Thủy Tiêu, lẽ nào ý của anh là?" Trương Hạo còn chưa nói xong, Trương Kỳ Lân đã gật đầu xác nhận.

"Thì ra là vậy." Thủy Tiêu sở dĩ biến dị, kết quả điều tra hiện tại là do cơ thể bị ý thức của thần chiếm giữ.

Chỉ là theo thời gian trôi qua, ý thức của thần ngày càng yếu đi, cho nên Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp mới có thể giữ lại ý thức của mình.

Nếu Sơn Quỷ cũng giống như họ, cũng là vì cơ thể bị ý thức của thần chiếm giữ mới có được năng lực đặc biệt, thì thế hệ Sơn Quỷ này hẳn cũng giữ lại được ý thức của mình.

Chương 186

Thông tin trên giấy trắng là do tổ tiên Trương gia để lại, cách nay ít nhất cũng mấy trăm năm.

Khi đó họ đã để lại manh mối, nói rằng Sơn Quỷ có cách tiêu diệt thần.

Xem ra Sơn Quỷ này và Thủy Tiêu vẫn có chút khác biệt, nói không chừng họ từ rất sớm đã tìm ra cách để giữ lại ý thức của mình.

Nếu không tổ tiên Trương gia sẽ không từ rất sớm đã để lại manh mối bảo tìm Sơn Quỷ giúp đỡ.

"Rắc, rắc!" Đột nhiên bên tai Trương Hạo vang lên tiếng kính vỡ, thế giới trước mắt trở nên tan nát.

Đợi tôi tỉnh lại lần nữa đã trở về hang động ban đầu.

Bệ đá bị xích đồng kéo lơ lửng giữa không trung vẫn còn đó, chỉ là hồ dung nham đã sớm biến mất không dấu vết, thay vào đó là vực sâu vô tận.

Bàn Tử nhìn xuống dưới bệ đá một cái lập tức lùi lại.

May mà một mảng tối đen cậu ta nhìn không rõ, nếu không chắc chắn sẽ bị độ cao của vực sâu dọa cho hai chân mềm nhũn.

"Vãi, lẽ nào tất cả những gì chúng ta thấy từ khi xuống cổ lâu đều là ảo giác?" "Đúng là như vậy, tất cả những gì chúng ta thấy đều là thế giới do Vẫn Đồng tạo ra, nhưng khi chúng ta nhận được manh mối quan trọng, thế giới đó liền vỡ tan." "Chuyện này cũng quá khó tin, nếu không phải tự mình trải qua thì căn bản không dám tin." Trương Hạo liếc nhìn Vẫn Đồng, nó vẫn ở vị trí cũ.

Lúc này tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Tôi sợ rằng Vẫn Đồng sẽ cùng với thế giới nó tạo ra biến mất không dấu vết.

Đây là một vật phẩm hiếm thấy, có thể tạo ra thế giới của riêng mình, tuyệt đối không thể bỏ qua.

"Đi thôi, bây giờ đã có manh mối, vậy thì thuận theo manh mối đi tìm Sơn Quỷ, tìm kiếm sự giúp đỡ của họ." "Ừm." Mọi người đáp một tiếng rồi đi lên sợi xích đồng, men theo đường cũ trở về.

Trương Hạo đợi những người khác đều đã lên sợi xích đồng, tôi đặt tay lên Vẫn Đồng, tâm niệm vừa động liền thu Vẫn Đồng vào không gian trữ vật, sau đó đi nhanh vài bước đuổi kịp mọi người.

Nửa giờ sau, Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Trương Kỳ Lân bốn người trở về cổ lâu.

Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp đã đợi ở đây từ lâu.

"Tốt quá, mọi người đều đã an toàn trở về." "Những mụn nước trên người hai người đã hết rồi sao?" "Ừm, từ dưới đất lên là hết rồi, cũng quá thần kỳ." "Phải rồi, mọi người có tìm thấy manh mối về sự biến dị của Thủy Tiêu ở dưới đó không?" "Ừm." Trương Hạo gật đầu đáp một tiếng.

Đinh Ngọc Vũ Điệp, Dịch Táp nghe vậy hưng phấn nói: "Thật sao, mau nói xem rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, phải làm thế nào mới giải quyết được?" Mùi hôi thối trên người Dịch Táp đã rất nồng, rõ ràng thời gian đã không còn nhiều.

Anh ta phải nhanh chóng tìm ra chân tướng biến dị của Thủy Tiêu, tìm ra cách giải quyết, nếu không sẽ không sống nổi.

Cho nên anh ta quan tâm đến kết quả của chuyến thám hiểm này hơn bất kỳ ai.

"Hai người có từng nghe qua về Sơn Quỷ chưa?" "Sơn Quỷ?

Trong nội bộ Thủy Tiêu chúng tôi vẫn luôn lưu truyền một câu nói gọi là sơn thủy bất tương phùng, cũng có nghĩa là một khi Thủy Tiêu và Sơn Quỷ gặp nhau sẽ xảy ra chuyện không hay, cho nên chúng tôi luôn nước sông không phạm nước giếng, không xuất hiện trên địa bàn của nhau.

Họ là một nhóm người được núi lựa chọn, cùng hơi thở với núi non, có thể đi sâu vào những nơi u tối nhất của núi non, nơi mà người thường khó có thể đến được." Bàn Tử đối với điều này rất tò mò.

"Trên đời lại có người có năng lực như vậy mà cam nguyện không có danh tiếng, vậy cũng quá đáng sợ rồi." Dịch Táp lắc đầu: "Thủy Tiêu chúng ta không phải cũng vậy sao, chỉ có người trong phạm vi nhỏ biết đến.

Năng lực của Sơn Quỷ rất thần kỳ, có những nơi trong núi non dù anh có san phẳng cả ngọn núi cũng không tìm thấy, không có sự giúp đỡ của Sơn Quỷ cả đời cũng đừng hòng." Anh ta nói xong lại sợ mọi người không tin liền đưa ra một ví dụ.

Ví dụ như trong lòng núi sẽ có những bong bóng khí, chỉ có Sơn Quỷ mới có thể tìm thấy và tiến vào trong đó.

Nhưng bong bóng khí đó dù anh dùng thủ đoạn gì cũng không thể dò ra được.

Dịch Táp vừa giải thích Trương Hạo liền hiểu ra.

Giống như Thủy Tiêu biết sự tồn tại của thủy đạo, thực chất chính là những lối đi không gian.

Sơn Quỷ hẳn cũng giống họ, cũng có thể phát hiện ra những lối đi không gian như vậy, chỉ là thủy đạo của Thủy Tiêu ở dưới nước, còn lối đi mà Sơn Quỷ phát hiện lại ở trong núi.

Vì bong bóng khí đó và ngọn núi thuộc về những không gian khác

nhau, cho nên bất kể dùng thiết bị gì cũng không thể dò ra được.

Sơn Quỷ cũng là những người có bản lĩnh.

Trương Hạo trong lòng nghi hoặc, nếu Sơn Quỷ đã lợi hại như vậy, tại sao trong nội bộ Thủy Tiêu lại lưu truyền rằng Sơn Quỷ và Thủy Tiêu gặp nhau sẽ xảy ra chuyện không hay.

Nếu thật sự là như vậy, manh mối mà tổ tiên Trương gia để lại tại sao lại nói muốn tìm cách giết thần thì hãy đi tìm Sơn Quỷ.

Rõ ràng Sơn Quỷ biết nhiều thông tin hơn về thần.

Chuyện biến dị của Thủy Tiêu có lẽ Sơn Quỷ cũng có cách giải quyết.

Nếu đã như vậy, tại sao lại không cho hai bên gặp nhau?

Đột nhiên Trương Hạo nghĩ đến một vấn đề.

Trước đây, các Thủy Tiêu xuất hiện trong ba gia tộc Thủy Tiêu đều không có ý thức của riêng mình.

Vậy thì những lời họ để lại căn bản không có độ tin cậy.

Họ sở dĩ không cho Thủy Tiêu và Sơn Quỷ gặp nhau, có lẽ chính là để ngăn cản Sơn Quỷ giúp Thủy Tiêu giải quyết vấn đề biến dị.

"Dịch Táp, anh có bao giờ nghĩ rằng, thực ra Sơn Quỷ có thể giúp Thủy Tiêu giải quyết vấn đề, nhưng có người không muốn, cho nên mới truyền lại một câu nói như vậy không?" Dịch Táp nghe vậy mắt sáng lên: "Không sai, nhất định là như vậy!" … Trương Hạo không hề tìm thấy Cây Thần Bằng Đồng và Cửa Đồng dưới lòng đất.

Nhưng anh chắc chắn rằng hai thứ đó nhất định phải ở bên dưới Làng Sương Mù.

Chỉ là anh đã có được thông tin hữu ích nên cũng không cần thiết phải đào sâu thêm.

Cả nhóm trực tiếp đi theo đường cũ trở về, từ chiếc giếng cạn quay lại mặt đất. [Đinh!

Nhiệm vụ ẩn "Khám phá Làng Sương Mù" đã hoàn thành, phần thưởng nhiệm vụ: Số lần dung hợp từ việc khám phá Tần Lĩnh được x4.] Trương Hạo vừa từ giếng cạn trở lại Làng Sương Mù, âm thanh thông báo của hệ thống liền vang lên trong đầu.

Trước đó khi khám phá Tần Lĩnh, anh nhận được phần thưởng 15 lần dung hợp và kích hoạt nhiệm vụ ẩn, đảm bảo phần thưởng khám phá Tần Lĩnh được nhân đôi.

Không ngờ nó lại tăng thẳng lên gấp 4 lần. 15 lần nhân 4 là 60 lần dung hợp.

“Hệ thống, mở giao diện thuộc tính.” [Tên: Trương Hạo] [Tuổi: 18] [Huyết mạch: Huyết mạch Kỳ Lân bậc 3 (Tiến độ tiến hóa 51/60)] [Hệ thống: Vạn Vật Dung Hợp Hệ Thống cấp 5 (52/60), năng lực đã mở khóa (Dò xét, Chồng chất, Tái cấu trúc, Toàn thuộc tính tăng 5%), sau khi tăng cấp sẽ mở khóa năng lực mới.] [Số lần dung hợp còn lại: 86] [Vật phẩm đã dung hợp: Kiến, Kim cương thạch, Nhà kho, Máu Kỳ Lân, Nhà kho phế liệu lớn, Nội đan Xà Mẫu Hắc Mao Xà, Cửu Đầu Na Già, Tức Nhưỡng, Long Văn Bảo Ấn, Song Long Trụ, Cành Cây Thần Bằng Đồng, Lôi Thạch...

Giới Chỉ Không Gian, Gương Vuông, Quan tài Thần Mộc Côn Luân, Ma Đồng Chúc Cửu Âm.] [Năng lực nhận được: Sức mạnh gấp 400 lần trọng lượng cơ thể, cơ thể cứng như kim cương, không gian trữ vật 50000 mét khối, huyết mạch Kỳ Lân, tốc độ ra đòn 1/250 giây, khả năng hô hấp dưới nước, bay lượn, phát quang phát nhiệt, thay da đổi thịt, Vạn Xà Chi Chủ, sức mạnh gấp 1700 lần trọng lượng cơ thể, miễn dịch ảo ảnh, sinh trưởng vô hạn (bất kỳ bộ phận nào của cơ thể đều có thể sinh trưởng, phục hồi vô hạn), trừ tà lui ma, vẽ đất làm tù,

nguyền rủa, miễn dịch nguyền rủa, Chưởng Tâm Lôi... cộng dồn không gian trữ vật, nhìn thấu lòng người, thôn phệ, hàn khí vạn năm, Minh Đồng (có thể nhìn thấy mọi thứ dưới lòng đất, âm tà chi vật, điều khiển âm binh, kèm theo hiệu quả nhìn trong đêm).] Hoàn thành nhiệm vụ ẩn, phần thưởng khám phá Tần Lĩnh nhân bốn, 60 lần dung hợp cộng với 26 lần còn lại, tổng cộng là 86 lần.

So với giai đoạn đầu, bây giờ số lần dung hợp đã không còn thiếu thốn như trước.

Hơn nữa thực lực hiện tại đã tăng lên, việc nhận được số lần dung hợp cũng tương đối dễ dàng hơn.

Đã đến lúc biến số lần dung hợp thành thực lực.

Trương Hạo nhìn giao diện thuộc tính phân tích kỹ lưỡng, rốt cuộc nên làm thế nào để tăng thực lực nhanh hơn.

Hiện tại các loại năng lực vừa nhiều vừa tạp, năng lực gì cũng có nhưng ngoài sức mạnh ra thì không có gì đặc biệt nổi trội.

Chương 187

Vạn Vật Dung Hợp Hệ Thống đã mở khóa mấy loại năng lực, trong đó năng lực quan trọng nhất có thể tăng nhanh thực lực là "Chồng chất" lại chưa được tận dụng.

Trong các năng lực có được từ dung hợp hiện tại, chỉ có thuộc tính sức mạnh là được chồng chất từ sức mạnh gấp 400 lần trọng lượng cơ thể của kiến, 1700 lần của bọ hung và 1800 lần của bọ vương, cộng lại là 3900 lần trọng lượng cơ thể.

Thêm vào năng lực thay da đổi thịt giúp toàn bộ thuộc tính cơ thể nhân đôi, sau khi chồng chất, sức mạnh là 7800 lần trọng lượng cơ thể.

Còn có Vạn Vật Dung Hợp Hệ Thống tăng lên cấp 5 mở khóa toàn thuộc tính tăng 5% cũng tính vào.

Lúc này sức mạnh của anh khoảng 8200 lần trọng lượng cơ thể.

Vì năng lực thôn phệ có thể cường hóa tế bào toàn thân, tăng mật độ, nên bây giờ vóc dáng anh không đổi nhưng cân nặng đã tăng ít nhất 20%, từ 75kg lên 90kg.

Quy đổi như vậy, sức mạnh lúc này là 738 tấn!

Nếu chỉ dung hợp một loại vật phẩm liên quan đến sức mạnh thì sức mạnh sẽ không thể mạnh đến thế.

Đây chính là lợi ích của năng lực "Chồng chất".

Sau khi chứng kiến vị Thần trong hình chiếu, Trương Hạo có cảm giác nguy cơ rất mạnh.

Anh cảm thấy muốn nhanh chóng tăng thực lực, thì phải chọn ra vài năng lực nổi bật nhất, sau đó lợi dụng năng lực chồng chất của hệ

thống để cộng dồn thuộc tính lên.

Sau khi thông suốt, Trương Hạo đã có kế hoạch tiếp theo.

Đúng như câu nói "một sức mạnh hạ mười sở trường", thuộc tính quan trọng nhất chính là sức mạnh.

Trương Hạo quyết định trong thời gian tới sẽ thu thập các vật phẩm có đặc tính sức mạnh để dung hợp, nâng sức mạnh lên cao.

Sức mạnh gấp 8200 lần trọng lượng cơ thể nghe có vẻ vô địch, nhưng so với vị Thần xuất hiện trong hình chiếu thì chẳng là gì cả.

Muốn có sức chống trả trước mặt Thần, sức mạnh ít nhất phải tăng gấp trăm, thậm chí gấp ngàn lần.

May mà đặc tính dung hợp chồng chất không có quá nhiều hạn chế, chỉ cần không lặp lại cùng một loại vật phẩm là được.

Vật phẩm có thể tăng sức mạnh thì có rất nhiều, đỉnh ngàn cân, máy ép thủy lực, các loại lực sĩ trong giới tự nhiên...

Dung hợp hết những thứ này, sức mạnh ít nhất cũng có thể tăng thêm vài trăm lần.

Nghĩ đến đây, anh lấy điện thoại ra định gọi cho người nhà, bảo họ chuẩn bị một số thứ cần thiết.

Vừa cầm điện thoại lên thì phát hiện không có tín hiệu.

Bất đắc dĩ, Trương Hạo đành phải đợi rời khỏi thung lũng, đến nơi có tín hiệu rồi tính tiếp.

“Trương Hạo huynh đệ, đang nghĩ gì vậy?” Bàn Tử thấy Trương Hạo từ dưới đất lên cứ im lặng, tò mò hỏi.

“Không có gì, chỉ là đang nghĩ vài chuyện.

Mọi người nghỉ ngơi xong rồi thì lên đường thôi.” “Được.” Lúc

lên, mọi người đã tính toán xong, nghỉ ngơi một chút rồi đi tìm tung tích của Sơn Quỷ.

Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp tuy biết Sơn Quỷ tồn tại, nhưng không biết cụ thể họ ở đâu, chỉ biết họ hoạt động trong núi sâu ở Tương Tây.

Vì vậy, tiếp theo Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp sẽ về quê tìm trưởng bối hỏi thăm tin tức về Sơn Quỷ.

Đợi khi có tin tức cụ thể, họ sẽ lên đường đến Tương Tây tìm Sơn Quỷ cầu cứu.

Trương Hạo cũng có thể nhân khoảng thời gian này thu thập các vật phẩm liên quan đến sức mạnh để dung hợp, trước tiên chồng chất thuộc tính sức mạnh lên. … Ba ngày sau, Trương Hạo và Hạo Thiên Chân trở về Hàng Thành.

Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp đến Đông Nam Á để tìm hiểu tin tức về Sơn Quỷ.

Bàn Tử thì về Kinh Thành, nói rằng cửa hàng lâu ngày không mở, người khác sẽ tưởng nó sập tiệm rồi, nên về mở cửa hai ngày.

Còn Trương Kỳ Lân thì không biến mất ngay như trước, mà nói anh có việc cần xử lý, đợi khi tìm được manh mối về Sơn Quỷ thì thông báo cho anh cùng đi.

Trên đường về Hàng Thành, Trương Hạo đã gọi điện cho quản gia, bảo ông chuẩn bị những thứ như đỉnh ngàn cân, máy ép thủy lực có sức mạnh lớn nhất.

Còn những thứ như động thực vật trong tự nhiên thì anh tự mình đến chợ hoa chim cá cảnh tìm kiếm.

Trong một buổi chiều, anh đã mang về từ chợ hơn mười mấy loại côn trùng nổi tiếng về sức mạnh như bọ hung tê giác, ve giáp… Còn

những động vật có kích thước lớn thì không dễ dàng có được.

Trương Hạo quyết định nếu đợi anh dung hợp hết những thứ có thể kiếm được trong nước, sẽ đến Đông Nam Á tìm Dịch Táp.

Dù sao ở đó, dù là voi, hổ hay gấu đều có thể mua được trực tiếp.

Trương Hạo xách theo những con côn trùng mua từ chợ hoa chim cá cảnh về phòng mình trong ngôi nhà cũ của Ngô gia.

Sau đó anh bóp chết chúng từng con một rồi bắt đầu dung hợp.

"Hệ thống, dung hợp bọ hung tê giác!" [Đinh, đã nhận lệnh, bắt đầu dung hợp.] Tiếng thông báo của hệ thống vừa dứt, con bọ hung tê giác lập tức biến thành một giọt chất lỏng đen kịt, sau đó nó hóa thành vô số phân tử nhỏ li ti bao bọc toàn thân Trương Hạo.

Những phân tử này như sống lại, ra sức chui vào cơ thể anh để dung hợp với máu thịt. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 44, vật phẩm dung hợp: Bọ hung tê giác.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được đặc tính vật phẩm dung hợp: Sức mạnh gấp 50 lần trọng lượng cơ thể.] Bội số sức mạnh mà bọ hung tê giác tăng thêm không thể so sánh với kiến hay bọ vương đã dung hợp trước đó, nhưng 50 lần này có thể cộng dồn lên, cũng không thể xem thường.

Hiện tại cân nặng là 90kg, sức mạnh gấp 50 lần trọng lượng cơ thể là 4500kg, tính thêm các loại gia tăng khác, sức mạnh tăng thêm hơn 10.000kg.

Sức mạnh tăng thêm này không hề ít hơn so với việc dung hợp một con voi hay một con gấu xám, thậm chí còn nhiều hơn.

Vì vậy, muốn nhanh chóng tăng thuộc tính sức mạnh, dung hợp

những vật phẩm có thuộc tính nhân bội sức mạnh là nhanh nhất.

Chỉ là những thứ này trong tự nhiên cũng có hạn, và hiệu quả của mỗi vật phẩm chỉ có tác dụng trong lần dung hợp đầu tiên, tương lai vẫn sẽ phải dung hợp những vật phẩm tăng sức mạnh trực tiếp.

Sau khi dung hợp bọ hung tê giác, Trương Hạo tiếp tục dung hợp vật phẩm tiếp theo.

"Hệ thống, dung hợp ve giáp!" Ve giáp có cơ thể rất nhỏ, chỉ dài 0.2 milimet, nếu không có thị lực tốt hoặc đặc biệt chú ý thì rất khó phát hiện.

Trương Hạo cũng là sau khi tra cứu tài liệu mới cố tình tìm thấy nó trong chợ.

Chúng sở hữu sức mạnh gấp 1080 lần trọng lượng cơ thể, thuộc tính này không thể không nói là ấn tượng, đối với anh mà nói, sự gia tăng là rất lớn. [Đinh, đã nhận lệnh, bắt đầu dung hợp.] Tiếng thông báo của hệ thống vừa dứt, con ve giáp lập tức biến thành một tia chất lỏng đen kịt, sau đó hóa thành vô số phân tử nhỏ li ti bao bọc toàn thân Trương Hạo.

Những phân tử này như sống lại, ra sức chui vào cơ thể anh để dung hợp với máu thịt. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 45, vật phẩm dung hợp: Ve giáp.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được đặc tính vật phẩm dung hợp: Sức mạnh gấp 1080 lần trọng lượng cơ thể.] Sức mạnh gấp 1080 lần trọng lượng cơ thể tức là 97.2 tấn, con số này còn chưa tính các loại gia tăng khác, tính tất cả vào thì sức mạnh tăng thêm lớn hơn 200 tấn.

Sự gia tăng này không thể nói là không lớn.

Chương 188

Mà đây mới chỉ dùng hết 2 lần dung hợp.

Số lần dung hợp hiện tại còn lại 84 lần.

Thật khó tưởng tượng nếu 84 lần dung hợp này đều dùng để chồng chất sức mạnh, lúc đó thuộc tính sức mạnh sẽ khủng bố đến mức nào.

Sau khi dung hợp ve giáp, Trương Hạo tiếp tục dung hợp các loại côn trùng khác.

Đừng thấy những con côn trùng này không lớn, nhưng sự gia tăng sức mạnh lại không nhỏ.

Đương nhiên, sự gia tăng của chúng không phải lúc nào cũng nổi bật như ve giáp, về cơ bản đều là sức mạnh gấp 30-50 lần trọng lượng cơ thể, thỉnh thoảng mới có côn trùng tăng sức mạnh gấp 100 lần xuất hiện.

Những côn trùng này đều chỉ là vật phẩm thông thường, sau khi dung hợp chỉ có thể tăng kinh nghiệm hệ thống, chứ không thể tăng tiến độ tiến hóa của huyết mạch Kỳ Lân.

Mặc dù vậy, sự gia tăng sức mạnh khổng lồ mà chúng mang lại vẫn rất đáng giá.

Sau khi Trương Hạo hoàn thành 8 lần dung hợp, Vạn Vật Dung Hợp Hệ Thống lại một lần nữa thăng cấp và mở khóa năng lực mới. [Đinh!

Vạn Vật Dung Hợp Hệ Thống đã tăng lên cấp 6 (0/70), mở khóa năng lực mới: Toàn thuộc tính tăng 5%.] "Vãi!" Lần này năng lực mới được mở khóa lại là toàn thuộc tính tăng 5%, trước đó khi hệ thống từ

cấp 4 lên cấp 5 cũng là toàn thuộc tính tăng 5%, hai lần 5% cộng lại là 10%.

Gia tăng thuộc tính theo phần trăm có thể không lớn ở giai đoạn đầu, nhưng một khi đã phát triển, sau khi các chỉ số tăng lên, việc gia tăng theo phần trăm chắc chắn là rất lớn.

Không chỉ vậy, cùng với việc hệ thống thăng cấp, kích thước không gian trữ vật cũng mở rộng thêm 100% trên cơ sở ban đầu.

Hiện tại, giá trị ban đầu của không gian trữ vật là 52500 mét khối, Vạn Vật Dung Hợp Hệ Thống cấp 6, tăng 600%, có nghĩa là không gian của Trương Hạo đã tăng thêm 367500 mét khối.

Lần này Trương Hạo mang về tổng cộng 14 loại côn trùng, sau khi dung hợp xong xuôi, anh liền thống kê lại. 14 loại côn trùng mang lại sức mạnh tăng thêm là 1730 lần trọng lượng cơ thể, cộng với 3900 lần ban đầu.

Nghĩa là bây giờ, không tính bất kỳ sự gia tăng nào, Trương Hạo đã có sức mạnh gấp 5630 lần trọng lượng cơ thể.

Năng lực thay da đổi thịt tăng 100% toàn thuộc tính, Vạn Vật Dung Hợp Hệ Thống mở khóa hai lần tăng 5% toàn thuộc tính.

Sau khi chồng chất toàn bộ, thực tế anh hiện sở hữu sức mạnh gấp 13512 lần trọng lượng cơ thể.

Tính theo cân nặng hiện tại là 90kg thì sức mạnh là 1.216.080kg, tức 1216.08 tấn.

Chỉ tiêu tốn 14 lần dung hợp đã khiến sức mạnh đột phá 1000 tấn, tốc độ tăng trưởng này không thể không nói là khủng khiếp.

Hơn 1000 tấn là khái niệm gì?

Một chiếc xe hơi gia đình nặng khoảng 1.5 tấn.

Điều đó có nghĩa là một cú đấm của Trương Hạo bây giờ tương đương với sức nặng của hơn 800 chiếc ô tô đè lên người bạn cùng lúc.

Lực lượng kinh khủng này đừng nói là người, ngay cả sinh vật có khả năng phòng ngự mạnh nhất trong tự nhiên cũng không thể chống đỡ nổi.

Chỉ là, sức mạnh này vẫn còn xa mới đủ.

Đối mặt với vị Thần đã tấn công hàng ngàn ngọn núi cao, chút sức mạnh này chẳng là gì cả, phải tiếp tục mạnh lên.

"Reng reng reng..." Lúc này chuông điện thoại của Trương Hạo vang lên.

Anh nhìn thì thấy là quản gia gọi tới, biết rằng chuyện nhờ ông thu mua đỉnh ngàn cân, máy ép thủy lực đã có kết quả.

Anh liền nghe máy.

"Chú Trương, mọi việc xong rồi ạ?" "Thiếu gia, những thứ cậu cần đều đã mua xong rồi, một máy ép thủy lực 2000 tấn, một kích thủy lực 150 tấn...

Đây đều là những loại lớn nhất có thể kiếm được hiện tại." "Được, đồ ở đâu chú gửi địa chỉ cho tôi." ...

Cúp điện thoại không lâu, Trương Hạo nhận được vị trí của những cỗ máy này.

Quản gia theo yêu cầu của anh đã vận chuyển chúng đến một nhà kho hẻo lánh.

Như vậy tiện cho việc dung hợp, cũng không bị người khác chú ý.

Khi Trương Hạo đến nơi, anh thấy hơn chục cỗ máy các loại được đặt bên trong.

Những thứ này đều là đồ cũ, dù sao sau khi dung hợp hiệu quả cũng như nhau, chỉ cần thông số cao là được.

Còn những máy ép thủy lực lớn hơn, loại mấy vạn tấn, mười mấy vạn tấn đều là trọng khí quốc gia, không chỉ phải đặt làm mà người thường cũng không thể nào có được.

Trương Hạo khóa cửa nhà kho lại, rồi đi đến bên cạnh máy ép thủy lực, tay chạm vào nó rồi ra lệnh: "Hệ thống, dung hợp máy ép thủy lực." [Đinh, đã nhận lệnh, bắt đầu dung hợp.] Tiếng thông báo của hệ thống vừa dứt, máy ép thủy lực lập tức biến thành một khối chất lỏng kim loại lớn, sau đó hóa thành vô số phân tử nhỏ li ti bao bọc toàn thân Trương Hạo.

Những phân tử này như sống lại, ra sức chui vào cơ thể anh để dung hợp với máu thịt. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 58, vật phẩm dung hợp: Máy ép thủy lực.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được đặc tính vật phẩm dung hợp: Sức mạnh 2000 tấn.] Máy ép thủy lực tăng thẳng một lần 2000 tấn sức mạnh, con số này quả thực rất khủng bố.

Trương Hạo dung hợp bao nhiêu côn trùng nhỏ sức mạnh mới vượt qua nghìn tấn.

Nhưng có một điểm khác biệt, đó là sức mạnh theo bội số trọng lượng cơ thể có thể tăng trưởng, còn sức mạnh mà máy ép thủy lực tăng thêm là không đổi.

Tăng bao nhiêu thì là bấy nhiêu, sẽ không tăng trưởng nữa.

Sức mạnh theo bội số trọng lượng cơ thể thì sẽ tăng theo cân nặng.

Quan trọng hơn là, sau khi anh sở hữu năng lực thôn phệ, khi thôn

phệ đủ sinh mệnh lực, tế bào toàn thân sẽ được cường hóa.

Tế bào sau khi được cường hóa, mật độ sẽ không ngừng tăng lên, kết quả là cân nặng sẽ không ngừng tăng trong khi vóc dáng không đổi.

Sự tăng trưởng này rất khủng khiếp, tuy tạm thời không bằng sự tăng trưởng trực tiếp từ máy ép thủy lực, nhưng về lâu dài, sức mạnh tăng thêm sớm muộn cũng sẽ vượt qua sự tăng trưởng từ máy ép thủy lực, và theo thời gian sẽ vượt xa sự tăng trưởng trực tiếp.

Dung hợp xong máy ép thủy lực, Trương Hạo tiếp tục dung hợp kích thủy lực.

"Hệ thống, dung hợp kích thủy lực." [Đinh, đã nhận lệnh, bắt đầu dung hợp.] Tiếng thông báo của hệ thống vừa dứt, kích thủy lực lập tức dung hợp biến thành một khối chất lỏng kim loại màu xám bạc.

Sau đó khối chất lỏng này nhanh chóng khuếch trương thành một lớp màng mỏng, rồi lớp màng bao bọc lấy Trương Hạo.

Những phân tử nhỏ li ti cấu thành lớp màng như có sinh mệnh, không ngừng nhảy múa, chúng ra sức chui vào cơ thể Trương Hạo.

Những phân tử nhỏ tiến vào cơ thể liền dung hợp và cường hóa tế bào.

Đợi đến khi cơ thể hấp thụ hoàn toàn tất cả các phân tử, tiếng thông báo của hệ thống lại vang lên. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 59, vật phẩm dung hợp: Kích thủy lực.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được đặc tính vật phẩm dung hợp: Sức mạnh x1.5.] "Hả?" Kích thủy lực không phải nên tăng sức mạnh trực tiếp sao, tại sao lại khiến thuộc tính sức mạnh của anh nhân 1.5 lần?

Chương 189

Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, Trương Hạo lấy điện thoại ra tra cứu.

“Kích thủy lực, trong tình huống cực hạn có thể nâng vật nặng gấp 1.5 lần trọng lượng tiêu chuẩn!” Trương Hạo nhanh chóng tra được thông tin này.

Lúc này anh mới hiểu tại sao kích thủy lực không trực tiếp tăng sức mạnh, mà lại khiến thuộc tính sức mạnh của anh tăng 1.5 lần.

Thuộc tính này quả thực quá bá đạo.

Trương Hạo tính nhẩm tổng sức mạnh hiện tại của mình.

Sức mạnh gấp 5630 lần trọng lượng cơ thể cộng với 2000 tấn sức mạnh từ máy ép thủy lực, tổng cộng là khoảng 2500 tấn, tính thêm các loại gia tăng khác, 100% từ thay da đổi thịt, hai lần 5% từ hệ thống thăng cấp, cộng thêm 1.5 lần từ việc dung hợp kích thủy lực.

Có nghĩa là sức mạnh cực hạn của Trương Hạo hiện tại là khoảng 8250 tấn.

Trương Hạo trong lòng kinh ngạc, trước khi trở về Hàng Châu và nâng cấp, sức mạnh của anh chỉ có vài trăm tấn.

Mới chỉ tận dụng chức năng chồng chất của hệ thống để dung hợp mười mấy lần, sức mạnh đã tăng gấp mười lần không chỉ.

Hiện tại còn lại 70 lần dung hợp, nếu dùng hết số lần này, sức mạnh sẽ lớn đến mức nào?

Vượt vạn tấn là chắc chắn, có lẽ còn có thể đột phá mười vạn tấn.

Máy ép thủy lực lớn nhất thế giới hiện nay cũng chỉ khoảng mười vạn tấn.

Phải biết rằng đó là một cỗ máy khổng lồ chiếm diện tích hàng vạn mét vuông mới đạt được trình độ đó.

Mà Trương Hạo lại có thể dựa vào sức người đạt đến trình độ tương tự, điều này thực sự quá nghịch thiên.

Quan trọng là đây còn xa mới là giới hạn của Vạn Vật Dung Hợp Hệ Thống, chỉ cần là vật phẩm không có sinh mệnh đều có thể dung hợp.

Hôm nào dung hợp một ngôi sao chết, có lẽ thực sự có thể làm được một đấm nổ sao.

Đến lúc đó, dù Thần có mạnh mẽ đến đâu, thể tích có lớn đến đâu, liệu có đỡ nổi một đấm của mình không?

Ban đầu sau khi từ Làng Sương Mù trở về, trong lòng Trương Hạo có cảm giác nguy cơ rất mãnh liệt.

Khi anh lợi dụng hệ thống để nâng cao thực lực, tâm lý mới khá hơn một chút.

Cứ theo tốc độ này mà tăng lên, vị Thần kia cũng không phải là không thể chiến thắng.

Ngoài máy ép thủy lực và kích thủy lực, quản gia còn chuẩn bị mười mấy loại máy móc hạng nặng khác.

Đương nhiên những thứ này đều là tăng sức mạnh trực tiếp.

Ban đầu kích thủy lực cũng là tăng sức mạnh trực tiếp, không ngờ nó còn có một thuộc tính khác quan trọng hơn, sau khi dung hợp trực tiếp khiến thuộc tính sức mạnh của Trương Hạo tăng 1.5 lần.

Mỗi lần anh cầm lên một thiết bị máy móc, rồi ra lệnh cho hệ thống dung hợp.

Sau khi tiến hành mười lăm lần dung hợp, những cỗ máy trước

mắt cuối cùng cũng hết sạch.

So với sức mạnh tăng thêm từ máy ép thủy lực và kích thủy lực, sức mạnh từ các máy móc khác kém hơn nhiều, 15 món cộng lại còn không bằng hai món kia.

Tổng cộng tăng thêm 850 tấn sức mạnh.

Lần này trở về Hàng Thành, dung hợp tổng cộng tiêu tốn 31 lần, còn lại 55 lần chưa sử dụng.

Trên đường từ nhà kho phế liệu trở về, Trương Hạo bắt đầu tìm kiếm những vật phẩm cần dung hợp gấp.

"Đúng rồi, mình cứ mãi chú ý đến động vật và máy móc, giới thực vật cũng có rất nhiều loài thần kỳ!" Trương Hạo bắt đầu tìm kiếm các loại thực vật thần kỳ trên mạng.

"Cây Bom, một loại thực vật sinh trưởng ở lưu vực sông Amazon Nam Mỹ.

Nhựa cây mà nó tiết ra chứa một lượng lớn hợp chất ankan.

Chỉ cần có nguồn lửa đến gần những cây này, chúng sẽ biến thành một quả bom.

Quả của loại cây này to bằng quả bưởi, vỏ quả rất cứng và có màu vàng.

Đợi đến khi quả chín, chúng sẽ tự động nổ tung.

Những mảnh vỏ sắc bén bay tứ tung, uy lực không kém một quả lựu đạn, sức sát thương rất đáng kinh ngạc." "Sơn Hà Hoa, một loài hoa biết tàng hình, nó sẽ điều chỉnh màu sắc của hoa theo sự thay đổi của môi trường xung quanh, khiến mình hòa nhập vào môi trường, rất khó bị người khác phát hiện." "Cây Đạn Bắn, một loại cây lớn kết quả hình ống, sau khi quả chín, bên trong sẽ lên men sinh ra một lượng

lớn khí.

Lúc này hạt giống sẽ được phun ra từ lỗ dưới đáy quả, xa nhất có thể bắn đến khoảng cách hơn 50 mét.

Nếu không may có chim bay qua bị bắn trúng sẽ chết ngay lập tức." … Không tra không biết, tra rồi mới giật mình, thế giới lại có nhiều loại thực vật có năng lực đặc biệt như vậy.

Chỉ cần dung hợp chúng, cũng có thể nhận được thuộc tính đặc hữu của vật phẩm dung hợp.

Trương Hạo nhìn đồng hồ, hơn ba giờ chiều.

Giờ này chợ hoa chim cá cảnh vẫn chưa đóng cửa.

Ở chợ hẳn là có thể tìm được một số loại thực vật có năng lực đặc biệt.

Thế là Trương Hạo lại quay lại chợ hoa chim cá cảnh, dạo quanh các cửa hàng bán thực vật.

"Cây nắp ấm, một loại thực vật chủ động săn bắt côn trùng…" "Cây bình tử…" "Cây bắt ruồi…" Những loại thực vật được bán ở chợ đa số là loại có thể chủ động bắt côn trùng.

Tuy nhiên, Trương Hạo không hài lòng với những loại thực vật này.

Xem ra những loại như Cây Bom, Cây Đạn Bắn rất khó tìm thấy trong nước.

Ngay khi anh chuẩn bị rời khỏi chợ, anh bỗng bị một cây thực vật đặt ở vị trí trung tâm của một cửa hàng thu hút.

Đây là một cây thực vật cao bằng nửa người, trơ trụi, trên đó mọc bảy tám quả giống như quả đậu đũa.

Cây này có chút giống với hình ảnh Cây Đạn Bắn mà anh tìm thấy

trên mạng.

Trương Hạo đi thẳng vào cửa hàng hỏi: "Ông chủ, đây là thứ gì vậy, trông lạ quá." Ông chủ thấy có khách, lập tức từ quầy ra tiếp đón.

"Đây là, là Cây Đạn Bắn từ châu Phi về, rất thần kỳ, cậu xem quả nó kết kìa, bên trong đều là những viên đạn cứng như thép.

Quả một khi chín, những hạt giống đó sẽ phun ra, có thể bắn xa năm mươi mét, phải dùng lồng kính chống đạn che lại, nếu không dễ làm người khác bị thương.

Cậu em chắc là thích những loại cây kỳ lạ nhỉ, hay là xem thử cây bắt ruồi trong tiệm tôi đi, đều là hàng hiếm, rất đẹp." Ông chủ đặt một cây Đạn Bắn như vậy trong tiệm là để thu hút khách, chủ yếu vẫn là bán thực vật ăn thịt côn trùng.

Mỗi ngày đều có vô số người vào hỏi về Cây Đạn Bắn, cuối cùng đều mua một đống thực vật ăn thịt côn trùng rồi đi.

Vì vậy ông cũng khuyên Trương Hạo như những vị khách khác.

"Không cần, cây Đạn Bắn này bao nhiêu tiền?" "Cái gì, cậu muốn mua Cây Đạn Bắn?" "Cây Đạn Bắn này bản thân nó đã không rẻ, cộng thêm cái lồng kính chống đạn mấy vạn tệ, giá bán ít nhất cũng phải trên mười vạn!" Ông chủ tiệm thấy Trương Hạo tuy còn trẻ nhưng khí chất bất phàm, vừa nhìn đã biết không phải con nhà thường.

Tuy Cây Đạn Bắn là báu vật trấn tiệm, nhưng chỉ cần trả được giá thì cũng không phải không bán.

Với kinh nghiệm mở tiệm nhiều năm của mình, ông phán đoán Trương Hạo chính là loại người trả được giá, nên mới nhiệt tình tiếp đón như vậy.

"Ra giá đi!" Trương Hạo nói thẳng.

Chương 190

"Mười vạn, tặng kèm lồng kính chống đạn!" "Không cần lồng kính, sáu vạn!" "Ông chủ, hay là thêm chút nữa đi, lúc trước cái lồng kính này tôi làm cũng mất hơn năm vạn rồi." "Năm vạn rưỡi!" "Được, được, sáu vạn thì sáu vạn!" Trương Hạo cười cười, anh có năng lực nhìn thấu lòng người, ông chủ tiệm nghĩ gì trong lòng anh biết rõ mồn một, và sáu vạn chính là giá thấp nhất ông có thể chấp nhận.

Cây Đạn Bắn tuy quý, nhưng ông có kênh để lấy hàng về, chỉ là cần đợi hai tháng mà thôi.

Trương Hạo trả tiền rồi mang Cây Đạn Bắn rời đi.

Ông chủ tiệm nhìn bóng lưng Trương Hạo rời đi mà cảm thán: "Đúng là tuổi nhỏ mà khôn lanh, nắm bắt tâm lý người khác chắc như bắp, mở miệng là giá thấp nhất mình có thể chấp nhận." Trương Hạo mang Cây Đạn Bắn về phòng mình trong ngôi nhà cũ của Ngô gia rồi khóa cửa lại.

Một tay đặt lên Cây Đạn Bắn, anh ra lệnh: "Hệ thống, dung hợp Cây Đạn Bắn!" [Đinh, đã nhận lệnh, hiện tại bắt đầu dung hợp.] Tiếng thông báo của hệ thống vừa dứt, Cây Đạn Bắn liền tan chảy biến thành một khối chất lỏng màu xanh lá.

Khối chất lỏng này nhanh chóng khuếch trương thành một lớp màng mỏng, rồi bao bọc Trương Hạo bên trong.

Sau đó, các phân tử cấu thành lớp màng bắt đầu chui vào cơ thể anh, tiến vào bên trong rồi dung hợp với tế bào toàn thân.

Đợi đến khi tất cả các phân tử nhỏ li ti được hấp thụ, tiếng thông báo của hệ thống lại vang lên trong đầu. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 74, vật phẩm dung hợp: Cây Đạn Bắn.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được đặc tính vật phẩm dung hợp: Tay Súng Hạt Giống (có thể bắn ra hạt giống cứng rắn để giết địch, sức mạnh của ký chủ càng lớn, uy lực của hạt giống càng mạnh).] Quả nhiên giống như mình nghĩ, sau khi dung hợp Cây Đạn Bắn, năng lực nhận được chính là bắn đạn, chỉ không biết uy lực của viên đạn này thế nào, có bằng được súng lục không.

Trong phần giải thích có nói hạt giống bắn ra chịu ảnh hưởng của sức mạnh, sức mạnh của mình có đến hàng vạn tấn, bình thường mà nói thì uy lực của hạt giống bắn ra sẽ không nhỏ.

Đương nhiên uy lực rốt cuộc thế nào phải thử nghiệm mới biết được.

Trương Hạo mở cửa phòng đi ra sân, anh nhìn quanh tìm mục tiêu thử nghiệm.

Trong sân có một hòn non bộ, được xếp bằng đá núi thật.

Loại đá này gọi là thanh kim thạch, độ cứng cao hơn đá thông thường một chút.

"Chính là ngươi!" Trương Hạo tâm niệm vừa động, trong lòng bàn tay xuất hiện một hạt giống giống như hạt táo.

Anh vung tay, hạt giống bay ra như một tia chớp.

Khi hạt giống tiếp xúc với hòn non bộ, một tiếng nổ lớn "ầm" vang lên, ngay sau đó, cả hòn non bộ cao bảy tám mét, rộng mười mấy mét lập tức hóa thành bột mịn, gió thổi một cái liền tan biến vào không khí.

Trương Hạo nhìn cảnh tượng trước mắt, thầm nghĩ không xong rồi.

Anh cũng không ngờ một hạt giống bắn ra lại có uy lực lớn đến vậy, lại có thể khiến cả hòn non bộ biến thành bột mịn trong nháy mắt.

Trong một khoảnh khắc, hòn non bộ đã hoàn toàn biến mất khỏi sân.

Ban đầu anh còn nghĩ uy lực của hạt giống có bằng viên đạn không.

Bây giờ xem ra đâu chỉ là viên đạn, ngay cả một quả lựu đạn cũng không thể nổ hòn non bộ thành bột mịn, mười quả cũng không thể.

Sức mạnh bộc phát tức thời của hạt giống bắn ra ít nhất cũng bằng mấy chục quả lựu đạn.

Với uy lực này, đừng nói là người, ngay cả những con quái vật mạnh mẽ trong cổ mộ cũng không chịu nổi.

Nhưng uy lực mạnh mẽ này được xây dựng trên cơ sở sức mạnh hàng vạn tấn của Trương Hạo.

Nếu không uy lực không thể lớn như vậy.

Mặc dù dùng nắm đấm trực tiếp có thể phát huy sức mạnh lớn hơn, nhưng đó chỉ có thể thi triển ở cự ly gần.

Tay Súng Hạt Giống thì khác, tấn công tầm xa, sức mạnh cũng không yếu.

Giết địch ở ngoài trăm mét hoàn toàn không có vấn đề gì.

"Tiểu Cữu, vừa rồi sao vậy, có thứ gì nổ à?" Tiếng động lớn đã thu hút Hạo Thiên Chân đến.

Cậu bước vào sân liền hỏi chuyện gì đã xảy ra.

"Không biết nữa, cháu nghe thấy một tiếng nổ lớn liền ra xem, không phát hiện gì cả." "Ủa, hòn non bộ đâu rồi, cháu nhớ rõ trong sân

có một hòn non bộ mà, sao tự nhiên biến mất rồi?" Trương Hạo cười nói: "Chắc là bị dời đi rồi, dạo trước ông nội không phải nói nhà cũ sắp tu sửa sao?" Được Trương Hạo nhắc nhở, Hạo Thiên Chân cũng nhớ ra không lâu trước đó ông nội quả thực có nhắc qua một câu, có lẽ thật sự là cho công nhân dời hòn non bộ đi rồi.

"Tiểu Cữu, nếu không có chuyện gì thì cháu về đây." "Về đi, cháu ở trong sân này cũng không xảy ra chuyện gì được đâu." "Đúng vậy, Tiểu Cữu lợi hại như thế, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì." Hạo Thiên Chân nói một câu rồi chuẩn bị rời đi.

Lúc đi, cậu còn liếc nhìn vị trí hòn non bộ, miệng lẩm bẩm: "Hình như nửa tiếng trước còn thấy hòn non bộ, lẽ nào mình nhớ nhầm?" Trương Hạo nhìn Hạo Thiên Chân rời đi, không nhịn được lại bật cười.

Đứa cháu này của mình quá ngây thơ, nói bừa hai câu đã lừa được.

Cũng may người đến xem tình hình là cậu, nếu đổi lại là người khác, mình thật sự không giải thích nổi.

"Hệ thống, mở giao diện thuộc tính!" [Tên: Trương Hạo] [Tuổi: 18] [Huyết mạch: Huyết mạch Kỳ Lân bậc 3 (Tiến độ tiến hóa 52/60)] [Hệ thống: Vạn Vật Dung Hợp Hệ Thống cấp 6 (30/70), năng lực đã mở khóa (Dò xét, Chồng chất, Tái cấu trúc, Toàn thuộc tính tăng 5%×2), sau khi tăng cấp sẽ mở khóa năng lực mới.] [Số lần dung hợp còn lại: 54] [Vật phẩm đã dung hợp: Kiến, Kim cương thạch, Nhà kho, Máu Kỳ Lân, Nhà kho phế liệu lớn, Nội đan Xà Mẫu Hắc Mao Xà, Cửu Đầu Na Già, Tức Nhưỡng, Long Văn Bảo Ấn, Song Long Trụ, Cành Cây Thần Bằng Đồng, Lôi Thạch, Giới Chỉ Không Gian, Gương Vuông, Quan tài Thần Mộc Côn Luân, Ma Đồng Chúc Cửu Âm...

Cây Đạn Bắn.] [Năng lực nhận được: Sức mạnh gấp 400 lần

trọng lượng cơ thể, cơ thể cứng như kim cương, không gian trữ vật 50000 mét khối, huyết mạch Kỳ Lân, tốc độ ra đòn 1/250 giây, khả năng hô hấp dưới nước, bay lượn, phát quang phát nhiệt, thay da đổi thịt, Vạn Xà Chi Chủ, sức mạnh gấp 1700 lần trọng lượng cơ thể, miễn dịch ảo ảnh, sinh trưởng vô hạn (bất kỳ bộ phận nào của cơ thể đều có thể sinh trưởng, phục hồi vô hạn), trừ tà lui ma, vẽ đất làm tù, nguyền rủa, miễn dịch nguyền rủa, Chưởng Tâm Lôi, cộng dồn không gian trữ vật, nhìn thấu lòng người, thôn phệ, hàn khí vạn năm, Minh Đồng (có thể nhìn thấy mọi thứ dưới lòng đất, âm tà chi vật, điều khiển âm binh, kèm theo hiệu quả nhìn trong đêm)…… Tay Súng Hạt Giống.] Trở về Hàng Thành mấy ngày, ngày nào cũng điên cuồng dung hợp nâng cao thực lực.

Cấp độ của Vạn Vật Dung Hợp Hệ Thống cũng tăng rất nhanh, sắp lên cấp 7 rồi.

Nhưng vì dung hợp đều là vật phẩm thông thường, nên tiến độ tiến hóa của huyết mạch Kỳ Lân không được tăng lên.

Lợi ích mà việc tăng cấp huyết mạch Kỳ Lân mang lại cũng rất lớn.

Hơn nữa sau bậc 9 còn có thể mở khóa năng lực hóa hình huyết mạch.

Xem ra ngoài việc tiếp tục nâng cao sức mạnh, còn phải tìm một số vật phẩm hiếm để dung hợp nhằm tăng tiến độ tiến hóa huyết mạch.

“A…” Bỗng nhiên, Trương Hạo cảm thấy vai mình nóng rát.

Từ khi dung hợp kim cương thạch, cơ thể trở nên cứng rắn như kim cương, anh chưa từng bị thương, cũng không có cảm giác đau đớn.

Cơn đau bất ngờ xuất hiện trên vai, lẽ nào đã xảy ra biến cố gì?

Anh cởi áo ra nhìn vào vai, chỉ thấy trên vai không biết từ lúc nào đã xuất hiện một con Kỳ Lân đạp lửa.

Con Kỳ Lân không phải là hình xăm, mà là hình nổi, tồn tại trong máu thịt của anh.

Lúc này, con Kỳ Lân trong vai đang ra sức chui ra ngoài, điều này mới khiến Trương Hạo có cảm giác nóng rát.

"Lẽ nào đây là Kỳ Lân hóa hình huyết mạch?" Trương Hạo cũng không chắc, trước hôm nay anh chưa từng để ý đến, nếu hôm nay không có cảm giác nóng rát thì anh cũng không phát hiện ra.

Anh cẩn thận so sánh hình dáng của con Kỳ Lân, dường như có sự khác biệt với hình xăm Kỳ Lân trên vai Trương Kỳ Lân.

Con Kỳ Lân trong máu thịt này trông uy nghiêm hơn.

"Reng reng reng…" Lúc này, chuông điện thoại vang lên.

Trương Hạo mặc áo vào, lấy điện thoại từ trong túi ra, là một số điện thoại nước ngoài lạ.

Anh vừa định cúp máy, đột nhiên nghĩ đến Dịch Táp lúc này hẳn đang ở Đông Nam Á điều tra tin tức về Sơn Quỷ.

Anh liền nghe máy.

"Trương Hạo, cậu nghe máy rồi." "?" "Tôi gọi cho cậu mấy cuộc liền mà không ai nghe máy." Trương Hạo nhìn màn hình điện thoại, phát hiện quả nhiên có mấy cuộc gọi nhỡ.

Chương 191

"Gấp gáp tìm tôi như vậy, có chuyện gì sao?" "Tôi đã điều tra rõ rồi, nơi ở của Sơn Quỷ chính là tại trấn Phù Dung dưới chân núi Vân Mộng ở Tương Tây." "Đó không phải là khu du lịch sao, sao họ lại đặt địa bàn ở đó?" "Cậu đoán xem Sơn Quỷ có trước hay khu du lịch có trước?" Trương Hạo cười, câu nói này của Dịch Táp cũng đúng.

Sơn Quỷ tồn tại hàng ngàn năm như Thủy Tiêu, tự nhiên là họ có trước, chỉ là họ cũng không ngờ nơi ở của mình một ngày nào đó lại trở thành khu du lịch.

Chỉ là với nền tảng hàng ngàn năm, muốn dời đi cũng không đơn giản như vậy.

Đây có lẽ là đại ẩn ẩn vu thị (ẩn mình giữa chốn phồn hoa) chăng.

Trương Hạo ban đầu còn định đợi bên mình xong việc rồi mới sang Đông Nam Á hội họp với Dịch Táp, tiện thể kiếm một số dã thú lớn để dung hợp.

Bây giờ xem ra chuyện này đành phải hoãn lại, việc đến Tương Tây tìm Sơn Quỷ cầu cứu là cấp bách hơn.

Trong hai ngày Dịch Táp về nước, Trương Hạo đã mua sẵn vé máy bay cho mấy người.

Trong đó cũng bao gồm Trương Kỳ Lân.

Trương Hạo chỉ gửi cho anh một tin nhắn, không ngờ Trương Kỳ Lân lại nói anh đang ở Hàng Thành, thế là mua vé máy bay cho anh luôn.

Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp bay thẳng đến Hàng Thành, hai người còn chưa ra khỏi sân bay, sau khi hội họp với Trương Hạo,

Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân liền lên máy bay đến Sa Thành.

Còn Bàn Tử thì bay thẳng từ Kinh Thành, hội họp với nhóm Trương Hạo tại sân bay Sa Thành.

Sa Thành rất có danh tiếng trong giới đạo mộ, mộ Huyết Thi, cổ mộ trong mỏ khoáng và Lão Cửu Môn đều ở Sa Thành.

Ngô gia tuy đã chuyển đến Hàng Thành, nhưng ở Sa Thành vẫn có thế lực đáng kể.

Nhóm người của Trương Hạo sau khi hội họp với Bàn Tử ở sân bay Sa Thành, vừa ra ngoài đã có Phan Tử đón tiếp.

Anh lái một chiếc MPV đợi ở cửa ra.

Trương Hạo vừa ra đã thấy Bàn Tử: "Hai vị tiểu gia, lâu rồi không gặp!" "Phan Tử, vất vả cho anh rồi." "Tôi vất vả gì đâu, làm việc cho các cậu là chuyện nên làm.

Bây giờ cũng không còn sớm, đi ăn tối trước đã, nghỉ ngơi một đêm ở Sa Thành, sáng mai lại xuất phát đi Tương Tây." "Không vấn đề, đúng lúc về nhà tổ ở một đêm, lúc nhỏ mỗi dịp nghỉ hè đều về đây ở một thời gian, sau khi ông nội đi thì ít về hơn." "Tôi biết ngay cậu sẽ nghĩ vậy mà, nên hôm nay đã sắp xếp ở tại nhà tổ của Ngô gia." … Phan Tử vừa ôn lại chuyện cũ vừa giúp nhóm Trương Hạo chuyển đồ vào xe, sau đó chạy một mạch từ đuôi xe vòng lên phía trước ngồi vào ghế lái, nhấn ga đưa xe rời khỏi sân bay.

Anh ta lái xe đến nhà hàng trước, sau bữa ăn mới đưa mọi người về nhà tổ của Ngô gia.

Đây là mấy tòa nhà ba tầng nằm ở trung tâm thành phố, có một khoảng sân rộng mấy nghìn mét vuông, một mặt đối diện với sông Tương, một mặt dựa lưng vào tòa nhà chọc trời.

Đứng trong sân có thể nhìn thấy tòa nhà cao nhất của Tương tỉnh.

Vị trí như vậy, diện tích như vậy, nếu không phải do tổ tiên để lại, thời hiện đại có tiền cũng không mua được.

"Chậc chậc chậc, đám đạo nhị đại các cậu gia thế thật là hùng hậu, vị trí đắc địa thế này, ngôi nhà thế này, Bàn gia tôi có trộm mộ mấy đời cũng không kiếm được!" "Bàn Tử, anh đừng tự hạ thấp mình nữa, căn nhà ở Phan Gia Viên ở Kinh Thành kia, ít nhất cũng phải mấy trăm triệu chứ!" "Thế nào so được với nhà tổ của Ngô gia các cậu, kém xa lắm.

Sống ở đây, ăn tối xong ngồi trong sân, thổi gió sông, ngắm hoàng hôn, còn gì bằng." "Nói cũng đúng, nhưng nhà tổ của Ngô gia tôi so với nhà tổ của Tiểu Cữu thì chẳng là cái thá gì." "Thật hay giả vậy, nhà tổ của Trương gia phải hoành tráng đến mức nào mà ngôi nhà tốt như vậy của Ngô gia cũng không sánh bằng?" Trương Hạo cười cười, bây giờ anh đã biết Trương gia của mình là một nhánh của Trương gia Đông Bắc.

Dù chỉ là một nhánh, nhưng gia tộc của anh vẫn có nền tảng vô cùng vững chắc.

Dưới chân núi Tề Vân có một khu kiến trúc lớn, đó đều là của Trương gia họ, tuy bây giờ có hơi đổ nát, nhưng cũng không phải gia tộc bình thường nào có thể so sánh được.

Trong lúc nói chuyện, mọi người đã vào trong nhà, mấy người giúp việc lập tức ra đón và sắp xếp chỗ ở.

Sau khi mọi người ổn định, liền nghỉ ngơi sớm.

Nửa đêm, Trương Hạo trong lúc mơ màng cảm giác có một bóng đen lướt qua cửa sổ.

Anh bật dậy từ giường, lập tức đuổi theo.

Trương Hạo vừa đuổi theo vừa phát ra một làn sóng âm kỳ lạ về

phía bóng đen đang chạy trốn.

Rất nhanh, diện mạo của bóng đen liền hiện ra trong đầu anh.

"Gã người Nhật?" Dù ngoại hình của bóng đen giống người Đại Việt, nhưng Trương Hạo vẫn nhận ra đó là một gã người Nhật.

Dáng chân bị biến dạng do quỳ gối lâu ngày của người Nhật không thể che giấu được.

Dù dáng chân của người này không biến dạng rõ ràng, nhưng dưới tác dụng của chức năng định vị sóng âm, vẫn không thể che giấu.

"Gã người Nhật lẻn vào Ngô gia để làm gì?" Trương Hạo ẩn mình trong bóng tối, lặng lẽ theo sau bóng đen xem hắn ta định làm gì.

Gã người Nhật này dường như rất quen thuộc với nhà tổ của Ngô gia, hắn đi thẳng đến khu vườn ở sân sau.

Lòng vòng sau hòn non bộ liền biến mất.

Trương Hạo phát ra sóng âm về phía trước, sử dụng định vị sóng âm.

Rất nhanh, tình hình trong bán kính vài trăm mét đều hiện ra trong đầu anh.

Dưới hòn non bộ có một cơ quan, bên trong ẩn giấu một cầu thang dẫn xuống lòng đất.

Cuối cầu thang có một cánh cửa đá.

Lúc này, gã người Nhật đang do dự trước cửa đá, trông bộ dạng của hắn có vẻ như muốn mở cửa đá vào trong, nhưng lại không có cách nào, không thể mở được.

Một nơi bí mật như vậy lại có một cánh cửa đá, sau cánh cửa rất có thể là kho báu của Ngô gia, nơi cất giữ những thứ quý giá hoặc quan trọng.

Gã người Nhật không cần thiết phải vì tiền tài mà mạo hiểm như vậy, trong đó chắc chắn có thứ gì đó vô cùng quan trọng mà gã ta bắt buộc phải lấy được.

Những năm gần đây, Ngô gia và người Nhật không hề có liên quan gì.

Nếu truy ngược lại, đó là thời kỳ Lão Cửu Môn.

Ngô gia cùng các môn phái khác của Lão Cửu Môn đã tiêu diệt chi nhánh thương hội của người Nhật ở Sa Thành.

Khi đó, thương hội của người Nhật ở trong nước có lẽ là cơ quan gián điệp, trong đó có thể có thứ gì đó vô cùng quan trọng đối với họ.

Và thứ đó đã bị Ngô gia lấy được, rồi giấu trong kho báu?

Đương nhiên đây chỉ là suy đoán, Trương Hạo canh giữ ở lối vào.

Gã người Nhật không mở được cửa kho báu liền rút lui, hắn vừa ra khỏi lối đi liền có hai luồng lục quang bắn vào mắt.

Trong khoảnh khắc, ánh mắt của cả người trở nên mơ màng.

"Ngươi là ai, đến Ngô gia làm gì?" "Tôi là thành viên của Đặc Cao Khóa, đến đây để tìm một tài liệu tên là Báo cáo Kyuyama." Gã người Nhật trước mặt Trương Hạo không có sức chống cự, trước ảo thuật của anh lại càng có hỏi tất đáp, chỉ cần biết gì sẽ trả lời nấy.

Năng lực này còn tốt hơn bất kỳ phương pháp thẩm vấn nào.

Đặc Cao Khóa là đứng đầu trong bốn tổ chức đặc vụ của Nhật, họ đã ra tay cho thấy Báo cáo Kyuyama quan trọng đến mức nào đối với họ.

Thời Dân Quốc, người Nhật lấy danh nghĩa khảo sát tôn giáo để cử một lượng lớn đặc vụ vào Đại Việt, thực tế là họ đang đo đạc địa hình của Đại Việt.

Khi đi qua Sa Thành, đội ngũ hơn hai trăm người này đã tiến vào mỏ khoáng ở đông bắc Sa Thành, ba tháng sau mới ra khỏi mỏ, nhưng chỉ còn lại lèo tèo hai ba người.

Họ đã tạo ra một bản báo cáo dựa trên kinh nghiệm lần này, tên là Báo cáo Kyuyama, muốn gửi về nước.

Sau đó, thương hội của người Nhật ở Sa Thành bị Lão Cửu Môn tiêu diệt, Báo cáo Kyuyama không rõ tung tích.

Chương 192

Đây là những thông tin Trương Hạo biết về Báo cáo Kyuyama.

Anh tin rằng bản báo cáo này tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài.

Nếu thật sự chỉ là bản đồ địa hình, qua bao nhiêu năm, trình độ khoa học kỹ thuật đã tăng lên rất nhiều, hoàn toàn có thể dùng vệ tinh để do thám bản đồ địa hình, hà cớ gì phải tốn công tốn sức cử những đặc vụ ưu tú nhất đi lấy một bản đồ địa hình đã lỗi thời từ mấy chục năm trước.

Vậy thì chỉ có một khả năng, bên trong Báo cáo Kyuyama ẩn giấu thông tin quan trọng hơn.

"Bên trong Báo cáo Kyuyama rốt cuộc có nội dung gì, tại sao các ngươi lại muốn có bản báo cáo đó?" "Trường sinh, chúng tôi đã phát hiện ra phương pháp trường sinh trong cổ mộ ở mỏ khoáng Sa Thành, đó là một phương pháp có thể chuyển ý thức của một người sang cơ thể của người khác." Lại là trường sinh.

Trương Hạo không ngờ người Nhật lại quan tâm đến Báo cáo Kyuyama đến vậy, hóa ra là để tìm kiếm manh mối về trường sinh.

Năm đó Trương Đại Phật Gia sau khi ra khỏi cổ mộ trong mỏ khoáng đã cho nổ sập nó, lẽ nào là để che giấu manh mối về trường sinh?

Nếu đã vì che giấu manh mối trường sinh mà cho nổ sập cổ mộ, vậy tại sao lại để manh mối về trường sinh trong Báo cáo Kyuyama được lưu lại?

Trong đó có quá nhiều mâu thuẫn, có thể tên đặc vụ này biết thông

tin có hạn, những thông tin bí mật hơn hắn cũng không biết.

Nếu muốn biết thêm manh mối, chỉ có thể biết được từ miệng những người có thân phận địa vị cao hơn trong hàng ngũ người Nhật.

Tuy nhiên, tên đặc vụ này cũng không phải là khiến Trương Hạo không thu hoạch được gì, ít nhất đã cho anh biết trong Báo cáo Kyuyama có ghi chép về phương pháp trường sinh chiếm đoạt thân thể người khác.

Hỏi xong vấn đề, Trương Hạo trực tiếp biến mất trong bóng tối.

Người Nhật một ngày chưa lấy được Báo cáo Kyuyama từ Ngô gia sẽ cử người lợi hại hơn đến.

Chỉ cần lần theo dấu vết là có thể tìm ra kẻ đứng sau.

Bây giờ không động đến tên đặc vụ này, để hắn làm mồi nhử câu cá lớn mới là lựa chọn chính xác.

Sau khi Trương Hạo rời đi vài phút, tên đặc vụ đột nhiên tỉnh lại.

Hắn nhìn quanh, phát hiện mình không biết từ lúc nào đã ra khỏi lối đi bí mật, chỉ là trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì thì hoàn toàn không nhớ ra.

Khi cảm giác có người đi qua, hắn trực tiếp biến mất trong bóng tối.

Cùng lúc hắn rời đi, một bóng đen ma quái lập tức theo sau.

Tên đặc vụ được huấn luyện nghiêm ngặt, cảm giác nhạy bén, một khi bị theo dõi đều sẽ có cảm giác.

Nhưng bóng đen này lại không bị phát hiện, bị theo dõi suốt đường về nơi ở mà không hề hay biết. … Sau khi gã người Nhật rời khỏi Ngô gia, Trương Hạo liền trở về phòng mình.

Anh không ngủ ngay, mà ngồi trước cửa sổ nhìn vầng trăng sáng

bên ngoài.

Nửa giờ sau, một cơn gió nhẹ thổi qua, một bóng đen lướt đến.

Một con quái vật hình người xuất hiện trên trần nhà.

Con quái vật này tuy có hình người, nhưng toàn thân phủ đầy vảy đen, cơ thể mềm như không có xương, đang trườn trên trần nhà.

"Ừm, tiếp tục giám sát." Trương Hạo nhàn nhạt nói một câu, con quái vật hình người liền biến mất.

Cho đến lúc này, Trương Hạo mới quay lại giường nằm nghỉ.

Con Hắc Phi Tử vừa rồi chính là do anh phái đi theo dõi tên đặc vụ, vừa báo cáo tin tức mới nhất, hắn đã báo cáo cho tổ chức, tin rằng không lâu nữa sẽ có đặc vụ lợi hại hơn đến lấy Báo cáo Kyuyama.

Bây giờ vẫn chưa phải lúc ra tay, để Hắc Phi Tử giám sát là được.

Việc quan trọng nhất hiện nay là đến Tương Tây tìm Sơn Quỷ, tìm cách đối phó với Thần.

Còn về đám người Nhật, với bản lĩnh của chúng thì không có cách nào mở được cánh cửa đá của kho báu Ngô gia.

Trương Hạo tuy chưa vào trong, nhưng thông qua định vị hồi âm đã dò ra trên cánh cửa đá đó có khắc một con Kỳ Lân.

Không có gì bất ngờ thì cũng cần máu Kỳ Lân mới có thể mở được.

Giải quyết xong chuyện bên này, Trương Hạo liền ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, sáu người Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp và Trương Kỳ Lân dậy sớm, ăn sáng xong liền xuất phát từ Sa Thành, lái xe đến trấn Phù Dung ở Tương Tây. … Tương Tây, trấn Phù Dung.

Hôm nay trấn nhỏ vô cùng náo nhiệt, đường phố toàn trấn treo đèn kết hoa, rộn ràng như ngày Tết.

Du khách đến trấn du lịch đều vô cùng ngạc nhiên, đua nhau lấy điện thoại ra chụp ảnh.

"Này, các cậu nói xem trong trấn có chuyện vui gì à, sao trang trí rộn ràng thế?" "Chắc là có hoạt động gì đó, tôi thấy nhiều người đang đi về phía tòa nhà cao nhất trong trấn là Sơn Quế Lâu, chúng ta cũng qua đó xem náo nhiệt đi!" "Đi thôi, chắc chắn là có hoạt động quan trọng gì đó, nếu không sẽ không có nhiều người đến vậy." … Không ít du khách đã phát hiện ra sự bất thường, rất nhiều người ăn mặc chỉnh tề, vừa nhìn đã biết thân phận địa vị rất cao đang tập trung về phía Sơn Quế Lâu.

Những du khách thích hóng chuyện cũng đi về phía đó.

Trương Linh Linh và Lưu Phương đến trấn Phù Dung du lịch, thấy mọi người đều tập trung về Sơn Quế Lâu cũng đi theo xem náo nhiệt.

Hai người vừa bước vào phạm vi của Sơn Quế Lâu đã bị vẻ ngoài uy nghiêm, tinh xảo của nó chinh phục.

Tòa nhà chín tầng bằng gỗ cổ kính này mang đến cho mọi người một không khí trang nghiêm, túc mục.

Chỉ cần nhìn một cái đã khiến người ta phải thu liễm tâm thần, không dám khinh suất.

"Hai vị tiểu thư, xin lỗi, gần đây Sơn Quế Lâu không mở cửa cho khách tham quan, nếu là đến tham dự lễ nhậm chức, xin vui lòng xuất trình thư mời!" Hai người vừa dừng lại trước Sơn Quế Lâu liền có hai bảo vệ mặc vest đen đến ngăn cản.

"Lễ nhậm chức gì chứ, đây là khu du lịch, chúng tôi đều mua vé

vào, trong vé đã bao gồm Sơn Quế Lâu, tại sao không cho chúng tôi vào, tôi muốn khiếu nại các người!" Trương Linh Linh nói rồi lấy điện thoại ra bắt đầu quay video.

"Tiểu thư, cô có muốn xem lại thông tin trên vé không, Sơn Quế Lâu là tài sản tư nhân, việc có mở cửa hay không do chủ nhân của nó quyết định!" Bên trong Sơn Quế Lâu.

Mạnh Thiên Tư vừa từ trên lầu xuống đã nghe thấy bên ngoài ồn ào, gọi một người làm đến hỏi: "Có chuyện gì vậy?" "Tiểu thư, hôm nay là lễ nhậm chức Vua Sơn Quỷ của cô, Sơn Quế Lâu không mở cửa cho khách, có mấy du khách đang gây rối." "Đúng là lừa đảo mà, một cái thôn bé tí tẹo mà phí vào cửa đắt thế, sáu người chúng ta tốn gần 1000 tệ." "Thôi được rồi Bàn Tử, địa bàn của người ta cậu biết làm sao được, với lại 1000 tệ còn chưa bằng một góc đồ cổ trong tiệm của cậu đâu!" "Đây không phải là chuyện tiền nong, Bàn Gia đây là nói lý!" Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp, Trương Kỳ Lân lái xe năm tiếng đồng hồ cuối cùng cũng đến được nơi ở của Sơn Quỷ - trấn Phù Dung.

Vừa vào trấn, Bàn Tử đã không nhịn được mà càu nhàu.

"Ê, sao bên kia lại đông người thế, có chuyện gì hay ho à, chúng ta cũng qua xem thử." Bàn Tử giây trước còn đang cằn nhằn, giây sau thấy có chuyện náo nhiệt liền lập tức quên béng mọi thứ.

Hắn chen theo dòng người, lách vào trong đám đông.

"Trương Hạo huynh đệ, mau qua đây, bên này có chuyện vui để xem này." Bàn Tử vẫy tay gọi mấy người Trương Hạo từ trong đám đông.

Trương Hạo và những người khác chen vào thì thấy một người phụ nữ vừa dùng điện thoại quay phim vừa chửi bới ầm ĩ.

Đại khái là đã mua vé mà không được vào tham quan.

Bàn Tử là người thích hóng chuyện, vẫn còn canh cánh trong lòng vụ vé vào cửa, bây giờ thấy có người gây sự liền hùa theo.

Với tài ăn nói của Bàn Tử, chỉ vài ba câu đã khiến sự việc trở nên nghiêm trọng, quần chúng vây xem đều bị hắn kích động đến phẫn nộ.

"Đã mua vé tại sao không cho tham quan!" "Trả vé!" "Chúng tôi muốn trả vé!" … Trong Sơn Quế Lâu.

"Tiểu thư, tiểu thư, không hay rồi, bên ngoài có người gây rối, tình hình sắp không kiểm soát được nữa rồi!" Mạnh Thiên Tư nhìn ra ngoài, cau mày: "Đi, đưa mấy kẻ cầm đầu vào đây." Cô liếc mắt một cái đã nhận ra những người gây rối đều bị Bàn Tử xúi giục, chỉ cần giải quyết kẻ cầm đầu thì mọi chuyện sẽ êm xuôi.

Chương 193

"Vâng, tiểu thư." Người hầu đáp một tiếng rồi vội vàng chạy ra chỗ Bàn Tử.

"Vị gia này, tiểu thư nhà tôi có lời mời." "Tiểu thư nhà ngươi?" "Chính là chủ nhân của tòa lầu này!" Người hầu chỉ tay về phía tòa lầu cổ.

Bàn Tử nhìn theo hướng tay hắn chỉ, chỉ thấy trên tòa nhà lớn có treo tấm biển "Sơn Quế Lâu".

"Ối giời ơi, đúng là đại thủy xông miếu Long Vương rồi!" "Đây chẳng phải là Sơn Quế Lâu, nơi ở của Sơn Quỷ mà chúng ta đang tìm sao!" "Bàn Tử, xem chuyện tốt cậu làm kìa, lát nữa vào trong xin lỗi người ta cho đàng hoàng!" Trương Hạo lườm Bàn Tử một cái, ngay sau đó, hai mắt anh lóe lên lục quang, đám đông vây xem xung quanh lập tức bình tĩnh lại, không gây rối nữa.

Không chỉ vậy, họ còn quên hết mọi chuyện vừa làm.

Trong Sơn Quế Lâu.

"Tiểu thư, người đã được đưa đến rồi ạ." "Ừm, ngươi lui xuống trước đi." Đợi người hầu đi khỏi, Mạnh Thiên Tư mới lên tiếng: "Các vị, hình như tôi và các vị không có thù oán gì, tại sao lại gây rối vào ngày lễ nhậm chức của tôi?" "He he!" Bàn Tử cười gượng hai tiếng: "Hiểu lầm, tất cả đều là hiểu lầm.

Chẳng phải vì chuyện vé vào cửa không vui nên tôi mới nói nhiều vài câu thôi." "Nói thì nhẹ nhàng nhỉ, vài câu của anh có biết tôi phải tốn bao nhiêu nhân lực vật lực mới dẹp yên được không!" "Vị tiểu thư này, hay là cô nhìn ra ngoài xem, có ai gây rối đâu?" Lúc này Đinh Ngọc Vũ Điệp đứng ra nói một câu.

Tuy cô không thấy Trương Hạo ra tay, nhưng đám đông giây trước còn đang náo loạn, giây sau đã bình tĩnh lại, chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra vô cớ.

Cô biết chắc chắn là do Trương Hạo làm.

Trong mắt cô, nhiều thủ đoạn của Trương Hạo chẳng khác gì thần tiên.

Vì vậy, xảy ra chuyện này cô cũng không thấy kỳ lạ.

Mạnh Thiên Tư nghe vậy nhìn ra ngoài, phát hiện không biết từ lúc nào những người gây rối đã bình tĩnh trở lại và đang tản đi, người vây xem chỉ còn vài mống, kẻ gây sự thì không còn một ai.

"Sao lại thế này, rốt cuộc là ai có thủ đoạn như vậy, có thể khiến hàng trăm người lập tức bình tĩnh và giải tán." Cô để ý thấy lúc Đinh Ngọc Vũ Điệp nói chuyện, mắt vẫn luôn nhìn Trương Hạo.

"Lẽ nào mọi chuyện xảy ra bên ngoài đều liên quan đến người thanh niên này?" Mạnh Thiên Tư không khỏi tò mò về Trương Hạo.

"Hôm nay là ngày vui tôi kế nhiệm ngôi vị Sơn Quỷ Vương, nếu chuyện đã giải quyết xong, tôi cũng không muốn tính toán nhiều, các vị đi đi." "Khoan đã, cô nói cô là Sơn Quỷ?" Dịch Táp vui mừng nói: "Hôm nay chúng tôi đến đây chính là để tìm Sơn Quỷ, chúng tôi là người của Tam Tính Thủy Tiêu." Mạnh Thiên Tư đang chuẩn bị đuổi khách, nghe thấy mấy chữ Tam Tính Thủy Tiêu liền dừng lại.

"Từ xưa đến nay sơn thủy không tương phùng, không ngờ các vị vẫn tìm đến tận cửa.

Nếu đã vậy, mọi chuyện đợi sau khi lễ nhậm chức của tôi hôm nay kết thúc rồi nói." Khi nghe thấy hai chữ Thủy Tiêu, thái độ của Mạnh Thiên Tư hoàn toàn thay đổi, và vẻ mặt của cô cũng trở nên khác lạ.

Ban đầu là vui mừng, là hưng phấn.

Nhưng khi nghe đến hai chữ Thủy Tiêu, cả người cô lại trở nên có chút ưu tư.

"Tiểu Thúy, đưa mấy vị khách quý lên lầu nghỉ ngơi, đợi đến lúc lễ nhậm chức thì xuống dự lễ." "Vâng!" Một thiếu nữ mặc trang phục người Miêu xuất hiện, đưa nhóm Trương Hạo lên phòng trên lầu nghỉ ngơi.

Khoảng hơn một giờ sau, Tiểu Thúy lại dẫn họ xuống đại sảnh để dự lễ.

Đại sảnh của Sơn Quế Lâu rộng vài nghìn mét vuông, ở giữa có một sân khấu cao hơn nửa mét, hai bên bày hơn mười hàng ghế, tổng cộng cả ngàn chỗ ngồi.

Trên những chiếc ghế này đều có ghi tên, là động chủ, sơn chủ, trại chủ của động nào, núi nào, trại nào đó, đã có bảy tám phần ghế được lấp đầy, chỉ còn vài vị trí hàng đầu vẫn trống.

Bàn Tử đột nhiên kéo Trương Hạo, liếc mắt về phía trước bên trái.

"Trương Hạo huynh đệ, anh xem, bên kia là vị trí của Thường Thắng Sơn.

Sơn Quỷ này xem ra làm ăn tốt hơn Thủy Tiêu nhiều, ngay cả Thường Thắng Sơn cũng đến." "Nhìn khí thế nơi ở của họ là biết làm ăn không tệ rồi, lễ nhậm chức Sơn Quỷ Vương mà có nhiều người đến như vậy, quả thật không tồi." Lúc nghỉ ngơi, qua lời giới thiệu của Tiểu Thúy, nhóm Trương Hạo đã biết đại khái sự việc, cũng có hiểu biết cơ bản về Sơn Quỷ.

Sơn Quỷ là một nhóm người có bản lĩnh đặc biệt, cùng chung nhịp thở với núi rừng, còn Sơn Quỷ Vương là người xuất chúng nhất trong

số đó.

Nghe nói muốn trở thành Sơn Quỷ Vương có rất nhiều điều kiện, phải đạt được tất cả các điều kiện mới có thể trở thành Sơn Quỷ Vương.

Một khi kế nhiệm Sơn Quỷ Vương sẽ nhận được tín vật của Sơn Quỷ Vương, một pháp bảo có thể điều khiển cầm thú, chính là Phục Thú Kim Linh.

"Ê, các cậu nói xem, Thường Thắng Sơn mà chỉ được ngồi hàng thứ hai, vậy hàng ghế đầu tiên là dành cho ai?" "Ai mà biết được, trước đây Thường Thắng Sơn luôn ngồi hàng đầu, năm nay vốn cũng vậy, kết quả vừa rồi đột nhiên lại thêm một hàng ghế trước hàng thứ hai." "Thế lực còn mạnh hơn cả Thường Thắng Sơn, rốt cuộc là ai?" … Nhóm Trương Hạo bước vào đại sảnh, trên đường đi không ít người đang bàn tán xem hàng ghế đầu tiên là của ai.

Thường Thắng Sơn chính là Tá Lĩnh, thế lực chủ yếu tập trung ở khu vực Tương Tây, có thể nói là một trong những thế lực mạnh nhất.

Ngay cả họ cũng chỉ có thể ngồi hàng thứ hai, ai ngồi hàng đầu tiên quả thực khiến người ta tò mò.

"Mấy vị gia, vị trí của các vị ở đây, mời ngồi!" "Cái gì, cô nói vị trí của chúng tôi ở hàng đầu?" "Thủy Tiêu chúng tôi từ khi nào có năng lực lớn đến mức được ngồi hàng đầu vậy?" Tiểu Thúy nghe vậy cười cười, cô nhìn Trương Hạo nói: "Tiểu thư nhà tôi nói vị tiên sinh này là người có bản lĩnh kinh thiên, hàng ghế đầu tiên mới thêm vào này chính là dành cho ngài ấy." Trương Hạo thắc mắc mình và Sơn Quỷ chẳng hề quen biết, tại sao họ lại tiếp đãi mình với lễ nghi cao như vậy?

Đúng lúc anh đang nghi hoặc thì nghi thức kế nhiệm Sơn Quỷ

Vương cũng bắt đầu.

“Nhược hữu nhân hề sơn chi a, bị bệ lệ hề đái nữ la…” Theo tiếng hát vang lên, từng tràng tiếng thú gầm cũng nổi lên.

Chỉ thấy một đội ngũ gồm sơn miêu, báo, hổ đi lên sân khấu, chia thành hai bên.

Sau đó, một người phụ nữ không cao lắm, chân trần bước lên thảm đỏ.

Mỗi bước đi, chiếc chuông vàng trên chân cô lại vang lên một tiếng.

Thanh âm này như có ma lực, chim thú tại hiện trường nghe thấy đều im lặng để mặc cô sắp đặt.

“Oa, Sơn Quỷ này đẹp quá!” “Cô ấy thật sự có thể dùng một chiếc chuông để điều khiển chim thú, bản lĩnh của Sơn Quỷ Vương là thật.” “Thật không thể tin được.” … Khi Mạnh Thiên Tư, người kế nhiệm Sơn Quỷ Vương, đi ngang qua trước mặt Trương Hạo, âm thanh thông báo của hệ thống vang lên trong đầu anh. [Đinh, phát hiện vật phẩm hiếm, Phục Thú Kim Linh.] Hóa ra chiếc chuông trên chân cô chính là Phục Thú Kim Linh, là một vật phẩm hiếm, chẳng trách có thể điều khiển chim thú.

“Sơn Quỷ ta đã truyền thừa một nghìn tám trăm năm, hôm nay là lễ kế nhiệm Sơn Quỷ Vương đời thứ ba mươi chín, cảm ơn các vị đã đến chung vui.

Tiếp theo là hạng mục đầu tiên của lễ nhậm chức, mời Sơn Quỷ Vương đăng lên vương tọa!” Người dẫn chương trình tuyên bố, Mạnh Thiên Tư trong lời chúc phúc của mọi người bước lên chiếc ghế vàng điêu khắc ngũ độc đặt ở chính giữa sân khấu và ngồi xuống.

Cô vừa ngồi xuống, những con rết, bọ cạp, rắn, cóc và bọ cạp trên

ghế như sống lại, không ngừng ngọ nguậy trong một luồng kim quang chói mắt.

"Đăng vương tọa thành công, tiếp theo là hạng mục thứ hai của lễ nhậm chức, khống thú." Mạnh Thiên Tư nghe đến khống thú liền bắt đầu sử dụng Phục Thú Kim Linh trên chân để biểu diễn thuật khống thú.

Chỉ thấy chim thú tại hiện trường bị tiếng chuông điều khiển làm ra đủ loại động tác.

Đến lúc gần xong, giọng của người dẫn chương trình lại vang lên.

"Nghi thức thứ ba, qua núi dao, xuống biển lửa." Lập tức có người mang ra một chiếc thang làm từ bốn năm mươi thanh đại đao thả từ trên lầu xuống.

Đồng thời, bên dưới dùng than củi nung đỏ trải thành một lớp biển lửa dày hai mươi centimet.

Mạnh Thiên Tư đứng dậy khỏi ghế, rồi chân trần bước lên biển lửa.

Khi lòng bàn chân non mềm của cô đặt lên than củi đỏ rực, sắc mặt cô không hề thay đổi.

Trương Hạo xuyên qua ngọn lửa đỏ có thể thấy lòng bàn chân cô bị nhiệt độ cao nung đến đỏ ửng.

Đây là thật, không phải ảo thuật mà mấy người đó dùng trò bịp mắt.

Sau khi đi qua một biển lửa dài ba bốn mét, cô bắt đầu từng bước leo lên núi dao.

Những buổi biểu diễn thông thường đều dùng dao chưa mài lưỡi, giẫm lên trên hoàn toàn không sao.

Nhưng những con dao dùng tại lễ nhậm chức này đều đã được mài sắc, mỗi thanh đại đao đều lóe hàn quang, một sợi tóc rơi từ trên không xuống cũng dễ dàng bị chém thành hai đoạn.

Người không có bản lĩnh thực sự đi lên tuyệt đối không trụ được một giây.

Vậy mà Mạnh Thiên Tư chân đạp tay bám lại không gặp chút vấn đề nào.

Chương 194

"Trương Hạo huynh đệ, người phụ nữ này xem ra có chút bản lĩnh thật, những gì biểu diễn không có chút giả dối nào." "Sơn Quỷ ở Tương Tây có được danh tiếng như vậy, nếu là giả thì chẳng phải bị người ta cười chết sao." … Toàn bộ lễ nhậm chức Trương Hạo đều xem rất chăm chú.

Trong quá trình này, anh không phát hiện bất kỳ điều gì bất thường, và điều quan trọng nhất là trên người Sơn Quỷ không có mùi hôi thối của xác chết như trên người Thủy Tiêu.

Điều này cho thấy tuy họ có được năng lực đặc biệt, nhưng cơ thể không bị ý thức của người khác chiếm giữ.

Nếu có thể biết được nguyên nhân, có lẽ thực sự có thể tìm ra cách tiêu diệt Thần, cũng có thể thuận tiện giải quyết vấn đề cơ thể của Dịch Táp.

Toàn bộ lễ nhậm chức kéo dài ba tiếng mới kết thúc, đợi đến khi khách khứa ra về, Mạnh Thiên Tư mới đi tới.

"Mấy vị, chắc là muốn hỏi về sự biến dị của Thủy Tiêu, và tại sao Sơn Quỷ chúng tôi lại thoát khỏi sự khống chế của kẻ đứng sau đúng không." Cô đi thẳng vào vấn đề, cũng tiết kiệm thời gian.

"Đúng vậy, chúng tôi từ manh mối do tổ tiên để lại mà tìm đến đây, muốn tìm hiểu nguyên nhân biến dị của Thủy Tiêu, và muốn biết cách tiêu diệt Thần." "Từng vấn đề một, mấu chốt của sự biến dị của Thủy Tiêu nằm ở Thủy Tinh.

Thủy Tinh có thể khiến người ta trở thành một Thủy Tiêu hoàn hảo, đồng thời nó cũng là kẻ chủ mưu đứng sau, chỉ cần tiêu diệt nó là mọi vấn đề sẽ được giải quyết.

Đương nhiên Thủy Tinh cũng không dễ bị tiêu diệt, phải tìm được khắc tinh của nó là Sơn Đảm." Chỉ vài câu nói của Mạnh Thiên Tư nhưng lượng thông tin lại rất lớn.

Đầu tiên, cô biết sự biến dị của Thủy Tiêu là do Thủy Tinh.

Thứ này nhóm Trương Hạo đã từng thấy trong kim thang ở tổ nguyên.

Lúc đó xuất hiện cả Thủy Tinh Đảm và Thủy Tinh, Đinh Trường Thịnh sau khi nuốt Thủy Tinh Đảm đã bị biến dị, phản tổ thành một con cá quái khổng lồ.

Những viên Thủy Tinh đó cũng có năng lực đặc biệt, thuộc hạ đã chết của Đinh Trường Thịnh sau khi chạm vào Thủy Tinh liền lập tức sống lại.

Từ trước đến nay, nhóm Trương Hạo chỉ biết sự tồn tại của thứ này, nhưng không biết nó được cấu thành từ cái gì.

Mọi người đều không ngờ rằng, câu trả lời mà trước đây tốn bao công sức tìm kiếm manh mối cũng không có được, lại dễ dàng nghe được từ miệng Sơn Quỷ.

Ngoài ra, Mạnh Thiên Tư còn đưa ra cách giải quyết.

Sơn Đảm có thể khắc chế Thủy Tinh, chỉ cần có được Sơn Đảm là có thể tiêu diệt hoàn toàn Thủy Tinh.

Thủy Tinh liên quan đến sự biến dị của Thủy Tiêu, còn Sơn Đảm nghe tên này thì khả năng cao là liên quan đến sự biến dị của Sơn Quỷ.

"Chúng tôi phải làm thế nào để tìm được Sơn Đảm?" Trương Hạo hỏi thẳng.

"Sơn Đảm ở Cửu Trọng Sơn, với thực lực của tôi cũng chưa chắc

vào được.” Hóa ra cô biết Sơn Đảm ở đâu.

Sau đó, Mạnh Thiên Tư lại giải thích chi tiết về tình hình của Sơn Đảm.

Đạo mộ gọi là đảo đấu, Thủy Tiêu đạo mộ gọi là khai kim thang, còn Sơn Quỷ thì gọi là phá sơn.

Trong giới Sơn Quỷ, “trọng sơn” được dùng để biểu thị độ khó, con số càng lớn thì càng khó.

Cửu Trọng Sơn là khó nhất trong số đó, dù cô là Sơn Quỷ Vương cũng không chắc có thể phá sơn thành công.

“Tiểu Cữu, cậu có chắc vào được không?” Trương Hạo lắc đầu: “Tôi không biết, chưa từng thấy nên không biết độ khó thực sự là thế nào, vì vậy tôi cũng không chắc có thể vào được không.” Mạnh Thiên Tư nhìn Trương Hạo, nói đầy ẩn ý: “Tôi sở dĩ nói cho các vị biết những điều này là vì anh.

Tôi đã thấy thủ đoạn của anh, đám người gây rối bên ngoài lúc đầu chính là do anh giải quyết đúng không.

Tôi tin rằng với thủ đoạn của anh, muốn đến được Cửu Trọng Sơn chắc không khó.” “Ồ, nếu vậy, có phải là chúng ta bây giờ có thể đến Cửu Trọng Sơn lấy Sơn Đảm không?” Mạnh Thiên Tư lắc đầu: “Sơn Đảm là thánh vật của Sơn Quỷ chúng tôi, muốn lấy ra phải được sự đồng ý của chín vị lão tổ tông Sơn Quỷ.

Chỉ có như vậy mới có thể lấy được bản đồ ghi lại vị trí của Sơn Đảm.

Trong chín vị lão tổ tông, có bảy vị tôi có thể giúp các vị xin ý kiến, còn hai vị còn lại phải tự các vị lo liệu.

Tôi và hai người họ không hòa hợp, tôi đi chắc chắn không được.” Mạnh Thiên Tư nói rằng các lão tổ tông của Sơn Quỷ đều là những

Sơn Quỷ Vương đã thoái vị, họ thuộc các trại khác nhau, có người quan hệ tốt, có người như kẻ thù.

Hai vị mà nhóm Trương Hạo cần đích thân đến gặp là những lão tổ tông thuộc trại Miêu khác với cô, và quan hệ đặc biệt không tốt.

Cô đến gặp ngược lại sẽ không hay, nhóm Trương Hạo đến thì xác suất được đồng ý sẽ cao hơn.

Trương Hạo thầm tính toán, mỗi một lão tổ tông đều là Sơn Quỷ Vương tiền nhiệm.

Tổng cộng có chín lão tổ tông, mỗi người nhậm chức lúc 20 tuổi, làm đến 60 tuổi thì nghỉ hưu, nghĩa là vị lão tổ tông lớn tuổi nhất đã gần 400 tuổi.

Người bình thường chắc chắn không thể sống đến tuổi này, nhưng họ cũng không giống những người bị ý thức của Thần chiếm hữu cơ thể.

Bởi vì trên người họ không có mùi hôi thối của xác chết.

Sơn Quỷ chắc chắn đã nắm giữ một loại bí pháp nào đó, vừa có được năng lực đặc biệt, vừa có thể giữ lại ý chí của mình, lại còn có thể kéo dài tuổi thọ.

Như Thủy Tiêu thì không được, chỉ có vài chục năm tuổi thọ, so sánh một chút là thấy rõ cao thấp.

Nếu có thể có được bí pháp này của Sơn Quỷ, vấn đề tuổi thọ của Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp có thể được giải quyết.

Quan trọng nhất là có thể hiểu thêm về Thần, và có khả năng tìm ra cách đối phó với nó.

Vì vậy, bất kể quá trình có gian nan đến đâu, Trương Hạo cũng sẽ không từ bỏ.

Mạnh Thiên Tư chỉ cho Trương Hạo vị trí của hai vị lão tổ tông mà cô không thân thiện, sau đó họ liền lái xe rời khỏi trấn Phù Dung.

Hai vị lão tổ tông đó đều sống ở các trại Miêu gần đó, cách trấn Phù Dung không xa, chỉ là đường đi không dễ.

Đến lúc nhóm Trương Hạo lái xe vào trại Miêu thì trời đã tối.

Bây giờ trại Miêu không còn bí ẩn như xưa, cũng có giao lưu với thế giới bên ngoài, có trại Miêu còn trở thành điểm du lịch, người đông như mắc cửi.

Nhóm Trương Hạo đến trại Miêu này tên là Thiên Hộ Miêu Trại, là một điểm du lịch rất nổi tiếng, trong trại đầy rẫy nhà nghỉ.

Cả nhóm trước tiên đặt phòng, đỗ xe, cất hành lý, rồi ra ngoài ăn cơm.

Trời đã không còn sớm, họ dự định ngày mai mới đi tìm vị lão tổ tông kia.

Đến ngày hôm sau trời sáng, nhóm Trương Hạo tìm đến thổ ty lâu trong trại Miêu, chuẩn bị gặp lão tổ tông để xin ý kiến.

"Ký thừa bị dư biểu yểu." Trương Hạo đọc câu ám hiệu với người gác cổng trước thổ ty lâu.

Người gác cổng lắc đầu: "Trên đường sang trại bên cạnh xuất hiện một Lạc Động Nữ, lão tổ tông đang đi cứu viện, mấy vị có thể vài ngày nữa quay lại." "Lạc Động Nữ?" Bàn Tử kinh hãi kêu lên.

Lạc Động Nữ nổi tiếng lẫy lừng, là một trong những bí ẩn chưa có lời giải của Tương Tây.

Tương truyền ở vùng Tương Tây có phụ nữ khi đi lấy chồng qua hang núi có thể sẽ bị động thần sống trong hang núi để ý.

Lúc này sẽ nổi lên một trận sương trắng cuốn cả cô dâu lẫn kiệu

hoa vào trong động.

Đoàn rước dâu lúc này không những không được vào động tìm kiếm, mà ngược lại phải thắp nến đỏ, đốt pháo, dâng lễ vật.

Nếu không, một khi động thần nổi giận sẽ mang lại tai họa cho người dân trong vòng trăm dặm.

"Kỳ lạ thật, không phải nói là không được tìm sao, sao lão tổ tông của các người lại đi cứu viện?" "Vô tri, chỉ biết nghe lời đồn bên ngoài." Bàn Tử bị người gác cổng liếc xéo một cái.

Người gác cổng giải thích cho nhóm Trương Hạo: "Thực ra trong sơn động làm gì có động thần nào, chẳng qua là Thủy Tinh đang tác quái, nó sẽ xâm chiếm cơ thể người, kiểm soát hành động và tư duy.

Lão tổ tông tâm thiện không nỡ để cô dâu trẻ tuổi vô cớ mất mạng, nên mới đi cứu viện." Thủy Tinh, lại là Thủy Tinh.

Chương 195

Trương Hạo không ngờ truyền thuyết lưu truyền ở Miêu Cương không chỉ có thật, mà còn liên quan đến Thủy Tinh.

"Tiểu ca, tôi muốn hỏi hang núi đó ở vị trí nào, chúng tôi muốn đi tìm lão tổ tông." Nếu là người bình thường đến hỏi, người gác cổng chắc chắn sẽ không nói.

Nhưng ám hiệu vừa rồi đã chứng minh mấy người này là người có bản lĩnh.Nếu mấy người này muốn đi gặp lão tổ tông, hắn liền nói ra vị trí cụ thể.

Nhóm Trương Hạo biết được vị trí cụ thể liền lái xe rời khỏi trại Miêu.

Từ trại đi về hướng đông bắc hơn một trăm cây số thì hết đường.

Nhóm Trương Hạo liền xuống xe đi bộ, vượt qua hai ngọn núi lớn cuối cùng cũng tìm thấy cửa vào hang có Lạc Động Nữ.

Lúc này ở cửa động có năm sáu người phụ nữ ba bốn mươi tuổi đang canh giữ.

Họ ăn mặc như những người nông dân bình thường, nhưng nhóm Trương Hạo không dám xem thường, những người này đều là Sơn Quỷ có bản lĩnh đặc biệt.

"Mấy người trẻ tuổi làm gì vậy, đặc biệt là cô gái kia, không muốn gặp nguy hiểm thì mau rời đi." "Ký thừa bị dư biểu yểu." Trương Hạo lại nói ám hiệu một lần nữa.

Một trong những người phụ nữ canh ở cửa động hỏi: "Các người là ai, đến tìm lão tổ tông làm gì?" "Chúng tôi cần Sơn Đảm, chuẩn bị phá sơn lấy đảm, đến đây xin ý kiến của lão tổ tông." "Các người là

người của Tam Tính Thủy Tiêu?" Trương Hạo vừa nói cần Sơn Đảm, mấy người này đã đoán ra thân phận.

"Tôi không phải, tôi là người Trương gia, hai người họ mới là người Tam Tính Thủy Tiêu." "Trương gia?" Mấy người canh ở cửa động nghe đến Trương gia thì sắc mặt thay đổi, rõ ràng trở nên ưu tư.

"Lão tổ tông vừa xuống động, các người mau xuống đi, có lẽ còn đuổi kịp bà ấy." Trương Hạo không biết tại sao, rõ ràng cảm thấy mấy Sơn Quỷ ở cửa động sau khi nghe thấy hai chữ Trương gia thì sắc mặt trở nên rất không tốt, như thể có chuyện gì đó không hay sắp xảy ra.

"Mấy vị tiền bối, tại sao nghe đến Trương gia, các vị có vẻ không vui lắm?" Một trong những Sơn Quỷ lắc đầu nói: "Rất lâu trước đây, lão tổ tông có một lời tiên tri, khi có người Trương gia tìm đến, sẽ có một chuyện lớn xảy ra, liên quan đến tương lai của Sơn Quỷ, nếu không xử lý tốt, Sơn Quỷ sẽ hoàn toàn biến mất trên thế giới này." Trương Hạo trong lòng kinh hãi, lẽ nào Sơn Quỷ có quan hệ gì với Trương gia?

Nếu không tại sao manh mối anh tìm thấy ở thôn Mê Vụ, tổ tiên Trương gia lại bảo họ đến tìm Sơn Quỷ cầu cứu?

Mà Sơn Quỷ cũng có lời tiên tri, nói rằng khi người Trương gia tìm đến sẽ có chuyện lớn xảy ra.

Trong đó nhất định có chuyện anh không biết, và chuyện này vô cùng quan trọng, phải điều tra cho rõ.

Đột nhiên Trương Hạo phát hiện một vấn đề.

Sơn Quỷ ở cửa động sau khi biết họ đến tìm lão tổ tông, không phải bảo họ đợi ở cửa động, mà là bảo họ mau xuống động đuổi theo, nói rằng như vậy còn có khả năng gặp được lão tổ tông.

Theo ý của họ là lão tổ tông sau khi xuống sẽ không lên nữa.

Chẳng lẽ bà ấy chuẩn bị hy sinh tính mạng để đối phó với Thủy Tinh?

Bàn Tử còn định hỏi gì đó, Trương Hạo đột nhiên hét lớn: "Đừng nói nhảm nữa, mau xuống!" Anh sợ xuống chậm, lão tổ tông của Sơn Quế Lâu thật sự mất mạng.

Đến lúc đó họ sẽ không thể có được sự đồng ý của chín vị lão tổ tông.

Theo Sơn Quỷ Vương hiện tại Mạnh Thiên Tư nói, lão tổ tông của Sơn Quế Lâu luôn duy trì tám vị, chỉ khi Sơn Quỷ Vương mới nhậm chức tiền nhiệm thì mới tạm thời có chín vị lão tổ tông.

Mà muốn lấy được Sơn Đảm thì phải có sự đồng ý của cả chín vị lão tổ tông.

Điều này cũng có nghĩa là một khi bỏ lỡ sẽ phải đợi thêm mấy chục năm nữa.

Thời gian dài như vậy Trương Hạo không thể đợi được, vì vậy phải tìm thấy vị lão tổ tông này trước khi bà ấy xảy ra chuyện.

Sợi dây thừng mà lão tổ tông của Sơn Quế Lâu để lại khi xuống động vẫn còn.

Nhóm Trương Hạo theo sợi dây thừng có sẵn xuống động.

Đây là một hang động giống như một cái thiên khanh.

Phía trên là một cái miệng mở rộng, đường kính khoảng mười mét, độ sâu ít nhất cũng phải hàng trăm mét.

Xung quanh mọc đầy cây cối và dây leo, che kín lối vào, chỉ khi vào trong động mới có thể thấy được toàn bộ hang động.

Vách động tối tăm, ẩm ướt, mọc đầy rêu xanh, giẫm lên trên cực

kỳ trơn trượt.

Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp và Trương Kỳ Lân, sáu người, ngoài Trương Hạo và Trương Kỳ Lân dễ dàng, những người khác đều xuống rất khó khăn, tốc độ vô cùng chậm.

Thật khó tưởng tượng một bà lão hơn trăm tuổi lại có thể xuống đến đáy động trong môi trường như vậy, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Theo lời người gác cổng, lão tổ tông xuống không lâu, lẽ ra vẫn còn trên dây thừng, nhưng khi Trương Hạo nhìn xuống đáy động lại không thấy bóng người nào.

"Ê, trên vách động có cái gì vậy?" Bàn Tử đột nhiên nhìn chằm chằm vào một chỗ trên vách động kinh hô.

Trương Hạo nhìn về phía Bàn Tử đang nhìn, chỉ thấy ở đó có một thứ giống như bùa vẽ ngoằn ngoèo, xem ra mới vẽ không lâu.

"Chắc là do lão tổ tông xuống động trước chúng ta vẽ, là loại phù văn cầu bình an gì đó." "Mau nhìn kìa, bên dưới cũng có!" Rất nhanh mọi người phát hiện những phù văn tương tự cứ cách một đoạn lại xuất hiện một lần, và càng đi sâu vào hang động, phù văn càng dày đặc.

"Chít chít chít…" Bỗng nhiên, bên tai mọi người vang lên tiếng kêu của động vật.

Chỉ thấy trong sơn động không biết từ lúc nào xuất hiện một đàn chuột khổng lồ.

Chúng bò ra từ các lỗ trên vách động, duỗi thẳng bốn chi nhảy vào không trung rồi bắt đầu lượn.

"Vãi, trong sơn động lại có loại chuột bay to thế này!" "Bàn Tử,

cậu đã từng thấy loại chuột bay to thế này chưa!" Những con chuột lớn đang lượn trên không trung, bốn chi duỗi ra như tấm ván cửa, có thể thấy giữa các chi và thân thể có một lớp màng, giống như bộ đồ bay có cánh.

Điều đặc biệt nhất là móng vuốt của những con chuột lớn này dài đến một thước, và mỗi móng vuốt đều có lưỡi sắc bén.

Mỗi lần di chuyển đều phát ra tiếng "xoẹt, xoẹt".

Chúng luôn lượn lờ quanh sợi dây thừng.

"Chuột bay, đây là chuột bay, trước đây tôi từng thấy trên báo, loại chuột bay này có một sở thích đặc biệt, chúng thích cắn dây thừng, không ít vận động viên leo núi đã bị loại chuột bay này hại chết." Hạo Thiên Chân nhận ra lai lịch của những con chuột lớn trong sơn động.

Mọi người nghe vậy đều kinh hãi.

"Chẳng trách chúng cứ lượn lờ quanh dây thừng, hóa ra là định cắn đứt dây." "Làm sao bây giờ, chúng ta hiện tại hoàn toàn dựa vào sợi dây thừng trong tay để chống đỡ, một khi bị cắn đứt sẽ rơi xuống tan xương nát thịt." Vách động trơn trượt không có chỗ đặt chân, lại có chuột bay uy hiếp, ai nấy đều lo lắng toát mồ hôi hột.

"Mau nhìn kìa, con chuột bay kia đã đến rồi, xem ra nó chuẩn bị ra tay rồi." Ngay lúc mọi người không biết phải làm sao, có một con chuột bay đã đến gần dây thừng, đang vung móng vuốt chuẩn bị cắn đứt sợi dây trong tay nhóm Trương Hạo.

"Đi!" Bàn Tử lấy xẻng công binh vung lên để xua đuổi.

Tuy nhiên, con chuột bay chỉ bay lên cao hơn một chút, xẻng công binh hoàn toàn không với tới.

Trương Hạo trong lòng vừa động, chuẩn bị thi triển năng lực thôn phệ, thôn phệ sinh mệnh lực của chuột bay.

Đúng lúc này, đồ văn trên vách động đột nhiên lóe lên ánh sáng vàng.

Khoảnh khắc ánh sáng vàng xuất hiện, lũ chuột bay lập tức tán loạn bỏ chạy, có con bị ánh sáng vàng chiếu trúng thậm chí còn rơi thẳng xuống.

Trong chớp mắt, lũ chuột bay lượn lờ quanh dây thừng không còn một con.

"Mẹ ơi, những phù văn đó hóa ra là dùng để xua đuổi chuột bay!" "Sơn Quỷ thật có bản lĩnh, chỉ dựa vào phù văn mà có thể xua đuổi chuột bay." Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp chứng kiến thủ đoạn của Sơn Quỷ, trên mặt không khỏi nở nụ cười.

Sơn Quỷ càng lợi hại, xác suất giải quyết chuyện biến dị của Thủy Tiêu càng lớn.

Nửa giờ sau, sáu người nhóm Trương Hạo xuống đến đáy sơn động.

Đáy động đầy nước, trên mặt nước còn có một chiếc thuyền nhỏ, ở một bên có một cái hang không lớn.

Chương 196

Nhóm Trương Hạo nhảy lên thuyền nhỏ, rồi chèo thuyền vào trong hang.

Hang động tối đen như mực, Bàn Tử, Đinh Ngọc Vũ Điệp vội vàng lấy đèn pin cường độ cao ra chiếu sáng vào sâu trong hang.

Đây là một hang động thạch nhũ, đáy đầy nước, chiếc thuyền nhỏ trôi theo dòng sông ngầm dưới đáy hang, mười mấy phút sau thì đến cuối dòng sông.

"Mau nhìn kìa, vách động bên kia cũng có phù văn, giống như những gì chúng ta thấy trên vách động trước đó." Hạo Thiên Chân chỉ vào bờ sông la lớn.

"Xem ra lão tổ tông của Sơn Quế Lâu đã đi đường đó!" Nhóm Trương Hạo từ trên thuyền nhỏ đi xuống, đi về phía có phù văn.

Chẳng mấy chốc họ đã vào một hang động khổng lồ.

Bàn Tử cầm đèn pin chiếu về phía trước, lập tức lóe lên mấy đạo kim quang.

Hắn thấy vậy mắt sáng lên: "Vàng, phía trước có vàng." Bàn Tử đi nhanh vài bước lên trước, chỉ thấy giữa sơn động có một cái bệ đá đường kính khoảng hai ba mét, ở giữa đặt một đôi giày thêu, kim quang chính là từ đôi giày này phát ra.

"Đôi giày thêu bằng chỉ vàng này chắc chắn đáng giá không ít tiền!" "Cậu xem, bên trong giày thêu còn có cả thỏi vàng." Bàn Tử thấy vàng là hai mắt sáng rực, hắn đi lên phía trước định đưa tay lấy đôi giày thêu.

Hắn vừa đưa tay ra còn chưa chạm vào đôi giày thêu, chiếc đèn

pin cường độ cao trong tay đã chớp nháy.

"Bàn Tử, đừng chạm vào!" Trương Hạo đột nhiên nhớ ra, lúc ở trấn Phù Dung đã từng thấy trong truyền thuyết về Lạc Động Nữ có xuất hiện đôi giày thêu đầy vàng.

Đôi giày này gọi là Giá Kim Tàm, là của động thần cưới Lạc Động Nữ.

Ai mà chạm vào đôi giày này cũng có nghĩa là đã nhận sính lễ của động thần, phải gả cho động thần, nếu không sẽ biến thành quái vật hút máu.

Đúng lúc này, gió âm nổi lên, đèn pin trong tay mọi người "bụp" một tiếng đồng loạt tắt ngóm, mười mấy giây sau mới sáng trở lại.

Lúc này, Trương Hạo cau mày, vừa rồi một luồng mùi hôi thối quen thuộc ập đến.

Mùi hôi thối này anh không thể quen thuộc hơn, chính là mùi phát ra từ cơ thể người bị ý thức của Thần chiếm giữ.

Trên người Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp đều có mùi đó.

Lúc này, đèn pin trong tay mọi người lại sáng lên.

Trên đầu mọi người không biết từ lúc nào xuất hiện mấy cỗ quan tài màu đỏ, treo lơ lửng trên đầu.

"Ầm ầm ầm…" Đột nhiên những cỗ quan tài này rung chuyển, rồi từng cỗ một rơi xuống đất phát ra tiếng "bụp" vang dội, nắp quan tài văng ra.

"1, 2, 3, 4, 5, 6, chúng ta 6 người vừa đúng 6 cỗ quan tài, không lẽ là quan tài chuẩn bị cho chúng ta sao?" "Bàn Tử, cậu nói bậy bạ gì đó, trong quan tài đều có xác chết!" "Ê, không đúng, các cậu xem quần áo trên người xác chết trong quan tài, sao giống hệt quần áo trên người

chúng ta." "Vãi chưởng, xác chết trong quan tài lại chính là chúng ta!" … Trong sáu cỗ quan tài rõ ràng chỉ có mấy cái xác khô đã phân hủy nặng, nhưng Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp bốn người đều nói rằng đã nhìn thấy xác chết của chính mình trong quan tài.

Trương Hạo hiểu rằng họ chắc chắn đã rơi vào ảo giác.

"Bốp, bốp, bốp, bốp!" Trương Hạo tát mỗi người một cái vào mặt, trước đây khi họ rơi vào ảo cảnh, làm như vậy là gần như có thể tỉnh lại.

Nhưng lần này sau khi tát, ánh mắt của mấy người họ vẫn mơ màng, xem ra ảo cảnh lần này rất lợi hại.

"Hừ, hừ…" Trương Hạo cảm nhận được một mùi quen thuộc trong không khí, hít mạnh hai hơi thì ngửi thấy một mùi hôi thối quen thuộc.

Mùi hôi thối này tuy giống với mùi trên người Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp nhưng lại có sự khác biệt, thuần túy hơn.

"Thủy Tinh!" Họ rơi vào ảo cảnh chính là bị Thủy Tinh ảnh hưởng.

Trương Hạo lấy dao găm cắt ngón tay, bôi máu tươi lên trán bốn người họ.

"Sao vậy?" "Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?" "Sao tôi không nhớ gì cả?" "Được rồi, các cậu vừa bị Thủy Tinh ảnh hưởng đến thần trí, coi mình là xác chết trong quan tài, còn định nằm vào nữa." Hạo Thiên Chân và mấy người nghe Trương Hạo kể lại chuyện vừa xảy ra, không khỏi rùng mình, nếu thật sự nằm vào quan tài thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Hạo Thiên Chân để ý thấy sắc mặt Trương Kỳ Lân trắng bệch, vẻ

mặt đau đớn, quan tâm hỏi: "Tiểu Ca, anh sao vậy?" Trương Kỳ Lân lắc đầu: "Không có gì, chỉ là vừa rồi lúc chống lại ảo giác đầu hơi đau." Trương Kỳ Lân bình thường bị thương một chút cũng không có biểu hiện gì, lúc này anh ta như vậy có thể thấy chống lại ảo giác khó chịu đến mức nào, ngay cả anh ta cũng khó mà chịu đựng được.

Lúc này Trương Hạo mới hiểu, năng lực miễn dịch với mọi ảo giác của mình mạnh đến mức nào.

Vừa rồi tuy anh và Trương Kỳ Lân đều không bị ảnh hưởng bởi ảo giác, nhưng anh là hoàn toàn không bị ảnh hưởng, còn Trương Kỳ Lân phải chủ động chống cự, và còn khó khăn như vậy, cao thấp rõ ràng.

Mọi người nghỉ ngơi vài phút rồi bắt đầu tìm kiếm trong hang động.

Hang động này không lớn, rất nhanh đã tìm kiếm xong một lượt.

Ngoài những cỗ quan tài treo lơ lửng, trên mặt đất còn có rất nhiều hình nhân giấy.

Những hình nhân giấy này đều được trang điểm sặc sỡ, không giống những hình nhân giấy chôn cùng.

"Trương Hạo huynh đệ, qua đây xem, bên này có một cỗ kiệu." Trương Hạo nghe Bàn Tử gọi liền đi nhanh qua, thấy ở một góc hang động có một cỗ kiệu giấy và những hình nhân giấy khiêng kiệu, cả cỗ kiệu màu đỏ thẫm, trên đó còn có chữ "Hỷ".

Ngoài ra còn có rất nhiều hình nhân giấy treo chữ "Hỷ" màu đỏ, tay cầm các loại nhạc cụ.

Trông giống như một đoàn rước dâu.

Hạo Thiên Chân đến gần những hình nhân giấy này, dùng tay sờ lên, lập tức rút tay lại.

“Tôi còn đang thắc mắc tại sao những hình nhân giấy này có thể tồn tại lâu như vậy trong môi trường ẩm ướt tối tăm, hóa ra là làm bằng da người.” “Kệ nó làm bằng chất liệu gì, lão tổ tông Sơn Quỷ xuống động đâu rồi, sao không thấy bà ấy?” Trương Hạo cũng rất kỳ lạ, rõ ràng trên đường đi đều có dấu vết của vị lão tổ tông đó, nhưng sao đến đây lại không tìm thấy bà ấy, người rốt cuộc đã đi đâu.

“Có khi nào ở trong kiệu hoa không?” “Chắc là không đâu, một bà lão một hai trăm tuổi động thần chắc không để ý.” “Thôi được rồi Bàn Tử, đừng có lắm mồm nữa, dù sao cũng là tiền bối.” “Được rồi, để tôi xem bà lão có ở trong kiệu hoa không.” Bàn Tử vừa nói vừa tiến lên vén rèm kiệu hoa.

“Bên trong trống không, lão tổ tông sao lại biến mất bí ẩn như vậy?” “Mau nhìn bên này, có bích họa!” Đinh Ngọc Vũ Điệp chỉ vào một bên vách động kinh hô.

Mọi người chuyển sự chú ý từ kiệu hoa sang vách động, chỉ thấy trên đó xuất hiện mấy bức bích họa trừu tượng.

Trên tranh cũng có xuất hiện kiệu hoa, cảnh tượng giống như đang đón dâu.

“Lạc Động Nữ là cô dâu bị động thần để ý biến thành, các cậu nói xem, muốn tìm được động thần đó, có phải cần một cô dâu không?” “Bàn Tử, tôi thấy cậu nói có lý.” “Nhưng bây giờ chúng ta lấy đâu ra cô dâu?” Lúc này Dịch Táp đứng ra.

“Tôi có thể.” “Táp Táp, ngồi vào kiệu hoa đóng giả cô dâu, lỡ bị động thần để ý thì có nguy hiểm không?” “Bây giờ không có lựa chọn nào khác, chuyện này liên quan đến chân tướng biến dị của Thủy Tiêu chúng ta, nguy hiểm đến đâu cũng phải làm.” Dịch Táp nói một cách dứt khoát.

“Dịch Táp, cầm lấy cái này!” Trương Hạo từ không gian lưu trữ

lấy ra một vật phẩm đặc biệt có tác dụng trừ tà đưa cho Dịch Táp.

"Cảm ơn anh Trương Hạo, tôi tin có anh ở đây sẽ không có nguy hiểm." Dịch Táp chuẩn bị xong liền ngồi vào kiệu hoa.

"U… u… u…" Cô vừa ngồi vào kiệu hoa bằng da người, lập tức gió âm nổi lên, bốn phương tám hướng bốc lên một trận sương mù dày đặc.

Đúng lúc này, những hình nhân da người đó chuyển động, khiêng kiệu hoa lên rồi chui vào trong sương mù.

Cùng lúc đó, trong tai mọi người cũng vang lên tiếng nhạc cụ rước dâu thời xưa.

"Nhanh, đuổi theo!" Trương Hạo lập tức chui vào trong sương mù, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Đinh Ngọc Vũ Điệp, Trương Kỳ Lân bốn người cũng theo sau Trương Hạo vào trong sương mù.

Sau khi vào trong sương mù, chỉ thấy xung quanh tối đen như mực, nhưng lại có thể nhìn thấy những hình nhân da người khiêng kiệu hoa lơ lửng giữa không trung tiến về phía trước.

Nhóm Trương Hạo theo sau không xa không gần, cũng không biết đã đi bao xa trong bóng tối.

Đột nhiên khung cảnh xung quanh thay đổi, họ đến trước cửa một ngôi nhà cổ khổng lồ.

Hai bên cửa lớn của ngôi nhà cổ treo đèn lồng đỏ, trên cửa hai bên mỗi bên dán một chữ "Hỷ".

Lúc này trước cửa đã đứng đầy hình nhân giấy, những hình nhân giấy này cũng giống như trước đó, chắc là hình nhân da người làm bằng da người, tuy trên mặt đều mang nụ cười, nhưng trông lại vô cùng quỷ dị.

“U… u…” Lại một trận gió âm thổi qua, rèm kiệu hoa bị thổi tung, sau đó thấy Dịch Táp cả người lơ lửng không kiểm soát được.

Chương 197

Trông cô như bị thứ gì đó bế lên, nhưng lại không ai có thể nhìn thấy thứ đó.

"Táp Táp sao vậy, sao lại lơ lửng lên!" Đinh Ngọc Vũ Điệp thấy Dịch Táp khác thường, vẻ mặt lo lắng, hét lên một tiếng định xông lên kéo Dịch Táp.

Lúc này, Dịch Táp lắc đầu, mọi người mới yên tâm.

Cô lắc đầu có nghĩa là tạm thời không có nguy hiểm, vẫn còn trong phạm vi kiểm soát.

Mấy người không ra tay, mà đi theo sau Dịch Táp xuyên qua đám hình nhân da người cùng vào trong sân.

Trong sân treo đèn kết hoa lẽ ra phải là không khí vui mừng, nhưng ở đây lại khiến người ta cảm thấy quỷ dị.

Dịch Táp cứ thế lơ lửng cho đến khi vào đến đại sảnh của ngôi nhà cổ mới đặt hai chân xuống đất.

Lúc này trong đại sảnh đã đứng đầy người, những người này không ngoại lệ đều là những cô gái trẻ mặc áo cưới đỏ.

Ước chừng có ít nhất hàng trăm cô dâu, ánh mắt của họ đều kính cẩn nhìn về phía vị trí chủ tọa.

Điều kỳ lạ nhất là phong cách, chất liệu của áo cưới trên người những cô dâu này có sự khác biệt rất lớn.

Rõ ràng đã trải qua hàng trăm hàng nghìn năm.

Nhưng mỗi một cô dâu đều không bị mục nát, ngược lại như đang ngủ.

“Hù… Hít…” Trong đại sảnh đột nhiên vang lên tiếng hít thở.

“Đây là tiếng hít thở, lẽ nào những cô dâu này vẫn còn sống?” “Âm thanh hình như phát ra từ phía đó, qua đó xem là biết.” Nhóm Trương Hạo theo tiếng động tìm đến, ở hàng thứ ba tìm thấy một mỹ nữ cổ điển dáng người cao ráo.

Ngực cô một lên một xuống, rõ ràng vẫn còn thở.

“Là cô này, tiếng thở phát ra từ cô dâu này.” “Cô ấy không phải là cô dâu mất tích trước đó chứ, vậy lão tổ tông của Sơn Quế Lâu đâu, bà ấy đi đâu rồi?” Mấy người vây quanh cô dâu còn thở này nghiên cứu.

Bỗng nhiên, Trương Hạo để ý thấy khi họ nhắc đến lão tổ tông của Sơn Quế Lâu, mắt của cô dâu bắt đầu chuyển động.

“Tôi hiểu rồi!” “Trương Hạo huynh đệ, anh hiểu gì rồi?” Trương Hạo cười cười, anh hỏi cô dâu: “Bà chính là lão tổ tông của Sơn Quế Lâu đúng không?” Lời vừa dứt, mắt của cô dâu liền chuyển động.

“Vãi, đúng là lão tổ tông của Sơn Quế Lâu thật, không phải nói bà ấy là một bà lão hơn trăm tuổi sao, sao lại là một mỹ nữ trẻ trung thế này?” “Bàn Tử, nói chuyện chú ý chút.” “Được rồi, Trương Hạo huynh đệ, nhưng làm sao anh nhìn ra được bà ấy chính là lão tổ tông?” “Trong tất cả các cô dâu ở đây chỉ có một người này còn thở, và mắt còn động, chứng tỏ bà ấy vẫn chưa hoàn toàn bị Thủy Tinh kiểm soát.” “Nhưng cô dâu bị động thần bắt cũng mới xuống không lâu, tại sao lại không thể là cô ấy?” “Cậu nghĩ năng lực kiểm soát của Thủy Tinh dễ chống lại vậy sao?” Trước đó gặp phải ảnh hưởng của Thủy Tinh rơi vào ảo cảnh, chỉ có Trương Hạo và Trương Kỳ Lân hai người có thể chống lại, ngay cả người mạnh như Trương Kỳ Lân cũng phải liều mạng mới chống cự được.

Điều đó có nghĩa là năng lực của Thủy Tinh rất mạnh, người bình

thường hoàn toàn không có sức chống cự.

Vì vậy, cô dâu rơi xuống hang đó e rằng đã sớm bị Thủy Tinh kiểm soát, chỉ có người có bản lĩnh như lão tổ tông Sơn Quỷ mới có thể chống cự được.

Trương Hạo quan sát kỹ lão tổ tông Sơn Quỷ, chỉ thấy mắt bà mờ mịt, vẻ mặt đau đớn.

Xem ra vẫn chưa hoàn toàn bị Thủy Tinh kiểm soát, thời gian cấp bách, nếu muộn thêm một chút nữa là không cứu được.

Anh lấy dao găm cắt ngón tay, nặn ra một giọt máu tươi bôi lên môi lão tổ tông.

Khoảnh khắc máu tươi tiếp xúc với môi, mắt bà lập tức có thần.

"Khụ, khụ, khụ." Đột nhiên một trận ho dữ dội, lão tổ tông ho ra một đống máu đen kịt, ở giữa có một khối màu xanh nhạt, to bằng quả trứng gà không ngừng ngọ nguậy.

"Xoẹt!" Đột nhiên khối đó bay vút lên trời.

Trương Hạo trong lòng vừa động, một hạt giống hiện ra trong lòng bàn tay bắn ra.

"Bụp" một tiếng, khối đó liền hóa thành tro bụi biến mất.

Trương Hạo vừa xử lý xong một khối Thủy Tinh nhỏ, lão tổ tông đã hoàn toàn tỉnh lại.

"Các ngươi là ai, tại sao lại biết ta là lão tổ tông của Sơn Quế Lâu?" "Là Sơn Quỷ Vương mới nhậm chức Mạnh Thiên Tư bảo chúng tôi đến, hai người họ là Thủy Tiêu, đang tìm kiếm chân tướng biến dị của Thủy Tiêu, cần phá sơn lấy đảm, muốn xin ý kiến của bà." "A…" "Coi như nó thông minh không tự mình đến, vốn dĩ các người là người nó giới thiệu đến, ta sẽ không đồng ý.

Nhưng các ngươi đã cứu ta, vậy ta liền đồng ý." "Cái gì, lão tổ tông, bà dễ dàng đồng ý như vậy sao?" Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp vui mừng khôn xiết.

Bây giờ chỉ cần xin ý kiến của vị lão tổ tông cuối cùng là có thể phá sơn lấy đảm, lại gần hơn một bước đến chân tướng.

"Các ngươi nghĩ cứu ta là một chuyện đơn giản sao?

Vốn dĩ ta mệnh đã tuyệt ở đây, được các ngươi cứu chính là một chuyển cơ.

Thực ra trên đầu Sơn Quỷ chúng ta luôn treo một thanh kiếm, thánh vật Sơn Đảm là thứ duy nhất khắc chế Thủy Tinh.

Vì vậy Sơn Quỷ chúng ta luôn bị Thủy Tinh giám sát, một khi muốn phá sơn lấy đảm sẽ bị Thủy Tinh báo thù.

Câu nói 'sơn thủy không tương phùng' lưu truyền giữa Sơn Quỷ và Thủy Tiêu trước đây chính là vì nguyên nhân này.

Một khi Sơn Quỷ có ý định phá sơn lấy đảm, nếu không thành công tiêu diệt hoàn toàn Thủy Tinh sẽ bị nó báo thù, Sơn Quỷ tất sẽ gặp họa diệt vong.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao phá sơn lấy đảm nhất định phải có sự đồng ý của cả 9 vị lão tổ tông Sơn Quế Lâu.

Thủ đoạn của ngươi vừa rồi ta đã chứng kiến rồi, không sợ cười chê, là người lợi hại nhất mà ta từng thấy trong hơn một trăm tám mươi năm qua.

Nếu có ngươi tham gia mà còn không thể thành công lấy ra Sơn Đảm tiêu diệt Thủy Tinh, thì những người khác hoàn toàn không có khả năng đó." Lúc này mọi người mới hiểu tại sao lão tổ tông của Sơn Quế Lâu lại dễ dàng đồng ý yêu cầu như vậy, hóa ra là vì thực lực siêu cường mà Trương Hạo đã thể hiện.

“Các ngươi cầm thứ này về giao, họ thấy thứ này sẽ biết ta đã đồng ý.” Nói rồi, lão tổ tông lấy một cây trâm trên đầu xuống đưa cho Trương Hạo.

“Hi hi hi hi hi…” Đúng lúc này, trong đại sảnh vang lên một tràng cười quỷ dị.

Mọi người nhìn xung quanh, chỉ thấy hàng trăm cô dâu xung quanh đồng loạt đồng tử biến đỏ, trên mặt lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Móng tay và tóc của họ mọc ra với tốc độ chóng mặt, móng tay đỏ tươi như những lưỡi dao sắc bén.

“Gào!” Đột nhiên một tiếng gầm, những cô dâu này liền lao về phía nhóm Trương Hạo.

“Vãi, những cô dâu này dưới sự kiểm soát của Thủy Tinh sắp biến thành tống tử rồi!” Bàn Tử hét lớn, lập tức lấy xẻng công binh ra chắn trước người.

“Keng!” Khi móng tay của cô dâu chạm vào xẻng công binh, phát ra một tiếng va chạm kim loại, để lại mấy vết lõm trên xẻng.

“Vãi nồi, đám cô dâu này hung dữ quá, lợi hại hơn tống tử bình thường nhiều, mọi người cùng lên!” Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp và Trương Kỳ Lân lần lượt tung ra những đòn tấn công mạnh nhất về phía những cô dâu đang lao tới từ bốn phía.

Lão tổ tông vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, được mọi người vây quanh bảo vệ.

Những cô dâu này vô cùng hung dữ, ngay cả Trương Kỳ Lân đối phó cũng không dễ dàng.

Trương Hạo trong lòng vừa động, sử dụng năng lực thôn phệ, hấp thu sinh mệnh lực từ những cô dâu này.

“Sinh mệnh lực thật mạnh!” Vừa khởi động năng lực thôn phệ, Trương Hạo đã cảm nhận được luồng sinh mệnh lực mạnh mẽ truyền đến từ các cô dâu.

Tinh lực đã tiêu hao của anh lập tức hồi phục, sinh mệnh lực còn lại thì tiếp tục cường hóa các tế bào toàn thân.

Theo luồng sinh mệnh lực không ngừng cường hóa, các tế bào bắt đầu từ từ tiến hóa.

Tế bào toàn thân tiến hóa, chức năng cơ thể tiếp tục được nâng cao, đồng thời tỷ trọng của tế bào cũng tăng lên.

Tỷ trọng tế bào tăng lên cũng có nghĩa là trong cùng một thể tích, trọng lượng sẽ nặng hơn.

Trong vòng mười mấy giây ngắn ngủi, hàng trăm cô dâu hung dữ xung quanh đều bị hút cạn sinh mệnh lực, trở thành xác khô ngã xuống đất.

Chương 198

Trương Hạo cảm nhận sức mạnh cường đại trong cơ thể.

Đợt tiến hóa tế bào toàn thân vừa rồi, tỷ trọng tăng lên ít nhất cũng khiến trọng lượng cơ thể anh tăng hơn 10%, có nghĩa là sức mạnh của anh lại một lần nữa được nâng cao đáng kể.

Lão tổ tông được mọi người bảo vệ ở giữa vốn tưởng sẽ có một trận ác chiến, không ngờ lại kết thúc nhanh như vậy.

Bà suy tư nhìn Trương Hạo: "Những Lạc Động Nữ này mỗi người đều cực kỳ lợi hại, ta cũng đã bị chúng nó gài bẫy, rốt cuộc ngươi đã dùng thủ đoạn gì mà có thể dễ dàng giết chết chúng như vậy?" "Lão tổ tông, khoan hãy nói những chuyện này, không phải bà xuống đây để cứu cô dâu Lạc Động sao, cô dâu và động thần đâu rồi?" Trương Hạo không muốn giải thích về năng lực thôn phệ nên đã chuyển chủ đề.

"Đều tại lão bà này thực lực không đủ, bị gài bẫy, suýt nữa để ý thức Thủy Tinh chiếm giữ cơ thể, trở thành Lạc Động Nữ.

Còn động thần mà ngươi nói thực ra chỉ là một luồng ý thức của Thủy Tinh.

Ý thức của nó tồn tại trong các hang động khắp Tương Tây, chỉ cần có cô dâu đi ngang qua bị nó để ý sẽ bị hút vào hang động, hòa làm một thể với nó.

Khi ngươi tiêu diệt toàn bộ cô dâu trong hang động này, ý thức Thủy Tinh trong hang động này cũng theo đó mà biến mất." "Hóa ra là vậy, chẳng trách mãi không thấy động thần đâu, hóa ra chỉ là ý thức của Thủy Tinh." "Thủy Tinh rốt cuộc là thứ gì, tại sao lại có năng lực mạnh như vậy?" Bàn Tử đã hỏi ra nghi vấn trong lòng Trương Hạo,

tuy vẫn luôn nhắc đến Thủy Tinh, nhưng thực ra anh cũng không hiểu nhiều về nó, chỉ biết nó có thể điều khiển ý thức của con người.

"Thủy Tinh thực ra là một thể dung hợp ý thức của rất nhiều người, chúng có thể phân tách thành vô số luồng ý thức và cũng có thể dung hợp vô hạn vào nhau để tự cường hóa.

Trừ khi có Sơn Đảm, nếu không thì không thể giết chết nó, chỉ cần một luồng ý thức trốn thoát, sau một thời gian nó sẽ hồi phục." Bàn Tử nghe vậy làm ra một vẻ mặt khoa trương: "Vãi, trên đời lại có loại quái vật này, khó đối phó hơn đám tống tử nhiều!" "Khó đối phó thì sao, chẳng phải vẫn bị Tiểu Cữu của tôi giải quyết trong vài chiêu sao!" "Đúng vậy, đại ca lợi hại như vậy, kệ nó là quái vật gì trong tay anh ấy cũng không qua được vài chiêu." "Được rồi, đã qua không ít thời gian, chúng ta vẫn nên lên trước đi, còn phải đi tìm một vị lão tổ tông khác." … "Lão tổ tông, bà còn sống!" "Tốt quá rồi, lão tổ tông, bà không sao." Khi nhóm Trương Hạo đưa lão tổ tông cùng ra khỏi hang động, mấy người canh ở cửa động liên tục kinh hô.

Như thể lão tổ tông vốn dĩ chắc chắn sẽ chết ở dưới đó.

Nhóm Trương Hạo còn phải đi tìm một vị lão tổ tông khác, sau khi lên bờ liền chuẩn bị rời đi.

Lão tổ tông được cứu ra dặn dò: "Vị ở trại Miêu Tây Giang không dễ nói chuyện như ta đâu, các ngươi đến đó tuyệt đối đừng nhắc đến Mạnh Thiên Tư, nếu không bà ta không biết sẽ làm khó các ngươi thế nào đâu!" "Đa tạ lão tổ tông nhắc nhở!" Trương Hạo cảm ơn một câu, mấy người họ liền tìm xe của mình rồi định vị đến trại Miêu Tây Giang.

Trại Miêu Tây Giang ở biên giới tỉnh Tương, khoảng cách không quá xa.

Đinh Ngọc Vũ Điệp lái xe một tiếng rưỡi đã đến nơi.

Theo giới thiệu của Sơn Quỷ Vương Mạnh Thiên Tư, vị lão tổ tông này là đại tế ti của trại Miêu Tây Giang, đã hơn một trăm năm mươi tuổi, tính cách cổ quái, luôn không hòa hợp với trại Miêu của cô, muốn có được sự đồng ý của bà ta có lẽ hơi khó khăn.

Trại Miêu Tây Giang là khu du lịch, sau khi lái xe vào trại, họ đi thẳng vào sâu bên trong, đến khi ra khỏi khu du lịch ở chân núi mới dừng lại.

Ở đây có một ngôi nhà sàn hai tầng, trông rất cổ kính, không biết đã tồn tại bao nhiêu năm rồi.

Xe của nhóm Trương Hạo vừa dừng lại đã có một giọng nữ truyền đến.

"Cái gì đến cuối cùng cũng sẽ đến, các ngươi không cần nói, ta biết mục đích các ngươi đến đây, muốn phá sơn lấy đảm cũng không phải là không thể, chỉ cần các ngươi có thể mang về thánh dược Phi Huyết Kiến của trại Miêu chúng ta." Trương Hạo nhìn theo giọng nói, thấy một cô gái trẻ khoảng hai mươi tuổi từ phía sau nhà sàn đi ra.

"Bà chính là lão tổ tông của trại Miêu Tây Giang đúng không, xin hỏi thánh dược Phi Huyết Kiến trông như thế nào, và có thể tìm thấy ở đâu?" "Cầm lấy!" Lão tổ tông ném ra một tấm da.

Trương Hạo nhận lấy xem, là một tấm bản đồ, trên đó còn có một quả màu đỏ máu, mọc đầy vảy.

Chắc hẳn chính là thánh dược Phi Huyết Kiến và nơi nó sinh trưởng.

"Đa tạ lão tổ tông, chúng tôi không ở lâu, bây giờ sẽ lên đường đi tìm Phi Huyết Kiến." Nói xong anh liền quay người dẫn mọi người rời đi.

"Vị lão tổ tông này cũng dễ nói chuyện nhỉ, hoàn toàn không giống

như lời Mạnh Thiên Tư nói là khó đối phó." Lão tổ tông sau lưng họ nghe thấy vậy cười cười: "Một đám nhóc con, nơi Phi Huyết Kiến sinh trưởng đầy rẫy độc trùng, chướng khí, còn có Tương Tây Thi Vương canh giữ, đâu phải dễ lấy như vậy." Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp và Trương Kỳ Lân sáu người rời trại Miêu Tây Giang, trực tiếp lái xe đến nơi sinh trưởng của Phi Huyết Kiến, Bình Sơn ở Tương Tây.

Đây là một ngọn núi cao chọc trời, nhìn từ xa giống như một cái bình rượu nên mới có tên như vậy.

Rừng núi gần Bình Sơn nhiều độc trùng, chướng khí, bình thường rất ít người đến gần.

Thêm vào đó còn có truyền thuyết về Tương Tây Thi Vương, trong vòng trăm dặm không có người ở.

Nơi không có người ở cũng không có đường, xe càng không thể vào được.

Nhóm Trương Hạo cách Bình Sơn hơn một trăm dặm đã phải xuống xe đi bộ.

"Trương Hạo huynh đệ, trời sắp tối rồi, hay là chúng ta tìm một nơi nghỉ ngơi một đêm, đợi trời sáng rồi xuất phát?" Trương Hạo nhìn những người xung quanh, đi cả ngày đã lộ rõ vẻ mệt mỏi.

"Được, tìm một hang động nào đó nghỉ ngơi một đêm đi." "Được." Bàn Tử đáp một tiếng rồi vừa đi trước mở đường, vừa tìm nơi có thể nghỉ ngơi.

"Mau nhìn kìa, phía trước có một ngôi miếu đổ nát, chúng ta đến đó nghỉ ngơi đi!" Trương Hạo nhìn qua gật đầu: "Tuy đổ nát, nhưng che gió che mưa thì không thành vấn đề, đến đó đi." Bàn Tử thấy Trương Hạo đồng ý liền đổi hướng mở đường.

Hắn không ngừng vung xẻng công binh trong tay, dọn dẹp cỏ dại và cành cây cản đường.

Mười mấy phút sau, sáu người đã đến trước ngôi miếu đổ nát.

"Toàn Quán." Bàn Tử đọc tấm biển trên cửa miếu đổ nát.

"Đây là một khách sạn sao?" "Là khách sạn thì đúng là khách sạn, nhưng không phải dành cho người sống." "Trương Hạo huynh đệ, chuyện này còn có lai lịch gì sao?" "Ở vùng Tương Tây lưu hành thuật đuổi xác, trước đây các phu đuổi xác đều nghỉ ngơi ban ngày, đuổi xác ban đêm, Toàn Quán chính là nơi cho họ nghỉ ngơi." "Hóa ra là vậy, vậy các cậu nói xem bên trong có phải toàn là tống tử không?" Trương Hạo cười cười: "Thuật đuổi xác đã thất truyền nhiều năm rồi, làm gì còn tống tử bên trong." Nói rồi Trương Hạo đẩy cửa bước vào.

Toàn Quán này không biết đã bao nhiêu năm không có người đến, bên trong đổ nát, nhiều chỗ mái nhà sập, tường đổ, khó khăn lắm mới tìm được một chỗ có thể che gió che mưa lại bị quan tài chiếm mất.

Khi Bàn Tử đẩy một cánh cửa trong Toàn Quán, một xác chết cứng đờ từ sau cánh cửa ngã xuống, đổ thẳng vào người hắn, khó khăn lắm mới đẩy ra được.

Khi hắn nhìn thấy bộ dạng của xác chết, hắn kinh hãi kêu lên một tiếng: "Vãi, đây là thứ gì, sao đáng sợ thế này!" Chỉ thấy xác chết trên mặt đất miệng nhọn tai dơi, tai nhọn hoắt, trông hệt như một con chuột.

Nhìn thấy bộ dạng này, Trương Hạo buột miệng: "Háo Tử Nhị Cô?" "Nhị cô Chuột gì cơ?" Bàn Tử vừa đẩy thi thể ra vừa nói: "Người này đúng là trông giống chuột thật, có khi là chuột tinh biến thành cũng nên." "Chuột tinh gì chứ, chỉ là một người phụ nữ khổ mệnh thôi, cậu đừng làm hỏng thi thể của bà ấy." "Okela, người chết là lớn nhất, tối nay chúng ta mượn chỗ của họ thì phải giúp họ bảo vệ

thi thể cho tốt.” Mặc dù không biết có phải là Nhị cô Chuột trong tiểu thuyết mình từng đọc hay không, nhưng chắc cũng tương tự.

Cái gọi là Nhị cô Chuột thực ra là một người phụ nữ có khuôn mặt dị dạng, gả cho một người hành nghề dẫn thi, nên vẫn luôn sống trong nhà nghỉ chân hoang này.

Có một lần bà bị bệnh, người chồng vào núi hái thuốc, chẳng may bỏ mạng, chỉ còn lại một mình bà sống ở đây mấy chục năm.

Sau khi chết, thi thể không có ai xử lý, được một người dẫn thi đi ngang qua chế thành một cỗ cương thi, nhờ vậy mà thi thể mới còn nguyên vẹn.

Phương pháp chế tạo cương thi của Tương Tây đã sớm thất truyền, bây giờ nghe được đều là truyền thuyết.

Tương truyền sau khi người chết, họ sẽ không đổ tỳ sương vào mà còn bôi khắp người, sau đó dựng sau cánh cửa, đến lúc thì sẽ thành một cỗ cương thi hoàn chỉnh.

Còn về cách giữ nước cho thi thể, chỉ cứng lại mà không khô đi thì không ai biết.

Trương Hạo và mọi người tìm một chỗ trong nhà nghỉ chân hoang để ngồi nghỉ, đợi trời sáng sẽ tiếp tục lên đường.

Đến nửa đêm, sau khi để lại người canh gác, những người khác đều nằm xuống đất ngủ.

Trương Hạo đang ngủ mơ màng thì đột nhiên cảm giác được có động tĩnh trong nhà.

Cậu mở mắt ra thì thấy Bàn Tử đang cầm xẻng công binh tiến lại gần một cỗ quan tài mục nát.

“Béo, sao thế?” “Trương Hạo huynh đệ, trong quan tài này hình

như có cương thi đang cào quách.

Cậu đừng lo, mấy con cương thi quèn thì Bàn Gia đây xử lý nhẹ nhàng." "Vút!" Bàn Tử vừa đến gần, một con chồn vàng to bằng bắp tay đột nhiên vọt ra từ trong quan tài.

Nó nhảy vài cái đã lên đến xà ngang.

"Vãi, lại là một con chồn vàng, cái thứ này mà cũng ở trong quan tài dọa người." Bàn Tử giơ xẻng công binh lên, nhảy lên định đập con chồn vàng.

"Cho mày dọa người này, xem Bàn Gia có đập chết mày không." Con chồn vàng nhảy sang bên cạnh né được.

Đúng lúc này, một mùi khai nồng nặc ập tới.

"Mẹ kiếp!" Trương Hạo thầm nghĩ, một hạt giống từ lòng bàn tay cậu bắn ra.

"Bùm" một tiếng, con chồn vàng hóa thành sương máu biến mất.

Chương 199

“A...” “Xem tao giết mày đây!” “Bốp!” Trương Hạo tát một cái vào mặt Bàn Tử, khiến nửa bên mặt hắn đỏ ửng.

“Sao thế, Bàn Gia vừa rồi làm sao vậy?” “Con chồn vàng đó tè bậy, khiến cậu rơi vào ảo cảnh.” Trương Hạo quay người nhìn những người khác, họ vẫn đang ngủ say.

Vừa rồi nếu không phải cậu ra tay, mấy người này e là cũng sẽ rơi vào ảo cảnh như Bàn Tử.

“Chít chít chít...” Đúng lúc này, bên tai vang lên một tràng âm thanh.

Cậu nhìn theo hướng âm thanh thì thấy mười mấy con chồn vàng lớn nhỏ xuất hiện ở cửa.

Bàn Tử thấy cảnh này thì giật nảy mình.

“Vãi, người ta nói chồn vàng thù dai, phen này bị chúng nó ghim rồi.” Trương Hạo cũng không ngờ thứ này lại thù dai đến vậy, vừa giết con kia được hai phút, nhanh thế đã bị tìm tới cửa.

“Béo, cậu la hét cái gì thế?” Động tĩnh của Trương Hạo và Bàn Tử khiến những người khác cũng tỉnh giấc.

Khi họ thấy một bầy chồn vàng ở cửa thì đều kinh ngạc.

“Nhiều chồn vàng thế!” “Nước tiểu của chúng có thể khiến người ta rơi vào ảo cảnh, mọi người cẩn thận một chút.” Mọi người thấy nhiều chồn vàng xuất hiện đều cảnh giác, lần lượt lấy vũ khí ra chuẩn bị tấn công.

Lúc này, không khí có một đợt gợn sóng, nhanh chóng tiến lại gần mọi người.

Trương Kỳ Lân nhíu mày, nhưng không hành động.

Những người khác thì càng không có phản ứng.

“Mọi người cẩn thận!” Trương Hạo vừa nhắc nhở vừa ném một chiếc áo ra.

Chiếc áo đó rơi xuống cách mặt đất hơn một mét thì không rơi nữa, rồi lơ lửng giữa không trung tiến về phía mọi người.

“Vãi, con chồn vàng này thành tinh rồi.” Thấy cảnh này ai mà còn không hiểu, dưới lớp áo chính là một con chồn vàng có đạo hạnh cao thâm.

Khi chiếc áo đến gần mọi người khoảng hai ba mét thì đột nhiên lại rơi xuống đất, một con chồn vàng lông trắng muốt hiện ra.

“Mau nhìn ra ngoài kìa, mấy con chồn vàng kia chết hết rồi.” Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp thấy cảnh này đã không còn ngạc nhiên như trước.

Họ đều nhìn về phía Trương Hạo.

“Trương Hạo huynh đệ, là cậu ra tay đúng không?” “Tiểu Cữu, rốt cuộc cậu làm thế nào vậy?” “Lão đại, anh lợi hại quá, nếu không phải anh ra tay, con chồn vàng già kia chúng tôi căn bản không phát hiện được, có khi mất mạng cũng nên.” Trương Hạo cười cười không trả lời.

Mấy con chồn vàng thôi mà, cậu chẳng để tâm.

“Được rồi, vấn đề giải quyết rồi, ngủ tiếp một lát đi, lát nữa trời sáng còn phải lên đường.” Sáng sớm hôm sau, sáu người Trương Hạo theo lộ trình trên bản đồ đi về hướng Bình Sơn.

“Ây da, đau chết Bàn Gia rồi!” Vừa ra khỏi nhà nghỉ chân hoang, Bàn Tử đã bị lún một chân vào đất, mất thăng bằng ngã sõng soài.

“Béo, sao vậy?” “Đang yên đang lành, tôi vừa bước một bước đã bị sụt.” “Ha ha, đã bảo cậu giảm cân đi, bây giờ béo đến nỗi mặt đất cũng không chịu nổi trọng lượng của cậu nữa.” “Đi đi, đi đi, Bàn Gia béo thật nhưng cũng chưa đến mức đó.” Bàn Tử nói rồi chống hai tay đứng dậy.

Hắn vừa nhấc chân lên định đi, chân còn lại trên mặt đất lại lún xuống.

Lần này hắn không chửi bới nữa, mà mắt lại sáng lên.

“Sự bất thường ắt có yêu ma, lần này Bàn Gia sắp phát tài rồi!

Mọi người chắc đều nghe nói rồi chứ, chồn vàng thích tích trữ của cải, vàng bạc châu báu đều tha về ổ, tối qua bầy chồn vàng đó đến nhanh như vậy, ổ của chúng chắc chắn ở gần đây.” Bàn Tử nói rồi rút chân ra khỏi đất, sau đó nằm rạp xuống, ghé đầu vào chỗ vừa bị lún nhìn vào trong.

“Vãi, bên dưới đúng là ổ của chồn vàng!” Hắn hưng phấn bò dậy, sau đó lấy xẻng công binh ra đào tại chỗ.

Mới đào được vài xẻng đã ra một đường hầm to bằng miệng bát, rồi đào thêm vài nhát theo đường hầm thì nghe một tiếng “ầm”, mọi người chỉ cảm thấy chân mình hẫng đi rồi rơi xuống.

Trương Hạo sau khi chân chạm đất liền nhìn xung quanh, họ đã rơi vào một hang động.

Cậu ngẩng đầu nhìn lên, cách mặt đất khoảng hai ba mét.

Xung quanh hang động này toàn là những lỗ hổng to bằng miệng bát, từ trong đó tỏa ra mùi khai nồng nặc.

Rõ ràng đây chính là ổ của chồn vàng.

Ở giữa hang động chất đầy vàng bạc châu báu và các loại đồ cổ,

trông như một ngọn núi vàng.

Lúc này, tiếng thông báo của hệ thống vang lên trong đầu Trương Hạo. [Đinh!

Phát hiện vật phẩm hiếm: Lục lạc Nhiếp Hồn.] "Ồ?" Trong đống vàng bạc châu báu đó lại có một vật phẩm hiếm, đây quả là thu hoạch ngoài ý muốn.

"Nhiều vàng bạc châu báu thế này, chồn vàng phải thu thập bao nhiêu năm mới được chứ!" "Nhiều thì sao, cuối cùng chẳng phải đều hời cho chúng ta sao!" "Vốn dĩ nửa đêm chúng không đến nhà nghỉ chân hoang gây sự thì đã yên ổn, tất cả đều là tự tìm lấy." ...Trong lúc những người khác đang bàn tán về đống vàng bạc châu báu, Trương Hạo đã bắt đầu tìm kiếm bên trong.

Vàng bạc này đối với cậu vô dụng, nhưng vật phẩm hiếm thì khác.

Mỗi lần dung hợp một vật phẩm hiếm không chỉ tăng 10 điểm tiến độ tiến hóa cho huyết mạch Kỳ Lân, mà còn tăng 10 điểm kinh nghiệm cho Hệ thống dung hợp vạn vật.

Hiện tại Hệ thống dung hợp vạn vật cấp 6 chỉ có thể dung hợp vật phẩm cấp cao nhất là vật phẩm hiếm.

Phải đợi đến cấp 10 mới có thể dung hợp vật phẩm hiếm có.

Bây giờ trong ba lô đã có hai vật phẩm hiếm có, chỉ chờ hệ thống lên cấp 10 là có thể tiến hành dung hợp.

Hiệu quả của vật phẩm hiếm gấp 10 lần vật phẩm đặc biệt, không biết hiệu quả của vật phẩm hiếm có có gấp 10 lần vật phẩm hiếm không nhỉ?

Nếu đúng như vậy, có nghĩa là dung hợp một vật phẩm hiếm có có thể tăng 100 điểm tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân và 100 điểm

kinh nghiệm hệ thống.

Đến lúc đó, tốc độ nâng cấp hệ thống cũng sẽ tăng gấp bội, thực lực cũng sẽ tăng gấp bội.

Trương Hạo tìm kiếm trong đống vàng bạc như ngọn núi nhỏ vài lần đã thuận lợi tìm thấy Lục lạc Nhiếp Hồn.

Đây là một chiếc lục lạc to bằng nắm tay, bề mặt hơi đen.

Trông giống như chiếc lục lạc mà người dẫn thi dùng để xua đuổi cương thi.

Cầm trên tay nặng trịch, chắc là làm bằng vàng.

Trương Hạo thầm nghĩ, ra lệnh cho hệ thống: "Dung hợp Lục lạc Nhiếp Hồn!" [Đinh!

Đã nhận lệnh, bắt đầu dung hợp.] Tiếng thông báo của hệ thống vừa vang lên, ngay giây tiếp theo, chiếc lục lạc đã hóa thành một giọt chất lỏng màu vàng bao bọc toàn thân Trương Hạo.

Vô số phân tử nhỏ màu vàng tạo thành chất lỏng đó như sống lại, chúng liều mạng chui vào cơ thể Trương Hạo, sau đó dung hợp với các tế bào toàn thân, cải tạo và cường hóa cơ thể cậu.

Đợi đến khi tất cả chất lỏng màu vàng được hấp thụ, tiếng thông báo của hệ thống lại vang lên. [Đinh!

Hoàn thành lần dung hợp thứ 75, vật phẩm dung hợp: Lục lạc Nhiếp Hồn.] [Đinh!

Nhận được đặc tính vật phẩm dung hợp: Dẫn thi (Xua đuổi, điều khiển cương thi, không giới hạn cấp bậc)] Nghe tiếng thông báo của hệ thống, Trương Hạo vui mừng, không ngờ lại nhận được năng lực Dẫn thi.

Quan trọng nhất là không có giới hạn cấp bậc.

Chương 200

Nếu trong Bình Sơn thực sự có Thi Vương Tương Tây thì tốt rồi.

Cậu có thể dựa vào năng lực này để điều khiển Thi Vương Tương Tây.

Thực lực của cương thi bình thường có thể không đáng kể, nhưng Thi Vương thì khác, chúng đều có trí tuệ của riêng mình, khó đối phó hơn cương thi bình thường rất nhiều.

Nếu có thể điều khiển nó làm việc cho mình, thực lực sẽ tăng lên không ít.

Tương lai khi đối phó với thần cũng sẽ giúp mình không ít. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm Lục lạc Nhiếp Hồn, tiến độ tiến hóa huyết mạch +10, huyết mạch Kỳ Lân tăng lên 44 giai, tiến độ tiến hóa giai 5 (2/120).] [Đinh!

Huyết mạch Kỳ Lân tiến hóa thành công 4 giai, năng lực xua đuổi côn trùng tăng 1600%, năng lực trừ tà tăng 1600%, tuổi thọ tăng 6400 năm] Trương Hạo nghe tiếng thông báo của hệ thống, trên mặt không kìm được nụ cười.

Huyết mạch Kỳ Lân lại tiến giai lần nữa, hiện tại đã tiến hóa đến giai 4, lại gần giai 9 thêm một bước.

Chỉ cần tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân đến giai 9 là có thể nhận được năng lực huyết mạch hóa hình, lúc đó có thể triệu hồi một con Kỳ Lân cùng chiến đấu.

"Hửm?" Cùng lúc huyết mạch Kỳ Lân tiến giai, Trương Hạo cảm giác được cơn đau bỏng rát trên vai lại nặng thêm một chút.

Cậu kéo áo nhìn vào vai, chỉ thấy con Kỳ Lân đạp lửa trên vai

dường như lại lớn hơn một chút, cũng gần với bề mặt da hơn, có cảm giác như sắp phá da mà ra.

"Hệ thống, mở giao diện thuộc tính." [Tên: Trương Hạo] [Tuổi: 18] [Huyết mạch: Huyết mạch Kỳ Lân giai 4 (Tiến độ tiến hóa 2/120)] [Hệ thống: Hệ thống dung hợp vạn vật cấp 6 (40/70), năng lực đã mở khóa (Dò xét, Chồng chất, Tái tổ hợp, Toàn thuộc tính tăng 5%×2), sau khi tăng cấp sẽ mở khóa năng lực mới.] [Số lần dung hợp còn lại: 53] [Vật phẩm đã dung hợp: Kiến, Kim cương thạch, Nhà kho, Máu Kỳ Lân, Nhà kho phế liệu lớn, Nội đan Xà mẫu Hắc Mao Xà, Cửu Đầu Na Già, Tức Nhưỡng, Bảo ấn Long Văn, Song Long Trụ, Cành cây Thần Thụ Bằng Đồng, Lôi Thạch, Giới tử khống giới, Gương vuông, Quan tài Thần Mộc Côn Luân, Ma đồng Chúc Cửu Âm...

Cây đạn, Lục lạc Nhiếp Hồn.] [Năng lực nhận được: Sức mạnh 400 lần trọng lượng cơ thể, cơ thể cứng như kim cương, không gian lưu trữ 50000 mét khối, huyết mạch Kỳ Lân, tốc độ ra đòn 1/250 giây, năng lực hô hấp dưới nước, bay, phát quang phát nhiệt, thay da đổi thịt, Vạn xà chi chủ, sức mạnh 1700 lần trọng lượng cơ thể, miễn dịch ảo ảnh, vô hạn sinh trưởng (bất kỳ bộ phận nào của cơ thể đều có thể vô hạn sinh trưởng, phục hồi), trừ tà, vẽ đất làm nhà tù, nguyền rủa, miễn dịch nguyền rủa, Lôi trong lòng bàn tay, tăng không gian lưu trữ, nhìn thấu lòng người, thôn phệ, hàn khí vạn năm, Minh đồng (có thể nhìn thấy mọi vật dưới lòng đất, âm tà, điều khiển âm binh, kèm hiệu quả nhìn trong đêm)...

Xạ thủ đạn, Dẫn thi.] Dung hợp một vật phẩm đặc biệt, không chỉ tăng 10 điểm tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân, kinh nghiệm Hệ thống dung hợp vạn vật cũng tăng 10 điểm.

Chỉ cần thêm 30 điểm kinh nghiệm nữa, hệ thống sẽ có thể nâng cấp lần nữa, mở khóa năng lực mới.

Mỗi lần mở khóa năng lực mới đều là ngẫu nhiên, nhưng bất kể là năng lực nào cũng đều rất mạnh.

Tất nhiên, năng lực mà Trương Hạo muốn nhất vẫn là năng lực tăng phần trăm toàn thuộc tính.

Năng lực này đối với việc tăng thực lực có ý nghĩa rất lớn, nếu mỗi lần lên cấp đều mở khóa năng lực tăng phần trăm toàn thuộc tính thì không còn gì tốt hơn.

Trong lúc Trương Hạo dung hợp Lục lạc Nhiếp Hồn, những người khác đang nhét vàng bạc châu báu mà chồn vàng thu thập được vào ba lô.

Chỉ là dung lượng ba lô có hạn, dù nhét đầy cũng không được bao nhiêu, huống hồ bên trong còn có rất nhiều trang bị không thể vứt đi.

Bàn Tử nhìn đống vàng bạc châu báu cao như ngọn núi nhỏ mà lắc đầu than thở.

"Ai, thật đáng tiếc, ba lô của Bàn Gia đã đầy rồi mà cũng chưa được một phần trăm của đống vàng bạc châu báu này." "Đúng vậy, chỉ có thể nhìn mà không mang đi được, thật khó chịu." Trương Hạo cười cười: "Được rồi, nhét được bao nhiêu thì nhét, nhét xong thì tiếp tục lên đường.

Nơi này cách Bình Sơn không gần, nếu hôm nay không đến được lại lãng phí một ngày." Mùi hôi thối trên người Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp đã ngày càng nặng, đặc biệt là Dịch Táp đã nồng đến mức Hạo Thiên Chân, Bàn Tử đều có thể ngửi thấy.

Ước chừng hai tháng nữa mà không giải quyết được vấn đề thì cả hai người đều không sống nổi.

Đợi những người khác leo ra ngoài, Trương Hạo đi sau cùng, cậu đặt tay lên đống vàng bạc châu báu như ngọn núi nhỏ, thầm nghĩ một

cái đã thu hết chúng vào không gian lưu trữ, sau đó mới đi theo sau cùng leo ra ngoài.

Bàn Tử leo ra khỏi hang, lưu luyến nhìn vào trong, hắn muốn nhìn lại đống vàng bạc châu báu như ngọn núi nhỏ lần cuối trước khi rời đi.

Khi hắn vừa nhìn vào trong hang, đống vàng bạc châu báu chất thành núi đã biến mất, không còn lại một chút cặn.

Hắn lập tức chùng lòng: "Không thể nào, những gì chúng ta vừa trải qua không phải là ảo giác chứ?" Bàn Tử vội vàng đặt ba lô xuống, mở ra kiểm tra đồ bên trong.

Hắn vừa kéo khóa, vàng bạc bên trong đã rơi đầy đất.

Thấy những thứ này, hắn mới yên tâm: "May quá, may quá, những thứ này vẫn còn." *** Từ nhà nghỉ chân hoang xuất phát, đi trong rừng núi hơn nửa ngày mới vào đến khu vực trung tâm của Bình Sơn.

Nơi đây độc trùng, chướng khí dày đặc.

Mỗi bước đi tạo ra động tĩnh đều khiến hàng trăm con độc trùng xuất hiện trong tầm mắt.

Rết to bằng bắp tay, dài nửa mét, cóc to bằng quả bóng rổ, nhện to bằng cái chậu rửa mặt, những loại độc trùng khó thấy ở bên ngoài đều có thể dễ dàng bắt gặp ở đây.

"Nơi này đúng là thiên đường của độc trùng, chẳng trách không ai dám đến gần." "Cũng chính vì không ai dám đến gần mới tạo nên một khu rừng nguyên sinh rộng lớn thế này, đám độc vật mới có thể lớn đến vậy." "Béo, cậu làm gì thế?" Bàn Tử và Đinh Ngọc Vũ Điệp đang đi trước mở đường, đột nhiên Bàn Tử tách khỏi đội ngũ đi về phía rừng rậm bên phải.

"Chúng ta đi đường lâu thế cũng mệt rồi, đói rồi, Bàn Gia chuẩn bị

kiếm chút thịt rừng cho mọi người nếm thử." Bàn Tử giơ xẻng công binh lên, cẩn thận tiến lại gần, đột nhiên hắn bổ xẻng vào bụi cỏ, ngay giây sau liền thấy một cái đầu rắn nhảy lên.

Hắn lại vung xẻng trong tay đập bay đầu rắn, sau đó cúi xuống nhặt cả con rắn về đội.

Một con rắn đen không đầu dài hơn hai mét, to bằng miệng bát, thân thể vẫn đang không ngừng quằn quại.

"Trưa nay chúng ta ăn cái này." "Con rắn này béo mập thế, vị chắc chắn rất ngon, cảm ơn Bàn Tử, mấy người chúng ta có lộc ăn rồi." Trương Hạo và mọi người tìm một khoảng đất trống trong rừng, nướng con rắn lớn ăn xong, nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục lên đường.

Mãi đến hơn bốn giờ chiều, họ mới đến một vách đá dưới chân núi Bình Sơn.

"Ây da, mệt chết Bàn Gia rồi, đúng là nhìn núi chạy chết ngựa, cuối cùng cũng đến chân núi Bình Sơn." "Nhưng giữa chỗ chúng ta và Bình Sơn lại có một vực sâu vạn trượng ngăn cách, căn bản không qua được!" "Tiểu Cữu, trên bản đồ lão tổ tông đưa cho cậu không có đường nào khác dẫn đến Bình Sơn bên kia sao?" Trương Hạo lắc đầu: "Đây là con đường duy nhất." "Vậy phải làm sao, chúng ta làm thế nào mới qua được, hay là đi vòng qua vực sâu để sang bên kia?" "Mọi người đợi chút, để tôi xem còn đường nào khác không." Trương Hạo đến bên vách đá, phát ra một luồng sóng âm về phía đối diện.

Cậu chuẩn bị sử dụng năng lực định vị sóng âm để xem tình hình bên kia rốt cuộc thế nào.

Ở nơi trống trải thế này, phạm vi tác dụng của định vị sóng âm rất lớn, có thể dò xét tình hình trong bán kính sáu bảy trăm mét.

Đợi sóng âm phản xạ lại được não bộ tiếp nhận, từng khung hình

một hiện lên trong đầu Trương Hạo.

Rất nhanh, cậu đã nắm rõ tình hình dưới vách đá.

Bình Sơn này quả nhiên không khác nhiều so với thời Dân Quốc, chỉ là có nhiều chỗ sụp lở hơn.

Dưới Bình Sơn là một nơi luyện đan của hoàng đế thời xưa, đồng thời còn có một ngôi mộ cổ của một tướng quân thời Minh.

Năm đó, Xá Lĩnh và Bàn Sơn liên hợp đã khám phá nơi này một lần, rất nhiều cơ quan, cạm bẫy đã bị phá hủy.

Nhưng độc trùng thì không giảm đi chút nào.

Nay đã mấy chục năm, gần trăm năm không có ai đến đây, độc trùng bên dưới còn lợi hại hơn năm đó.

Thật không ngờ thánh dược của Miêu trại là Phi Huyết Kiến lại mọc ở nơi này.

Trương Hạo chỉ tay xuống vách đá nói: "Dưới vách đá có lối vào bên trong Bình Sơn, chúng ta xuống thôi!" Bàn Tử nhìn xuống vách đá vài lần: "Trương Hạo huynh đệ, vách đá này không biết cao bao nhiêu, bên trong bị sương mù bao phủ, căn bản không nhìn rõ tình hình bên dưới, sao cậu biết dưới đó có lối vào bên trong Bình Sơn?" Trương Hạo chỉ vào tai mình: "Nghe ra được." "Vãi, Trương Hạo huynh đệ cậu đừng có lừa tôi, vách đá sâu thế này mà còn nghe được tình hình bên dưới, không phải chỉ có Xá Lĩnh mới có năng lực này sao!" "Tôi cũng nghe nói rồi, tương truyền thời Dân Quốc, tổng bả đầu của Xá Lĩnh có năng lực nghe gió nghe sấm, có thể thông qua âm thanh để phát hiện mộ cổ." "Tiểu Cữu, thật sự nghe ra được à?

Cậu lợi hại quá, sao cái gì cũng biết thế." Trương Hạo cười cười, cậu dùng là định vị sóng âm, cao cấp hơn nghe gió nghe sấm rất nhiều.

Nghe gió nghe sấm cần có kinh nghiệm phong phú tích lũy mới có

thể nắm vững, hơn nữa còn có nhiều hạn chế.

Cần dựa vào kinh nghiệm để phán đoán sự khác biệt của âm thanh để đoán xem dưới đất có gì.

Còn định vị sóng âm chỉ cần sóng âm phản xạ lại là sẽ tự động hiện ra hình ảnh trong đầu, dưới đất có gì đều rõ như ban ngày, rõ ràng cao cấp hơn nhiều.

"Được rồi, đừng nói nhảm nữa, nhân lúc trời chưa tối hẳn, chúng ta xuống ngay bây giờ, sớm một ngày tìm được Phi Huyết Kiến thì sớm một ngày đến Phá Sơn lấy mật." "Ừm, vậy chúng ta chuẩn bị một chút rồi xuống." Mọi người đặt ba lô xuống, lấy ra dây leo núi và khóa an toàn để chuẩn bị.

Bàn Tử dùng kỹ thuật đặc biệt nối mấy sợi dây leo núi lại với nhau, một đầu cố định trên vách đá, một đầu ném xuống dưới.

Sau đó lại kéo mạnh vài lần, xác nhận không có vấn đề gì, mọi người liền bắt đầu theo dây leo núi xuống vách đá.

Chương 201

Trương Hạo móc khóa an toàn vào dây leo núi, nhảy xuống vách đá bắt đầu tụt xuống.

Hơn mười phút sau đã đến đáy vách đá.

Nơi đây cây cối rậm rạp, cỏ dại um tùm.

Dưới chân tích tụ một lớp lá rụng dày, một bước giẫm lên đã lún xuống nửa mét.

Đồng thời, xung quanh bắt đầu nổi lên những bọt khí lớn nhỏ.

Môi trường âm u ẩm ướt này thích hợp nhất cho độc trùng sinh trưởng, lại thêm không có người ở, đúng là thiên đường của độc trùng.

"Đi bên này!" Đợi những người khác xuống, Trương Hạo dẫn mọi người đi về phía lối vào Bình Sơn.

"Vãi, mau nhìn xem bên kia là cái gì!" Vừa đi được vài bước, Bàn Tử đã chỉ tay về phía trước hét lên.

Chỉ thấy trên mặt đất, trên cây, trong bụi cỏ phía trước toàn là những con rết khổng lồ to bằng bắp tay, dài nửa mét.

Những con rết này dày đặc, trải khắp nơi, ít nhất cũng phải có hàng ngàn con.

Nhiều con rết khổng lồ tụ tập lại một chỗ, chỉ cần nhìn một cái đã khiến người ta tê dại da đầu.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp mấy người theo bản năng nép lại gần Trương Hạo.

Đúng lúc này, những con rết đó cũng phát hiện ra sự xuất hiện của

nhóm Trương Hạo.

"Vù" một tiếng, hàng trăm hàng ngàn con rết dài nửa mét nhanh chóng di chuyển về phía họ.

Những con rết này di chuyển rất nhanh, trong nháy mắt đã di chuyển được mười mấy mét đến trước mặt mọi người.

Tất cả mọi người đều lấy ra vũ khí quen thuộc, sẵn sàng chiến đấu.

Trương Hạo đang chuẩn bị sử dụng năng lực Thôn phệ, thôn phệ sinh mệnh lực của những con rết này.

Đúng lúc này, cậu lại phát hiện ra điều bất thường.

Những con rết khổng lồ này đến cách cậu hai ba mét thì dừng lại, không dám tiến thêm một bước.

Hàng ngàn con rết khổng lồ chồng chất lên nhau, nhưng không có con nào dám tiến thêm.

Thỉnh thoảng có một hai con trượt từ trên người những con rết khác vào phạm vi này, cũng sẽ lập tức quay đầu liều mạng chạy ra ngoài.

Mọi người thấy cảnh này đều tỏ vẻ nghi hoặc.

"Mọi người có phát hiện không, những con rết này căn bản không dám đến gần chúng ta." "Giống như có thứ gì đáng sợ ngăn cản vậy, thật kỳ lạ." "Tiểu Cữu, có phải trên người cậu có bảo bối gì khiến chúng sợ hãi không?" Lời của Hạo Thiên Chân chưa dứt, Trương Kỳ Lân cũng nhìn về phía Trương Hạo.

"Trên người tôi hình như không có bảo bối xua đuổi côn trùng gì cả, máu Kỳ Lân cũng phải chảy ra mới có tác dụng xua đuổi côn trùng mà!" "Nếu đã như vậy, tại sao rết khổng lồ lại không dám đến gần?"

Trương Hạo cũng không biết nguyên nhân, cậu lại đi về phía trước hai bước, lúc này những con rết đó liền lùi lại nửa mét.

Tình huống này xảy ra, Trương Hạo cũng biết vấn đề nằm ở trên người mình.

Đột nhiên, cậu nghĩ đến một khả năng.

Trước đây máu Kỳ Lân muốn xua đuổi côn trùng phải chảy ra, nhưng máu Kỳ Lân trong cơ thể mình đã tiến hóa đến giai 4, tất cả thuộc tính đều gấp 8 lần máu Kỳ Lân ban đầu, có phải vì vậy mà bây giờ không cần chảy máu, máu Kỳ Lân cũng có thể xua đuổi côn trùng không? *** Trong một ngôi nhà sàn sâu trong Miêu trại Tây Giang.

Một thiếu nữ đang quỳ trước Lão tổ tông báo cáo: "Lão tổ tông, người của chúng ta đã đi theo đến Bình Sơn, họ đều là những cổ sư ưu tú nhất của Miêu trại chúng ta, nhất định sẽ giữ chân đám người đó vĩnh viễn ở Bình Sơn!" "Ừm, một đám người không biết sống chết, lại dám có ý đồ với mật sơn, vậy thì để chúng vĩnh viễn ở lại đó đi, ngươi lui ra trước đi." Đợi thiếu nữ rời đi, một người đàn ông trung niên từ phòng trong đi ra.

"Không tệ, chỉ cần nhiệm vụ lần này thành công, đại nhân sẽ ban cho ngươi sự bất tử." Lão tổ tông cung kính nói: "Cảm ơn đại nhân đề bạt." ...

Sau vài lần thử nghiệm, Trương Hạo cuối cùng xác định những con rết khổng lồ không dám đến gần là vì mối quan hệ với máu Kỳ Lân.

Vì huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể cậu đã tiến hóa, tất cả năng lực đều đã được nâng cao, không còn cùng đẳng cấp với huyết mạch Kỳ Lân ban đầu.

Hiện tại đã mạnh đến mức không cần chảy máu cũng có thể xua

đuổi côn trùng.

Tin rằng theo sự tiến hóa không ngừng của huyết mạch Kỳ Lân, phạm vi tác dụng trong tương lai cũng sẽ được mở rộng.

Huyết mạch Kỳ Lân vừa tiến hóa đến giai 4 đã có năng lực như vậy.

Tiếp tục tiến giai, trong tương lai sẽ mạnh đến mức nào thật không dám tưởng tượng.

Một điều nữa là tuổi thọ.

Mỗi lần tiến giai, tuổi thọ cũng sẽ tăng gấp đôi.

Nay mới là huyết mạch Kỳ Lân giai 4 mà tuổi thọ đã tăng đến 6400 năm.

Giai 5 tuổi thọ sẽ tăng 12800 năm, giai 6 tuổi thọ sẽ tăng 25600 năm.

Huyết mạch Kỳ Lân tiến giai không có giới hạn.

Theo tốc độ này mà tiến giai, tuổi thọ sẽ vô tận.

Tuy không phải là bất tử, nhưng cũng không kém bất tử là bao.

Xác định rết khổng lồ không dám đến gần là do tác dụng của máu Kỳ Lân, Trương Hạo tiếp tục tiến lên.

Cậu vừa đến gần, những con rết khổng lồ lập tức tứ tán bỏ chạy.

Trương Hạo đi xuyên qua đám rết, thầm nghĩ một cái đã khởi động năng lực Thôn phệ.

Sinh mệnh lực của những con rết khổng lồ xung quanh lập tức nhanh chóng trôi đi, toàn bộ bị Trương Hạo hấp thụ.

Cứ như vậy, cậu dẫn mọi người vừa đi xuyên qua đám rết khổng lồ, vừa thôn phệ sinh mệnh lực của chúng.

Nơi cậu đi qua đều để lại một đống xác rết khổng lồ.

Mười mấy phút sau, Trương Hạo và mọi người đã đến phía bên kia của đáy vách đá.

Bên này có một đống đá vụn, ở giữa xen lẫn mấy tảng đá lớn hơn nhiều.

Mấy tảng đá lớn chồng lên nhau, ở giữa có một khe hở có thể cho người đi qua.

Trương Hạo trực tiếp chui vào, những người khác thấy vậy vội vàng đi theo.

Xuyên qua khe hở, Trương Hạo và mọi người đã tiến vào trong lòng núi Bình Sơn.

Bàn Tử giơ đèn pin lên chiếu xung quanh: "Không ngờ cả lòng núi Bình Sơn này đều rỗng, không chỉ hình dáng bên ngoài giống cái bình mà bên trong càng giống hơn!" "Thiên nhiên thật kỳ diệu, trước khi vào ai có thể ngờ cả lòng núi đều rỗng không chứ!" Trương Hạo lấy bản đồ ra đối chiếu, lúc này họ đã vào phạm vi sinh trưởng của Phi Huyết Kiến.

Cậu phát ra sóng âm xung quanh, muốn tìm kiếm hình ảnh của Phi Huyết Kiến.

Rất nhanh đã tìm thấy một quả to bằng nắm tay trẻ con, phủ đầy vảy, chỉ là quả vẫn còn màu xanh.

Cậu lắc đầu, đây là Phi Huyết Kiến chưa chín, quả chín đều có màu đỏ như máu.

Trương Hạo di chuyển một đoạn, tiếp tục phát ra sóng âm tìm kiếm Phi Huyết Kiến.

Chương 202

Đột nhiên trong hình ảnh trong đầu xuất hiện hình ảnh mười mấy người mặc đồ đen.

Trương Hạo mỉm cười, đang chuẩn bị ra tay, đột nhiên cậu lại dừng lại.

Lúc này giết bọn họ trong Bình Sơn căn bản không có lợi ích gì.

Nếu dụ bọn họ vào mộ tướng quân rồi giết, như vậy mỗi người có thể nhận được một cơ hội dung hợp.

Mặc dù tạm thời cơ hội dung hợp còn dư dả, nhưng mỗi lần dung hợp vẫn rất quan trọng.

Hiện tại trong ba lô còn có hai nghìn vật phẩm đặc biệt, đến lúc tái tổ hợp nâng cấp phẩm chất rồi dung hợp sẽ tiêu tốn rất nhiều lần dung hợp.

Cho nên số lần dung hợp càng nhiều càng tốt.

"Mọi người lại đây một chút!" Trương Hạo triệu tập mọi người lại, sau đó dùng giọng nói chỉ có mấy người họ nghe được khẽ nói: "Xem ra Lão tổ tông của Miêu trại Tây Giang có vấn đề, có người theo chúng ta xuống đây rồi, lát nữa đừng hành động thiếu suy nghĩ, mọi người cứ coi như không biết, đến lúc tôi tự nhiên sẽ ra tay." "Vâng, Tiểu Cữu." "Được." "Ừm." "Biết rồi, lão đại." ...

Sau khi dặn dò xong, Trương Hạo dẫn mọi người tiếp tục tìm kiếm Phi Huyết Kiến, và từ từ tiến lại gần mộ tướng quân.

Trương Hạo lúc nhanh lúc chậm, luôn giữ một khoảng cách nhất định với những người áo đen đang truy đuổi phía sau, để họ không đuổi kịp cũng không bị mất dấu.

Cứ như vậy qua mười mấy phút, phía trước xuất hiện một tòa thành lầu cao hai ba trượng, vắt ngang cả lòng núi.

Giữa thành lầu có một cánh cổng thành màu đỏ son, hai bên mỗi bên có một hàng tượng điêu khắc.

Bàn Tử thấy vậy, hai mắt sáng rực.

"Trời đất ơi, đây không phải là Phương thành minh lâu sao, xem ra quy mô của mộ tướng quân này không nhỏ!" "Phương thành minh lâu là gì?" Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp là Thủy Tiêu, mộ dưới nước và mộ trên cạn hoàn toàn là hai hệ thống khác nhau, họ không hiểu rõ về mộ trên cạn.

"Chính là nơi dùng làm lối ra vào cho thần minh trong địa cung, quy mô lớn như thế này có thể sánh ngang với hoàng thất." "Sao cổng thành kia hình như bị vỡ rồi, chẳng lẽ đã có người ghé thăm?" Đến gần hơn một chút thì thấy một nửa cổng thành đã bị phá hủy.

"Tôi biết rồi, tôi biết đây là đâu rồi!" Bàn Tử thấy cổng thành bị phá, đột nhiên kinh ngạc kêu lên.

"Thời Dân Quốc, tổng bả đầu của Xá Lĩnh đã liên hợp với người Bàn Sơn đào một ngôi mộ tướng quân ở Bình Sơn.

Lúc đó họ đã hy sinh không ít người, vất vả lắm mới vào được bên trong, tuy rằng lấy được không ít bảo bối, nhưng cũng khiến hai thế lực tổn thất nặng nề.

Có thể thấy độc vật trong mộ đáng sợ đến mức nào.

Nếu không phải có Trương Hạo huynh đệ, chỉ bằng mấy người chúng ta e là cũng không vào được sâu như vậy." "Chuyện này tôi đã đọc được trong sổ tay của ông nội, nghe nói lúc đó những bảo bối họ lấy ra từ mộ còn nhờ người của Cửu Môn giúp xử lý." "Ai..." Bàn Tử càng nghe càng thấy nản, bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

“Xem ra bảo bối bên trong chắc chắn không còn gì nhiều, nhiều nhất là húp chút nước canh, nhưng đã nhiều năm trôi qua, độc vật chắc chắn đã sinh sôi không ít, muốn vào sâu cũng không dễ dàng hơn lúc đầu.” “Có Tiểu Cữu của cháu ở đây, không cần ra tay những độc vật đó cũng không dám đến gần, sợ gì chứ, mau vào tìm Phi Huyết Kiến đi.” Phần dưới của cổng thành đã bị phá hủy, không cần mở cửa cũng có thể trực tiếp đi vào.

Vào trong thành, trước mắt xuất hiện mười mấy tòa kiến trúc cổ hai ba tầng.

Trên những kiến trúc này đều dính đầy chất lỏng trong suốt sền sệt, bên trong chất lỏng đó toàn là những quả cầu trắng to bằng nắm tay.

Không chỉ trên kiến trúc, mà cả trên mặt đất cũng toàn là những thứ đó.

Những thứ này khiến cả Phương thành chìm trong một màu trắng.

Mọi người thấy những thứ này không khỏi nhíu mày.

“Đây không phải là trứng của Rết sáu cánh sao, để đẻ ra nhiều trứng thế này cần bao nhiêu con Rết sáu cánh mới được?” Cả Phương thành đều là trứng Rết sáu cánh, rõ ràng đây chính là ổ của Rết sáu cánh.

Rết sáu cánh toàn thân đều là lớp vỏ cứng, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, hơn nữa toàn thân đều là độc, lại còn có thể bay, rất khó đối phó.

“Oong oong oong...” Đúng lúc này, trên đầu mọi người vang lên tiếng cánh côn trùng rung động.

Trương Hạo ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên trời đang lượn vòng hai con Rết sáu cánh dài mười mấy mét, miệng chúng cứ mở ra ngậm

lại là lại có một đám độc vật phun ra.

Đám độc vụ đó càng tích tụ càng nhiều, chẳng mấy chốc đã bao phủ toàn bộ phạm vi trên đầu mọi người.

Hai con Rết sáu cánh khổng lồ bơi lội trong độc vụ, giống như hai con rồng khổng lồ xuyên qua tầng mây.

"Mẹ ơi, Rết sáu cánh bình thường chỉ dài vài mét, hai con này dài mười mấy mét thật đáng sợ!" "Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau chạy đi!" Bàn Tử hét lên một tiếng rồi lùi lại, kết quả vừa quay người đã thấy cổng thành cũng có mấy con Rết sáu cánh lượn vòng, chỉ là hình thể chúng nhỏ hơn trên đầu một chút, dài khoảng ba bốn mét.

Không chỉ cổng thành, vô số Rết sáu cánh đều đang bay về phía này.

Bên tai không ngừng vang lên tiếng "oong oong", ngoài ra còn có tiếng vỡ vỏ, không ngừng có những con Rết sáu cánh nhỏ nở ra từ trứng.

Đừng xem những con Rết sáu cánh mới nở còn nhỏ, độc khí chúng phun ra từ miệng đã ăn mòn mặt đất kêu xèo xèo.

Trong chốc lát, mọi người đã bị vô số Rết sáu cánh bao vây, dù là trên trời hay dưới đất đều toàn là Rết sáu cánh, khiến người ta không có đường thoát.

Khi mười mấy cổ sư đi theo sau Trương Hạo sắp đuổi kịp, người đi đầu ra hiệu cho mọi người phía sau dừng lại.

"Bên trong toàn là Rết sáu cánh, chỉ bằng mấy người bọn họ chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn, chúng ta cứ ở đây xem kịch là được, không cần phải tự mình ra tay." "Không sai, Rết sáu cánh há có thể là mấy đứa trẻ ranh đó đối phó được, đặc biệt là hai con trên trời, đó là thiên long à, cho dù là mấy cổ sư lợi hại nhất của Miêu Cương chúng

ta liên thủ cũng không có sức đánh lại." "Lão tổ tông cũng thật là, đối phó với mấy đứa trẻ ranh này mà phái chúng ta nhiều người như vậy đến, đúng là giết gà dùng dao mổ trâu." ...

"Đến đại điện bên kia đi." Trương Hạo nhớ trong đại điện đó hẳn là có một cái giếng đan, đó là lối vào mộ tướng quân.

Nhiều Rết sáu cánh như vậy, Trương Hạo cũng không chắc có thể bảo vệ được tất cả mọi người, có Trương Kỳ Lân dẫn đầu, từ trong đám Rết sáu cánh nhỏ đột phá vào đại điện hẳn không thành vấn đề.

Để lại một mình mình, không có nỗi lo về sau là có thể yên tâm ra tay giết chết đám Rết sáu cánh này.

Mấy con Rết sáu cánh nhỏ này thì dễ giải quyết, trực tiếp khởi động năng lực Thôn phệ là được.

Còn về hai con Rết sáu cánh trên trời, dài mười mấy mét, giống như một con rồng khổng lồ, cũng không biết thực lực rốt cuộc thế nào, không biết giải quyết có khó khăn không.

"Tôi yểm trợ cho các cậu, mau đến đại điện kia đi." Trương Hạo nhắc nhở một tiếng, Trương Kỳ Lân liền rút Hắc Kim Cổ Đao ra dẫn mọi người di chuyển về hướng đại điện.

Cùng lúc đó, Trương Hạo thầm nghĩ, những hạt giống như vỏ trấu không ngừng hiện ra trong lòng bàn tay rồi bắn ra ngoài.

Hạt giống tiếp xúc với Rết sáu cánh lập tức phát ra tiếng "bùm", từng con Rết sáu cánh lập tức hóa thành sương máu biến mất trong không khí.

Thỉnh thoảng có vài con lọt lưới thì bị Trương Kỳ Lân một đao chém thành hai nửa.

Dưới sự yểm trợ của Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp, Trương Kỳ Lân mấy người thuận lợi

tiến vào một đại điện.

Nhóm mười mấy cổ sư theo dõi Trương Hạo chứng kiến thủ đoạn của cậu đều kinh ngạc đến ngẩn người.

"Thủ đoạn của hắn là gì vậy?" "Chẳng lẽ hắn là đệ tử của Nhị Nguyệt Hồng, đã nắm giữ tuyệt học Thiết đản tử của ông ta?" "Không, thủ đoạn của hắn còn lợi hại hơn Nhị Nguyệt Hồng rất nhiều, Thiết đản tử nhiều nhất cũng chỉ đánh chết Rết sáu cánh, trực tiếp biến một con Rết sáu cánh đao thương bất nhập thành sương máu là tuyệt đối không thể." "Các ngươi mau nhìn, hắn chuẩn bị tấn công hai con Rết sáu cánh vương giả dài mười mấy mét trên trời kìa!" Khi đám người này chú ý thấy Trương Hạo chuẩn bị tấn công hai con Rết sáu cánh khổng lồ dài mười mấy mét trên trời, họ liền kinh ngạc kêu lên.

"Đúng là kẻ không biết sống chết, chúng ta cứ chờ xem hắn bị Rết sáu cánh ăn thịt đi!" Lời của hắn còn chưa dứt, đã thấy Rết sáu cánh đã tấn công Trương Hạo.

"Xè xè xè..." Sau khi Trương Hạo giết chết hàng trăm con Rết sáu cánh con, hai con Rết sáu cánh trên đầu phát ra tiếng kêu rít.

Lúc này, độc vụ mà chúng phun ra đã bao phủ cả Phương thành minh lâu.

Cùng với việc chúng không ngừng phun, độc vụ vẫn đang nhanh chóng hạ xuống.

Trong hang động, bất cứ thứ gì tiếp xúc với đám độc vụ đó đều phát ra tiếng ăn mòn xèo xèo.

Các tòa kiến trúc đều bị ăn mòn thành từng cái lỗ.

Độc của Rết sáu cánh bình thường tuy rất mạnh, nhưng còn kém xa thế này.

Xem ra hai con Rết sáu cánh trên không là vương giả trong số chúng.

Chương 203

Một con Rết sáu cánh dài ba mét trong cơ thể đã có nội đan, hơn nữa còn là vật phẩm đặc biệt, hai con Rết sáu cánh dài mười mấy mét này trong cơ thể nội đan cấp bậc chắc sẽ cao hơn.

Trương Hạo đứng yên tại chỗ, mặc cho độc vụ bao phủ mình.

Những độc vụ có thể ăn mòn cả kiến trúc đó rơi xuống người cậu không có chút phản ứng nào.

Trương Hạo thầm nghĩ, trong tay xuất hiện vài hạt giống.

Cậu vung tay, hạt giống bay về phía hai con Rết sáu cánh trên trời.

Tiếng "bùm, bùm, bùm" không ngừng vang lên.

Mỗi lần vang lên một tiếng, trên người Rết sáu cánh lại có thêm một cái lỗ xuyên qua cả cơ thể.

"Ặc..." Trương Hạo vốn tưởng rằng hai con Rết sáu cánh này có thể mạnh hơn một chút, kết quả vẫn yếu như vậy.

Vài hạt giống đã xuyên thủng cơ thể chúng, bắn thêm vài hạt nữa là có thể giết chết chúng hoàn toàn.

Cậu đang chuẩn bị tiếp tục bắn hạt giống, nhưng sau khi nghe thấy hai con Rết sáu cánh trên không phát ra tiếng "xè xè" thì dừng lại.

Hai con Rết sáu cánh phát ra tiếng kêu rít, những con Rết sáu cánh gần đó đều tụ tập về phía này.

Rết sáu cánh vừa đến đã không ngừng phun độc vụ, trong chốc lát, nồng độ độc khí xung quanh cậu đã tăng lên đến một mức độ kinh khủng.

Mặt đất dưới chân không ngừng phát ra tiếng "xèo xèo", thoáng

chốc đã trở nên đen như mực.

Tuy nhiên, Trương Hạo đứng trong độc khí không bị ảnh hưởng chút nào.

Trương Hạo thấy những con Rết sáu cánh lớn nhỏ xung quanh ngày càng nhiều, cậu nhếch miệng cười.

"Vẫn còn ít quá, thêm chút nữa mới tốt." Cậu cứ đứng trong độc vụ chờ đợi, đợi đến khi không gian xung quanh toàn bộ bị Rết sáu cánh chiếm cứ, cậu thầm nghĩ một cái đã khởi động năng lực Thôn phệ.

Ngay lập tức, vô số Rết sáu cánh xung quanh đột nhiên đứng yên bất động, sau đó không ngừng rơi từ trên không xuống.

Chỉ trong nháy mắt, tất cả Rết sáu cánh xung quanh cậu đều chết, chỉ còn lại hai con Rết sáu cánh khổng lồ trên không.

Trương Hạo thầm nghĩ, trong lòng bàn tay lại xuất hiện mười mấy hạt giống, vung tay một cái đã bắn ra ngoài.

Tiếng "bùm, bùm, bùm" không ngừng vang lên bên tai mọi người.

Hai con Rết sáu cánh dài mười mấy mét lúc này toàn thân đều là những lỗ hổng to bằng miệng bát, xuyên thủng cơ thể.

"Xè xè xè..." Chúng rít lên vài tiếng rồi trực tiếp rơi từ trên không xuống, ngã xuống đất bất động.

Ở xa, mười mấy cổ sư thấy cảnh này kinh ngạc đến ngẩn người.

"Hắn rốt cuộc là ai, tại sao lại lợi hại như vậy?" "Nếu không phải tận mắt chứng kiến, tôi tuyệt đối không tin những gì trước mắt là thật." "Lão đại, hắn lợi hại như vậy, chúng ta căn bản không đối phó được hắn." "Không sao, trong Bình Sơn còn có một Thi Vương có thể lên trời xuống đất, hắn chắc chắn không đối phó được, đến lúc đó

chúng ta từ xung quanh gây rối nhất định sẽ lấy mạng hắn." *** Thân thể hai con Rết sáu cánh dài mười mấy mét trên đầu bị xuyên thủng, lập tức mất mạng rơi từ trên không xuống đất.

Lúc này, tiếng thông báo của hệ thống vang lên trong đầu Trương Hạo. [Đinh!

Phát hiện vật phẩm hiếm: Nội đan Rết sáu cánh.] [Đinh!

Phát hiện vật phẩm hiếm: Nội đan Rết sáu cánh.] Hai con Rết sáu cánh này không hổ là vương giả trong số chúng, nội đan trong cơ thể những con Rết sáu cánh bị giết trước đó chỉ là vật phẩm đặc biệt, còn nội đan trong cơ thể hai con này lại là vật phẩm hiếm, phẩm chất cao hơn một cấp.

Trương Hạo đi về phía bên trái, từ trong đầu một con Rết sáu cánh khổng lồ lấy ra một viên nội đan to bằng nắm tay, đen như mực, nắm trong tay.

Cậu ra lệnh: "Hệ thống, dung hợp nội đan Rết sáu cánh." [Đinh!

Đã nhận lệnh, bắt đầu dung hợp.] Tiếng thông báo của hệ thống vừa dứt, viên nội đan đen kịt to bằng nắm tay đã hóa thành vô số phân tử nhỏ màu đen, chúng bao bọc toàn thân Trương Hạo rồi liều mạng chui vào cơ thể cậu, dung hợp với các tế bào trong cơ thể cậu.

Đợi đến khi tất cả phân tử nhỏ màu đen được hấp thụ, tiếng thông báo của hệ thống lại vang lên. [Đinh!

Hoàn thành lần dung hợp thứ 76, vật phẩm dung hợp: Nội đan Rết sáu cánh.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp nội đan Rết sáu cánh, nhận được đặc tính vật phẩm: Hơi thở vương giả (Có thể tự do điều khiển tất cả rết.)] "Hửm?" Trương Hạo vốn tưởng rằng dung hợp nội đan Rết sáu cánh sẽ nhận được đặc tính giải độc hoặc tương tự, không ngờ lại là

năng lực điều khiển rết.

Cậu trước đây dung hợp nội đan Xà mẫu Hắc Mao Xà đã nhận được năng lực điều khiển tất cả loài rắn, quả thực không thể tuyệt vời hơn, bây giờ lại nhận được năng lực điều khiển rết.

Từ nay về sau, các loài rắn, rết đối với cậu không còn là bất kỳ mối đe dọa nào, ngược lại còn là trợ lực.

Thử tưởng tượng khi gặp kẻ địch, không cần ra tay, chỉ cần thầm nghĩ một cái là có thể khiến rắn và rết giúp đỡ đối phó.

Nghe nói cổ sư Miêu trại cũng có năng lực khống chế côn trùng, không biết so với mình thì ai lợi hại hơn?

Không biết tại sao, trong lòng Trương Hạo lại có chút mong đợi. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm nội đan Rết sáu cánh, tiến độ tiến hóa huyết mạch +10, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân giai 5 (12/120).] Trương Hạo mở giao diện thuộc tính xem, kinh nghiệm Hệ thống dung hợp vạn vật cấp 6 đã đạt 50/70, chỉ còn thiếu 30 điểm kinh nghiệm là có thể lên cấp 7.

Hệ thống mỗi lần nâng cấp không chỉ có thể mở khóa chức năng hệ thống mới, mà còn có thể làm thể tích không gian lưu trữ tăng 5%, còn có tăng toàn thuộc tính, mỗi lần nâng cấp có thể tăng thêm 5%.

Quan trọng nhất là, chỉ cần hệ thống lên cấp 10 là có thể mở khóa vật phẩm cấp cao hơn là vật phẩm hiếm có.

Hiệu quả của vật phẩm hiếm gấp 10 lần vật phẩm đặc biệt, nếu không đoán sai, hiệu quả của vật phẩm hiếm có cũng gấp 10 lần vật phẩm hiếm.

Nói cách khác, dung hợp một vật phẩm hiếm có có thể nhận được 100 điểm tiến độ tiến hóa huyết mạch, và 100 điểm kinh nghiệm dung

hợp.

Dung hợp một vật phẩm hiếm có là có thể đồng thời giúp huyết mạch Kỳ Lân tiến giai thành công, còn có thể nâng cấp Hệ thống dung hợp vạn vật.

Hiện tại trong ba lô của cậu đã có hai vật phẩm hiếm có, cộng thêm một số thứ khác, ít nhất có thể giúp huyết mạch Kỳ Lân tăng hai giai, Hệ thống dung hợp vạn vật tăng 2 cấp.

Sự cám dỗ này thực sự quá lớn, trên vật phẩm hiếm có chắc chắn còn có vật phẩm cấp cao hơn.

Cùng với việc thực lực tăng cường, xác suất nhận được vật phẩm cấp cao cũng càng cao, dù là tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân hay nâng cấp Hệ thống dung hợp vạn vật đều sẽ ngày càng đơn giản.

Điều này cũng có nghĩa là tốc độ tăng trưởng thực lực của cậu sẽ ngày càng nhanh, tin rằng không bao lâu nữa là có thể đối đầu với vị thần mà cơ thể đã xâm chiếm hơn nửa Đại Việt đế quốc kia.

Trương Hạo dung hợp xong nội đan Rết sáu cánh, lại lấy ra nội đan trong đầu con Rết sáu cánh khổng lồ còn lại.

Tuy rằng cùng một loại vật phẩm chỉ có thể dung hợp một lần, nhưng viên nội đan này còn có công dụng khác, ví dụ như dùng để tái tổ hợp, đến lúc đó có thể nhận được vật phẩm cấp cao hơn.

Xử lý xong, cậu liền tiến vào đại điện.

Vừa vào trong đại điện, cậu đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Cả đại điện tối om, sau đó trên tất cả các khoảng đất trống đều đặt đầy những người giấy màu trắng.

Trên má những người giấy này đều có hai vệt má hồng kỳ cục,

biểu cảm của chúng quỷ dị, tất cả đều đang trừng mắt nhìn những người bước vào đại điện.

Trong ký ức của Trương Hạo, đại điện này đáng lẽ chỉ có một người giấy, nhưng lúc này, số người giấy trong đại điện cộng lại ít nhất cũng phải có hàng ngàn người.

Xem ra vì có mình tham gia, rất nhiều chuyện đã thay đổi, tuy có chỗ tương tự, nhưng lại không hoàn toàn giống.

Chương 204

Cậu nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng của Hạo Thiên Chân và mấy người kia, tìm khắp nơi cũng không thấy.

Đúng lúc cậu chuẩn bị sử dụng định vị sóng âm để tìm kiếm, dường như có thứ gì đó rơi từ trên đầu xuống, tuy động tĩnh rất nhỏ, không lớn hơn tiếng bụi rơi.

Nhưng vẫn bị cảm giác nhạy bén của Trương Hạo phát hiện.

Cậu ngẩng đầu lên, liền thấy Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp và Trương Kỳ Lân đang ngồi trên xà ngang của đại điện, dùng ánh mắt thẳng tắp nhìn mình.

"Sao thế, sao các cậu lại chạy lên đó?" "Suỵt!" Hạo Thiên Chân khẽ gọi: "Tiểu Cữu, cậu cũng mau lên đây, Tiểu Ca nói những người giấy này không đơn giản, chúng được ban cho linh hồn, một khi nhiễm phải nhân khí sẽ sống lại." "Chỉ là mấy người giấy thôi có gì đáng sợ, cùng lắm thì đốt một mồi lửa thiêu rụi chúng là được." Hạo Thiên Chân lắc đầu: "Tiểu Ca nói làm vậy không được, nếu làm vậy sẽ trúng kế, linh hồn trên người giấy sẽ nhập vào người đã đốt nó." Thì ra là vậy.

Trương Hạo cũng không ngờ người giấy lại liên quan đến ý thức của thần.

Lại có người thông qua thủ đoạn người giấy này để bảo tồn ý thức của mình.

Xem ra trong mộ tướng quân cũng có bóng dáng của thần.

Nhưng cậu không hỏi Trương Kỳ Lân.

Trương Hạo biết dù có hỏi cũng vô ích.

Cậu cũng không nói gì thêm, thầm nghĩ một cái đã nhảy lên xà ngang hợp với Hạo Thiên Chân và mấy người kia.

"Tiểu Cữu, Tiểu Ca nói chúng ta có thể đi trên xà ngang để tránh những người giấy bên dưới, như vậy nhẹ nhàng mà tiết kiệm sức." Trương Hạo gật đầu nói: "Không tệ, điểm này Tiểu Ca nói không sai." "Mọi người theo tôi." Trương Hạo từ trên nhìn xuống, tìm thấy một cái miệng giếng bị người giấy bao quanh, liền bước trên xà ngang đi về phía đó.

Cậu vừa động chân, bên dưới đã vang lên một tràng tiếng cười khúc khích.

Nhìn xuống, không biết từ lúc nào đầu của những người giấy đó đã quay cả về hướng này, đang ngoảnh đầu nhìn về phía họ. *** "Tiểu Cữu, làm sao bây giờ, Tiểu Ca nói không thể đốt những người giấy này, nhưng chúng đã phát hiện ra chúng ta rồi, chẳng lẽ cứ để chúng tấn công sao?" Hạo Thiên Chân thấy người giấy đã để ý đến mọi người thì vô cùng lo lắng.

Người giấy đốt không được, đánh cũng không được, không biết phải làm sao.

"Trương Hạo huynh đệ, nhìn cậu nhíu mày như vậy, cũng không có cách nào đối phó với chúng sao?" "Lão đại?" Trương Hạo nhìn những người giấy trong đại điện, ít nhất cũng có mấy trăm đến hàng ngàn người, mỗi người bên trong đều có một ý thức.

Nếu thật sự như Trương Kỳ Lân nói, phá hủy người giấy thì ý thức bên trong sẽ ra chiếm lấy cơ thể người khác, bản thân cậu thì không sao, nhưng những người khác chắc chắn không chống đỡ được.

Dù ý chí có mạnh đến đâu cũng không chịu nổi số lượng ý thức đông đảo như vậy.

Đột nhiên mắt cậu sáng lên, nếu hiến tế toàn bộ những người giấy này, không chỉ có thể tiêu diệt chúng, mà còn có thể ngẫu nhiên nhận được những thứ truyền ra từ không gian hư số.

Cậu thầm nghĩ một cái, chuẩn bị bắt đầu hiến tế những người giấy trong đại điện. [Đinh!

Người giấy bồi táng không phải máu thịt, hiến tế thất bại.] "Ặc..." Trương Hạo đã sớm nghĩ đến khả năng hiến tế thất bại, không ngờ lại thật sự không thành công.

Nếu hiến tế thất bại, vậy phải nghĩ cách khác.

Khó khăn lớn nhất khi đối phó với những người giấy này chính là ý thức bên trong, nếu có thể tiêu diệt những ý thức đó thì những người giấy này căn bản không đáng sợ.

"Tiểu Cữu, cẩn thận!" Đúng lúc cậu đang suy nghĩ, những người giấy trong đại điện đã phát động tấn công.

Chỉ thấy từng người giấy trực tiếp bay lên tại chỗ, lơ lửng trên không.

Đội quân hàng ngàn người giấy xuất hiện trước mắt vô cùng quỷ dị.

Bàn Tử thấy đám người giấy không thể đánh này liền chửi bới: "Mẹ kiếp, đám quỷ này sao lại bám lấy chúng ta thế, thật hy vọng lúc này có một tia sét trời giáng xuống đánh chết đám quỷ này!" "Chúng ta đang ở trong lòng núi Bình Sơn, dù bên ngoài có sấm sét, bên trong cũng sẽ không có chuyện gì." "Béo, cậu vừa nói gì?" "Một tia sét giáng xuống đánh chết bọn họ!" Trương Hạo nghe vậy liền cười, sấm sét là khắc tinh của mọi vật âm tà.

Bên trong người giấy chỉ là một luồng ý thức, không phải yêu ma gì mạnh mẽ.

Cậu nắm giữ Chưởng Tâm Lôi hẳn là đủ để đối phó với những thứ này.

Trương Hạo thầm nghĩ, trong lòng bàn tay liền bắt đầu "xèo xèo" sinh ra một quả cầu sét.

Cậu giơ tay lên, giữa không trung liền xuất hiện vài tia sét.

"Ầm" một tiếng, sấm sét từ trên trời giáng xuống, đánh vào mấy người giấy.

Người giấy còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào đã hóa thành một ngọn lửa, cuối cùng cả người giấy bị đốt thành một đống tro đen.

Ngoài ra, nơi sấm sét giáng xuống còn xuất hiện những cái hố lớn.

Uy lực mạnh như vậy, đối phó với những người giấy này đúng là giết gà dùng dao mổ trâu.

Nhưng hiện tại, cách tốt nhất để đối phó với những người giấy này chính là Chưởng Tâm Lôi, lãng phí thì cũng đành chịu, phóng ra một lần cũng chỉ tiêu hao một chút thể lực, rất nhanh sẽ hồi phục.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp mấy người thấy cảnh vừa rồi kinh ngạc đến ngẩn người.

Miệng ai nấy đều há hốc, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào nơi sấm sét giáng xuống.

"Chúng ta rõ ràng đang ở trong lòng núi Bình Sơn, sao lại có sấm sét?" "Uy lực của tia sét vừa rồi thật kinh người, trực tiếp khiến người giấy tan thành tro bụi." Đột nhiên, Bàn Tử nhớ ra điều gì, hắn quay đầu nhìn Trương Hạo: "Tôi nhớ ra rồi, trước đây ở kinh thành gặp phải quỷ tử, cậu cũng dùng chiêu này, đây là thủ đoạn tiên gia của đạo gia, Chưởng Tâm Lôi!" Trương Hạo cười cười, Bàn Tử cũng khá có kiến thức, lại nhận ra cậu sử dụng là Chưởng Tâm Lôi.

Vài tia Chưởng Tâm Lôi vừa rồi giáng xuống chỉ giết được vài người giấy, hiện tại trong đại điện vẫn còn mấy trăm đến hàng ngàn người.

Cậu thi triển Chưởng Tâm Lôi hết lần này đến lần khác hiệu suất vẫn còn hơi thấp.

Nếu có thủ đoạn mạnh hơn thì tốt.

Nhưng có thủ đoạn đối phó với chúng cũng tốt hơn là không có.

Ít nhất những người giấy đó vừa đến gần đã bị Chưởng Tâm Lôi đánh trúng, căn bản không thể đến gần.

Trương Hạo nhìn quả cầu sét sinh ra trong lòng bàn tay, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Những người giấy này tiền phó hậu kế tấn công, nếu có thể khiến sấm sét phóng ra từ Chưởng Tâm Lôi bao quanh cơ thể mình, hiệu suất tấn công chẳng phải sẽ cao hơn rất nhiều sao.

Cậu thầm nghĩ, thử thay đổi quỹ đạo của sấm sét, kinh ngạc phát hiện sấm sét phóng ra từ Chưởng Tâm Lôi lại di chuyển theo ý muốn của mình.

Chỉ là sấm sét phóng ra có thời gian duy trì hạn chế, chỉ khoảng hai ba giây, nhưng thời gian đó cũng đủ rồi.

Trương Hạo trong lúc phóng Chưởng Tâm Lôi, đồng thời điều khiển sấm sét sinh ra bao quanh cơ thể mình tạo thành một vòng tròn sấm sét đường kính 2 mét, bao bọc cả Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp, Trương Kỳ Lân vào trong.

Những người giấy tấn công đến vừa chạm vào sấm sét là "ầm" một tiếng bốc cháy.

Lần này Trương Hạo sử dụng vòng tròn sấm sét trực tiếp tiêu diệt

hai ba mươi người giấy, hiệu suất này cao hơn rất nhiều so với Chưởng Tâm Lôi trực tiếp giáng xuống.

Sấm sét sau khi giết chết hai đợt người giấy thì tan biến.

Trước khi sấm sét tan biến, cậu lại dùng Chưởng Tâm Lôi sinh ra sấm sét để bổ sung.

Khiến cho vòng tròn do sấm sét tạo thành luôn được duy trì.

Cứ như vậy, không ngừng có người giấy tấn công đến, chúng vừa chạm vào sấm sét là "ầm" một tiếng bốc cháy thành tro.

Trong chốc lát, số người giấy trong đại điện đã giảm đi hơn một nửa.

Cảnh này khiến những người xung quanh nhìn đến ngẩn người.

Chương 205

"Trương Hạo huynh đệ, cậu đúng là một thiên tài, thiên sư đạo gia cũng không nghĩ ra Chưởng Tâm Lôi lại có thể sử dụng như vậy!" "Tiểu Cữu tuyệt quá, chiêu này không chỉ đối phó với người giấy, mà đối phó với những quái vật khác cũng có thể dùng được." "Trương Hạo, cậu lợi hại quá, mỗi lần ra tay đều mang đến bất ngờ cho người khác." "Lão đại, anh ngầu quá, đến em cũng phải rung động vì anh rồi." Lúc này ngay cả ánh mắt của Trương Kỳ Lân cũng dán vào người Trương Hạo.

Hắn cũng không ngờ Trương Hạo lại lợi hại đến mức này, hơn nữa thủ đoạn của cậu nhiều vô kể, mỗi lần đều làm mới nhận thức của hắn về cậu.

Bên ngoài đại điện, mười mấy cổ sư Miêu trại thấy cảnh trước mắt đều trừng lớn mắt.

"Hắn rốt cuộc là ai, tại sao lại lợi hại như vậy?" "Với thủ đoạn này của hắn, không ai trong chúng ta là đối thủ của hắn, trừ khi gặp phải Thi Vương!" "Không, Thi Vương cũng chưa chắc là đối thủ của hắn, trừ khi chúng ta cùng sử dụng cấm thuật, cường hóa Thi Vương." "Nhưng làm vậy sẽ tổn thất bản mệnh cổ, tuổi thọ của chúng ta cũng sẽ giảm đi rất nhiều." "Sử dụng cấm thuật chỉ là giảm tuổi thọ, nếu không hoàn thành nhiệm vụ sẽ bị Lão tổ tông giết chết, chúng ta còn có lựa chọn sao?" ...

Trương Hạo nghe thấy cuộc thảo luận của các cổ sư trong bóng tối ở cửa đại điện, trong lòng căng thẳng, lại nảy sinh một chút cảm giác nguy cơ.

Cấm thuật mà họ nói là gì, tại sao lại có thể cường hóa Thi

Vương?

Còn Lão tổ tông của Miêu trại Tây Giang tại sao nhất định phải ngăn cản họ đến Phá Sơn lấy mật?

Chẳng lẽ trong cơ thể bà ta đã không còn là ý thức ban đầu, bà ta đã bị thủy tinh điều khiển rồi sao?

Nhưng lúc gặp mặt, trên người bà ta rõ ràng không có mùi hôi thối đặc trưng đó, rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu?

Trương Hạo dùng Chưởng Tâm Lôi xử lý xong đám người trong đại điện rồi nhảy xuống từ trên xà nhà.

"Mọi người theo tôi." Hắn hét lên một tiếng rồi nhanh chân bước về phía Đan Tỉnh ở giữa đại điện.

Trương Hạo đứng trên miệng Đan Tỉnh nhìn xuống, bên trong chất đầy thi thể và quan tài.

Giống hệt như những gì hắn biết, nơi đây là nơi dùng thi thể để luyện đan trường sinh bất lão.

Nếu không nhớ lầm thì bên dưới có một khe nứt trong núi, chỉ cần men theo khe nứt leo lên là có thể tiến vào bên trong Mộ Tướng quân.

Sau khi xác định, Trương Hạo liền nhảy thẳng xuống.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp cũng nhảy theo vào trong Đan Tỉnh, Trương Kỳ Lân đi sau cùng.

"Sao ở đây lại nhiều thi thể thế?" "Những thi thể này thuộc đủ các triều đại, chắc là được đào lên từ những ngôi mộ cổ khác nhau." "Thời xưa có một loại gọi là Thi đan, mọi người nghe nói chưa?

Chính là dùng thi thể để luyện ra đan trường sinh bất lão." Mấy người vừa đi dạo trong Đan Tỉnh, vừa tìm kiếm Phi Huyết Kiến vừa trò chuyện.

“Thiên Chân, mau lại đây xem, bên này có một đoạn văn tự.” “Được thôi, Tiểu Cữu.” Hạo Thiên Chân đáp một tiếng rồi chạy tới bên cạnh Trương Hạo, nhìn về phía hắn chỉ.

“Những dòng chữ này giới thiệu về lai lịch của các cung điện dưới đáy Bình Sơn.

Hóa ra nơi này là nơi hoàng đế luyện đan trường sinh bất lão.

Vì luyện tiên đan cần dùng đến thi thể, ảnh hưởng không tốt, nên đã chọn nơi này trong lòng núi Bình Sơn.

Nơi đây cực kỳ bí mật, hơn nữa ở Tương Tây lại thịnh hành thuật cản thi, không ít người hành nghề cản thi thực chất đều làm việc cho hoàng đế lúc bấy giờ.

Họ đưa thi thể từ khắp nơi trên cả nước về đây để hoàng đế dùng luyện đan.” “Còn có chuyện như vậy sao, xem ra là không thành công rồi, ở đây vẫn còn lại nhiều thi thể thế này, có lẽ tiên đan còn chưa luyện thành thì đã mất nước rồi.” “Thôi được rồi, đừng nói nhảm nữa, vẫn nên nhanh chóng tìm Phi Huyết Kiến đi.” Trương Hạo và mấy người lại một lần nữa tản ra tìm kiếm trong Đan Tỉnh.

“Tiểu Cữu, bên này có một khe nứt, có muốn vào xem thử không?” Trương Hạo nghe thấy khe nứt thì mỉm cười, đó chính là lối thông vào Mộ Tướng quân.

“Vào chứ, đương nhiên phải vào rồi.” Nói xong hắn liền một mình chui vào khe nứt, những người khác theo sát phía sau.

Khe nứt rộng hơn một người, đi lại bên trong rất dễ dàng.

Khoảng mười mấy phút sau, họ tiến vào một gian mộ thất khổng lồ.

Bàn Tử chui ra khỏi khe nứt, giơ đèn pin soi vào trong mộ thất thì thấy giữa phòng có 8 chiếc quan tài đặt trên mặt đất, ở trung tâm là

một chiếc quan tài cực lớn được kéo bằng dây xích sắt treo lơ lửng ngay phía trên 8 chiếc quan tài kia.

"Đây không phải lại là Thất Tinh Nghi Quan chứ?" "Bàn Tử, anh nói bậy bạ gì thế, ở đây có tổng cộng 9 chiếc quan tài." "Mấy chiếc thì có quan hệ gì, những chiếc quan tài này chắc đều là giả.

Người xưa coi trọng việc nhập thổ vi an, sao lại treo quan tài lơ lửng giữa không trung được." Trong lúc mấy người đang bàn tán, phía sau đột nhiên vang lên một tiếng "ầm" thật lớn.

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy lối vào đã bị một tảng đá lớn chặn lại, họ đã bị nhốt trong mộ thất.

Ngay sau đó, bên tai mọi người vang lên tiếng máy móc chuyển động.

Tám cái đầu rồng thò ra từ tám bức tường theo tám hướng trong mộ thất, cát lún mịn từ miệng rồng chảy xuống.

Trong nháy mắt, cát đã ngập đến mắt cá chân mọi người.

"Vút, vút, vút…" Trong lúc cát lún ào ạt chảy vào mộ thất, trên bốn bức tường xung quanh lại xuất hiện vô số lỗ thủng to bằng nắm đấm, từng mũi tên lửa từ trong đó bắn ra.

Trương Kỳ Lân thấy vậy liền rút Hắc Kim Cổ Đao ra bảo vệ mọi người sau lưng.

Anh ta không ngừng né tránh di chuyển, cây đao trong tay múa tít như hoa, chặn đứng toàn bộ những mũi tên bắn tới.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử mỗi người cầm một chiếc xẻng công binh hỗ trợ Trương Kỳ Lân ở bên cạnh.

Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp thì không ngừng thi triển Phiên Giang Thủ để chống đỡ những mũi tên bắn tới, giảm bớt không ít áp

lực cho Trương Kỳ Lân.

Trương Hạo thấy mọi người hợp sức chống đỡ không quá khó khăn nên tạm thời chưa ra tay.

Tình trạng này kéo dài suốt mười mấy phút, thế nhưng cát lún và những mũi tên bắn ra vẫn tiếp tục, không hề có dấu hiệu giảm bớt.

Hắn nhíu mày, những mũi tên bắn ra từ vách tường cứ như vô tận, vậy mà kéo dài được lâu như thế.

Hơn nữa lúc này cát lún đã ngập đến đầu gối mọi người, bắt đầu hạn chế hành động.

Cứ thế này, dù không bị tên bắn chết thì mọi người cũng sẽ bị chôn sống.

Trương Hạo phát sóng âm ra xung quanh, sử dụng năng lực định vị bằng sóng âm để tìm kiếm vị trí then chốt của cơ quan.

"Hít…" Sau khi dò xét rõ tình hình xung quanh, Trương Hạo không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Xung quanh gian mộ thất này là một cơ quan khổng lồ, trong mỗi một lỗ thủng trên tường đều có một người máy cơ quan.

Chúng không biết mệt mỏi mà liên tục bắn ra những mũi tên được vận chuyển đến trước mặt.

Mười mấy phút trôi qua, số tên đã tiêu hao cũng chưa đến một phần mười kho dự trữ.

Cứ theo số lượng này, cho dù có thể chống đỡ được cung tên, không bị cát lún chôn sống, thì cũng sẽ bị kiệt sức mà chết.

"Ầm ầm ầm…" Đúng lúc này, trên bốn bức tường mộ thất xuất hiện mấy chục lỗ thủng lớn hơn một chút.

"Vút!" Một ngọn trường mâu dài khoảng hai mét từ trong lỗ thủng

lớn hơn bắn ra.

Trương Kỳ Lân vung đao chống đỡ, ngay khoảnh khắc trường mâu tiếp xúc với Hắc Kim Cổ Đao liền phát ra một tiếng "ầm" vang dội.

Lực va chạm cực lớn khiến Trương Kỳ Lân lùi lại liên tiếp, mãi đến khi một chân đạp vào vách tường mộ thất mới dừng lại được.

Dưới tác động của cát lún, cung tên và trường mâu, áp lực của Trương Kỳ Lân và mấy người tăng vọt, mơ hồ có xu thế không chống đỡ nổi.

"Mọi người cẩn thận một chút, tôi đi phá cơ quan." Trương Hạo dặn dò một tiếng rồi lao thẳng ra ngoài, nghênh đón cung tên và trường mâu.

Hắn nhắm vào một bức tường trong mộ thất rồi tung một quyền.

"Ầm" một tiếng, một mảng tường sụp đổ, cơ quan bên trong lộ ra.

Chương 206

Vô số bánh răng và dây chuyền đang không ngừng vận chuyển cung tên và trường mâu đến vị trí chỉ định để bắn ra.

"Hít…" Hạo Thiên Chân và những người khác nhìn thấy cơ quan sau bức tường gạch thì hít một hơi khí lạnh.

"Trời đất ơi, phía sau bức tường lại là một cơ quan tinh xảo đến vậy." "Nếu không có Trương Hạo huynh đệ, chúng ta chỉ có thể không ngừng chống đỡ, nhưng với nhiều cung tên và trường mâu chờ bắn ra như vậy, dù có đỡ được thì người cũng sẽ kiệt sức mà chết." Trương Hạo liếc nhìn cách thức chuyển động của máy móc, hắn trực tiếp chộp lấy một ngọn trường mâu từ trên băng chuyền, sau đó lựa đúng thời cơ nhét vào giữa hai bánh răng.

"Két kẹt, két kẹt…" Bánh răng kêu lên vài tiếng rồi hoàn toàn dừng lại.

Cùng lúc đó, các đợt tấn công bằng cát lún, cung tên và trường mâu cũng đều ngừng lại.

"Phù…" Mọi người thấy vậy liền thở phào một hơi nhẹ nhõm.

"Cuối cùng cũng dừng lại, mệt chết Bàn Gia rồi." "Haiz, cơ quan trong mộ thất lại tinh xảo đến vậy, xem ra vị tướng quân được chôn trong mộ cũng không đơn giản." Bàn Tử nói, hai mắt bắt đầu sáng lên.

"Hay là chúng ta hạ chiếc quan tài treo trên kia xuống xem bên trong có gì đi?" "Anh không phải đã nói đây là nghi quan sao, bên trong chắc chắn là cơ quan, còn mở ra xem làm cái gì." "Nói cũng phải." "Ầm!" Tiếng Bàn Tử vừa dứt, chiếc quan tài treo giữa mộ thất đột nhiên rơi xuống đất, phát ra một tiếng động lớn.

Ngay sau đó, bên tai mọi người vang lên tiếng "rào rào".

Chỉ thấy cát lún trong mộ thất đột nhiên tụ lại ở giữa rồi chảy xuống dưới.

Lực hút bất ngờ dưới chân lập tức kéo tất cả mọi người đang đứng trên cát lún xuống.

Trương Hạo không kháng cự, cùng những người khác bị cát lún hút vào.

Đợi đến khi chân một lần nữa chạm đất, họ đã tiến vào một gian mộ thất khổng lồ khác.

Gian mộ thất này được cải tạo từ lòng núi Bình Sơn, chiếm trọn cả phần giữa của núi, diện tích ít nhất cũng phải lớn bằng ba bốn cái sân bóng đá.

Cát lún vừa rồi là rơi xuống từ đỉnh mộ thất.

"Ái ui, đau chết Bàn Tử rồi." "Mẹ ơi, đau thật." Những người khác không giống Trương Hạo, dù bị lún vào cát vẫn có thể khống chế cơ thể, vững vàng đáp xuống đất.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp rơi từ độ cao hơn chục mét xuống đều ngã chổng vó, người nào người nấy kêu cha gọi mẹ.

Ngay cả Trương Kỳ Lân sau khi rơi xuống đất cũng phải lăn mấy vòng mới dừng lại.

"Ầm, ầm, ầm…" Đột nhiên một loạt tiếng động của vật nặng rơi xuống vang lên bên tai mọi người.

Chỉ thấy từng quả cầu đá to bằng quả bóng đá, đang cháy rực, men theo vách động rơi xuống từ trên không.

Quả cầu đá rơi vào những rãnh trũng trên mặt đất, sau đó bắt đầu

lăn đi, những nơi chúng đi qua đều bị bén lửa.

Trong nháy mắt, cả mộ thất được ngọn lửa chiếu rọi sáng trưng.

Lúc này, mọi người phát hiện ở trung tâm mộ thất có một cỗ quan tài đá khổng lồ, dài ít nhất cũng bốn năm mét, rộng cũng phải hai ba mét.

Với kích thước như vậy, đừng nói là người, chôn một con voi vào trong cũng còn thừa chỗ.

Bàn Tử nhìn thấy cỗ quan tài đá, hai mắt lập tức sáng rực.

"Trời ơi, lần đầu tiên thấy cỗ quan tài đá lớn như vậy, người chôn bên trong không phải là vị đại tướng quân thời Nguyên đó chứ!" Sau đó, anh ta lại phát hiện nắp quan tài rơi ở bên cạnh, bất đắc dĩ thở dài: "Tiếc là đã bị mở rồi, e là đồ vật bên trong đã sớm bị người ta lấy đi." "Thôi đi Bàn Tử, mục đích của chúng ta là tìm thánh dược Phi Huyết Kiến của Miêu Trại Tây Giang, tìm thuốc quan trọng hơn." "Được rồi, tôi tìm ngay đây." Bàn Tử nói một tiếng rồi nhanh chân đi về phía cỗ quan tài đá.

Anh ta nhảy lên nhìn vào trong, bên trong trống rỗng không có gì cả, thế là lắc đầu bỏ cuộc, bắt đầu tìm kiếm Phi Huyết Kiến trong mộ thất.

Trương Hạo vừa đi vừa phát ra sóng âm, sử dụng năng lực định vị bằng sóng âm để tìm kiếm tung tích của Phi Huyết Kiến.

Đột nhiên, hắn phát hiện ở góc đông nam của mộ thất có một cỗ thi thể cao lớn khác thường.

Cỗ thi thể này vô cùng vạm vỡ, mặc bộ áo giáp đen tuyền, tay đeo găng sắt, một tay còn cầm một thanh đại khảm đao.

Cái đầu của nó đã biến mất, chiều cao không tính đầu cũng ít nhất phải hơn hai mét rưỡi.

Nếu không đoán sai, cỗ thi thể này chính là Thi Vương Tương Tây, năm xưa bị đạo nhân Bàn Sơn vặn gãy cổ mới giết được.

Không ngờ nhiều năm trôi qua, ngoài cái đầu biến mất, thân thể của nó vẫn được bảo tồn nguyên vẹn.

"Hửm?" Đột nhiên Trương Hạo phát hiện tại vị trí cổ bị đứt của Thi Vương có một quả màu đỏ như máu, có vảy, to bằng nắm đấm.

Chính là Phi Huyết Kiến đã trưởng thành mà hắn đang tìm kiếm.

Không ngờ loại thánh dược này lại mọc trên người Thi Vương.

"Mọi người không cần tìm nữa, Phi Huyết Kiến ở bên này." Trương Hạo hét lớn để mọi người tập trung lại.

Hắn đã phát hiện ra những kẻ theo dõi mình đã lẳng lặng lẻn vào mộ thất, chúng đang trốn trong cỗ quan tài đá khổng lồ kia.

Xem bộ dạng của chúng có vẻ sắp ra tay rồi, bây giờ tập hợp mọi người lại để tránh những người khác bị thương, sinh ra chuyện không hay.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp và Trương Kỳ Lân nhận được lời gọi của Trương Hạo liền lập tức chạy tới hội hợp.

"Đâu rồi?

Phi Huyết Kiến ở đâu?" Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và những người khác đều rất tò mò về Phi Huyết Kiến, muốn biết nó trông như thế nào.

"Ở ngay đằng kia!" Mấy người nhìn theo hướng tay Trương Hạo chỉ thì thấy quả dại có chút yêu dị kia.

"Đã là thánh dược của Miêu Trại, chắc hẳn rất lợi hại, chỉ không biết có hiệu quả gì." "Nghe nói là một loại dược dẫn cần thiết để bồi

dưỡng Cổ Mẫu, không có nó thì không thể bồi dưỡng ra Cổ Mẫu được." "Cổ thuật được xem là một trong tam đại tà thuật, ngang hàng với đằng thuật và hàng đầu thuật, chẳng trách thứ này lại có thể trở thành thánh dược của Miêu Trại Tây Giang." … Trong lúc mọi người đang bàn tán, Trương Hạo đã đi tới, hắn giật mạnh Phi Huyết Kiến ra khỏi thân thể Thi Vương.

Hắn vừa đến gần, âm thanh nhắc nhở của hệ thống đã vang lên trong đầu. [Đinh, phát hiện vật phẩm hiếm Phi Huyết Kiến.] Trương Hạo không thể ngờ Phi Huyết Kiến lại là vật phẩm hiếm, nếu không phải vì phải mang về giao nộp, hắn đã muốn dung hợp nó ngay lập tức.

"Biết điều thì giao Phi Huyết Kiến ra đây, chúng ta có thể cho ngươi bớt đau khổ một chút!" Trương Hạo vừa cầm Phi Huyết Kiến trong tay, sau lưng đã vang lên giọng một người phụ nữ.

Hắn quay đầu lại, thấy mười mấy người mặc đồ đen đứng ra, chính là những kẻ mà hắn đã dẫn dụ vào Mộ Tướng quân suốt quãng đường.

Không ngờ chúng lại không kiềm chế được như vậy, nhanh thế đã tự mình nhảy ra rồi.

"Các ngươi là người của Miêu Trại Tây Giang phải không, nếu có thể nói ra tại sao lão tổ tông của các ngươi lại làm như vậy, ta có thể cho các ngươi một cái xác toàn thây." "Chúng ta thừa nhận ngươi lợi hại, nhưng ngươi cũng quá kiêu ngạo rồi.

Hôm nay, mười hai Cổ sư của Miêu Trại Tây Giang chúng ta nhất định sẽ lấy mạng ngươi, để ngươi biết không phải ai cũng có thể chọc vào." Người phụ nữ cầm đầu vừa dứt lời liền ra hiệu cho những người xung quanh.

Họ gật đầu ra hiệu rồi bắt đầu niệm chú, chỉ thấy vẻ mặt của

mười mấy người trở nên hung tợn, bụng họ phập phồng như có thứ gì đó đang di chuyển bên trong.

Giây tiếp theo, rết, bọ cạp, rắn, cóc và nhện từ miệng họ bay ra.

Trương Kỳ Lân thấy vậy, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

"Đây là bản mệnh cổ của bọn họ, một khi dung hợp sẽ cực kỳ khó đối phó." Anh ta vừa dứt lời đã rút Hắc Kim Cổ Đao xông ra.

Những con cổ trùng thấy Trương Kỳ Lân tấn công tới, liền lập tức đổi hướng, lách qua một bên né tránh.

Giây tiếp theo, tất cả cổ trùng đều chui hết vào trong cỗ thi thể khổng lồ kia.

"Không ổn, chúng muốn để cổ trùng dung hợp với Thi Vương, hồi sinh Thi Vương.

Một khi để chúng thành công, thực lực của Thi Vương sẽ tăng lên gấp bội, ít nhất là gấp mười lần trước đây." Trương Kỳ Lân hét lớn rồi lao về phía cỗ thi thể, anh ta nhắm Hắc Kim Cổ Đao vào vị trí tim của thi thể rồi chém xuống một nhát.

Chương 207

Một tiếng "keng" vang lên, tia lửa bắn ra tứ phía.

Thế nhưng, áo giáp trên người cỗ thi thể lại không hề bị tổn hại.

Một nhát chém của Trương Kỳ Lân có thể chém vỡ cả một tảng đá lớn, vậy mà lại không thể phá vỡ áo giáp trên người cỗ thi thể.

Bàn Tử thấy vậy, mắt sáng lên: "Bảo bối, áo giáp trên người nó làm bằng huyền thiết, một lạng huyền thiết bằng mười lạng vàng, chúng ta phát tài rồi." "Bàn Tử, anh đừng mừng vội, nhìn xem đó là cái gì!" Chỉ thấy ở vị trí cổ của thi thể đột nhiên mọc ra một quả cầu trông như cái đầu.

Nhìn kỹ có thể thấy bóng dáng của nhện, rết, rắn, bọ cạp và cóc.

Vị trí cổ bị đứt của thi thể lại mọc ra một cái đầu mới.

"Gào…" Cỗ thi thể đứng dậy từ mặt đất, gầm lên một tiếng rồi sải bước lao về phía Trương Hạo, sau khi đến gần liền vung đao chém tới.

"Cẩn thận!" Trương Kỳ Lân nhắc nhở một tiếng, lao lên phía trước, anh ta giơ tay dùng Hắc Kim Cổ Đao đỡ lấy thanh đại đao trong tay Thi Vương.

Sau một tiếng "keng", Trương Kỳ Lân lùi lại liên tiếp, mãi đến khi một chân đạp vào vách tường mộ thất mới dừng lại.

"Ọe!" Ngay sau đó, một ngụm máu tươi phun ra.

Cách đó không xa, mười mấy Cổ sư của Miêu Trại Tây Giang thấy vậy đều nhếch miệng cười.

"Không uổng công chúng ta hy sinh bản mệnh cổ để Thi Vương tái

sinh, lần này nhất định có thể lấy mạng tất cả bọn chúng." Trương Hạo cười khẩy: "Nếu các ngươi tự tin như vậy, vậy thì cho các ngươi sống thêm hai phút nữa!" Hắn quay người nói với Trương Kỳ Lân: "Tiểu Ca, anh bảo vệ tốt cho họ, Thi Vương để tôi đối phó." Trương Hạo dặn dò một tiếng rồi giơ nắm đấm lao về phía Thi Vương.

Hắn không hề sử dụng năng lực cản thi.

Trước đó hắn nghe những Cổ sư kia nói sử dụng cấm thuật có thể hồi sinh và cường hóa Thi Vương, nên hắn muốn xem thử Thi Vương mạnh gấp mười lần sẽ có thực lực ra sao.

Đợi đến khi lại gần, hắn nhảy lên, một quyền đấm thẳng vào cái đầu mới mọc ra của Thi Vương.

Trên đầu Thi Vương được bao bọc bởi một lớp da đầy mụn cóc, giống như da cóc.

Một quyền đấm lên, cảm giác trên tay trơn tuột.

Nếu sức mạnh yếu hơn một chút, cú đấm này sẽ không thể gây tổn thương cho Thi Vương.

Chỉ có điều sức mạnh của Trương Hạo đã sớm đột phá vạn tấn, chút ảnh hưởng này căn bản không thể thay đổi kết quả.

Khi nắm đấm của hắn tiếp xúc với đầu của Thi Vương, giây tiếp theo liền vang lên một tiếng "bốp" thật lớn.

Chỉ thấy cái đầu mới mọc ra của Thi Vương trực tiếp hóa thành một đám sương máu biến mất không thấy đâu.

Thi Vương vừa rồi còn hung mãnh vô cùng ngã ngửa ra sau, ngã xuống đất không động đậy, một lần nữa tử vong.

"Ặc…" Trương Hạo vốn tưởng rằng những Cổ sư này lợi hại đến

mức nào, có thể sử dụng cấm thuật để Thi Vương hồi sinh và cường hóa gấp mười lần trở lên.

Kết quả vẫn bị một quyền nhẹ nhàng giải quyết.

Điều này thậm chí còn khiến hắn nghi ngờ Thi Vương chỉ đơn thuần là hồi sinh mà thôi, căn bản không hề được cường hóa.

Nếu cường hóa gấp mười lần trở lên mà chỉ có hiệu quả như vậy, thì con Thi Vương này ban đầu yếu đến mức nào chứ.

Mặc dù Trương Hạo cảm thấy Thi Vương có chút yếu, bị mình một quyền giải quyết gọn.

Nhưng mười mấy Cổ sư đang chứng kiến cảnh này ở cách đó không xa lại không nghĩ như vậy.

Họ quá hiểu thực lực của Thi Vương Tương Tây, mười mấy người bọn họ hợp lại cũng không bằng Thi Vương.

Huống chi là Thi Vương đã được cường hóa gấp mười lần bằng cấm thuật.

Thi Vương được cường hóa gấp mười lần chỉ cần một ngón tay cũng có thể dễ dàng bóp chết bọn họ.

Thế nhưng, một Thi Vương mạnh mẽ như vậy lại bị Trương Hạo một quyền nhẹ nhàng giải quyết.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ai dám tin chuyện này có thể thực sự xảy ra.

Giờ phút này, sự chấn kinh trong lòng họ chỉ có chính họ mới hiểu.

Vì bản mệnh cổ đã chết, người nào người nấy đều thổ huyết không ngừng.

“Anh ta mạnh quá rồi!” “Chúng ta hình như đã chọc vào người

không nên chọc rồi!" "Chúng ta biết làm sao đây, căn bản không có lựa chọn nào khác!" … Trương Hạo giải quyết xong Thi Vương, quay người nhìn về phía đám Cổ sư.

Hắn đang chuẩn bị mở miệng hỏi thì mười mấy Cổ sư đồng loạt quỳ xuống đất.

"Vị gia này, ngài tuyệt đối đừng giết chúng tôi, chúng tôi cũng là bị ép buộc, ngài muốn biết gì chúng tôi đều nói." Trương Hạo nhếch miệng cười, đám người này vừa rồi còn khí thế hung hăng, mới bao lâu đã thay đổi bộ mặt.

"Các ngươi không có tư cách đàm phán điều kiện với ta, nói đi, tại sao các ngươi lại theo dõi chúng ta?" "Là lão tổ tông, là lão tổ tông của Miêu Trại chúng tôi giao phó, bà ấy bắt chúng tôi bằng mọi giá phải khiến các người mãi mãi không thể trở về." "Lão tổ tông không muốn bất kỳ ai lấy được Sơn đảm ra ngoài, bà ấy cho rằng thứ mà Sơn Quỷ có thể khắc chế Thủy tinh chính là Sơn đảm, đó là chỗ dựa lớn nhất của Sơn Quỷ.

Một khi lấy Sơn đảm ra sẽ đẩy Thủy tinh vào đường cùng, đến lúc đó không ai được yên ổn." "Không, không phải như vậy, thực ra trước đây lão tổ tông không phải như thế.

Trước kia bà ấy vẫn luôn hy vọng có người có thể lấy được Sơn đảm để tiêu diệt Thủy tinh, như vậy Sơn Quỷ sẽ không bị bất kỳ uy hiếp nào.

Khoảng năm mươi năm trước, bà ấy đột nhiên tính tình đại biến, từ đó về sau bà ấy luôn không đồng ý việc phá núi lấy đảm." … Mười mấy Cổ sư vì để sống sót, đã đem tất cả những gì mình biết tuôn ra hết.

Trương Hạo lẳng lặng lắng nghe không nói gì, mãi đến khi không còn ai lên tiếng hắn mới bắt đầu suy nghĩ.

Theo lời của những Cổ sư Miêu Trại Tây Giang này, tính cách của lão tổ tông Miêu Trại đã thay đổi lớn từ năm mươi năm trước.

Một người đột nhiên thay đổi tính cách, ngoài việc ý thức trong cơ thể đã không còn là người ban đầu, Trương Hạo thực sự không nghĩ ra được lý do nào khác.

Cũng có nghĩa là lão tổ tông của Miêu Trại Tây Giang thực chất đã bị Thủy tinh khống chế, bà ta chính là nội gián mà Thủy tinh cài vào trong Sơn Quỷ.

Chỉ cần có bà ta ở đó, thì chuyện phá núi lấy đảm sẽ không thể xảy ra.

Theo quy định nội bộ của Sơn Quỷ, muốn phá núi lấy đảm thì phải có sự đồng ý của cả chín vị lão tổ tông.

Một khi thiếu một vị thì phải đợi mấy chục năm sau, khi Sơn Quỷ Vương mới nhậm chức mới có thể tập hợp đủ chín vị lão tổ tông.

Cũng có nghĩa là, cho dù bạn biết bà ta đã bị Sơn Quỷ khống chế, cũng không thể trực tiếp giết bà ta.

Nếu làm vậy sẽ vì không đủ số lượng lão tổ tông mà không thể phá núi lấy đảm.

Trương Hạo không khỏi nhíu mày, đây thật sự là một chuyện phiền phức.

Mặc dù đã tìm thấy Phi Huyết Kiến, nhưng vị lão tổ tông của Miêu Trại Tây Giang kia chắc chắn sẽ dùng những lý do khác để thoái thác, nói gì cũng sẽ không đồng ý phá núi lấy đảm.

Nhất thời hắn cũng không nghĩ ra được cách nào có thể khiến lão tổ tông Miêu Trại Tây Giang đồng ý phá núi lấy đảm.

Trương Hạo lắc đầu, thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng, đến lúc đó

chắc chắn sẽ có cách, vẫn nên giải quyết chuyện trước mắt đã.

Hắn khẽ động ý niệm, trong tay xuất hiện mười mấy hạt giống giống như hạt táo.

Vung tay một cái, những hạt giống bay về phía mười mấy Cổ sư.

"Bùm, bùm, bùm…" Mỗi một tiếng vang lên, trong không khí lại có thêm một đám sương máu, trong nháy mắt, mười mấy Cổ sư đều biến mất không thấy đâu.

"Tiểu Cữu, cậu giải quyết hết bọn họ rồi, về làm sao ăn nói với lão tổ tông Miêu Trại Tây Giang?" "Thiên Chân, cậu vẫn chưa hiểu sao?

Chương 208

Lão tổ tông kia căn bản không muốn chúng ta đi phá núi lấy đảm, bà ta còn muốn lấy mạng chúng ta, cần gì phải nương tay?" "Bàn Tử nói không sai, đã vạch mặt nhau rồi thì không cần phải kiêng nể nhiều như vậy, sẽ có cách khiến bà ta đồng ý thôi." Hạo Thiên Chân nghe vậy liền gật đầu: "Cháu hiểu rồi Tiểu Cữu, chỉ là thủ đoạn bắn hạt giống vừa rồi của cậu thật sự quá ngầu, có thể dạy cháu không?" "Chiêu đó phải học từ nhỏ, tuổi của cậu đã quá lớn rồi, nhưng một vài thuật phong thủy thì tôi có thể dạy cậu." "Tiểu Cữu, cậu nói thật chứ?" "Đương nhiên." "Vậy thì tốt quá rồi, nói thật, cháu đi cùng Tiểu Cữu ra ngoài cảm thấy mình thật vô dụng, ngoài việc giải mã cổ văn ra thì chẳng có tác dụng gì.

Đợi cháu học được phong thủy, đến lúc đó có thể giúp cậu nhiều hơn." Trương Hạo đã nhận được không ít cổ tịch từ trong các ngôi mộ cổ, những kiến thức phong thủy đó để Hạo Thiên Chân học, đến lúc đó có thể giúp hắn làm nhiều việc hơn.

Cộng thêm cậu ta vốn đã có nền tảng về cổ văn, học tập cũng sẽ bớt khó khăn hơn một chút.

"Được rồi, chuyện học hành về rồi nói sau, bây giờ chúng ta về Miêu Trại Tây Giang giao nộp cho lão tổ trước đã." "Cộc cộc cộc…" Tiếng Trương Hạo vừa dứt, bên tai đã vang lên một trận tiếng bước chân.

Hắn nhìn về hướng phát ra âm thanh, liền thấy hàng trăm cỗ thi thể đang di chuyển về phía họ.

Có những cỗ thi thể mặc áo giáp, vừa nhìn đã biết là binh lính bồi táng cho tướng quân.

Còn có một số mặc quân phục, chắc là quân phiệt thời Dân quốc đã tiến vào đây.

Trên người những cỗ thi thể này đều chi chít những đường gân đen như mạng nhện, tròng mắt cũng đen kịt.

Móng tay của chúng không ngừng dài ra, giống như những con dao nhỏ sắc bén.

Từng cỗ thi thể nhe nanh múa vuốt lao về phía mọi người.

"Gào…" Hơn một trăm con tống tử không khó đối phó, vài hạt giống là có thể giải quyết vấn đề.

Trương Hạo đang định bắn hạt giống để giải quyết chúng thì đột nhiên nghĩ ra một cách hay hơn.

Hiếm khi có nhiều máu thịt như vậy, dùng để hiến tế chẳng phải tốt hơn sao.

Trước kia ở trong lăng mộ Xa Quốc vương, hiến tế đã nhận được một bầy Đái Lân Uế Tủy Trùng, lúc đó đã gây ra không ít phiền phức.

Sớm hơn nữa, hiến tế còn nhận được không gian giới tử, nhờ vậy mà không gian chứa đồ có thuộc tính trưởng thành, mỗi lần hệ thống Vạn Vật Dung Hợp nâng cấp, thể tích không gian chứa đồ sẽ tăng thêm 5%.

Mỗi lần hiến tế, trong không gian hư số sẽ ngẫu nhiên xuất hiện một số thứ, có thể là bảo vật, cũng có thể là quái vật, hoàn toàn dựa vào vận may, giống như rút thưởng vậy.

Nếu dùng để hiến tế, số lượng thi thể này chưa chắc đã đủ.

Nhưng thử một chút cũng không có hại gì.

Trương Hạo khẽ động ý niệm liền bắt đầu hiến tế.

Khoảnh khắc bắt đầu hiến tế, trên đầu mọi người xuất hiện một

vòng xoáy đen kịt, vòng xoáy không ngừng xoay tròn tạo ra lực hút cực mạnh, hút hết những con tống tử đang lao tới vào trong, kể cả cỗ thi thể không đầu của Thi Vương cũng bị hút vào.

Vòng xoáy sau khi hấp thu thi thể liền ngừng xoay, bắt đầu phập phồng, phảng phất như có thứ gì đó muốn từ bên trong chui ra.

"Chuyện gì vậy, sao ở đây cũng có người hiến tế!" Hạo Thiên Chân và những người khác không phải lần đầu tiên nhìn thấy vòng xoáy xuất hiện, họ hiểu rằng có người đang hiến tế.

"Có thể là đã kích hoạt một cơ quan nào đó, tự động mở ra." Trương Hạo thuận miệng nói bừa.

Ngoài chính hắn ra, không ai biết tại sao lại xuất hiện hiến tế, hắn nói như vậy mọi người cũng đều tin là thật.

Ngoài ra cũng không có lời giải thích nào tốt hơn.

"Mau nhìn kìa, có thứ gì đó ra rồi!" Bàn Tử chỉ tay lên đỉnh đầu kinh hô một tiếng.

"Sao lại là một cái kén nữa, bên trong không phải là loại côn trùng lần trước chứ!" "Đái Lân Uế Tủy Trùng, một loại côn trùng giết không chết, có thể phân liệt vô hạn!" "Chúng ta mau đi thôi, đợi côn trùng bên trong ra thì phiền phức lắm." Trương Hạo nhíu mày, thầm nghĩ vận may của mình không đến nỗi tệ như vậy chứ, lần trước hiến tế ra một bầy côn trùng, lần này lại là một bầy côn trùng?

Hắn không cam tâm, hơn nữa có kinh nghiệm lần trước, biết cách đối phó với Đái Lân Uế Tủy Trùng, cho dù bên trong kén là Đái Lân Uế Tủy Trùng cũng không sợ.

Nếu đã như vậy, tự nhiên không có lý do gì phải bỏ chạy.

Hắn cứ nhìn chằm chằm vào cái kén đang chui ra từ vòng xoáy, đợi nó hoàn toàn ra ngoài rồi nhảy lên ôm lấy cái kén vào lòng.

Vừa đáp đất, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và những người khác vội vàng lùi lại.

“Tiểu Cữu, cậu cẩn thận một chút!” “Trương Hạo huynh đệ, cậu phải cẩn thận đấy, Đái Lân Uế Tủy Trùng đáng sợ lắm.” “Lão đại, hay là ném nó đi chạy thoát thân đi!” … Đái Lân Uế Tủy Trùng là một loại quái trùng có vảy trên người, vỗ cánh sẽ bốc cháy, và có thể sinh trưởng vô hạn.

Nó có thể ký sinh trong cơ thể người để điều khiển hoạt động của họ.

Cũng chẳng trách Hạo Thiên Chân và những người khác lại sợ hãi.

Nhưng sau khi dung hợp với Thần Mộc Côn Luân, hắn đã có được năng lực phóng ra hàn khí vạn năm.

Hàn khí có thể đóng băng mọi thứ trong nháy mắt, ngay cả Đái Lân Uế Tủy Trùng cũng không thoát được, có thể bị đóng băng thành mảnh vụn trong tức khắc, hoàn toàn giết chết nó.

Đái Lân Uế Tủy Trùng dù lợi hại đến đâu cũng chẳng là gì trước mặt Trương Hạo.

Nhưng kén chưa mở ra, bên trong là gì không ai biết, để an toàn, Trương Hạo lên tiếng nhắc nhở: “Mọi người lùi ra xa một chút, để tránh xảy ra nguy hiểm.” Đợi những người khác tản ra xa hơn mười mét, hắn lấy dao găm rạch một đường trên kén, sau đó đưa tay vào dùng sức kéo sang hai bên.

“Xoẹt” một tiếng, cái kén bị Trương Hạo kéo ra, một con vật mỏ nhọn, đuôi dài, toàn thân phủ vảy từ bên trong lăn ra.

“Tê tê?” Mọi người thấy bên trong kén lại là một con tê tê thì liền thả lỏng.

Con vật trong kén quả thực có chút giống tê tê, nhưng lại có vài

điểm khác biệt.

Cơ bắp của nó lớn hơn, rõ ràng có sức hơn, móng vuốt cũng dài và cứng hơn, nơi nó bò qua dù là phiến đá cứng cũng sẽ để lại vết cào.

"Đây không phải là tê tê bình thường, nó là Phân Sơn Quật Tử Giáp." Trương Kỳ Lân liếc nhìn con vật từ trong kén chui ra rồi nói một câu.

"Tiểu Ca, anh có nhìn nhầm không?" "Phân Sơn Quật Tử Giáp là vũ khí bí mật độc quyền của đạo nhân Bàn Sơn, có nó thì dù là nham thạch cứng rắn đến đâu cũng có thể đào xuyên, vô cùng lợi hại." "Kể từ khi đạo nhân Bàn Sơn biến mất, Phân Sơn Quật Tử Giáp cũng biến mất theo, thứ này thật sự là Phân Sơn Quật Tử Giáp sao?" "Tiểu Ca nói chắc chắn không sai, nó chính là Phân Sơn Quật Tử Giáp." Trương Hạo nhớ năm đó đạo nhân Bàn Sơn tiến vào Bình Sơn, có một nơi là một khối nham thạch nguyên khối, La Lão Oai dẫn mấy trăm thủ hạ đào suốt ba tháng cũng không phá được, sau đó lại dùng thuốc nổ, cũng không phá được.

Cuối cùng vẫn là Bàn Sơn ra tay, sử dụng Phân Sơn Quật Tử Giáp.

Nham thạch cứng rắn đối với Phân Sơn Quật Tử Giáp chỉ mất nửa ngày công phu là đào xuyên.

Con vật hiến tế được này nếu thật sự là Phân Sơn Quật Tử Giáp thì đúng là lời to rồi.

Với nhãn lực của Trương Kỳ Lân chắc sẽ không nhận nhầm.

Chỉ là thứ này lợi hại thì lợi hại, nhưng làm thế nào để nó nghe lời làm việc cho mình đây?

Trương Hạo khẽ động ý niệm, Phân Sơn Quật Tử Giáp liền bò đến cọ cọ vào chân Trương Hạo.

Biểu hiện này giống hệt như mấy con rắn khi thấy mình, chẳng lẽ nó nghe theo mệnh lệnh của người đã triệu hồi nó ra?

"Đi, đào chỗ kia ra!" Trương Hạo tiện tay chỉ một hướng ra lệnh.

Giây tiếp theo, Phân Sơn Quật Tử Giáp liền lao tới bắt đầu đào.

Chỉ thấy những tảng đá cứng rắn đối với nó chẳng khác gì đậu hũ, dễ dàng bị cào nát.

Trong nháy mắt, nó đã khoét một cái hố sâu hơn nửa mét trên một tảng đá lớn.

"Mẹ ơi, con vật nhỏ này lợi hại quá, ngay cả máy đào hầm đường bộ cũng không có tốc độ như nó!" "Không hổ là bí thuật của đạo nhân Bàn Sơn." "Có nó rồi, sau này dưới lòng đất còn nơi nào không đi được, tiết kiệm cả công đào đường hầm trộm mộ." Trương Hạo cười cười: "Về đây!" Hắn ra lệnh một tiếng, Phân Sơn Quật Tử Giáp liền chạy về, thân mật cọ vào chân hắn mấy cái.

Vốn dĩ chỉ muốn xử lý đám tống tử nên mới sử dụng năng lực hiến tế, không ngờ từ không gian hư số lại rơi ra thứ này, lần này thật sự là lời to.

Một con thú cưng vừa nghe lời lại có năng lực lớn, ai mà không thích chứ.

"Bé cưng lại đây, để Bàn Gia sờ một cái!" Bàn Tử thấy Phân Sơn Quật Tử Giáp răm rắp nghe lời Trương Hạo, ghen tị đến đỏ cả mắt.

Chương 209

"Chít chít chít…" Phân Sơn Quật Tử Giáp quay người lại vung vẩy móng vuốt về phía Bàn Tử.

Bàn Tử vừa nghĩ đến móng vuốt đó có thể dễ dàng cào nát đá, lập tức rụt tay lại.

"Haiz, sớm biết bên trong là thứ này thì tôi đã là người đầu tiên cắt kén rồi, thế thì nó đã nghe lời tôi." "Bàn Tử, anh thôi đi, với cái vận may của anh, lần trước bên trong không phải là một bọc Đái Lân Uế Tủy Trùng sao, suýt nữa hại chết chúng ta." "Thôi được rồi, cơ hội như thế này sau này sẽ còn, đến lúc đó anh nắm bắt cơ hội là được." … Trương Hạo và mấy người nghỉ ngơi một lát trong mộ thất rồi men theo đường cũ trở về.

Hơn một tiếng sau, họ đã quay lại dưới chân vách núi.

Lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu Trương Hạo. [Đinh, chúc mừng ký chủ đã khám phá xong Mộ Tướng quân, thưởng số lần dung hợp 10 lần.

Giết địch 12 người, thưởng số lần dung hợp 12 lần.

Tổng cộng nhận được 22 lần dung hợp.] Xem ra hệ thống chỉ trao thưởng khi đã khám phá xong một ngôi mộ cổ.

Lúc xuống hang động trước đó không hề có bất kỳ thông báo hay phần thưởng nào.

Lần này đúng là phải cảm ơn vị lão tổ tông của Miêu Trại Tây Giang, đã phái mười mấy Cổ sư đến để hắn có thêm mười mấy lần dung hợp.

Trước đó số lần dung hợp còn lại là 52 lần, cộng thêm 22 lần

thưởng lần này, tổng cộng có 74 lần.

Trong không gian chứa đồ có hai nghìn món vật phẩm đặc thù, đợi hệ thống Vạn Vật Dung Hợp tăng lên cấp 10 là có thể tiến hành tái tổ hợp.

Đến lúc đó, vật phẩm hiếm, vật phẩm hãn hữu cộng lại có mấy chục món đều cần dùng đến số lần dung hợp, gần như sẽ tiêu hao quá nửa số lần dung hợp còn lại.

Dung hợp nhiều vật phẩm hiếm, vật phẩm hãn hữu như vậy, thực lực lại sắp tăng lên một bậc.

Đến lúc đó, với thực lực của mình, một mình diệt gọn Uông gia chắc không phải là chuyện gì khó khăn.

Ý thức của Uông Thương Hải cũng không biết đã chiếm cứ bao nhiêu thân thể, hắn ta đã biết thân thể của người nhà Trương và nhà Ngô đặc thù, giữ lại luôn là một mối họa, trước tiên phải trừ bỏ mối họa này rồi tính sau.

"Ái ui, khó chịu quá, Bàn Gia cảm giác sắp ngạt thở rồi!" Tiếng kêu của Bàn Tử kéo Trương Hạo về thực tại.

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, lúc này trời đã tối sầm, dưới vách núi đâu đâu cũng tràn ngập chướng khí.

Ngoài chính hắn và Trương Kỳ Lân không sao, những người khác vừa ngửi thấy chướng khí, cơ thể lập tức bắt đầu có phản ứng.

"Đêm nay chúng ta nghỉ tạm trong hang núi một đêm đi, đợi sáng mai trời sáng rồi về." "Ừ, cũng chỉ có thể như vậy." Bàn Tử đáp một tiếng rồi kéo Hạo Thiên Chân và Đinh Ngọc Vũ Điệp che miệng mũi, tìm củi ở gần cửa hang.

Đợi nhặt đủ củi mới quay về hang núi, nhóm lửa.

Mấy người vây quanh đống lửa, ăn lương khô qua bữa.

"Chít chít chít…" Đột nhiên, Phân Sơn Quật Tử Giáp kêu lên về phía sau lưng Trương Hạo.

Trương Hạo quay đầu lại nhìn, phát hiện ở đó có mấy con rết độc dài gần nửa mét.

Xem ra con vật này cũng đói rồi.

"Đi đi." Trương Hạo ra lệnh một tiếng, Phân Sơn Quật Tử Giáp liền lao ra như một tia chớp, chỉ thấy nó lao tới, một vuốt nhắm thẳng vào con rết.

"Phụt" một tiếng, đầu con rết bị nó cào nát, để lại một đoạn thân thể không ngừng quằn quại trên mặt đất.

Phân Sơn Quật Tử Giáp nhặt lấy thân rết nhét vào miệng, giống như ăn cay que, ba hai miếng đã ăn xong một con.

Nó ăn liền bốn năm con mới dừng lại, sau đó lại nhanh chóng chạy về ngoan ngoãn ở bên chân Trương Hạo.

Bàn Tử thấy vậy, ánh mắt đầy ngưỡng mộ: "Thứ này thành tinh rồi sao, lại có thể nghe hiểu tiếng người." "Không chỉ vậy, nó còn trung thành, Tiểu Cữu chưa đồng ý nó sẽ không dám tự ý hành động." Trương Hạo vuốt đầu Phân Sơn Quật Tử Giáp hai cái: "Đúng vậy, Bàn Tử, nó còn nghe lời hơn anh đấy." "Trương Hạo huynh đệ, đang yên đang lành sao lại nói tôi, tuy có lúc tôi hồ đồ gây ra chút phiền phức, nhưng nhiều lúc không phải cũng tình cờ phát hiện ra manh mối quan trọng sao." … Ban đêm, có Phân Sơn Quật Tử Giáp canh gác, cộng thêm Kỳ Lân Huyết trên người Trương Hạo, căn bản không có độc trùng nào dám lại gần.

Mấy người nghỉ ngơi một đêm, ngày thứ hai trời vừa sáng liền khởi hành trở về Miêu Trại Tây Giang. … Hai ngày sau, tại một ngôi

nhà sàn sâu trong Miêu Trại Tây Giang.

Lão tổ tông của Miêu Trại Tây Giang nhìn thấy Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp và Trương Kỳ Lân sáu người bình an vô sự xuất hiện trước mặt mình, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

"Xem ra ta vẫn đánh giá thấp các ngươi rồi, vào sâu trong Bình Sơn mà vẫn có thể bình an trở về, chỉ không biết có lấy được Phi Huyết Kiến đã trưởng thành không?" Trương Hạo mỉm cười nói: "Đương nhiên là lấy được rồi." Nói xong, hắn lấy ra một quả màu đỏ có vảy.

"Cái gì, ngươi lại thật sự lấy được Phi Huyết Kiến, mà còn là loại đã trưởng thành!" "Lão tổ tông, ta lấy được thì có vấn đề gì sao?" "Phi Huyết Kiến chỉ có hấp thu thi khí trên người Thi Vương mới có thể trưởng thành, vận may của ngươi cũng tốt quá rồi." "Bà già này, bớt nói đông nói tây đi, chúng tôi đã đáp ứng yêu cầu của bà rồi, có phải nên đồng ý chuyện phá núi lấy đảm rồi không?" Trương Hạo trừng mắt nhìn Bàn Tử một cái: "Lớn nhỏ không biết, mau xin lỗi lão tổ tông." "Không sao, bà già ta đây có hơi lắm lời một chút.

Hôm nay cũng không còn sớm, các ngươi cứ nghỉ ngơi trong trại một đêm, đợi ngày mai ta lấy tín vật giao cho các ngươi." "Vậy thì đa tạ lão tổ tông." Lão tổ tông của Miêu Trại Tây Giang rõ ràng không muốn bọn họ phá núi lấy đảm, trên đường không những gây nhiều trở ngại, bây giờ đã hoàn thành yêu cầu của bà ta mà vẫn không muốn giao tín vật ngay.

Nếu không phải Sơn Quỷ có yêu cầu phải có đủ chín vị lão tổ tông còn sống mới có thể phá núi lấy đảm, bà ta đã sớm trở thành một cỗ thi thể.

Nếu đã vậy thì cũng chỉ có thể để bà ta sống thêm vài ngày.

Đợi mấy người trở về nơi ở mà bà ta sắp xếp, Bàn Tử, Đinh Ngọc Vũ Điệp mấy người liền chửi ầm lên.

"Tôi thấy bà ta rõ ràng là cố ý!" "Sơn Quỷ cũng thật là, quy củ gì mà kỳ cục, trong đội ngũ đã có nội gián rồi mà vẫn không làm gì được bà ta." "Tôi thấy bà ta cho chúng ta ở lại cũng chẳng có ý tốt gì, đêm nay không chừng sẽ làm ra chuyện gì." "Thôi được rồi, tôi còn sợ bà ta không ra tay, bà ta ra tay tôi mới có lý do đối phó." Bàn Tử nghe vậy liền cười: "Trương Hạo huynh đệ, nói xem cậu có kế hoạch gì?" "Đúng vậy Tiểu Cữu, rốt cuộc cậu có kế hoạch gì?" "Lão đại, mau nói đi!" "Kế hoạch của tôi chính là không có kế hoạch, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn." "Lão đại nói đúng, trước thực lực tuyệt đối, mọi âm mưu quỷ kế đều là vô ích.

Đêm nay chúng ta đừng ngủ say quá, nếu không lão đại ra tay giải quyết vấn đề rồi chúng ta không có kịch để xem." … Nửa đêm, khi cả Miêu Trại đã yên tĩnh.

Trong không khí đột nhiên truyền đến một mùi hôi thối quen thuộc, và mùi này rất thuần khiết, chính là mùi do Thủy tinh tỏa ra.

Mùi này lan tỏa khắp Miêu Trại.

Không bao lâu sau, trong trại đã có động tĩnh.

Trương Hạo phát sóng âm ra bốn phương tám hướng, sử dụng năng lực định vị bằng sóng âm để dò xét.

Rất nhanh, hình ảnh trong phạm vi vài trăm mét đều hiện ra trong đầu hắn.

Lúc này, tất cả mọi người trong Miêu Trại đều đang đi về phía ngôi nhà sàn mà Trương Hạo và nhóm của hắn đang ở.

Mắt họ vô hồn, tay cầm đủ loại vũ khí, tất cả đều mang vẻ mặt hung thần ác sát.

Rất rõ ràng, người trong trại đều đã bị Thủy tinh khống chế.

Muốn giết những người này rất đơn giản, trực tiếp hiến tế là xong.

Nhưng một khi ra tay, giết cả Miêu Trại sẽ rơi vào bẫy của Thủy tinh.

Như vậy, Sơn Quỷ chắc chắn sẽ không đồng ý phá núi lấy đảm, Thủy tinh cũng sẽ không bị uy hiếp.

Đương nhiên, chuyện này Trương Hạo tuyệt đối không cho phép xảy ra.

Hắn đã sớm nghĩ ra cách đối phó với Thủy tinh.

"Trương Hạo huynh đệ, bên ngoài nhiều người như vậy, e là cả Miêu Trại đều kéo đến rồi, chúng ta có lợi hại đến mấy cũng hai tay khó địch bốn tay!" Bàn Tử ghé vào cửa sổ, nhìn những người đang bao vây bên ngoài với vẻ mặt lo lắng.

"Bàn Tử, anh vội cái gì, Tiểu Cữu nói không cần lo thì chắc chắn không cần lo!" Lúc này Hạo Thiên Chân ngược lại còn bình tĩnh hơn Bàn Tử, đương nhiên sự bình tĩnh của cậu ta đến từ sự tự tin vào thực lực của Trương Hạo.

"Lão đại, bọn họ sắp xông vào nhà rồi, rốt cuộc anh có tính toán gì?" "Mau nhìn kìa!" Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên chỉ ra ngoài cửa sổ kinh hô một tiếng.

Hạo Thiên Chân, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp vội vàng nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy những người mặt mày hung ác kia đột nhiên đi vòng quanh tại chỗ, trông bộ dạng của họ giống như bị thứ gì đó nhốt lại.

"Này, mọi người có thấy cảnh này có chút quen thuộc không?" "Đúng vậy, lúc ở trong lăng mộ Xà Quốc vương, đám Đái Lân Uế

Tủy Trùng vốn đang hung hăng lao tới, đột nhiên bị nhốt tại chỗ.” “Tiểu Cữu là cậu ra tay phải không, rốt cuộc cậu đã làm thế nào, rõ ràng không hề ra tay mà!” Không chỉ mấy người họ, ngay cả Trương Kỳ Lân cũng nhìn Trương Hạo với vẻ mặt nghi hoặc, không biết hắn đã dùng thủ đoạn gì để nhốt những người bị Thủy tinh khống chế bên ngoài.

Chương 210

Trương Hạo mỉm cười, hắn đang sử dụng Họa Địa Vi Lao, năng lực này có được khi dung hợp với song long trụ, có thể khoanh định một phạm vi để nhốt mọi thứ tiến vào bên trong, khi cấp độ tăng lên có thể nhốt được những quái vật lợi hại hơn.

Lúc này, trong mắt những người khác, chỉ là những người bị Thủy tinh khống chế đang đi vòng quanh tại chỗ, thực ra bên cạnh họ có những cột sáng, chính những cột sáng đó đã cản trở hành động của họ.

Trong hang núi trước đó, khi cứu một vị lão tổ tông khác của Miêu Trại, từ miệng bà ta đã nôn ra một khối vật chất màu xanh lam nhạt.

Khối vật chất đó còn có ý thức riêng và biết bỏ chạy, bị Trương Hạo bắn một hạt giống đánh tan thành bột.

Trương Hạo đoán rằng thứ đó chính là căn nguyên mà Thủy tinh dùng để khống chế con người.

Phá hủy nó tuy không thể trực tiếp giết chết Thủy tinh, nhưng cũng có thể gây tổn hại cho nó, nếu không sau khi bị Kỳ Lân Huyết ép ra khỏi cơ thể người đã không bỏ chạy.

Thủy tinh đã khống chế cả Miêu Trại, Trương Hạo quyết định nhân cơ hội này gây tổn hại cho nó, thu một chút lợi tức trước.

Nếu không hắn đã trực tiếp dùng Kỳ Lân Huyết giúp lão tổ tông Miêu Trại Tây Giang ép Thủy tinh trong cơ thể ra ngoài, cần gì phải phiền phức như vậy.

"Đi thôi, đi làm việc!" Trương Hạo gọi một tiếng rồi ra khỏi nhà sàn, đi về phía nhà sàn của lão tổ tông.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp và Trương Kỳ Lân mấy người theo sau hắn cũng từ nhà sàn đi xuống, hướng về phía nhà sàn của lão tổ tông.

Khu vực sâu trong Miêu Trại không lớn, chỉ mất khoảng bốn năm phút là đến dưới nhà sàn của lão tổ tông.

Mấy người men theo cầu thang đi lên, đẩy cửa phòng ra.

"Vút!" Khoảnh khắc cửa gỗ mở ra, một con rắn đen dài khoảng một thước bay tới.

"Vãi, đây là cái quái gì vậy!" Bàn Tử bị con rắn đen đột nhiên xuất hiện dọa cho lùi lại liên tiếp.

Khi con rắn đen đến gần mặt anh ta, nó há miệng, phun ra một ngụm nọc độc.

Trương Hạo lao lên phía trước, đưa tay ra chặn nọc độc.

"Xèo…" Nọc độc rơi xuống đất, sàn nhà bằng gỗ lập tức bị ăn mòn thành một cái lỗ lớn.

"Hít…" Mọi người thấy vậy đều hít một hơi khí lạnh.

Nọc độc này nếu dính vào người thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

"Tiểu Cữu, cậu không sao chứ?" "Trương Hạo huynh đệ, xem tay cậu kìa!" "Tôi không sao." Trương Hạo đáp một tiếng, sau đó hắn khẽ động ý niệm, con rắn đen liền đổi hướng bay ngược trở lại tấn công.

Nửa đường, con rắn đen há miệng, một ngụm nọc độc phun ra trúng ngay mặt người trong phòng.

"A…" Một tiếng hét thảm thiết vang lên trong phòng, ngay sau đó là một giọng nói kinh hãi: "Ngươi rốt cuộc là ai, tại sao có thể cắt đứt liên hệ giữa ta và bản mệnh cổ!" Người trong phòng chính là lão tổ

tông của Miêu Trại Tây Giang.

Bàn Tử vừa mở cửa đã bị bà ta tấn công.

Nhưng trùng hợp là, bản mệnh cổ của bà ta là một con rắn, mà Trương Hạo lại có thể điều khiển tất cả các loài rắn, cho dù đã được luyện chế thành cổ trùng cũng không ngoại lệ, điều này khiến bà ta bị chính đòn tấn công của mình phản phệ.

Cổ sư tuy lợi hại, nhưng đó là đối với người khác.

Đối với Trương Hạo, cho dù là vua của các loài cổ là Kim Tàm Cổ cũng không có tác dụng gì với hắn, huống chi là một con rắn cổ.

Khi Trương Hạo bước vào phòng, thấy mặt của lão tổ tông đã bị ăn mòn một nửa, cả khuôn mặt máu thịt bầy nhầy, vô cùng đáng sợ.

Khi hắn từ từ đến gần, vẻ mặt của lão tổ tông càng trở nên hung tợn, trông lại càng đáng sợ hơn.

Đột nhiên vẻ mặt của bà ta thay đổi, khí chất toàn thân cũng trở nên khác lạ, so với trước đó hoàn toàn là hai người khác nhau.

"Giết ta đi, cơ thể của ta đã bị Thủy tinh khống chế, nó sẽ hủy hoại Sơn Quỷ của chúng ta!" Mỗi một từ bà ta nói ra đều vô cùng khó khăn, khi dứt lời, cả người bà ta liền run rẩy.

Giống như có ai đó đang tranh giành quyền kiểm soát cơ thể với bà ta.

Trương Hạo thấy vậy liền mừng rỡ, đây là ý thức ban đầu của lão tổ tông Miêu Trại Tây Giang đang tranh giành quyền kiểm soát cơ thể với Thủy tinh, chỉ cần giúp bà ta xua đuổi Thủy tinh ra ngoài là bà ta có thể hồi phục.

Hắn lập tức lấy dao găm cắt ngón tay, nặn ra một giọt máu tươi, xông lên bôi vào miệng lão tổ tông.

“A…” Kỳ Lân Huyết vừa tiếp xúc với bà ta, bà ta liền phát ra một tiếng hét thảm thiết, cơ thể cũng run rẩy dữ dội hơn.

“Ọe…” Ngay sau đó, bà ta nôn ra một bãi máu đen, bên trong có một khối vật chất màu xanh lam to bằng nắm đấm không ngừng phập phồng.

Đó chính là thứ mà Thủy tinh dùng để điều khiển con người.

Lần này Trương Hạo không đợi nó có động tác gì, trực tiếp bắn một hạt giống qua, “bốp” một tiếng, nó liền hóa thành một đám sương mù biến mất không thấy đâu.

Làm xong những việc này, Trương Hạo lại nhìn về phía lão tổ tông, phát hiện khí chất của bà ta đã hoàn toàn khác trước, ánh mắt cũng trở nên trong sáng, rõ ràng đang dần hồi phục ý thức của chính mình.

“Ngươi rốt cuộc là ai, tại sao có thể dễ dàng tiêu diệt Thủy tinh như vậy?” “Bà nói khối vật chất đó chính là Thủy tinh?” “Đúng vậy, đó chính là Thủy tinh, nó có thể phân liệt vô hạn, cũng có thể tụ lại vô hạn, chỉ cần còn một giọt Thủy tinh tồn tại, nó có thể một lần nữa hồi phục.” Đây là lần đầu tiên Trương Hạo biết được Thủy tinh là thứ gì.

Hóa ra nó giống như nước, có thể phân liệt cũng có thể hội tụ, chẳng trách lại khó đối phó đến vậy.

“Tôi là người nhà họ Trương, hai người họ là người Tam Tính Thủy Tiêu.

Chúng tôi đến đây chính là để có được sự đồng ý của bà, phá núi lấy đảm, dùng Sơn đảm để tiêu diệt Thủy tinh.” Lão tổ tông nghe vậy, vẻ mặt đau đớn, một lúc lâu sau bà ta mới dịu lại.

“Ta nhớ ra rồi, tuy lúc bị Thủy tinh khống chế, cơ thể là do nó chi phối, nhưng ký ức vẫn còn.

Ta còn lừa các ngươi đến Bình Sơn, may mà các ngươi đều là người có bản lĩnh, an toàn trở về." "Lão tổ tông, chuyện phá núi lấy đảm, bà thấy sao?" "Ta đã chứng kiến bản lĩnh của ngươi, ngươi có thể dễ dàng giết chết Thủy tinh, ta tin ngươi có năng lực triệt để giết chết nó, ta tự nhiên không có lý do gì để từ chối.

Còn về quả Phi Huyết Kiến trong tay ngươi, nó chính là tín vật, ngươi cầm nó đi tìm Sơn Quỷ Vương mới nhậm chức, ông ta tự nhiên sẽ hiểu ý của ta." "Lão tổ tông, bà còn có lời gì muốn nói thì cứ nói đi." Trương Hạo thấy lão tổ tông Miêu Trại Tây Giang có vẻ ngập ngừng muốn nói, liền mở miệng hỏi.

"Những tộc nhân trong Miêu Trại của ta đều đã bị Thủy tinh khống chế, ta hy vọng ngươi có thể giúp họ, đương nhiên sẽ không để ngươi giúp không công, ta có thể dùng thứ này làm phần thưởng." Lão tổ tông của Miêu Trại Tây Giang lấy một cuốn sách từ trong lòng ra, đưa cho Trương Hạo: "Chỉ cần cậu giúp người của Miêu Trại Tây Giang chúng tôi thoát khỏi sự khống chế của Thủy Tinh, cuốn bí tịch này sẽ là của cậu." Trương Hạo nhận lấy xem, chỉ thấy trên bìa sách viết bốn chữ lớn: Vô Thiên Ma Công.

"Đây là?" "Đây là một cuốn bí tịch vô cùng lợi hại, sau khi nắm vững nó có thể hồi sinh một Thi Vương từ bất kỳ thi thể nào để cậu điều khiển, là do ta đoạt được từ một miêu trại khác khi còn trẻ." Thi Vương là vua trong giới Tống Tử, bất kể là lực tấn công, phòng ngự hay tốc độ đều không phải Tống Tử bình thường có thể so sánh.

Nếu có vài con Thi Vương, thực lực cũng có thể tăng lên không ít, nhưng nếu chỉ một hai con thì tác dụng không lớn.

Trương Hạo hỏi thẳng: "Có giới hạn số lượng không?" Lão tổ tông Miêu Trại Tây Giang ngẩn ra, vài giây sau mới hoàn hồn.

"Đương nhiên có giới hạn số lượng, nhưng mỗi khi tăng một tầng

có thể hồi sinh thêm ba Thi Vương, tu luyện đến tầng chín cao nhất có thể hồi sinh ba mươi Thi Vương.

Công pháp tuy lợi hại nhưng độ khó tu luyện cũng rất cao, mấy chục năm nay miêu trại ta không một ai có thể nhập môn." Trương Hạo nghe vậy cười, chẳng trách ông ta lại bằng lòng lấy ra bảo bối như vậy, hóa ra là vì miêu trại không có ai tu luyện thành công, giữ lại cũng vô dụng.

Dù vậy, Trương Hạo vẫn đồng ý tiếp nhận.

Vô Thiên Ma Công người khác tu luyện khó khăn, mấy chục năm khó nhập môn, nhưng anh thì khác, chỉ cần dung hợp là có thể nắm vững hoàn toàn.

Đến lúc đó hồi sinh ba mươi Thi Vương, bản thân không cần ra tay, chỉ đứng nhìn thôi cũng không ai có thể đến gần.

"Được, tôi có thể đồng ý với ông." "Vậy thì tốt quá, cuốn bí tịch này là của cậu rồi." "Ừm." Trương Hạo cất bí tịch vào túi, ngón tay chạm vào nó rồi ra lệnh: "Hệ thống, dung hợp Vô Thiên Ma Công." [Đinh, đã nhận được chỉ lệnh, bắt đầu dung hợp.] Tiếng thông báo của hệ thống vang lên, cuốn bí tịch trong túi lập tức hóa thành một khối dung dịch màu vàng kem, sau đó nó lan ra thành một lớp màng mỏng khổng lồ bao bọc lấy Trương Hạo.

Lớp màng bắt đầu co lại, hoàn toàn áp sát vào cơ thể anh.

Các phân tử tạo thành lớp màng bắt đầu điên cuồng chui vào cơ thể, dung hợp và cường hóa với từng tế bào.

Đợi đến khi lớp màng bị hấp thụ hoàn toàn, tiếng thông báo của hệ thống lại vang lên lần nữa. [Đinh, lần dung hợp thứ 77 hoàn thành, vật phẩm dung hợp: Vô Thiên Ma Công.] [Đinh, chúc mừng ký chủ dung hợp Vô Thiên Ma Công, nhận được đặc tính vật phẩm: Vô Thiên Ma

Công tầng thứ chín.] “Hả?” Đây là lần đầu tiên Trương Hạo dung hợp một cuốn bí tịch, không ngờ lại giống hệt như anh đoán, sau khi dung hợp là có thể nắm vững triệt để.

Chương 211

Hệ thống Vạn Vật Dung Hợp thực sự quá bá đạo.

Công pháp mà người khác tu luyện mấy chục năm không thể nhập môn, anh chỉ mất vài giây dung hợp là có thể nắm vững hoàn toàn.

Nếu để lão tổ tông Miêu Trại Tây Giang trước mặt biết mình chỉ mất vài giây đã nắm vững Vô Thiên Ma Công, e là ông ta sẽ ghen tị đến đỏ cả mắt mất.

"Tiểu hữu, cậu đang nghĩ gì vậy?" "À, không có gì, tôi sẽ đi giúp những người khác trong miêu trại ngay bây giờ." Nghe thấy giọng của lão tổ tông, Trương Hạo hoàn hồn, đáp một tiếng rồi rời khỏi nhà sàn để xử lý những tộc nhân khác đang bị giam cầm.

Anh dùng dao găm cắt ngón tay, nặn ra máu tươi, sau đó lần lượt bôi máu Kỳ Lân đã tiến hóa lên môi họ.

Những người bị Thủy Tinh khống chế sau khi tiếp xúc với máu Kỳ Lân đều bắt đầu run rẩy toàn thân, sau đó tiếng nôn mửa liên tục vang lên bên tai.

Chỉ hơn mười phút, Trương Hạo đã bôi máu Kỳ Lân lên miệng tất cả mọi người trong miêu trại.

Ai nấy sau khi run rẩy đều bắt đầu nôn mửa, chỉ thấy từng bãi chất nôn đen kịt xuất hiện trên mặt đất.

Trong mỗi bãi chất nôn đều có một khối nhỏ màu xanh lam nhạt.

Trương Hạo liếc nhìn, người có thân thể cường tráng thì khối màu xanh lam đó lớn hơn một chút, còn trẻ em hay phụ nữ thì thứ màu xanh lam nhạt họ nôn ra lại nhỏ hơn.

Tuy nhiên, thứ họ nôn ra đều không lớn bằng khối của lão tổ tông.

“Xem ra người càng mạnh thì Thủy Tinh càng khó khống chế, phải tiêu hao nhiều tinh lực hơn.” “Nhanh, chặn chúng lại, không thể để chúng quay về!” Trương Hạo vừa xử lý xong người cuối cùng thì nghe thấy lão tổ tông hét lớn.

Hóa ra những khối màu xanh lam nhạt do những người đầu tiên tiếp xúc với máu Kỳ Lân nôn ra đột nhiên bắn về phía bắc.

Ông ta thấy vậy liền lo lắng hét lên.

Tuy nhiên, cảnh tượng tiếp theo lại khiến ông ta kinh ngạc đến mắt trợn tròn, miệng há hốc.

Từng khối màu xanh lam nhạt bay ra được vài mét thì như đâm phải thứ gì đó, đột nhiên dừng lại.

Bất kể chúng cố gắng thế nào, phạm vi hoạt động vẫn luôn bị giới hạn trong một khu vực.

“Chuyện gì thế này, sao chúng không thoát ra được?” “Được rồi lão tổ tông, ông đừng bận tâm nữa.

Vừa rồi tôi thấy ông rất lo lắng, nếu để khối đó trốn thoát thì sẽ xảy ra chuyện gì?” “Chẳng phải ta đã nói rồi sao, thứ đó chính là Thủy Tinh.

Sau khi điều khiển một người, nó sẽ có được ký ức cả đời của người đó.

Một khi để nó trốn về dung hợp với thể mẹ, Thủy Tinh sẽ ngày càng mạnh hơn, sau này có thể khống chế nhiều người hơn.

Bây giờ giết nó, có thể gây tổn thương cho Thủy Tinh, tiêu hao thực lực của nó.” “Ừm, hiểu rồi.” Trương Hạo gật đầu, cũng giống như anh nghĩ, giết chết những thứ này có thể làm Thủy Tinh bị tổn hại.

“Trương Hạo huynh đệ, cậu nghỉ ngơi chút đi, đám này cứ giao cho bọn tôi!” Bàn Tử hét lên một tiếng rồi cầm xẻng công binh xông ra.

Hạo Thiên Chân, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp thấy vậy cũng xông ra, tham gia vào cuộc chiến tiêu diệt Thủy Tinh.

Trương Kỳ Lân cũng rút Hắc Kim Cổ Đao lao tới.

Ngay từ đầu, họ đều tung ra đòn tấn công mạnh nhất.

Bàn Tử vung xẻng công binh chém về phía một khối Thủy Tinh.

Khối Thủy Tinh đó như nước, khi xẻng chém qua, nó tách thành hai khối, nhưng ngay giây sau đã dính lại với nhau, phục hồi nguyên trạng.

Hạo Thiên Chân giơ dao găm đâm tới, bề mặt Thủy Tinh xuất hiện một lỗ thủng, nhưng giây tiếp theo cũng dung hợp lại hoàn hảo.

Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp tung ra một chưởng Phiên Giang Thủ, một khối Thủy Tinh nhỏ vỡ thành vô số mảnh, nhưng giây sau cũng dung hợp hoàn hảo.

Trương Kỳ Lân liên tục vung Hắc Kim Cổ Đao, đánh vào Thủy Tinh tuy tạm thời gây ra phá hoại, nhưng cuối cùng cũng giống như đòn tấn công của những người khác, hoàn toàn không giết được Thủy Tinh.

“Mẹ kiếp, đám Thủy Tinh này khó nhằn thật, giết mãi không chết!” “Mấy đứa mình cũng vô dụng quá, cuối cùng vẫn phải để đại ca ra tay.” “Tiểu Cữu, thật xin lỗi, chúng cháu không giúp được gì.” “Không sao!” Trương Hạo tâm niệm vừa động, trong lòng bàn tay xuất hiện một nắm hạt giống, ít nhất cũng phải có cả trăm hạt.

Anh vung tay, toàn bộ hạt giống bay ra.

Những hạt giống này như có ý thức riêng, mặc cho Trương Hạo điều khiển.

Sau khi bay ra, mỗi hạt giống đều đánh trúng một khối Thủy Tinh.

Tiếng "bụp, bụp, bụp" liên tục vang lên.

Mỗi lần vang lên là một khối Thủy Tinh biến mất.

"Trương Hạo huynh đệ, cậu lợi hại quá!" "Tiểu Cữu ngầu thật!" "Đại ca uy vũ!" … Sau khi tiêu diệt tất cả Thủy Tinh, Trương Hạo lại nhíu mày.

Đây chỉ là một khối Thủy Tinh nhỏ, anh có thể dùng hạt giống tiêu diệt.

Nhưng nếu đối mặt với một khối Thủy Tinh lớn thì sao?

Đến lúc đó hạt giống sẽ mất tác dụng, dùng các đòn tấn công khác cũng sẽ giống như những người kia, hoàn toàn không thể gây ra chút tổn thương nào cho Thủy Tinh.

Đúng là một con quái vật khó nhằn, chẳng trách phải có khắc tinh của nó là Sơn Đảm mới tiêu diệt được.

Trương Hạo dùng máu Kỳ Lân ép Thủy Tinh ra khỏi cơ thể mọi người, đa số đều dần hồi phục ý thức.

Cũng có một bộ phận nhỏ ý thức đã bị Thủy Tinh nuốt chửng, khi Thủy Tinh bị ép ra khỏi cơ thể, người cũng chết theo.

Lão tổ tông Miêu Trại Tây Giang thấy vậy chỉ biết bất lực thở dài.

"Ai, sự tồn tại của Sơn Đảm đã khiến Sơn Quỷ chúng ta phải trả một cái giá rất đắt.

Mỗi lần có một Sơn Quỷ Vương mới nhậm chức đều sẽ hy sinh một nhóm người.

Hy vọng cậu có thể thuận lợi lấy được Sơn Đảm, triệt để tiêu diệt Thủy Tinh." "Lão tổ tông ông cứ yên tâm, Tiểu Cữu của cháu lợi hại như vậy, chắc chắn không có vấn đề gì." "Nói không sai, Trương Hạo huynh đệ không phải người thường, nhất định có thể triệt để giết chết Thủy Tinh." Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp hai người nghe vậy nắm chặt nắm đấm: "Sống hay chết đều trông vào lần này, có Trương Hạo ở đây chắc chắn sẽ thành công." … Đã lấy được tín vật của lão tổ tông Miêu Trại Tây Giang là Phi Huyết Kiến, còn có tín vật của một lão tổ tông miêu trại khác là một chiếc trâm cài tóc.

Có được sự đồng ý của hai vị này, có lẽ đã có thể đi phá núi lấy Đảm.

Dù sao bảy vị lão tổ tông còn lại đều có quan hệ tốt với Sơn Quỷ Vương mới nhậm chức Mạnh Thiên Tư, xin họ đồng ý chắc không thành vấn đề.

Hai ngày sau, sáu người Trương Hạo lại trở về trấn Phù Dung.

Trước cửa Sơn Quế Lâu có hai hàng vệ sĩ canh gác nghiêm ngặt, bất cứ ai đến gần đều sẽ bị xua đuổi.

Sáu người Trương Hạo vừa đến gần, một vệ sĩ lập tức tiến lên cung kính nói: "Mấy vị, tiểu thư nhà tôi đã ở bên trong đợi lâu rồi, mời theo tôi." Xem ra Mạnh Thiên Tư đã dặn dò vệ sĩ từ trước, nếu không họ sẽ không cung kính như vậy.

Vào trong Sơn Quế Lâu, Mạnh Thiên Tư đang cau mày ngồi trên vương tọa, thấy mấy người Trương Hạo, cô vui mừng nói: "Không biết các vị đã có được sự đồng ý của hai vị lão tổ tông đó chưa?" Trương Hạo cũng không nói gì, trực tiếp lấy trâm cài tóc và Phi Huyết Kiến ra.

Mạnh Thiên Tư thấy hai vật này, chân mày lập tức giãn ra: "Tốt quá rồi, không ngờ các vị lại thuận lợi xin được sự đồng ý của hai vị

lão tổ tông đó.

Bảy vị lão tổ tông còn lại đã đồng ý từ lâu, chúng ta chỉ cần chuẩn bị một chút là có thể đến núi Vân Mộng phá núi lấy Đảm!

Các vị không biết trước khi các vị trở về tôi đã lo lắng thế nào đâu.

Trại của hai vị lão tổ tông đó không chỉ không hòa hợp với trại của tôi, mà bản thân họ cũng rất khó đối phó.

Mấy trăm năm nay cũng không phải lần đầu có người muốn phá núi lấy Đảm, đều vì trại của hai người họ phản đối mà không thành công.

Chương 212

Tôi rất tò mò, các vị đã làm thế nào để họ đồng ý, đặc biệt là lão tổ tông Miêu Trại Tây Giang lại còn tặng thánh dược Phi Huyết Kiến cho cậu làm tín vật?" "Chuyện này còn không đơn giản sao, vì Trương Hạo huynh đệ lợi hại chứ sao, họ vừa thấy Trương Hạo huynh đệ lợi hại như vậy, không nói hai lời đã đồng ý ngay." Trương Hạo còn chưa nói gì, Bàn Tử đã bắt đầu tâng bốc anh.

Hạo Thiên Chân, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp thấy Bàn Tử nói trên trời dưới đất cũng hùa theo khen ngợi.

Mạnh Thiên Tư nghe mà say sưa.

"Không ngờ Trương Hạo huynh đệ lại lợi hại như vậy, chẳng trách họ sẽ đồng ý.

Tin rằng có cậu tham gia, lần này chúng ta nhất định sẽ thành công." Trương Hạo đột nhiên nhớ ra, lần trước lễ nhậm chức Sơn Quỷ Vương, vệ sĩ bên ngoài Sơn Quế Lâu cũng không đông như hôm nay, anh bèn hỏi: "Mạnh tiểu thư, vệ sĩ bên ngoài là sao vậy?" "Tin tức về việc phá núi lấy Đảm đã lan ra, khoảng thời gian này rất nguy hiểm, để đề phòng những người bị Thủy Tinh khống chế xuất hiện gây rối nên mới tăng cường canh gác." Trương Hạo gật đầu đáp: "Ra là vậy." Vì xuất phát phá núi lấy Đảm còn cần chuẩn bị một số thứ, Mạnh Thiên Tư bèn sắp xếp cho mấy người Trương Hạo ở lại Sơn Quế Lâu.

Thời gian gần đây vẫn luôn bôn ba bên ngoài, sáu người họ cũng đã mệt, sau khi ổn định liền về phòng nghỉ ngơi, đến giờ cơm tối mới xuống lầu ăn cơm.

"Ầm ầm…" Mấy người vừa xuống lầu thì bên ngoài trời đã thay

đổi, bầu trời trong xanh đột nhiên vang lên một trận sấm rền.

Sau đó, bầu trời tối sầm lại như đêm đen, chẳng mấy chốc mưa như trút nước.

Lúc này, trong Sơn Quế Lâu đột nhiên bận rộn hẳn lên, mọi người đều bắt đầu chạy lên lầu, không lâu sau đều đã mang gùi xuất hiện ở đại sảnh.

Bàn Tử kéo một thanh niên lại hỏi: "Sao vậy, các cậu định đi đâu thế?" "Vào núi, tìm Thận Châu." "Thận Châu là cái gì?" "Hải Thị Thận Lâu nghe qua chưa?

Vậy Sơn Thị Thận Lâu thì sao?" "Sơn Thị Thận Lâu đương nhiên nghe rồi, chính là Hải Thị Thận Lâu xuất hiện trong núi, chẳng qua là đổi cách nói thôi." "Cậu nói cũng không sai, mấu chốt để hình thành Sơn Thị Thận Lâu chính là Thận Châu.

Nó chỉ có khả năng xuất hiện trong núi sau cơn mưa, đây là thánh vật của Sơn Quỷ chúng tôi, cũng là mấu chốt để Sơn Quỷ chúng tôi có thể đồng điệu với sơn mạch, không có nó thì không một ai trong chúng tôi có thể trở thành Sơn Quỷ." Trương Hạo nghe vậy kinh ngạc, hóa ra đây là bí mật của Sơn Quỷ, họ từ một người bình thường chuyển thành Sơn Quỷ phải dùng đến Thận Châu, chẳng trách vừa mưa là họ lại bận rộn như vậy.

Đợi đến khi mọi người tập hợp đông đủ, Sơn Quỷ Vương Mạnh Thiên Tư từ trên lầu đi xuống.

Cô đứng trên cầu thang nói với tất cả mọi người trong đại sảnh: "Theo dự đoán của lão tổ tông, hôm nay núi Vân Mộng sẽ xuất hiện một viên Thận Châu, ai được thì là của người đó, hoàn toàn dựa vào vận may của mỗi người.

Tôi không hy vọng có chuyện nội đấu xảy ra, hậu quả chắc mọi

người đều rõ.

Nếu đã chuẩn bị xong, chúng ta xuất phát ngay bây giờ!" Lời của Mạnh Thiên Tư vừa dứt, trong đại sảnh Sơn Quế Lâu vang lên một tiếng hô vang dội: "Chuẩn bị xong rồi!" "Xuất phát!" Mạnh Thiên Tư ra lệnh một tiếng, hàng trăm người trong Sơn Quế Lâu liền quay người xuất phát.

Bàn Tử thấy vậy liền kéo Trương Hạo: "Trương Hạo huynh đệ, Thận Châu thần kỳ như vậy, hay là chúng ta cũng đi theo xem thử?" Trương Hạo nhìn Hạo Thiên Chân, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp và Trương Kỳ Lân, tuy họ không nói gì, nhưng từ vẻ mặt cũng có thể thấy họ muốn đi xem Thận Châu là thứ gì.

Anh cũng có suy nghĩ tương tự, bèn gật đầu nói: "Được, tôi đi hỏi cô ấy." Trương Hạo đi đến trước mặt Mạnh Thiên Tư hỏi: "Lần đầu nghe nói về Thận Châu, mọi người đều rất tò mò, không biết có thể đi theo xem được không?" "Đương nhiên có thể, không chỉ có thể xem, nếu cậu có bản lĩnh lấy được Thận Châu, nó sẽ là của cậu." Trương Hạo không ngờ lại thuận lợi như vậy, thế là sáu người cũng gia nhập đội ngũ tìm kiếm Thận Châu, cùng Mạnh Thiên Tư đội mưa tiến vào núi Vân Mộng.

"Thận Châu này chỉ có khả năng xuất hiện khi mưa vừa tạnh, xác suất tìm thấy rất thấp, cả năm cũng không phát hiện được mấy viên.

Ngoài ra, nó còn phải dùng công cụ đặc biệt mới bắt được, nếu không chỉ cần chạm vào nó sẽ biến mất không dấu vết." Mạnh Thiên Tư vừa nói vừa lấy từ trong gùi ra mấy chiếc lá Cấu Thụ đưa cho Trương Hạo.

"Một khi gặp phải lập tức ra tay, dùng lá Cấu Thụ bọc lại là có thể có được một viên Thận Châu hoàn chỉnh." "Thấy các cô đều rất coi trọng nó, lỡ như tôi lấy được, những người khác chẳng phải sẽ

rất thất vọng sao?" Mạnh Thiên Tư cười nói: "Chúng tôi đều học cách bắt Thận Châu từ nhỏ, còn cậu chẳng biết gì cả.

Nếu thật sự để cậu bắt được Thận Châu thì cũng nên là của cậu." Núi Vân Mộng không xa trấn Phù Dung, đợi đến khi mọi người chuẩn bị xong, Sơn Quỷ Vương Mạnh Thiên Tư liền dẫn đội xuất phát.

Sáu người Trương Hạo tùy tay lấy một chiếc áo tơi mặc vào người, đi theo sau đội ngũ cùng vào núi Vân Mộng.

Đây là một ngọn núi lớn cao hơn hai nghìn mét so với mực nước biển, dãy núi kéo dài liên miên, cơ bản đều là rừng nguyên sinh, hoàn toàn không có đường đi, toàn bộ dựa vào hai người to khỏe đi trước mở đường, đội ngũ mới có thể thuận lợi tiến lên.

Lúc này, Trương Hạo chú ý thấy, Mạnh Thiên Tư đang ôm một cái bình thủy tinh trong suốt, cô rất trân trọng nó, sợ làm rơi vỡ.

"Mạnh tiểu thư, thứ trong tay cô là gì vậy?

Thấy cô rất quý nó." "Đây là Bão Chu, dùng để câu Thận Châu.

Thận Châu trong suốt, không màu không hình, mắt thường rất khó phát hiện, chỉ có dùng Bão Chu câu mới tìm được nó." "Nếu đã vậy, cô còn phát lá Cấu Thụ cho chúng tôi làm gì, chẳng phải là thừa sao?" Bàn Tử ban đầu còn hăm hở, nghĩ bụng không biết có cơ hội bắt được Thận Châu không, giờ nghe Mạnh Thiên Tư nói vậy, có thể nói là hoàn toàn vô vọng, trừ khi có Bão Chu trong tay như cô.

"Bão Chu chỉ có Sơn Quỷ Vương sở hữu Phục Thú Kim Linh mới có thể điều khiển, dù có đưa cho các vị cũng không dùng được.

Chẳng lẽ các vị không phát hiện ra ngoài tôi ra, những người khác cũng đều mang lá Cấu Thụ giống các vị sao?

Lá Cấu Thụ tuy không tốt bằng Bão Chu, nhưng dùng nó cũng có khả năng bắt được Thận Châu." Đến lúc này, Trương Hạo mới hiểu

tại sao Mạnh Thiên Tư lại yên tâm để sáu người họ đi theo.

Hóa ra không có Bão Chu thì muốn bắt được Thận Châu gần như là không thể.

Cái gọi là lá Cấu Thụ chẳng qua chỉ là cho người ta một hy vọng.

Tuy nhiên, mục đích của họ là để xem Thận Châu là gì, bắt được hay không cũng không quan trọng lắm.

Trong lúc nói chuyện, họ đã theo đội ngũ vào sâu trong núi.

Càng vào sâu trong núi, sương mù càng dày đặc, thậm chí đến mức đưa tay ra không thấy năm ngón.

Lúc này, Mạnh Thiên Tư ném cho mấy người Trương Hạo mấy cây gậy tre.

"Cầm lấy, thứ này hữu dụng, đừng bất cẩn giẫm hụt rơi xuống vách núi.

Lát nữa Thận Cảnh xuất hiện cũng cần dùng đến, những thứ trong Thận Cảnh đều là giả, có thể cậu thấy rõ ràng là đất bằng, nhưng thực chất lại là vực sâu vạn trượng." Điểm này cũng dễ hiểu, nơi Thận Cảnh xuất hiện không xác định, trên núi đâu đâu cũng là vách đá cheo leo, lỡ như Thận Cảnh vừa hay xuất hiện phía trên vực sâu, đi qua sẽ rơi xuống vực mất mạng.

"Tiểu thư, phía trước có Thận Cảnh xuất hiện!" Khi sắp đến sườn núi, một Sơn Quỷ đi dò đường vội vã quay lại báo cáo.

"Đi, ngươi đi trước dẫn đường." Mạnh Thiên Tư ra lệnh, người báo cáo lập tức đứng dậy chạy lên phía trước đội ngũ dẫn đường.

Người trong đội cứ đi vài bước lại dùng gậy tre gõ vài cái phía trước, xác nhận không có nguy hiểm mới tiến lên.

Nói cũng lạ, khi đến sườn núi, sương mù trắng lại tan ra, cảnh

tượng của ngọn núi hiện ra hoàn chỉnh trước mắt.

Chỉ thấy phía trước xuất hiện một quần thể kiến trúc cổ nguy nga, quy mô còn lớn hơn cả cố cung ở kinh thành vài lần.

Đình đài lầu các lơ lửng giữa không trung như tiên cảnh trần gian.

"Mọi người tản ra bao vây Thận Cảnh, đừng để Thận Châu trốn thoát." Mạnh Thiên Tư ra lệnh, mọi người liền tản ra, bao vây ảo ảnh lơ lửng giữa không trung ở phía dưới.

Mấy người Trương Hạo cũng tản ra, nhưng không cách Mạnh Thiên Tư quá xa, cách xa quá sẽ không thấy được cô bắt Thận Châu thế nào.

Đợi đến khi mọi người bao vây ảo ảnh, cô mở cái bình thủy tinh trong tay, một con nhện to bằng lòng bàn tay từ trong đó bay ra, lờ mờ có thể thấy một sợi tơ trong suốt nối giữa con nhện và Mạnh Thiên Tư.

Sau khi con nhện bay ra, cô không có động tác gì tiếp theo, khoảng năm phút sau con nhện tự động bay trở về.

Mạnh Thiên Tư nhìn con nhện rồi lắc đầu: "Lần đầu tiên thất bại." Lời vừa dứt, con nhện lại bay ra, chỉ là lần này đổi hướng khác.

Cũng qua bốn năm phút, con nhện lại bay trở về.

Mạnh Thiên Tư vẫn lắc đầu: "Lần thứ hai câu Thận Châu thất bại, qua ba lần nó sẽ trốn mất, còn lại cơ hội cuối cùng, mọi người chuẩn bị, tuyệt đối đừng để nó trốn thoát." Lời cô còn chưa dứt, Trương Hạo đã thấy những người xung quanh đều lấy lá Cấu Thụ từ trong gùi ra dán lên hai lòng bàn tay, nhìn chằm chằm mặt đất phía trước, nghiêm trận chờ đợi.

"Trương Hạo huynh đệ, còn ngây ra đó làm gì, mau lấy lá ra, lỡ nó chạy từ hướng của cậu thì chẳng phải là nhặt được hời sao!" "Đúng

vậy Tiểu Cữu, vận may của cậu lúc nào cũng tốt, dù có bắt được Thận Châu cũng không lạ.” “Đại ca, nhanh lên, cô ta sắp thả nhện rồi.” … Mạnh Thiên Tư nghe vậy cười cười: “Thận Châu người thường không thể thấy được, chỉ có số ít người có thể thấy được một vệt sáng của nó, đương nhiên tôi không thấy được, chỉ có thể dựa vào Bão Chu.

Vẫn là câu nói đó, ai bắt được hoàn toàn dựa vào vận may, các vị có được cũng là của các vị, chúng tôi tuyệt đối không tranh giành.” Cô dặn dò xong mới thả Bão Chu ra.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, một phút, hai phút, ba phút, bốn phút… Qua bốn phút, đầu kia của sợi tơ, con Bão Chu không có chút động tĩnh nào.

Mọi người xung quanh đều chăm chú nhìn mặt đất phía trước.

Lại qua một phút, Bão Chu bay trở về rơi vào cái bình thủy tinh trong tay Mạnh Thiên Tư.

Cô nhìn vào trong bình rồi lập tức nhắc nhở: “Lần thứ ba vẫn không câu được, mọi người chú ý!” Lời vừa dứt, mọi người xung quanh đều căng thẳng.

Thận Châu dù sao cũng là thánh vật của Sơn Quỷ, liên quan đến việc một người có thể trở thành một Sơn Quỷ hoàn hảo hay không, ai cũng mong có được nó.

Chương 213

Đúng lúc này, một vệt sáng trắng lóe lên trong mắt Trương Hạo.

Anh thấy trên mặt đất có một viên châu to bằng nắm đấm, toàn thân trong suốt đang nhanh chóng lăn tới.

Đồng thời, tiếng thông báo của hệ thống cũng vang lên trong đầu. [Đinh, phát hiện vật phẩm hiếm: Thận Châu.] Trương Hạo lập tức phản ứng, viên châu đang lăn về phía mình chính là Thận Châu, không ngờ lại là một vật phẩm hiếm, không biết sau khi dung hợp sẽ nhận được năng lực đặc biệt gì.

Thận Châu lăn trên đất rất nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt.

Lúc này, Trương Hạo chú ý thấy, mọi người xung quanh vẫn chưa có phản ứng, ngay cả Sơn Quỷ Vương Mạnh Thiên Tư cũng vậy, họ vẫn không rời mắt khỏi mặt đất phía trước.

Trương Hạo lập tức lấy lá Cấu Thụ dán lên hai lòng bàn tay, đợi đến khi viên châu lăn đến trước mặt, anh đưa tay nhẹ nhàng vỗ một cái đã bắt được viên châu trong tay.

Hành động của anh lập tức thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh.

Tuy nhiên, họ chỉ liếc nhìn Trương Hạo một cái rồi không chú ý nữa, mà tiếp tục không rời mắt khỏi mặt đất phía trước.

Trương Hạo thấy vậy cười cười, không ai chú ý mới tốt.

Tuy Mạnh Thiên Tư nói ai được thì là của người đó, nhưng mình là một người ngoài cướp mất thánh vật của Sơn Quỷ, đến lúc phá núi lấy Đảm khó đảm bảo họ sẽ không ngoài mặt thì vâng dạ nhưng trong

lòng lại ngấm ngầm phá hoại.

Sau khi bắt được Thận Châu, Trương Hạo trực tiếp ra lệnh cho hệ thống.

"Hệ thống, dung hợp Thận Châu cho tôi." [Đinh, đã nhận được chỉ lệnh, bắt đầu dung hợp.] Đồng thời với tiếng thông báo của hệ thống, Thận Châu biến mất, nó hóa thành một khối chất lỏng trong suốt bao bọc toàn thân Trương Hạo.

Các phân tử nhỏ li ti tạo thành chất lỏng như có sinh mệnh, điên cuồng chui vào cơ thể anh.

Đợi đến khi cơ thể hấp thụ hết chất lỏng này, tiếng thông báo của hệ thống lại vang lên. [Đinh, chúc mừng ký chủ lần dung hợp thứ 78 hoàn thành, vật phẩm dung hợp: Thận Châu.] [Đinh, chúc mừng ký chủ dung hợp Thận Châu, nhận được đặc tính vật phẩm: Đồng điệu với sơn mạch.] "Hả?" Đặc tính nhận được khi dung hợp Thận Châu lại là đồng điệu với sơn mạch, chẳng phải là nói bây giờ mình đã có năng lực giống hệt Sơn Quỷ sao?

Chẳng trách Thận Châu là thánh vật của Sơn Quỷ, chỉ cần có được nó là có thể trở thành Sơn Quỷ.

Lần này đi xem náo nhiệt lại nhặt được một món hời lớn.

Trương Hạo nhìn xung quanh, hoàn toàn không có ai phát hiện anh đã bắt được Thận Châu, từng người vẫn không rời mắt khỏi mặt đất phía trước, mong chờ Thận Châu xuất hiện.

Trương Hạo cũng không nói gì, biết rằng một lúc nữa họ sẽ tự động thu tay. [Đinh, chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm Thận Châu, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân +10.] Dung hợp Thận Châu không chỉ nhận được năng lực của Sơn Quỷ, mà tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân cũng tăng lên.

Đương nhiên, kinh nghiệm của hệ thống Vạn Vật Dung Hợp cũng tăng 10 điểm, bây giờ chỉ cần 10 điểm kinh nghiệm nữa là hệ thống có thể nâng lên cấp 7.

Không chỉ rút ngắn khoảng cách đến cấp 10 để mở khóa vật phẩm cấp cao hơn, mà còn có thể mở khóa năng lực mới, Trương Hạo rất mong chờ điều này.

Trong lúc Trương Hạo dung hợp Thận Châu, Sơn Quỷ Vương Mạnh Thiên Tư vẫn đang dẫn mọi người vây bắt Thận Châu, chỉ là họ không bao giờ ngờ được Thận Châu đã sớm bị Trương Hạo lấy được và dung hợp mất rồi.

Khoảng mười phút sau, Mạnh Thiên Tư lắc đầu nói: "Thu tay đi, Thận Châu đã chạy mất rồi." Mọi người xung quanh nghe vậy ai nấy đều thất vọng.

"Ai, trước đây còn thấy được bóng của Thận Châu, lần này ngay cả bóng cũng không thấy." Trương Hạo nghe vậy cười cười không nói gì, ai mà ngờ được thánh vật của Sơn Quỷ là Thận Châu lại bị một người ngoài như anh nhặt được hời, dù có nói ra cũng không ai tin.

"Xem náo nhiệt xong rồi, đi thôi, về nghỉ ngơi." Trương Hạo nói một tiếng rồi dẫn mọi người theo đoàn quân Sơn Quỷ trở về. … Những ngày tiếp theo, mấy người Trương Hạo vẫn nghỉ ngơi ở Sơn Quế Lâu, đợi Mạnh Thiên Tư chuẩn bị xong đồ để phá núi lấy Đảm.

Lại qua một tuần, Mạnh Thiên Tư cuối cùng cũng chuẩn bị xong tất cả những thứ cần thiết.

Cô cho người thông báo cho Trương Hạo sáng sớm hôm sau sẽ xuất phát đến một nơi gọi là Lạc Thiên Hoang trong núi Vân Mộng để tìm Sơn Đảm.

Đến ngày hôm sau, Trương Hạo thấy ở trấn Phù Dung một đoàn xe gồm hơn mười chiếc xe việt dã.

Bàn Tử thấy vậy kinh ngạc nói: "Mạnh tiểu thư, phá núi lấy Đảm cần nhiều người vậy sao?" Mạnh Thiên Tư cười cười: "Số người này còn ít đấy, nghe nói năm xưa lúc đặt Sơn Đảm vào trong Tam Trọng Sơn cảnh tượng mới hùng vĩ.

Tiếc là những năm nay Sơn Quỷ sa sút rồi, sự phồn thịnh ngày xưa không thể tái hiện được nữa." "Cứ nghe cô nhắc đến mấy Trọng Sơn, rốt cuộc là có ý gì?" "Mấy Trọng Sơn là cách chúng tôi miêu tả độ khó của không gian bên trong sơn mạch.

Có rất nhiều nơi ngay cả Sơn Quỷ Vương như tôi cũng không vào được, Tam Trọng Sơn cũng là giới hạn của tôi và nhiều vị lão tổ tông.

Chỉ có người có độ tương thích với sơn mạch càng cao mới có thể vào được những nơi sâu hơn." Trương Hạo vẫn im lặng đứng bên cạnh nghe cuộc đối thoại giữa Mạnh Thiên Tư và Bàn Tử, muốn tìm hiểu thêm thông tin.

Anh bây giờ cũng đã có năng lực giống như Sơn Quỷ, không biết mình có thể vào được đến Trọng Sơn thứ mấy.

Trương Hạo đoán ít nhất cũng không thua kém Mạnh Thiên Tư.

Một đoàn xe việt dã hùng hậu gồm hơn mười chiếc xuất phát từ trấn Phù Dung tiến vào sâu trong núi Vân Mộng, đến khi xe không đi được nữa mọi người mới xuống xe.

Trương Hạo đếm sơ qua số người trong đoàn không dưới năm mươi người.

Mỗi người đều mang theo trang bị khác nhau, mỗi người một nhiệm vụ.

Mạnh Thiên Tư dẫn đội ngũ đi vào rừng, đến một nơi gọi là Lạc

Thiên Hoang.

"Vù vù vù…" Đội ngũ đi vào rừng không lâu, đột nhiên một cơn gió lạnh thổi tới, đi cùng với gió lạnh còn có chướng khí, chướng khí nồng nặc lập tức bao trùm cả khu rừng.

"Mọi người nuốt Tị Độc Đan vào, đề phòng trúng độc." Mạnh Thiên Tư lấy từ trong gùi ra một cái hũ gốm to bằng lòng bàn tay, từ trong đó đổ ra một nắm thuốc viên to bằng hạt đậu tương rồi phân phát cho mọi người.

Trương Hạo nhận lấy viên thuốc ngửi thử, một mùi thuốc nồng nặc xộc vào mũi.

Anh ném viên thuốc vào miệng còn chưa kịp nhai, nó đã tan ra hoàn toàn, hòa cùng nước bọt chảy xuống thực quản vào dạ dày.

Lập tức, một luồng hơi ấm từ dạ dày lan ra khắp cơ thể.

"Xem ra viên thuốc này không đơn giản." Mạnh Thiên Tư nghe vậy cười nói: "Đây là do vị lão tổ tông giỏi luyện thuốc nhất trong các lão tổ tông Sơn Quỷ của chúng tôi luyện chế, cực kỳ quý giá, dùng một viên bớt một viên, nếu không phải vì việc phá núi lấy Đảm cực kỳ quan trọng, tôi cũng không lấy ra dùng." "Lợi hại thì sao chứ, Trương Hạo huynh đệ của tôi không cần Tị Độc Đan cũng có thể đi lại tự do trong chướng khí." "Bàn Tử!" Trương Hạo lườm Bàn Tử một cái, ra hiệu cho cậu ta bớt lời.

Tuy từ trước đến nay Sơn Quỷ đều tỏ ra rất thân thiện, nhưng cũng khó đảm bảo trong số họ không có người bị Thủy Tinh điều khiển, nên khi không cần thiết, tốt nhất không nên để lộ bất kỳ thông tin nào.

"He he…" Bàn Tử nhìn Trương Hạo cười gượng hai tiếng, đột nhiên cậu ta chỉ vào một ngôi miếu Thổ Địa đổ nát phía trước nói:

“Sao tôi có cảm giác ngôi miếu đổ nát kia có chút quen thuộc, có phải chúng ta đã đi qua đây rồi không?” “Không thể nào, nếu đã đi qua một lần, sao tiểu thư của chúng tôi lại không nhận ra!” Lời của Bàn Tử vừa dứt, trong đội ngũ Sơn Quỷ đã có người nhảy ra phản bác.

Sơn Quỷ Vương Mạnh Thiên Tư dẫn đường, nếu xảy ra vấn đề gì, chẳng phải là nói năng lực của cô không được sao.

Trương Hạo nhíu mày, vừa rồi sự chú ý của anh đều dồn vào Tị Độc Đan, không để ý đến môi trường xung quanh.

Ngôi miếu đổ nát mà Bàn Tử chỉ, anh càng không để ý tới, nên cũng không thể xác định có thật như Bàn Tử nói không, rằng họ đã đi qua nơi này và giờ đã bị lạc.

Trương Hạo phát ra sóng âm xung quanh, sử dụng năng lực định vị sóng âm.

Rất nhanh, sóng âm phản xạ trở lại, tình hình trong bán kính vài trăm mét đều hình thành hình ảnh trong đầu anh.

Trong bán kính vài trăm mét đều là rừng rậm bị chướng khí bao phủ, không có sự khác biệt rõ rệt.

Trong tình huống này, năng lực định vị sóng âm của anh cũng không phát huy được nhiều tác dụng.

Bây giờ muốn xác định có bị lạc hay không, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước, xem lát nữa ngôi miếu đổ nát này có xuất hiện lại lần nữa không.

“Tôi cũng cảm thấy nơi này có chút kỳ quái, mọi người làm dấu rồi tiếp tục tiến lên.” Mạnh Thiên Tư rất cẩn thận, cô không quyết định vội vàng, mà cho người để lại dấu hiệu rồi tiếp tục tiến lên.

Cô ra lệnh, trong đội ngũ rất nhanh có người bắt đầu buộc dây đỏ lên cây dọc đường, đi đến đâu buộc đến đó.

Chương 214

Một giờ sau, mọi người vẫn đang đi trong rừng, đột nhiên phía trước thoáng hiện một vệt đỏ, nhìn kỹ thì chính là dấu hiệu mà Sơn Quỷ đã làm trên cây trước đó.

Mạnh Thiên Tư thấy vậy không khỏi nhíu mày: "Xem ra chúng ta thật sự bị lạc rồi." Lúc đầu Bàn Tử nói có khả năng bị lạc, các Sơn Quỷ đều phản đối.

Bây giờ vương của họ, Mạnh Thiên Tư, xác nhận đã lạc đường, các Sơn Quỷ lập tức lộ vẻ mặt xấu hổ.

"Tiểu thư, Sơn Quỷ chúng ta đồng điệu với sơn mạch, dù không cần bất kỳ thiết bị nào cũng không đến nỗi mắc phải sai lầm sơ cấp như lạc đường trong núi lớn, có phải đã xảy ra vấn đề gì không?" Mạnh Thiên Tư lắc đầu: "Chúng ta quả thật đã lạc đường.

Khu rừng này có điều kỳ quái, năng lực của Sơn Quỷ chúng ta bị áp chế, ở đây chúng ta không khác gì người thường." "A, sao lại như vậy?" Các Sơn Quỷ nghe vậy kinh ngạc kêu lên, rõ ràng đây cũng là lần đầu họ gặp phải tình huống này.

Mạnh Thiên Tư cau mày: "Phải nhanh chóng tìm ra vấn đề, nếu không chúng ta sẽ bị kẹt chết ở đây." "Trương Hạo huynh đệ, không biết cậu có phát hiện ra vấn đề ở đâu không?" Mạnh Thiên Tư nghĩ đến bản lĩnh của Trương Hạo, bèn mở miệng hỏi.

Trương Hạo vừa rồi đã dùng định vị sóng âm thăm dò, khu rừng này quả thật rất kỳ quái, nhưng anh cũng không phát hiện ra vấn đề ở đâu.

"Mau nhìn, bên kia là cái gì!" Đúng lúc này, trong đội ngũ đột nhiên có tiếng xôn xao.

Trương Hạo, Mạnh Thiên Tư đồng thời nhìn về phía có tiếng kêu kinh ngạc, chỉ thấy mấy người trong đội mặt mày kinh hãi ngồi phịch xuống đất, đồng thời chỉ tay vào trong rừng.

Hướng họ chỉ, trên cây treo lủng lẳng mấy cỗ thi thể.

Vốn dĩ mấy cỗ thi thể đối với mọi người không là gì, vấn đề mấu chốt là quần áo trên người những thi thể đó giống hệt như quần áo của họ.

"Mấy người các ngươi đi gỡ thi thể xuống." Mạnh Thiên Tư ra lệnh, mấy người bên cạnh bước ra khỏi hàng, đi đến chỗ không xa gỡ thi thể từ trên cây xuống.

Tổng cộng có sáu thi thể, chúng đã thối rữa không thể nhận ra, không thấy rõ mặt mũi, nhưng quần áo trên người lại như mới.

Mạnh Thiên Tư đưa tay sờ lên người thi thể, từ hông mỗi thi thể lấy ra một miếng ngọc bội, chỉ thấy trên đó khắc một hoa văn kỳ lạ.

"Vương Ngũ?" "Tiểu thư, Vương Ngũ đang ở trong đội, thi thể này sao có thể là cậu ta!" Khi Mạnh Thiên Tư gọi tên, trong đội lập tức có người lên tiếng.

"Bài ngọc thân phận của Sơn Quỷ sẽ không sai, đây chính là Vương Ngũ." "Thi thể này là Vương Ngũ, vậy người trong đội là ai?" Mấy chục người trong đội đồng loạt nhìn về phía một người đang ngồi trên đất.

Trương Hạo, Hạo Thiên Chân và những người khác cũng nhìn theo, thấy một thiếu niên khoảng mười mấy tuổi mặt mày kinh hãi ngồi trên đất.

Đột nhiên cậu ta ngẩng đầu, nỗi sợ hãi trên mặt biến mất trong nháy mắt, thay vào đó là một nụ cười quỷ dị.

"Xoẹt" một tiếng, cả người cậu ta hóa thành một làn sương trắng,

hòa vào chướng khí xung quanh rồi biến mất.

Cùng lúc đó, mấy người chỉ tay vào rừng lúc nãy cũng hóa thành sương trắng hòa vào chướng khí xung quanh, biến mất không dấu vết.

"Là Vụ Tiên, là Vụ Tiên đang cản đường chúng ta!" Các Sơn Quỷ thấy vậy không hề sợ hãi, ngược lại còn có vẻ nhẹ nhõm hơn trước.

"Vụ Tiên là gì, có ai nghe qua chưa?" Bàn Tử tò mò hỏi.

Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp đều lắc đầu, đây là lần đầu tiên mọi người nghe nói sương mù còn có thể thành tiên.

Mạnh Thiên Tư thấy Trương Hạo và những người khác nghi hoặc, liền giải thích: "Khu vực Tương Tây chướng khí nồng nặc, nhiều người cho rằng là Vụ Tiên khống chế chướng khí.

Trước đây nhiều người muốn xua tan chướng khí đều bái Vụ Tiên, nhưng cùng với sự phổ cập của giáo dục, người bái Vụ Tiên ngày càng ít, người biết đến cũng ngày càng ít, các vị không biết cũng là chuyện bình thường." Trương Hạo gật đầu, người xưa đối với mọi thứ chưa biết đều cho là có thần linh đứng sau, bất kể là gì cũng có thể thành thần và được người ta cúng bái.

Ở một nơi chướng khí hoành hành như Tương Tây có người bái Vụ Tiên cũng không có gì lạ.

Chỉ có điều kỳ lạ là, từ lúc Bàn Tử nói có khả năng bị lạc, sự chú ý của anh vẫn luôn đặt ở môi trường xung quanh.

Trong đội đột nhiên chết mấy người mà anh lại không hề hay biết.

Còn mấy người vừa hóa thành sương mù là sao?

Mọi thứ thật khó giải thích.

Xem ra mọi vấn đề đều nằm ở Vụ Tiên, chỉ cần làm rõ Vụ Tiên là

cái gì, mọi vấn đề sẽ được giải quyết.

Các Sơn Quỷ lúc đầu đều cau mày, sau khi biết nguyên nhân gây ra tất cả là Vụ Tiên lại thấy nhẹ nhõm, xem ra họ có cách đối phó với Vụ Tiên.

Trương Hạo không lên tiếng nữa, chờ xem Mạnh Thiên Tư và những người khác giải quyết thế nào.

Chỉ thấy Mạnh Thiên Tư bắt đầu niệm những câu thần chú khó hiểu, tay làm những động tác khó hiểu, đồng thời chân đeo Phục Thú Kim Linh cũng giậm theo nhịp.

Cùng với tiếng chuông vang lên, chướng khí xung quanh lại bắt đầu dần tan đi.

Mọi người thấy vậy trong lòng vui mừng.

"Tiểu thư thật lợi hại, cô ấy vừa ra tay, Vụ Tiên cũng phải né tránh." Bàn Tử nhìn sương mù đang dần tan đi xung quanh nói: "Chẳng lẽ thật sự có thứ gọi là Vụ Tiên sao?" Trương Hạo không để ý đến Bàn Tử, sự chú ý của anh luôn ở trên chân của Mạnh Thiên Tư.

Anh tuy không biết nguyên nhân là gì, nhưng biết chướng khí tan đi chắc chắn có liên quan đến Phục Thú Kim Linh trên chân cô.

Ba Tính Thủy Tiêu có tổ bài, mỗi lần phải mượn sức tổ bài mới tìm được vị trí cổ mộ dưới nước.

Còn Sơn Quỷ có Phục Thú Kim Linh, mỗi lần sử dụng năng lực đều phải mượn nó.

Đã biết trong tổ bài có ý thức của người khác tồn tại, vậy trong Phục Thú Kim Linh có phải cũng có ý thức của người khác tồn tại không?

Những câu thần chú mà Mạnh Thiên Tư niệm khi sử dụng năng

lực chính là để thiết lập liên hệ với nó sao?

Sự khác biệt giữa Sơn Quỷ và Thủy Tiêu là, Thủy Tiêu sau khi bị ý thức của người khác nhập vào cơ thể sẽ mất đi quyền kiểm soát, còn Sơn Quỷ thì khác, họ không chỉ có thể để ý thức của người khác nhập vào cơ thể, nhận được năng lực đặc biệt, mà đồng thời còn giữ được ý thức của chính mình.

"Mau nhìn, những sợi dây đỏ kia vừa rồi không có!" Trương Hạo bị tiếng kinh hô của một người trong đội làm bừng tỉnh, anh hoàn hồn phát hiện chướng khí xung quanh đã tan đi, nhưng giữa các cây lại có thêm rất nhiều sợi dây đỏ.

Những sợi dây đỏ này không phải do họ làm dấu, và trước đó anh dùng định vị sóng âm cũng không phát hiện ra.

Mọi thứ trong khu rừng đều rất quỷ dị.

"Những sợi dây đỏ này đều chỉ về cùng một hướng, chúng ta đi theo hướng dây đỏ chỉ chắc sẽ có phát hiện." Mạnh Thiên Tư nói một tiếng rồi dẫn đội ngũ di chuyển theo hướng dây đỏ chỉ.

Mấy người Trương Hạo theo sau Mạnh Thiên Tư, khoảng nửa giờ sau đã đến cuối sợi dây, ở đây xuất hiện một tấm bia đá cao hơn một người.

"Thiên Chân, cậu xem hoa văn trên đó có phải là chữ cổ không?" "Tiểu Cữu, trên đó là hai chữ Vụ Thôn." "Vụ Thôn?" Khi Hạo Thiên Chân nói ra hai chữ Vụ Thôn, Mạnh Thiên Tư và những người khác đều mặt mày kinh ngạc.

"Vụ Thôn thật sự tồn tại!" "Tôi vẫn luôn cho rằng Vụ Thôn chỉ là truyền thuyết, không ngờ lại thật sự tồn tại, nó lại ở trong núi Vân Mộng." Trương Hạo và những người khác mặt mày nghi hoặc, không biết tại sao Mạnh Thiên Tư và những người khác nghe đến Vụ Thôn

lại kinh ngạc như vậy.

"Mạnh tiểu thư, Vụ Thôn có lai lịch gì sao?" "Vụ Thôn là một thôn trang hoàn toàn do những người thờ cúng Vụ Thần tạo thành.

Tương truyền những đứa trẻ sinh ra trong thôn này đều là do Vụ Tiên ban cho, là phải hiến tế, chỉ có như vậy mới được Vụ Tiên phù hộ." "Vãi, không thể nào, còn có người tin vào thứ này, hiến tế con mình sao?" "Người Vụ Thôn cũng quá ngu muội rồi!" "Họ làm sao có thể nhẫn tâm hiến tế đứa con mới sinh của mình chứ?" "Phải hiến tế trẻ sơ sinh, Vụ Tiên này xem ra cũng không phải thứ tốt lành gì." … Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp nghe nói Vụ Tiên lại muốn hiến tế trẻ sơ sinh, ai nấy đều căm phẫn.

Mạnh Thiên Tư lắc đầu: "Vụ Thôn cũng chỉ là truyền thuyết ở Tương Tây, không có ai thật sự vào được Vụ Thôn, là thật hay giả không thể xác định, chỉ là tôi không thể nào ngờ được Vụ Thôn lại ở trong núi Vân Mộng." "Là thật hay giả vào xem là biết, tôi ngược lại muốn xem Vụ Tiên rốt cuộc là thứ gì." Bàn Tử hét một tiếng rồi vòng qua tấm bia đá khắc hai chữ Vụ Thôn đi vào Vụ Thôn.

Trương Hạo cũng đi vào, những người khác thấy vậy vội vàng theo sau.

Sau khi vào Vụ Thôn, chướng khí bên trong càng nồng nặc hơn, Trương Hạo và Trương Kỳ Lân có máu Kỳ Lân hộ thể nên không sao.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và những người khác tuy đã uống Tị Độc Đan của Mạnh Thiên Tư, nhưng hoạt động lâu trong chướng khí ít nhiều cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Trương Hạo thấy vậy liền cắt ngón tay, bôi một giọt máu Kỳ Lân vào miệng mỗi người.

"Trương Hạo huynh đệ, máu của cậu thật lợi hại, còn hữu dụng

hơn cả Tị Độc Đan kia." "Đúng vậy, vừa rồi còn choáng váng, vừa tiếp xúc với máu Kỳ Lân cả người lập tức tỉnh táo lại." "Được rồi, đừng nói nhiều nữa, sương mù ở đây quá nồng nặc lại dễ lạc đường, mọi người nắm tay nhau đi để tránh bị lạc." Lúc này, sương mù trong thôn đã đến mức hai người đối diện không nhận ra nhau.

Trương Hạo nói một tiếng, liền một tay nắm lấy Trương Kỳ Lân, một tay nắm lấy Hạo Thiên Chân.

Chương 215

Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp nghe vậy cũng đưa tay ra nắm chặt.

Mọi người đi trong sương mù mười mấy phút, sương mù xung quanh đột nhiên tan biến.

Không biết từ lúc nào đã vào một thôn trang tĩnh lặng như chết.

Toàn bộ thôn có khoảng vài chục ngôi nhà cổ.

Những ngôi nhà này đều là nhà thấp một hai tầng.

Đa số chúng đã đổ nát, nhưng lại có dấu vết của sự sống.

Trương Hạo nhìn vào một ngôi nhà có cửa mở gần nhất.

Chỉ thấy trong đại sảnh sau cửa có một cái khám thờ khổng lồ.

Khám thờ chiếm phần lớn diện tích căn phòng, trên bức tường phía sau nó có một bức thần tượng khổng lồ chiếm cả bức tường.

Thần tượng rất đặc biệt khiến Trương Hạo không khỏi nhìn thêm hai lần.

Chỉ thấy trong một làn sương mù nồng nặc có một bóng đen mờ ảo lượn lờ trong đó.

"Thiên Chân, cậu mau xem trên thần tượng có phải viết hai chữ Vụ Tiên không?" "Được Tiểu Cữu." Hạo Thiên Chân đáp một tiếng, cậu nhìn theo hướng Trương Hạo.

Cậu nhìn chằm chằm thần tượng trên bức tường phía sau khám thờ nghiên cứu một lúc rồi gật đầu xác nhận: "Không sai, là Vụ Tiên." "Mọi người xem trong những ngôi nhà khác xem có thần tượng Vụ Tiên không." Trương Hạo ra lệnh, mọi người liền tản ra vào những

ngôi nhà khác xem xét, không lâu sau mọi người quay lại báo cáo tình hình.

"Mỗi ngôi nhà đều có bài trí giống nhau." "Trong nhà có khám thờ, trên tường sau khám thờ có dán họa tượng Vụ Tiên." "Xem ra Mạnh Thiên Tư nói không sai, mỗi nhà ở Vụ Thôn đều cúng bái Vụ Tiên." "Mọi người có phát hiện ra người nào không?" Lúc này Trương Hạo phản ứng lại, từ lúc vào thôn đến giờ vẫn luôn có dấu vết hoạt động của con người, thậm chí còn có đồ cúng tươi mới, nhưng lại không thấy một ai.

Mọi người đều lắc đầu: "Không, không phát hiện ra ai cả." "Người đâu?

Người trong Vụ Thôn đi đâu rồi?" "Đúng vậy, rõ ràng có dấu vết sinh hoạt, nhưng tại sao không có một ai?" "Mọi người xem những đồ cúng kia, có cái còn đang bốc hơi nóng, rõ ràng có người vừa mới đặt lên, nhưng tại sao chúng ta vào Vụ Thôn lại không thấy một ai?" "Không chỉ người Vụ Thôn, còn có Mạnh Thiên Tư và đám Sơn Quỷ của cô ấy đâu, sao một người cũng không thấy?" Trương Hạo nhớ rõ sau khi họ vào Vụ Thôn, Mạnh Thiên Tư và những người khác cũng đi theo sau.

Nhưng bây giờ đã qua mười mấy phút, theo lý mà nói họ đã phải vào thôn, nhưng lại không thấy.

"Khà khà khà…" Đúng lúc này, một tràng cười quái dị từ trên núi sau Vụ Thôn truyền đến.

Rõ ràng là tiếng cười, nhưng lại khiến người nghe rợn cả tóc gáy.

"Đi, chúng ta đi xem rốt cuộc là ma quỷ gì đang ở đó giả thần giả quỷ." Trương Hạo nói một tiếng rồi nhanh chân đi về phía núi sau Vụ Thôn.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp, Trương Kỳ Lân thấy vậy vội vàng theo sau.

Vụ Thôn không lớn, chỉ vài phút sau, mấy người Trương Hạo đã đến khu vực núi sau.

Từ xa, họ đã có thể thấy trên núi có một vệt màu hồng.

Nhìn kỹ, màu hồng đó lại là hoa đào đang nở rộ.

Đến gần hơn một chút, trong không khí còn thoang thoảng một mùi hương hoa đào nhàn nhạt.

"Hít, hít." Bàn Tử hít mạnh hai hơi rồi nói: "Không đúng, bây giờ đang là giữa hè, mùa hoa đào đã qua từ lâu, sao trên núi lại có hương hoa đào?" "Vừa rồi chẳng phải đã thấy hoa đào rồi sao, có lẽ nhiệt độ trong núi thấp, nên hoa nở muộn." Hạo Thiên Chân nói một câu.

Trương Hạo nhíu mày, sau khi vào núi sau, mọi thứ đều quá bất thường.

Anh không chỉ ngửi thấy hương hoa đào, mà quan trọng hơn là anh ngửi thấy trong hương hoa đào có lẫn một mùi vị đặc biệt, mùi vị đó chỉ xuất hiện ở các buổi lễ truy điệu.

"Mọi người cẩn thận một chút." Trương Hạo lớn tiếng nhắc nhở.

Sự việc bất thường ắt có yêu ma, ngay cả anh cũng không nhìn ra vấn đề ở đâu, sự việc chắc chắn không đơn giản như vậy.

Trương Hạo đi theo tiếng cười vào sâu trong núi, khi anh đến gần đỉnh núi, một cảnh tượng hiện ra trước mắt khiến tất cả mọi người kinh ngạc.

Xuất hiện trước mặt họ lại là một cây hoa đào cao đến trăm mét, mọc đầy hoa.

Cây đào này có kích thước không nhỏ hơn cây Cửu Đầu Xà Bách

ở vương cung Bất Lỗ là bao.

"Trời ơi, có phải tôi hoa mắt rồi không?" "Cây hoa đào lớn như vậy chắc đã thành tinh rồi?" Trương Hạo cũng mặt mày không thể tin nổi, anh có năng lực miễn nhiễm ảo giác, cũng có nghĩa là mọi thứ anh thấy trước mắt đều là thật.

Cây đào thường cao nhất cũng chỉ ba bốn mét, mà cây này lại cao hơn trăm mét, thật không thể tin nổi.

"Chóp chép, chóp chép…" Đúng lúc sự chú ý của anh đang ở trên cây đào, bên tai đột nhiên vang lên một tràng tiếng ngấu nghiến như lợn đói.

Anh nhìn theo tiếng động thì thấy dưới gốc cây đào lại có một cái bàn tròn đường kính hơn mười mét, trên bàn bày đầy gà, vịt, cá, thịt các loại.

Lúc này, bên bàn có mấy chục người đang ngồi, điên cuồng nhét thức ăn trên bàn vào miệng.

Mà những người đó không ai khác chính là Mạnh Thiên Tư và đám thuộc hạ của cô.

"Mạnh tiểu thư, có đồ ăn ngon sao không gọi Bàn Gia!" Bàn Tử thấy đầy bàn thức ăn, hai mắt sáng lên, xoa xoa bụng định qua ăn cùng họ.

"Bàn Tử, đợi đã, nhìn mắt của họ đi!" "Trương Hạo huynh đệ, đây...

đây là tình huống gì?" Giọng Bàn Tử run rẩy, trong mắt đầy vẻ sợ hãi trước những điều chưa biết.

Trương Hạo không trả lời trực tiếp, chỉ chỉ tay về phía Mạnh Thiên Tư một lần nữa.

Đôi mắt từng lấp lánh trí tuệ và dịu dàng, lúc này lại như một hố đen không đáy, nuốt chửng mọi ánh sáng và màu sắc, chỉ còn lại một màu đen kịt khiến người ta kinh hãi.

Theo tầm mắt của Bàn Tử từ từ di chuyển, không khí xung quanh dường như đông cứng lại.

Mạnh Thiên Tư và những thuộc hạ của cô, lúc này đang ngấu nghiến thức ăn trên bàn một cách gần như điên cuồng, động tác của họ máy móc và nhanh chóng, như thể bị một sức mạnh không thể kháng cự nào đó điều khiển.

Đôi mắt không có lòng trắng càng làm tăng thêm vẻ quỷ dị và kinh hoàng, khiến người ta không rét mà run.

"Đây… đây sao có thể?" Bàn Tử lẩm bẩm, giọng đầy vẻ không thể tin nổi.

"Mọi người nhìn những thứ trên bàn kìa, chúng đều không có mắt!" Tiếng kêu kinh hãi của Đinh Ngọc Vũ Điệp mang theo vài phần bất an.

Nghe cô nhắc nhở, mọi người mới chú ý thấy những con gà, vịt, cá và lợn trên bàn đều không có mắt, chỉ để lại một cái hốc có viền lởm chởm, mắt của chúng dường như đã bị thứ gì đó moi ra một cách thô bạo.

"Mau nhìn, trên bàn còn có sáu cái bát trống, chẳng phải chúng ta vừa hay sáu người sao, chẳng lẽ là chuẩn bị cho chúng ta?" Câu nói này như một hòn đá ném vào mặt hồ tĩnh lặng, khuấy động từng gợn sóng, khiến tim mọi người lập tức chùng xuống.

Một luồng hơi lạnh từ lòng bàn chân bốc lên, nhanh chóng lan ra khắp cơ thể.

Mọi người bất giác lùi lại vài bước, ánh mắt trao đổi với nhau

cùng một thông điệp: nguy hiểm đang ở ngay trước mắt.

Nếu trước mắt là một con hung thú tuyệt thế cũng sẽ không gây ra sự hoảng loạn như vậy.

Điều đáng sợ nhất là những điều chưa biết, từ khi vào núi Vân Mộng, mọi chuyện xảy ra đều quá khó tin, ngay cả Trương Hạo cũng không nhìn ra được gì.

Anh miễn nhiễm ảo giác, có đôi mắt nhìn thấu mọi thứ dưới lòng đất, nhưng dù vậy cũng không thể nhìn thấu được mọi thứ trước mắt.

"Gầm!" Đúng lúc này, một tiếng gầm rú chấn động tai vang lên, như thể tiếng gọi từ sâu thẳm địa ngục, khiến linh hồn người ta run rẩy.

Những người vốn đang mải mê ăn uống đột nhiên dừng lại, họ đồng loạt quay đầu lại, đôi mắt đen kịt như muốn nuốt chửng mọi sinh vật sống.

Không chút do dự, không chút chần chừ, họ như những con thú dữ được thả ra, lao về phía Trương Hạo và những người khác.

Chương 216

Trương Hạo phản ứng nhanh nhất, anh đẩy mạnh, chặn Mạnh Thiên Tư đang lao về phía mình lại, đồng thời thân hình lóe lên, đã đến bên cạnh Hạo Thiên Chân.

Chỉ thấy năm sáu người đang đè chặt Hạo Thiên Chân xuống đất, cưỡng ép nhét thức ăn trên bàn vào miệng cậu.

Sắc mặt Hạo Thiên Chân trắng bệch như giấy, hai mắt trợn tròn, đầy kinh hãi và bất lực.

"Dừng tay!" Trương Hạo gầm lên, giọng đầy phẫn nộ và sức mạnh.

Anh tung một cú đấm thẳng vào mặt một người, người đó lập tức bị đánh bay ra ngoài, máu tươi bắn tung tóe.

Nhưng ngay sau đó, nhiều người hơn xông lên, như thủy triều, bao vây chặt lấy Trương Hạo và Hạo Thiên Chân.

Đây là người của Mạnh Thiên Tư, có ích cho việc phá núi lấy Đảm, không thể tùy tiện giết.

Nếu là kẻ thù, lúc này họ đã không còn lại cả thi thể.

Trương Hạo nhìn xung quanh, lúc này Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp và những người khác cũng đều rơi vào trận chiến khổ sở.

Mấy thuộc hạ của Mạnh Thiên Tư hợp lại thành một nhóm vây công một người trong nhóm Bàn Tử, họ cũng không muốn lấy mạng người, chỉ điên cuồng nhét thức ăn trên bàn vào miệng người khác.

Bàn Tử ra sức giãy giụa, cố gắng thoát khỏi những kẻ đang bám riết lấy mình như đỉa đói.

Dịch Táp thì dựa vào thân thủ nhanh nhẹn luồn lách trong đám đông, cố gắng tìm cơ hội phản công.

Đinh Ngọc Vũ Điệp thì liên tiếp sử dụng Phiên Vân Thủ đẩy những người vây công mình ra.

Tuy nhiên, dù họ có dốc toàn lực cũng khó chống lại những kẻ đã mất lý trí này.

Sức mạnh của họ dường như vô tận, mỗi lần bị đánh ngã đều nhanh chóng đứng dậy, tiếp tục tấn công dữ dội.

Trong mấy người, chỉ có Trương Kỳ Lân có thể chống lại đám đông vây công.

Nhưng người vây công anh cũng là đông nhất, có đến hai ba mươi người, dù anh có lợi hại đến đâu, dưới hạn chế không thể làm tổn thương tính mạng người khác cũng là hai tay khó địch lại bốn tay.

Lúc này anh cũng đã rơi vào trận chiến khổ sở.

Anh tuy có thể miễn cưỡng chống đỡ, nhưng đối mặt với hai mươi mấy người vây công cũng là hiểm nguy trùng trùng.

Ngay thời khắc sinh tử, trong đầu Trương Hạo đột nhiên lóe lên một ý nghĩ.

Anh đột ngột quay đầu nhìn về phía cái bàn tròn và những cái bát đĩa đã trống không, trong lòng lập tức hiểu ra điều gì đó.

Những người này sở dĩ trở nên điên cuồng như vậy, có lẽ chính là vì trong thức ăn đó có chứa một loại sức mạnh hoặc lời nguyền nào đó chưa biết.

Nghĩ đến đây, Trương Hạo lớn tiếng nhắc nhở: "Lửa!

Nhanh, dùng lửa đốt hết những thứ trên bàn đi!" Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp mấy người nghe vậy không chút do dự,

nhanh chóng lấy từ trong ba lô ra bật lửa, diêm và tất cả những vật có thể cháy được để đốt.

Họ nhanh chóng ném ngọn lửa đang cháy trong tay về phía bàn tròn.

"BÙM!" Cùng với một tiếng nổ lớn, ngọn lửa bùng lên, soi sáng cả không gian u ám xung quanh.

Những thứ thức ăn không có mắt, tỏa ra mùi vị quỷ dị lập tức bị ngọn lửa hừng hực nuốt chửng.

Thức ăn trên bàn trong ngọn lửa vặn vẹo biến dạng, phát ra tiếng tí tách, kèm theo mùi khét nồng nặc lan tỏa.

Đúng lúc này, kỳ tích đã xảy ra.

Mạnh Thiên Tư và những thuộc hạ cũng đang điên cuồng của cô, như thể bị một lực lượng vô hình nào đó đánh trúng, động tác của họ đột ngột dừng lại, sương mù đen trong mắt họ dần tan đi như sương mai, thay vào đó là ánh mắt dần dần tỉnh táo lại.

Họ nhìn nhau, không biết vừa xảy ra chuyện gì.

Ngay sau đó, từng tràng tiếng nôn khan vang lên, vang dội khắp không gian.

Họ khom lưng gập người, điên cuồng nôn ra những thứ bẩn thỉu vừa nuốt vào cơ thể.

Tình trạng này kéo dài hơn mười phút mới dừng lại.

Mạnh Thiên Tư thực lực mạnh nhất cũng là người hồi phục nhanh nhất, cô thấy mọi người đều đang nôn mửa, chỉ có mấy người Trương Hạo là không sao, liền lập tức phản ứng lại, muốn biết vừa xảy ra chuyện gì chỉ có thể hỏi Trương Hạo.

Cô đi về phía trước vài bước đến trước mặt Trương Hạo hỏi:

“Không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?” “Các cô bị thứ gì đó không rõ khống chế, điên cuồng nhét thức ăn trên bàn vào miệng.” Mạnh Thiên Tư cúi đầu trầm tư, một lúc sau dường như nhớ ra điều gì đó.

“Lúc đó, sau khi các cậu vòng qua tấm bia đá vào Vụ Thôn, chúng tôi lập tức đi theo vào, sau đó đột nhiên mất đi ý thức, đến khi tỉnh lại đã là bây giờ.

Dù sao cũng cảm ơn sự giúp đỡ của cậu, nếu không chúng tôi e là đều đã bỏ mạng ở đây.” “Không sao, chúng ta bây giờ cùng một thuyền, không có các cô chúng tôi cũng đừng hòng lấy được Sơn Đảm.” “Tiểu Cữu, mau nhìn kia là cái gì!” Đúng lúc Trương Hạo và Mạnh Thiên Tư đang nói chuyện, Hạo Thiên Chân đột nhiên chỉ tay vào trong rừng kinh hô một tiếng.

“Thứ đó là gì, sao lại to lớn như vậy!” “Tốc độ của nó nhanh quá, hoàn toàn không nhìn rõ hình dạng của nó!” … Sau Hạo Thiên Chân, Mạnh Thiên Tư và thuộc hạ của cô đều phát hiện xung quanh có thứ gì đó đang hoạt động.

Trương Hạo nghi hoặc, anh nhìn xung quanh thì lại không thấy gì cả.

Lúc này, Trương Kỳ Lân đột nhiên lên tiếng: “Chúng ta không ăn đồ trên bàn nên không nhìn thấy.” “Thì ra là vậy.” Trương Hạo gật đầu, sau đó nhìn sang Hạo Thiên Chân hỏi: “Cậu nhìn thấy gì?” “Không biết nữa, chỉ là một bóng đen, làm cách nào cũng không nhìn rõ được hình dạng của nó, nhưng nó cứ lượn lờ xung quanh, dường như đang chỉ dẫn chúng ta đến một nơi nào đó.” “Đúng vậy, tôi cũng cảm thấy thứ đó đang dẫn chúng ta đến một nơi nào đó.” Mạnh Thiên Tư nghe Hạo Thiên Chân nói vậy cũng tỏ vẻ đồng tình: “Chúng ta cứ đi theo xem thử, rốt cuộc nó muốn dẫn chúng ta đến đâu!” “Ừm.” Trương Hạo đáp một tiếng đồng ý.

Hiện tại tiến vào làng Vụ vẫn chưa có phát hiện gì, chỉ đành đi theo xem rốt cuộc là chuyện gì.

Thế là nhóm sáu người của Trương Hạo cùng với Mạnh Thiên Tư và đám thuộc hạ bốn năm mươi người của cô ta rầm rộ rời khỏi gốc cây đào.

Trong đám người, Trương Hạo, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp và Trương Kỳ Lân năm người không ăn thức ăn trên bàn tròn dưới gốc cây nên họ không nhìn thấy thứ gì xung quanh.

Nhưng những người khác đã ăn thức ăn trên bàn đều có thể nhìn thấy một bóng đen lượn lờ xung quanh.

Vì vậy, mấy người họ chỉ bị động đi theo đoàn người xuyên qua khu rừng ở hậu sơn.

"Ủa, sao lại biến mất rồi?" Tại một nơi cách cây đào khoảng vài trăm mét, bóng đen đột nhiên biến mất, ngay cả những người đã ăn thức ăn trên bàn cũng không thể nhìn thấy nó nữa.

"Tiểu thư, bên kia có một cái hang núi, thứ đó có khi nào đã vào trong hang rồi không?" "Đi, qua đó xem thử!" Mạnh Thiên Tư để thuộc hạ đi trước dẫn đường, cả đoàn người lại đến trước một cái hang núi thẳng đứng.

Trương Hạo đứng ở cửa hang nhìn vào trong, hang núi không sâu lắm, khoảng hai ba mươi mét, đáy hang chất đầy đá vụn.

Bỗng nhiên anh chú ý thấy một bên cửa hang có dấu vết đục đẽo nhân tạo, có những bậc thang đứt quãng men theo vách hang xoắn ốc đi xuống.

"A…!" Ngay lúc anh đang quan sát hang động, bên tai đột nhiên vang lên một tiếng hét thảm.

Một tên thuộc hạ của Mạnh Thiên Tư không biết thế nào lại rơi

xuống hang.

Vốn dĩ với độ cao này cộng thêm thân thủ của họ, rơi xuống đáng lẽ sẽ không sao, nhưng vì bên dưới chất đống không ít đá vụn, khiến người nọ trực tiếp bị đập chết.

"A…!" Lại một tiếng hét thảm vang lên, thêm một thuộc hạ của Mạnh Thiên Tư rơi xuống.

Một người rơi xuống có thể là tai nạn, nhưng liên tiếp có người rơi xuống thì chắc chắn có vấn đề.

"Làm gì vậy!" Ngay lúc này, Hạo Thiên Chân lại đi thẳng về phía hang núi, chỉ cần đi thêm một bước nữa là sẽ ngã xuống.

May mà Trương Hạo nhanh tay lẹ mắt kéo cậu ta lại mới không bị rơi.

Lúc này, Trương Hạo để ý thấy ý thức của những người đã ăn thức ăn trên bàn tròn dưới gốc cây đào đều có chút không tỉnh táo.

Thỉnh thoảng lại có người đi về phía hang núi, may mà còn có mấy người họ chưa ăn những thứ đó ra tay mới ngăn được bọn họ lại.

Chương 217

"Phù…" Hạo Thiên Chân tỉnh táo lại, nhìn thấy hoàn cảnh hiện tại của mình thì lập tức toát mồ hôi lạnh.

"Tiểu Cữu, vừa rồi hình như có thứ gì đó điều khiển cơ thể cháu, bắt cháu đi về phía trước.

Cháu hoàn toàn không thể khống chế được cơ thể mình, dù giãy giụa thế nào cũng vô dụng." "Ừm." Trương Hạo gật đầu, xem ra trước đó anh đốt những thức ăn kia vẫn chưa hoàn toàn loại bỏ được tác dụng của nó.

Anh rút dao găm ra rạch một vết trên ngón tay, bôi máu tươi lên môi Hạo Thiên Chân.

Sau đó anh lại bôi phần máu tươi còn lại lên môi Mạnh Thiên Tư và đám thuộc hạ của cô ta.

Động tác của Trương Hạo rất nhanh, Mạnh Thiên Tư và những người khác còn chưa kịp phản ứng thì anh đã làm xong, một lúc lâu sau họ mới nhận ra.

Mạnh Thiên Tư vẻ mặt nghi hoặc hỏi: "Vừa rồi tại sao lại làm vậy?" "Thức ăn các cô ăn lúc trước vẫn còn sót lại trong cơ thể, vẫn còn ảnh hưởng đến thần trí của các cô.

Tôi làm vậy là để giúp các cô loại bỏ chút ảnh hưởng cuối cùng." "Thì ra là vậy, cảm ơn anh." Mạnh Thiên Tư đã từng chứng kiến bản lĩnh của Trương Hạo, tuy cô không biết tại sao máu của Trương Hạo lại có tác dụng như vậy, nhưng tin rằng Trương Hạo sẽ không hại họ.

Hơn nữa cô để ý thấy, sau khi tiếp xúc với máu của Trương Hạo, ánh mắt của những thuộc hạ kia đều trở nên trong sáng hơn rất nhiều,

cũng không còn ai thất thần đi về phía hang núi nữa.

"Anh em, vừa rồi là Trương Hạo huynh đệ đã dùng máu của mình cứu chúng ta, ân tình này chúng ta nhất định không thể quên!

Lần này nhất định phải thuận lợi phá núi lấy mật, giúp cậu ấy tiêu diệt Thủy Tinh!" "Đa tạ Trương Hạo huynh đệ!" Đám thuộc hạ của cô ta nghe vậy liền cúi người cảm ơn Trương Hạo.

Trương Hạo mỉm cười gật đầu đáp lại.

Anh có thể cảm nhận được từ ánh mắt của mọi người, thái độ của họ đối với anh so với trước đây đã thân thiết hơn một chút.

Trước đó anh vẫn luôn đi theo trong đội ngũ, những người đó tuy đối với anh khách sáo, nhưng phần lớn là nể mặt Mạnh Thiên Tư, còn lúc này lại là phát ra từ nội tâm.

Trương Hạo hiểu rằng, lần này cứu không uổng công, những người này đều không phải loại vong ơn bội nghĩa, nếu sau này mình có cần họ giúp đỡ, họ nhất định sẽ không từ chối.

Đến lúc này, nhóm sáu người của họ và đám Sơn Quỷ của Mạnh Thiên Tư mới thực sự dung hợp thành một đội ngũ.

"Trương Hạo, tôi có mấy người thuộc hạ bị ngã chết trong hang núi này, tôi phải dẫn người xuống xem xét tình hình, các anh cứ ở trên đợi, đợi tôi lên." Mạnh Thiên Tư vừa lấy dây thừng từ trong ba lô ra, vừa nói với Trương Hạo.

"Cái hang này có điều kỳ quặc, là do con người đào đẽo, chúng ta cũng xuống xem thử, biết đâu lại phát hiện được gì." Trương Hạo chỉ cho Mạnh Thiên Tư xem những bậc thang xoắn ốc đi xuống mà mình đã nhìn thấy.

"Đúng thật, vậy chúng ta cùng nhau xuống nhé." Mạnh Thiên Tư thấy Trương Hạo có phát hiện liền không nói gì thêm.

Cô ta để lại mười người ở trên hang núi canh gác, những người khác cùng cô ta xuống hang.

Hang núi không sâu, mọi người nhờ dây thừng, chỉ vài ba lần là xuống đến đáy hang.

Họ vừa đặt chân xuống đất, cửa hang phía trên đã truyền đến những âm thanh quỷ dị.

Không biết từ lúc nào cửa hang đã bị một lớp chướng khí dày đặc bao phủ, ngay sau đó bên tai mọi người vang lên một trận âm thanh "két kẹt, két kẹt".

Âm thanh này kéo dài vài giây, sau đó chướng khí tan đi, đồng thời cửa hang mà họ đi xuống cũng biến mất không thấy tăm hơi.

Trương Hạo và tất cả mọi người bị nhốt trong một huyệt động không có lối ra.

"Cửa hang biến mất rồi!" "Sao lại thế này?" "Chẳng lẽ chúng ta bị ảo giác?" Bàn Tử hét lên một tiếng rồi rút súng định bắn về phía vị trí vốn là cửa hang trên đỉnh đầu.

"Bàn Tử, đừng hoảng hốt." Ngay khoảnh khắc cửa hang biến mất, Trương Hạo phát hiện mình có thể cảm nhận rõ ràng mọi thứ trong hang núi.

Khả năng này trước đây không có, anh đoán đây có lẽ là năng lực có được sau khi dung hợp Thận Châu, có tác dụng đồng điệu với núi non.

Anh có thể cảm nhận rõ ràng có luồng khí lưu chuyển trong hang núi.

Tuy động tĩnh này rất nhỏ, nhưng anh lại có thể cảm nhận được rất rõ ràng.

Nơi luồng khí đi qua hẳn là lối ra của hang núi.

Trương Hạo đang định dẫn người đi theo luồng khí thì lại thấy Mạnh Thiên Tư đang nhíu mày ngưng thần.

Một lúc sau cô ta lắc đầu mở mắt ra.

"Thực lực của tôi không đủ, không có cách nào tạo ra sự cộng hưởng với hang núi này, cũng không có cách nào tìm được lối ra." "Sao ngay cả tiểu thư mà cũng không thể đồng điệu với dãy núi này, vậy chúng ta chẳng phải càng không có cách nào sao!" "Chẳng lẽ thật sự phải bị nhốt chết ở đây sao?" Mạnh Thiên Tư nhíu chặt mày: "Tôi thử lại lần nữa, có lẽ sẽ cảm nhận được vị trí lối ra!" "Không cần đâu, theo tôi!" Mạnh Thiên Tư vẻ mặt nghi hoặc nhìn về phía Trương Hạo.

"Ý anh là sao?

Chẳng lẽ anh đã phát hiện ra lối ra của hang núi này?" Trương Hạo gật đầu: "Đúng vậy." "Không thể nào, ngay cả tiểu thư của chúng tôi cũng không cảm nhận được vị trí lối ra, anh làm thế nào vậy?" "Đúng đó, tiểu thư của chúng tôi là Sơn Quỷ Vương lợi hại nhất trong các Sơn Quỷ, ngay cả cô ấy cũng không làm được mà anh lại có thể?" Nhiều Sơn Quỷ thực sự không dám tin rằng chuyện mà Tam Quỷ Vương Mạnh Thiên Tư của họ không làm được, Trương Hạo lại có thể làm được.

Nếu không phải Trương Hạo trước đó đã cứu họ, họ biết thực lực của Trương Hạo, e rằng sẽ coi Trương Hạo là một tên điên.

"Lắm lời làm gì, Trương Hạo huynh đệ chính là lợi hại!" "Đúng vậy, Tiểu Cữu của tôi lợi hại lắm, ai tin thì theo sau đi!" "Đại ca của tôi có nhiều bản lĩnh lắm, không lâu nữa đâu, các người sẽ biết sự lợi hại của anh ấy!" … Trương Hạo đối mặt với sự tâng bốc của Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và những người khác chỉ cười cười, anh cũng

không nói nhiều, quay người đi về phía lối ra của hang núi.

Mạnh Thiên Tư nhìn đám thuộc hạ rồi gật đầu: "Đi, chúng ta cũng theo sau." Trương Hạo đi được vài chục mét thì đến trước một khe nứt, anh trực tiếp đi vào khe nứt, xuyên qua khe nứt thì đến một hành lang được đào nhân tạo.

Bàn Tử đưa tay sờ lên vách hành lang: "Cảm giác trơn nhẵn, có mùi mốc thoang thoảng, e rằng đây là một mộ đạo!" Sau đó gật đầu: "Không ngờ trong làng Vụ lại ẩn giấu một ngôi mộ lớn như vậy, chắc hẳn Vụ Tiên có liên quan đến ngôi mộ này." Trong lúc nói chuyện, Mạnh Thiên Tư và những người khác cũng đã xuyên qua khe nứt đến mộ đạo.

Họ thấy Trương Hạo quả nhiên đã dẫn họ ra khỏi hang núi, ai nấy đều kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

"Trương Hạo huynh đệ lợi hại quá, lại thật sự có thể tìm được lối ra của hang núi." "Chuyện mà tiểu thư của chúng ta cũng không làm được, anh ấy lại làm được, lợi hại quá đi." "Các người nói xem anh ấy và tiểu thư của chúng ta ai lợi hại hơn?" … "Được rồi, mọi người cũng không cần tâng bốc nữa, chỉ là đi ra khỏi hang núi thôi, vẫn chưa thực sự đi ra khỏi lòng đất.

Ở đây có một ngôi mộ lớn, bên trong hẳn là có lối ra để rời khỏi lòng đất." Mạnh Thiên Tư đến trước mặt Trương Hạo nói: "Anh cũng không cần quá khiêm tốn, chúng ta thật sự đã ra khỏi hang núi rồi.

Rất tò mò làm thế nào anh biết được khe nứt đó có thể thông đến đây?" "Cảm nhận được không khí lưu động, đi theo hướng không khí lưu động là có thể tìm được đến đây." Mạnh Thiên Tư lúc này nội tâm chấn động chỉ có mình cô ta hiểu rõ.

Là Sơn Quỷ Vương, là sự tồn tại lợi hại nhất trong các Sơn Quỷ, cô ta cũng không thể cảm nhận được không khí lưu động trong hang

núi, Trương Hạo lại có thể dễ dàng cảm nhận được, điều này thật không thể tưởng tượng nổi.

Lần đầu gặp Trương Hạo, anh đã dễ dàng xua tan đám đông gây rối bên ngoài lầu Sơn Quế, thể hiện thực lực không tầm thường.

Bây giờ lại thể hiện thực lực vượt xa Sơn Quỷ Vương của cô ta, điều này khiến cô ta đối với Trương Hạo ngày càng tò mò, không nhịn được mà nhìn chằm chằm Trương Hạo từ trên xuống dưới.

"A, đó là cái gì vậy!" Ngay lúc này trong đám người đột nhiên vang lên một tiếng kinh hô.

Chỉ thấy không ít người nhìn về phía sâu trong mộ đạo với vẻ mặt kinh hãi.

Trương Hạo quay người nhìn vào trong mộ đạo, không biết từ lúc nào trên vách tường xung quanh mộ đạo đã mọc ra từng chiếc móng vuốt quỷ.

Trên những móng vuốt đen sì và sắc nhọn mọc ra từng vật thể hình cầu giống như nhãn cầu. mỗi lần móng vuốt động đậy, những nhãn cầu trên đó đều sẽ chuyển hướng, nhưng dù chuyển động thế nào, những nhãn cầu đó vẫn luôn nhìn chằm chằm về phía họ.

Chỉ cần nhìn một cái, đã khiến người ta không rét mà run.

"Vù vù vù…" Đột nhiên trong mộ đạo bỗng nổi lên một trận gió âm.

Cùng với gió âm, một lớp sương mù bốc lên, cả mộ đạo trong phút chốc bị một lớp sương trắng dày đặc bao phủ.

"Vút!" Đột nhiên trong sương trắng, một bóng đen vụt qua.

"Vụ Tiên!" Hạo Thiên Chân chỉ vào bóng đen trong sương trắng hét lớn một tiếng.

Lần này, bất kể là người đã ăn hay chưa ăn thức ăn trên bàn tròn dưới gốc cây đào, tất cả đều nhìn thấy sự tồn tại của nó.

Đột nhiên, bóng đen đó hóa thành một cây roi dài màu đen quất về phía đám đông.

Chương 218

Trong mộ đạo hẹp dài, cây roi chỉ cần vung qua trái phải là có thể quất trúng tất cả mọi người.

Trương Kỳ Lân thấy vậy liền lao ra, rút Hắc Kim Cổ Đao chém vào cây roi dài, ngay lập tức chặt đứt nó làm đôi.

Động tác của anh nhanh như điện, Hắc Kim Cổ Đao vẽ một đường cong rực rỡ trong không trung, khoảnh khắc va chạm với cây roi đen, phát ra tiếng kim loại va chạm giòn tan, vang vọng khắp mộ đạo.

Tuy nhiên, điều bất ngờ là cây roi đó dường như không phải thực thể, phần bị chặt đứt lại hóa thành những làn khói đen, nhanh chóng tan biến vào hư không.

Còn phần còn lại thì linh hoạt uốn éo, tránh được sự truy kích của Trương Kỳ Lân, một lần nữa ẩn vào trong sương mù dày đặc.

"Mọi người cẩn thận!" Trương Hạo qua quan sát phát hiện công kích của Vụ Tiên có thể dễ dàng đánh trúng người và có tác dụng, nhưng công kích của con người đối với nó lại chẳng hề hấn gì.

Chỉ cần sương mù không tan, nó sẽ không bị thương.

Mạnh Thiên Tư thấy vậy thì mày nhíu chặt, hai tay nắm chặt thành quyền.

Dù là Sơn Quỷ Vương, nhưng trong ngôi mộ cổ đầy rẫy những điều chưa biết và nguy hiểm này, cô ta cũng cảm thấy áp lực chưa từng có.

"Mọi người đừng phân tán, để tránh bị lẻ loi gặp bất trắc." Cô ta vừa ra lệnh vừa thầm nghĩ cách sử dụng sức mạnh Sơn Quỷ của

mình để đối phó với Vụ Tiên quỷ dị này.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nghe vậy, lập tức đứng sát vào nhau, tay cầm chặt vũ khí, cảnh giác nhìn xung quanh.

Trên mặt Bàn Tử tuy có vài phần căng thẳng, nhưng nhiều hơn là sự tò mò và phấn khích đối với những điều chưa biết.

"Hê, Vụ Tiên này cũng thú vị đấy, Bàn Gia ta ngược lại muốn xem nó có bao nhiêu bản lĩnh!" Anh ta vừa nói vừa mò từ trong ba lô ra một bó thuốc nổ.

"Bàn Tử, cậu làm gì thế, dùng thuốc nổ trong mộ đạo, đến lúc nơi này sập xuống cậu muốn tất cả mọi người chôn cùng cậu à?" Bàn Tử nghe Trương Hạo quát liền vội vàng cất thuốc nổ lại.

"Trương Hạo huynh đệ, cái thứ quỷ này lúc có lúc không, nó có thể tấn công chúng ta, chúng ta lại không thể tấn công nó, cậu nói xem chúng ta còn có thể làm gì?" Ngay lúc này, sương mù trong mộ đạo đột nhiên trở nên dày đặc hơn, gần như đến mức đưa tay ra không thấy năm ngón.

Mọi người chỉ cảm thấy nhiệt độ xung quanh đột ngột giảm xuống, một luồng khí lạnh lẽo thấu xương, phảng phất như có vô số cặp mắt đang rình mò họ trong bóng tối.

"Trương Hạo, chúng ta phải làm sao?" "Các ngươi đều lùi về sau, tôi thử xem có thể đối phó với nó không!" Sương mù nói trắng ra chính là hơi nước, chỉ cần không còn hơi nước thì sương mù tự nhiên sẽ tan biến.

Đối phó với hơi nước, Trương Hạo quả thực có cách, đó chính là phát quang phát nhiệt, nhiệt độ cao cực hạn có thể khiến hơi nước tan biến trong nháy mắt, đối phó với Vụ Tiên hẳn là không thể tốt hơn.

Mọi người nghe anh nói liền lập tức lùi về sau tụ tập lại với nhau.

Lúc này, Trương Hạo từ trong đám người bước ra.

Anh bước về phía trước, dựa vào cảm nhận tinh tế đối với không khí, chậm rãi đi vào trong sương mù dày đặc.

Giây tiếp theo, mọi người liền thấy trong sương mù đột nhiên lóe lên một luồng ánh sáng trắng chói mắt, ngay sau đó sương mù tan biến với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

"Đó là cái gì?" Giọng Mạnh Thiên Tư mang theo vài phần kinh ngạc và khó hiểu, ánh mắt cô ta chăm chú theo dõi lớp sương mù đang dần tan đi, cố gắng bắt được một chút manh mối từ đó.

"Trong sương mù rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Các Sơn Quỷ xung quanh cũng xì xào bàn tán, không khí tràn ngập một sự căng thẳng và tò mò khó tả.

Trên mặt họ viết đầy vẻ kinh ngạc.

Trong mộ đạo, các Sơn Quỷ bắt đầu nhìn quanh, chỉ thấy lớp sương mù vốn dày đặc dường như bị một sức mạnh vô hình xé toạc, từng luồng, từng mảng tan biến vào không khí, để lộ ra dáng vẻ ban đầu của mộ đạo.

Móng vuốt quỷ và những quả cầu giống nhãn cầu trên vách tường cũng theo đó biến mất không dấu vết, phảng phất như chưa từng tồn tại.

Chỉ có Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp và Trương Kỳ Lân hiểu rằng, tất cả những điều này đều là do Trương Hạo.

Họ không phải lần đầu tiên nhìn thấy Trương Hạo sử dụng năng lực phát quang phát nhiệt, tuy không biết anh làm thế nào, nhưng đây chính là năng lực mà Trương Hạo sở hữu.

"Trương Hạo, anh… anh rốt cuộc đã làm gì?" Mạnh Thiên Tư

không nhịn được mở miệng hỏi, giọng nói mang theo một chút run rẩy.

Trương Hạo mỉm cười, anh không trực tiếp trả lời câu hỏi của Mạnh Thiên Tư, mà chậm rãi nói: "Sương mù tan rồi, nhưng vừa rồi vẫn chưa thực sự giết chết Vụ Tiên, nó đã theo khe nứt kia trốn thoát ra ngoài." Mọi người nghe vậy mới chú ý đến cuối mộ đạo có một cánh cửa đá cao ba bốn mét, rộng hơn hai mét.

Lúc này cửa đá hơi mở, để lại một khe hở có thể cho hai người đi song song.

"Trương Hạo huynh đệ, cậu lại không giết được Vụ Tiên, nó rốt cuộc là thứ gì, sao lại lợi hại như vậy?" Bàn Tử mặt đầy kinh ngạc, anh ta không dám tin Trương Hạo ra tay mà lại không thể giết chết Vụ Tiên.

Hạo Thiên Chân, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp cũng vậy.

Trước đây mỗi lần Trương Hạo ra tay đều có thể dễ dàng giải quyết đối thủ, nhưng đối mặt với Vụ Tiên lại không thể một lần giết chết nó, điều này thật khó tin.

Trương Hạo lắc đầu không nói gì, đi thẳng về phía cuối mộ đạo, những người khác vội vàng theo sau.

Sau khi đi qua cửa, bên trong lại có một tế đàn.

Diện tích tế đàn rất lớn, ít nhất cũng bằng mấy sân bóng rổ gộp lại.

Ở vị trí trung tâm đặt một pho tượng thần, trước tượng thần là một bàn thờ dài hơn mười mét.

Trên bàn thờ, cống phẩm, tiền giấy, hương nến chất thành núi.

Càng quỷ dị hơn là hai cây nến đỏ cao hơn người trước tượng

thần lại vẫn đang cháy.

"Vụ Tiên, đây là nơi dân làng tế bái Vụ Tiên!" Mọi người nhìn thấy tượng thần ngay từ cái nhìn đầu tiên đã nhận ra.

Nó giống hệt Vụ Tiên được dán trên tường trong những ngôi nhà ở làng Vụ.

Trương Hạo dẫn mọi người đến gần bàn thờ ở trung tâm tế đàn, chỉ thấy ở vị trí chính giữa có ba chiếc bát sứ màu trắng không có hoa văn được úp ngược.

Bàn Tử đi nhanh mấy bước lên trước lật một chiếc bát lên, chỉ thấy bên trong bát có một chữ Khảm màu đỏ máu.

"Khảm trong quẻ tượng đại diện cho nước, sương mù." Trương Hạo vừa nói vừa lật hai chiếc bát còn lại lên, chỉ thấy bên trong bát cũng có chữ Khảm màu đỏ.

Sau đó anh đặt ba chiếc bát có chữ Khảm theo phương vị của quẻ tượng.

Giây tiếp theo, trong tế đàn vang lên tiếng máy móc chuyển động "ầm ầm", chỉ thấy một bức tường hoàn chỉnh phía sau tế đàn từ giữa tách làm hai, từ từ di chuyển sang hai bên.

"Bên kia còn có cửa!" Mọi người thấy Trương Hạo chỉ di chuyển mấy chiếc bát đã kích hoạt được cơ quan thì kinh hô lên.

"Trương Hạo huynh đệ lợi hại quá!" "Đây là nguyên lý gì vậy?" "Chẳng lẽ là Ngũ Hành Bát Quái?" "Trương Hạo huynh đệ tuổi còn trẻ đã hiểu Ngũ Hành Bát Quái, thế này thì mạnh quá!" … Hạo Thiên Chân nghe các Sơn Quỷ bàn tán về Trương Hạo thì mặt đầy vẻ kiêu ngạo, nhìn biểu cảm của cậu ta giống như chỉ hận không thể lôi người khác lại nói đây là Tiểu Cữu của tôi.

Trương Hạo đi qua tế đàn, xuyên qua bức tường đã mở để vào bên

trong.

Phía sau là một hang núi khổng lồ, còn lớn hơn cả tế đàn phía trước, ít nhất cũng to bằng một sân bóng đá.

Điều không thể tin được nhất là, cảnh tượng trong hang núi lại giống hệt như trên hậu sơn của làng Vụ.

Ở chính giữa hang núi có một cây đào khổng lồ cao hơn trăm mét, tán cây che phủ cả hang núi, hoa đào trên cây đang nở rộ.

Dưới cây hoa đào cũng có một chiếc bàn tròn khổng lồ, chỉ khác với bàn tròn ở hậu sơn là, thức ăn trên chiếc bàn này lại là những đứa trẻ sơ sinh.

Những đứa trẻ này đứa nào cũng máu thịt bầy nhầy, có đứa trên người thậm chí còn mang theo dây rốn chưa cắt.

Mắt của chúng đen ngòm, nhìn kỹ mới phát hiện ra là đã bị người ta khoét mất nhãn cầu.

"Hít…" Mọi người thấy vậy không khỏi rùng mình, hít một hơi khí lạnh.

"Đây hẳn là những đứa trẻ được sinh ra lúc chết mà dân làng Vụ hiến tế!" "Nhiều đứa trẻ như vậy, tuyệt đối không chỉ một lần, đây là kết quả của rất nhiều lần hiến tế!" "Những người này cũng quá ngu muội, để nhiều đứa trẻ chết thảm như vậy!" … Mọi người thấy cảnh tượng thê thảm của những đứa trẻ, ai nấy đều căm phẫn.

Chương 219

"Mọi người mau nhìn, bên này có bích họa!" Trong đám người đột nhiên có người hét lên.

"Thiên Chân, qua đó xem thử." Trương Hạo gọi một tiếng rồi kéo Hạo Thiên Chân cùng qua xem.

Chỉ thấy một bên tường của hang núi đều bị bích họa chiếm giữ, nhưng những bích họa này có phần trừu tượng, người thường rất khó hiểu được ý nghĩa trong đó.

Hạo Thiên Chân nhìn một lúc rồi lắc đầu nói: "Nội dung trên bích họa hẳn là có liên quan đến phong tục của vùng Tương Tây, có nhiều chỗ cháu không hiểu lắm." Mạnh Thiên Tư nghe vậy liền đứng ra nói: "Cậu có chỗ nào không hiểu, tôi có lẽ biết một chút." "Chỗ kia, cháu không biết họ đang làm gì." Hạo Thiên Chân chỉ ra chỗ không hiểu, Mạnh Thiên Tư biết thì trực tiếp trả lời, không biết thì hỏi thuộc hạ.

Dưới sự phối hợp của mọi người, Hạo Thiên Chân cuối cùng cũng giải mã được bích họa đến bảy tám phần.

"Người làng Vụ tin rằng chỉ cần hiến tế những đứa trẻ sinh ra lúc chết cho Vụ Tiên, để Vụ Tiên hưởng dụng là có thể xua tan sương mù.

Thế là họ đưa những đứa trẻ sinh ra lúc chết vào trong sương mù, những đứa trẻ được Vụ Tiên hưởng dụng sẽ bị khoét mất mắt, làng Vụ cũng sẽ tạm thời được yên ổn không bị sương mù tấn công…" Mọi người nghe Hạo Thiên Chân giải thích không khỏi nhíu mày.

"Rốt cuộc là quái vật gì mà tàn nhẫn như vậy, lại có thể sống sờ sờ khoét mắt trẻ con." "Trong sương mù nhất định có thứ gì đó đang mê hoặc dân làng, để họ hiến tế trẻ con.

Các dân làng hẳn là vì sợ hãi nên mới gọi thứ trong sương mù là Vụ Tiên, họ cũng là bị ép hiến tế trẻ con." "Nếu thật sự có thứ đó, thì nó nhiều nhất cũng chỉ là một tà thần!" "Lạc chi, lạc chi, lạc chi…" Ngay lúc mọi người đang nghiên cứu về Vụ Tiên, trong hang núi đột nhiên vang lên một trận âm thanh xương cốt ma sát.

Mà âm thanh này chính là phát ra từ những đứa trẻ trên bàn tròn dưới cây hoa đào.

Chỉ thấy chúng phảng phất như bị thứ gì đó điều khiển, cơ thể bắt đầu vặn vẹo, biến thành hình dạng đáng sợ.

Đột nhiên, chúng từ trên bàn tròn bay lên, lơ lửng giữa không trung.

"Lạc lạc lạc…" Những đứa trẻ đột nhiên lộ ra một biểu cảm quỷ dị, phát ra một trận cười quái dị, sau đó liền giương nanh múa vuốt lao về phía mọi người.

Tốc độ của những Anh Thi này rất nhanh, mọi người còn chưa kịp phản ứng đã bị chúng áp sát.

Những Anh Thi trông có vẻ vô hại lại giương nanh múa vuốt vồ lên người như chó điên mà cắn xé.

"Xoẹt…" Một khi bị chúng cắn xé, trên người lập tức sẽ xuất hiện một vết đen.

Mọi người ra sức lắc người muốn hất những Anh Thi trên người ra, nhưng chúng đã cắn chặt thì không nhả ra, dù mọi người lắc thế nào cũng vô dụng.

Ban đầu mọi người còn có chút thương hại những đứa trẻ vừa sinh ra đã bị cha mẹ hiến tế cho Vụ Thần, không nỡ phá hoại cơ thể chúng.

Lúc này liên quan đến tính mạng của mình, họ cũng không còn

quan tâm nhiều nữa, trực tiếp lấy vũ khí tiện tay trên người tấn công vào Anh Thi.

Những Anh Thi này không giống như Tống Tử thông thường có cơ thể cứng rắn, chúng bị đánh vài cái là đã tan nát.

Trong chốc lát, hàng trăm Anh Thi đã bị xử lý sạch sẽ, rơi xuống đất thành một đống thịt nát.

Mọi người còn chưa kịp thở phào, giây tiếp theo những đống thịt nát đó lại tụ hợp lại, phục hồi thành hình dạng ban đầu tiếp tục tấn công mọi người.

"Thứ quỷ gì thế này, sao giết mãi không chết!" Anh Thi tuy rất dễ bị đập nát, nhưng chúng phục hồi còn nhanh hơn.

Chúng giống như những cỗ máy giết người vô tình, ngay khi phục hồi liền tấn công người bên cạnh, cắn một miếng là để lại một vết đen.

"Mọi người tập hợp lại, đừng phân tán!" Trương Hạo hét lớn một tiếng, anh đã nhìn ra, những Anh Thi này lúc này đã dung hợp làm một với Vụ Tiên, trước khi Vụ Tiên chết, chúng không thể bị giết chết.

Nhưng dù vậy cũng không làm khó được anh, anh có rất nhiều cách đối phó với những thứ này.

Mạnh Thiên Tư và mấy chục người cô ta mang theo trên đường đã chứng kiến thủ đoạn của Trương Hạo, biết thực lực của hắn rất mạnh, vì tin tưởng Trương Hạo, sau khi nghe lời anh liền lập tức tụ lại ở giữa.

Đợi đến khi tất cả mọi người tập trung lại, Trương Hạo tâm niệm vừa động, sử dụng năng lực đặc biệt Vạn Niên Hàn Khí.

Chỉ thấy trong hang núi bỗng xuất hiện một luồng khí lạnh lơ lửng giữa không trung.

Khí lạnh di chuyển nhanh chóng trong không trung, bất cứ thứ gì bị nó chạm vào, dù là Anh Thi hay đá, đều lập tức bị đóng thành băng.

Chẳng mấy chốc, hàng trăm Anh Thi đều bị đông cứng thành những tảng băng rắn chắc rơi xuống đất.

Mọi người thấy vậy đều nhìn nhau, trong mắt toàn là sự kinh ngạc.

"Sao lại thế này?" "Tôi không phải là hoa mắt đấy chứ?" "Sao trong hang núi lại đột nhiên xuất hiện khí lạnh mạnh như vậy?" … Một lúc lâu sau mọi người mới hoàn hồn, lúc này họ nghĩ đến là Trương Hạo đã bảo mọi người tập hợp lại, sau đó khí lạnh mới xuất hiện, chẳng lẽ là vì anh?

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn về phía Trương Hạo.

"Trương Hạo, khí lạnh vừa rồi là do anh làm ra đúng không?" "Anh rốt cuộc là ai, tại sao lại có nhiều thủ đoạn như vậy, mà mỗi thủ đoạn đều không phải là người thường có thể có được, đơn giản là giống như trong truyện thần thoại, thủ đoạn của tiên nhân!" Trương Hạo không trả lời Mạnh Thiên Tư, mà nhắc nhở: "Khí lạnh chỉ tạm thời đóng băng những Anh Thi này, chứ chưa giết chết chúng, muốn giết chúng phải tìm ra bản thể của Vụ Tiên." "Tiểu Cữu, cậu mau nhìn chỗ này!" Ngay lúc này, Hạo Thiên Chân đột nhiên hét lên.

Trương Hạo nhìn về phía cậu ta, chỉ thấy Hạo Thiên Chân lúc này đang ngồi xổm trên đất, ngón tay chỉ vào lòng bàn chân của Anh Thi.

"Thiên Chân, cậu thấy gì?" "Dưới lòng bàn chân của mỗi Anh Thi đều có những sợi tơ trong suốt, giống như sợi tóc dính vào." "Đúng vậy, dưới lòng bàn chân của những Anh Thi này đều có thứ gì đó!" Được Hạo Thiên Chân nhắc nhở, những người khác cũng phát hiện ra những sợi tơ giống tóc dưới lòng bàn chân của các Anh Thi khác.

Trương Hạo rút dao găm ra chém vào lòng bàn chân của Anh Thi.

"Xoẹt" một tiếng, những sợi tơ giống tóc đó lập tức đứt lìa, đồng thời Anh Thi cũng "xì" một tiếng hóa thành một làn khói trắng biến mất.

"Xem ra những sợi tơ giống tóc đó chính là nguồn sức mạnh của chúng, mọi người cùng ra tay chặt đứt những thứ dưới lòng bàn chân của Anh Thi đi!" Trương Hạo nhắc nhở một tiếng rồi bắt đầu ra tay, những người khác thấy vậy cũng lấy vũ khí ra chặt đứt những sợi tơ giống tóc dưới lòng bàn chân của Anh Thi.

Mười mấy phút sau, những Anh Thi trong hang núi đều đã bị xử lý xong, những Anh Thi không thể giết chết đều biến mất.

"Phù…" Đến lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi phịch xuống đất thở hổn hển.

"May mà có Trương Hạo huynh đệ ra tay đóng băng Anh Thi, nếu không chúng ta căn bản không có cách nào giết chết chúng." "Trương Hạo, anh không chỉ cứu tôi mà còn cứu rất nhiều anh em của tôi, anh chính là ân nhân của lầu Sơn Quế chúng tôi, từ nay về sau tất cả Sơn Quỷ chúng tôi đều nghe theo sự sai khiến của anh." Trương Hạo nghe vậy mỉm cười, ban đầu chỉ muốn điều tra chân tướng biến dị của Thủy Tiêu, và hiểu thêm về Thần.

Không ngờ lại có thu hoạch như vậy, quả thực là niềm vui bất ngờ.

Sơn Quỷ cũng là một thế lực không nhỏ, có họ giúp đỡ, thế lực của mình lại mở rộng thêm một phần.

"Xì xì…" Bỗng nhiên, bên tai anh lại vang lên một trận âm thanh sột soạt.

Trương Hạo nhìn về hướng âm thanh truyền đến, thấy vô số sợi

tơ trong suốt giống như tóc từ dưới chiếc bàn tròn dưới cây đào vươn ra.

"Cẩn thận!" Những sợi tóc đó vươn ra với tốc độ cực nhanh, như những tia chớp trắng.

Trương Hạo vừa dứt lời, chúng đã vươn dài đến bên cạnh mọi người.

Những sợi tóc đó vươn ra rồi cuộn lại, trói chặt người, sau đó kéo về phía bàn tròn.

Người bị trói bắt đầu ra sức giãy giụa, chỉ là mỗi lần họ giãy giụa, sợi tóc đó lại siết chặt hơn, thậm chí có sợi đã lún sâu vào da thịt.

Trương Hạo vừa định ra tay thì bỗng nhiên lại dừng lại.

Anh nghĩ đến lúc trước ở Lỗ Vương Cung đối phó với Cửu Đầu Xà Bách, chính là cố ý để Cửu Đầu Xà Bách bắt mình qua.

Bây giờ tuy không biết bản thể của Vụ Tiên là gì, nhưng chắc chắn có liên quan đến những sợi tóc trắng này.

Chỉ cần để nó bắt qua là có thể tìm được bản thể của Vụ Tiên, đến lúc đó lại ra tay giết nó, tất cả vấn đề đều có thể giải quyết.

Thế là Trương Hạo cũng không né tránh, mặc cho những sợi tóc đó quấn quanh người mình và kéo về phía dưới cây đào.

"Trương Hạo huynh đệ, anh làm gì vậy?" Mọi người xung quanh bị sợi tóc quấn lấy không giãy ra được, nhưng vừa nghĩ đến Trương Hạo lợi hại như vậy lại nhen nhóm một tia hy vọng.

Bây giờ lại thấy Trương Hạo cũng bị quấn lấy, lập tức đều tỏ ra bối rối.

Trương Hạo không giải thích với bất kỳ ai, anh mặc cho sợi tóc kéo mình về phía dưới cây đào.

Chương 220

Rất nhanh anh đã bị kéo đến dưới gốc cây đào, lúc này anh phát hiện những sợi tơ trong suốt giống như tóc này đều mọc ra từ dưới cây đào.

Chúng kéo người đến dưới gốc cây đào xong không dừng lại, vẫn tiếp tục dùng sức kéo xuống dưới.

Rất nhanh mọi người liên tục bị kéo vào trong đất.

Đột nhiên, bên tai mọi người vang lên một tiếng "loảng xoảng", đồng thời dưới thân trống rỗng, liền rơi nhanh xuống dưới.

Trương Hạo trong quá trình rơi xuống nhìn xung quanh một vòng, chỉ thấy dưới cây đào có một hang núi khổng lồ, trong hang núi bị sương trắng bao phủ, cả động huyệt sương mù ngưng kết, âm u đáng sợ.

Cùng lúc đó, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu anh. [Đinh, phát hiện vật phẩm hiếm Vụ Nguyên.] Trương Hạo nghe thấy hai chữ Vụ Nguyên thì trong lòng vui mừng.

Điều này cho thấy họ đã đến gần bản thể của Vụ Tiên.

Chỉ là không biết Vụ Nguyên này rốt cuộc là thứ gì.

Anh giãy thoát khỏi sự trói buộc của những sợi tơ trắng, từ từ rơi xuống đất, nhìn xung quanh thấy sương mù ngưng kết trong hang núi như tơ nhện, bao phủ cả hang núi.

Ở giữa hang núi có một bệ đá cao bằng nửa người.

Trên bệ có một cỗ quan tài đá cực lớn, quan tài đá ít nhất cũng dài năm sáu mét, rộng ba bốn mét, lớn gấp mười mấy lần quan tài của người bình thường.

Những sợi tơ trắng quấn quanh người chính là từ trong quan tài vươn ra.

Sợi tơ trắng quấn lấy mọi người, kéo họ vào trong quan tài.

Lúc này Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, cùng với Mạnh Thiên Tư và đám thuộc hạ của cô ta đều bị sợi tơ trắng quấn lấy, tầng tầng lớp lớp trói buộc trên nóc quan tài.

Mấy chục người chồng chất lên nhau như một ngọn núi nhỏ màu trắng.

Bị sợi tơ trắng trói buộc, mọi người vốn đã tuyệt vọng, ngay lúc này nhìn thấy Trương Hạo lại thoát ra khỏi sự trói buộc, trong lòng lập tức lại dấy lên hy vọng sống.

"Trương Hạo huynh đệ thoát khỏi trói buộc rồi, cậu ấy lợi hại quá!" "Những sợi tơ trắng này rất chắc chắn, người thường căn bản không thể thoát ra, Trương Hạo huynh đệ lại dễ dàng thoát ra như vậy, sức mạnh của cậu ấy rốt cuộc lớn đến đâu?" "Thật quá kinh khủng, sức mạnh lớn như vậy, cậu ấy nhất định có thể cứu chúng ta ra ngoài!" "Đương nhiên rồi, Tiểu Cữu của tôi chắc chắn sẽ cứu chúng ta." … Trương Hạo nhìn thấy quan tài đá đã biết bản thể của Vụ Tiên ở ngay trong đó.

Anh lao lên, nhảy lên bệ đá, đưa hai tay nắm lấy những sợi tơ trắng đó rồi dùng sức giật mạnh.

"Xoẹt" một tiếng, hai bó tơ trắng đã bị anh xé thành hai mảnh, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử bị hai bó tơ trắng đó quấn lấy cũng thoát ra.

Anh tiếp tục xé những sợi tơ trắng trên quan tài để cứu những người khác, anh giống như đang gỡ kén tằm, từng lớp từng lớp xé toạc những sợi tơ đó.

Mỗi lần xé vào trong một lớp, sẽ có mấy người thoát ra.

Cứ như vậy, Trương Hạo không ngừng xé, từng người từng người bị sợi tơ trắng quấn lấy được giải cứu.

Đến khi tất cả mọi người thoát ra, một cỗ quan tài đá khổng lồ, hoàn chỉnh cũng lộ ra.

Trương Hạo đang định mở quan tài thì phát hiện trên đó có một cỗ thi thể đã khô quắt.

Anh nhảy lên quan tài, ngồi xổm xuống kiểm tra thi thể, vừa đưa tay sờ vào đã sờ thấy một chiếc ví da ở hông thi thể.

Trương Hạo lấy chiếc ví da từ trên người thi thể ra mở xem, bên trong phát hiện một cuốn sổ tay.

Mở ra, nội dung bên trong vẫn còn rõ ràng.

"Tiểu Cữu, trên cuốn sổ viết gì vậy?" Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp cũng đều nhìn chằm chằm vào cuốn sổ tay trong tay Trương Hạo, tò mò trên đó ghi lại nội dung gì.

"Là về Vụ Tiên!" "Cái gì?" "Vụ Tiên?" Mọi người xung quanh nghe thấy hai chữ Vụ Tiên cũng đều ghé lại gần.

Thi thể trên quan tài hẳn là đã chết ở đây trong vòng mười mấy năm gần đây, nội dung trong sổ tay cũng được viết bằng chữ thông thường, Trương Hạo đều nhận ra.

Anh nhìn nội dung trên đó, chủ yếu đều là về Vụ Tiên.

Tuy nhiên, Vụ Tiên trong sổ tay và Vụ Tiên trên bích họa trong hang núi trước đó hoàn toàn không phải là một.

"Trong sổ tay ghi lại, chủ nhân của cuốn sổ vốn là người làng Vụ.

Làng Vụ quanh năm bị sương mù bao phủ, dân làng để xua tan sương mù đã bắt đầu tế bái Vụ Tiên, hy vọng xua tan sương mù.

Sau đó trong làng đến một đám người mặc áo choàng đen, người áo choàng đen nói với họ muốn xua tan sương mù thì phải đưa những đứa trẻ sinh ra lúc chết vào trong sương mù để Vụ Tiên hưởng dụng.

Dân làng tự nhiên không nỡ hy sinh con mình, lúc này người áo choàng đen liền đứng ra, họ dùng vũ lực uy hiếp dân làng, nếu không đưa những đứa trẻ sinh ra lúc chết vào trong sương mù thì sẽ giết sạch tất cả mọi người trong làng.

Bất đắc dĩ, dân làng đành phải làm theo yêu cầu của người áo choàng đen.

Kết quả sau khi Vụ Tiên hưởng dụng những đứa trẻ này, không chỉ khoét mắt chúng, còn hành hạ những đứa trẻ đến chết, nhưng sương mù cũng không tan biến.

Chủ nhân cuốn sổ chính là đứa trẻ sinh ra lúc chết, lúc anh ta sinh ra cũng bị người áo choàng đen ép đưa vào trong sương mù.

Nhưng cha của anh ta vẫn không nỡ, thế là bế anh ta xông vào trong sương mù chạy thoát ra ngoài.

Sau đó cha của anh ta liền trở nên điên điên khùng khùng.

Chủ nhân cuốn sổ lớn lên muốn chữa bệnh cho cha mình, thế là bắt đầu điều tra chuyện Vụ Tiên.

Sau nhiều năm điều tra, anh ta cuối cùng cũng tra ra được cái gọi là Vụ Tiên thực chất là một loại quái vật không ra người không ra quỷ, nó có thân thể của người, nhưng ngoại hình không thể diễn tả.

Nó có thể thông qua việc nuốt chửng trẻ con để thay đổi dung mạo, còn có thể thông qua phương pháp song tu để thái âm bổ dương, nâng cao tu vi.

Những người áo choàng đen đó đều là thuộc hạ của nó, tìm kiếm phụ nữ và trẻ con cho nó.

Trong làng hễ có phụ nữ mang thai là sẽ bị dọa đến mức trốn khắp nơi.

Nhưng Vụ Tiên lại bố trí sương mù dày đặc xung quanh làng Vụ, nhốt tất cả mọi người trong làng không thể thoát ra.

Ép họ không ngừng hiến tế trẻ con và thiếu nữ cho mình, để thỏa mãn yêu cầu của nó.

Vì dung mạo xấu xí, Vụ Tiên sẽ khoét mắt của mỗi người đã nhìn thấy dung mạo của nó, vì vậy chưa từng có ai biết Vụ Tiên rốt cuộc trông như thế nào.

Anh ta cũng là trước khi chết mới nhìn rõ bộ dạng của Vụ Tiên và để lại ghi chép. ” Trương Hạo tiếp tục lật sổ tay xem tiếp.

“Chủ nhân cuốn sổ khó khăn lắm mới quay lại làng Vụ bắt đầu điều tra Vụ Tiên, chuẩn bị tìm Vụ Tiên báo thù.

Lúc này, anh ta phát hiện Vụ Tiên đến từ một gia tộc lớn gọi là Uông gia, hơn nữa nó còn là tộc trưởng.

Vì theo đuổi trường sinh, lúc trẻ đã làm rất nhiều thí nghiệm trường sinh, đến khi về già nó mới chọn được một phương thức trường sinh ưu việt nhất.

Vốn tưởng rằng trường sinh vạn vô nhất thất lại xảy ra sự cố, nó trở thành một con quái vật dung mạo xấu xí.

Để khôi phục lại dung mạo người bình thường, nó mới bắt đầu nuốt chửng trẻ con và thái bổ thiếu nữ.” “Uông gia, tộc trưởng, vậy chẳng phải là Uông Thương Hải sao!” “Chẳng lẽ ngoài việc sử dụng ý thức của mình chiếm đoạt cơ thể người khác để được trường sinh, ông ta còn áp dụng phương pháp trường sinh khác?” “Sao các anh lại

biết Uông Thương Hải này?" Các Sơn Quỷ rất nghi hoặc, họ đều là lần đầu tiên nghe thấy cái tên này, mà Trương Hạo và những người khác dường như rất quen thuộc.

"Bàn Tử, cậu giải thích cho họ đi." "Được thôi." Bàn Tử đáp một tiếng rồi bắt đầu giải thích cho các Sơn Quỷ về chuyện của Uông Thương Hải.

Chương 221

Trương Hạo thấy vậy liền tiếp tục lật sổ tay, nhưng nội dung trên đó đến đây là kết thúc.

Anh bất đắc dĩ lắc đầu, xem ra muốn biết chân tướng chỉ có thể mở quan tài đá.

"Trương Hạo huynh đệ, phía sau còn nói gì nữa không?" "Tiểu Cữu, sao không đọc nữa?" "Đại ca, anh định làm em sốt ruột chết à!" Ngoài mấy người họ, Mạnh Thiên Tư và đám thuộc hạ của cô ta cũng vẻ mặt mong đợi nhìn Trương Hạo, muốn biết thêm thông tin.

Trương Hạo ném cuốn sổ tay vào tay Hạo Thiên Chân: "Hết rồi, nội dung đến đây là dừng, mọi người vẫn nên tản ra chuẩn bị mở quan tài đi." Mạnh Thiên Tư nghe Trương Hạo nói muốn mở quan tài, lập tức ra lệnh cho thuộc hạ phân tán ra xung quanh quan tài đá, có người trong tay đã lấy ra xà beng, chuẩn bị nạy nắp quan tài.

Trương Hạo lắc đầu: "Mọi người đều tản ra, cách xa quan tài một chút, thứ bên trong không phải là thứ mọi người có thể chịu được đâu." Lúc vừa vào hang núi này, hệ thống đã nhắc nhở có vật phẩm hiếm Vụ Nguyên tồn tại, đến bây giờ vẫn chưa phát hiện, vậy nó chắc chắn ở trong quan tài đá.

Mà theo ghi chép trên người thi thể khô kia, trong quan tài đá rất có thể là Uông Thương Hải đã áp dụng một phương pháp trường sinh khác.

Theo Trương Hạo biết, Uông Thương Hải biết hai phương pháp trường sinh, một là cộng sinh với sinh vật khác, một là ý thức chiếm đoạt cơ thể người khác.

Hai phương pháp trường sinh này đều có khuyết điểm, cộng sinh

thì sẽ biến thành quái vật nửa người nửa thú, ý thức chiếm đoạt cơ thể người khác thì không thể kéo dài, khoảng ba mươi năm cơ thể sẽ chết, cần phải thay cơ thể mới.

Trong sổ tay ghi lại Vụ Tiên dung mạo xấu xí, vậy khả năng cao là Uông Thương Hải đã áp dụng phương pháp cộng sinh để có được trường sinh.

Trương Hạo đoán Uông Thương Hải hẳn là đã cộng sinh với Vụ Nguyên để có được trường sinh.

Vụ Nguyên cũng không biết là quái vật gì, lại phải nuốt chửng trẻ con, hẳn là một sự tồn tại nguy hiểm.

Lúc mở quan tài, những người khác ở bên cạnh lỡ bị tấn công còn phải để anh ra tay giải quyết, thà trực tiếp lui ra để anh một mình mở quan tài xem rốt cuộc là gì.

"Trương Hạo huynh đệ, chúng tôi biết anh là vì tốt cho chúng tôi, chỉ là cỗ quan tài đá này lớn như vậy, nắp quan tài ít nhất cũng mười mấy tấn, một mình anh làm sao có thể mở được?" Các Sơn Quỷ vẻ mặt nghi hoặc nhìn Trương Hạo.

"Không sao, Tiểu Cữu của tôi bảo các người làm thế nào thì cứ làm thế đó, chỉ có mười mấy tấn thôi không làm khó được cậu ấy đâu." Hạo Thiên Chân và những người khác sớm đã chứng kiến sức mạnh của Trương Hạo, biết một cái nắp quan tài mười mấy tấn đối với anh chỉ là chuyện nhỏ.

Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp cũng ở bên cạnh hùa theo: "Mọi người yên tâm đi, lát nữa đừng quá kinh ngạc." Mấy người họ cũng rất tò mò lát nữa các Sơn Quỷ nhìn thấy Trương Hạo dễ dàng nhấc cái nắp quan tài nặng mười mấy tấn sẽ có phản ứng gì.

Lúc đầu họ chứng kiến sức mạnh của Trương Hạo cũng đã kinh

ngạc cả buổi.

"Trương Hạo, một mình anh thật sự có thể?" Mạnh Thiên Tư không chắc chắn hỏi.

"Ừm, không vấn đề." Trương Hạo gật đầu đáp lại.

Mạnh Thiên Tư thấy vậy liền bảo mấy chục thuộc hạ tản ra xa đợi, cô ta cũng cùng Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và những người khác lùi lại sau lưng Trương Hạo không xa.

Trương Hạo thấy mọi người đều đã tản ra liền chuẩn bị mở quan tài.

Anh một tay chống lên nắp quan tài rồi nhẹ nhàng đẩy một cái.

"Ầm ầm ầm…" Cái nắp quan tài nặng mười mấy tấn liền lập tức di chuyển.

"Vãi, mười mấy người chúng ta cũng chưa chắc đẩy được, Trương Hạo huynh đệ lại dễ dàng như vậy!" "Thật không thể tin được!" "Trời ơi, sức mạnh của anh ấy rốt cuộc lớn đến đâu!" … Các Sơn Quỷ còn đang kinh ngạc về sức mạnh của Trương Hạo thì nghe thấy một tiếng "Rầm" lớn, nắp quan tài lại bay ra xa mười mấy mét mới nặng nề rơi xuống đất.

Tiếng động lớn khiến họ lập tức hoàn hồn, vội vàng nhìn vào trong quan tài đá.

Chỉ thấy trong quan tài đầy những sợi tơ trắng như tóc, còn có những thi thể trẻ con bị sợi tơ quấn lại thành một đống.

Mọi người thấy không có gì nguy hiểm đang định đến gần, thì ngay lúc này, từng cuộn tơ trắng trong suốt từ bên trong phun ra.

Những sợi tơ mỏng như sợi tóc, hàng trăm hàng nghìn sợi tụ lại với nhau tạo thành những thứ giống như xúc tu bạch tuộc.

Những xúc tu này đột ngột từ trong quan tài chui ra quấn lấy Trương Hạo đang đứng bên cạnh quan tài đá.

"Mau, mọi người lên cùng nhau giúp Trương Hạo huynh đệ đối phó với thứ trong quan tài!" Mạnh Thiên Tư thấy vậy liền ra lệnh ngay lập tức, và chính cô ta cũng rút một thanh đao cong từ hông ra xông lên.

"Keng, keng, keng!" Thanh đao trong tay cô ta chém vào những sợi tơ phát ra từng tiếng va chạm kim loại.

Những sợi tơ trắng này từ trong quan tài chui ra cứng hơn nhiều so với những sợi trước đó, chúng giống như sợi kim loại, đao kiếm thông thường căn bản không thể chặt đứt.

"Keng!" Trương Kỳ Lân rút Hắc Kim Cổ Đao ra chém vào một xúc tu quấn trên người Trương Hạo, một tiếng va chạm kim loại lớn vang lên, trong chốc lát tia lửa bắn tung tóe.

Tuy nhiên, ngay cả một cú chém toàn lực của Trương Kỳ Lân cũng không thể chặt đứt xúc tu được tạo thành từ hàng trăm hàng nghìn sợi tơ, chỉ chặt đứt được mười mấy sợi tơ trong đó.

Lúc này, trong quan tài đá vươn ra nhiều xúc tu như vậy hơn, chúng trực tiếp tấn công vào người gần nhất.

"Mau tránh ra!" Trương Hạo hét lớn, đồng thời hai tay anh dùng sức, một phát đã giật đứt hai xúc tu quấn trên người.

Mọi người xung quanh nhìn thấy cảnh này đều kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

Đao kiếm trong tay họ cũng không thể chặt đứt được xúc tu, lại bị Trương Hạo dễ dàng giật đứt.

Mọi người lập tức hiểu ra, họ vẫn đã nghĩ Trương Hạo quá bình thường, thực lực của hắn sớm đã vượt qua tiêu chuẩn của người bình

thường.

Chỉ cần cú giật đứt xúc tu vừa rồi đã không phải là sức mạnh mà con người bình thường có thể có được.

Đồng thời, họ cũng hiểu ra Trương Hạo căn bản không cần sự giúp đỡ của mình, thay vì ở lại bên cạnh quan tài đá cản trở Trương Hạo, thà lùi lại để anh có không gian thi triển.

"Tiểu Ca, những người khác giao cho cậu!" Trương Kỳ Lân gật đầu rồi bảo vệ Hạo Thiên Chân và những người khác sau lưng.

Không còn lo lắng phía sau, Trương Hạo liền hoàn toàn buông tay buông chân.

Thứ trong quan tài dường như ngoài tơ trắng ra thì không có thủ đoạn tấn công nào khác, Trương Hạo trực tiếp nhảy vào trong quan tài đá, những sợi tơ trắng đó lập tức lao về phía anh.

Trương Hạo đợi đến khi những sợi tơ trắng đó đến gần liền đưa tay nắm lấy, sau đó một phát xé đứt.

Anh ở trong quan tài đá giống như đang xé tơ nhện không ngừng kéo xé, chẳng mấy chốc những sợi tơ trắng trong quan tài đá đã bị anh xé sạch ném ra ngoài, bên trong lộ ra một thi thể hình nấm.

Đây là một cây nấm trông hơi giống nấm đùi gà, điều kỳ lạ nhất là trên đỉnh của nó lại mọc ra một cái đầu người.

Khuôn mặt người rất mờ nhạt, lỗ chỗ, da trông đã rất giống nấm.

Lúc này nó trừng mắt nhìn Trương Hạo, đồng thời trong ánh mắt dường như lại có vô tận sự sợ hãi.

Đột nhiên nó nói tiếng người: "Kẻ nào đến, dám quấy rầy ta Vụ Tiên tu hành!" Trương Hạo nghe vậy nhếch miệng cười: "Uông Thương Hải, ông bớt giả thần giả quỷ đi!" "Ngươi, ngươi dám bất

kính với ta Vụ Tiên, ta nhất định sẽ nhốt ngươi vĩnh viễn trong sương mù dày đặc!" Trương Hạo lắc đầu, từ lúc anh vào quan tài đá xé đi những sợi tơ trắng đó nhìn thấy cái đầu người bắt đầu, anh đã xác định, trong quan tài đá chính là Uông Thương Hải.

Chỉ là anh không thể ngờ Uông Thương Hải lại cộng sinh với một cây nấm, cuối cùng trở thành thứ quái vật không ra người không ra quỷ này.

Ngoài ngoại hình có chút hài hước ra, thực lực quả thực rất mạnh, nếu không có anh ra tay, hôm nay những người đến hang núi này e rằng sẽ vĩnh viễn không thể ra ngoài.

Tuy nhiên, sau khi những sợi tơ trắng của nó bị xé sạch, nó đã mất đi thủ đoạn tấn công, bây giờ chỉ là một cây nấm có đầu người mà thôi.

Nó chỉ có thể nằm trong quan tài đá mặc người khác định đoạt.

"Vãi, thứ quỷ gì thế này!" "Trương Hạo huynh đệ, anh đừng nói với tôi nó chính là Uông Thương Hải nhé?" "Eo, không ra người, không ra quỷ, loại trường sinh này cho tôi cũng không thèm." … Sau khi Trương Hạo dọn dẹp sạch sẽ những sợi tơ trắng trong suốt trong quan tài đá, thứ bên trong không còn uy hiếp nữa, những người khác vì tò mò đều đến gần quan tài đá nhìn vào trong.

Khi họ nhìn thấy một cái đầu người trên cây nấm, ai nấy đều cảm thấy buồn nôn.

Trương Hạo nhìn Uông Thương Hải trong quan tài, lúc này mặt hắn đầy oán niệm, có lẽ hắn cũng không bao giờ ngờ rằng có một ngày sẽ bị mọi người vây xem, ghê tởm.

"Trong quan tài hắn là chân thân của Uông Thương Hải, những Uông Thương Hải khác đều là ý thức của ông ta chiếm đoạt cơ thể

người khác.” Trương Kỳ Lân đến bên cạnh quan tài đá nhìn vào trong một cái, mặt đầy vẻ ghê tởm và hận thù.

Anh rút Hắc Kim Cổ Đao ra, một nhát chém xuống đầu Uông Thương Hải.

Trương Hạo cũng có thể hiểu được sự căm hận của Trương Kỳ Lân đối với Uông Thương Hải, dù sao cũng vì ông ta mà Đông Bắc Trương gia mới sa sút đến mức này.

Chương 222

Gia tộc chia rẽ, suy tàn không nói, điều quan trọng nhất là vì sự xâm nhập của người Uông gia mới có sự kiện Thánh Anh sau này.

Nếu không phải sự kiện Thánh Anh xảy ra, Trương Kỳ Lân cũng sẽ không trở thành Thánh Anh giả, càng không có những trải nghiệm đau thương thời thơ ấu.

Bây giờ nhìn thấy kẻ thù, một nhát chém đầu hắn cũng coi như là quá nhẹ nhàng cho hắn.

Chỉ là Uông Thương Hải này chết rồi, nhưng Uông Thương Hải lại chưa thực sự chết đi.

Thế giới này còn không biết có bao nhiêu ý thức của ông ta tồn tại trong cơ thể người khác để tiếp tục sống.

Trương Kỳ Lân nhìn đầu người trong quan tài đá, nắm chặt nắm đấm: "Sẽ có một ngày tôi sẽ giết chết ông hoàn toàn!" "Hít…" Mọi người xung quanh bị sát khí đột ngột bộc phát từ người Trương Kỳ Lân dọa cho, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Lúc này, họ mới chú ý đến Trương Kỳ Lân trước đó vẫn luôn bị xem nhẹ cũng là một cao thủ tuyệt thế, nếu không phải vì biểu hiện của Trương Hạo thực sự quá nổi bật, họ sao có thể đến bây giờ mới chú ý đến Trương Kỳ Lân.

"Ủa, cỗ quan tài đá lớn như vậy sao không có bảo bối gì?" Sau khi Uông Thương Hải chết, Bàn Tử trực tiếp nhảy vào trong quan tài đá, lục lọi bên trong.

Chỉ là trong quan tài đá ngoài thân thể và cái đầu kỳ dị của Uông Thương Hải ra thì chỉ có một ít thi thể trẻ con, ngoài ra không có gì cả.

Anh ta lật hai cái liền thất vọng tràn trề.

Trương Hạo cười cười, chỉ vào cây nấm đó nói: "Tiếc là cái đầu bị Tiểu Ca chém mất rồi, nếu không chỉ cần cái thi thể này đã là bảo vật vô giá." "Haizz, Trương Hạo huynh đệ nói đúng, lãng phí một món bảo bối như vậy." "Được rồi, đừng nói nhảm nữa, cậu giúp tôi mổ cây nấm đó ra." "Được thôi." Bàn Tử đáp một tiếng rồi lấy dao găm ra mổ cây nấm làm đôi.

Bên trong cây nấm cao bằng nửa người lại rỗng, trong khoang rỗng có một cuộn tơ trắng trong suốt cuộn thành một khối, giống như một cuộn len.

Nấm vừa được mổ ra, cuộn chỉ liền trực tiếp từ bên trong bay ra.

Trương Hạo đưa tay ra bắt lấy nó, nếu không nhầm thì thứ này hẳn là Vụ Nguyên.

"Hệ thống, dung hợp Vụ Nguyên." [Đinh, đã nhận được chỉ lệnh, bắt đầu dung hợp.] Cùng lúc âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, Vụ Nguyên lập tức biến mất, nó hóa thành một khối chất lỏng trong suốt bao bọc toàn thân Trương Hạo.

Những phân tử nhỏ tạo thành chất lỏng đó giống như có sinh mệnh, ra sức chui vào trong cơ thể anh.

Đợi đến khi cơ thể hấp thụ hết những chất lỏng này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên lần nữa. [Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 79, vật phẩm dung hợp: Vụ Nguyên.] [Đinh, chúc mừng ký chủ dung hợp Vụ Nguyên, nhận được đặc tính vật phẩm: Tạo ra sương mù có thể điều khiển.] "Ặc…" Trương Hạo không thể ngờ sau khi dung hợp Vụ Nguyên lại mang đến hiệu quả như vậy.

Thế chẳng phải nói anh đã trở thành Vụ Tiên sao?

Tất nhiên, anh sẽ không tà ác như Uông Thương Hải, còn phải nuốt chửng trẻ con để khôi phục hình người.

Hệ thống Vạn Vật Dung Hợp dung hợp bất kỳ vật phẩm nào cũng không có tác dụng phụ, căn bản không cần lo lắng biến thành quái vật như ông ta. [Đinh, chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm Vụ Nguyên, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân +10.] Vụ Nguyên là vật phẩm hiếm, sau khi dung hợp không chỉ nâng cao tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân, còn nâng cao kinh nghiệm hệ thống.

Lần trước sau khi dung hợp Thận Châu, hệ thống Vạn Vật Dung Hợp cách lên cấp chỉ còn thiếu 10 điểm kinh nghiệm, lần này dung hợp Vụ Nguyên, hệ thống cũng nên lên cấp.

Hệ thống Vạn Vật Dung Hợp lên cấp không chỉ có thể mở khóa chức năng hệ thống mới, mỗi lần lên cấp không gian lưu trữ còn tăng thêm 5%.

Lần này hệ thống lên cấp cũng không biết sẽ mang đến chức năng hệ thống mới gì.

Trương Hạo đang suy nghĩ thì âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên trong đầu. [Đinh, chúc mừng ký chủ hệ thống Vạn Vật Dung Hợp lên cấp 7.] [Đinh, chúc mừng ký chủ hệ thống Vạn Vật Dung Hợp lên cấp, mở khóa chức năng hệ thống mới Dung Hợp Bạo Kích (mỗi lần dung hợp có xác suất nhận được hiệu quả dung hợp gấp đôi, xác suất tăng theo cấp độ hệ thống.)] "Vãi!" Khi nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Trương Hạo phấn khích đến mức suýt nhảy dựng lên.

Hệ thống Vạn Vật Dung Hợp lên cấp 7 mở khóa chức năng mới lại là Dung Hợp Bạo Kích.

Điều này cũng có nghĩa là sau này khi dung hợp có khả năng nhận được hiệu quả gấp đôi.

Đừng xem chỉ là gấp đôi, sự nâng cấp này thực ra rất lớn.

Hệ thống dung hợp vật phẩm không phải không có giới hạn, cùng loại vật phẩm chỉ có thể dung hợp một lần.

Ví dụ như côn trùng có thể nâng cao sức mạnh gấp 1700 lần trọng lượng cơ thể, bạn chỉ có thể dung hợp một lần.

Nhưng có Dung Hợp Bạo Kích, hiệu quả nhân đôi cũng tương đương với việc dung hợp hai lần.

Hiệu quả chức năng mới rất bá đạo, chỉ là không biết xác suất là bao nhiêu, nhưng cũng không vội, theo cấp độ hệ thống tăng lên, xác suất cũng sẽ tăng lên.

"Trương Hạo huynh đệ, cậu vừa bắt được bảo bối gì vậy?" "Cái, cái gì?" Trương Hạo đang chìm đắm trong niềm vui, tiếng gọi của Bàn Tử khiến anh hoàn hồn.

"Vừa rồi trong cây nấm hình như có thứ gì đó bay ra, cậu đưa tay bắt lấy, là thứ gì vậy?" Trương Hạo xòe tay ra: "Làm gì có thứ gì!" Bàn Tử nhìn vào tay Trương Hạo trống trơn.

Anh ta gãi gãi sau gáy lẩm bẩm: "Chẳng lẽ là mình nhìn nhầm?" Lúc này, Trương Kỳ Lân ở bên cạnh nhìn Trương Hạo một cách đầy ẩn ý.

Trương Hạo cười cười, anh hiểu Trương Kỳ Lân chắc chắn đã nhìn ra điều gì đó, nhưng Trương Hạo tin tưởng anh, anh tuyệt đối sẽ không ra ngoài nói lung tung.

"Được rồi, chuyện Vụ Tiên đã giải quyết xong, chúng ta cũng rời khỏi đây thôi." "Ừm." Mọi người đáp một tiếng rồi đi theo đường cũ quay về.

Khi quay lại tế đàn, tượng Vụ Tiên đã vỡ nát, bên dưới bức tượng có một lỗ hổng.

Trương Hạo trực tiếp nhảy vào huyệt động dưới bức tượng, sau đó đi theo huyệt động hơn một tiếng đồng hồ thì lại quay trở lại mặt đất.

"Phù…" "Cuối cùng cũng thấy lại ánh mặt trời!" "Sương mù làng Vụ không còn một chút nào, xem ra sau này làng Vụ phải đổi tên!" "Ai có thể ngờ Vụ Tiên lại là Uông Thương Hải theo đuổi trường sinh, cũng không biết ông ta nghĩ gì, lại đi cộng sinh với một cây nấm khổng lồ." "Được rồi, đừng cảm khái nữa, chúng ta vẫn nên nhanh chóng tìm Lạc Thiên Hoang, từ bên trong lấy ra Sơn Đảm, tiêu diệt Thủy Tinh mới là chuyện cấp bách." Trương Hạo nhận thấy mùi thi xú trên người Dịch Táp lại nồng nặc hơn một chút, thời gian của cậu ấy không còn nhiều, phải nhanh chóng giải quyết vấn đề của cậu ấy.

Lúc nhóm Trương Hạo quay lại mặt đất, sương mù bao phủ Vụ Thôn đã tan biến hoàn toàn, để lộ ra toàn bộ ngôi làng.

Lúc này, họ cũng phát hiện ra những dân làng đã mất tích.

Bọn họ đã bị diệt khẩu, thi thể vứt trong màn sương dày, giờ sương tan, xác của họ cũng lộ ra.

Hạo Thiên Chân nhìn thảm trạng của những thi thể đó, lắc đầu nói: "Người nhà họ Uông thật quá vô nhân tính.

Uông Thương Hải nô dịch người dân Vụ Thôn mấy trăm năm thì thôi đi, tại sao cuối cùng còn muốn giết người diệt khẩu!" "Đúng thế, nếu bọn chúng có nhân tính thì sao lại biến thành thứ quái vật người không ra người, quỷ không ra quỷ!" "May mà lão đại lợi hại, phá tan âm mưu của hắn, nếu không đợi người Vụ Thôn bị tiêu hao hết, không biết Uông Thương Hải sẽ di chuyển đến đâu để tiếp tục gây họa." "Sơn Quỷ chúng ta đúng là ếch ngồi đáy giếng, không ngờ trên đời lại có phương pháp trường sinh tà ác đến thế này." … "Vút, vút, vút…" Trong lúc nhóm Trương Hạo đang trò chuyện và chuẩn bị rời

khỏi Vụ Thôn, mười mấy người mặc áo choàng đen đột nhiên xuất hiện từ khu rừng xung quanh, bao vây họ.

"Đã vào nơi gia chủ tu dưỡng mà còn muốn sống sót rời đi à, mơ đi!" Một người áo choàng đen nói rồi vung tay, mười mấy kẻ đứng sau lưng hắn đồng loạt ra tay, giơ trường đao chém về phía nhóm Trương Hạo.

Mọi người thấy vậy liền vội vàng lấy vũ khí ra đối phó.

Trong chốc lát, tiếng vũ khí va chạm vang lên không ngớt.

Trương Hạo tâm niệm vừa động, trong lòng bàn tay xuất hiện mười mấy hạt giống bắn ra.

Những hạt giống đó như có mắt, mỗi hạt đều bắn trúng một người áo choàng đen một cách chính xác.

Khi hạt giống trúng người, một tiếng "bụp" vang lên, và gã áo đen liền ngã xuống đất không dậy nổi.

"Chuyện gì vậy?

Vừa mới xảy ra chuyện gì?" "Sao đám người áo đen đột nhiên chết hết cả rồi?" Không ít người vốn đang giao đấu với đám áo đen, đang đánh thì đối phương đột nhiên ngã lăn ra đất, chết không thể chết hơn.

Thấy cảnh này, ai nấy đều ngơ ngác.

Chỉ có đám người Hạo Thiên Chân biết, chắc chắn là Trương Hạo đã ra tay.

Thông thường, uy lực của hạt giống do Trương Hạo bắn ra còn mạnh hơn thế này nhiều.

Một hạt giống bắn ra hết sức có thể khiến một người tan xương nát thịt, chỉ để lại mùi máu tanh trong không khí chứng minh sự tồn tại

của kẻ đó.

Chương 223

Nhưng lần này anh đã khống chế lực đạo, chỉ giết chết bọn chúng.

Anh biết đám người áo đen này chính là người nhà họ Uông mà Uông Thương Hải mang đến để bảo vệ hắn, có lẽ có thể tìm được manh mối gì đó từ trên người chúng, nên mới giữ lại thi thể.

"Béo, lột hết quần áo của đám người áo choàng đen này ra, xem có phát hiện gì không!" Trương Hạo không để ý đến phản ứng của đám Sơn Quỷ, trực tiếp bảo Bàn Tử kiểm tra thi thể.

"Được thôi." Bàn Tử đáp một tiếng rồi bắt đầu làm việc.

"Ê, Trương Hạo huynh đệ, trên thi thể này có một hình xăm phượng hoàng!" "Ừm, xem trên người hắn có manh mối nào khác có giá trị không." Đám người áo đen này là người nhà họ Uông, lại còn bảo vệ Uông Thương Hải, có hình xăm phượng hoàng là chuyện trong dự liệu.

Bàn Tử cẩn thận kiểm tra quần áo lột ra từ thi thể, một lúc sau anh ta lắc đầu: "Không có phát hiện gì." Nói xong anh ta bắt đầu lột quần áo của thi thể thứ hai.

Đinh Ngọc Vũ Điệp thấy một mình Bàn Tử làm hơi chậm, cũng qua giúp một tay.

"Lão đại, trên thi thể này cũng có hình xăm phượng hoàng, nhưng ngoài ra thì không có phát hiện gì khác." … "Hình xăm phượng hoàng có ý nghĩa đặc biệt gì sao?" Mạnh Thiên Tư lại gần Trương Hạo hỏi.

"Đó là đồ đằng gia tộc của nhà họ Uông.

Đây là một gia tộc khổng lồ, sự tồn tại của họ là để đối phó với Trương gia." Ngay lúc đó, Đinh Ngọc Vũ Điệp đột nhiên kinh hô một

tiếng: “Lão đại, có phát hiện!” “Cái gì?” Chỉ thấy Đinh Ngọc Vũ Điệp từ trên người một gã áo đen lục ra một tấm ảnh.

“Lão đại, người trong ảnh này hình như là anh!” “Đưa tôi xem.” Trương Hạo nhận lấy tấm ảnh từ tay Đinh Ngọc Vũ Điệp, người trên đó chính là mình.

“Tiểu Cữu, sao ảnh của cậu lại xuất hiện ở đây?” “Đúng vậy lão đại, sao người nhà họ Uông lại có ảnh của anh?” Mạnh Thiên Tư cũng trừng lớn mắt nhìn Trương Hạo.

“Có lẽ tôi đã bị bọn chúng để mắt tới rồi!” Trương Hạo tin rằng, với mạng lưới tình báo của nhà họ Uông, bọn chúng hẳn đã sớm phát hiện ra sự tồn tại của anh.

Hơn nữa, bộ phận tính toán lợi hại nhất của nhà họ Uông có lẽ đã tính ra được điều gì đó, nên mới phát tán ảnh của anh ra ngoài, để mỗi người nhà họ Uông đều biết đến sự tồn tại của anh, nhằm thu thập thêm nhiều thông tin tình báo hơn.

Có lẽ đám người áo đen cũng vừa mới nhận được ảnh của anh, chưa kịp xử lý thì đã bị giết.

Nhà họ Uông là gia tộc đối địch với Trương gia tạm thời không bàn, nhưng Uông Thương Hải biết được sự đặc biệt trong cơ thể của người nhà Ngô và Trương.

Một khi hắn tiết lộ bí mật này ra ngoài, sẽ khiến ‘Thần’ ra tay với hai nhà Ngô, Trương.

Trước khi hoàn toàn trưởng thành, họ còn lâu mới là đối thủ của ‘Thần’, vì vậy thông tin thân phận tuyệt đối không thể để lộ.

Để Uông Thương Hải sống thêm ngày nào, thì ngày đó đều có nguy cơ thông tin thân phận bị bại lộ sớm.

Cũng đã đến lúc ra tay với nhà họ Uông, ép Uông Thương Hải

hiện thân để tóm gọn một mẻ.

Dù không biết Uông Thương Hải đã sao chép bao nhiêu phần ý thức, nhưng số lượng thành công chiếm cứ thân thể người khác để trường sinh chắc chắn không nhiều.

Trương Hạo tin rằng, vào thời khắc sinh tử tồn vong của nhà họ Uông, hắn sẽ không thể không xuất hiện.

Trước đó ở lăng mộ dưới thuyền đắm đã thu phục được mấy chục Hắc Phi Tử, tạo thành mạng lưới tình báo của riêng mình.

Hầu hết bọn họ đều đang điều tra tung tích của nhà họ Uông trên khắp cả nước.

Đợi xong việc ở Tương Tây này, có lẽ sẽ có manh mối, đến lúc đó chính là ngày tàn của Uông Thương Hải. … Vì không bị sương mù ảnh hưởng, nhóm Trương Hạo rời khỏi Vụ Thôn rất thuận lợi.

Mạnh Thiên Tư dẫn đường phía trước, cả đội đi trong núi bốn năm tiếng đồng hồ thì đến đỉnh của một ngọn núi cao.

Ngọn núi này là đỉnh cao nhất trong toàn bộ dãy Vân Mộng, đứng trên đó có thể bao quát toàn bộ dãy núi.

"Đến rồi, nơi có Sơn đảm, Lạc Thiên Hoang, chính là ở đây." Trương Hạo nhìn quanh bốn phía, thấy đây chỉ là một đỉnh núi bình thường, cũng không biết tại sao lại có cái tên Lạc Thiên Hoang.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và những người khác cũng vậy, mặt mày đều đầy vẻ nghi hoặc.

Mạnh Thiên Tư mỉm cười: "Đi theo tôi." Cô dẫn mọi người đi qua một khu rừng nhỏ, rồi dừng lại ở rìa rừng: "Dừng lại cả đi, phía trước là vách đá!" Trương Hạo nhìn về phía trước, thấy chẳng có gì khác biệt, đều là nơi bị thảm thực vật rậm rạp che phủ.

Lúc này, mấy Sơn Quỷ phía sau bước ra, họ lấy dao rựa từ gùi ra bắt đầu dọn dẹp cây cối dưới chân.

Chẳng mấy chốc, một khoảng đất nhỏ được dọn ra, và vách đá dưới chân cũng lộ diện.

Trương Hạo nhìn xuống qua khoảng đất trống, chỉ thấy phía trước là một cái hố trời khổng lồ có đường kính miệng hố hơn năm trăm mét.

Xung quanh hố trời cắm đầy những cột đồng xanh to bằng cột điện.

Dây leo thực vật xung quanh quấn lấy các cột đồng, che kín toàn bộ hố trời, giống như bị một cái nắp đậy lại.

Nếu không để ý, căn bản không thể phát hiện ra sự tồn tại của cái hố này.

Anh đứng trên mép vách đá nhìn xuống, chỉ thấy toàn bộ hố trời sâu không thấy đáy.

Vì không có ánh nắng chiếu vào, bên trong vừa âm u vừa ẩm ướt.

"Chít chít chít…" Đột nhiên, dưới vách đá truyền đến một tràng tiếng chim thú kêu.

Mọi người nhìn xuống, chỉ thấy vô số con sóc bay chui ra từ các vách động xung quanh hố trời.

Những con sóc bay này lớn hơn nhiều so với loại to bằng lòng bàn tay thường thấy, con nhỏ nhất cũng cao bằng nửa người.

Đặc biệt hơn là móng vuốt của chúng sắc như dao.

Sóc bay từ trong hang chui ra, nhảy vào hố trời rồi bắt đầu lượn trên không.

Trong chốc lát, toàn bộ bầu trời trong hố đều bị loài sóc bay này

chiếm giữ.

"Lại là loại sóc bay này, trước khi đến đây cũng không nghe nói địa phận Tương Tây các người có nhiều sóc bay!" Bàn Tử nhìn đám sóc bay trong hố trời lẩm bẩm.

Mạnh Thiên Tư nghe vậy cười nói: "Cũng không phải Tương Tây chúng tôi nhiều sóc bay, chúng là do Sơn Quỷ chúng tôi nuôi để giữ núi.

Loại sóc bay này khác với sóc bay thông thường, không chỉ thân hình to lớn, móng vuốt sắc bén, mà đặc biệt hơn là chúng thích cắn đứt dây thừng.

Ngoại trừ Sơn Quỷ biết sử dụng Tị Thú Phù, những người khác căn bản không có cách nào xuống được." "Vậy những cột đồng xanh trên hố trời, và cả những loại thực vật đặc biệt kia đều là do các người trồng?" "Không sai, các người chắc hẳn rất hiểu về Thủy Tiêu, thực ra Sơn Quỷ chúng tôi cũng làm ăn tương tự.

Thủy Tiêu giấu của cải dưới nước gọi là 'Tỏa kim thang', còn Sơn Quỷ chúng tôi giấu của cải trong núi gọi là 'Phong sơn'." "Các người giấu của cải trong núi thì khác gì xây lăng mộ, chẳng phải đều là chôn đồ vật xuống đất sao?" "Đương nhiên là khác rồi.

Đồ vật Sơn Quỷ chúng tôi cất giấu chỉ có chúng tôi mới tìm được và lấy ra.

Những lăng mộ dưới lòng đất ai cũng có thể đào lên được, sự khác biệt vẫn rất lớn.

Không biết các người có nghe qua sự kiện 'Sơn Hải Kinh thạch thất sát nhân' chưa?" "Sơn Hải Kinh chẳng phải đều ghi chép về dị thú sao, trên đó còn ghi lại cả vụ án giết người?" Không chỉ Bàn Tử, Trương Hạo cũng rất nghi hoặc.

Anh cũng từng đọc Sơn Hải Kinh, nhưng chưa bao giờ nghe nói trên đó có sự kiện thạch thất giết người.

“Rốt cuộc là chuyện gì, cô kể cho chúng tôi nghe đi.” Bàn Tử thúc giục.

“Là vào thời Tây Chu, khi công trường khai thác đá đào được một cỗ thi thể.

Cỗ thi thể đó nằm trong một gian phòng đá, nhưng khối đá lại hoàn toàn nguyên vẹn, không có dấu vết bị bổ ra.

Thực ra, cỗ thi thể đó là một kẻ phản bội của Sơn Quỷ, tổ tiên chúng tôi đã nhốt hắn vào trong đó.” Mạnh Thiên Tư kể chuyện này với vẻ mặt đầy tự hào.

“Ý cô là các người có thể nhét một người vào trong một khối đá nguyên vẹn mà không làm hỏng nó?” “Không sai.” “Thật không thể tin nổi.” “Được rồi, công tác chuẩn bị cũng gần xong, mọi người thu dọn chuẩn bị xuống hố trời.” Trong lúc nhóm Trương Hạo nói chuyện với Mạnh Thiên Tư, thuộc hạ của cô đã cố định dây thừng trên vách đá.

Chương 224

Mấy người ôm một cuộn dây thừng lớn ném vào trong hố trời, đám sóc bay đang lượn lờ lập tức bu lại.

Mạnh Thiên Tư nhìn xuống rồi nói: "Không nói nữa, tôi phải xuống nhanh, nếu không đám đó sẽ cắn đứt dây thừng mất." Giọng nói vừa dứt, cô đã nắm lấy dây thừng, lộn người một cái rồi nhảy xuống hố, sau đó trượt theo dây thừng xuống.

Khi trượt đến ngang tầm bay của lũ sóc, cô siết chặt tay dừng lại, một tay nắm dây, một tay cầm dao găm khắc vẽ lên vách động.

Lá bùa cô vẽ trên vách động, nhóm Trương Hạo đã từng thấy khi đi tìm lão tổ tông trong một hang núi khác, chính là Tị Thú Phù.

Đợi cô vẽ xong, cô liền hét lên trên: "Chuẩn bị xong cả rồi, mọi người có thể xuống!" Nhóm Trương Hạo và các Sơn Quỷ khác nghe gọi liền bắt đầu xuống hố trời.

Lúc xuất phát có gần năm mươi người, trên đường gặp phải Vụ Tiên có mấy người mất mạng, những người còn lại đều đã đến đây.

Nhưng số người xuống hố trời lại không nhiều, đại đa số đều ở lại phía trên để tiếp ứng.

Sáu người nhóm Trương Hạo dùng chung một sợi dây, sau khi khóa móc an toàn thì trượt xuống theo dây thừng.

Mỗi sợi dây dài 210 mét, cứ xuống khoảng 200 mét lại có Sơn Quỷ cố định một sợi dây mới vào vách động, sau đó mọi người lại đổi sang sợi dây khác để tiếp tục trượt xuống.

Trên đường đi đã thay bốn sợi dây, tức là đã xuống 800 mét mà vẫn chưa đến đáy hố trời.

Lúc này, Sơn Quỷ dẫn đường phía trước đột nhiên dừng lại.

"Sao vậy, có chuyện gì xảy ra à?" Trương Hạo hét xuống dưới.

"Có người gây rối, không muốn chúng ta lấy được Sơn đảm." Trương Hạo nghe vậy ngẩn ra, họ đã xuống sâu 800 mét trong hố trời, ở độ sâu như vậy mà còn có người gây rối, ngoài người của Sơn Quỷ ra thì không còn ai khác.

Dù sao Mạnh Thiên Tư đã nói, sóc bay là do họ thuần dưỡng, chuyên cắn dây thừng, chỉ có Tị Thú Phù mới có thể xua đuổi, người khác căn bản không có cách nào xuống được.

"Không phải người của mình, là một Lạc Động Nữ." Sơn Quỷ dẫn đường phía trước dường như đoán được suy nghĩ của Trương Hạo, bèn nói thêm một câu.

Bỗng nhiên anh ta chỉ tay về phía bên kia của hố trời: "Nhìn kìa, ở bên đó." Trương Hạo nhìn theo hướng anh ta chỉ, thấy trên vách động bên kia có một hang núi khá lớn, một tân nương mặc giá y màu đỏ đang cầm đuốc đốt lũ dơi trong hang, khiến chúng bốc cháy.

Lũ dơi bị tấn công liền bay loạn xạ về phía họ.

Dơi lửa bay tán loạn trong hố trời, không ít con đâm vào dây thừng.

Đã có mấy sợi dây bị bén lửa, may mà Sơn Quỷ thay kịp thời, nếu không những người trên đó đều sẽ rơi xuống.

"Thủy tinh!" Cái gọi là Lạc Động Nữ chính là tân nương bị Thủy tinh khống chế.

Cô ta làm vậy tự nhiên là để ngăn cản mọi người lấy được Sơn đảm và giết chết cô ta hoàn toàn.

Lúc này, một tràng tiếng chuông trong trẻo vang lên từ phía dưới.

Anh cúi đầu nhìn, chỉ thấy Mạnh Thiên Tư đang rung chân phải, chiếc Phục Thú Kim Linh trên chân cô phát ra từng hồi tiếng vang.

Giây tiếp theo, vô số rắn, côn trùng, chuột, kiến từ các hang động trên vách hố chui ra, bò dọc theo vách động về phía Lạc Động Nữ.

Đây chính là năng lực khống thú của Phục Thú Kim Linh mà Sơn Quỷ Vương sở hữu.

Trông có vẻ rất mạnh, nhưng thực tế năng lực có hạn.

Dù sao những thứ này đối phó với người thường còn hữu dụng, dùng chúng để đối phó Lạc Động Nữ thì cũng chỉ có còn hơn không.

Trương Hạo tâm niệm vừa động, một hạt giống hiện ra trong lòng bàn tay, giây tiếp theo hạt giống đã bay ra.

Ngay sau đó, tai mọi người vang lên một tiếng "bụp" trầm đục, Lạc Động Nữ trực tiếp biến mất.

Trước đó ở Vụ Thôn, khi Trương Hạo ra tay đối phó đám người áo đen, các Sơn Quỷ không nhìn thấy.

Lần này họ đã thấy rõ ràng, có thứ gì đó từ tay Trương Hạo bay ra bắn trúng Lạc Động Nữ khiến cô ta biến mất.

Các Sơn Quỷ đều kinh ngạc đến chết lặng.

Mạnh Thiên Tư thấy cảnh này đột nhiên nghĩ đến một chuyện, cô hỏi: "Trương Hạo, Nhị gia của Cửu Môn ở Sa Thành có một tuyệt kỹ là 'Thiết đản tử', những viên đạn sắt bay ra từ tay ông ấy uy lực còn lớn hơn cả đạn súng.

Anh có quan hệ gì với ông ấy không?" Trương Hạo cười cười, Mạnh Thiên Tư đã hiểu lầm, tưởng rằng anh vừa dùng tuyệt kỹ 'Thiết đản tử' của Nhị gia Cửu Môn.

"Không có quan hệ gì nhiều." "Ồ?

Tôi vừa thấy thủ đoạn tấn công của anh, còn tưởng anh là đệ tử của ông ấy." Lúc này họ vẫn đang treo lơ lửng giữa hố trời, cách đáy còn mấy trăm mét.

Bàn Tử hai chân không chạm đất, lòng luôn bất an, bèn thúc giục.

"Được rồi, đừng nói nhiều nữa, mau xuống đi." Mạnh Thiên Tư cũng cảm thấy Trương Hạo không muốn bàn luận về chuyện này, liền gật đầu đổi sang một sợi dây thừng khác và tiếp tục trượt xuống hố trời.

Giữa đường lại thay thêm bốn sợi dây, nhóm Trương Hạo cuối cùng cũng đã đến đáy hố trời.

Hố trời trên rộng dưới hẹp, vừa xuống đã có thể nhìn bao quát toàn bộ đáy hố.

Nhóm Trương Hạo thấy đáy hố không có gì cả, mặt đầy vẻ nghi hoặc.

"Mạnh tiểu thư, Cửu Trọng Sơn đâu rồi, ở đâu vậy?" "Xung quanh toàn là đá, làm gì có lối vào nào?" Mạnh Thiên Tư cười cười, cô chỉ tay về một vách động bên cạnh nói: "Chính là ở đây." Nơi cô chỉ là một tảng đá lớn, làm gì có khe hở nào.

Ngay lúc mọi người đang nghi hoặc, cô tiến lên mấy bước, cả người áp sát vào tảng đá, rồi nhắm mắt lại.

Giây tiếp theo, tảng đá đó lại phập phồng lên xuống theo nhịp thở của cô.

Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp và cả Trương Kỳ Lân đều bị cảnh tượng này làm cho kinh ngạc.

Tảng đá vốn cứng rắn lúc này lại như một quả bóng nước, phập phồng theo nhịp thở của Mạnh Thiên Tư.

Khi nhịp thở của Mạnh Thiên Tư nhanh dần, từng tràng tiếng "rắc rắc" vang lên bên tai mọi người.

Âm thanh này từ xa đến gần, giống như bên trong tảng đá đang nứt ra.

"Rắc!" "Rắc!" "Rắc!" … Đột nhiên, tảng đá mà Mạnh Thiên Tư đang áp sát nứt ra một khe hở vừa đủ cho một người đi qua.

Thực ra chuyện đá nứt cũng không phải chưa từng xảy ra, lúc động đất thường xuyên có, nhưng khi khe nứt này xuất hiện, xung quanh không hề có một chút chấn động nào.

Đây chính là một trong những năng lực đặc biệt của Sơn Quỷ: Phẩu sơn (Mổ núi).

Theo lời giới thiệu của Mạnh Thiên Tư, thực lực càng mạnh thì có thể mổ ra càng nhiều tầng núi.

Khi Sơn Quỷ phong sơn, tối đa có thể có Cửu Trọng Sơn, còn cô thì chỉ có thể đến tầng thứ ba, đó cũng là nơi chứa Sơn đảm.

Sau khi dung hợp Thận châu, Trương Hạo cũng có được năng lực đồng điệu với sơn mạch, anh cũng muốn thử xem thực lực của mình có thể mổ được mấy trọng sơn.

"Hù…" Mạnh Thiên Tư xoay người thở ra một hơi, mặt mày cô lộ vẻ mệt mỏi, vừa rồi mổ núi khiến cô rất mệt.

"Nhanh, mọi người mau vào đi, lối đi này không duy trì được lâu đâu." "Được." Mọi người đáp một tiếng rồi chui vào lối đi, Mạnh Thiên Tư đi cuối cùng.

Trương Hạo vào lối đi liền cảm thấy nó không ổn định, hai bên đang nhanh chóng di chuyển vào giữa.

Chẳng trách Mạnh Thiên Tư lại vội vàng như vậy.

Đi qua lối đi, họ tiến vào một không gian tứ phía tám hướng đều là đá.

Chương 225

Ngay sau đó, bên tai vang lên một tràng tiếng "rắc rắc", khe đá vừa đi vào lại bắt đầu khép lại.

Tảng đá cứng rắn như bị tan chảy, nhanh chóng hợp lại với nhau, không để lại một chút dấu vết nào của khe nứt.

"Sơn Quỷ các người lợi hại quá, thật sự có thể đi vào trong đá." Dịch Táp nhìn quanh bốn phía, phát hiện toàn bộ đều là đá, không có bất kỳ khe hở nào, cảm thấy thật thần kỳ.

"Thủy Tiêu các người cũng không kém, chẳng qua là phương hướng khác nhau thôi." Mạnh Thiên Tư khiêm tốn đáp.

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân vào trong lòng núi cũng cảm thấy thần kỳ, không ngớt lời cảm thán.

"Đúng là thủ đoạn hay, giấu báu vật vào trong đá thì ai mà tìm được." "Tôi thấy thủ đoạn của các người còn cao minh hơn cả những công tượng xây lăng mộ thời cổ đại nhiều." Mạnh Thiên Tư nghe vậy mỉm cười: "Được rồi, khen nữa là tôi bay lên trời luôn đấy.

Tôi nghỉ ngơi một lát, đợi hồi phục thể lực rồi sẽ mổ nhị trọng sơn!" Cô ngồi xuống đất nghỉ ngơi, khoảng nửa tiếng sau mới đứng dậy.

Mạnh Thiên Tư đi đến một bên, áp người vào vách đá.

Cảnh tượng tiếp theo diễn ra y như lần đầu, theo nhịp thở của cô, mặt đá cô đang áp vào cũng bắt đầu phập phồng theo nhịp.

Sau đó, một lối đi nứt ra từ trong ra ngoài trên vách đá.

So với lần đầu, lối đi lần này hẹp hơn một chút.

Ngay khi lối đi xuất hiện, không đợi Mạnh Thiên Tư lên tiếng, mọi người lập tức chui vào.

Cuối lối đi vẫn là bên trong lòng núi, một không gian bốn bề đều là đá.

Mạnh Thiên Tư vào trong thì lối đi nhanh chóng khép lại, tốc độ còn nhanh hơn lần đầu.

Cô vừa vào không gian liền ngồi phịch xuống đất thở hổn hển.

"Hù…" Mấy phút sau cô mới dịu lại: "Vừa rồi mổ núi tiêu hao thể lực quá lớn, lần này phải nghỉ ngơi lâu hơn một chút, nhưng may là Sơn đảm ở ngay trọng sơn tiếp theo, cũng không vội." Lần này Mạnh Thiên Tư nghỉ ngơi hai tiếng, giữa chừng còn ăn một ít thuốc bổ đặc chế của Sơn Quỷ mới hồi phục lại.

Trương Hạo nhìn vẻ mệt mỏi của cô, nghi hoặc hỏi: "Cô là Sơn Quỷ Vương mà chỉ có thể mổ được ba trọng sơn, vậy người nào mới có thể mổ được cửu trọng sơn?" Mạnh Thiên Tư cười ngượng ngùng: "Thực ra năng lực của Sơn Quỷ chúng tôi cũng giống Thủy Tiêu, đời sau không bằng đời trước.

Rất lâu về trước, Sơn Quỷ bình thường cũng có thể mổ được cửu trọng sơn, còn Sơn Quỷ Vương thì ai cũng mổ được.

Đâu như bây giờ, ngoài tôi ra, các Sơn Quỷ khác ngay cả nhất trọng sơn cũng không mổ được.

Lạc Thiên Hoang này thực ra là kho báu của Sơn Quỷ chúng tôi, mỗi một trọng sơn đều có một món báu vật.

Phục Thú Kim Linh trên chân tôi là ở nhất trọng sơn, Tị Thú Phù xuất từ nhị trọng sơn.

Chỉ tiếc là từ tam trọng sơn trở đi chưa có ai mổ ra được.

Thông tin Sơn đảm ở tam trọng sơn là do Thất cô bà truyền ra, bà ấy là người ưu tú nhất trong giới Sơn Quỷ gần hai trăm năm nay.

Ngay cả bà ấy cũng chỉ dừng lại ở tam trọng sơn." "Cái này…" "Biết rõ bên trong có báu vật mà không lấy được, thật khó chịu." "Haiz, sự thật là vậy, có cách nào đâu." Mạnh Thiên Tư đứng dậy khỏi mặt đất, hoạt động cơ thể rồi chuẩn bị mở tam trọng sơn.

Cô áp người vào vách đá, giây tiếp theo vách đá liền phập phồng theo nhịp thở của cô.

Thời gian trôi qua, nhịp thở của cô ngày càng nhanh, sau đó thậm chí bắt đầu thở hổn hển.

"Hù…" "Hà…" Lần thứ ba mổ núi không còn thuận lợi như hai lần trước.

Mạnh Thiên Tư áp sát vách đá nửa tiếng mà xung quanh vẫn không phát ra tiếng "rắc rắc" của khe nứt.

"Tiểu thư, hay là nghỉ ngơi một lát, hồi phục thể lực rồi thử lại?" Một Sơn Quỷ thấy sắc mặt Mạnh Thiên Tư trắng bệch, có vẻ như không trụ được nữa liền lên tiếng hỏi.

Mạnh Thiên Tư lắc đầu: "Không thể để công sức đổ sông đổ bể được." Cô lại tăng tốc nhịp thở.

Khi nhịp thở nhanh hơn, cơ thể cô phập phồng dữ dội hơn, vách đá cũng theo đó mà phập phồng mạnh mẽ hơn.

"Rắc, rắc…" Đột nhiên, âm thanh khi khe nứt xuất hiện lại vang lên.

Sau lưng cô xuất hiện một lối đi hẹp chỉ đủ để đi nghiêng người qua.

"Nhanh, mau qua đi!" Thấy Mạnh Thiên Tư mặt không còn giọt

máu, Trương Hạo biết lần này khe nứt sẽ tồn tại ngắn hơn, nên ngay khi nó xuất hiện, anh liền hét lớn một tiếng rồi dẫn Hạo Thiên Chân và những người khác lao vào.

"Hù…" "Nguy hiểm thật, nếu chậm một chút nữa có phải chúng ta đã trở thành cỗ thi thể trong sự kiện 'Sơn Hải Kinh thạch thất sát nhân' không?" Lần này khe nứt không chỉ khó mở mà tốc độ khép lại còn đặc biệt nhanh.

Hầu như tất cả mọi người đều lao vào ngay khi khe nứt mở ra.

Dù vậy, ngay sau khi Mạnh Thiên Tư vào không gian này, nó đã khép lại hoàn toàn.

"Anh nói không sai, nếu chậm một chút nữa thì anh sẽ bị dung hợp vào trong đá." Mạnh Thiên Tư nói một câu yếu ớt rồi ngã phịch xuống đất thở hổn hển.

Lúc này, họ đã ở trong tam trọng sơn, nơi có Sơn đảm.

Trương Hạo nhìn quanh, chỉ thấy ở vị trí trung tâm nhất có một sợi xích đồng xanh treo từ trên đỉnh xuống, bên dưới sợi xích buộc một tảng đá cao bằng nửa người, hình dạng hơi giống cái lưỡi.

Anh chỉ tay vào cái lưỡi treo lơ lửng hỏi: "Đó là Sơn đảm?" Mạnh Thiên Tư nhìn theo hướng Trương Hạo chỉ, sắc mặt lập tức đại biến.

"Không, đó không phải Sơn đảm, sao lại thế này?" "Chẳng lẽ Thất cô bà đã lừa chúng ta, Sơn đảm căn bản không ở đây?" Thông tin Sơn đảm ở tam trọng sơn trong Lạc Thiên Hoang là do Thất cô bà nói cho cô, cô vẫn luôn tin tưởng không nghi ngờ.

Kết quả tốn bao công sức vào được tam trọng sơn lại không thấy bóng dáng Sơn đảm đâu.

Trong phút chốc, cả người Mạnh Thiên Tư đều suy sụp.

“Thất cô bà không lẽ nào lừa mình, tại sao trong này lại không có Sơn đảm?” “Thất cô bà của cô là ai?” “Chính là lão tổ tông xếp hạng thứ bảy của Sơn Quế Lâu.” Trương Hạo gật đầu, bảy vị lão tổ tông đứng đầu anh đều chưa từng gặp, nên cũng không đoán được rốt cuộc là chuyện gì.

Nhưng trong lòng anh mơ hồ có một tia manh mối.

Có lẽ lão tổ tông của Sơn Quế Lâu bị Thủy tinh khống chế không chỉ có vị ở trại Miêu Tây Giang, vị lão tổ tông xếp hạng thứ bảy này có lẽ cũng đã bị Thủy tinh khống chế.

Còn có thật như vậy không, chỉ có gặp mặt trực tiếp mới biết được.

Rõ ràng, bây giờ muốn xác minh là không thể.

“Cạch cạch cạch…” Ngay lúc này, cái lưỡi đá đó đột nhiên rung lên dữ dội, rồi “vút” một tiếng, nó giãy ra khỏi sợi xích đồng xanh và lao thẳng về phía nhóm Trương Hạo.

Khi đến gần người, nó bật lên không trung, rồi vung lưỡi đập vào đầu người đó.

“Bốp!” Một tiếng trầm đục vang lên, đầu của một Sơn Quỷ nát bét.

Anh ta lảo đảo hai cái rồi ngã xuống đất, không còn động tĩnh gì.

“Mọi người cẩn thận!” Đến lúc này, mọi người mới hiểu được sự đáng sợ của tảng đá này, bị nó đập trúng là chết ngay lập tức.

“Đây là Thiệt Loạn Tẩu, sức mạnh vô cùng kinh người, nó sẽ tấn công mọi vật sống xung quanh, mọi người cẩn thận!” Mạnh Thiên Tư nhận ra cái lưỡi này, lớn tiếng nhắc nhở.

Sau khi giết chết một Sơn Quỷ, Thiệt Loạn Tẩu lại bật lên, lần

này mục tiêu của nó là Hạo Thiên Chân đang đứng gần nhất.

Hạo Thiên Chân thấy cái lưỡi đang liếm về phía đầu mình, theo phản xạ giơ tay lên đỡ.

Nhìn cái lưỡi đã ở ngay trước mắt, lại nghĩ đến cái chết của người vừa rồi, trong phút chốc cậu rơi vào tuyệt vọng.

"Hoa tử!" Hạo Thiên Chân là cháu ngoại của mình, Trương Hạo làm sao có thể trơ mắt nhìn cậu chết trước mặt mình được.

Chương 226

Trương Hạo lao lên, dùng chính cơ thể mình chắn trước Hạo Thiên Chân.

"Bốp!" Lại một tiếng trầm đục nữa.

Mọi người thấy cái lưỡi cao bằng nửa người đập vào đầu Trương Hạo, ai nấy đều kinh hãi, đồng thanh kinh hô: "Trương Hạo!" "Trương Hạo huynh đệ!" "Lão đại!" … Trong đầu mọi người đã có thể đoán được kết cục của Trương Hạo, chắc chắn sẽ giống như Sơn Quỷ lúc nãy, đầu nát bét.

Tuy nhiên, giây tiếp theo, một chuyện kinh khủng hơn đã xảy ra.

Trương Hạo trông như không hề hấn gì, anh đưa tay ra tóm chặt cái lưỡi đó.

Thiệt Loạn Tẩu không ngừng giãy giụa, nhưng luôn bị anh nắm chặt trong tay.

"Tiểu Cữu, cậu không sao chứ?" Đến lúc này Hạo Thiên Chân mới hoàn hồn.

Trương Hạo cười cười: "Cậu xem tôi có giống người có chuyện gì không?" "Tốt quá rồi, Tiểu Cữu quả nhiên còn mạnh hơn cả cháu tưởng." Mạnh Thiên Tư và mấy Sơn Quỷ thuộc hạ của cô đều nhìn Trương Hạo với vẻ mặt như gặp ma.

Họ nhìn cái đầu nát bét của Sơn Quỷ trên đất, rồi lại nhìn đầu của Trương Hạo.

"Đầu của Lưu Cường bị Thiệt Loạn Tẩu đập nát trong nháy mắt, vậy mà trên đầu Trương Hạo huynh đệ ngay cả vết thương cũng không có!" "Cùng là cái đầu, tại sao lại có sự khác biệt lớn như vậy?"

Ngay lúc mọi người đang kinh ngạc vì cái đầu cứng của Trương Hạo, họ lại phát hiện trên lưỡi của Thiệt Loạn Tẩu có một vết mẻ.

Họ nhìn xuống đất, thấy có một mảnh đá nhỏ, vừa khít với vết mẻ trên cái lưỡi.

Điều này có nghĩa là đầu của Trương Hạo còn cứng hơn cả đá.

"Cái, cái này sao có thể!" "Quái vật, Trương Hạo anh chính là một con quái vật!" … Trương Hạo cười cười, đầu của anh đâu chỉ cứng hơn đá, toàn thân trên dưới, bất kỳ chỗ nào cũng cứng như kim cương, sao có thể so sánh với đá thường được.

Anh dùng sức trên tay, sức mạnh vạn tấn vừa tung ra, trên Thiệt Loạn Tẩu liền vang lên tiếng "rắc, rắc", giây tiếp theo nó trực tiếp hóa thành bột đá trượt khỏi lòng bàn tay Trương Hạo.

"Cái, cái này…" Mạnh Thiên Tư và thuộc hạ của cô còn chưa hoàn hồn khỏi cú sốc vừa rồi, lập tức lại bị hành động của Trương Hạo làm cho kinh ngạc đến chết lặng.

"Đây còn là người không!" "Tôi chưa bao giờ thấy ai có sức mạnh lớn đến mức có thể bóp nát đá bằng tay không!" Bên cạnh, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp thấy phản ứng của mọi người xung quanh liền cười không ngậm được mồm.

"Lão đại chính là lợi hại, lần đầu chúng ta thấy thực lực của lão đại, phản ứng cũng gần giống họ thôi!" Sau khi bóp nát Thiệt Loạn Tẩu thành bột, Trương Hạo lập tức ra lệnh.

"Hệ thống, dung hợp Thiệt Loạn Tẩu." [Đinh, nhận được chỉ lệnh, bắt đầu dung hợp.] Cùng lúc tiếng thông báo của hệ thống vang lên, bột đá trên đất lập tức biến mất, hóa thành một khối chất lỏng màu xanh bao bọc toàn thân Trương Hạo.

Các phân tử nhỏ li ti tạo thành chất lỏng đó như có sinh mệnh, liều

mạng chui vào cơ thể anh.

Đợi cơ thể hấp thụ hết chất lỏng này, tiếng thông báo của hệ thống lại vang lên. [Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 80, vật phẩm dung hợp: Thiệt Loạn Tẩu.] [Đinh, chúc mừng ký chủ dung hợp Thiệt Loạn Tẩu, nhận được đặc tính vật phẩm: 10000 cân lực.] Dung hợp Thiệt Loạn Tẩu lại trực tiếp tăng thêm 5 tấn sức mạnh.

Điều đó có nghĩa là Thiệt Loạn Tẩu dùng sức mạnh 5 tấn, chẳng trách có thể một lưỡi đập nát đầu của Sơn Quỷ kia.

So với sức mạnh vạn tấn của mình, 5 tấn chẳng thấm vào đâu, nhưng dung hợp một vật phẩm hiếm có vẫn rất khả quan đối với tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân. [Đinh, chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm Thiệt Loạn Tẩu, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân +10.] Trương Hạo mở giao diện thuộc tính ra xem, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân đã đạt 42/120, rất nhanh sẽ có thể lên cấp 5, khoảng cách đến cấp 9 để mở khóa năng lực hóa hình huyết mạch đã rất gần.

Ngoài ra, kinh nghiệm của Vạn Vật Dung Hợp Hệ Thống cũng tăng thêm 10 điểm, đạt 10/80, chỉ cần 70 điểm kinh nghiệm nữa là có thể lên cấp 8, chỉ còn cách cấp 10 để mở khóa vật phẩm hiếm có cấp cao hơn hai cấp nữa.

"Tiểu thư, trong tam trọng sơn tuy không có Sơn đảm, nhưng lại có Thiệt Loạn Tẩu, liệu có phải Thất cô bà nhớ nhầm, thực ra Sơn đảm ở trong tứ trọng sơn không?" Trước đó Sơn Quỷ Vương Mạnh Thiên Tư vẫn luôn nói Sơn đảm ở trong tam trọng sơn, bây giờ mọi người đã vào tam trọng sơn, nhưng bên trong lại không có.

Thuộc hạ của cô nói vậy cũng chỉ là để giữ thể diện cho lão tổ tông mà thôi.

Thực ra trong lòng anh ta nghĩ, có lẽ vị lão tổ tông đó căn bản chưa từng vào tam trọng sơn, nhưng vì sĩ diện nên nói bừa.

Mạnh Thiên Tư trong lòng cũng hiểu rõ, nói cho cùng cũng chỉ có mấy khả năng.

Một là Thất cô bà sĩ diện, chưa từng vào tam trọng sơn, nên nói bừa.

Hai là bà ta thực ra đã không còn là chính mình, đã bị Thủy tinh xâm nhập cơ thể khống chế, cố ý tung tin giả, để họ đi công cốc.

Phải biết rằng, phá núi lấy đảm cực kỳ tiêu hao thể lực.

Là Sơn Quỷ Vương, khi cô mổ tam trọng sơn đã suýt kiệt sức, những người khác càng không cần phải nói, ngay cả nhất trọng sơn cũng không mổ được.

Trong tình huống này, họ chỉ có một lựa chọn là quay về.

Trên đường đi, Thủy tinh đều ngấm ngầm cản trở mọi người lấy Sơn đảm, khả năng thứ hai lớn hơn.

Mạnh Thiên Tư nằm trên đất nghỉ ngơi hơn nửa tiếng mới hồi phục lại một chút sức lực.

Cô ngồi dậy nhìn quanh, trong không gian lòng núi ngoài Thiệt Loạn Tẩu lúc đầu ra thì đúng là không có thứ gì khác.

Dù vậy, có một điều có thể xác định là Sơn đảm ở trong Cửu Trọng Sơn, còn cụ thể ở trọng thứ mấy thì không biết được.

Đương nhiên, biết điều này cũng vô dụng, với thực lực hiện tại của cô, giới hạn chỉ là mổ được tam trọng sơn.

"Haiz, lần này Sơn Quỷ chúng ta có lẽ thật sự lực bất tòng tâm rồi." Mạnh Thiên Tư nhìn về phía Trương Hạo và những người khác với vẻ mặt áy náy.

“Đều tại tôi tin tức sai lệch, tưởng rằng Sơn đảm ở trong tam trọng sơn.

Bây giờ phát hiện nó có thể ở tứ trọng sơn, ngũ trọng sơn, thậm chí là cửu trọng sơn.

Tình hình của Sơn Quỷ chúng tôi cũng đã nói với các người rồi, bây giờ không còn ai có thực lực mổ được tứ trọng sơn và những trọng sơn sau đó.

Thực lực của tôi là mạnh nhất trong các Sơn Quỷ hiện tại, nhưng cũng chỉ giới hạn ở tam trọng sơn.” Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp nghe vậy sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Không lấy được Sơn đảm thì cũng không đối phó được Thủy tinh, vậy kết cục cuối cùng của Thủy Tiêu bọn họ chính là chết.

“Mạnh tiểu thư không cần phải áy náy, cô bằng lòng giúp đỡ chúng tôi đã rất cảm kích rồi, thật sự không lấy được Sơn đảm thì đó cũng là số mệnh của chúng tôi.” “Mạnh tiểu thư, có thể dạy tôi các bước cụ thể để mổ núi không, có lẽ tôi có thể thử một chút.” “Cái gì?” Mọi người xung quanh đồng thanh kinh hô, đồng loạt quay lại nhìn Trương Hạo.

Mạnh Thiên Tư khuyên nhủ: “Mổ núi là năng lực đặc hữu của Sơn Quỷ chúng tôi, anh là người ngoài không thể nào có được năng lực này.” “Trương Hạo, cảm ơn anh, tuy anh là người lợi hại nhất tôi từng gặp, nhưng năng lực đặc biệt này của Sơn Quỷ không thể cưỡng cầu được.

Mạnh tiểu thư nói anh không được thì chắc chắn là không được.” “Táp Táp, cậu quên rồi sao, lão đại không phải Thủy Tiêu, nhưng anh ấy cũng có thể thở dưới nước, thậm chí còn lợi hại hơn cả Thủy Tiêu chúng ta, ở dưới nước còn lâu hơn.

Có lẽ lão đại thật sự có thể đó!" Dịch Táp nghe lời của Đinh Ngọc Vũ Điệp, ánh mắt vốn đã mất đi hy vọng lại một lần nữa bùng lên.

Cô nghĩ đến Trương Hạo ngoài việc là người lợi hại nhất cô từng gặp, mỗi lần còn mang đến kinh hỉ, dường như không có gì anh không biết.

Anh là một người bình thường lại có thể sở hữu năng lực giống như Thủy Tiêu, vậy thì đồng thời sở hữu năng lực của Sơn Quỷ cũng không phải là không thể.

"Trương Hạo, anh thật sự có thể sao?" Dịch Táp không chắc chắn.

"Thử mới biết được." Trương Hạo chính mình cũng không chắc lắm, anh đã dung hợp Thận châu, sở hữu năng lực đồng điệu với sơn mạch, theo lý mà nói cũng có thể mổ núi.

Chỉ là anh chưa từng sử dụng năng lực này, nên cũng không chắc chắn.

Mạnh Thiên Tư thấy Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp đều tin tưởng Trương Hạo như vậy, trong lòng không khỏi có chút dao động.

"Chẳng lẽ anh ta thật sự có thể?" "Tiểu thư, Trương Hạo huynh đệ rất lợi hại, nhưng anh ta dù sao cũng không phải Sơn Quỷ, không thể có năng lực giống chúng ta được.

Nhưng anh ta muốn thử một chút cũng không sao, cứ để tôi dạy anh ta." Một Sơn Quỷ trong đội đã được Trương Hạo cứu mạng hai lần ở Vụ Thôn, thấy Trương Hạo muốn thử liền chủ động đứng ra.

"Thôi, vẫn là để tôi." Mạnh Thiên Tư nghĩ thầm thử một chút cũng không có vấn đề gì, có thể mổ được tứ trọng sơn là tốt nhất, không mổ được cũng không tệ hơn tình hình hiện tại.

"Thực ra mổ núi rất đơn giản, cố gắng để bản thân hòa làm một với toàn bộ sơn mạch, cảm nhận nhịp thở của sơn mạch, để nhịp thở

của mình cùng tần số với sơn mạch, chỉ cần đạt được yêu cầu thì lối đi tự nhiên sẽ xuất hiện." "Được, vậy tôi thử xem." Trương Hạo đi đến một bên, để cơ thể mình áp sát vào vách đá, sau đó nhắm mắt lại cẩn thận cảm nhận nhịp thở của sơn mạch.

Chương 227

Anh cảm nhận được tần số của sơn mạch, sau đó lập tức điều chỉnh nhịp thở của mình, để nó tương đồng với tần số của sơn mạch.

"Rắc, rắc…" Giây tiếp theo, âm thanh của khe nứt xuất hiện vang lên bên tai, một khe hở đủ cho bốn năm người đi song song xuất hiện trước mặt anh.

"Cái…" Ngay khi khe nứt xuất hiện, Mạnh Thiên Tư và mấy Sơn Quỷ khác đều kinh ngạc đến chết lặng.

Họ không dám tin những gì trước mắt là sự thật.

Mạnh Thiên Tư là tân Sơn Quỷ Vương, mổ tam trọng sơn đã tốn gần một tiếng đồng hồ, suýt kiệt sức mới miễn cưỡng mở ra được.

Còn Trương Hạo, một người ngoài, một người không phải Sơn Quỷ, chỉ trong vài nhịp thở đã mổ được tứ trọng sơn còn khó hơn, chưa kể khe nứt này còn rộng hơn bất kỳ khe nứt nào mà Sơn Quỷ Vương từng mổ ra.

Khi mổ núi, khe nứt càng rộng, duy trì càng lâu thì chứng tỏ thực lực người mổ càng mạnh.

Trương Hạo là một người ngoài, thủ đoạn mổ núi còn là học tại chỗ.

Kết quả là cả thời gian lẫn khe nứt mổ ra đều vượt xa Sơn Quỷ Vương Mạnh Thiên Tư.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ai dám tin chuyện nghịch thiên như vậy lại thật sự xảy ra.

"Trương Hạo, anh làm sao làm được vậy?" "Lợi hại quá, thực lực anh ấy thể hiện ra vượt xa Mạnh tiểu thư." "Nếu Trương Hạo là phụ

nữ, vị trí Sơn Quỷ Vương này chính là của anh ấy.” … Trương Hạo nhìn khe nứt rộng rãi trước mắt cũng kinh ngạc không kém.

Chỉ dung hợp một viên Thận châu mà đã có được năng lực như vậy, thật quá đã.

Đám Sơn Quỷ kia sau khi có được Thận châu còn phải trải qua bí pháp đặc biệt mới có thể biến thành Sơn Quỷ, sau đó trải qua nhiều năm luyện tập, người ưu tú nhất trong số đó mới mổ được tam trọng sơn.

Còn anh, mổ tứ trọng sơn cũng đơn giản như vậy.

So sánh hai bên, cao thấp đã rõ.

Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp thấy Trương Hạo mổ núi thành công, mặt mày vui mừng.

“Lão đại, anh lợi hại quá!” “Trương Hạo, tôi không còn từ nào để hình dung các loại năng lực nghịch thiên của anh nữa.

Nếu không có anh, tôi chỉ có thể bỏ cuộc.” “Được rồi, mau vào đi, xem bên trong tứ trọng sơn có gì, chậm nữa khe nứt sẽ tự động khép lại.” Nhóm Trương Hạo sáu người, cộng thêm Mạnh Thiên Tư và ba thuộc hạ Sơn Quỷ của cô, tổng cộng mười người, đi qua khe nứt vào không gian tứ trọng sơn mà khe nứt vẫn chưa khép lại.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và mấy người khác thì không sao, không hiểu điều này có ý nghĩa gì.

Nhưng Mạnh Thiên Tư và thuộc hạ của cô thì khác, là Sơn Quỷ, họ thực sự hiểu một khe nứt mổ núi không khép lại trong thời gian dài có ý nghĩa gì.

Như Mạnh Thiên Tư mổ núi xong, khe nứt xuất hiện không chỉ nhỏ hẹp mà thời gian duy trì còn rất ngắn, nhiều nhất cũng chỉ mười mấy giây.

Sau khi khe nứt xuất hiện phải lập tức đi qua, nếu không nó sẽ khép lại, bị chặn ở ngoài không vào được.

Ngược lại, Trương Hạo, khe nứt mổ ra không chỉ rộng lớn mà thời gian duy trì còn đặc biệt lâu.

Từ lúc anh mổ núi thành công, mọi người còn đang kinh ngạc chưa kịp đi qua, khoảng thời gian đó ít nhất cũng bốn năm phút.

So sánh hai bên, thực lực của Trương Hạo ít nhất cũng gấp mười lần Mạnh Thiên Tư.

Một người bình thường có thực lực gấp mười lần Sơn Quỷ Vương, điều này làm sao họ có thể không kinh ngạc.

Mấy người mặt mày đều mang vẻ như gặp ma nhìn chằm chằm Trương Hạo, thật sự khó hiểu tại sao anh lại lợi hại đến vậy.

Dịch Táp vỗ vai Mạnh Thiên Tư nói: "Quen là được rồi, Trương Hạo còn mạnh hơn những gì cô thấy bây giờ nhiều." "Cái gì?" Mạnh Thiên Tư nghi ngờ tai mình có vấn đề, thực lực Trương Hạo thể hiện ra đã mạnh như vậy rồi, Dịch Táp lại nói thực tế còn mạnh hơn.

Vốn là một Sơn Quỷ Vương chưa đến hai mươi tuổi, cô có đủ vốn để kiêu ngạo, bây giờ so với Trương Hạo thì chẳng là gì cả.

Nếu không phải các đời Sơn Quỷ Vương đều là phụ nữ, với thực lực hiện tại của Trương Hạo, chắc chắn sẽ được những người khác tôn lên làm Sơn Quỷ Vương mới.

"Rắc, rắc…" Âm thanh khe nứt khép lại khiến Mạnh Thiên Tư và thuộc hạ của cô đang trong cơn chấn động tột độ hoàn hồn.

Mạnh Thiên Tư nhìn về vị trí trung tâm nhất trong không gian lòng núi, nơi đó cũng giống như trong tam trọng sơn, có một sợi xích đồng xanh treo từ trên đỉnh xuống, cuối sợi xích buộc một thứ giống như lưới cá được đan bằng dây leo.

“Mạnh tiểu thư nhận ra là gì không?” Cửu Trọng Sơn tương đương với kho báu của Sơn Quỷ, họ nên có hiểu biết về đồ vật ở mỗi tầng, nên Trương Hạo mới mở miệng hỏi.

“Thằng kết ký sự (Ghi chép bằng nút thắt).

Những nút thắt giữa các sợi dây leo là dùng để ghi chép sự việc, trên đó hẳn là có liên quan đến bí mật của Sơn Quỷ chúng tôi.” “Thằng kết ký sự, đó chẳng phải là công cụ mà người cổ đại dùng để ghi lại các sự kiện trọng đại trước khi văn tự hình thành sao.

Mạnh tiểu thư là nói lịch sử của Sơn Quỷ các người đã hơn vạn năm?” Hạo Thiên Chân khá am hiểu về phương diện này, vừa nghe đến thằng kết ký sự lập tức hứng thú.

“Có thể nói như vậy, thực ra về Sơn Quỷ chúng tôi còn có một cách nói khác, đó là cùng tuổi với sơn mạch, có núi thì có Sơn Quỷ chúng tôi tồn tại.” Trương Hạo không hiểu nhiều về Sơn Quỷ, nhưng có một điều anh biết, đó là Sơn Quỷ cũng giống Thủy Tiêu, đều là sau khi ý thức của người khác xâm nhập vào cơ thể mới có được năng lực đặc biệt.

Khác với Thủy Tiêu là, Sơn Quỷ có thể giữ lại ý thức của mình, hơn nữa còn không có tác dụng phụ như Thủy Tiêu, cơ thể sẽ chết sau khoảng ba mươi năm.

Còn Sơn Quỷ làm được điều đó như thế nào thì không biết được.

Nếu có thể hiểu thêm về Sơn Quỷ, có lẽ có thể từ đó tìm ra cách giết chết ‘Thần’.

“Thiên Chân, cậu có thể giải mã ý nghĩa của các nút thắt không?” “Tiểu Cữu, cháu cũng chỉ nghe nói qua về thằng kết ký sự, còn giải mã thì không có chút khả năng nào.” Hạo Thiên Chân mặt mày bất lực.

Trương Hạo gật đầu, Hạo Thiên Chân dù sao cũng mới mười mấy tuổi, có thể nắm vững nhiều cổ văn tự như vậy đã rất giỏi rồi, không biết giải mã nút thắt cũng là chuyện bình thường.

"Nút thắt tôi có thể giải mã, có lẽ anh không biết, Sơn Quỷ chúng tôi từ nhỏ đã học những thứ này." Lời của Mạnh Thiên Tư khiến Trương Hạo rất ngạc nhiên, Sơn Quỷ bọn họ lại từ nhỏ đã học kiến thức liên quan đến thằng kết ký sự, chẳng lẽ là để chuẩn bị cho ngày hôm nay?

Một vật ghi chép lưu lại từ thời viễn cổ, trên đó rốt cuộc ghi lại chuyện gì mà khiến Sơn Quỷ coi trọng như vậy?

"Mạnh tiểu thư, cô xem thế này có được không." Trong lúc nói chuyện, Dịch Táp đã đi qua gỡ hết các nút thắt xuống, trải ra trước mặt mọi người để tiện quan sát.

"Được." Mạnh Thiên Tư đáp một tiếng rồi bắt đầu nghiên cứu các nút thắt trên đất.

"Tổ tiên Sơn Quỷ khi du ngoạn ở núi Côn Luân tình cờ biết được một phương pháp có thể trường sinh, chỉ cần lưu giữ ý thức và ký ức lại, khi cơ thể sắp chết thì thay một cơ thể mới là được.

Nhưng phương pháp này có tác dụng phụ rất lớn, không bao lâu sẽ mất đi lý trí biến thành quái vật khát máu.

Tổ tiên muốn trường sinh, lại không muốn biến thành quái vật, nên bắt đầu tìm cách hóa giải.

Tình cờ bà ấy có được một viên Thận châu, sau đó phát hiện Thận châu có thể áp chế tác dụng phụ này, đồng thời còn mang lại cho mình năng lực đặc biệt, có thể mổ núi tiến vào bên trong lòng đá.

Bà ấy đã mổ núi Côn Luân, vào Cửu Trọng Sơn và lấy được Sơn đảm.

Khi bà ấy lấy Sơn đảm đi thì một cảnh tượng khiến người ta vĩnh viễn không thể quên đã xảy ra.

Lòng núi lập tức bị một thứ không rõ xâm thực, tất cả đá núi đều biến thành màu đen kịt.

Tổ tiên biết mình đã gây họa, muốn đặt Sơn đảm trở lại, nhưng vẫn vô ích.

Bà ấy đành mang theo Sơn đảm chạy trốn.

Trong quá trình chạy trốn, bà ấy phát hiện thứ đó còn khủng bố hơn tưởng tượng, chỉ trong vài ngày đã xâm thực toàn bộ dãy núi Côn Luân, và từ long mạch dưới lòng đất không ngừng lan ra bốn phía.

Bà ấy mang theo Sơn đảm chạy mãi đến núi Vân Mộng mới thoát khỏi phạm vi bị thứ đó xâm thực.

Sau đó, bà ấy định cư ở núi Vân Mộng Tương Tây, tìm cách khắc chế thứ đó để bù đắp sai lầm.

Sau này có một nhóm người xuất hiện, họ xây dựng một cánh cửa đồng xanh khổng lồ trên long mạch để ngăn cản thứ đó tiếp tục lan rộng.” Mạnh Thiên Tư giải mã đến đây thì dừng lại.

Chương 228

"Phần sau khó giải hơn phần trước, tôi cần một chút thời gian." "Ừm." Trương Hạo đáp một tiếng rồi chìm vào suy tư.

Mười mấy nút thắt ngắn ngủi lại ghi lại nhiều sự kiện như vậy.

Xem ra anh đoán không sai, Sơn Quỷ cũng là do ý thức của người khác xâm nhập vào cơ thể mới biến dị, nhưng vì có Thận châu nên mới giữ lại được ý thức của mình và áp chế tác dụng phụ.

Điều anh không ngờ là, tổ tiên Sơn Quỷ lại biết chuyện người Trương gia xây cửa đồng xanh để ngăn cản sự phát triển của 'Thần'.

Hơn nữa, 'Thần' lại bắt đầu lan rộng từ núi Côn Luân, và là do tổ tiên Sơn Quỷ vô tình thả ra.

Sơn đảm trước đây có thể áp chế sự lan rộng của 'Thần', sau này lại mất hiệu lực, trong đó chắc chắn đã bỏ sót điểm mấu chốt nào đó.

Chỉ cần có được Sơn đảm, chắc chắn có thể nghiên cứu ra cách làm cho nó có hiệu lực trở lại.

Đến lúc đó hẳn là có thể có cách giết chết 'Thần' hoàn toàn, giải quyết triệt để ẩn họa của hai nhà Trương, Ngô.

"Thì ra là vậy!" Ngay lúc này, Mạnh Thiên Tư đột nhiên kinh hô.

Tiếng kêu của cô khiến Trương Hạo hoàn hồn: "Sao vậy?" "Tôi biết tại sao Sơn đảm lại mất hiệu lực rồi!" "Tại sao Sơn đảm lại mất hiệu lực?" Trương Hạo nhạy bén nắm bắt được thông tin trong lời nói của Mạnh Thiên Tư, một khi hiểu rõ tại sao Sơn đảm lại mất hiệu lực, có lẽ có thể từ đó tìm ra cách đối phó với 'Thần'.

"Trên nút thắt ghi lại, Sơn đảm sở dĩ mất hiệu lực là vì thiếu Thủy tinh, chỉ có Sơn đảm và Thủy tinh hợp nhất mới có thể phát huy tác

dụng.” “Nếu đã vậy, Sơn Quỷ các người cũng biết nơi có Thủy tinh, tại sao bao nhiêu năm qua lại không dung hợp chúng?” Trương Hạo biết sự việc chắc chắn không đơn giản như lời Mạnh Thiên Tư nói, trong đó nhất định còn có yếu tố khác.

“Thiếu một thứ làm chất điều hòa, Sơn đảm và Thủy tinh không thể dung hợp trực tiếp, nếu không sẽ hoàn toàn mất hiệu lực.

Chỉ là tổ tiên đến chết cũng không tìm được thứ đó, cụ thể là gì cũng không biết.” “Tôi hiểu rồi, vậy trên đó có ghi thêm thông tin gì về Sơn đảm không?” Mạnh Thiên Tư lắc đầu: “Toàn bộ nội dung trên nút thắt tôi đã giải mã hết, không có thông tin gì thêm.” “Nếu đã vậy, thì tiếp tục mổ núi thôi, ít nhất phải tìm được Sơn đảm trước đã.” Trước khi có được thông tin trên nút thắt, tin tức Trương Hạo nhận được luôn là Sơn đảm có thể khắc chế Thủy tinh, chỉ có Sơn đảm mới có thể giết chết Thủy tinh hoàn toàn.

Bây giờ xem ra tin tức này cũng có sai lệch.

Nếu những gì ghi trên nút thắt đều là thật, vậy thì Sơn đảm và Thủy tinh vốn là một thể, chỉ khi chúng dung hợp mới có thể khắc chế ‘Thần’, ngăn cản nó lan rộng.

Nhưng dung hợp Sơn đảm và Thủy tinh cũng không đơn giản như vậy, phải dùng đến chất điều hòa.

Chỉ là chất điều hòa là gì, dùng như thế nào thì không hề lưu lại một lời nào.

Muốn có thêm thông tin, hiện tại chỉ có một con đường là tiếp tục mổ núi, mấy trọng sơn phía sau có thể có thêm thông tin.

“Cái gì?” “Tiếp tục mổ núi?” “Ừm, tôi có cảm giác Sơn đảm ở ngay mấy trọng sơn phía sau.” Mạnh Thiên Tư không dám tin vào tai mình.

Cô là một Sơn Quỷ Vương mà chỉ mổ được ba trọng sơn, còn Trương Hạo không những mổ được tứ trọng sơn, bây giờ còn muốn tiếp tục mổ núi.

Nếu Trương Hạo thật sự có thể mổ được những tầng đá phía sau, vậy khoảng cách giữa họ còn lớn hơn cả khoảng cách giữa trời và đất.

Sự chênh lệch trời vực này khiến nội tâm cô nhất thời khó chấp nhận, nên mới phát ra tiếng kinh hô như vậy.

Mấy Sơn Quỷ khác cũng vậy, họ cũng không thể hiểu nổi tại sao một người ngoài như Trương Hạo lại lợi hại đến thế, còn lợi hại hơn cả vương của họ.

Trương Hạo đi thẳng về phía trước, áp người vào vách đá cảm nhận nhịp thở của sơn mạch, sau đó điều chỉnh nhịp thở của mình để duy trì cùng tần số với sơn mạch.

Mạnh Thiên Tư mắt không chớp nhìn chằm chằm Trương Hạo, thấy vẻ ung dung thoải mái của anh, cô biết khoảng cách thực lực giữa mình và anh còn lớn hơn tưởng tượng nhiều.

Giây tiếp theo, tiếng "rắc rắc" vang lên bên tai.

Âm thanh này cô quá quen thuộc, chính là tiếng vang lên khi đá núi nứt ra.

"Ngũ trọng sơn, lại mổ được cả ngũ trọng sơn!" "Anh ta rốt cuộc làm thế nào vậy?" Bàn Tử thấy vẻ mặt kinh ngạc của Sơn Quỷ bên cạnh, tò mò hỏi: "Huynh đệ của tôi lợi hại đến mức nào?" "Nói với anh thế này nhé, trong vòng năm trăm năm nay, Sơn Quỷ nhiều nhất cũng chỉ mổ được tứ trọng sơn!" "Vãi, lợi hại đến vậy sao, Trương Hạo huynh đệ đúng là biến thái, cũng không biết anh ta làm thế nào mà cái gì cũng biết, cái gì cũng lợi hại như vậy." "Đừng nói nhảm nữa,

mau vào đi.” Trong Cửu Trọng Sơn của Lạc Thiên Hoang, mỗi một trọng sơn đều có báu vật do Sơn Quỷ để lại, Trương Hạo rất tò mò bên trong ngũ trọng sơn sẽ có gì.

Khe nứt vừa xuất hiện, anh đã đi thẳng vào.

Vừa vào trong, anh liền cảm thấy một luồng khí lạnh ập đến, khiến anh không khỏi rùng mình.

Nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy không gian bên trong lòng núi lớn gấp đôi không gian trước, toàn bộ đều bị một lớp sương trắng bao phủ.

Vị trí trung tâm nhất vẫn có một sợi xích đồng xanh treo từ trên đỉnh xuống, dưới cùng treo một cái hũ to bằng nắm tay bị băng đông cứng.

Trương Hạo đi qua, trực tiếp gỡ cái hũ từ sợi xích xuống, cầm trong tay.

Lúc này, tiếng thông báo của hệ thống vang lên trong đầu anh. [Đinh, phát hiện vật phẩm hiếm Chu Tình Băng Thiềm.] Trương Hạo mở cái hũ ra, thấy bên trong có một tượng đá cóc trắng, cũng không biết có tác dụng gì mà lại là một vật phẩm hiếm.

Nhưng bất kể nó có tác dụng gì, dung hợp cũng không thiệt.

Vật phẩm hiếm có thể tăng 10 điểm kinh nghiệm hệ thống và 10 điểm tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân.

Bất kể là nâng cấp Vạn Vật Dung Hợp Hệ Thống hay nâng cấp huyết mạch Kỳ Lân đều vô cùng quan trọng.

Nâng cấp hệ thống có thể mở khóa năng lực mới, nâng cấp huyết mạch có thể mang lại các thuộc tính và tuổi thọ tăng lên.

Quan trọng hơn là khi huyết mạch Kỳ Lân đạt cấp 9 còn có thể mở

khóa năng lực hóa hình huyết mạch.

Mỗi lần có ý thức khác xâm nhập vào cơ thể, huyết mạch đều có thể hóa hình trong thời gian ngắn.

Huyết mạch hóa hình chỉ cần một tiếng gầm là có thể tiêu diệt những ý thức 'Thần' đó.

Có thể thấy uy lực của huyết mạch hóa hình lớn đến mức nào.

Cùng với việc hiểu biết sâu hơn về thế giới này, Trương Hạo nhận ra 'Thần' có mặt ở khắp nơi.

Người nhà Trương, Ngô sớm muộn gì cũng sẽ bị bại lộ trở lại, thời gian này sẽ không quá lâu.

Anh phải nhanh chóng nâng cao thực lực, tốt nhất là có thể nâng huyết mạch Kỳ Lân lên cấp 9 trước khi thân phận bị bại lộ, như vậy sẽ có thêm một thủ đoạn đối phó với 'Thần'.

Thêm một thủ đoạn là thêm một cơ hội, nên thực ra trong lòng anh vẫn rất cấp bách.

"Hệ thống, dung hợp Chu Tình Băng Thiềm." [Đinh, nhận được chỉ lệnh, bắt đầu dung hợp.] Cùng lúc tiếng thông báo của hệ thống vang lên, Chu Tình Băng Thiềm trong tay Trương Hạo lập tức biến mất, hóa thành một khối chất lỏng trong suốt bao bọc toàn thân anh.

Các phân tử nhỏ li ti tạo thành chất lỏng đó như có sinh mệnh, liều mạng chui vào cơ thể anh.

Đợi cơ thể hấp thụ hết chất lỏng này, tiếng thông báo của hệ thống lại vang lên. [Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 81, vật phẩm dung hợp: Chu Tình Băng Thiềm.] [Đinh, chúc mừng ký chủ dung hợp Chu Tình Băng Thiềm, nhận được đặc tính vật phẩm: Hàn độc (có thể chữa trị hoặc tấn công tùy theo ý chí bản thân).] Năng lực Hàn độc này khá kỳ lạ, không chỉ có thể chữa trị vết

thương mà còn có thể dùng làm thủ đoạn tấn công.

Nhưng so với đặc tính nhận được, Trương Hạo quan tâm hơn đến việc dung hợp vật phẩm hiếm giúp tăng tiến độ tiến hóa huyết mạch. [Đinh, chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm Chu Tình Băng Thiềm, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân +10.] Tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân lại tăng thêm 10 điểm, càng gần hơn với huyết mạch Kỳ Lân cấp 5.

"Hù…" "Lạnh quá…" Trương Hạo tiến hành dung hợp chỉ trong nháy mắt, sau khi anh dung hợp xong, những người khác cũng đã vào trong ngũ trọng sơn.

Vừa vào, mọi người liền cảm nhận được khí lạnh bên trong.

Khí lạnh này là do Chu Tình Băng Thiềm mang lại, nhưng nó đã bị dung hợp, khí lạnh trong ngũ trọng sơn liền dần dần yếu đi.

Mạnh Thiên Tư vào ngũ trọng sơn liền đi thẳng đến vị trí trung tâm, cô ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một sợi xích đồng xanh treo ở đó, trên đó không buộc thứ gì cả.

Cô khẽ lẩm bẩm: "Sao không có gì cả, chẳng lẽ báu vật đã bị vị lão tổ tông mấy trăm năm trước lấy đi rồi sao?" Trương Hạo thấy phản ứng của Mạnh Thiên Tư và người của cô thì không khỏi buồn cười, không biết họ sẽ phản ứng thế nào nếu biết bảo bối bên trong đã bị chính mình lấy đi và dung hợp mất rồi.

Tuy nhiên, những thứ này dù là do tổ tiên Sơn Quỷ để lại, nhưng bọn họ đã không còn ai có thể chẻ được ngọn núi từ tầng thứ ba trở lên.

Chương 229

Những bảo vật này để lại bên trong cũng chỉ lãng phí, chi bằng làm của hời cho mình.

Có kinh nghiệm từ hai lần trước, Trương Hạo không nói nhiều nữa mà trực tiếp chẻ núi tiếp.

Mạnh Thiên Tư và thuộc hạ của cô thấy Trương Hạo dễ dàng chẻ ra tầng núi thứ sáu, nội tâm chấn động không lời nào tả xiết.

Nếu đặt Trương Hạo vào trong giới Sơn Quỷ, anh chính là Sơn Quỷ ưu tú nhất ngàn năm qua.

Cô dám khẳng định như vậy là vì suốt ngàn năm nay, chưa có Sơn Quỷ nào chẻ được tầng núi thứ sáu, vậy mà Trương Hạo lại làm được, anh không phải người ưu tú nhất thì là ai?

Lần này cũng giống như trước, sau khi vết nứt xuất hiện, Trương Hạo liền lao vào với tốc độ nhanh nhất.

Khi anh tiến vào không gian bên trong khối núi, bố cục bên trong cũng giống hệt mấy tầng trước, chính giữa có một sợi xích đồng rủ xuống, treo trên đó là một khối vật lớn cỡ cái chậu rửa mặt màu đỏ như máu.

Anh vừa đến gần, âm thanh thông báo của hệ thống đã vang lên bên tai. [Đinh, phát hiện vật phẩm hiếm: Nhục Linh Chi.] Nhục Linh Chi còn được gọi là Thái Tuế, là tiên dược trường sinh bất lão trong truyền thuyết.

Không ngờ tổ tiên Sơn Quỷ còn có thứ tốt thế này.

Trương Hạo đưa tay chạm vào Nhục Linh Chi rồi ra lệnh: "Hệ thống, dung hợp Nhục Linh Chi." [Đinh, đã nhận lệnh, bắt đầu dung

hợp.] Cùng lúc âm thanh hệ thống vang lên, Nhục Linh Chi trong tay Trương Hạo lập tức biến mất, nó hóa thành một khối chất lỏng màu đỏ máu bao bọc toàn thân Trương Hạo.

Những phân tử nhỏ li ti tạo nên khối chất lỏng ấy như có sinh mệnh, liều mạng chui vào cơ thể anh.

Đợi đến khi cơ thể hấp thụ hoàn toàn khối chất lỏng này, âm thanh hệ thống lại vang lên lần nữa. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 82.

Vật phẩm dung hợp: Nhục Linh Chi.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp Nhục Linh Chi, nhận được đặc tính vật phẩm: 1000 năm tuổi thọ.] "Hả?" Đây là lần đầu tiên Trương Hạo dung hợp thứ có thể trực tiếp tăng tuổi thọ, mà lại còn tăng một lúc 1000 năm.

Xem ra Nhục Linh Chi này quả thật là thứ tốt khó tìm, dĩ nhiên nếu không phải thứ tốt thì nó cũng không được xếp vào loại vật phẩm hiếm.

Từ xưa đến nay, biết bao nhiêu đế vương tướng quân theo đuổi sự bất tử, sau khi trả cái giá cực lớn, có mấy người thành công?

Hoặc là thất bại, hoặc là biến mình thành thứ quái vật không ra người không ra quỷ.

Nhìn lại mình xem, chỉ đơn giản dung hợp một khối Nhục Linh Chi đã tăng thêm 1000 năm tuổi thọ.

Không chỉ vậy, chỉ cần không ngừng dung hợp các vật phẩm đặc thù trở lên, huyết mạch Kỳ Lân sẽ không ngừng tiến hóa, mỗi lần tiến hóa tuổi thọ tăng lên đều nhân đôi.

Nói cách khác, chỉ cần liên tục có được số lần dung hợp và vật

phẩm dung hợp, là có thể không ngừng tăng tuổi thọ, thực chất cũng không khác gì vĩnh sinh, mà quan trọng nhất là không có tác dụng phụ.

Cùng với số lần sử dụng hệ thống ngày càng nhiều, Trương Hạo càng nhận ra sự hùng mạnh của Hệ thống dung hợp vạn vật.

Nó tăng cường thực lực cho anh vượt xa những gì nhìn thấy trên bề mặt. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm Nhục Linh Chi, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân +10.] Dung hợp vật phẩm hiếm, tiến độ tiến hóa huyết mạch lại tăng lên.

Đây mới chỉ là tầng núi thứ sáu, theo lời của Sơn Quỷ Vương Mạnh Thiên Tư, mỗi tầng núi đều có một món bảo bối.

Phía sau vẫn còn ba tầng nữa, nghĩa là ít nhất vẫn còn ba món bảo bối.

Hơn nữa, những thứ được cất giữ ở phía sau chắc chắn tốt hơn phía trước, vậy là ít nhất anh còn có thể nhận được ba món vật phẩm hiếm nữa.

Nếu dung hợp tất cả, anh sẽ có thêm 30 điểm tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân và 30 điểm kinh nghiệm hệ thống.

Kể từ khi xuống Lạc Thiên Hoang chẻ núi đến nay, mỗi tầng núi mở ra đều có thu hoạch.

Cho dù không tìm thấy Sơn Đảm, chuyến đi này cũng đã bội thu.

Trương Hạo vừa dung hợp xong Nhục Linh Chi thì Mạnh Thiên Tư, Hạo Thiên Chân và những người khác mới theo sau tiến vào không gian bên trong.

Mạnh Thiên Tư thấy Trương Hạo đứng dưới sợi xích đồng, mà trên sợi xích lại trống không, cũng chẳng có bảo vật nào.

Một lần thì còn được, nhưng hai lần đều như vậy thì cô đã hiểu ra, không phải là không có bảo vật mà là đã bị Trương Hạo lấy đi.

Ba thuộc hạ của cô cũng nghĩ vậy, thấy cảnh này liền biết bảo bối của tầng núi thứ sáu đã bị Trương Hạo lấy mất.

"Tiểu thư, mỗi một món bảo bối trong Cửu Trọng Sơn đều là do tổ tiên chúng ta khổ cực mới có được…" Người đó còn định nói gì nữa thì đã bị Mạnh Thiên Tư ngăn lại.

"Tuy là đồ của tổ tiên để lại, nhưng anh nghĩ trong chúng ta có ai đủ sức chẻ núi lấy ra không?

Bao nhiêu năm rồi, năng lực của Sơn Quỷ chúng ta ngày càng yếu đi, bây giờ đến cả tôi là Sơn Quỷ Vương cũng chỉ chẻ được tối đa ba tầng núi.

Nếu không có Trương Hạo, chúng ta đừng nói là lấy bảo vật, ngay cả việc xác nhận bên trong mỗi tầng núi có gì cũng không làm được.

Quan trọng hơn là, bây giờ chúng ta đang cùng trên một con thuyền, nếu không lấy được Sơn Đảm, chắc chắn sẽ bị Thủy Tinh trả thù.

Chi bằng cứ để Trương Hạo lấy những bảo vật này để tăng thực lực, giáng một đòn chí mạng vào Thủy Tinh, triệt để giải quyết mối lo của Sơn Quỷ.

Sau này đừng nói những lời như vậy nữa!" Sơn Quỷ kia nghe Mạnh Thiên Tư giải thích liền hiểu ra ngay, nặng nhẹ thế nào anh ta vẫn phân biệt được.

Lúc Mạnh Thiên Tư nói chuyện cũng không cố tình tránh mặt mọi người.

Trương Hạo đều nghe rõ mồn một.

Mạnh Thiên Tư cũng là người thẳng thắn, cách xử lý của cô như vậy là tốt nhất, ai cũng vui vẻ.

Trương Hạo thấy mọi người đều đã biết anh là người lấy bảo vật trong núi nên cũng không giấu giếm nữa, trực tiếp áp người vào vách đá chuẩn bị mở tầng tiếp theo.

"Trương Hạo, anh có cần nghỉ ngơi một chút không?" Mạnh Thiên Tư tò mò hỏi một câu.

Cô đã từng chẻ núi nên biết mỗi lần như vậy đều tiêu hao rất nhiều thể lực, trước đây mỗi lần chẻ xong một tầng cô đều phải nghỉ rất lâu.

Giờ nhìn lại Trương Hạo, anh mở hết tầng này đến tầng khác, không ngừng nghỉ chút nào.

Lời cô vừa dứt, bên tai đã vang lên tiếng "cạch", giây tiếp theo một vết nứt rộng rãi đủ cho vài người đi song song đã xuất hiện trước mắt.

Mạnh Thiên Tư nhìn vết nứt trước mặt, trong lòng dâng lên một nỗi chua xót.

Cô đường đường là Sơn Quỷ Vương mà chỉ chẻ được tối đa ba tầng, còn Trương Hạo lại dễ dàng chẻ được bảy tầng, mà trông anh vẫn còn rất ung dung, nói không chừng thật sự có thể tạo nên lịch sử, chẻ ra được cả tầng thứ chín.

"Mau, mau vào xem bên trong có phải là Sơn Đảm không!" Mạnh Thiên Tư chìm trong kinh ngạc hồi lâu không thoát ra được, đến khi cô hoàn hồn thì Trương Hạo đã sớm đi qua vết nứt vào trong tầng núi thứ bảy. [Đinh, phát hiện vật phẩm hiếm: Nhục Quỳ.] "Hả?" Trương Hạo vừa bước vào tầng núi thứ bảy, âm thanh của hệ thống đã vang lên trong đầu.

Cái tên Nhục Quỳ này anh không hề xa lạ, mấy chục năm trước có mấy hậu nhân của Mạc Kim Hiệu Úy đến Trùng Cốc ở Điền Nam tìm Mộ Trần Châu, lúc họ ra ngoài đã thấy một cây Nhục Quỳ hình người trong cốc.

Nghe nói cây Nhục Quỳ đó đã tồn tại trong Trùng Cốc không biết bao nhiêu năm, sắp thành tinh rồi.

Ngũ quan của nó vô cùng tinh xảo, ngoài da có màu xanh lục ra thì những chỗ khác không khác gì một người phụ nữ.

Chương 230

Sau này mấy người họ dùng Nhục Quỳ để giải thi độc, đồng thời thể chất cũng được cải thiện, cơ thể khỏe hơn trước rất nhiều.

Không ngờ tổ tiên Sơn Quỷ cũng cất giấu thứ này trong Cửu Trọng Sơn.

Trương Hạo tiến vào không gian bên trong, phát hiện ở cuối sợi xích đồng treo lơ lửng chính giữa quả nhiên có một quả thực hình người màu xanh lục.

Anh vừa đến gần đã ngửi thấy một mùi hương thực vật thanh nhã thoang thoảng.

Trương Hạo đưa tay sờ thử, cây Nhục Quỳ này không biết đã treo ở đây bao nhiêu năm, sớm đã khô quắt lại.

Anh bỏ ý định cắn một miếng, trực tiếp ra lệnh cho hệ thống.

"Dung hợp Nhục Quỳ." [Đinh, đã nhận lệnh, bắt đầu dung hợp.] Cùng lúc âm thanh hệ thống vang lên, Nhục Quỳ trong tay Trương Hạo biến mất, nó hóa thành một khối chất lỏng màu xanh rêu bao bọc toàn thân anh.

Những phân tử nhỏ li ti tạo nên khối chất lỏng ấy như có sinh mệnh, liều mạng chui vào cơ thể anh.

Đợi đến khi cơ thể hấp thụ hoàn toàn khối chất lỏng này, âm thanh hệ thống lại vang lên lần nữa. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 83.

Vật phẩm dung hợp: Nhục Quỳ.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp Nhục Quỳ, nhận được đặc tính vật

phẩm: Thể chất cải thiện 100%.] Ngay khoảnh khắc âm thanh hệ thống vừa dứt, Trương Hạo chỉ cảm thấy cả người khoan khoái chưa từng có, toàn thân trên dưới vô cùng nhẹ nhõm.

Tạp chất trong cơ thể trước đây đều bị bài trừ ra ngoài, cả cơ thể được nâng cao rất nhiều. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm Nhục Quỳ, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân +10.] Dung hợp vật phẩm hiếm, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân lại tăng lên, Trương Hạo mở giao diện thuộc tính ra xem.

Tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân đã quá nửa, đạt 62/120, chỉ cần thêm 58 điểm nữa là có thể nâng lên bậc 5, toàn bộ thuộc tính sẽ lại nhân đôi.

Tiến độ nâng cấp Hệ thống dung hợp vạn vật cũng đã đến 30/50, chỉ cần 20 điểm kinh nghiệm, tức dung hợp 2 món vật phẩm hiếm nữa là có thể nâng cấp.

Lần này đến Lạc Thiên Hoang vào Cửu Trọng Sơn thật sự thu hoạch phong phú.

Trương Hạo dung hợp rất nhanh, trước khi những người khác vào tầng thứ bảy thì đã hoàn thành, anh cũng không đợi họ vào mà trực tiếp chẻ ra tầng thứ tám rồi đi vào trong.

Mạnh Thiên Tư và mọi người sau khi vào tầng thứ bảy thì chỉ thấy một sợi xích đồng còn sót lại ở vị trí trung tâm, và một vết nứt khổng lồ ở phía đối diện.

Lúc này, họ đã sớm tê dại rồi, dù Trương Hạo có làm ra chuyện kinh thiên động địa hơn nữa họ cũng không thấy kỳ lạ.

Mạnh Thiên Tư, Hạo Thiên Chân và những người khác đi qua vết nứt vào tầng thứ tám thì thấy Trương Hạo đang cầm trên tay một tấm

da lớn đen tuyền.

“Tiểu Cữu, trên tay cậu là gì vậy?” Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

“Cầm lấy, cậu nghiên cứu thử xem, chắc là một tấm bản đồ.” Trương Hạo trực tiếp đưa tấm da trong tay cho Hạo Thiên Chân.

Tầng thứ tám không xuất hiện một món vật phẩm hiếm nào như dự đoán.

Lúc Trương Hạo vào chỉ thấy một tấm da thú đen tuyền treo ở giữa.

Anh lấy tấm da thú từ trên sợi xích đồng xuống thì thấy trên đó có không ít hình vẽ và một vài ký hiệu.

“Vâng, Tiểu Cữu.” Hạo Thiên Chân nhận lấy tấm da thú rồi trải ra đất nghiên cứu.

“Vạn Sơn Chi Tổ, đây là một tấm bản đồ dãy Côn Luân Sơn, bên trong Côn Luân Sơn có rất nhiều đường mòn nhỏ như mê cung, xuyên qua mê cung có thể vào một tế đàn, dưới tế đàn có một con quái vật khổng lồ, nơi nó xâm thực đều mất hết sinh khí…” “Đây chẳng phải là vị thần trong Côn Luân Sơn sao!” Mạnh Thiên Tư kinh ngạc thốt lên.

“Đúng vậy, là vị thần từng xuất hiện trong những ghi chép thắt nút.” Bàn Tử cũng phụ họa bên cạnh.

Trương Hạo gật đầu, tấm bản đồ này hóa ra là ghi lại vị trí của Thần.

Nhưng bây giờ biết vị trí của nó cũng vô dụng, căn bản không đối phó được.

Chỉ riêng dãy Côn Luân Sơn đã có diện tích mấy trăm ngàn cây số vuông, cộng thêm những năm nay Thần đã thông qua long mạch dưới

đất xâm thực đến các dãy núi khác, thậm chí đã lan đến cả vùng Đông Nam Á.

Với diện tích rộng lớn như vậy, thực lực hiện tại của anh căn bản không biết bắt đầu từ đâu.

Trừ phi có thể tìm ra cách giết chết Thần.

Mặc dù trong ghi chép thắt nút có nói Sơn Đảm và Thủy Tinh dung hợp lại có thể khắc chế Thần, hạn chế sự bành trướng của nó, nhưng cũng không thể giết chết nó.

Trước khi tìm được cách giết Thần, tuyệt đối không thể để lộ thân phận trước mặt nó, nếu không sẽ mang lại tai họa cho cả Trương gia và Ngô gia.

Cho nên việc diệt Thần vẫn cần phải tính kế lâu dài, phải nâng thực lực lên cao hơn nữa.

Trương Hạo lấy lại tấm da thú từ tay Hạo Thiên Chân, cuộn lại rồi nhét vào ba lô, tâm niệm vừa động liền cất vào không gian trữ vật.

Sau đó anh chuẩn bị mở tầng thứ chín.

Cửu Trọng Sơn ở Lạc Thiên Hoang, nơi Sơn Quỷ giấu bảo vật, giờ chỉ còn lại tầng cuối cùng.

Sắc mặt tất cả mọi người trong đội đều trở nên nghiêm trọng.

"Rốt cuộc có tìm được Sơn Đảm hay không, tất cả là ở lần này!" "Sơn Đảm là thánh vật của Sơn Quỷ, chắc chắn ở trong tầng thứ chín!" Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp đều nắm chặt nắm đấm: "Nhất định sẽ ở trong đó!" Trương Hạo vỗ vỗ vai hai người họ: "Yên tâm, cho dù không tìm thấy Sơn Đảm cũng sẽ có cách khác." Anh nói xong liền đến trước vách đá, áp sát người vào, nhắm mắt lại cẩn thận cảm nhận nhịp thở của sơn mạch, sau đó điều chỉnh nhịp thở của mình đồng bộ với nó.

“Hả?” Mấy tầng núi trước, lúc Trương Hạo chẻ núi đều rất thuận lợi, gần như là chẻ ra ngay lập tức, sao đến tầng thứ chín lại nửa ngày không có phản ứng?

Tâm trạng vốn đang thả lỏng của mọi người đột nhiên căng thẳng.

“Tiểu thư, Trương Hạo… anh ta sẽ không thất bại chứ?” Mạnh Thiên Tư lắc đầu, cô cũng không chắc, dù sao cô là Sơn Quỷ Vương nhưng cũng chỉ chẻ được ba tầng.

Bây giờ bảo cô phán đoán xem Trương Hạo có thể chẻ được tầng thứ chín hay không, cô cũng không có thực lực đó.

Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp cũng căng thẳng.

Cửu Trọng Sơn giờ chỉ còn tầng cuối cùng chưa mở, mà Sơn Đảm họ cần rất có thể ở trong đó.

Vạn nhất Trương Hạo thật sự không chẻ được tầng thứ chín, vậy thì chân tướng về biến dị Thủy Tiêu sẽ không bao giờ được tìm ra, cũng có nghĩa là họ sẽ đối mặt với cái chết trong thời gian rất ngắn.

“Yên tâm đi, Tiểu Cữu của tôi lợi hại như vậy chắc chắn chẻ được, không cần lo lắng.” Hạo Thiên Chân tin tưởng vào thực lực của Trương Hạo, mấy tầng trước đều mở ra dễ dàng như vậy, tầng thứ chín này chắc chắn cũng không thành vấn đề.

“Đúng thế, Trương Hạo huynh đệ là người thế nào chứ, anh ấy chắc chắn làm được, các cậu không cần lo.” Bàn Tử cũng tin Trương Hạo không có vấn đề gì.

Lúc này, Trương Kỳ Lân vốn im lặng đi theo đội đột nhiên nói một câu: “Anh ấy đã vào tầng thứ chín rồi.” Mọi người xung quanh nghe vậy đều ngơ ngác.

“Tiểu Ca, vách đá có xuất hiện vết nứt đâu, sao anh lại nói Trương Hạo huynh đệ đã vào tầng thứ chín rồi?” “Đúng vậy, Tiểu Cữu rõ

ràng đang ở đây, sao lại vào tầng thứ chín được chứ?" Trương Hạo áp sát người vào vách đá, điều chỉnh nhịp thở của mình.

Khi nhịp thở của anh đồng bộ với sơn mạch, lần này vách đá trước mặt lại không xuất hiện vết nứt.

Anh chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, đợi cảm giác khó chịu đó biến mất, anh đã đến một không gian thần bí.

Rất nhanh sau đó anh phát hiện chỉ có ý thức của mình tiến vào không gian này, còn cơ thể vẫn ở nguyên tại chỗ.

Đây là một không gian tương tự như không gian trữ vật của anh, chỉ có ý thức mới có thể đi vào.

Chương 231

Mặc dù là lần đầu tiên tiến vào không gian này, nhưng Trương Hạo lại cảm thấy vô cùng quen thuộc, phảng phất như không gian khổng lồ này thuộc về anh vậy.

Trước đây Mạnh Thiên Tư đã nói, không gian xuất hiện khi Sơn Quỷ chẻ núi không thực sự ở bên trong sơn mạch, chỉ là cần mượn vết nứt sinh ra trên vách đá để tiến vào không gian này mà thôi.

Trương Hạo đoán rằng việc chẻ núi của Sơn Quỷ và việc mở Kim Thang của Thủy Tiêu thực ra cũng tương tự nhau.

Họ đều có năng lực tìm kiếm và mở ra lối đi không gian.

Nói cách khác, thực ra không gian của các tầng núi không cùng một không gian với nơi sơn mạch tọa lạc.

Những không gian trước đó cơ thể đều có thể tiến vào, còn không gian của tầng thứ chín này có chút đặc thù, chỉ có ý thức của con người mới vào được.

Trương Hạo tâm niệm vừa động liền nắm bắt được toàn bộ thông tin của không gian.

Đây là một không gian khổng lồ có chiều dài, rộng, cao đều vượt quá trăm mét, ở vị trí trung tâm có một sợi xích đồng treo một hòn đá màu vàng đất cỡ quả bóng rổ.

Ý thức vừa đến gần hòn đá này, âm thanh của hệ thống đã vang lên bên tai. [Đinh, phát hiện vật phẩm cực hiếm: Sơn Đảm.] Trong không gian, hòn đá trông tầm thường kia lại chính là Sơn Đảm, hơn nữa còn là một vật phẩm cực hiếm.

Đã phát hiện ra Sơn Đảm thì chuyện tiếp theo sẽ dễ dàng hơn.

Anh tâm niệm vừa động, giống như lấy đồ từ không gian trữ vật của mình, muốn lấy Sơn Đảm trong không gian này ra ngoài.

Tuy nhiên, Sơn Đảm lại không có bất kỳ phản ứng nào.

"Sao lại thế này, rõ ràng mình đã nắm giữ toàn bộ không gian rồi mà." Trương Hạo không hiểu tại sao không lấy được Sơn Đảm.

Ý thức của anh lơ lửng trong không gian khổng lồ thể tích hơn một triệu mét khối này, nhìn chằm chằm vào hòn đá cỡ quả bóng rổ bị xích đồng treo lơ lửng giữa không trung.

Đột nhiên mắt anh sáng lên.

Không động được Sơn Đảm, chẳng lẽ còn không động được Cửu Trọng Sơn sao?

Anh có thể cảm nhận rõ ràng bên trong Cửu Trọng Sơn không có bất kỳ hơi thở sinh mệnh nào, là vật chết, phù hợp với điều kiện dung hợp.

Anh ra lệnh cho hệ thống: "Hệ thống, dung hợp Cửu Trọng Sơn!" [Đinh, đã nhận lệnh, bắt đầu dung hợp.] Khi âm thanh hệ thống vang lên, Trương Hạo vô cùng kích động.

Vốn dĩ anh chỉ muốn thử một chút, không ngờ con đường này lại thật sự đi được. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 84.

Vật phẩm dung hợp: Cửu Trọng Sơn.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp Cửu Trọng Sơn, nhận được đặc tính vật phẩm: Không gian trữ vật tăng thêm 1 triệu mét khối.] Âm thanh hệ thống vừa dứt, Trương Hạo cảm thấy trời đất quay cuồng.

Đợi cảm giác này biến mất, anh phát hiện ý thức đã quay về không gian trữ vật của mình, còn Cửu Trọng Sơn lúc nãy đã biến mất không

thấy.

Không gian trữ vật ban đầu hơn 300.000 mét khối, cộng thêm thể tích tăng lên sau khi dung hợp Cửu Trọng Sơn, tổng cộng có hơn 1,3 triệu mét khối, tăng gấp hơn 3 lần.

Không gian trữ vật vốn hơi chật chội cũng trở nên rộng rãi.

Trương Hạo lập tức tìm kiếm tung tích của Sơn Đảm trong không gian trữ vật, sợ rằng vì dung hợp Cửu Trọng Sơn mà Sơn Đảm sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi biến mất.

Rất nhanh sau đó anh đã phát hiện ra Sơn Đảm cùng với tất cả những thứ đã cất vào không gian trữ vật trước đó.

Thấy mọi thứ vẫn còn, anh mới yên tâm.

Trương Hạo tâm niệm vừa động, ý thức quay về cơ thể.

Anh phát hiện cơ thể mình vẫn đang áp sát vào vách đá, ngoài ra không có động tác nào khác.

Quay đầu nhìn xung quanh thì thấy những người khác đang nhìn mình với vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Trương Hạo không nói gì, mà quay người đối mặt với vách đá, dùng cơ thể che khuất một khu vực nhỏ trước mặt.

Sau đó tâm niệm vừa động, thử lấy Sơn Đảm từ không gian trữ vật ra.

Lần này không có gì bất ngờ, anh đã thuận lợi lấy được Sơn Đảm.

“Tiểu Cữu, thế nào rồi?” “Trương Hạo huynh đệ, Tiểu Ca nói anh đã chẻ núi thành công rồi, đã tìm thấy Sơn Đảm chưa?” “Lão đại, có tin tức gì về Sơn Đảm không?” … Vốn dĩ mọi người thấy vách đá không có phản ứng, cũng không xuất hiện vết nứt, cứ ngỡ Trương Hạo chẻ núi thất bại.

Nhưng Trương Kỳ Lân lại nói Trương Hạo đã sớm vào Cửu Trọng Sơn.

Tất cả mọi người đều vô cùng nghi hoặc, thấy Trương Hạo có động tác khác liền lập tức hỏi ra những thắc mắc trong lòng.

"Tìm thấy rồi, và đã lấy được." Trương Hạo nói thật, không hề giấu giếm.

Sau đó anh quay người, đưa hòn đá cỡ quả bóng rổ trong tay ra trước mặt mọi người.

"Thứ trong tay tôi chính là Sơn Đảm." "Á!" "Á!" Trương Hạo vừa quay người, Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp đã liên tiếp hét lên hai tiếng thảm thiết.

Sau đó là một tiếng "ọe" rồi nôn mửa.

"Sao thế, hai người sao vậy?" Trương Hạo một tay cầm Sơn Đảm đi về phía Dịch Táp.

"Ọe…" Anh vừa đến gần, Dịch Táp lại phun ra một ngụm máu đen nữa.

Trương Hạo phát hiện anh càng đến gần, Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp càng tỏ ra khó chịu.

Anh nhìn Sơn Đảm trong tay, người ta nói Sơn Đảm khắc Thủy Tinh, lẽ nào nó đã phát huy tác dụng rồi?

"Mau nhìn kìa, trong máu hình như có thứ gì đó!" Đúng lúc này, Hạo Thiên Chân chỉ tay vào vũng máu trên đất, kinh ngạc kêu lên.

Trương Hạo cúi đầu nhìn vào vũng máu mà Dịch Táp nôn ra, chỉ thấy bên trong có một khối vật cỡ quả trứng gà, màu xanh lam nhạt.

Cùng lúc đó, một mùi hôi thối nồng nặc của xác chết xộc vào mũi.

"Là Thủy Tinh!" Anh nhận ra ngay thứ này chính là Thủy Tinh.

Trong lúc Thủy Tinh còn chưa kịp phản ứng, trong lòng bàn tay anh đã xuất hiện một hạt giống bắn ra.

Một tiếng "bụp" trầm đục vang lên, Thủy Tinh hóa thành sương mù tan biến trong không khí.

Sau đó anh lại quay người đi về phía Đinh Ngọc Vũ Điệp, vừa đến gần, cô cũng "ọe" một tiếng nôn ra một ngụm máu tươi.

Trương Hạo ngay lập tức phát hiện Thủy Tinh bên trong, anh trực tiếp bắn ra một hạt giống giết chết nó.

"Phù…" Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp tuy nôn ra không ít máu, nhưng lúc này sắc mặt đã tốt hơn trước rất nhiều.

Hai người ngồi bệt dưới đất thở dốc, một lúc lâu sau mới hồi phục thể lực.

Thế là cả hai liền đổi tư thế, cùng nhau quỳ xuống trước mặt Trương Hạo.

"Cảm ơn anh, Trương Hạo!" "Cảm ơn anh, lão đại!" "Bây giờ tôi cảm thấy dễ chịu hơn nhiều rồi, chắc là do Sơn Đảm đã ép Thủy Tinh trong cơ thể ra ngoài." Trương Hạo nhìn hai người họ không nói gì mà hít mạnh hai hơi.

Chương 232

Tuy vừa rồi Sơn Đảm quả thật đã ép Thủy Tinh ra khỏi cơ thể họ, nhưng anh vẫn có thể ngửi thấy mùi hôi thối quen thuộc của xác chết trên người Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp.

Còn mùi hôi thối này, chứng tỏ vấn đề vẫn chưa được giải quyết triệt để.

"Hai người khoan hãy cảm ơn tôi, tôi nghĩ vấn đề của hai người vẫn chưa được giải quyết triệt để, dĩ nhiên Dịch Táp cũng không cần quá lo lắng, Thủy Tinh trong cơ thể đã bị ép ra ngoài, tính mạng của cậu tạm thời không đáng lo." "Cái gì?" "Vấn đề chưa được giải quyết triệt để?" Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp vừa nghe vấn đề của họ chưa được giải quyết triệt để, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

"Không sai, mùi hôi tỏa ra từ cơ thể cậu vẫn chưa biến mất." "Hừ, hừ…" Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp đồng thời hít mạnh hai hơi.

"Quả thật, tuy mùi đã nhạt đi một chút, nhưng vẫn còn." "Mạnh tiểu thư, cô có biết nguyên nhân là gì không?" Mạnh Thiên Tư là Sơn Quỷ Vương, biết nhiều thông tin hơn về Sơn Đảm và Thủy Tinh, có lẽ cô sẽ biết tại sao sau khi nôn ra Thủy Tinh mà Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp vẫn chưa hoàn toàn khỏi.

"Thủy Tinh tiến vào cơ thể người, theo thời gian sẽ hoàn toàn nuốt chửng ý thức của người đó, đến lúc ấy thì hết cứu.

Nhưng trong quá trình các anh bị Thủy Tiêu chắc đã xảy ra biến cố gì đó, nên ý thức của các anh mới được giữ lại.

Nếu muốn giải quyết triệt để vấn đề, trừ phi phải điều tra rõ biến cố đó." "Tôi hiểu rồi, cảm ơn cô Mạnh tiểu thư." Dịch Táp sao lại không biết điều tra rõ chân tướng biến cố Thủy Tiêu là có thể giải

quyết vấn đề, nhưng chuyện đã điều tra rất lâu, mỗi lần tưởng như thấy hy vọng thì lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Lần này vốn tưởng tìm được Sơn Đảm là có thể giải quyết triệt để, nhưng cuối cùng vẫn thất vọng.

Dĩ nhiên cũng không thể nói là hoàn toàn không có tiến triển, ít nhất đã ép được Thủy Tinh ra khỏi cơ thể, tính mạng tạm thời không lo, như vậy sẽ có nhiều thời gian hơn để điều tra chân tướng.

"Tiểu Cữu, tiếp theo chúng ta làm gì?" "Đi tìm Thủy Tinh." Ban đầu đến đây chẻ núi lấy Đảm chính là để đối phó Thủy Tinh, triệt để giết chết nó.

Nhưng giữa chừng lại có phát hiện mới, Thủy Tinh và Sơn Đảm vốn là một thể, cũng chỉ có như vậy mới có tác dụng khắc chế Thần.

Tuy không biết làm thế nào để dung hợp Thủy Tinh và Sơn Đảm làm một, nhưng cũng phải tận mắt thấy Thủy Tinh rồi mới tính cách được. … Lạc Thiên Hoang, bên ngoài Thiên Khanh.

Hai, ba mươi Sơn Quỷ ở lại đây đồn trú, tiếp ứng.

"Tiểu thư đã xuống bốn, năm tiếng rồi, cậu nói xem họ đã vào được tầng thứ ba lấy Sơn Đảm thành công chưa?" "Chắc chắn đã lấy được rồi, không chừng đang trên đường về." "Tiểu thư là Sơn Quỷ Vương ưu tú nhất mấy chục năm gần đây, tầng thứ ba chắc chắn không làm khó được cô ấy." … Ngay lúc họ đang tán gẫu, dây thừng thả xuống Thiên Khanh đột nhiên có phản ứng.

"Chắc là tiểu thư họ về rồi!" một Sơn Quỷ hét lên rồi đi đến mép vực nhìn xuống Thiên Khanh.

Anh ta vừa cúi người nhìn xuống đã thấy một cô dâu mặc giá y màu đỏ đang men theo dây thừng nhanh chóng leo lên từ bên dưới.

"Không hay rồi, là Lạc Động Nữ, mọi người chuẩn bị tấn công,

ngăn chúng phá hoại dây thừng!" Các Sơn Quỷ vừa nghe là Lạc Động Nữ liền lập tức lấy vũ khí ra đối phó.

Các Sơn Quỷ phản ứng nhanh chóng, người cầm trường đao điêu khắc bằng xương sắc bén, người thì nắm chặt cây chùy nặng làm từ khoáng thạch kỳ dị, ẩn chứa sức mạnh thần bí trừ tà tránh hung.

Đúng lúc này, bên rìa Thiên Khanh, hơn chục cái đầu lâu trắng bệch, quỷ dị từ từ nhô ra.

Ngay sau đó là bóng dáng những cô dâu mặc giá y màu đỏ rực.

Chúng dùng một tốc độ không hợp lẽ thường, từ Thiên Khanh sâu không thấy đáy trèo ra.

Giá y đó đỏ đến chói mắt, như thể được nhuộm bằng máu tươi, tạo nên sự tương phản rõ rệt với hốc mắt đen kịt tĩnh lặng của chúng, khiến người ta không rét mà run.

Động tác của những cô dâu này cứng nhắc và máy móc, chúng không phát ra bất kỳ âm thanh nào, nhưng không khí lại tràn ngập một luồng oán niệm và sát khí mãnh liệt.

"Lạc lạc lạc…" Đột nhiên, một trong số những cô dâu phát ra một tiếng kêu quái dị, âm thanh này giống như một mệnh lệnh.

Những cô dâu trèo ra từ Thiên Khanh đồng loạt phát động tấn công.

Có con vung móng tay nhọn hoắt như dao găm sắc bén, đâm thẳng vào yếu huyệt của các Sơn Quỷ; có con thì dang rộng hai tay, lao về phía các Sơn Quỷ, chúng há cái miệng rộng ngoác cắn thẳng vào cổ người.

Đối mặt với thế công bất ngờ này, các Sơn Quỷ không hề lùi bước.

Họ linh hoạt né tránh các đòn tấn công của những cô dâu, đồng thời tìm cơ hội phản kích.

Trường đao vung lên, chùy nặng gầm rú, mỗi lần va chạm đều kèm theo tia lửa bắn ra tứ tung, cùng với mùi máu tanh nồng nặc lan tỏa trong không khí.

Những Lạc Động Nữ này không giống người thường, cơ thể chúng cứng như đá.

Trường đao trong tay Sơn Quỷ chém vào người chúng cũng không thể gây ra vết thương chí mạng.

Ngược lại, các Sơn Quỷ, một khi bị móng tay của Lạc Động Nữ cào phải, trên người sẽ mất đi một mảng thịt.

Mặc dù bên Sơn Quỷ chiếm ưu thế về số lượng, nhưng so với những Lạc Động Nữ bị Thủy Tinh điều khiển này thì hoàn toàn không phải là đối thủ.

Dù vậy, các Sơn Quỷ cũng không hề sợ hãi.

Trong lòng các Sơn Quỷ chỉ có một niềm tin: giết hết tất cả Lạc Động Nữ, đảm bảo an toàn cho dây thừng, chỉ có như vậy những người xuống Thiên Khanh mới có thể thuận lợi trở về. … Lấy được Sơn Đảm, Trương Hạo cùng Mạnh Thiên Tư và những người khác quay về theo đường cũ.

Ban đầu khá thuận lợi, nhưng ngay khi họ sắp trèo ra khỏi Thiên Khanh thì phát hiện đoạn dây thừng cuối cùng dài 200 mét đã biến mất.

Mạnh Thiên Tư thấy vậy sắc mặt lập tức u ám.

“Không hay rồi, xảy ra tình huống này chỉ có một khả năng, những người ở lại trên đó tiếp ứng đã gặp chuyện không may!” “Sao lại thế này, Tương Tây không phải là địa bàn của các cô sao, ai lại dám gây

sự với các cô chứ?" "Thủy Tinh điều khiển Lạc Động Nữ!" "Lại là Thủy Tinh, nó rõ ràng là không muốn chúng ta trèo lên." Bàn Tử ngẩng đầu nhìn lên trên, vị trí hiện tại cách miệng hang gần hai trăm mét.

Vách trong Thiên Khanh nhẵn bóng, ẩm ướt, nhiều nơi còn bị rêu xanh bao phủ, trơn tuột, không có dây thừng hỗ trợ thì căn bản không thể trèo lên được.

"Bây giờ chúng ta nên làm gì, ai có cách gì hay không?" Bàn Tử nhìn một vòng cũng không ai trả lời.

Mạnh Thiên Tư lắc đầu nói: "Bây giờ ở miệng hang chắc chắn có Lạc Động Nữ canh giữ, mục đích của chúng là nhốt chúng ta lại, nếu không có chúng thì tôi có cách lên được." "Để tôi thử xem." Ngay lúc mọi người không biết làm gì, Trương Hạo đã đứng ra.

Không đợi mọi người phản ứng, anh đã tâm niệm vừa động, sử dụng năng lực bay tầm thấp.

Ngay lập tức cả người anh trở nên nhẹ bẫng, sau đó dùng sức dưới chân, tức thì như tên lửa phóng vút lên trời.

Để che mắt người khác, trong quá trình bay lên, Trương Hạo thỉnh thoảng lại đạp một chân vào vách hang để mượn lực.

Một lát sau anh đã bay đến miệng Thiên Khanh, rồi lộn một vòng nhảy ra ngoài.

Sau khi ra khỏi Thiên Khanh, đập vào mắt là một màu đỏ.

Máu tươi từ thi thể trên đất chảy ra và giá y của Lạc Động Nữ bị máu nhuộm càng thêm đỏ, tất cả đều là màu đỏ.

Trương Hạo thấy vậy lòng trĩu nặng, anh cũng không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Mấy chục Sơn Quỷ ở lại trên Thiên Khanh tiếp ứng đã hy sinh toàn bộ.

Không một ai trong số họ có thi thể nguyên vẹn, người nào cũng thiếu chỗ này một mảng, chỗ kia một mảng.

Bên dưới thi thể của những Sơn Quỷ này đều là dây thừng, có thể tưởng tượng được họ đã dùng tính mạng để bảo vệ dây thừng.

Giây phút này, Trương Hạo cảm thấy khó chịu không nói nên lời, thủ phạm gây ra tất cả những chuyện này chính là Thủy Tinh, chính là Lạc Động Nữ do Thủy Tinh điều khiển.

Anh nổi giận, giơ nắm đấm lao về phía Lạc Động Nữ.

Không có chiêu thức hoa mỹ, chỉ có những cú đấm đơn giản.

Một đấm một mạng, không một Lạc Động Nữ nào có thể đỡ nổi một quyền của anh.

"Bụp!" Mỗi lần một tiếng đấm trầm đục vang lên, lại có một Lạc Động Nữ hóa thành sương máu tan biến trong không khí.

Chương 233

"Phù…" Giết hết toàn bộ Lạc Động Nữ ở miệng hang, trong lòng Trương Hạo mới dễ chịu hơn một chút.

Chỉ tiếc là làm vậy cũng vô ích, những Sơn Quỷ kia vẫn đã chết, cũng không biết Mạnh Thiên Tư và những người khác khi lên đây thấy thi thể của các Sơn Quỷ trên đất sẽ nghĩ gì.

Trương Hạo lắc đầu, tìm một sợi dây thừng chưa bị hư hại trên đất, cố định ở mép vực rồi ném xuống.

Anh hét lớn vào trong Thiên Khanh: "Đã giải quyết xong cả rồi, mọi người lên đi!" Mười mấy, hai mươi phút sau, Mạnh Thiên Tư cùng Hạo Thiên Chân và những người khác đã từ trong Thiên Khanh trèo ra.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp mấy người thấy đầy đất thi thể thì không khỏi xuýt xoa, lắc đầu không ngớt, trong mắt đầy vẻ tiếc nuối.

Mạnh Thiên Tư thấy những thi thể này lại không có phản ứng gì lớn, dường như đã sớm đoán được chuyện này sẽ xảy ra.

"Lưu Cường, anh dẫn mấy anh em còn lại đi an táng tử tế cho họ." "Vâng!" Mấy Sơn Quỷ đi sau Mạnh Thiên Tư đáp một tiếng rồi dẫn người đi xử lý thi thể.

"Trương Hạo, cảm ơn anh đã báo thù cho họ, thực ra chuyện này không phải lần đầu tiên xảy ra, đã chọn đến chẻ núi lấy Đảm thì chúng tôi đã chuẩn bị sẵn sàng để chết.

Trước đây cũng không phải chưa từng thử chẻ núi lấy Đảm, mỗi lần đều hy sinh rất nhiều người, nếu được làm lại một lần nữa, tôi tin

mọi người vẫn sẽ làm như vậy, chỉ có triệt để giết chết Thủy Tinh, Sơn Quỷ chúng tôi mới có thể triệt để giải quyết mối lo." "Ừm." Trương Hạo đồng cảm với các Sơn Quỷ.

Sơn Quỷ vì bảo vệ Sơn Đảm mà bị Thủy Tinh uy hiếp, còn người của Trương gia và Ngô gia, vì thể chất đặc biệt là thứ cần thiết để Thần tiếp tục lan rộng, bành trướng, nên dù thế nào đi nữa, một khi thân phận bị lộ, Thần chắc chắn sẽ tìm mọi cách giết chết người của hai nhà để đoạt lấy thi thể.

Chỉ cần chưa giết được Thần, mối đe dọa này sẽ luôn tồn tại.

Trương Hạo tin rằng các thế hệ tổ tiên của hai nhà đã nỗ lực rất nhiều để tiêu diệt Thần, cũng đã hy sinh rất nhiều người.

Nếu có thể làm lại một lần nữa, lựa chọn của mọi người chắc chắn sẽ không thay đổi, dù phải hy sinh tính mạng cũng phải cống hiến cho việc tiêu diệt Thần.

Trương Hạo và mọi người đã đợi ở miệng Thiên Khanh bốn, năm tiếng đồng hồ, các Sơn Quỷ mới xử lý xong thi thể trên đất.

Những người còn sống cúi đầu trước mộ họ rồi mới rời khỏi Lạc Thiên Hoang.

Trên đường, Trương Hạo hỏi: "Mạnh tiểu thư, trước cô nói Sơn Đảm khắc Thủy Tinh, bây giờ Sơn Đảm đã lấy được rồi, vậy Thủy Tinh ở đâu?" "Đại Long Động, là một cái đầm sâu dưới chân thác nước lớn nhất Tương Tây, tương truyền dưới Đại Long Động có các đường hầm trong núi chằng chịt, có thể thông đến bất kỳ hang động nào ở Tương Tây.

Thủy Tinh chính là thông qua các đường hầm đó mới có thể xuất hiện ở các hang động khắp nơi, điều khiển nhiều Lạc Động Nữ như vậy." "Sơn tràng là gì?" "Sơn tràng chính là đường hầm, chúng tôi

Sơn Quỷ thường gọi như vậy, Thủy Tinh có thể di chuyển nhanh chóng bên trong đó." "Ra là vậy." Lạc Động Nữ chỉ xuất hiện ở địa phận Tương Tây, nói cách khác phạm vi hoạt động của Thủy Tinh là trong Tương Tây.

Tưởng chừng phạm vi không lớn, nhưng thực tế muốn tìm ra Thủy Tinh ở cả vùng Tương Tây này chẳng khác nào mò kim đáy bể.

"Chúng ta đến Đại Long Động có chắc chắn tìm được Thủy Tinh không?" Bàn Tử hỏi.

Mạnh Thiên Tư lắc đầu: "Không chắc, chỉ là chúng ta đến đó thì xác suất tìm thấy nó sẽ lớn hơn một chút." "Vậy nếu Thủy Tinh không ở Đại Long Động, chẳng phải chúng ta bó tay với nó sao?" "Cũng không hẳn, chúng tôi đương nhiên có tính toán khác, tôi có thể giả làm cô dâu, lúc đó đi ngang qua cửa Đại Long Động, tin rằng có thể dụ được Thủy Tinh đến." Nghe Mạnh Thiên Tư nói vậy, Trương Hạo nhớ lại lúc họ tìm vị lão tổ tông đầu tiên, Dịch Táp đã vào trong một chiếc kiệu giả làm cô dâu, Thủy Tinh quả thật đã xuất hiện.

Nhưng họ không hề thấy được bản thể của Thủy Tinh.

Dù sao đi nữa, phương pháp này quả thật có hiệu quả, chỉ là người giả làm cô dâu phải đối mặt với nguy hiểm rất lớn.

Trong hang động trước đó, ngay cả lão tổ tông Sơn Quỷ cũng bị trúng kế, bị Thủy Tinh điều khiển.

Nếu không phải Trương Hạo tình cờ tìm thấy bà, vị lão tổ tông đó đã sớm mất mạng. … Ba ngày sau, một đội đón dâu từ trấn Phù Dung xuất phát rầm rộ, kiệu hoa đỏ thắm, chiêng trống vang trời.

Cùng với sự di chuyển chậm rãi của đội đón dâu, buổi sáng sớm của trấn Phù Dung được đánh thức bởi tiếng chiêng trống hân hoan.

Hai bên đường, dân làng và du khách với ánh mắt tò mò hoặc chúc

phúc đan xen vào nhau, tô điểm thêm vài phần bí ẩn và mong đợi cho "đám cưới" bất ngờ này.

Tuy nhiên, đây không phải là một đám cưới bình thường, mà là một kế hoạch dụ địch sâu do Trương Hạo và mọi người dày công sắp đặt, mục tiêu nhắm thẳng vào Thủy Tinh tà ác đang ẩn náu sâu trong Tương Tây, điều khiển vô số Lạc Động Nữ.

Đi đầu đội ngũ là Trương Kỳ Lân giả làm bà mai.

Nốt ruồi to bằng hạt đậu trên mặt anh, qua bàn tay trang điểm tỉ mỉ, trông vô cùng sống động, như thể bẩm sinh đã mọc ở đó.

Bộ đồ bà mai bằng lụa đỏ thắm lấp lánh dưới ánh mặt trời, dáng đi uốn éo của anh tuy có phần vụng về, nhưng cũng có một phong vị riêng, khiến Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Đinh Ngọc Vũ Điệp đứng sau không nhịn được cười.

"Kỹ năng diễn xuất của Tiểu Ca thật là ngày càng điêu luyện." Bàn Tử nói nhỏ.

Trương Hạo mỉm cười, anh cũng không thể ngờ một người lạnh lùng như Trương Kỳ Lân lại đồng ý đóng vai bà mai.

Nhưng công phu co xương của anh quả thật thần kỳ, phải biết rằng, trong nhiệm vụ ở lăng mộ thuyền chìm, hình tượng tên ngốc do Trương Kỳ Lân đóng đã khiến mọi người kinh ngạc, bây giờ lại thấy anh đóng vai bà mai, càng không có chút cảm giác gượng gạo nào.

Trong kiệu hoa đỏ, Mạnh Thiên Tư mặc giá y lộng lẫy, ngồi ngay ngắn, trên mặt tuy không có vẻ vui mừng, nhưng trong mắt lại lóe lên sự kiên định và quyết liệt.

Cô biết, trận chiến này liên quan đến vận mệnh của tộc Sơn Quỷ, chỉ được phép thành công, không được phép thất bại.

Dịch Táp thì giả làm nha hoàn, đi sát bên kiệu hoa, thỉnh thoảng

liếc nhìn xung quanh, cảnh giác với bất kỳ điều bất thường nào có thể xảy ra.

Trong lòng anh vừa căng thẳng vừa mong đợi, dù sao chuyện này cũng liên quan đến tính mạng của anh và toàn bộ Thủy Tiêu tam tính.

Khi đội ngũ dần rời xa trấn Phù Dung, cảnh sắc xung quanh cũng từ thị trấn sầm uất biến thành núi non hoang vắng.

Trong rừng núi, thỉnh thoảng lại có tiếng chim thú gào thét, khiến người ta rợn người.

Tuy nhiên, đối với Trương Hạo và mọi người, nguy hiểm thực sự không đến từ những con thú hoang này, mà là từ Thủy Tinh đang ẩn nấp trong bóng tối, có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Sau mấy giờ bôn ba, đội đón dâu đã đến gần Đại Long Động.

Chỉ thấy một thác nước khổng lồ từ trên cao đổ xuống, như dải ngân hà treo ngược, tiếng nước vang động cả thung lũng.

Dưới thác là một đầm sâu không thấy đáy, nghe nói đó chính là nơi Thủy Tinh ẩn náu.

"Hành động theo kế hoạch." Trương Hạo nói nhỏ với mọi người, sau đó ra hiệu cho bà mai tiếp tục tiến lên.

Khi đội ngũ tiến tới, đã đến lối vào Đại Long Động, một bầu không khí ngột ngạt và quỷ dị bao trùm.

Ngay khi đội ngũ sắp đi qua con đường hẹp nhất của Đại Long Động, một cơn gió lạnh lẽo đột nhiên thổi từ đầm sâu ra, mang theo một luồng khí lạnh đến nghẹt thở.

Mọi người trong lòng căng thẳng, biết rằng Thủy Tinh đã cảm nhận được sự hiện diện của họ, chuẩn bị cướp dâu Mạnh Thiên Tư.

"Vù vù vù…" Đúng lúc này, đột nhiên một cơn gió âm u nổi lên từ

hư không, mang theo hơi lạnh và khí tức quỷ dị.

Kiệu hoa bị cơn gió này hất tung lên, chao đảo muốn đổ.

Bốn người khiêng kiệu là Trương Hạo và những người khác vội vàng ra tay giữ chặt kiệu hoa, tránh để nó bị gió cuốn đi.

Tuy nhiên, mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Ngay khi mọi người vừa giữ vững được kiệu hoa, một cơn gió âm u mạnh hơn nữa lại gào thét kéo đến.

Lần này sức gió còn lớn hơn, thổi kiệu hoa nghiêng ngả, chao đảo, gần như sắp tan rã.

Chỉ trong vài giây, kiệu hoa cuối cùng cũng không chịu nổi sự tàn phá của gió, bị thổi tan tành.

Cùng với việc kiệu hoa vỡ nát, bộ giá y màu đỏ rực rỡ của Mạnh Thiên Tư cũng bung ra, để lộ thân hình thon thả của cô.

Cô đứng đó, như một đóa hoa tươi đang nở rộ, xinh đẹp và quyến rũ.

Đúng lúc này, "ào…" một tiếng động lớn vang lên, trong đầm sâu trước thác nước đột nhiên dâng lên một cột nước khổng lồ.

Cột nước này như một chiếc xúc tu khổng lồ, vươn ra từ đầm sâu, nhanh chóng vươn tới trước mặt Mạnh Thiên Tư.

Chương 234

Tiếp đó, nó quấn một vòng như một con rắn linh hoạt, siết chặt lấy Mạnh Thiên Tư, kéo cô vào đầm sâu.

"Không hay rồi, Thủy Tinh ra tay rồi!" Mạnh Thiên Tư hét lớn, đồng thời quăng ra mấy sợi dây thừng, Trương Hạo, Hạo Thiên Chân và những người khác lập tức nắm lấy, sau đó cả nhóm cùng bị kéo xuống đầm sâu theo Mạnh Thiên Tư.

Sau một hồi trời đất quay cuồng, Trương Hạo cảm thấy áp lực xung quanh đột nhiên biến mất hoàn toàn, họ đã xuất hiện trong một hang động.

"Kỳ lạ, chúng ta rõ ràng bị kéo xuống nước, sao lại xuất hiện trong một hang động, bên trong hình như còn có không khí?" Bàn Tử đi vài vòng trong hang, nghi hoặc nói: "Lẽ nào đây cũng là một cái động tránh nước?" "Không sai, đây chính là một cái động tránh nước." Loại động dưới nước được gọi là động tránh nước này thực ra là động có trước, sau đó mới bị nước nhấn chìm, vì trong hang động vốn có không khí, dưới tác dụng của áp suất nên nước không vào được.

Loại động tránh nước này họ cũng từng gặp trước đây.

"Hừ, hừ…" Trương Hạo hít mạnh hai hơi, trong không khí có mùi hôi thối nhàn nhạt của xác chết, mùi này giống hệt mùi do Thủy Tinh tỏa ra.

"Nó chắc chắn ở trong hang động này." Trương Hạo nói.

Anh đứng ở cửa hang, ánh mắt quét nhìn xung quanh, phảng phất như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Ngay sau đó, anh phát ra một loại sóng âm kỳ lạ, sóng âm này

giống như của loài dơi, truyền đi với một tần số đặc biệt.

Loại sóng âm này có thể lợi dụng tiếng vọng để định vị, dò xét tình hình bên trong hang động.

Rất nhanh, mọi thứ trong phạm vi trăm mét đều hiện ra trong đầu anh.

"Mọi người theo tôi." Trương Hạo nói nhỏ, rồi quay người đi vào hang động.

Anh dường như rất quen thuộc với địa hình nơi đây.

Những người khác cũng lần lượt theo sau, cẩn thận bước đi.

Họ đi dọc theo một con đường hẹp.

Vách đá hai bên ẩm ướt, tỏa ra một luồng khí ẩm.

Càng đi sâu, ánh sáng càng trở nên mờ mịt, nhưng Trương Hạo dường như không để tâm, tiếp tục đi về phía trước.

Cuối cùng, họ đến một ngã ba.

Trương Hạo dừng bước, cẩn thận lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Một lúc sau, anh dường như đã tìm ra đúng hướng, rồi đi về phía bên trái.

Đi một đoạn đường, họ đến một mép vực.

Trương Hạo đứng trên vách đá, nhìn xuống, cảnh tượng trước mắt khiến anh kinh ngạc tột độ.

Đập vào mắt là một màu đỏ tươi rực.

"Bụp!" Bàn Tử đến mép vực, bắn một quả pháo sáng về phía trước.

Ánh sáng trắng chói lòa lập tức soi sáng nửa bầu trời.

Chỉ thấy dưới vách đá là một khe nứt, cách bờ đối diện khoảng hai, ba trăm mét.

Dưới chân vách đá có một thôn trang, cả thôn trang đều treo đèn kết hoa, treo đầy trướng đỏ và chữ hỷ lớn màu đỏ, giống như nhà giàu thời xưa đãi tiệc.

Ở vị trí cổng làng là vô số chiếc kiệu hoa màu đỏ.

Những chiếc kiệu hoa này chiếm phần lớn diện tích phía dưới, chen chúc san sát vào nhau, chính vì vậy mà đập vào mắt người ta là một màu đỏ rực.

Những chiếc kiệu hoa này có cái mới, có cái cũ, có cái đã hư hỏng, lờ mờ có thể thấy bên trong kiệu còn có cô dâu mặc giá y.

"Lạc Động Nữ!" Mọi người đều nhận ra lai lịch của những cô dâu này ngay từ cái nhìn đầu tiên, họ chính là những Lạc Động Nữ bị Thủy Tinh khống chế.

Khi mọi người nhìn thấy những cô dâu đó, trong lòng không khỏi dâng lên một luồng khí lạnh.

Những Lạc Động Nữ này ngồi yên trong kiệu hoa, không nhúc nhích, phảng phất như đã mất đi sinh mệnh.

Họ mặc giá y sặc sỡ, mặt mày trắng bệch như giấy, ánh mắt trống rỗng vô thần.

Cảnh tượng này khiến người ta sởn gai ốc, phảng phất như đang ở trong một thế giới quỷ dị.

"Sao ở đây lại có nhiều Lạc Động Nữ như vậy?" Có người không nhịn được hỏi.

"Lẽ nào nơi này là sào huyệt của Thủy Tinh?

Nó bắt những cô gái này đến đây, chuẩn bị cử hành nghi thức tà ác

gì sao?" Mọi người bàn tán xôn xao, trong lòng đầy nghi hoặc.

Đúng lúc này, một cơn gió âm u thổi qua, làm những tấm trướng đỏ và chữ hỷ bay phần phật, phát ra âm thanh xào xạc.

Cả thôn trang càng trở nên âm u đáng sợ, phảng phất ẩn chứa vô số nguy hiểm chưa biết.

"Nhiều Lạc Động Nữ như vậy, những năm qua Thủy Tinh rốt cuộc đã hại bao nhiêu cô dâu!" "Mẹ kiếp, cái con Thủy Tinh này thật thất đức, nó không biết bên ngoài còn rất nhiều người không lấy được vợ sao!" "Thôi đi Bàn Tử, lúc nào rồi mà còn lắm mồm, chúng ta vẫn nên nghĩ cách tìm ra bản thể của Thủy Tinh càng sớm càng tốt đi!" … Qua thời gian điều tra, Trương Hạo cho rằng suy đoán của mình đã gần với sự thật.

Thủy Tinh hẳn là tồn tại dưới dạng một vũng nước, nhưng nó không phải là chất lỏng đơn thuần, mà là một loại vật chất đặc thù có sức sống mạnh mẽ và sức mạnh thần bí.

Chất lỏng này có thể được cấu tạo từ vô số phân tử nước nhỏ bé, mỗi phân tử đều có ý thức và trí tuệ độc lập, có thể tự do di chuyển, dung hợp và phân liệt.

Mà những người trong Thủy Tinh có thể là linh hồn hoặc tinh thần thể của con người sau khi bị Thủy Tinh nuốt chửng hoặc dung hợp.

Ý thức của những người này không hề biến mất, ngược lại còn hình thành một cộng đồng ý thức khổng lồ bên trong Thủy Tinh.

Cộng đồng này bao gồm vô số ý thức và ký ức của con người, chúng hòa quyện vào nhau, cùng nhau phát triển.

Đáng sợ hơn là, ý thức trong Thủy Tinh dường như còn có thể phân liệt vô hạn.

Khi nó cần khống chế cơ thể người, nó sẽ tách ra một giọt nhỏ từ

vũng nước lớn.

Giọt nước nhỏ này chứa đựng một đạo ý thức hoàn chỉnh.

Đạo ý thức này sẽ cùng giọt nước tiến vào cơ thể người, sau đó nhanh chóng nuốt chửng ý thức ban đầu, từ đó thực hiện việc khống chế cơ thể.

Năng lực này khiến Thủy Tinh có thể dễ dàng thao túng hành vi của người khác, biến họ thành con rối của mình.

Tuy nhiên, cho dù giọt nước chứa ý thức này bị hủy diệt, đối với Thủy Tinh cũng không hề hấn gì.

Vì Thủy Tinh có khả năng phục hồi và thích ứng cực mạnh, chỉ cần còn những giọt nước khác tồn tại, nó sẽ có thể tiếp tục sống sót.

Muốn triệt để tiêu diệt Thủy Tinh, phải tìm được bản thể của nó.

Chỉ khi hủy diệt bản thể, mới có thể thực sự loại bỏ mối đe dọa này.

Nhưng hiện tại Trương Hạo vẫn chưa rõ bản thể của Thủy Tinh rốt cuộc trông như thế nào, cũng không biết nó ẩn náu ở đâu.

Đối mặt với một kẻ địch mạnh mẽ và quỷ dị như vậy, Trương Hạo cảm thấy áp lực và thách thức chưa từng có.

Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp, Trương Kỳ Lân và Mạnh Thiên Tư, tổng cộng bảy người, men theo bậc thang bên vách đá đi xuống.

Trên mặt vách đá bỗng xuất hiện một vài đồ án tối nghĩa khó hiểu.

Chương 235

Mạnh Thiên Tư đột nhiên dừng bước, chỉ vào một trong số đó và nói: "Đây là bùa trấn của Sơn Quỷ chúng tôi, dùng để trấn áp." "Liệu có phải là do tổ tiên Sơn Quỷ của cô vẽ lên để trấn áp Thủy Tinh không?" "Có khả năng.

Thủy Tinh lợi hại như vậy, nếu không có thủ đoạn gì đó thì nó đã không bị nhốt dưới lòng đất, chỉ có thể thông qua việc điều khiển Lạc Động Nữ để làm việc cho mình." "Nếu đã vậy, thông tin của cô chắc không có vấn đề gì, Thủy Tinh hẳn là ở ngay bên dưới." .....

Khi nhóm Trương Hạo xuống đến chân vách đá, dọc đường đi không thiếu những bùa văn như vậy.

Khoảng nửa tiếng sau, họ đã đến chân vách đá và đi tới cổng làng.

Chỉ thấy ở cổng làng đậu vô số kiệu hoa, trong mỗi chiếc kiệu đều có một cô dâu.

Trên người các cô dâu này đều phủ một lớp sương trắng, giống hệt như bị đông lạnh trong tủ đá.

Nhóm Trương Hạo thấy cảnh này liền cảm thấy quen thuộc, trước đây trong lăng mộ Cổ Miên Vương và Tổ Nguyên Kim Thang cũng từng xuất hiện loại thi thể này.

Ban đầu họ tưởng là do Tức Nhưỡng, giờ xem ra suy nghĩ lúc đó đã sai.

Việc đóng băng người khác hẳn cũng là một thủ đoạn của Thủy Tinh.

Mọi người đi xuyên qua những chiếc kiệu hoa, qua cổng làng để vào trong thôn.

Cả ngôi làng treo đèn kết hoa, rõ ràng nên là một khung cảnh hân hoan, nhưng vì không một bóng người nên khắp nơi đều toát lên vẻ quỷ dị.

Bỗng nhiên, trong thôn vang lên một trận nhạc khí vui mừng.

Âm thanh này nhóm Trương Hạo rất quen thuộc, chính là tiếng kèn tỏa nột trong đoàn rước dâu.

Tiếng nhạc từ xa vọng lại gần, rất nhanh sau đó, một đoàn rước dâu xuất hiện trước mắt mọi người.

Chỉ thấy một đoàn rước dâu gồm mấy chục người đang diễu hành về phía họ.

"Đây..." "Họ là người hay là quỷ?" "Họ đều là những người bị Thủy Tinh khống chế, nhưng đã chết rồi." Trương Hạo vừa dứt lời, đoàn rước dâu liền dừng lại trước mặt họ.

Tám phu kiệu đang khiêng kiệu hoa đột nhiên xoay người xông về phía Mạnh Thiên Tư.

Tốc độ của họ rất nhanh, Mạnh Thiên Tư còn chưa kịp phản ứng đã bị họ tóm lấy, sau đó bị ấn vào trong kiệu hoa.

Mạnh Thiên Tư ra hiệu bằng mắt với Trương Hạo.

Trương Hạo hiểu ý cô, theo kế hoạch ban đầu, anh vốn đã định dùng chính mình để dụ Thủy Tinh ra.

Lúc này, những người bị Thủy Tinh điều khiển nhét cô vào kiệu hoa, khả năng cao là muốn đưa đến cho Thủy Tinh.

Nếu đã vậy, tự nhiên không ai ra tay chống cự.

Sau khi Mạnh Thiên Tư lên kiệu hoa, nhóm Trương Hạo cũng trà trộn vào đoàn rước dâu, đi theo đội ngũ tiến về phía trước.

Dọc đường, cảnh tượng trong thôn làng càng lúc càng quỷ dị: đèn

lồng đỏ treo cao, dải lụa phấp phới, nhưng không thấy một chút hơi người, chỉ có gió lùa qua những con đường trống vắng, phát ra tiếng rít gào như thể chính cơn gió cũng đang kể lể nỗi bi ai và tuyệt vọng nơi đây.

Ánh mắt Trương Hạo sắc như chim ưng, luôn chú ý đến sự thay đổi xung quanh.

Bàn Tử lau mồ hôi lạnh trên trán, tuy ngày thường bạo dạn nhưng lúc này cũng không khỏi cảm thấy tim đập thình thịch: "Mẹ kiếp, còn kích thích hơn cả phim kinh dị!

Chúng ta đã vào cái chốn quỷ quái nào thế này?" "Bàn Tử, đừng nói chuyện!" "Được rồi." Được Trương Hạo nhắc nhở, Bàn Tử phát hiện lúc gã nói chuyện, những người bị Thủy Tinh khống chế trong đội ngũ đều quay đầu nhìn gã, khiến gã toát mồ hôi lạnh sau lưng.

May mà sau khi gã im lặng, những người đó lại quay đầu đi, không có hành động gì khác.

Đội ngũ chầm chậm tiến về phía trước, cuối cùng dừng lại trước một tòa dinh thự trông có vẻ cổ kính nhưng lại toát ra khí tức bất tường.

Cửa lớn của dinh thự đóng chặt, trên cửa khắc những đồ đằng phức tạp, có nét tương đồng kỳ diệu với những bùa văn thấy trên vách đá.

Theo một tiếng "u u" trầm thấp vang lên, cánh cửa lớn từ từ mở ra, một luồng khí lạnh lẽo ập vào mặt, khiến người ta không rét mà run.

Đoàn rước dâu lần lượt tiến vào trong dinh thự.

Trương Hạo nhìn quanh, phát hiện sân viện vô cùng rộng lớn, giữa sân có một cây đại thụ cao chọc trời, dưới gốc cây có một cái giếng

cổ.

Phu kiệu dừng kiệu hoa ở miệng giếng, sau đó lôi Mạnh Thiên Tư từ trong kiệu ra rồi đẩy cô xuống giếng.

Mọi người thấy Mạnh Thiên Tư không hề phản kháng nên cũng không ai ra tay, sau khi cô bị đẩy xuống giếng cổ, tất cả cũng lần lượt nhảy theo.

"Phùm, phùm", sau vài tiếng, mọi người trồi đầu lên khỏi mặt nước.

Trương Hạo nhìn quanh, phát hiện không gian bên dưới miệng giếng vô cùng rộng lớn, không ngờ lại là một cái hồ ngầm.

Trên mặt hồ trôi đầy thi thể, những thi thể này đều có một đặc điểm chung, đó là đều mặc áo cưới màu đỏ của cô dâu.

"Quái quỷ gì thế này, Thủy Tinh bắt cóc cô dâu chỉ để đẩy xuống hồ ngầm dìm chết sao?" "Các cậu nhìn những cô dâu này xem, tất cả họ đều trôi về cùng một hướng." Trương Hạo nhìn về phía những cô dâu đang trôi, chỉ thấy ở đó có một xoáy nước, tất cả các cô dâu trong hồ đều sẽ bị xoáy nước hút vào.

Những người khác sau khi được Trương Hạo nhắc nhở cũng phát hiện ra xoáy nước.

Đột nhiên xoáy nước ngày càng lớn, tốc độ xoay ngày càng nhanh, những người đang trôi trên mặt nước bị lực hút khổng lồ từ xoáy nước kéo đi, bất giác trôi về phía đó.

"Mọi người đừng giãy giụa, đi theo những cô dâu này là có thể tìm thấy Thủy Tinh." Mạnh Thiên Tư nhắc nhở một tiếng, tất cả mọi người đều từ bỏ chống cự, mặc cho xoáy nước hút mình vào.

Đợi đến khi trồi lên khỏi mặt nước lần nữa, mọi người phát hiện đã tiến vào một môi trường xa lạ, một thế giới mà tất cả mọi thứ đều

được tạo thành từ nước.

Vị trí hiện tại của nhóm Trương Hạo giống như một bong bóng khí xuất hiện trong nước, và họ đang ở bên trong bong bóng đó.

Đột nhiên, một luồng ánh sáng đỏ từ trên đỉnh chiếu xuống, soi sáng toàn bộ không gian bên trong bong bóng.

Xuất hiện trước mắt họ là một khối chất lỏng màu xanh nhạt, khối chất lỏng này to như một ngọn đồi nhỏ.

Bên trong toàn là thi thể các cô dâu mặc áo cưới màu đỏ, họ không ngừng lộn nhào, lật qua lật lại trong khối chất lỏng, trông vô cùng khủng khiếp.

Mọi người thấy cảnh này đều kinh ngạc không thôi.

"Mẹ ơi, một khối to như vậy, nó không phải chính là Thủy Tinh đấy chứ!!" "Một khối to như vậy, lại còn ở trong nước, chúng ta làm sao đối phó được với nó?" Trương Hạo nhìn thấy khối vật chất trước mắt, gần như có thể xác định nó chính là Thủy Tinh.

Trước khi nhìn thấy Thủy Tinh, anh đã tưởng tượng ra đủ mọi hình dạng của nó, lúc này nhìn thấy thì phát hiện gần như không khác gì những gì anh nghĩ.

Chỉ là anh không ngờ thể hình của Thủy Tinh lại lớn đến thế, to như một ngọn đồi nhỏ.

Còn có vô số thi thể bên trong, hàng nghìn hàng vạn.

Lẽ nào nó chỉ đơn thuần điều khiển những Lạc Động Nữ này làm việc cho nó thôi sao?

Chắc chắn còn có những nguyên nhân mà họ chưa rõ.

Nếu không tại sao Thủy Tinh chỉ điều khiển những cô dâu xuất giá, mà không dùng những người đàn ông có năng lực mạnh hơn.

“Lạc lạc lạc...” Đột nhiên, bên tai vang lên một tràng tiếng kêu quái dị, những cô dâu bị Thủy Tinh bao bọc đột nhiên xông ra từ bên trong, giơ hai tay lao về phía mọi người.

Trương Hạo tâm niệm vừa động, lấy Sơn Đảm từ không gian lưu trữ ra cầm trong tay.

Những cô dâu kia vừa đến gần, cơ thể liền đột ngột ngã sõng soài trên đất.

“Ọe...” Tiếp đó là những tiếng nôn mửa không dứt.

Chương 236

Chỉ thấy mỗi cô dâu đến gần đều nôn ra một ngụm máu lớn, trong máu có một khối vật chất màu xanh nhạt cỡ nắm tay.

Đây đều là Thủy Tinh, một phần tách ra từ bản thể của nó.

Trương Hạo đang chuẩn bị ra tay đối phó, đột nhiên khối Thủy Tinh to như ngọn đồi nhỏ trước mặt trườn về phía họ, lập tức bao bọc tất cả mọi người vào trong.

"Đây là bên trong Thủy Tinh sao?" Sau khi bị bao bọc, Trương Hạo chỉ cảm thấy toàn thân như ngâm trong nước, nhưng điều khác biệt là, bên trong Thủy Tinh không hề mang lại cảm giác áp bức như ở trong nước.

Ngược lại, cảm giác bên trong Thủy Tinh vô cùng thoải mái, khiến người ta say đắm trong đó không thể thoát ra.

Bỗng nhiên, Thủy Tinh tách ra một giọt nước nhỏ bằng hạt đậu từ cơ thể khổng lồ của nó, bắn về phía miệng anh.

Giọt nước lập tức chui vào miệng rồi theo thực quản đi vào bụng.

Cùng lúc đó, một ý thức không thuộc về anh xuất hiện trong đầu.

Chuyện này Trương Hạo không phải lần đầu trải qua, anh rất có kinh nghiệm đối phó với ý thức của người khác xâm nhập vào cơ thể mình.

Căn bản không cần anh tự ra tay, khi gặp nguy hiểm, huyết mạch Kỳ Lân sẽ có năng lực hóa hình trong thời gian ngắn.

Ý thức không thuộc về anh vừa xuất hiện trong đầu, lập tức toàn thân anh huyết mạch sôi trào, một con Kỳ Lân hiện ra trong tâm trí.

“Gầm!” Kỳ Lân đứng sừng sững giữa không trung, phát ra một tiếng thú gầm.

Ý thức trong đầu anh lập tức tan nát và bị nó hấp thu.

Lúc này, Thủy Tinh lại tách ra một giọt nước nữa bắn về phía anh.

Lần này Trương Hạo ngậm chặt miệng, không cho giọt nước vào.

Anh tìm kiếm bóng dáng những người khác trong chất lỏng.

Chỉ thấy Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và những người khác đều đứng ngây tại chỗ, vẻ mặt đau đớn, dường như đang trải qua một sự thống khổ tột cùng.

Ngay cả Trương Kỳ Lân cũng không ngoại lệ.

Nhưng điều khiến Trương Hạo ngạc nhiên là Mạnh Thiên Tư, cô lại không hề hấn gì.

Mơ hồ có thể thấy khi giọt nước bắn đến gần cô thì bị một thứ gì đó vô hình đẩy ra.

Sơn Quỷ bị ý thức khác xâm nhập cơ thể, trong khi có được năng lực đặc biệt vẫn có thể giữ được ý thức của mình là nhờ có Thận Châu.

Nghĩ lại, sở dĩ Mạnh Thiên Tư không bị Thủy Tinh ảnh hưởng là do được Thận Châu bảo vệ.

Trương Hạo lắc đầu, nếu chỉ là do Thận Châu, vậy tại sao tổ tiên Sơn Quỷ lại bị Thủy Tinh khống chế.

Trong đó chắc chắn còn có bí mật mà mình không biết.

“A...” Đột nhiên, bên tai anh vang lên một tiếng hét thảm.

Anh nhìn theo hướng âm thanh, chỉ thấy Hạo Thiên Chân đã đến bờ vực sụp đổ.

Liên tưởng đến trải nghiệm vừa rồi của mình, Trương Hạo hiểu ra họ đều đã bị Thủy Tinh xâm nhập, lúc này e rằng đang bị ý thức trong Thủy Tinh chiếm đoạt cơ thể.

Không kịp nghĩ nhiều, Trương Hạo khẽ động chân, tức thì lao về phía Hạo Thiên Chân như một viên đạn đại bác.

Khi đến gần, anh cắn rách ngón tay, đợi đến khi tới nơi liền trực tiếp nặn một giọt máu tươi bôi vào miệng Hạo Thiên Chân.

Máu Kỳ Lân vừa vào miệng, vẻ mặt đau đớn trên mặt Hạo Thiên Chân liền tan biến.

"Ọe..." Một vũng máu tươi phun ra, một giọt Thủy Tinh lẫn trong máu tươi, vừa ra ngoài liền lập tức hòa nhập với Thủy Tinh xung quanh.

Trương Hạo nhíu mày, một hai giọt Thủy Tinh anh có thể tùy tay công kích làm nó biến mất.

Nhưng một khối Thủy Tinh lớn như quả núi thì anh hoàn toàn không có cách nào đối phó.

Lúc này họ bị Thủy Tinh bao bọc bên trong vô cùng nguy hiểm, phải nhanh chóng nghĩ ra cách đối phó với Thủy Tinh để thoát ra.

Nếu không, dù anh không sao, những người khác cũng sẽ bị ý thức trong Thủy Tinh chiếm đoạt cơ thể.

Sau khi giải quyết cho Hạo Thiên Chân, Trương Hạo lại dùng máu Kỳ Lân cứu những người khác, làm xong những việc này, anh bắt đầu tìm cách đối phó với Thủy Tinh.

Trương Hạo hiểu rằng, những thủ đoạn khác đều vô dụng với Thủy Tinh, muốn đối phó với nó thì phải bắt đầu từ Sơn Đảm.

Chỉ là lúc này anh một tay cầm Sơn Đảm tiến vào trong Thủy Tinh

nhưng không thấy nó phát huy tác dụng.

Trong lúc anh không để ý, vết thương vừa chảy máu ban nãy rỉ ra một chút máu Kỳ Lân.

Máu Kỳ Lân khuếch tán trong Thủy Tinh, khi chúng tiếp xúc với Sơn Đảm, trong Sơn Đảm tức thì bùng lên một luồng ánh sáng vàng.

"A..." Khi ánh sáng vàng bùng lên, bên tai Trương Hạo vang lên vô số tiếng hét thảm.

"Sao lại thế này?" Trương Hạo không hiểu tại sao Sơn Đảm lại đột nhiên có biến hóa.

Dù không biết tại sao, nhưng anh nghĩ tiếng hét thảm vừa rồi chắc chắn có liên quan đến luồng ánh sáng vàng đột nhiên xuất hiện.

Trương Hạo cẩn thận hồi tưởng lại tất cả mọi chuyện xảy ra trong vài chục giây trước.

Dùng máu Kỳ Lân cứu những người khác, sau đó Sơn Đảm liền xảy ra biến hóa.

"Lẽ nào là do máu Kỳ Lân?" Nếu thật sự là vì máu Kỳ Lân, vậy thì dễ rồi.

Trương Hạo trực tiếp rút dao găm, rạch một đường trên lòng bàn tay, sau đó áp thẳng vết thương lên Sơn Đảm.

Giây tiếp theo, ánh sáng vàng phát ra từ Sơn Đảm trở nên chói lòa và mạnh mẽ hơn.

Luồng ánh sáng vàng này tức thì xuyên thấu toàn bộ khối Thủy Tinh lớn như ngọn đồi nhỏ, đồng thời tiếng hét thảm bên trong Thủy Tinh cũng ngày càng thê lương.

Tiếng hét thảm kéo dài hơn mười giây rồi hoàn toàn biến mất.

Trải qua hai lần liên tiếp, trong lòng Trương Hạo đã có suy đoán.

Tiếng hét thảm lúc trước có lẽ là âm thanh phát ra trước khi những ý thức được lưu giữ trong Thủy Tinh biến mất.

Ánh sáng vàng xuất hiện từ Sơn Đảm có thể thanh tẩy ý thức trong Thủy Tinh.

Sau khi vô số ý thức trong Thủy Tinh bị tiêu diệt, Thủy Tinh đã khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Lúc này, Trương Hạo phát hiện Thủy Tinh cũng không còn tách ra giọt nước tấn công người bên trong, điều này đã xác minh suy đoán của anh.

Lúc này, những ý thức bên trong Thủy Tinh hẳn đã bị thanh trừ toàn bộ.

"Cộc..." Đột nhiên, Sơn Đảm trong tay anh rung lên một cái, ngay sau đó liền thấy Thủy Tinh bị hút vào trong đó.

Chỉ trong chốc lát, khối Thủy Tinh lớn như ngọn đồi nhỏ đã bị hút toàn bộ vào Sơn Đảm.

Sau khi hấp thu Thủy Tinh, Sơn Đảm cũng xảy ra biến hóa, từ một khối đá ban đầu, trên bề mặt mọc ra những hoa văn như sông núi, sông ngòi.

Chương 237

"Lẽ nào đây mới là Sơn Đảm hoàn chỉnh, thứ dung hòa Sơn Đảm và Thủy Tinh chính là máu Kỳ Lân?" Thấy cảnh này, Trương Hạo không thể không nảy sinh ý nghĩ như vậy.

Dù không chắc là do máu Kỳ Lân hay nguyên nhân nào khác, nhưng lúc này Sơn Đảm và Thủy Tinh quả thực đã hợp lại làm một.

"Ái chà, đau chết mất." Sau khi Thủy Tinh bị hấp thu, những cô dâu bị nó bao bọc cùng nhóm Trương Hạo lần lượt rơi từ trên không trung xuống.

Sau khi đáp đất, Trương Hạo nhìn xung quanh, phát hiện lúc này họ đã ở giữa một biển xác chết.

Họ đã bị hàng nghìn hàng vạn thi thể cô dâu bao vây.

"Thủy Tinh đâu, Thủy Tinh đi đâu rồi?" Nhìn thấy nhiều thi thể như vậy, Trương Hạo tâm niệm vừa động, khởi động Hiến Tế.

"Mau nhìn kìa, trên đầu lại xuất hiện xoáy nước!" "Sao lần nào xuất hiện nhiều thi thể cũng có xoáy nước vậy?" "Đây là có người đang hiến tế, người đó đã hiến tế tất cả huyết nhục." "Chúng ta đều đang ở trong đám thi thể, không lẽ cũng bị hiến tế luôn chứ?" .....

Sự thật nhanh chóng chứng minh nỗi lo của Bàn Tử là thừa thãi.

Sau khi xoáy nước trên đầu xuất hiện, nó tạo ra một lực hút khổng lồ, toàn bộ thi thể cô dâu xung quanh mọi người đều bị hút vào trong xoáy nước.

Tuy nhiên, những người đang ở giữa đám thi thể lại không cảm nhận được chút lực hút nào.

Xoáy nước trên đầu mọi người sau khi hấp thu hàng nghìn hàng

vạn thi thể, tốc độ xoay dần chậm lại.

Sau đó, ở giữa xoáy nước mọc ra một cái bọc.

Bên trong cái bọc dường như có thứ gì đó muốn thoát ra, nó phồng lên rồi xẹp xuống.

"Xoẹt..." Đột nhiên, trên cái bọc nứt ra một đường, mấy vật thể màu đỏ như máu, cỡ nắm tay từ trong khe nứt chui ra.

Sau khi mấy vật thể màu đỏ này ra khỏi khe nứt, Trương Hạo chỉ cảm thấy nhiệt độ xung quanh tức thì tăng lên mấy độ.

Khi chúng rơi xuống từ trên đầu, khoảng cách với mọi người ngày càng gần.

Lúc này, âm thanh thông báo của hệ thống vang lên trong đầu Trương Hạo. [Đinh, phát hiện vật phẩm thần bí: Máu Kỳ Lân.] "Cái gì?" Trương Hạo rất chắc chắn mình không nghe nhầm, thứ xuất hiện từ không gian hư số sau khi hiến tế chính là máu Kỳ Lân.

Người nhà họ Trương của họ tuy trong cơ thể đều có máu Kỳ Lân, nhưng vẫn có sự khác biệt so với máu Kỳ Lân theo đúng nghĩa.

Kỳ Lân là một trong những thần thú thượng cổ, máu của nó sao có thể chỉ có năng lực giải độc, trừ tà, kéo dài tuổi thọ đơn giản như vậy.

Máu trong cơ thể thần thú Kỳ Lân so với máu Kỳ Lân trong cơ thể người nhà họ Trương, tác dụng nhiều hơn ngàn vạn lần, hiệu quả cũng tốt hơn ngàn vạn lần.

Đây quả thực là thứ tốt.

Chỉ là sao đột nhiên lại xuất hiện một vật phẩm thần bí?

Theo Trương Hạo biết, hiện tại hệ thống đã mở khóa hai phẩm cấp vật phẩm là vật phẩm đặc thù và vật phẩm hiếm, khi lên cấp 10 sẽ mở khóa vật phẩm hiếm thấy.

Vật phẩm thần bí này lại là phẩm cấp gì, hiệu quả ra sao?

Dù những điều này vẫn chưa thể xác nhận, nhưng có một điểm anh chắc chắn, đó là vật phẩm thần bí nhất định có tác dụng rất đặc biệt, lợi ích mang lại chắc chắn cũng vô cùng lớn.

"A, nóng chết Bàn gia!" Bàn Tử thấy máu Kỳ Lân đỏ tươi như hồng ngọc, không nhịn được tiến lên định đỡ, kết quả tay còn chưa chạm vào đã bị nhiệt độ cao tỏa ra từ máu làm bỏng tay.

Trương Hạo xông lên, chỉ thấy trên tay Bàn Tử xuất hiện một vết phồng rộp lớn.

Bàn Tử nhìn máu Kỳ Lân đang từ từ rơi xuống, lòng vẫn còn sợ hãi: "Đây rốt cuộc là thứ gì, sao lại tỏa ra nhiệt độ cao như vậy, may mà chưa chạm vào, nếu chạm vào thì bàn tay này của Bàn gia chắc chắn phế rồi." "Máu Kỳ Lân!" "Cái gì, Tiểu Ca anh nói thứ này là máu Kỳ Lân?" "Kỳ Lân là tồn tại sánh ngang với Phượng Hoàng và Rồng, tương truyền thời thượng cổ, Phượng Hoàng, Kỳ Lân và Long tộc tam tộc đại chiến, mỗi bên đều có ưu thế, không ai làm gì được ai, máu của một tồn tại mạnh mẽ như vậy, nhất định là chí bảo!" Mọi người nghe thấy thứ từ không gian hư số ra là máu Kỳ Lân, thèm đến đỏ cả mắt.

Nhưng vì e ngại nhiệt độ cao của máu Kỳ Lân, không ai dám tiến lên đỡ lấy.

Bàn Tử nhìn máu Kỳ Lân ngày càng gần, gã thực sự không nhịn được lại ra tay, lấy xẻng công binh ra đỡ.

"Xèo!" Chiếc xẻng công binh làm bằng thép tinh luyện vừa tiếp xúc với máu Kỳ Lân liền tan chảy ra một lỗ lớn.

Mọi người thấy vậy, dù có thèm đến mấy cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Thật là đáng tiếc, báu vật như vậy chỉ có thể nhìn mà không thể mang đi!” Bàn Tử vừa dứt lời liền thấy Trương Hạo trực tiếp giơ tay đỡ lấy những giọt máu Kỳ Lân sắp rơi xuống đất.

“Đây...” “Trương Hạo huynh đệ, sao cậu có thể đỡ chúng trong lòng bàn tay?” “Lão đại, anh không đau sao?” “Tiểu Cữu, lẽ nào cậu không sợ nóng à?” “Mấy người nói gì vậy, chỉ là nóng thôi sao, là cả bàn tay sẽ tan chảy đó, mấy người không thấy kết cục của cái xẻng công binh à, lẽ nào lòng bàn tay của Trương Hạo còn cứng hơn xẻng công binh, chịu được nhiệt độ cao hơn cả thép tinh luyện chắc?” .....

Trương Hạo mỉm cười, anh nhìn máu Kỳ Lân trong lòng bàn tay, tổng cộng có bốn giọt, mỗi giọt đều cỡ nắm tay, mỗi giọt máu Kỳ Lân đều trong suốt lấp lánh, đỏ tươi như hồng ngọc.

Máu Kỳ Lân vừa rơi vào lòng bàn tay, anh liền cảm nhận được nhiệt độ cao khủng khiếp, nhưng cơ thể anh cứng như kim cương, nhiệt độ như vậy vẫn nằm trong phạm vi chịu đựng được.

“Trương Hạo huynh đệ, có thể cho tôi xem máu Kỳ Lân được không, thứ này chỉ cần được thấy thôi cũng đủ để khoe khoang lâu rồi.” Bàn Tử thấy máu Kỳ Lân ở trong tay Trương Hạo mà anh không sao, tưởng rằng máu Kỳ Lân đã không còn tỏa ra nhiệt độ cao, liền muốn thử cầm xem.

Trương Hạo đưa tay ra: “Tùy tiện xem, nhưng tốt nhất đừng chạm vào.” Bàn Tử như có điều suy nghĩ nhìn Trương Hạo một cái, sau đó thăm dò đưa tay ra, tay còn cách máu Kỳ Lân mười mấy centimet liền lập tức rụt lại.

“Vãi, không khác gì lúc nãy, nhiệt độ này vẫn cao như vậy, Trương Hạo huynh đệ mà lại có thể cầm trong tay, cậu cũng lợi hại quá rồi!” “Được rồi, đồ cũng xem rồi, chúng ta vẫn nên rời khỏi đây trước đi, tôi luôn cảm thấy có chuyện gì đó sắp xảy ra.” Sau khi thu

Thủy Tinh, trong lòng Trương Hạo luôn cảm thấy có chút nặng nề, phản ứng này dự báo nguy hiểm sắp xảy ra, cơ thể anh đã rất lâu không có cảm giác như vậy.

Để tránh đêm dài lắm mộng, tốt nhất nên rời đi càng sớm càng tốt.

"Bùm!" Đúng lúc này, trong nước đột nhiên truyền đến một tiếng nổ lớn, không gian bong bóng mà họ đang ở đột nhiên vỡ tan, nước từ bốn phương tám hướng tức thì ép về phía họ.

Áp lực khổng lồ tức thì ép mọi người đến không thở nổi.

Trương Hạo lập tức lao ra chắn trước mặt mọi người để phân tán áp lực, đợi đến khi nước lấp đầy toàn bộ không gian, áp lực trên người mọi người mới tan đi, cơ thể cũng nhẹ nhõm hơn.

Trong đội, Trương Hạo, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp ba người đều có thể thở dưới nước, nhưng những người khác thì không, nếu ở trong nước quá lâu sẽ bị chết đuối.

Vì vậy nhóm Trương Hạo ngay lập tức quay lại theo đường cũ, sau khi nổi lên mặt nước lại trèo ra khỏi miệng giếng, trở về ngôi làng quỷ dị kia.

Họ vừa trèo lên khỏi miệng giếng, trong không khí liền có một mùi hôi thối nồng nặc ập tới.

Đợi đến cổng làng mới phát hiện, những thi thể cô dâu bị đóng băng trước đó đã hoàn toàn thối rữa, không ít đã hóa thành nước mủ.

Mùi hôi thối đó chính là từ những thi thể thối rữa này truyền đến.

Mọi người không muốn ở lại một khắc nào, ai nấy đều tăng tốc rời khỏi thôn, men theo con đường lúc đến mà quay về.

Nửa tiếng sau, nhóm Trương Hạo ra khỏi Đại Long Động, trồi đầu lên từ hồ nước sâu dưới chân thác.

Trương Hạo vung tay mấy cái, bơi vài mét rồi trèo lên bờ, những người khác theo sát phía sau.

Lên bờ, mấy người ngã vật ra đất thở hổn hển.

"Không ngờ lần này lại thuận lợi giải quyết được Thủy Tinh như vậy." "Đúng vậy, cơn ác mộng ám ảnh nhiều năm cuối cùng cũng được giải thoát." "Đều nhờ có Trương Hạo, không có cậu ấy tôi đã chết từ lâu rồi." "Táp Táp, cậu nói chúng ta nên cảm ơn lão đại thế nào đây?" "Hay là lấy thân báo đáp đi, em không ngại chị làm mợ của em đâu!" "Thiên Chân, cậu nói gì vậy!" Dịch Táp lập tức đỏ bừng mặt, cô liếc mắt nhìn Trương Hạo, ngầm quan sát phản ứng của anh.

Khi thấy Trương Hạo dường như không có tình cảm gì đặc biệt với mình, trong lòng cô không khỏi có chút thất vọng và mất mát.

Mạnh Thiên Tư thấy Trương Hạo phản ứng như vậy, không hiểu sao trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm.

"Hừm, hừm..." Trương Hạo hít mạnh hai hơi, mùi xác thối trên người Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp đã biến mất.

Điều đó có nghĩa là sau khi ý thức trong Thủy Tinh bị Sơn Đảm tiêu diệt hoàn toàn, năng lực điều khiển người của Thủy Tinh cũng không còn.

Những Thủy Tiêu như Dịch Táp cũng đã thoát khỏi sự khống chế của Thủy Tinh.

Chương 238

"Táp Táp, lúc nãy từ dưới nước lên cậu có cảm thấy hơi khó chịu không?" "Ừm, năng lực của tôi hình như đang thoái hóa, có lẽ năng lực mà Thủy Tinh mang lại cho chúng tôi, cùng với sự biến mất của năng lực điều khiển của nó, năng lực đặc biệt của chúng tôi cũng sẽ biến mất." "Dịch Táp, năng lực đặc biệt của cậu sắp mất đi, sao cậu vẫn bình tĩnh như vậy?" Dịch Táp nghe vậy mỉm cười: "Không có gì quan trọng hơn việc được sống." Trương Hạo thấy Dịch Táp nghĩ thoáng như vậy cũng yên tâm.

Hiện tại chuyện Thủy Tinh đã giải quyết xong, anh đã hiểu thêm về Thần, nhưng câu hỏi làm sao để giết Thần vẫn chưa có đáp án.

Việc cấp bách bây giờ chỉ có thể tiếp tục điều tra theo manh mối, cố gắng tìm ra cách đối phó với Thần trước khi hắn phát hiện ra sự tồn tại của nhà họ Trương và họ Ngô!

"Vút!" Đúng lúc này, một bóng đen xuất hiện trong tầm mắt Trương Hạo, nhưng những người khác đều không nhận ra, vẫn đang tự nói chuyện.

Bóng đen này chính là Hắc Phi Tử mà Trương Hạo phái đi do thám tin tức.

"Chủ nhân, chúng tôi đã tra ra được nơi ở của Uông gia!" Uông gia, một gia tộc thành lập vào đầu thời Minh, đối ngoại nói là vì muốn công bố bí mật trường sinh cho thiên hạ, nhưng thực chất là gia chủ Uông Tàng Hải đã phát hiện ra manh mối trường sinh, là một gia tộc theo đuổi sự bất tử.

Họ vô cùng bí ẩn, chưa bao giờ để lộ nơi ở của gia tộc.

Trương Hạo ban đầu tưởng rằng nơi ở của gia tộc họ sẽ giống

như nhà họ Trương, ẩn mình trong một ngọn núi lớn nào đó.

Anh không thể ngờ rằng, Uông gia lại xây dựng nơi ở dưới sa mạc, thảo nào bao nhiêu năm qua không ai tìm thấy họ.

Nếu bây giờ đã phát hiện ra nơi ở của Uông gia, vậy thì đã đến lúc đi tiêu diệt nó.

Uông Tàng Hải biết sự tồn tại đặc biệt của nhà họ Trương và họ Ngô, luôn là một quả bom hẹn giờ, chỉ có tiêu diệt nó mới có thể giữ bí mật tốt hơn.

Đợi Hắc Phi Tử tra được thêm nhiều manh mối hữu ích, chính là lúc ra tay với Uông gia.

"Reng reng reng..." Đột nhiên, điện thoại reo.

Trương Hạo cầm điện thoại lên xem, là Giải Tiểu Hoa gọi.

Sau khi chia tay trước buổi đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm tại Kinh thành, đã rất lâu không liên lạc.

Lúc này Giải Tiểu Hoa gọi điện chắc chắn có việc gấp.

Trương Hạo nghe máy.

"Tiểu Hoa, có chuyện gì vậy?" "Trương Hạo, cậu đang ở đâu, lúc trước gọi cho cậu mãi không được." Giải Tiểu Hoa nói rất nhanh, có vẻ rất vội vàng.

"Tú Tú xảy ra chuyện rồi, Hoắc Hữu Tuyết đã bắt cóc cô ấy, tôi sợ cô ta sẽ hại đến tính mạng của Tú Tú.

Năng lực của tôi có hạn, muốn nhờ cậu ra tay giúp tôi cùng tìm và cứu Tú Tú ra." "Ừ, cậu đừng vội, tôi sẽ đến Kinh thành gặp cậu ngay!" Nhà họ Hoắc cũng không phải là một khối thống nhất, vị trí gia chủ có rất nhiều người nhòm ngó.

Hoắc lão thái thái bệnh nặng, tất cả mọi người trong nhà họ Hoắc

đều đang hành động vì vị trí gia chủ.

Chỉ là Trương Hạo không ngờ Hoắc Tú Tú lại ngu ngốc như vậy, trong gia tộc cô được Hoắc lão thái yêu mến, có ưu thế rất lớn, thế lực trong gia tộc cũng không yếu.

Trong tình huống ưu thế lớn như vậy mà vẫn bị bắt cóc.

Trương Hạo bất đắc dĩ lắc đầu, điều này chỉ có thể nói rằng Hoắc Tú Tú chưa đủ tàn nhẫn.

"Tiểu Cữu, Tú Tú sao rồi?" Trương Hạo gọi điện không hề tránh mặt người khác, Hạo Thiên Chân nghe được vài câu liền cảm thấy không ổn.

"Tú Tú bị Hoắc Hữu Tuyết bắt cóc rồi, Tiểu Hoa cầu cứu tôi." "Cái gì, Tú Tú bị bắt cóc?

Tiểu Cữu, Tú Tú là bạn thân từ nhỏ của cháu, cậu nhất định phải giúp cô ấy!" "Yên tâm, lần này chúng ta không về Hàng Thành, đi thẳng đến Kinh thành gặp Giải Tiểu Hoa." "Vâng." Hạo Thiên Chân nghe tin Hoắc Tú Tú bị bắt cóc cũng không còn tâm trí nghỉ ngơi, lập tức kéo Trương Hạo quay về.

Mấy người vừa về đến trấn Phù Dung liền lập tức lái xe đến sân bay gần nhất để bay thẳng đến Kinh thành.

Máy bay từ Tương Tây đến Kinh thành mỗi ngày chỉ có một chuyến.

Đợi đến khi đến sân bay thì đã là đêm khuya.

Chuyến bay trong ngày đã cất cánh, đành phải tìm một khách sạn ở sân bay nghỉ một đêm, ngày mai mới đi.

Tìm được khách sạn, Trương Hạo về phòng mình nhưng không nghỉ ngơi ngay, mà tâm niệm vừa động, lấy một giọt máu Kỳ Lân ra

cầm trong tay.

"Hệ thống, dung hợp máu Kỳ Lân." [Đinh, đã nhận được chỉ lệnh, bắt đầu dung hợp.] Âm thanh thông báo của hệ thống vừa dứt, máu Kỳ Lân trong tay Trương Hạo lập tức hóa thành một vũng chất lỏng màu đỏ rực, giống như dung nham, và cũng tỏa ra nhiệt độ cực cao.

Trương Hạo cảm nhận những phân tử mang nhiệt độ cao tiến vào cơ thể, dung hợp với các tế bào toàn thân.

Đợi đến khi cơ thể hấp thu và dung hợp toàn bộ máu Kỳ Lân, âm thanh thông báo của hệ thống lại vang lên. [Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 85, vật phẩm dung hợp: Máu Kỳ Lân.] [Đinh, chúc mừng ký chủ dung hợp máu Kỳ Lân, nhận được đặc tính vật phẩm: Tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân tăng 100 điểm.] [Đinh, kích hoạt dung hợp bạo kích, thuộc tính dung hợp nhân đôi, nhận được đặc tính vật phẩm: Tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân tăng 200 điểm.] "Vãi!" Dung hợp bạo kích là một chức năng mới được mở khóa khi hệ thống Vạn Vật Dung Hợp nâng lên cấp 7, sau khi kích hoạt, năng lực nhận được từ vật phẩm dung hợp sẽ được nhân đôi.

Không ngờ sau khi mở khóa năng lực mới này, chưa dung hợp được mấy món đã kích hoạt được rồi.

Tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân mỗi điểm tăng lên đều rất khó, dung hợp một vật phẩm đặc thù tăng một điểm, dung hợp vật phẩm hiếm tăng 10 điểm.

Dung hợp một giọt máu Kỳ Lân lại trực tiếp tăng 100 điểm, còn kích hoạt cả dung hợp bạo kích, lợi ích nhận được nhân đôi, trực tiếp tăng 200 điểm.

Điều này tương đương với hiệu quả của việc dung hợp 200 vật phẩm đặc thù hoặc 20 vật phẩm hiếm.

Đúng lúc này, âm thanh thông báo của hệ thống lại vang lên. [Đinh, chúc mừng ký chủ tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân tăng 200 điểm, cấp huyết mạch Kỳ Lân +1, tăng lên cấp 5 (152/240).] [Đinh, cấp huyết mạch Kỳ Lân tăng, tất cả thuộc tính kèm theo đều nhân đôi.] [Đinh, huyết mạch Kỳ Lân tiến hóa thành công lên cấp 5, năng lực khu trùng tăng 3200%, năng lực tịch tà tăng 3200%, tuổi thọ tăng 12800 năm.] Trương Hạo nghe hệ thống thông báo mà ngây người.

Huyết mạch Kỳ Lân cấp 5 đã tăng 12800 năm tuổi thọ, cứ theo tốc độ này tăng trưởng, dù không phải là vĩnh sinh cũng không khác gì vĩnh sinh.

Vì huyết mạch Kỳ Lân có thể tiến hóa vô hạn, mỗi lần lên cấp tất cả thuộc tính đều sẽ nhân đôi.

Chỉ cần tiến hóa thêm vài lần nữa, con số tăng trưởng sẽ vô cùng đáng sợ.

Không ngờ dung hợp một giọt máu Kỳ Lân lại mang đến nhiều lợi ích như vậy, tiếc là hệ thống Vạn Vật Dung Hợp chỉ có thể dung hợp một loại vật phẩm một lần, ba giọt máu Kỳ Lân còn lại không thể tiếp tục dung hợp, thật là lãng phí.

Nếu có thể tiếp tục dung hợp thì tốt rồi.

Trương Hạo vừa có ý nghĩ như vậy, âm thanh thông báo của hệ thống lại vang lên trong đầu. [Đinh, chúc mừng ký chủ mở khóa vật phẩm thần bí, vật thể được hệ thống phán định là vật phẩm thần bí có thể dung hợp không giới hạn số lần.] "Vãi!" Trương Hạo không nhịn được hét lên một tiếng.

Hóa ra vật phẩm thần bí còn có lợi ích như vậy, có thể dung hợp vô hạn lần.

Một giọt máu Kỳ Lân bình thường có thể tăng 100 điểm tiến độ

tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân.

Còn lại ba giọt máu Kỳ Lân, nói cách khác nếu dung hợp hết chúng thì ít nhất có thể tăng thêm 300 điểm tiến độ tiến hóa.

Huyết mạch Kỳ Lân có thể tăng lên cấp 6, thậm chí cấp 7, đã rất gần với cấp 9, đến lúc đó có thể mở khóa năng lực hóa hình huyết mạch, triệu hồi Kỳ Lân ra chiến đấu cho mình.

Đột nhiên, một cơn đau dữ dội từ trên vai truyền đến kéo suy nghĩ của Trương Hạo trở lại.

Anh kéo áo nhìn lên vai, chỉ thấy hình Kỳ Lân trên vai đột nhiên xuất hiện, như thể muốn xông ra từ trong da thịt.

Con Kỳ Lân trên vai này không phải lần đầu xuất hiện, nó không phải là hình xăm, mà là hình nổi, ở trong da thịt.

Trương Hạo biết, con Kỳ Lân này chính là Kỳ Lân hóa hình từ huyết mạch, vì tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân đã tăng lên, nên mới có phản ứng.

Đừng xem thường con Kỳ Lân chỉ bằng nắm tay này, nó là một trong những thần thú thượng cổ, uy lực ngút trời.

Chỉ cần huyết mạch Kỳ Lân tiến hóa đến cấp 9, hóa hình huyết mạch thành công, nó có thể từ trong da thịt đi ra.

Chương 239

Đến lúc đó sẽ tăng cường thực lực của bản thân rất nhiều.

Nghĩ đến đây, Trương Hạo tâm niệm vừa động, lấy ra ba giọt máu Kỳ Lân còn lại từ không gian lưu trữ.

Vừa rồi dung hợp một giọt máu Kỳ Lân, kích hoạt dung hợp bạo kích, nhận được 200 điểm tiến độ tiến hóa huyết mạch.

Vốn tưởng ba giọt máu Kỳ Lân còn lại sẽ lãng phí.

Kết quả hệ thống thông báo vật phẩm thần bí không giới hạn số lần dung hợp, có thể dung hợp vô hạn lần.

Trương Hạo lúc này mới lấy máu Kỳ Lân ra, chuẩn bị dung hợp toàn bộ. [Đinh, đã nhận được chỉ lệnh, bắt đầu dung hợp.] Âm thanh thông báo của hệ thống vừa dứt, máu Kỳ Lân trong tay Trương Hạo lập tức hóa thành một vũng chất lỏng màu đỏ rực, giống như dung nham, và cũng tỏa ra nhiệt độ cực cao.

Trương Hạo cảm nhận những phân tử mang nhiệt độ cao tiến vào cơ thể, dung hợp với các tế bào toàn thân.

Đợi đến khi cơ thể hấp thu và dung hợp toàn bộ máu Kỳ Lân, âm thanh thông báo của hệ thống lại vang lên. [Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 86, vật phẩm dung hợp: Máu Kỳ Lân.] [Đinh, chúc mừng ký chủ dung hợp máu Kỳ Lân, nhận được đặc tính vật phẩm: Tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân tăng 100 điểm.] [Đinh, chúc mừng ký chủ tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân tăng 100 điểm, cấp huyết mạch Kỳ Lân +1, tăng lên cấp 6 (12/480).] [Đinh, cấp huyết mạch Kỳ Lân tăng, tất cả thuộc tính kèm theo đều nhân đôi.] [Đinh, huyết mạch Kỳ Lân tiến hóa thành công lên cấp 6, năng lực khu trùng tăng 6400%, năng lực tịch tà tăng 6400%, tuổi thọ tăng 25600 năm.]

Lần dung hợp này không kích hoạt dung hợp bạo kích, nhưng vẫn nhận được 100 điểm tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân, cấp huyết mạch Kỳ Lân lại tăng lên, tăng thêm 3 cấp nữa là có thể mở khóa năng lực hóa hình huyết mạch.

Trương Hạo nhìn vào giao diện thuộc tính, sau khi huyết mạch Kỳ Lân lên cấp, số điểm tiến hóa cần thiết để lên cấp tiếp theo tăng lên gấp bội.

May mà còn hai giọt máu Kỳ Lân, sau khi dung hợp ít nhất còn có thể tăng thêm 200 điểm tiến độ tiến hóa.

Trương Hạo ra lệnh cho hệ thống: "Hệ thống, dung hợp máu Kỳ Lân." [Đinh, đã nhận được chỉ lệnh, bắt đầu dung hợp.] .....

Dung hợp một giọt máu Kỳ Lân, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân lại tăng lên, đạt đến 112/480.

Trương Hạo nhìn giọt máu Kỳ Lân cuối cùng trong tay, tiếp tục bắt đầu dung hợp. [Đinh, đã nhận được chỉ lệnh, bắt đầu dung hợp.] [Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 87, vật phẩm dung hợp: Máu Kỳ Lân.] [Đinh, chúc mừng ký chủ dung hợp máu Kỳ Lân, nhận được đặc tính vật phẩm: Tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân tăng 100 điểm.] [Đinh, kích hoạt dung hợp bạo kích, thuộc tính dung hợp nhân đôi, nhận được đặc tính vật phẩm: Tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân tăng 200 điểm.] Lại có một lần dung hợp bạo kích.

Tổng cộng bốn lần dung hợp máu Kỳ Lân, lại xuất hiện hai lần bạo kích, phải nói là mấy lần dung hợp này vận may tốt.

Phải biết sau khi mở khóa dung hợp bạo kích, mấy lần trước đó đều không kích hoạt được.

Bốn giọt máu Kỳ Lân vốn chỉ có thể tăng 400 điểm tiến độ tiến

hóa, sau hai lần bạo kích đã có 600 điểm tiến độ tiến hóa.

Trương Hạo nhìn vào bảng thuộc tính, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân đã đến 312/480.

Chỉ cần 168 điểm tiến độ tiến hóa nữa là có thể tiến hóa đến cấp 7.

Tiếc là máu Kỳ Lân đã dùng hết, nếu không có thể một mạch nâng cấp lên.

Từ khi có hệ thống Vạn Vật Dung Hợp đến nay, đây là lần đầu tiên nhận được vật phẩm thần bí, là do hiến tế mà có.

Không biết sau này còn có cơ hội nhận được không.

Nhưng qua lần dung hợp này, Trương Hạo cũng hiểu rõ một điều, đó là dung hợp máu đặc thù có thể tăng mạnh tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân.

Trong thế giới đạo mộ, máu đặc thù tuy hiếm nhưng không phải là không có.

Nộ Tình Kê có huyết mạch Phượng Hoàng loãng, trong cơ thể Giao Long cũng có huyết mạch Thần Long loãng...

Nếu có thể có được loại huyết mạch này, việc tăng tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân chắc chắn sẽ lớn hơn so với việc dung hợp vật phẩm hiếm. .....

Sáng sớm hôm sau, nhóm Trương Hạo lái xe đến sân bay, đáp máy bay đến Kinh thành.

Chuyện biến dị thành Thủy Tiêu của Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp đã được giải quyết, hai người còn có việc gia tộc cần xử lý nên không đi cùng.

Họ hứa với Trương Hạo rằng sau khi xử lý xong việc gia tộc sẽ

quay lại làm việc cùng anh.

Còn Mạnh Thiên Tư thì trở về trấn Phù Dung, tiếp tục làm Sơn Quỷ Vương của mình. .....

Kinh thành, sân bay.

Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử ba người vừa ra khỏi sân bay đã thấy Giải Tiểu Hoa đang đợi họ ở cổng ra.

Giải Tiểu Hoa thấy ba người họ liền lập tức đi tới.

Anh ta nhìn trái nhìn phải: "Tiểu Ca đâu, cậu ấy không phải đi Tương Tây cùng các cậu sao, sao không thấy?" "Vừa nãy không phải vẫn ở đây sao, sao đột nhiên biến mất rồi?" Hạo Thiên Chân nhớ rõ Trương Kỳ Lân cùng họ xuống máy bay, vừa nãy còn ở bên cạnh, đột nhiên lại không thấy đâu.

"Tiểu Ca đã lâu không có màn mất tích bí ẩn rồi, sao bây giờ lại bắt đầu chơi trò mất tích?" Bàn Tử cười một câu.

"Các cậu nhìn xem ai ở đằng kia kìa!" Trương Hạo chỉ tay về phía nhà vệ sinh, lúc này mọi người mới phát hiện ra Trương Kỳ Lân đi vào nhà vệ sinh.

Đợi anh ta qua, Giải Tiểu Hoa liền dẫn mọi người cùng lên xe.

"Tú Tú mất tích ba ngày trước, chắc chắn là do Hoắc Hữu Tuyết bắt cóc, nhưng tôi không có bằng chứng, lại thêm Hoắc lão thái bệnh nặng, tôi cũng không làm gì được cô ta." "Yên tâm, cô ấy sẽ không sao đâu." Trương Hạo sở dĩ khẳng định như vậy, là vì anh vừa xuống máy bay đã nhận được tin tức từ Hắc Phi Tử.

Hoắc Hữu Tuyết bắt cóc Hoắc Tú Tú chỉ là giam cầm cô ấy, không hề hại đến tính mạng, mà nơi giam cầm chính là nhà cũ của họ Hoắc.

“Tiểu Cữu, cậu có tin tức gì sao?” Giải Tiểu Hoa nghe Trương Hạo khẳng định như vậy, lập tức ý thức được điều gì đó.

Trương Hạo mỉm cười: “Đến nhà họ Hoắc.” “Ý của Tiểu Cữu là Tú Tú ở nhà họ Hoắc?” “Ừ.” Giải Tiểu Hoa nhận được câu trả lời, lập tức thay đổi phương hướng, lái xe về phía nhà cũ của họ Hoắc.

“Tiểu Cữu, cậu mới vừa xuống máy bay sao đã biết Tú Tú ở nhà họ Hoắc?

Trước đó tôi đã dùng quan hệ của nhà họ Giải tra mấy ngày mà không có chút manh mối nào.” “Trong cuộc u mê thôi.” Trương Hạo mỉm cười, Hắc Phi Tử là át chủ bài của Uông gia, họ chính là dựa vào mấy chục Hắc Phi Tử để nắm giữ thông tin đầu tay của các thế lực ngầm lớn trên toàn quốc, mới có thể phát triển lớn mạnh trong thời gian ngắn.

Nếu không có Hắc Phi Tử, thế lực của Uông gia sẽ tổn thất hơn một nửa.

Mà số Hắc Phi Tử trong tay Trương Hạo còn nhiều hơn của Uông gia.

Việc do thám tin tức của một người sống sờ sờ như vậy tự nhiên là chuyện nhỏ.

Một tiếng sau, một chiếc xe việt dã từ từ dừng lại bên ngoài một trang viên ở ngoại ô Kinh thành.

Nhóm Trương Hạo mấy người từ trên xe bước xuống.

“Gia tộc đạo mộ đúng là khác biệt thật, trang viên này ít nhất cũng phải mấy nghìn mét vuông, không chỉ diện tích lớn, còn dựa núi gần sông, ở nơi tấc đất tấc vàng như Kinh thành, có tiền cũng không mua được!” Bàn Tử nói không sai, gia tộc đạo mộ không có nhà nào đơn giản.

Tích lũy từ những năm đầu, giàu có hơn nhiều so với các gia tộc bình thường.

Trang viên chỉ là bề nổi, những món đồ cổ, châu báu trong kho báu mới là nội tình thực sự.

"Người nào, dám tự ý xông vào trang viên tư nhân, mau lui ra!" Nhóm Trương Hạo bốn người vừa đến gần cổng trang viên đã có người ra xua đuổi.

"Tôi là người của nhà họ Giải, họ là người của nhà họ Trương và nhà họ Ngô, nghe tin lão phu nhân bệnh nặng, đến thăm." Vệ sĩ vừa nghe là người của nhà họ Giải, họ Trương, họ Ngô, thái độ có chút hòa hoãn: "Lão phu nhân bệnh nặng không tiện gặp người ngoài, mấy vị vẫn nên về đi." Giải Tiểu Hoa không khỏi nhíu mày: "Xem ra Hoắc Hữu Tuyết đã hoàn toàn khống chế nhà họ Hoắc, bây giờ trên dưới đều là người của cô ta, chúng ta căn bản không có cách nào vào, càng không có cách nào cứu Tú Tú." Hạo Thiên Chân vỗ vai Giải Tiểu Hoa hai cái: "Yên tâm, không làm khó được Tiểu Cữu đâu." "Tiểu Cữu, lẽ nào cậu muốn xông vào à?" Chuyện xảy ra ở nhà họ Hoắc dù sao cũng là việc nhà của họ, gia tộc khác công khai can thiệp dù sao cũng không hay.

Trương Hạo mỉm cười: "Muốn cứu người còn e dè nhiều như vậy làm gì, chỉ cần đạt được mục đích là được, không cần quan tâm dùng phương pháp gì, các cậu cứ theo sau là được." Trương Hạo đi thẳng về phía cổng lớn, khi anh đến gần vệ sĩ, trong mắt bắn ra hai luồng ánh sáng xanh.

Vệ sĩ nhìn thấy ánh sáng xanh, ánh mắt lập tức trở nên mơ màng.

Chương 240

Khi Trương Hạo đi đến cổng, không những không bị cản lại, ngược lại còn được cung kính mở cổng mời vào.

Giải Tiểu Hoa thấy tình hình này, mặt đầy nghi hoặc.

Vừa rồi vệ sĩ rõ ràng đang cản họ vào, sao Trương Hạo vừa đến gần lại thay đổi 180 độ như vậy?

"Tiểu Hoa, còn ngây ra đó làm gì, mau theo đi!" Hạo Thiên Chân thấy Giải Tiểu Hoa ngây người tại chỗ, đưa tay kéo một cái.

Lúc này Giải Tiểu Hoa mới hoàn hồn, vội vàng đi theo.

Dọc đường xuất hiện không ít vệ sĩ hoặc người hầu của nhà họ Hoắc, nhưng mỗi lần họ xuất hiện, trong mắt Trương Hạo lại bắn ra hai luồng ánh sáng xanh, tức thì họ liền bị Trương Hạo khống chế.

Giải Tiểu Hoa nhìn Trương Hạo dẫn mọi người đi như vào chốn không người, thuận lợi tiến vào biệt thự nhà họ Hoắc, kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

"Tiểu Cữu, không phải đây là lần đầu cậu đến nhà họ Hoắc sao, sao lại còn quen thuộc hơn cả tôi, người mỗi tháng đều đến mấy lần vậy?" Trương Hạo không trả lời Giải Tiểu Hoa, anh sở dĩ quen thuộc với nhà họ Hoắc dù mới đến lần đầu, là vì phía trước có một con Hắc Phi Tử đang dẫn đường.

Nhưng tốc độ hành động của Hắc Phi Tử vô cùng nhanh, người thường khó mà phát hiện, dù Trương Kỳ Lân nhận ra điều bất thường, vẫn không thể phát hiện ra sự tồn tại của Hắc Phi Tử.

"Tú Tú ở trong căn phòng này." Trương Hạo dưới sự dẫn dắt của Hắc Phi Tử đến tầng hầm của biệt thự nhà họ Hoắc.

Cửa tầng hầm có hai vệ sĩ, họ vừa phát hiện nhóm Trương Hạo đi xuống, đã thấy trong mắt Trương Hạo bắn ra hai luồng ánh sáng xanh, sau đó liền bị Trương Hạo khống chế.

Họ trực tiếp mở khóa cửa, sau đó cúi người cung kính nói: "Chủ nhân, mời vào." Nhóm Trương Hạo mấy người đi qua vệ sĩ, vào phòng trong tầng hầm.

"Tú Tú, cậu sao rồi?" Mọi người vừa vào phòng đã thấy Hoắc Tú Tú bị trói tay chân vứt trên giường.

Giải Tiểu Hoa lập tức tiến lên giúp cô cởi dây trói, sau đó lấy thứ nhét trong miệng ra.

"Tiểu Hoa, các cậu cuối cùng cũng đến rồi!" Hoắc Tú Tú yếu ớt nói.

"Là Tiểu Cữu, Tiểu Cữu đã đưa chúng ta vào, nếu không dựa vào bản lĩnh của tôi thì căn bản không gặp được cậu." Hoắc Tú Tú ngẩng đầu nhìn Trương Hạo: "Tiểu Cữu, cảm ơn cậu, tôi cầu xin cậu, có thể cứu bà nội tôi không, bà bị Hoắc Hữu Tuyết và bọn họ giam lỏng rồi." "Không phải là bị bệnh sao?" Hoắc Tú Tú lắc đầu: "Không có, bà nội từ trước đến nay chưa từng bệnh nặng, đều là tin giả do họ tung ra, họ vẫn luôn ép bà nội giao ra ấn chưởng quyền, bà nội chưa giao ra thì họ không thể đắc ý, chỉ có thể giam lỏng bà." "Nếu đã vậy, Hoắc lão thái cũng sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng, cậu không cần quá lo lắng, bà nội cậu ở đâu?" "Ở ngay trên lầu, trong phòng của bà." "Được, vậy chúng ta bây giờ đi cứu bà ấy." "Cộp cộp cộp..." Đúng lúc này, tiếng giày cao gót bước trên cầu thang đột nhiên vang lên bên tai mọi người.

Trương Hạo nhìn ra cửa, chỉ thấy một người phụ nữ mặc sườn xám, tóc dài dẫn theo một đám người từ trên cầu thang từ từ đi xuống.

"Ta đúng là đã xem thường mấy người các ngươi, lại có thể né

được vệ sĩ nhà họ Hoắc mà tìm đến đây." "Bốp!" "Bốp!" Người phụ nữ khi đi qua hai vệ sĩ ở cửa phòng, tát vào mặt họ mỗi người một cái, nửa bên mặt của hai vệ sĩ tức thì sưng vù lên.

"A, vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?" "Tôi làm sao vậy!" "Chết rồi, sao cửa lại mở!" .....

Hai vệ sĩ bị tát mới tỉnh lại, mặt mày ngơ ngác không biết đã xảy ra chuyện gì, nhất thời không biết phải làm sao.

"Hừ, hai kẻ vô dụng, người đã vào rồi mà còn không biết xảy ra chuyện gì, nhà họ Hoắc không nuôi người vô dụng, các ngươi có thể cút đi!" Hai người nghe vậy chân mềm nhũn, quỳ sụp xuống đất: "Tiểu thư, cầu xin cô tha cho chúng tôi, sau này sẽ không bao giờ xảy ra chuyện như vậy nữa!" "Tú Tú, cô ta là ai vậy, tại sao hai người đó lại sợ cô ta như vậy?" Hạo Thiên Chân thấy hai vệ sĩ sợ hãi như vậy, tò mò hỏi.

"Cô ta là Hoắc Hữu Tuyết, chính cô ta đã giam cầm tôi và bà nội, cô ta lòng dạ độc ác, nói là để họ cút, thực ra họ không thể ra khỏi nhà họ Hoắc, sẽ có người xử lý họ ngay lập tức." Ở cửa phòng, Hoắc Hữu Tuyết nghe Hoắc Tú Tú và Hạo Thiên Chân nói chuyện, nhếch miệng cười: "Con ngốc này cuối cùng cũng nhìn ra ta rồi, nhưng đã muộn rồi, bây giờ trong trang viên đều là người của ta, chỉ cần con mụ già đó giao ra ấn chưởng quyền, ta chính là người đương gia của nhà họ Hoắc." Hoắc Hữu Tuyết kiêu ngạo vô cùng, lúc nói chuyện hoàn toàn không coi nhóm Trương Hạo ra gì.

"Các vị, đây là việc nhà của nhà họ Hoắc chúng tôi, các vị người ngoài không nên can thiệp, thời gian gần đây phiền các vị yên tâm ở lại trang viên nhà họ Hoắc, đợi mọi chuyện lắng xuống các vị có thể rời đi." "Nếu tôi nói không thì sao!" "Vậy thì đừng trách tôi không khách sáo!" Vừa dứt lời, Hoắc Hữu Tuyết liền hất tóc, tức thì mấy

chục lưỡi dao nhỏ bằng móng tay cái lấp lánh ánh sáng lạnh từ trong tóc cô ta bay ra.

Trương Kỳ Lân rút Hắc Kim Cổ Đao, lao lên phía trước múa đao để chống lại những lưỡi dao bay tới.

"Keng, keng, keng..." Những lưỡi dao va vào cổ đao phát ra từng tiếng vang lớn, sau đó liền đổi hướng bay về phía khác.

Tiếp đó liền thấy những lưỡi dao đó đều cắm vào trong tường.

Người nhà họ Hoắc giỏi sử dụng ám khí xem ra không phải là giả, uy lực của những lưỡi dao này còn mạnh hơn cả đạn.

Một viên đạn sau khi bị cản lại thành công và đổi hướng cũng sẽ mất đi động lực giết người, còn những lưỡi dao này lại không giảm uy lực, thực sự đáng sợ.

Hoắc Hữu Tuyết thấy tuyệt chiêu của mình bị Trương Kỳ Lân dễ dàng chặn lại, không khỏi nhíu mày.

"Tốt, tốt, tốt, quả nhiên có chút bản lĩnh, thảo nào có thể xông vào đây, nhưng ngươi có lợi hại đến mấy, ta không tin ngươi còn có thể đao thương bất nhập." Vừa dứt lời, những người đứng sau lưng cô ta liền xông lên.

Bốn gã đàn ông lực lưỡng mỗi người cầm một khẩu súng máy, họng súng đen ngòm nhắm vào trong phòng, chuẩn bị bóp cò khai hỏa.

"Tạch tạch tạch..." Một loạt tiếng súng vang lên bên tai mọi người.

Căn hầm dưới đất không gian chật hẹp, bên trong ngoài một chiếc giường và một cái bàn ra thì không có đồ đạc nào khác.

Mọi người không những không có chỗ trốn mà cũng chẳng có không gian thừa để né tránh.

Trong tình huống này, dù thân thủ có giỏi như Trương Kỳ Lân cũng không có đất dụng võ.

"Tất cả ra sau lưng tôi!" Trương Hạo hét lớn rồi lao lên phía trước, dùng thân thể mình chặn lại toàn bộ làn đạn từ khẩu súng máy.

"Phập, phập, phập..." Đạn găm vào người Trương Hạo chỉ phát ra những tiếng trầm đục rồi mất hết động năng rơi xuống đất.

Chỉ trong chốc lát, dưới chân anh đã rơi ra một lớp vỏ đạn dày cộp.

Tên cầm súng ở cửa điên cuồng xả đạn cho đến khi hết sạch mới dừng lại.

Lúc này, bọn chúng phát hiện Trương Hạo, người dùng thân thể đỡ đạn, vẫn đứng đó như không có chuyện gì xảy ra.

Trên người anh, ngoài quần áo bị rách nát thì không thấy một giọt máu nào.

"Xoạt", sắc mặt mấy tên đó lập tức tái nhợt.

"Loại đạn này có thể xuyên thủng tấm thép dày 5mm, bình thường xuyên qua cơ thể vài người không thành vấn đề, vậy mà bắn vào người hắn còn không rách da!" "Quái vật, hắn là quái vật!" Mấy tay súng thiện chiến vào giây phút này nảy ra ý định vứt súng bỏ chạy.

Thế nhưng, thực lực của Trương Hạo đã khiến bọn chúng kinh hãi đến mức không nhấc nổi chân lên.

Vốn dĩ chúng nghĩ có súng trong tay, người trong phòng dù thân thủ lợi hại đến đâu cũng không thể né được đạn.

Nhưng sau khi chứng kiến biểu hiện của Trương Hạo, chúng mới hiểu rõ sự chênh lệch thực lực giữa hai bên.

Chúng so với Trương Hạo còn cách xa hơn cả trời với đất.

Đối mặt với một đối thủ mạnh mẽ như vậy, trong lòng chúng dâng lên cảm giác bất lực và tuyệt vọng sâu sắc.

Sắc mặt Hoắc Hữu Tuyết cũng biến đổi.

Uy lực của khẩu súng trong tay bọn sát thủ, cô ta biết rất rõ.

Dù có mặc áo chống đạn cũng không thể nào đỡ được nhiều viên như vậy.

Chàng trai trẻ trước mắt này thật quá đáng sợ, lại có thể đạt tới trình độ đao thương bất nhập.

Nếu có thể thu phục người này về dưới trướng, cô ta sẽ có thể đứng vững trong Hoắc gia.

Cô ta đang định lên tiếng thì thấy một hạt giống bay thẳng về phía mình.

Tốc độ của hạt giống cực nhanh, tựa như một viên đạn, khiến người ta không thể né tránh.

Cô ta cảm thấy mình như bị khóa chặt, chỉ có thể trơ mắt nhìn hạt giống lao tới.

Đột nhiên, một tiếng "bụp" trầm đục vang lên trong đầu, cô ta thấy trước mắt tối sầm rồi hoàn toàn mất đi ý thức.

Nếu Hoắc Hữu Tuyết còn sống, cô ta sẽ thấy được cả mình và những tay súng vừa nổ súng đều biến thành một đám sương máu ngay khi bị hạt giống bắn trúng, tan biến hoàn toàn trong không khí.

"Còn ngây ra đó làm gì, đưa chúng tôi đi tìm bà của cô đi!" "A, vâng ạ." Cú ra tay vừa rồi của Trương Hạo thật sự quá chấn động.

Chương 241

Mọi người trong phòng vẫn còn đang kinh ngạc, mãi đến khi Trương Hạo lên tiếng họ mới hoàn hồn.

Hoắc Tú Tú đi trước dẫn đường, đưa mọi người lên tầng hai và thuận lợi tìm thấy Hoắc lão thái đang bị giam lỏng trong phòng ngủ chính.

"Bà ơi, bà không sao là tốt quá rồi!" Vừa vào phòng, Hoắc Tú Tú đã ôm chầm lấy Hoắc lão thái khóc nức nở.

"Cháu đấy, tính tình quá mềm yếu nên mới để chúng có cơ hội lợi dụng." "Cháu biết sai rồi ạ, sau này cháu quyết không yếu đuối để người khác bắt nạt nữa." "Trên dưới Hoắc gia đều là người của chúng, sao cháu lên đây được?" "Nhờ có Tiểu Cữu và mọi người giúp đỡ, nếu không cháu đã không có cơ hội cứu bà." Hoắc lão thái xoa đầu Hoắc Tú Tú mấy cái, rồi ngẩng lên nhìn Trương Hạo: "Cậu chính là chàng trai nhà họ Trương à, quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên." Bỗng nhiên, bà chú ý đến Trương Kỳ Lân đang đứng bên cạnh, vẻ mặt lập tức trở nên kinh hãi.

Hoắc lão thái buông tay Hoắc Tú Tú ra, đi thẳng đến trước mặt Trương Kỳ Lân rồi quỳ xuống.

"Bà ơi, bà làm gì vậy?" Hoắc Tú Tú thấy bà mình quỳ trước một người trẻ tuổi thì vội vàng chạy tới đỡ.

"Thì ra là ngài." Hoắc lão thái vẻ mặt kích động, nói những lời mà không ai xung quanh hiểu được.

Trương Kỳ Lân đối mặt với Hoắc lão thái mà biểu cảm không hề thay đổi, cũng không mở miệng nói gì.

Hoắc lão thái dập đầu ba cái rồi mới đứng dậy.

"Bà ơi, sao vậy ạ?" Hoắc lão thái lắc đầu: "Chuyện của người lớn cháu đừng quan tâm, mấy cái lạy của ta, cậu ấy nhận không hổ thẹn." "Khụ, khụ, khụ." Lúc này, Hoắc lão thái đột nhiên ho dữ dội.

Hạo Thiên Chân bước tới cùng Hoắc Tú Tú đỡ bà: "Hoắc bà bà, chúng cháu đỡ bà lên giường nghỉ ngơi." "Hừ!" Hoắc lão thái vung mạnh tay hất Hạo Thiên Chân ra: "Lão già Ngô lão cẩu đó chết chưa, cháu trai đã lớn thế này rồi." Hạo Thiên Chân cười gượng.

Bàn Tử với vẻ mặt hóng hớt, kéo tay Hạo Thiên Chân hỏi: "Bà lão này có quan hệ gì với ông nội cậu thế, sao tôi thấy giống kiểu yêu mà không được đáp lại vậy?" "Bàn Tử, đừng nói nữa.

Trước đây Hoắc bà bà và bà nội tôi là chị em thân thiết, cả hai đều thích ông nội tôi.

Cuối cùng ông nội cưới bà nội, từ đó quan hệ với Hoắc gia không còn tốt nữa." "He he, Bàn Gia biết ngay mà." … Hoắc lão thái là người có thủ đoạn, chỉ mất chưa đầy một ngày đã giành lại quyền kiểm soát Hoắc gia.

Đây đều là chuyện nội bộ gia tộc họ, Trương Hạo và mọi người sau khi giải cứu Hoắc Tú Tú và Hoắc lão thái xong cũng không can thiệp vào những chuyện sau đó.

Mấy người ở lại trang viên Hoắc gia nghỉ ngơi vài ngày, sau đó lại đến chỗ Bàn Tử ở một thời gian.

Lúc rảnh rỗi thì đi dạo chợ đồ cổ, hoặc bán đồ cổ trong tiệm của Bàn Tử.

Cứ thế nửa tháng trôi qua, mọi người cũng đã hồi phục gần hết.

"Đúng là một lũ tội đáng chết vạn lần, táng tận lương tâm!" Trong tiệm đồ cổ của Bàn Tử, Hạo Thiên Chân đang đọc báo thì đột nhiên

chửi ầm lên.

“Thiên Chân, sao vậy?” “Một đám buôn người bắt cóc mấy chục thiếu niên thiên tài, lúc di chuyển đã để họ chết ngạt trong thùng container.

Phải biết rằng những người này đều là những tài năng hàng đầu cả nước, cái chết của họ sẽ gây ra tổn thất lớn cho quốc gia!” “Thiếu niên thiên tài, bọn buôn người bắt thiên tài làm gì?” Trước đây, chỉ cần là người bình thường chúng đều bắt, giờ lại chỉ nhắm vào thiếu niên thiên tài, trong đó chắc chắn có uẩn khúc.

Lúc này, Trương Kỳ Lân đang nhắm mắt dưỡng thần ở góc phòng đột nhiên lên tiếng: “Là Uông gia!” “Cái gì, Uông gia?” “Người nhà họ Uông bắt nhiều thiếu niên thiên tài như vậy để làm gì?” “Làm thí nghiệm trường sinh!” Trương Hạo biết Uông Tàng Hải vẫn luôn tiến hành các thí nghiệm trường sinh, hơn nữa còn có không ít phương pháp.

Phòng thí nghiệm trong mộ thuyền chính là minh chứng rõ nhất.

Bỗng nhiên, Trương Hạo nghĩ đến một chuyện.

Thời dân quốc, Uông gia đã xây dựng một căn cứ thí nghiệm bí mật dưới lòng đất ở Cổ Đồng Kinh.

Mỗi năm đều có một nhóm thiếu niên thiên tài hàng đầu cả nước bị đưa vào đó, nhưng chưa từng có ai thoát ra được.

Sau này thời dân quốc kết thúc, thông tin về Cổ Đồng Kinh và các thiếu niên thiên tài cũng biến mất.

Nhiều năm trôi qua, nơi đó đã sớm bị lãng quên.

Lần này nếu không phải vì sự cố trong quá trình di chuyển các thiếu niên thiên tài, tin tức này cũng sẽ không bị lộ ra.

Hơn nữa, trước đó Hắc Phi Tử cũng đã báo cáo rằng căn cứ của Uông gia nằm dưới lòng đất Cổ Đồng Kinh.

Kết hợp các manh mối lại với nhau thì mọi chuyện đã thông suốt.

Điều Trương Hạo không ngờ là, đã nhiều năm như vậy mà Uông gia vẫn còn tiến hành loại thí nghiệm táng tận lương tâm đó.

Lần này ra tay, nhất định phải diệt trừ chúng!

Nửa tháng sau, Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Trương Kỳ Lân, Hoắc Tú Tú, Giải Tiểu Hoa sáu người xuất phát từ kinh thành đến Cổ Đồng Kinh.

Vì kinh thành là địa bàn của Giải gia và Hoắc gia, nên các công cụ, trang bị và những việc cần thiết khác cho hành động lần này đều do hai nhà chuẩn bị.

Điều kiện trao đổi là Hoắc Tú Tú và Giải Tiểu Hoa phải cùng đi đến sa mạc Ba Đan Cát Lâm để tìm Cổ Đồng Kinh.

Trước khi xuất phát, Trương Hạo đã nói rõ về những rủi ro của hành động lần này, nhưng họ vẫn muốn tham gia, vì vậy Trương Hạo cũng không từ chối.

Mặc dù thực lực của anh rất mạnh, nhưng cũng chưa đến mức ba đầu sáu tay, sẽ có những việc cần sự phối hợp của cả đội mới có thể hoàn thành.

Đã như vậy, cũng không có lý do gì để từ chối.

Hai ngày sau, Trương Hạo dẫn đội đến vùng ngoại vi của sa mạc Ba Đan Cát Lâm.

Đây là nơi có người ở cuối cùng trước khi vào sa mạc.

Họ cần chuẩn bị mọi thứ ở đây, ngoài lạc đà, thức ăn, nước uống ra còn phải tìm một người dẫn đường.

Việc giao tiếp với người khác như thế này đương nhiên được giao cho Bàn Tử, những người còn lại nghỉ ngơi trong khách sạn chờ tin tức của cậu ta.

"Cộc, cộc, cộc!" Đột nhiên, cửa phòng nhà khách bị gõ vang.

Ngay sau đó, giọng của Bàn Tử truyền vào.

"Trương Hạo huynh đệ, những chuyện khác đều đã xong, chỉ có việc tìm người dẫn đường là có chút trục trặc." Hạo Thiên Chân đứng dậy mở cửa, Bàn Tử liền xông vào.

"Trong làng vốn dĩ không có nhiều người dẫn đường, người vào sâu trong sa mạc lại càng ít.

Vừa hay hai ngày trước có một đội khảo cổ đến, họ đã thuê hết người dẫn đường, tiện thể thuê luôn cả lạc đà.

Chúng ta muốn vào sa mạc chỉ có thể đi chung người dẫn đường và đoàn lạc đà với họ, mà quan trọng là còn không biết người ta có đồng ý hay không." "Đi chung người dẫn đường, đoàn lạc đà?" Đoàn lạc đà thì Trương Hạo không quan tâm, anh có không gian trữ vật, đoàn lạc đà chẳng qua chỉ để che mắt thiên hạ.

Nhưng người dẫn đường thì tuyệt đối không thể thiếu.

Tất cả họ đều lần đầu tiên vào sa mạc, không có bất kỳ kinh nghiệm nào về phương diện này.

Vùng không người ở trong sa mạc Ba Đan Cát Lâm đầy rẫy nguy hiểm, không có người dẫn đường sẽ gây ra rất nhiều khó khăn.

Chỉ là nếu đi chung với người khác, hành động sẽ gặp nhiều bất tiện.

Nếu có lựa chọn, không lập đội đương nhiên là tốt nhất.

Trương Hạo hỏi: "Chúng ta cũng không vội, nếu chờ ở trong làng

một thời gian nữa liệu có người dẫn đường không?" "Nghe người trong làng nói nửa tháng nữa là mùa gió, ngày nào cũng có bão cát, không thích hợp để vào sa mạc.

Đợi qua mùa gió thì phải đến thời điểm này năm sau.

Mỗi năm chỉ có khoảng 20 ngày thích hợp để vào sa mạc.

Chúng ta đến cũng coi như là vừa kịp lúc, sớm hơn một chút hay muộn hơn một chút đều không vào được." Trương Hạo nghe vậy nhíu mày, theo lời Bàn Tử thì bỏ lỡ thời gian này sẽ phải đợi thêm một năm nữa.

Mười ngày nửa tháng còn được, chứ một năm thì anh thật sự không đợi nổi.

Chương 242

Đã vậy thì chỉ có thể chấp nhận đi chung đội với người khác.

“Vậy cậu đi dò hỏi tình hình xem đối phương có muốn đi chung với chúng ta không.” “He he!” Bàn Tử nghe vậy cười hai tiếng, rồi lấy ra một tờ giấy A4, trên đó là giấy trắng mực đen còn có cả con dấu màu đỏ.

“Đội của họ đang tuyển người biết phong thủy.

Trương Hạo huynh đệ, tôi nhớ cậu cũng biết một chút về phong thủy.

Cậu đến ứng tuyển, lúc đó cứ nói chúng ta đều là trợ thủ của cậu, họ sẽ không từ chối cho chúng ta gia nhập đội ngũ.” “Như vậy không được, làm việc cho người ta còn phải nghe theo họ.” Trương Hạo lập tức từ chối đề nghị của Bàn Tử.

Đi chung đội với người khác vốn đã nhiều phiền phức, gia nhập đội khảo cổ, làm việc cho đội khảo cổ sẽ chỉ mang lại nhiều phiền phức hơn.

Tuy nhiên, việc họ cần người biết phong thủy vẫn có thể lợi dụng được.

“Đi, Bàn Tử, đưa chúng tôi đi xem tình hình.” “Được thôi!” Bàn Tử đáp một tiếng rồi dẫn mọi người rời khỏi nhà khách, đi qua hai con phố, tìm thấy một sân nhỏ ở ngoài làng rồi đẩy cửa bước vào.

Lúc vào cửa, một cô gái trạc tuổi Trương Hạo và mọi người đang quét sân, nghe thấy tiếng động liền nhìn ra cửa.

“Các người là ai, đến đây có việc gì không?” “Nghe nói ở đây tuyển người biết phong thủy, nên đến xem thử.” Cô gái nhìn chằm

chằm nhóm người Trương Hạo một lúc rồi nói: "Các người trông còn chưa lớn bằng tôi, mà cũng biết phong thủy sao?

Thời gian của thầy tôi rất quý giá, các người đừng lãng phí thời gian của ông ấy, mau đi đi!" "Cô em này nói chuyện kiểu gì thế, cô không biết tự cổ anh hùng xuất thiếu niên à?

Đừng thấy chúng tôi còn trẻ, người nào người nấy đều có bản lĩnh ngút trời đấy." "Mấy người là ai thế hả, chém gió không biết ngượng mồm, mau đi đi, đừng cản tôi quét nhà." Cô gái nói rồi vung cây chổi trong tay đuổi nhóm Trương Hạo đi.

Lúc này, người trong nhà nghe thấy tiếng động, một người đàn ông trung niên bước ra.

"Vương Hạnh, có chuyện gì vậy, em đang làm gì thế?" "Thầy Lưu, mấy người này nói biết phong thủy, đến để ứng tuyển.

Thầy xem bộ dạng họ còn nhỏ hơn cả em, làm sao có thể biết phong thủy được!" Người đàn ông trung niên được gọi là thầy Lưu liếc nhìn nhóm Trương Hạo: "Tuổi còn trẻ không học cái tốt, toàn nói khoác lác, mau đi đi." "Thầy giáo gì mà như thế, sao lại giống cô em này xem thường người khác vậy?

Phong thủy của Trương Hạo huynh đệ nhà tôi đã đạt đến trình độ quỷ thần khó lường rồi, đến lúc đó các người đừng hối hận!" Bàn Tử thấy thầy Lưu cũng không tin trong nhóm họ có người biết thuật phong thủy thì tức sôi máu.

"Toàn là người gì đâu không, với cái thái độ này mà tuyển được người có năng lực thật sự mới lạ!" Trương Hạo lắc đầu, trong tiềm thức của đa số mọi người, những nghề như y học cổ truyền, xem phong thủy đều là càng già càng có giá.

Đương nhiên điều này không phải không có lý, dù sao những nghề

truyền thống này đều cần sự tích lũy rất nhiều mới có thể phát huy được thực lực thật sự.

Vì vậy mới khiến họ không tin vào thực lực của người trẻ.

Nhưng anh thì khác, anh có được truyền thừa hoàn chỉnh của phái Phát Khâu, thuật phong thủy lại là sự tích lũy ngàn năm của các bậc tiền bối trong môn phái.

Đừng thấy anh trẻ tuổi, e rằng trên thế giới này không ai hiểu về thuật phong thủy hơn anh.

"Thuật phong thủy của ai đã đạt đến trình độ quỷ thần khó lường?" Nhóm Trương Hạo thấy người của đội khảo cổ không tin mình, đã vậy cũng không ép buộc, đang chuẩn bị rời đi thì một ông lão tóc bạc trắng từ trong nhà bước ra.

Ông vừa ra, Vương Hạnh và thầy Lưu lập tức cung kính bước tới.

"Giáo sư Trần." "Giáo sư Trần." "Ừm." Giáo sư Trần gật đầu đáp lại, rồi nhìn về phía nhóm Trương Hạo.

"Chàng trai trẻ, cậu vừa nói thuật phong thủy của ai đã đạt đến trình độ quỷ thần khó lường?" "Giáo sư Trần, họ chỉ là bọn lừa đảo, ông đừng nghe họ nói bừa." Bàn Tử còn chưa kịp nói, Vương Hạnh đã lập tức chen vào.

Giáo sư Trần giơ tay ra hiệu cho Vương Hạnh đừng làm phiền ông: "Có phải lừa đảo hay không ta tự có phán đoán, em không cần nhiều lời." "Ừm, ông lão này cũng được đấy, chính là thuật phong thủy của Trương Hạo huynh đệ nhà tôi đã xuất thần nhập hóa." Bàn Tử chỉ vào Trương Hạo nói: "Chính là cậu ấy." Giáo sư Trần nhìn Trương Hạo từ trên xuống dưới, thấy anh tuy còn trẻ nhưng ánh mắt lại toát lên vẻ trầm ổn và tự tin, phảng phất như có thể thấu tỏ thế sự, cho người ta cảm giác đáng tin cậy.

Với kinh nghiệm nhìn người nhiều năm của ông, có thể khẳng định Trương Hạo tuyệt đối là một người rất lợi hại, chỉ những người có sự tự tin tuyệt đối vào thực lực của mình mới có ánh mắt như vậy.

“Tiểu huynh đệ, nói suông không bằng chứng.

Cậu nói cậu biết thuật phong thủy, vậy không bằng bây giờ biểu diễn cho chúng tôi xem một chút.

Vào sa mạc thì phong thủy thông thường cũng không dùng được, không biết cậu có biết Thiên Tinh Phong Thủy không?” “Không vấn đề!” Trong truyền thừa của phái Phát Khâu, ngoài ba bí thuật Điểm Yên Biện Phong, Súc Cốt Công và Phát Khâu Chỉ, còn có cả Âm Dương Phong Thủy, trong đó bao gồm cả Thiên Tinh Phong Thủy.

Chỉ là bình thường Trương Hạo dựa vào các năng lực đặc biệt của bản thân là có thể tìm được vị trí cổ mộ, thuật phong thủy về cơ bản không dùng đến mà thôi.

Không dùng không có nghĩa là không biết, kiến thức về bí thuật Âm Dương Phong Thủy được lưu trữ hoàn chỉnh trong đầu anh, không ngờ bây giờ lại có thể dùng đến.

“Cái gọi là Thiên Tinh Phong Thủy chính là phong thủy của các vì sao trên trời.

Người xưa chú trọng thiên nhân hợp nhất, học thuật phong thủy không chỉ có sơn mạch thủy pháp mà còn có cả nhật nguyệt tinh thần trên trời.

Khi lựa chọn phong thủy bảo địa, người ta cũng sẽ kết hợp tinh túy của thiên văn học, các tinh tú trên trời sẽ tương ứng một-một với sông núi địa lý dưới đất.

Ví dụ như trên trời có một ngôi sao tương ứng với Sa Thành, nên Sa Thành còn được gọi là Tinh Thành.

Người xưa thông qua Thiên Tinh Phong Thủy để tìm kiếm phong thủy bảo huyệt, vậy chúng ta cũng có thể thông qua Thiên Tinh Phong Thủy để phát hiện ra vị trí của họ." Giáo sư Trần nghe vậy liền gật đầu liên tục, đợi Trương Hạo nói xong, ông trầm tư một lúc, sau khi hiểu ra liền vỗ tay khen ngợi: "Hay, hay, hay, đúng là anh hùng xuất thiếu niên!

Tiểu huynh đệ, sự hiểu biết về học thuật phong thủy của cậu hoàn toàn không kém những lão già kia, không, không phải là không kém, phải nói là hơn một bậc!" Vương Hạnh và thầy Lưu lúc này đã ngây ra như phỗng.

"Sao có thể, sao có thể như vậy!" "Cậu ta rõ ràng còn trẻ như vậy, cho dù học từ trong bụng mẹ cũng không thể có thành tựu như thế." Bàn Tử liếc hai người họ một cái, cười nói: "Hai người làm không được không có nghĩa là Trương Hạo huynh đệ làm không được, thừa nhận cậu ấy ưu tú khó đến vậy sao!" Mặt Vương Hạnh và thầy Lưu đỏ bừng lên.

"Hừ, lý thuyết suông thì ai mà không biết, đến lúc thực hành là lộ tẩy ngay." "Đúng vậy, thầy Lưu nói không sai, tuổi còn nhỏ chỉ biết lý thuyết suông!" "Ngu muội!" Giáo sư Trần quát một tiếng, hai người họ mới im lặng.

"Trương Hạo tiểu huynh đệ là người có bản lĩnh thật sự, bây giờ tôi chính thức mời cậu trở thành cố vấn cho đội khảo cổ Cổ Đồng Kinh của chúng tôi, xin hỏi cậu có đồng ý không?" "Tôi không đồng ý!" Lời của Trương Hạo vừa thốt ra, tất cả mọi người có mặt đều sững sờ, một lúc sau mới hoàn hồn.

Sắc mặt giáo sư Trần cũng sầm lại: "Chàng trai trẻ, tuy cậu thật sự rất có thực lực, nhưng đó không phải là lý do để cậu đùa giỡn với chúng tôi." "Đúng vậy, chúng tôi tuyển người biết phong thủy, cậu

cũng đến ứng tuyển, bây giờ mời cậu gia nhập đội khảo cổ cậu lại từ chối, như vậy có vui không?" "Nếu không phải đến ứng tuyển, vậy các người mau cút đi!" Vương Hạnh và thầy Lưu cũng hùa theo.

Trương Hạo cười cười, thong thả nói: "Giáo sư Trần đừng vội, tôi chỉ nói không gia nhập đội khảo cổ, chứ không nói không giúp các ông.

Mục đích các ông tìm người biết phong thủy là để tìm ra vị trí của Cổ Đồng Kinh, tôi có thể đưa các ông đến đó, sau đó chúng ta sẽ tách ra, ai làm việc nấy." Giáo sư Trần cũng là người từng trải, lúc này sao còn không hiểu, Trương Hạo chỉ muốn đi cùng đội của họ vào sa mạc.

"Ý của cậu là muốn tạm thời lập đội với đội khảo cổ của chúng tôi?" "Không sai, để báo đáp việc đưa mấy người chúng tôi cùng vào sa mạc, tôi có thể đưa các ông đến Cổ Đồng Kinh mà các ông muốn đến." "Chuyện này…" "Chuyện này cái gì mà chuyện này, mỗi tháng chỉ có khoảng 20 ngày có thể vào sa mạc, qua thời gian này là phải đợi đến năm sau.

Ông nghĩ trong khoảng thời gian này các ông có thể tìm được người lợi hại hơn Trương Hạo huynh đệ không?" Giáo sư Trần không phản bác Bàn Tử, cậu ta nói đúng là sự thật.

Lần này họ vốn dĩ đã đưa theo một đại sư phong thủy, nhưng trước khi vào sa mạc thì vị đại sư này lại đổ bệnh nặng, nên họ mới phải làm liều, tuyển người biết phong thủy trong làng.

Để vào sa mạc, họ đã chuẩn bị rất nhiều năm, khó khăn lắm mới được phê duyệt, sao có thể bỏ lỡ cơ hội lần này.

Thời buổi này người biết phong thủy vốn đã ít, người lợi hại lại càng ít hơn, không phải đã già yếu đi lại bất tiện thì cũng đã qua đời.

Khó khăn lắm mới gặp được một người vừa trẻ vừa lợi hại như

Trương Hạo, bỏ lỡ lần này thì không còn cơ hội nữa.

Hơn nữa, Cổ Đồng Kinh bị chôn sâu dưới sa mạc, trong một sa mạc rộng lớn vô tận mà muốn tìm một tòa thành cổ dưới lòng đất còn khó hơn mò kim đáy bể.

Nếu có một phong thủy sư biết Thiên Tinh Phong Thủy ra tay thì sẽ đơn giản hơn rất nhiều, chỉ cần tìm được ngôi sao tương ứng là có thể xác định chính xác vị trí của Cổ Đồng Kinh.

Nghĩ đến đây, giáo sư Trần cuối cùng cũng gật đầu: "Được, cứ làm theo lời cậu, nhưng tôi cũng có một điều kiện, đó là trước khi tìm được Cổ Đồng Kinh, mọi việc trong đội đều do tôi quyết định!" "Được, không vấn đề." Điều kiện của giáo sư Trần, Trương Hạo còn mong không được.

Mấy người họ chỉ cần đi theo đội vào sa mạc là được, không cần phải quản bất cứ chuyện gì.

"Vậy được, nếu đã vậy, sáng mai chúng ta sẽ xuất phát vào sa mạc, đến lúc đó các cậu qua đây tập hợp sớm một chút." "Không vấn đề." Sau khi thỏa thuận xong, Trương Hạo và mọi người quay về nhà khách nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau, nhóm Trương Hạo đến trước cửa sân nhà hôm qua.

Lúc này, trước cửa sân đã có một đoàn lạc đà, người của đội khảo cổ đang chất đồ lên lưng lạc đà.

Nhóm Trương Hạo đợi bên cạnh nửa tiếng thì đồ đạc cũng chất xong.

Lúc này giáo sư Trần vỗ tay: "Mọi người lại đây, tôi có vài việc cần dặn dò." Ông vừa gọi, tất cả mọi người lập tức tụ lại.

Chương 243

"Tôi giới thiệu với mọi người, vị này là Trương Hạo tiểu huynh đệ, là một đại sư phong thủy, cậu ấy sẽ đưa chúng ta đến Cổ Đồng Kinh.

Mấy vị còn lại là bạn của cậu ấy, cũng sẽ cùng vào sa mạc." Giáo sư Trần kéo tay Trương Hạo đi vào giữa đám đông, giới thiệu cho anh: "Vương Hạnh, thầy Lưu Kiến Quốc cậu đều đã biết.

Sở Đống, Hoàng Hoàng cũng là học sinh của thầy Lưu Kiến Quốc.

Tiêu Vĩ Sơn, Lý Quang Đạt là hai vị phụ trách an toàn cho đội, họ đều là lính đặc chủng giải ngũ, ngoài thân thủ lợi hại ra còn có kinh nghiệm sinh tồn nơi hoang dã phong phú.

Cuối cùng là người dẫn đường của chúng ta, Địch Lý Bái Nhĩ.

Sau khi vào sa mạc, mọi người đều phải nghe theo sự chỉ huy của ông ấy.

Ông ấy mỗi năm đều dẫn đội vào sâu trong sa mạc, có kinh nghiệm phong phú, có ông ấy ở đây, sự an toàn của chúng ta càng được đảm bảo." Sau khi giáo sư Trần giới thiệu hai bên với nhau, đoàn người liền khởi hành, chuẩn bị tiến vào sa mạc Ba Đan Cát Lâm. … "Sa mạc đâu có nguy hiểm như lời đồn đâu nhỉ!" "Phong cảnh trong sa mạc đẹp như vậy, làm gì có vẻ gì là nguy hiểm." "Không nói nguy hiểm một chút, người dẫn đường sao có thể hét giá trên trời được!" … Bàn Tử nghe thấy mấy học sinh phía trước nói chuyện không khỏi nhíu mày.

Cậu ta thì thầm bên tai Trương Hạo: "Một lũ ngựa non háu đá, đợi đến lúc vào sâu trong sa mạc, chết lúc nào không hay." Trương Hạo ngồi trên lạc đà nhắm mắt dưỡng thần, vô cùng thảnh thơi.

Chuyện của đội khảo cổ không liên quan đến anh, chỉ cần cuối cùng đưa họ đến đích là coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Bàn Tử thấy Trương Hạo lười lên tiếng cũng không nói gì thêm, quay lại tán gẫu với Hạo Thiên Chân, Hoắc Tú Tú và Giải Tiểu Hoa.

Đoàn người xuất phát sớm, nhiệt độ trong sa mạc chưa tăng cao nên vẫn có thể chịu được.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, nhiệt độ trong sa mạc ngày càng cao, khiến người ta khó chịu.

Lượng nước tiêu thụ cũng tăng vọt, mười mấy người đều tu ừng ực, dù vậy vẫn khát khô cổ.

Bỗng nhiên, trong đội trở nên ồn ào.

Trương Hạo mở mắt ra xem tình hình, chỉ thấy hai người phụ trách an toàn là Tiêu Vĩ Quang và Lý Quang Đạt đang mặt mày lo lắng kiểm tra mấy con lạc đà chở nước.

"Không hay rồi, bốn cái túi da bị hỏng, nước bên trong đã chảy hết sạch.

Lượng nước còn lại không đủ để chúng ta đi sâu vào sa mạc." "Nước là nguồn sống, không có nước sẽ chết người, vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?" Mọi người nghe tin nước đã bị rò gần hết thì lập tức lo lắng.

"Chúng ta mới xuất phát được nửa ngày, nếu bây giờ quay về thì nước vẫn đủ." "Nhưng đi đi về về lại lãng phí một ngày, thời gian vốn đã gấp rút, chúng ta không thể lãng phí được." "Không quay về, đi tiếp sẽ chết vì thiếu nước." … Trương Hạo, Hạo Thiên Chân và nhóm của mình nhảy xuống lạc đà, đứng một bên nghe người của đội khảo cổ tranh cãi.

Hai người có kinh nghiệm sinh tồn nơi hoang dã đề nghị quay lại,

nhưng đội khảo cổ vì lo lắng không đủ thời gian nên nhất quyết không đồng ý.

Không ai thuyết phục được ai, cứ thế họ tranh cãi qua lại nửa ngày, khiến Trương Hạo nhíu mày.

Cứ lãng phí thời gian như vậy, không biết đến khi nào mới có thể vào sâu trong sa mạc tìm được Cổ Đồng Kinh.

Tuy nhiên, điều khiến Trương Hạo ngạc nhiên là người dẫn đường Địch Lý Bái Nhĩ có kinh nghiệm vào sa mạc mấy chục năm, vấn đề nhỏ này chắc chắn có cách giải quyết.

Vậy mà đã lâu như vậy ông ta lại không nói một lời nào, chỉ ngẩng đầu nhìn trời, bất động như người mất hồn.

Bỗng nhiên, ông ta xuống khỏi lạc đà, quỳ lạy về phía chân trời, không ngừng dập đầu, miệng lẩm bẩm: "Hồ Đại sắp trừng phạt chúng ta, nên mới giáng xuống bão đen.

Các người còn không mau quỳ xuống tạ tội, cầu xin Hồ Đại tha thứ!" "Bây giờ trời nắng chang chang, một chút gió cũng không có, làm gì có bão?" "Đúng vậy, ông lão Địch Lý Bái Nhĩ, ông đừng nói bậy, mau tiếp tục đi thôi!" "Tôi nói thật mà, sao các người không tin!" Dù ông lão Địch Lý Bái Nhĩ có nói thế nào, thầy Lưu và mấy học sinh của ông ta cũng không tin, ngược lại còn thúc giục tiếp tục lên đường.

"Trương Hạo tiểu huynh đệ, cậu thấy thế nào?" Trương Hạo vốn chỉ đứng xem kịch, không ngờ giáo sư Trần lại hỏi ý kiến mình.

Phong thủy, thì tự nhiên cũng có thể xem thời tiết.

Trương Hạo ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy lúc này bầu trời tuy trong xanh, nhưng trên trời lại có những dải mây trắng.

Đúng như câu nói "Sợ nhất trời mọc giun trắng", ý nói khi trên trời xuất hiện loại mây này, chính là sắp có gió lớn.

“Người dẫn đường nói không sai, sắp có gió lớn rồi, chúng ta nên tìm chỗ trú trước đi.” “Này, lúc các người gia nhập đội không phải đã nói rõ, mọi việc do giáo sư Trần quyết định sao, bây giờ cậu phát biểu ý kiến gì.” Trương Hạo liếc nhìn Vương Hạnh, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy một người có thể đáng ghét đến vậy, ngu ngốc thì thôi đi, còn muốn liên lụy người khác.

Anh lắc đầu, đúng là lời hay khó khuyên con ma sắp chết, cô ta sẽ phải trả giá cho những lời nói và hành động của mình.

“Vù vù vù...” Đúng lúc này, trong sa mạc đột nhiên nổi lên một trận cuồng phong, trong chốc lát cát vàng bay mù mịt.

Cuồng phong cuốn theo cát tạo thành một bức tường cát giữa trời đất, như sóng biển cuồn cuộn ập về phía nhóm Trương Hạo.

Giây trước còn trời quang mây tạnh, bầu trời xanh biếc trong chốc lát đã trở nên u ám.

Thời tiết nóng bức bỗng chốc trở nên mát mẻ.

Ông lão Địch Lý Bái Nhĩ từ dưới đất bò dậy, nhảy lên lạc đà rồi thúc nó chạy đi.

“Nhanh, chúng ta theo sau!” Trương Hạo hét lớn, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Hoắc Tú Tú, Giải Tiểu Hoa và Trương Kỳ Lân đều nhảy lên lạc đà, bám theo sau ông lão Địch Lý Bái Nhĩ.

Mãi đến khi lạc đà chạy xa, đám người của đội khảo cổ mới phản ứng lại.

“Thật sự có bão, mau đuổi theo họ!” Giáo sư Trần hét lên rồi cắm đầu chạy, lúc này ông ta không hề giống một ông lão, thân thủ vô cùng nhanh nhẹn, lại có thể đuổi kịp tốc độ của lạc đà trong sa mạc.

Thầy Lưu và các học sinh trẻ tuổi hơn ông ta đều không theo kịp.

Trương Hạo quay đầu nhìn lại một cái, cảm thấy giáo sư Trần này có gì đó kỳ lạ.

Một ông lão bình thường dù có rèn luyện tốt đến đâu cũng không thể có năng lực như vậy.

Tiêu Vĩ Quang, Lý Quang Đạt, hai lính đặc chủng giải ngũ, cũng không nhanh hơn ông lão sáu, bảy mươi tuổi này là bao.

Giáo sư Trần thấy Trương Hạo quay đầu lại, tốc độ lập tức chậm lại.

Nếu ông ta cứ giữ nguyên tốc độ thì không sao, đột nhiên chậm lại thế này không phải là có tật giật mình thì là gì.

Trương Hạo quay đầu lại, nhếch mép cười, xem ra anh đoán không sai.

Ngay từ đầu anh đã cảm thấy có điều kỳ lạ, túi nước chính là do Tiêu Vĩ Quang và Lý Quang Đạt làm hỏng.

Tuy làm rất kín đáo, nhưng vẫn bị anh chú ý đến.

Ngoài ra, người biết về Cổ Đồng Kinh vốn đã ít, hơn nữa đây lại là địa bàn của Uông gia, sao lại để đội khảo cổ đến thám hiểm.

Trong đó chắc chắn có điều kỳ lạ, chỉ là lúc này vẫn chưa biết mục đích của đám người này là gì.

Nhưng Trương Hạo mơ hồ cảm thấy đám người này có lẽ là nhắm vào mình, đã vậy thì anh sẽ tương kế tựu kế, xem rốt cuộc có chuyện gì.

Mọi người theo sau người dẫn đường Địch Lý Bái Nhĩ chạy mười mấy phút thì đã thấy một tòa thành cổ đổ nát từ xa.

Sau khi vào thành, ông ta trực tiếp tìm một ngôi nhà trong thành để trú ẩn.

Đây là một ngôi nhà đổ nát đã bị cát vàng vùi lấp một nửa, nhưng mái nhà vẫn còn, trú bão bên trong không thành vấn đề.

“Vù vù vù...” Gió lớn gào thét bên ngoài, mọi người trốn trong nhà chờ bão tan.

“Hộc...” “Hà...” Giáo sư Trần và mọi người không lâu sau khi nhóm Trương Hạo trốn vào cũng theo vào, người nào người nấy đều ngã xuống đất thở hổn hển.

Hai tiếng sau, bên ngoài vẫn gió lớn gào thét, trời cũng đã tối hẳn.

“Sở Đống, Hoàng Hoàng, hai em ra ngoài lấy lương khô trên lưng lạc đà vào đây.

Chương 244

Tiểu Tiêu, Tiểu Lý, hai cậu đi xung quanh tìm ít củi khô về nhóm lửa, ban đêm nhiệt độ thấp, không có lửa sẽ không chịu nổi.” … Giáo sư Trần sau khi hồi phục thể lực liền sắp xếp công việc cho mọi người trong đội.

Không bao lâu sau, trong căn nhà đổ nát đã có một đống lửa, mọi người ngồi quây quần bên đống lửa ăn lương khô.

“Bàn Tử, ở đây còn có con gái đấy, cậu văn minh một chút đi.” “Ai, chẳng biết trong cát có thứ gì, cứ cảm thấy cấn cấn.” Bàn Tử nói rồi dùng tay cào cào phía dưới.

Bỗng nhiên cậu ta hình như nắm được thứ gì đó, nhấc lên xem rồi lập tức vung tay ném thứ đó đi.

“Bàn Tử, vừa rồi là thứ gì vậy?” “Thịt thối, chẳng biết là xác của con gì, nhầy nhụa bốc mùi rồi.” Bàn Tử nói rồi chùi tay vào quần áo.

“Phụt!” Vương Hạnh nghe Bàn Tử nói vậy liền cười khẩy: “Anh đừng có hài hước nữa, trong sa mạc chỉ có xác khô, làm sao có thịt thối được.” “Bàn Gia vừa mới moi ra còn giả được à, không tin cô tự mình xem đi.” Vốn dĩ đã không ưa nhau, Bàn Tử cũng chẳng có thiện cảm gì.

“Xem thì xem, ai sợ ai.” Vương Hạnh từ dưới đất ngồi dậy, đến góc tường tìm thấy miếng thịt Bàn Tử vừa ném qua, phát hiện đúng là thịt thối, trên một đoạn xương nhỏ bằng ngón út còn dính một ít huyết nhục đã tan chảy.

“Sao lại thế này, trong sa mạc không nên có thứ này mới đúng!” Sa mạc rất khô hanh, một người sống không bao lâu sẽ biến thành xác khô, chuyện thối rữa tuyệt đối không thể xảy ra.

“Nhanh, mau xem rốt cuộc có chuyện gì!” Sự việc bất thường, tất cả mọi người đều cảnh giác.

Bàn Tử cũng phản ứng lại, vội vàng đứng dậy lấy xẻng công binh đào xuống chỗ vừa ngồi.

Không bao lâu sau đã đào ra một xác người.

Thi thể này vô cùng khủng bố, huyết nhục trên người như sô cô la tan chảy dưới nhiệt độ cao, nhầy nhụa, dính đầy cát vàng.

“Xem ra là bị độc gì đó ăn mòn.” “Anh ta chắc cũng giống chúng ta, đến đây để tránh bão cát, sau đó bị thứ gì đó cắn.” “Rốt cuộc là thứ gì mà độc đến vậy?” … Ngay lúc mọi người đang bàn tán, Bàn Tử lại cầm xẻng công binh lên đào tiếp.

Đột nhiên, một tiếng “keng” kim loại va chạm từ dưới đất truyền lên.

Rung động mạnh khiến chiếc xẻng trong tay Bàn Tử suýt nữa tuột khỏi tay.

Bàn Tử nghe thấy tiếng động, trong lòng vui mừng: “Bên dưới không lẽ có bảo bối gì?” Cậu ta đào lớp cát bên cạnh ra, lúc này một cái đầu đen thui lộ ra từ trong cát.

“Hóa ra chỉ là một pho tượng thần.” Bàn Tử nhìn rõ thứ mình đào ra, không khỏi có chút thất vọng.

“Đừng động vào, các người đừng động vào nó, đó là thần bảo vệ chúng ta!” Ông lão dẫn đường Địch Lý Bái Nhĩ thấy pho tượng lập tức xông tới, ông ta quỳ trước pho tượng, hai tay giơ qua đầu rồi phủ phục xuống, cứ thế không ngừng khấu đầu.

“Cảm tạ Hồ Đại đã cho chúng con một nơi nương náu, hy vọng ngài đừng chấp nhặt với những người ngoài này, đừng giáng tội xuống!” Mọi người thấy ông ta như vậy nhưng không ảnh hưởng đến

ai nên cũng không quan tâm.

Lúc này, giáo sư Trần đột nhiên nói với thầy Lưu: "Kiến Quốc, pho tượng này trông quen quá, chúng ta có phải đã thấy ở đâu đó không?" Thầy Lưu nhìn chằm chằm pho tượng một lúc lâu, đột nhiên vỗ mạnh vào trán: "Giáo sư Trần, chúng ta đúng là đã thấy rồi.

Ông xem lông mày của pho tượng có giống hai con rắn nhỏ không!" "Ý cậu là Hắc Mao Xà?" "Không sai, chính là Hắc Mao Xà đặc hữu của Cổ Đồng Kinh." "Tiểu Cữu, Hắc Mao Xà không phải đã xuất hiện trong mộ thuyền sao, sao họ lại nói là đặc hữu của Cổ Đồng Kinh?" Hạo Thiên Chân nghe vậy cảm thấy kỳ lạ liền hỏi Trương Hạo.

Trương Hạo lắc đầu, ra hiệu cho Hạo Thiên Chân đừng nói nữa.

Tuy nhiên, những lời trước đó vẫn bị giáo sư Trần và mọi người nghe thấy.

"Loại Hắc Mao Xà này được đào lên từ mỏ rắn, chỉ có ở Cổ Đồng Kinh mới có, Hắc Mao Xà ở những nơi khác đều được vận chuyển từ Cổ Đồng Kinh ra.

Loại rắn này ở Cổ Đồng Kinh có địa vị rất cao, được người dân địa phương sùng bái.

Khi mới đào lên còn là rắn con, họ sẽ để Hắc Mao Xà ký sinh trong lông mày của mình, tương truyền như vậy có thể nhận được năng lực đặc biệt." "Giáo sư Trần, các ông không phải chưa tìm thấy Cổ Đồng Kinh sao, sao lại biết những kiến thức này?" "Đội của tôi đã nghiên cứu Cổ Đồng Kinh mấy chục năm, khó khăn lắm mới tìm được những điều này trong cổ tịch." Trương Hạo gật đầu, anh không ngờ giáo sư Trần lại nói với họ nhiều như vậy.

Những thông tin bí mật như thế này không nên dễ dàng nói ra, nếu

ông ta đã nói ra hết, chắc chắn đã có sự chuẩn bị đầy đủ.

"Một lát nữa mọi người cẩn thận một chút." Trương Hạo nhẹ giọng nhắc nhở Hạo Thiên Chân và mọi người.

Đám người đội khảo cổ sớm muộn gì cũng sẽ ra tay với họ.

Về thời điểm, Trương Hạo vẫn chưa chắc chắn.

Nếu họ thật sự cần dùng đến thuật phong thủy của anh để tìm Cổ Đồng Kinh, thì sẽ ra tay sau khi tìm được.

Nếu họ không cần, thì có lẽ sẽ ra tay ngay lập tức.

Trương Hạo đoán khả năng thứ hai lớn hơn.

Đám người này hiểu rõ về Cổ Đồng Kinh như vậy, không giống như chưa từng đến.

Vì vậy anh mới nhắc nhở những người khác chú ý, cẩn thận hành sự.

"Hửm?" Lúc này, Trương Hạo chú ý thấy Trương Kỳ Lân đang ở sau pho tượng, cắm hai ngón tay thon dài vào trong cát.

Mấy giây sau, cậu ấy mới rút tay ra: "Bên dưới có thứ gì đó, chúng đang tụ tập, có thể sẽ ra bất cứ lúc nào." Lời Trương Kỳ Lân vừa dứt, chỗ cậu ấy vừa cắm tay vào đột nhiên nổi lên một cái bọc phồng như bong bóng.

"Phụt!" Cái bọc đột nhiên vỡ ra, một con rắn đen nhỏ bằng ngón út, dài khoảng một thước chui ra.

"Vãi chưởng, Hắc Mao Xà!" Bàn Tử kinh hô một tiếng, đồng thời xẻng công binh cũng bổ xuống, trực tiếp đập nát đầu con rắn.

Con rắn đen nhỏ này quá dễ nhận biết, toàn thân đen kịt, vảy như lông tóc, nhìn một lần là không thể quên.

“Soạt soạt…” Bỗng nhiên, bên tai mọi người vang lên tiếng cát lạo xạo.

Trong nhà, trên mặt đất, cứ cách vài cm lại xuất hiện một cái bọc phồng bằng nắm tay, từng con Hắc Mao Xà chui ra từ bên trong.

Trong chốc lát, căn nhà đã bị vô số Hắc Mao Xà chiếm giữ.

Chúng chồng chất lên nhau, thân thể quấn lấy nhau, thỉnh thoảng lại thò ra một cái đầu, há cái miệng máu, lè lưỡi đỏ tươi.

Nhóm Trương Hạo và người của đội khảo cổ bị Hắc Mao Xà bao vây, nhất thời không biết phải làm sao.

Tiếp tục ở trong nhà có thể bị Hắc Mao Xà tấn công bất cứ lúc nào, ra ngoài lại có bão, có thể bị gió thổi bay, hoặc bị chôn vùi dưới cát vàng.

“Bây giờ làm sao đây?” “Ra ngoài là chết, ở trong này cũng là chết, Bàn Gia liều mạng với lũ rắn này!” Bàn Tử hét lên rồi giơ xẻng công binh lên chém loạn xạ trước mặt.

Hạo Thiên Chân, Hoắc Tú Tú, Giải Tiểu Hoa cũng giả vờ rất sợ hãi.

Trương Hạo mỉm cười, không ngờ mấy người này đều là diễn viên.

Họ biết có anh ở đây, Hắc Mao Xà căn bản không có chút uy hiếp nào.

Sở dĩ làm vậy chẳng qua là để thăm dò thực lực của đám người đội khảo cổ.

Khi Hắc Mao Xà ngày càng đến gần, tất cả mọi người trong nhà đều bị dồn vào một góc.

Lúc này, Tiêu Vĩ Quang trong đội đứng ra.

Chỉ thấy anh ta lấy ra một cái túi vải từ trong ba lô, thò tay vào lấy ra một nắm bột màu đen rồi rắc ra ngoài.

“Soạt soạt…” Bột vừa rắc ra, Hắc Mao Xà lập tức lùi lại, sau đó quay đầu chui ngược vào trong cát.

Trong chốc lát, rắn trong nhà không còn một con.

“Vừa rồi rắc là thuốc rắn, những con rắn đó sẽ không xuất hiện nữa, mọi người có thể yên tâm ở trong này tránh bão.” Tiêu Vĩ Quang giải thích một câu rồi quay lại ngồi nghỉ bên đống lửa.

Trương Hạo và mọi người thấy vậy cũng quay lại ngồi nghỉ bên đống lửa.

Sau khi phân công người gác đêm, những người còn lại đều ngủ thiếp đi.

Chương 245

Nửa đêm, Trương Hạo nghe thấy tiếng bước chân vang lên bên tai.

Anh hé mắt nhìn, chỉ thấy Tiêu Vĩ Quang nhẹ nhàng đi đến trước pho tượng, hai tay ôm lấy đầu pho tượng rồi vặn theo chiều kim đồng hồ.

"Ầm ầm ầm…" Theo đó là một tràng âm thanh cơ quan chuyển động, sau đó Trương Hạo chỉ cảm thấy dưới thân đột nhiên hẫng một cái, cả người cùng với cát trượt xuống dưới.

Anh nhìn xung quanh, chỉ thấy toàn bộ cát trong nhà đang nhanh chóng chảy xuống, những người bên trong như bị lún vào cát lún, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình chìm xuống mà không làm được gì.

"Vãi chưởng, sao thế này!" Chuyển động đột ngột khiến Bàn Tử giật mình tỉnh giấc, hét lớn một tiếng.

Nhóm Trương Hạo rơi từ trên cát vàng xuống lòng đất.

Nơi đây la liệt xương trắng, xung quanh đều là những tấm bia đá cao hơn mười mét.

Những tấm bia này được sắp xếp theo một cách đặc biệt, bao quanh một bệ đá hình tròn có đường kính khoảng 20 mét ở giữa.

Nơi nhóm Trương Hạo rơi xuống chính là trên bệ đá này.

"Ui da, đau chết Bàn Gia rồi, may mà mấy bộ xương này đã mục nát, nếu không bây giờ Bàn Gia chắc đã bị xiên thành con nhím." Bàn Tử vừa chửi rủa vừa bò dậy từ dưới đất, sau đó đi đỡ những người khác.

Hạo Thiên Chân nhìn quanh nói: "Nơi này chắc là một tế đàn,

xương trắng ở trên đều là của những người bị hiến tế để lại." "Người của đội khảo cổ đâu rồi?

Rõ ràng họ cũng rơi xuống cùng, sao lại không thấy ai?" Giải Tiểu Hoa sau khi rơi xuống liền phát hiện không thấy một ai trong đội khảo cổ.

"Là người của họ kích hoạt cơ quan để chúng ta rơi xuống, người của họ cũng đã xuống rồi.

Sở dĩ không thấy là vì có lẽ họ đang trốn ở đâu đó." "Thiên Chân, mau qua đây xem, bên này hình như có cổ văn!" Đột nhiên, giọng của Hoắc Tú Tú truyền đến.

Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Giải Tiểu Hoa nghe gọi liền chạy tới, thấy Hoắc Tú Tú chỉ vào một tấm bia đá bên cạnh nói: "Chính là ở đây!" Bàn Tử giơ đèn pin chiếu vào chỗ Hoắc Tú Tú chỉ, Hạo Thiên Chân ghé sát vào xem: "Đây là tế đàn của nước Cổ Mặc, họ đã phong ấn một thứ gì đó đáng sợ dưới tế đàn.

Chỉ có máu tươi của hậu duệ tộc Cổ Mặc mới có thể mở tế đàn, một khi mở ra, sự tồn tại đáng sợ bị phong ấn sẽ hồi sinh." "Ha ha ha…" Đúng lúc này, trong tế đàn vang lên một tràng cười quái dị.

Đột nhiên, một bóng đen khổng lồ lướt qua trên đầu mọi người, đáp xuống một tấm bia đá.

Bàn Tử vội vàng xoay hướng đèn pin chiếu tới, chỉ thấy một con cú mèo đầu người khổng lồ cao bằng nửa người đang đứng trên đỉnh bia đá, mắt trừng lớn nhìn chằm chằm nhóm Trương Hạo.

Bàn Tử thấy đó là một con cú mèo liền thản nhiên nói: "Vãi chưởng, hóa ra chỉ là một con cú mèo!" Giải Tiểu Hoa thấy con cú mèo liền nhíu mày: "Bàn Tử, cậu nói xem đã lâu không gặp, sao cậu không có chút tiến bộ nào vậy!" "Giải Tiểu Hoa, cậu nói gì thế, cậu

nói xem cú mèo còn có ý nghĩa gì khác à?" "Người xưa có câu, không sợ cú mèo kêu, chỉ sợ cú mèo cười." "Tôi biết Tiểu Hoa muốn nói gì, truyền thuyết kể rằng cú mèo cười canh ba, Diêm Vương đến canh năm.

Chúng cười chứng tỏ gần đó có người sắp chết, cú mèo sắp có thịt ăn." "Cách nói này tôi cũng từng nghe, trên mạng còn có giải thích khoa học, nói là vì khi người sắp chết, cơ thể sẽ tiết ra một chất gọi là cadaverine, cú mèo sẽ bị mùi này hấp dẫn, nên khi cú mèo kêu chứng tỏ có người sắp chết." Bàn Tử nghe vậy rùng mình: "Giải Tiểu Hoa cậu đừng dọa người, mấy người chúng ta trẻ khỏe thế này, sao có thể có người sắp chết được!" "He he…" "Các cậu có ngửi thấy mùi máu tanh không?" Hạo Thiên Chân đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi.

Lời cậu vừa dứt, một mùi máu tanh nồng nặc đã ập tới.

Trương Hạo nhìn theo hướng mùi bay tới, chỉ thấy trên tế đàn không biết từ lúc nào đã có thêm một thi thể đầy thương tích.

Máu tươi "ừng ực" chảy ra từ vết thương xuống tế đàn, sau đó chảy theo những đường vân trên tế đàn, tạo thành những hoa văn phức tạp.

"Đi, qua đó xem." Trương Hạo nhanh chóng quay lại tế đàn, khi nhìn rõ thi thể, trong lòng anh kinh hãi.

Người chết không ai khác chính là một thành viên của đội khảo cổ, Vương Hạnh.

Trước đó thấy cô ta kiêu ngạo như vậy, vốn tưởng là một nhân vật lợi hại, kết quả vừa vào sa mạc đã chết, còn bị người ta rạch vết thương ném lên tế đàn để lấy máu.

Bỗng nhiên, Trương Hạo nghĩ đến những dòng chữ trên bia đá.

Đây là tế đàn của nước Cổ Mặc, bên dưới phong ấn một con quái vật đáng sợ, chỉ có máu của người Cổ Mặc mới có thể mở tế đàn, làm cho con quái vật bên dưới hồi sinh.

Vậy chẳng phải nói, Vương Hạnh chính là hậu duệ của tộc Cổ Mặc, cô ta bị dẫn đến đây với mục đích dùng máu của mình để mở tế đàn.

"Ầm ầm…" Trương Hạo vừa nghĩ thông suốt điểm này, còn chưa kịp nhắc nhở mọi người, bên tai đã vang lên tiếng cơ quan chuyển động, ngay sau đó tế đàn hình tròn bị chia cắt thành tám khối có diện tích bằng nhau.

Tám phiến đá tách ra từ giữa rồi rơi xuống.

"Nhanh, đứng vào vị trí trung tâm nhất!" Trương Hạo trực tiếp nhảy vào trung tâm tế đàn, đáp xuống vị trí chính giữa của cái đĩa tròn.

Những người khác nghe thấy lời nhắc của Trương Hạo cũng nhảy theo.

Đợi đến khi tất cả mọi người nhảy lên cái đĩa tròn có đường kính chưa đến một mét ở trung tâm, các phiến đá trên tế đàn đều rơi xuống, lộ ra một cái hố đen không thấy đáy.

Cùng với sự rơi xuống ầm ầm của tám phiến đá, một luồng khí tức âm lãnh cùng với bóng tối vực thẳm ập tới, phảng phất như cả không khí xung quanh cũng bị đông cứng lại bởi luồng sức mạnh này.

Nhóm Trương Hạo đứng trên cái đĩa tròn có đường kính chưa đến một mét, xung quanh là bóng tối vô tận và vực sâu không rõ, khiến người ta rùng mình.

"Đây… đây là nơi quái quỷ gì vậy?" Bàn Tử run rẩy hỏi, cậu ta cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng hai chân vẫn không tự chủ được mà run lên.

May mà xung quanh tối đen, nếu không với chứng sợ độ cao của cậu ta, sớm đã chân mềm nhũn ngồi bệt xuống đất.

Cái hố đen dưới chân còn sâu hơn cả vực thẳm mà họ gặp ở Tần Lĩnh.

Hạo Thiên Chân nhíu chặt mày: "Xem ra suy đoán của chúng ta không sai, máu của Vương Hạnh thật sự đã kích hoạt cơ quan của tế đàn.

Chỉ là không biết tất cả chuyện này là do ai làm, và tại sao hắn lại dẫn chúng ta đến đây." Giải Tiểu Hoa nhìn quanh, ánh mắt lộ ra vẻ ngưng trọng hiếm thấy: "Chúng ta không thể ở đây quá lâu, lỡ như cơ quan lại khởi động, cái đĩa tròn nhỏ này cũng chưa chắc bảo vệ được chúng ta." Hoắc Tú Tú nắm chặt đèn pin trong tay, cố gắng ổn định cảm xúc của mình: "Vậy chúng ta phải làm sao?

Nhảy thẳng xuống à?" Trương Hạo lắc đầu, anh ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát những đường vân ở rìa đĩa tròn và khe hở của các phiến đá, hy vọng có thể tìm ra manh mối.

Bỗng nhiên, anh chú ý thấy những đường vân trên đĩa tròn khớp với Ngũ hành Bát quái, và phiến đá ở trung tâm có thể xoay qua lại.

Trương Hạo xoay phiến đá, điều chỉnh chúng về vị trí chính xác.

Lúc này, chỉ nghe một tiếng "cạch" nhẹ, bên dưới đĩa tròn từ từ nhô lên một cầu thang đá, dẫn đến một nơi sâu thẳm không rõ.

"Tìm thấy rồi!" Trương Hạo hét lên, ra hiệu cho mọi người theo sau.

Mọi người men theo cầu thang đá đi xuống từng bước, ánh sáng đèn pin vẽ ra những vệt hy vọng trong bóng tối.

Càng đi sâu, không khí xung quanh càng trở nên ẩm ướt, kèm theo tiếng nước tí tách, một mùi ẩm mốc và mùi máu tanh nồng nặc hơn

hòa quyện vào nhau, khiến người ta ngạt thở.

"Nơi này thật không phải chỗ cho người ở." Bàn Tử càu nhàu, nhưng vẫn bám sát theo đoàn.

Đột nhiên, Trương Hạo đi đầu dừng bước.

Trước mặt anh xuất hiện một cánh cửa đá, trên cửa khắc những hoa văn phức tạp.

Vị trí trung tâm dường như là một bức bích họa mô tả quái vật thức tỉnh, tương ứng với những dòng chữ trên bia đá.

"Xem ra, chúng ta ngày càng đến gần sự thật rồi." Trương Hạo trầm giọng nói.

Anh chú ý đến hai cái rãnh ở hai bên cửa đá, hình dạng khớp với ngón tay người, chỉ có điều sâu hơn ngón tay người bình thường rất nhiều.

"Mấy cái rãnh này, chắc là cần chìa khóa đặc biệt mới mở được." Trương Hạo lắc đầu, anh nhìn về phía Trương Kỳ Lân: "Các cậu không thấy hai ngón tay của Tiểu Ca khớp hoàn hảo với chúng sao!" Mọi người nghe vậy liền nhìn về phía Trương Kỳ Lân, kinh ngạc phát hiện hai ngón tay mà Trương Kỳ Lân dùng để luyện Phát Khâu Chỉ quả thật khớp với hai cái rãnh trên cửa đá.

"Tiểu Ca, hay là anh thử xem?" Trương Kỳ Lân gật đầu bước tới, cắm hai ngón tay thon dài vào trong rãnh.

Chỉ thấy trên cửa đá lóe lên một tia sáng kỳ dị, sau đó từ từ mở ra, lộ ra một lối đi chật hẹp.

Bên trong lối đi ánh sáng mờ ảo, không khí tràn ngập một cảm giác áp bức khó tả.

Nhóm Trương Hạo cẩn thận tiến về phía trước.

Chương 246

Ngay khi họ sắp ra khỏi lối đi, một tiếng gầm trầm thấp đột nhiên vang lên từ phía trước, làm rung chuyển cả lối đi.

Lòng Trương Hạo thắt lại, tiếng gầm vừa rồi anh lại không thể nhận ra là của con vật gì.

"Mọi người chuẩn bị, dù gặp phải chuyện gì, chúng ta cũng phải giữ bình tĩnh." Trương Hạo thấp giọng dặn dò.

Khi họ bước ra khỏi lối đi, một không gian dưới lòng đất khổng lồ hiện ra trước mắt.

Ở vị trí trung tâm, một quan tài đá khổng lồ được bao quanh bởi những phù văn cổ xưa đang nằm yên lặng.

Phía trên quan tài, một đôi mắt đỏ rực đang từ từ mở ra, nhìn chằm chằm vào những vị khách không mời này… "Trời đất, trên cái quan tài kia là thứ gì vậy!" Đôi mắt đỏ trên thạch quan còn to hơn cả đầu xe tải, chỉ có cự thú thời viễn cổ mới có đôi mắt lớn đến thế.

Gã điều chỉnh hướng đèn pin chiếu về phía thạch quan, chỉ thấy một cái đầu rắn còn to hơn cả xe tải xuất hiện ở đó.

Đầu rắn há to miệng, lưỡi rắn thè ra, từ trên không trung cao hơn mười mét rũ xuống mặt đất.

Hạo Thiên Chân, Giải Tiểu Hoa, Hoắc Tú Tú cũng chiếu đèn pin về phía đôi mắt khổng lồ kia.

Vài luồng sáng đèn pin cùng lúc chiếu rọi, tức khắc làm rõ khung cảnh phía sau thạch quan.

Lúc này, mọi người mới nhìn rõ, đầu rắn phía sau thạch quan không phải rắn thật, mà là một pho tượng đá khổng lồ.

Hai con mắt đỏ kia là một loại bảo thạch như hồng ngọc, dưới ánh đèn pin mới phát ra ánh sáng đỏ rực.

"Phù..." "Vừa rồi dọa chết Bàn gia, nếu thật sự là một con rắn lớn như vậy, e rằng đã sớm thành tinh, mấy người chúng ta còn không đủ cho nó nhét kẽ răng." "Đừng nói những chuyện đó nữa, các cậu nói xem trong thạch quan kia có phải là thứ tồn tại đáng sợ bị tế đàn trấn áp không?" "Không đến mức đó đâu, đó chỉ là một cỗ thạch quan bình thường, nếu bên trong thật sự có thứ tồn tại đáng sợ thì đã sớm chui ra rồi, sao lại đợi đến bây giờ." "Nếu đã như vậy, hay là chúng ta mở quan tài ra xem thử, biết đâu bên trong có bảo bối gì đó." Bàn Tử nói rồi liền xông lên, đi một vòng quanh thạch quan.

"Thiên Chân, trên thạch quan này hình như khắc đầy chữ, cậu qua đây xem có nói trong quan tài chứa thứ gì không." Hạo Thiên Chân nghe gọi liền lập tức chạy nhanh tới, ngồi xổm trước thạch quan cẩn thận nghiên cứu văn tự trên đó.

Trương Hạo và những người khác cũng bước tới, vây quanh thạch quan xem bên trong rốt cuộc có gì.

Vừa mới đến gần, âm thanh nhắc nhở của hệ thống liền vang lên trong đầu Trương Hạo. [Đinh, phát hiện vật phẩm hiếm: Thánh Đao.] Trương Hạo ngẩn ra, rõ ràng là một cỗ thạch quan, Thánh Đao ở đâu ra, lẽ nào Thánh Đao ở trong thạch quan sao.

Lúc này, Hạo Thiên Chân đã giải mã được văn tự trên thạch quan.

"Nước Cô Mặc bị cổ quốc Lâu Lan cai quản, bị Lâu Lan Nữ Vương áp bức, tàn hại khiến dân chúng lầm than, vì thế hoàng tử Cô Mặc đã dùng Thánh Đao giết chết Lâu Lan Nữ Vương.

Nhưng linh hồn của bà ta bất diệt, cho dù có Thánh Đao cũng không thể tiêu diệt được linh hồn, chỉ có thể tạm thời làm trọng thương.

Để ngăn chặn Lâu Lan Nữ Vương tiếp tục làm ác, hoàng tử Cô Mặc đã tìm đến một con đại hắc xà có thể chứa đựng linh hồn con người, phong ấn linh hồn Lâu Lan Nữ Vương vào trong cơ thể nó.

Tương truyền chỉ cần dùng máu thịt của hậu duệ Lâu Lan Nữ Vương tưới lên, Lâu Lan Nữ Vương sẽ có thể phục sinh.

Để ngăn bà ta sống lại, nước Cô Mặc đã dốc toàn quốc lực xây dựng tế đàn này để phong ấn nơi đây, đồng thời để lại Thánh Đao, hy vọng hậu nhân sau khi tìm được cách triệt để giết chết Lâu Lan Nữ Vương sẽ mở quan tài lấy Thánh Đao ra giết bà ta, trừ hậu họa vĩnh viễn." "Linh hồn bất diệt?" Trương Hạo nghe Hạo Thiên Chân giải mã cổ văn, đột nhiên nghĩ rằng liệu linh hồn bất diệt của Lâu Lan Nữ Vương có liên quan đến Thần không.

Nếu những gì trên thạch quan nói là thật, Thánh Đao có thể làm trọng thương linh hồn bất diệt, vậy có phải nó cũng có tác dụng với Thần không?

Nếu thật sự như vậy, thì hắn bắt buộc phải có được Thánh Đao.

"Bàn Tử, Tiểu Hoa, mở quan tài!" "Trương Hạo huynh đệ có hứng thú với Thánh Đao à?" "Ừ." Trương Hạo đáp một tiếng, hắn đúng là có hứng thú với Thánh Đao, không cần thiết phải che giấu.

Bàn Tử nghe Trương Hạo nói, lập tức xoa tay mài nắm đấm, chuẩn bị hành động.

"Mở thì mở, Bàn gia tôi ngược lại muốn xem thử, Thánh Đao giấu trong thạch quan này rốt cuộc là bảo bối gì!" Gã vừa nói vừa lấy dụng cụ từ trong ba lô ra, Giải Tiểu Hoa cũng theo sát phía sau, mỗi người chuẩn bị đồ nghề mở nắp quan tài.

Giải Tiểu Hoa hành sự cẩn thận, tâm tư tinh tế, lúc này đang dùng đèn pin soi kỹ từng chi tiết của thạch quan, tìm kiếm vị trí tốt nhất để

mở nắp.

"Chất liệu của thạch quan này trông có vẻ bình thường, nhưng thực chất ẩn chứa huyền cơ, chúng ta phải cẩn thận, đừng làm hỏng minh văn trên đó." Anh ta nhẹ nhàng nhắc nhở.

Bàn Tử và Giải Tiểu Hoa hợp sức, cẩn thận nạy nắp thạch quan.

Theo một tiếng "két" trầm đục, nắp thạch quan từ từ bị đẩy ra, một luồng khí tức cổ xưa mục nát ập vào mặt, khiến người ta không khỏi nhíu mày.

Tuy nhiên, bên trong thạch quan không phải là vàng bạc châu báu hay quái vật đáng sợ như mọi người tưởng tượng, mà là một khoảng tối đen như mực, tựa như vực sâu không đáy.

Đang lúc mọi người còn đang nghi hoặc, một tia sáng yếu ớt đột nhiên bừng lên từ đáy quan tài, soi sáng một góc bên trong.

Chỉ thấy một thanh trường đao cổ xưa đang nằm lặng lẽ ở đó, thân đao tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo nhàn nhạt, tựa như có thể nhìn thấu lòng người.

"Thánh Đao!" Bàn Tử kinh hô thành tiếng, gã nhanh chóng tiến lên, cẩn thận ngắm nhìn thanh vũ khí trong truyền thuyết này.

Chuôi đao khắc những đồ đằng phức tạp, mỗi một chi tiết đều toát lên kỹ nghệ tinh xảo và tâm huyết vô tận của người thợ.

Gã nhẹ nhàng vuốt ve thân đao, cảm nhận sức mạnh và sự uy nghiêm truyền đến từ thời xa xưa.

"A..." Bàn Tử đột nhiên hét lên một tiếng kinh hãi, ngón tay gã vô tình bị lưỡi đao cắt một vết: "Không ngờ một thanh đao cổ nằm trong quan tài cả trăm cả ngàn năm mà vẫn sắc bén như vậy, quả nhiên là bảo bối." "Xem ra, đây chính là Thánh Đao mà chúng ta cần tìm." Giải Tiểu Hoa cũng bước tới, trong mắt anh ta lấp lánh ánh sáng hưng

phấn và mong đợi.

Trương Hạo thì đứng ở một bên, ánh mắt sâu thẳm và phức tạp.

Hắn biết rõ tầm quan trọng của thanh Thánh Đao này, nếu thật như những gì ghi trên thạch quan, Thánh Đao có thể làm trọng thương linh hồn bất diệt, thì ít nhất cũng có thể gây ra một mức độ tổn thương nhất định cho Thần, không đến mức phải bó tay chịu trói.

"Vãi, thanh đao này trông không lớn, sao lại nặng thế!" Bàn Tử thò tay vào thạch quan nắm lấy chuôi Thánh Đao, định lấy nó ra, dùng hết sức nhưng phát hiện Thánh Đao vẫn không hề nhúc nhích.

"Bàn Tử, cậu cũng yếu quá rồi đấy, một thanh đao cũng không nhấc nổi." "Cậu giỏi thì cậu lên đi!" "Vậy cậu tránh ra." Bàn Tử vừa tránh ra, Giải Tiểu Hoa liền đứng vào vị trí của Bàn Tử lúc nãy, thò tay vào thạch quan định lấy Thánh Đao ra.

Anh ta dùng sức, kết quả Thánh Đao vẫn không hề nhúc nhích.

"He he, xem ra cậu cũng yếu lắm nhỉ!" Thánh Đao dài khoảng một mét rưỡi, hình dạng như hai lưỡi liềm úp vào nhau, tạo thành hình chữ S.

Với hình dạng như vậy, cho dù là kim loại có mật độ cao cũng không quá nghìn cân.

Nhưng trọng lượng của nó vượt xa nghìn cân, nếu không Bàn Tử và Giải Tiểu Hoa đã không đến nỗi không nhấc nổi.

"Để tôi thử xem." "Ừ." Giải Tiểu Hoa đáp một tiếng rồi lùi sang một bên.

Trương Hạo tiến lên, thò tay vào thạch quan, chỉ cần dùng sức một chút đã nhấc Thánh Đao ra.

Hắn cầm Thánh Đao trên tay nhấc lên nhấc xuống hai lần, ước

chừng nặng khoảng năm nghìn cân, cũng không biết là chất liệu gì mà mật độ lại lớn đến vậy.

Bàn Tử và Giải Tiểu Hoa thấy Trương Hạo dễ dàng nhấc Thánh Đao lên, còn có thể nhấc lên nhấc xuống, lập tức kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

Lúc này, không ai sốc hơn họ, cả hai đều đã thử nhấc Thánh Đao nên biết nó nặng đến mức nào.

Một vật nặng như vậy mà Trương Hạo không chỉ nhấc lên dễ dàng mà sắc mặt còn không hề thay đổi, làm sao không khiến người ta chấn động.

"Trương Hạo huynh đệ, cậu cũng lợi hại quá rồi, hoàn toàn không cùng đẳng cấp với chúng tôi." "Tiểu Cữu, cậu lại lợi hại đến thế, vật nặng mấy nghìn cân mà cứ như cầm vật mấy cân, thật nhẹ nhàng!" ...

"Rắc, rắc..." Đột nhiên, miệng của con rắn lớn phía sau thạch quan bắt đầu chuyển động.

Hàm trên dưới sự điều khiển của máy móc không ngừng nâng lên, miệng nó cũng từ từ mở rộng, để lộ ra một cái hố lớn.

"Trong miệng rắn hình như có một lối đi?" "Bên trong lối đi đó không phải là con đại hắc xà phong ấn linh hồn Lâu Lan Nữ Vương chứ?" Lối đi xuất hiện trong miệng đầu rắn khổng lồ khiến mọi người hiểu ra tại sao lưỡi rắn lại có thể rũ từ trên không xuống đất.

Hóa ra cái lưỡi này chính là cầu thang.

Trương Hạo và những người khác bước qua thạch quan, men theo lưỡi rắn trèo lên.

Chương 247

Khi họ trèo lên lưỡi rắn mới phát hiện hai bên có các tượng điêu khắc đầu dê, ác quỷ và cả nô lệ.

Trương Hạo và mọi người men theo lưỡi rắn trèo vào miệng đầu rắn, sau đó chui vào trong lối đi.

"Ầm!" Họ vừa mới vào trong lối đi, phía sau liền vang lên một tiếng động lớn, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy lối vào đã bị một tảng đá khổng lồ rơi xuống chặn kín.

"Sao lại thế này?" "Chẳng phải chúng ta bị nhốt chết trong đầu rắn rồi sao?" "Có Tiểu Cữu của tôi ở đây thì sợ gì chứ?

Tảng đá kia có cứng đến mấy cũng không chịu nổi mấy cú đấm của cậu ấy đâu." "Được rồi, đừng nói nhảm nữa, mau chóng đi qua lối đi này, xem bên trong rốt cuộc là cái gì." Trương Hạo nắm chặt Thánh Đao, đi đầu xuyên qua lối đi.

Cuối lối đi là một không gian kỳ dị, trong một hang động khổng lồ, vô số quan tài đang lơ lửng giữa không trung.

Phía dưới các quan tài là dung nham nóng rẫy đang sôi sùng sục.

Mọi người vừa bước vào đã lập tức cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng ập tới, cảm giác đó còn mãnh liệt hơn cả việc phơi mình dưới nắng hè, chỉ một lát sau da của mọi người đều trở nên đỏ ửng.

"Nóng quá, sao tôi có cảm giác chúng ta như đang đi vào miệng núi lửa vậy?" "Dưới sa mạc Badain Jaran chưa từng nghe nói có núi lửa cả!" "Trước đây nghe nói cổ quốc Lâu Lan ở Lop Nur, ai mà ngờ Lâu Lan Nữ Vương lại được chôn cất dưới sa mạc Badain Jaran chứ!" "Đúng vậy, sự việc lần này thật quá kỳ lạ." Kể từ lúc thành viên đội

khảo cổ Vương Hạnh chết trên tế đàn, Trương Hạo vẫn không đoán ra được mục đích của kẻ đứng sau dẫn họ đến đây.

Nếu là người nhà họ Uông thì không cần phải tốn nhiều công sức như vậy, trực tiếp dùng thủ đoạn giết người là được.

Kết quả bây giờ không những không ra tay giết người, mà ngược lại đội khảo cổ tự mình đã hy sinh một người.

Mục đích của kẻ này thật khó đoán.

"Trương Hạo huynh đệ, bây giờ chúng ta làm gì đây?" "Đợi một chút!" Đối mặt với cả một hang động đầy quan tài lơ lửng, mọi người nhất thời không biết phải làm gì, Bàn Tử đành hỏi Trương Hạo kế hoạch tiếp theo.

Trương Hạo nhìn những cỗ quan tài nhiều không đếm xuể trước mắt, phát ra một luồng sóng âm đặc biệt.

Hắn luôn cảm thấy cảnh tượng trước mắt có gì đó kỳ lạ, trước tiên phải thăm dò tình hình rồi mới tính tiếp.

Khi sóng âm phản xạ trở lại và được não bộ tiếp nhận, hình ảnh toàn bộ hang động liền hình thành trong đầu hắn.

Các quan tài trong hang động được sắp xếp lộn xộn trên dưới trái phải, trông có vẻ không theo quy luật nào, nhưng thực chất lại ngầm hợp với Kỳ Môn Độn Giáp.

Chỉ là rất khó phát hiện nếu chỉ nhìn từ một phía.

Nhưng Trương Hạo thì khác, hình ảnh do sóng âm định vị tạo ra là hình ảnh ba chiều, góc nhìn cũng hoàn chỉnh, vì vậy hắn có thể dễ dàng nhìn ra.

Khai, Hưu, Sinh, Thương, Đỗ, Cảnh, Tử, Kinh là tám cửa, chỉ cần tìm được Sinh Môn trong đó là có thể thuận lợi tìm ra được cỗ quan

tài chính xác trong hàng trăm cỗ quan tài lơ lửng.

Cơ quan tương tự, lợi dụng thủ đoạn Kỳ Môn Độn Giáp, hắn đã từng gặp trong ngôi mộ dưới thuyền đắm.

Lúc đó sau khi tìm được Sinh Môn đã gặp phải cơ quan đá khổng lồ, hai phiến đá ép vào giữa, tuy cửu tử nhất sinh nhưng vẫn tìm được vị trí Sinh Môn ở trên đỉnh đầu.

Chỉ là không ngờ ở vùng đất man di cổ đại này lại có người biết thủ đoạn như vậy.

Trương Hạo xem xét hình ảnh trong đầu, vận dụng kiến thức phong thủy để tìm vị trí Sinh Môn.

Đúng lúc này, trong tai đột nhiên vang lên một trận tiếng "ùng ục" dồn dập.

Cúi đầu nhìn xuống đáy hang, chỉ thấy dung nham bên dưới đã bắt đầu cuộn trào dữ dội, dường như có thứ gì đó sắp chui ra từ bên trong.

Theo tiếng "ùng ục" dồn dập mà quỷ dị vang vọng sâu trong hang động, tim của mọi người cũng thót lên đến cổ họng.

Dung nham sôi trào ngày càng dữ dội, tựa như một con cự thú đang ngủ say dưới lòng đất sắp tỉnh giấc, ánh sáng đỏ rực của nó xuyên qua những kẽ hở của các cỗ quan tài lơ lửng, chiếu rọi cả không gian như chốn luyện ngục.

Trương Hạo nhíu chặt mày, hắn đột nhiên phát hiện dung nham bên dưới đang dâng lên rất nhanh, với tốc độ này, chẳng bao lâu nữa dung nham sẽ lấp đầy cả hang động.

Ngoại trừ hắn ra, những người khác e rằng sẽ bị thiêu thành than ngay lập tức.

Thánh Đao trong tay Trương Hạo khẽ run lên, hắn biết rõ, mỗi một giây lúc này đều vô cùng quan trọng, phải tìm ra Sinh Môn càng nhanh càng tốt, nếu không, họ e rằng thật sự sẽ phải chôn thân nơi đây.

Trương Hạo nhanh chóng điều chỉnh hơi thở, tập trung tinh thần, tìm kiếm manh mối yếu ớt của Sinh Môn trong ma trận quan tài phức tạp.

Trong đầu hắn, từng bức tranh lập thể xoay chuyển nhanh chóng, vị trí, kích thước của mỗi cỗ quan tài, thậm chí là mối liên hệ tinh vi giữa chúng, đều dần trở nên rõ ràng.

Đúng lúc này, giọng nói lo lắng của Bàn Tử phá vỡ sự im lặng: "Trương Hạo huynh đệ, dung nham bên dưới sắp tràn ra rồi, lối vào lại bị chặn, chúng ta phải làm sao đây!" Trương Hạo đột nhiên mở mắt, chỉ thấy dung nham bên dưới đã áp sát đáy các cỗ quan tài, một luồng khí nóng ập tới, gần như khiến người ta nghẹt thở.

Hắn không kịp suy nghĩ nhiều, nhanh chóng kết hợp hình ảnh lập thể trong đầu với tình hình thực tế, cuối cùng, giữa vô số quan tài, hắn phát hiện một cỗ có vị trí hơi lệch, và luồng không khí xung quanh có sự chuyển động nhẹ.

"Tìm thấy rồi, Sinh Môn ở ngay đó!" Trương Hạo chỉ vào cỗ quan tài đó nói: "Tất cả mọi người nhảy lên cỗ quan tài đó đi!".

Mọi người nghe vậy, nhìn theo hướng tay Trương Hạo chỉ, chỉ thấy đó là một cỗ thạch quan lơ lửng giữa không trung, trên đó khắc đủ loại hoa văn kỳ quái.

Tuy không biết tại sao Trương Hạo lại bảo họ nhảy lên đó, nhưng vì tin tưởng Trương Hạo, họ không hề do dự mà nhảy thẳng lên.

Bàn Tử loạng choạng một cái, trượt chân rơi thẳng xuống từ trên

quan tài.

Bàn Tử hét thảm một tiếng rồi la lớn: "A, Bàn gia sắp chết rồi, tài sản dưới tên tôi đều để lại cho Trương Hạo huynh đệ!" "Bàn Tử, cậu la hét cái gì thế, mau lên đây!" "Tôi đã bị biến thành than rồi sao?" Bàn Tử nhìn quanh, phát hiện mình chỉ bị trượt khỏi quan tài chứ không hề rơi xuống đáy động.

"Vãi, đây là nơi nào, sao chúng ta cũng có thể bay lên như mấy cái quan tài kia!" Bàn Tử kinh ngạc hét lên rồi điều chỉnh tư thế, lộn một vòng nhảy lên thạch quan.

Theo cú lộn người đầy mạo hiểm của Bàn Tử lên thạch quan, lòng mọi người cũng tạm yên ổn được vài phần, nhưng không khí căng thẳng vẫn bao trùm khắp không gian.

Ánh mắt Trương Hạo sắc như đuốc, nhìn chằm chằm vào dung nham dưới đáy động, lúc này dung nham đã dâng lên ngang với đáy của cỗ thạch quan mà họ đang đứng, chỉ cần dâng cao thêm một hai mét nữa là sẽ nuốt chửng tất cả bọn họ.

"Ùng ục!" Đúng lúc này, giữa dòng dung nham đột nhiên nổi lên một bong bóng khổng lồ, chỉ thấy một cái đầu rắn đen sì trồi lên từ dung nham.

"Con đại hắc xà phong ấn linh hồn Lâu Lan Nữ Vương!" Mọi người đồng thanh kinh hô.

"Tiểu Cữu, tiếp theo làm gì đây?" "Đúng vậy, Trương Hạo huynh đệ, dung nham sắp tràn lên rồi, chúng ta chắc chắn sẽ thành than mất!" "Bàn Tử, thành than đã là may mắn rồi, nhiệt độ cao như vậy, người ta bốc hơi luôn ấy chứ." ...

Đối mặt với nguy hiểm như vậy, ngay cả Trương Kỳ Lân cũng nhíu mày.

Đúng lúc này, nắp quan tài lật lên, những người đang đứng trên đó lập tức rơi hết vào trong.

Cỗ thạch quan này lớn hơn quan tài thường gấp đôi, Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Giải Tiểu Hoa, Hoắc Tú Tú cộng thêm Trương Kỳ Lân sáu người rơi vào cũng không chật chội.

Mấy người vừa rơi vào trong thạch quan, nắp quan tài liền đóng lại, bên trong tức khắc chìm vào bóng tối.

"Cốp, cốp, cốp..." Hạo Thiên Chân và những người khác vừa rơi vào quan tài, sau khi hoàn hồn liền lập tức lấy các dụng cụ tiện tay ra đập vào thạch quan, muốn thoát ra ngoài.

"Đợi đã, mọi người dừng tay!" "Tiểu Cữu, sao vậy?" "Trương Hạo huynh đệ?" "Các cậu không cảm thấy có gì bất thường sao?

Bên dưới thạch quan là dung nham nóng rẫy, nhưng bên trong thạch quan lại mát mẻ vô cùng.

Thay vì bị dung nham nướng chín ở bên ngoài, không bằng ở lại trong thạch quan, có lẽ còn một tia hy vọng sống." "Ây, đúng thật, bên trong thạch quan đúng là mát mẻ." Được Trương Hạo nhắc nhở, những người khác lúc này mới phát hiện nhiệt độ bên trong thấp hơn bên ngoài rất nhiều.

"Cốp, cốp, cốp..." Đúng lúc này, trong thạch quan lại vang lên tiếng gõ.

Trương Hạo nhìn về phía phát ra âm thanh, phát hiện là Trương Kỳ Lân đang gõ vào một góc quan tài.

Anh ta nghe âm thanh một lúc rồi nói: "Cỗ quan tài này rất đặc biệt, bề ngoài giống những cỗ khác nhưng chất liệu lại khác, nó được làm từ thiên thạch ngoài vũ trụ." "Ầm ầm ầm..." Lời Trương Kỳ Lân vừa dứt, bên tai mọi người liền vang lên tiếng máy móc chuyển động,

ngay sau đó thạch quan đột nhiên di chuyển mạnh một cái, khiến mọi người bên trong ngã dúi dụi.

“Chuyện gì vậy?” “Thạch quan hình như đang di chuyển rất nhanh?” “Đúng là đang di chuyển.” Tuy đang ở trong thạch quan, không nhìn thấy tình hình bên ngoài, nhưng vẫn có thể cảm nhận rất rõ ràng rằng thạch quan đang di chuyển trong dung nham.

Trương Hạo phát ra một luồng sóng âm đặc biệt về phía khe hở giữa quan tài và nắp quan tài.

Chương 248

Sóng âm truyền ra từ khe hở, sau đó lại phản xạ trở lại.

Sau khi Trương Hạo tiếp nhận sóng âm, tình hình bên ngoài liền hình thành từng bức tranh hoàn chỉnh trong đầu hắn.

Lúc này, thạch quan giống như một đoàn tàu hỏa, đang vận chuyển Trương Hạo và mọi người trong dung nham để đến một nơi nào đó.

Cụ thể là nơi nào thì hiện tại vẫn chưa nhìn ra, chỉ biết thạch quan đang nhanh chóng lao xuống đáy hang động theo đường chéo.

"Xem ra, cỗ thạch quan này không phải tùy ý trôi nổi trong dung nham, mà là một phương tiện giao thông được người ta thiết kế tỉ mỉ." Giọng Trương Hạo mang theo vài phần hưng phấn và kinh ngạc: "Chúng ta có thể đang được đưa đến một nơi nào đó đặc biệt." Theo thời gian trôi đi, nhiệt độ trong thạch quan bắt đầu giảm dần, không khí thoang thoảng một luồng hơi lạnh.

Nhiệt độ này, dường như thạch quan đã thoát khỏi dung nham.

"Bùm!" Đột nhiên một tiếng động lớn từ bên ngoài thạch quan truyền đến, cỗ quan tài đang di chuyển nhanh cũng dừng lại.

"Ầm ầm ầm..." Nắp quan tài bắt đầu từ từ di chuyển, để lộ ra một khe hở đủ cho một người đi qua.

Trương Hạo lập tức đứng dậy chui ra khỏi khe hở, phát hiện lúc này họ đã đến một hang động cực kỳ lớn.

Hang động này lớn đến mức không thể dùng lời để hình dung, tóm lại là hắn nhìn không thấy điểm cuối.

Lúc này, quan tài đang dừng ở chính giữa hang động, trước mặt có một con đường lát đá rộng ba bốn mét.

Hai bên đường lát đá là các tượng điêu khắc của đủ loại dị thú, men theo con đường này nhìn về phía trước, có thể thấy một con hắc xà cao chót vót ở không xa.

Nửa thân dưới của hắc xà cuộn tròn trên mặt đất, nửa thân trên thì ngẩng cao đầu, cúi xuống nhìn xuống mọi thứ bên dưới bằng đôi mắt đỏ rực của nó.

Theo sau Trương Hạo là người đầu tiên chui ra từ khe hở của thạch quan, những người còn lại cũng lần lượt theo sau.

"Chúng ta...

đang ở đâu thế này?" Hạo Thiên Chân giơ đèn pin chiếu xung quanh, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc và khó hiểu.

Bàn Tử phủi bụi trên người, nheo mắt quan sát môi trường xung quanh, cười nói: "Hê, kệ nó ở đâu, ít nhất chúng ta không bị nướng thành than, thế là đại cát đại lợi rồi!" Giải Tiểu Hoa thì vẻ mặt ngưng trọng, anh ta men theo con đường lát đá đi về phía trước, cẩn thận xem xét những hoa văn trên tượng đá.

Những phù hiệu cổ xưa đó ẩn hiện dưới ánh sáng yếu ớt.

"Những hình vẽ này... dường như giống với một loại đồ đằng nào đó mà chúng ta đã thấy trên bia đá và thạch quan trước đó, Thiên Chân, cậu mau qua đây xem." Thiên Chân gật đầu, nhanh chóng bước tới, cậu ta nhìn chằm chằm vào hoa văn trên tượng đá nghiên cứu một lúc rồi nói: "Trên đây nói rằng con đại hắc xà phong ấn linh hồn Lâu Lan Nữ Vương đang ở phía trước, còn nói tuyệt đối không được để đại hắc xà hấp thu máu tươi của hậu duệ Nữ Vương, nếu không Nữ Vương sẽ mượn thân xác đại hắc xà để trọng sinh!" "Thật hay giả vậy, lại còn có chuyện như thế, vậy sau khi trọng sinh bà ta là người hay là rắn?" "Được rồi Bàn Tử, đừng nói nhảm nữa, chúng ta tiến lên xem là biết chuyện gì." Trương Hạo nói rồi liền bước lên con đường

lát đá, đi nhanh về phía con đại hắc xà.

Hạo Thiên Chân và những người khác thấy vậy liền vội vàng đi theo.

"Tiểu Cữu, cậu phát hiện ra gì à?" "Qua đó sẽ biết." Tuy lúc này khoảng cách đến con đại hắc xà vẫn còn rất xa, nhưng Trương Hạo mơ hồ cảm giác được có người đang hành động dưới con đại hắc xà, vì vậy hắn mới vội vã đi về phía đó như vậy.

"Vãi, đại hắc xà!" Mọi người đi trên con đường lát đá hơn một giờ, đèn pin cường quang trong tay Bàn Tử chiếu lên, một con hắc xà khổng lồ đột nhiên hiện ra trước mắt gã, khiến gã lập tức toát mồ hôi lạnh.

"Phù..." "Dọa chết Bàn gia, may mà chỉ là một con rắn đá, nếu không bây giờ mấy người chúng ta e rằng đã chôn thân trong bụng rắn rồi." "Hít, hít..." Trương Hạo hít mạnh hai hơi, hắn ngửi thấy mùi máu tanh thoang thoảng trong không khí.

"Nhanh, qua đó xem rốt cuộc có chuyện gì!" Trương Hạo hét lên một tiếng rồi dùng tốc độ nhanh nhất lao về phía trước, hắn bộc phát 500% tốc độ, cả người như một tia chớp, trong nháy mắt đã đến dưới chân con đại hắc xà.

Dưới con đại hắc xà cũng là một tế đàn hình tròn, trên tế đàn đầy những đường rãnh tạo thành hoa văn, ở vị trí trung tâm có một tế đài bằng đá hình tròn đường kính hơn hai mét.

Trên tế đài có hai thi thể đang nằm, trên người đầy vết thương, máu tươi đang nhanh chóng chảy ra từ người họ.

Lúc này, hai người đã mặt trắng bệch, thân thể cứng đờ, rõ ràng là không thể sống được nữa.

Trương Hạo tiến lên nhìn rõ mặt hai người, trong lòng kinh ngạc,

hai người này lại là người của đội khảo cổ, hai học trò của thầy Lưu, Sở Đống và Hoàng Hoàng.

Từ lúc tránh bão cát, vào căn nhà đổ nát, kích hoạt cơ quan rơi xuống dưới lớp cát lún, tất cả mọi người trong đội khảo cổ đều biến mất.

Đầu tiên là Vương Hạnh bị cắt tiết máu để mở tế đàn, ở đây lại phát hiện Sở Đống và Hoàng Hoàng bị người ta giết chết để lấy máu, chuẩn bị đánh thức Lâu Lan Nữ Vương.

Trương Hạo đã cơ bản có thể xác định được tất cả chuyện này là do ai làm, chỉ là hắn không biết kẻ đó tại sao lại dẫn hắn và Hạo Thiên Chân cùng những người khác đến đây, không biết mục đích của hắn ta rốt cuộc là gì.

"Mau nhìn kìa, máu bay lên rồi!" Tiếng hét kinh hãi của Bàn Tử kéo Trương Hạo trở về thực tại.

Không biết từ lúc nào, máu tươi chảy ra từ thi thể đều bay lên lơ lửng giữa không trung.

"Vút!" Đột nhiên, số máu đó bay cực nhanh về phía con đại hắc xà.

Máu tươi vừa tiếp xúc đã lập tức bị nó hấp thu, sau đó tiếng "rắc, rắc" không ngừng vang lên từ người con đại hắc xà.

Chỉ thấy trên thân rắn bắt đầu xuất hiện những vết nứt, từng mảng đá lớn rơi ra từ người con đại hắc xà, để lộ ra lớp vảy đen sì bên dưới.

Sau vài hơi thở, lớp đá hoàn toàn bong ra, một con đại hắc xà thân dài hơn bốn năm mươi mét hiện ra.

"Gầm!" Đột nhiên, con đại hắc xà gầm lên một tiếng, từ trong cơ thể nó tỏa ra vô số luồng ánh sáng đỏ chói mắt.

Ánh sáng đỏ phá tan thân rắn, cơ thể con đại hắc xà lại một lần nữa nứt ra.

Sau đó, một người phụ nữ mặc y phục đỏ toàn thân, trang điểm lộng lẫy từ trong thân rắn lao ra.

"Lâu Lan Nữ Vương!" Lâu Lan Nữ Vương, vị nữ hoàng của cổ quốc đã ngủ say ngàn năm, dường như đã bị lãng quên trong dòng chảy vô tận của thời gian, lại được một sức mạnh thần bí nào đó triệu hồi, phục sinh theo một cách khiến người ta kinh ngạc đến sững sờ.

Sự tái sinh của bà ta không chỉ phá vỡ giới hạn của thời gian và không gian, mà còn khiến cho mỗi người có mặt ở đây đều cảm nhận được sự chấn động và sợ hãi chưa từng có.

Theo một tiếng ngâm nga trầm thấp và kéo dài, thân thể khổng lồ của con đại hắc xà dường như bị một sức mạnh vô hình xé toạc, từ trong đó từ từ bước ra một người phụ nữ tuyệt mỹ mặc hồng y.

Bà ta chính là Lâu Lan Nữ Vương, ngàn năm thời gian không hề để lại chút dấu vết nào trên người bà ta, ngược lại còn tăng thêm vài phần thần bí và cao quý thoát tục.

Hồng y như lửa, phản chiếu đôi mắt lạnh lùng và sâu thẳm của bà ta, dường như có thể nhìn thấu vạn vật thế gian.

Thân hình bà ta cao lớn lạ thường, tựa như thần linh giáng thế, xung quanh bao bọc một luồng khí thế mạnh mẽ khiến người ta kinh hãi.

Khi bà ta hoàn toàn bước ra khỏi bóng tối của con hắc xà, lơ lửng giữa không trung, cả thế giới dường như đều ngừng lại.

Đôi mắt sắc bén của bà ta quét qua từng người có mặt, đó là một sự dò xét, cũng là một lời tuyên cáo sự trở lại của bà ta sẽ thay đổi tất cả.

Sức mạnh của Trương Hạo đủ để lay chuyển núi non, vạn tấn lực trong tay hắn dường như chỉ là chuyện nhẹ nhàng.

Tuy nhiên, đối mặt với một cái phất tay nhẹ của Lâu Lan Nữ Vương, hắn lại bị đánh bay xa mấy chục mét.

Móng tay nhọn hoắt như tia chớp xẹt qua không khí, lao thẳng đến tim của mọi người.

Trương Hạo không chút do dự lao ra, hắn bộc phát tốc độ nhanh nhất lao đến trước mặt mọi người, dùng thân thể cứng rắn của mình làm lá chắn, ngăn cản đòn tấn công chí mạng này.

Nhưng sức mạnh của Lâu Lan Nữ Vương vượt xa sức tưởng tượng của hắn, đòn tấn công trông có vẻ nhẹ nhàng đó lại ẩn chứa uy lực hủy thiên diệt địa.

Trương Hạo chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh không thể chống cự lại một lần nữa đánh bay cả người hắn, như một con diều đứt dây, vẽ một đường cong dài trên không trung, cuối cùng rơi mạnh xuống mặt đất cách đó mấy chục mét, làm tung lên một đám bụi.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người có mặt đều hít một hơi khí lạnh.

Sức mạnh của Trương Hạo họ biết rõ hơn ai hết, nhưng ngay cả như vậy, trước mặt Lâu Lan Nữ Vương lại yếu ớt đến thế, điều này không thể không khiến họ phải đánh giá lại thực lực thực sự của vị nữ hoàng cổ đại này.

"Không thể nào, đây là lần đầu tiên thấy Trương Hạo huynh đệ bị quái vật đánh bay!" "Lâu Lan Nữ Vương lại mạnh đến thế, thảo nào nước Cô Mặc không giết được bà ta, chỉ có thể phong ấn linh hồn!" "Mau xem đại ca thế nào rồi!" Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và những người khác lập tức lùi lại chạy đến bên cạnh Trương Hạo.

“Tiểu Cữu, cậu sao rồi?” Trương Hạo lắc đầu: “Tôi không sao, chỉ là không ngờ Lâu Lan Nữ Vương lại có thực lực đáng sợ như vậy!” “Rốt cuộc là ai đã hồi sinh bà ta, và với mục đích gì?” “Nếu tôi đoán không lầm thì là giáo sư Trần, còn mục đích của ông ta thì chỉ có thể đợi ông ta xuất hiện mới biết được.” “Ha ha, không tệ, xem ra tôi đã xem thường các ngươi rồi!” Đúng lúc này, giọng của giáo sư Trần vang lên bên tai mọi người.

Chương 249

Chỉ thấy giáo sư Trần dẫn theo Tiêu Vĩ Quang, Lý Quang Đạt và thầy Lưu ba người từ trong bóng tối bước ra.

"Lão già chết tiệt nhà ông, ban đầu đã thấy ông có vấn đề, rốt cuộc ông dẫn chúng tôi đến đây làm gì!" Giáo sư Trần sau khi lộ diện không hề có chút sợ hãi, ông ta nhếch miệng cười nói: "Các người e rằng vẫn chưa biết đâu, sau khi Lâu Lan Nữ Vương phục sinh, chỉ cần ăn tim của chín người đàn ông thì sẽ ban cho kẻ hiến tế sự bất tử!" Bàn Tử nhìn xung quanh, đếm hết số người trong đội: "Lão già, bên này chúng tôi cũng chỉ có sáu người, không đủ đâu, ông định hiến tế cả chính mình à?" Nụ cười trên mặt giáo sư Trần không giảm: "Mấy người các cậu thì không đủ, thêm ba người họ vào là vừa tròn." Lời ông ta chưa dứt đã nói với ba người bên cạnh: "Đi, đem tim của ba người các ngươi dâng cho Nữ Vương trước đi!" Lời của giáo sư Trần như có ma lực, Tiêu Vĩ Quang, Lý Quang Đạt và thầy Lưu lại thật sự đi về phía Lâu Lan Nữ Vương.

Ba người họ vừa mới đến gần, Lâu Lan Nữ Vương liền giơ tay lên, móng tay nhọn hoắt như tia chớp xẹt qua không khí, lao thẳng tới.

Trong nháy mắt, ngực của ba người đều có thêm một lỗ máu, tim bị Nữ Vương moi ra.

Bà ta trực tiếp nhét ba quả tim còn đang đập vào miệng, giây tiếp theo trên người bà ta liền lóe lên ánh sáng đỏ, trông càng thêm yêu dị hơn lúc đầu.

Theo sau Lâu Lan Nữ Vương nuốt chửng ba trái tim tươi sống, ánh sáng đỏ quanh người bà ta càng thêm nồng đậm, tựa như có ngọn lửa đang bùng cháy trong cơ thể, khiến khí thế của bà ta càng thêm

đáng sợ, cả không gian tràn ngập một bầu không khí ngột ngạt đến cực điểm.

"Lũ sâu kiến các ngươi, lại dám chỉ dâng lên ba quả tim, gan thật to." Giọng Lâu Lan Nữ Vương lạnh lùng và uy nghiêm, mang theo sức mạnh không thể nghi ngờ, khiến mỗi người có mặt đều cảm thấy một luồng khí lạnh buốt chạy dọc sống lưng.

Giáo sư Trần lập tức tiến lên quỳ xuống đất cung kính nói: "Nữ Vương đại nhân tôn kính của tôi, tôi đã chuẩn bị cho ngài chín quả tim, hy vọng ngài có thể ban cho tôi sự bất tử." Giữa không trung, Lâu Lan Nữ Vương cúi đầu liếc nhìn giáo sư Trần một cái, sau đó móng tay nhọn của bà ta lại một lần nữa tấn công, trực tiếp đâm xuyên qua cơ thể giáo sư Trần, moi tim ông ta ra.

"Nữ, Nữ Vương đại nhân... tại sao ngài..." Giáo sư Trần đến chết cũng không hiểu tại sao Lâu Lan Nữ Vương lại giết cả ông ta, rõ ràng ông ta đã mang đến chín người, vừa đủ chín quả tim.

Lâu Lan Nữ Vương ăn quả tim thứ tư xong, khí thế trở nên càng thêm đáng sợ.

Bà ta trực tiếp lướt đi giữa không trung, trong nháy mắt đã đến trước mặt Trương Hạo và mọi người.

"Thiên Chân, cầm lấy!" Trương Hạo cũng là lần đầu tiên gặp phải quái vật mạnh như vậy, để đề phòng Thiên Chân gặp nguy hiểm đến tính mạng, hắn lấy ra Kim Cương Tán từ không gian chứa đồ ném cho Hạo Thiên Chân để phòng ngự.

"Kim Cương Tán!" Bàn Tử mắt tinh, một thoáng đã nhận ra thứ Trương Hạo đưa cho Hạo Thiên Chân là Kim Cương Tán.

Giải Tiểu Hoa, Hoắc Tú Tú cũng nhận ra: "Đây không phải là cây Kim Cương Tán ở hội đấu giá Nam Đông Á sao, sao lại ở trong tay

Tiểu Cữu!" "Bây giờ không phải lúc nói những chuyện đó, các cậu bảo vệ tốt bản thân, tôi đi đối phó Lâu Lan Nữ Vương!" Trương Hạo hét lên một tiếng rồi lao lên phía trước, bộc phát tốc độ nhanh nhất, trực tiếp sử dụng năng lực phi hành bay lên giữa không trung, nhắm thẳng vào đầu Lâu Lan Nữ Vương mà đấm tới.

Nắm đấm của Trương Hạo, như một tảng thiên thạch xé toạc bầu trời, mang theo tiếng gió rít, ầm ầm nện vào cơ thể Lâu Lan Nữ Vương.

Tuy nhiên, cú đấm tưởng chừng không gì cản nổi đó lại như đá ném xuống biển, không thể để lại chút dấu vết nào trên người Nữ Vương.

Ngược lại, một luồng sức mạnh vô hình từ trong cơ thể Nữ Vương bộc phát, như một cơn cuồng phong bão táp cuốn Trương Hạo lên, ném mạnh xuống đất.

Giữa làn bụi bay mù mịt, hắn dường như nghe thấy tiếng xương cốt của chính mình đang rên rỉ.

Giây phút này, trong lòng Trương Hạo dâng lên một sự chấn động chưa từng có.

Hắn ngẩng đầu nhìn Lâu Lan Nữ Vương đang lơ lửng giữa không trung, trong mắt lóe lên ánh sáng hưng phấn.

Đã lâu lắm rồi không gặp được kẻ địch mạnh mẽ như vậy, cuối cùng cũng có thể đánh một trận cho đã.

Đúng lúc này, một tia linh quang lóe lên trong đầu hắn – Thánh Đao!

Trên thạch quan có ghi chỉ có Thánh Đao mới có thể gây tổn thương cho Lâu Lan Nữ Vương, những sức mạnh khác đều không có tác dụng với bà ta.

Trương Hạo biết cú đấm vừa rồi của mình đáng sợ đến mức nào, sức mạnh vạn tấn, cho dù là sắt thép cũng sẽ bị cú đấm đó làm cho bẹp dúm.

Vậy mà đánh vào người Lâu Lan Nữ Vương lại không gây ra chút tổn thương nào.

Trương Hạo thậm chí còn nghi ngờ nếu cú đấm đó mà nện vào người mình thì cũng có khả năng gây tổn thương.

Trương Hạo nhanh chóng rút Thánh Đao từ bên hông, ánh đao như dải lụa, xé toạc bầu trời, mang theo hơi lạnh buốt giá lao thẳng đến Lâu Lan Nữ Vương.

Nơi Thánh Đao đi qua, không khí dường như bị chém làm đôi, phát ra tiếng rít chói tai.

Khi thanh Thánh Đao ẩn chứa uy lực vô thượng này giao đấu với Lâu Lan Nữ Vương, cuối cùng, lớp phòng ngự tưởng chừng không thể phá vỡ của Nữ Vương đã xuất hiện vết nứt, một vệt máu tươi thấm ra từ y phục của bà ta.

Tuy nhiên, Trương Hạo không vì thế mà cảm thấy nhẹ nhõm chút nào.

Hắn biết rõ, sức mạnh của Lâu Lan Nữ Vương còn xa hơn thế, Thánh Đao tuy có thể làm bà ta bị thương, nhưng khó có thể chém chết bà ta hoàn toàn.

Trong khoảnh khắc sinh tử này, trong đầu Trương Hạo lại hiện lên một ý niệm – Huyết Mạch Hóa Hình!

Trước đây có ý thức của người khác xâm nhập vào cơ thể, huyết mạch trong cơ thể cảm nhận được nguy hiểm đã tạm thời hóa hình, một tiếng thú gầm đã có thể làm cho ý thức tan vỡ, có lẽ phương pháp tương tự cũng có thể dùng để đối phó với Lâu Lan Nữ Vương.

Chỉ là linh hồn của Lâu Lan Nữ Vương mạnh hơn những ý thức kia rất nhiều, không biết con Kỳ Lân do huyết mạch hóa hình hiện tại có thể đối phó được bà ta hay không.

Nhưng trước đó, phải giết chết Lâu Lan Nữ Vương trước, chỉ có như vậy linh hồn của bà ta mới hiện thân.

Sau đó là dẫn linh hồn của bà ta vào trong cơ thể mình, như vậy mới có thể sử dụng năng lực Huyết Mạch Hóa Hình để đối phó.

"Ai..." Trương Hạo không nhịn được thở dài một tiếng.

Nếu bây giờ huyết mạch Kỳ Lân đã đạt đến cấp chín thì không cần phải phiền phức như vậy, có thể trực tiếp sử dụng năng lực Huyết Mạch Hóa Hình triệu hồi ra Kỳ Lân để đối phó Lâu Lan Nữ Vương.

Không cần phải mạo hiểm dẫn linh hồn Lâu Lan Nữ Vương vào cơ thể mình như bây giờ.

Nhưng đây cũng là cách duy nhất.

Trương Hạo nắm chặt Thánh Đao, liên tục biến ảo tốc độ xung quanh Lâu Lan Nữ Vương, mỗi lần hắn xuất hiện, trên người Nữ Vương lại có thêm một vết cắt vừa dài vừa sâu, chỉ trong chốc lát, cơ thể bà ta đã tan nát.

Đột nhiên "ầm" một tiếng, cơ thể Lâu Lan Nữ Vương hoàn toàn vỡ nát, một linh hồn không khác gì cơ thể bà ta, lúc có lúc không, có chút hư ảo mờ mịt từ trong cơ thể vỡ nát chui ra.

Ngay lúc linh hồn Lâu Lan Nữ Vương hiện thân, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu Trương Hạo. [Đinh, phát hiện vật phẩm thần bí: Linh hồn Lâu Lan Nữ Vương.] Linh hồn Lâu Lan Nữ Vương lại là vật phẩm thần bí.

Vật phẩm thần bí có một đặc tính là có thể dung hợp không giới hạn, không hạn chế số lần, trong khi các vật phẩm khác chỉ có thể

dung hợp một lần.

Chỉ riêng thuộc tính này đã khiến mỗi món vật phẩm thần bí đều trở nên vô cùng quý giá.

Bây giờ vừa mới vào sa mạc đã phát hiện vật phẩm thần bí, cũng coi như là niềm vui bất ngờ.

Nhưng bây giờ không phải lúc nói những chuyện này, phải giải quyết linh hồn Lâu Lan Nữ Vương trước, nếu không tính mạng cũng mất.

Bước đầu tiên là ép linh hồn Lâu Lan Nữ Vương ra ngoài đã hoàn thành, bước thứ hai là để bà ta tiến vào cơ thể mình.

Thánh Đao trong tay Trương Hạo vẫn đang vung lên, khi lưỡi đao chém vào linh hồn Lâu Lan Nữ Vương, vẫn sẽ xuất hiện những vết thương đáng sợ.

Thanh Thánh Đao này thật là thứ tốt, lại có thể gây tổn thương cho cả linh hồn.

"Gầm..." Đột nhiên, linh hồn Lâu Lan Nữ Vương gầm lên một tiếng, ngay sau đó nó hóa thành một luồng ánh sáng đỏ bắn về phía Trương Hạo, chui vào từ giữa trán hắn.

Lâu Lan Nữ Vương tiến vào cơ thể mình, Trương Hạo lập tức cảm nhận được sức mạnh linh hồn của bà ta đang xâm nhập vào cơ thể mình, ý đồ đoạt lấy quyền kiểm soát cơ thể.

Giây phút này, hắn như đang ở trong một vùng hỗn độn, xung quanh đầy những điều chưa biết và nguy hiểm.

Tuy nhiên đối mặt với tất cả những điều này hắn lại không thể làm gì, chỉ có thể bị động chờ đợi con Kỳ Lân do huyết mạch tạm thời hóa hình xuất hiện.

Cảm giác bất lực này mỗi lần bị ý thức của người khác xâm nhập vào cơ thể đều xuất hiện, nhưng mỗi lần đều là thoáng qua rồi biến mất, chỉ có lần này thời gian kéo dài rất lâu, khiến Trương Hạo vô cùng khó chịu.

Hắn cảm giác mình đang dần mất đi quyền kiểm soát cơ thể mà không thể làm gì, cảm giác bất lực này khiến người ta tuyệt vọng.

"Gầm..." Cuối cùng, khi hắn sắp mất đi toàn bộ quyền kiểm soát cơ thể, cơ thể cảm nhận được nguy hiểm, lại một lần nữa kích phát năng lực Huyết Mạch Hóa Hình, một con Kỳ Lân đạp lửa uy phong lẫm liệt xuất hiện trong đầu hắn.

Chương 250

Một con Kỳ Lân uy phong lẫm liệt xuất hiện từ hư không, ngẩng đầu gầm dài, chấn động đến mức không gian xung quanh cũng rung chuyển.

Ngay cả linh hồn Lâu Lan Nữ Vương cũng run rẩy một chút, làm chậm lại đáng kể tiến độ tranh đoạt quyền kiểm soát cơ thể.

Tuy nhiên, khác với trước đây, lần hóa hình huyết mạch này không giống như thường lệ, một tiếng thú gầm đã tiêu diệt được thứ xâm nhập vào cơ thể.

Rất rõ ràng linh hồn Lâu Lan Nữ Vương mạnh hơn những ý thức kia rất nhiều, huyết mạch hóa hình không hoàn chỉnh, tạm thời xuất hiện không đủ để tiêu diệt bà ta trong nháy mắt.

Con Kỳ Lân hóa hình một đòn không thành liền lao tới, triển khai trận chiến kịch liệt với linh hồn của Lâu Lan Nữ Vương.

Mỗi một đòn đều ẩn chứa sức mạnh kép của Trương Hạo và Kỳ Lân, tuy không thể tiêu diệt trong nháy mắt, nhưng cũng khiến Lâu Lan Nữ Vương cảm thấy áp lực chưa từng có.

Ý thức của Trương Hạo chìm sâu trong não, chăm chú theo dõi trận chiến giữa Kỳ Lân và linh hồn Lâu Lan Nữ Vương.

Khi hắn thấy trên người Kỳ Lân không ngừng xuất hiện vết thương, cùng với cơ thể có thể tan vỡ bất cứ lúc nào của nó, không khỏi lo lắng.

Cứ tiếp tục như vậy, Kỳ Lân sẽ sớm bị Lâu Lan Nữ Vương đánh giết.

Đến lúc đó hắn thật sự chỉ có thể trơ mắt nhìn cơ thể mình bị linh

hồn Lâu Lan Nữ Vương chiếm cứ.

Không, hắn tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra.

Kẻ địch mạnh mẽ đã kích phát ý chí mãnh liệt của Trương Hạo.

"Ầm!" Cùng lúc đó, Lâu Lan Nữ Vương tung ra một đòn chí mạng, con Kỳ Lân đạp lửa trong đầu hắn trực tiếp tan vỡ.

Trương Hạo còn chưa kịp phản ứng, giây tiếp theo một con Kỳ Lân đạp lửa có thân hình lớn hơn xuất hiện trong đầu hắn.

Nó xuất hiện trong nháy mắt đã lao tới chiến đấu cùng Lâu Lan Nữ Vương.

"Gào..." Bất ngờ, Kỳ Lân cắn một miếng vào linh hồn Lâu Lan Nữ Vương, tức thì linh hồn của bà ta liền thiếu đi một mảnh.

Kỳ Lân vung vẩy mấy cái rồi nuốt chửng mảnh vỡ linh hồn.

Khi Kỳ Lân nuốt chửng một mảnh linh hồn của Lâu Lan Nữ Vương, ngọn lửa trên người nó liền trở nên rực rỡ hơn, ý thức của Trương Hạo cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ cao đáng sợ từ trên người nó.

Kỳ Lân mỗi khi nuốt chửng một mảnh linh hồn liền trở nên mạnh hơn một phần.

Ngược lại, Lâu Lan Nữ Vương mỗi khi mất đi một mảnh linh hồn liền yếu đi một phần, theo thời gian, thế trận chiến đấu trở nên một chiều.

Kỳ Lân từng miếng từng miếng nuốt chửng linh hồn Lâu Lan Nữ Vương khiến bà ta không có sức chống cự.

Lâu Lan Nữ Vương thì không cam chịu yếu thế, dùng sức mạnh cổ xưa và cường đại của mình để chống cự ngoan cường.

Theo diễn biến của trận chiến, Trương Hạo có thể cảm nhận

được huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể mình đang không ngừng sôi trào, dường như có thể đột phá phẩm giai hiện tại bất cứ lúc nào, đạt đến một tầm cao mới.

Theo từng chút linh hồn bị nuốt chửng, linh hồn Lâu Lan Nữ Vương dường như cũng đã đến giới hạn.

Trong mắt bà ta lóe lên một tia tuyệt vọng và không cam lòng, bị phong ấn mấy ngàn năm mới khó khăn lắm mới phục sinh, kết quả chưa kịp làm gì đã sắp bị Trương Hạo đánh giết.

"Gầm..." Theo một tiếng gầm trời long đất lở của Kỳ Lân, hình bóng của Lâu Lan Nữ Vương cuối cùng cũng bị nuốt chửng hoàn toàn, hóa thành những đốm sáng tan biến không còn tăm hơi.

"Phù..." Sau khi nuốt chửng linh hồn Lâu Lan Nữ Vương, hình dáng của Kỳ Lân cũng tan biến.

Trận chiến kết thúc, Trương Hạo đứng tại chỗ.

Ý thức nhìn vào vùng não dần dần tĩnh lặng, trong lòng đầy những cảm xúc phức tạp.

Hắn biết rõ sở dĩ mình có thể chiến thắng Lâu Lan Nữ Vương, không chỉ vì sức mạnh của Thánh Đao và Huyết Mạch Hóa Hình, mà còn vì ý chí kiên định, khi đối mặt với tuyệt vọng, chỉ cần lơi lỏng một chút thôi thì kết quả chắc chắn sẽ hoàn toàn trái ngược.

Lúc này, hắn như vừa trải qua một cuộc lột xác, trở nên trưởng thành và mạnh mẽ hơn.

Hắn hiểu rằng, con đường tương lai còn rất dài, còn nhiều thử thách hơn nữa đang chờ đợi hắn chinh phục.

Nhưng hắn cũng tin rằng, chỉ cần tận dụng tốt Hệ thống dung hợp vạn vật, không ngừng tăng cường thực lực, khó khăn lớn đến đâu cũng không thành vấn đề.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Giải Tiểu Hoa và Hoắc Tú Tú tận mắt chứng kiến linh hồn Lâu Lan Nữ Vương tiến vào cơ thể Trương Hạo, hắn đứng tại chỗ, đôi mắt trống rỗng, như bị một sức mạnh không thể diễn tả nào đó cuốn hút sâu sắc, mãi không thể thoát ra.

Bốn người họ, lòng dạ rối bời, trong ánh mắt xen lẫn lo lắng và khó hiểu.

"Trương Hạo huynh đệ sao vậy?" "Tiểu Cữu sẽ không sao chứ?" "Tiểu Cữu chắc chắn không sao đâu, đừng làm phiền cậu ấy vội, chúng ta cứ bình tĩnh quan sát." Hạo Thiên Chân tuy rất tin tưởng vào thực lực của Trương Hạo, nhưng Lâu Lan Nữ Vương thật sự quá mạnh, hơn nữa trên thạch quan và bia đá đều nói linh hồn của bà ta bất diệt, chỉ có thể phong ấn.

Vì vậy cậu ta thực ra cũng không chắc chắn lần này Trương Hạo có thể đánh giết Lâu Lan Nữ Vương hay không.

Nhưng linh hồn Lâu Lan Nữ Vương đã tiến vào cơ thể Trương Hạo, cậu ta không thể làm gì được, điều duy nhất có thể làm bây giờ là không làm phiền Trương Hạo.

Thời gian trôi đi, Trương Hạo vẫn không có bất kỳ thay đổi nào.

Lúc này trong lòng mọi người đều bắt đầu lo lắng.

"Trương Hạo huynh đệ chắc là không sao đâu nhỉ?" "Tiểu Cữu lợi hại như vậy chắc không sao đâu." "Nhưng Lâu Lan Nữ Vương mạnh mẽ như vậy, Tiểu Cữu thật sự có thể giết chết linh hồn của bà ta sao?". ...

Cảnh tượng như vậy đã trải qua bốn năm lần, không biết từ lúc nào đã qua nửa giờ, nhưng Trương Hạo vẫn không có phản ứng.

Lúc này tim của tất cả mọi người đều đã treo lên.

Cuối cùng Bàn Tử không nhịn được nữa liền hét lên một tiếng:

“Trương Hạo huynh đệ, cậu không sao chứ?” Lúc này, đôi mắt của Trương Hạo lại bừng lên ánh sáng, như thể vừa trở về từ một thế giới xa xôi, lời đáp của hắn như tia nắng đầu xuân, xua tan đi màn sương u ám xung quanh, khiến trái tim đang treo lơ lửng của mọi người từ từ hạ xuống.

“Tôi không sao.” Trương Hạo nghe thấy tiếng gọi của Bàn Tử liền hoàn hồn, cái nhìn đầu tiên đã thấy mọi người đều đang vây quanh mình, ai nấy đều vẻ mặt lo lắng.

Thấy hắn mở mắt ra, những người này mới yên tâm.

“Trương Hạo huynh đệ, cậu không sao thật tốt quá!” “Tiểu Cữu, tôi biết ngay là cậu không sao mà!” “Tiểu Cữu thật lợi hại, nhưng Lâu Lan Nữ Vương đi đâu rồi, không lẽ bị phong ấn trong cơ thể cậu rồi chứ?” “Đã bị tôi đánh giết rồi!” “Cái gì?” Khi mọi người biết Lâu Lan Nữ Vương đã bị Trương Hạo đánh giết, ai nấy đều kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

Một con quái vật lợi hại như vậy, có thể giết người trong nháy mắt lại bị Trương Hạo đánh giết.

Điều này thật quá kinh người.

Không khí lại một lần nữa ngưng đọng, mọi người đều sững sờ, trong mắt lóe lên ánh sáng kinh ngạc và khó tin.

Đúng lúc này, một luồng ánh sáng đỏ từ giữa trán Trương Hạo hiện ra.

Vẫn là Lâu Lan Nữ Vương mặc hồng y đó.

Chỉ là không còn rắn chắc như trước, và đã không còn ý thức, chỉ là một hư ảnh.

Trương Hạo vừa rồi còn đang tiếc nuối, linh hồn Lâu Lan Nữ Vương đã bị Kỳ Lân hóa hình nuốt chửng, tổn thất một món vật phẩm

thần bí.

Bây giờ thì tốt rồi, linh hồn đã bị nuốt mất ý thức lại xuất hiện.

Tuy nhiên, những người khác dường như không nhìn thấy luồng ánh sáng đỏ này.

Trương Hạo đưa tay ra chạm vào luồng ánh sáng đỏ này, sau đó ra lệnh: "Hệ thống, dung hợp linh hồn Lâu Lan Nữ Vương." [Đinh, đã nhận được chỉ lệnh, bắt đầu dung hợp.] Cùng lúc âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, luồng ánh sáng đỏ đã bao bọc lấy Trương Hạo, sau đó luồng ánh sáng đỏ liền chủ động chui vào cơ thể hắn.

Đợi đến khi cơ thể hấp thu toàn bộ luồng ánh sáng đỏ, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại một lần nữa vang lên.

Chương 251

[Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 88, dung hợp vật phẩm: linh hồn Lâu Lan Nữ Vương.] [Đinh, chúc mừng ký chủ dung hợp linh hồn Lâu Lan Nữ Vương, thu được đặc tính vật phẩm: Linh hồn bất diệt.] Trước đây mỗi lần dung hợp đều là tăng cường năng lực về phương diện cơ thể.

Không ngờ dung hợp linh hồn Lâu Lan Nữ Vương lại trực tiếp khiến linh hồn bất diệt.

Linh hồn bất diệt, cơ thể cứng rắn như kim cương, lại thêm sức mạnh hơn vạn tấn, điều này quá lợi hại.

Nhưng Trương Hạo sẽ không tự mãn, thực lực như vậy trước mặt vị Thần bao trùm hơn nửa Đại Việt quốc kia căn bản không đáng xem.

Trải qua chuyện này hắn cũng hiểu ra một điều, đó là muốn đối phó với Thần, phải nâng cấp huyết mạch Kỳ Lân lên cấp chín trước, mở ra năng lực Huyết Mạch Hóa Hình.

Phải biết rằng khi gặp nguy hiểm đến tính mạng, huyết mạch tạm thời hóa hình thành Kỳ Lân trong đầu đã có thể tiêu diệt linh hồn Lâu Lan Nữ Vương được cho là giết không chết.

Đợi đến khi mở khóa Huyết Mạch Hóa Hình, con Kỳ Lân hóa hình ra chắc chắn sẽ còn lợi hại hơn, đến lúc đó nhất định có thể thông qua nó để đánh giết cái gọi là Thần.

"Bàn Tử, đang làm gì đó!" Trương Hạo sau khi dung hợp xong liền thấy Bàn Tử đang lật tìm thứ gì đó trên thi thể giáo sư Trần.

"Tôi nhớ lão già này có một cuốn sổ tay rất quý, tôi muốn xem trên

đó ghi lại bí mật gì.” Nghe Bàn Tử nói, Trương Hạo cũng nhớ ra, giáo sư Trần mỗi ngày đều viết vẽ gì đó trong cuốn sổ tay kia, nhưng không bao giờ cho người khác đến gần xem.

“Tìm thấy rồi, chính là cuốn sổ tay này!” Bàn Tử giơ cuốn sổ tay lên vẫy vẫy hai cái rồi mở ra xem.

Gã xem vài dòng rồi nhíu mày: “Toàn là thứ linh tinh gì không, Bàn gia xem mà đau cả đầu, Thiên Chân, cậu đến xem đi!” “Ừ.” Hạo Thiên Chân nhận lấy cuốn sổ tay rồi đọc.

“Giáo sư Trần bị u não, chỉ còn sống được ba tháng.

Trong một lần hoạt động khảo cổ, ông ta biết được chỉ cần hồi sinh Lâu Lan Nữ Vương sẽ được ban cho sự bất tử.

Để sống sót, ông ta bắt đầu tìm kiếm nơi ở của Lâu Lan Nữ Vương, ông ta rất thuận lợi tìm được nơi ở của Lâu Lan Nữ Vương, và tìm được cách để bà ta hồi sinh.

Thế là ông ta bắt đầu thực hiện kế hoạch hồi sinh Lâu Lan Nữ Vương.

Ông ta lợi dụng thân phận giáo sư khảo cổ của Đại học Kinh Thành để tìm kiếm hậu duệ của Lâu Lan Nữ Vương và tộc Cô Mặc từ các trường đại học trên toàn quốc, sau khi tìm được liền nhận làm học trò, sau đó thành lập đội khảo cổ, dẫn đội tiến vào sa mạc Badain Jaran tìm kiếm tế đàn của nước Cô Mặc nơi Lâu Lan Nữ Vương bị phong ấn...” “Lão già, ông vậy mà chưa chết!” “Ấy, sao ông lại chạy!” “Mau dừng lại, chạy nữa là tôi bắn đấy!” “Pằng!” Một tiếng súng vang lên giữa sa mạc.

Lão già Địch Lý Bái Nhĩ nghe thấy tiếng súng thì giật nảy mình, cả người run rẩy, hai chân mềm nhũn, cố thế nào cũng không nhấc nổi.

Bàn Tử lập tức lao tới khống chế ông ta.

“Lão già chết tiệt này, thấy chúng tôi sao ông lại chạy!” “Ái chà, tôi tưởng gặp ma chứ!” “Bớt nói nhảm đi, lúc đó có người kích hoạt cơ quan, chúng tôi đều rơi xuống, sao chỉ có ông không sao?” “Tôi, tôi ra ngoài cho lạc đà ăn mà, lúc về đến nhà thì các người đã biến mất rồi.” “Được rồi Bàn Tử, chỉ cần ông ta có thể tiếp tục làm người dẫn đường cho chúng ta vào sâu trong sa mạc thì đừng làm khó ông ấy nữa.” Trương Hạo nói.

Từ lúc rơi vào tế đàn của Cổ Mặc Quốc, họ đã không thấy lão già Địch Lý Bái Nhĩ đâu nữa.

Vốn tưởng ông ta đã chết cùng những người khác trong đội khảo cổ, không ngờ vừa ra ngoài đã thấy ông ta dắt lạc đà định bỏ trốn, thế nên mới xảy ra cảnh vừa rồi.

“Bảo tôi dẫn các người vào sâu trong sa mạc cũng không phải không được, nhưng mà...

đội khảo cổ còn chưa trả tôi khoản tiền còn lại.

Nếu các người đồng ý trả nốt, tôi sẽ dẫn đường.” “Được, đội khảo cổ còn nợ ông bao nhiêu?” “Tám... tám mươi vạn!” “Cái gì?

Lão già này định ăn cướp à?

Dù sao chết trong sa mạc cũng không ai biết, để tôi xem...” Bàn Tử vừa làm ra vẻ định rút súng, lão già Địch Lý Bái Nhĩ đã sợ hãi hét lên: “Tám... tám vạn, ít hơn nữa không đủ chi phí cho đoàn lạc đà của tôi đâu!” “Được, tôi đồng ý với ông.” ...

Lão già Địch Lý Bái Nhĩ vừa tham tiền vừa sợ chết, cuối cùng đã chốt giá tám vạn tệ để dẫn nhóm Trương Hạo vào sâu trong sa mạc Ba Đan Cát Lâm.

Đây là sa mạc khô cằn lớn nhất cả nước, nơi được mệnh danh là biển tử thần Lop Nur cũng nằm trong khu sa mạc này.

Đó là một nơi sự sống tuyệt diệt, đầy màu sắc thần bí, vùng đất ấy có rất nhiều truyền thuyết về những bí ẩn chưa có lời giải.

Tế đàn Cổ Mặc Quốc chỉ nằm ở rìa sa mạc, cách trung tâm còn mấy ngày đường.

Trên đường đi tuy toàn là sa mạc vàng óng, nhưng ở rìa ngoài vẫn có lác đác thực vật.

Càng đi sâu vào trong, thực vật càng trở nên thấp bé, cho đến khi biến mất hoàn toàn.

“Không có đám đội khảo cổ ồn ào đó, chuyến đi này của chúng ta thoải mái hơn nhiều.” “Ai nói không phải chứ.

Vốn chỉ định đi ké người dẫn đường, không ngờ lại được tham gia một chuyến mạo hiểm sớm hơn dự kiến.” “Giáo sư Trần đó cũng tính toán hay thật.

Tin vào cái truyền thuyết vớ vẩn gì đó, còn muốn hiến tế tim của chúng ta, kết quả lại tự mình mất mạng.” ...

Đúng như mọi người bàn tán, nếu ban đầu giáo sư Trần an phận, Trương Hạo còn có thể đảm bảo mọi người trong đội được an toàn.

Không ngờ ông ta không chỉ tính kế cả đội khảo cổ mà còn muốn tính kế cả họ.

Chỉ có điều, cuối cùng lại làm lợi cho Trương Hạo, giúp anh có được linh hồn bất diệt.

“Sao thế, sao đột nhiên lại dừng lại?” Trương Hạo đang ngồi trên lạc đà suy nghĩ vẩn vơ thì đoàn người bỗng dừng lại.

“Phía trước có nguy hiểm, lạc đà không chịu đi tiếp, tôi cũng hết cách.” Lão già Địch Lý Bái Nhĩ mặt đầy sợ hãi, như thể phía trước có cạm bẫy chết người nào đó.

“Phía trước chẳng phải là sa mạc sao, có gì đâu mà nguy hiểm?” Bàn Tử nhìn về phía trước vài lần, ngoài cát vàng vẫn là cát vàng, làm gì có nguy hiểm nào.

“Bàn Tử, khả năng cảm nhận của động vật mạnh hơn con người rất nhiều.

Nhiều khi, những nguy hiểm ẩn giấu đều do động vật cảm nhận được trước tiên.” Giải Tiểu Hoa không lỗ mãng như Bàn Tử, cậu cưỡi lạc đà đi lên đầu đoàn.

Khi lạc đà đi ngang hàng với người dẫn đường Địch Lý Bái Nhĩ, nó nhất quyết không chịu tiến thêm một bước.

Lúc này, cậu thò tay vào túi, lấy ra một vốc bi sắt rồi bắn về phía khoảng đất trống phía trước.

“Pằng, pằng, pằng...” Mười mấy viên bi sắt bắn ra, mỗi viên rơi xuống sa mạc đều làm tung lên một lớp cát mịn.

Trong đó, một viên bi dường như đã bắn trúng thứ gì đó, “keng” một tiếng, máu tươi từ dưới cát trào ra.

“Dưới cát có thứ gì đó!” Giải Tiểu Hoa lật người xuống lạc đà rồi bước tới, dùng xẻng công binh xúc cát ra, từ bên trong đào lên một con rắn kỳ lạ toàn thân đỏ rực, tỏa ra ánh lửa.

Lúc này đầu con rắn đã bị đập nát, không nhìn rõ hình dạng.

“Cẩn thận!” Ngay lúc sự chú ý của Giải Tiểu Hoa đều đổ dồn vào con rắn, một con rắn khác đột nhiên từ trong cát lao ra, cắn về phía cổ cậu.

Khi Trương Hạo lên tiếng nhắc nhở cũng là lúc anh bộc phát tốc độ nhanh nhất lao tới, đưa tay ra vừa vặn chặn ngay đường tấn công của con rắn.

Con rắn cắn phập vào cánh tay anh, nhưng lại vang lên tiếng "rắc", ngay sau đó có chất lỏng chảy ra từ miệng nó, rồi nó rơi xuống đất, để lại hai chiếc răng nanh độc sắc nhọn trên cánh tay anh.

Trương Hạo nhanh tay chộp lấy con rắn vừa rơi xuống.

Con rắn không ngừng quẫn quại, sức lực rất mạnh.

Trương Hạo cảm thấy nếu là người thường thì có lẽ không giữ nổi loại rắn này.

"Vãi, sao trên đầu con rắn này lại có một cục thịt u?" "Trông như mào gà ấy, chẳng lẽ đây chính là Dã Kê Bột Tử trong truyền thuyết!" "Nghe nói Dã Kê Bột Tử độc tính cực mạnh, thấy máu là chết, còn biết bắt chước tiếng người nữa." "Xem ra lạc đà không dám tiến lên là vì đám Dã Kê Bột Tử này!" Trương Hạo nhìn con Dã Kê Bột Tử trong tay, nhíu mày.

Theo anh biết, Dã Kê Bột Tử đáng lẽ chỉ tồn tại trong rừng rậm nhiệt đới, sa mạc này khô hạn vô cùng, không có dấu hiệu của sự sống, sao lại sinh ra thứ này được.

Chương 252

Anh phát ra một luồng sóng âm đặc biệt về phía sa mạc phía trước, sử dụng năng lực định vị bằng tiếng vọng để thăm dò tình hình dưới lớp cát.

Khi anh nhận được sóng âm phản xạ trở lại, hình ảnh dưới lòng sa mạc liền hiện lên trong đầu.

Hóa ra bên dưới lớp cát vàng có một cái giếng cổ, trong giếng vẫn còn nước chảy.

Đám Dã Kê Bột Tử đó sống trong giếng cổ, một số sẽ bơi lên trên, chui rúc trong cát.

Sau khi làm rõ mọi chuyện, Trương Hạo dùng sức bóp nát con Dã Kê Bột Tử.

Sau đó, anh ra lệnh cho hệ thống: "Hệ thống, dung hợp Dã Kê Bột Tử." [Đinh, nhận được chỉ lệnh, bắt đầu dung hợp.] Cùng lúc âm báo của hệ thống vang lên, con Dã Kê Bột Tử hóa thành một khối chất lỏng màu đỏ bao bọc lấy Trương Hạo, sau đó chủ động chui vào cơ thể anh.

Đợi đến khi cơ thể hấp thụ hết toàn bộ chất lỏng màu đỏ, âm báo của hệ thống lại vang lên lần nữa. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 89.

Vật phẩm dung hợp: Dã Kê Bột Tử.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp Dã Kê Bột Tử, nhận được đặc tính vật phẩm: Nghĩ Thanh (có thể mô phỏng âm thanh của vạn vật trên thế gian).] Không ngờ thứ lợi hại nhất của Dã Kê Bột Tử lại là Nghĩ Thanh.

Nhưng cũng không khó hiểu, dù sao nếu chúng mô phỏng giọng nói của ai, ngay cả người bị mô phỏng cũng khó mà nhận ra.

Lý do lạc đà không chịu tiến lên là vì đám Dã Kê Bột Tử dưới cát.

Cũng may họ đã phát hiện sớm nên không gây tổn hại cho thành viên trong đoàn.

Nếu không, chúng đột ngột lao ra, khó tránh khỏi có người bị thương.

Bây giờ đã tìm ra nguyên nhân, giải quyết rất đơn giản.

Trương Hạo có thể điều khiển tất cả các loài rắn, anh chỉ cần khẽ động ý niệm, đám Dã Kê Bột Tử trong cát liền quay trở lại giếng cổ, sau đó lạc đà lại tiếp tục đi về phía trước.

Đoàn người đi trong sa mạc năm ngày.

Đến chiều tối ngày thứ năm, đoàn lại dừng lại.

"Lão già, lại sao nữa rồi?" "Lần này thật sự không thể đi tiếp được nữa.

Các người có thấy vùng sa mạc phía trước không?" Bàn Tử nhìn về phía trước, chỉ thấy đi thêm một hai trăm mét nữa, màu sắc sa mạc hoàn toàn thay đổi.

Phía trước là một vùng sa mạc trắng tinh, còn vị trí họ đang đứng là sa mạc vàng.

Giữa sa mạc, hai vùng cát vàng và trắng có ranh giới rõ rệt.

"Phía trước chính là sa mạc tử vong, bất kỳ sinh mệnh nào đi vào đó đều sẽ kết thúc!" "Lão già, có thật là tà ma như ông nói không?" "Tôi nói các người không tin, vậy thì cứ thử đi, xem các người có đủ gan không!" "Vậy để tôi thử!" Giải Tiểu Hoa đứng ra, một lần nữa bắn một vốc bi sắt về phía sa mạc phía trước.

Lần này bi sắt rơi xuống đất, nhưng sa mạc không có bất kỳ phản ứng nào.

Bàn Tử thấy vậy cười nói: "Lão già, ông xem, căn bản không có nguy hiểm gì cả!" Hắn vừa dứt lời đã thấy lão già Địch Lý Bái Nhĩ lộ ra vẻ mặt kinh hoàng.

"Nhanh, nhanh, nhanh..." Lão già Địch Lý Bái Nhĩ vì quá sợ hãi mà nói không thành câu, cả người mềm nhũn, đứng cũng không vững.

"Sao thế này?" Bàn Tử quay đầu lại nhìn, chỉ thấy sa mạc vốn yên tĩnh đột nhiên trở nên ồn ào, dưới cát dường như có thứ gì đó đang di chuyển rất nhanh.

Nhìn sự chuyển động của cát, dưới đó phảng phất có vô số con mãng xà khổng lồ dài hàng chục mét đang di chuyển.

Đột nhiên, chúng từ trong cát chui ra.

Từng sợi dây leo to như cột điện, dài hàng chục mét như những xúc tu của bạch tuộc khổng lồ vươn ra từ cát, quơ quơ trên không trung.

"Cửu Đầu Xà Bách!" Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đã từng thấy trước đây, vừa nhìn đã nhận ra những thứ trước mắt chính là Cửu Đầu Xà Bách.

"Trời đất ơi, hóa ra đây là Cửu Đầu Xà Bách, kinh khủng quá!" "Nhìn kích thước và độ dài của những dây leo này, Cửu Đầu Xà Bách dưới sa mạc dường như lớn hơn nhiều so với cây trong Lỗ Vương Cung." "Các cậu xem, bên kia cũng toàn là những dây leo này, e rằng dưới sa mạc không chỉ có một cây Cửu Đầu Xà Bách!" "Quá tốt rồi!" Trương Hạo vừa nói xong, tất cả mọi người đều nhìn về phía anh, vẻ mặt đầy khó hiểu.

"Đại ca, nhiều Cửu Đầu Xà Bách thế này, chúng ta không qua

được đâu, sao anh lại nói là quá tốt rồi?" "Đúng vậy Tiểu Cữu, nhiều dây leo như xúc tu thế này, đi vào sẽ bị tấn công, không thể sống sót được, tốt ở chỗ nào chứ?" Trương Hạo khẽ động ý niệm, lấy ra một mẩu Thiên Tâm Thạch từ không gian lưu trữ: "Có nó ở đây, Cửu Đầu Xà Bách căn bản không có gì đáng sợ." "Nhưng điều này thì liên quan gì đến việc quá tốt chứ?" "Bởi vì Cổ Đồng Kinh mà chúng ta tìm kiếm chính là ở dưới vùng sa mạc này!" "Hóa ra là vậy, không ngờ chúng ta lại dễ dàng tìm thấy Cổ Đồng Kinh như thế!" Chiếc giường ngọc trong Lỗ Vương Cung trước đây chính là Thiên Tâm Thạch.

Trương Hạo đã lấy một ít để dự phòng, phần còn lại đã bị anh dung hợp.

Bản thân anh có thể khắc chế Cửu Đầu Xà Bách, những viên Thiên Tâm Thạch này là để cho những người khác dùng.

Chỉ cần có Thiên Tâm Thạch trong tay, Cửu Đầu Xà Bách không có gì đáng sợ.

Người nhà Uông có thể di dời nhiều Cửu Đầu Xà Bách đến đây để canh giữ, tin chắc rằng họ đã chuẩn bị kỹ lưỡng.

E rằng họ cũng không thể ngờ được Trương Hạo lại có nhiều Thiên Tâm Thạch như vậy, Cửu Đầu Xà Bách căn bản không đáng để lo ngại.

"Nhưng mà, Tiểu Cữu, vùng sa mạc lớn như vậy, lối vào ở đâu, chúng ta phải tìm lối vào như thế nào?" Trương Hạo cười nói: "Muốn tìm lối vào rất đơn giản, các cậu quên chuyện ở Lỗ Vương Cung rồi sao!" "Cháu biết rồi!" Bàn Tử hét lên một tiếng rồi nói: "Để Cửu Đầu Xà Bách tóm lấy chúng ta, nó sẽ kéo chúng ta vào tán cây, lúc đó chúng ta lợi dụng Thiên Tâm Thạch để thoát thân, rồi có thể thuận theo Cửu Đầu Xà Bách đi xuống tìm Cổ Đồng Kinh." Trương Hạo nhìn Bàn Tử cười nói: "Không tệ, chính là như vậy!" Sau khi xác định kế hoạch,

Trương Hạo bảo lão già Địch Lý Bái Nhĩ ở lại gần sa mạc trắng chờ họ quay lại.

Sắp xếp xong xuôi, sáu người Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Hoắc Tú Tú, Bàn Tử, Trương Kỳ Lân, Giải Tiểu Hoa trực tiếp tiến vào sa mạc trắng.

Họ vừa bước vào, những xúc tu vươn lên trời liền quấn tới, dễ dàng cuốn chặt mọi người rồi kéo xuống dưới cát.

Trương Hạo chỉ cảm thấy cát không ngừng chảy qua xung quanh cơ thể, trong chốc lát, cát xung quanh đã biến mất, anh tiến vào một không gian dưới lòng đất vô cùng rộng lớn.

Anh phóng tầm mắt nhìn ra, chỉ thấy trong hang động tối đen, mọc lên vô số cây Cửu Đầu Xà Bách.

Trên mỗi cây Cửu Đầu Xà Bách đều có vô số dây leo to như cột điện.

Những dây leo này vốn dĩ đang rủ xuống yên tĩnh trên cây, có lẽ do sự chuyển động khi nhóm Trương Hạo bị kéo xuống đã khiến chúng phát hiện, đột nhiên tất cả đều quằn quại như những xúc tu.

"Trời ơi, dưới sa mạc này lại có nhiều Cửu Đầu Xà Bách như vậy, ai mà tránh được đòn tấn công của chúng chứ!" "Chẳng trách vùng này được gọi là sa mạc tử vong, quá nguy hiểm rồi!" Khi còn trên sa mạc, nhóm Trương Hạo đều bị dây leo của cùng một cây cuốn xuống, vì vậy họ đều ở trên cùng một cây Cửu Đầu Xà Bách.

Mấy người họ lần lượt bị dây leo của cùng một cây cuốn vào tán cây, treo lơ lửng trên một cái hố sâu chứa đầy chất lỏng sền sệt.

Cái hố sâu này thực chất là một hốc cây chứa đầy dịch xác.

Cửu Đầu Xà Bách bắt sinh vật sống về treo ở trên, lúc này, Thi Miết sẽ đến ăn thịt con mồi, cuối cùng bài tiết ra dịch xác rơi xuống

để cây hấp thụ.

Đây chính là mối quan hệ cộng sinh giữa Thi Miết và Cửu Đầu Xà Bách.

Hốc cây này có tác dụng tương tự như một cái dạ dày.

Thuận lợi xuống dưới sa mạc, Trương Hạo khẽ động ý niệm, khởi động năng lực khắc chế Cửu Đầu Xà Bách có được sau khi dung hợp Thiên Tâm Thạch.

Dây leo quấn quanh người anh lập tức nới lỏng rồi nhanh chóng co lại.

Trương Hạo rơi từ trên không xuống, anh một tay tóm lấy dây leo đang co lại, dây leo liền đưa anh di chuyển trong không trung.

Cứ như vậy, những nơi anh đi qua, các dây leo đều tránh né như gặp ma, những người đang bị trói cũng nhờ đó mà thoát nạn.

"Xì..." Sau khi thoát khỏi dây leo, nhóm Trương Hạo chuẩn bị leo xuống khỏi cây.

Vừa leo xuống được vài cành, bên tai liền vang lên tiếng sột soạt.

Nhìn theo hướng phát ra âm thanh, họ thấy vô số Thi Miết đang bò về phía này.

Chương 253

"Vãi, Thi Miết và Cửu Đầu Xà Bách là quan hệ cộng sinh, chắc chắn là động tĩnh khi chúng ta bị bắt về đã thu hút lũ Thi Miết tới!" "Nhiều Thi Miết thế này, làm sao chúng ta tránh được chúng?" Ngay lúc Giải Tiểu Hoa và Hoắc Tú Tú đang lo lắng, lũ Thi Miết khi đến trước mặt mọi người lại tự động tách ra, vòng qua hai bên trái phải rồi tiếp tục bò lên.

Không chỉ vậy, khi Thi Miết đi qua bên cạnh Trương Hạo còn tăng tốc, và sẽ vòng ra xa hơn.

Giải Tiểu Hoa và Hoắc Tú Tú thấy vậy kinh ngạc đến ngây người.

"Tiểu Cữu, đây là chuyện gì vậy?" "Đám Thi Miết đó hình như rất sợ anh?" "Tiểu Hoa, Tú Tú, chẳng lẽ hai người quên máu của Tiểu Cữu có thể khắc chế độc trùng rồi sao?" "Chúng tôi đương nhiên không quên, chỉ là Tiểu Cữu đâu có rạch tay lấy máu!" Trương Hạo cười cười, huyết mạch Kỳ Lân sau mấy lần tiến giai, năng lực hiện tại đã khác xưa rất nhiều.

Bây giờ dù không cần lấy máu cũng có thể xua đuổi côn trùng, hiệu quả thậm chí còn mạnh hơn cả việc Trương Kỳ Lân lấy máu.

Đây là một trong những hiệu quả sau khi độ tinh khiết của huyết mạch tăng lên.

"Vừa rồi là cái gì vậy?" Bàn Tử cầm đèn pin chiếu về phía trước, đột nhiên một luồng ánh sáng vàng chói lóa lóe lên rồi biến mất, như một tia chớp vụt qua.

Hắn cầm đèn pin lia qua lia lại, đột nhiên ánh sáng vàng lại xuất hiện, lấp lánh như những vì sao trên bầu trời đêm.

Lần này, Bàn Tử dừng tay đúng lúc, men theo ánh sáng vàng tìm đến nguồn sáng, đó là một pho tượng Phật cao bằng nửa người, toàn thân lấp lánh ánh vàng.

Bàn Tử nhìn thấy tượng Phật, hai mắt lập tức sáng rực, nước miếng chảy ròng ròng, như thể nhìn thấy một ngọn núi vàng: "Mẹ ơi, tượng Phật vàng lớn thế này bán được bao nhiêu tiền chứ, chuyến đi Cổ Đồng Kinh lần này của chúng ta coi như không uổng công." Giải Tiểu Hoa khẽ cười: "Bàn Tử, tượng Phật vàng lớn thế này, ít nhất cũng phải mấy trăm cân, cậu mang ra ngoài được không?" "Cả pho tượng thì không mang ra được, nhưng chúng ta có thể đập ra vài miếng mang đi mà!" "Cũng đúng!" Bàn Tử nói xong liền nhanh chân đi về phía tượng Phật.

"Đợi đã!" Hắn vừa đi được vài bước đã bị Trương Hạo cản lại: "Tượng Phật đó không phải là vàng, cậu còn nhớ chuyện xảy ra trong khu rừng ở Giản Quốc không?" "Trương Hạo huynh đệ, ý anh là pho tượng Phật đó và tháp Phật trong rừng có cùng chất liệu?" Bàn Tử suy nghĩ một chút liền nhớ ra.

Lúc đó, trong rừng cũng có một cây Cửu Đầu Xà Bách, nhưng cây đó chỉ hoạt động trong một phạm vi nhất định, dường như bị thứ gì đó áp chế.

Sau này, họ phát hiện ra tháp Phật trong hang động đã áp chế nó, lúc đó họ mới biết ngoài Thiên Tâm Thạch, còn có loại vật liệu đặc biệt này cũng có thể khắc chế Cửu Đầu Xà Bách.

Chất liệu của tháp Phật chính là loại vật chất có tính phóng xạ này, bề ngoài trông không khác gì vàng.

"Không sai, nơi này chắc chắn không phải tự nhiên lại xuất hiện nhiều Cửu Đầu Xà Bách như vậy, chắc chắn là có người cố ý di dời đến.

Nếu tôi đoán không lầm thì chính là người nhà Uông.” Nghĩ đến đây, Trương Hạo chợt nảy ra một ý tưởng.

Người nhà Uông đã di dời Cửu Đầu Xà Bách đến đây, và dùng tượng Phật bằng chất liệu đặc biệt để hạn chế phạm vi hoạt động của chúng.

Nếu phá hủy những pho tượng Phật này, phạm vi hoạt động của Cửu Đầu Xà Bách sẽ mở rộng, chẳng phải sẽ trực tiếp gây tổn hại cho căn cứ mà người nhà Uông đã xây dựng sao?

“Bàn Tử, đi phá hủy pho tượng Phật đó và tìm xem những nơi khác còn có tượng Phật nào không!” “Rõ!” Mọi người xung quanh Trương Hạo đồng thanh đáp rồi bắt đầu đi lại trong hang động, vừa đi vừa dùng đèn pin chiếu rọi khắp nơi tìm kiếm tượng Phật.

Trong lúc đó, Bàn Tử đã lấy được pho tượng Phật đầu tiên và đập vỡ nó.

Loại chất liệu giống vàng này rất giòn, dễ dàng bị vỡ thành bột mịn.

Sau khi phá hủy xong, những nơi khác cũng có tiếng gọi.

“Tiểu Cữu, bên này còn có tượng Phật!” “Phá hết chúng đi!” Sau khi tượng Phật bị đập vỡ, hiệu lực giảm đi nhiều.

Chỉ thấy dây leo của Cửu Đầu Xà Bách bắt đầu vươn ra ngoài, phạm vi hoạt động mở rộng đáng kể, giống như một con thú dữ bị nhốt trong lồng cuối cùng cũng phá được cũi sắt, bắt đầu vươn mình...

Một đoàn lạc đà hai, ba mươi người đang tiến vào sa mạc.

Hai người dẫn đầu quay lại nhìn thiếu niên trong đoàn.

“Bây giờ tình hình ngày càng căng, tìm được thiếu niên thiên tài không dễ đâu!” “Ai nói không phải chứ.

Đưa an toàn lứa này đến sa mạc trắng, mấy anh em chúng ta cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi một thời gian." Nói xong, họ dùng ống nhòm nhìn về phía trước, chỉ thấy ở cuối chân trời, màu sắc sa mạc từ vàng chuyển sang trắng.

"Còn vài cây số nữa là đến rìa sa mạc, tuyệt đối đừng đi vào trong đó, đám dây leo ăn thịt người kia chúng ta không có thứ gì khắc chế thì không đối phó được đâu." Lời vừa dứt, bên tai hắn đã vang lên tiếng "sột soạt".

"Mau nhìn kìa, trong sa mạc có thứ gì đó!" Cùng với tiếng sột soạt, giây tiếp theo, họ thấy cát phồng lên, như thể có một con mãng xà khổng lồ đang bơi nhanh bên trong.

"Sột soạt..." Đột nhiên, một chỗ phồng vỡ tung, một sợi dây leo to như cột điện từ trong cát vàng chui ra.

Hai người dẫn đầu lập tức nhận ra, mặt đầy kinh hoàng nói: "Cửu Đầu Xà Bách!" "Cửu Đầu Xà Bách không phải chỉ hoạt động trong vùng sa mạc trắng đó sao, sao lại chạy ra đây!" "Chẳng lẽ căn cứ đã xảy ra chuyện gì?" "Chúng ta không có thứ gì khắc chế chúng, mau chạy thôi!" Họ vừa phản ứng lại, chuẩn bị bỏ chạy thì đã thấy một sợi dây leo từ dưới thân lạc đà chui lên.

Dây leo trực tiếp xuyên qua cơ thể lạc đà, quấn lấy họ rồi kéo xuống sa mạc.

Trong nháy mắt, một đoàn lạc đà mấy chục người đã biến mất trong sa mạc...

Sau khi xác nhận trong hang động không còn pho tượng nào nguyên vẹn, nhóm Trương Hạo bắt đầu tìm kiếm lối vào Cổ Đồng Kinh.

Trương Hạo vừa đi vừa sử dụng định vị tiếng vọng, nhưng vì

phạm vi hang động quá lớn, tìm kiếm một lúc lâu vẫn không tìm thấy lối vào.

Một giờ sau, mọi người đến bên một khe nứt rộng hàng trăm mét.

Giữa hai bên khe nứt là vực thẳm vạn trượng.

Trương Hạo đứng bên vách đá, phát ra sóng âm về phía đối diện.

Đợi đến khi sóng âm phản xạ lại được não bộ tiếp nhận, tình hình phía đối diện hiện ra rõ mồn một trong đầu.

Anh chỉ tay về phía bên kia khe nứt nói: "Lối vào Cổ Đồng Kinh ở ngay phía đối diện!" Mọi người nghe vậy không khỏi nhíu mày.

"Trên khe nứt không có xích sắt cũng không có cầu, chúng ta lại không biết bay, làm sao qua được?" Hạo Thiên Chân nhìn Giải Tiểu Hoa nói: "Cậu có khinh công giỏi, bay qua được không?" "Thiên Chân, cậu nghĩ gì vậy, khoảng cách xa như thế này, giữa đường lại không có điểm tựa, làm sao người có thể qua được." "Cũng phải." Hạo Thiên Chân cười cười rồi lại nhìn Trương Hạo: "Tiểu Cữu, anh lợi hại như vậy chắc chắn có cách mà?" Trương Hạo lắc đầu, khả năng bay của anh chỉ là bay tầm thấp, vực thẳm cách mặt đất ít nhất cũng mấy trăm mét, anh cũng không có cách nào bay thẳng qua được.

"Vù vù vù..." Đúng lúc này, từ dưới vực sâu bỗng thổi lên một trận gió lớn.

Trận gió này rất kỳ lạ, không giống những cơn gió thông thường.

Gió từ dưới vực thổi lên đều tập trung vào một khu vực, rất tập trung.

Nếu gió có hình dạng, thì cơn gió từ dưới vực thổi lên chắc chắn có hình trụ.

Trương Hạo đột nhiên nghĩ đến một thí nghiệm, dùng máy sấy tóc

thổi bóng bàn, quả bóng bàn có thể lơ lửng mãi trên máy sấy tóc.

Thí nghiệm này là để thể hiện nguyên lý Bernoulli.

Nguyên lý Bernoulli là nơi không khí có tốc độ dòng chảy lớn thì áp suất nhỏ, nơi có tốc độ dòng chảy nhỏ thì áp suất không khí lớn.

Khi làm thí nghiệm với máy sấy tóc, luồng khí thổi ra chảy qua xung quanh nó, tốc độ dòng chảy phía dưới sẽ nhỏ hơn một chút, áp suất lớn; tốc độ dòng chảy phía trên lớn hơn, áp suất nhỏ.

Vì có sự chênh lệch áp suất trên dưới, phía dưới sẽ tạo ra một hợp lực hướng lên, nâng đỡ vật ở trên.

Nói cách khác, khi gió thổi lên đủ mạnh, người cũng có thể bị nâng lên lơ lửng.

Trong lúc mọi người đang chau mày ủ rũ, Trương Hạo đột nhiên nói một câu: "Tôi nghĩ ra một cách rồi!" "Tiểu Cữu, cách gì vậy?" "Bay qua!" "Bay qua ư?" "Tiểu Cữu, chẳng lẽ anh lợi hại đến mức có thể gắn cánh cho mấy người chúng tôi sao?" Mọi người nghe Trương Hạo nói muốn bay qua, đều vô cùng kinh ngạc.

Trương Hạo cười cười không giải thích, anh tìm một tảng đá cao bằng nửa người ở bên cạnh, nặng khoảng hai người lớn.

Anh cầm tảng đá đứng bên vách đá chờ đợi, vừa chú ý đến động tĩnh của cơn gió từ dưới vực thổi lên.

Những người khác nhìn thấy hành động kỳ lạ của Trương Hạo, mặt đầy nghi hoặc.

"Tiểu Cữu, không phải nói là bay qua sao, bây giờ làm gì vậy?" "Suỵt!" Trương Hạo ra hiệu im lặng.

Mọi người thấy vậy lập tức im lặng, cứ như vậy qua khoảng mười phút, anh liền nghe thấy tiếng "vù vù" từ dưới vực truyền lên.

Âm thanh từ xa đến gần, đợi đến khi tiếng gió đến cùng một mặt phẳng với vách đá, Trương Hạo một tay tóm lấy tảng đá rồi ném ra một trong những cột gió.

Chương 254

Tảng đá cao hơn nửa người trước tiên rơi nhanh xuống, sau đó lại bắt đầu bay lên, cho đến khi bị gió thổi đến vị trí cao hơn vách đá một hai mét thì cố định lại, cứ lơ lửng trong cùng một phạm vi độ cao.

"Vãi chưởng, tảng đá lớn như vậy mà cũng bay lên được!" Bàn Tử nhìn thấy cảnh tượng trước mắt kinh hô một tiếng.

Hạo Thiên Chân, Giải Tiểu Hoa, Hoắc Tú Tú thì mặt đầy vui mừng, rõ ràng họ đã nhìn ra bí ẩn trong đó.

"Hóa ra 'bay qua' mà Tiểu Cữu nói là như vậy!" "Các cậu đang nói gì vậy?" Bàn Tử nhìn mà không hiểu gì cả.

"Nguyên lý Bernoulli.

Tiểu Cữu lợi dụng nguyên lý này để chúng ta thuận lợi đến được phía bên kia vách đá." "Rầm!" Đúng lúc này, từ dưới vực sâu đột nhiên truyền đến một tiếng động lớn, sự chú ý của mọi người lại quay trở lại tảng đá mà Trương Hạo vừa ném ra.

Hóa ra tảng đá lơ lửng trên không một lúc rồi rơi xuống.

"Theo lý thuyết, chúng ta có thể lợi dụng phương pháp này để qua, nhưng trước đó chúng ta phải chuẩn bị kỹ lưỡng, nếu không một chút sơ sẩy sẽ rơi xuống vực thẳm như tảng đá vừa rồi, tan xương nát thịt." "Chúng tôi hiểu rồi, Tiểu Cữu anh sắp xếp đi!" "Ừm." Trương Hạo gật đầu rồi bắt đầu sắp xếp công việc chuẩn bị.

"Lát nữa Thiên Chân, cậu tính thời gian, thời gian duy trì của mỗi cột gió, và thời gian gió từ dưới vực thổi lên.

Bàn Tử, Tiểu Hoa, hai người phụ trách thu thập đá, nặng hơn trọng lượng người lớn một chút là được." "Tiểu Cữu, còn em thì

sao?" Hoắc Tú Tú thấy Trương Hạo không giao nhiệm vụ cho mình liền hỏi.

"Em cùng Thiên Chân tính thời gian đi, kiểm tra chéo lẫn nhau để tránh sai sót." "Vâng, Tiểu Cữu." Sau khi nhiệm vụ được giao, mọi người đều bắt đầu hành động.

Trương Hạo tuy không giao nhiệm vụ cho Trương Kỳ Lân, nhưng anh cũng đi theo bên cạnh Hạo Thiên Chân giúp cậu tính thời gian.

Bàn Tử nhìn hai người họ phối hợp ăn ý mà ghen tị đến đỏ cả mắt.

"Chỉ có Bàn gia đây cô đơn lẻ bóng, haizz..." Nửa giờ sau, Bàn Tử và Giải Tiểu Hoa đã thu thập được hơn trăm tảng đá phù hợp yêu cầu, chất thành một đống.

Hạo Thiên Chân, Trương Kỳ Lân, Hoắc Tú Tú ba người cũng đã đo lường xong thời gian gió từ dưới vực thổi lên, và khoảng thời gian cách nhau giữa các đợt.

Bây giờ chỉ cần đo lường thời gian duy trì của các cột gió là có thể sắp xếp được lộ trình qua vách đá đối diện.

Mỗi khi cột gió xuất hiện, Trương Hạo lại ném ra một tảng đá để nó lơ lửng trên cột gió, Hạo Thiên Chân và những người khác thì tính thời gian.

Nửa giờ nữa trôi qua, Trương Hạo đã đo lường xong thời gian duy trì của các cột gió, và chọn ra mấy cột gió để tạo thành một lộ trình đến phía đối diện.

"Được rồi, lộ trình đã được kiểm tra xong, thời gian duy trì của cột gió từ 20 giây đến 1 phút, lát nữa mọi người đều phải hành động theo chỉ huy của tôi, đừng chậm trễ, một khi cột gió biến mất sẽ rơi xuống vực thẳm." "Biết rồi Trương Hạo huynh đệ!" "Biết rồi, Tiểu

Cữu!" Trương Hạo thấy mọi người đã chuẩn bị xong liền chuẩn bị bay qua.

Người đầu tiên qua là Trương Kỳ Lân, anh thân thủ nhanh nhẹn, cũng là để dò đường cho mọi người.

Trương Hạo đứng bên vách đá lắng nghe kỹ động tĩnh dưới vực sâu.

Đợi đến khi có gió thổi lên liền nói: "Tiểu Ca, được rồi!" "Ừm!" Trương Kỳ Lân đáp một tiếng rồi tung người nhảy vào vực sâu.

Anh vừa nhảy xuống đã rơi nhanh, nhưng đợi mười mấy giây cũng không thấy anh lơ lửng lên.

"Sao vậy, sao Tiểu Ca không nổi lên?" "Chẳng lẽ thất bại rồi, Tiểu Ca đã tan xương nát thịt rồi sao?" "Tiểu Ca, Tiểu Ca lợi hại như vậy chắc chắn không có chuyện gì đâu!" Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên kinh hô một tiếng: "Mau nhìn, Tiểu Ca, là Tiểu Ca, anh ấy đã nổi lên rồi!" Mọi người nhìn lên phía trên vực sâu, chỉ thấy Trương Kỳ Lân đang được cột gió nâng đỡ lơ lửng ở trên.

Anh hai tay quạt nước, giống như đang bơi, rồi cả người di chuyển về phía vách đá đối diện.

Khi chuyển từ một cột gió sang một cột gió khác, anh đều rơi xuống trước rồi mới nổi lên.

Cứ như vậy, sau khi đổi hơn mười cột gió, anh đã thành công đến được vách đá đối diện.

Trương Kỳ Lân vừa đến vách đá đối diện, những cột gió từ dưới vực thổi lên liền biến mất, phải đợi đến lần gió thổi lên tiếp theo mới có thể tiếp tục qua người.

Cứ như vậy, từng người một "bơi" qua các cột gió.

Cuối cùng, chỉ còn lại Bàn Tử và Trương Hạo chưa qua.

"Được rồi, Bàn Tử mau nhảy đi!" "Trương Hạo huynh đệ, sâu như vậy tôi nhảy xuống sẽ chết mất!" Bàn Tử đứng bên vách đá, khó khăn lắm mới lấy hết can đảm đưa một chân ra, nhưng mãi không dám nhảy xuống.

Cứ do dự như vậy, đã bỏ lỡ hai đợt gió.

Trương Hạo nhíu mày, cứ chậm trễ thế này không biết còn lãng phí bao nhiêu thời gian.

Chỉ là Bàn Tử mắc chứng sợ độ cao, trực tiếp nhảy vào vực sâu như vậy đúng là cần dũng khí rất lớn.

Trương Hạo đứng bên vách đá lắng nghe động tĩnh dưới vực.

Lần này có gió thổi lên, anh không nhắc nhở Bàn Tử nữa, mà đi đến sau lưng hắn, trực tiếp túm lấy hắn rồi ném vào vực sâu.

"Vãi, Trương Hạo huynh đệ anh làm gì vậy!" Bàn Tử hét lớn một tiếng rồi biến mất trước mắt mọi người, mười mấy giây sau, giọng hắn lại vang lên.

"Bay lên rồi, Bàn gia bay lên rồi!" "Bàn Tử đừng la nữa, mau bơi qua đi, nếu không cột gió biến mất thì cậu thật sự sẽ rơi xuống đấy!" "Được, được." Vì chứng sợ độ cao, Bàn Tử không dám bước bước đầu tiên, sau khi Trương Hạo giúp hắn bước bước đầu tiên, hắn lại không còn sợ hãi nữa.

Hắn liều mạng bơi từ một cột gió sang một cột gió khác.

Khi hắn còn hai cột gió nữa là bơi đến vách đá đối diện, đột nhiên những cột gió đó biến mất hết.

Cả người Bàn Tử cũng bắt đầu rơi nhanh xuống.

"Bàn Tử!" Mọi người thấy Bàn Tử rơi xuống vực, lo lắng hét lớn.

Đúng lúc này, một sợi dây thừng bay ra, trực tiếp quấn lấy hắn.

Là Trương Kỳ Lân ra tay, anh dùng sức kéo một cái, kéo Bàn Tử lên.

"Hù..." Bàn Tử ngồi trên đất ngẩn người một lúc lâu mới hoàn hồn, thở hổn hển một hơi.

Sau khi những người khác qua, việc Trương Hạo qua lại vô cùng đơn giản.

Anh sử dụng năng lực bay tầm thấp, đạp lên từng cột gió, dễ dàng đến được vách đá đối diện.

"Hù..." Sau khi tất cả mọi người đều qua được, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm, ngồi bệt xuống đất nghỉ ngơi một lúc lâu mới đứng dậy chuẩn bị tiến vào Cổ Đồng Kinh.

"Theo tôi!" Trương Hạo đã thông qua định vị tiếng vọng thăm dò được lối đi vào Cổ Đồng Kinh.

Mười phút sau, anh dẫn mọi người đi qua mấy khe nứt, đến bên một vách đá, chỉ vào bóng tối phía trước nói: "Bên dưới chính là Cổ Đồng Kinh!" Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và những người khác nghe vậy liền chiếu đèn pin về phía trước.

Mấy chùm sáng chiếu rọi một vùng rộng lớn phía trước sáng như ban ngày, nhưng những nơi ngoài phạm vi ánh sáng vẫn tối đen như mực, không có gì cả, làm gì có bóng dáng của Cổ Đồng Kinh nào.

"Trương Hạo huynh đệ, anh nói Cổ Đồng Kinh ở ngay bên dưới, nhưng có thấy gì đâu!" "Đúng vậy Tiểu Cữu, phía trước tối đen, sao anh biết Cổ Đồng Kinh ở bên dưới?" "Cậu bắn một quả pháo sáng là biết thôi." "Trương Hạo huynh đệ nói phải!" Bàn Tử đáp một tiếng rồi lôi pháo sáng từ ba lô ra, sau đó bắn ra ngoài vách đá.

"Pằng" một tiếng, một luồng sáng trắng lóe lên, chiếu sáng cả nửa

bầu trời.

Dưới ánh sáng trắng, một tòa cổ thành khổng lồ hiện ra trước mắt mọi người.

Tòa cổ thành này bốn mặt đều có tường thành cao ngất, mỗi mặt tường thành dài ít nhất bốn, năm trăm mét.

Phía dưới trung tâm tường thành là cổng thành khổng lồ, bên ngoài cổng thành là hào nước bao quanh.

Trong cổ thành càng sầm uất hơn, các loại kiến trúc được sắp xếp ngay ngắn theo một quy tắc nhất định.

Chính giữa là hai con đường lớn rộng rãi giao nhau tạo thành một ngã tư.

"Mẹ ơi, ai mà ngờ được dưới lớp cát vàng lại có một tòa cổ thành quy mô hoành tráng như vậy!" "Trong truyền thuyết, Cổ Đồng Kinh năm xưa rất phồn hoa, sau đó biến mất trong một đêm, rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến nó bị chôn vùi dưới sa mạc?" "Tiểu Cữu, anh cũng quá lợi hại rồi, sao em có cảm giác anh không phải lần đầu đến Cổ Đồng Kinh, dường như rất quen thuộc với mọi thứ ở đây vậy?" ...

Chương 255

Đúng lúc này, pháo sáng tắt, hang động lại chìm vào bóng tối.

"Cổ Đồng Kinh ở ngay bên dưới, chúng ta xuống khỏi vách đá trước đi!" Trương Hạo nói một tiếng, Giải Tiểu Hoa liền lấy dây leo núi từ ba lô ra, cố định trên vách đá, sau đó mọi người lần lượt theo dây trượt xuống.

Đến dưới vách đá, Bàn Tử cảm thán: "May mà đội khảo cổ chuẩn bị trang bị đầy đủ, cuối cùng đều được chúng ta dùng đến, cũng không uổng phí." Trương Hạo cười cười, kết quả này cũng là điều anh không ngờ tới.

Vốn dĩ anh chỉ định đi ké một người dẫn đường để họ vào sâu trong sa mạc, ai ngờ cả đội khảo cổ đã bỏ mạng không lâu sau khi vào sa mạc.

Trang bị còn lại đều bị họ mang đến Cổ Đồng Kinh.

Nếu không có những trang bị này, trên đường đi họ sẽ gặp thêm không ít phiền phức.

Dưới vách đá, mọc đầy cây cối khô héo, đi lại trong đó khá khó khăn.

Bàn Tử và Giải Tiểu Hoa cầm đao đi trước mở đường, Trương Kỳ Lân đi cuối cùng bọc hậu đảm bảo an toàn cho cả đội, những người còn lại đi ở giữa, tùy thời quan sát động tĩnh xung quanh.

"Trương Hạo huynh đệ, dưới sa mạc này cũng không có thú dữ gì, có cần phải cẩn thận như vậy không?" "Đây là địa bàn hoạt động của nhà Uông, cẩn thận vẫn hơn." "Tôi hiểu rồi." Bàn Tử đáp một tiếng rồi nghiêm túc trở lại.

Đột nhiên hắn kinh hô một tiếng: “Mau nhìn, bên kia là cái gì!” Mọi người nhìn theo hướng Bàn Tử chỉ, chỉ thấy bên đó một màu xanh u ám, trên không trung còn lơ lửng vô số đốm lân tinh màu xanh lá cây to bằng nắm tay.

“Lân tinh!” Lân tinh còn gọi là ma trơi, thường xuất hiện ở nghĩa địa hoặc bãi tha ma.

Nếu bên đó xuất hiện ma trơi thì chứng tỏ có rất nhiều xác chết.

“Bàn Tử, qua xem tình hình.” “Rõ.” Bàn Tử đáp một tiếng rồi chạy qua, không lâu sau hắn gọi lại: “Bên này toàn là thi thể, mà đều là trẻ con!” “Trẻ con?” Trương Hạo nghe thấy từ này, ngay lập tức nghĩ đến thí nghiệm bí mật của nhà Uông, họ mỗi năm đều tìm kiếm các thiếu niên thiên tài từ khắp nơi trên cả nước vận chuyển đến Cổ Đồng Kinh để tiến hành thí nghiệm.

Nếu ở đây chất đống không ít thi thể thiếu niên, vậy chứng tỏ nơi thí nghiệm của nhà Uông cách đây không xa.

Ở Cổ Đồng Kinh không có người ngoài, họ không cần thiết phải lãng phí quá nhiều công sức xử lý thi thể.

Trương Hạo đi đến bên cạnh Bàn Tử nhìn về phía trước, chỉ thấy phía trước có một cái hố lớn, bên trong thi cốt chồng chất lên nhau, những thi thể bên dưới đã biến thành xương trắng, những thi thể bên trên có cái vẫn còn tươi mới.

Vừa đến gần, một mùi hôi thối nồng nặc đã xộc vào mũi.

“Tại sao ở đây lại có nhiều thi thể thiếu niên như vậy?” “Nhìn biểu cảm của họ, lúc chết đều rất đau đớn.” “Họ đều là sản phẩm thí nghiệm của nhà Uông.” “Vậy thì họ cũng quá táng tận lương tâm rồi!” ...

Trong lúc những người khác đang bàn tán, Trương Hạo phát ra

sóng âm ra bốn phía, không lâu sau, tình hình trong phạm vi mấy trăm mét đều hiện lên trong đầu anh.

Điều khiến anh ngạc nhiên là, gần hố xác lại không có lối vào căn cứ của nhà Uông.

"Được rồi, chúng ta vào cổ thành tìm manh mối đi!" Mọi người tìm kiếm xung quanh hố xác một lúc mà không phát hiện manh mối hữu ích nào, bèn quyết định vào cổ thành tìm kiếm.

Nửa giờ sau, nhóm Trương Hạo đến trước cổng thành phía bắc của cổ thành.

Cổng thành cao bảy, tám mét, rộng mười mấy mét, hé mở một khe hở đủ cho một người nghiêng mình đi qua.

Phía trên treo một tấm biển khắc bằng đá, ghi hai chữ Hủy Thành.

"'Trùng thành'?

Chẳng lẽ trong cổ thành toàn là côn trùng?" "Bàn Tử, đã bảo cậu bình thường đọc thêm chút sách, đó là Hủy Thành, cũng có nghĩa là Xà Thành (Thành Rắn)." "Cổ Đồng Kinh là Xà Thành, chẳng lẽ trong thành toàn là rắn sao?" "Chắc là Hắc Mao Xà, vừa rồi qua hào nước bao quanh thành đã thấy không ít Hắc Mao Xà bơi trong đó." Hạo Thiên Chân đoán không sai, Cổ Đồng Kinh được gọi là Xà Thành chính là vì Hắc Mao Xà.

Từ xưa đã có truyền thuyết rắn hóa giao, rắn 500 năm hóa thành hủy, hủy 500 năm hóa thành giao, giao 500 năm hóa thành rồng.

Trên cổng thành treo biển Hủy Thành, chứng tỏ năm xưa trong thành có hủy.

Cổ Đồng Kinh biến mất đến nay đã hơn ngàn năm, nếu con hủy đó vẫn còn thì đã hóa rồng từ lâu.

Rồng là thần thú trong truyền thuyết, uy thế ngút trời, nếu có thể dung hợp một con rồng, thực lực tăng lên bao nhiêu quả thật không dám tưởng tượng.

"Đi, vào thành!" Trương Hạo thúc giục một tiếng, Bàn Tử liền tiến lên đẩy cổng thành rồi đi vào.

Cổ thành đã đổ nát, nhiều kiến trúc đã sụp đổ, nhiều nơi đã bị cát vàng bao phủ, nhưng dù vậy vẫn có thể nhìn ra sự thịnh vượng năm xưa của Cổ Đồng Kinh.

Sau khi vào thành, mọi người đi thẳng đến kiến trúc trung tâm nhất của cổ thành.

Đó là kiến trúc cao lớn nhất trong cả thành phố, một tòa tháp nhọn chín tầng.

Mười mấy phút sau, nhóm Trương Hạo đến dưới chân tháp, Bàn Tử đi đầu đẩy cửa bước vào.

Giây tiếp theo, trong tháp vang lên một tiếng kinh hô: "Vãi, thật sự có một con giao long!" "Bàn Tử, nói nhảm gì vậy!" Trương Hạo bước vào tháp, ánh mắt đầu tiên liền nhìn thấy một con giao long ở vị trí trung tâm, xuyên suốt cả tòa tháp.

Nhưng không phải là con sống như Bàn Tử nói, mà là một con được điêu khắc từ chất liệu không rõ.

Con giao long này toàn thân phủ một màu trắng tuyết không tì vết, dưới ánh đèn pin lấp lánh ánh sáng trắng tinh khiết.

Thân dưới của nó cuộn tròn trên mặt đất, như một ngọn đồi nhỏ.

Còn thân trên thì kiêu hãnh vươn thẳng, như muốn đâm thủng đỉnh tháp, chỉ có ngẩng đầu lên mới có thể thấy được đầu rồng.

Đôi mắt rồng đó sâu thẳm như hố đen vũ trụ, phảng phất có thể

nhìn thấu vạn vật thế gian, chỉ cần đối diện một ánh mắt đã khiến người ta không rét mà run.

"Rắc..." Trong lúc sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào tượng giao long, bên tai đột nhiên vang lên tiếng đá vỡ.

Trương Hạo nghe thấy tiếng động, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy Trương Kỳ Lân đang dùng Phát Khâu Chỉ đánh vào tượng giao long.

Hóa ra bên trong pho tượng này là rỗng, sau khi phá vỡ, có thể nhìn thấy bên dưới có một cầu thang dẫn xuống lòng đất.

"Tiểu Ca giỏi thật, thế này mà cũng tìm ra được!" Trương Kỳ Lân không nói gì, trực tiếp đi xuống theo cầu thang.

Nhưng anh vừa đi được hai bước đã dừng lại, ngẩn người nhìn bức tường bên cạnh cầu thang.

"Tiểu Ca, sao vậy?" Trương Hạo bước lên cầu thang, đi đến bên cạnh Trương Kỳ Lân hỏi.

Trương Kỳ Lân chỉ tay vào bức tường, chỉ thấy trên đó xuất hiện những bức bích họa cổ xưa.

"Thiên Chân, mau qua đây xem nội dung trên bích họa biểu đạt cái gì." "Vâng." Hạo Thiên Chân đáp một tiếng rồi đi đến trước bức tường, bắt đầu nghiên cứu những bức bích họa trên đó.

"Nội dung bích họa là về sự thành lập và hủy diệt của Cổ Đồng Kinh.

Rất lâu trước đây, Cổ Đồng Kinh đã khai thác được xà khoáng, một loại khoáng thạch giống như hổ phách, mỗi khối xà khoáng bên trong đều có một con Hắc Mao Xà.

Khi xà khoáng tiếp xúc với cơ thể người, nó sẽ dung hợp do nhiệt độ thay đổi, con Hắc Mao Xà bên trong sẽ chui ra.

Ban đầu, vì sự xuất hiện của Hắc Mao Xà mà không ít người đã chết.

Sau này, có người phát hiện nọc độc của Hắc Mao Xà có thể lưu trữ ký ức con người, từ đó mọi người bắt đầu dùng Hắc Mao Xà để lưu trữ những sự kiện trọng đại.

Vì vậy, xung quanh xà khoáng dần dần trở nên náo nhiệt, hình thành một thôn làng nhỏ.

Sau này, có người nghiên cứu ra một phương pháp trường sinh lợi dụng việc lưu trữ ký ức của Hắc Mao Xà.

Chỉ cần truyền ký ức đã lưu trữ vào cơ thể người khác là có thể tiếp tục sống sót.

Từ đó, không ngừng có những người theo đuổi trường sinh đến Cổ Đồng Kinh, cố gắng tìm kiếm sự bất tử.

Một ngày nọ, người ta phát hiện ra một khối xà khoáng khổng lồ, bên trong là một con giao long.

Chương 256

Do một công nhân khai khoáng vô tình tiếp xúc với xà khoáng khiến nó tan chảy, giải thoát cho con giao long.

Giao long không những không làm hại người mà còn giúp người dân Cổ Đồng Kinh chống lại ngoại xâm.

Dần dần, người dân Cổ Đồng Kinh tôn giao long làm thần minh, xây dựng thần miếu, dựng thần tượng.

Dần dần, kẻ địch xâm phạm Cổ Đồng Kinh ngày càng ít, cổ thành cũng ngày càng phồn vinh.

Cho đến một ngày, xuất hiện một kẻ địch không thể chiến thắng, Lâu Lan Nữ Vương.

Giao long đã hy sinh trong cuộc chiến với Lâu Lan Nữ Vương, Cổ Đồng Kinh cũng bị hủy diệt, bị gió cát vùi lấp dưới sa mạc, không bao giờ thấy lại ánh mặt trời." "Hóa ra là vậy, chẳng trách lại gọi là Xà Thành." "Các cậu nói xem thi thể của con giao long đã hy sinh có còn không, đó là báu vật vô giá đấy!" Thi thể giao long rất đặc biệt, không dễ bị mục rữa, hơn nữa toàn thân đều là báu vật.

Nếu nội dung trên bích họa là thật, thì thi thể của nó rất có khả năng vẫn còn ở dưới lòng đất Cổ Đồng Kinh.

Nhóm Trương Hạo tiếp tục đi xuống theo cầu thang, khoảng hơn một giờ sau thì đến cuối cầu thang, tiến vào một khu mỏ.

Hình dáng khu mỏ không khác nhiều so với các khu mỏ thông thường, chỉ có điều khoáng sản khác nhau, khu mỏ ở đây sản xuất ra xà khoáng.

Khi nhóm Trương Hạo đi sâu vào khu mỏ, môi trường xung quanh

dần trở nên âm u và ẩm ướt, không khí thoang thoảng một mùi tanh khó tả.

Ánh đèn pin lập lòe trong bóng tối, chiếu sáng con đường mỏ quanh co phía trước, thỉnh thoảng có thể thấy những viên xà khoáng vương vãi trên đất.

Đây là loại khoáng thạch to bằng nắm tay, trong suốt, nhìn gần có thể thấy bên trong có một con Hắc Mao Xà to bằng ngón tay út cuộn tròn.

"Mọi người cẩn thận, đừng chạm vào xà khoáng." Hắc Mao Xà có độc cực mạnh, gây chết người ngay lập tức.

Trương Hạo thì không sợ, nhưng những người khác thì không được.

Anh đi đầu, cảnh giác quan sát xung quanh.

Mặc dù đến giờ mới chỉ phát hiện một số thi thể thiếu niên thiên tài, nhưng Trương Hạo cảm thấy lúc này họ đã đến gần căn cứ của nhà Uông.

Bây giờ họ không chỉ phải đề phòng Hắc Mao Xà trong xà khoáng đột nhiên tấn công mà còn cả người nhà Uông.

Trên đường đi, mỗi khi đến một nơi đặc biệt, Hạo Thiên Chân lại lấy giấy bút ra ghi ghi chép chép, ghi lại những gì mình thấy.

Trương Hạo thấy vậy cười cười, cũng không biết cậu đã hình thành thói quen này từ khi nào, hay đây là truyền thống của nhà họ Ngô, thích viết đạo mộ bút ký.

Kết cấu bên trong khu mỏ phức tạp, lúc thì rộng rãi như sảnh lớn, lúc thì chật hẹp chỉ đủ một người đi qua.

Họ đi theo con đường mỏ quanh co, thỉnh thoảng lại thấy những

mảnh vỡ xà khoáng vương vãi, những mảnh vỡ này lấp lánh ánh sáng xanh lam dưới ánh đèn yếu ớt, khiến người ta suy nghĩ miên man.

Mỗi khi có người đến gần những mảnh vỡ này, đều có thể cảm nhận được một luồng khí lạnh yếu ớt, như thể chúng vẫn còn lưu giữ khí tức âm u của Hắc Mao Xà.

"Tiểu Cữu, phía trước có ba ngã rẽ, chúng ta nên đi ngã nào?" Giải Tiểu Hoa chỉ về phía trước, ánh đèn pin chiếu sáng ba con đường khác nhau.

Mọi người dừng bước, tụ tập lại chờ Trương Hạo chỉ ra kế hoạch hành động tiếp theo.

"Đợi một chút!" Trương Hạo hướng về ba ngã rẽ, mỗi ngã rẽ phát ra một luồng sóng âm để thăm dò tình hình sâu bên trong.

Rất nhanh, tình hình sâu vào mấy trăm mét của mỗi ngã rẽ đều hiện lên trong đầu anh.

Chỉ là tình hình bên trong khu mỏ đại khái đều giống nhau, nhất thời anh cũng không biết nên đi ngã nào.

Đúng lúc này, Trương Kỳ Lân đột nhiên chỉ tay vào ngã rẽ giữa: "Đi đường giữa!" "Tiểu Ca, sao anh biết phải đi đường giữa?" Bàn Tử tò mò hỏi.

"Ký hiệu trên con đường này dường như là do tôi để lại từ rất lâu rồi." Nghe Trương Kỳ Lân nói vậy, mọi người đều xúm lại, tìm kiếm ở lối vào, rất nhanh đã tìm thấy ký hiệu từng xuất hiện trong mộ thuyền chìm.

Lúc đó, ký hiệu đó chính là do Trương Kỳ Lân để lại, bây giờ lại xuất hiện ở đây, rất có khả năng ngã rẽ giữa chính là con đường đúng.

Phát hiện ký hiệu do Trương Kỳ Lân để lại, mọi người không còn dị nghị, lần lượt đi theo bước chân của Trương Kỳ Lân, bước vào con

đường này.

Càng đi sâu, nhiệt độ trong khu mỏ càng thấp, không khí cũng trở nên loãng hơn.

Họ phải đi chậm lại để giữ sức và thở đều.

Đúng lúc này, một tiếng gầm trầm thấp đột nhiên từ sâu trong đường mỏ truyền đến, làm rung chuyển cả khu mỏ.

Trương Hạo và những người khác nhìn nhau, trong lòng dâng lên một dự cảm không lành.

"Chẳng lẽ con giao long đó vẫn còn sống?" Trương Hạo lắc đầu: "Động tĩnh thế này, dù mạnh như giao long cũng không thể tạo ra được." Anh nhắm mắt lại lắng nghe kỹ, đột nhiên cảm nhận được động tĩnh đó từ xa đến gần, chỉ trong chốc lát đã đến gần, tiếng gầm đó lại vô cùng rõ ràng, không thể bỏ qua.

"Là gió!" Trương Hạo cảm nhận rõ ràng động tĩnh này là do gió tạo ra.

Mặc dù không biết nguồn gốc của gió ở đâu, nhưng anh cảm nhận được đó là gió đang lưu thông trong khu mỏ tạo ra động tĩnh.

"Gió?" Trương Kỳ Lân trầm giọng nói, âm thanh vang vọng trong đường mỏ chật hẹp, tăng thêm vài phần căng thẳng.

"Các cậu có cảm thấy âm thanh này có tiết tấu, giống như âm tiết phát ra từ một loại nhạc cụ nào đó không?" Giải Tiểu Hoa là đồ đệ của Nhị Nguyệt Hồng, từng học hát hí kịch với ông, có trình độ cao về âm nhạc, khả năng phân biệt âm thanh mạnh hơn những người khác một chút.

"Là nhạc cụ gì?" Trương Hạo tò mò hỏi.

Giải Tiểu Hoa lắc đầu: "Không biết, chưa từng nghe thấy, tôi cảm

thấy âm thanh này là do một loại nhạc cụ lớn phát ra, nhạc cụ này vô cùng khổng lồ, diễn tả thế nào nhỉ, còn lớn hơn cả cổ thành chúng ta vừa thấy!" "Trên thế giới này làm gì có nhạc cụ lớn như vậy, Tiểu Hoa cậu có nhầm không?" "Mau nhìn, bên kia có mấy xác chết!" Đúng lúc này, Hoắc Tú Tú đột nhiên chỉ về phía trước khu mỏ kinh hô một tiếng.

"Không phải là người nhà Uông chứ?" "Qua xem!" Trương Hạo, Hạo Thiên Chân và mấy người khác tăng tốc bước về phía thi thể.

Chỉ thấy thi thể đã thành xác khô, trên người mặc quân phục kiểu thời Dân Quốc mấy chục năm trước.

Bàn Tử ngồi xổm xuống lật xác khô, định tìm manh mối từ trên thi thể.

"Sao trên quần áo đều thêu một chữ Trương?" "Còn ngón tay của họ cũng giống Tiểu Ca, có hai ngón đặc biệt dài." Trương Hạo nhìn thấy ngón tay của xác khô, một ánh mắt đã nhận ra, chính là kết quả của việc tu luyện Phát Khâu Chỉ.

Thêm vào đó, chữ Trương trên quần áo và kiểu dáng thời Dân Quốc, anh lập tức nghĩ đến một khả năng.

"Họ chắc là quân nhân của Trương Gia!" "Trương Gia Quân?" Mọi người có mặt, trừ Bàn Tử, đều có liên quan đến Cửu Môn, tự nhiên biết Trương Gia Quân là gì.

Năm đó, sự kiện Thánh Anh của Trương gia ở núi Trường Bạch, Đông Bắc bị bại lộ, cộng thêm sự đàn áp của kẻ thù Uông gia, Trương gia tan rã, rất nhiều tộc nhân di cư đến khắp nơi trên thế giới.

Dù vậy vẫn bị đàn áp, sau này, một nhánh của Trương Đại Phật Gia di cư đến Sa Thành và phát triển lớn mạnh, không ít người Trương gia lang thang bên ngoài liền đến Sa Thành tìm nơi nương

tựa.

Thế là Trương Đại Phật Gia liền lấy những tộc nhân này làm cơ sở, thành lập Trương Gia Quân.

Vì thể chất của tộc nhân Trương gia vốn đã mạnh hơn người thường, cộng thêm việc huấn luyện nghiêm ngặt từ nhỏ, Trương Gia Quân liền trở thành một đội quân tinh nhuệ, nhiều nhiệm vụ bí mật đều do họ thực hiện.

Trương Gia Quân xuất hiện ở Cổ Đồng Kinh cũng chứng tỏ năm xưa Trương Đại Phật Gia cũng đã từng đến đây.

Bàn Tử lại lục lọi trên xác khô một lúc, ngoài việc chứng minh mấy xác khô này là quân nhân của Trương Gia, không còn manh mối nào khác.

Trương Hạo bảo Bàn Tử và Giải Tiểu Hoa chôn mấy xác khô này rồi tiếp tục đi theo đường mỏ.

Mọi người tiếp tục đi, tiếng bước chân vang vọng trong khu mỏ trống rỗng, hòa cùng tiếng gầm xa xa, tạo thành một tiết tấu kỳ lạ.

Khi họ dần đến gần nguồn âm thanh, mùi tanh trong không khí càng nồng nặc, gần như khiến người ta nghẹt thở.

Đột nhiên, ánh sáng phía trước tối sầm lại, một hang động khổng lồ xuất hiện trước mắt mọi người, trên đỉnh hang treo vô số thạch nhũ nhỏ, lấp lánh ánh sáng kỳ dị dưới ánh đèn yếu ớt.

Một nhóm người chậm rãi bước vào hang động, chỉ thấy giữa hang sừng sững một khối xà khoáng khổng lồ, bề mặt xà khoáng phủ một lớp bụi dày, nhưng vẫn có thể nhận ra con giao long to lớn bên trong.

Chương 257

"Đây là... giao long?" Bàn Tử trợn tròn mắt, vẻ mặt kinh ngạc.

"Không phải nói giao long ở Cổ Đồng Kinh đã hy sinh rồi sao, sao trong xà khoáng lại có một con giao long nữa?" Khi Trương Hạo nhìn vào khối xà khoáng khổng lồ này, âm báo của hệ thống vang lên trong đầu. [Đinh, phát hiện vật phẩm hiếm thấy: Giao Long.] Giao Long lại là vật phẩm hiếm thấy, đây là thứ còn cao cấp hơn cả vật phẩm hiếm có, chỉ có điều cần hệ thống dung hợp vạn vật nâng cấp đến cấp 10 mới có thể mở khóa, tạm thời vẫn chưa thể dung hợp.

"Tạch tạch tạch..." Đúng lúc này, một đội người nhanh chóng chạy về phía này.

Mười mấy người xuất hiện, ngay lập tức bao vây nhóm Trương Hạo, dùng súng nhắm vào họ.

"Kẻ tự ý xông vào Cổ Đồng Kinh, chết!" Lời vừa dứt, những người đó liền bóp cò, mười mấy viên đạn nhắm vào nhóm Trương Hạo bắn ra từ nòng súng.

Trương Hạo, Trương Kỳ Lân hai người trực tiếp lao lên.

Trương Kỳ Lân vung Hắc Kim Cổ Đao chặn những viên đạn bắn tới, Trương Hạo thì trực tiếp dùng thân thể đỡ đạn.

Hai người mỗi người canh giữ một hướng, bảo vệ mọi người ở giữa.

Cùng lúc đó, Trương Hạo lật tay, trong lòng bàn tay xuất hiện mười mấy hạt giống thực vật, anh vung tay, hạt giống liền bắn ra, giống như đạn, nhưng tốc độ của những hạt giống này còn nhanh hơn đạn bắn ra từ súng.

“Bụp, bụp, bụp...” Một loạt mười mấy tiếng động trầm đục, trên trán kẻ địch liền có thêm một lỗ máu, sau đó ngã xuống đất không động đậy.

“Tiểu Cữu, anh cũng quá lợi hại rồi!” “Được rồi, kiểm tra thi thể xem có phải người nhà Uông không.” Mặc dù gần như đã có thể xác định những người vừa xuất hiện là người nhà Uông, nhưng vẫn cần xác nhận lại.

Bàn Tử, Giải Tiểu Hoa lập tức qua kiểm tra thi thể.

Họ lột quần áo của thi thể ra, trên vai mỗi xác đều có một hình xăm phượng hoàng.

“Quả nhiên là người nhà Uông, chúng ta phải hành động nhanh chóng, chuyện một đội người chết chắc chắn sẽ gây chú ý của người nhà Uông.” “Hả?” Trương Hạo đang chuẩn bị nhanh chóng đi sâu vào khu mỏ, tìm kiếm căn cứ của nhà Uông thì phát hiện có một người vừa ngã lên khối xà khoáng phong ấn giao long, không ngờ, cú va chạm này lại khiến nhiệt độ cơ thể cuối cùng của hắn làm tan chảy xà khoáng.

Chỉ thấy bề mặt xà khoáng bắt đầu tỏa ra ánh sáng kỳ dị, ánh sáng đó từ tối chuyển sang sáng.

Ngay sau đó, một cảnh tượng khó tin đã xảy ra: xà khoáng bắt đầu tan chảy với tốc độ mắt thường có thể thấy, như thể bị một ngọn lửa vô hình nuốt chửng.

Khi khối khoáng tan ra, một thân hình khổng lồ dần lộ ra, đó là một con giao long thực sự, chứ không phải chỉ là một tác phẩm điêu khắc bằng khoáng thạch.

Toàn thân giao long phủ đầy những lớp vảy lấp lánh ánh kim loại, mỗi lớp vảy như một tác phẩm nghệ thuật được điêu khắc tinh xảo,

vừa cứng rắn vừa uyển chuyển.

Thân hình nó uốn lượn, dài hàng chục mét, như một ngọn núi di động, tỏa ra uy nghiêm khiến người ta kinh hãi.

Trên đầu rồng, một cặp sừng rồng khổng lồ sắc như kiếm, chỉ thẳng lên trời, còn đôi mắt rồng sâu thẳm, lúc này đang lấp lánh ánh sáng trí tuệ và uy nghiêm, như thể có thể nhìn thấu vạn vật thế gian.

Khi giao long hoàn toàn thoát khỏi sự trói buộc, bay vút lên trời, cả hang động đều rung chuyển.

Nó phát ra một tiếng gầm vang trời, âm thanh đó xuyên qua mọi ngóc ngách của khu mỏ, mang theo uy nghiêm và sức mạnh vô tận.

Mọi người thấy vậy, ai nấy đều kinh hãi thất sắc, bất giác lùi lại.

Tuy nhiên, ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, giao long lại có một hành động bất ngờ.

Nó không tiếp tục tàn phá, mà từ từ hạ xuống trước mặt Trương Hạo, đầu rồng khổng lồ cúi thấp, trong mắt lại lộ ra một vẻ ôn hòa và thần phục.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người có mặt đều sững sờ, như thể thời gian đã ngưng đọng vào khoảnh khắc này.

Trương Hạo trước tiên là ngạc nhiên, nhưng rất nhanh, anh đã lấy lại bình tĩnh.

Anh nhận ra, đó là vì anh có thể điều khiển tất cả các loài rắn, giao long là do rắn tiến hóa mà thành, nên anh cũng có tác dụng khắc chế và điều khiển nó bẩm sinh.

Anh từ từ tiến lên, đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve lớp vảy lạnh lẽo của giao long, cảm nhận nhịp đập từ thời xa xưa.

Giao long không những không có chút phản kháng, ngược lại còn

cúi đầu thấp hơn một cách ôn hòa, như thể đang chấp nhận sự vuốt ve và an ủi của Trương Hạo.

Mỗi hành động của nó đều toát lên sự kính sợ và trung thành đối với Trương Hạo, như thể Trương Hạo chính là chủ nhân mà nó đã chờ đợi ngàn năm.

Mọi người thấy vậy, đều nhìn anh với ánh mắt kinh ngạc và ngưỡng mộ.

Họ không thể hiểu tại sao con giao long mạnh mẽ này lại thần phục Trương Hạo như vậy, nhưng sự thật trước mắt lại không thể nghi ngờ.

Trương Hạo vốn định giết giao long rồi dung hợp nó, nhưng bây giờ nó đã thần phục mình, giết thì đáng tiếc, vậy thì giữ lại.

Muốn dung hợp giao long, không nhất thiết phải là con này, Cổ Đồng Kinh còn có một con đã hy sinh, tìm ra con đó là được.

Trương Hạo biết con giao long này thần phục mình là do năng lực khống chế loài rắn.

Loài giao long này vốn do rắn tiến hóa thành, nên năng lực khống chế loài rắn cũng có tác dụng với nó.

Anh nảy ra một ý nghĩ: "Đưa ta đi tìm xác của con giao long còn lại!" Con giao long trước mặt lập tức di chuyển, thân hình nó uốn lượn rồi bơi đi trong đường hầm.

"Nhanh, theo sau!" Trương Hạo nhắc nhở rồi nhanh chóng bám theo sau con giao long.

Con giao long dẫn họ đi sâu vào trong hầm mỏ khoảng vài cây số thì phía trước đột nhiên vang lên tiếng bước chân.

Trương Hạo ra lệnh cho giao long lách sang một bên ẩn nấp, còn

anh và những người khác cũng giấu mình vào một khe hở trong hầm.

Một lúc sau, một đội người đi về phía họ.

Trang phục của những người này giống hệt đám người nhà họ Uông bị giết trước đó, ai nấy đều vác một khẩu súng máy.

Khi đội ngũ đi ngang qua chỗ Trương Hạo, họ đột nhiên dừng lại.

Tên cầm đầu nhíu mày nói: "Bình thường đi qua đường hầm này đâu có hẹp như vậy, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì rồi!" Hắn giơ đèn pin rọi vào vách hang, lập tức một luồng sáng trắng chói mắt phản xạ lại, lấp lánh như sóng nước.

Nhìn kỹ lại, thứ phát ra ánh sáng trắng chính là những chiếc vảy to bằng miệng bát.

Hắn lia đèn pin theo hàng vảy đến tận cùng, chỉ thấy một cái đầu to như xe tải, trên trán còn mọc hai cục thịt.

Tên cầm đầu đột nhiên hét lớn: "Giao long, là giao long!" Hắn sợ đến mức toàn thân mềm nhũn, ngã phịch xuống đất, nửa ngày không nhúc nhích nổi.

Những thành viên phía sau cũng không khá hơn, cả người run rẩy, lẩy bà lẩy bẩy ngồi bệt xuống đất.

Trong khe hở, Trương Hạo và những người khác chứng kiến toàn bộ cảnh tượng.

Bàn Tử cười nói: "Bọn này gan bé quá nhỉ, nếu chúng nó biết con giao long là thú cưng của cậu thì không biết sẽ nghĩ gì?" Trương Hạo mỉm cười, anh vốn định dùng huyễn thuật khống chế đám người này để họ dẫn đường đến căn cứ thí nghiệm của nhà họ Uông.

Giờ xem ra không cần dùng huyễn thuật nữa, sự xuất hiện của giao long đã đủ khiến bọn chúng suy sụp, hoàn toàn có thể dùng nó để

dọa dẫm.

Anh tin rằng bọn họ sẽ không dám có ý đồ gì khác.

“Đi, chúng ta ra ngoài!” Trương Hạo và mọi người bước ra khỏi khe hở.

Đội người nhà họ Uông hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của họ, cả đám đã bị con giao long dọa cho mất mật.

“Gầm...” Trương Hạo ra lệnh trong đầu, con giao long liền ngẩng đầu lên, gầm một tiếng giận dữ về phía đội nhà họ Uông.

Mấy người kia lập tức sợ đến vãi cả ra quần, một luồng mùi khai thối xộc thẳng vào mũi.

Chương 258

Bàn Tử vội bịt mũi, chán ghét nói: "Thối chết đi được, người nhà họ Uông cũng chẳng ra làm sao, bị một con giao long dọa thành thế này!" "Bàn Tử, nếu không có Tiểu Cữu ở đây, chẳng lẽ anh sẽ khá hơn họ sao?" "Tiểu Hoa, cậu nói gì thế, gan Bàn gia đây to lắm đấy nhé." "Được rồi, làm việc chính đi." Trương Hạo thấy đã đến lúc, liền ra lệnh cho con giao long tỏ ra ngoan ngoãn với mình.

Đám người nhà họ Uông đang sợ hãi tột độ thấy con giao long trước mặt Trương Hạo lại hiền như thỏ con thì kinh ngạc đến mức mắt tròn xoe, miệng há hốc.

"Ngươi, ngươi, ngươi là ai?" "Chẳng lẽ ngươi đã thu phục được nó?" "Không, sao có thể, làm sao có người thu phục được giao long chứ!" ...

"Được rồi, đừng nói nhảm nữa.

Nếu không muốn trở thành thức ăn cho giao long thì làm theo lời ta nói, dẫn đường đến căn cứ thí nghiệm của nhà họ Uông." "Không thể nào, chúng ta tuyệt đối không phản bội gia tộc!" Trương Hạo nhếch miệng cười, ngay giây tiếp theo, đầu con giao long đã tiến lại gần họ hơn một chút.

Mấy tên trong đội nhà họ Uông thấy vậy liền vừa lết vừa bò lùi lại: "Đừng, đừng để nó ăn chúng tôi, ngài bảo tôi làm gì cũng được!" "Vậy thì đứng dậy dẫn đường đi." Đội này có tổng cộng tám người, họ run rẩy đi phía trước dẫn đường, theo sau là con giao long, còn Trương Hạo và nhóm của mình thì đi bên cạnh nó.

Trên đường, Bàn Tử thì thầm vào tai Trương Hạo: "Trương Hạo huynh đệ, trông mấy tên kia không giống người thật thà, cậu cứ tin

chúng nó thế à?" "Có mấy người chúng ta ở đây, còn sợ bọn chúng giở trò sao?" Bàn Tử nhìn những người xung quanh, nếu xét về võ lực thì chỉ có Hạo Thiên Chân hơi yếu một chút, còn lại ai cũng là cao thủ.

Trương Hạo thì không cần phải nói, bản thân Bàn Tử là lính giải ngũ, Giải Tiểu Hoa là đệ tử của Nhị Nguyệt Hồng, một tay ném bi sắt còn lợi hại hơn cả đạn, Hoắc Tú Tú cũng không tầm thường, người nhà họ Hoắc dùng ám khí xuất thần nhập hóa.

Trước thực lực tuyệt đối như vậy, mọi âm mưu quỷ kế đều là vô ích.

Đội người đi trong hầm mỏ khoảng mười mấy phút thì đến cuối đường, nơi có một cánh cửa đá.

Tên cầm đầu đội nhà họ Uông chỉ tay vào cửa đá nói: "Đến rồi, đi vào trong này chính là căn cứ thí nghiệm." "Các ngươi mở cửa vào trước đi!" Bàn Tử đá vào mông tên thủ lĩnh, bắt hắn tiếp tục dẫn đường.

Tên thủ lĩnh quay đầu lại nhìn, khi thấy con giao long thì sợ đến run lẩy bẩy, không dám nói thêm gì, vội gọi mấy tên nhà họ Uông khác tiến lên kích hoạt cơ quan mở cửa đá.

Cửa đá vừa mở, đèn pin trên tay Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Giải Tiểu Hoa và Hoắc Tú Tú lập tức chiếu vào bên trong.

Chỉ thấy sau cánh cửa đá là một gian mộ thất, nền mộ thất không bằng phẳng mà lõm sâu xuống hơn một người, trong cái hố sâu dài rộng khoảng ba mươi mét là chi chít những xác khô đang đứng thẳng.

Phía trên hố sâu có một cây cầu độc mộc bằng gỗ dẫn sang lối ra ở đầu kia của mộ thất.

"Vào đi!" Bàn Tử thúc giục, mấy người nhà họ Uông liền bước qua cửa đá vào trong mộ thất.

Trương Hạo và mọi người cũng đi theo vào.

Khi vào trong mộ thất, tình hình bên trong càng rõ ràng hơn, chỉ thấy bề mặt của mọi thứ đều được bao phủ bởi một lớp lông trắng như hoa bồ công anh.

Nhìn thấy những lớp lông trắng này, mắt Trương Hạo bất giác giật nhẹ.

Kể từ khi có được năng lực cảm ứng của nhện, mỗi khi gặp nguy hiểm khó nhận biết, cơ thể anh đều có phản ứng.

Vừa rồi mí mắt chỉ giật một cái rồi thôi, chứng tỏ trong mộ thất có nguy hiểm, nhưng không quá lớn, anh có thể dễ dàng đối phó.

"Mọi người cẩn thận một chút!" Trương Hạo lớn tiếng nhắc nhở.

Đúng lúc này, chỉ nghe một tiếng "Rầm", cánh cửa đá vừa đi vào đã tự động đóng lại.

Ngay sau đó, mấy tên nhà họ Uông chạy lên cây cầu độc mộc rồi nhảy tưng tưng trên đó.

Mọi người thấy vậy đều ngẩn ra, không hiểu mấy người này đang làm gì.

"Mấy người đó không phải bị con giao long dọa cho điên rồi chứ?" "Tôi thấy giống lắm, không thì sao đột nhiên lại hành động như bị thần kinh vậy!" Trương Hạo nhíu mày, anh biết rõ mấy tên nhà họ Uông này chắc chắn không điên.

Đột nhiên anh để ý thấy, khi mấy tên nhà họ Uông nhảy trên cầu, lớp lông trắng như hoa bồ công anh phủ trên mặt cầu và khắp nơi trong mộ thất bắt đầu bay lên, trong nháy mắt bao trùm mọi ngóc ngách.

"Không ổn, mọi người mau bịt miệng mũi lại, tuyệt đối đừng để

đám lông trắng đó bay vào người!" Trương Hạo vừa dứt lời thì đã thấy mấy tên nhà họ Uông vì hít phải đám lông trắng mà bụng lập tức phình to lên.

Bụng của chúng như quả bóng bay được bơm hơi liên tục, da bụng ngày càng mỏng, cuối cùng "Bụp" một tiếng, nổ tung.

Thịt vụn, nội tạng bắn tung tóe khắp nơi, chết không thể chết hơn.

Mọi người chứng kiến cảnh này đều kinh ngạc đến sững sờ, mồ hôi lạnh túa ra trên trán.

Tất cả chỉ có thể bịt chặt miệng mũi, im lặng chờ đợi, cho đến khi những sợi lông trắng trên không trung rơi xuống đất mới dám mở miệng nói chuyện.

"Phù…" "Sợ chết khiếp, đám lông trắng dưới đất rốt cuộc là thứ quái quỷ gì mà cách chết lại thảm đến vậy!" "Là bào tử của Cửu Đầu Xà Bách.

Hít vào cơ thể, chúng sẽ hấp thụ nước, nhanh chóng phình to, mọc rễ nảy mầm rồi làm vỡ bụng." Dù lúc này đèn pin không chiếu đến xác chết dưới đất, nhưng Trương Hạo có khả năng nhìn trong đêm, dù tối đen như mực cũng có thể thấy rõ trong bụng các thi thể mọc ra những cây Cửu Đầu Xà Bách cao đến hai thước.

Anh không thể ngờ khả năng sinh sôi của Cửu Đầu Xà Bách lại mạnh đến vậy, chỉ cần bị hít vào cơ thể là có thể mọc rễ nảy mầm trong nháy mắt.

Nếu những bào tử này lan ra ngoài, chắc chắn sẽ gây ra thảm họa.

Nhưng may mắn là, tuy chúng lợi hại nhưng khả năng lây lan dường như không mạnh lắm, nếu không thì cả thế giới đã sớm bị Cửu Đầu Xà Bách chiếm đóng.

"Trương Hạo huynh đệ, cậu nói xem, có phải mấy tên nhà họ

Uông biết những bào tử này không thể hít vào cơ thể không?

Vậy tại sao chúng lại cố tình gây ra tiếng động để bào tử bay lên?" "Rất dễ hiểu, chúng muốn dùng những bào tử này để đồng quy vu tận với chúng ta." Bàn Tử nghe câu trả lời của Trương Hạo càng thêm thắc mắc.

"Có thể dùng bào tử để đối phó với chúng ta, vậy tại sao chúng phải chọn cách đồng quy vu tận?" Trương Hạo suy nghĩ một chút, anh cho rằng chỉ có một nguyên nhân, đó là hình phạt của nhà họ Uông rất nặng, một khi xảy ra sai sót gì đó thì e rằng không chỉ đơn giản là mất mạng.

Hình phạt của nhà họ Uông khiến chúng vô cùng sợ hãi, thà chọn đồng quy vu tận còn hơn.

"Đúng vậy, người nhà họ Uông phạm lỗi sẽ bị đưa đi làm người rắn cộng sinh, tạo ra Hắc Phi Tử!" Trương Kỳ Lân nghe Trương Hạo trả lời liền xen vào một câu.

"Cái gì, Hắc Phi Tử?" "Chính là loại Hắc Phi Tử mà tứ chi và xương sống đều bị Hắc Mao Xà điều khiển ấy hả?" "Đúng vậy!" "Vậy thì đáng sợ quá, đúng là sống không bằng chết!" Khi mọi người biết được hình phạt của nhà họ Uông từ miệng Trương Kỳ Lân, họ cũng hiểu tại sao mấy tên bị bắt kia thà đồng quy vu tận chứ không trực tiếp bỏ chạy.

"Được rồi, giờ đã biết nguyên do.

May mà có đám người nhà họ Uông ra tay trước, nếu không chúng ta rất có thể đã trúng chiêu.

Bây giờ nghĩ cách qua bên kia đi!" Trương Hạo vừa thử nghiệm, ngay cả chấn động từ bước chân cũng có thể khiến những bào tử đó bay lên, đi thẳng qua cây cầu độc mộc chắc chắn là không được.

“Bay qua đi, vực sâu trước đó chúng ta chẳng phải cũng bay qua sao!” Giải Tiểu Hoa liếc Bàn Tử: “Phía dưới này lại không có gió thổi lên, bay thế nào được?” “Dù sao sức Tiểu Cữu cũng lớn, hay là cậu ném từng người chúng tôi qua?” Trương Hạo nhìn Giải Tiểu Hoa, cũng không biết cậu ta nghĩ ra cách này thế nào.

Anh liếc nhìn phía đối diện mộ thất, cách đây khoảng ba, bốn mươi mét, muốn ném một người qua đó rất đơn giản.

Chỉ là lực ném một người qua xa như vậy cũng không khác gì nhảy từ tòa nhà cao bốn mươi mét xuống, người thường không thể chịu nổi.

“Bàn Tử, trên người còn dây leo núi không?” Trương Hạo đột nhiên hỏi.

“Hết rồi, lúc xuống vách núi đã dùng hết rồi.” “Tiểu Cữu, trong ba lô của em vẫn còn, độ dài chắc cũng đủ.” Hoắc Tú Tú đặt ba lô xuống, lấy ra một cuộn dây leo núi.

Trương Hạo cầm lấy cuộn dây xem qua, là một cuộn hoàn chỉnh dài một trăm mét chưa qua sử dụng, độ dài đến bờ bên kia hoàn toàn đủ.

Lúc lấy dây, anh thấy trong ba lô của Hoắc Tú Tú có một cái móng neo thăm dò liền lấy ra luôn.

Trương Hạo trước tiên buộc chặt móng neo vào một đầu dây, sau đó nhắm vào phía trên lối ra đối diện, cuối cùng dùng sức quăng mạnh.

Chỉ thấy móng neo kéo theo sợi dây “Vút” một tiếng bay về phía đối diện, ngay giây tiếp theo, một tiếng “Bốp” vang lên, móng neo đã cắm sâu vào vách đá.

Mọi người thấy hành động của Trương Hạo đều ngây người.

Cách xa mấy chục mét mà vẫn có thể khiến móng neo cắm ngập vào vách đá, cần phải có sức mạnh lớn đến mức nào mới làm được.

Phải biết rằng, nếu là họ, dù đứng ngay trước vách đá cũng tuyệt đối không làm được đến mức đó.

"Bàn Tử, cố định đầu dây này lại, chúng ta trượt qua bằng dây." "Rõ!" Bàn Tử đáp một tiếng rồi bắt đầu hành động.

Chương 259

Anh ta chọn một vị trí cao nhất để cố định dây, sau khi cố định xong lại đu cả người lên lắc lư một lúc, xác định chắc chắn rồi mới chuẩn bị đi qua.

Người qua trước tiên là Trương Kỳ Lân, để đề phòng có nguy hiểm bất ngờ ở phía đối diện.

Tiếp theo là Hạo Thiên Chân, Giải Tiểu Hoa, Hoắc Tú Tú, và cuối cùng là Bàn Tử.

"Vút…" Bàn Tử móc khóa an toàn vào dây, vừa nhấc chân khỏi mặt đất đã bắt đầu trượt đi, nhanh chóng lao về phía đối diện.

"Rắc!" Khi anh ta trượt đến giữa mộ thất, khóa an toàn đột nhiên phát ra một tiếng động lạ, rồi dừng lại.

"Bàn Tử, sao vậy?" "Khóa an toàn bị hỏng kẹt rồi, hình như sắp đứt!" "Bàn Tử, tháo khóa an toàn ra, dùng tay trượt qua đi!" Giải Tiểu Hoa ở phía đối diện thấy Bàn Tử gặp sự cố liền hét lên.

Bàn Tử nhìn khoảng cách đến bờ bên kia đã không còn xa, dùng tay trượt qua tuy có thể bị thương nhưng vẫn trong phạm vi chấp nhận được.

Thế là anh ta bắt đầu tháo khóa an toàn.

Chỉ thấy anh ta loay hoay mãi mà không có động tĩnh gì.

"Khóa an toàn kẹt vào dây leo núi rồi, nếu tháo ra cả sợi dây sẽ đứt mất!" Bàn Tử thấy không tháo được khóa, đành cắt sợi dây buộc vào người mình để bảo vệ sợi dây leo núi không bị đứt.

Đúng lúc này, một đoạn dây nhỏ từ trên người anh ta rơi xuống.

Khi đoạn dây nhỏ rơi xuống cây cầu độc mộc, cây cầu rung nhẹ.

Chính cái rung nhẹ này đã khiến đám lông trắng dưới đất cảm nhận được, "Vụt" một tiếng bay lên từ cây cầu.

"Bàn Tử, mau nín thở!" Hạo Thiên Chân hét lớn.

Bàn Tử liếc nhìn những thi thể bụng nổ tung dưới đất, sợ mình cũng phải chịu nỗi đau tương tự, liền lập tức nín thở.

"Két, két…" Đúng lúc này, trên sợi dây, chỗ khóa an toàn bị kẹt lại phát ra tiếng động lạ.

Trương Hạo nhìn về phía đó, chỉ thấy chiếc khóa an toàn bị hỏng sắp cắt đứt sợi dây, một khi dây đứt, Bàn Tử sẽ rơi xuống cây cầu độc mộc bên dưới.

Với cân nặng của Bàn Tử, chắc chắn sẽ khiến toàn bộ đám lông trắng trong mộ thất bay lên.

Đến lúc đó, tất cả mọi người trong mộ thất đều sẽ gặp nguy hiểm.

Đúng lúc này, đột nhiên vang lên một tiếng "Bụp", sợi dây leo núi đứt phựt, Bàn Tử nắm lấy một đoạn dây rồi rơi thẳng xuống dưới.

"Bàn Tử!" Mọi người ở phía đối diện thấy vậy đều kinh hãi hét lên.

Một khi Bàn Tử rơi xuống, cơ bản không có khả năng sống sót, ai nấy đều lo lắng nhưng lại bất lực, không biết làm cách nào để cứu anh ta.

Hạo Thiên Chân, Giải Tiểu Hoa, Hoắc Tú Tú và cả Trương Kỳ Lân đều không nỡ nhìn cảnh Bàn Tử chết thảm vì bị Cửu Đầu Xà Bách làm vỡ bụng.

Khoảnh khắc thấy Bàn Tử rơi xuống, họ đau đớn nhắm chặt mắt lại.

Đúng lúc này, bên tai họ đột nhiên vang lên một tiếng "Rầm", giống như có thứ gì đó rơi xuống đất, và tiếng hét thảm thiết của Bàn Tử trước khi chết mà họ tưởng tượng cũng không hề vang lên.

Mọi người nghi hoặc mở mắt ra, chỉ thấy Trương Hạo và Bàn Tử không biết từ lúc nào đã ở bên cạnh họ.

Ai nấy đều mang vẻ mặt như gặp ma nhìn Trương Hạo và Bàn Tử.

Sợi dây rõ ràng đã đứt, Bàn Tử cũng đã rơi xuống.

Bây giờ không chỉ Bàn Tử không sao, mà Trương Hạo cũng đã qua đây.

Nếu nói Trương Hạo dẫm lên cầu gỗ để qua đây, trong mộ thất chắc chắn đã bay đầy bào tử Cửu Đầu Xà Bách.

Nhưng những bào tử rơi khắp nơi đó lại không hề có phản ứng, trong không khí cũng không có chúng bay lượn.

Vậy Trương Hạo đã làm thế nào để vừa không gây ra tiếng động, vừa cứu được Bàn Tử, lại còn thuận lợi đến được đây?

"Tiểu Cữu…" Hạo Thiên Chân vừa định hỏi thì bị Trương Hạo ngắt lời: "Mau xem Bàn Tử thế nào đi, chuyện khác nói sau." "Ây da, đau chết Bàn gia rồi!" Bàn Tử lúc đầu sợ đến ngây người, khi hoàn hồn lại thì cảm thấy toàn thân đau nhức không chịu nổi.

"Trương Hạo huynh đệ, cậu ra tay cũng ác quá, cú ném vừa rồi lấy đi nửa cái mạng của Bàn gia đấy!" "Bàn Tử, vừa rồi xảy ra chuyện gì anh mau nói đi." Mọi người biết không hỏi được gì từ Trương Hạo, đành quay sang Bàn Tử, hy vọng có được câu trả lời từ anh ta.

"Lúc nãy dây leo núi đứt, tôi bị rơi xuống, sợ chết khiếp.

Sau đó Trương Hạo huynh đệ lao tới, túm lấy tôi rồi ném tôi qua

đây như ném quả bóng da vậy.” “Ra là vậy, thảo nào anh khóc cha gọi mẹ.” Giải Tiểu Hoa mỉm cười, nghĩ lại đề nghị lúc đầu của mình, nếu Trương Hạo thật sự làm như vậy, e rằng trạng thái của cậu cũng không khá hơn Bàn Tử, không cẩn thận còn có thể mất mạng.

Mọi người tụ lại, đợi Bàn Tử hồi phục rồi tiếp tục đi.

Đi qua lối ra của mộ thất, họ tiến vào một gian mộ khác.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Giải Tiểu Hoa giơ đèn pin rọi xung quanh.

Mộ thất này cũng lớn tương đương mộ thất trước, bên trong trống rỗng, không có gì cả.

“Sao thế này, bên trong không chỉ không có quan tài, không có đồ tùy táng, mà chỉ có lối vào, còn không có lối ra!” Sau khi vào mộ thất, mọi người tản ra đi lại, muốn tìm kiếm manh mối.

Trương Kỳ Lân vào xong thì dùng hai ngón tay lướt trên vách tường.

Hạo Thiên Chân, Giải Tiểu Hoa, Hoắc Tú Tú thì nghiên cứu những hình vẽ điêu khắc trên tường.

Còn Bàn Tử thì gõ chỗ này hai cái, gõ chỗ kia hai cái, muốn xem có bảo vật gì giấu kín không.

“Ầm ầm!” Khi tất cả mọi người đều đi về một phía, phần giữa sàn mộ thất giống như một cái bập bênh, lập tức nghiêng về phía mọi người đang đứng.

Cảnh tượng này khiến mọi người không kịp trở tay, suýt chút nữa đã trượt ngã xuống.

May mà thân thủ của mọi người đều không tệ nên đã tránh được.

Trương Hạo nhìn xuống dưới sàn, chỉ thấy bên dưới chi chít vô số

những mũi gai có ngạnh ngược, xen lẫn trong đó là không ít xương trắng bị đâm xuyên.

"Hít…" Ngoài những mũi gai đó, dưới đất còn có không ít Hắc Mao Xà đang bò lúc nhúc.

Mọi người trên sàn nhà nghiêng ngả nhìn rõ tình hình bên dưới không khỏi hít một hơi lạnh.

Nếu rơi xuống, những mũi gai đó chưa đủ để gây chết người, chỉ khiến người ta bị mắc kẹt, không thể cử động, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hắc Mao Xà cắn chết mình.

"Tiểu Cữu, mau nhìn kìa, bên kia có một lối ra!" Hạo Thiên Chân đột nhiên chỉ tay xuống dưới sàn phía đối diện, hét lớn.

Trương Hạo quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy dưới sàn mộ có một lối ra cao bằng nửa người.

"Ra là vậy, lối ra được giấu dưới sàn, dù là đạo mộ tặc thông minh nhất cũng không thể ngờ tới!" Bàn Tử thấy lối ra liền cảm thán một câu.

"Nhưng lối ra ở phía bên kia, chúng ta làm sao vào được?" "Bàn Tử anh ngốc à, sàn nhà giống như cái bập bênh, chúng ta chạy sang phía bên kia thì sàn nhà không phải sẽ nghiêng về phía đó sao, lúc đó có thể thuận theo sàn nhà mà đi ra khỏi lối đó!" "Nhưng mà, chúng ta còn qua được phía bên kia không?" Bàn Tử chỉ tay lên trên nói một câu.

Trương Hạo ngẩng đầu lên, chỉ thấy một quả cầu đá có đường kính bằng chiều rộng của sàn nhà đang nghiêng, từ trên trần rơi xuống, đập vào sàn rồi lăn về phía họ.

Quả cầu đá này không chỉ chặn hoàn toàn đường leo lên, mà còn đang lăn về phía họ.

Trương Hạo lao lên trước, dùng tay chống vào quả cầu đá.

Sức của anh rất lớn, ngăn quả cầu này tiếp tục lăn là chuyện dễ dàng.

Chương 260

Anh vừa định đẩy quả cầu lăn sang đầu kia của sàn, như vậy sàn đá sẽ nghiêng về phía bên kia.

Trương Hạo vừa dùng sức, quả cầu đá vừa bắt đầu lăn thì anh đã thu lực lại.

Một khi quả cầu lăn sang bên kia, sàn nhà nghiêng theo, thì quả cầu sẽ lập tức chặn kín lối ra.

Một khi lối ra bị chặn, anh muốn tìm xác giao long và căn cứ bí mật của nhà họ Uông sẽ càng khó khăn hơn.

"Tiểu Cữu, tôi thấy cậu đẩy quả cầu này rất nhẹ nhàng, sao lại đột nhiên dừng lại?" Trương Hạo nói ra suy nghĩ của mình, mọi người lập tức hiểu ra.

"Nhưng Tiểu Cữu, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách!" "Đúng vậy, nếu quả cầu lăn về phía chúng ta, chúng ta cũng chỉ có một con đường chết, chẳng qua là có hai cách chết mà thôi.

Một là tiếp tục ở trên sàn, sau đó bị quả cầu đá nghiền chết.

Hai là nhảy xuống, như vậy sẽ bị gai nhọn đâm xuyên cơ thể, sau đó trơ mắt nhìn mình bị Hắc Mao Xà cắn chết!" Trương Hạo mỉm cười: "Ai nói chỉ có hai cách này." Anh vừa dứt lời, đã thấy anh thu tay lại, sau đó tung một quyền đấm vào quả cầu đá.

Sau một tiếng "Rầm" vang dội, trên quả cầu đá xuất hiện vô số vết nứt như mạng nhện, sau đó "Bụp" một tiếng, cả quả cầu đá vỡ thành vô số mảnh vụn rơi xuống sàn, lăn qua chân mọi người xuống dưới.

"Vãi, Trương Hạo huynh đệ, chiêu này của cậu ngầu quá đi!"

“Tiểu Cữu lợi hại thật, cơ quan thế này ngoài cậu ra, tin rằng không ai có thể phá giải được!” “Tiểu Cữu cậu lợi hại quá!” “Được rồi, tranh thủ thời gian ra ngoài thôi!” Trương Hạo không biết người nhà họ Uông có phương thức liên lạc đặc biệt nào không, họ đã chết hai đội rồi, lỡ như bị chúng phát hiện nguy hiểm mà chạy trước thì chẳng phải công cốc sao.

Đương nhiên, nếu người nhà họ Uông đánh giá sai thực lực của anh, không có ai chạy trước thì tốt quá rồi.

Đây cũng là lý do tại sao Trương Hạo chưa bao giờ bộc lộ thực lực thật sự trước mặt người ngoài.

Chỉ có như vậy mới có thể tóm gọn kẻ địch trong một lưới. … Bên trong căn cứ bí mật dưới lòng đất của nhà họ Uông tại Cổ Đồng Kinh.

“Thủ lĩnh, có một đội sáu người đã tiến vào Cổ Đồng Kinh, sau khi giết hai đội tuần tra, chúng đang tiến về phía căn cứ.” Thủ lĩnh nhếch miệng cười: “Căn cứ thí nghiệm của Uông gia ta há phải nơi muốn đến là đến, không cần ngăn cản, để chúng vào căn cứ, đến lúc đó khởi động phòng ngự cấp cao nhất, để chúng có đi không có về.

Bắt sống chúng rồi đưa cùng đám thiếu niên thiên tài kia đến phòng thí nghiệm làm thực nghiệm!” Sau khi Trương Hạo đấm vỡ quả cầu đá liền trèo lên, đến đầu kia của sàn nhà, sau đó Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Giải Tiểu Hoa, Hoắc Tú Tú và Trương Kỳ Lân cũng đều trèo qua.

Khi tất cả mọi người đã qua đầu kia, cả sàn nhà liền nghiêng về phía họ đang đứng.

Sau đó, từng người một cúi người chui qua lối ra của mộ thất.

Phía sau mộ thất là một đại điện, lớn hơn nhiều so với mộ thất

phía trước, to bằng một sân bóng đá, cả mộ thất đều bị nước ngập.

Bàn Tử dùng chân thử một chút, nước sâu đến mắt cá chân.

Toàn bộ mộ thất đều dựng những bia đá cao ba bốn mét, vị trí trung tâm nhất có một cái giường quan hình tròn, trên đó đặt một cỗ quan tài đá khổng lồ.

Trương Hạo và mọi người tiến vào mộ thất, đi giữa những bia đá, từ từ tiến lại gần quan tài đá ở giữa.

"Ái da!" Đột nhiên Bàn Tử trượt chân, ngã sõng soài xuống đất đau đến la lớn một tiếng.

"Bàn Tử, lớn từng này rồi mà đi còn không vững?" "Tiểu Hoa, cậu mà dẫm phải quả cầu tròn thì cũng ngã thôi!" Bàn Tử vừa nói vừa đưa tay mò mẫm trong nước, dường như bắt được thứ gì đó.

Anh ta đưa lên trước mắt rồi dùng đèn pin chiếu vào, lập tức kinh ngạc kêu lên: "Vãi, lại là hồng ngọc!" "Hồng ngọc to bằng quả trứng chim cút không phải hiếm thấy, đáng giá không ít tiền đâu!" "Thứ này thể tích nhỏ giá trị cao, thích hợp mang ra ngoài." Bàn Tử nói một câu rồi bò dậy từ dưới đất nhặt những viên bảo thạch này.

Những người khác thấy vậy cũng chiếu đèn pin xuống đất, chỉ thấy một vùng rộng lớn gần đó trong nước toàn là hồng ngọc to bằng trứng chim cút.

Thế là mấy người cũng tham gia vào đội ngũ nhặt hồng ngọc.

Trương Hạo nhìn những viên hồng ngọc đầy đất, cảm thấy có điều khác thường.

Những viên hồng ngọc trên đất đều có kích thước hình bầu dục gần như nhau.

Nếu là bảo thạch được chế tác nhân tạo thì tình huống này cũng

bình thường, nhưng những viên bảo thạch trên đất này lại có kích thước và hình dạng tương tự nhau, trên đó còn không có dấu vết nhân tạo.

Trong tự nhiên, không thể nào xuất hiện vô số viên hồng ngọc có cùng kích thước và hình dạng như vậy được.

Anh cúi người nhặt một viên hồng ngọc lên xem, liền thấy một con trùng màu đỏ, giống như giun đũa, đang bơi lội bên trong.

Vì đều là màu đỏ nên rất khó bị phát hiện.

"Mọi người mau vứt đi, đây không phải bảo thạch, mà là trứng trùng!" "Cái gì, trứng trùng?" Mọi người kinh hãi kêu lên, vội vàng vứt những viên hồng ngọc trong tay đi.

Bàn Tử mặt đầy tiếc nuối, nhưng nghe Trương Hạo nói là trứng trùng vẫn dùng sức ném hết những viên vừa nhặt được ra xa.

"Rắc, rắc, rắc…" Đúng lúc này, bên tai mọi người vang lên tiếng vỏ trứng vỡ.

Trương Hạo nhìn xuống đất, chỉ thấy những quả trứng trùng giống hồng ngọc trong nước xuất hiện vết nứt, sau đó những con trùng dài bằng ngón tay út, hình dạng giống giun đũa từ bên trong chui ra.

"Trong những viên hồng ngọc này đều là giun đũa sao?

Ghê tởm quá!" Bàn Tử dẫm một chân lên, nghe thấy tiếng "Bẹp" một tiếng đã dẫm chết mấy con, nhưng sau đó trong nước lại có nhiều con trùng hơn bơi tới.

Trương Kỳ Lân đứng bên cạnh nhìn những con trùng vừa nở ra, nhíu mày nói: "Không, chúng là Thượng Cổ Hấp Huyết Trùng!" Hấp Huyết Trùng không đáng sợ, nhiều nơi trong nước đều có loại trùng này, nhưng thêm hai chữ Thượng Cổ vào thì chắc chắn không đơn

giản như vậy.

"Tiểu Ca, Thượng Cổ Hấp Huyết Trùng là gì?" "Chúng có thể xâm nhập vào cơ thể người từ bất kỳ đâu, sau khi hút máu sẽ nhanh chóng trưởng thành, chỉ trong vài hơi thở là có thể hút cạn một người bình thường thành xác khô." "Hít…" Nghe Trương Kỳ Lân giải thích, mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Lúc này, chân họ từ mắt cá trở xuống đều đang ngâm trong nước, lỡ như bị Thượng Cổ Hấp Huyết Trùng chui vào người thì chẳng phải là mất mạng sao.

"Mọi người mau lại gần Tiểu Cữu!" Đúng lúc mọi người đang hoang mang, Hạo Thiên Chân hét lớn một tiếng.

Lúc này, mọi người mới để ý thấy, những con Thượng Cổ Hấp Huyết Trùng trong nước hoàn toàn không dám lại gần Trương Hạo, chỉ dám lượn lờ ở khoảng cách vài mét.

Trương Hạo liếc nhìn khoảng cách đó, chừng ba bốn mét, sau khi Kỳ Lân huyết tiến giai, không chỉ không cần cắt máu để xua đuổi côn trùng, mà bây giờ còn trực tiếp khiến chúng không dám lại gần.

"May mà có Tiểu Cữu ở đây, không thì mấy người chúng ta thảm rồi!" "Vẫn là Tiểu Cữu lợi hại!" "Ghen tị với Trương Hạo huynh đệ có dòng máu thần kỳ như vậy quá!" … Không biết vì lý do gì, những quả trứng trùng trong nước đột nhiên nở hết, vô số Thượng Cổ Hấp Huyết Trùng xuất hiện trong nước, chúng lúc nhúc, cuộn vào nhau quẫy đạp, tuy không gây ra uy hiếp nhưng nhìn vào vẫn thấy khó chịu.

Trương Hạo dẫn mọi người vừa đi vừa quan sát những tấm bia đá xung quanh.

Đột nhiên, Hạo Thiên Chân lên tiếng bảo Trương Hạo dừng lại.

"Tiểu Cữu, tấm bia đá bên kia hình như có manh mối hữu ích."

“Ừm, qua đó xem thử.” Trương Hạo đổi hướng, đi về phía tấm bia đá mà Hạo Thiên Chân chỉ.

Đến gần tấm bia đá, chỉ thấy trên đó khắc chi chít chữ viết.

“Sao lại là chữ phồn thể mà không phải cổ văn?” Bàn Tử thấy chữ trên bia đá kinh ngạc nói.

Bình thường trong cổ mộ đều là cổ văn, mà ở đây lại là chữ phồn thể mà ai cũng nhận ra.

Giải Tiểu Hoa tiến lên, đưa tay lướt qua những dòng chữ rồi nói: “Những chữ này hẳn là được khắc vào thời cận đại, mau xem viết gì đi.” Chữ trên bia đá mọi người đều nhận ra, nên Hạo Thiên Chân cũng không cần phiên dịch, mọi người tự đọc.

“Thời Dân Quốc, Trương Đại Phật Gia nhận lệnh cấp trên điều tra Cổ Đồng Kinh, bèn dẫn dắt người của Cửu Môn tìm thấy Cổ Đồng Kinh trong sa mạc.

Sau đó, họ phát hiện ra bí mật thực sự của Cổ Đồng Kinh: cả tòa cổ thành là một nhạc khí khổng lồ.

Trong các ngọn núi xung quanh cổ thành có bảy đường hầm.

Cứ hai năm một lần, dưới sa mạc lại nổi lên một trận gió không ngớt, khi gió thổi qua những đường hầm này sẽ tấu lên một khúc nhạc kỳ lạ.

Bí mật của Cổ Đồng Kinh ẩn giấu trong khúc nhạc đó.

Nhưng vì lâu ngày không được tu sửa, cổ thành và các đường hầm trong núi đã sụp đổ không ít, dẫn đến khúc nhạc nghe được khi có gió không còn được liền mạch.

Chương 261

Trương Đại Phật Gia báo cáo thông tin lên cấp trên và nhận được chỉ thị mới: tu sửa Cổ Đồng Kinh.

Sau đó, Cửu Môn đã mất hàng chục năm để tu sửa Cổ Đồng Kinh.

Khi sắp hoàn thành thì bị người nhà họ Uông phá hoại, từ đó Cổ Đồng Kinh trở thành địa bàn của nhà họ Uông.

Người nhà họ Uông phá hoại việc tu sửa Cổ Đồng Kinh là vì họ đã phát hiện ra mỏ rắn ở đây và cách dùng Hắc Mao Xà để tạo ra Hắc Phi Tử." Trương Hạo đọc những dòng chữ trên bia đá, lập tức hiểu ra tại sao lúc mới nhìn thấy Cổ Đồng Kinh lại có cảm giác đó.

Quả nhiên Cổ Đồng Kinh là một nhạc khí khổng lồ, những đường hầm trong các ngọn núi xung quanh kết hợp với cổ thành, khi có gió nổi lên là có thể tấu nhạc.

Chỉ không biết khúc nhạc do nhạc khí khổng lồ này tấu lên rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì.

"U… u… u…" Đúng lúc này, bên tai mọi người vang lên một khúc nhạc đứt quãng.

"Khoan đã, đây là tiếng gì!" Giải Tiểu Hoa nghe thấy âm thanh liền dừng mọi hành động, nghiêng tai lắng nghe.

Phản ứng của những người khác cũng tương tự, chỉ là vì không am hiểu âm nhạc như Giải Tiểu Hoa nên phản ứng chậm hơn nửa nhịp.

Giải Tiểu Hoa là đệ tử của Nhị Nguyệt Hồng, ngoài tài ném bi sắt, về phương diện hí khúc cũng là trò giỏi hơn thầy.

"Khúc nhạc này dường như đang truyền tải một thông điệp nào

đó…” Cậu ta vừa dứt lời, âm thanh vừa vang lên đã đột ngột dừng lại.

Một lúc sau, âm thanh lại vang lên, rồi lại đột ngột dừng.

“Tiểu Hoa, cậu nghe ra được manh mối gì không?” Giải Tiểu Hoa lắc đầu: “Cổ Đồng Kinh đã bị phá hủy, dù có gió nổi lên lần nữa, âm thanh phát ra cũng giống như đĩa bị xước, cứ đến đoạn quan trọng là dừng, căn bản không nghe ra được gì, nhưng có lẽ liên quan đến một phương thức trường sinh khác.” “Phương thức trường sinh khác?” Trương Hạo nghi hoặc.

“Tiểu Cữu, chính là loại mà cậu từng nói, phương thức dùng ý thức chiếm đoạt thân thể người khác để đạt được trường sinh.” “Ừm.” Trương Hạo vừa rồi cũng đã nghe âm thanh của Cổ Đồng Kinh, nhưng có lẽ vì anh không hiểu về âm nhạc nên không nghe ra được manh mối gì.

Anh không ngờ Cổ Đồng Kinh lại cũng có thông tin về phương thức trường sinh đó.

Nếu có thể nghe được khúc nhạc hoàn chỉnh, hẳn là sẽ biết được nhiều thông tin hơn, trong đó không chừng còn có cách giết chết nó.

Chỉ là nếu muốn nghe được khúc nhạc hoàn chỉnh, cần phải tu sửa hoàn toàn Cổ Đồng Kinh, và đả thông các đường hầm trong dãy núi xung quanh.

Chuyện này đối với mấy người họ thật sự quá khó khăn, thậm chí có thể nói là nhiệm vụ bất khả thi.

Đột nhiên, Trương Hạo nghĩ đến chẳng phải còn có giao long sao, nếu có nó ở đây, mọi chuyện sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Ngoài ra, còn có lớp vảy Xuyên Sơn Huyệt, gặp chỗ nào không đục thông được thì để nó ra tay, giải quyết nhẹ nhàng.

Nói cách khác, chỉ cần tìm ra những đường hầm nào kết hợp với

Cổ Đồng Kinh tạo thành tổ hợp, rồi đả thông chúng là được.

Hơn nữa, ngoài những thứ này, còn có thể lợi dụng người nhà họ Uông trong căn cứ, đến lúc đó tha cho chúng một mạng, để chúng cùng tu sửa Cổ Đồng Kinh là có thể nghe được khúc nhạc hoàn chỉnh, dò xét bí mật bên trong.

Nhưng theo thông tin đã biết, gió trong Cổ Đồng Kinh không phải lúc nào cũng có, chỉ thổi vào một thời điểm nhất định.

Mà bây giờ chính là lúc có gió, nếu bỏ lỡ sẽ phải đợi rất lâu.

Điều đó có nghĩa là thời gian không còn nhiều, phải nhanh chóng tu sửa nhạc khí khổng lồ này. … Trương Hạo và mọi người đợi tại chỗ khoảng nửa tiếng, khúc nhạc không vang lên nữa, thế là họ tiếp tục đi về phía giường quan ở giữa.

Quan tài trên giường quan rất lớn, mà giường quan bên dưới còn lớn hơn, to bằng một sân bóng rổ.

Trương Hạo và mọi người đi lên giường quan, nhìn cỗ quan tài không nhỏ hơn giường quan là bao mà kinh ngạc không thôi.

“Quan tài lớn thế này, bên trong chôn ai vậy?” “Không lẽ là thành chủ Cổ Đồng Kinh?” “Không, bên trong là con giao long đã chết.” “Tiểu Cữu, tại sao cậu chắc chắn bên trong là xác giao long?” Trương Hạo mỉm cười, vừa rồi anh vừa đến gần, âm thanh nhắc nhở của hệ thống đã vang lên trong đầu, cho biết bên trong chôn một con giao long, chính là con giao long đã chiến đấu vì Cổ Đồng Kinh và cuối cùng hy sinh.

“Rắc, rắc, rắc…” Đúng lúc này, cả mộ thất rung chuyển dữ dội, chỉ thấy xung quanh, dù là trần nhà, tường vách hay mặt đất đều bắt đầu xuất hiện những vết nứt, dường như có thứ gì đó sắp chui ra. rất nhanh họ đã thấy những sợi dây leo to bằng cột điện từ bốn phương

tám hướng chui vào.

“Là Cửu Đầu Xà Bách!” “Không có những bức tượng Phật có tính phóng xạ trấn áp, phạm vi hoạt động của chúng không ngừng mở rộng, đã phá hoại đến tận đây!” “Tiểu Cữu, làm sao bây giờ, cứ theo tốc độ này, chúng ta còn chưa tìm được căn cứ bí mật của nhà họ Uông, e rằng đã bị Cửu Đầu Xà Bách phá hủy mất rồi.” Trương Hạo mỉm cười: “Không sao, các cậu nghĩ Cổ Đồng Kinh dựa vào cái gì mà tồn tại qua bao nhiêu năm mà không bị phá hủy hoàn toàn?

Đi suốt đường tôi phát hiện những nơi quan trọng dưới lòng đất của Cổ Đồng Kinh đều được bôi một lớp vật chất phóng xạ đó, Cửu Đầu Xà Bách căn bản không dám lại gần.” “Ra là vậy, thảo nào Tiểu Cữu không hề lo lắng.” Trong lúc nói chuyện, đám Cửu Đầu Xà Bách đã rút lui.

Vừa rồi anh dùng sóng âm định vị dò xét, phía trên mộ thất chính là một trong những đường hầm kết hợp với cổ thành tạo thành nhạc khí.

Nhưng đường hầm này ban đầu bị tắc nghẽn, gió lớn thổi qua bị cản lại, nên gió và nước đã gây ra phá hoại nghiêm trọng ở đây, tạo cơ hội cho Cửu Đầu Xà Bách chui vào từ chỗ bị phá hoại.

Chỉ là trong vật liệu xây dựng mộ thất cũng có chất phóng xạ có thể trấn áp Cửu Đầu Xà Bách, chúng cảm nhận được liền lập tức rút lui.

“U… u… u…” Lúc này, tiếng nhạc vừa biến mất lại vang lên, mọi người có thể cảm nhận rõ ràng có gió mạnh thổi qua đường hầm trên đầu.

Cùng lúc đó, cả gian mộ thất lại rung chuyển, như động đất, rung động ngày càng dữ dội.

Theo cơn rung động, mộ thất bắt đầu lung lay, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

"Không ổn, mộ thất sắp sập rồi, chúng ta phải mau rời khỏi đây!" "Nhưng còn chưa mở quan tài, trong cỗ quan tài lớn thế này chắc chắn có không ít bảo bối!" "Bàn Tử, mạng quan trọng hay bảo bối quan trọng?" "Đương nhiên là mạng quan trọng hơn rồi, Bàn gia vẫn phân biệt được điều này, mau chạy thôi!" "Chui vào khe nứt đằng kia!" Trương Hạo dùng sóng âm định vị tìm thấy một khe nứt thông với nơi khác, chỉ vào đó hét lớn.

Mọi người nghe vậy lập tức lao về phía khe nứt anh chỉ.

Trước khi rời đi, Trương Hạo đặt tay lên cỗ quan tài đá khổng lồ, tâm niệm vừa động, thu cả cỗ quan tài vào không gian chứa đồ.

Sau đó, anh bộc phát tốc độ cực nhanh đuổi theo.

Bàn Tử trước khi vào khe nứt còn lưu luyến quay đầu nhìn lại một cái.

Chỉ thấy cỗ quan tài đá khổng lồ đã biến mất không thấy đâu.

"Sao thế này, cỗ quan tài lớn như vậy sao đột nhiên biến mất?" Trương Hạo vỗ vai Bàn Tử: "Bàn Tử, anh còn ngẩn ra đó làm gì, mau chạy thoát thân đi." "Ồ." Bàn Tử đáp một tiếng rồi tăng tốc.

Trương Hạo và mọi người vừa lao vào khe nứt không lâu, chấn động liền dừng lại.

Thế là họ cũng giảm tốc độ, ai nấy đều thở hổn hển.

"Thật đáng tiếc, bất kể trong quan tài đó có gì cũng sẽ là vô giá!" "Đúng vậy, dù không mang đi được, nhìn một cái cũng đáng, tiếc là còn chưa kịp mở ra xem." "Khe nứt nhiều chỗ đã sụp, chúng ta không thể quay lại được nữa rồi!" … Trương Hạo nghe mọi người bàn tán không khỏi mỉm cười, nếu họ biết anh đã mang quan tài ra ngoài rồi,

chắc hẳn biểu cảm trên mặt sẽ rất đặc sắc.

Mấy người đi trong khe nứt thêm vài trăm mét thì đến cuối đường.

Bàn Tử cầm đèn pin đi đầu, đột nhiên anh ta lùi lại.

"Bàn Tử, sao vậy?" "Phía trước toàn là Hắc Mao Xà chất đống, đột nhiên xuất hiện làm tôi giật mình!" "Vậy sao?" Trương Hạo tiến lên xem, chỉ thấy cuối khe nứt là một căn phòng được bố trí như phòng thí nghiệm, bên trong đặt đầy những kệ chứa đồ cao bốn năm tầng.

Trên kệ toàn là bình thủy tinh và lọ thủy tinh, bên trong đều là ấu thể Hắc Mao Xà, nhìn thoáng qua quả thực có chút rợn người.

"Mọi người nhẹ tay một chút, đây chắc là căn cứ thí nghiệm bí mật của nhà họ Uông!" Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Giải Tiểu Hoa, Hoắc Tú Tú, Trương Kỳ Lân chui qua khe nứt, tiến vào phòng thí nghiệm nuôi Hắc Mao Xà.

Đây là một phòng thí nghiệm có diện tích hơn một trăm mét vuông, bên trong toàn là ấu thể Hắc Mao Xà.

Hắc Mao Xà bơi lội trong các bình chứa trong suốt, trông rất đáng sợ.

"A…" Đúng lúc này, Hạo Thiên Chân đột nhiên hét thảm một tiếng rồi ngã xuống đất.

May mà Trương Hạo đủ nhanh, đỡ lấy cậu.

Chỉ thấy mặt Thiên Chân trắng bệch, vẻ mặt cũng rất đau đớn, dường như đang phải chịu đựng sự giày vò nào đó.

Chương 262

“Thiên Chân, sao vậy?” Trương Hạo gọi mấy tiếng mà cậu không có phản ứng, ngược lại cơ thể bắt đầu run rẩy.

“Thiên Chân không phải trúng tà rồi chứ?” “Tiểu Cữu, hay là dùng máu của cậu thử xem?” Trương Hạo đang định cắn ngón tay, nhỏ máu vào miệng Hạo Thiên Chân, đột nhiên nghĩ đến một khả năng.

Hạo Thiên Chân có một năng lực đặc biệt, ngoài người nhà họ Ngô ra không ai biết.

Đó là cậu có thể đọc được pheromone của Hắc Mao Xà, nói cách khác, cậu có thể thông qua mùi đặc biệt của nọc rắn, đọc được ký ức lưu trữ trong đó.

Trong phòng thí nghiệm có rất nhiều Hắc Mao Xà, mùi nọc rắn cũng tỏa ra bị Hạo Thiên Chân ngửi thấy, một lượng lớn ký ức ùa vào não bộ mới khiến cậu cảm thấy đau đớn.

“Không sao, đợi cậu ấy tiêu hóa hết những thứ đó là có thể hồi phục.” Bàn Tử vẻ mặt nghi hoặc: “Trương Hạo huynh đệ, tiêu hóa cái gì?” Việc Hạo Thiên Chân có thể đọc pheromone là một trong những bí mật lớn nhất của nhà họ Ngô, tuyệt đối không được tiết lộ.

Sắc mặt Trương Hạo trầm xuống, nói: “Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi!” Bàn Tử bị sắc mặt của Trương Hạo dọa cho giật mình, quen biết lâu như vậy, đây là lần đầu tiên thấy Trương Hạo nghiêm túc như vậy.

“Biết rồi, Trương Hạo huynh đệ.” Trương Hạo đặt Hạo Thiên Chân xuống đất, để cậu nằm thẳng.

Mọi người vây quanh, chú ý đến sự thay đổi của cậu, sợ xảy ra

chuyện gì ngoài ý muốn.

Khoảng mười mấy phút sau, vẻ đau đớn trên mặt Hạo Thiên Chân bắt đầu từ từ tan đi, sau đó cậu mở mắt.

Hạo Thiên Chân xoa xoa thái dương rồi ngồi dậy: "Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy, sao trong đầu lại có thêm nhiều ký ức không thuộc về mình?" "Thiên Chân, có lẽ cậu nhìn thấy Hắc Mao Xà bị kinh hãi nên nằm mơ thôi!

Chuyện này đừng nói nữa." Hạo Thiên Chân nhìn vẻ mặt của Trương Hạo liền biết chuyện này có uẩn khúc, cũng không nhắc đến nữa.

"Cộp cộp cộp…" Đúng lúc này, bên ngoài phòng thí nghiệm vang lên tiếng bước chân.

"Có người đến, mọi người trốn đi đã." Trương Hạo khẽ gọi, mọi người liền tìm chỗ trốn.

"Két…" Mọi người vừa trốn xong, cửa phòng thí nghiệm đã bị đẩy ra từ bên ngoài, hai người mặc đồ bảo hộ, toàn thân che kín mít, mỗi người ôm một cái lọ đầy Hắc Mao Xà đi vào.

"Thí nghiệm giống nhau làm mấy chục năm rồi, không biết bao giờ mới kết thúc!" "Suỵt, cậu cẩn thận chút, lời này lỡ bị người khác nghe thấy, cẩn thận bị đưa đi làm thí nghiệm đấy." "Chỉ có hai chúng ta, sợ gì chứ.

Cậu không nói, tôi không nói thì không ai biết, huống hồ sống dưới lòng đất tối tăm không thấy mặt trời thế này, thà chết sớm cho xong." "Nếu muốn chết, tôi có thể thành toàn cho các ngươi, nhưng trước khi chết phải trả lời tôi vài câu hỏi!" Đợi hai người vào phòng thí nghiệm, đóng cửa lại, Trương Hạo liền đứng ra.

Cùng lúc đó, những người khác đang ẩn nấp cũng hiện thân, bao

vây hai người này.

Mọi người đều biết, sớm muộn gì hai người này cũng sẽ phát hiện ra khe nứt trong phòng thí nghiệm, đến lúc đó thông báo cho người khác sẽ càng phiền phức, dù thế nào họ cũng không thể rời đi được.

"Các người là ai, sao lại vào được đây!" Trương Hạo lười nói nhảm, trực tiếp bắn ra hai luồng lục quang từ mắt.

Ánh mắt hai người kia lập tức trở nên mơ màng.

"Các người đang tiến hành thí nghiệm gì?" "Tiêm dung dịch nọc độc chiết xuất từ Hắc Mao Xà vào khoang mũi của các thiếu niên thiên tài.

Thí nghiệm này đã tiến hành mấy chục năm rồi, nhưng không có một thiếu niên thiên tài nào sống sót.

Cụ thể tại sao lại làm vậy tôi cũng không rõ lắm, chỉ biết có lẽ là để tìm thứ gì đó.

Chúng tôi chỉ phụ trách lấy Hắc Mao Xà từ mỏ rắn ra, những công việc khác đều không tiếp xúc, anh muốn biết thêm thông tin, chỉ có thể đi hỏi thủ lĩnh của chúng tôi." Người này đã trúng huyễn thuật của Trương Hạo, nói toàn lời thật, hỏi gì đáp nấy, đáng tiếc chỉ là một tên lính quèn, biết thông tin có hạn.

"Được rồi, các người tự kết liễu đi!" Hai người nghe vậy lập tức mở lọ chứa Hắc Mao Xà trên người ra rồi đưa tay vào.

Một đàn Hắc Mao Xà lập tức xông tới cắn xé, ngay giây tiếp theo cánh tay hai người đen lại, trong vài hơi thở lan ra toàn thân, trực tiếp tắt thở, ngã xuống đất không động đậy.

Khi hai chiếc lọ sắp rơi xuống đất, Bàn Tử và Giải Tiểu Hoa mắt nhanh tay lẹ, trực tiếp đưa tay đỡ lấy rồi đặt lên kệ.

“Không ngờ Hắc Mao Xà này lại độc đến vậy, chết ngay tức khắc!” “Đây mới chỉ là ấu thể, con trưởng thành chắc còn độc hơn.” … “Trương Hạo huynh đệ, chúng ta tiếp theo làm gì?” Trương Hạo suy nghĩ một chút, họ đã vào được căn cứ bí mật của nhà họ Uông, việc quan trọng nhất hiện giờ là phải tìm hiểu rõ bố cục của căn cứ.

Thực ra với thực lực của anh, căn bản không cần phiền phức như vậy, chỉ là anh không muốn giết hết người nhà họ Uông, mà muốn giữ lại người sống để họ cùng giúp tu sửa Cổ Đồng Kinh.

Chỉ có như vậy anh mới có thể tấu lên khúc nhạc hoàn chỉnh khi có gió, từ đó để Giải Tiểu Hoa có thể dò xét bí mật lớn nhất của Cổ Đồng Kinh.

“Chúng ta ra ngoài thăm dò bố cục căn cứ trước!” “Được!” Mọi người đáp một tiếng rồi đi theo sau Trương Hạo ra ngoài thăm dò.

Ra khỏi phòng thí nghiệm, bên ngoài là một hành lang sâu hun hút.

Hành lang này thẳng tắp như một đường hầm dưới lòng đất, hai bên cứ cách một đoạn lại có một căn phòng, hai bên đều giống nhau.

Vị trí họ đang đứng là một đầu của đường hầm, có thể nói là điểm cuối, cũng có thể nói là điểm đầu, tóm lại là ở tận cùng.

Trương Hạo và mọi người đi dọc theo đường hầm về phía đầu kia.

Cứ đi vài trăm mét lại xuất hiện một đội tuần tra.

Mỗi lần như vậy, từ mắt Trương Hạo lại bắn ra vài luồng lục quang, khiến những người tuần tra trúng huyễn thuật, không nhận ra sự tồn tại của họ.

“Trong phòng này cũng nuôi Hắc Mao Xà!” “Phòng này là nơi chiết xuất nọc rắn!” “Trong này toàn là các thiếu niên thiên tài được gửi đến từ khắp cả nước!” Trương Hạo nhìn qua ô cửa kính trên cửa

vào phòng, chỉ thấy trong phòng giống như một cái chuồng chó khổng lồ, bên trong có hàng trăm thiếu niên mười mấy tuổi bị xích sắt trói lại.

Trên người họ đầy vết thương, nhưng đều không được xử lý.

Chân bị xích sắt trói, chỉ có thể hoạt động trong phạm vi một hai mét.

Thiếu niên ở độ tuổi này đáng lẽ phải tràn đầy sức sống, nhưng những thiếu niên trong phòng này lại ai nấy đều cúi gằm mặt, vẻ mặt tuyệt vọng.

"Thiên Chân, dừng tay!" Hạo Thiên Chân thấy tình hình trong phòng liền định mở cửa, bị Trương Hạo cản lại.

"Tiểu Cữu, họ đáng thương quá, cháu muốn cứu họ!" Trương Hạo lắc đầu: "Bây giờ cháu đi cứu họ, họ cũng không sống nổi đâu.

Xử lý xong người nhà họ Uông rồi hãy đến cứu họ, chỉ có như vậy họ mới có khả năng sống sót." Hạo Thiên Chân suy nghĩ một lát, cảm thấy Trương Hạo nói có lý.

Nếu bây giờ cậu nhất thời xúc động cứu những người này, nhà Uông chắc chắn sẽ phát hiện ra họ đã vào căn cứ.

Đến lúc đó, dù Trương Hạo có lợi hại đến đâu cũng khó lòng một mình chống lại số đông, rất khó bảo vệ được tất cả mọi người.

Phương án tốt nhất lúc này là làm theo lời Trương Hạo, trước tiên thăm dò căn cứ, khống chế tất cả người nhà Uông, sau đó thả đám thiếu niên này ra mới là lựa chọn tối ưu.

Thế là Trương Hạo dẫn mọi người tiếp tục khám phá bên trong căn cứ bí mật của nhà Uông.

Trên đường đi có không ít phòng có công năng lặp lại, mãi đến khi

họ đi tới cuối đường hầm mới đến được nơi người nhà Uông tiến hành thí nghiệm.

Trương Hạo nhìn qua ô cửa sổ trên cửa, chỉ thấy mấy thiếu niên chừng mười mấy tuổi bị trói trên ghế, bên cạnh có vài nhân viên mặc đồ bảo hộ toàn thân đang hút nọc độc của Hắc Mao Xà vào ống tiêm, sau đó tiêm thẳng vào khoang mũi của thiếu niên.

Thiếu niên đó vốn đang tuyệt vọng, không có bất kỳ phản ứng nào, mặc cho nhân viên bên cạnh sắp đặt.

Nhưng khi nọc rắn được tiêm vào khoang mũi, cậu ta lập tức hét lên thảm thiết, đồng thời cơ thể bắt đầu run rẩy dữ dội, chỉ một lát sau đã không còn phản ứng.

Các nhân viên bên cạnh dường như đã quen với cảnh này, chỉ lắc đầu nói: "Lại thất bại rồi, người tiếp theo!" Thi thể của thiếu niên trên ghế lập tức bị người ta khiêng đi, ngay sau đó lại có một thiếu niên khác bị đưa lên để tiếp tục làm thí nghiệm.

Đi dọc đường hầm, những căn phòng như vậy không ít, nhưng nhân viên lại không nhiều.

Trương Hạo biết một căn cứ thí nghiệm bí mật như vậy có tầm quan trọng lớn đối với nhà Uông, không thể nào chỉ có bấy nhiêu người, chắc chắn ở đâu đó phải có rất nhiều nhân viên an ninh.

Trước khi hành động, phải tìm ra nơi ẩn náu của đám nhân viên an ninh đó.

Trương Hạo không để Hạo Thiên Chân nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, mà dẫn mọi người từ cuối đường hầm tiến vào một khu mỏ.

Bên trong khu mỏ, ánh sáng mờ ảo chỉ đủ để chiếu sáng vài bước chân phía trước, không khí tràn ngập một cảm giác lạnh lẽo và ẩm

ướt khó tả, dường như mỗi tấc không gian đều ẩn chứa một luồng khí tức cổ xưa và nguy hiểm.

Chương 263

Sáu người cẩn thận tiến lên, tiếng thở của nhau trở nên đặc biệt rõ ràng trong sự tĩnh lặng.

Khi đi sâu vào, mọi thứ trong khu mỏ trở nên rõ ràng hơn.

Khu mỏ này khác với những khu mỏ khác.

Các khu mỏ khác đều được khai thác theo chiều ngang dưới lòng đất, còn khu mỏ này lại theo chiều dọc, thẳng đứng từ trên xuống dưới.

Giữa khu mỏ có một giàn giáo cao bằng chính nó, đứng sừng sững ở trung tâm và vươn thẳng tới đỉnh động.

Đột nhiên, một tiếng sột soạt nhỏ nhưng dồn dập phá vỡ sự yên tĩnh, âm thanh đó như một bóng ma lén lút trong đêm tối, lặng lẽ nhưng lại ở khắp mọi nơi.

Trương Hạo lập tức cảnh giác, ánh mắt anh quét quanh tìm kiếm, đột nhiên một con Hắc Phi Tử xuất hiện trong tầm mắt.

Hắc Phi Tử là con át chủ bài của nhà Uông, một loại quái vật cộng sinh giữa người và rắn, nổi tiếng với khả năng ẩn mình kinh người và tốc độ nhanh như chớp, là công cụ đắc lực để do thám thông tin.

Cổ Đồng Kinh có mỏ rắn, chính là nguyên liệu để tạo ra Hắc Phi Tử, nên việc phát hiện chúng ở đây cũng không có gì lạ. "Cẩn thận, có thứ gì đó đang đến gần!" Trương Hạo lớn tiếng nhắc nhở.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và những người khác nhìn quanh bốn phía, xung quanh tối đen như mực, lại yên tĩnh đến lạ, làm gì có thứ gì đang đến gần.

Ngay lúc họ còn đang nghi hoặc, thì thấy Trương Hạo vung một

quyền vào không khí phía sau Hạo Thiên Chân. "Bốp!" một tiếng động lớn vang lên, một thân hình quỷ dị đột nhiên xuất hiện rồi rơi xuống đất. "Vãi, lại là Hắc Phi Tử!" Giải Tiểu Hoa kinh hãi kêu lên khi thấy thi thể trên mặt đất.

Chuyện vẫn chưa kết thúc, chỉ thấy thân hình Trương Hạo khẽ động, nhanh nhẹn như báo săn, lại vung quyền về phía những người khác.

Trong mắt mọi người, mỗi cú đấm của Trương Hạo đều đánh trúng không khí một cách chính xác.

Nhưng mỗi lần sau tiếng động trầm đục, lại có một xác Hắc Phi Tử từ hư không xuất hiện rồi rơi xuống đất.

Nắm đấm của Trương Hạo vun vút trong không khí, kèm theo những tiếng va chạm trầm đục, từng con Hắc Phi Tử bị đánh ngã xuống đất.

Động tác của anh nhanh, sức mạnh lớn đến nỗi khiến tất cả mọi người có mặt đều phải kinh ngạc. "Sao lại nhiều Hắc Phi Tử thế này?" Bàn Tử trợn tròn mắt, khó tin nhìn những thi thể trên mặt đất.

Hoắc Tú Tú và Giải Tiểu Hoa cũng mặt đầy kinh ngạc, là người trong Cửu Môn, họ biết Hắc Phi Tử mạnh mẽ đến mức nào, mỗi con đều rất quý giá.

Nhưng trong khu mỏ này, Trương Hạo chỉ trong vài giây đã giết chết hơn chục con. "Trương Hạo huynh đệ, xung quanh còn Hắc Phi Tử không?" Bàn Tử dù đối mặt với hàng ngàn hàng vạn con Tống Tử cũng không hề sợ hãi, nhưng khi đối mặt với Hắc Phi Tử, anh rõ ràng đã hoảng sợ.

Loại quái vật ẩn nấp trong bóng tối, có thể tấn công chí mạng bất cứ lúc nào, nhưng lại không thể nhìn thấy, không thể nắm bắt được

hành tung của nó, khiến người ta không rét mà run. "Đây dường như là ổ của Hắc Phi Tử nhà Uông.

Nhưng dù là nhà Uông thì số lượng Hắc Phi Tử cũng không nhiều, đám Hắc Phi Tử ở đây tạm thời đã bị tôi giết sạch rồi." Trước đây, khi Hắc Phi Tử xuất hiện, Trương Hạo căn bản không cần ra tay, có thể trực tiếp dùng năng lực khống chế loài rắn để điều khiển chúng phục vụ cho mình.

Nhưng khi con Hắc Phi Tử đầu tiên xuất hiện, anh đã thử khống chế nhưng năng lực của anh lại mất hiệu lực.

Đám Hắc Phi Tử ở đây dường như không phải thành phẩm, mà giống bán thành phẩm hơn.

Chúng hung bạo và khát máu hơn Hắc Phi Tử thành phẩm, thấy người là tấn công, nhưng năng lực lại yếu hơn rất nhiều.

Có lẽ chính vì chúng là hàng lỗi nên việc khống chế mới thất bại. "Xì..." Đúng lúc này, bên tai Trương Hạo vang lên một tiếng sột soạt.

Anh ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một con Hắc Phi Tử đặc biệt đang từ trên giàn giáo nhanh chóng bò xuống.

Điều đáng ngạc nhiên là, con Hắc Phi Tử này hành động chậm chạp, cơ thể cũng cực kỳ thiếu phối hợp, tất cả mọi người đều có thể phát hiện ra sự tồn tại của nó. "Sao lại còn một con Hắc Phi Tử nữa!" "Sao trên người con Hắc Phi Tử này lại có nhiều vết thương thế, không đúng chút nào!" "Trông nó già khụ đế rồi, tôi thấy nó sắp chết rồi!" ...

Trương Hạo và mấy người bạn không rời mắt khỏi con Hắc Phi Tử đang bò xuống, đề phòng nó đột nhiên tấn công.

Con Hắc Phi Tử này bò đến vị trí cách nhóm Trương Hạo khoảng ba bốn mét thì dừng lại. "Xì..." Nó lè lưỡi ra như một con rắn, rồi lại

rụt vào.

Sau đó, mọi người thấy nó từ trong túi lôi ra một phong thư rồi ném xuống. "Hả...?" Mọi người đều ngẩn ra khi thấy cảnh này. "Chuyện gì thế này, con Hắc Phi Tử này lẽ nào là kẻ phản bội, chuyên môn gửi thư cho chúng ta à?" "Nhặt phong thư lên xem là biết ngay thôi!" Hạo Thiên Chân nói rồi cúi người xuống nhặt phong thư trên đất. "Đợi đã, để tôi!" Không biết trên thư có độc hay thứ gì tương tự không, Hạo Thiên Chân trực tiếp ra tay có chút mạo hiểm.

Trương Hạo đưa tay nhặt phong thư lên.

Trên phong thư không có bất kỳ thông tin gì.

Anh mở phong thư ra, bên trong có hai tờ giấy gấp lại, một lớn một nhỏ.

Tờ nhỏ cỡ giấy A4, tờ lớn thì bằng mặt bàn ăn.

Tờ nhỏ chi chít chữ, còn tờ lớn là một bản vẽ mặt bằng.

Anh nhìn xuống góc dưới bên phải, thấy có mấy chữ lớn: "Bản vẽ công trình phục dựng Cổ Đồng Kinh". "Lại là Bản vẽ công trình phục dựng Cổ Đồng Kinh!" Khi nhìn thấy mấy chữ này, Trương Hạo không nhịn được mà kêu lên.

Anh đã biết từ trước rằng Cổ Đồng Kinh là một nhạc cụ khổng lồ, mỗi khi có gió nổi lên sẽ được thổi vang.

Nhưng vì đã quá lâu đời nên bị hư hại nghiêm trọng.

Trương Đại Phật Gia nhận lệnh cấp trên phục dựng Cổ Đồng Kinh, vốn đã sắp hoàn thành nhưng lại bị người nhà Uông phá hoại, nên vẫn luôn chưa được sửa chữa hoàn toàn.

Bây giờ có bản vẽ này, việc phục dựng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, thời gian tiêu tốn cũng sẽ ngắn hơn.

Có lẽ có thể hoàn thành việc phục dựng trước khi gió kết thúc, như vậy sẽ có thể nghe được bản nhạc hoàn chỉnh, từ đó giải mã bí mật của Cổ Đồng Kinh.

Trương Hạo nhìn vào bản vẽ trong tay, trên đó khắc họa hoàn chỉnh toàn bộ Cổ Đồng Kinh, bao gồm cả các ngọn núi xung quanh.

Bên trong núi có tổng cộng bảy con đường thông với cổ thành, cùng nhau tạo thành một nhạc cụ.

Bảy con đường này giống như bảy ngón tay, chỉ cần gió có thể thuận lợi đi qua, toàn bộ Cổ Đồng Kinh sẽ vang lên.

Những vị trí hư hỏng cần được khơi thông cũng được đánh dấu rõ ràng, tiết kiệm được công sức tìm kiếm. "Bản vẽ công trình này hình như được vẽ sau khi Cổ Đồng Kinh bị người nhà Uông phá hoại, nếu không sao nó lại đánh dấu những chỗ hư hỏng đó?" Hạo Thiên Chân liếc nhìn bản vẽ rồi nói.

Cậu học chuyên ngành kiến trúc cổ, việc đọc bản vẽ công trình đối với cậu không hề có áp lực.

Chương 264

"Đúng là như vậy, chỉ không biết người này là ai, tại sao lại biến thành bộ dạng này, và tại sao lại đưa thứ này cho chúng ta!" "Tiểu Cữu, trong phong thư không phải còn một tờ giấy nữa sao, mau xem đi, có lẽ câu trả lời ở trên đó." "Ừm." Trương Hạo mở tờ giấy nhỏ hơn ra, xem nội dung bên trên. "Ta vốn là người nhà Ngô trong Cửu Môn, cùng Trương Đại Phật Gia phục dựng Cổ Đồng Kinh, khám phá bí mật ẩn giấu bên trong.

Sau này, khi công trình sắp hoàn thành thì bị người nhà Uông phá hoại, khiến cho việc phục dựng mãi không thành công.

Không ít người trong Cửu Môn bị người nhà Uông bắt làm tù binh, ta cũng là một trong số đó.

Người nhà Uông đã dùng những tù binh chúng ta để tạo ra Hắc Phi Tử, một loại quái vật kinh khủng, bằng những phương pháp đặc biệt.

Trong lúc thí nghiệm đang diễn ra, Trương Đại Phật Gia đã dẫn người Cửu Môn quay lại giải cứu chúng ta, một bộ phận chưa bị đưa đi làm thí nghiệm đã được cứu thành công.

Còn ta vừa lúc bị người nhà Uông làm xong thí nghiệm, dùng thủ pháp đặc biệt khiến Hắc Mao Xà chiếm cứ tứ chi và cột sống của ta.

Trương Đại Phật Gia đã cho bác sĩ tiêm huyết thanh Hắc Mao Xà vào cơ thể ta, từ đó giữ lại cho ta một mạng, đồng thời trong lúc bị Hắc Mao Xà ký sinh vẫn giữ được thần trí của mình.

Chính vì thế, năng lực của ta không bằng các Hắc Phi Tử khác, cũng bị chúng tấn công, chỉ có thể sống lay lắt.

Ta sẽ nhân lúc các Hắc Phi Tử khác ra ngoài làm nhiệm vụ để đi

thăm dò tình hình và ghi chép lại, với hy vọng một ngày nào đó có thể giao nó cho người trong Cửu Môn, phá tan âm mưu của nhà Uông." "Thiên Chân, ông ấy là tiền bối nhà Ngô!" "Thảo nào không những không tấn công chúng ta, mà còn đưa ra thứ quan trọng như vậy!" Hạo Thiên Chân bước tới gần hơn với con Hắc Phi Tử đặc biệt này.

Con Hắc Phi Tử thấy Hạo Thiên Chân đến gần cũng tỏ vẻ muốn thân cận, nó lại bò xuống một đoạn nữa, và còn đưa một tay ra như muốn bắt tay với Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân cũng đưa tay ra, vừa chạm vào định nói gì đó thì tay của Hắc Phi Tử đột nhiên buông thõng, cả người từ trên giàn giáo rơi xuống đất, nằm bất động.

Bàn Tử thấy vậy liền chạy tới, đưa tay dò hơi thở: "Ông ấy chết rồi!" "Xem ra bao năm qua chính niềm tin phá tan âm mưu của nhà Uông đã chống đỡ cho ông ấy sống đến bây giờ, hiện tại mục đích đã đạt được nên ông ấy cũng ra đi rồi." Giải Tiểu Hoa cảm khái: "May nhờ có vị tiền bối nhà Ngô này, đã giúp chúng ta một việc lớn!" "Ừm, Tiểu Cữu, mọi người đợi một lát, tôi đào một cái hố chôn vị tiền bối này, để ông ấy được yên nghỉ." "Được." Trương Hạo không để người khác giúp, con Hắc Phi Tử này là tiền bối nhà Ngô, Hạo Thiên Chân muốn tự mình làm trọn tâm ý.

Hai giờ sau, Hạo Thiên Chân mới đào xong một cái hố sâu, chôn cất vị tiền bối nhà Ngô đã biến dị thành Hắc Phi Tử.

Lúc này, mọi người mới chuẩn bị rời khỏi khu mỏ.

Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Hoắc Tú Tú, Giải Tiểu Hoa và Trương Kỳ Lân vừa bước ra khỏi khu mỏ, chào đón họ là hàng trăm nhân viên an ninh nhà Uông đông như kiến cỏ.

Những nhân viên an ninh này ánh mắt sắc lẹm, cơ bắp cuồn cuộn, người nào người nấy cao to vạm vỡ, vừa nhìn đã biết là những tinh

anh được nhà Uông lựa chọn kỹ lưỡng và huấn luyện nghiêm ngặt.

Họ mặc đồng phục màu đen, tay cầm súng ống lạnh lẽo, ánh mắt lộ ra vẻ kiên quyết và tàn khốc không cho phép nghi ngờ.

Tên thủ lĩnh đứng phía trước, nhìn sáu người Trương Hạo với vẻ mặt lạnh lùng. "Bắt sống, không được lãng phí một ai!" Đối mặt với sáu người Trương Hạo, hàng trăm nhân viên an ninh tỏ ra rất thoải mái, trong mắt họ, sáu người Trương Hạo đối mặt với năm trăm nhân viên an ninh vũ trang đầy đủ này chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

Tuy nhiên, Trương Hạo lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh, ánh mắt anh lướt qua đám đông, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt, dường như mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát.

Thủ lĩnh an ninh của căn cứ bí mật nhà Uông thấy nụ cười của Trương Hạo không khỏi rùng mình, sau lưng lập tức toát ra một lớp mồ hôi lạnh.

Hắn thầm nghĩ: "Chuyện gì vậy, tại sao mình lại sợ một thằng nhãi ranh?

Không thể nào, chắc chắn là ảo giác!" Sau khi tự trấn an, tên thủ lĩnh kiên quyết ra lệnh: "Còn ngây ra đó làm gì, ra tay!" Hắn vừa ra lệnh, hàng trăm nhân viên an ninh liền thu hẹp vòng vây, bao vây nhóm Trương Hạo chặt hơn, lớp này chồng lên lớp khác, trong tình trạng này, thật sự đến một con ruồi cũng không thể bay ra ngoài. "Ha ha!" Bàn Tử cười lớn nói: "Trương Hạo huynh đệ, hàng ngàn hàng vạn con Tống Tử chúng ta còn không sợ, cậu nói xem chúng ta có sợ mấy người bọn họ không?" Trương Hạo cười cười: "Đúng là hơi khó giải quyết thật." Nếu muốn giết hết đám người này, anh có thừa cách.

Chỉ là anh muốn giữ lại họ để phục dựng Cổ Đồng Kinh cho mình, tự nhiên không thể giết hết, như vậy có chút phiền phức.

Dùng huyễn thuật để họ quy phục cũng không phải không được, chỉ là ở đây có mấy trăm người, dùng huyễn thuật cần thời gian, còn có thể mệt chết đi được.

Dùng Chưởng Tâm Lôi, hoặc là Xạ Kích Hạt Giống, thì sức mạnh phải khống chế tốt, một chút sơ sẩy sẽ khiến họ tan xương nát thịt.

Trương Hạo nhìn người nhà Uông ngày càng đến gần, tâm niệm vừa động, liền thi triển Họa Địa Vi Lao.

Chỉ thấy mặt đất xung quanh nổi lên vô số cột sáng, những người đó bị cột sáng ngăn lại, hạn chế hoạt động, bị trói buộc tại chỗ.

Sau đó, anh lại liên lạc với con Giao Long đã thu phục trước đó và để lại trong khu mỏ.

Chẳng mấy chốc, cuối đường hầm đột nhiên sụp đổ, một cái đầu Giao Long từ trong đó chui ra. "Gầm..." Giao Long gầm lên một tiếng, khiến tất cả mọi người có mặt đều phải kinh hãi.

Đám nhân viên an ninh sợ đến mức toàn thân run rẩy, ngã ngồi bệt xuống đất.

Sau khi Giao Long dọa cho toàn bộ nhân viên an ninh nhà Uông sợ vỡ mật, việc khống chế họ trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Trương Hạo lấy ra bản vẽ phục dựng Cổ Đồng Kinh, đối chiếu những chỗ có vấn đề rồi sai Giao Long xua họ đi sửa chữa.

Còn mình cùng Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Hoắc Tú Tú, Giải Tiểu Hoa và Trương Kỳ Lân thì đi giải thoát toàn bộ những thiếu niên thiên tài bị nhà Uông bắt đến căn cứ.

Nhưng không phải cứu không công, hơn nữa bản thân họ cũng không thể tự thoát ra được.

Vừa hay nhân lực sửa chữa Cổ Đồng Kinh không đủ, Trương

Hạo liền để họ cùng người nhà Uông sửa chữa Cổ Đồng Kinh. ...

Một tuần sau, Cổ Đồng Kinh đã được phục dựng xong.

Hàng trăm nhân viên an ninh nhà Uông tụ tập lại một chỗ.

Bàn Tử nhìn đám người trước mặt, hỏi: "Trương Hạo huynh đệ, đám người này xử lý thế nào?" Trương Hạo cười cười, đã là người nhà Uông thì không cần phải giữ lại, tâm niệm vừa động, khởi động năng lực hiến tế.

Bầu trời trên đầu anh như bị xé toạc ra một vết nứt, một vòng xoáy đen khổng lồ xuất hiện từ hư không, như cái miệng khổng lồ của vực sâu, từ từ mở ra, nuốt chửng mọi ánh sáng và âm thanh xung quanh.

Vòng xoáy này không chỉ khổng lồ, mà còn ẩn chứa một lực hút kinh người, dường như có thể nuốt chửng vạn vật thế gian.

Nhân viên an ninh nhà Uông, những người bảo vệ được huấn luyện nghiêm ngặt, trang bị tinh nhuệ, trước sức mạnh này lại trở nên nhỏ bé và yếu ớt.

Họ kinh hoàng giãy giụa, cố gắng thoát khỏi khu vực bị nguyền rủa này, nhưng mọi nỗ lực đều vô ích.

Vòng xoáy như có sự sống, khóa chặt từng mục tiêu một cách chính xác, hút họ vào bóng tối vô tận.

Tiếng la hét, tiếng kêu gào, tiếng kim loại va chạm... vào khoảnh khắc này, tất cả âm thanh đều bị vòng xoáy nuốt chửng, chỉ còn lại một sự im lặng chết chóc.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và những người khác đã thấy Trương Hạo hiến tế vài lần nên không còn ngạc nhiên nữa.

Mặc dù Trương Hạo chưa bao giờ thừa nhận, nhưng mọi người

đều biết chắc chắn là do Trương Hạo gây ra, nếu không tại sao lực hút đó lại không có tác dụng với họ, mà chỉ có tác dụng với kẻ thù.

Theo thời gian trôi qua, lực hút của vòng xoáy đen dần yếu đi, cho đến khi hoàn toàn ngừng quay.

Nhưng trung tâm vòng xoáy lại bắt đầu có những thay đổi vi diệu, một khối u từ từ nhô lên, như thể một sinh vật nào đó đang được thai nghén bên trong, chuẩn bị phá vỏ chui ra.

Không khí tràn ngập một mùi hỗn hợp giữa máu tanh và sự cổ xưa, khiến người ta không rét mà run.

Đột nhiên trung tâm vòng xoáy bắt đầu có biến hóa, năm quả cầu màu đỏ tươi, to bằng quả bóng bàn từ từ hiện ra.

Chúng trong suốt như pha lê, tựa như những giọt sương sớm trong buổi bình minh, lại như những ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đêm, tỏa ra ánh sáng màu đỏ rực rỡ.

Ánh sáng này không chỉ chiếu sáng xung quanh, mà còn khiến không khí xung quanh như bị đốt cháy, nhiệt độ tăng vọt.

Trong mắt Trương Hạo lóe lên một tia sáng khó tin, anh gần như thốt lên theo bản năng: "Máu Kỳ Lân!" Lần hiến tế trước đã nhận được 3 giọt Máu Kỳ Lân, giúp tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân tăng lên đáng kể.

Chương 265

Không ngờ lần hiến tế này, thứ xuất hiện từ không gian hư ảo vẫn là Máu Kỳ Lân, mà số lượng còn nhiều hơn, có tới 5 giọt.

Dù không kích hoạt bạo kích, 5 giọt Máu Kỳ Lân cũng có thể nhận được 500 điểm tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân.

Khi khoảng cách được rút ngắn lại, Trương Hạo có thể cảm nhận rõ ràng một luồng năng lượng cuồng bạo tỏa ra từ những quả cầu, thấm vào từng tấc da thịt của anh, như thể cả người đang bị thiêu đốt. "Cái này?" Bàn Tử thấy Máu Kỳ Lân đột nhiên xuất hiện trên không trung, cũng nhận ra nó.

Lần trước khi thứ này xuất hiện, anh còn thử dùng tay chạm vào, kết quả vừa đến gần đã bị bỏng.

Thứ này trông thì đẹp mắt, nhưng thực tế có nhiệt độ rất cao, người thường không thể đến gần.

Vì vậy, dù rất muốn có được, lần này Bàn Tử cũng không dám lại gần, dù sao thứ này ngay cả kim loại cũng có thể làm tan chảy.

Giải Tiểu Hoa, Hoắc Tú Tú trước đó không đi cùng nhóm Trương Hạo, không biết sự lợi hại của Máu Kỳ Lân, thấy bảo vật đột nhiên xuất hiện giữa không trung liền không nhịn được mà đến gần.

Hạo Thiên Chân vội kéo hai người lại: "Đừng qua đó, cẩn thận bị bỏng." Hai người nghe vậy đều kinh ngạc: "Thiên Chân, ý cậu là nhiệt độ xung quanh tăng cao là do mấy quả cầu đó?" "Ừm, ngoài Tiểu Cữu ra chúng ta đều không nên chạm vào, thứ đó có thể làm tan chảy một chiếc xẻng công binh trong nháy mắt." Hạo Thiên Chân không nói thì thôi, vừa nói ra, Giải Tiểu Hoa và Hoắc Tú Tú càng thêm kinh hãi. "Ý của cậu là cơ thể Tiểu Cữu có thể chịu được nhiệt độ cao hơn cả thép

tinh luyện?" "Đúng vậy." Trương Hạo thấy hiến tế được Máu Kỳ Lân rất phấn khích, anh bước lên, trực tiếp dùng tay bắt lấy những giọt Máu Kỳ Lân đang rơi xuống, cất chúng vào không gian lưu trữ.

Anh vừa cất Máu Kỳ Lân vào, nhiệt độ xung quanh liền giảm mạnh, trở lại như lúc ban đầu. "Xong rồi, đám người nhà Uông đã được giải quyết." Mọi người xung quanh nghe vậy đều kinh hãi nhìn Trương Hạo.

Vừa rồi là mấy trăm người, chỉ trong vài giây đã khiến họ biến mất không còn một mống.

Không những thế, còn rất nhẹ nhàng, người như vậy thật quá đáng sợ. "Ù ù ù..." Đúng lúc này, gió lại thổi lên.

Tiếng nhạc lại vang lên bên tai mọi người.

Sau khi Cổ Đồng Kinh được phục dựng, bản nhạc bắt đầu trở nên trôi chảy.

Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Hoắc Tú Tú, Giải Tiểu Hoa và Trương Kỳ Lân đều ngầm hiểu ý nhau, không ai lên tiếng, chăm chú lắng nghe bản nhạc do Cổ Đồng Kinh tấu lên, cố gắng giải mã bí mật ẩn giấu bên trong.

Bản nhạc kéo dài tổng cộng hơn mười phút.

Khi nó kết thúc, sắc mặt Giải Tiểu Hoa trở nên nghiêm trọng. "Tiểu Hoa, sao vậy?" "Tôi đã giải mã được bí mật trong bản nhạc của Cổ Đồng Kinh, chỉ là tôi không biết có nên nói ra bí mật này hay không!" "Tiểu Hoa, úp mở làm gì, không phải chỉ là một bí mật thôi sao!" Bàn Tử thờ ơ khuyên nhủ.

Giải Tiểu Hoa lắc đầu: "Nếu cậu biết trước ngày tận thế sắp đến, cậu sẽ làm gì?" "Còn làm gì được nữa, bó tay thôi.

Tôi có ngăn cản được đâu, chi bằng sống tốt mỗi ngày hiện tại."

"Nhưng mà..." Cũng không biết bí mật này rốt cuộc là gì, Giải Tiểu Hoa tỏ ra có chút rối rắm, xem ra thà không biết bí mật này còn hơn. "Tiểu Hoa, cậu cứ nói thẳng đi, thực ra cậu không nói tôi cũng có thể đoán được đại khái." Nghe Giải Tiểu Hoa hỏi Bàn Tử câu hỏi như vậy, Trương Hạo có thể đoán được, bí mật ẩn giấu trong bản nhạc hẳn là có liên quan đến vị thần trong núi Côn Luân.

Giải Tiểu Hoa hít một hơi thật sâu, ánh mắt vừa quyết đoán vừa lo lắng, từ từ nói: "Bản nhạc của Cổ Đồng Kinh, thực chất là một lời tiên tri hoặc cảnh báo cổ xưa.

Nó không chỉ là một giai điệu, mà còn là một dự báo về tương lai.

Theo như tôi giải mã, bản nhạc này ám chỉ một sự kiện trọng đại sắp xảy ra." "Tiểu Hoa cậu đừng úp mở nữa, mau nói đi, sắp xảy ra sự kiện trọng đại gì?" Bàn Tử sốt ruột hỏi.

Mọi người xung quanh cũng đều dỏng tai lắng nghe, rất tò mò, rốt cuộc mục đích của người xưa khi tốn bao tâm tư, tiêu hao lượng lớn nhân lực vật lực để xây dựng Cổ Đồng Kinh thành một nhạc cụ khổng lồ là gì.

Một điều nữa là tại sao người nhà Uông lại muốn phá hoại việc phục dựng Cổ Đồng Kinh. "Bí mật trong bản nhạc Cổ Đồng Kinh rất nhiều, một phần trong đó liên quan đến quá khứ của Uông Tàng Hải, việc theo đuổi sự trường sinh, cách thức ghi chép và truyền bá thông tin.

Một phần khác lại liên quan đến lai lịch của hai nhà Trương, Ngô cũng như mối quan hệ giữa âm nhạc và kiến trúc Cổ Đồng Kinh và nhiều phương diện khác.

Những bí mật này đan xen vào nhau, vô cùng phức tạp, nhưng phần quan trọng nhất vẫn là liên quan đến Thần.

Mọi nguồn gốc đều bắt đầu từ vị Thần đó, ngài có khả năng hủy thiên diệt địa, người thường dù chỉ hít phải khí tức tỏa ra từ người ngài cũng có thể nhận được năng lực đặc biệt.

Rất lâu về trước, có hai người đã trộm đi hai giọt máu tươi từ người ngài, hai giọt máu đó đã khiến cho hậu duệ của họ có được thể chất và huyết mạch đặc biệt.

Kể từ đó, cơ thể của Thần có khiếm khuyết, không còn hoàn chỉnh, chỉ khi tìm lại được hai giọt máu tươi đó mới có thể hồi phục.

Nhưng vì đã quá lâu, hai giọt máu tươi đó đã sớm lan tỏa trong cơ thể của hậu duệ hai người kia.

Cách duy nhất để hồi phục cơ thể hoàn toàn là nuốt chửng toàn bộ cơ thể của người nhà Trương và nhà Ngô." "Cái này..." Trương Hạo không biết bí mật này là thật hay giả, nhưng nếu giả sử bí mật của Cổ Đồng Kinh là thật, thì mọi chuyện đều có thể giải thích được.

Thời xa xưa, tổ tiên hai nhà Trương, Ngô đã nhận được hai giọt máu tươi của Thần, khiến cho cơ thể Thần không còn hoàn chỉnh.

Thần muốn khôi phục lại thực lực thời kỳ đỉnh cao thì phải có cơ thể hoàn chỉnh.

Nhưng vì hai giọt máu đó đã lan tỏa trong cơ thể hậu duệ hai nhà, nên ngài chỉ có thể thông qua việc nuốt chửng thi thể của người hai nhà để từ từ hồi phục.

Nếu muốn hồi phục hoàn toàn thì chỉ có một con đường duy nhất, đó là nuốt chửng toàn bộ cơ thể của người nhà Trương và nhà Ngô.

Biết được bí mật này, Trương Hạo không khỏi hít một hơi lạnh.

Nói cách khác, người nhà Trương sở dĩ có huyết mạch Kỳ Lân là vì tổ tiên đã từng nhận được máu của Thần.

Điều này cũng có nghĩa là Thần dù thế nào cũng sẽ không bỏ qua cho hai nhà, sớm muộn gì cũng sẽ nuốt chửng toàn bộ người của hai nhà.

Cách duy nhất để giải quyết phiền phức này là tiêu diệt vị Thần đó!

Trương Hạo không bao giờ ngờ rằng bí mật lớn nhất của Cổ Đồng Kinh lại là cái này.

Còn về việc tại sao người nhà Uông lại phá hoại việc phục dựng Cổ Đồng Kinh, có lẽ là do nhận được chỉ thị của Thần nên mới làm vậy.

May mà hai nhà Trương, Ngô nhờ nỗ lực của tổ tiên, tạm thời đã ẩn mình đi, vẫn còn thời gian để phát triển, tin rằng đến ngày thân phận bị bại lộ, đã có đủ thực lực để đối phó với Thần! "Ầm ầm ầm..." Đột nhiên, toàn bộ căn cứ dưới lòng đất dường như bị một sức mạnh không thể diễn tả làm rung chuyển, núi non chấn động như một con quái vật khổng lồ thời viễn cổ đang thức tỉnh, khiến người ta sợ hãi.

Trên bốn bức tường, những vết nứt nhỏ như những kẽ hở thời gian, nhanh chóng lan rộng ra, dệt thành những mạng nhện chằng chịt.

Mà những dây leo Cửu Đầu Xà Bách thò ra từ những vết nứt đó lại giống như những xúc tu vươn ra từ địa ngục, chúng to bằng cột điện, bề mặt phủ đầy vảy màu xanh đen, lấp lánh ánh sáng u tối dưới ánh đèn mờ ảo, mỗi sợi dây leo đều điên cuồng vung vẩy, quấn lấy bất kỳ sinh vật sống nào xung quanh.

Ánh mắt Trương Hạo lập tức trở nên nghiêm trọng, anh biết rõ những cây Cửu Đầu Xà Bách này là loại quái vật thực vật cực kỳ hiếm thấy, không chỉ có sức sống mãnh liệt, mà còn có thể nhanh chóng lan rộng qua rễ và dây leo, một khi để chúng hoàn toàn chiếm

lĩnh nơi này, căn cứ dưới lòng đất sẽ nhanh chóng sụp đổ.

Anh biết, hiện tại phải lập tức rút lui khỏi căn cứ, nếu không tất cả mọi người sẽ bị chôn sống. "Thiên Chân, Bàn Tử, Tiểu Hoa, Tú Tú, Tiểu Ca, mau lên!

Đưa tất cả thiếu niên rút lui ra cửa!" Giọng Trương Hạo vang lên vô cùng kiên định và mạnh mẽ trong môi trường ồn ào, anh vừa nói vừa bắt đầu vận dụng sức mạnh trong cơ thể, chuẩn bị đối phó với nguy cơ sắp tới.

Năm người nghe vậy, không chút do dự, lập tức hành động.

Mọi người cùng nhau hợp tác, nhanh chóng tổ chức các thiếu niên.

Những thiếu niên này bị người nhà Uông bắt từ khắp nơi trên cả nước, đưa đến căn cứ bí mật, tâm trí của họ đã trở nên vô cùng yếu đuối.

Chỉ cần có một chút nguy hiểm là họ lại tỏ ra vô cùng sợ hãi, từ đó mất đi hy vọng sống sót.

Chương 266

Họ kinh hoàng tột độ, cố gắng giữ bình tĩnh cũng vô ích.

Bàn Tử thấy vậy, dùng sức mạnh và sự hài hước của mình, cố gắng an ủi tinh thần các thiếu niên, để họ giữ hy vọng sống, không mất đi khả năng hành động.

Giải Tiểu Hoa và Hoắc Tú Tú thì phụ trách chăm sóc những đứa trẻ yếu nhất, đảm bảo chúng không bị thương trong quá trình rút lui.

Còn Trương Kỳ Lân, với tư cách là một cao thủ khác trong đội, anh lặng lẽ đứng một bên, quan sát tình hình xung quanh, sẵn sàng đối phó với những tình huống bất ngờ.

Tuy nhiên, quá trình rút lui khó khăn hơn nhiều so với tưởng tượng.

Những dây leo Cửu Đầu Xà Bách dường như có linh tính, chúng dường như nhận ra ý đồ của con người, bắt đầu điên cuồng truy đuổi.

Dây leo vung vẩy trong không trung, khiến người ta rùng mình.

May mà cơ thể Trương Hạo có thể khắc chế Cửu Đầu Xà Bách, những người khác trên người cũng có Thiên Tinh Thạch, Cửu Đầu Xà Bách không dám lại quá gần, nhưng sự phá hoại của chúng đối với căn cứ là có thật.

Mỗi lần Cửu Đầu Xà Bách di chuyển đều đang đẩy nhanh tốc độ sụp đổ của căn cứ thí nghiệm.

Tệ hơn nữa là, khi chúng di chuyển, mặt đất cũng bắt đầu rung chuyển.

Đàn Hắc Mao Xà nuôi trong phòng thí nghiệm cũng thoát ra khỏi các thùng chứa, chúng từ bốn phương tám hướng tràn tới, những con

rắn độc này toàn thân đen kịt, tốc độ cực nhanh, độc tính mạnh, một khi bị cắn, hậu quả khó lường.

Trương Hạo tuy có thể điều khiển loài rắn, nhưng phạm vi hiệu quả có hạn.

Số người rút lui khỏi căn cứ lại đông, sáu người họ cộng thêm đám thiếu niên lên đến cả trăm người, anh không thể lo cho từng người một, khó tránh khỏi có người bị Hắc Mao Xà cắn bị thương, không kịp cứu chữa đã độc phát bỏ mình.

Đối mặt với tình cảnh tuyệt vọng như vậy, tâm lý vốn đã yếu ớt của các thiếu niên gần như sụp đổ.

Nhưng đúng lúc này, Trương Hạo đã thể hiện thực lực kinh người của mình.

Anh hít một hơi thật sâu, trực tiếp sử dụng năng lực phát nhiệt, dùng nhiệt độ cao thiêu rụi toàn bộ đám Hắc Mao Xà đang tràn tới. "Mau đi!" Giọng Trương Hạo lại vang lên.

Các thiếu niên chứng kiến thực lực của Trương Hạo đều kinh ngạc đến ngẩn người, nghe tiếng hét của Trương Hạo mới hoàn hồn lại.

Họ không còn do dự, theo chân nhóm Trương Hạo, nhanh chóng lao ra cửa.

Dưới sự bảo vệ của Trương Hạo, họ cuối cùng cũng thoát ra khỏi căn cứ dưới lòng đất đầy nguy hiểm đó, trở về với sa mạc rộng lớn vô tận.

Ánh nắng chiếu lên người, tuy nóng rát nhưng nhiệt độ lại khiến người ta cảm thấy chân thực, khiến tất cả mọi người đều có cảm giác như được tái sinh. "Đừng lơ là, mau chạy đi!" Vừa từ dưới đất trở về sa mạc, trong đội đã có người bắt đầu buông lỏng, ngã xuống sa mạc

thở hổn hển, nào có biết rằng vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm.

Cùng với sự sụp đổ của căn cứ dưới lòng đất của nhà Uông, Cổ Đồng Kinh cũng bị ảnh hưởng.

Chỉ thấy phía trên nó xuất hiện một cái hố sâu, cát đang "rào rào" chảy xuống hố.

Tin rằng không bao lâu nữa, toàn bộ Cổ Đồng Kinh sẽ bị cát vàng vùi lấp.

Mọi người nghe Trương Hạo nhắc nhở, cắn răng đứng dậy tiếp tục chạy trốn, mãi cho đến khi ra khỏi phạm vi Cổ Đồng Kinh mới dừng lại. "Phù..." Bàn Tử ngồi phịch xuống đất thở hổn hển. "Cuối cùng cũng ra được, mệt chết Bàn gia rồi." "Bàn Tử, cậu có cần phải yếu thế không, nhìn mấy đứa nhỏ kia kìa, chúng nó còn chưa mệt như cậu." "Có giống nhau được không, chúng nó gầy như que tăm, chạy bộ tiêu hao năng lượng sao có thể so với Bàn gia được." ...

Trương Hạo ngồi nghỉ một mình ở một bên, anh lặng lẽ lấy Máu Kỳ Lân từ không gian lưu trữ ra bắt đầu dung hợp. 5 giọt Máu Kỳ Lân, nếu may mắn có thể nâng huyết mạch Kỳ Lân lên bậc hai, như vậy có thể ngay lập tức lên bậc chín, mở khóa năng lực huyết mạch hóa hình. "Hệ thống, dung hợp Máu Kỳ Lân." [Đinh, đã nhận được chỉ lệnh, bắt đầu dung hợp.] Tiếng thông báo của hệ thống vừa dứt, Máu Kỳ Lân trong tay Trương Hạo lập tức hóa thành một vũng chất lỏng màu đỏ rực, giống như dung nham, và cũng tỏa ra nhiệt độ cực cao.

Trương Hạo cảm nhận được những phân tử mang nhiệt độ cao tiến vào cơ thể, dung hợp với các tế bào toàn thân.

Đến khi cơ thể hấp thụ và dung hợp toàn bộ Máu Kỳ Lân, tiếng thông báo của hệ thống lại vang lên. [Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 90, vật phẩm dung hợp: Máu Kỳ Lân.] [Đinh, chúc mừng ký chủ dung hợp Máu Kỳ Lân, nhận được đặc tính vật

phẩm: Tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân tăng 100 điểm.] [Đinh, kích hoạt dung hợp bạo kích, thuộc tính dung hợp nhân đôi, nhận được đặc tính vật phẩm: Tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân tăng 200 điểm.] Lại kích hoạt dung hợp bạo kích, thuộc tính nhận được nhân đôi, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân đạt điều kiện thăng cấp, phẩm giai lại một lần nữa tăng lên, đạt đến bậc 7. [Đinh, chúc mừng ký chủ tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân tăng 200 điểm, cấp độ huyết mạch Kỳ Lân +1, tăng lên bậc 7 (52/960).] [Đinh, cấp độ huyết mạch Kỳ Lân tăng lên, tất cả các thuộc tính đi kèm đều nhân đôi.] [Đinh, huyết mạch Kỳ Lân tiến hóa thành công bậc 7, năng lực khu trùng tăng 128000%, năng lực tịch tà tăng 12800%, tuổi thọ tăng 51200 năm] Trương Hạo nhìn vào sự gia tăng thuộc tính của huyết mạch Kỳ Lân bậc 7 trên giao diện thuộc tính mà không khỏi kích động.

Mới chỉ bậc 7 đã có sự gia tăng lớn như vậy, phải biết rằng huyết mạch Kỳ Lân có thể tiến giai vô hạn, chỉ cần có đủ vật phẩm để tăng tiến độ tiến hóa là được.

Mỗi lần tiến giai thuộc tính đều sẽ nhân đôi, nếu cứ tiếp tục tiến hóa theo tốc độ này, tương lai huyết mạch Kỳ Lân sẽ có sự gia tăng thuộc tính khủng khiếp đến mức nào, thật không dám tưởng tượng.

Lần này ở Cổ Đồng Kinh dùng gần 500 người nhà Uông hiến tế được 5 giọt Máu Kỳ Lân, vừa dung hợp 1 giọt đã khiến huyết mạch Kỳ Lân tiến giai đến bậc 7, khoảng cách đến bậc 9 đã rất gần.

Đến bậc 9 sẽ có được năng lực huyết mạch hóa hình.

Huyết mạch Kỳ Lân vừa tiến giai, Trương Hạo đã cảm nhận được cảm giác bỏng rát trên vai lại tăng thêm vài phần.

Anh nhìn lên vai, chỉ thấy con Kỳ Lân ba chiều đó dường như sắp lao ra khỏi da thịt.

Con Kỳ Lân đó hẳn là Kỳ Lân hóa hình từ huyết mạch, đợi đến khi

huyết mạch Kỳ Lân đạt bậc 9, nó sẽ có thể được triệu hồi theo ý muốn của anh để chiến đấu.

Trương Hạo tâm niệm vừa động, lấy ra giọt Máu Kỳ Lân thứ hai từ không gian lưu trữ, tiếp tục dung hợp.

Lần này không kích hoạt dung hợp bạo kích, chỉ nhận được 100 điểm tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân.

Anh không nghỉ ngơi, lập tức lấy ra giọt Máu Kỳ Lân thứ ba dung hợp.

Giọt thứ ba cũng không kích hoạt dung hợp bạo kích.

Giọt Máu Kỳ Lân thứ tư kích hoạt dung hợp bạo kích.

Giọt Máu Kỳ Lân cuối cùng khi dung hợp cũng kích hoạt dung hợp bạo kích.

Nói cách khác, Trương Hạo dung hợp 5 giọt Máu Kỳ Lân đã kích hoạt 3 lần dung hợp bạo kích, phải nói là vận may của anh không tệ.

Bốn giọt Máu Kỳ Lân sau đó đã mang lại cho anh tổng cộng 600 điểm tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân.

Trương Hạo nhìn vào giao diện thuộc tính, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân hiện tại đã là (652/960), chỉ cần 308 điểm tiến độ nữa, huyết mạch Kỳ Lân có thể tiến hóa đến bậc 8, khoảng cách đến bậc 9 đã rất gần. "Tiểu Cữu, chúng ta nghỉ ngơi cũng gần xong rồi, bây giờ có nên rời đi không?" "Ừm, tôi cũng xong rồi, nhưng trước khi quay về, phải tìm được lão già Địch Lý Bái Nhĩ đã, nếu không chỉ với mấy người chúng ta thì rất khó ra khỏi sa mạc." Một đám người không có kinh nghiệm sinh tồn trên sa mạc, mạo hiểm đi ra khỏi sa mạc rất nguy hiểm. "Trương Hạo huynh đệ, sa mạc đó Cửu Đầu Xà Bách hoành hành, lão già đó lẽ nào còn sống được à?" "Chắc chắn còn sống, ông ta hẳn là ở gần đây!" Trương Hạo sở dĩ khẳng định như vậy là vì

trước khi vào Cổ Đồng Kinh, anh đã giấu một viên Thiên Tinh Thạch trên người lão già, ông ta sẽ không bị Cửu Đầu Xà Bách tấn công.

Hơn nữa, một lão già tinh ranh như ông ta cũng không dễ dàng gặp chuyện.

Mọi người thấy Trương Hạo khẳng định như vậy, biết chắc chắn có nguyên do mà họ không biết, liền bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Khoảng nửa giờ sau, Bàn Tử và Giải Tiểu Hoa đã đưa lão già Địch Lý Bái Nhĩ đến hội hợp với mọi người. "Trương Hạo huynh đệ, lão già này quá gian xảo, ỷ mình quen thuộc sa mạc suýt nữa là để ông ta chạy mất!" "Được rồi, bắt về là được, bây giờ mọi người thu dọn đi, chuẩn bị về thôi!" ...

Năm ngày sau.

Tại nơi giao nhau giữa cát vàng vô tận và bầu trời xanh biếc của sa mạc Badain Jaran, một đội ngũ mệt mỏi từ từ bước ra khỏi lòng sa mạc, đặt chân lên con đường đá xanh của ngôi làng ven rìa.

Chương 267

Trương Hạo và mấy người bạn đã đưa an toàn hàng chục thiếu niên thiên tài từ Cổ Đồng Kinh ra khỏi sa mạc đầy rẫy nguy hiểm đó.

Ánh nắng chiếu lên mặt mỗi người, mang theo vài phần ấm áp và thanh thản của kiếp sau tai nạn.

Sự yên tĩnh của ngôi làng tạo thành một sự đối lập rõ rệt với sự ồn ào của thế giới bên ngoài.

Lúc này, sa mạc đó đã nổi lên một trận bão hủy thiên diệt địa, thời gian vào sa mạc năm nay đã kết thúc, ngôi làng này cũng đã trở lại bình yên, không còn náo nhiệt như lúc mới vào sa mạc.

Trương Hạo nhìn hàng chục thiếu niên thiên tài bị nhà Uông bắt từ khắp nơi trên cả nước, lấy điện thoại ra gọi, bảo người nhà Trương phái người đến đưa những thiếu niên này về.

Với thực lực của nhà Trương, việc này vô cùng dễ dàng.

Mới qua hai ngày, đã có xe cộ và nhân viên do nhà Trương tổ chức đến đây, đưa từng thiếu niên thiên tài về nhà an toàn.

Đợi đến khi mọi chuyện ở đây xử lý xong, nhóm Trương Hạo không lập tức rời đi, mà ở lại ngôi làng yên tĩnh này để nghỉ ngơi hồi sức.

Trương Hạo và các bạn ngồi dưới gốc cây táo trong làng, tận hưởng khoảng thời gian yên tĩnh hiếm có.

Họ nói về những chuyện đã trải qua trong chuyến thám hiểm lần này, từ sự kinh hoàng của Cửu Đầu Xà Bách đến sự vây công của đàn Hắc Mao Xà, rồi đến ánh mắt vừa sợ hãi vừa cảm kích của các thiếu niên, mỗi chi tiết đều khiến họ cảm khái vô cùng. "Ting, Alipay đã

nhận được 1 triệu tệ." Đột nhiên điện thoại của anh vang lên một tiếng thông báo.

Trương Hạo lấy điện thoại ra xem, lại là một người lạ chuyển tiền cho mình.

Sau tiếng đó, anh lại nhận được thêm mấy chục lần chuyển tiền, số tiền từ vài vạn đến hàng chục triệu, tổng cộng lại có hơn ba mươi triệu.

Bàn Tử nhìn thấy con số trên điện thoại của Trương Hạo mà mắt đỏ hoe. "Trương Hạo huynh đệ, sao lại có nhiều người cùng lúc chuyển tiền cho cậu thế, lẽ nào là cửa hàng xa xỉ nào đó dán nhầm mã QR à?

Cậu nói xem sao Bàn gia lại không có vận may như vậy chứ?" Trương Hạo nhìn vào lịch sử giao dịch, đến từ khắp nơi trên cả nước, trong lòng anh đã lờ mờ có câu trả lời. "Nghĩ gì thế, chắc là phụ huynh của những thiếu niên được giải cứu chuyển đến đấy." Trương Hạo không thiếu tiền, không nói đến sự tích lũy ngàn năm của nhà Trương, chỉ riêng những thứ anh mang ra từ lăng mộ cổ, món nào mà không phải là vô giá.

Nhưng nhận được số tiền này anh vẫn rất vui, dù sao điều này cũng chứng tỏ anh không cứu nhầm người, những thiếu niên đó ít nhất cũng biết ơn báo đáp, không phải loại vong ơn bội nghĩa.

Trương Hạo vừa cất điện thoại đi, không lâu sau, điện thoại lại rung lên.

Trên màn hình hiện lên một cái tên quen thuộc: Phan Tử. "Phan Tử, gọi cho tôi có chuyện gì không?" "Hạo thiếu gia, mấy ngày nay gọi cho cậu đều không được, tôi có chuyện gấp tìm cậu, Tứ A Công tìm cậu có việc, đã ở Hàng Thành đợi bốn năm ngày rồi!" Tứ A Công chính là Tứ Gia của Cửu Môn, năm đó ông ta đã giết cả nhà Tứ Gia cũ

để lên ngôi.

Ngày đó, ông ta đã tắm máu cả nhà Tứ Gia, không tha một ai, bất kể nam nữ già trẻ.

Đối với người vô tội không oán không thù còn độc ác như vậy, đối với kẻ thù và kẻ phản bội thì càng không cần phải nói.

Thủ đoạn của ông ta độc ác đến mức khiến người ta nghe thấy đã biến sắc.

Hành sự càng không theo quy tắc, đối với kẻ thù không bao giờ nương tay, đối với kẻ phản bội lại càng tàn nhẫn, khiến người ta sợ hãi.

Nhưng bây giờ ông ta đã hơn chín mươi, đã đến tuổi xế chiều, chắc cũng không còn sống được bao lâu nữa.

Lúc này chủ động tìm đến cửa, chắc là có liên quan đến trường sinh.

Dù sao bất kể là ai cũng muốn sống thêm vài năm, dù sống dở chết dở còn hơn là chết tốt.

Trương Hạo đột nhiên nhớ ra còn một nhiệm vụ thu thập 3 con Xà Mi Đồng Ngư vẫn chưa hoàn thành.

Anh đã nhận được một con từ Lỗ Vương Cung, Ngô Tam Thúc đã cho anh một con, con cuối cùng đang ở trong tay Tứ A Công.

Lần này ông ta đến tìm mình chắc chắn là có việc cần nhờ, đến lúc đó sẽ lấy con Xà Mi Đồng Ngư từ tay ông ta.

Hoàn thành nhiệm vụ sẽ nhận được số lần dung hợp.

Hiện tại chỉ còn lại 35 lần dung hợp, đợi đến khi Hệ Thống Dung Hợp Vạn Vật nâng lên cấp 10, mở khóa các vật phẩm hiếm, số lần này căn bản không đủ dùng.

Phải kiếm được nhiều lần dung hợp hơn, nhanh chóng nâng cao thực lực, đợi đến khi thân phận bại lộ, đối mặt với Thần mới có đủ tự tin để chống lại. "Phan Tử, anh nói với ông ta hai ngày nữa tôi sẽ về Hàng Thành!" "Vâng." Trương Hạo nói với Phan Tử một tiếng rồi cúp máy.

Anh sở dĩ không về ngay là vì anh cũng tò mò bên trong cỗ quan tài đá khổng lồ mang ra từ Cổ Đồng Kinh ngoài thi thể Giao Long ra còn có thứ gì khác.

Cỗ quan tài lớn như vậy, mang về rồi muốn mở ra sẽ rất phiền phức.

Mà ở ngôi làng ven sa mạc này thì khác, không chỉ vắng người mà đất trống còn rộng.

Đêm hôm đó, Trương Hạo nhân lúc những người khác đã ngủ, một mình vào sa mạc, tâm niệm vừa động, anh liền thả cỗ quan tài chứa thi thể Giao Long ra khỏi không gian lưu trữ.

Cỗ quan tài đá này, sừng sững trên sa mạc vô tận, như một kỳ tích giao thoa giữa thiên nhiên và tâm huyết của người thợ, quy mô hoành tráng, công nghệ tinh xảo, khiến người ta phải trầm trồ thán phục.

Trước hết, về kích thước, cỗ quan tài này gần như chiếm diện tích của một sân bóng rổ, đủ để chứa hàng trăm người lớn nằm cạnh nhau, nhưng vẫn không mất đi vẻ trang nghiêm và tôn kính.

Kích thước khổng lồ của nó khiến người ta vừa nhìn đã không khỏi cảm nhận được một sự nặng nề và uy nghiêm từ thời viễn cổ, như thể có thể ngay lập tức kéo người ta vào thời đại xa xôi và bí ẩn đó.

Tiếp đến là sự tinh xảo, toàn bộ cỗ quan tài được phủ đầy những hoa văn điêu khắc tinh vi, từng chi tiết đều toát lên sự dụng tâm vô tận

và lòng kính sợ sinh mệnh của người thợ.

Nội dung điêu khắc phong phú đa dạng, vừa có rồng phượng bay lượn trong mây, tượng trưng cho sự cao quý và bất tử của người đã khuất; vừa có cảnh quan thiên nhiên bốn mùa thay đổi, sông núi, ngụ ý cho sự tuần hoàn không ngừng của sinh mệnh, sự hài hòa của vạn vật vũ trụ; lại có những câu chuyện thần thoại, điển tích lịch sử được tái hiện sinh động, khiến người xem như xuyên không, tự mình trải nghiệm những câu chuyện cổ xưa và huyền thoại đó.

Những hoa văn điêu khắc này, đường nét uyển chuyển, tầng lớp rõ ràng, mỗi nhát dao, mỗi nét vẽ đều chính xác không sai sót, thể hiện trình độ nghệ thuật và kỹ năng điêu khắc cực cao.

Chất liệu và màu sắc của đá, dưới bàn tay khéo léo của người thợ được phát huy đến mức tối đa, lúc thì sâu thẳm như bầu trời đêm, lúc thì ấm áp như ngọc, càng tăng thêm vài phần bí ẩn và cao quý.

Ngoài ra, đỉnh nắp quan tài thường cũng là nơi điêu khắc trọng điểm, có khi là bản đồ sao, tượng trưng cho linh hồn người đã khuất lên trời, cùng các vì sao tỏa sáng; có khi lại điêu khắc những hoa văn phức tạp, ngụ ý bảo vệ và an ninh.

Toàn bộ cỗ quan tài, dưới ánh đèn chiếu rọi, càng trở nên lộng lẫy, rực rỡ, như một tác phẩm nghệ thuật sống động, chứ không phải là một dụng cụ mai táng đơn giản.

Một cỗ quan tài đá vừa lớn vừa tinh xảo như vậy, không chỉ thể hiện thân phận và địa vị của người đã khuất, mà còn là kết tinh của văn minh và trí tuệ cổ đại, để hậu thế có thể nhìn thấy sự huy hoàng và rực rỡ của thời đại xa xôi đó.

Chỉ từ quy mô của cỗ quan tài đá này đã có thể biết, Cổ Đồng Kinh ngày xưa huy hoàng đến mức nào.

Trương Hạo rất mong chờ, trong quan tài, ngoài thi thể Giao Long ra còn có thứ gì khác.

Anh đặt hai tay lên nắp quan tài, sau đó dùng sức đẩy một cái, dưới tác dụng của sức mạnh hàng vạn tấn của anh, dù là một cỗ quan tài đá khổng lồ như vậy, nắp quan tài cũng bị anh đẩy ra ngay lập tức. "Ầm ầm ầm..." Khi nắp quan tài di chuyển, quan tài bắt đầu rung chuyển dữ dội, kéo theo cả một vùng sa mạc gần đó cũng bắt đầu rung chuyển.

Trương Hạo dùng sức, một tấm nắp quan tài có diện tích gần bằng sân bóng rổ, dày gần nửa mét bị đẩy bay đi, "bốp" một tiếng rơi xuống đất.

Anh nhìn vào trong quan tài, chỉ thấy một con Giao Long màu trắng dài hàng chục mét đang cuộn tròn bên trong.

Con Giao Long này là một vật phẩm hiếm, tạm thời không thể dung hợp, phải đợi đến khi Hệ Thống Dung Hợp Vạn Vật nâng lên cấp 10 mới được.

Trương Hạo liếc nhìn giao diện thuộc tính, Hệ Thống Dung Hợp Vạn Vật hiện tại đã cấp 7, cách cấp 8 chỉ còn 10 điểm kinh nghiệm, chẳng bao lâu nữa có thể lên cấp 10, mở khóa vật phẩm hiếm.

Thời gian này sẽ không quá lâu.

Đột nhiên, Trương Hạo chú ý thấy dưới thân thi thể Giao Long có thứ gì đó.

Chương 268

Anh nhảy lên, đáp xuống vị trí trung tâm quan tài, giẫm lên thi thể Giao Long, từ bên trong lôi ra một chiếc hòm đồng.

Chiếc hòm đồng này, tỏa ra một cảm giác cổ xưa và uy nghiêm khó tả.

Chất liệu của nó dày dặn và chắc chắn, bề mặt phủ một lớp gỉ đồng màu xanh lục nhạt.

Hình dáng của chiếc hòm vuông vắn, bốn góc hơi cong lên, các cạnh được mài nhẵn bóng, vừa trang trọng lại không mất đi sự tinh tế.

Giữa nắp hòm và thân hòm, được nối bằng những bản lề bằng đồng tinh xảo, trên bản lề cũng được điêu khắc những hoa văn phức tạp, dù đã trải qua bao mưa gió.

Trên bề mặt hòm là những hoa văn cổ xưa phức tạp.

Những hoa văn này nông sâu khác nhau, sắp xếp có trật tự, có những đường cong uốn lượn như sông núi, khắc họa vẻ tráng lệ của đất trời; có những đường nét lại giống như quỹ đạo của các vì sao, lấp lánh ánh sáng bí ẩn trong màn đêm; còn có những hình ảnh Kỳ Lân đạp lửa, chúng phi nước đại, sống động như thật, như thể có thể nhảy ra khỏi chiếc hòm bất cứ lúc nào.

Một chiếc hòm đồng được chôn cùng Giao Long như vậy chắc chắn không hề đơn giản.

Trương Hạo nắm lấy hai bên hòm, cố gắng mở nó ra, anh dùng sức nhưng chiếc hòm vẫn không hề nhúc nhích.

Anh thử liên tiếp mấy lần đều như vậy, điều này khiến anh vô cùng ngạc nhiên.

Bản thân sở hữu sức mạnh hơn vạn tấn, dù chiếc hòm có khóa, dưới tác dụng của lực lớn, dù không mở được thì chiếc hòm cũng đã sớm bị hư hại, từ đó mở ra.

Tuy nhiên thực tế lại là dù anh có dùng sức thế nào, chiếc hòm vẫn không hề nhúc nhích.

Đột nhiên, anh chú ý thấy ở vị trí ổ khóa của chiếc hòm đồng có một cơ quan nhỏ.

Anh chạm vào, một cây kim nhỏ từ bên trong bật ra. "Lẽ nào phải dùng máu tươi mới có thể mở ra?" Trương Hạo chú ý thấy trên chiếc hòm đồng có nhiều nhất là hoa văn Kỳ Lân đạp lửa, đây chính là đồ đằng của nhà Trương.

Chẳng lẽ chiếc hòm này là do tổ tiên của Trương Hạo chế tạo, chỉ có thể dùng Máu Kỳ Lân mới có thể mở ra.

Anh dùng ngón tay ấn vào cây kim nhỏ, một giọt máu tươi từ vết thương chảy ra, ngay sau đó cây kim liền mang theo giọt máu tươi rụt vào trong.

Giây tiếp theo, chiếc hòm đồng liền có động tĩnh, tỏa ra ánh sáng đỏ rực rỡ đồng thời rung chuyển dữ dội.

Quan tài đồng xanh sau khi tiếp xúc với máu của tôi đã phát ra động tĩnh rất lớn, mắt thấy sắp mở ra, nhưng đúng lúc này, hồng quang trên bề mặt quan tài đột ngột tắt lịm, trong nháy mắt khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Trương Hạo nhìn chằm chằm vào vật thể thần bí này, trong lòng đầy nghi hoặc và không cam tâm.

Rõ ràng là sắp mở được rồi, cuối cùng lại thất bại.

Phản ứng của quan tài đồng đã chứng thực rằng máu Kỳ Lân có thể mở nó, nhưng bây giờ lại thất bại, có lẽ chỉ dựa vào độ tinh khiết

của máu Kỳ Lân trong cơ thể cậu hiện tại vẫn chưa đủ để vén màn bí mật của chiếc quan tài này.

Chiếc quan tài đồng này do tổ tiên Trương gia chế tạo từ rất lâu về trước, khi đó máu Kỳ Lân trong cơ thể họ vẫn còn rất tinh khiết.

Theo thời gian, máu Kỳ Lân trong người Trương gia ngày càng loãng đi, dù máu Kỳ Lân của cậu đã tiến giai đến bậc 7, vẫn không thể sánh bằng sự tinh khiết trong cơ thể tổ tiên.

Thật khó tưởng tượng, tổ tiên Trương gia khi xưa, lúc máu Kỳ Lân chưa bị pha loãng, đã mạnh mẽ đến mức nào.

Trương Hạo hiểu rằng, trong thời gian ngắn muốn mở chiếc quan tài đồng này là không thể, chỉ có thể nâng cao phẩm cấp huyết mạch Kỳ Lân trước.

Chỉ có như vậy mới có thể nhanh chóng mở được quan tài đồng và biết được bí mật bên trong.

Cậu đem quan tài đồng, xác giao long cùng chiếc quan tài khổng lồ thu vào không gian trữ vật, sau đó quay về phòng mình ở nhà khách của thôn.

Sáng sớm hôm sau, Trương Hạo mang quan tài đồng đi tìm Trương Kỳ Lân.

Anh ta là tộc trưởng cuối cùng của Trương gia Đông Bắc, lại từng tiếp nhận Thiên Thụ, biết rất nhiều thông tin bí mật của Trương gia, biết đâu có thể nói ra lai lịch của chiếc quan tài đồng này.

“Tiểu Ca, anh có nhận ra chiếc quan tài đồng này không?” Trương Kỳ Lân liếc nhìn một cái, không khỏi nhíu mày.

“Hình như đã thấy ở đâu đó, nhưng không thể nhớ ra được.” “A.....” Lời vừa dứt, Trương Kỳ Lân liền hét lên một tiếng thảm thiết, ánh mắt anh ta đột nhiên co rút lại, phảng phất bị một sức mạnh nào

đó lôi kéo, cả người không tự chủ được mà run rẩy.

Ngay sau đó, một cơn đau dữ dội từ trán lan ra toàn thân, anh ta hai tay ôm đầu, vẻ mặt méo mó, đau đớn khôn xiết.

Trương Kỳ Lân vốn là người hỉ nộ không lộ ra mặt, những cơn đau thông thường căn bản sẽ không khiến biểu cảm của anh ta có bất kỳ thay đổi nào.

Bây giờ không chỉ hét thảm, vẻ mặt còn đau đớn đến vậy, đủ thấy cơn đau này khó chịu đựng đến mức nào, nếu là người thường, e rằng đã sớm ngất đi rồi.

Cảnh tượng này khiến Trương Hạo kinh hãi, cậu vội vàng tiến lên đỡ lấy Trương Kỳ Lân, lo lắng hỏi: "Tiểu Ca, anh sao vậy?" Trương Kỳ Lân nghiến chặt răng, cố nén cơn đau, một lúc lâu sau, cơn đau đột ngột mới dần lắng xuống.

Anh ta từ từ ngẩng đầu, trong mắt lóe lên những tia sáng phức tạp, dường như vừa trải qua một cuộc thanh tẩy tâm hồn.

"Vừa rồi tôi đã trải qua Thiên Thụ, trong đầu đột nhiên xuất hiện một mệnh lệnh, bảo tôi phải hủy diệt chiếc quan tài này bằng mọi giá.

Vì tôi chống lại mệnh lệnh nên mới đau đớn như vậy, nhưng cũng chính vì thế mà tôi đã nhớ lại mọi thông tin liên quan đến chiếc quan tài đồng này." Trương Kỳ Lân trầm ngâm một lát rồi nói tiếp: "Rất lâu, rất lâu về trước, tổ tiên của chúng ta vì để bảo vệ một bí mật liên quan đến tương lai của Trương gia, đã đặc biệt chế tạo ra chiếc quan tài đồng này.

Nghe nói, bí mật này có thể ảnh hưởng đến sự sinh tử tồn vong của Trương gia chúng ta, thậm chí thay đổi cả cục diện thế giới.

Tuy nhiên, để mở được chiếc quan tài này, cần phải có máu Kỳ Lân tinh khiết nhất.

Mà loại máu Kỳ Lân như vậy, trong lịch sử Trương gia cũng cực kỳ hiếm thấy.” Trương Kỳ Lân chậm rãi kể, mỗi một chi tiết đều cho thấy sự am hiểu sâu sắc của anh ta về lịch sử gia tộc.

Trương Hạo nghe vậy, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác chấn động mãnh liệt.

Chiếc quan tài đồng trông có vẻ bình thường này lại ẩn giấu một bí mật trọng đại đến thế.

Trương Kỳ Lân nói, mệnh lệnh của Thiên Thụ là bảo anh ta hủy diệt chiếc quan tài đồng này.

Cái gọi là Thiên Thụ chính là Thần thông qua ý thức để điều khiển con người làm việc cho nó.

Trước đây Trương Hạo vẫn nghĩ chỉ có người Trương gia mới có Thiên Thụ, nhưng sau này mới biết không chỉ người Trương gia, mà còn rất nhiều người có năng lực đặc biệt khi gặp phải một số sự kiện quan trọng cũng sẽ xuất hiện Thiên Thụ.

Thần đã sợ hãi chiếc quan tài này đến vậy, có lẽ bí mật ẩn giấu bên trong chính là thủ đoạn để đối phó với Thần.

Chỉ cần mở được chiếc quan tài đồng này, có lẽ sẽ nắm được phương pháp đối phó với nó.

Đồng thời, cậu cũng ý thức được, có lẽ mình chính là nhân vật then chốt có thể giải mã bí mật này.

Dù sao, trong cơ thể cậu đang chảy dòng máu Kỳ Lân tinh khiết nhất của Trương gia, và nó vẫn đang không ngừng tiến hóa.

Tuy nhiên, Trương Hạo cũng hiểu rằng, chỉ dựa vào sức mạnh hiện tại của mình, vẫn còn xa mới đủ để mở chiếc quan tài này.

Cậu cần nhiều thời gian hơn, nhiều thử thách hơn để nâng cao

thực lực, để tinh lọc huyết mạch của mình.

Chỉ có như vậy, cậu mới có thể mở được chiếc quan tài đồng này, biết được bí mật có thể ảnh hưởng đến tương lai của Trương gia...

Trên chuyến bay từ Cam Túc về Hàng Thành, Trương Hạo hồi tưởng lại chuyến đi Cổ Đồng Kinh lần này, thu hoạch vô cùng phong phú.

Tuy chưa thể triệt phá Uông gia, nhưng đã phá hủy được một căn cứ bí mật của chúng.

Căn cứ này không hề tầm thường, là nơi Uông gia tiến hành thí nghiệm trường sinh và chế tạo Hắc Phi Tử.

Uông gia có thể phát triển nhanh chóng trong thời gian ngắn chính là nhờ vào các loại tình báo bí mật mà Hắc Phi Tử do thám được, bây giờ căn cứ chế tạo Hắc Phi Tử bị hủy, tổn thất gây ra cho chúng là không thể đong đếm.

Trương Hạo tin rằng, lần này gây ra tổn thất lớn như vậy cho Uông gia, chúng nhất định sẽ tìm đến cửa để tính sổ với cậu.

Chương 269

Tình huống này chính là điều cậu muốn thấy, nếu đã không dò ra được nơi ẩn náu của chúng, vậy thì để người của Uông gia tự tìm đến cửa là được.

Ngoài ra, cậu còn có được máu của thần thú Kỳ Lân, máu Kỳ Lân khiến tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân tăng lên đáng kể.

Trong không gian trữ vật còn có thêm một vật phẩm hiếm thấy.

Đợi khi Hệ thống Vạn Vật Dung Hợp nâng lên cấp 10, mở khóa tái tổ hợp và dung hợp vật phẩm hiếm, chắc chắn sẽ mang lại sự thăng cấp vượt bậc, khi đó tốc độ tăng cường thực lực sẽ lại lên một tầm cao mới.

"Tiểu Cữu, máy bay hạ cánh rồi!" Tiếng gọi của Hạo Thiên Chân khiến Trương Hạo hoàn hồn, cậu cầm hành lý đi theo sau mọi người xuống máy bay.

Họ vừa về đến nhà cũ của Ngô gia, Tứ A Công đã tìm đến cửa, tin tức thật là nhanh nhạy.

Nhà cũ Ngô gia, thư phòng.

Trương Hạo gặp mặt Tứ A Công ở đây.

Trần Bì độc ác ai cũng biết, đương nhiên thực lực cũng rất mạnh, nếu không một kẻ tàn nhẫn, thù dai như vậy không thể sống đến tuổi này.

Chỉ là người có lợi hại đến đâu cũng có lúc già đi, ông ta bây giờ trông đã như ngọn nến trước gió, có thể chết bất cứ lúc nào, nhưng ánh mắt vẫn sắc lẹm, chỉ cần nhìn một cái cũng cảm thấy nhiệt độ xung quanh giảm đi mấy độ.

Trong lúc Trương Hạo quan sát Tứ A Công, ông ta cũng đang quan sát Trương Hạo.

Ông ta rất ngạc nhiên, một người trẻ tuổi như vậy, dưới ánh mắt của ông ta lại vẫn hết sức thản nhiên, không có chút sợ hãi nào.

Phải biết rằng, năm đó Ngô Tam Thúc lúc còn trẻ bị ông ta nhìn chằm chằm cũng không thể bình tĩnh như vậy.

"Trương gia các người có một yêu nghiệt như cậu, xem ra là có người kế nghiệp rồi!" "Tứ A Công đang khen tôi sao?" "Ha ha, cũng khó trách Ngô Tam Thúc bảo tôi đến tìm cậu, nói cậu sẽ khiến tôi hài lòng, cậu xem cái này trước đi." Tứ A Công cười như không cười, trông có vẻ mặt đầy ý cười, nhưng nhìn thế nào cũng khiến người ta khó chịu.

Ông ta vừa nói vừa đưa một chiếc hộp gỗ to bằng lòng bàn tay cho Trương Hạo.

Trương Hạo nhận lấy hộp mở ra xem, bên trong là một con cá nhỏ dẹt.

Toàn thân con cá phủ một lớp đồng gỉ màu xanh lục loang lổ, toát lên vẻ tang thương của năm tháng.

Trên thân cá uốn lượn mấy đường vân hình rắn sống động như thật, những đường vân này có tư thế khác nhau, dường như có thể thoát ra khỏi thân cá đồng bất cứ lúc nào, khiến người ta không rét mà run.

Đây chẳng phải là cá đồng mày rắn sao!

"Tứ A Công, đây là có ý gì?" "Bên trong cá đồng mày rắn ẩn giấu bí mật trường sinh, nó có tổng cộng ba con, tôi hy vọng cậu có thể giải mã bí mật trong đó, và đưa tôi đi tìm trường sinh." "Không thành vấn đề!" Trương Hạo biết con cá đồng mày rắn cuối cùng đang ở

trong tay ông ta, vốn nghĩ rằng phải thông qua một cuộc giao dịch nào đó ông ta mới chịu giao ra.

Ai ngờ ông ta không đi theo lối mòn, vừa gặp mặt đã trực tiếp lấy ra.

Xem ra ông ta thật sự đã già, không còn nhiều thời gian, nên mới hoảng hốt như vậy.

Nhưng như thế cũng tốt, bớt đi rất nhiều phiền phức.

Trong ba con cá đồng mày rắn, hai con hợp lại chính là lộ trình đến Vân Thiên Cung, con còn lại là một bí mật mà Uông Tàng Hải để lại cho hậu nhân Uông gia.

Bây giờ ba con cá đồng mày rắn đều đã trong tay, giải mã bí mật trong đó còn không phải dễ như trở bàn tay.

"Thiên Chân, đi lấy một chiếc đèn pin cường độ cao hoặc bật lửa, thứ gì có thể chiếu sáng được." "Vâng ạ, Tiểu Cữu." Vài phút sau, Hạo Thiên Chân mang một chiếc đèn pin cường độ cao đến.

"Tiểu Cữu, ở nhà cậu cần thứ này làm gì?" Trương Hạo mỉm cười, tâm niệm vừa động liền lấy hai con cá đồng mày rắn từ không gian trữ vật ra bỏ vào túi, rồi lại móc ra.

Cậu cầm cá đồng mày rắn trong tay, mặt chính hướng lên, dùng đèn pin chiếu vào mặt sau của nó.

Giây tiếp theo, một nửa bản đồ lộ trình hiện ra trên trần nhà.

"Thiên Chân, cậu cầm đèn pin!" Trương Hạo đưa đèn pin đi, rảnh ra một tay, đặt con cá đồng mày rắn còn lại vào đối diện, trên trần nhà lại hiện ra một nửa bản đồ nữa.

Hai nửa bản đồ ghép lại thành một bản đồ hoàn chỉnh.

Tứ A Công thấy bản đồ trên trần nhà thì kinh ngạc vô cùng.

“Tôi có được con cá đồng mày rắn này mấy chục năm, vẫn không thể giải mã bí mật trong đó, không ngờ lại bị một tiểu bối Trương gia như cậu dễ dàng giải mã!” “Có gì đâu, Tiểu Cữu của cháu là lợi hại nhất, không có việc gì mà cậu ấy không làm được.” Hạo Thiên Chân vừa dứt lời thì thấy vẻ mặt đáng sợ của Tứ A Công, thân thể liền run lên, lập tức im bặt.

Lúc còn trẻ, Tứ A Công bị người ta chém một nhát ngang mắt, để lại một vết sẹo lớn, cộng thêm khí chất âm hiểm, độc ác của ông ta, không phải ai cũng có thể đối mặt với một khuôn mặt như vậy mà vẫn bình tĩnh như Trương Hạo.

“Tách!” Trương Hạo lấy điện thoại ra chụp lại bản đồ trên trần nhà, sau đó cất hai con cá đồng mày rắn đi, rồi lấy con cuối cùng ra, dùng đèn pin chiếu vào mặt sau.

Giây tiếp theo, trên trần nhà hiện ra mấy chục ký tự cổ quái, những ký tự này giống như nòng nọc, xiêu xiêu vẹo vẹo.

Trương Hạo không trực tiếp nhờ Hạo Thiên Chân dịch, cũng lấy điện thoại ra chụp ảnh rồi cất đi.

Làm xong, cậu đưa con cá đồng mày rắn ẩn giấu một nửa bản đồ cho Tứ A Công.

Tứ A Công lại xua tay nói: “Bí mật đã được giải mã, nó không còn tác dụng nữa, coi như là quà gặp mặt cho tiểu bối cậu đi.” “Vậy thì cảm ơn Tứ A Công!” Trương Hạo vốn đã có ý với cá đồng mày rắn, tự nhiên sẽ không khách sáo với ông ta, trực tiếp cùng hai con kia cất vào túi, sau đó tâm niệm vừa động thu vào không gian trữ vật.

Lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai. [Đinh, hoàn thành nhiệm vụ ẩn, thu thập 3 con cá đồng mày rắn và giải mã bí mật bên trong, phần thưởng nhiệm vụ là 5 lần dung hợp.] Nhiệm vụ ẩn này cuối cùng cũng hoàn thành, và được thưởng 5 lần dung hợp.

Trương Hạo nhìn vào giao diện thuộc tính, vốn còn 30 lần, cộng thêm 5 lần thưởng này, còn 35 lần dung hợp.

Hiện tại Hệ thống Vạn Vật Dung Hợp sắp nâng lên cấp 10, khi đó sẽ mở khóa tái tổ hợp và dung hợp vật phẩm hiếm. 35 lần dung hợp rõ ràng là không đủ, phải nghĩ cách kiếm thêm nhiều lần dung hợp hơn, chuyến đi Vân Thiên Cung lần này là một cơ hội không tồi.

Vì vậy, sau khi giải mã bí mật của cá đồng mày rắn, Trương Hạo rất nhanh đã đạt được thỏa thuận với Tứ A Công, thành lập một đội ngũ đến Đông Bắc tìm kiếm Vân Thiên Cung.

Mọi công việc chuẩn bị đều do Tứ A Công hoàn thành, cậu không cần làm thêm việc gì, lúc xuất phát chỉ cần có mặt là được.

Một ngày trước khi lên đường, Trương Hạo nhận được điện thoại của Dịch Táp, chuyện của gia tộc Thủy Tiêu tam tính của họ đã được giải quyết hoàn toàn.

Vì ý thức trong thủy tinh đã bị loại bỏ hết, nhưng Thủy Tiêu không hoàn toàn biến mất mà hợp nhất với Sơn Đảm, nên năng lực của ba gia tộc họ sau khi suy yếu một chút thì không tiếp tục suy yếu nữa.

Hiện tại thực lực của họ tuy có kém hơn trước một chút, nhưng tính mạng không còn nguy hiểm.

Dịch Táp bày tỏ rằng cô và Đinh Ngọc Vũ Điệp đã được Trương Hạo cứu nhiều lần, nguyện ý góp sức cho Trương Hạo, sau đó Trương Hạo đã đồng ý cho họ cùng tham gia hành động lần này.

Vì vậy, đội ngũ đến Đông Bắc tìm Vân Thiên Cung lại lớn mạnh thêm một chút.

Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Hoắc Tú Tú, Giải Tiểu Hoa, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp, Trương Kỳ Lân, cộng thêm Tứ A

Công và thủ hạ của ông ta, một đội ngũ mười mấy gần hai mươi người, sáng sớm hôm sau đã rầm rộ xuất phát từ Hàng Thành đến Đông Bắc.

Vân Thiên Cung ở một nơi gọi là Ngũ Thánh Sơn, nằm trong dãy núi Trường Bạch.

Từ Hàng Thành đến Ngũ Thánh Sơn, trên đường đi đầu tiên là máy bay, sau đó là xe lửa, cuối cùng là xe việt dã do nhà họ Trần sắp xếp.

Sau bốn ngày vất vả, họ mới tiến vào dãy núi Trường Bạch.

"Tiểu Ca, sao trông anh không vui vậy, có chuyện gì xảy ra sao?" Trương Kỳ Lân lắc đầu, không nói gì.

Ngoài Bàn Tử, Trương Hạo cũng chú ý thấy sau khi xe việt dã tiến vào dãy núi Trường Bạch, trong lòng Trương Kỳ Lân dường như có tâm sự, trong mắt còn lộ ra vẻ u sầu.

Trước đây, Trương Kỳ Lân dù lúc nào cũng hỉ nộ không lộ ra mặt, nhưng hôm nay lại là ngoại lệ.

Trương Hạo thấy bộ dạng đó của Trương Kỳ Lân, đoán rằng có lẽ liên quan đến trải nghiệm thời thơ ấu của anh ta.

Chương 270

Đừng nhìn bây giờ anh ta là tộc trưởng Trương gia, nhưng lúc nhỏ anh ta đã gặp phải rất nhiều bất hạnh.

Vô duyên vô cớ trở thành Thánh Anh thì thôi đi, sự kiện Thánh Anh giả còn bị phanh phui, bị mọi người trong gia tộc ghét bỏ.

May mà sau này độ tinh khiết của huyết mạch cao, lại nhận được tín vật của tộc trưởng là chuông Định Hồn nên mới trở thành tộc trưởng Trương gia.

Bây giờ trở lại Đông Bắc, núi Trường Bạch, trong lòng chắc chắn là nhớ lại những chuyện bất hạnh lúc nhỏ.

"Rầm!" Đột nhiên, đầu xe vang lên một tiếng động lớn, chiếc xe việt dã phanh gấp, người trên xe ngã dúi dụi, hai người ngồi ghế trước còn suýt bị văng ra ngoài.

"Sao vậy, có chuyện gì xảy ra?" "Xe của chúng ta bị băng trên núi lăn xuống đè trúng rồi!" Tài xế xuống xe kiểm tra rồi lớn tiếng nhắc nhở: "Bây giờ xe không khởi động được, phải sửa xe trước đã." Mọi người trong xe nghe vậy liền xuống xe, các xe khác trong đoàn cũng dừng lại, tất cả mọi người đều xuống xe đứng bên cạnh chờ đợi.

Trương Hạo nhìn chỗ bị đè trên xe, nóc xe bị lõm vào, kính cửa sổ cũng chi chít vết nứt.

Nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy dưới xe có một khối băng điêu khắc hình thù kỳ lạ, trong suốt như pha lê, to bằng cái thùng nước.

Khối băng điêu này lấp lánh dưới gió lạnh, hình dạng kỳ dị của nó vượt xa sức tưởng tượng của mọi người.

Nó không phải là một hình khối đơn giản, mà là hình ảnh một con

vật sống động như thật, có nhiều chiếc chân dài và cong, thoạt nhìn, phản ứng đầu tiên của hầu hết mọi người là nhầm nó với con rết trong truyền thuyết.

"Kỳ lạ, sao lại có người điêu khắc con rết rồi đặt lên núi?" Bàn Tử từ từ đến gần khối băng đè xe nói: "Chưa nghe nói vùng Đông Bắc có tục lệ thờ rết làm thần mà!" Trương Kỳ Lân liếc nhìn khối băng dưới xe nói: "Đây không phải là rết, mà là Du Diên, chúng là thánh vật của nước Đông Hạ." Bàn Tử nghe vậy nghi hoặc hỏi: "Tiểu Ca, anh nói là nước Đông Hạ đến nay vẫn còn là một bí ẩn đó sao?" "Ừm." Nước Đông Hạ là một thế lực lớn nằm giữa Kim và Nguyên, phạm vi chủ yếu ở vùng núi Trường Bạch, Đông Bắc, là một chính quyền thần bí.

Tương truyền họ cực kỳ sùng bái tự nhiên và thần linh, bất kỳ đại sự nào trước khi quyết định đều sẽ tổ chức nghi lễ tế tự, cầu xin thần linh phù hộ.

Điều thần kỳ nhất là, quốc gia này chỉ có người trẻ, không có một người già nào.

Về chuyện này, giới học thuật có rất nhiều suy đoán, có người nói vì môi trường sống khắc nghiệt, tuổi thọ đều rất ngắn, có người nói do thiếu lương thực, người đến một độ tuổi nhất định sẽ bị đưa lên núi để tự sinh tự diệt.

Thậm chí còn có thuyết hoang đường hơn, nói rằng người nước Đông Hạ đã nắm được phương pháp trường sinh bất lão, mỗi người đều có thể giữ mãi tuổi thanh xuân.

Tuy nhiên, vì tài liệu lịch sử của nước Đông Hạ để lại rất ít, nên bất kỳ thuyết nào cũng không thể được kiểm chứng.

Trương Hạo đương nhiên biết, thuyết đáng tin nhất chính là thuyết cuối cùng.

Hoàng đế nước Đông Hạ chính là Vạn Nô Vương, tương truyền hắn là một con quái vật từ dưới đất bò lên, mỗi khi đến cuối sinh mệnh sẽ tiến vào trong cửa đồng, đợi đến khi từ trong cửa đồng ra ngoài lần nữa thì đã hoàn toàn mới, vẫn là một người trẻ tuổi.

Về việc đã xảy ra chuyện gì trong cửa đồng, suy đoán lại càng nhiều hơn, cụ thể là thủ đoạn gì thì phải tiến vào trong cửa đồng mới có thể biết được.

Theo lời Trương Kỳ Lân, Du Diên là thánh vật của nước Đông Hạ, nếu ở đây xuất hiện băng điêu Du Diên, cũng có nghĩa là lúc này đoàn đội đã tiến vào phạm vi của nước Đông Hạ cổ.

"Ầm ầm ầm....." Trong lúc Trương Hạo và mọi người đang chờ đợi, một đoàn xe việt dã hùng hổ từ dưới núi chạy lên.

Từng chiếc xe như những con quái vật bằng sắt thép, gầm rú phá tan không khí yên tĩnh, chúng lao vun vút trên đường núi, dù gặp phải đoàn xe của Trương Hạo cũng không hề có ý định giảm tốc, trong nháy mắt đã vượt qua họ và đi lên núi.

"Vãi, đoàn xe ở đâu ra mà kiêu ngạo thế!" Bàn Tử chỉ vào đoàn xe đã đi xa mà chửi bới.

Giải Tiểu Hoa nhìn về hướng lên núi nói: "Vừa rồi tôi thấy trong xe toàn là người Tây, các cậu nói xem họ lên núi với mục đích gì?" Tứ A Công nhíu mày nói: "Một đám nhóc con không biết trời cao đất dày, đám người Tây đó vừa nhìn đã biết là lính đánh thuê, ở đây gần biên giới chúng mới dám vào, xem ra là có thế lực nước ngoài dòm ngó thứ trong Vân Thiên Cung." Trương Hạo cười nói: "Vừa rồi tôi thấy A Ninh ngồi trong xe đầu, chắc chắn là ông chủ của cô ta, Cừu Đức Khảo, cũng muốn có được phương pháp trường sinh, nên mới phái cô ta đến." "Là con mụ đó à, nó đã biến mất một thời gian rồi, không ngờ lại gặp ở đây, nó mà dám tranh đồ với Bàn Gia, nhất định phải cho nó

một bài học." Đúng lúc này, dưới núi lại vang lên một trận ầm ầm, không lâu sau lại có một đoàn xe việt dã khác chạy qua.

"Hôm nay rốt cuộc là ngày gì, sao lại có thêm một đội nữa lên núi?" "Xe sửa xong chưa, cứ thế này chúng ta đi sau các đội khác đến canh cũng không có mà húp." Bàn Tử nhìn từng đoàn xe vào núi mà sốt ruột không thôi.

"Sợ gì, cá đồng mày rắn đang ở trong tay chúng ta, có bản đồ lộ trình chính xác, thế nào cũng nhanh hơn chúng." Tứ A Công không hề để ý đến mấy đội xe vừa qua, ông ta đã nghiên cứu cá đồng mày rắn mấy chục năm, biết rằng muốn giải mã bí mật trong đó không hề đơn giản.

Có cá đồng mày rắn còn như vậy, những người không có cá đồng mày rắn, không có bản đồ lộ trình chính xác muốn tìm được lối vào Vân Thiên Cung trong núi tuyết mênh mông gần như là không thể.

Bàn Tử nghe Tứ A Công nói vậy, tâm trạng cuối cùng cũng bình tĩnh lại một chút.

"Tứ A Công nói đúng, huống hồ trong cổ mộ có bao nhiêu cơ quan cạm bẫy, đám lính đánh thuê đó có tác dụng gì, một con Tống Tử hơi lợi hại một chút là có thể diệt sạch cả đám rồi." Chuyện nhiều thế lực cùng xuống một ngôi mộ cũng không phải chưa từng xảy ra.

Trước đây Lỗ Vương Cung cũng có rất nhiều thế lực đến, nhưng kết quả cuối cùng đều là bị diệt sạch.

Lần đó A Ninh cũng dẫn theo một đội lính đánh thuê nước ngoài vào, cuối cùng vì gặp phải Huyết Thi, chết chỉ còn lại một mình cô ta, nếu không phải có mấy người Trương Hạo, A Ninh cũng không ra khỏi được mê cung.

Lần này cô ta lại dẫn một đội người đến Vân Thiên Cung, kết quả

sẽ không tốt hơn trước đâu.

Trương Hạo và mọi người đợi bên đường hơn một tiếng đồng hồ xe mới sửa xong, mọi người quay lại xe tiếp tục tiến lên núi.

Con đường trên dãy núi Trường Bạch đến lưng chừng núi thì hết, đến đây phải đi bộ.

Khi đội của Trương Hạo đến nơi, cuối con đường đã đậu mười mấy chiếc xe việt dã.

Họ xuống xe rồi bắt đầu đi bộ.

Ngũ Thánh Sơn thực ra không phải là một ngọn núi, mà là sự kết hợp của năm ngọn núi trong dãy Trường Bạch.

Tương truyền thời viễn cổ, khi Đại Vũ trị thủy đi qua đây, đã dùng một thanh thần đao chẻ đôi núi tuyết, thế là mới có Ngũ Thánh Sơn, chúng lần lượt là Nhất, Nhị, Tam Thánh Sơn, Đại Thánh Sơn và Tiểu Thánh Sơn.

Mạch núi đều cùng một gốc, phần dưới lòng đất thực ra vẫn là cùng một ngọn núi.

Bản đồ ẩn giấu trong cá đồng mày rắn chỉ ra rằng trên mỗi ngọn thánh sơn đều có đường bồi lăng đạo dẫn đến Đại Thánh Sơn, điều này cũng có nghĩa là vào bất kỳ ngọn thánh sơn nào trong số đó đều có thể từ dưới lòng đất đi đến một ngọn thánh sơn khác, từ đó tìm ra Vân Thiên Cung.

Những thông tin bí mật này, các thế lực khác không hề nắm được, đây cũng là ưu thế của đội ngũ Trương Hạo.

Một đoàn người sau một hồi trèo đèo lội suối, gian nan tiến bước trong núi tuyết, năm sáu tiếng sau cuối cùng cũng đến Tiểu Thánh Sơn sừng sững, tuyết trắng ngập trời.

Theo kế hoạch, họ sẽ tìm lối vào ở đây để xuống lòng đất, đi qua bồi lăng đạo và cuối cùng vào Đại Thánh Sơn, tìm kiếm Vân Thiên Cung.

Tiểu Thánh Sơn quanh năm bị tuyết phủ, dưới lớp tuyết là tầng băng dày.

Bàn Tử lấy xẻng Lạc Dương từ trong ba lô ra, chọc chỗ này, đâm chỗ kia, nhíu mày nói: "Tứ A Công, cách của ông e là không được rồi, tầng băng dày thế này, công cụ của chúng ta căn bản không có đất dụng võ, vậy trong phạm vi lớn như vậy làm sao tìm ra được lối vào của bồi lăng đạo đây?" "Nói cho cùng thì đám tiểu bối các người không có kiến thức, xẻng Lạc Dương không dùng được thì chịu thua sao?" Tứ A Công ra lệnh cho một thủ hạ bên cạnh: "Lang Phong, đến lượt ngươi ra tay rồi!" "Tứ gia, xin ngài chỉ định vị trí!" Thủ hạ được gọi là Lang Phong bước ra từ trong đám người, sau đó mở ba lô lấy ra một bó kíp nổ.

Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và những người khác thấy tình hình này đều kinh ngạc.

Thấy Tứ A Công tự tin như vậy, còn tưởng ông ta có cách gì hay ho, ai ngờ lại dùng kíp nổ để phá.

Uy lực của kíp nổ lớn hơn thuốc nổ thông thường rất nhiều, dù không phải là núi tuyết, vụ nổ cũng có thể khiến mộ thất sụp đổ.

Theo lý mà nói, ông ta là lão Tứ trong Cửu Môn, không nên không hiểu đạo lý này.

Đã biết mà vẫn làm vậy, chỉ có một nguyên nhân, thời gian của ông ta không còn nhiều, ông ta đã sốt ruột, nóng lòng muốn vào Vân Thiên Cung để biết phương pháp trường sinh.

"Bàn Tử, không ngờ còn có người gan hơn cả cậu!" "Ai nói không

phải chứ, cho nổ kíp nổ trên núi tuyết lớn, chắc chắn sẽ gây ra tuyết lở, ông không muốn sống còn muốn kéo theo chúng tôi à!" "Lang Phong có mấy chục năm kinh nghiệm phá nổ, hắn sẽ kiểm soát liều lượng thuốc, chắc chắn sẽ không gây tuyết lở, mấy tiểu bối các người cứ yên tâm đi." "Trương Hạo huynh đệ, chúng ta làm sao bây giờ?" Bàn Tử thấy khuyên Tứ A Công không được, đành phải cầu cứu Trương Hạo.

"Nếu họ muốn dùng kíp nổ thì cứ để họ dùng, tôi thấy vách đá đằng kia có một khe nứt, chúng ta trốn vào trong đó dù có tuyết lở cũng không sợ!" Trương Hạo chỉ tay về phía vách đá không xa phía sau nói.

Bàn Tử nghe vậy liền lộ vẻ mặt "tôi hiểu rồi", sau đó gọi Thiên Chân, Giải Tiểu Hoa, Hoắc Tú Tú, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp và cả Trương Kỳ Lân, mấy người cùng nhau trốn vào khe đá.

Mấy người vừa vào trong thì nghe một tiếng "Rầm" lớn, sau đó là tiếng "xào xạc" từ đỉnh núi truyền đến.

"Không hay rồi, tuyết lở!" Mấy thủ hạ của Tứ A Công lớn tiếng kêu cứu.

Một người trong số họ mắt tinh, thấy được chỗ ẩn nấp của nhóm Trương Hạo, liền đỡ Tứ A Công cùng chạy qua trốn vào khe nứt.

Họ vừa vào, tuyết từ đỉnh núi đổ xuống đã đến ngay trước mắt.

"Hộc, hộc, hộc....." Tứ A Công và những người khác thở hổn hển, nghỉ ngơi một lúc lâu mới hồi phục.

Ông ta nhìn quanh, phát hiện thiếu mất hai thủ hạ.

Chương 271

"Lang Phong và Thành Thành đâu?" "Tứ gia, họ không kịp chạy, bị tuyết vùi lấp rồi!" "Ai, họ đều đã theo tôi mấy chục năm, sao lại xảy ra chuyện này." "Chậc, còn không phải là tự tìm sao, đã nói là không thể dùng kíp nổ, các người cứ không tin, bây giờ tuyết lở, người chết rồi hối hận cũng muộn." "Ngươi....." Tứ A Công chỉ tay vào Bàn Tử, tức điên lên, ông ta muốn nổi giận, nhưng Bàn Tử nói là sự thật.

"Ngươi tưởng chúng ta muốn dùng kíp nổ sao, trước khi đến chúng ta đã làm thí nghiệm rồi, dùng kíp nổ là cách duy nhất, nếu không tầng băng dày mấy mét căn bản không có cách nào phá được!" "Các người không có cách là do các người không có bản lĩnh, Trương Hạo huynh đệ không cần kíp nổ cũng có thể phá được tầng băng!" Tứ A Công chuyển ánh mắt sang Trương Hạo, đánh giá từ trên xuống dưới: "Thằng nhóc Trương gia tuy có chút bản lĩnh, nhưng tầng băng dày mấy mét mà nó có thể phá được sao?" "Có được hay không thì lúc đó xem sẽ biết!" Trong lúc nói chuyện, tuyết lở bên ngoài khe nứt đã qua.

Thấy không còn nguy hiểm, mọi người từ trong khe nứt đi ra, quay lại vị trí nổ.

Chỉ thấy trên tầng băng dày bị nổ một cái hố lớn sâu khoảng hai mét, nhưng cách để xuyên thủng tầng băng ít nhất còn bốn năm mét nữa.

Tứ A Công nhìn Trương Hạo: "Họ đều nói cậu có cách phá xuyên tầng băng, đừng nói tôi không cho cậu cơ hội, chỉ cần cậu có thể phá xuyên nó mà không dùng thuốc nổ, thứ này sẽ là của cậu!" Ông ta vừa nói vừa móc từ trong túi ra một cái móc chín ngạnh, cuối cùng còn có

dây xích sắt nối liền.

"Móc chín ngạnh!" "Đây không phải là bảo bối của Tứ gia sao, nó đã theo ông ấy từ khi còn rất nhỏ, ông ấy lại nỡ lấy ra!" Chiếc móc chín ngạnh vừa xuất hiện, các thủ hạ của ông ta đều kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

Bàn Tử vỗ vai Trương Hạo một cái: "Trương Hạo huynh đệ, không phải chỉ là một cái móc chín ngạnh thôi sao, có cần phải kinh ngạc vậy không?" Trương Hạo cười nói: "Cậu không biết ý nghĩa của nó, vì nó đã theo ông ấy từ nhỏ, Tứ A Công rất quý nó, ai có thứ này thì có thể yêu cầu lão Tứ trong Cửu Môn làm bất kỳ việc gì cho mình, dù có mất mạng cũng không từ." "Ra là vậy, vậy lát nữa cậu phải thể hiện cho tốt đấy." "Yên tâm đi." Tầng băng chắc chắn phải phá, điều khiến Trương Hạo bất ngờ là còn có phần thưởng như vậy.

Đến lúc đó cầm móc chín ngạnh đến kho báu của nhà họ Trần dạo một vòng chắc sẽ có được không ít đồ tốt.

"Tứ A Công, ông nói phải giữ lời đấy." Trương Hạo cười toe toét với ông ta, sau đó nhảy xuống cái hố sâu do kíp nổ tạo ra.

Tứ A Công và thủ hạ của ông ta thấy Trương Hạo nhảy xuống, lập tức nhìn vào hố sâu, họ tò mò không biết Trương Hạo dùng cách gì để phá xuyên tầng băng dày mấy mét.

Trương Hạo nhảy vào hố sâu, trực tiếp giơ tay đấm một quyền xuống dưới chân.

Tứ A Công và những người khác đều sững sờ.

"Thằng nhóc Trương gia, cậu chắc là dùng cách này?" "Kíp nổ còn không phá xuyên được, cậu còn muốn dùng nắm đấm để phá, trời còn chưa tối đâu!" "Đúng là nghé con không sợ hổ, với cách của cậu, cho cậu mười năm cũng không phá xuyên được!". ...

Lời họ còn chưa dứt, đã nghe tiếng "rắc, rắc" từ trong hố sâu truyền lên.

Chỉ thấy lấy nắm đấm của Trương Hạo làm trung tâm, những vết nứt như mạng nhện xuất hiện trên mặt băng.

Trương Hạo nhẹ nhàng dậm chân một cái, dưới chân cậu liền xuất hiện một cái hố có thể cho một người trưởng thành đi qua, xuyên thẳng qua tầng băng.

Tứ A Công và thủ hạ của ông ta nhìn cảnh tượng trước mắt mà kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, nếu không phải tận mắt chứng kiến, họ tuyệt đối không tin chuyện này có thể thực sự xảy ra.

"Đây..... làm sao có thể!" "Sao cậu có thể có sức mạnh lớn như vậy, một quyền xuyên thủng tầng băng dày mấy mét!" "Yêu nghiệt, đúng là yêu nghiệt, khó trách vừa rồi cậu tự tin như vậy, tôi mà có sức mạnh lớn như cậu cũng có thể làm được đến mức này.". ...

Trương Hạo cười cười, ánh mắt cậu trực tiếp rơi vào chiếc móc chín ngạnh trong tay Tứ A Công.

Có thứ này là có thể vào kho báu nhà họ Trần, cùng là người trong Cửu Môn, đồ trong kho báu nhà họ Trần của ông ta chắc chắn không ít.

Tứ A Công thấy ánh mắt của Trương Hạo sao còn không biết suy nghĩ của cậu, trực tiếp ném chiếc móc chín ngạnh vào hố sâu: "Nhóc con, cầm lấy, ta còn chưa đến mức thất hứa với tiểu bối." Trương Hạo nhận lấy chiếc móc chín ngạnh cất kỹ, sau đó gọi Bàn Tử và những người khác cũng xuống, cố định dây thừng rồi chuẩn bị đi xuống.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và mấy người nghe gọi liền trực tiếp nhảy xuống hố sâu bắt đầu chuẩn bị.

Lúc này, Dịch Táp đột nhiên kinh hô: “Dưới tầng băng có một đứa bé đầu to!” "Cái gì?

Cô nói đứa bé đầu to gì?" Tiếng kinh hô của Dịch Táp như sấm sét đánh tan sự tĩnh lặng, mọi người như bị nam châm hút, đồng loạt cúi đầu nhìn vào cái hố sâu thẳm, trong mắt lóe lên sự tò mò và ánh sáng.

Bên dưới hố, một cảnh tượng kỳ dị hiện ra, một đứa bé đầu to cuộn tròn trong đó, ngủ say sưa, toàn thân bị bao phủ bởi màu xanh tím, nhưng thần thái, dung mạo lại sống động, hệt như một đứa trẻ sơ sinh, tươi tắn như sắp cử động, khiến người ta khó tin. "Đây...

đây sao có thể?" Những tiếng kinh ngạc vang lên liên tiếp, mọi người nhìn nhau, dưới tầng băng dày mấy mét, sao lại có dấu hiệu của sự sống?

Ở nơi cực lạnh âm mấy chục độ này, sự tồn tại của bất kỳ sinh mệnh nào cũng đều trở nên không thể tin nổi, như một giấc mơ.

Giữa lúc bàn tán xôn xao, ánh mắt Tứ A Công xuyên qua lớp băng, khẽ nói: "Côn Luân Thai!" Từ này, như chìa khóa mở ra bí mật cổ xưa, khiến những người có mặt đều phải sững sờ. "Côn Luân Thai?

Đó là cái gì?" Một thủ hạ vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Tứ A Công từ từ giải thích: "Côn Luân Thai, là kỳ thai được thai nghén từ nguyên khí của trời đất, hình dạng như trẻ sơ sinh, nhưng thực chất là do nguyên khí ngưng tụ, là một bảo vật phong thủy hiếm thấy trên đời, ẩn chứa vô vàn huyền bí." Mọi người nghe vậy, vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ. "Trương Hạo huynh đệ, lão già đó nói huyền bí như vậy, là thật hay giả?" Trương Hạo gật đầu xác nhận: "Lời nói không sai, đây đúng là Côn Luân Thai, một kỳ tích do sức mạnh của tự nhiên tạo ra." Bàn Tử vừa nghe, hai mắt tròn xoe, như thể nhìn thấy vô tận của cải, nước miếng gần như chảy ra khỏi miệng, hưng phấn nói: "Bảo vật như thế này, nếu mang ra ngoài, chắc chắn sẽ có giá trị

liên thành!" Hạo Thiên Chân nghe vậy, dở khóc dở cười, gõ nhẹ vào đầu Bàn Tử, cười nói: "Cậu nhóc này, đừng có mơ mộng hão huyền!

Nhìn nó tuy nhỏ, nhưng thực ra vô cùng to lớn, hơn nữa một khi rời khỏi nơi này, sẽ tan biến không hình dạng, không phải sức người có thể mang đi được." Bàn Tử nghe vậy, đành phải hậm hực bỏ cuộc, mọi người lập tức thu dọn tâm trạng, chuẩn bị đi sâu vào thám hiểm.

Tứ A Công ra lệnh một tiếng, như tướng quân phát hiệu lệnh, các thủ hạ nhanh chóng hành động, dùng công cụ chuyên nghiệp cố định dây leo núi, sau đó từng người một như những con én linh hoạt, trượt xuống dưới tầng băng theo dây thừng.

Tứ A Công tuy đã ngoài chín mươi, nhưng thân thủ vẫn còn nhanh nhẹn, như cây tùng cây bách trường thanh, không thua kém gì thanh niên trai tráng, chỉ vài ba động tác đã trượt xuống sâu trong tầng băng.

Khi mọi người đều đã đến nơi, trước mắt bỗng trở nên rộng mở, chỉ thấy một bong bóng băng khổng lồ hiện ra, bong bóng băng này như một cái bong bóng lơ lửng trong tầng băng.

Không gian bên trong bong bóng băng rất rộng, trung tâm lại có một ngôi miếu băng điêu, trong suốt như pha lê, đẹp đẽ vô cùng, như thể là tác phẩm nghệ thuật tinh xảo nhất của tự nhiên.

Khi Trương Hạo và những người khác bước vào vùng băng này, nhóm của Tứ A Công đã vây quanh miếu băng nghiên cứu một lúc lâu, Tứ A Công trầm giọng nói: "Đây là linh miếu, là kiến trúc trên mặt đất của chủ thể cổ mộ, dưới miếu băng chắc chắn có bồi lăng đạo." Tứ A Công sau khi xác định miếu băng là một linh miếu liền nhanh chóng dẫn người vào bên trong.

Vừa vào linh miếu, mọi người bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Toàn bộ linh miếu khí thế hùng vĩ, công nghệ tinh xảo.

Vừa vào bên trong, điều đầu tiên nhìn thấy là một bức tượng băng điêu ngồi trên đài băng ở giữa điện, một con ngựa đầu người khổng lồ.

Tứ A Công thấy vậy vô cùng hưng phấn: "Tốt quá rồi, mọi thứ đều không sai, bức tượng này chính là Trường Sinh Thiên trong tôn giáo Đông Hạ!

Trường Sinh Thiên là chủ thần của người Đông Hạ, linh cung này chính là đại điện dùng để tế tự của quý tộc bọn họ.

Mấy người các ngươi, đào từ dưới bức tượng xuống, bên dưới chắc chắn có thông đạo!" "Vâng, Tứ gia!" Mấy thủ hạ của Tứ A Công nghe lệnh lập tức lấy ra đủ loại công cụ bắt đầu đục phá trên giường băng dưới bức tượng.

Trong chốc lát, cả đại điện vang lên tiếng đinh linh loảng xoảng, không lâu sau, giường băng đã bị đục ra một cái hố lớn, bên dưới có một ngăn tối hình vuông một mét, trong ngăn có một con rùa đá toàn thân đen kịt.

Mai rùa đá này rộng và dày, trên đó chi chít những hoa văn thần bí, những hoa văn này tựa như tinh tú, sông núi hoặc là văn tự cổ xưa.

Trên lưng nó, uốn lượn những con rắn linh, những con rắn này cuộn tròn trên mai rùa, trông linh động mà uy nghiêm. "Đây là một con Huyền Vũ, giấu một con Huyền Vũ như thế này dưới tượng băng rốt cuộc là có ý gì?" Mọi người thấy con Huyền Vũ, trong lòng đầy nghi hoặc. "Ai, sao thế này, đồng hồ của mình hỏng rồi sao?" Đột nhiên, Bàn Tử giơ tay lên, nhìn chằm chằm vào chiếc đồng hồ bằng đồng trên đó, vẻ mặt đầy nghi hoặc: "Không đúng, đồng hồ này mới mua, không thể hỏng ngay được." Đúng lúc này, trong đội lại có người la lên. "La bàn hỏng hết rồi, từ lúc vào bong bóng băng này nó cứ quay

loạn xạ, mất tác dụng rồi." "Áp kế cũng vậy!" "Máy đo độ cao cũng mất tác dụng rồi!" Trong chốc lát, tất cả các thiết bị trên người mọi người đều mất tác dụng.

Tứ A Công nghe vậy sắc mặt ngày càng khó coi, đột nhiên ông ta vỗ đùi một cái, lớn tiếng hét lên: "Chết rồi, bị lừa rồi, chúng ta đều bị lừa rồi, linh miếu này thực chất là một cái bẫy để mê hoặc người ta!" "Tứ gia, sao lại thế, nơi này sao có thể là một cái bẫy?" "Ai....." Tứ A Công thở dài một tiếng, chuẩn bị giải thích tại sao nơi này lại là một cái bẫy. "Khụ, khụ, khụ....." Đột nhiên, ông ta ho dữ dội, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch như người chết không khác gì.

Một thủ hạ của ông ta vội vàng lấy ra một lọ thuốc, đổ ra một viên thuốc cho vào miệng ông ta, một lúc lâu sau mới đỡ hơn. "Tiểu Cữu, Tứ A Công nói linh miếu này là bẫy, cậu có biết là chuyện gì không?" Tứ A Công ho nửa ngày không trả lời câu hỏi, Hạo Thiên Chân sốt ruột liền mở miệng hỏi Trương Hạo.

Những người khác nghe vậy cũng dỏng tai lên nghe.

Chương 272

"Thằng nhóc Trương gia, cậu cứ nói thử xem, để chúng tôi kiến thức một phen về bản lĩnh của cậu." Tứ A Công đã mở lời, Trương Hạo cũng không trì hoãn, cậu từ từ nói: "Vân Thiên Cung là do Uông Tàng Hải xây dựng, bản thân ông ta là một đại sư phong thủy nổi tiếng nhất đương thời, trong phong thủy dùng công cụ gì không ai rõ hơn ông ta.

Một người như vậy khi xây dựng lăng mộ tự nhiên biết phải làm thế nào để phòng trộm." Trương Hạo vừa nói vừa đi đến bên cạnh con Huyền Vũ, còn tiện tay lấy một dụng cụ bằng sắt trên người ném về phía con Huyền Vũ. "Bốp!" Chỉ nghe một tiếng động lớn, dụng cụ đã bị con Huyền Vũ hút qua, dính chặt vào thân nó. "Đây là một con Huyền Vũ được điêu khắc từ từ thiết, có thể hút được một vật lớn như vậy, từ tính rất mạnh, ở khoảng cách rất xa sẽ ảnh hưởng đến các công cụ như la bàn.

Mọi người đều biết, thuật phong thủy đều lợi dụng la bàn để tìm kiếm phương vị và hướng đi của long mạch.

Có một khối từ thiết lớn như vậy ở đây, những công cụ này đều sẽ bị ảnh hưởng, từ đó càng là người am hiểu phong thủy lại càng dễ rơi vào cái bẫy mà ông ta bố trí." "Bốp, bốp, bốp....." Mọi người xung quanh nghe Trương Hạo giải thích đều vỗ tay. "Không hổ là tiểu gia của Trương gia, kiến thức này trong đám đồng lứa không ai sánh bằng!" "Đừng nói là đồng lứa, ngay cả lão già này cũng không bằng." "Tiểu Cữu thật lợi hại, quá tuyệt vời!". ...

Ngay khi mọi người cho rằng đã rơi vào bẫy và phải rút lui, Trương Hạo đột nhiên nói: "Tuy nhiên, linh miếu này không phải là

bẫy!" "Thằng nhóc Trương gia, cậu nói vậy là có ý gì, cậu đang nghi ngờ phán đoán của tôi?" Tứ A Công vốn đang khen ngợi Trương Hạo, ai ngờ giây tiếp theo đã bị cậu làm mất mặt.

"Từ thạch Huyền Vũ tuy có thể ảnh hưởng đến hoạt động của la bàn, từ đó ảnh hưởng đến phán đoán phong thủy, nhưng long mạch phong thủy thì không thể làm giả được, lẽ nào Tứ A Công không nhìn ra long mạch phong thủy ở đây sao?" Tứ A Công nghe vậy chấn động, cả người trong nháy mắt bừng tỉnh.

Nếu bây giờ rời khỏi đây mới là thực sự rơi vào bẫy.

Năm đó Uông Tàng Hải sở dĩ làm một con huyền vũ từ tính mạnh khổng lồ chôn ở đây, chính là để khiến các đại sư phong thủy đến đây tưởng rằng trúng kế mà bỏ chạy.

Một khi từ bỏ nơi này thì thật sự đã trúng kế, chưa nói đến những thứ khác, chỉ riêng công cụ, nhiên liệu và lương khô mang theo cũng không đủ để hỗ trợ đội ngũ tiếp tục đi đến những nơi khác tìm lối vào bồi lăng đạo.

Tứ A Công nhìn Trương Hạo, chân thành tán thưởng: "Khó trách Ngô Tam Thúc lại giới thiệu thằng nhóc cậu cho tôi, cậu cho tôi bất ngờ thật quá lớn!" Trương Hạo mỉm cười coi như đáp lại.

Tứ A Công cũng không nói nhiều, ông ta lập tức ra lệnh cho thủ hạ: "Nếu khối từ thạch này là một cái bẫy, vậy thì phá hủy nó là được, mấy người các ngươi châm lửa đốt nó đi!" "Vâng, Tứ gia!" Hai thủ hạ của Tứ A Công đứng ra đáp một tiếng, sau đó lấy nhiên liệu lỏng từ trong ba lô ra rắc lên thân Huyền Vũ, rồi châm lửa đốt.

"Ầm" một tiếng, thân Huyền Vũ từ thạch liền bốc lên ngọn lửa hừng hực.

Ngọn lửa bùng lên, trong nháy mắt một luồng khói đen đặc bốc lên

trời, tức thì tràn ngập cả đại điện.

"Hừ hừ....." Bàn Tử hít mạnh hai hơi, nghi hoặc nói: "Trương Hạo huynh đệ, cậu có thấy mùi này hơi quen không?" "Quen?" Trương Hạo hít một hơi khói đen, lập tức nghĩ ra: "Ra là Trùng Ngọc, Uông Tàng Hải thật là thâm độc, kế này nối tiếp kế kia!" "Không hay rồi, là Trùng Ngọc!" Đúng lúc này, người của Tứ A Công cũng phát hiện có điều không ổn, nhận ra khói đen là mùi do Trùng Ngọc cháy tỏa ra.

Toàn thân Trùng Ngọc đều do một loại côn trùng nhỏ, có tính ăn mòn cực mạnh tạo thành, một khi nhiệt độ xung quanh thay đổi chúng sẽ tỉnh lại và tấn công các vật sống xung quanh, một đàn côn trùng bay như vậy trong chốc lát có thể ăn mòn một người sống thành nước mủ.

Trương Hạo và họ trước đây đã gặp phải một lần, lúc đó suýt nữa bị thương, may mà có máu Kỳ Lân nên mới tránh được tấn công.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và những người khác sau khi phát hiện khói đen là Trùng Ngọc đều đến gần Trương Hạo.

Trương Hạo nhìn về phía Tứ A Công và nhóm của ông ta, chỉ thấy một đám thủ hạ của ông ta không biết từ lúc nào đã lấy ra mấy túi bột thuốc rắc ra xung quanh.

Bột thuốc của họ hiệu quả không tồi, vừa rắc ra không trung, đám khói đen do côn trùng tạo thành lập tức tiêu tan, khói đen gần đó cũng không dám đến gần.

Đợi đến khi họ dọn ra một khu vực an toàn, liền nhìn về phía Trương Hạo và nhóm của cậu.

"Sao vậy, trên người họ có bảo bối trừ trùng gì sao?" "Chắc chắn là có bảo bối, không làm gì cả mà khói đen cũng không dám đến gần họ." Tứ A Công nghe vậy cười toe toét, đưa tay chỉ về phía Trương

Kỳ Lân: "Nó là người của nhà đó, máu trên người đặc biệt có khả năng trừ trùng, chắc chắn là nó đã rạch máu rồi!" "Trên đời thật sự có loại máu thần kỳ như vậy sao?

Thật đáng ghen tị!" Bên phía Trương Hạo, mọi người nghe thấy lời bàn tán của thủ hạ Tứ A Công đều mỉm cười.

Máu của Trương Kỳ Lân tuy có khả năng trừ trùng, nhưng cũng phải rạch ra mới được.

Từ đầu đến giờ anh ta căn bản không hề rạch máu, nên tự nhiên không phải là anh ta ra tay.

Mọi người đều ngầm hiểu là do Trương Hạo, máu trong cơ thể cậu còn hữu dụng hơn của Trương Kỳ Lân nhiều, chắc chắn là Trương Hạo đã rạch máu rồi.

Trương Hạo thấy phản ứng của mọi người thì mỉm cười, cậu hoàn toàn không rạch máu.

Máu Kỳ Lân sau khi tiến hóa, các loại hiệu quả đều tăng lên gấp bội, hiện tại hiệu quả đã là mấy trăm lần so với ban đầu.

Chỉ là trừ trùng đơn giản thì không cần rạch máu, người chỉ cần đứng đó, hiệu quả còn mạnh hơn cả rạch máu trước đây nhiều.

"Xì....." Mọi người vừa giải quyết xong vấn đề Trùng Ngọc, giây tiếp theo trong đại điện lại vang lên một trận tiếng sột soạt, giống như tiếng do một đàn côn trùng lớn mới có thể phát ra.

Trương Hạo hướng về phía phát ra âm thanh, phát ra một đạo sóng âm, khi hình ảnh hiện ra trong đầu cậu, sắc mặt liền thay đổi.

"Không hay rồi, Trùng Ngọc còn có chiêu sau, có một lượng lớn Du Diên đang tiến lại gần đây!" Lúc này nhóm người Tứ A Công cách họ gần nhất cũng khoảng mười mấy mét, ở khoảng cách xa như vậy mà không rạch máu, chút khí tức máu Kỳ Lân đó không đủ để xua

đuổi Du Diên.

Nếu họ không lập tức qua đây hợp lại, sẽ toàn bộ tử vong.

Trương Hạo tuy có chút hiểu biết về Vân Thiên Cung, nhưng còn lâu mới bằng được Tứ A Công, người đã nghiên cứu mấy chục năm.

Nếu có ông ta trong đội, sẽ có hiệu quả gấp đôi, dù thế nào cũng không thể để ông ta chết như vậy.

Trương Hạo vừa dứt lời, sắc mặt của mọi người đều xụ xuống.

Chỉ thấy Du Diên dày đặc, phủ kín trời đất từ bốn phương tám hướng tụ tập về phía họ, không chỉ vậy, trong đàn Du Diên còn lẫn một số con Du Diên khổng lồ.

Du Diên thông thường nhiều nhất cũng chỉ dài nửa mét, nhưng mấy con Du Diên khổng lồ đó giống như một con mãng xà khổng lồ, dài bốn năm mét.

Truyền văn nơi Du Diên bò qua, bất kể là thứ gì cũng sẽ mục nát.

Trương Hạo nhìn vào tường đại điện, nơi Du Diên đi qua, gạch băng đầy những hố lõm, giống như bề mặt mặt trăng.

"Mọi người mau đội mũ lên, bịt tai lại, Du Diên thích chui vào tai ăn não người!" Bên phía Tứ A Công có người lớn tiếng hét lên, chỉ thấy họ lần lượt đội mũ áo chống thấm lên.

Họ vừa đội mũ lên, Du Diên đã đến gần, những con Du Diên nhỏ trực tiếp bò lên người, mấy con Du Diên khổng lồ thì lắc đầu trái phải, như thể đang lựa chọn thức ăn ngon miệng.

Tứ A Công thấy vậy mắt trợn ngược, đưa tay vào túi móc ra một nắm bi sắt, chỉ thấy ông ta vung tay, những viên bi sắt đó bay ra như đạn.

Thủ hạ của ông ta cũng lần lượt rút súng nhắm vào Du Diên

khổng lồ nổ súng.

Bàn Tử thấy vậy hỏi: "Tiểu Hoa, sao ông ta cũng biết chiêu này, cậu và ông ta ai lợi hại hơn?" "Tôi tự thấy không bằng Tứ A Công, ông ta là đại đệ tử của sư phụ, tuy đã bị trục xuất khỏi sư môn, nhưng lúc rời đi đã học hết các thủ đoạn của sư phụ rồi." "Vậy cậu không phải gọi ông ta một tiếng đại sư huynh sao." Giải Tiểu Hoa nhíu mày: "Ông ta lòng dạ độc ác, sớm đã bị sư phụ trục xuất khỏi sư môn, tôi nói cho các cậu biết, tuy bây giờ chúng ta là một đội, nhưng tôi khuyên các cậu nên cẩn thận một chút, một khi có lợi ích xung đột, ông ta nhất định sẽ không do dự hy sinh tính mạng của chúng ta." Những viên bi sắt trong tay Tứ A Công tuy uy lực còn lớn hơn cả đạn, nhưng đối phó với những con Du Diên khổng lồ dài mấy mét vẫn không đủ.

Bi sắt đập vào thân Du Diên khổng lồ chỉ phát ra một tiếng động, sau đó rơi xuống đất, không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho Du Diên khổng lồ.

Súng trong tay những người khác tác dụng còn nhỏ hơn, tiếng động phát ra khi bắn vào thân Du Diên khổng lồ còn nhỏ hơn cả bi sắt.

Các thủ đoạn tấn công của Tứ A Công và đám người ông ta mang đến căn bản không thể ngăn cản Du Diên khổng lồ đến gần, trong nháy mắt Du Diên khổng lồ đã đến trước mắt.

Một con Du Diên khổng lồ trực tiếp lao về phía Tứ A Công.

Đúng lúc này, chỉ thấy Tứ A Công thuận tay tóm lấy một thủ hạ đẩy ra trước người.

Chỉ nghe một tiếng "xoẹt", người bị ông ta tóm lấy che chắn trước người liền bị Du Diên khổng lồ xé thành hai mảnh như tờ giấy.

Tứ A Công nhân cơ hội này né sang một bên, tránh được đòn tấn

công của Du Diên khổng lồ, lúc này ông ta chú ý thấy lấy Trương Hạo làm trung tâm, trong bán kính bốn năm mét không có Du Diên xuất hiện, liền chạy thẳng về phía Trương Hạo, vừa chạy vừa lớn tiếng hét: "Tất cả qua đây!" Thủ hạ của ông ta nghe vậy từ bỏ chiến đấu cũng chạy theo qua đó.

Giải Tiểu Hoa chỉ vào Tứ A Công đang chạy về phía họ nói: "Thấy chưa, người đó là thủ hạ của ông ta, với năng lực của ông ta hoàn toàn có thể tránh được đòn tấn công của Du Diên, nhưng để đảm bảo an toàn cho mình, ông ta không tiếc hy sinh tính mạng của một thủ hạ." "Đúng là một kẻ tàn nhẫn, chúng ta cùng đội với ông ta phải đề phòng một chút." Trong lúc nói chuyện, Tứ A Công và thủ hạ của ông ta đã tụ tập lại, nhóm Trương Hạo ngầm hiểu không nói thêm gì nữa.

Mọi người tiến vào phạm vi hiệu quả của máu Kỳ Lân trong cơ thể Trương Hạo cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tứ A Công chỉ vào những con Du Diên xung quanh nghi hoặc hỏi: "Thằng nhóc Trương gia, sao những con Du Diên đó có vẻ rất sợ cậu vậy?" "Chắc là tác dụng của bột trừ trùng." Trương Hạo tùy tiện tìm một cái cớ, cũng không quan tâm người khác có tin hay không.

"Vãi, con quỷ gì đang kéo chân Bàn Gia!" Đột nhiên Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Chương 273

Mọi người cúi đầu nhìn xuống chân, chỉ thấy một bàn tay màu xanh tím từ dưới đất thò ra nắm lấy mắt cá chân của Bàn Tử.

Bàn Tử lập tức lấy xẻng công binh ra đập vào bàn tay đó.

"Bốp, bốp, bốp!" Xẻng đập vào bàn tay đó phát ra mấy tiếng động lớn, nhưng bàn tay không hề hấn gì.

Bàn Tử thấy vậy cũng sốt ruột: "Cho dù là Tống Tử, mấy nhát này cũng đã đập gãy tay rồi, đây rốt cuộc là con quỷ gì, thân thể lại cứng hơn cả Tống Tử." Bàn Tử còn chưa dứt lời đã nghe thấy dưới chân vang lên một tiếng "rắc", chỉ thấy trên mặt băng xuất hiện những vết nứt như mạng nhện.

Sau đó băng vụn bắt đầu rơi xuống.

Tất cả diễn ra trong chớp mắt, mọi người còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy chân mình hụt hẫng, trực tiếp rơi xuống.

"Ái da, đau chết Bàn Gia." Bàn Tử lẩm bẩm chửi bới bò dậy từ dưới đất, mò được đèn pin trên mặt đất liền chiếu xung quanh.

Chỉ thấy xung quanh dày đặc, tầng tầng lớp lớp toàn là những thi thể màu xanh tím, giống hệt con quỷ vừa nắm lấy mắt cá chân của hắn.

"Tứ gia, ông không sao chứ?" Thủ hạ của Tứ A Công bò dậy từ dưới đất, tìm thấy Tứ A Công vội vàng tiến lên đỡ.

Ông ta xua tay ra hiệu mình không sao, ông ta nhìn quanh, thấy xung quanh toàn là thi thể đột nhiên cười ha hả.

"Ha ha, thằng nhóc Trương gia, cậu đoán không sai, con Huyền Vũ từ thạch đó quả nhiên là một cái bẫy, may mà có cậu nhắc nhở, không

thì chúng ta đã đi một chuyến công cốc.” Mọi người xung quanh nghe mà không hiểu gì cả, dù là thủ hạ của ông ta hay là Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, đều không biết tại sao ông ta đột nhiên lại cười lên.

Lúc này, Tứ A Công nói tiếp: “Thứ vừa nắm chân cậu gọi là Thi Thai, chỉ có ở huyệt bảo phong thủy long mạch mới có thể hình thành, nơi này đã là long mạch, vậy thì chắc chắn là bồi lăng đạo rồi, các ngươi cùng nhau tìm xung quanh đi, chắc chắn có lối vào bồi lăng đạo!” “Thi Thai là gì?” “Thi Thai là Tống Tử hình thành trong huyệt bảo phong thủy long mạch, vì hình thành trên long mạch, hấp thụ địa khí, các năng lực đều lợi hại hơn nhiều so với Tống Tử cùng cấp thông thường.” “Vậy cũng chỉ là Tống Tử lợi hại hơn một chút thôi!” Bàn Tử lẩm bẩm một câu, đột nhiên dưới chân truyền đến một trận đau nhức.

“Ái da, đau chết Bàn Gia.” Bàn Tử vừa kêu vừa ngồi xuống đất, kéo ống quần lên, chỉ thấy trên mắt cá chân xuất hiện một dấu bàn tay đen kịt.

Trương Hạo liếc mắt một cái đã nhận ra hắn đã trúng thi độc.

Cậu tâm niệm vừa động, lấy ra một viên Thi Đan từ không gian trữ vật, cạo một ít bột từ trên đó cho Bàn Tử uống.

Sau khi Bàn Tử uống bột Thi Đan, dấu tay đen trên mắt cá chân dần dần tan đi.

“Mẹ kiếp, con Thi Thai đó dám bắt nạt Bàn Gia, để tao gặp lại nhất định phải cho nó một bài học!” “Được rồi Bàn Tử, vừa rồi cậu cũng đã thử rồi đấy thôi, thân thể của con Thi Thai đó còn cứng hơn cả Tống Tử, chút tấn công của chúng ta không thể gây ra chút tổn thương nào cho nó.” “Vậy cũng không thể để yên cho con quỷ đó!”. ...

Bàn Tử càu nhàu mấy câu rồi cùng những người khác đi tìm lối vào bồi lăng đạo.

“Tứ gia, bên này hình như có một tế đàn!” Trương Hạo đang chuẩn bị sử dụng sóng âm để định vị tìm lối vào bồi lăng đạo thì nghe thấy tiếng gọi của một thủ hạ của Tứ A Công.

Mọi người nghe thấy tiếng đều đến đó, chỉ thấy trên một bức tường có một khe nứt, qua khe nứt có thể thấy bên trong là một không gian dưới lòng đất khổng lồ.

Ở vị trí trung tâm có một đài đá cao hơn mặt đất bốn năm mét, vô số thi thể ngồi vây quanh đài đá hết vòng này đến vòng khác.

“Đây là một loại nghi thức tế tự của giáo phái Tát Mãn, họ cho rằng thi thể có tác dụng thần bí, lúc tế tự đều phải dùng đến thi thể, càng nhiều càng tốt.” Tứ A Công không hổ danh đã hơn chín mươi tuổi, kiến thức uyên bác, những thứ trong mộ này chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra lai lịch.

Ông ta chỉ vào đài đá ở giữa tế đàn nói: “Các ngươi đến gần đó tìm đi, lối vào chắc chắn ở gần đó.” Trương Hạo nghe vậy không hành động ngay, mà phát ra một đạo sóng âm về phía đài đá, giây tiếp theo tình hình gần đài đá đều hiện ra trong đầu cậu.

Quả nhiên giống như Tứ A Công đoán, bên dưới đài đá có một con đường thông xuống lòng đất.

Trương Hạo gọi Bàn Tử, Giải Tiểu Hoa đi qua, chỉ vào dưới chân nói: “Đào từ đây xuống là có thể tìm thấy lối vào.” “Được thôi.” Bàn Tử đáp một tiếng rồi bắt đầu đào, chỉ mới đào được mấy xẻng, một cái hố đủ cho một người đi qua đã hiện ra trước mắt.

“Trương Hạo huynh đệ, cậu thật thần kỳ, thật sự tìm thấy lối vào ở đây.” Tứ A Công nghe vậy đến gần xem, quả nhiên có một cái miệng hố.

Ông ta cúi người thò tay vào trong miệng hố sờ một cái, sau đó

dùng lưỡi liếm đầu ngón tay.

"Đây không phải là bồi lăng đạo, mà là bài đạo do thợ thủ công xưa để lại.

Mộ lớn thời cổ đại không phải một hai ngày là xây xong, thợ thủ công cũng biết ngày lăng mộ xây xong chính là ngày chết của họ, nên lúc xây lăng mộ cũng sẽ nghĩ cách xây một con đường thoát thân, cũng gọi là bài đạo.

Bài đạo đều thông thẳng đến chủ mộ thất, bây giờ chúng ta cũng không cần tìm bồi lăng đạo nữa, trực tiếp theo bài đạo là có thể vào thẳng thiên cung." Lối thoát hiểm rất chật hẹp, chỉ đủ cho một người đi qua.

Sau khi xác định thứ tự, cả đội lần lượt chui vào.

Bên trong đường hầm nhỏ hẹp, không gian như bị một bàn tay vô hình ép chặt, chen chúc vô cùng.

Nhưng tình hình này cũng có thể hiểu được, dù sao đây cũng là đường hầm thoát thân do những người thợ xây lăng mộ thời xưa bí mật đào ra.

Khi đào, họ còn phải đề phòng bị chủ nhân lăng mộ phát hiện nên phải làm cho thật kín đáo.

Lối này cũng giống như đường hầm của bọn trộm mộ, chỉ khác là đường hầm trộm mộ là để vào trong mộ thất, còn lối này là để những người thợ xây mộ thoát thân.

Sau khi vào lối thoát hiểm, cả nhóm đã bò suốt ba bốn tiếng đồng hồ.

Tốc độ bò trong hầm tuy không nhanh, nhưng một tiếng đi được năm sáu cây số cũng không thành vấn đề.

Điều đó có nghĩa là đường hầm này dài tổng cộng hơn mười cây số.

Trước đó, khi còn ở trên núi, Trương Hạo từng ước lượng khoảng cách giữa Tiểu Thánh Sơn và Đại Thánh Sơn cũng chỉ khoảng mười sáu, mười bảy cây số.

Nói cách khác, lúc này họ đã rất gần Đại Thánh Sơn, chẳng mấy chốc sẽ đến cuối đường hầm. "Nóng quá," Bàn Tử đột nhiên dừng lại, phanh áo ra.

Chỉ thấy gã đã mồ hôi đầm đìa, cả người ướt sũng.

Những người khác cũng chẳng khá hơn là bao, ai nấy đều như vừa ngâm mình dưới nước bước ra.

Trong tất cả mọi người, chỉ có mình Trương Hạo là không có gì thay đổi.

Đó là vì nhiệt độ cơ thể cậu sẽ biến đổi theo môi trường, luôn duy trì ở một mức dễ chịu.

Khi thấy sự thay đổi trên người những người khác, cậu mới nhận ra, càng đi sâu vào trong, không khí càng trở nên nặng nề, nhiệt độ lặng lẽ tăng lên, giống như đang bước vào rìa một lò luyện khổng lồ, hoặc tiến gần đến trái tim của một ngọn núi lửa đang ngủ say, hay là một suối nước nóng.

Đúng lúc này, phía trước đột nhiên có người la lên: "Mau nhìn kìa, phía trước có một suối nước nóng lớn." Hóa ra lúc này họ đã đến cuối đường hầm.

Trương Hạo chui ra khỏi lối đi, nhìn về phía trước, hiện ra trước mắt là một suối nước nóng còn lớn hơn cả một sân bóng đá.

Nước trong hồ dường như có nhiệt độ rất cao, đang sủi bọt ùng ục.

Trong không khí còn thoang thoảng mùi lưu huỳnh nồng nặc. "Vãi, mấy cái thứ xanh lè kia là cái quái gì vậy?" Bàn Tử chỉ về phía xa, kinh hãi la lên.

Chỉ thấy gần suối nước nóng xuất hiện rất nhiều đốm sáng màu xanh lục như ma trơi, phủ kín các bức tường bốn phía xung quanh. "Đó là ánh sáng phát ra từ mắt của Du Diên, nơi này chắc là ổ của chúng rồi," Trương Hạo có khả năng nhìn trong đêm nên thấy rất rõ. "Soạt!" Đột nhiên nước trong hồ nước nóng bắt đầu cuộn lên dữ dội, dưới đáy hồ có một bóng đen đang nhanh chóng nổi lên mặt nước.

Bóng đen càng đến gần mặt nước thì càng trông có vẻ khổng lồ.

Bất thình lình, nó lao ra khỏi mặt nước.

Con quái vật dưới nước này cũng có hình dáng tương tự như đám Du Diên trên vách tường, chỉ có điều thân hình nó cực kỳ to lớn.

Nó còn lớn hơn hai ba lần so với những con Du Diên khổng lồ dài bốn năm mét kia.

Chương 274

Thân thể nó dài ít nhất cũng phải mười mấy mét.

Thân hình nó hùng vĩ như một ngọn núi, mỗi tấc da thịt đều toát lên vẻ cổ xưa và uy nghiêm không thể xâm phạm.

Đó không chỉ là một sinh vật, mà càng giống một truyền thuyết cổ xưa của tự nhiên, một con cự thú bị thời gian lãng quên. "Trời đất ơi, Du Diên mà cũng có thể lớn đến mức này sao!" Mọi người thấy con Du Diên xuất hiện dưới nước đều kinh ngạc đến sững sờ.

Tất cả mọi người ngay lập tức rút vũ khí ra, mắt không rời khỏi con Du Diên, vào tư thế phòng thủ.

Tứ A Công, lão già từng trải sương gió này, trong mắt lại lóe lên ánh sáng bất khuất.

Lão nhanh chóng vận dụng toàn bộ trí tuệ chiến đấu của mình, từ trong túi móc ra một nắm bi sắt, vung tay một cái, những viên bi sắt bay ra như đạn.

Bi sắt bay như mưa, nhưng cũng chỉ làm gợn lên từng vòng sóng nước. "Trương gia tiểu tử, cho ta mượn tạm Cửu Trảo Câu dùng một lát, điều kiện Trần gia ta đã hứa với cậu sẽ không thay đổi." "Được." Trương Hạo lấy Cửu Trảo Câu ra ném lên không trung, Tứ A Công tung người nhảy lên không trung bắt lấy.

Ngay sau đó, Cửu Trảo Câu hóa thành một tia chớp bạc, xé toạc không trung, nhưng lại bị con cự thú dùng xúc tu gạt đi một cách nhẹ nhàng.

Thân hình Tứ A Công bị một lực cực lớn kéo đi, như diều đứt dây, nhưng lão đã dựa vào ý chí kinh người mà ổn định lại thân hình

bên bờ vực sinh tử.

Đám thuộc hạ của lão không cam chịu yếu thế, tiếng súng vang lên tứ phía, đạn bay như dệt cửi, nhưng cũng chỉ để lại những vết xước không đáng kể trên lớp vỏ cứng rắn của nó.

Bầu không khí tuyệt vọng bắt đầu lan tỏa.

Đám thuộc hạ của lão cau mày nói: "Tứ gia, con quái vật này mạnh quá, chúng ta căn bản không phải là đối thủ của nó, hay là mau chạy trốn đi!" Sắc mặt Tứ A Công trở nên cực kỳ khó coi: "Sự hèn nhát vô dụng chỉ khiến người ta trở thành trò cười!

Người như chúng ta, dù đối mặt với kẻ địch mạnh đến đâu, cũng phải cho nó biết, thế nào là linh hồn bất khuất!

Ai dám chạy trốn, ta sẽ lấy mạng kẻ đó trước tiên." Những người muốn chạy trốn nghe vậy liền không còn can đảm, chỉ có thể cứng rắn chống cự.

Nhưng chỉ với vài người bọn họ thì làm sao là đối thủ của con Du Diên này, bị ép lùi lại liên tục. "Xì..." Con Du Diên rít lên một tiếng rồi lao thẳng về phía những người đang tấn công nó, đồng thời vô số chân ở hai bên thân thể nó không ngừng quơ quào, giống như vô số lưỡi dao sắc bén đang vung múa.

Thân hình nó vừa lao vào đám đông đã nghe thấy mấy tiếng hét thảm, đám thuộc hạ của Tứ A Công lần lượt bị nó xé nát thân thể.

Đúng lúc này, tiếng thông báo của hệ thống vang lên trong đầu Trương Hạo. [Đinh, phát hiện vật phẩm hiếm, Du Diên Vương!] Lại là Du Diên Vương, chẳng trách là vật phẩm hiếm.

Vật phẩm hiếm là cấp bậc cao nhất mà Trương Hạo có thể dung hợp hiện tại.

Vật phẩm cấp cao hơn là vật phẩm hãn kiến thì phải đợi Vạn Vật

Dung Hợp Hệ Thống lên cấp 10 mới có thể mở khóa.

Cho nên mỗi một vật phẩm hiếm đối với cậu đều rất quan trọng, như vậy có thể đẩy nhanh tốc độ nâng cấp hệ thống lên cấp 10.

Vì vậy, dù thế nào cậu cũng không thể bỏ qua con Du Diên Vương này.

Cậu vừa chuẩn bị ra tay thì thấy Trương Kỳ Lân đã hành động trước.

Trương Kỳ Lân rút Hắc Kim Cổ Đao ra, lướt tới, giơ đao qua đầu rồi chém mạnh vào hai chiếc xúc tu của con Du Diên. "Keng" một tiếng vang lớn, chỉ thấy bàn tay Trương Kỳ Lân không ngừng run rẩy, Hắc Kim Cổ Đao suýt nữa tuột khỏi tay.

Cậu ta còn chưa kịp phát động đòn tấn công tiếp theo đã bị xúc tu của Du Diên hất văng vào bụng, rồi cả người như diều đứt dây bay đi.

Trương Kỳ Lân lộn một vòng trên không trung rồi đáp xuống đất, sau đó cắm Hắc Kim Cổ Đao xuống đất để giảm tốc độ.

Hắc Kim Cổ Đao ma sát trên mặt đất tóe ra tia lửa, cậu ta cứ thế trượt đi mười mấy mét mới dừng lại. "Ọc..." Cậu ta vừa dừng lại đã phun ra một ngụm máu tươi, nhuộm đỏ một mảng đất trước mặt. "Xì..." Cú chém vừa rồi của Trương Kỳ Lân dường như đã gây thương tích cho Du Diên Vương, một bên xúc tu của nó có một vết cắt lớn.

Vết thương này cũng đã chọc giận Du Diên Vương, sau khi đánh bay Trương Kỳ Lân, nó không tha cho cậu ta mà tiếp tục lao tới.

Trương Kỳ Lân vừa bị thương không nhẹ, sau khi nôn ra máu thì toàn thân rã rời.

Bây giờ trơ mắt nhìn Du Diên Vương lao tới mà không có cách nào

né tránh, chỉ có thể tuyệt vọng nhìn nó tấn công. "Tiểu Ca!" Trong bóng tối sâu thẳm, những chiếc chân của Du Diên Vương sắc như lưỡi dao, thon dài và nhọn hoắt, mỗi tia sáng lạnh lẽo dường như đang âm thầm tuyên cáo cái chết đang đến gần.

Chúng nhẹ nhàng lướt qua không khí, để lại những vệt băng giá, khiến người ta không rét mà run.

Mỗi khi đôi chân này vũ động, tựa như tử thần đang vung lưỡi hái vô hình, mỗi một cú vung đều kèm theo tiếng không khí bị xé rách, đủ để xé nát bất kỳ sinh vật nào dám đến gần thành từng mảnh vụn.

Mọi người chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng này, đặc biệt là khi thấy Du Diên Vương đang từng bước áp sát Trương Kỳ Lân bị trọng thương, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác tuyệt vọng lạnh lẽo.

Trương Kỳ Lân lúc này chỉ có thể bất lực nằm đó, không thể động đậy, như một con cừu non đang chờ bị làm thịt. "Tiểu Ca, mau chạy đi!" Tiếng hét lo lắng của Hạo Thiên Chân xé tan bầu không khí căng thẳng.

Tuy nhiên, Trương Kỳ Lân dường như không nghe thấy, chỉ liếc nhìn xung quanh, sau đó đột ngột quay người, dùng hết sức lực toàn thân rút thanh Hắc Kim Cổ Đao ra.

Ánh đao lóe lên như tia chớp xé toạc bầu trời đêm, Trương Kỳ Lân dứt khoát lao về phía Du Diên Vương. "Còn đứng ngây ra đó làm gì?

Sao còn không mau chạy!" Giọng của Tứ A Công vang lên giữa đám đông, nhưng lời cảnh báo của lão dường như không gây ra phản ứng lớn.

Ngoài một vài thuộc hạ còn giữ được tỉnh táo, những người khác lại lần lượt cầm vũ khí, bất chấp tất cả lao về phía Du Diên Vương,

muốn cùng Trương Kỳ Lân kề vai chiến đấu.

Tứ A Công nhìn cảnh này, không khỏi lắc đầu cười khổ, thầm nghĩ: "Đúng là một đám ngốc không biết trời cao đất dày!

Con Du Diên Vương này to lớn như vậy, giống như một con rồng khổng lồ bò ra từ vực sâu, đám người chúng ta làm sao có thể là đối thủ của nó?

Bây giờ xông lên, chẳng qua chỉ là đi nộp mạng mà thôi!" Tuy nhiên, ngay lúc mọi người sắp rơi vào tuyệt vọng, một kỳ tích khó tin đã xảy ra.

Chỉ thấy thân hình Trương Hạo lóe lên, xuất hiện trước mặt Du Diên Vương như một bóng ma.

Ngay khoảnh khắc móng vuốt của Du Diên Vương sắp chạm vào cậu, Trương Hạo đột ngột tung một cú đấm, nắm đấm đó dường như ngưng tụ toàn bộ sức mạnh của trời đất, đánh thẳng vào đầu Du Diên Vương.

Cùng với một tiếng nổ kinh thiên động địa, đầu của Du Diên Vương bị một đấm đánh nát, toàn bộ cơ thể cũng theo đó mà sụp đổ, cuối cùng chìm xuống đáy nước.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc tột độ, họ không thể tin vào mắt mình.

Sức mạnh của Trương Hạo lại mạnh đến thế, có thể một đấm đánh nổ một con Du Diên Vương khổng lồ như vậy!

Tứ A Công càng kinh hãi thốt lên, lão trợn to mắt, không thể tin vào những gì đang diễn ra trước mắt.

Lão biết rõ sức phòng ngự của Du Diên Vương mạnh đến mức nào, ngay cả khi lão tung hết sức cũng khó lòng làm nó bị thương, vậy mà Trương Hạo lại có thể dễ dàng giết chết nó, điều này thực sự

vượt quá sức tưởng tượng của lão. "Không ngờ Trương gia tiểu tử đã lợi hại đến mức này!" "Ngay cả thời kỳ đỉnh cao nhất của Cửu Môn, cũng không có ai có thực lực như cậu ta!" Hạo Thiên Chân và những người khác đều lên tiếng tán thưởng. "Không ngờ cậu ấy lại lợi hại đến thế!

Chương 275

Có cậu ấy ở đây, dù trong mộ có xuất hiện quái vật lợi hại đến đâu chúng ta cũng không cần lo lắng nữa!" Thiên Chân càng tỏ ra tự hào, nhìn Trương Hạo được khen mà còn vui hơn cả khi mình được khen.

Sau đó, Trương Hạo không dừng lại, cậu nhanh chóng lặn xuống đáy nước tìm kiếm con Du Diên Vương đã chết.

Ở sâu trong suối nước nóng, cậu đã tìm thấy thân thể khổng lồ đó và quyết định sử dụng sức mạnh của hệ thống để dung hợp nó.

Cậu nhẹ nhàng đặt tay lên người Du Diên Vương rồi trầm giọng ra lệnh cho hệ thống: "Hệ thống, dung hợp Du Diên Vương!" Cùng với lời nói của cậu, một luồng sức mạnh bí ẩn bắt đầu tuôn trào giữa cậu và Du Diên Vương, như thể muốn dung hợp cả hai làm một.

Giây phút này, Trương Hạo dường như trở thành chúa tể của trời đất, cậu có thể cảm nhận được sức mạnh chưa từng có đang cuộn trào trong cơ thể mình. [Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 96, vật phẩm dung hợp: Du Diên Vương.] [Đinh, chúc mừng ký chủ dung hợp Du Diên Vương, nhận được đặc tính vật phẩm: Tuổi thọ tăng 1000 năm.] [Đinh, kích hoạt dung hợp bạo kích, thuộc tính dung hợp nhân đôi, nhận được đặc tính vật phẩm: Tuổi thọ tăng 2000 năm.] Không ngờ lại kích hoạt dung hợp bạo kích, thuộc tính nhận được nhân đôi, trực tiếp tăng thêm 2000 năm tuổi thọ. [Đinh, dung hợp vật phẩm hiếm Du Diên Vương, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân tăng 10 điểm.] Dung hợp một vật phẩm hiếm, không chỉ tiến độ tiến hóa huyết mạch tăng lên, kinh nghiệm của Vạn Vật Dung Hợp Hệ Thống cũng tăng thêm 10 điểm.

Trương Hạo mở giao diện thuộc tính để kiểm tra. "Hệ thống, mở giao diện thuộc tính." 【Họ tên: Trương Hạo】 【Tuổi: 18】 【Huyết mạch: Huyết mạch Kỳ Lân cấp 7 (Tiến độ tiến hóa 662/960, cấp 9 mở khóa năng lực hóa hình huyết mạch)】 【Hệ thống: Vạn Vật Dung Hợp Hệ Thống cấp 7 (40/80), năng lực đã mở khóa (Dò tìm, Chồng chất, Tái cấu trúc, Toàn thuộc tính tăng 5%×2, Bạo kích), sau khi tăng cấp sẽ mở khóa năng lực mới.】 【Số lần dung hợp còn lại: 30】 【Vật phẩm đã dung hợp: Kiến, Kim Cương Thạch, Nhà kho, Máu Kỳ Lân, Nhà kho bỏ hoang cỡ lớn, Nội đan của Hắc Mao Xà Xà Mẫu, Cửu Đầu Na Già, Tức Nhưỡng, Long Văn Bảo Ấn, Song Long Trụ, Cành cây Thanh Đồng Thần Thụ, Lôi Thạch, Giới Tử Không Giới, Phương Kính, Quan tài Thần Mộc Côn Luân, Ma Đồng Chúc Cửu Âm, Cây đạn, Nhiếp Hồn Linh...

Du Diên Vương】 【Năng lực nhận được: Sức mạnh gấp 400 lần trọng lượng cơ thể, Thân thể cứng như kim cương, Không gian trữ vật 50000 mét khối, Huyết mạch Kỳ Lân, Tốc độ ra đòn 1/250 giây, Năng lực hô hấp dưới nước, Bay lượn, Phát sáng phát nhiệt, Thay thai hoán cốt, Vạn xà chi chủ, Sức mạnh gấp 1700 lần trọng lượng cơ thể, Miễn dịch ảo ảnh, Sinh trưởng vô hạn (Bất kỳ bộ phận nào trên cơ thể đều có thể sinh trưởng, phục hồi vô hạn), Trừ tà tránh né, Họa địa vi lao, Trù chú, Miễn dịch trù chú, Chưởng Tâm Lôi, Tăng không gian trữ vật, Nhìn thấu lòng người, Thôn phệ, Vạn năm hàn khí, Minh Đồng (Có thể nhìn thấy mọi vật dưới đất, âm tà, điều khiển âm binh, kèm theo hiệu quả nhìn trong đêm), Xạ thủ đạn, Cản thi...】 Vạn Vật Dung Hợp Hệ Thống chỉ cần 40 điểm kinh nghiệm là có thể lên cấp 8, huyết mạch Kỳ Lân còn cần 298 điểm tiến hóa để lên cấp 8.

Cả hệ thống và huyết mạch đều sắp bước lên một nấc thang mới, tiến vào một tầng lớp hoàn toàn mới.

Hệ thống cấp 10 sẽ mở khóa tái cấu trúc và dung hợp vật phẩm

hãn kiến.

Vật phẩm hiếm có hiệu quả gấp 10 lần vật phẩm đặc biệt, nếu vật phẩm hãn kiến cũng như vậy, thì chỉ cần có đủ vật phẩm hãn kiến, tốc độ nâng cấp hệ thống và huyết mạch Kỳ Lân sẽ tăng lên 10 lần.

Đến lúc đó, sức mạnh cũng sẽ tăng trưởng tương tự.

Tin rằng cùng với việc nâng cấp hệ thống và huyết mạch, trong tình hình sức mạnh tăng lên gấp bội, ngày tiêu diệt hoàn toàn Uông gia cũng sẽ không còn xa.

Trước đó đã phá hủy căn cứ bí mật của Uông gia tại Cổ Đồng Kinh, thực lực của chúng đã tổn thất nặng nề.

Trương Hạo tin rằng chúng sẽ sớm tra ra manh mối đến mình, từ đó phái tinh anh đến đối phó, lúc đó sẽ giáng cho chúng thêm một đòn nặng nề nữa.

Đợi đến khi tìm được vị trí bộ phận vận hành của Uông gia, phá hủy nó, Uông gia cũng sẽ hoàn toàn bị tiêu diệt. "Trương Hạo huynh đệ!" "Tiểu Cữu!" Trương Hạo đột nhiên nghe thấy tiếng gọi của Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, chân khẽ động, như một con cá lao thẳng lên mặt nước.

Ngay lúc cậu sắp lao ra khỏi mặt nước thì đột nhiên dừng lại, cậu phát hiện có điều bất thường dưới nước.

Trương Hạo đổi hướng, bơi trở lại đáy nước.

Ngay khi Trương Hạo sắp nổi lên mặt nước, một luồng ánh sáng chói lòa đột nhiên chiếu vào mắt cậu.

Có thể phát ra ánh sáng vàng rực rỡ như vậy dưới nước, thứ này chắc chắn không tầm thường.

Trương Hạo quay trở lại đáy suối nước nóng, tìm đến nơi vừa

phát ra ánh sáng.

Cậu gạt lớp bùn xung quanh ra, một chiếc gương đồng lớn bằng lòng bàn tay hiện ra trước mắt.

Cùng lúc đó, tiếng thông báo của hệ thống vang lên trong đầu. [Đinh, phát hiện vật phẩm hiếm Phi Tinh Kính.] "Lại là Phi Tinh Kính!" Chiếc gương cổ này có lai lịch không nhỏ, danh tiếng rất lớn.

Nó là một trong Tần Vương Bát Kính, năm đó Tần Thủy Hoàng đã dùng nó để quan sát thiên tượng, từ đó hiểu được sự thay đổi của thời tiết.

Thậm chí còn có lời đồn rằng thông qua chiếc gương này quan sát tinh tượng có thể dự đoán tương lai, vì vậy nó có một vị trí cực kỳ quan trọng trong phong thủy học thời cổ đại.

Một chiếc gương báu như vậy lại xuất hiện trên đường đến Vân Thiên Cung, vậy trong Thiên Cung sẽ còn có những bảo vật lợi hại nào nữa, ngay cả Trương Hạo cũng bắt đầu mong chờ.

Trương Hạo dùng tay đào chiếc gương cổ ra khỏi bùn cát, sau đó ra lệnh cho hệ thống: "Hệ thống, dung hợp Phi Tinh Kính!" [Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 97, vật phẩm dung hợp: Phi Tinh Kính.] [Đinh, chúc mừng ký chủ dung hợp Phi Tinh Kính, nhận được đặc tính vật phẩm: Quan Tinh.] Cùng với tiếng thông báo của hệ thống, một luồng thông tin khổng lồ tràn vào não Trương Hạo, đó là kiến thức bao la về tinh tượng, tinh diệu tuyệt luân, vượt xa bất kỳ thuật xem sao nào cậu từng biết.

Những tinh tượng này như mật mã của vũ trụ, những cách sắp xếp khác nhau dự báo những khả năng trong tương lai của vạn vật.

Trương Hạo lòng dâng trào cảm xúc, nếu không phải đang ở dưới lòng đất, cậu đã gần như không thể chờ đợi để sử dụng năng lực

"Quan Tinh" mới này để nhìn trộm thiên cơ. [Đinh, dung hợp vật phẩm hiếm Phi Tinh Kính, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân tăng 10 điểm.] Dung hợp một vật phẩm hiếm, không chỉ tiến độ tiến hóa huyết mạch tăng lên, kinh nghiệm của Vạn Vật Dung Hợp Hệ Thống cũng tăng thêm 10 điểm.

Trương Hạo mở giao diện thuộc tính để kiểm tra.

Kinh nghiệm Vạn Vật Dung Hợp Hệ Thống đã đạt cấp 7 (50/80), chỉ cần dung hợp thêm 3 vật phẩm hiếm nữa là có thể lên cấp 8, đã rất gần cấp 10.

Huyết mạch Kỳ Lân cũng đã tiến giai đến cấp 7 (672/960), cũng sắp tiến giai đến cấp 8, đã rất gần với việc mở khóa năng lực hóa hình huyết mạch ở cấp 9.

Sau khi hoàn thành tất cả, Trương Hạo nhận ra mình đã ở dưới nước quá lâu, trên bờ chắc hẳn mọi người đang rất lo lắng.

Cậu đạp mạnh hai chân, thân hình như mũi tên rời cung, lao lên khỏi mặt nước không thể cản phá, mang theo một làn nước trong vắt.

Trở lại bờ, mọi người vây quanh, sự quan tâm hiện rõ trên nét mặt. "Trương Hạo huynh đệ, lâu thế mới lên, chúng tôi còn tưởng cậu gặp chuyện gì không may, Thiên Chân sắp khóc rồi, Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp còn định xuống nước tìm cậu, dù nước trong suối nóng sôi sùng sục như nước sôi vậy." Trương Hạo liếc nhìn Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp, phát hiện chân họ đã ướt sũng, trên tay cũng có vết bỏng.

Thấy vậy cậu rất vui mừng, đây đều là người của cậu, họ đối với cậu cũng tuyệt đối chân thành.

Có những thuộc hạ trung thành như vậy, rất nhiều việc cũng có thể yên tâm giao cho họ làm. "Tiểu Cữu, cậu không sao thật tốt quá."

Hạo Thiên Chân nói với giọng nghẹn ngào.

Trương Hạo cười cười: "Cậu không biết Tiểu Cữu của cậu lợi hại thế nào sao, có gì phải lo lắng!" "Cũng phải, Tiểu Cữu lợi hại như vậy, không có gì có thể làm khó cậu được!" Lúc này, Tứ A Công và hai thuộc hạ còn sống sót vừa rồi đã chuẩn bị bỏ trốn cũng lại gần. "Trương gia tiểu tử, không ngờ cậu đã lợi hại đến mức này, con Du Diên lớn như vậy cũng bị cậu một đấm giết chết.

Tôi nói thật, ban đầu đối với cậu tuy không có ý xấu, nhưng khi có xung đột lợi ích chắc chắn sẽ không do dự chọn hy sinh cậu.

Bây giờ tôi rất may mắn, những lúc nguy hiểm cậu đều không ở gần tôi, nếu không lão già này bây giờ căn bản không có cơ hội đứng đây nói chuyện với cậu.

Cậu yên tâm, trên con đường sắp tới tôi không dám có bất kỳ ý đồ xấu nào với cậu nữa." Tứ A Công cũng thẳng thắn, nói ra hết những suy nghĩ thật trong lòng.

Trương Hạo hiểu rằng, nếu không phải thực lực của mình rất mạnh, trấn áp được lão, lão sẽ không bao giờ nói những lời này, thậm chí khi gặp nguy hiểm sẽ không do dự đẩy cậu ra đỡ đòn.

Sở dĩ có sự thay đổi như vậy chẳng qua là vì bị thực lực hiện tại của cậu trấn áp mà thôi.

Từ trước đến nay, Trương Hạo luôn tin rằng, chỉ có thực lực của mình mạnh mới là đạo lý cứng.

Đây cũng là lý do cậu không ngừng dung hợp để nâng cao thực lực.

Du Diên Vương bị Trương Hạo giết chết, đám Du Diên xung quanh suối nước nóng liền tan đi.

Trương Hạo và mọi người đi vòng qua suối nước nóng tiếp tục

tiến lên.

Phía sau suối nước nóng lại là một lối đi chật hẹp, họ chui vào đó chỉ hơn mười phút đã đến cuối đường, đến một vách núi. "Bùm!" Thuộc hạ của Tứ A Công bắn một quả pháo sáng xuống vách núi, ngay lập tức chiếu sáng cả nửa bầu trời.

Chỉ thấy nơi họ đang đứng lại là một miệng núi lửa khổng lồ được bao bọc bởi vách núi, xa xa còn có thể lờ mờ nhìn thấy những cung điện cổ xưa quy mô hoành tráng. "Chẳng lẽ đây chính là Vân Thiên Cung?" "Vân Thiên Cung trong truyền thuyết lại được xây dựng bên trong miệng núi lửa!" Mọi người nhìn thấy Vân Thiên Cung đều không còn bình tĩnh, lần lượt kinh hô lên.

Chương 276

Nếu gọi Lỗ Vương Cung nơi Cửu Đầu Xà Bách trú ngụ và cây Thanh Đồng Thần Thụ khổng lồ ở Tần Lĩnh là kỳ tích, thì Vân Thiên Cung quy mô hoành tráng này tuyệt đối là thần tích.

Qua quá trình khám phá, lúc này đã có thể xác định, Thiên Cung có kết cấu ba tầng.

Linh miếu trên mặt đất, hoàng lăng dưới lòng đất và lăng mộ dưới đáy đất cùng tạo thành ba thế giới, tượng trưng cho ba thân phận người, quỷ, thần của vua Đông Hạ.

Mọi người xuống đến chân vách núi, tiến vào bên trong miệng núi lửa, trước mặt là một con đường thần đạo thẳng tắp, hai bên là những bức tượng quái điểu khổng lồ.

Trương Hạo và mọi người đi theo sau Tứ A Công dọc theo thần đạo, qua vài trăm mét thì đến dưới một cổng chào. "Mau nhìn kìa, những thi thể trên cổng trời kia có quen mắt không!" Bàn Tử chỉ vào những thi thể treo lơ lửng nói.

Trương Hạo liếc mắt đã nhận ra, quần áo này chính là loại mà đám lính đánh thuê của A Ninh mặc.

Chỉ có điều, A Ninh và bọn họ không có Đồng Ngư Xà Mi, càng không có bản đồ lộ trình, làm sao trong tình huống này họ lại đến đây sớm hơn?

Chưa cần biết họ đến đây bằng cách nào, nếu A Ninh và bọn họ có thể đến trước, chẳng phải đội ngũ khác cũng có thể đến trước sao?

Bàn Tử nhìn những thi thể treo trên cổng trời, nhíu mày nói: "Tứ A Công, không phải ông thề thốt rằng các thế lực khác không thể tìm

đến đây trước sao, bây giờ ông nói sao?" Tứ A Công đối mặt với câu hỏi của Bàn Tử, cười ngượng ngùng. "Có lẽ là tôi già rồi, không theo kịp thời đại, bây giờ các phương tiện công nghệ cao đã có thể giải quyết rất nhiều vấn đề trước đây không giải quyết được." "Biết là tốt rồi, đúng là lão cổ hủ." Bàn Tử lẩm bẩm một câu, lập tức khiến Tứ A Công liếc mắt nhìn.

Gã vừa thấy ánh mắt đó, lập tức như bị một con hung thú viễn cổ nhìn chằm chằm, sau lưng tức thì ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Mấy giây sau Bàn Tử mới hoàn hồn, vội vàng đi nhanh đến bên cạnh Trương Hạo để tránh ánh mắt hung dữ của Tứ A Công. "Ai bảo cậu lắm mồm, bây giờ biết sợ rồi chứ." "Tôi lần đầu tiên thấy ánh mắt đáng sợ như vậy, cũng không biết năm đó ông ta hung ác đến mức nào." "Được rồi, bây giờ thuộc hạ của ông ta chết gần hết rồi, có việc cần nhờ chúng ta sẽ không hành động thiếu suy nghĩ đâu." Tứ A Công có lợi hại đến đâu cũng chỉ là một lão già gần đất xa trời, có lợi hại cũng không gây ra được sóng gió gì. "Cúc cu cu..." Trương Hạo đang nói chuyện với Bàn Tử thì trên trời đột nhiên vang lên một tiếng kêu quái dị.

Giây tiếp theo liền cảm giác có một bóng đen khổng lồ đang nhanh chóng áp sát, cậu ngẩng đầu lên, chỉ thấy một con chim khổng lồ còn lớn hơn cả người trưởng thành từ trên không trung lao về phía họ.

Con chim lớn này giống cú mèo, nhưng thân hình lớn hơn rất nhiều.

Đợi đến khi nó đến gần hơn, còn có thể thấy mỏ của nó máu thịt bầy nhầy, trong mỏ dường như đang ngậm một khuôn mặt người nhe nanh múa vuốt đầy kinh hãi.

Lúc này, Trương Hạo đột nhiên nhớ lại những thi thể lính đánh thuê treo trên xà ngang của cổng trời, trong đó có hai thi thể dường

như bị lột cả mảng da mặt.

Những người khác hiển nhiên cũng phát hiện ra điều này.

Bàn Tử chỉ vào khuôn mặt người trong mỏ con chim khổng lồ kinh hãi nói: "Con chim này có sở thích bệnh hoạn gì vậy, lại thích ăn mặt người!" "Đây là Cú mặt người, chúng có thân hình khỏe mạnh và móng vuốt sắc bén như chim ưng, nhưng đầu lại là hình mặt người, chúng vừa hung dữ vừa quỷ dị, rất khó đối phó." "Tiểu Hoa, cậu hiểu rõ về loài chim quái dị này như vậy, chắc chắn biết cách đối phó với chúng chứ?" Giải Tiểu Hoa liếc Bàn Tử một cái, còn làm sao được, đương nhiên là ra tay rồi.

Cậu ta từ trong túi móc ra mấy viên bi sắt, vung tay một cái, những viên bi sắt bay ra như đạn. "Bụp, bụp, bụp!" Ba tiếng trầm đục vang lên, những viên bi sắt đã cắm vào thân thể con Cú mặt người.

Nó đập cánh vài cái rồi rơi thẳng từ trên không trung xuống đất, giãy giụa mấy cái rồi không động đậy nữa. "Thế thôi à?

Khó đối phó lắm à?" Giải Tiểu Hoa chỉ tay lên trời: "Bàn Tử, cậu không nhìn lên trời sao?" Bàn Tử nghe vậy ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên trời không biết từ lúc nào đã xuất hiện mấy chục con Cú mặt người đang lượn vòng, con nào con nấy đều lớn hơn người trưởng thành, mặt người, thân chim.

Bỗng nhiên, chúng phát ra một tràng tiếng chim kêu rồi đồng loạt tấn công.

Chúng vung những móng vuốt sắc như dao găm rồi lao xuống từ trên không trung.

Tứ A Công và Giải Tiểu Hoa ngay lập tức móc bi sắt ra, vung tay bắn lên.

Những viên bi sắt vừa bay lên không trung, đám Cú mặt người

đang lao xuống liền lập tức đổi hướng, lách sang một bên né tránh.

Mọi người thấy vậy đều ngây người. "Không ngờ con chim quái dị này thông minh đến thế, còn biết né tránh!" Trương Hạo cũng nhìn ra, loài Cú mặt người này dường như có thể dự đoán trước nguy hiểm, luôn có thể né tránh đòn tấn công một cách khéo léo.

Tuy nhiên, năng lực này của chúng dường như không đặc biệt mạnh, lúc đầu khi Giải Tiểu Hoa giết con Cú mặt người kia, một lần đối mặt với mười mấy viên bi sắt thì nó không thể né được. "Mấy người còn đứng ngây ra đó làm gì, mau tấn công đi, chẳng lẽ muốn bị chúng lột da mặt à!" Đúng lúc này, Tứ A Công đột nhiên hét lên.

Bi sắt trong tay lão như dùng không hết, từng nắm từng nắm bắn lên trời.

Có kinh nghiệm từ trước, bây giờ những viên bi sắt lão ném ra không còn phân tán nữa, đều tập trung vào một khu vực, như vậy mỗi nắm bi sắt đều có thể giết chết một hai con Cú mặt người.

Nhưng như vậy vẫn chưa đủ, tốc độ của Cú mặt người rất nhanh, tuy đã giết được mấy con, vẫn còn mấy chục con đã đến ngay trước mắt.

Thấy tình hình nguy hiểm như vậy, những người khác còn chưa có phản ứng, lão mới lo lắng hét lên.

Trương Hạo thấy cũng đã đến lúc, đám Cú mặt người đều đã tập trung lại, thế là tâm niệm vừa động, trong lòng bàn tay xuất hiện mấy chục hạt giống, cậu lật tay một cái, những hạt giống này bay ra như đạn. "Bụp, bụp, bụp..." Mười mấy tiếng trầm đục liên tiếp vang lên, mỗi một tiếng vang là một con Cú mặt người biến mất.

Chỉ trong vài hơi thở, mấy chục con Cú mặt người hung hãn đã biến mất không còn một mống.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp, Giải Tiểu Hoa, Hoắc Tú Tú và Trương Kỳ Lân thì không sao, họ đã vô số lần chứng kiến thủ đoạn của Trương Hạo.

Tứ A Công và hai thuộc hạ của lão lại là lần đầu tiên thấy thủ đoạn này.

Cả người đều ngơ ngác, nếu không phải tận mắt chứng kiến, lão tuyệt đối không dám tin chuyện này là thật.

Vốn dĩ trong lòng lão vẫn còn đang tính toán, nhưng lúc này lão đã không dám nữa.

Tứ A Công thầm mừng trong lòng, mừng vì mình chưa làm gì quá đáng với Trương Hạo và mọi người, nếu không bây giờ lão sợ rằng đã trở thành một cái xác lạnh lẽo, hoặc giống như đám Cú mặt người kia, trực tiếp biến mất, chỉ để lại một lớp sương máu mỏng manh rồi tan biến trong không khí.

Đồng thời lão cũng mừng vì chỉ phải trả giá bằng một con Đồng Ngư Xà Mi đã mời được một nhân vật lợi hại như Trương Hạo gia nhập đội ngũ.

Lão đã quyết định, hành động sau này chỉ cần đi theo sau Trương Hạo, đảm bảo an toàn cho bản thân là được.

Như vậy chắc chắn có thể biết được bí mật của Vân Thiên Cung, đạt được trường sinh. "Trương Hạo, không ngờ cậu lợi hại như vậy, trước đây là tôi có mắt không tròng." Trương Hạo ngẩn người, từ đầu đến giờ Tứ A Công đều gọi cậu là Trương gia tiểu tử, mới thể hiện một chút thực lực, lão đã đổi cách xưng hô, từ Trương gia tiểu tử thành Trương Hạo. "Tứ A Công quá khen, ông đã nghiên cứu Vân Thiên Cung mấy chục năm, ông vẫn nên tiếp tục dẫn đường đi." "À, được." Tứ A Công đáp một tiếng rồi đi lên đầu đội ngũ, hai thuộc hạ của lão một trái một phải hộ vệ. "Tứ gia, người đó rốt cuộc là ai, sao

lại lợi hại như vậy?" "Chuyện không nên biết thì đừng hỏi nhiều, tóm lại các cậu muốn sống sót ra khỏi đây thì cứ bám chặt lấy đùi cậu ta là được." "Chúng tôi hiểu rồi, Tứ gia." Tứ A Công dẫn Trương Hạo và mọi người tiếp tục đi dọc theo thần đạo, đến cuối thần đạo thì xuất hiện một đại điện.

Hai thuộc hạ của lão chia ra hai bên đẩy cửa đại điện ra rồi đi vào.

Mọi người lại phát hiện những thi thể lính đánh thuê treo trên xà ngang của đại điện, mặt của họ đều đã bị Cú mặt người lột đi. "Vãi, bây giờ tôi mới hiểu tại sao Cú mặt người lại gọi là Cú mặt người!" Bàn Tử đột nhiên vỗ đùi kinh hô một tiếng: "Chúng nó được gọi là Cú mặt người không phải vì có mặt người, mà là vì chúng thích lột da mặt người!" "Cộp cộp cộp..." Bàn Tử vừa dứt lời, trong đại điện liền vang lên tiếng bước chân.

Những người có đèn pin trong đội ngũ lần lượt xoay đèn về phía tiếng động.

Một góc của đại điện tối đen lập tức sáng như ban ngày, chỉ thấy mấy bóng người xuất hiện trong đó. "Là ai, đang giả thần giả quỷ ở đó!" "Hạo thiếu gia, là tôi, Phan Tử!" Mọi người đều rút vũ khí nhắm vào những bóng người đột nhiên xuất hiện, lúc này giọng của Phan Tử truyền đến. "Phan Tử, sao lại là anh?" "Chúng tôi cùng Tam Gia vào đây, vừa rồi gặp Cú mặt người tấn công nên trốn vào khe tường, khó khăn lắm mới giữ được mạng." Phan Tử vừa nói vừa đi về phía Trương Hạo và mọi người.

Chương 277

Đội của họ có tổng cộng bốn người, ngoài Phan Tử ra ba người còn lại không quen biết, Phan Tử giới thiệu một người tên Thuận Tử là người dẫn đường của đội, hai người còn lại là người làm của nhà họ Ngô.

Vốn là một đội ngũ hơn mười người, nhưng trên đường gặp phải mấy lần nguy hiểm, tổng cộng chỉ còn lại năm người, Tam Thúc còn bị lạc, không biết chạy đi đâu rồi. "Phan Tử, anh có thấy Tam Thúc không?" "Ừ, cách đây không lâu Tam Gia có quay lại, nhưng vừa rồi lúc trốn Cú mặt người tấn công ông ấy đã lạc mất chúng tôi." "Vậy chúng ta mau đi tìm Tam Thúc đi, để tránh ông ấy bị Cú mặt người tấn công mất mạng." Hạo Thiên Chân không nghe thấy gì khác, chỉ nghe thấy Phan Tử nói là đi cùng Ngô Tam Thúc, lập tức quan tâm.

Từ sau khi từ Lỗ Vương Cung trở về, Ngô Tam Thúc đã biến mất, trong thời gian đó Hạo Thiên Chân vẫn luôn tìm kiếm tung tích của ông.

Nếu không phải Trương Hạo khuyên rằng lúc cần xuất hiện tự nhiên sẽ xuất hiện, Hạo Thiên Chân sợ rằng đã không có tâm trí làm việc khác, đã sớm một lòng đi điều tra tung tích của Ngô Tam Thúc.

Bây giờ nghe được tin tức của Ngô Tam Thúc, cậu vô cùng phấn khích, nhưng biết được ông đã lạc mất đội ngũ lại vô cùng lo lắng.

Đúng lúc này, bên ngoài đại điện lại vang lên một tràng tiếng chim kêu.

Âm thanh này mọi người đều rất quen thuộc, chính là tiếng kêu của Cú mặt người.

Mọi người theo tiếng động rời khỏi đại điện ra ngoài, ở con sông

bên cạnh đại điện phát hiện một đám lính đánh thuê đang chiến đấu với Cú mặt người. "Đó không phải là người của A Ninh sao, vũ khí, trang bị của họ đều là tốt nhất, vậy mà cũng không đánh lại đám Cú mặt người này." Bàn Tử liếc mắt đã nhận ra họ là người của A Ninh qua quần áo, nhưng trong hơn mười lính đánh thuê không có bóng dáng của A Ninh.

Những người lính đánh thuê này mỗi người đều có súng máy và dường như có đạn bắn không hết.

Họ chĩa súng lên trời không ngừng bóp cò, Cú mặt người lách trái lách phải dễ dàng né qua làn đạn súng máy rồi lần lượt lao vào giữa đám đông.

Móng vuốt sắc như dao của Cú mặt người vung mấy cái đã lột đi một mảng da mặt từ đầu lính đánh thuê, ngậm trong miệng rồi hất đầu nuốt vào.

Trong chốc lát, giữa hơn mười lính đánh thuê trong con sông vang lên những tiếng hét thảm liên tiếp, đầu mỗi người đều máu thịt bầy nhầy, da mặt hoàn toàn biến mất.

Những lính đánh thuê này giãy giụa một lúc rồi đau đớn ngất đi, cùng với máu chảy ra không lâu sau đều chết hết. "Vãi, cái này cũng ghê tởm quá rồi, cách tấn công này còn khó chịu hơn cả thập đại khốc hình." Sức chịu đựng của Bàn Tử trước nay luôn tốt, cảnh tượng tàn nhẫn đến đâu cũng không làm gã buồn nôn, nhưng lúc này Cú mặt người sống sờ sờ lột da mặt lại khiến gã khó có thể chịu đựng, có thể thấy cảnh tượng tàn nhẫn đến mức nào.

Sau khi giết chết đám lính đánh thuê, Cú mặt người liền chuyển hướng lao về phía Trương Hạo.

Trương Hạo lại lần nữa sử dụng thuật bắn hạt giống, mấy chục hạt giống đồng thời bắn ra, đám Cú mặt người trên trời liền hóa thành

sương máu biến mất. "Bọn chúng đã xuất hiện ở lòng sông, vậy trong đó chắc chắn có gì đó, nếu không chúng sẽ không xuống, chúng ta cũng xuống xem thử," Tứ A Công chỉ vào con sông cạn bên cạnh đại điện nói.

Lòng sông đã sớm khô cạn, Trương Hạo và mọi người trực tiếp nhảy xuống, sau đó đi về phía đám lính đánh thuê. "Mau nhìn kìa, bên này có ký hiệu!" Bàn Tử đột nhiên chỉ vào một tảng đá bên bờ sông la lớn.

Trương Hạo nhìn vào tảng đá, chỉ thấy trên đó khắc mấy chữ cái tiếng Anh, nhưng vì thời gian đã lâu nên rất mờ, không thể nhận dạng chính xác ý nghĩa của những chữ cái này.

Trương Kỳ Lân bước nhanh đến tảng đá, cúi người đưa tay sờ lên những chữ cái. "Đây là do tôi để lại, ký hiệu như thế này chắc còn rất nhiều." Trương Kỳ Lân nói một câu rồi tiếp tục đi về phía trước.

Đi dọc theo lòng sông khoảng vài trăm mét, cậu ta lại cúi người sờ lên một tảng đá khác.

Mọi người vội vàng đuổi theo, chỉ thấy trên tảng đá quả nhiên có mấy chữ cái tiếng Anh gần giống với tảng đá trước, nhưng vẫn không thể nhận ra ý nghĩa là gì.

Cứ như vậy, Trương Kỳ Lân đi dọc theo lòng sông, cứ vài trăm mét lại xuất hiện một tảng đá được đánh dấu.

Sau khi phát hiện khoảng bảy tám tảng đá như vậy, Trương Kỳ Lân dừng lại trước một tảng đá cao ba bốn mét. "Lối vào ở ngay đây!" Trương Kỳ Lân chỉ xuống chân nói một câu. "Lối vào Vân Thiên Cung lại ở trong lòng sông, nếu không có Tiểu Ca chỉ đường thì ai mà tìm được!" "Đám người của A Ninh đến lòng sông trước, liệu chúng có vào trước không?" "Bàn Tử, cậu yên tâm đi, khu vực này không có dấu vết bị đào bới, bọn chúng chắc chắn không tìm được lối vào, hơn

nữa còn bị Cú mặt người tấn công, nói không chừng đã chết hết rồi." Bàn Tử nhìn quanh, phát hiện quả nhiên giống như Giải Tiểu Hoa nói, đất xung quanh tảng đá lớn không có dấu vết bị đào bới, càng không có dấu vết có người từng đến.

Gã lập tức phấn khích: "Ngôi mộ lớn được xây trong miệng núi lửa, quy mô lớn như vậy, bảo vật bên trong chắc chắn không ít, Tiểu Ca cậu nói lối vào ở đây phải không, vậy tôi đào đây!" "Ừm!" Trương Kỳ Lân gật đầu.

Bàn Tử được đồng ý lập tức lấy xẻng công binh ra đào ở chỗ Trương Kỳ Lân chỉ.

Những người khác thấy vậy cũng lấy xẻng ra cùng đào.

Chẳng mấy chốc đã đào được một cái hố sâu hơn ba mét, dài rộng đều hơn một mét. "Keng!" Đột nhiên, dưới đáy hố vang lên một tiếng kim loại va chạm, ngay sau đó là tiếng kinh hô của Bàn Tử. "Đào được rồi, đào được rồi!" "Bàn Tử, đào được cái gì rồi?" Trương Hạo đứng bên cạnh hố hỏi xuống. "Đào được một tấm đá, bên dưới chắc là lối vào!" Sau khi phát hiện tấm đá, mọi người cùng nhau dọn sạch, sau đó nhấc tấm đá lên, bên dưới quả nhiên xuất hiện một bậc thang đi xuống.

Mọi người thấy lối vào đều phấn khích, tìm kiếm lâu như vậy, cuối cùng cũng sắp vào được bên trong Thiên Cung.

Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên kinh hô một tiếng: "Sao tôi cảm thấy trong đội thiếu người thế nhỉ?" Hạo Thiên Chân nghe vậy nhìn quanh: "Tứ A Công đâu, ông ta đi đâu rồi?" "Còn hai thuộc hạ của ông ta cũng biến mất, có phải bị Cú mặt người tha đi rồi không?" Tứ A Công nghiên cứu Vân Thiên Cung nhiều năm, chắc chắn biết một số bí mật không ai biết, ông ta bây giờ biến mất chắc chắn là chủ động rời khỏi đội ngũ.

Trương Hạo suy nghĩ một chút rồi nói: "Không cần quan tâm ông ta, chúng ta tiếp tục khám phá đi." Mọi người tiến vào trong hang, đi xuống theo bậc thang, cứ cách một đoạn lại có ký hiệu tiếng Anh xuất hiện.

Trương Hạo và mọi người đi theo ký hiệu trong hang xuống dưới, cũng không biết đi bao lâu thì hang động chật hẹp dần trở nên rộng rãi.

Khi họ đi đến cuối, trước mắt lại xuất hiện một con kênh.

Mọi người tìm thấy ký hiệu tiếng Anh tương tự ở một bên kênh, liền đi theo hướng đó xuống dưới, ở cuối kênh phát hiện một cánh cửa đá.

Trương Kỳ Lân tiến lên, đưa hai ngón tay lướt qua cửa đá, rất nhanh đã tìm thấy cơ quan mở cửa.

Sau khi cửa đá mở ra, mọi người liền đi vào.

Phía sau cửa đá là một mộ thất rộng khoảng một trăm mét vuông, vừa vào trong đã thấy những cái vò đặt trên đất.

Những cái vò không được trang trí cầu kỳ, chỉ là loại đơn giản nhất dùng để muối dưa, cao khoảng nửa người, mỗi cái vò đều được bịt miệng bằng bùn. "Đây không phải là hũ tro cốt chứ?" Bàn Tử chỉ vào những cái vò trong mộ thất nói. "Theo tôi thấy thì đây là để đựng xương, tro cốt của một người làm sao nhiều như vậy được," Giải Tiểu Hoa bổ sung. "Hừm, hừm!" Trương Hạo hít mạnh hai hơi, cậu ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng từ trong vò, mùi này rất nhạt, ngay cả cậu cũng phải mất một chút thời gian mới phân biệt được, những người khác càng không thể cảm nhận được mùi rượu này.

Cậu đi lên, trực tiếp gỡ lớp bùn bịt miệng một cái vò.

Lập tức, một mùi rượu nồng nặc tỏa ra, trong chốc lát cả mộ thất đã tràn ngập mùi rượu. "Vãi, cả hai chúng ta đều đoán sai, hóa ra bên

trong đựng rượu, rượu thơm như vậy chắc còn quý hơn cả vàng!" Bàn Tử cảm thán một câu rồi đi lên, lấy nắp bình nước ra định múc rượu từ trong vò.

Đúng lúc này, đột nhiên vang lên một tiếng "keng", vò rượu trực tiếp vỡ tan, rượu bên trong đổ lênh láng ra đất. "Trương Hạo huynh đệ, cậu làm gì vậy?" Bàn Tử mặt đầy khó hiểu, tại sao Trương Hạo lại đá vỡ vò rượu, để rượu ngon như vậy lãng phí hết. "Anh xem trong rượu ngâm cái gì rồi hãy nói!" Bàn Tử nghe vậy nhìn xuống đất, chỉ thấy trong rượu vừa rồi lại có một thi thể trẻ sơ sinh, nhìn kích thước thì chắc là mới sinh.

Lúc này thi thể đứa bé đã bị ngâm trương lên, bắt đầu thối rữa, bề mặt còn có một lớp chất nhầy màu vàng đặc sệt bao bọc. "Ọe..." Bàn Tử thấy cảnh này suýt nữa ói ra: "Mẹ nó chứ, ghê tởm quá, Bàn gia suýt nữa đã uống thứ rượu quái quỷ này!" Trương Hạo cười cười: "Anh nhìn kỹ lại đi!" Bàn Tử không hiểu, nhưng vẫn nhìn xuống đất, lần này gã nhìn rất kỹ, chỉ thấy trong rượu có vô số con giun chỉ nhỏ như sợi tóc đang bơi lội.

Loại giun chỉ này không phải lần đầu tiên thấy, trước đây cũng đã từng chứng kiến, loại trùng này không phải gì khác, chính là Trùng hút máu thượng cổ.

Chương 278

Gã nghĩ đến việc suýt nữa đã nuốt Trùng hút máu thượng cổ vào bụng, lập tức rùng mình một cái. "Mẹ ơi, Bàn gia đây là vừa đi một vòng qua Quỷ Môn Quan, may mà Trương Hạo huynh đệ ra tay kịp thời, nếu không mạng nhỏ của Bàn gia khó giữ." "Nếu anh không sớm bỏ cái thói quen cái gì cũng nhét vào mồm, sớm muộn gì cũng có ngày chết oan!" Trương Hạo nhớ rất rõ, Bàn Tử từng ăn thịt của xác khô, còn uống cả nước trong mộ thất. "Biết rồi, Trương Hạo huynh đệ." Bàn Tử đáp một tiếng rồi tiếp tục khám phá trong mộ thất.

Cả mộ thất toàn là những cái vò giống nhau, bên trong đều có một thi thể trẻ sơ sinh ngâm trong đó, còn trong thứ rượu màu đen đó toàn là ấu trùng của Trùng hút máu thượng cổ. "Người nước Đông Hạ này có bệnh à, nuôi nhiều Trùng hút máu thượng cổ như vậy để làm gì?" Phan Tử thấy mỗi cái vò đều là trùng hút máu liền lẩm bẩm. "Có thể là có tác dụng đặc biệt gì đó, nếu không sẽ không hy sinh nhiều trẻ sơ sinh như vậy để nuôi dưỡng trùng hút máu trong thời đại dân số khan hiếm." "Đừng nói nữa, hay là mau rời khỏi gian mộ thất này đi, ghê tởm quá." Bàn Tử nói một câu rồi nhanh chóng đi về phía bên kia mộ thất, bên đó có một lối vào thông sang một gian mộ thất khác.

Trương Hạo và mọi người đi xuyên qua mộ thất, qua cửa mộ rồi tiến vào mộ thất phía sau. "Thiên Chân, bên này có bích họa, cậu qua đây xem này." Vừa vào mộ thất, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là những bức bích họa trên toàn bộ bức tường.

Hạo Thiên Chân đáp một tiếng rồi đi đến bên cạnh Trương Hạo, chăm chú nghiên cứu bích họa trên tường. "Những bức bích họa này đều giới thiệu về phong tục của nước Đông Hạ, nội dung cơ bản gần giống với những gì ghi trên Đồng Ngư Xà Mi, chính là về việc hoàng

đế của nước Đông Hạ đều bò từ dưới đất lên.

Ngoài điểm này ra còn có một đặc điểm là trên bích họa không có một người già nào, họ đều rất trẻ." Về nước Đông Hạ, lịch sử ghi chép rất ít, nhưng việc người dân nước họ đều rất trẻ đã được phân tích nguyên nhân từ trước, khả năng cao là họ đã nắm giữ bí pháp trường sinh.

Tứ A Công nghiên cứu mấy chục năm, trước khi chết cũng phải đến đây, càng chứng minh cho điểm này.

Trên bích họa không có phát hiện gì mới, mọi người tiếp tục tiến lên.

Vừa đi được vài bước, đột nhiên có mấy luồng ánh sáng vàng chiếu tới, trong chốc lát mọi người đều bị ánh sáng vàng chiếu đến không mở được mắt.

Bàn Tử dụi dụi mắt, chỉ thấy trước mặt là vàng bạc, đá quý chất thành núi.

Mắt gã trợn to, nhìn ngọn núi vàng trước mặt với vẻ không thể tin được, đột nhiên gã đưa cánh tay lên miệng cắn một cái, đau đến mức la oai oái. "Ái u, không phải là đang mơ, Bàn gia lần đầu tiên thấy nhiều bảo bối như vậy, nói gì thì nói cũng phải mang một ít về!" "Nước Đông Hạ này thật giàu có, bảo bối trong gian mộ thất này cũng quá chấn động rồi!" "Xuống bao nhiêu ngôi mộ rồi, lần đầu tiên mới thấy đồ tùy táng nhiều như vậy, chất thành núi rồi!" Không chỉ Bàn Tử, những người khác trong đội thấy nhiều bảo bối như vậy cũng đều chấn động không thôi.

Những người có mặt ở đây đều là người từng trải, đồ tùy táng trong mộ cũng không thấy ít, nhưng nhiều như trong gian mộ thất này thì là lần đầu tiên thấy.

Vàng, ngọc thạch, đồ cổ tùy ý chất đống vào nhau, tạo thành những ngọn núi nhỏ cao năm sáu mét, sắp chạm đến trần mộ thất.

Nhiều đồ tùy táng như vậy ai thấy mà không động lòng.

Bàn Tử, Phan Tử và những người khác thấy nhiều của cải như vậy càng không nhịn được mà lao lên, reo hò, nhảy múa trong đống bảo bối.

Sau một hồi hưng phấn, Bàn Tử vội vàng gọi: "Mọi người còn đứng ngây ra đó làm gì, mau qua đây nhét bảo bối vào túi đi!" Gã vừa nói vừa nhét vàng, ngọc thạch vào ba lô, những người khác thấy vậy cũng lao lên nhét đồ vào túi.

Trương Hạo thấy vậy cười cười, một cái ba lô có thể đựng được bao nhiêu chứ, so với đồ vật trong mộ thất thì dù tất cả bọn họ nhét đầy túi cũng không bằng một phần nghìn, một phần vạn.

Một lát nữa đợi họ chất xong, lúc rời đi mình sẽ thu hết phần còn lại vào không gian trữ vật. "Không ổn, mọi người mau dừng tay, vứt hết đồ đi!" Ngay lúc mọi người đang reo hò, Bàn Tử đột nhiên biến sắc, vứt hết bảo bối đang cầm trong tay, cuối cùng ném cả ba lô đi.

Gã là một người yêu tiền như mạng lại có hành động như vậy khiến tất cả mọi người đều ngẩn người. "Bàn Tử, xảy ra chuyện gì vậy?" "Vứt đi, mọi người mau vứt hết đồ trong tay đi!" Mọi người tuy không biết xảy ra chuyện gì, nhưng đến cả Bàn Tử yêu tiền như mạng cũng có thể vứt hết bảo bối, có thể thấy sự việc khẩn cấp, nghe Bàn Tử nhắc nhở xong liền vứt hết đồ trong tay, sau đó nhìn về phía Bàn Tử.

Lúc này, chỉ thấy Bàn Tử không chỉ vứt hết bảo bối mà còn lấy bình nước ra, đổ nước không ngừng rửa hai tay. "Mọi người mau rửa tay đi." Những người khác nghe vậy cũng đổ nước ra rửa tay. "Bàn Tử, rốt cuộc là chuyện gì, anh nói đi chứ!" Bàn Tử rửa tay xong, lau

khô vào người rồi từ từ nói: "Tôi phát hiện thi thể dưới đống bảo bối này, thi thể đó toàn thân đen kịt, nhìn là biết trúng độc, trên những bảo bối này chắc chắn bị bôi kịch độc!" Trong mộ cổ có đủ loại cơ quan cạm bẫy, việc bôi kịch độc lên đồ tùy táng cũng thường xuyên xảy ra, cho nên lời Bàn Tử nói cũng không phải không có lý. "Bàn Tử, thi thể ở đâu?" "Kia, ở ngay kia." Trương Hạo đi đến chỗ Bàn Tử chỉ, đào xuống hai cái đã đào ra một thi thể. "Bàn Tử, anh nói là thi thể này?" "Ừ, chính là thi thể này." Trương Hạo quan sát thi thể, thấy da của thi thể này đen kịt, đúng là triệu chứng của trúng độc, có lẽ độc tính quá mạnh nên thi thể không bị thối rữa.

Quần áo trên người thi thể có kiểu dáng giống những năm 70, 80. "Hạo thiếu gia, cậu có thể để Thuận Tử xem thi thể này được không?" Trương Hạo quay đầu lại, Phan Tử đang kéo một thiếu niên gầy gò bên cạnh. "Có vấn đề gì sao?" "Thuận Tử nói thi thể này trông quen mắt, giống cha cậu ấy." "Vậy thì qua xem đi." Trương Hạo nhường sang một bên, để Thuận Tử tiến lên kiểm tra.

Thuận Tử chỉ nhìn một cái đã khóc nức nở: "Ba, con cuối cùng cũng tìm được ba rồi, con sẽ đưa ba về nhà!" "Thuận Tử, thi thể này thật sự là ba cậu à?" Phan Tử tò mò hỏi. "Vâng, hai mươi năm trước ba tôi dẫn một đội ngũ vào Ngũ Thánh Sơn rồi không bao giờ trở về, tôi vẫn luôn tìm kiếm tung tích của ông ấy, vì vậy mới trở thành người dẫn đường cho các đội vào núi, chỉ là bao nhiêu năm nay vẫn không có tin tức gì về ông ấy, không ngờ ông ấy lại chết ở đây." "Lúc đó đội khảo cổ có tổng cộng bao nhiêu người, sao chỉ có một mình thi thể của ông ấy ở đây?" "Lúc đó đội khảo cổ có tổng cộng bảy người, cộng thêm ba tôi là tám người." "Các cậu mau tìm xung quanh xem còn có thi thể nào khác không." Trương Hạo nghe Thuận Tử nói, lập tức nhận ra có điều không ổn.

Nếu thật sự có tám người vào đây, không thể nào chỉ có một mình

người dẫn đường chết mà những người khác lại bình an vô sự.

Cậu phát ra một làn sóng âm đặc biệt về bốn phía, đợi sóng âm phản xạ trở lại được não bộ tiếp nhận, toàn bộ hình ảnh mộ thất hiện lên trong đầu cậu.

Trong mộ thất, ngoài thi thể của cha Thuận Tử ra không có thi thể nào khác.

Tuy không biết lúc đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng trong đó chắc chắn có uẩn khúc. "Thuận Tử, đeo găng tay vào, trên người ba cậu có kịch độc." Phan Tử thấy Thuận Tử nhất quyết mang theo thi thể của cha, liền ném cho cậu ta một đôi găng tay chống độc, chống đâm đặc chế. "Cảm ơn." Thuận Tử đáp một tiếng, sau đó đeo găng tay, cõng thi thể lên lưng rồi đi theo sau đội ngũ tiếp tục tiến lên.

Đi xuyên qua mộ thất, phía sau là một hành lang.

Trương Hạo im lặng đi ở cuối đội, đợi đến khi ra khỏi tầm mắt của những người khác, cậu tâm niệm vừa động, thu hết tất cả đồ tùy táng trong mộ thất vào không gian trữ vật.

Tuy tiền tài đối với cậu không có tác dụng lớn, nhưng những thứ này không lấy thì phí, để trong mộ thất cũng là lãng phí, không bằng để cho cậu.

Sau khi thu hết tất cả bảo bối trong mộ thất vào không gian trữ vật, Trương Hạo liền đi nhanh lên để bắt kịp đội ngũ.

Xuyên qua mộ thất tiến vào hành lang, vừa vào trong đã nghe thấy mấy tiếng nổ lớn, ngay sau đó là một tiếng "ầm", hai quả cầu đá ở hai bên trái phải bốc cháy dữ dội.

Sau đó hai quả cầu đá bắt đầu lăn dọc theo hành lang, nơi nào quả cầu đi qua đều bị đốt cháy.

Chỉ trong chốc lát, hành lang đã được hai ngọn lửa ở hai bên chiếu

sáng rực rỡ. "Đi suốt một chặng đường đây là lần đầu tiên gặp loại cơ quan này, sự việc bất thường ắt có yêu ma, mọi người cẩn thận một chút." Trương Hạo lớn tiếng nhắc nhở.

Cậu vừa dứt lời, Bàn Tử liền nói: "Mọi người có nghe thấy tiếng gì không?" "Là Du Diên!" Trương Hạo vừa nghe thấy tiếng sột soạt từ bốn phương tám hướng truyền đến liền hiểu ra mục đích của cơ quan này, chính là dùng nhiệt độ cao để thu hút Du Diên đến.

Tuy nhiên, hiệu quả xua đuổi côn trùng của máu Kỳ Lân trong cơ thể cậu bây giờ đã mạnh hơn trước đây mấy trăm lần, Du Diên bình thường căn bản không dám đến gần, mà Du Diên Vương đã bị giết chết, cho nên căn bản không đáng sợ.

Những người khác trong đội cũng biết sự lợi hại của cậu, cũng không lo lắng, chỉ đứng gần Trương Hạo hơn một chút.

Trương Hạo được mọi người vây quanh đi qua hành lang, cuối cùng vẫn là một gian mộ thất.

Vừa vào mộ thất, lại một tiếng "ầm", chỉ thấy ngọn lửa trong hành lang phía sau tức thì tắt ngấm.

Gian mộ thất này giống hệt gian trước, bất kể là bố cục hay những bảo bối chất thành núi bên trong, đều y hệt. "Gian mộ thất này không phải chúng ta đã đến rồi sao, sao lại vào nữa?" "Không phải là gặp quỷ đả tường đấy chứ?" Trương Hạo cúi người sờ lên đống vàng bạc châu báu, trên đó vẫn còn nước chưa khô, chính là nước mọi người dùng để rửa tay lúc trước, cậu lập tức hiểu ra chuyện gì. "Tôi biết rồi!" "Trương Hạo huynh đệ, cậu biết gì rồi?" "Tiểu Cữu, chẳng lẽ cậu biết tại sao chúng ta lại quay lại gian mộ thất này?" Trương Hạo cười cười: "Cậu cũng biết rồi đúng không." Hạo Thiên Chân gật đầu nói: "Đúng vậy, không biết mọi người còn nhớ tình hình trong ngôi mộ trên con tàu đắm không, ngôi mộ này cũng tương tự như vậy,

vừa rồi khi chúng ta vào hành lang, ngọn lửa đột nhiên bùng cháy, thu hút sự chú ý của mọi người.

Chương 279

Chính lúc đó, hai gian mộ thất ở hai đầu hành lang đã di chuyển nhanh chóng, nhưng lúc đó sự chú ý không đặt ở đó nên không để ý." "Hóa ra là vậy, tôi đã nói tại sao trong hành lang lại đột nhiên bùng cháy hai ngọn lửa chiếu sáng, hóa ra là để phân tán sự chú ý của chúng ta." "Được rồi, nếu đã như vậy, thì cơ quan này cũng dễ phá giải, chúng ta chỉ cần vào trong hành lang, sau đó cứ nhìn chằm chằm, đợi đến khi mộ thất chuyển động thì phá tường chui vào là được." Trương Hạo nói một câu rồi dẫn mọi người quay trở lại hành lang.

Họ vừa vào hành lang, tình hình bên trong lại giống như vừa rồi, hai quả cầu đá từ trên tường lăn xuống, sau đó bốc cháy, chiếu sáng cả hành lang.

Nhưng lần này Trương Hạo và mọi người không di chuyển, cứ đứng ở cuối hành lang quan sát sự thay đổi của mộ thất.

Đợi khoảng mười mấy giây, mộ thất ở cuối cùng bắt đầu di chuyển.

Trương Hạo vẫn luôn chú ý đến tình hình di chuyển của mộ thất, đợi đến khi mộ thất hoàn toàn di chuyển đi, xuất hiện một bức tường, cậu liền đấm một cú. "Rầm" một tiếng vang lớn, bức tường vỡ tan, lộ ra một cái lỗ đủ cho vài người cùng đi qua. "Nhanh, mọi người mau qua đi." Trương Hạo thúc giục một tiếng, bản thân cũng chui qua cái lỗ trên tường. "Này, này, đừng đẩy Bàn gia, tôi sắp ngã xuống rồi." Trương Hạo vừa qua đã nghe thấy tiếng la của Bàn Tử, cậu nhìn về phía trước, chỉ thấy trước mắt là một khe nứt rộng hơn nghìn mét.

Hai bên khe nứt là vách núi dựng đứng, ở giữa là vực sâu không thấy đáy.

Giữa hai vách núi có vô số sợi xích đồng to bằng cánh tay nối liền.

Ở giữa những sợi xích là vô số thi thể treo lủng lẳng, nhiều không đếm xuể.

Những thi thể này như thịt khô treo trên đó, đã sớm khô quắt.

Đột nhiên, một tràng tiếng súng vang lên từ dưới vách núi, kèm theo đó là những tiếng chim kêu quái dị.

"Có chuyện gì vậy, sao dưới đó lại có tiếng súng?" "Chẳng lẽ là nhóm Tứ A Công đang giao chiến với lũ chim kiêu mặt người à?" "Nghe tiếng súng thì có vẻ là đám người của A Ninh." Rõ ràng có đến hơn chục người đang đồng loạt nổ súng, trong khi nhóm Tứ A Công chỉ có ba người, vì vậy Trương Hạo đoán rằng bên dưới vách núi hẳn là A Ninh và đồng bọn.

"Con mụ đó vậy mà lại dẫn nhiều người vào đây thế, xem ra bọn họ cũng chẳng ra làm sao, hoàn toàn là dùng mạng người để lót đường mới có thể đi trước chúng ta." "Chúng ta cũng xuống xem sao, bọn họ chắc chắn đã phát hiện ra thứ gì đó rồi." Bàn Tử sợ có bảo bối gì bị A Ninh nẫng tay trên, liền thúc giục Trương Hạo xuống dưới vực sâu để kiểm tra.

"Ừm." Trương Hạo gật đầu rồi dẫn mọi người men theo dây xích đồng bên vách núi để trèo xuống.

Lúc đi xuống, ai nấy đều rất cẩn thận, không dám cách Trương Hạo quá xa, bởi những thi thể treo lơ lửng xung quanh đều là tác phẩm của lũ chim kiêu mặt người.

Ngoài việc thích ăn mặt người, chúng còn treo xác chết lên để phơi khô, coi như lương thực dự trữ, đợi đến khi không còn gì để ăn thì sẽ dùng đến.

Khi nhóm Trương Hạo men theo dây xích đồng xuống được

khoảng một hai trăm mét, đèn pin đã có thể soi rõ tình hình dưới vực sâu.

Chỉ thấy A Ninh cùng đám lính đánh thuê mà cô ta mang theo đang cầm súng chiến đấu với lũ chim kiêu mặt người bay lượn trên trời.

Dù bọn họ đông người, trang bị lại toàn hàng xịn, nhưng so với lũ chim kiêu mặt người trên không thì chẳng đáng là gì.

Lũ chim kiêu mặt người trên không trung né tránh những viên đạn bắn về phía mình một cách chuẩn xác, rồi lao xuống đám đông bên dưới.

Móng vuốt của chúng còn sắc hơn cả lưỡi dao, chỉ cần đến gần, móng vuốt vươn ra là có thể lột phăng một lớp da mặt, sau đó vuốt dùng sức cắm vào đầu người, đầu móng sắc nhọn lập tức xuyên qua xương sọ.

Chúng vỗ cánh vài cái là đã quắp người bay lên trời, treo xác lên sợi xích đồng.

Nhóm Trương Hạo nhìn cảnh tượng lũ chim kiêu tàn sát đám lính đánh thuê bên dưới mà cảm thấy da đầu tê dại.

Lúc này, Trương Hạo còn nhìn thấy một bóng người quen thuộc trong đám đông, chính là Ngô Tam Thúc đã mất tích từ lâu.

Lúc này ông đang bị hai con chim kiêu mặt người vây công, bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ mất mạng.

“Tiểu Cữu, người ở dưới đó có phải là Tam Thúc không?” “Không sai, đó chính là Tam Thúc.” “Đúng là Tam Gia, Tam Gia đang gặp nguy hiểm!” Trương Hạo và Phan Tử đồng thời đáp lời.

“Vậy chúng ta mau xuống giúp Tam Thúc đi, nếu không chú ấy sẽ bị lũ chim kiêu tha đi như mấy tên lính đánh thuê kia mất!” Hạo Thiên Chân vô cùng lo lắng, lập tức tăng tốc độ trèo xuống.

Những người khác thấy vậy cũng đẩy nhanh tốc độ, chỉ có Trương Hạo vẫn ung dung không vội vã.

Trương Hạo quan sát nhất cử nhất động của đám người bên dưới, phát hiện đám lính đánh thuê kia tuy có chút bản lĩnh, nhưng cũng chỉ đến thế, đối mặt với lũ chim kiêu mặt người thì hoàn toàn không có sức chống cự.

Trong cả đội, chỉ có Ngô Tam Thúc và A Ninh là có thể cầm cự được với chúng.

Đặc biệt là Ngô Tam Thúc, đối mặt với sự vây công của hai con chim kiêu mà vẫn có thể tạm thời chống đỡ, không đến nỗi mất mạng ngay lập tức.

"Lạc lạc lạc..." Bất chợt, trên không lại vang lên một tràng tiếng chim kêu.

Trương Hạo ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy cả bầu trời đầy ắp chim kiêu mặt người đang lao về phía họ, một mảng đen kịt không thể đếm xuể.

Nhìn vào thế trận đó, ít nhất cũng phải có vài trăm đến cả nghìn con.

Với số lượng chim kiêu mặt người nhiều như vậy, họ chưa kịp xuống đến đáy vực đã bị chúng tha đi mất, nói gì đến chuyện cứu Ngô Tam Thúc.

"Mọi người cẩn thận, lũ chim kiêu này rõ ràng là nhắm vào chúng ta!" Phan Tử rút khẩu súng lục bên hông, che chắn cho Trương Hạo và Hạo Thiên Chân ở phía sau.

"Hai vị thiếu gia, hai người mau xuống dưới tìm chỗ nấp đi, tôi sẽ cầm chân lũ chim kiêu này!" "Phan Tử, làm vậy anh sẽ chết đó!" "Nếu không có Hạo thiếu gia, tôi đã chết mấy lần rồi.

Mạng của tôi là của cậu ấy, bây giờ là lúc phải trả lại!" Xem ra Phan Tử đã chuẩn bị sẵn sàng để hy sinh.

Lúc này, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp, Giải Tiểu Hoa, Hoắc Tú Tú đều đứng ra.

"Tiểu Cữu, cậu mau xuống cứu Tam Gia đi, lũ trên trời này cứ để chúng tôi đối phó!" "Chuyện này sao có thể thiếu Bàn Gia được, tính cả tôi nữa.

Trương Hạo huynh đệ, cậu mau xuống đi, dưới đó có rất nhiều khe đá, vào trong đó là có thể tránh được lũ chim kiêu trên trời." Thấy mọi người đều mang dáng vẻ coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, Trương Hạo vô cùng cảm động.

Bình thường gặp quái vật, họ đều trốn sau lưng anh, vì họ biết những con quái vật đó đối với anh chẳng là gì, không hề có chút uy hiếp nào.

Nhưng lần này thì khác, chim kiêu mặt người rất lợi hại, người thường khó mà đối phó.

Vài con, chục con, hay vài chục con có lẽ không uy hiếp được Trương Hạo, nhưng lúc này trên trời có ít nhất cả nghìn con.

Dù Trương Hạo có lợi hại đến đâu, đối mặt với số lượng lớn như vậy e rằng cũng áp lực nặng nề, thậm chí có khả năng mất mạng.

Trước đây đều là Trương Hạo cứu họ, bây giờ cũng là lúc họ góp sức.

Vì vậy, dù biết mình có thể sẽ mất mạng, họ vẫn không do dự che chắn cho Trương Hạo.

Trương Hạo dõng dạc nói: "Yên tâm, mọi người đều không phải chết!" "Trương Hạo huynh đệ, chúng tôi biết cậu lợi hại, nhưng lúc này số chim kiêu mặt người trên trời thật sự quá nhiều!" "Tiểu Cữu,

Bàn Tử nói không sai đâu, cậu nhìn xem, lũ chim kiêu đó đã chiếm gần nửa bầu trời rồi, giết không xuể đâu.

Dù cậu có lợi hại, dễ dàng giết chết chúng, nhưng muốn giết hết thì e rằng trước đó cậu đã kiệt sức mà chết rồi." "Yên tâm đi, dù có nhiều hơn nữa cũng không thành vấn đề.

Mọi người xuống trước đi." "Nhưng mà..." Mọi người còn định nói gì đó thì bị Trương Hạo trừng mắt, biết anh đã quyết, mình ở lại không những không giúp được gì mà còn vướng chân.

Thế là Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và những người khác đành tiếp tục trèo xuống.

"Trương Hạo huynh đệ, cậu cẩn thận!" "Tiểu Cữu, cậu nhất định phải chú ý an toàn." Khi họ lần lượt đi xuống, trên dây xích chỉ còn lại Trương Hạo và Trương Kỳ Lân.

"Tiểu Ca, anh cũng xuống đi, họ cần sự giúp đỡ của anh." Trương Kỳ Lân liếc nhìn xuống dưới, thấy rằng dù những người dưới vách núi tạm thời đã chống cự được lũ chim kiêu, nhưng ngày càng đuối sức, xem chừng sắp không trụ nổi mà bị chúng tha đi.

Anh gật đầu với Trương Hạo rồi cũng men theo dây xích xuống dưới để giúp đỡ những người khác.

"Lạc lạc lạc..." Trương Kỳ Lân vừa rời đi, trên trời lại vang lên tiếng chim kêu.

Vô số chim kiêu mặt người vỗ cánh vài cái rồi lao thẳng về phía Trương Hạo.

Trương Hạo thấy hàng nghìn, hàng vạn con chim kiêu mặt người lao về phía mình mà không hề sợ hãi.

Chương 280

Anh khẽ động ý niệm, tung ra toàn bộ những năng lực đặc biệt mà mình có về phía lũ chim.

Đầu tiên, vô số cột sáng xuất hiện trong phạm vi hai ba mươi mét xung quanh anh, những con chim kiêu bay vào trong đó đều bị giam cầm không thể động đậy.

Đột nhiên một vầng sáng trắng bùng lên, chói lòa đến mức không ai mở nổi mắt.

Những con chim kiêu mặt người lọt vào phạm vi ánh sáng trắng đều biến mất không dấu vết.

Ngay sau đó là vạn năm hàn khí, một khối khí lạnh to bằng nửa sân bóng rổ lơ lửng xung quanh, chim kiêu mặt người vừa chạm vào liền lập tức hóa thành băng, rồi từ trên không rơi xuống, vỡ tan thành vô số mảnh.

Ngoài ra còn có sấm sét, mỗi khi lôi trong lòng bàn tay đánh xuống là có vài con chim kiêu bị đánh cho cháy ngoài giòn trong.

Nếu nhìn kỹ còn có thể phát hiện thỉnh thoảng có những hạt giống bay loạn xạ như đạn, chim kiêu mặt người một khi bị loại hạt giống này bắn trúng, lập tức sẽ tan thành mây khói...

Dưới vách núi, mọi người đồng tâm hiệp lực, dưới sự giúp đỡ của Trương Kỳ Lân đã thành công giết chết hơn chục con chim kiêu mặt người.

Sau khi không còn bị tấn công, suy nghĩ đầu tiên của mọi người là lên giúp Trương Hạo.

Mọi người vừa ngẩng đầu lên đã thấy trên bầu trời ánh sáng trắng

lóe lên, sấm chớp đùng đoàng, thỉnh thoảng còn có những con chim kiêu bị đóng băng rơi từ trên không xuống.

Ai nấy chứng kiến cảnh này đều kinh ngạc đến sững sờ.

"Không phải đang ở dưới lòng đất sao, sao lại có sấm chớp thế này?" "Còn đám sương mù kia nữa, chỉ cần bị nó chạm vào là lập tức bị đóng thành cột băng, đáng sợ quá!" "Chắc chắn là Tiểu Cữu ra tay rồi, cậu ấy ra tay thì không có chuyện gì là không làm được." "Không sai, chắc chắn là Trương Hạo huynh đệ, thủ đoạn của cậu ấy cứ như thần tiên vậy.

Mọi người nhìn lên trời xem, có phải số chim kiêu mặt người đã ít đi quá nửa rồi không!" Lúc đầu, mọi người chỉ nhận ra những thủ đoạn tấn công biến hóa đa dạng của Trương Hạo, sau khi được Bàn Tử nhắc nhở mới phát hiện số chim kiêu lượn lờ trên bầu trời so với lúc trước đã giảm đi quá nửa.

"Tiểu Cữu cũng lợi hại quá rồi, mười mấy con chim kiêu có Tiểu Ca giúp mà chúng ta còn chật vật như vậy, trên trời có hàng nghìn hàng vạn con mà cậu ấy lại dễ dàng giết chết quá nửa." Hạo Thiên Chân và mấy người kia thì còn đỡ, họ đã theo Trương Hạo xuống không ít mộ, đã từng chứng kiến sự lợi hại của anh.

Dù vậy, đây là lần đầu tiên họ thấy anh sử dụng nhiều thủ đoạn cùng một lúc như vậy, cũng bị kinh ngạc không thôi.

Ngô Tam Thúc và Phan Tử từ sau vụ Lỗ Vương Cung thì chưa cùng Trương Hạo xuống mộ lần nào.

Hồi ở Lỗ Vương Cung, Trương Hạo vừa mới nhận được hệ thống, thực lực vẫn chưa mạnh lắm, so với bây giờ thì một trời một vực.

Mấy người họ cùng với người dẫn đường Thuận Tử và hai tên

thủ hạ khác đều là lần đầu tiên chứng kiến Trương Hạo ra tay.

Ai nấy đều kinh ngạc đến mức mắt chữ A mồm chữ O.

"Tam Gia, Hạo thiếu gia thế này thì lợi hại quá rồi, còn lợi hại hơn cả tiên nhân trong truyền thuyết nữa!" Thuận Tử cũng thi thể cha mình đứng bên cạnh nghe Phan Tử nói vậy thì ngẩn người ra, sau đó hỏi: "Các người nói động tĩnh trên trời là do cậu thanh niên kia gây ra?" Hai tên thủ hạ của Ngô Tam Thúc cũng ghé tai lại gần, muốn nghe câu trả lời.

"Thuận Tử, cậu không nghe nhầm đâu, chính là cậu ấy gây ra động tĩnh đó.

Đừng thấy cậu ấy trẻ tuổi, tất cả chúng ta ở đây gộp lại cũng không bằng cậu ấy đâu, mà đây vẫn chưa phải là điều khủng khiếp nhất!" "Thế này mà còn chưa khủng khiếp, vậy điều khủng khiếp nhất là gì?" Người bên cạnh Ngô Tam Thúc đồng thanh hỏi.

"Điều khủng khiếp là cậu ấy không chỉ lợi hại, mà còn không ngừng tiến bộ từng giây từng phút.

Từ Lỗ Vương Cung đến nay cũng chỉ mới vài tháng ngắn ngủi, thực lực của cậu ấy đã sớm khác xưa một trời một vực rồi." "Hít..." Mọi người nghe vậy đều hít một hơi khí lạnh.

Vốn dĩ Trương Hạo lợi hại như vậy đã rất đáng sợ, kết quả bây giờ lại biết được tốc độ tiến bộ của anh rất nhanh.

Người khác có cố gắng đến mấy cũng không bằng được điểm xuất phát của Trương Hạo, làm sao không khiến người ta kinh ngạc cho được.

"Rắc, rắc, rắc..." Ngay lúc mọi người đang kinh ngạc trước thực lực hùng mạnh của Trương Hạo, vô số con chim kiêu bị đóng băng rơi từ trên không xuống bên cạnh họ, rồi vỡ tan thành vô số mảnh.

Chỉ trong thoáng chốc trò chuyện, số chim kiêu trên trời lại giảm đi quá nửa.

Dù trí thông minh của chúng thấp, chỉ biết tấn công theo bản năng, nhưng lúc này chúng cũng sinh ra sợ hãi, lần lượt bỏ chạy thục mạng.

"Hù..." Giữa không trung, trên dây xích, Trương Hạo thở ra một hơi dài.

Đã lâu rồi anh không dùng hết toàn lực.

Vừa rồi đối mặt với hàng nghìn hàng vạn con chim kiêu, anh không thể không dốc toàn lực tấn công.

Vừa rồi anh đã dùng gần như toàn bộ các thủ đoạn tấn công, cảm giác dốc hết sức lực này thật sự không thể sảng khoái hơn.

Không chỉ vậy, trong lúc tấn công anh còn không ngừng sử dụng năng lực Thôn Phệ, liên tục nuốt chửng sinh mệnh lực của lũ chim kiêu.

Những sinh mệnh lực đó sau khi được hấp thu vào cơ thể đã nuôi dưỡng các tế bào toàn thân, khiến chúng tiến hóa một cách chậm rãi.

Mật độ tế bào sau khi tiến hóa lớn hơn trước rất nhiều, cũng chính vì vậy mà trong tình trạng thể hình không thay đổi, cân nặng của anh lại tăng lên.

Cân nặng tăng, sức mạnh cũng sẽ tăng lên theo cấp số nhân.

Chỉ trong một lúc hấp thu sinh mệnh lực, nuôi dưỡng tế bào, cân nặng của cơ thể đã tăng ít nhất 20kg, điều này cũng có nghĩa là sức mạnh của anh đã tăng không dưới vạn cân.

Nếu cứ tiếp tục tăng trưởng với tốc độ này, chẳng bao lâu nữa, sức mạnh sẽ lại tăng gấp bội, vượt qua hai vạn tấn.

Đây sẽ là một con số vô cùng khủng khiếp, vượt xa giới hạn của

loài người.

Tiếc là, lũ chim kiêu mặt người trong vực sâu hoặc đã bị giết chết, vài con lẻ tẻ còn sống sót cũng đã chạy trốn không biết đi đâu mất rồi.

Trương Hạo chỉ đành bất lực lắc đầu, sau đó quay trở lại vách núi, tìm đến sợi xích đồng kéo dài xuống đáy, men theo dây xích xuống dưới.

Mọi người vẫn còn đang trong trạng thái kinh ngạc, vốn định lên giúp Trương Hạo đối phó với lũ chim kiêu, kết quả chưa kịp hành động đã phát hiện lũ chim kiêu trên trời đã biến mất sạch sẽ.

Ai nấy đều kinh ngạc trước thực lực hùng mạnh của Trương Hạo.

Cho đến khi anh xuống dưới họ mới hoàn hồn, mấy người lập tức tiến lên vây quanh Trương Hạo, nhìn anh từ trên xuống dưới.

Trương Hạo thấy mọi người đều nhìn mình với vẻ mặt như gặp ma, biết chắc là do động tĩnh vừa rồi quá lớn.

Anh cười cười nhưng cũng không giải thích gì.

"Tam Thúc, sao chú lại ở cùng cô ta?" Trương Hạo chỉ vào A Ninh hỏi.

Theo lời Phan Tử, Tam Thúc vốn dĩ ở cùng anh ta, nhưng đã bị lạc nhau trong lúc né tránh sự tấn công của lũ chim kiêu.

Bây giờ lại ở cùng đám A Ninh, cũng không biết là có ý đồ gì.

"Là cô ấy cứu chú, một mình không an toàn nên chú đi theo đội của cô ấy." "Ra là vậy." Trương Hạo biết Ngô Tam Thúc chắc chắn không nói thật, nhưng ông đã không muốn nói, anh cũng lười hỏi, đến lúc thì tự nhiên mọi chuyện sẽ rõ ràng.

Đương nhiên trong lòng anh cũng có suy đoán, ước chừng là có

liên quan đến sự biến mất của đội khảo cổ kia.

Cha của Thuận Tử năm đó đã dẫn một đội khảo cổ bảy người vào đây, nhưng chỉ có thi thể của một mình ông ta, những người khác không những không để lại dấu vết, thi thể cũng không thấy đâu, trong đó chắc chắn có uẩn khúc.

Ngô Tam Thúc xuất hiện ở đây có lẽ cũng liên quan đến mấy người mất tích đó.

"Mau nhìn kìa, bên kia có một cánh cửa đồng khổng lồ!" Bàn Tử đột nhiên chỉ về phía sau hét lớn.

Lúc mới xuống đây bị lũ chim kiêu tấn công nên không kịp thăm dò xung quanh.

Bây giờ nguy hiểm đã được giải trừ, mọi người bắt đầu dò xét xung quanh, xem có thể tìm được manh mối hữu ích nào không.

"Không chỉ có cửa đồng, mà còn có cả quách lớn nữa!" Chỉ thấy trước cửa đồng có một bệ ngọc, trên đó có một chiếc quách lớn màu trắng, nếu không có gì bất ngờ thì đó hẳn là quách của Vạn Nô Vương nước Đông Hạ.

Bên dưới quách có mấy con rết khổng lồ, mỗi con dài mười mấy mét, gần hai mươi mét, con nào cũng không nhỏ hơn con rết vua.

Chương 281

“1, 2, 3... 8, 9!

Tổng cộng chín con rết vua, chúng nó nằm phủ phục quanh quách như rồng khổng lồ, đây chính là Cửu Long sĩ thi quan!” “Ầm!” Tiếng Bàn Tử vừa dứt, trên quách liền vang lên một tiếng động lớn, chỉ thấy chiếc quách khổng lồ mở ra một khe hở, mấy cánh tay màu tím xanh từ bên trong vươn ra.

Trên bàn tay, những móng tay sắc như dao găm vung vẩy trong không trung, dường như muốn tóm lấy thứ gì đó.

Đột nhiên, bầu trời như bị xé toạc, một tiếng 'ẦM!' kinh thiên động địa vang vọng mây xanh, chiếc quách lớn màu trắng kia, như một con mãnh thú đang ngủ say bỗng tỉnh giấc, nổ tung thành vô số mảnh vụn.

Giữa làn khói bụi mịt mù, một thi thể khổng lồ màu đen khoác chiến giáp Nữ Chân sừng sững hiện ra, uy thế của nó làm rung chuyển cả đất trời.

Thi thể này cao hơn một trượng, sừng sững như núi, sau lưng còn có mười hai cánh tay, trông như tượng Quan Âm nghìn tay trong chùa cổ, nhưng thần thái lại dữ tợn, hoàn toàn trái ngược với vẻ từ bi của Quan Âm, càng thêm mấy phần âm khí của cõi u minh.

“GÀO!” Một tiếng rống vang trời dậy đất phát ra từ cổ họng của thi thể khổng lồ, mười hai cánh tay lập tức chắp lại, kèm theo một tràng âm thanh 'leng keng' trong trẻo mà nặng nề, tựa như tiếng chuông cổ cùng vang lên.

Tay hắn vừa động đã kéo theo mười hai sợi xích đồng.

Chỉ thấy trong mười hai sợi xích đồng, có chín sợi nối liền với chín con rết vua bên cạnh quan tài, ba sợi còn lại thì nối với những sợi xích đồng khổng lồ trên không, cũng không biết dẫn đến nơi nào.

Khi những sợi xích đồng nối với rết vua bị kéo động, những con rết vua đang nằm phủ phục quanh quan tài bị đánh thức.

Chúng từ dưới đất bò dậy, vung vẩy vô số chân bên dưới thân mình.

Mỗi lần chân chúng động đậy là mặt đất lại cát bay đá chạy, ngay cả những tảng đá cao bằng nửa người cũng bị một chân của chúng hất văng.

"Hít..." Mọi người thấy vậy đều hít một hơi khí lạnh.

"Đây còn là rết vua sao, sao lại lợi hại hơn con gặp ở suối nước nóng nhiều thế!" Bàn Tử kinh ngạc kêu lên.

"Tôi biết rồi, đây không phải là rết vua bình thường, mà là rết vua núi lửa!" "Thiên Chân, rõ ràng là cùng một loại, thêm hai chữ núi lửa vào là lợi hại hơn nhiều thế à?" "Bàn Tử, lúc nào rồi mà còn đùa được." Trong lúc nói chuyện, thi thể bước ra từ trong quách đá, dắt theo chín con rết vua núi lửa đang nhanh chóng tiến lại gần họ.

Đừng nhìn thi thể hay rết vua núi lửa thân hình cồng kềnh, nhưng điều đó không hề ảnh hưởng đến tốc độ hành động của chúng.

Trong nháy mắt đã đến trước mặt mọi người, rết vua núi lửa dưới sự điều khiển của thi thể ngẩng nửa thân trên lên, vừa vung vẩy vô số chân bên dưới, vừa lao về phía Trương Hạo và những người khác.

"Con Tống Tử này có trí tuệ hay sao, sao còn có thể điều khiển được rết vua núi lửa?" "Nếu thật sự có trí tuệ thì đáng sợ quá rồi.

Chúng ta xuống bao nhiêu mộ, gặp bao nhiêu Tống Tử, chưa bao giờ thấy con nào có trí tuệ, ngay cả Hạn Bạt lông trắng cũng không

có.” “Vậy chẳng phải con Tống Tử này còn đáng sợ hơn cả Hạn Bạt lông trắng sao?” Năm đó ở mộ dưới đáy biển gặp phải Hạn Bạt lông trắng, Trương Hạo đã phải tốn rất nhiều công sức mới giết được nó.

Bây giờ ở đây lại xuất hiện một con Tống Tử có trí tuệ, vậy thì còn gì bằng.

Ngay lúc này, những con rết núi lửa vốn đang hung hăng bị xua đuổi đột nhiên dừng lại.

Nguyên lai sợi xích đồng buộc trên người chúng không đủ dài, căn bản không thể vươn tới vị trí của nhóm Trương Hạo.

“Chuyện gì thế này?” “Lẽ nào chủ mộ đại phát từ bi, chỉ cần không động đến quan tài của ông ta thì đều tha cho?” Trương Hạo biết rõ sự việc tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Anh nhìn về phía thi thể khổng lồ sau lưng con rết núi lửa, chỉ thấy lúc này nó đang bị ba sợi xích đồng phía sau kéo lại, vì vậy không thể tiếp tục tiến lên.

Mà sợi xích đồng trong tay nó lại kéo chặt con rết núi lửa, khiến cuộc tấn công của chúng đột ngột dừng lại.

Mọi người thấy vậy đều ngơ ngác.

“Mọi người nói xem người xây dựng Vân Thiên Cung này có ngốc không, sao cứ phải làm cái xích đồng này để hạn chế, dài thêm một chút nữa chẳng phải tốt hơn sao?” “Đúng vậy, như thế này chỉ cần chạy xa một chút là không bị tấn công.” “Bây giờ thi thể khổng lồ kia và con rết vua chẳng phải thành bia sống sao!” Mọi người vừa nói vừa giơ súng lên nhắm vào con rết núi lửa chuẩn bị bắn.

“Ầm ầm ầm...” Ngay lúc này, cửa đồng đột nhiên vang lên tiếng động lớn, thi thể khổng lồ cũng tiến về phía trước vài bước.

Trương Hạo nhìn về phía sau thi thể khổng lồ, chỉ thấy cửa đồng

bị xích đồng kéo động, đã mở ra một khe hở nhỏ.

Cánh cửa đồng vô cùng hùng vĩ, càng đến gần cảm giác chấn động càng mạnh.

Chiều cao của nó vượt quá 30 mét, còn chiều rộng thì ít nhất cũng gấp đôi chiều cao.

Cửa đồng được đúc nguyên khối, với kích thước khổng lồ như vậy ước chừng ít nhất cũng nặng hàng vạn tấn, tuyệt đối không phải sức người có thể dễ dàng mở ra.

Sau khi thi thể khổng lồ trong quách đá sống lại, nó đã điều khiển chín con rết núi lửa dài gần hai mươi mét kéo mới có thể mở được cánh cửa đồng.

Hiểu rõ điểm này, Trương Hạo lập tức hiểu ra chuyện gì đang xảy ra.

"Mọi người nhìn về phía sau xem, thi thể khổng lồ này và con rết núi lửa vốn không phải dùng để giữ mộ, mà là để mở cánh cửa đồng!" Mọi người nhìn thấy sự thay đổi của thi thể khổng lồ và cánh cửa đồng cũng phản ứng lại, hóa ra cơ quan này là để mở cánh cửa đồng phía sau.

"Không hay rồi!" Ngô Tam Thúc thấy cửa đồng mở ra, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

"Không biết mọi người có xem kỹ bức bích họa trong mộ thất trước đó không, trên đó nói rằng, một khi cửa đồng mở ra vào thời điểm không thích hợp, bên trong sẽ phun ra nghiệp hỏa, thiêu rụi mọi thứ trong trời đất." "Tam Thúc, bích họa cháu cũng xem rồi, không có chi tiết này đâu, chú đừng dọa chúng cháu nữa." Hạo Thiên Chân nhớ rất rõ, bức bích họa của nước Đông Hạ không hề xuất hiện nghiệp hỏa gì cả, cũng không có miêu tả về cánh cửa đồng này.

Ngô Tam Thúc nói như vậy, e rằng là có mục đích gì đó, muốn dọa bọn họ đi.

"Cộp cộp cộp..." Bất chợt, bên trong cửa đồng truyền ra động tĩnh, âm thanh đó giống như tiếng bước chân người đi.

Cùng lúc đó, một làn sương trắng từ bên trong cửa đồng thổi ra.

Sương mù lan tỏa rất nhanh, chỉ trong vài hơi thở đã bao trùm toàn bộ xung quanh cửa đồng, và còn không ngừng lan rộng, rất nhanh đã bao trùm cả nhóm Trương Hạo vào trong.

"Hu hu..." Sau khi bị sương mù bao phủ, lại là một trận gió lạnh thấu xương, thổi khiến mọi người không khỏi rùng mình.

"Trương Hạo huynh đệ, cảnh tượng này có cảm thấy hơi quen không?" "Tôi nhớ ra rồi, trước đây ở Tần Lĩnh gặp âm binh quá cảnh cũng giống như thế này!" Trương Hạo còn chưa kịp mở miệng, Hạo Thiên Chân đã nhanh nhẩu đáp lời.

Cậu nói không sai, cảnh tượng này giống hệt như lúc âm binh quá cảnh năm đó.

Chẳng mấy chốc, đã có bóng người từ bên trong cửa đồng đi ra.

Khi họ đến gần, có thể thấy họ chính là một đám âm binh.

"Trên người họ mặc áo giáp thời Ân Thương!" "Mau nhìn kìa, kia không phải là Tiểu Ca sao, anh ấy trà trộn vào đội ngũ âm binh từ lúc nào vậy?" "Tiểu Ca đang ở ngay bên cạnh mà, sao có thể chạy vào đội ngũ âm binh được!" Hạo Thiên Chân vừa nói vừa quay đầu nhìn sang bên cạnh, Tiểu Ca vẫn đứng yên ở đó, nhưng người âm binh mà Bàn Tử nói quả thực có dung mạo giống hệt Trương Kỳ Lân.

"Là họ, chính là họ!" Bất chợt, Thuận Tử chỉ vào đám âm binh la hét ầm ĩ.

“Thuận Tử, cậu sao vậy?” Ngô Tam Thúc hỏi.

“Người của đội khảo cổ, mấy người của đội khảo cổ mất tích đều ở trong đội ngũ đó!” “Là những người nào?” “Anh ta, anh ta... và cả anh ta nữa!” Thuận Tử liên tiếp chỉ ra bảy người trong đội ngũ âm binh.

Lúc này, Giải Tiểu Hoa, Hoắc Tú Tú sau khi nhìn rõ những người mà Thuận Tử chỉ, đều kinh ngạc tột độ.

Những người đó đều có dung mạo giống hệt những trưởng bối đã mất tích của gia tộc họ.

“Chuyện gì thế này, dung mạo của những âm binh kia...” Bất kể là Hạo Thiên Chân, Giải Tiểu Hoa hay Hoắc Tú Tú, mỗi người đều có thể tìm thấy trong đội ngũ âm binh những người có dung mạo giống hệt trưởng bối đã mất tích của gia tộc mình.

Ngay cả Trương Kỳ Lân cũng phát hiện ra một người có dung mạo giống hệt mình.

Ngô Tam Thúc cũng tỏ ra vô cùng kinh ngạc, nhưng trong mắt Trương Hạo, diễn xuất của ông quá lố, có vẻ hơi giả.

Ông rõ ràng biết một số chuyện mà người khác không biết.

“Tam Ca, rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Ngô Tam Thúc nhìn trước ngó sau, cuối cùng liếc mắt ra hiệu với Trương Hạo.

Chương 282

Trương Hạo hiểu ý ông, hai người lặng lẽ lùi lại, đến một khe nứt.

“Những người mà cậu thấy trong đội ngũ âm binh đó, thực ra đều là người của Cửu Môn.

Hai mươi năm trước, đội khảo cổ thực ra có tổng cộng tám người, ngoài chú ra, những người còn lại đều bị ý thức của thần nhập vào cơ thể, bị thần khống chế tiến vào cửa đồng rồi biến mất.

Chú cũng không ngờ lại gặp lại họ trong tình trạng này, tình hình cụ thể ra sao chú thật sự không biết, chỉ có tự mình vào trong cửa đồng mới có thể biết được đôi chút.” “Ra là vậy.” Ngô Tam Thúc trông như đã nói điều gì đó, nhưng thực ra lại chẳng nói gì cả.

Nhưng có một điểm ông không nói sai, đó là muốn biết nhiều hơn thì chỉ có thể vào trong cửa đồng.

“Gào...” Ngay lúc Trương Hạo và Ngô Tam Thúc đang nói chuyện, bên tai đột nhiên vang lên một tiếng gầm của xác chết.

Trương Hạo quay đầu lại, phát hiện Tống Tử không ai khác chính là Tứ A Công mất tích.

Lúc này toàn thân ông ta đã không còn một miếng thịt lành lặn, tất cả đều đã thối rữa, như bị chim mổ, khắp người toàn là những lỗ thủng hình nón nối tiếp nhau.

Thịt trong những lỗ thủng đó giống như sô cô la mùa hè, không ngừng thối rữa rồi trượt xuống khỏi người.

Cùng với sự thối rữa của cơ thể, còn có một mùi hôi thối tỏa ra, khiến người ta không khỏi buồn nôn.

“Là Tứ Gia, xem ra ông ấy đã trúng thi độc, biến thành Tống Tử rồi!” Ngô Tam Thúc thấy Tứ A Công biến thành Tống Tử lao về phía này, liền lấy súng lục ra nhắm vào ông ta bóp cò.

“Pằng!” Một phát đạn trúng vào trán Tống Tử, phát ra một tiếng vang lớn, trên đầu Tống Tử vỡ ra một lỗ máu to bằng ngón tay cái.

Vết thương trông có vẻ nghiêm trọng nhưng lại không gây ra bất kỳ tổn hại nào cho Tống Tử, nó tiếp tục lao về phía Trương Hạo và Ngô Tam Thúc.

“Pằng, pằng, pằng...” Ngô Tam Thúc liên tục bóp cò, một loạt đạn bắn ra trúng vào người Tống Tử.

Sau một loạt tiếng động trầm đục, trên người Tống Tử xuất hiện thêm mười mấy lỗ máu, nhưng những vết thương này căn bản không thể giết chết Tống Tử.

Ngô Tam Thúc thấy vậy không khỏi nhíu mày, lúc này họ đang ở trong khe nứt dưới vách núi, Tống Tử từ ngoài vào, họ căn bản không có đường thoát.

Cứ tiếp tục như vậy, một khi bị Tống Tử áp sát, ông cũng sẽ trúng thi độc.

“Gào...” Tống Tử lại gầm lên một tiếng, rồi bật nhảy tại chỗ, lao về phía Trương Hạo và Ngô Tam Thúc.

Ngay lúc này, Tống Tử đột nhiên dừng lại mọi hành động, giống như thời gian bị ngưng đọng.

“Đây, đây là chuyện gì vậy, Tống Tử đột nhiên không động đậy nữa?” Ngô Tam Thúc thấy vậy ngơ ngác.

“Đừng quan tâm nữa, chúng ta mau ra ngoài đi, bên ngoài hình như đã xảy ra chuyện gì đó.” Trương Hạo và Ngô Tam Thúc vào khe nứt một lúc, bên ngoài đã có động tĩnh.

Tống Tử do Tứ A Công biến thành vừa rồi gầm lên hai tiếng cũng không thu hút được sự chú ý của họ, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì rồi.

Ngô Tam Thúc vốn là người tinh ranh, lập tức ý thức được có điều không ổn.

Hai người không quan tâm đến Tống Tử nữa, trực tiếp vòng qua người nó lao ra khỏi khe nứt.

Vừa ra ngoài đã thấy âm binh không biết từ lúc nào đã biến mất, bên trong cửa đồng thì không ngừng phun ra sương mù màu xanh lục đậm đặc.

Sương mù đó có mùi hôi thối nồng nặc, vừa ngửi đã biết là mùi xác chết.

"Leng keng..." Ngoài ra, những sợi xích đồng buông xuống giữa vách núi cũng phát ra tiếng động lớn.

Trương Hạo ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy những thi thể không mặt bị chim kiêu mặt người dự trữ làm thức ăn, sau khi hấp thu thi khí đều sống lại biến thành Tống Tử.

Sau khi sống lại, chúng giãy giụa dữ dội, liên tục có Tống Tử thoát khỏi dây xích đồng, rơi xuống đất.

Chỉ trong nháy mắt, trước cửa đồng đã tụ tập hàng nghìn Tống Tử.

Không chỉ vậy, cùng với sự lan tỏa của thi khí phun ra từ trong cửa đồng, số Tống Tử sống lại ngày càng nhiều, chúng không ngừng rơi xuống từ những sợi xích đồng.

Chẳng mấy chốc, nhóm Trương Hạo đã bị vô số Tống Tử vây kín.

Những Tống Tử này đều giống như Tống Tử do Tứ A Công biến

thành, chỉ khác là chúng đều đã mất hết da mặt.

Ngay khi Tống Tử xuất hiện, mọi người đều lấy vũ khí ra chống cự, chỉ là những Tống Tử này càng giết càng nhiều, giết không xuể.

Bao nhiêu năm qua, cũng không biết hàng nghìn hàng vạn con chim kiêu mặt người đã tích trữ bao nhiêu thi thể, trong vực sâu, những thi thể treo trên dây xích đồng vẫn đang không ngừng rơi xuống như mưa.

Giết một con, rơi xuống mười con, càng giết càng nhiều.

"Trương Hạo huynh đệ, tiếp theo chúng ta làm gì đây?" "Tiểu Cữu, nhiều Tống Tử thế này, dù thực lực đơn lẻ của chúng không mạnh, chúng ta cũng sẽ mệt chết mất!" "Lão đại, lẽ nào anh cũng hết cách rồi sao?" Mọi người vừa giết Tống Tử vừa cầu cứu Trương Hạo.

Trương Hạo đối mặt với nhiều Tống Tử như vậy không khỏi nhíu mày, anh nhíu mày không phải vì sợ số lượng Tống Tử đông, mà là vì năng lực điều khiển xác của mình.

Bình thường thì có thể điều khiển những Tống Tử này, giống như lúc đầu gặp phải Tống Tử do Tứ A Công biến thành, chính vì anh điều khiển nên nó mới không tấn công nữa.

Nhưng những Tống Tử vốn là thức ăn dự trữ của chim kiêu mặt người biến thành này, anh lại không thể điều khiển được, trong đó chắc chắn có điều kỳ quặc.

Trương Kỳ Lân dường như đã nhận ra suy nghĩ trong lòng Trương Hạo, đột nhiên mở miệng nói: "Đây không phải là Tống Tử, chúng là những thi thể bị khỉ trong miệng điều khiển!" "Khỉ trong miệng là gì?" Mọi người vừa dứt lời, bên tai đã vang lên tiếng "chít chít".

Chỉ thấy từ trong cơ thể những Tống Tử bị giết chui ra từng con

quái vật hình dạng giống khỉ, to bằng nắm tay.

Loại quái vật này ngoài việc thân hình nhỏ hơn khỉ bình thường rất nhiều, còn có rất nhiều điểm khác biệt.

Toàn thân chúng không có lông, vẻ mặt cũng hung thần ác sát, vừa chui ra từ cơ thể Tống Tử đã nhe nanh múa vuốt với mọi người.

Bất chợt, chúng bật nhảy tại chỗ lao về phía mọi người.

"Pằng, pằng, pằng..." Thấy vậy, những người có súng trong tay lập tức bóp cò, chỉ có điều, loại quái vật được gọi là khỉ trong miệng này thân hình nhỏ, tốc độ nhanh, rất khó bắn trúng, khó đối phó hơn những Tống Tử kia rất nhiều.

Mấy chục đến cả trăm con khỉ trong miệng cũng chỉ bị súng bắn trúng mười mấy con, những con còn lại đều đã áp sát.

Khỉ trong miệng vừa đáp xuống người liền với tốc độ khó mà tưởng tượng được bò về phía miệng, sau đó hai móng vuốt banh miệng người ra định chui vào.

Những con khỉ trong miệng này tuy thân hình nhỏ bé nhưng lại vô cùng nhanh nhẹn, miệng của chúng rộng một cách lạ thường, có thể dễ dàng xé nát con mồi.

Đối mặt với cuộc tấn công bất ngờ này, các thành viên trong đội phản ứng nhanh chóng, lần lượt rút vũ khí, chuẩn bị nghênh chiến.

Nhưng số lượng khỉ trong miệng quá đông, phương thức tấn công lại xảo quyệt đa biến, trong chốc lát, trận chiến rơi vào thế giằng co.

Ngay vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Trương Hạo đã đứng ra.

Chỉ thấy anh hai mắt nhắm hờ, hít sâu một hơi, rồi đột ngột mở mắt, trong mắt như có ánh sáng lóe lên.

Cùng với tiếng quát trầm của anh, không khí xung quanh dường

như ngưng đọng, ngay sau đó, một luồng sức mạnh sấm sét lấy anh làm trung tâm lan tỏa ra bốn phía.

Những con khỉ trong miệng vốn hung mãnh dị thường, dưới tác dụng của luồng sức mạnh này, trực tiếp bị đánh cho cháy đen, mất đi sức chiến đấu.

Sau một đòn chưởng tâm lôi, Trương Hạo lại thi triển lần nữa, lại một luồng sét như roi quất ra, nơi nào sét đi qua, khỉ trong miệng đều bị đánh cho cháy đen.

Ngoài ra, những thi thể khô bị khỉ trong miệng điều khiển sau khi tiếp xúc với chưởng tâm lôi, hành động lập tức trở nên chậm chạp, cho đến khi bất động.

Không lâu sau, một con khỉ trong miệng hấp hối từ bên trong bò ra, giãy giụa vài cái rồi không động đậy nữa, chết hẳn.

Trong mắt những người khác, Trương Hạo lúc này như thần sấm sét, tay cầm roi sét đánh giết quái vật.

Chương 283

Mỗi lần anh vung roi sét trong tay, hàng chục, hàng trăm con khỉ trong miệng hoặc những thi thể khô bị chúng điều khiển đều chết đi.

"Trương Hạo huynh đệ quả thật là ngầu đét!" "Tiểu Cữu cũng lợi hại quá, nếu tôi là con gái chắc chắn sẽ không nhịn được mà gả cho cậu ấy mất!" Hoắc Tú Tú, Dịch Táp nghe Đinh Ngọc Vũ Điệp nói vậy, hai người bất giác mặt đỏ tai hồng.

Ngô Tam Thúc, Phan Tử thấy Trương Hạo như vậy kinh ngạc đến sững sờ, hồi lâu không nói nên lời.

Tuy số lượng Tống Tử bị khỉ trong miệng điều khiển rất nhiều, nhưng cũng không chịu nổi chưởng tâm lôi đánh như vậy, không bao lâu, toàn bộ Tống Tử trên trời đều ngã xuống đất.

Trương Hạo phát hiện rất nhiều năng lực nếu thay đổi cách sử dụng thì hiệu quả sẽ khác một trời một vực.

Chưởng tâm lôi nếu đánh từ trên không xuống, một lần nhiều nhất chỉ có thể tấn công vài mục tiêu, nhưng nếu đổi một hình thái khác, bao quanh xung quanh hoặc như một sợi roi quất ra, hiệu quả sẽ tốt hơn nhiều, một lần tấn công hàng chục, hàng trăm mục tiêu đều có thể.

Anh chính là dùng cách này mới có thể nhanh chóng giết chết lũ Tống Tử đông như kiến cỏ xung quanh.

Giải quyết xong mối đe dọa từ lũ khỉ trong miệng, cả đội tưởng rằng có thể thở phào nhẹ nhõm, nào ngờ, một nguy cơ lớn hơn đang âm thầm đến gần.

Sợi xích đồng buộc trên người con rết vua núi lửa và thi thể khổng

lồ màu đen không biết từ lúc nào đã đứt lìa.

Chúng đồng loạt lao về phía mọi người.

Thi thể khổng lồ màu đen mỗi bước di chuyển, mặt đất lại rung chuyển một lần, người trưởng thành đứng trước mặt nó trông như một đứa trẻ.

Nó vung thanh trường đao trong tay, xua đuổi chín con rết vua núi lửa dài gần hai mươi mét trước mặt.

Lũ rết vua núi lửa hành động cực kỳ nhanh chóng, chúng như chín tia sét màu đỏ, trong nháy mắt đã đến trước mặt mọi người.

Trước đây chúng bị xích đồng kìm hãm, phạm vi hoạt động có hạn, không thể làm hại ai, nhưng bây giờ thì khác, một khi bị chúng chạm vào, không chết cũng bị thương nặng.

Đối mặt với biến cố bất ngờ này, mọi người lại rơi vào trạng thái căng thẳng và sợ hãi.

Nhưng Trương Hạo không hề hoảng loạn, anh có kinh nghiệm giết rết vua, biết những con quái vật khổng lồ này không chịu nổi một quyền của mình, chẳng có gì đáng sợ.

"Mọi người lùi lại, cẩn thận bị thương!" Trương Hạo dặn dò một tiếng rồi xông lên, tốc độ của anh rất nhanh, nhanh đến mức những người phía sau chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh.

Anh lao về phía lũ rết vua núi lửa, và chúng cũng đang lao về phía anh.

Khi họ chạm trán, âm thanh thông báo của hệ thống vang lên trong đầu. [Đinh, phát hiện vật phẩm thần bí: Rết Vua Núi Lửa.] Trương Hạo sững sờ, rết vua bình thường chỉ là vật phẩm hiếm, không ngờ rết vua núi lửa lại là vật phẩm thần bí.

Điểm khác biệt lớn nhất giữa vật phẩm thần bí và các vật phẩm khác là vật phẩm thần bí không có giới hạn số lần dung hợp, chỉ cần bạn có thứ đó là có thể dung hợp mãi, muốn dung hợp bao nhiêu lần cũng được.

Hiện tại, trước mặt có chín con rết vua núi lửa, cũng có nghĩa là sau khi có được thi thể của chúng, anh có thể dung hợp chín lần.

Chỉ không biết sau khi dung hợp rết vua núi lửa sẽ nhận được năng lực đặc biệt gì, nếu có thể tăng tiến độ tiến hóa của huyết mạch Kỳ Lân, hoặc có thể tăng mạnh kinh nghiệm của hệ thống Vạn Vật Dung Hợp thì còn gì tốt bằng.

Huyết mạch Kỳ Lân tiến hóa đến cấp chín có thể có được năng lực huyết mạch hóa hình, triệu hồi Kỳ Lân ra chiến đấu cùng mình.

Hệ thống Vạn Vật Dung Hợp nâng cấp đến cấp 10, có thể mở khóa vật phẩm hiếm cấp cao hơn.

Vì vậy, hai năng lực này là thứ Trương Hạo cần nhất sau khi dung hợp rết vua núi lửa.

Trong lúc Trương Hạo đang suy nghĩ, chín con rết vua núi lửa đã bao vây anh.

Mọi người phía sau thấy rết vua núi lửa đã bao vây Trương Hạo, nhưng anh lại không hành động, ai nấy đều lo lắng không yên.

"Trương Hạo huynh đệ, cậu sao vậy?" "Tiểu Cữu, mau ra tay đi!" "Sao lại thế này, tình huống nguy hiểm như vậy sao lại đứng ngây ra đó?" "Hạo thiếu gia sao vậy?" "Hay là chúng ta lên giúp Tiểu Cữu đi!" "Ừm, tuy chúng ta không có tác dụng lớn, nhưng có thể chia sẻ áp lực cho cậu ấy!" Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp, Giải Tiểu Hoa, Hoắc Tú Tú, Trương Kỳ Lân, Ngô Tam Thúc, Phan Tử và đám thuộc hạ nhà họ Ngô vớ lấy vũ khí xông lên.

Ngay lúc này, Trương Hạo đột nhiên động đậy.

Chỉ thấy anh như một tia sét không ngừng biến ảo giữa không trung, mỗi lần anh tung ra một quyền là có một con rết vua núi lửa ngã xuống.

Chỉ trong thoáng chốc, chín con rết vua núi lửa đã ngã rạp xuống đất, chất đống lại với nhau như một ngọn núi nhỏ.

Phía sau, mọi người vừa xông tới đều sững sờ.

Họ nhìn vũ khí trong tay mình, rồi lại nhìn Trương Hạo cách đó không xa, ai nấy không khỏi lộ ra vẻ mặt cười khổ.

"Xem ra chúng ta vẫn đánh giá thấp Trương Hạo huynh đệ rồi!" "Tiểu Cữu vẫn lợi hại như vậy, lợi hại hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều!" Sau khi giải quyết xong chín con rết vua núi lửa, Trương Hạo thử dùng năng lực điều khiển xác để khống chế thi thể khổng lồ màu đen ở phía trước không xa.

Trong nháy mắt, anh đã thiết lập được liên hệ với thi thể khổng lồ màu đen, chỉ cần một ý niệm là có thể khiến nó làm bất cứ hành động nào theo ý mình.

Nguy cơ đã được giải trừ, Trương Hạo đi cuối cùng trong đoàn người, đến trước cánh cửa đồng trong truyền thuyết.

Khi đi qua chỗ chín con rết vua núi lửa, anh đặt tay lên chúng, một ý niệm lóe lên, thu toàn bộ chúng vào không gian chứa đồ, đợi khi rời khỏi đây sẽ dung hợp sau.

Việc quan trọng nhất hiện nay là vào trong cửa đồng, tìm hiểu bí mật về việc tất cả mọi người ở nước Đông Hạ đều trẻ trung.

Một khi tìm hiểu rõ, có lẽ sẽ biết được cách giết chết hoàn toàn thần.

Trương Hạo xuyên qua cửa đồng, tiến vào thế giới phía sau cánh cửa.

Phía sau cánh cửa đồng sâu thẳm khó lường đó, Trương Hạo như xuyên qua khe nứt của thời không, bước vào một thế giới kỳ lạ vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Thiên địa nơi đây, có vô số điểm tương đồng với bí cảnh được dẫn lối bởi cánh cửa đồng ẩn mình dưới nước trong ký ức của anh, nhưng lại thể hiện sự tráng lệ và quỷ dị hoàn toàn khác biệt ở những chi tiết nhỏ.

Những tảng đá đen, những bóng người vận chuyển thi thể vẫn tồn tại, không ai có thể đến gần những tảng đá đen đó, một khi đến gần sẽ bị những bóng đen đột ngột xuất hiện kéo vào, sau đó vận chuyển đến một nơi không xác định.

Điểm khác biệt lớn nhất giữa nơi này và thế giới sau cánh cửa đồng mà anh từng vào trước đây, không gì khác ngoài tế đàn khổng lồ sừng sững giữa trời đất, mênh mông như biển sao.

Nó không chỉ là một công trình kiến trúc, mà càng giống một cây cầu nối liền trời đất, giao thoa cổ kim, lặng lẽ kể về những bí mật và truyền thuyết không ai biết đến.

Trên tế đàn, dày đặc vô số tấm bia đá cao chọc trời, mỗi tấm đều tỏa ra khí tức cổ xưa và thần bí.

Những tấm bia đá này, cao đến mười mấy mét, như hài cốt của người khổng lồ, lặng lẽ kể về sự huy hoàng và trầm mặc của quá khứ.

Trên những tấm bia đá, khảm nạm đủ loại bảo thạch, chúng lấp lánh rực rỡ, màu sắc sặc sỡ, như những vì sao sáng nhất trên bầu trời đêm, lại như những rặng san hô quý giá nhất dưới đáy biển sâu, mỗi

viên đều tỏa ra ánh sáng quyến rũ, dụ dỗ mỗi một linh hồn bước vào vùng đất này.

Khi Bàn Tử và Phan Tử, lần đầu tiên nhìn thấy những viên bảo thạch này, mắt họ đã bị sự vui mừng tột độ chiếm lấy.

Khóe miệng họ bất giác lộ ra sự khao khát tài phú, trong mắt lóe lên ánh sáng chưa từng có, phảng phất như vào khoảnh khắc này, tất cả lý trí và sự kiềm chế đều bị ném ra sau đầu, chỉ còn lại sự khao khát và theo đuổi vô tận đối với bảo thạch.

"Ha ha, lần này chúng ta sắp phát tài rồi!" Bàn Tử phấn khích cười lớn, tiếng cười của anh ta vang vọng trên tế đàn trống trải, mang theo vài phần ngông cuồng và điên loạn.

Phan Tử cũng kích động không kém, hai người gần như cùng lúc lao về phía tấm bia đá gần nhất, hai tay như sói đói vồ mồi, hung hăng cạy những viên bảo thạch khảm trên bia đá.

Tuy nhiên, ngay lúc tay họ chạm vào bảo thạch, chuyện không ngờ đã xảy ra.

Tấm bia đá vốn tưởng như cứng không thể phá vỡ, lại như bị một lực vô hình ăn mòn, bề mặt nhanh chóng xuất hiện những vết nứt dày đặc, như mạng nhện nhanh chóng lan ra.

Những vết nứt này không chỉ phá hủy sự nguyên vẹn của tấm bia đá, mà còn hé lộ một điềm báo chẳng lành.

Cùng với cú chạm nhẹ của Bàn Tử, cả tấm bia đá ầm ầm đổ sập, hóa thành vô số mảnh vỡ, bụi đất bay mù mịt.

Cùng lúc đó, lớp bùn đất dưới bia đá bắt đầu rung chuyển dữ dội, phảng phất như có thứ gì đó đang rục rịch bên dưới, cố gắng thoát khỏi sự trói buộc, tái kiến thiên nhật.

Không khí tràn ngập một luồng khí tức ngột ngạt và căng thẳng,

khiến người ta không khỏi rùng mình.

Chương 284

Trương Hạo thấy vậy, vội vàng tiến lên ngăn cản hành vi điên cuồng của Bàn Tử và Phan Tử, anh biết rõ, trên vùng đất cổ xưa và thần bí này, bất kỳ hành động bất cẩn nào cũng có thể gây ra hậu quả không thể lường trước.

“Dừng tay!

Các người không thấy những tấm bia đá này có gì khác thường sao?” Giọng Trương Hạo mang theo sự uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Bàn Tử và Phan Tử lúc này mới như tỉnh mộng, dừng lại động tác trong tay, nhìn nhau, trong mắt đầy kinh hãi và khó hiểu.

“Đây...

đây là chuyện gì vậy?

Vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao tôi hoàn toàn không nhớ gì cả.” Bàn Tử lắp bắp hỏi, giọng anh ta đầy bất an.

Trương Hạo biết Bàn Tử không giả vờ ngốc, bèn hỏi kỹ: “Bắt đầu mất ý thức từ lúc nào?” “Chính là lúc nhìn thấy bảo thạch trên bia đá, chuyện sau đó thì không nhớ ra nữa.” Trương Hạo nghe Bàn Tử nói vậy, trong lòng đột nhiên chùng xuống.

Chuyện tương tự không phải lần đầu tiên trải qua, Lỗ Vương Cung, chuông đồng trong mộ thuyền, cây thần bằng đồng ở Tần Lĩnh, đều có tác dụng xóa đi ký ức của người.

Bảo thạch trên bia đá này nếu không có gì bất ngờ thì cũng có tác dụng tương tự.

Xóa đi ký ức của người, sau đó ý thức của mình lại chiếm cứ cơ

thể của người bị xóa ký ức, như vậy là có thể được tái sinh.

Lẽ nào đây chính là bí mật của Vân Thiên Cung, cũng chính là của nước Đông Hạ không có người già?

"Ầm ầm ầm..." Mặt đất rung chuyển ngày càng dữ dội.

Trương Hạo thu lại suy nghĩ, chăm chú nhìn mặt đất đang không ngừng rung chuyển, trầm giọng nói: "Những tấm bia đá này, và bí mật mà chúng bảo vệ, hẳn là có liên quan đến việc nước Đông Hạ không có người già.

Nhất cử nhất động của chúng ta đều có thể kích hoạt cơ quan ở đây, dẫn đến nguy hiểm không lường trước được.

Chúng ta phải cẩn thận hành sự, không thể để lòng tham che mờ đôi mắt nữa." Cùng với lời nói của Trương Hạo, không khí trên tế đàn trở nên càng thêm nặng nề.

Mọi người bất giác lùi lại vài bước, cảnh giác quan sát sự thay đổi xung quanh.

Ngay lúc này, một tiếng gầm trầm thấp và kéo dài từ dưới đất truyền lên, cùng với bùn đất cuộn trào và rung động, một thân hình khổng lồ từ từ trồi lên từ dưới đất, dần dần lộ ra bộ mặt thật của nó.

Đó là một sinh vật cổ xưa và khổng lồ, thân hình to lớn vượt ngoài sức tưởng tượng, nó chính là một con rết đặc biệt, thân hình lớn hơn nhiều so với rết tầm thường, dài khoảng hai ba mét.

Nhưng lại không bằng rết vua.

Đôi mắt của con rết bò ra từ dưới đất lóe lên ánh sáng xanh lục, như sứ giả đến từ địa ngục, tỏa ra khí tức khiến người ta kinh hãi.

Sự xuất hiện của nó, trong nháy mắt đã phá vỡ sự yên tĩnh trên tế đàn, cũng vén lên bức màn bí mật ẩn giấu sau vùng đất thần bí này...

Đối mặt với con quái vật khổng lồ bất ngờ này, mọi người bất giác nín thở, trong lòng vừa kinh ngạc vừa sợ hãi.

"Đây là rết?" Bàn Tử khẽ chửi thề, vũ khí trong tay đã nắm chặt, sẵn sàng ứng chiến.

Phan Tử thì lặng lẽ đứng bên cạnh Trương Hạo, trong mắt lộ ra sự kiên định và tin tưởng.

Mọi người cũng đều vây lại, sẵn sàng nghênh chiến.

Trương Hạo chăm chú nhìn con rết cổ xưa, trong lòng thầm suy đoán.

Người ta đều nói Vạn Nô Vương không phải là người, là quái vật từ dưới đất bò lên, cảnh tượng trước mắt chẳng phải ứng với truyền thuyết về Vạn Nô Vương của nước Đông Hạ sao!

Bảo thạch trên bia đá xóa đi ký ức của Vạn Nô Vương sắp chết, ý thức tiến vào cơ thể của con rết mới, từ đó có được một Vạn Nô Vương mới.

Trương Hạo nhìn quanh, phát hiện quả nhiên có không ít bia đá đã vỡ nát.

Điều này càng chứng minh cho suy đoán của anh, cũng có nghĩa là trên tế đàn, dưới mỗi tấm bia đá hẳn đều phong ấn một con rết đặc biệt.

Loại rết này có thể cho phép ý thức của người tiến vào, từ đó điều khiển.

Bất chợt, Trương Hạo chú ý, cùng với sự xuất hiện của con rết dưới bia đá, cả tế đàn dường như đang rung chuyển nhẹ, phảng phất như có một con quái vật khổng lồ thời tiền sử sắp xuất hiện.

Anh đột nhiên nhớ đến một truyền thuyết cổ xưa, những linh

dược quý hiếm đều có thú hộ vệ bảo vệ.

Mà tế đàn nơi Vạn Nô Vương cũ mới giao thế, không thể không có người bảo vệ tồn tại.

"Lẽ nào, động tĩnh khổng lồ trên tế đàn là do người bảo vệ của tế đàn gây ra?" Ngay lúc anh đang trầm tư, hàng chục pho tượng khổng lồ cao hơn một hai lần so với bia đá trên tế đàn xuất hiện trước mắt mọi người.

Thân thể khổng lồ của nó đột nhiên rung lên, không khí xung quanh dường như ngưng đọng lại.

Ngay sau đó, nó liền với một tốc độ không thể tưởng tượng được lao về phía mọi người, thanh đại đao sắc bén dưới ánh đèn pin lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, khiến người ta không rét mà run.

Hàng chục bóng người khổng lồ từ từ trỗi dậy, chúng không phải vật sống, nhưng lại là những pho tượng võ sĩ cổ đại tồn tại còn gây chấn động hơn bất kỳ sinh vật nào, cao tới hai ba mươi mét, mình khoác áo giáp nặng nề, mỗi mảnh giáp dường như đang kể lại sự huy hoàng và lửa đạn của quá khứ.

Vũ khí mà những pho tượng này cầm còn vượt ngoài sức tưởng tượng, đao thương kiếm kích, mỗi món đều dài hơn chục mét, ánh sáng lạnh lẽo, chỉ thẳng lên trời, phảng phất như chúng có thể xé toạc bầu trời bất cứ lúc nào, tái hiện lại sự anh dũng và bi tráng trên chiến trường năm xưa.

Cùng với một tiếng động cơ trầm thấp và cổ xưa vang lên, những pho tượng đã im lìm vô số năm tháng này dường như bị một loại sức mạnh thần bí nào đó điều khiển, di chuyển nhanh chóng, cuối cùng bao vây chặt chẽ nhóm Trương Hạo dưới tế đàn, tạo thành một nhà tù bằng thép không thể xuyên thủng.

Đối mặt với nguy cơ bất ngờ này, trong mắt mọi người không có chút sợ hãi nào, ngược lại còn lóe lên sự kiên định và bình tĩnh.

Chưa kể trong đội có sự tồn tại mạnh mẽ như Trương Hạo, tốc độ di chuyển của những pho tượng này tuy đủ nhanh, nhưng dù sao cũng là tồn tại không có trí tuệ, chỉ biết tấn công theo lộ trình đã định, chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể tìm ra cách thoát khỏi chúng.

"Mọi người đừng hoảng, giữ bình tĩnh!" Giọng của Trương Hạo trầm ổn và mạnh mẽ, truyền rõ vào tai mỗi người.

Cùng với lời nói của Trương Hạo, mọi người càng thêm bình tĩnh, đối mặt với những pho tượng khổng lồ này nội tâm cũng không có quá nhiều gợn sóng.

Bất chợt, những pho tượng này bắt đầu tăng tốc, chúng không cho những người bị bao vây có bất kỳ cơ hội thở dốc nào.

Chúng xếp thành một loại trận pháp cổ xưa nào đó, vây kín mọi người, không ngừng vung vẩy vũ khí trong tay từ những góc độ hiểm hóc.

Mỗi một đòn tấn công đều mang theo sức mạnh hủy thiên diệt địa, gió rít gào thét.

Đối mặt với tình thế tưởng chừng như không có lối thoát này, Trương Hạo hít sâu một hơi, sức mạnh trong cơ thể bắt đầu sôi trào.

Anh biết, muốn đột phá vòng vây trùng trùng này, cách duy nhất hiệu quả là phá hủy trận pháp do các pho tượng tạo thành, một khi phá trận, dù chỉ là một người trưởng thành bình thường cũng có thể dễ dàng né tránh các đòn tấn công.

"Mọi người bảo vệ tốt bản thân, đừng để pho tượng làm bị thương!" Trương Hạo gầm nhẹ một tiếng, thân hình trong nháy mắt bộc phát, như một con ngựa hoang thoát cương, lao thẳng về phía pho

tượng gần nhất.

Tốc độ của anh nhanh đến mức gần như vượt ngoài sức tưởng tượng của người thường, chỉ để lại một tàn ảnh lướt qua trong đêm tối.

Dù vậy, anh vẫn không thể né được vũ khí vung ra từ những góc độ hiểm hóc trong tay pho tượng.

Nhưng anh cũng không có ý định né tránh, trực tiếp giơ nắm đấm lên, va chạm với thanh đại đao dài hơn mười mét.

"Ầm" một tiếng vang lớn vang lên, sau đó là tiếng kim loại vỡ vụn, chỉ thấy thanh đại đao trong tay pho tượng xuất hiện những vết nứt và nhanh chóng lan rộng.

Cùng với sự rung động của tay pho tượng, thanh đại đao "keng" một tiếng vỡ tan thành vô số mảnh rơi từ trên không xuống.

Vũ khí trong tay một pho tượng bị hỏng, cả trận pháp liền bị phá giải.

Trận pháp vốn kín kẽ không một khe hở đã xuất hiện điểm yếu.

Trương Hạo chớp lấy cơ hội xông ra khỏi điểm yếu, tung một cú đấm vào người pho tượng.

Chương 285

Khi nắm đấm của anh va chạm với lớp áo giáp lạnh lẽo của pho tượng, cả không gian dường như rung chuyển.

Chỉ nghe "ầm" một tiếng vang lớn, pho tượng đó lại bị anh một quyền đánh cho tan nát, đá vụn bay tung tóe, bụi đất mù mịt.

Cảnh tượng này, khiến tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc đến ngây người, họ chưa từng thấy sức mạnh cường đại như vậy, càng không dám tưởng tượng, một người lại có thể dễ dàng phá hủy một pho tượng khổng lồ như thế.

"Đây...

đây là thật sao?" Có người lẩm bẩm, trong mắt đầy vẻ không thể tin được.

"Trương Hạo huynh đệ... anh ấy... anh ấy làm được rồi!" Nhiều người hơn bắt đầu kinh hô, giọng của họ đầy kích động và kính nể.

Tuy nhiên, Trương Hạo không dừng lại.

Anh tiếp tục xuyên qua giữa các pho tượng, mỗi một cú đấm đều chính xác và mạnh mẽ, mỗi một đòn đều đi kèm với sự sụp đổ và hủy diệt của pho tượng.

Bóng dáng anh để lại những quỹ đạo lộng lẫy trong đêm tối, như một vị chiến thần giáng lâm, không ai có thể cản nổi.

Thời gian trôi qua, sức mạnh của Trương Hạo không hề suy giảm.

Mỗi một đòn tấn công của anh càng thêm mãnh liệt, càng thêm không thể ngăn cản.

Cuối cùng, sau vài hơi thở, tất cả các pho tượng đều bị anh lần

lượt đánh tan, hóa thành đầy đất đá vụn và bụi bặm.

Khi pho tượng cuối cùng sụp đổ, Trương Hạo cũng dừng lại, anh đứng đó như một vị chiến thần viễn cổ.

Những người khác nhìn thấy dáng vẻ này của Trương Hạo, trong mắt lại tràn đầy niềm vui và tự hào của chiến thắng.

Họ nhìn Trương Hạo, trong mắt ngoài sự kinh ngạc và kính nể, còn có thêm vài phần kính sợ và cảm kích.

"Thế là giải quyết xong hết rồi?" Bàn Tử kích động hét lên.

"Thế, xong rồi sao?" Mọi người lần lượt phụ họa, giọng của họ hội tụ thành một luồng sức mạnh cường đại, vang vọng trong đêm tối.

Trương Hạo mỉm cười, anh biết sau khi hấp thu sinh mệnh lực của lũ chim kiêu mặt người, lũ khỉ trong miệng, tế bào toàn thân được tiến hóa, sức mạnh của anh lại tăng lên một bậc.

Nếu là trước khi tăng cấp, tuy cũng có thể giải quyết những pho tượng này, nhưng chắc chắn không thể dễ dàng như bây giờ.

Sau khi Trương Hạo dùng sức mạnh phi thường đánh tan tất cả các pho tượng võ sĩ cổ đại, toàn bộ tế đàn phảng phất như bị đánh thức một người khổng lồ đang ngủ say, bắt đầu rung chuyển dữ dội chưa từng có.

Luồng chấn động này từ trung tâm tế đàn lan ra bốn phía, mang theo một luồng sức mạnh cổ xưa và sâu thẳm, khiến mỗi người có mặt đều cảm nhận được sự chấn động chưa từng có.

Ngay lúc này, ở chính giữa tế đàn, một tấm bia đá lớn chưa từng thấy từ từ trồi lên từ dưới đất.

Tấm bia đá này lớn và cao, vượt xa tất cả các tấm bia đá xung

quanh, nó phảng phất như là người bảo vệ cổ xưa và tôn quý nhất của vùng đất này, bị năm tháng phong trần, cho đến lúc này mới được tái kiến thiên nhật.

Bề mặt bia đá được bao phủ bởi những đường vân và hoa văn phức tạp, chúng hoặc sâu hoặc cạn, hoặc sáng hoặc tối, dưới ánh đèn pin chiếu rọi lóe lên ánh sáng thần bí.

Những đường vân này dường như ẩn chứa một loại sức mạnh và trí tuệ cổ xưa nào đó, khiến người ta không khỏi muốn đi tìm kiếm sự huyền bí trong đó.

Cùng với sự trỗi dậy hoàn toàn của bia đá, sự rung chuyển của tế đàn cũng dần dần lắng xuống, nhưng sự căng thẳng và kỳ vọng tràn ngập trong không khí lại không vì thế mà tiêu tan.

Trương Hạo và mọi người chăm chú nhìn tấm bia đá này, trong lòng đầy tò mò và nghi hoặc.

Họ biết, sự xuất hiện của tấm bia đá này tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, nó chắc chắn có liên quan mật thiết đến bí mật của tế đàn, thậm chí là lịch sử của vùng đất này.

"Đây...

đây là gì?" Có người không nhịn được hỏi, giọng mang theo một chút run rẩy.

Trương Hạo cũng nhíu mày, anh cũng bị biến cố bất ngờ này làm cho kinh ngạc.

Nhưng anh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, bắt đầu quan sát kỹ bia đá.

Anh chú ý, đỉnh của bia đá dường như khảm một viên bảo thạch, viên bảo thạch này trong đêm tối tỏa ra ánh sáng dịu dàng và chói mắt, phảng phất như là linh hồn của cả tấm bia đá.

Ngay lúc này, bảo thạch trên bia đá đột nhiên sáng lên ánh sáng chói lòa, chiếu rọi cả tế đàn như ban ngày.

Đồng thời, một luồng sức mạnh ấm áp và dịu dàng từ trong bia đá tuôn ra, bao bọc lấy mỗi một người có mặt.

Luồng sức mạnh này phảng phất có thể gột rửa tâm hồn, tịnh hóa linh hồn, khiến họ cảm nhận được sự yên tĩnh và an tường chưa từng có.

Cùng với ánh sáng dần dần tiêu tan, các đường vân và hoa văn trên bia đá cũng trở nên rõ ràng hơn.

"Thiên Chân, cậu xem văn tự và hoa văn trên bia đá biểu đạt điều gì?" Trương Hạo gọi một tiếng, Hạo Thiên Chân lập tức bước lên nghiên cứu.

Sau một hồi nỗ lực và nghiên cứu, cuối cùng cậu đã phát hiện ra một số manh mối.

"Những văn tự và hoa văn này dường như miêu tả một gia tộc cổ xưa và hùng mạnh, câu chuyện về cuộc đấu tranh của họ với một vị Cổ Thần đang cố gắng nuốt chửng vùng đất này." Trên tế đàn, Trương Hạo và mọi người vây quanh tấm bia đá thần bí đang nhô lên, trong lòng dâng lên sự chấn động và tò mò khó tả.

Đặc biệt là sau khi Hạo Thiên Chân nói rằng những hình vẽ và văn tự trên đó có liên quan đến một gia tộc cổ xưa, họ lại càng tò mò hơn về nội dung được viết trên đó.

Ánh sáng trên bia đá đã mờ đi, nhưng những đường vân cổ xưa và phức tạp vẫn như vật sống đang nhảy múa trước mắt họ.

Ánh mắt Hạo Thiên Chân khóa chặt vào tấm bia đá, cậu dường như có thể xuyên qua lớp sương mù của năm tháng, nhìn thẳng vào những bí mật ẩn giấu sâu trong những đường vân.

Theo một cơn gió nhẹ thổi qua, bề mặt bia đá đột nhiên lóe lên một lớp ánh sáng mờ nhạt, ngay sau đó, từng hàng văn tự cổ xưa từ từ hiện ra, lấp lánh chói mắt như những vì sao.

Những văn tự này không phải là bất kỳ loại ngôn ngữ nào mà người hiện đại quen thuộc, cũng không phải là bất kỳ loại văn tự cổ đại nào mà Trương Hạo biết, nhưng chúng lại dùng một cách kỳ diệu, trực tiếp in vào trong đầu anh, khiến anh ngay lập tức hiểu được ý nghĩa trong đó.

Không đợi Hạo Thiên Chân phiên dịch, anh đã có thể hiểu được ý nghĩa của văn tự trên bia đá.

"Sơn đảm, khắc tinh của Cổ Thần, nhưng chỉ có thể ức chế sự sống của nó, không thể tuyệt diệt mạng sống." Câu nói này như sấm sét nổ vang trong đầu Trương Hạo, khiến anh lập tức hiểu ra tại sao những bức tượng võ sĩ cổ đại trước đó lại xuất hiện trên tế đàn, có lẽ chúng được dùng để bảo vệ bí mật này, ngăn cản những kẻ có ý đồ xấu vô tình biết được bí mật kinh thiên này mà làm ra những hành động không hay.

Trương Hạo không ngờ lần này lại thuận lợi đến vậy, có thể tìm được manh mối liên quan đến việc tiêu diệt Thần.

Càng khiến anh không ngờ tới là, bia đá tiếp tục tiết lộ phương pháp tiêu diệt Thần: "Muốn diệt Cổ Thần, cần mang theo chiếc hòm đồng của tổ tiên Trương gia, tìm long cốt, phượng hoàng linh, đến đỉnh Côn Luân, dùng linh đốt cốt, mở ra cánh cửa Đại Hoang." Câu nói này không chỉ chỉ ra phương hướng cho Trương Hạo, mà còn khiến anh ý thức được rằng, mình sắp bước lên một con đường đầy rẫy những điều chưa biết và nguy hiểm.

Chiếc hòm đồng do tổ tiên Trương gia chế tạo, hẳn là chiếc hòm đồng có được ở Cổ Đồng Kinh, cần phải có máu Kỳ Lân thuần khiết

mới có thể mở ra.

Độ tinh khiết của máu Kỳ Lân hiện tại của Trương Hạo chỉ đủ để chiếc hòm có phản ứng, chứ không thể mở ra được.

Cho nên muốn tiêu diệt Thần, việc cấp bách nhất của anh bây giờ là phải nhanh chóng nâng cao độ tinh khiết của huyết mạch Kỳ Lân, ít nhất phải đến mức có thể mở được chiếc hòm đồng.

Theo như câu nói đó, phải đặt long cốt vào trong hòm đồng, mới có thể đốt phượng hoàng linh để thiêu long cốt, như vậy mới có thể mở ra một cánh cửa đến nơi gọi là Đại Hoang.

Chiếc hòm đồng do tổ tiên truyền lại này không chỉ đơn giản là một vật chứa, mà còn là chìa khóa để mở ra thông đạo.

Còn long cốt và phượng hoàng linh lại là những thần vật trong truyền thuyết, tung tích của chúng rất khó tìm, muốn có được chúng không khác gì mò kim đáy bể.

Tuy nhiên, Trương Hạo không hề lùi bước.

Anh biết rõ, vận mệnh của mình đã gắn chặt với mảnh đất này, với vận mệnh của thời đại này.

Chương 286

Chỉ có ngăn chặn Cổ Thần hồi sinh thậm chí giết chết Thần, hai nhà Trương, Ngô mới có thể sống yên ổn, vì vậy anh phải dũng cảm bước ra bước này.

Dưới ánh đèn pin, bia đá tiếp tục tỏa ra ánh sáng dịu dàng và thần bí, dường như ẩn chứa vô tận trí tuệ và sức mạnh.

Cùng với một luồng sáng đột ngột, bề mặt bia đá lại một lần nữa xảy ra biến hóa, những đường vân phức tạp ban đầu dần dần mờ đi, thay vào đó là một tấm bản đồ rõ ràng.

Tấm bản đồ này có những đường nét trôi chảy, sông núi, gập ghềnh đều được phác họa một cách chính xác, độ tinh xảo của nó khiến người ta phải kinh ngạc.

Mọi người xúm lại, trong ánh mắt tràn đầy sự kinh ngạc và tò mò.

Họ cẩn thận nhận dạng từng chi tiết trên bản đồ, rất nhanh liền ý thức được đây là một tấm bản đồ chi tiết chỉ hướng đến Côn Luân Sơn.

Trên bản đồ không chỉ ghi rõ vị trí địa lý và hướng đi của các dãy núi chính ở Côn Luân Sơn, mà còn đặc biệt đánh dấu một chấm đỏ bắt mắt, đó chính là nơi quan trọng để thiêu đốt long cốt, mở ra con đường đến Đại Hoang.

“Đây...

đây là bản đồ Côn Luân Sơn!” Trương Hạo là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng, giọng nói của anh mang theo sự kích động và hưng phấn khó có thể che giấu, “Hơn nữa, nó còn chỉ rõ cho chúng ta vị trí cụ thể!” Mọi người nghe vậy, lần lượt xúm lại, cẩn thận nghiên cứu

tấm bản đồ quý giá này.

Mọi người phát hiện, chấm đỏ trên bản đồ nằm ở một thung lũng hẻo lánh của Côn Luân Sơn, nơi đó địa thế hiểm trở, ít người lui tới, nếu không có bản đồ chỉ dẫn, e rằng rất khó tìm thấy.

"Xem ra, mục tiêu tiếp theo của chúng ta chính là nơi này." Trương Hạo chỉ vào chấm đỏ trên bản đồ, ánh mắt kiên định nói, "Nhưng trước đó tôi còn một việc quan trọng cần phải làm." Việc anh nói đương nhiên là nâng cấp huyết mạch Kỳ Lân, nhanh chóng làm cho độ tinh khiết của máu Kỳ Lân đạt đến mức có thể mở được chiếc hòm đồng, nếu không chiếc hòm đồng không mở được, cho dù tìm được nơi thiêu long cốt cũng không có cách nào thiêu được.

"Tiểu Cữu, cậu nói là tìm long cốt và phượng hoàng linh phải không!" "Đúng vậy, không có hai thứ này chỉ có hòm đồng, tìm được nơi cũng vô dụng." "Long cốt và phượng hoàng linh tôi biết ở đâu!" Đúng lúc này, Trương Kỳ Lân đột nhiên đứng ra nói một câu.

"Tiểu Ca, anh thật sự biết nơi nào có long cốt và phượng hoàng linh sao?" "Không sai, long cốt ở trong vực sâu Quy Khư, còn phượng hoàng linh thì ở trong động Phượng Hoàng dưới núi Dã Nhân ở Điền Nam." "Vậy thì tốt quá, chúng ta chỉ cần lấy được hai thứ này, sau đó Tiểu Cữu mở hòm đồng ra là có thể đến Côn Luân Sơn." Mọi người sau khi biết được tin này đều rất phấn khích, bởi vì điều này cũng có nghĩa là họ ngày càng gần với việc hoàn thành mục tiêu này.

Trương Hạo mỉm cười, anh từ biểu cảm của Trương Kỳ Lân đã biết, cho dù biết được tung tích của hai thần vật này, muốn lấy được chúng chắc chắn không đơn giản.

Nhưng như vậy cũng tốt, trên đường đi tốt nhất là có thêm nhiều thứ tốt hoặc là bảo bối có thể nâng cao tiến độ tiến hóa huyết mạch xuất hiện, để anh trong lúc lấy được hai thứ này, có thể dùng máu Kỳ

Lân mở hòm đồng là tốt nhất.

Như vậy có thể trực tiếp đến Côn Luân Sơn, thiêu long cốt để đến nơi gọi là Đại Hoang.

Văn tự xuất hiện trên bia đá trước đó ngoài việc nói làm thế nào để đến Đại Hoang, còn nói đến việc ở Đại Hoang tìm được chín thẻ tre đặc biệt, hợp lại làm một là có thể có được phương pháp giết chết Thần hoàn toàn.

Mặc dù không biết thẻ tre đặc biệt rốt cuộc có gì đặc biệt, nhưng cũng không có cách nào khác, chỉ có thể đến nơi đó rồi tính từng bước.

Đột nhiên, bia đá xảy ra biến hóa không ngờ.

Ánh sáng dịu dàng ban đầu trong nháy mắt trở nên chói lòa, dường như muốn chiếu sáng cả không gian.

Ngay sau đó, một luồng sức mạnh cường đại từ trong bia đá bùng phát ra, chấn động cả thế giới sau cánh cửa đồng.

Không khí xung quanh tế đàn bắt đầu dao động kịch liệt, dường như có vô số sức mạnh vô hình đang xé rách không gian này.

Bề mặt của bia đá cũng xuất hiện những vết nứt dày đặc, những vết nứt này nhanh chóng lan rộng, kèm theo tiếng nổ vang trời, bia đá cuối cùng không thể chịu nổi sức mạnh này, nổ tung thành vô số mảnh vỡ.

Cùng lúc đó, mặt đất của tế đàn cũng bắt đầu xuất hiện những vết nứt khổng lồ, những vết nứt này như những cái miệng khổng lồ đang mở ra, nuốt chửng mọi thứ xung quanh.

Bụi đất và đá vụn bay tứ tung, cả không gian chìm trong hỗn loạn và hoảng sợ.

Trương Hạo và họ lập tức ý thức được rằng, không gian này sắp sụp đổ, họ phải nhanh chóng thoát khỏi đây.

"Nhanh!

Chạy ra ngoài cửa đồng!" Trương Hạo lớn tiếng hét lên, giọng nói của anh trong sự hỗn loạn trông có vẻ vô cùng kiên định và mạnh mẽ.

Mọi người nghe vậy, lần lượt tỉnh táo lại, theo bước chân của Trương Hạo, liều mạng chạy về phía cửa đồng.

Tuy nhiên, quá trình chạy trốn không hề thuận lợi.

Sự sụp đổ của không gian làm trầm trọng thêm những cơn rung lắc như động đất, khiến họ khó giữ thăng bằng.

Đá vụn và bụi đất không ngừng rơi từ trên đỉnh đầu xuống, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể chôn vùi họ.

"Hù..." Trương Hạo và họ đã chạy ra khỏi thế giới sau cánh cửa đồng trước khi nó sụp đổ, ai nấy đều mệt lả, ngã phịch xuống đất thở hổn hển.

"Thế giới đang yên đang lành sao lại đột nhiên sụp đổ, sập xuống vậy?" Bàn Tử nghi hoặc hỏi.

"Không biết các cậu có phát hiện ra không, phạm vi của những tảng đá đen sau cánh cửa đồng dường như đang mở rộng ra ngoài cửa, có phải là vì nguyên nhân này không?" Lời nói của Giải Tiểu Hoa lại nhắc nhở Trương Hạo, những tảng đá đen đó chính là bằng chứng cho sự bành trướng của Thần thông qua long mạch dưới lòng đất, chính vì cánh cửa đồng ngăn cản nên sự bành trướng của nó mới tạm thời dừng lại.

Nếu cánh cửa đồng cũng mất hiệu lực, nó sẽ rất nhanh chóng bành trướng ra khắp nơi trên thế giới, đến lúc đó người của hai nhà Trương, Ngô sẽ bị lộ ra trước mặt nó.

Trước khi tìm được cách giết Thần mà bị lộ thì chắc chắn là chết không nghi ngờ.

Thế giới sau cánh cửa đồng sụp đổ là vì tác dụng ngăn cản Thần của nó đã ngày càng yếu đi.

Trương Hạo hiểu rằng, thời gian còn lại cho anh không còn nhiều, phải nhanh chóng lấy được long cốt và phượng hoàng linh, mở hòm đồng, tiến vào Đại Hoang tìm cách giết Thần.

Ba nhiệm vụ phải tiến hành đồng thời như vậy mới có thể tiết kiệm thời gian.

Trương Hạo nhìn những người xung quanh, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp, Giải Tiểu Hoa, Hoắc Tú Tú, Phan Tử, Ngô Tam Thúc, Trương Kỳ Lân còn có thuộc hạ của Trương gia.

Nhóm người này đều có thể dùng được.

Nếu chia những người này thành hai đội, một đội đến Quy Khư lấy long cốt, một đội đến núi Dã Nhân ở Điền Nam lấy phượng hoàng linh, như vậy ít nhất có thể tiết kiệm được một nửa thời gian.

Những người còn lại thì bắt tay vào chuẩn bị những vật chất cần thiết để đến Côn Luân Sơn, đợi khi đủ điều kiện thì trực tiếp đến Côn Luân Sơn, thiêu long cốt mở thông đạo.

Sau khi tính toán xong trong lòng, Trương Hạo liền nói: "Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp, hai người khả năng bơi lội không suy giảm nhiều, cơ bản tương đương với trước kia, đợi khi rời khỏi đây, do hai người dẫn đội, cộng thêm Tiểu Hoa, Tú Tú và Phan Tử, mọi người cùng nhau đến Nam Hải tìm Quy Khư, lấy long cốt.

Thiên Chân, Bàn Tử, Tiểu Ca và tôi bốn người thì đến núi Dã Nhân ở Điền Nam tìm phượng hoàng linh.

Tam Ca, chú giúp chuẩn bị các loại trang bị, vật tư cần thiết để

đến Côn Luân Sơn.

Đợi khi lấy được đồ, đến lúc đó chúng ta sẽ trực tiếp đến Côn Luân Sơn, không biết mọi người có ý kiến gì với sự sắp xếp của tôi không?" "Tôi đồng ý." Những người xung quanh đồng thanh nói.

Sau khi sắp xếp xong kế hoạch tiếp theo, mọi người liền đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Trong miệng núi lửa có gió, cũng có nghĩa là ngoài con đường vào, còn có những lối ra khác.

Vì vậy, Trương Hạo dựa vào hướng gió dẫn mọi người tìm được lối ra trở về mặt đất.

Vừa ra ngoài đã phát hiện trên mặt đất vẫn còn gió tuyết, cộng thêm là ban đêm, mọi người vì an toàn nên quyết định trời sáng rồi mới rời đi.

Hơn mười người đành phải quay lại dưới lòng đất nghỉ ngơi một đêm, đợi trời sáng rồi mới rời đi.

Đợi đến khi những người khác đều đã ngủ, Trương Hạo rời khỏi đội ngũ, tìm một nơi kín đáo lấy chín thi thể Hỏa Sơn Du Diên Vương từ trong không gian lưu trữ ra.

Anh trước tiên dùng tay chạm vào một con Hỏa Sơn Du Diên Vương, sau đó liền hạ lệnh dung hợp.

"Hệ thống, dung hợp Hỏa Sơn Du Diên Vương." Theo lời anh nói, một luồng sức mạnh thần bí bắt đầu cuộn trào giữa anh và Hỏa Sơn Du Diên Vương, dường như muốn dung hợp cả hai làm một.

Giây phút này, Trương Hạo dường như trở thành chúa tể của trời đất, anh có thể cảm nhận được sức mạnh chưa từng có đang cuộn trào trong cơ thể mình. [Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 97, vật phẩm dung hợp: Hỏa Sơn Du Diên Vương.] [Đinh,

chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm thần bí Hỏa Sơn Du Diên Vương, nhận được đặc tính vật phẩm: kinh nghiệm hệ thống 20 điểm.] [Đinh, kích hoạt bạo kích dung hợp, thuộc tính dung hợp nhân đôi, nhận được đặc tính vật phẩm: kinh nghiệm hệ thống 40 điểm.] "Hửm?" Nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống, Trương Hạo trước tiên là sững sờ, sau đó là vui mừng khôn xiết.

Anh không thể nào ngờ được thuộc tính dung hợp của Hỏa Sơn Du Diên Vương lại là tăng 20 điểm kinh nghiệm hệ thống.

Chương 287

Dung hợp vật phẩm thần bí không có giới hạn số lần, trong trường hợp không kích hoạt bạo kích dung hợp, chín con Hỏa Sơn Du Diên Vương dung hợp tổng cộng có thể nhận được 180 điểm kinh nghiệm hệ thống, hệ thống Vạn Vật Dung Hợp gần như có thể lên đến cấp 9, khoảng cách đến cấp 10 mở khóa vật phẩm hiếm thấy đã rất gần.

Nếu kích hoạt bạo kích dung hợp, nói không chừng có thể trực tiếp làm cho hệ thống lên đến cấp 10.

Hệ thống Vạn Vật Dung Hợp cấp 10 mở khóa vật phẩm hiếm thấy, đến lúc đó sử dụng vật phẩm đặc biệt để tái tổ hợp, có xác suất có thể nhận được vật phẩm hiếm thấy, còn có thể dung hợp vật phẩm hiếm thấy.

Hiệu quả của vật phẩm hiếm có là gấp 10 lần vật phẩm đặc biệt, hiệu quả của vật phẩm hiếm thấy chắc cũng là gấp 10 lần vật phẩm hiếm có.

Mỗi lần dung hợp một vật phẩm hiếm có có thể nhận được 10 điểm tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân và 10 điểm kinh nghiệm hệ thống, gấp 10 lần cũng tức là 100 điểm tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân, 100 điểm kinh nghiệm hệ thống.

Nếu kích hoạt bạo kích dung hợp, con số này còn sẽ nhân đôi.

Hiện tại trong không gian lưu trữ có tổng cộng bốn vật phẩm hiếm thấy, chúng lần lượt là tâm cây Thần Thụ Bằng Đồng, Vẫn Đồng, Sơn Đảm và thi thể Giao Long.

Sơn Đảm là vật phẩm dùng để khắc chế Thần, không thể dung hợp, ba vật phẩm hiếm thấy còn lại đều có thể dung hợp.

Một khi dung hợp ba vật phẩm hiếm thấy, huyết mạch Kỳ Lân hẳn là có thể tiến giai đến cấp 9, đến lúc đó không chỉ có thể dùng máu Kỳ Lân mở hòm đồng, mà còn kích hoạt năng lực huyết mạch hóa hình.

Những vấn đề đang đối mặt hiện tại đều sẽ được giải quyết.

Thuộc tính nhận được từ việc dung hợp Hỏa Sơn Du Diên Vương thực sự quá hữu dụng.

Đúng lúc này, tiếng thông báo của hệ thống lại vang lên. [Đinh, chúc mừng ký chủ hệ thống Vạn Vật Dung Hợp tăng cấp lên cấp 8 (0/160), mở khóa năng lực mới, Xây Dựng Mạng Lưới Thuộc Tính Dung Hợp: Xây dựng mạng lưới dung hợp nội bộ, thực hiện tác dụng hiệp đồng giữa các năng lực dung hợp khác nhau, hình thành chiến lược chiến đấu hoặc sinh tồn độc đáo.] Giây phút này, Trương Hạo cảm thấy thực lực của mình tăng vọt.

Trước đây dung hợp bất kỳ vật phẩm nào nhận được năng lực đều là tồn tại độc lập, không có liên hệ gì với các năng lực khác.

Nhưng rất nhiều năng lực thực ra là tương trợ lẫn nhau, ví dụ như sau khi sức mạnh tăng lên cũng sẽ ảnh hưởng đến tốc độ ở một mức độ nhất định.

Bây giờ sau khi mở khóa chức năng Xây Dựng Mạng Lưới Thuộc Tính Dung Hợp, những năng lực vốn tồn tại độc lập này đã thiết lập được liên hệ với nhau, ảnh hưởng lẫn nhau, nâng cao lẫn nhau, tất cả thuộc tính đều mạnh hơn so với ban đầu.

Đây cũng là nguyên nhân khiến thực lực của Trương Hạo tăng vọt.

Lợi ích mà việc dung hợp một con Hỏa Sơn Du Diên Vương mang lại thực sự quá lớn, mang đến cho Trương Hạo quá nhiều bất ngờ.

Anh không nhịn được tiếp tục dung hợp 8 con Hỏa Sơn Du Diên

Vương còn lại.

Trương Hạo đưa tay chạm vào một con Hỏa Sơn Du Diên Vương khác, hạ lệnh: "Hệ thống, dung hợp Hỏa Sơn Du Diên Vương." Theo lời anh nói, một luồng sức mạnh thần bí bắt đầu cuộn trào giữa anh và Hỏa Sơn Du Diên Vương, dường như muốn dung hợp cả hai làm một.

Giây phút này, Trương Hạo dường như trở thành chúa tể của trời đất, anh có thể cảm nhận được sức mạnh chưa từng có đang cuộn trào trong cơ thể mình. [Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 98, vật phẩm dung hợp: Hỏa Sơn Du Diên Vương.] [Đinh, chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm thần bí Hỏa Sơn Du Diên Vương, nhận được đặc tính vật phẩm: kinh nghiệm hệ thống 20 điểm.] Dung hợp con Hỏa Sơn Du Diên Vương thứ hai không kích hoạt bạo kích dung hợp, chỉ nhận được 20 điểm kinh nghiệm hệ thống, Trương Hạo tiếp tục dung hợp con Hỏa Sơn Du Diên Vương thứ ba.

"Hệ thống, dung hợp Hỏa Sơn Du Diên Vương." ..... [Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 99, vật phẩm dung hợp: Hỏa Sơn Du Diên Vương.] [Đinh, chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm thần bí Hỏa Sơn Du Diên Vương, nhận được đặc tính vật phẩm: kinh nghiệm hệ thống 20 điểm.] [Đinh, kích hoạt bạo kích dung hợp, thuộc tính dung hợp nhân đôi, nhận được đặc tính vật phẩm: kinh nghiệm hệ thống 40 điểm.] Dung hợp con Hỏa Sơn Du Diên Vương thứ ba lại kích hoạt bạo kích dung hợp, nhận được 40 điểm kinh nghiệm hệ thống.

Trương Hạo nhìn vào giao diện thuộc tính, lúc này hệ thống Vạn Vật Dung Hợp đã cấp 8 (40/160), chỉ cần nhận được thêm 120 điểm kinh nghiệm hệ thống là có thể nâng cấp lên cấp 9, khoảng cách đến cấp 10 đã ngày càng gần.

Hiện tại đã dung hợp 3 con Hỏa Sơn Du Diên Vương, còn lại sáu con, cho dù không kích hoạt bạo kích dung hợp một lần nào, cũng có thể nhận được 120 điểm kinh nghiệm hệ thống, nâng hệ thống Vạn Vật Dung Hợp lên cấp 9.

"Hệ thống, dung hợp Hỏa Sơn Du Diên Vương!" Trương Hạo bắt đầu dung hợp con Hỏa Sơn Du Diên Vương thứ tư.

Sau đó là con thứ năm, thứ sáu, thứ bảy.

Từ con thứ tư đến con thứ bảy tổng cộng bốn con Hỏa Sơn Du Diên Vương, khi dung hợp đã kích hoạt tổng cộng hai lần bạo kích dung hợp, bốn con Hỏa Sơn Du Diên Vương tổng cộng nhận được 120 điểm kinh nghiệm hệ thống, cấp độ hệ thống Vạn Vật Dung Hợp lại một lần nữa được nâng lên. [Đinh, chúc mừng ký chủ hệ thống Vạn Vật Dung Hợp tăng cấp lên cấp 9 (0/240), mở khóa chức năng mới tăng 5% toàn thuộc tính.] Giây phút tiếng thông báo của hệ thống vang lên, Trương Hạo cảm thấy thực lực tổng thể lại một lần nữa được nâng lên, mặc dù sự nâng lên này không lớn, nhưng vẫn có thể cảm nhận được một cách rõ ràng.

Mỗi lần hệ thống Vạn Vật Dung Hợp tăng cấp đều sẽ mở khóa năng lực mới, tăng 5% toàn thuộc tính đã là lần thứ ba xuất hiện, cũng có nghĩa là hiện tại đã có 15% tăng toàn thuộc tính.

Mặc dù sự nâng lên này có vẻ không mạnh lắm, nhưng hệ thống có thể liên tục nâng cấp, mỗi lần nâng cấp đều sẽ mở khóa năng lực mới, xác suất xuất hiện thuộc tính tăng toàn thuộc tính cũng không nhỏ, theo cấp độ hệ thống tăng lên, con số này sẽ ngày càng cao, đến lúc đó sự nâng lên sẽ ngày càng rõ ràng.

Phải nói rằng hệ thống Vạn Vật Dung Hợp thực sự mạnh đến nghịch thiên, giới hạn cũng rất cao.

Trương Hạo nhìn hai con Hỏa Sơn Du Diên Vương còn lại trước

mặt, sau khi dung hợp ít nhất có thể nhận được 40 điểm kinh nghiệm hệ thống, vậy thì khoảng cách hệ thống nâng cấp lên cấp 10 cũng chỉ còn thiếu 200 điểm kinh nghiệm, 200 điểm kinh nghiệm thì 20 vật phẩm hiếm có là có thể giải quyết.

Anh lại nhìn vào giao diện thuộc tính, hiện tại còn lại 23 lần dung hợp, dung hợp hai con Hỏa Sơn Du Diên Vương cuối cùng còn lại 21 lần dung hợp, hoàn toàn đủ để nâng hệ thống lên cấp 10, mở khóa vật phẩm hiếm thấy.

Trong không gian lưu trữ hiện tại có tổng cộng 2000 vật phẩm đặc biệt, nếu tất cả đều sử dụng số lượng nhỏ nhất để tái tổ hợp thì ít nhất có thể nhận được 200 vật phẩm hiếm có.

Nhưng khi hệ thống Vạn Vật Dung Hợp cấp 10 mở khóa vật phẩm hiếm thấy, sử dụng vật phẩm đặc biệt tái tổ hợp có xác suất nhận được vật phẩm hiếm thấy.

Trước khi cấp độ hệ thống chưa đạt đến cấp 10 mà tiến hành tái tổ hợp thì có chút thiệt thòi.

Trương Hạo suy nghĩ một chút liền có ý định, trước tiên đến núi Dã Nhân ở Điền Nam lấy phượng hoàng linh, đến lúc đó hẳn là có thể nhận được một số vật phẩm đặc biệt và vật phẩm hiếm có, nếu vẫn không đủ để nâng hệ thống lên cấp 10, vậy thì đến nhà đấu giá thu mua một ít.

Đợi đến lúc đó rồi mới nâng hệ thống lên cấp 10.

Sau khi quyết định, Trương Hạo tiếp tục dung hợp hai con Hỏa Sơn Du Diên Vương cuối cùng.

Anh dùng tay chạm vào Hỏa Sơn Du Diên Vương, sau đó hạ lệnh: "Hệ thống, dung hợp Hỏa Sơn Du Diên Vương." Dung hợp con Hỏa Sơn Du Diên Vương thứ tám lại kích hoạt bạo kích dung hợp, nhận

được 40 điểm kinh nghiệm hệ thống.

Trương Hạo không dừng lại, lập tức dùng tay chạm vào con Hỏa Sơn Du Diên Vương cuối cùng.

"Hệ thống, dung hợp Hỏa Sơn Du Diên Vương." [Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 104, vật phẩm dung hợp: Hỏa Sơn Du Diên Vương.] [Đinh, chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm thần bí Hỏa Sơn Du Diên Vương, nhận được đặc tính vật phẩm: kinh nghiệm hệ thống 20 điểm.] [Đinh, kích hoạt bạo kích dung hợp, thuộc tính dung hợp nhân đôi, nhận được đặc tính vật phẩm: kinh nghiệm hệ thống 40 điểm.] "Hửm!" Lại kích hoạt bạo kích dung hợp, tổng cộng chín con Hỏa Sơn Du Diên Vương, toàn bộ dung hợp tổng cộng có sáu lần kích hoạt bạo kích dung hợp, xác suất này thực sự có chút cao.

Sau khi dung hợp chín con Hỏa Sơn Du Diên Vương, tổng cộng nhận được 300 điểm kinh nghiệm hệ thống, đưa hệ thống Vạn Vật Dung Hợp từ cấp 7 lên cấp 9 (80/160), chỉ cần 160 điểm kinh nghiệm hệ thống là có thể nâng cấp lên cấp 10 mở khóa vật phẩm hiếm thấy.

Trương Hạo lại kiểm tra giao diện thuộc tính, hiện tại còn lại 21 lần dung hợp, chỉ cần 16 vật phẩm hiếm có là có thể nâng cấp hệ thống lên cấp 10.

Nhưng tạm thời cũng không vội, việc quan trọng nhất hiện tại là đến núi Dã Nhân ở Điền Nam lấy phượng hoàng linh.

Manh mối mà Trương Kỳ Lân cung cấp hẳn là không có vấn đề gì, đồ vật chắc chắn ở đó.

Làm xong những việc này, trời đã không còn sớm, Trương Hạo quay lại đội ngũ, ngả lưng xuống đất nghỉ ngơi.

Đợi đến ngày thứ hai, sau khi bên ngoài trời sáng, Trương Hạo

liền dẫn mọi người cùng nhau rời khỏi lòng đất, trở về núi tuyết.

Vị trí xuống mộ ở trên núi Tiểu Thánh, vị trí ra ngoài thì ở núi Đại Thánh, từ xa nhìn lại còn có thể thấy được núi Tiểu Thánh ở phía xa.

Vừa ra ngoài, tiếng thông báo của hệ thống đã vang lên trong đầu Trương Hạo. [Đinh, chúc mừng ký chủ thành công khám phá Vân Thiên Cung, thưởng 10 lần dung hợp, giết chết 1 kẻ địch, thưởng 1 lần dung hợp, tổng cộng thưởng 11 lần dung hợp.] Số lần dung hợp sắp không đủ dùng, hệ thống lại thưởng thêm 11 lần thật đúng là mưa đúng lúc.

Nhưng không giết được nhiều kẻ địch hơn trong mộ, số lần thưởng thêm vẫn còn hơi ít.

Giết chết kẻ địch, Trương Hạo đoán là Tứ A Công Ba, hắn biến thành Tống Tử, cuối cùng bị Trương Hạo điều khiển tự sát.....

Trương Hạo và đoàn người đã trải qua một hành trình dài, cuối cùng trở về từ chuyến thám hiểm Ngũ Thánh Sơn, mang theo một thân mệt mỏi và những ký ức mới lạ về thế giới chưa biết, họ bước vào Kinh thành phồn hoa.

Chuyến bay từ Kinh thành đến Điền Nam không nhiều, chuyến bay trong ngày đã bán hết, vì vậy Trương Hạo và họ chỉ có thể chọn mua vé máy bay ngày hôm sau.

Ở lại Kinh thành một đêm, Trương Hạo và họ chọn tạm nghỉ ngơi tại Tân Nguyệt Phạn Điếm, không chỉ vì môi trường lưu trú thoải mái, mà còn vì ở đây thỉnh thoảng có thể gặp được những bất ngờ không ngờ tới, chẳng hạn như buổi đấu giá nhỏ sắp được tổ chức.

Thật trùng hợp, ngày Trương Hạo và họ vào ở, Tân Nguyệt Phạn Điếm lại có một buổi đấu giá nhỏ.

Chương 288

Buổi đấu giá nhỏ tuy không thể so sánh với buổi đấu giá lớn hàng năm, nhưng trên buổi đấu giá nhỏ cũng thường xuyên xuất hiện không ít đồ tốt.

Trương Hạo muốn đi xem thử, có thể gặp được vài món vật phẩm hiếm có không, như vậy có thể nhanh chóng nâng hệ thống Vạn Vật Dung Hợp lên cấp 10.

Ngày hôm đó, sau khi Trương Hạo và họ cất hành lý, liền trực tiếp đến hội trường đấu giá.

Sảnh lớn của Tân Nguyệt Phạn Điếm được bố trí vừa trang trọng vừa tao nhã, ánh đèn dịu dàng chiếu lên từng vật phẩm chờ đấu giá, tăng thêm cho chúng vài phần bí ẩn và quyến rũ.

Các vị khách mặc trang phục lộng lẫy, tay cầm thư mời, tụm năm tụm ba trò chuyện, không khí tràn ngập sự chờ đợi và hưng phấn.

Trương Hạo mang theo vài phần mong đợi, len lỏi giữa đám đông, cẩn thận xem xét từng vật phẩm sắp được đưa ra đấu giá.

Buổi đấu giá nhỏ không long trọng như buổi đấu giá lớn, và sẽ trưng bày trước những vật phẩm sắp được đấu giá.

Từ đồ gốm sứ cổ xưa đến những viên ngọc quý giá, từ tranh chữ của các danh gia đến những món trang sức mang phong cách dị quốc, mỗi món đều mang trong mình những giá trị văn hóa và lịch sử độc đáo.

Anh tùy ý đi lại giữa các vật phẩm đấu giá, tìm xem trong đó có vật phẩm đặc biệt, vật phẩm hiếm có mà mình cần không.

Khi anh đi ngang qua một cái trống đá, tiếng thông báo của hệ

thống vang lên trong đầu.

"Đinh, phát hiện vật phẩm hiếm thấy Trống Đá Trần Thương." "Hửm?" Trương Hạo đến buổi đấu giá nhỏ của Tân Nguyệt Phạn Điếm vốn chỉ muốn xem thử có thể đấu giá được vài món vật phẩm đặc biệt hoặc vật phẩm hiếm có không, không ngờ lại phát hiện ra vật phẩm hiếm thấy.

Từ khi xuyên không đến nay, những ngôi mộ anh đã xuống không ít, nhưng vật phẩm hiếm thấy chỉ xuất hiện 4 món, có thể thấy sự quý giá của nó.

Trên buổi đấu giá nhỏ lại có thứ này, xem ra lần này đến không uổng công.

Trương Hạo ghi nhớ Trống Đá Trần Thương, lát nữa khi đấu giá nhất định sẽ không tiếc bất cứ giá nào để mua nó.

Sau khi Trương Hạo xem xét kỹ lưỡng tất cả các vật phẩm đấu giá, quả thực cảm thấy có chút thất vọng, ngoài món Trống Đá Trần Thương có lịch sử lâu đời đó ra, các vật phẩm đấu giá còn lại đều không khơi dậy được hứng thú lớn của anh.

Anh khẽ thở dài, sau đó cùng Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và những người khác lên phòng riêng trên lầu hai, chuẩn bị ăn chút gì đó lót dạ trước khi buổi đấu giá bắt đầu, đồ ăn ở Tân Nguyệt Phạn Điếm tuy đắt, nhưng hương vị quả thực không tồi.

Trong phòng riêng, bộ đồ ăn tinh xảo được bày biện ngay ngắn, sau khi gọi món và dọn món, không khí tràn ngập mùi thơm hấp dẫn của thức ăn.

Họ ngồi quây quần một bàn, vừa thưởng thức mỹ thực, vừa không quên trao đổi những kỳ vọng và suy đoán về buổi đấu giá sắp bắt đầu.

Tuy nhiên, tâm trí của Trương Hạo dường như không hoàn toàn tập trung vào bữa ăn này, ánh mắt anh thỉnh thoảng lại liếc ra ngoài cửa sổ, dường như đang tìm kiếm điều gì đó.

Sau bữa ăn, mọi người di chuyển ra ban công ngồi, chuẩn bị đón buổi đấu giá bắt đầu.

Trương Hạo ngồi trên ban công, ánh mắt lướt qua từng phòng riêng trên lầu hai, trong lòng không khỏi nảy sinh một tia nghi ngờ.

Anh phát hiện, khác với những buổi đấu giá nhỏ thường lệ, tối nay các phòng riêng trên lầu hai lại chật kín người, tình huống này quả thực có chút bất thường.

Anh nhíu mày suy nghĩ, trong đầu nhanh chóng lóe lên các khả năng.

Buổi đấu giá nhỏ thường sẽ không thu hút nhiều người mua cao cấp như vậy tụ tập ở các phòng riêng trên lầu hai, trừ phi... trong đầu Trương Hạo đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, những người này rất có thể là đến vì một món bảo vật cụ thể nào đó.

Và món bảo vật này, mười phần thì có đến tám chín phần chính là Trống Đá Trần Thương mà anh đã để ý trước đó, trong đó chắc chắn ẩn giấu những bí mật nào đó, nếu không một cái trống đá không thể nào là vật phẩm hiếm thấy.

Nghĩ đến đây, Trương Hạo không khỏi mỉm cười, xem ra tối nay không thể hời được rồi.

Trống Đá Trần Thương, với tư cách là một báu vật văn hóa, giá trị lịch sử và nghệ thuật của nó không thể đo lường, và trong đó chắc chắn còn có những bí mật mà anh không biết, nếu không những người trong phòng riêng trên lầu hai kia cũng sẽ không đến.

Có người sẵn sàng vì nó mà vung tiền như rác không có gì lạ, vậy

thì buổi đấu giá tối nay chắc chắn sẽ là một cuộc long tranh hổ đấu.

Tuy nhiên, Trương Hạo cũng không mấy để tâm đến những điều này, dù sao tiền bạc đối với anh cũng chỉ là một con số, nếu tiền có thể đổi lấy những thứ có lợi cho việc nâng cao thực lực, thì dù có tiêu hết tiền cũng đáng.

Khi thời gian bắt đầu buổi đấu giá ngày càng gần, ánh mắt của Trương Hạo lại một lần nữa tập trung vào sân khấu ở phía xa, người dẫn chương trình đấu giá đã bước lên sân khấu, buổi đấu giá nhỏ tối nay sắp bắt đầu.

Bức màn của buổi đấu giá được kéo lên, bữa tiệc lần này quy tụ ba mươi món bảo vật lộng lẫy.

Tuy nhiên, ánh mắt của Trương Hạo lại khóa chặt vào những người trong các phòng riêng trên lầu hai.

"Bàn Tử, họ đã có thể lên lầu hai, thân phận chắc chắn không đơn giản, anh có quen ai không?" Trương Hạo không quen biết những người trên lầu hai này, Bàn Tử quanh năm lăn lộn ở Phan Gia Viên, kiến thức rộng, nói không chừng sẽ quen.

"Trương Hạo huynh đệ, cậu hỏi đúng người rồi, họ tuy danh tiếng không lớn, nhưng trong giới này cũng có thân phận nhất định, đương nhiên cũng chỉ là có chút thân phận, lúc đấu giá lớn thì vẫn không đủ tư cách ngồi ở phòng riêng lầu hai, nên cậu không quen cũng là bình thường.

Nhưng trong đó có ba nhà thực lực tương đối nổi bật, phòng riêng bên cạnh chúng ta là hội trưởng thương hội Đại Việt của bọn Bổng tử, phòng riêng đối diện là hội trưởng thương hội Đại Việt của Việt hầu, phòng riêng bên trái họ là hội trưởng thương hội Quỷ tử, thực lực của họ mạnh nhất." "Ồ?" Thương hội Quỷ tử đã cày cuốc ở Đại Việt từ lâu, có đến hàng trăm năm, tin tức nhanh nhạy, mỗi lần họ

xuất hiện tại buổi đấu giá chắc chắn có đồ tốt.

Còn bọn Bổng tử và Việt hầu thì đây là lần đầu tiên xuất hiện ở đây, cũng không biết trong Trống Đá Trần Thương rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì, khiến họ coi trọng như vậy, xuất hiện tại buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Sau khi buổi đấu giá bắt đầu, những món được đấu giá đầu tiên đều là những bảo vật có giá trị không cao.

Trương Hạo không mấy hứng thú.

Những người trong các phòng riêng trên lầu hai cũng gần như vậy, họ như những con báo đang rình mồi trong bụi cỏ, làm ngơ trước những vật phẩm đấu giá trước đó.

Chỉ có Trống Đá Trần Thương, như ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đêm, thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người.

Lúc này, trong lòng Trương Hạo đã sáng như gương, đoán chắc rằng tất cả khách mời trong sảnh này đều đến vì Trống Đá Trần Thương.

Trong sảnh đấu giá, không khí nóng như lò lửa, tiếng ra giá vang lên liên tục, nhưng tất cả sự ồn ào này dường như tạo thành một sự tương phản rõ rệt với sự tĩnh lặng của các phòng riêng trên lầu hai.

Những người ở đó, như những mũi tên đã giương cung, chỉ chờ đợi khoảnh khắc quyết định.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, một giờ đồng hồ giằng co, đưa buổi đấu giá dần đến cao trào.

Cuối cùng, Trống Đá Trần Thương được mọi người mong đợi, với tư thế của vật phẩm chốt hạ, đã kiêu hãnh xuất hiện.

“Được rồi, buổi đấu giá đã gần đến hồi kết, tiếp theo là vật phẩm

đấu giá cuối cùng của buổi đấu giá lần này, Trống Đá Trần Thương, tin rằng mọi người đều đã có hiểu biết về mặt trống đá này, nó sở dĩ quý giá, là vì trên đó ghi lại một đoạn lịch sử bí ẩn trước khi Tần Thủy Hoàng thống nhất sáu nước.

Tin rằng mọi người đều đặc biệt tò mò về đoạn lịch sử này, tôi cũng vậy.

Nhưng từ khi phát hiện ra mặt trống này đến nay, vẫn chưa có ai có thể giải mã được văn tự trên đó.

Được rồi, không nói nhiều nữa, vật phẩm đấu giá Trống Đá Trần Thương, giá khởi điểm 100 triệu, mỗi lần tăng giá không dưới 10 triệu." Giá khởi điểm một trăm triệu, như một tảng đá lớn ném vào mặt hồ yên tĩnh, tạo ra từng gợn sóng.

Và quy tắc mỗi lần tăng giá không được dưới mười triệu, càng làm cho cuộc chiến tranh giành này thêm phần kịch tính.

Lời người dẫn chương trình vừa dứt, trong các phòng riêng trên lầu hai, dường như có một con rồng khổng lồ đang ngủ say đột nhiên tỉnh giấc, một giọng nói kiên định vang lên, tuyên bố trận chiến kịch liệt nhất trong bữa tiệc văn hóa này chính thức bắt đầu.

Giây phút này, cả buổi đấu giá dường như bị đốt cháy, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào tảng trống đá mang theo lịch sử ngàn năm đó, chờ đợi kết cục cuối cùng của nó.

"200 triệu!" "250 triệu!" "300 triệu!" .....

"500 triệu!" Sau khi cuộc đấu giá Trống Đá Trần Thương bắt đầu, giá cả tăng vùn vụt, chỉ trong chốc lát giá đã được hét lên 500 triệu, và không hề có dấu hiệu dừng lại.

"1 tỷ!" Rất nhanh giá đã từ 500 triệu được hét lên 1 tỷ.

Mức giá thường chỉ xuất hiện trong các cuộc đấu giá lớn, lại xuất

hiện trong một cuộc đấu giá nhỏ.

Sự bất thường này khiến Trương Hạo càng tò mò hơn về Trống Đá Trần Thương.

Rốt cuộc là bí mật gì mà khiến Quỷ tử, Bổng tử, Việt hầu đều cảm thấy hứng thú, và sẵn sàng bỏ ra giá cao để tranh giành.

Chương 289

Ngoài anh ra, những khách lẻ trong sảnh lớn dưới lầu cũng vậy, ai cũng tò mò, một mặt trống đá cho dù trên đó có ghi lại một đoạn bí sử cũng không đến mức bán được giá cao như vậy.

Đương nhiên, họ tuy tò mò, nhưng không có tư cách tham gia cạnh tranh.

Sau khi giá đấu giá được hét lên 1 tỷ, các thế lực nhỏ trong các phòng riêng trên lầu hai đã rút lui khỏi cuộc cạnh tranh, chỉ còn lại ba thương hội của Quỷ tử, Bổng tử, Việt hầu đang cạnh tranh.

Trương Hạo thì ở bên cạnh quan sát, bây giờ vẫn chưa đến lúc anh ra tay.

Tại hiện trường buổi đấu giá, ánh đèn rực rỡ, không khí căng thẳng và sôi nổi.

Hội trưởng thương hội Quỷ tử, Yamamoto Ichiro, thân hình cao lớn, ánh mắt sắc bén, cử chỉ toát lên một khí thế không giận mà uy.

Hắn đại diện cho thương hội Quỷ tử, một đế quốc thương mại có sức ảnh hưởng lớn không chỉ ở Đại Việt mà còn trên toàn cầu, với tiềm lực tài chính hùng hậu và bối cảnh mạnh mẽ, luôn là tướng quân thường thắng trong các cuộc đấu giá.

"Năm tỷ!" Giọng nói của Yamamoto Ichiro vang dội khắp sảnh đấu giá, mức giá hắn đưa ra khiến tất cả mọi người có mặt đều phải kinh ngạc.

Mức giá này, ngay cả đối với nhiều phú thương đại gia, cũng là một con số trên trời.

Tuy nhiên, theo Yamamoto Ichiro, giá trị của Trống Đá Trần

Thương còn vượt xa con số này, nó không chỉ là biểu tượng của sự giàu có, mà còn là cơ hội tuyệt vời để nâng cao địa vị văn hóa của thương hội Quỷ tử, thể hiện sức ảnh hưởng của mình.

Đương nhiên, phần lớn hơn hẳn là bí mật ẩn giấu đằng sau Trống Đá Trần Thương.

“Lại trực tiếp hét giá từ 1 tỷ lên 5 tỷ, xem ra Quỷ tử quyết tâm phải có được Trống Đá Trần Thương rồi!” “Ai nói không phải chứ, nhưng cũng bình thường thôi, dù sao thương hội Quỷ tử đã cày cuốc ở Đại Việt nhiều năm, thực lực không phải thương hội khác có thể so sánh được.” “Anh xem, bọn Bổng tử và Việt hầu bây giờ vẫn chưa có động tĩnh gì, khả năng cao là bỏ cuộc rồi.” .....

Ngay khi mọi người nghĩ rằng Trống Đá Trần Thương sắp rơi vào tay thương hội Quỷ tử, một thế lực khác đã âm thầm trỗi dậy.

Hội trưởng thương hội Bổng tử, Kim Dae-jung, và hội trưởng thương hội Việt hầu, Nguyễn Văn Huy, hai người âm thầm trao đổi ánh mắt, trong mắt lóe lên sự ăn ý và quyết tâm.

Họ biết rõ chỉ dựa vào sức mình khó có thể đối đầu với thương hội Quỷ tử, vì vậy quyết định liên thủ tấn công.

“Sáu tỷ!” Giọng nói của Kim Dae-jung rõ ràng và kiên định, phá vỡ sự im lặng ngắn ngủi của hội trường.

Ngay sau đó, Nguyễn Văn Huy cũng không chịu kém cạnh, tăng giá lên bảy tỷ.

Sự hợp tác của hai người như một dòng lũ không thể xem thường, nhanh chóng đẩy giá cạnh tranh lên một tầm cao mới.

Nguyễn Văn Huy, linh hồn của thương hội Việt hầu, nổi tiếng với sự nhạy bén trong kinh doanh và trí tuệ hơn người.

Hắn biết rõ trong cuộc đấu giá này, đơn thuần là cuộc chiến về giá

cả không phải là kế sách lâu dài, phải tìm ra điểm yếu của đối thủ, một đòn trúng đích.

Vì vậy, hắn âm thầm quan sát sự thay đổi biểu cảm của Yamamoto Ichiro, bắt được một tia do dự khó nhận ra.

"Tám tỷ!" Nguyễn Văn Huy lại ra giá, giọng nói mang theo một chút khiêu khích.

Hắn hiểu rằng, lúc này Yamamoto Ichiro đã bắt đầu cân nhắc được mất, dù sao, một khoản đầu tư lớn như vậy, ngay cả đối với thương hội Quỷ tử, cũng là một gánh nặng không nhỏ.

Đối mặt với thế tấn công liên thủ của Bổng tử và Việt hầu, Yamamoto Ichiro nhíu chặt mày.

Hắn biết rõ, tiếp tục tăng giá không chỉ có thể khiến thương hội Quỷ tử rơi vào tình thế khó khăn về tài chính, mà còn có thể gây ra phản ứng dây chuyền ở các lĩnh vực khác.

Sau một hồi suy nghĩ kỹ lưỡng, hắn cuối cùng đã đưa ra một quyết định khó khăn.

"Chúng tôi bỏ cuộc." Giọng nói của Yamamoto Ichiro tuy nhẹ, nhưng lại như một chiếc búa nặng nề đập vào tim mỗi người.

Hắn đứng dậy, khẽ gật đầu với Kim Dae-jung và Nguyễn Văn Huy để tỏ lòng kính trọng, sau đó mang theo một chút không cam lòng và bất lực, rời khỏi sảnh đấu giá.

Cùng với sự rút lui của thương hội Quỷ tử, trên khuôn mặt của Kim Dae-jung và Nguyễn Văn Huy lộ ra nụ cười đắc ý.

Họ cứ ngỡ, Trống Đá Trần Thương đã là vật trong túi.

Tuy nhiên, ngay khi họ chuẩn bị ăn mừng chiến thắng, một giọng nói không ngờ tới đột nhiên vang lên.

“Hai trăm tỷ!” Giọng nói này vang dội và kiên định, ngay lập tức thu hút ánh mắt của tất cả mọi người đến phòng riêng trên lầu hai nơi Trương Hạo và họ đang ở.

Trương Hạo từ từ đứng dậy.

Ánh mắt anh toát lên một sự tự tin và quyết tâm không thể nghi ngờ, dường như cả thế giới đều nằm trong lòng bàn tay anh.

Mức giá Trương Hạo đưa ra như một tiếng sét, vang vọng trong hội trường.

Tất cả mọi người đều bị biến cố bất ngờ này làm cho kinh ngạc đến không nói nên lời.

Họ không thể tưởng tượng được, một thanh niên trông có vẻ bình thường, lại có thể dễ dàng bỏ ra một số tiền khổng lồ như vậy.

Cùng với việc Trương Hạo ra giá, sảnh đấu giá lập tức bùng nổ.

Các khách lẻ bàn tán xôn xao, có người kinh ngạc trước tài lực và khí phách của Trương Hạo, có người lại cảm thấy hả hê trước sự thất bại của Bổng tử và Việt hầu.

Thậm chí có một số người bắt đầu đoán mò về thân phận và bối cảnh của Trương Hạo, cố gắng vén lên tấm màn bí ẩn của anh.

“Thằng nhóc này là ai vậy?

Sao lại giàu thế?” “Xem ra lại có một tài năng kinh doanh mới của Đại Việt trỗi dậy rồi!” “Lần này bọn Bổng tử và Việt hầu chắc phải khóc thét rồi!” .....

Sắc mặt của Kim Dae-jung và Nguyễn Văn Huy ngay lập tức trở nên tái mét.

Họ không thể nào ngờ được, đến lúc này rồi mà vẫn có người dám đối đầu với họ, dùng một mức giá trên trời như vậy để tranh giành

Trống Đá Trần Thương.

Nhưng, họ biết rõ giá trị của Trống Đá Trần Thương, tiền bạc trước mặt nó không đáng một xu, cho dù có nhiều tiền hơn nữa, chỉ cần có thể có được trống đá là đáng.

Kim Dae-jung và Nguyễn Văn Huy đồng thời quay đầu hỏi thuộc hạ điều gì đó, sau đó nhìn nhau cùng gật đầu.

"Ba trăm tỷ!" Đây là toàn bộ số vốn lưu động mà hai thương hội có thể lấy ra, họ biết rõ việc tăng giá từng chút một chỉ khiến đối thủ nghĩ rằng họ đã đến giới hạn, thà rằng trực tiếp hét giá cao nhất để đối thủ nản lòng mà lui.

Sau khi Kim Dae-jung hét giá, liền nhìn về phía Trương Hạo, thấy anh không có phản ứng liền lộ ra vẻ mặt đắc ý, dường như đang nói: "Chỉ là một thằng nhóc ranh mà cũng dám so với thương hội Bổng tử quốc chúng ta!" Người dẫn chương trình trên sân khấu thấy Trương Hạo mãi không có phản ứng liền hét lên: "Ba trăm tỷ lần thứ nhất!" "Ba trăm tỷ lần thứ hai!" "Ba trăm tỷ lần thứ ba!" Phía sau Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và những người khác đều tỏ vẻ không hiểu.

"Trương Hạo huynh đệ, cậu rõ ràng muốn mua cái trống đá này, tại sao lúc quan trọng lại không ra giá nữa?" "Đúng vậy Tiểu Cữu, cậu hẳn là có thể bỏ ra số tiền này mà, tại sao lại không ra giá nữa?" "Lão đại, nếu anh không đủ tiền, tôi và Táp Táp còn có thể góp cho anh một ít!" "Giải gia chúng tôi cũng có thể góp mấy chục tỷ!" "Hoắc gia chúng tôi cũng vậy!" Trương Hạo thấy phản ứng của mọi người, hài lòng gật đầu.

"Tấm lòng của mọi người tôi xin nhận, nhưng mọi người không biết đạo lý càng lên cao, ngã càng đau sao, cứ để bọn Bổng tử và Việt hầu vui vẻ một lúc đã." Đến lúc này, mọi người mới hiểu ý của

Trương Hạo, biểu cảm trên mặt lập tức thay đổi, từ nghi hoặc chuyển sang vẻ mặt xem kịch.

Người dẫn chương trình thấy Trương Hạo vẫn không có phản ứng liền giơ búa lên, chuẩn bị gõ một tiếng quyết định.

Ngay khoảnh khắc chiếc búa sắp hạ xuống, vang lên, Trương Hạo lại một lần nữa ra giá: "Sáu trăm tỷ!" Lời anh vừa thốt ra, cả sảnh đấu giá lập tức bùng nổ.

"Tôi không nghe nhầm chứ, sáu trăm tỷ?" "Giá sáu trăm tỷ ngay cả trong cuộc đấu giá lớn hàng năm cũng khó có thể xuất hiện mức giá trên trời như vậy!" "Mặt trống đá Trần Thương này rốt cuộc có bí mật gì, đáng để nhiều thế lực tranh giành như vậy?" .....

Hội trưởng thương hội Bổng tử và Việt hầu nghe thấy Trương Hạo ra giá thì sững sờ một lúc, sau đó suýt nữa tức đến hộc máu.

Hội trưởng thương hội Bổng tử, Kim Dae-jung, thậm chí còn đứng dậy, chỉ tay vào Trương Hạo trách móc: "Trống Đá Trần Thương vốn là của chúng tôi, bị tổ tiên các người cướp đi mang đến Đại Việt quốc, các người không trả lại vật về chủ cũ thì thôi, bây giờ còn tranh với tôi, người Đại Việt các người cũng quá không biết xấu hổ rồi!" Trương Hạo nghe vậy không nhịn được cười thành tiếng, tên Bổng tử này thật đúng là không biết xấu hổ, bất cứ thứ gì cũng là của họ, chỉ thiếu điều nói cả vũ trụ này là của họ rồi.

Tuy bị chó cắn không đến mức phải cắn lại, nhưng đánh lại, tát lại thì cũng được.

Anh vừa đứng dậy thì bên tai đã truyền đến giọng nói như sấm của Bàn Tử.

"Mấy thằng Bổng tử chúng mày còn biết liêm sỉ không, có biết Trống Đá Trần Thương là đồ từ thời nào không, Tiền Tần!

Thời đó bọn Bổng tử chúng mày còn đang ngồi trên cây gặm chuối ấy chứ!" "Bàn Tử, Bổng tử quốc không có chuối, họ chắc là gặm lá cây, vỏ cây!" Phải nói rằng tài chửi người của Bàn Tử là nhất hạng, Kim Dae-jung bị chửi đến cứng họng.

Chương 290

Hắn chỉ vào Bàn Tử: "Mày, mày, mày…" Mãi không nặn ra được chữ nào.

"Hừ, chúng mày cứ đợi đấy, Đại Việt quốc chúng mày có câu cổ, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!" Kim Dae-jung nói xong liền trừng mắt nhìn Bàn Tử, Trương Hạo và họ một cách hung ác, sau đó quay người dẫn thuộc hạ định rời khỏi sảnh đấu giá, hiển nhiên biết rằng Trống Đá Trần Thương đã hết hy vọng, chuẩn bị từ bỏ cuộc cạnh tranh.

"Bọn Bổng tử các người chẳng lẽ không biết uy hiếp là sự gào thét của kẻ bất tài sao, các người cũng chỉ có chút bản lĩnh đó thôi." Sau khi người của thương hội Bổng tử rời đi, người của thương hội Việt hầu cũng theo sau rời đi.

Người dẫn chương trình trên sân khấu thấy vậy biết rằng cuộc cạnh tranh Trống Đá Trần Thương đã kết thúc.

Hắn hét lên trên sân khấu: "Sáu trăm tỷ lần thứ nhất!" "Sáu trăm tỷ lần thứ hai!" "Sáu trăm tỷ lần thứ ba!" "Sáu trăm tỷ thành giao!

Chúc mừng Trương thiếu gia đã mua được vật phẩm đấu giá cuối cùng của buổi đấu giá lần này, Trống Đá Trần Thương!" Người dẫn chương trình gõ búa quyết định, cuối cùng Trương Hạo đã mua được Trống Đá Trần Thương với giá sáu trăm tỷ.

Sau khi buổi đấu giá kết thúc, những người có mặt vẫn chưa muốn rời đi, đến lúc này vẫn còn đang bàn tán về cảnh tượng vừa xảy ra.

Bất kể là việc Trương Hạo mua được Trống Đá Trần Thương khiến bọn Bổng tử phải ngậm bồ hòn hay là Bàn Tử chửi họ đến

cứng họng đều khiến người ta sướng rơn.

Lầu hai, trong phòng riêng.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Giải Tiểu Hoa cùng một đám bạn bè ngồi quây quần, trên mặt họ nở nụ cười thoải mái và trêu chọc.

Phần cạnh tranh vừa kết thúc không nghi ngờ gì đã trở thành một trong những màn kịch đặc sắc nhất tối nay, đặc biệt là khi Trương Hạo với mức giá trên trời 600 tỷ, một phát mua được Trống Đá Trần Thương trong truyền thuyết, cả hội trường như bị ném một quả bom chấn động, còn biểu cảm ngậm bồ hòn của "Bổng tử" và "Việt hầu" càng trở thành đề tài bàn tán tốt nhất sau bữa ăn của mọi người.

"Ha ha, lúc nãy mấy tên đó rời đi, mặt xanh như đồ đồng mới đào lên ấy!" Bàn Tử cười ha hả.

Tiếng cười của anh sảng khoái và đầy sức lan tỏa, khiến những người xung quanh cũng lần lượt hùa theo.

Bàn Tử còn khoa trương bắt chước dáng vẻ muốn nói lại thôi, uất ức khó chịu của đối phương, chọc cho mọi người cười nghiêng ngả, ngay cả Giải Tiểu Hoa vốn trầm ổn cũng không nhịn được nhếch mép, trong mắt lóe lên vài phần thú vị.

Trong tiếng cười nói vui vẻ, Trương Hạo từ từ bước vào vòng tròn vui vẻ này, anh cầm trên tay thư xác nhận giao dịch vừa xong, trên mặt lại không có quá nhiều vẻ đắc ý, ngược lại trông có vẻ bình tĩnh lạ thường.

Mọi người thấy vậy, liền thu lại nụ cười, chuyển sang ánh mắt kính phục và tò mò.

"Trương Hạo huynh đệ, cậu ra tay thật là hào phóng, 600 tỷ đó, mắt cũng không chớp một cái!" Bàn Tử là người đầu tiên lên tiếng, giọng điệu vừa có kinh ngạc vừa có không hiểu.

Trương Hạo khẽ mỉm cười: "Trống Đá Trần Thương này, không chỉ đơn giản là một món đồ cổ." Anh từ từ nói, giọng nói tuy nhẹ, nhưng đủ để mỗi người có mặt đều nghe rõ ràng.

"Đằng sau nó, có thể ẩn giấu một đoạn bí mật bị lịch sử chôn vùi." "Ồ?

Huyền bí vậy sao?" Giải Tiểu Hoa nhướng mày, anh vốn rất hứng thú với những sự vật đầy màu sắc thần bí như thế này, "Vậy làm sao cậu biết nó ẩn giấu bí mật?" Trương Hạo lắc đầu, trong mắt lóe lên một tia bất đắc dĩ.

"Mọi người có để ý không, trong quá trình cạnh tranh tối nay, phản ứng của 'Bổng tử' và 'Việt hầu' cực kỳ kịch liệt, thậm chí không tiếc bất cứ giá nào để có được nó.

Đằng sau chuyện này, chắc chắn có mục đích không thể cho người khác biết của họ." "Nhưng cho dù vậy, cậu cũng không biết bí mật là gì, đã chi 600 tỷ, chuyện này…" Bàn Tử muốn nói lại thôi, rõ ràng cảm thấy có chút không hiểu quyết định của Trương Hạo.

Trương Hạo nhẹ nhàng vỗ vai Bàn Tử, cười nói: "Bàn Tử, có những lúc, đầu tư không chỉ vì lợi ích trước mắt, mà còn vì khả năng trong tương lai. 600 tỷ này, có lẽ có thể mở ra cho chúng ta một cánh cửa đến thế giới chưa biết.

Còn về bí mật, tôi tin rằng, không lâu nữa, tự nhiên sẽ có người đến tận cửa nói cho chúng ta biết." Nói đến đây, ánh mắt Trương Hạo trở nên vô cùng kiên định, dường như đã dự đoán được mọi chuyện sắp xảy ra.

Anh thầm tính toán trong lòng: "Quỷ tử, Bổng tử, Việt hầu, họ tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Trống Đá Trần Thương xuất hiện, không nghi ngờ gì đã chạm đến

dây thần kinh nhạy cảm của họ, họ nhất định sẽ tìm mọi cách để đoạt lấy.

Còn tôi, chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, khi họ không thể kìm nén được nữa, lộ ra sơ hở, chính là thời cơ tốt nhất để vén màn bí mật." Sau buổi đấu giá, Trương Hạo và họ không lập tức trở về phòng nghỉ ngơi, mà một mình lái xe mang theo Trống Đá Trần Thương ra khỏi thành.

An ninh của Tân Nguyệt Phạn Điếm rất nghiêm ngặt, không phải ai cũng có thể vào, ngay cả thương hội Quỷ tử, Bổng tử, Việt hầu cũng không có khả năng vào được.

Nếu đã như vậy, Trương Hạo sẽ chủ động tạo cơ hội cho họ, để những người này có cơ hội tìm đến tận cửa, nếu không thì làm sao có thể biết được bí mật của Trống Đá Trần Thương từ miệng họ!

Trương Hạo lái chiếc xe của mình, từ từ rời khỏi thành phố ồn ào, màn đêm đen như mực, phủ lên cuộc đối đầu sắp tới một lớp màn bí ẩn.

Vừa ra khỏi cổng thành không lâu, anh đã nhạy bén nhận ra trong kính chiếu hậu có vài ánh mắt không có ý tốt đang theo sát, đó là từ các thế lực của các quốc gia khác nhau là Quỷ tử, Bổng tử, Việt hầu, bóng dáng của họ kéo dài dưới ánh đèn đường vàng vọt, như những bóng ma trong đêm tối, lặng lẽ dệt nên một tấm lưới dày đặc.

Khóe miệng Trương Hạo nhếch lên một nụ cười nhạt, đây không phải là không quan tâm đến nguy hiểm sắp tới, mà là xuất phát từ sự nắm bắt chính xác và tự tin vào tình hình.

Anh đã sớm đoán được, bí mật đằng sau Trống Đá Trần Thương quá hấp dẫn, đủ để khiến các thế lực đổ xô đến, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải chiếm làm của riêng.

Và anh, chính là trung tâm của cơn bão này, cũng là chìa khóa để giải khai mọi bí ẩn.

Cùng với bánh xe lăn bánh, Trương Hạo cố ý lái xe vào sâu trong núi hẻo lánh hơn.

Đường núi gập ghềnh, cây cối rậm rạp, ánh trăng xuyên qua tán cây dày đặc, rải xuống những bóng sáng lốm đốm, tăng thêm vài phần bí ẩn và căng thẳng cho cuộc đối đầu sắp diễn ra.

Khi chiếc xe cuối cùng dừng lại ở một bãi đất trống vắng vẻ, xung quanh tĩnh lặng đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng lá cây xào xạc và tiếng gầm thấp của dã thú thỉnh thoảng vọng lại từ xa.

Cửa xe từ từ mở ra, Trương Hạo thong thả bước ra khỏi xe, ánh mắt lướt qua những kẻ địch đang dần dần áp sát xung quanh.

Những người này, đúng như anh dự đoán, ai cũng là những võ sĩ có thân thủ phi phàm, họ hoặc mặc đồ đen bó sát, hành động nhanh nhẹn như ma quỷ, rõ ràng là những ninja đã qua huấn luyện nghiêm ngặt; hoặc mặc trang phục truyền thống, bước chân vững chãi, quyền phong mang theo sức mạnh, toát lên nền tảng võ công sâu sắc của Việt võ đạo và Taekwondo.

Họ như một bầy sói, bao vây Trương Hạo, không khí tràn ngập mùi thuốc súng nồng nặc.

Đúng lúc này, ba bóng người từ trong đám đông bước ra, đứng ở phía trước nhất.

Họ mặc vest lịch lãm, khí chất phi phàm, chính là hội trưởng của các thương hội Quỷ tử, Bổng tử, Việt hầu, những nhân vật trông có vẻ ôn hòa, lịch sự nhưng thực chất lại tâm cơ sâu sắc.

Trong mắt họ lóe lên ánh sáng tham lam và quyết tuyệt, khóe miệng treo một nụ cười đắc ý, dường như mọi thứ đều nằm trong

tầm kiểm soát của họ.

"Trương Hạo, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt." Hội trưởng thương hội Quỷ tử từ từ lên tiếng, giọng nói không cao nhưng đầy uy áp, "Trống Đá Trần Thương không thuộc về cậu, bí mật đằng sau nó cũng không nên do một mình cậu độc chiếm.

Giao nó ra, chúng ta có thể cân nhắc để lại cho cậu một cái xác toàn thây." Trương Hạo nghe vậy, chỉ khẽ lắc đầu, trong mắt lộ ra sự tự tin và khinh thường.

"Bất kể các ngươi có nói ra bí mật của Trống Đá Trần Thương hay không, hôm nay các ngươi cũng chỉ có một kết quả, đó là chết!" "Hừ, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!" Ba vị hội trưởng nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, lập tức phất tay, ra hiệu cho thuộc hạ động thủ.

Trong chốc lát, các võ giả xung quanh đồng loạt xông lên, quyền cước đan xen thành một mảng, tấn công dữ dội về phía Trương Hạo.

Tuy nhiên, Trương Hạo không hề tỏ ra hoảng loạn chút nào.

Trong mắt người ngoài, những võ giả này như những ngôi sao sáng chói, là bảo vật vạn người có một trong giới võ lâm, mỗi một cú nhảy của họ đều lóe lên ánh sáng phi phàm.

Nhưng dưới ánh mắt sâu thẳm của Trương Hạo, họ lại nhỏ bé như lũ kiến trong cát bụi, không đáng nhắc tới, cho dù tất cả tập hợp lại, đứng yên tại chỗ cũng không thể lay chuyển hắn mảy may, phảng phất như quanh thân hắn có một bức tường vô hình, khiến mọi đòn tấn công đều hóa thành hư vô.

Trong đám người này, ngoại trừ ba vị hội trưởng thương hội cao cao tại thượng kia, những kẻ còn lại chỉ là bèo dạt mây trôi, nhiều nhất cũng chỉ là đám lâu la vô danh tiểu tốt, sự tồn tại của họ đối với

việc vén màn bí mật của Trần Thương Thạch Cổ chẳng khác nào hạt cát giữa đại dương, không thể nào biết được huyền bí sâu xa trong đó.

Vì thế, lòng Trương Hạo không chút gợn sóng, chỉ nhẹ nhàng vung tay, liền như thiên thần giáng thế, hàng chục hạt giống kỳ dị từ lòng bàn tay bắn ra, chúng vẽ nên những quỹ đạo rực rỡ trên không trung, cắm chuẩn xác vào cơ thể mỗi kẻ địch, tựa như những viên đạn được ban cho sinh mệnh, xuyên thấu da thịt phàm trần.

Những hạt giống này vừa chạm vào cơ thể người, lập tức bùng nổ sức mạnh kinh người, phảng phất như sự trừng phạt tàn khốc nhất của tự nhiên, biến kẻ địch thành từng đám sương máu kinh hoàng, tan biến vào không khí, chỉ để lại một khoảng không chết chóc và chấn động.

Cảnh tượng này, ngay cả ba vị hội trưởng Quỷ Tử, Bổng Tử, Việt Hầu từng trải cũng không khỏi chết lặng, vẻ kinh ngạc hiện rõ trên mặt, lời nói mất đi vẻ ung dung thường ngày, chỉ còn lại những tiếng cầu xin tha mạng lắp bắp.

Tuy nhiên, giữa những tiếng cầu xin tuyệt vọng ấy, hội trưởng Việt Hầu đột nhiên nảy ra ý đồ khác.

Hắn vốn là đỉnh cao võ học được công nhận ở nước Việt Hầu, một quyền đủ sức lay chuyển núi non, tiêu diệt kẻ địch trong nháy mắt, ngay cả voi lớn hung dữ cũng khó lòng chịu nổi một đòn của hắn.

Giờ phút này, hắn trợn mắt giận dữ, ngưng tụ toàn bộ tu vi cả đời, thề phải tìm một con đường sống trong tuyệt cảnh, tung một quyền nhắm thẳng vào ngực Trương Hạo.

Nhưng cú đấm này lại như trâu đất xuống biển, thân thể Trương Hạo vững như bàn thạch, không hề lay động, kình lực đủ để phá đá nứt vàng kia trước mặt Trương Hạo lại không thể tạo ra nổi một gợn

sóng.

Chương 291

Hội trưởng Việt Hầu trừng lớn mắt, mặt đầy vẻ không thể tin nổi, hắn dường như đã thấy cảnh tượng khó tin nhất trên đời, sau cơn chấn kinh, trong lòng hắn dâng lên nỗi sợ hãi và kính nể vô tận, tựa như tận mắt chứng kiến thần tích, hoàn toàn bị thực lực siêu phàm thoát tục của Trương Hạo khuất phục.

"Ngươi, ngươi, ngươi là người hay quỷ?" Hội trưởng Quỷ Tử đột nhiên nhớ ra điều gì đó, mặt mày kinh hãi.

"Mấy tháng trước, một số hội trưởng thương hội của chúng ta cùng một nhóm nhẫn giả cao cấp đã biến mất một cách bí ẩn, chẳng lẽ đều do ngươi làm!" Trương Hạo khẽ cười: "Không sai, chính là tôi.

Bây giờ tôi cho các người một cơ hội, nói ra bí mật của Trần Thương Thạch Cổ, tôi có thể cho các người một cái xác toàn thây!" "Hừ, ngươi có lợi hại đến đâu thì sao, muốn moi bí mật của chúng ta thì đừng có mơ!" Trương Hạo lắc đầu, lười nói nhảm, tâm niệm vừa động, hai luồng sáng xanh lục từ mắt bắn ra, chiếu thẳng vào mắt ba vị hội trưởng.

Thần thái của ba vị hội trưởng đột ngột thay đổi, phảng phất bị những sợi tơ vô hình siết chặt, biến thành những con rối gỗ mất hồn, ánh mắt trống rỗng vô hồn, khóe miệng treo một nụ cười cứng đờ nhưng không có chút sinh khí nào.

Động tác của họ trở nên chậm chạp và máy móc, như thể bị một nghệ nhân múa rối tài ba điều khiển, mỗi một cử động nhỏ đều toát ra một vẻ hài hòa kỳ dị, nhưng lại hoàn toàn mất đi sự tự chủ ý chí.

Dưới biến cố đột ngột này, họ không còn là những lãnh đạo hô phong hoán vũ trong giới kinh doanh, mà đã trở thành món đồ chơi của

số phận, mặc người sắp đặt, không sức phản kháng.

"Nói, các người tranh giành Trần Thương Thạch Cổ rốt cuộc là vì cái gì?" Trương Hạo vừa dứt lời, ba vị hội trưởng liền tranh nhau trả lời.

Hội trưởng Quỷ Tử đáp: "Trong Trần Thương Thạch Cổ có ghi lại bản đồ long mạch của Đại Việt Quốc, bên trong có vị trí cụ thể của tất cả các long mạch, chỉ cần phá hủy long mạch của Đại Việt Quốc, chúng ta sẽ có cơ hội chiếm lĩnh Đại Việt!" "Hừ, đúng là không biết sống chết." Bao nhiêu năm qua Quỷ Tử vẫn vậy, dã tâm không đổi, vậy mà vẫn dám nhòm ngó lãnh thổ Đại Việt.

Nếu Quỷ Tử có mục đích này khi muốn tranh giành Trần Thương Thạch Cổ, vậy thì Bổng Tử và Việt Hầu phần lớn cũng vì lý do đó.

Biết được bí mật của Trần Thương Thạch Cổ, Trương Hạo cũng không còn kiên nhẫn nghe hội trưởng thương hội Bổng Tử và Việt Hầu trả lời, trực tiếp tâm niệm vừa động, ba hạt giống từ lòng bàn tay bắn ra, khiến ba người họ biến mất khỏi thế giới này.

Làm xong tất cả, Trương Hạo lái xe về thành phố, trở lại khách sạn Tân Nguyệt.

Trương Hạo bước đi trong màn đêm, chậm rãi tiến vào cánh cửa chạm trổ tinh xảo của khách sạn Tân Nguyệt.

Vừa bước vào khách sạn, Trương Hạo liền triệu tập tất cả những người bạn đồng hành đáng tin cậy.

Trong phòng, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Trương Hạo, chờ đợi chỉ thị tiếp theo của anh.

"Các vị." Giọng Trương Hạo trầm ổn mà mạnh mẽ, vang vọng khắp mọi ngóc ngách căn phòng.

"Bí ẩn trên Trần Thương Thạch Cổ tôi đã hiểu rõ, nó liên quan

đến hướng đi của tất cả các long mạch Đại Việt.

Tuy nhiên, các hình vẽ và văn tự trên đó rất bí ẩn, lại liên quan đến Ngũ Hành Bát Quái, Kỳ Môn Độn Giáp, nên tôi mới triệu tập mọi người lại để cùng nhau giải mã." "Thì ra là bản đồ hướng đi của long mạch thiên hạ, thảo nào Quỷ Tử, Bổng Tử, Việt Hầu lại muốn có được nó đến thế, bọn họ chắc chắn không có ý tốt." Bàn Tử khá thông minh, từ bí mật của Trần Thương Thạch Cổ đã suy ra được mục đích của ba thương hội kia.

"Tiểu Cữu, yên tâm, chúng ta nhất định có thể giải được bí mật trên đó!" "Lão đại yên tâm." Sau khi Trương Hạo nói ra mục đích, tất cả mọi người bắt đầu hành động.

Chỉ có điều kiến thức về Kỳ Môn Độn Giáp, Ngũ Hành Bát Quái có phần cao siêu, không phải ai cũng có thể hiểu được.

Hạo Thiên Chân cũng chỉ nhận ra những văn tự đó, nhưng không hiểu ý nghĩa cụ thể của chúng.

"Tôi hình như có chút manh mối!" Giải Tiểu Hoa đột nhiên nói.

"Tiểu Hoa, cậu thật sự có thể giải được sao?" Mọi người nghe vậy vô cùng phấn khích.

Giải Tiểu Hoa, với tư cách là đệ tử đắc ý của Nhị Nguyệt Hồng, không chỉ thừa hưởng sự nhanh trí và thông minh của sư phụ, mà trong quá trình giao du với Tề Thiết Chủy, cậu cũng có hiểu biết sâu sắc về thuật Kỳ Môn Độn Giáp, Ngũ Hành Bát Quái.

Cậu có thể giải được bí mật trên Trần Thương Thạch Cổ cũng là điều dễ hiểu.

Giải Tiểu Hoa bước lên phía trước, một mình đắm chìm trước tảng Thạch Cổ cổ xưa, ánh nến lung linh, chiếu rọi bóng dáng chuyên chú và kiên định của cậu.

Trên Thạch Cổ, những văn tự cổ xưa uốn lượn như nòng nọc, chúng không chỉ là sự sắp xếp của chữ viết mà còn là kết tinh trí tuệ của người xưa, ẩn chứa bí mật sâu xa về long mạch và thần tích.

Giải Tiểu Hoa hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, để tâm hồn chìm vào trạng thái gần như thiền định, cố gắng tạo ra sự cộng hưởng với những văn tự cổ xưa này.

Thời gian dường như ngưng đọng, sau một đêm suy tư khổ sở, vô số lần thử và thất bại, trong mắt Giải Tiểu Hoa cuối cùng cũng lóe lên một tia sáng giác ngộ.

Cậu từ từ mở mắt, trong mắt lấp lánh vẻ kích động, cây bút trong tay nhanh chóng phác họa ra những hình vẽ phức tạp trên giấy, đó là bản đồ hướng đi của long mạch, mỗi đường cong đều đại diện cho dòng chảy của long mạch dưới lòng đất, mỗi điểm giao nhau đều có thể là nơi then chốt mà thần lực thẩm thấu.

"Tôi giải được rồi!" Giọng Giải Tiểu Hoa hơi run vì kích động, "Trần Thương Thạch Cổ ghi lại một bộ phương pháp phân tích long mạch phức tạp, thông qua nó, chúng ta có thể vẽ chính xác bản đồ hướng đi của long mạch, từ đó suy đoán được thần đã lan rộng đến những nơi nào." Mọi người nghe vậy, ai nấy đều reo hò vui sướng, họ biết rằng, phát hiện này đối với toàn bộ cục diện mà nói, không khác gì vén mây thấy mặt trời.

Trương Hạo càng không giấu được vẻ vui mừng, anh bước tới, vỗ vai Giải Tiểu Hoa, trong mắt đầy vẻ tán thưởng và cảm kích: "Tiểu Hoa, cậu làm tốt lắm!

Có bản đồ hướng đi của long mạch này, chúng ta có thể lập ra chiến lược chính xác hơn để chống lại sự lan rộng của thần." Khi những tia nắng ban mai đầu tiên xuyên qua lớp sương mỏng, rọi vào phòng, Giải Tiểu Hoa cuối cùng đã hoàn thành việc giải mã chi tiết các

hình vẽ phức tạp trên Thạch Cổ.

Bản đồ thế đi của long mạch, tựa như mật mã của trí tuệ cổ xưa, dưới sự quan sát nhạy bén và kiến thức uyên bác của cậu, dần dần được hé mở, phơi bày sự huyền bí và sức mạnh giữa các dãy núi và sông ngòi.

Lúc này, bầu trời đã không còn là màu đen sâu thẳm của đêm, mà đã được ráng chiều nhuộm một màu vàng nhạt.

Trương Hạo nhận lấy bản đồ thế đi của long mạch từ tay Giải Tiểu Hoa, mắt lóe lên ánh sáng kích động.

Bản đồ này không chỉ là sự kiểm chứng cho truyền thuyết cổ xưa, mà còn giúp anh có nhận thức sâu hơn về thần.

Tuy nhiên, lúc này thời gian gấp rút, mỗi phút mỗi giây đều vô cùng quan trọng.

Vì vậy, anh nhanh chóng cất bản đồ đi, đồng thời ra lệnh cho các thành viên trong đội, mọi người nhanh chóng và có trật tự bắt đầu thu dọn hành lý và trang bị, chuẩn bị ra sân bay đáp máy bay đến Dã Nhân Sơn ở Điền Nam để lấy Phượng Hoàng Linh.

Tại sân bay, nhóm của Trương Hạo chia thành ba đội.

Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp, Giải Tiểu Hoa, Hoắc Tú Tú cùng với Phan Tử năm người đến Nam Hải tìm Quy Khư.

Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Trương Kỳ Lân bốn người đến Điền Nam.

Ngô Tam Thúc và thuộc hạ của Ngô gia thì trở về Hàng Thành, chuẩn bị cho chuyến đi đến Côn Luân Sơn.

Mọi người đợi ở sân bay một lúc, loa phát thanh thông báo chuyến bay sớm nhất sắp cất cánh, mọi người bất giác tăng tốc bước chân.

Lên máy bay, đội ngũ hoàn toàn phân tán, khoảng nửa giờ sau, máy bay cất cánh từ sân bay.

Khi máy bay xé toang bầu trời, bay về phía vùng đất Điền Nam bí ẩn và cổ xưa, nhóm của Trương Hạo tràn đầy mong đợi về Dã Nhân Sơn sắp tới.

Hệ thống Vạn Vật Dung Hợp của Trương Hạo hiện tại sắp đột phá cấp 10, mở khóa tái tổ hợp và dung hợp vật phẩm hiếm, huyết mạch Kỳ Lân cũng sắp đạt đến bậc 9, mở khóa năng lực huyết mạch hóa hình.

Liệu Dã Nhân Sơn có thể tìm được vật phẩm hiếm, giúp hệ thống và huyết mạch đột phá hay không, có thể thuận lợi đến Côn Luân Sơn hay không đều phụ thuộc vào chuyến đi này.

Hai giờ sau, khi Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Trương Kỳ Lân bốn người bước ra khỏi cửa sân bay Điền Nam, một luồng không khí oi bức và ẩm ướt lập tức bao trùm lấy họ, phảng phất như tức thì quay trở lại khí hậu rừng rậm nhiệt đới Đông Nam Á quen thuộc mà xa xôi.

Ánh nắng tuy bị mây che khuất, nhưng cảm giác nóng ẩm lan tỏa trong không khí khiến người ta khó lòng bỏ qua.

Bốn người nhìn nhau cười, sự quen thuộc với môi trường này khiến lòng họ thêm phần yên ổn, dù sao, trong vô số lần thám hiểm và phiêu lưu, họ đã quen với việc đồng hành cùng đủ loại khí hậu khắc nghiệt.

Bên ngoài sân bay, một chiếc xe địa hình không mấy nổi bật đang lặng lẽ đỗ bên đường.

Người liên lạc của Ngô gia đã đợi từ lâu, anh ta ngắn gọn giao chìa khóa xe cho Trương Hạo, và thì thầm dặn dò vài điều cần chú ý

rồi vội vã rời đi.

Trương Hạo nhận chìa khóa bấm nút mở khóa, rồi dẫn mọi người cùng đi về phía chiếc xe địa hình.

Bốn người nhanh chóng lên xe, theo bản đồ định vị đã chuẩn bị sẵn, chiếc xe địa hình gầm lên lao về phía Dã Nhân Sơn chưa được biết đến.

Dã Nhân Sơn, một nơi nằm ở rìa biên giới quốc gia, được bao bọc bởi rừng rậm và những truyền thuyết bí ẩn, nó vừa là thiên đường của những nhà thám hiểm, vừa là tên gọi khác của vô số điều chưa biết và nguy hiểm.

Cùng với chiếc xe dần đi sâu vào trong, sự ồn ào và văn minh của thành phố dần bị bỏ lại phía sau, thay vào đó là màu xanh vô tận và tiếng gầm gừ thỉnh thoảng của dã thú.

Sau một ngày dài xóc nảy, khi những tia nắng cuối cùng của hoàng hôn cũng biến mất nơi chân trời, họ cuối cùng cũng dừng chân trước một ngôi làng hẻo lánh.

Ngôi làng này dường như cách biệt với thế giới, xung quanh được bao bọc bởi những cây cổ thụ cao vút, trông có vẻ vô cùng yên tĩnh và bí ẩn.

Chương 292

Tuy nhiên, ngay khi bốn người bước vào làng, một cảm giác kỳ lạ chợt nảy sinh.

Dân làng ở đây, không một ngoại lệ, đều có đôi tai to bất thường, và trong vành tai rộng đó, có thể lờ mờ nhìn thấy những vật thể kỳ lạ lấp lánh như ngọc trai, cảnh tượng này khiến người ta vừa tò mò vừa kinh ngạc.

Các dân làng tỏ ra đặc biệt cảnh giác trước sự xuất hiện của họ, ánh mắt đầy sự đề phòng và tò mò.

Họ thì thầm to nhỏ, thỉnh thoảng lại ném ánh mắt dò xét, như thể đang đánh giá ý đồ và mức độ nguy hiểm của những người lạ mặt này.

Bàn Tử thấy vậy, lập tức phát huy tài ăn nói ba tấc lưỡi của mình, dùng sự hài hước và nhiệt tình đặc trưng để cố gắng phá vỡ sự xa cách này.

Sau một hồi mặc cả, Bàn Tử cuối cùng cũng thuyết phục được một dân làng trông có vẻ cởi mở, đồng ý cho họ ở lại một đêm.

Tuy nhiên, niềm vui chẳng tày gang, khi họ vừa bước vào căn nhà nhỏ đơn sơ nhưng khá sạch sẽ thì trời bỗng mây đen kịt, ngay sau đó là mưa như trút nước kèm theo tiếng sấm đinh tai nhức óc.

Cơn mưa bão bất ngờ này khiến bầu không khí vốn đã căng thẳng càng thêm nặng nề.

Đúng lúc này, một hiện tượng khó hiểu hơn đã xảy ra - tất cả mọi người trong làng, bao gồm cả người dân vừa nói chuyện với họ, đều như bị một thế lực bí ẩn nào đó sai khiến, đồng loạt lao ra khỏi nhà,

bất chấp mưa lớn, chạy thẳng ra bãi đất trống trong làng.

Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Trương Kỳ Lân nhìn nhau, lòng đầy nghi hoặc.

Họ nhanh chóng chạy đến cửa sổ, qua màn mưa mờ ảo, chỉ thấy các dân làng dưới sự dẫn dắt của trưởng làng, đồng loạt quỳ rạp xuống đất, đầu họ hơi nghiêng sang một bên, tai áp sát mặt đất, như thể đang toàn tâm toàn ý lắng nghe điều gì đó.

Cảnh tượng đó vừa quỷ dị vừa trang nghiêm, khiến người ta không khỏi liên tưởng đến các nghi lễ tế tự cổ xưa hoặc một loại triệu hồi nào đó chưa được biết đến.

"Đây...

đây rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Bàn Tử không nhịn được hỏi nhỏ.

"Họ đang nghe sấm!" Ban đầu khi nhìn thấy những viên ngọc trai mọc ra từ tai của những người đó, Trương Hạo đã nghĩ đến việc nghe sấm, nhưng anh cũng không chắc chắn.

Dù sao thì chuyện nghe sấm anh cũng chỉ nghe nói qua chứ chưa từng tận mắt chứng kiến, không dễ xác định.

Tương truyền, có một bộ phận người khi sinh ra đã có dị năng này, họ có thể nghe được rất nhiều thông tin bí mật về thế giới này từ tiếng sấm.

Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Trương Kỳ Lân nấp trong căn nhà tối tăm, ánh mắt sắc như dao găm, xuyên qua khung cửa sổ loang lổ, chăm chú theo dõi từng cử động của dân làng bên ngoài.

Tiếng sấm vang rền, như tiếng trống trận làm rung động tâm can mỗi người, các dân làng người đứng kẻ ngồi, vẻ mặt nghiêm trọng, như thể cả thế giới đều rung chuyển theo nhịp điệu của tiếng sấm.

Mãi cho đến khi bầu trời dần trở lại yên tĩnh, tiếng sấm lặng lẽ rút lui, các dân làng mới từ từ đứng dậy, phủi bụi trên người, chuẩn bị về nhà.

Ngay khi sự im lặng sắp bị phá vỡ, một tiếng súng đột ngột xé toang sự yên tĩnh của màn đêm, như một lưỡi dao sắc bén đâm vào những dây thần kinh đang căng thẳng.

Một nhóm người, mặc đồ đen, mặt mày lạnh lùng, lặng lẽ bao vây toàn bộ ngôi làng không kẽ hở.

Bốn người Trương Hạo nhìn nhau, trong mắt lóe lên một tia cảm xúc phức tạp, sự tò mò và một chút tức giận khó nhận ra đan xen vào nhau.

Họ trao đổi ánh mắt, không cần nhiều lời, đều hiểu rằng biến cố bất ngờ này có thể có mối liên hệ mật thiết với mục đích chuyến đi của họ.

Các dân làng kinh hãi tột độ, chạy tán loạn khắp nơi, nhưng bị những người áo đen dùng súng chĩa vào bắt quay lại chỗ cũ.

Tiếng bàn tán xôn xao, nhưng không ai dám la lớn, sợ trở thành mục tiêu tiếp theo.

Những người áo đen đó hành động nhanh chóng và có trật tự, họ dồn dân làng lại với nhau, cho đến khi ánh mắt của mọi người đều tập trung vào khuôn mặt già nua của trưởng làng.

Họng súng lạnh lẽo dí vào trán trưởng làng, không khí dường như ngưng đọng, chỉ còn nghe thấy tiếng tim đập và hơi thở xen lẫn.

“Nói!

Lối vào thánh địa ở đâu?” Giọng tên cầm đầu đám áo đen trầm và mạnh mẽ, mỗi một từ như một chiếc búa nặng nề gõ vào tim mỗi người.

Trưởng làng run rẩy môi, trong ánh mắt vừa có sợ hãi vừa có kiên quyết, ông thì thầm vài câu, trong đó ba chữ "Phượng Hoàng Linh" như tiếng sét nổ vang trong tai bốn người Trương Hạo.

Trong khoảnh khắc, tim họ đập nhanh hơn, mọi phỏng đoán và nghi ngờ vào lúc này đã có câu trả lời - Phượng Hoàng Linh mà họ vất vả tìm kiếm, hóa ra được cất giấu trong thánh địa của ngôi làng trông có vẻ bình thường này.

Và Phượng Hoàng Linh trong truyền thuyết chính là mục đích chuyến đi của họ.

Bốn người Trương Hạo nhìn nhau, ngầm hiểu ý không lên tiếng.

Thánh địa xem ra là bí mật của ngôi làng này, họ sẽ không dễ dàng tiết lộ, sao không mượn tay đám người áo đen này để biết vị trí lối vào thánh địa.

Chỉ có điều, những người áo đen này ai nấy đều tàn nhẫn độc ác, trong mắt họ mạng người như cỏ rác.

Tên cầm đầu một tay cầm súng dí vào đầu trưởng làng, tay kia giơ lên nhìn đồng hồ.

"Sự kiên nhẫn của tao có hạn, cứ mỗi phút tao sẽ giết một người, dù có giết hết các người tao cũng không tiếc, rồi sẽ có lúc tìm ra lối vào thánh địa." "Tiểu Cữu, cậu nhất định phải ngăn bọn họ lạm sát người vô tội!" Hạo Thiên Chân thấy cảnh tượng ngoài cửa sổ không đành lòng, cầu xin Trương Hạo.

Ai ngờ tiếng nói của cậu đã bị đám người áo đen bên ngoài nghe thấy.

Tên cầm đầu ra hiệu bằng mắt, bốn năm tên áo đen liền canh giữ lối vào căn nhà nhỏ nơi nhóm Trương Hạo đang ở.

"Người bên trong mau ra đây, nếu không hậu quả tự gánh!"

Trương Hạo lắc đầu, xem ra kế hoạch phải thay đổi, việc thông qua đám người áo đen này để có được thông tin về lối vào thánh địa là không thể rồi.

Anh nhìn mấy người xung quanh nói: "Nếu đã bị phát hiện thì ra ngoài thôi." Dưới màn đêm, Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Trương Kỳ Lân ung dung bước ra từ căn nhà tối tăm, như bốn tia sáng trong đêm, chiếu rọi sự u ám xung quanh.

Tên cầm đầu áo đen quét mắt qua người họ, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khinh miệt, giọng điệu mang vài phần trêu chọc và mỉa mai: "Ồ, thật hiếm có, nơi quê mùa hẻo lánh này vậy mà cũng đón được vài vị khách không mời.

Chắc hẳn cũng vì bí mật trong thánh địa mà đến đây nhỉ?

Nếu đã vậy, thì để ta tiễn các ngươi một đoạn, đỡ phải tốn công vô ích." Dứt lời, hắn nhẹ nhàng vung tay, một ánh mắt đủ để truyền đi sát ý vô tận.

Lập tức, những người áo đen xung quanh như bị một bàn tay vô hình điều khiển, đồng loạt giơ súng lên, những họng súng đen ngòm nhắm thẳng vào bốn người Trương Hạo, không khí tràn ngập mùi thuốc súng nồng nặc và hơi thở chết chóc căng thẳng.

Đối mặt với cuộc tấn công bất ngờ này, bốn người Trương Hạo lại không hề tỏ ra hoảng loạn.

Khóe miệng Trương Hạo nhếch lên một nụ cười nhạt, trong mắt lóe lên ánh sáng trí tuệ; Bàn Tử thì ra vẻ trời không sợ đất không sợ, khoanh tay trước ngực, như thể mọi chuyện đều nằm trong dự liệu của ông; còn Trương Kỳ Lân, thân hình khẽ động, nhanh nhẹn như báo săn, trong nháy mắt đã lao lên trước mọi người, thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay anh như có sinh mệnh, hóa thành một tia chớp đen, vẽ nên những quỹ đạo hoa mắt trong đêm tối.

“Pằng!

Pằng!

Pằng!” Tiếng súng liên tiếp vang lên, nhưng mỗi viên đạn khi chạm vào tấm lưới dày đặc được dệt nên bởi Hắc Kim Cổ Đao, đều như gặp phải một rào cản vô hình, đồng loạt bị bật ra, rơi lả tả xuống đất.

Cảnh tượng này khiến tất cả những người áo đen có mặt đều kinh ngạc đến trợn tròn mắt, không thể tin vào mắt mình khi nhìn người thanh niên chỉ bằng sức một mình đã chặn đứng mọi đòn tấn công.

“Đây...

đây sao có thể?!” Giọng tên cầm đầu áo đen đầy vẻ khó tin, hắn chưa từng thấy võ công kinh người đến vậy, ngay cả đạn cũng có thể dễ dàng chặn lại, điều này quả thực vượt ngoài tầm hiểu biết của hắn.

Sắc mặt hắn sau cơn chấn kinh nhanh chóng biến đổi, đôi mắt lóe lên những tia sáng phức tạp – sợ hãi, tức giận, và một chút giảo hoạt khó nhận ra.

Hắn biết rõ, bốn người trước mắt không phải tầm thường, đặc biệt là người dùng Hắc Kim Cổ Đao khuấy động phong vân kia, Trương Kỳ Lân, thực lực của anh ta mạnh đến mức không thể tưởng tượng.

Tuy nhiên, để trở thành thủ lĩnh của đám người áo đen này, hắn tự nhiên có những lá bài tẩy và thủ đoạn không ai biết.

“Hừ, chỉ là mấy thằng nhãi ranh, dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt ta.” Giọng tên cầm đầu cố tỏ ra bình tĩnh, nhưng thực chất trong lòng đang cuộn sóng không ngừng.

Hắn cố ý nói chậm lại, dùng lời nói để kéo dài thời gian, đồng

thời, hai tay hắn ở góc khuất tầm nhìn của nhóm Trương Hạo lặng lẽ kết ấn, đầu ngón tay nhảy múa với những tia sáng xanh lam yếu ớt nhưng quỷ dị, đó là nguồn sức mạnh độc nhất của hắn với tư cách là một Cổ sư.

Chương 293

Trong truyền thuyết cổ xưa, Cổ sư có thể điều khiển linh hồn của vạn vật, dùng côn trùng, rắn, chim, thú làm vật trung gian để thi triển những thuật pháp khiến người ta nghe danh đã khiếp sợ.

Và tên thủ lĩnh áo đen này chính là một trong những người kế thừa kỹ nghệ cổ xưa đó.

Hắn thầm niệm chú ngữ, một luồng khí lạnh lẽo khó tả bao trùm quanh thân, phảng phất như cả không khí cũng vì thế mà ngưng đọng.

Cùng với câu chú ngày càng sâu, khóe miệng tên thủ lĩnh áo đen nhếch lên một nụ cười quỷ dị, hắn đột ngột há miệng, một cảnh tượng rợn tóc gáy đã xảy ra.

Một con rắn đen toàn thân, đôi mắt lóe lên ánh sáng xanh lục u ám, từ từ thò ra khỏi miệng hắn, thân rắn uốn lượn với những hoa văn phức tạp, như thể ẩn chứa sức mạnh và độc tính vô tận.

"Đi đi, cho chúng thấy sự lợi hại của mày!" Tên thủ lĩnh áo đen quát khẽ, con rắn đen như nhận được mệnh lệnh, lập tức hóa thành một tia chớp đen, lao thẳng về phía Trương Kỳ Lân.

Không khí tràn ngập mùi tanh hôi nồng nặc và sự bất an, những người áo đen thấy vậy cũng lộ ra vẻ phấn khích và mong đợi, họ biết rằng, lá bài tẩy này của thủ lĩnh đủ để xoay chuyển cục diện.

Trương Kỳ Lân thấy vậy, ánh mắt lạnh đi, nhưng anh không hề lùi bước, ngược lại còn kích phát ý chí chiến đấu của mình.

Chỉ thấy thân hình anh lại lần nữa bùng nổ, Hắc Kim Cổ Đao trong tay xoay tròn như gió, tạo thành một lưới đao dày đặc không kẽ hở, hóa giải từng đòn tấn công của con rắn đen.

Ánh đao và bóng rắn giao nhau, phát ra những tiếng kim loại va chạm chói tai, tia lửa bắn ra tứ phía, chiếu sáng mọi thứ xung quanh.

Tuy nhiên, con rắn đen kia không phải là vật tầm thường, nó dường như có thể cảm nhận được ý đồ của Trương Kỳ Lân, mỗi một đòn tấn công đều vô cùng hiểm hóc và tàn độc.

Trương Kỳ Lân tuy có thể miễn cưỡng chống đỡ, nhưng cũng cảm nhận được mối đe dọa mạnh mẽ từ con rắn đen.

Anh biết, cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì mình cũng sẽ kiệt sức.

Đúng lúc này, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng không ngồi yên.

Họ mỗi người thi triển bản lĩnh sở trường, người thì ném ám khí, người thì giăng bẫy, người thì phát động đột kích, cố gắng phân tán sự chú ý của đám người áo đen và con rắn kia.

Mấy người phối hợp với nhau vô cùng ăn ý, như thể đã trải qua vô số lần diễn tập, mỗi một động tác đều vừa vặn phối hợp với nhau.

Tên cầm đầu áo đen thấy vậy, sắc mặt càng thêm âm trầm.

Hắn không ngờ bốn người trẻ tuổi này lại khó chơi đến vậy, không chỉ thực lực mạnh mẽ mà còn phối hợp ăn ý.

Nhưng hắn cũng hiểu, bây giờ đã đến thời khắc then chốt, phải toàn lực ứng phó mới có thể giành chiến thắng.

Vì vậy, hắn lại lần nữa thúc đẩy cổ thuật, chuẩn bị phát động một đợt tấn công mạnh mẽ hơn. ...

Ánh mắt tên thủ lĩnh áo đen lóe lên tia sáng lạnh lẽo, phảng phất có thể nhìn thấu mọi hư ảo và sợ hãi.

Cùng với tiếng chú ngữ trầm thấp mà mạnh mẽ của hắn vang lên, không khí xung quanh dường như ngưng đọng, một luồng sức mạnh

hắc ám không thể diễn tả hội tụ trong lòng bàn tay hắn, ngay sau đó, con rắn đen vốn đang uốn lượn cuộn mình như nhận được một lời triệu hồi bí ẩn nào đó, thân hình đột ngột phình to, hóa thành một con mãng xà đen khổng lồ khiến người ta kinh hãi.

Con mãng xà này dài hơn mười mét, tựa như ác quỷ trong đêm tối, vảy của nó dưới ánh trăng lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo, mỗi chiếc vảy đều cứng rắn không thể phá vỡ, như lớp áo giáp kiên cố nhất, ngay cả binh khí sắc bén nhất thế gian cũng khó lòng xuyên thủng được.

Trương Kỳ Lân nắm chặt thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay, lưỡi đao lưu chuyển ánh kim u tối, mỗi nhát chém đều mang theo tiếng gió rít xé toang không khí, nhưng dù vậy, khi thanh cổ đao sắc bén chém mạnh vào lớp vảy của con mãng xà, cũng chỉ làm tóe lên vài tia lửa, không thể để lại bất kỳ vết thương nào.

Tên áo đen thấy vậy, khóe miệng nhếch lên một nụ cười mỉa mai, tiếng cười đó trong đêm tối tĩnh lặng trông có vẻ vô cùng chói tai, như thể đang chế nhạo sự bất lực của nhóm Trương Hạo.

"Mấy người các ngươi có lợi hại đến đâu thì sao, chẳng phải cũng sẽ gục ngã dưới tay ta sao?" Giọng hắn vang vọng xung quanh, mang theo sự uy nghiêm và tự tin không thể nghi ngờ.

Tuy nhiên, nhóm Trương Hạo lại không hề bị khí thế kiêu ngạo của đối phương làm cho nao núng.

"Ngươi đừng vội mừng, Trương Hạo huynh đệ chưa ra tay thôi, chỉ cần anh ấy ra tay, có thể khiến các ngươi biến mất khỏi thế giới này trong nháy mắt!" "Tiểu Cữu, cho bọn họ biết tay đi!" Trương Hạo không nói nhiều, thân hình anh khẽ động, nhanh nhẹn như báo săn, trong nháy mắt đã thu hẹp khoảng cách với con mãng xà.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Trương Hạo tung ra một quyền nhẹ bẫng.

Không khí trong khoảnh khắc này dường như bị xé toạc, một luồng sức mạnh vô song theo nắm đấm gào thét lao ra, trực tiếp đánh vào cái đầu rắn tưởng chừng không thể phá vỡ của con mãng xà.

Chỉ nghe một tiếng "ầm" vang trời, long trời lở đất.

Thân hình khổng lồ của con mãng xà dưới đòn tấn công này lại mỏng manh như giấy, đầu rắn lập tức vỡ nát, hóa thành một đám sương máu lan tỏa trong không khí, cuối cùng tan biến vào hư vô.

Cảnh tượng này khiến tất cả những người có mặt đều bị sốc, họ chưa từng thấy cảnh tượng kinh hoàng đến vậy, càng không ngờ người thanh niên trông có vẻ bình thường này lại có thể bộc phát ra thực lực kinh người như thế.

Sau một khoảng lặng ngắn ngủi, là những cuộc bàn tán và kinh ngạc càng dữ dội hơn.

Sắc mặt tên thủ lĩnh áo đen trở nên vô cùng khó coi, hắn rõ ràng không ngờ Trương Hạo lại mạnh đến vậy.

Còn Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Trương Kỳ Lân thì trong lòng tràn đầy kích động và tự hào.

Trương Hạo đứng yên tại chỗ, khí định thần nhàn, rõ ràng cú đấm vừa rồi đối với anh chẳng đáng nhắc đến.

Anh nhìn quanh, ánh mắt toát ra sự kiên quyết không thể nghi ngờ: "Bất kể các người là ai, bất kể các người mạnh đến đâu, chỉ cần đe dọa đến an toàn của tôi và gia đình, bạn bè tôi, tôi tuyệt đối sẽ không để các người yên!" Cổ bản mệnh của tên thủ lĩnh áo đen, con mãng xà đen từng khiến người ta nghe danh đã khiếp sợ, cùng với cú đấm quyết định của Trương Hạo hạ xuống, sự tan rã của nó không chỉ đánh dấu chiến thắng của trận chiến, mà còn tượng trưng cho việc hạt nhân sức mạnh của tên thủ lĩnh áo đen đã bị phá hủy hoàn toàn.

Hắn lảo đảo vài bước, cuối cùng không thể trụ vững, phun ra một ngụm máu tươi, tâm trạng lúc này của hắn vô cùng tuyệt vọng.

Thân thể hắn từ từ ngã xuống, đôi mắt trợn trừng, đầy vẻ không cam lòng và kinh ngạc, như thể không thể chấp nhận được mình lại thua một người trẻ tuổi trông có vẻ không đáng chú ý như vậy.

Những người áo đen xung quanh thấy vậy, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch như giấy, nỗi sợ hãi và tuyệt vọng đan xen trong lòng họ.

Họ biết rõ, mất đi thủ lĩnh và sự bảo vệ của cổ bản mệnh, mình sẽ không có sức phản kháng trước những đối thủ có thực lực siêu quần này.

Vì vậy, sau một thoáng sững sờ, họ đồng loạt quỳ rạp xuống đất, dập đầu lia lịa, miệng không ngừng cầu xin tha mạng, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở, run rẩy không thôi.

Trương Hạo không lập tức tiến lên, mà đứng yên tại chỗ, ánh mắt lạnh lùng dò xét những tên áo đen từng kiêu căng ngạo mạn này.

Anh biết, lúc này tuy chúng trông có vẻ yếu đuối đáng thương, nhưng động cơ và bí mật đằng sau lại không thể xem nhẹ.

Vì vậy, anh từ từ lên tiếng, giọng trầm và mạnh mẽ: "Nói cho ta biết, các ngươi đến đây vì sao?

Ngôi làng này rốt cuộc có bí mật gì, mà khiến các ngươi không tiếc mọi giá cũng phải có được?" Trong đám người áo đen, một gã trông có vẻ lớn tuổi hơn run rẩy ngẩng đầu lên, trong mắt đầy vẻ sợ hãi và van xin: "Đại nhân tha mạng!

Chúng tôi vốn là một băng đảng cỡ vừa ở địa phương, nghe đồn nơi này có một thánh địa, bên trong có mộ của thần tiên, trong mộ có cất giấu bí pháp trường sinh bất tử.

Chúng tôi... chúng tôi chỉ là bị lòng tham che mờ mắt, muốn tìm

kiếm sự trường sinh bất lão, nên mới lầm đường lạc lối, phạm phải sai lầm lớn như vậy." Trương Hạo nghe vậy, mày nhíu chặt.

Trường sinh bất tử, từ xưa đến nay luôn là ước mơ và mục tiêu của vô số người, nhưng thực sự có thể thực hiện được lại có mấy ai?

Huống hồ, vì một thứ hư vô mờ mịt như vậy mà không tiếc tàn hại người vô tội, cướp đoạt tài nguyên, hành vi như vậy thực sự khiến người ta căm phẫn.

"Trường sinh bất lão?" Trương Hạo cười lạnh một tiếng, "Các người vì những lời đồn hư vô mờ mịt đó mà lạm sát người vô tội, nếu đã vậy, các người cũng không cần sống trên đời này nữa!" Lời còn chưa dứt, trong lòng bàn tay Trương Hạo đã xuất hiện hơn mười hạt giống, chúng như có mắt, bắn trúng chính xác mỗi tên áo đen.

Họ lập tức hóa thành sương máu biến mất không thấy tăm hơi.

Các dân làng xung quanh thấy vậy trước tiên là sững sờ, sau đó liền quỳ xuống dập đầu lạy Trương Hạo.

"Đa tạ ân nhân cứu mạng!" "Đa tạ ân nhân cứu mạng!" "Đa tạ ân nhân cứu mạng!" .....

Sau khi nhóm Trương Hạo cứu dân làng, thái độ của họ cũng thay đổi theo, tất cả mọi người đều xem bốn người Trương Hạo như thượng khách.

Trương Hạo không nói nhiều, trực tiếp nói với trưởng làng: "Nếu thật sự muốn cảm ơn chúng tôi thì hãy cho chúng tôi biết lối vào thánh địa, trong đó có một thứ rất quan trọng đối với chúng tôi." Trưởng làng tỏ vẻ khá bất đắc dĩ, ông nói với Trương Hạo: "Chuyện cụ thể chúng ta về nhà tôi bàn bạc." Trương Hạo gật đầu, anh, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Trương Kỳ Lân bốn người liền đi theo sau trưởng làng về nhà ông.

Chương 294

Dưới ngọn đèn dầu mờ ảo trong nhà trưởng làng, Trương Hạo cùng vài vị trưởng lão ngồi quây quần, không khí tràn ngập mùi thuốc lá và mùi của năm tháng.

Đôi tay đầy nếp nhăn của trưởng làng nhẹ nhàng vuốt ve một phiến đá trông có vẻ bình thường, trong mắt lóe lên những cảm xúc phức tạp.

“Chúng tôi đời đời kiếp kiếp bảo vệ bí mật này, nhưng chưa từng có ai thực sự tìm được lối vào thánh địa.

Tổ tiên để lại, chỉ có phương pháp nghe sấm này, ngài nói, tiếng sấm sẽ chỉ dẫn phương hướng, nhưng cụ thể thế nào thì không ai giải được.” Lời nói của trưởng làng vừa có sự bất lực vừa có sự mong đợi, phảng phất như đang truyền lại một loại trách nhiệm và sứ mệnh cho những người ngoài này.

Trương Hạo nghe vậy, biết trưởng làng nói thật, tuy khá bất đắc dĩ, nhưng đây chính là hiện thực, anh chỉ có thể tự mình nỗ lực tìm kiếm lối vào thánh địa.

Vì vậy, anh đứng dậy, cúi đầu thật sâu trước trưởng làng, tỏ ý thấu hiểu và cảm ơn sự thẳng thắn này.

Trong những ngày tiếp theo, Trương Hạo và những người khác bắt đầu sống trong làng.

Họ làm việc lúc mặt trời mọc, nghỉ ngơi lúc mặt trời lặn, đi lại khắp mọi ngóc ngách của làng, hỏi han từng cụ già có thể biết manh mối, lật xem tất cả các sách cổ văn hiến có thể tìm thấy trong làng.

Đồng thời, họ cũng không quên sử dụng công nghệ hiện đại, như

bản đồ vệ tinh, máy dò địa chất, v.v., cố gắng tìm kiếm dấu vết của lối vào thánh địa từ góc độ khoa học.

Tuy nhiên, mọi nỗ lực dường như đều như đá chìm đáy biển, không có chút tiến triển nào.

Mãi cho đến một ngày, họ tình cờ bước vào ngôi miếu cổ kính và trang nghiêm.

Trong miếu, ánh sáng mờ ảo, không khí tràn ngập một sự trang nghiêm và thiêng liêng khó tả.

Ánh mắt Trương Hạo lướt qua xung quanh, đột nhiên, một tia sáng phản chiếu khác thường đã thu hút sự chú ý của anh - đó là một ký hiệu tiếng Anh được khắc trên vách đá, giống một cách kinh ngạc với ký hiệu họ đã thấy trong con sông ở Vân Thiên Cung.

Tim Trương Hạo không khỏi đập nhanh hơn, anh nhận ra, đây tuyệt đối không phải là sự trùng hợp.

Anh nhanh chóng gọi các bạn đồng hành tụ tập lại, mọi người vây quanh ký hiệu đó, cẩn thận nghiên cứu.

Trương Kỳ Lân, anh nhìn chằm chằm vào ký hiệu, mày nhíu chặt, một lát sau, trong mắt lóe lên một tia sáng bừng tỉnh.

"Đây...

đây là một loại chỉ dẫn!" Anh thì thầm, rồi đứng dậy, đi thẳng đến bên một cái giếng nước ở trung tâm sân miếu.

"Đợi đã!" Trương Hạo vội vàng đuổi theo, nhưng chỉ thấy Trương Kỳ Lân đã không chút do dự nhảy xuống giếng.

Anh không kịp suy nghĩ nhiều, cũng vội nhảy theo.

Trong giếng, ánh sáng đột nhiên tối sầm, nhưng một luồng không khí trong lành ập đến, khiến tinh thần người ta phấn chấn.

Cùng với việc cơ thể không ngừng rơi xuống, họ dần thích nghi với môi trường trong giếng, chỉ thấy bên dưới lại là một thế giới lòng đất rộng lớn, một con sông ngầm chảy lững lờ hiện ra trước mắt.

Đi dọc theo bờ sông, họ phát hiện một bức tường đầy bích họa.

Những bức bích họa này màu sắc rực rỡ, đường nét uyển chuyển, miêu tả sinh động cảnh sinh hoạt, săn bắn, tế lễ và giao tiếp với thần linh của người xưa.

"Thiên Chân, cậu qua đây xem trên bích họa có manh mối gì không!" "Vâng, Tiểu Cữu." Hạo Thiên Chân đáp một tiếng rồi đi đến trước bức bích họa, cậu cẩn thận nghiên cứu những bức họa này, cố gắng tìm ra manh mối về lối vào thánh địa.

Sau một hồi nỗ lực, cậu cuối cùng cũng phát hiện ra thông tin quan trọng trong một bức họa miêu tả thiên thần giáng trần - ở một góc của bức họa, bằng một cách cực kỳ ẩn giấu, có vẽ một bộ ký hiệu phức tạp, những ký hiệu này dường như trùng khớp với một hệ thống mật mã nào đó mà họ đã thấy ở những nơi khác.

Hạo Thiên Chân dựa vào kiến thức sâu rộng của mình về văn minh cổ đại, cùng với sự nỗ lực chung của các thành viên trong đội, cuối cùng đã giải mã được thông tin ẩn giấu trong những ký hiệu này.

"Thì ra, những ký hiệu này không chỉ chỉ đến vị trí cụ thể của lối vào thánh địa, mà còn tiết lộ một loạt nghi lễ và thử thách cần thiết để mở lối vào." "Thử thách gì?" "Lối vào thánh địa được thiết lập các loại cơ quan cạm bẫy, chỉ có an toàn vượt qua mới có thể tìm thấy lối vào thánh địa." Trương Hạo cảm thấy nghi hoặc với những gì Hạo Thiên Chân nói.

Manh mối về lối vào thánh địa đã ở ngay dưới giếng cổ, tại sao người trong làng bao nhiêu năm qua chưa từng phát hiện ra, mà còn kiên trì nghe sấm vào những ngày mưa?

Chắc chắn có bí mật mà họ không biết.

Trưởng làng tuy nói rằng họ cũng không biết lối vào thánh địa, nhưng chắc chắn đã giấu đi một số manh mối quan trọng.

Trương Hạo lắc đầu, nếu ông ta không muốn nói thì thôi, bây giờ chỉ cần đi theo chỉ dẫn trên bích họa là có thể thuận lợi tìm thấy lối vào.

Còn về những nguy hiểm được nói đến, anh tin rằng có anh ở đây, những nguy hiểm đó không đủ để gây chết người.

"Thiên Chân, vậy chúng ta nên đi đâu để tìm lối vào thánh địa?" "Tiểu Cữu, chỉ cần đi dọc theo sông ngầm về phía đông là có thể tìm thấy lối vào thánh địa." "Được, vậy Bàn Tử, cậu đi tìm dân làng mượn một chiếc thuyền nhỏ, chúng ta đi thuyền sẽ nhanh hơn nhiều." "Ok la." Bàn Tử đáp một tiếng rồi trèo ra khỏi miệng giếng, chưa đầy nửa giờ sau cậu đã kiếm được một chiếc thuyền nhỏ, sau khi đưa xuống đáy giếng, nhóm Trương Hạo liền ngồi lên, bốn người vừa vặn.

Sau đó họ xuôi theo dòng sông ngầm.

Ở nơi sâu thẳm khó lường của con sông ngầm, chiếc thuyền nhỏ như một chiếc lá, lặng lẽ xuyên qua bóng tối vô tận và sương mù mờ mịt.

Xung quanh, chỉ có tiếng nước chảy lững lờ và thỉnh thoảng có tiếng nước nhỏ giọt, phá vỡ sự tĩnh lặng chết chóc.

Trương Hạo ngồi ở mũi thuyền, tay nắm chặt mái chèo, ánh mắt xuyên qua bóng tối, cố gắng tìm kiếm bất kỳ tia sáng manh mối nào phía trước.

Cùng với việc thuyền từ từ tiến lên, độ rộng của dòng sông dường như dần trở nên hẹp hơn, những tảng đá hai bên bờ ngày càng áp sát,

như thể muốn siết chặt con đường duy nhất này.

Đúng lúc này, một luồng khí lạnh khó tả đột nhiên dâng lên từ mặt sông, xuyên qua lớp áo của Trương Hạo, lạnh thấu tâm can.

Anh ngẩng đầu nhìn lên phía trên dòng sông, chỉ thấy một tia sáng yếu ớt xuyên qua khe nứt từ xa, chiếu sáng một đoạn đường phía trước.

Và ngay dưới tia sáng đó, một cảnh tượng rợn tóc gáy hiện ra trước mắt anh.

Phía trước, ngay trên dòng sông, treo lơ lửng dày đặc hàng chục xác chết, chúng bị cố định trên vách đá lạnh lẽo trong một tư thế vặn vẹo và quỷ dị.

Môi trường âm u ẩm ướt đã tàn nhẫn ăn mòn những xác chết này, khiến chúng trở nên biến dạng, da thịt thối rữa, cơ bắp teo tóp, chỉ còn lại xương trắng hếu và quần áo rách nát miễn cưỡng duy trì hình dáng con người.

Không khí tràn ngập một mùi hôi thối đến nghẹt thở, khiến Trương Hạo không khỏi nhíu chặt mày, cố nén cơn buồn nôn trong dạ dày.

Tuy nhiên, trong cảnh tượng tuyệt vọng này, Trương Hạo lại bất ngờ phát hiện một chi tiết khác thường.

Trong tai của những xác chết đó, lại lấp lánh những tia sáng yếu ớt và kỳ lạ.

Anh trừng mắt, nhìn kỹ, chỉ thấy bên trong mỗi bên tai đều được khảm vài vật thể tròn như ngọc trai, chúng dưới ánh sáng yếu ớt tỏa ra ánh sáng dịu dàng và bí ẩn, tạo thành một sự tương phản rõ rệt với sự thối rữa xung quanh.

Khoảnh khắc này, trong đầu Trương Hạo chợt lóe lên một ý nghĩ -

những viên ngọc trai này, giống hệt hiện tượng kỳ lạ trong tai của những dân làng kia!

Chẳng lẽ, những xác chết treo lơ lửng này chính là những người trong làng, họ vì nghe sấm mà trong tai đều mọc ra những viên ngọc trai tương tự.

Nghĩ đến đây, lòng Trương Hạo chợt chùng xuống.

Bức bích họa kia chẳng qua chỉ là một cái bẫy, để họ đi vào con đường sai lầm.

Dòng sông lững lờ trôi, mang theo một luồng khí lạnh khó tả, phảng phất có thể thấm vào tận xương tủy, khiến người ta sinh lòng sợ hãi.

Đúng lúc này, một biến cố bất ngờ đã phá vỡ sự tĩnh lặng chết chóc.

Một xác chết trông có vẻ đã lâu năm, như bị một sợi dây vô hình kéo giật, đột ngột tuột ra từ đỉnh hang động, cùng với tiếng "phịch" trầm đục, rơi thẳng xuống dòng sông u tối.

Cảnh tượng bất ngờ này khiến tất cả mọi người có mặt đều nín thở, tim đập nhanh hơn, như thể có thể cảm nhận được một điềm báo chẳng lành nào đó vào khoảnh khắc nước sông lạnh lẽo chạm vào xác chết.

Điều kinh hoàng hơn nữa là, xác chết vừa chạm mặt nước, liền tan ra nhanh chóng như băng tuyết, chỉ để lại những gợn sóng lăn tăn lan rộng trên mặt sông.

Trương Kỳ Lân, ánh mắt sắc bén như chim ưng, nhanh chóng nhận ra bí mật đằng sau hiện tượng dị thường này.

Anh không chút do dự duỗi ra hai ngón tay, nhẹ nhàng nhúng vào dòng nước trông có vẻ tĩnh lặng.

Chương 295

Khi ngón tay anh rút ra khỏi mặt nước, đầu ngón tay lại kẹp theo một con côn trùng có hình dạng kỳ lạ.

Con côn trùng này thân hình to lớn, toàn thân mang một màu vàng đáng lo ngại, không khác gì những con ong vàng bình thường, nhưng phần bụng của nó lại xoắn lại thành hình dạng của một con đỉa, toát ra một bản năng hút máu quỷ dị.

Trương Kỳ Lân trầm giọng giải thích: "Đây là Ong Đỉa Nước, một loại sinh vật cực kỳ hiếm gặp, chúng kết hợp đặc tính hút máu của đỉa và sự hung dữ của ong vàng, thường sống ở những nơi âm u ẩm ướt, lấy máu làm thức ăn." Tuy nhiên, lời anh còn chưa dứt, cảnh tượng trên đỉnh hang động lại lần nữa xảy ra sự thay đổi khiến người ta kinh ngạc.

Những xác chết vốn chỉ rơi lác đác, lúc này lại như bị một thế lực nào đó kéo giật, đồng loạt rơi xuống từ trên cao, trong nháy mắt biến mặt sông vốn khá yên tĩnh thành một cảnh tượng kinh hoàng đan xen giữa xác chết và máu.

Và những con Ong Đỉa Nước vốn đang ẩn nấp dưới đáy sông, như cảm nhận được một lời triệu hồi nào đó, đồng loạt trồi lên mặt nước, dày đặc che phủ toàn bộ mặt sông, tạo thành một đại dương màu vàng khiến người ta rợn tóc gáy.

Bàn Tử thấy vậy, định nói một câu đùa để xoa dịu bầu không khí căng thẳng: "May mà mấy thứ này không biết bay, chúng ta ở trên thuyền vẫn an toàn." Nhưng số phận dường như luôn thích trêu đùa con người, lời ông vừa dứt, những con Ong Đỉa Nước vốn đang bất động đột nhiên rung cánh, đồng loạt bay lên, lao về phía những người

trên thuyền.

Biến cố này xảy ra quá nhanh, khiến người ta không kịp trở tay, bầu không khí trên thuyền lập tức đóng băng.

Trương Kỳ Lân nhíu chặt mày, ánh mắt sắc bén, nhanh chóng phân tích tình hình trước mắt.

Anh biết rõ bản tính của Ong Đỉa Nước không có khả năng bay, hành vi bất thường này chắc chắn có ẩn tình đằng sau.

Anh trầm giọng nói: "Không bình thường, chúng không thể vô cớ bay lên, chắc chắn dưới nước có thứ gì đó đe dọa chúng." Lời vừa dứt, chỉ thấy nước sông đột nhiên cuộn trào, một bóng đen dài mấy chục mét lờ mờ hiện ra dưới nước, ngay sau đó, một cái đầu nhọn to bằng đầu xe tải đột ngột nhô lên khỏi mặt nước, đó là một sinh vật thủy sinh khổng lồ chưa từng thấy, đôi mắt lóe lên ánh sáng xanh lục u ám, như thể có thể nhìn thấu nỗi sợ hãi trong lòng người.

Sinh vật khổng lồ bất ngờ xuất hiện này khiến tất cả mọi người đều hít một hơi lạnh, trên thuyền lập tức rơi vào sự im lặng chết chóc.

"Đây là thứ quái quỷ gì vậy, sao trông có vẻ giống Thanh Long thế?" Bàn Tử thấy con quái vật nhô đầu lên khỏi mặt nước liền kinh hô một tiếng.

Đúng lúc này, tiếng thông báo của hệ thống vang lên trong đầu Trương Hạo. [Đinh, phát hiện vật phẩm hiếm Mãng Xà Vảy Xanh!] Tới rồi, Trương Hạo hiện tại đang rất cần vật phẩm hiếm, anh cần phải tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân đến mức có thể mở được Thanh Đồng Tương Tử trước khi đến Côn Luân Sơn.

Vì vậy, mỗi một vật phẩm hiếm hiện tại đối với anh đều có tác dụng lớn, bây giờ đã gặp được thì tự nhiên không thể bỏ qua.

Mãng Xà Vảy Xanh cuộn mình trong dòng sông ngầm chảy xiết,

thân hình khổng lồ của nó đủ để nó trở thành bá chủ tối cao trong vùng lãnh địa này, sở hữu sức mạnh và uy nghiêm khiến người ta kinh hãi.

Mãng Xà Vảy Xanh, thân dài hàng chục mét, to như thùng nước, toàn thân bao phủ bởi những chiếc vảy màu xanh lam lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo, mỗi chiếc vảy đều cứng như sắt, lấp lánh như kim loại.

Đôi mắt nó như hai chiếc đèn lồng xanh lục đang cháy, quan sát mọi thứ xung quanh, toát ra trí tuệ cổ xưa, sâu thẳm và hung tàn.

Khi con mãng xà di chuyển, không khí xung quanh dường như bị thân hình khổng lồ của nó chèn ép, phát ra tiếng gầm trầm thấp và chấn động, tựa như núi non di chuyển, khiến người ta kinh sợ.

Nó không chỉ có thân hình kinh người, mà còn sở hữu sức mạnh và tốc độ phi thường.

Trong cái miệng khổng lồ đủ để nuốt chửng những con thú nhỏ, đầy những chiếc răng nanh sắc bén, mỗi chiếc đều như một lưỡi dao được mài giũa cẩn thận, có thể dễ dàng xé nát thép.

Và thân thể linh hoạt đa biến của nó, có thể xuyên qua nước một cách dễ dàng, ngay cả những con mồi nhanh nhẹn nhất cũng khó lòng thoát khỏi sự truy đuổi của nó.

Miệng nó vừa há ra, một vùng Ong Đỉa Nước xung quanh liền bị nó nuốt chửng toàn bộ.

Đối mặt với Mãng Xà Vảy Xanh, Trương Hạo không hề sợ hãi, anh hít sâu một hơi, toàn bộ cơ bắp trong khoảnh khắc này căng cứng đến cực hạn, phảng phất như có sức mạnh vô tận đang cuộn trào trong cơ thể.

Cùng với một tiếng gầm vang trời, thân hình Trương Hạo bùng nổ, lao về phía con mãng xà như mũi tên rời cung, nắm đấm của anh

mang theo luồng khí cuồng bạo, với quyết tâm và dũng khí không gì cản nổi, nhắm thẳng vào yếu hại của con mãng xà.

"Ầm!" Một tiếng nổ lớn, trời đất biến sắc, chỉ thấy nắm đấm của Trương Hạo va chạm với lớp vảy của Mãng Xà Vảy Xanh, bùng nổ ánh sáng chói mắt và sóng xung kích mạnh mẽ.

Lớp vảy cứng rắn đó trong khoảnh khắc này lại mỏng manh như đậu phụ, bị một quyền đấm xuyên qua, máu tươi bắn tung tóe.

Con mãng xà phát ra tiếng gầm rú đinh tai nhức óc, thân hình khổng lồ kịch liệt giãy giụa, nhưng đã không còn sức cứu vãn.

Cuối cùng, dưới sức mạnh vô song của Trương Hạo, Mãng Xà Vảy Xanh ầm ầm ngã xuống, xác chết khổng lồ của nó làm tung lên từng lớp sóng nước, sau đó từ từ chìm xuống đáy nước, để lại những gợn sóng khó lòng lắng xuống.

Sau khi trận chiến kết thúc, anh đơn giản dặn dò nhóm Hạo Thiên Chân vài câu, liền không chút do dự lặn xuống nước, bắt đầu tìm kiếm xác con mãng xà đã chìm xuống đáy.

Trương Hạo rất nhanh đã tìm thấy vị trí của Mãng Xà Vảy Xanh.

Anh nhanh chóng tiếp cận, dùng tay chạm vào Mãng Xà Vảy Xanh, sau đó ra lệnh: "Hệ thống, dung hợp Mãng Xà Vảy Xanh!" [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 105.

Vật phẩm dung hợp: Mãng Xà Vảy Xanh.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm Mãng Xà Vảy Xanh, nhận được đặc tính vật phẩm: Ngụy trang (Thông qua độ bóng và hoa văn của da, mô phỏng môi trường xung quanh, tiến hành ngụy trang cao siêu, khiến người khác khó nhận ra sự tồn tại, từ đó tiến hành đột kích)] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân +10.] Đặc tính nhận được từ việc dung hợp Mãng Xà Vảy Xanh cũng không có gì đặc biệt, nhưng cũng không sao, điều quan trọng nhất là đã nhận được 10 điểm kinh nghiệm hệ thống và 10 điểm tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân.

Hệ thống Vạn Vật Dung Hợp hiện tại đã cấp 9 (90/160), chỉ cần thêm 70 điểm kinh nghiệm nữa là có thể đạt cấp 10, mở khóa vật phẩm hiếm.

Tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân cũng đã đạt, bậc 7 (682/960), còn cần 278 điểm tiến độ nữa là có thể nâng lên bậc 8, lại gần thêm một bước đến bậc 9, lúc đó có thể mở khóa năng lực huyết mạch hóa hình, triệu hồi Kỳ Lân chiến đấu cho mình.

Sau khi dung hợp với mãng xà vảy xanh, Trương Hạo trồi lên mặt nước trở lại thuyền.

Lúc này, anh phát hiện hoàn cảnh xung quanh đã thay đổi so với ban đầu, xem ra động tĩnh lớn do mãng xà vảy xanh xuất hiện đã khiến chiếc thuyền nhỏ lệch khỏi hướng cũ.

"Trương Hạo huynh đệ, chúng ta bây giờ làm sao đây?" Bàn Tử vừa điều khiển chiếc thuyền nhỏ, vừa nhận ra nó đã lệch khỏi phương hướng ban đầu, nhất thời không biết phải làm gì.

"Đợi chút!" Trương Hạo phát ra một luồng sóng âm kỳ lạ về phía trước, chẳng mấy chốc tình hình trong phạm vi mấy trăm mét đều hiện ra trong đầu anh.

"Đi lối này!" Trương Hạo chỉ cho Bàn Tử một hướng.

Bàn Tử gật đầu đáp một tiếng, liền lái thuyền theo hướng Trương Hạo chỉ.

Mười mấy phút sau, cuối con sông đột nhiên có ánh sáng chiếu

vào.

Bàn Tử thấy vậy liền phấn khích nói: "Xem ra lần này không sai, chúng ta sắp ra khỏi con sông ngầm rồi!" Hắn vừa dứt lời, bên tai đã vang lên tiếng nước chảy "ầm ầm".

Sắc mặt Trương Hạo thay đổi, anh lớn tiếng nhắc nhở: "Mau nhảy khỏi thuyền đi, phía trước là một thác nước rất cao!" Mọi người nghe vậy lập tức đứng dậy bỏ thuyền tháo chạy.

Khi nhóm người Trương Hạo đáp xuống vững vàng trên một tảng đá khổng lồ bên vách núi, tim họ mới dần bình ổn lại sau phen kinh hoàng vừa rồi.

Đứng trên tảng đá nhìn ra ngoài, cảnh tượng bày ra trước mắt tựa như một bức tranh thiên nhiên chưa qua đẽo gọt, khiến người ta phải trầm trồ thán phục.

Hơi thở đặc trưng của rừng mưa nhiệt đới ập vào mặt, đó là một mùi hương hỗn hợp của đất, lá cây và những loài hoa không tên, vừa tươi mát lại vừa hơi ẩm ướt.

Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Trương Kỳ Lân men theo những tảng đá bên cạnh thác nước xuống dưới chân thác, tiến vào rừng rậm.

Trong rừng, ánh nắng xuyên qua tán lá dày đặc, rải những đốm sáng lốm đốm xuống mặt đất, tạo thành những mảng sáng tối đan xen.

Cây cối cao chót vót, thân cây to đến mức mấy người ôm không xuể, chúng tranh nhau vươn lên như thể đang giành giật khoảng trời hữu hạn.

Lá cây tầng tầng lớp lớp, xanh um tươi tốt, mỗi chiếc lá đều mang trong mình sức sống và sự huyền bí của tự nhiên.

Trong khu rừng rậm rạp này, dây leo chằng chịt như những sợi

dây thừng của tạo hóa, vừa kết nối chặt chẽ các cây lại với nhau, vừa cung cấp nơi trú ngụ cho vô số sinh vật.

Cỏ dại và bụi rậm mọc um tùm trong các kẽ đá, khoảng đất trống, tuy không cao lớn như cây đại thụ nhưng cũng thể hiện sự đa dạng và hài hòa của thế giới tự nhiên bằng sức sống mãnh liệt của mình.

Hoa dại điểm xuyết khắp nơi, màu sắc rực rỡ, có nụ hoa còn e ấp, có đóa đã nở rộ, tỏa ra hương thơm thoang thoảng, thu hút ong bướm đến hút mật thụ phấn, tạo nên một bức tranh sinh thái sống động.

Nhóm người Trương Hạo nhìn quanh, phát hiện một tấm bia đá ẩn sau bụi cỏ.

“Thiên Chân, bên kia có một tấm bia đá, trên đó hình như có chữ, cậu xem thử trên đó viết gì đi!” “Vâng, Tiểu Cữu.” Hạo Thiên Chân đáp một tiếng rồi đi về phía Trương Hạo chỉ.

Chương 296

Cậu đi đến trước bia đá, ngồi xổm xuống, cẩn thận nghiên cứu tấm bia đã bị mưa gió bào mòn hơi mờ.

Bề mặt bia đá phủ một lớp rêu xanh, nhưng vẫn lờ mờ thấy được những văn tự cổ được khắc trên đó, những con chữ này hình thù kỳ dị, nét bút phức tạp, toát ra một vẻ cổ xưa và thần bí.

Hạo Thiên Chân cẩn thận phủi lớp rêu trên bia, dùng đèn pin và kính lúp mang theo bên mình, bắt đầu giải mã từng con chữ.

Thời gian trôi qua, bí mật trên bia đá dần hé lộ.

"Đây là một trong những lối vào lăng mộ Vua Điền Nam, và chữ khắc trên bia chính là chữ triện, văn tự chính thức của thời nước Điền Nam.

Trong đó ghi lại những sự tích trong cuộc đời của Vua Điền Nam." Hạo Thiên Chân kích động kể phát hiện của mình cho Trương Hạo và những người khác, mọi người nghe xong ai nấy đều phấn chấn.

"Lăng mộ Vua Điền Nam không lẽ chính là ngôi mộ thần tiên mà dân làng nói tới?" "Tôi thấy có khả năng lắm, rất nhiều truyền thuyết về Vua Điền Nam đều mang màu sắc thần thoại." "Nếu thật sự là vậy, chẳng phải có nghĩa là Phượng Hoàng Linh ở trong lăng mộ Vua Điền Nam sao?" Trương Hạo gật đầu, như vậy thì quá tốt rồi.

Vốn tưởng những bức bích họa trong sông ngầm là cạm bẫy, giờ thì hay rồi, nhờ con mãng xà vảy xanh mà lại đi đúng đường một cách tình cờ.

Thế là, họ đi theo chỉ dẫn trên bia đá, bắt đầu băng qua rừng rậm,

tìm kiếm con đường bí mật dẫn đến lăng mộ Vua Điền Nam.

Trong khu rừng rậm rạp không một dấu chân người, đầy rẫy những điều chưa biết và thử thách, nhóm người Trương Hạo đang cẩn thận len lỏi giữa những dây leo chằng chịt và cây cối cao chót vót.

Đúng lúc họ đang đi qua một khu rừng trông có vẻ yên tĩnh, Bàn Tử đột nhiên hét lên một tiếng kinh hãi, rồi biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Không khí xung quanh lập tức bị một cảm giác căng thẳng không tên bao trùm, Trương Hạo nhận ra tình hình không ổn, nhanh chóng tổ chức đội ngũ tìm kiếm.

Họ cẩn thận tìm dọc theo nơi Bàn Tử xuất hiện lần cuối.

Chẳng bao lâu, tầm mắt Trương Hạo bị một bông hoa cực lớn thu hút.

Bông hoa này sặc sỡ, cánh hoa xếp tầng tầng lớp lớp, tựa như một đóa sen đang nở rộ, nhưng kích thước của nó lại vượt xa các loài hoa thông thường, gần như có thể chứa được một người trưởng thành.

Điều khiến người ta kinh ngạc hơn là từ sâu trong bông hoa mơ hồ truyền đến tiếng kêu cứu của Bàn Tử.

Tim Trương Hạo thắt lại, anh không do dự lao lên phía trước, từ từ xé toạc những cánh hoa trông có vẻ mềm mại nhưng thực chất lại rất dai.

Khi những cánh hoa dần tách ra, hình ảnh Bàn Tử cuối cùng cũng lộ diện, mặt mày kinh hãi, quần áo xộc xệch.

Trương Hạo vội vàng kéo Bàn Tử ra.

Ngay lúc đó, Trương Kỳ Lân bước tới với vẻ mặt nghiêm trọng, ánh mắt anh ta dán chặt vào bông hoa bị xé rách, trong mắt lóe lên một

tia bất an.

“Đây là một loại hoa ăn thịt cực kỳ hiếm gặp,” Trương Kỳ Lân trầm giọng nói, “Cánh hoa của nó được thiết kế tinh xảo, có thể dụ dỗ và tiêu hóa các loài động vật nhỏ để lấy dinh dưỡng.

Nguy hiểm hơn nữa là mật hoa của nó sẽ tỏa ra một mùi hương đặc biệt, mùi hương này có sức hấp dẫn chí mạng đối với một loại côn trùng tên là ‘Ong bắp cày Vàng Đen’.

Những con ong này có kích thước khổng lồ, độc tính cực mạnh, một khi bị chúng chích, dù là người trưởng thành khỏe mạnh cũng khó thoát chết.” Vừa dứt lời, không khí đột nhiên vang lên những tiếng vo ve khiến người ta rợn tóc gáy.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bầu trời như bị một lớp mây đen che phủ, mà “đám mây” đó thực chất là một bầy ong khổng lồ gồm hàng vạn con Ong bắp cày Vàng Đen.

Chúng đang lao về phía nhóm người Trương Hạo với tốc độ kinh người, cảnh tượng ấy tựa như ngày tận thế, khiến người ta không rét mà run.

“Mọi người mau lại đây, đừng rời xa tôi quá.” Bây giờ huyết Kỳ Lân dù không cần lấy máu cũng có thể chống lại một số loại độc trùng, nhưng Ong bắp cày Vàng Đen vừa to vừa đông, Trương Hạo cũng không chắc hiệu quả của huyết Kỳ Lân đến đâu.

Để đảm bảo an toàn cho mọi người, cứ ở càng gần anh càng tốt.

Bỗng nhiên, Trương Hạo chú ý thấy trong bầy Ong bắp cày Vàng Đen có một con toàn thân màu vàng, lấp lánh ánh kim chói mắt.

Ngay lúc đó, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu anh. [Đinh, phát hiện vật phẩm hiếm, Ong Vua Vàng Đen.] Ong Vua Vàng Đen, khoác trên mình một bộ giáp vàng đen sâu thẳm như bầu

trời đêm, bộ giáp này dưới ánh mặt trời hơi lóe lên ánh sáng u tối, tựa như điềm báo của tử thần, mỗi một tia sáng đều ẩn chứa sức mạnh khiến người ta kinh sợ.

Đôi mắt kép của nó lấp lánh ánh sáng lạnh lùng và chuẩn xác, có thể ngay lập tức bắt được những chuyển động nhỏ nhất xung quanh, bất kể là con mồi hay mối đe dọa tiềm tàng, đều không thoát khỏi tầm nhìn sắc bén của nó.

Cặp râu trên trán nhô ra như hai cây kim thăm dò sắc bén, không chỉ dùng để cảm nhận môi trường mà còn là biểu tượng của quyền lực, tuyên bố vị thế tối cao của nó trong bầy ong.

Thân thể Ong Vua Vàng Đen cực kỳ to lớn, so với những con ong bắp cày thông thường, nó gần như là một gã khổng lồ.

Đôi cánh rộng và khỏe, mỗi lần vỗ cánh dường như có thể tạo ra một cơn bão nhỏ.

Khi nó tức giận vỗ cánh, toàn thân như hóa thành một tia chớp đen, tốc độ nhanh đến kinh ngạc, đủ để khiến bất kỳ sinh vật nào dám xâm phạm lãnh địa của nó đều lập tức trở thành con mồi.

Đáng sợ hơn nữa là chiếc ngòi châm mạnh mẽ của nó, không chỉ sắc bén vô cùng mà còn chứa độc tố đủ để gây chết người.

Một khi sinh vật nào không may trở thành mục tiêu của nó, chiếc ngòi đó sẽ không do dự đâm vào cơ thể, tiêm vào nọc độc chí mạng, khiến nạn nhân từ từ gục ngã trong cơn đau đớn tột cùng, cuối cùng trở thành một cái xác vô danh trên mảnh đất này.

Trương Hạo nhìn chằm chằm Ong Vua Vàng Đen trên không trung, hai mắt sáng rực.

Bất kể sau khi dung hợp sẽ nhận được năng lực gì, 10 điểm kinh nghiệm hệ thống và 10 điểm tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân là

chắc chắn có được.

Hơn nữa, anh phát hiện ra bầy Ong bắp cày Vàng Đen dày đặc trên trời đều do con ong vua điều khiển, chỉ cần giết được ong vua, bầy ong sẽ không còn đáng sợ nữa.

Lúc này, Ong Vua Vàng Đen vỗ đôi cánh khổng lồ, phát ra tiếng vo ve chói tai, lao thẳng về phía Trương Hạo.

Ngay trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy, Trương Hạo không những không né tránh mà còn lao lên nghênh đón đòn tấn công của Ong Vua Vàng Đen.

Hai bước lao tới, lợi dụng địa hình nhấp nhô của rừng rậm, anh đột nhiên nhảy vọt lên, tựa như một con báo săn vồ lấy Ong Vua Vàng Đen giữa không trung.

Khoảnh khắc này, thời gian như ngưng đọng, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Trương Hạo, trong lòng vừa căng thẳng vừa đầy khâm phục.

Chỉ thấy Trương Hạo trên không trung đã tóm chính xác vào thân của Ong Vua Vàng Đen, đôi tay mạnh mẽ như gọng kìm sắt, kẹp chặt lấy vận mệnh của vị bá chủ rừng rậm này.

Ong Vua Vàng Đen giãy giụa, ngòi châm điên cuồng vung vẩy, nhưng không thể xuyên thủng lớp da cứng rắn của Trương Hạo.

Hai tay Trương Hạo đột nhiên dùng sức, bóp nát Ong Vua Vàng Đen.

Cùng với sự sụp đổ của Ong Vua Vàng Đen, cả khu rừng dường như rung chuyển.

Bầy ong trên trời mất đi sự kiểm soát, chúng mất đi sự chỉ dẫn của thủ lĩnh, lập tức trở nên hỗn loạn.

Vô số con ong bay loạn xạ, phát ra tiếng vo ve kinh hãi, như đang than khóc cho vị vua của chúng.

Tuy nhiên, đối với nhóm người Trương Hạo, đây lại là một chuyện tốt.

Mọi người thấy vậy, đều thốt lên kinh ngạc.

Họ vây quanh Trương Hạo, dùng đủ mọi lời tán dương để bày tỏ sự kính phục và biết ơn đối với anh.

Trương Hạo chỉ mỉm cười.

"Trời sắp tối rồi, chúng ta nên mau chóng tìm một chỗ qua đêm, nếu không không biết trong rừng này còn có nguy hiểm gì nữa." "Trương Hạo huynh đệ nói đúng, chúng ta phải nhanh chân lên." Bàn Tử nói xong liền đi đầu đội, cầm một con dao rựa lớn mở đường.

Có hắn mở đường, tốc độ của cả đội nhanh hơn hẳn.

Trương Hạo đi cuối đội, tay vẫn còn nắm xác Ong Vua Vàng Đen đã nát bét.

"Hệ thống, dung hợp Ong Vua Vàng Đen!" [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 106.

Chương 297

Vật phẩm dung hợp: Ong Vua Vàng Đen.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm Ong Vua Vàng Đen, nhận được đặc tính vật phẩm: Dẫn đường Thiên Thể (một loại năng lực dẫn đường dựa trên bản năng, phạm vi bao phủ 5km.

Dù ở trong sương mù, bất kỳ thiết bị, thuật pháp nào mất hiệu lực, Dẫn đường Thiên Thể cũng sẽ không mất tác dụng.)] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân +10.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ kích hoạt bạo kích dung hợp, năng lực Dẫn đường Thiên Thể tăng gấp đôi (phạm vi bao phủ 10km)] "Ồ?" Lại là năng lực dẫn đường Thiên Thể.

Năng lực này tương tự như định vị bằng sóng âm, nhưng lại có sự khác biệt rất lớn, năng lực mạnh hơn, phạm vi cũng rộng hơn.

Định vị bằng sóng âm cần phải có nơi để sóng âm truyền đến mới có tác dụng, tùy thuộc vào khoảng cách truyền âm trong các môi trường khác nhau mà phạm vi tác dụng cũng khác nhau rất nhiều.

Nếu gặp nơi sóng âm không truyền ra được, nó sẽ mất hiệu lực.

Nhưng Dẫn đường Thiên Thể thì khác, hoàn toàn không bị bất kỳ điều kiện nào hạn chế, nó là một phản ứng bản năng, giống như con người cần phải thở vậy.

Bất kể lúc nào, nơi nào, trong điều kiện nào, đều có thể dựa vào bản năng để thoát ra.

Năng lực này thực sự quá mạnh, ở nơi dễ bị lạc như rừng rậm này thì cực kỳ hữu dụng.

Hơn nữa phạm vi tác dụng rộng đến 5km, lại còn kích hoạt bạo kích dung hợp, năng lực tăng gấp đôi, hiệu quả lên đến 10km.

Trương Hạo tin rằng với năng lực này, từ nay về sau anh sẽ không bao giờ bị lạc nữa.

Lợi ích mà một con Ong Vua Vàng Đen mang lại còn xa hơn thế.

Nó còn tăng 10 điểm kinh nghiệm hệ thống và 10 điểm tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân.

Hiện tại hệ thống Vạn Vật Dung Hợp đã cấp 9 (100/160), chỉ cần 60 điểm kinh nghiệm nữa là có thể đạt cấp 10 để mở khóa vật phẩm hiếm.

Huyết mạch Kỳ Lân cũng đã đạt đến bậc 7 (692/960), cần thêm 268 điểm tiến độ nữa là có thể lên bậc 8, tiến gần hơn một bước đến bậc 9, lúc đó có thể mở khóa năng lực Huyết mạch Hóa hình, triệu hồi Kỳ Lân chiến đấu cho mình.

Đột nhiên, một trận gió lạ chưa từng có quét tới, mang theo một luồng sức mạnh khiến người ta kinh sợ, khuấy động sự yên tĩnh xung quanh.

Cây cối lay động, phát ra những tiếng rít trầm thấp.

Ngay sau đó, mặt đất như bị một bàn tay vô hình nhẹ nhàng nhấc lên, một làn sương trắng dày đặc như thủy triều tuôn ra, nhanh chóng bao trùm toàn bộ không gian, quấn chặt lấy mọi người.

Trương Kỳ Lân, là người đầu tiên nhận ra sự thay đổi bất thường này.

Anh ta nhíu chặt mày, ánh mắt lộ ra vẻ nghiêm trọng và cảnh giác.

“Đây là chướng khí, độc tính rất mạnh, mọi người nhất định phải nín thở, cố gắng hít vào ít nhất có thể để tránh bị trúng độc.” Bàn Tử

lúc này cũng dẹp đi vẻ thoải mái thường ngày, sắc mặt trở nên vô cùng nghiêm túc.

Hắn nhìn quanh, chỉ thấy một màu trắng xóa, tầm nhìn mờ mịt, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác tuyệt vọng.

"Mẹ kiếp, bây giờ xung quanh toàn là thứ sương mù quái quỷ này, không thấy đường đâu cả, cho dù chúng ta không hít phải khí độc, chẳng bao lâu nữa cũng bị chết ngạt ở đây!" Giọng hắn có chút bực bội và bất lực, nhưng cũng nói lên tình thế khó khăn hiện tại.

Hạo Thiên Chân trong lòng cũng lo lắng vô cùng, nhưng bề ngoài vẫn giữ được bình tĩnh.

Cậu khẽ gật đầu, tỏ vẻ đồng tình với nỗi lo của Bàn Tử, đồng thời cũng đang nhanh chóng suy nghĩ đối sách.

Tuy nhiên, đối mặt với luồng chướng khí bất ngờ này, ngay cả cậu cũng cảm thấy vô cùng nan giải.

Trương Kỳ Lân thấy vậy, trong lòng cũng bất lực.

Anh ta biết rõ, huyết Kỳ Lân tuy có thể giải độc trừ tà, nhưng không phải vạn năng.

Hơn nữa, cho dù cho Bàn Tử và Hạo Thiên Chân uống huyết Kỳ Lân, cũng chỉ có thể chống lại khí độc trong thời gian ngắn, hoàn toàn không thể giải quyết được vấn đề gốc rễ là họ bị sương mù vây khốn không thể thoát ra.

Anh ta hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ bình tĩnh, tìm kiếm một tia hy vọng trong tuyệt vọng.

Ngay lúc đó, Trương Hạo đột nhiên lên tiếng: "Mọi người đừng hoảng, tôi có dự cảm, hướng kia, có lẽ có thể đưa chúng ta ra khỏi vùng chướng khí này." Anh chỉ về một hướng trông không khác gì xung quanh, nhưng lại được anh cảm nhận một cách khó hiểu.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều sững sờ, sau đó trong mắt lóe lên một tia hy vọng, tuy không biết tại sao Trương Hạo lại chắc chắn như vậy, nhưng họ tin Trương Hạo sẽ không nói bừa.

Thực ra đây là lần đầu Trương Hạo sử dụng năng lực Dẫn đường Thiên Thể, trong lòng cũng không chắc chắn, chỉ là bản năng cơ thể thôi thúc anh đi về hướng đó.

Thay vì ngồi chờ chết, chi bằng thử một lần.

Trong vùng đất chưa được biết đến bị sương mù dày đặc bao phủ, mỗi bước đi như bước vào một thế giới khác, ánh sáng bị nuốt chửng không thương tiếc, chỉ còn lại những đường nét mờ ảo và vô vàn tưởng tượng.

Trương Hạo dẫn dắt mọi người xuyên qua vùng sương mù tưởng chừng vô tận này, thể hiện khả năng lãnh đạo và trí tuệ đáng kinh ngạc.

Theo bước chân của Trương Hạo, cả đội từ từ tiến vào khu vực bị bao phủ bởi sự bí ẩn.

Ban đầu, mọi người còn có chút tò mò và phấn khích, nhưng chẳng bao lâu, tâm trạng đó đã bị thay thế bởi những khó khăn liên tiếp.

Sương mù không chỉ che khuất tầm nhìn, mà còn làm mất phương hướng, như thể cả thế giới đã mất đi tọa độ.

Gió, mang theo cái lạnh cắt da, luồn lách qua sương mù, phát ra những tiếng rít như tiếng than khóc, khiến người ta lạnh gáy.

“Mọi người theo sát tôi, đừng để bị lạc.” Giọng Trương Hạo vang vọng trong sương, tuy không lớn, nhưng lại vô cùng kiên định, như một luồng sức mạnh vô hình, khiến lòng mỗi người đều an định lại.

Trong quá trình tiến lên, anh dựa vào bản năng liên tục điều chỉnh

hướng đi.

Đối mặt với những điều chưa biết trong sương mù, Trương Hạo luôn có thể khéo léo né tránh từ trước.

Sau mấy giờ đi lại gian nan, khi tia nắng đầu tiên xuyên qua lớp sương mù dày đặc, chiếu lên mặt, mỗi người trong đội đều xúc động đến rơi nước mắt.

Cuối cùng họ đã ra khỏi vùng sương mù ngột ngạt này, trước mắt là một không gian thoáng đãng, một khu rừng xanh mướt hiện ra, chim hót hoa thơm, tựa như chốn bồng lai tiên cảnh.

Giờ phút này, mọi mệt mỏi và gian khổ đều tan biến, thay vào đó là niềm vui và tự hào vô tận.

"Dẫn đường Thiên Thể lại có thể thần kỳ đến vậy!" Giọng Trương Hạo có chút kích động và cảm khái.

Anh quay đầu nhìn lại đội ngũ phía sau, trên mặt ai cũng nở nụ cười chiến thắng.

"Trương Hạo huynh đệ, cậu đúng là anh hùng của chúng tôi!" Bàn Tử kích động ôm chầm lấy Trương Hạo, phấn khích nói.

Giọng hắn vang vọng giữa thung lũng, gây được sự đồng cảm của mọi người.

"Đúng vậy, nếu không có Tiểu Cữu dẫn đường, e là chúng tôi đã lạc trong sương mù từ lâu rồi." Hạo Thiên Chân cảm kích nói.

Trương Kỳ Lân tuy không nói gì, nhưng ánh mắt anh ta vẫn luôn dõi theo Trương Hạo, dường như đang suy tư điều gì đó.

Lúc này, Bàn Tử đột nhiên nói một câu: "Trương Hạo huynh đệ, làm thế nào mà cậu có thể đi ra khỏi chướng khí mà không cần bất kỳ thiết bị, dụng cụ nào trợ giúp?

Còn nữa, tôi thấy cả quá trình cậu không hề do dự, dường như rất quen thuộc nơi này, không giống như lần đầu đến." "Đúng vậy, Bàn Tử nói vậy tôi cũng có cảm giác đó." Hạo Thiên Chân phụ họa.

Trương Hạo cười cười: "Giác quan thứ sáu!" Dù sao anh cũng không quan tâm người khác có tin hay không, cứ tùy tiện tìm một lý do để lấp liếm.

Tuy nhiên, năng lực Dẫn đường Thiên Thể của anh cao cấp hơn giác quan thứ sáu không biết bao nhiêu lần.

Đầu tiên, không phải ai cũng có giác quan thứ sáu, dù có cũng chưa chắc đã chuẩn.

Chương 298

Dẫn đường Thiên Thể thì khác, trong giới tự nhiên, đa số các loài vật bay trên trời đều có năng lực này.

Giống như chim di cư, có lần chúng di cư hàng nghìn cây số, nhưng năm sau khi trở về vẫn có thể tìm được vị trí tổ của năm trước, chính là nhờ vào năng lực Dẫn đường Thiên Thể.

Năng lực mạnh mẽ này quả thực là một báu vật.

"Không nói chuyện này nữa, trời sắp tối rồi, chúng ta mau tìm chỗ qua đêm đi!" Bàn Tử thấy Trương Hạo không muốn nói nhiều, liền chuyển chủ đề thúc giục một câu, mọi người liền tìm kiếm xung quanh.

Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Trương Kỳ Lân chẳng mấy chốc đã tìm thấy một cây đa khổng lồ.

Cạnh gốc cây đa này có mấy tảng đá lớn nằm rải rác, trở thành rào cản tự nhiên để họ chống lại những mối đe dọa chưa biết vào ban đêm.

Sau khi xác định vị trí, Bàn Tử hăng hái nhận nhiệm vụ tìm củi, chẳng mấy chốc hắn đã ôm về một đống cành cây và lá khô, cẩn thận chất thành đống trên khoảng đất trống dưới gốc cây đa, chuẩn bị đốt lên ngọn lửa ấm áp đầu tiên của đêm.

Cùng với ngọn lửa bập bùng, mọi thứ xung quanh đều được nhuộm một màu vàng óng dịu nhẹ.

Mọi người đều lấy thức ăn đã chuẩn bị sẵn trong túi ra nướng, chẳng mấy chốc mùi thơm của thức ăn đã lan tỏa.

Bốn người ngồi quây quần bên đống lửa, vừa ăn vừa trò chuyện,

chia sẻ những câu chuyện của nhau và những dự định cho tương lai.

Ánh lửa chiếu lên mặt họ, phản chiếu sự yên bình và mãn nguyện đã lâu không có.

Màn đêm buông xuống, ban đêm trong rừng rậm càng thêm bí ẩn khó lường.

Để đảm bảo an toàn, họ đã bàn bạc thứ tự canh gác, mỗi người thay phiên nhau cảnh giới một khoảng thời gian.

Cơn mệt mỏi dần ập đến, mọi người lần lượt chìm vào giấc ngủ, chỉ còn lại đôi mắt của Bàn Tử lấp lánh trong bóng tối.

Hắn là người canh gác đầu tiên, hắn một mình đứng dậy, ngồi sang phía bên kia đống lửa, lặng lẽ nhìn ngọn lửa bập bùng, để mặc cho suy nghĩ bay xa.

Ngay lúc đó, một âm thanh nhỏ nhưng có nhịp điệu đã phá vỡ sự tĩnh lặng của đêm.

Tí tách, tí tách, âm thanh đó trong trẻo mà đều đặn, như đang kể lại một câu chuyện cổ xưa, lại như tiếng thì thầm của một sinh vật nào đó trong bóng tối.

Bàn Tử đột nhiên ngẩng đầu, vểnh tai lên, cố gắng bắt lấy nguồn gốc của âm thanh đó.

Xung quanh ngoài tiếng côn trùng và tiếng gió thỉnh thoảng vang lên, không có gì khác thường.

Nhưng tiếng tí tách đó vẫn không ngừng, ngược lại dường như càng lúc càng rõ ràng, càng lúc càng gần.

Tim Bàn Tử không khỏi đập nhanh hơn, một cảm giác căng thẳng không tên dâng lên.

Hắn nhìn quanh, cố gắng tìm kiếm nguồn gốc của âm thanh trong

bóng tối.

Đột nhiên, ánh mắt hắn dừng lại trên một tảng đá lớn không xa, ở đó dường như có thứ gì đó đang khẽ phát sáng, nhấp nháy theo nhịp điệu của tiếng tí tách.

Hắn cẩn thận đứng dậy, lặng lẽ đến gần tảng đá đó, sợ làm kinh động thứ gì.

Khi hắn cuối cùng cũng đến bên tảng đá, cảnh tượng trước mắt khiến hắn kinh ngạc vô cùng.

Thì ra, tiếng tí tách đó không phải đến từ một sinh vật nào, mà là do nước mưa từ lá cây đa nhỏ giọt, vừa vặn rơi xuống một hòn đá được nước mưa bào mòn đến mức cực kỳ nhẵn bóng, phát ra âm thanh trong trẻo.

Còn ánh sáng nhấp nháy đó, là do nước mưa rơi xuống hòn đá phản chiếu ánh lửa yếu ớt.

Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm.

Hắn quay lại bên đống lửa ngồi xuống, nhìn đống lửa sắp tàn lại cho thêm một ít củi vào.

Bỗng nhiên, hắn nhận ra có gì đó không đúng, nước mưa phải trong suốt, không mùi, mà chất lỏng vừa rơi xuống hòn đá rõ ràng là màu đỏ tươi, còn mang theo mùi máu tanh nồng nặc.

Bàn Tử lúc này tỏ ra vô cùng nghiêm trọng.

Hắn từ từ đứng dậy, ánh mắt dán chặt vào thân cây đa cổ thụ, ở đó, một luồng khí tức không lành đang lặng lẽ lan tỏa.

Ánh trăng xuyên qua những đám mây thưa thớt, chỉ đủ để chiếu sáng một phần thân cây, nhưng cũng đủ để Bàn Tử nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng: một dòng chất lỏng màu đỏ máu mang theo mùi

tanh nồng nặc, đang từ từ rỉ ra từ sâu trong thân cây, men theo lớp vỏ cây loang lổ chảy xuống, cuối cùng nhỏ giọt xuống mặt đất ẩm ướt, phát ra tiếng "tí tách, tí tách", như một điềm báo chẳng lành.

Sự việc kỳ lạ bất ngờ này khiến Bàn Tử thắt tim.

Hắn cố gắng nhớ lại mọi thứ đã thấy ban ngày, cố gắng tìm một manh mối từ những mảnh ký ức vụn vặt, nhưng ngoài sương mù vô tận và cuộc hành trình gian nan trong rừng rậm, đầu óc hắn trống rỗng.

Bàn Tử biết, điều này tuyệt đối không thể giải thích bằng hiện tượng tự nhiên, một nỗi sợ hãi không tên bắt đầu lan tỏa trong lòng hắn.

"Mẹ kiếp, rốt cuộc đây là cái quái gì vậy?" Bàn Tử lẩm bẩm, giọng nói có chút run rẩy.

Hắn nhìn quanh, rừng rậm trong đêm tối càng thêm âm u đáng sợ, như thể có vô số con mắt đang rình mò họ trong bóng tối.

Bàn Tử hít một hơi thật sâu, cố gắng trấn tĩnh sự hoảng loạn trong lòng, nhưng mùi tanh ngọt đó cứ như hình với bóng, khiến hắn không thể thoát ra được.

Trong lúc bất lực, Bàn Tử quyết định tự mình đi tìm hiểu.

Hắn nghiến chặt răng, đi đến bên thân cây, hai tay bám vào thân cây bắt đầu leo lên cây đa khổng lồ.

Bề mặt thân cây thô ráp không bằng phẳng, tạo ra ma sát nhất định cho hắn leo lên, nhưng sự trơn trượt do nước mưa khiến mỗi bước đi của hắn đều đầy nguy hiểm.

Bàn Tử cẩn thận tìm chỗ đặt chân, từng bước một di chuyển lên trên.

Càng lên cao, hơi thở của Bàn Tử cũng trở nên gấp gáp.

Hắn không dám nhìn xuống, chỉ dám ngẩng đầu nhìn lên tán cây, nơi đó vẫn là một mảng đen kịt, không nhìn thấy gì cả.

Nhưng dòng chất lỏng màu đỏ máu đó dường như càng lúc càng rõ ràng, chúng vẽ những đường cong kỳ dị trong không trung, cuối cùng biến mất trong màn đêm mịt mùng.

Bàn Tử thầm thề, dù thế nào cũng phải leo lên đến độ cao đó để xem cho rõ.

Tuy nhiên, số phận dường như không định dễ dàng buông tha cho hắn.

Ngay khi Bàn Tử sắp chạm tới nguồn gốc của dòng chất lỏng đó, chân hắn trượt một cái, cả người lập tức mất thăng bằng.

Hắn hét lên một tiếng, hai tay quơ loạn trong không trung, cố gắng nắm lấy thứ gì đó để giữ vững cơ thể.

Nhưng mọi thứ đã quá muộn, cơ thể hắn như một tảng đá lớn rơi xuống đất, kèm theo một tiếng nổ chói tai và bụi đất bay mù mịt.

"Á!" Bàn Tử hét lên một tiếng thảm thiết như heo bị chọc tiết, âm thanh đó vang vọng trong rừng rậm, đầy tuyệt vọng và đau đớn.

Trương Hạo, Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân đang ngủ say bị tiếng động bất ngờ này làm cho tỉnh giấc, họ bật dậy, mặt đầy vẻ nghi hoặc và lo lắng.

Họ nhanh chóng trao đổi ánh mắt, rồi cùng lúc lao về phía Bàn Tử.

"Bàn Tử!

Cậu sao rồi?" Giọng Trương Hạo vang lên trong đêm, có chút lo lắng và quan tâm.

Anh chạy đến bên Bàn Tử, chỉ thấy hắn đang nằm trên đất rên rỉ

đau đớn, trên người đầy vết trầy xước và bầm tím.

Trương Hạo vội vàng đỡ Bàn Tử dậy, để hắn dựa vào một tảng đá lớn nghỉ ngơi.

“Tôi...

Chương 299

tôi không sao... chỉ là... chỉ là ngã một cái...” Bàn Tử khó khăn lên tiếng, giọng yếu ớt và run rẩy.

Hắn cố gắng che giấu sự đau đớn và sợ hãi của mình, nhưng đôi mắt đầy tơ máu đã bán đứng hắn.

Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân cũng vây lại, họ nhìn dáng vẻ thảm hại của Bàn Tử, trong lòng đầy lo lắng và nghi hoặc.

Họ ngẩng đầu nhìn lên cây đa, chỉ thấy dòng chất lỏng màu đỏ máu trên thân cây vẫn đang không ngừng chảy, như đang kể lại một bí mật nào đó không ai biết.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Hạo Thiên Chân nhíu mày hỏi, giọng đầy vẻ khó hiểu và bối rối.

“Chúng tôi cũng không biết.” Trương Hạo lắc đầu, ánh mắt anh quét qua lại giữa thân cây và Bàn Tử, cố gắng tìm kiếm manh mối.

“Bàn Tử, cậu có phải đã nhìn thấy gì không?” Trương Kỳ Lân ngồi xổm xuống, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt không cảm xúc hỏi.

Bàn Tử hít một hơi thật sâu, cố gắng ổn định lại cảm xúc.

Sau đó, hắn từ từ kể lại sự việc vừa rồi.

Khi hắn nhắc đến dòng chất lỏng màu đỏ máu đó, trên mặt Trương Hạo, Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân đều lộ vẻ kinh ngạc.

Họ nhận ra, khu rừng này phức tạp và nguy hiểm hơn họ tưởng tượng rất nhiều.

“Tôi lên xem rốt cuộc là chuyện gì!” Trương Hạo biết rõ, nếu

không làm rõ nguồn gốc của chất lỏng màu đỏ thẫm này, đêm nay mấy người họ đừng hòng yên tâm nghỉ ngơi.

Vừa dứt lời, Trương Hạo nhảy lên, tay bám vào thân cây đa lớn, rồi lật người lên cây, cứ như vậy vài lần đã đến được vị trí chất lỏng rỉ ra.

Trương Hạo cẩn thận quan sát xung quanh, chẳng mấy chốc anh đã phát hiện ra chất lỏng màu đỏ rỉ ra từ thân cây đến từ một cái bướu lớn phía sau thân cây.

Cái bướu đó, giống như một con quái vật bước ra từ truyền thuyết cổ xưa, yên lặng ẩn mình sau thân cây, hoàn toàn lạc lõng với môi trường tự nhiên xung quanh.

Kích thước của nó lớn đến mức có thể so với một chiếc xe tải nhỏ, bề mặt phủ đầy những sợi thịt màu đỏ, giống như vật sống, từ từ co bóp.

Những sợi thịt này, không phải là sợi thực vật, cũng không phải lông động vật, chúng có một sức sống khó tả, khiến người ta không rét mà run.

Trương Hạo từ từ đưa hai tay ra, thách thức những sợi thịt đang quấn quanh cái bướu.

Lần thử đầu tiên, anh cố dùng sức để kéo những sợi thịt đó, nhưng phát hiện chúng dai hơn vẻ ngoài rất nhiều, như thể được dệt nên từ vô số sinh vật nhỏ bé, vừa mềm mại lại vừa dẻo dai, khó lòng lay chuyển.

Những sợi thịt giãy giụa trong tay anh, phát ra tiếng "xì xì" nhỏ nhưng rõ ràng, như thể một sinh vật nào đó đang thì thầm.

Trương Hạo nhanh chóng phát hiện, những sợi thịt này lợi hại hơn anh tưởng tượng rất nhiều, một khi bị kéo đứt, lập tức sẽ phân thành

hai, trở thành hai sợi thịt tiếp tục quấn quanh cái bướu.

Anh cẩn thận quan sát, chẳng mấy chốc đã nhận ra cái bướu được bao bọc bởi những sợi thịt đang co lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Với tốc độ co lại như thế này, kích thước của nó trước khi co lại thật khó tưởng tượng.

Trương Hạo không kịp nghĩ nhiều, anh đưa hai tay ra, nắm lấy một mớ sợi thịt, rồi dựa vào sức mạnh tuyệt đối kéo mạnh một cái, "xoẹt" một tiếng, một mớ sợi thịt đứt lìa, trước khi chúng kịp phân hóa, anh lại nắm lấy một mớ sợi thịt khác xé ra.

Cứ như vậy, dưới sự trợ giúp của sức mạnh và tốc độ tuyệt đối, Trương Hạo nhanh chóng xé được một lỗ hổng trên cái bướu thịt.

Anh nhìn vào qua lỗ hổng đó, lập tức kinh hãi!

"Vãi chưởng, sao lại là thứ này!" Trong lòng Trương Hạo dâng lên một cảm giác chấn động và kinh hoàng khó tả, cảnh tượng trước mắt vượt xa mọi nhận thức khoa học và giới hạn tưởng tượng của anh.

Anh nhìn con mãng xà khổng lồ màu đỏ từng một thời to lớn nhưng giờ đây sắp biến mất, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Thân thể con mãng xà như một bức tượng bị thời gian lãng quên, bị năm tháng và luồng sức mạnh bí ẩn kia ăn mòn không thương tiếc, chỉ còn lại những mảng vảy loang lổ và xương cốt lộ ra, trông vừa bi tráng vừa thảm thương.

Còn những sợi thịt màu đỏ quấn quanh nó, lúc này không còn chỉ là sự tồn tại kỳ quái, chúng càng giống như một loại quái vật ký sinh, tham lam hút lấy chút sinh khí cuối cùng của con mãng xà.

Cùng với sự biến mất của con mãng xà, cái bướu cũng bắt đầu teo lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, như thể toàn bộ sinh

lực của nó đều đến từ nạn nhân bất hạnh đó.

Khi tia sáng cuối cùng biến mất khỏi hốc mắt trống rỗng của con mãng xà, cả không gian chìm vào một sự tĩnh lặng kỳ quái, chỉ còn lại tiếng động nhỏ do những sợi thịt co bóp, trong sự tĩnh lặng này lại càng thêm chói tai.

Ý thức của Trương Hạo lập tức tỉnh táo, anh nhận ra, những sợi thịt này tuyệt đối không phải loại hiền lành, mục tiêu của chúng đã chuyển sang chính mình.

Ngay lúc đó, những sợi thịt màu đỏ như nhận được mệnh lệnh nào đó, đột nhiên trở nên hung bạo hơn, chúng uốn éo, quấn quýt, như một dòng lũ không thể cản phá, điên cuồng lao về phía Trương Hạo.

Trương Hạo có thể cảm nhận được một cảm giác lạnh lẽo lướt qua da, đó là những sợi thịt đang cố gắng xuyên thủng lớp phòng ngự của anh.

Nhưng cơ thể anh cứng như kim cương, khiến những sợi thịt này chỉ có thể lượn lờ bên ngoài, không thể thực sự làm hại anh chút nào.

Nếu là người thường, e rằng lúc này đã bị những sợi thịt đó xâm nhập vào cơ thể, hút cạn sinh khí, thi cốt không còn.

“Tiểu Cữu, đó là cái quái gì vậy?” Tiếng kêu của Hạo Thiên Chân dưới gốc cây phá vỡ sự tĩnh lặng ngắn ngủi.

Giọng cậu có chút kinh hãi, nhưng cũng không che giấu được khao khát khám phá những điều chưa biết.

Tuy nhiên, chính tiếng kêu này, lại vô tình trở thành ngòi nổ cho cuộc tấn công của những sợi thịt.

Những sợi thịt như bị một luồng sức mạnh vô hình nào đó dẫn dắt, nhanh chóng thay đổi phương hướng, như vật sống lan xuống dưới cây.

Trương Hạo thấy vậy, lập tức hiểu ra, bất kỳ tiếng động nào cũng có thể chọc giận những sinh vật kỳ quái này.

Nhưng lúc này, anh lo lắng hơn là sự an toàn của Hạo Thiên Chân.

Tuy nhiên, khi anh nhanh chóng quét mắt một vòng, phát hiện Trương Kỳ Lân ở dưới đang nhanh nhẹn bảo vệ Hạo Thiên Chân, lợi dụng địa hình xung quanh để né tránh sự tấn công của những sợi thịt, trong lòng anh mới hơi yên tâm.

Trương Hạo biết rõ, muốn hoàn toàn thoát khỏi tình thế khó khăn này, phải tìm được nguồn gốc của những sợi thịt.

Anh cẩn thận quan sát những sợi thịt này, phát hiện chúng tuy trông có vẻ hỗn loạn, nhưng thực chất mỗi sợi dường như đều có mối liên hệ mật thiết với thân cây.

Một ý nghĩ táo bạo hình thành trong đầu anh: những sợi thịt này, rất có thể mọc ra từ trong cây.

Nghĩ đến đây, Trương Hạo không do dự nữa, anh đột ngột tiến lên một bước, hai tay nắm chặt thành quyền, trong cơ thể như có một luồng sức mạnh đang cuộn trào.

Anh tung một cú đấm mạnh, đánh thẳng vào thân cây, sức mạnh cường đại khiến bề mặt thân cây lập tức nứt ra một khe hở.

Nhưng điều này rõ ràng là chưa đủ, những sợi thịt vẫn đang điên cuồng sinh trưởng, như thể có một sinh lực vô tận đang chống đỡ chúng.

Trương Hạo từ từ đưa tay vào khe nứt, ngón tay có thể cảm nhận được cảm giác ẩm ướt và nhầy nhụa bên trong thân cây, đó là một trải nghiệm anh chưa từng có.

Anh đột ngột dùng sức, cả thân cây như bị xé toạc ra, một mùi máu tanh nồng nặc lập tức lan tỏa.

Cùng lúc đó, một chiếc quan tài màu đỏ như máu đột nhiên hiện ra trước mắt anh.

Chiếc quan tài này toàn thân trong suốt, như được tạc từ pha lê, bên trong chứa đầy chất lỏng màu đỏ sẫm, dưới ánh sáng yếu ớt trông càng thêm quỷ dị.

Điều khiến người ta chấn động hơn là, trong quan tài lại có một thi thể mặc trang phục cổ.

Thi thể này được bảo quản cực kỳ tốt, da dẻ mịn màng, dường như chỉ đang chìm vào giấc ngủ sâu.

Gương mặt người đó an lành và tuấn tú, giữa hai hàng lông mày toát ra một khí chất siêu phàm thoát tục.

Chương 300

Trương Hạo thầm kinh ngạc, anh chưa từng thấy cảnh tượng kỳ lạ như vậy.

Tuy nhiên, anh cũng nhận ra, thi thể này rất có thể chính là nguồn gốc của những sợi thịt.

Những sợi thịt kỳ quái đó, chính là mọc ra từ thi thể này.

Anh đoán rằng, chủ nhân của thi thể này khi còn sống chắc chắn đã nắm giữ một bí pháp nào đó, mới có thể khiến ông ta sau khi chết vẫn có thể hút dinh dưỡng từ các sinh vật khác để đảm bảo thi thể nguyên vẹn.

Nắm đấm của Trương Hạo như sấm sét đánh vào chiếc quan tài tưởng chừng không thể phá vỡ, khoảnh khắc đó, không khí như ngưng đọng, thời gian cũng vì thế mà dừng lại.

Cùng với một tiếng nổ lớn "ầm", lớp vỏ trong suốt của quan tài lập tức vỡ tan, mảnh vỡ bay tứ tung, rơi xuống mặt đất âm u trong rừng, phát ra những âm thanh trong trẻo mà quỷ dị.

Ngay sau đó, một mùi máu tanh nồng nặc đến mức gần như nghẹt thở ập vào mặt, đó là mùi vị đến từ sâu bên trong quan tài, hỗn hợp với khí tức của sự cổ xưa và mục nát.

Cùng lúc đó, chất lỏng màu đỏ tươi như dòng lũ bị giam cầm đã lâu tuôn ra, mang theo sức mạnh không thể chống cự, lập tức bao phủ vùng đất xung quanh.

Chất lỏng màu đỏ này, chính là nguồn gốc của những sợi thịt kỳ quái kia, nó chứa đựng năng lượng chưa biết và mạnh mẽ, lúc này đang được giải phóng với một tốc độ kinh người.

Cùng với sự chảy ra của chất lỏng màu đỏ, những sợi thịt đang hoành hành trong không trung như gặp phải thiên địch, chúng bắt đầu uốn éo, co rút dữ dội, như thể cảm nhận được nỗi sợ hãi và tuyệt vọng chưa từng có.

Những sinh vật từng khiến người ta khiếp sợ này, dưới sự ăn mòn của chất lỏng màu đỏ, nhanh chóng mất đi sức sống và sự dẻo dai ngày nào, trở nên yếu ớt.

Cuối cùng, trong những tiếng "xèo xèo" nhỏ, chúng hóa thành tro bụi, tan biến vào không trung.

Trương Hạo chứng kiến tất cả, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác chấn động và nhẹ nhõm khó tả.

Anh ngồi xổm xuống, cẩn thận chạm vào những chất lỏng màu đỏ còn sót lại hơi ấm, cảm nhận sức mạnh phức tạp chứa đựng bên trong.

Đây không chỉ là một sự tồn tại vật chất, mà còn là một sức mạnh cổ xưa và bí ẩn, nó có lẽ liên quan mật thiết đến quá khứ của mảnh đất này, đến những bí mật đang ngủ yên dưới lòng đất.

Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân cũng lại gần, họ trợn tròn mắt, mặt đầy vẻ không thể tin nổi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Họ chưa từng thấy cảnh tượng quỷ dị mà hùng vĩ như vậy, càng không thể tưởng tượng những sợi thịt trông có vẻ yếu ớt này lại có nguồn gốc từ một chiếc quan tài như vậy, một vũng chất lỏng màu đỏ như vậy.

"Đây...

đây rốt cuộc là thứ gì?" Hạo Thiên Chân run rẩy hỏi.

Trương Hạo lắc đầu, mày nhíu chặt.

“Tôi cũng không biết, nhưng từ phản ứng của những sợi thịt này, chất lỏng màu đỏ này rõ ràng có tác dụng khắc chế chí mạng đối với chúng.” Anh dừng lại một chút, nói tiếp, “Hơn nữa, tôi luôn có cảm giác phía sau chuyện này ẩn giấu một bí mật lớn, một bí mật liên quan mật thiết đến khu rừng này, đến chiếc quan tài này.” Để tìm hiểu sâu hơn về tất cả, Trương Hạo quyết định khám nghiệm hiện trường một cách tỉ mỉ.

Anh cẩn thận thu thập một ít mẫu chất lỏng màu đỏ, định mang về nghiên cứu.

Đồng thời, anh cũng bắt đầu kiểm tra kỹ lưỡng các mảnh vỡ của quan tài cũng như các vật phẩm khác rơi vãi trên mặt đất.

Anh chú ý thấy, bên trong quan tài ngoài thi thể đã biến mất, còn có một số trang sức và phù văn trông có vẻ cổ xưa.

Những món trang sức này được chế tác tinh xảo, hoa văn phức tạp, rõ ràng không phải vật tầm thường; còn những phù văn kia lại càng đầy vẻ bí ẩn và chưa biết, khiến người ta không dám dễ dàng chạm vào.

“Ê, kia là cái gì, sao lại lấp lánh ánh vàng thế?” Bàn Tử mắt tinh, lúc quan tài vỡ đã tận mắt thấy có thứ gì đó rơi ra, bèn bật đèn pin tìm kiếm.

Ánh đèn vừa chiếu xuống dưới gốc đa, một tia sáng vàng đã lóe lên.

Bàn Tử nhanh chóng tìm thấy nơi phát ra ánh sáng vàng, một chiếc mặt nạ vàng đang yên lặng nằm trên một bệ đá hơi nhô lên, bề mặt của nó không hề lộng lẫy huy hoàng như người ta tưởng tượng, ngược lại còn toát ra một vẻ âm u và xấu xí khó tả.

Đường nét mặt nạ méo mó và khoa trương, hai mắt sâu hoắm,

như thể có thể nhìn thấu nỗi sợ hãi sâu thẳm nhất trong lòng người; khóe miệng vẽ lên một nụ cười quỷ dị, khiến người ta không rét mà run.

Đây không chỉ là một tác phẩm nghệ thuật, mà còn giống như một vật chứa đựng những lời nguyền và bí mật cổ xưa.

“Thiên Chân, mau lại đây xem cái này!” Bàn Tử phấn khích gọi Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân nghe tiếng liền nhanh chóng đến bên Bàn Tử, ánh mắt lập tức bị chiếc mặt nạ vàng thu hút.

Cậu ngồi xổm xuống, quan sát kỹ lưỡng, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc và trầm tư.

“Đây đúng là mặt nạ dùng trong tế tự của nước Điền Nam.” Giọng Thiên Chân trầm thấp mà kiên định: “Nước Điền Nam, một vương quốc cổ xưa gần như bị lãng quên trong dòng chảy lịch sử, văn hóa của họ độc đáo và bí ẩn, đặc biệt là các nghi lễ tế tự, thường đi kèm với những hiện tượng kỳ lạ và ý nghĩa sâu xa.

Hoa văn trên mặt nạ này, mỗi một ký hiệu đều ẩn chứa một ý nghĩa cụ thể, khớp với những ghi chép về văn hóa tế tự của nước Điền Nam trong cổ tịch.” Nói đến đây, ánh mắt của Hạo Thiên Chân bất giác dời sang những mảnh vỡ của quan tài pha lê rải rác khắp nơi.

Cậu từ từ đứng dậy, nhìn quanh, nói tiếp: “Có thể dùng người tế làm vật bồi táng, ngoài quốc vương ra, thật khó tưởng tượng còn ai có thể có được vinh dự như vậy.

Xem ra, người nằm trong quan tài pha lê này, rất có thể là một vị vua có địa vị quan trọng trong lịch sử nước Điền Nam, và lăng mộ của ông ta, chính là mục tiêu của chuyến đi này của chúng ta.” Trương Hạo sau khi nghe phân tích của Hạo Thiên Chân, mặt lộ vẻ vui mừng.

Họ đã trải qua bao gian khổ, xuyên qua rừng rậm, vượt qua hiểm nguy, cuối cùng cũng sắp đến đích.

Phượng Hoàng Linh, báu vật trong truyền thuyết có thể giải khai những bí ẩn cổ xưa, xoay chuyển càn khôn, giờ đây dường như đang ở ngay trước mắt, trong tầm tay.

"Tốt quá rồi, chúng ta lại tiến gần hơn một bước đến mục tiêu!" Bàn Tử kích động vỗ vai Trương Hạo, hai người nhìn nhau cười, trong mắt lấp lánh niềm hy vọng vô hạn vào tương lai.

Khi tia nắng đầu tiên nơi chân trời hoàn toàn xua tan màn đêm u ám, mọi người thu dọn hành trang đơn giản, chia nhau một ít lương khô và nước mang theo, chuẩn bị tiếp tục chuyến hành trình thám hiểm.

Tuy nhiên, ngay khi họ chuẩn bị đứng dậy rời đi, Hạo Thiên Chân đột nhiên cảm thấy dưới chân có một cảm giác khác lạ.

Cậu cúi đầu nhìn, chỉ thấy một cây quyền trượng đầu hổ được điêu khắc tinh xảo đang yên lặng nằm bên chân mình, như thể đột nhiên mọc lên từ dưới đất.

"Mọi người mau nhìn này, ở đây còn có đồ!" Hạo Thiên Chân nhặt cây quyền trượng lên, giơ ra trước mặt mọi người.

Cây quyền trượng này dài khoảng nửa mét, toàn thân làm bằng một loại kim loại không rõ tên, bề mặt phủ đầy những đường vân chi tiết, điều thu hút nhất chính là hình khắc đầu hổ sống động như thật, nanh vuốt dữ tợn nhưng không mất đi vẻ uy nghiêm, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể tỉnh giấc, phát ra tiếng gầm trời long đất lở.

"Đây là vật tượng trưng của các tư tế thời cổ đại." Hạo Thiên Chân giải thích: "Trong văn hóa nước Điền Nam, đầu hổ được coi là biểu tượng của sức mạnh và lòng dũng cảm, chỉ có các tư tế hoặc

quốc vương có địa vị cực cao mới có thể sở hữu quyền trượng như vậy.

Sự tồn tại của nó, càng chứng thực thêm suy đoán của chúng ta về thân phận của chủ nhân lăng mộ này." Bàn Tử nghe vậy, mắt lập tức trợn to hơn cả chuông đồng, nước miếng suýt nữa chảy ra.

Hắn giật lấy cây quyền trượng, cân nhắc trong tay, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Thứ này, ít nhất cũng phải đáng giá mấy trăm vạn chứ nhỉ?

Hê hê, đúng là của trời cho mà!" Tuy nhiên, Hạo Thiên Chân lại nhẹ nhàng lắc đầu, trong mắt lóe lên vẻ nghiêm túc: "Bàn Tử, đừng quên mục đích chúng ta đến đây.

Những báu vật này tuy quý giá, nhưng quan trọng hơn là giá trị lịch sử và văn hóa đằng sau chúng.

Hơn nữa, khi thám hiểm ở nơi chưa biết, chúng ta phải luôn cảnh giác, đừng để lòng tham che mờ mắt." Bàn Tử nghe vậy, sững người một lúc, sau đó ngượng ngùng gãi đầu, đưa quyền trượng lại cho Hạo Thiên Chân: "Hê, tôi chỉ đùa chút thôi mà.

Cậu nói đúng, chúng ta phải tiếp tục lên đường, tìm thấy Phượng Hoàng Linh mới là chuyện chính." Thế là, cả nhóm lại một lần nữa lên đường tìm kiếm Phượng Hoàng Linh.

Trong khu rừng cổ xưa và bí ẩn đó, Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Trương Kỳ Lân nhanh chóng di chuyển.

Lần trước gặp phải sương mù trắng đã có kinh nghiệm, lần này đối mặt với sương mù bất ngờ, mọi người không hề sợ hãi.

Trương Hạo, sở hữu năng lực định vị Thiên Thể, dù không cần bất kỳ thiết bị nào, bản năng cũng sẽ đưa anh ra khỏi sương mù.

Cùng với một tiếng ra lệnh của anh, bốn người theo sát, Trương

Hạo dựa vào bản năng từng bước xuyên qua vùng sương mù tưởng chừng vô tận.

Khi tia nắng đầu tiên xuyên qua lớp sương mỏng, chiếu lên những khuôn mặt mệt mỏi nhưng kiên nghị của họ, một công trình kiến trúc kỳ lạ đột nhiên xuất hiện trước mắt.

Một ngôi miếu hoang được khoét rỗng từ thân một cây đa khổng lồ.

Cây đa này dường như đã trải qua bao thăng trầm, cành cây uốn lượn, lá xanh thành bóng râm, còn ngôi miếu thì được lồng vào một cách khéo léo, vừa cổ kính lại vừa có chút bí ẩn.

Chương 301

Trương Hạo đẩy cánh cửa gỗ hơi nặng nề, một tiếng "két" vang lên, như thể mở ra cánh cửa đến một thế giới khác.

Ánh sáng trong miếu u ám, không khí thoang thoảng mùi bụi bặm lâu ngày, ở giữa chỉ còn lại một bệ thờ thần trơ trọi, kể lại sự huy hoàng và suy tàn của quá khứ.

Tường xung quanh loang lổ, bích họa tuy đã mờ, nhưng vẫn có thể lờ mờ nhận ra những câu chuyện thần thoại cổ xưa được vẽ lên, tăng thêm vài phần màu sắc bí ẩn.

Đúng lúc mọi người chuẩn bị khám phá thêm, Trương Hạo đột nhiên cảm thấy dưới chân có một cảm giác khác lạ.

Anh cúi đầu nhìn, phát hiện ở giữa sàn nhà có một cơ quan tinh xảo ẩn giấu, hoàn toàn lạc lõng với môi trường thô sơ xung quanh.

Vì thận trọng, anh nhẹ nhàng dùng mũi chân thăm dò, chỉ thấy cơ quan kêu nhẹ một tiếng, ngay sau đó, cả ngôi miếu vang lên một loạt âm thanh cơ khí trầm thấp và phức tạp, như thể một con thú khổng lồ ngủ say ngàn năm đã bị đánh thức.

Cùng với tiếng cơ khí ngày càng rõ ràng, mặt đất bắt đầu rung chuyển nhẹ, tám cột đá vuông vức, cao bằng nửa người từ tám hướng khác nhau từ từ nhô lên, chúng được sắp xếp có trật tự, như thể được bố trí theo một trận pháp cổ xưa nào đó.

Bề mặt cột đá được khắc những đồ đằng và ký hiệu phức tạp, dưới ánh sáng yếu ớt lấp lánh ánh sáng u tối, tạo cho người ta một cảm giác vừa trang nghiêm vừa quỷ dị.

"Xem ra, chúng ta đã kích hoạt cơ quan nào đó." Trương Hạo trầm

giọng nói, trong mắt vừa có cảnh giác vừa có tò mò.

Anh ra hiệu cho mọi người cảnh giác, đồng thời từ từ lùi lại để đề phòng bất trắc.

Bàn Tử lúc này cũng thu lại nụ cười, trợn mắt nhìn quanh, sợ bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào.

"Chỗ này đúng là đỉnh thật, như đóng phim ấy!" Hắn tuy miệng nói vậy, nhưng cây xẻng công binh trong tay đã nắm chặt, sẵn sàng đối phó với tình huống bất ngờ.

Hạo Thiên Chân thì tỏ ra bình tĩnh hơn, cậu cẩn thận quan sát những đồ đằng trên cột đá, cố gắng tìm manh mối từ đó.

"Những đồ đằng này, dường như có liên quan đến một nền văn minh cổ xưa nào đó được ghi lại trong cổ tịch…" cậu lẩm bẩm, trong mắt lấp lánh ánh sáng suy tư.

Trương Kỳ Lân, lúc này đang nhìn chằm chằm vào những cột đá, lạnh lùng nói một câu: "Các ngươi nhìn thứ trên đỉnh của chúng đi." Trên đỉnh cột đá, những bức tượng động vật được điêu khắc sống động như thật hiện lên vẻ âm u và bí ẩn lạ thường dưới ánh sáng yếu ớt.

Nhện, rắn, rết, thiềm thừ... mỗi loài đều là những sinh vật độc khiến người ta nghe danh đã sợ mất mật trong giới tự nhiên.

Sự tồn tại của chúng không chỉ đơn giản là để trang trí, mà càng giống như một phần của nghi lễ cổ xưa hoặc một cơ quan nào đó.

Trương Hạo nhắm mắt lại, cố gắng để bản thân hoàn toàn đắm chìm trong bầu không khí cổ xưa này, phảng phất như hòa làm một với không gian.

Phong thủy, điều cốt yếu là sự cộng sinh hài hòa giữa con người và môi trường tự nhiên, cũng như việc lợi dụng dòng chảy năng

lượng trong tự nhiên để tìm cát tránh hung.

Trương Hạo biết rõ, muốn giải được cơ quan này, phải hiểu được mối liên hệ tinh vi giữa những cột đá này và môi trường xung quanh, cũng như những thông tin phức tạp mà chúng đại diện như ngũ hành bát quái, phương vị sinh tiêu.

Sau một hồi quan sát và suy luận cẩn thận, ánh mắt Trương Hạo cuối cùng dừng lại trên bức tượng thiềm thừ.

Trong phong thủy học, thiềm thừ thường được coi là biểu tượng của tài lộc và may mắn, nhưng trong hoàn cảnh này, nó càng giống một ngọn hải đăng chỉ dẫn phương hướng.

Trương Hạo chú ý thấy vị trí của tượng thiềm thừ vừa khéo nằm ở phía bắc trung tâm của toàn bộ không gian, đây vừa là cung "Khảm" trong bát quái, cũng là nơi thuộc tính "Thủy" trong ngũ hành.

Mà "Thủy" trong phong thủy thường đại diện cho sự lưu động, biến hóa và lối đi, điều này hoàn toàn trùng khớp với việc họ đang cần tìm một lối đi xuống dưới.

Thế là Trương Hạo chậm rãi bước tới cột đá khắc hình thiềm thừ, hai tay nhẹ nhàng đặt lên cột, cảm nhận sự lạnh lẽo và thô ráp truyền đến từ đầu ngón tay.

Anh hít sâu một hơi, tập trung tinh thần, chuẩn bị khởi động cơ quan có thể quyết định vận mệnh của họ.

Khi anh nhẹ nhàng đẩy một cái, cột đá lại bất ngờ không lập tức xoay chuyển mà dường như bị một lực nào đó kẹt lại, khiến anh bất giác thắt lòng, nghi ngờ phán đoán của mình có sai sót.

Tuy nhiên, ngay lúc Trương Hạo chuẩn bị thử lại lần nữa, kỳ tích đã xảy ra.

Cột đá đột nhiên phát ra một tiếng "cạch" nhỏ, ngay sau đó, miệng

của con thiềm thừ từ từ mở ra, một viên bi đá nhẵn bóng tròn trịa lăn ra từ trong đó, rơi mạnh xuống mặt đất.

Cú va chạm này không chỉ làm mặt đất rung nhẹ, mà còn mở ra một cánh cổng dẫn đến thế giới chưa biết trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Sàn nhà dường như bị một lực vô hình xé toạc, từ từ tách ra hai bên, để lộ một lối đi sâu thẳm và tối đen.

Nơi cửa vào lối đi, ánh sáng yếu ớt lúc ẩn lúc hiện. "Mọi người cẩn thận, theo sát tôi." Trương Hạo đi đầu bước vào lối đi, những người còn lại theo sát phía sau.

Khi họ từng bước đi sâu vào trong, cảnh tượng xung quanh cũng bắt đầu thay đổi.

Vách đá lạnh lẽo ban đầu dần trở nên ẩm ướt, không khí phảng phất một mùi mốc nhàn nhạt và một thứ mùi không xác định.

Hai bên lối đi, thỉnh thoảng có thể thấy một vài loại thực vật kỳ dị và những khoáng thạch phát sáng.

Khi đi đến cuối lối đi, một dòng sông ngầm hiện ra trước mắt mọi người.

Khi nhóm Trương Hạo bước vào con đường sông ngầm bí mật đó, một luồng khí lạnh lẽo và ẩm ướt ập vào mặt.

Nước sông chảy xiết, sóng gợn lăn tăn, lấp lánh ánh sáng kỳ dị dưới tia sáng mờ ảo, tựa như một con rồng bạc uốn lượn.

Trương Hạo đứng ở phía trước đội, mày nhíu chặt, ánh mắt như đuốc, luôn cảnh giác với mọi thứ xung quanh.

Ngay khi họ đang cẩn thận men theo bờ sông tiến về phía trước, đột nhiên, phía sau vang lên một tiếng "xoạt" chói tai, phá vỡ sự yên

tĩnh của dòng sông ngầm.

Mọi người đột ngột quay đầu lại, chỉ thấy trên mặt nước nổi lên những gợn sóng khổng lồ, dường như có thứ gì đó đang bơi nhanh dưới nước.

Tuy nhiên, khi họ nhìn kỹ, lại chẳng phát hiện ra gì, chỉ còn lại những gợn sóng đang dần tan biến, khiến lòng người càng thêm bất an. "Cái gì thế?" Bàn Tử thở hổn hển, giọng nói có chút run rẩy.

Thân hình béo ú của gã càng thêm cục mịch trong lối đi chật hẹp, mỗi bước đi đều trông có vẻ vô cùng gian nan. "Không biết, nhưng chúng ta phải cẩn thận." Trương Hạo trả lời đồng thời cũng đi chậm lại, anh đã cảm nhận được có thứ gì đó trong nước đang nhanh chóng tiếp cận họ.

Ngay khi mọi người vừa thở phào một hơi, một sinh vật kinh khủng chưa từng thấy đột nhiên trồi lên từ dưới mặt nước.

Đó là một con thiềm thừ khổng lồ to bằng đầu xe tải, toàn thân đen kịt, da phủ đầy những nốt sần sùi và chất nhầy, hai con mắt lồi ra lấp lánh ánh sáng xanh u tối, dường như có thể nhìn thấu nỗi sợ hãi sâu thẳm trong lòng người.

Sự xuất hiện của con thiềm thừ này khiến tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

Kích thước của nó quá lớn, vượt xa sức tưởng tượng của con người, chỉ riêng cái lưỡi thè ra cũng đủ để cuốn phăng cả một người.

Lúc này, cái lưỡi rộng bản của nó đang nhanh chóng phóng về phía Bàn Tử, tốc độ nhanh đến kinh người. "A...!" Bàn Tử sợ đến mức la oai oái, liều mạng giãy giụa, nhưng khổ nỗi thân hình quá khổ, lại thêm dòng nước chảy xiết, căn bản không thể thoát khỏi cú tấn công chí mạng đó.

Ngay vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Trương Hạo phản ứng cực nhanh, thân hình lóe lên, lao thẳng về phía con thiềm thừ khổng lồ, hai tay như gọng kìm siết chặt lấy cái lưỡi đang thè ra của nó.

Toàn thân Trương Hạo gồng cứng trong nháy mắt, một luồng sức mạnh khủng khiếp từ trong cơ thể anh bộc phát ra, sống sượng xé đứt cái lưỡi vô cùng dẻo dai kia.

Tức thì, một dòng máu tanh hôi phun ra, nhuộm đỏ cả một khúc sông.

Mùi máu nhanh chóng lan ra trong dòng sông ngầm, như một tín hiệu báo động thu hút thêm nhiều con thiềm thừ khổng lồ khác.

Chúng lũ lượt chui ra từ những góc tối, vây quanh con thiềm thừ bị thương, bắt đầu một bữa tiệc xâu xé tàn nhẫn.

Máu thịt bay tung tóe, cảnh tượng kinh tâm động phách, khiến người ta không nỡ nhìn thẳng.

Chương 302

Con thiềm thừ mất lưỡi đau đớn gầm lên, dùng thân hình đồ sộ của mình quẫy đạp loạn xạ trên mặt nước, tạo nên từng lớp sóng lớn.

Còn những con đồng loại bị mùi máu thu hút tới thì như mất hết lý trí, điên cuồng tấn công nó.

Chỉ trong chốc lát, một con thiềm thừ to bằng đầu xe tải đã bị xâu xé sạch sẽ.

Những con thiềm thừ này sau khi ăn thịt đồng loại xong, liền chuyển hướng tấn công nhóm Trương Hạo.

Hàng chục con thiềm thừ khổng lồ to bằng đầu xe tải như ác quỷ bò ra từ địa ngục, chúng trợn đôi mắt xanh lè, há cái miệng rộng như chậu máu, phát ra từng tràng gầm rống khiến người ta tim đập chân run, tấn công dữ dội về phía nhóm Trương Hạo.

Nước sông vì sự quẫy đạp của chúng mà trở nên hung dữ, không khí tràn ngập mùi máu tanh nồng và nỗi sợ hãi.

Đối mặt với cảnh tượng kinh hoàng đột ngột này, Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Trương Kỳ Lân bốn người phản ứng cực nhanh, mỗi người rút vũ khí đã chuẩn bị sẵn từ trong ba lô ra, nghiêm trận chờ địch.

Hạo Thiên Chân tay cầm một con dao găm sắc bén, ánh mắt kiên định và lạnh lùng, cậu biết rõ trong hoàn cảnh thế này, bất kỳ sự hoảng loạn nào cũng có thể là chí mạng.

Bàn Tử tuy thân hình đồ sộ nhưng thân thủ lại cực kỳ linh hoạt, gã cầm một thanh trường đao, mỗi lần vung lên đều kèm theo tiếng gió rít trầm nặng, đủ để khiến bất kỳ kẻ địch nào cũng phải khiếp đảm.

Còn Trương Kỳ Lân, Hắc Kim Cổ Đao trong tay linh hoạt đa biến, luôn có thể tung ra đòn chí mạng vào thời khắc mấu chốt.

Tuy nhiên, dù là một đội ngũ trông có vẻ mạnh mẽ như vậy, khi đối mặt với những con quái vật khổng lồ này cũng tỏ ra vô cùng vất vả.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đứng quay lưng vào nhau, họ phối hợp ăn ý, một công một thủ, miễn cưỡng chống đỡ được thế công mãnh liệt của một con thiềm thừ.

Con dao găm của Hạo Thiên Chân chém lên lớp da dày của con thiềm thừ tóe ra từng tia lửa, mỗi lần trúng đích đều khiến cánh tay cậu đau nhức; còn Bàn Tử thì lợi dụng trọng lượng và sức mạnh của mình, hết lần này đến lần khác bổ trường đao vào yếu huyệt của con thiềm thừ, tuy hiệu quả có hạn nhưng cũng đủ để con quái vật này cảm thấy đau đớn và phẫn nộ.

Tình hình của Trương Kỳ Lân cũng không mấy lạc quan.

Anh dựa vào thân thủ xuất sắc và khả năng quan sát nhạy bén, đã thành công giết chết một con thiềm thừ, nhưng điều này cũng khiến anh tiêu hao rất nhiều thể lực và tinh lực.

Ngay khi anh còn chưa kịp thở, chuẩn bị tìm mục tiêu tiếp theo thì cảnh tượng trước mắt lại khiến anh sững sờ.

Chỉ thấy Trương Hạo như một vị chiến thần từ trên trời giáng xuống, bóng hình anh thoăn thoắt giữa bầy thiềm thừ, mỗi lần ra tay đều chuẩn xác và chí mạng.

Nắm đấm của anh dường như ẩn chứa sức mạnh vô tận, một quyền tung ra, không khí cũng phải rung chuyển.

Những con thiềm thừ khổng lồ bình thường khiến người ta sợ hãi, trước mặt Trương Hạo lại mỏng manh như giấy.

Theo từng tiếng nổ chói tai, từng con thiềm thừ một bị nắm đấm của Trương Hạo đánh nổ tung, máu thịt bay tứ tung, cảnh tượng vô cùng thảm liệt.

Phong cách chiến đấu của Trương Hạo vừa cuồng dã lại vừa chuẩn xác, anh dường như có thể nhìn thấu từng điểm yếu của lũ thiềm thừ, mỗi đòn tấn công đều vừa đúng chỗ.

Ánh mắt anh tràn đầy sự kiên định và lạnh lùng, phảng phất như vào khoảnh khắc này, anh đã không còn là Trương Hạo ôn hòa nhã nhặn thường ngày, mà đã hóa thân thành một vị sát thần thực thụ.

Chỉ trong chốc lát, tất cả thiềm thừ đều bị Trương Hạo đánh nát, trên mặt sông trôi nổi vô số mảnh chi và nội tạng, mùi máu tanh nồng nặc trong không khí khiến người ta buồn nôn.

Tuy nhiên, đối với Trương Hạo, tất cả những điều này chỉ là sân khấu để anh thể hiện sức mạnh.

Anh đứng giữa sông, toàn thân toát ra một khí chất bá đạo và ngạo nghễ khó tả, dường như cả thế giới đều đang run rẩy dưới chân anh.

Mọi người nhìn bóng dáng Trương Hạo, trong mắt tràn đầy sự ngưỡng mộ và kính sợ.

Họ ngưỡng mộ sức mạnh và tốc độ phi thường của Trương Hạo; họ ngưỡng mộ sự bình tĩnh và quả cảm mà Trương Hạo thể hiện trong giờ phút nguy nan; họ càng ngưỡng mộ vẻ ngoài đẹp trai và sức hút bẩm sinh của anh.

Vào khoảnh khắc này, Trương Hạo phảng phất trở thành thần tượng và anh hùng trong lòng họ. "Trương Hạo huynh đệ!

Anh quá lợi hại rồi!" Bàn Tử là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng, gã nhìn Trương Hạo với vẻ mặt sùng bái, mắt lấp lánh ánh sáng kích động. "Đúng vậy, Tiểu Cữu.

Thực lực của cậu thật khiến người ta phải kinh ngạc." Hạo Thiên Chân cũng phụ họa, giọng điệu tràn đầy sự kính phục và cảm khái.

Trương Kỳ Lân tuy không nói gì, nhưng trong ánh mắt anh cũng lộ ra một tia tán thưởng và công nhận khó có thể nhận ra.

Anh biết, thực lực của Trương Hạo còn xa hơn thế, anh còn có nhiều tiềm năng hơn nữa chờ được khai phá.

Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Trương Kỳ Lân, bốn người sau khi trải qua cuộc giao đấu kinh tâm động phách với đám thiềm thừ khổng lồ, không dừng bước mà tiếp tục tiến lên.

Càng đi sâu, dòng sông ngầm dường như chảy càng xiết hơn, tiếng nước vang dội như tiếng gầm gừ của mãnh thú thời viễn cổ, khiến người ta nảy sinh lòng kính sợ.

Đúng lúc này, một cảnh tượng đột ngột phía trước mặt sông lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Một cái xác nữ bụng phệ đang lẳng lặng trôi nổi.

Thể trạng của cái xác nữ vô cùng đầy đặn, căng phồng như đang mang thai, còn lớp chất keo trong suốt bao phủ bên ngoài cơ thể, dưới ánh sáng yếu ớt, lấp lánh ánh sáng kỳ dị và bí ẩn, vừa bảo vệ thi thể khỏi sự bào mòn của năm tháng, vừa tăng thêm mấy phần quỷ dị và bất tường.

Bốn người nhìn nhau, trong lòng tràn đầy kinh ngạc và nghi hoặc.

Trương Hạo nhanh chóng phân tích tình hình trước mắt: "Thi thể này được bảo quản tốt như vậy, tuyệt đối không phải hình thành tự nhiên, hơn nữa lớp chất keo kia... rất có thể là chất bài tiết của một loại sinh vật chưa biết hoặc là sản vật của môi trường đặc thù." Ngay khi họ đang bàn tán xôn xao quanh cái xác nữ, cố gắng tìm kiếm manh mối từ mọi góc độ, một luồng khí lạnh đột ngột lặng lẽ lan tỏa trong

không khí.

Ngay sau đó, mặt sông phía trước bắt đầu nổi lên từng lớp sóng đỏ, phảng phất như có máu tươi đang cuộn trào trong dòng nước ngầm, một đám sương mù đỏ sẫm lặng lẽ lan ra, nhanh chóng bao vây bốn người.

Lớp sương mù đỏ này không chỉ có màu sắc quỷ dị, mà còn mang theo một cảm giác áp bức đến nghẹt thở, dường như có thể nuốt chửng mọi ánh sáng và sinh khí. "Thứ quỷ quái gì đây?!" Bàn Tử là người đầu tiên không nhịn được chửi bới, giọng của gã vang vọng trong dòng sông chật hẹp, có vẻ hơi trống rỗng và kinh khủng.

Trương Kỳ Lân thì nhanh chóng rút Hắc Kim Cổ Đao ra, cảnh giác nhìn quanh bốn phía, ánh mắt anh kiên định và lạnh lùng, dường như bất kỳ nguy hiểm nào cũng không thể lay chuyển quyết tâm của anh.

Khi sương mù đỏ đến gần, họ cuối cùng cũng nhìn rõ chân tướng trong sương.

Bên trong đó vậy mà lại trôi nổi vô số thi thể có hình dạng giống hệt cái xác nữ trên sông, chúng hoặc ngửa hoặc nằm, tư thế khác nhau, nhưng đều bị lớp chất keo trong suốt đó bao bọc chặt chẽ.

Cảnh tượng này khiến mỗi người có mặt đều cảm thấy rợn tóc gáy, phảng phất như đã bước vào cửa ngõ của một thế giới khác.

Đúng lúc này, sâu trong sương mù đỏ đột nhiên vang lên một tiếng gầm rống chói tai, âm thanh đó trầm thấp mà mạnh mẽ, tràn đầy sự hoang dã và phẫn nộ, dường như là tiếng gào thét từ sâu thẳm địa ngục vọng lại.

Ngay sau đó, một con quái vật khổng lồ phá sương mù lao ra, xông thẳng về phía mọi người.

Đó là một con côn trùng khổng lồ chưa từng thấy, cơ thể nó màu

đỏ sẫm, phủ một lớp vỏ giáp cứng rắn, lấp lánh ánh kim loại; đầu mọc mấy cặp khẩu khí sắc bén, tựa như lưỡi hái, đủ để xé nát mọi vật cản; còn cặp mắt kép khổng lồ của nó, trong bóng tối lấp lánh ánh sáng xanh u u, dường như có thể nhìn thấu nỗi sợ hãi sâu thẳm nhất trong lòng người.

Vào khoảnh khắc kinh tâm động phách đó, con côn trùng khổng lồ đột nhiên lao ra khỏi màn sương đỏ, tựa như một ngọn núi di động, mang theo sức mạnh hủy diệt lao tới.

Thân hình đồ sộ của nó che trời lấp đất, mỗi một mảnh vỏ giáp dường như đang kể về một sức mạnh cổ xưa và cường đại, khiến mỗi người có mặt đều cảm nhận được áp lực chưa từng có.

Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Trương Kỳ Lân bốn người, đối mặt với biến cố bất ngờ này, gần như phản ứng theo bản năng, nhanh chóng lùi về phía sau, ánh sáng của đèn pin trong tay run rẩy, cố gắng chiếu sáng bóng tối và nỗi sợ hãi đột ngột ập đến.

Tuy nhiên, ngay khi họ tưởng rằng sắp bị luồng sức mạnh không thể kháng cự này nuốt chửng, hành động của con côn trùng khổng lồ lại bất ngờ dừng lại.

Thân hình đồ sộ của nó khựng lại giữa không trung, sau đó từ từ hạ xuống, phát ra tiếng nổ vang trời.

Bốn người nhân cơ hội ổn định thân hình, xuyên qua lớp sương mù đỏ dày đặc, họ phát hiện ra một sự thật kinh người.

Phần đuôi của con côn trùng, vậy mà lại bị mấy sợi xích sắt to lớn quấn chặt, những sợi xích này ăn sâu vào trong vách đá, như một nhà tù cổ xưa, hạn chế phạm vi hoạt động của con mãnh thú này.

Chương 303

"Mẹ kiếp, con côn trùng này vậy mà bị xích lại!" Bàn Tử là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng, giọng của gã mang theo một chút khó tin và một chút may mắn.

Gã vừa nói vừa rút súng lục ra, nhắm vào lớp vỏ giáp tưởng chừng không thể phá hủy của con côn trùng, không chút do dự bóp cò.

Tiếng súng vang vọng trong dòng sông chật hẹp, tạo nên từng lớp tiếng vang, nhưng điều đáng thất vọng là, viên đạn khi chạm vào vỏ giáp của con côn trùng, chỉ tóe lên một chuỗi tia lửa, rồi vô lực rơi xuống, không thể để lại bất kỳ vết tích nào trên bề mặt nó. "Đừng lãng phí đạn nữa, Bàn Tử." Trương Hạo trầm giọng nói, anh biết rõ sinh vật cấp bậc này tuyệt đối không phải súng đạn thông thường có thể làm bị thương.

Anh nhanh chóng nhìn quanh bốn phía, cố gắng tìm thêm thông tin về những sợi xích này và con côn trùng. "Những sợi xích này trông có vẻ rất lâu đời, nhưng vẫn còn chắc chắn, rõ ràng là được chế tạo đặc biệt để giam cầm con mãnh thú này." Hạo Thiên Chân thì cúi người xuống, cẩn thận nghiên cứu chỗ nối giữa xích và vách đá, trong mắt cậu lấp lánh sự tò mò và khao khát đối với những điều chưa biết. "Trên những sợi xích này dường như có một loại phù văn hoặc đồ đằng nào đó, chúng có thể liên quan đến thuật phong ấn cổ đại.

Tôi đoán, điều này không chỉ để giam cầm con côn trùng, mà còn có khả năng là để áp chế sức mạnh của nó." Trương Kỳ Lân thì vẫn duy trì cảnh giác cao độ, ánh mắt anh từ đầu đến cuối chưa từng rời khỏi con côn trùng, dường như có thể nhìn thấu những biến động trong lòng nó. "Chúng ta không thể lơ là, dù nó bị xích lại, vẫn là một

mối đe dọa lớn.

Chúng ta phải tìm một cách an toàn để đi qua đây." Lời nói của Bàn Tử mang theo vài phần run rẩy, phảng phất như không khí cũng vì nỗi sợ của gã mà ngưng đọng. "Con côn trùng khổng lồ đó, quả thực là hiện thân của ác mộng trong giới tự nhiên, mỗi một đường nét đều phác họa nên một bức tranh kinh hoàng đến rợn người, giống như ác quỷ bò ra từ vực sâu, lẳng lặng chờ đợi con mồi đến gần." Gã vừa nói vừa bất giác lùi lại, ánh mắt đầy vẻ kính sợ và né tránh đối với những điều chưa biết.

Trương Hạo nghe vậy, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía con quái vật khổng lồ, trong lòng tuy có gợn sóng, nhưng bề ngoài lại vô cùng bình tĩnh.

Anh thầm nghĩ: "Quả thật, con côn trùng đó như một pháo đài màu đỏ di động, toàn thân toát ra khí tức không thể xâm phạm.

Tuy nhiên, nếu nó lúc này bị xích sắt trói buộc, động đậy không được, chúng ta hà tất tự tìm phiền phức?" Nghĩ đến đây, Trương Hạo nhẹ nhàng gật đầu, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt, dường như là để bày tỏ sự thấu hiểu và an ủi đối với nỗi lo của Bàn Tử.

Hạo Thiên Chân thấy vậy, cũng vội vàng phụ họa: "Đúng vậy, mục đích của chuyến đi này là tìm Phượng Hoàng Linh, chứ không phải giao chiến với sinh vật kinh khủng như thế này.

Bàn Tử nói đúng, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, chúng ta vẫn nên khôn ngoan một chút, lẳng lặng vòng qua bên cạnh, tiếp tục tiến lên thôi." Thế là, cả nhóm cẩn thận điều chỉnh bước chân, như những vũ công đi trên lưỡi dao, mỗi bước đều trông có vẻ vô cùng cẩn trọng.

Họ cố gắng giữ tư thế thấp, giảm bớt tiếng động, sợ kinh động đến con quái vật đang say ngủ.

Càng đến gần, toàn bộ hình dáng của con côn trùng càng hiện ra rõ ràng hơn trước mắt mọi người, sự khủng khiếp của nó càng khiến người ta phải chết lặng.

Thân thể của con côn trùng phảng phất được điêu khắc từ đá cổ, mỗi một mảnh vỏ giáp đều lấp lánh ánh sáng u tối, tựa như những vì sao sâu thẳm nhất trên bầu trời đêm.

Râu của nó như những sợi dây leo xoắn xuýt, vươn dài tùy ý trong không trung, dường như có thể nhìn thấu bí mật của vạn vật trên đời.

Còn cặp mắt kép khổng lồ kia, càng khiến người ta sinh lòng lạnh lẽo, chúng dường như là hai cánh cổng dẫn đến vực sâu, luôn sẵn sàng nuốt chửng mọi sinh linh dám dòm ngó sự huyền bí của nó.

Càng quỷ dị hơn là, những thi thể trôi nổi trên mặt nước, chúng hoặc tàn khuyết không toàn vẹn, hoặc vặn vẹo biến dạng, phảng phất bị một loại sức mạnh chưa biết nào đó nguyền rủa, vĩnh viễn không thể yên nghỉ.

Những thi thể này và con côn trùng khổng lồ tạo thành một sự tương phản rõ rệt mà quỷ dị, khiến toàn bộ cảnh tượng càng thêm mấy phần khủng bố và bất an.

Ngay khi nhóm Trương Hạo đi vòng qua bên cạnh con côn trùng, nó đột nhiên bổ nhào tới.

Anh vừa đến gần, tiếng nhắc nhở của hệ thống đã vang lên trong đầu Trương Hạo. [Đinh, phát hiện vật phẩm hiếm Bất Tử Trùng.] [Đinh, phát hiện vật phẩm hiếm Lam Cáp Mô.] "Hả?" Trương Hạo không ngờ lại gặp được hai vật phẩm đặc biệt cùng một lúc, nếu dung hợp toàn bộ sẽ được 20 điểm tiến độ tiến hóa huyết mạch và 20 điểm kinh nghiệm hệ thống, rất gần với hệ thống cấp 10 và huyết mạch Kỳ Lân cửu giai.

Khó khăn lắm mới gặp được 2 vật phẩm hiếm, tự nhiên không thể bỏ qua. "Lui lại!" Trương Hạo hét lớn một tiếng, đồng thời thân hình bộc phát, như một tia chớp lao về phía Bất Tử Trùng, che chắn cho Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Trương Kỳ Lân ở phía sau.

Động tác của anh nhanh nhẹn mà mạnh mẽ, mỗi bước chân đều đạp ra sức mạnh ngàn cân, thể hiện thực lực cường đại mà anh tích lũy qua thời gian dài rèn luyện.

Đối mặt với cú tấn công bất ngờ này, Bất Tử Trùng phát ra một tiếng kêu chói tai, cơ thể khổng lồ vẽ một đường cong trên không, cố gắng tránh né mũi nhọn của Trương Hạo.

Tuy nhiên, Trương Hạo đã đoán trước được ý đồ của địch, anh đột ngột nhảy lên, tay phải nắm chặt, hội tụ toàn thân sức lực, đấm mạnh vào lớp vỏ ngoài tưởng chừng không thể phá hủy của Bất Tử Trùng. "Ầm!" Một tiếng nổ lớn, rung chuyển cả những tảng đá xung quanh.

Cơ thể Bất Tử Trùng vỡ tan trong nháy mắt, như một cái bình gốm bị búa tạ đập nát, vô số mảnh vỡ màu đen bắn tung tóe, đồng thời, một luồng sương mù đỏ sẫm từ vết nứt tuôn ra, nhanh chóng bao trùm cả không gian, nhấn chìm mọi thứ trong một màn mờ ảo.

Mọi người thấy vậy, đều kinh ngạc trước sức mạnh đáng sợ của Trương Hạo, đồng thời cũng vô cùng dè chừng với năng lực quỷ dị của Bất Tử Trùng này.

Tuy nhiên, ngay khi họ tưởng rằng nguy hiểm đã qua, những mảnh vỡ của Bất Tử Trùng vốn đã tan tác, lại bắt đầu tái hợp với tốc độ mắt thường có thể thấy được dưới sự bao bọc của sương mù đỏ, phảng phất như có một loại sức mạnh bí ẩn nào đó đang điều khiển chúng.

Không bao lâu sau, con Bất Tử Trùng đã vỡ nát lại một lần nữa

khôi phục nguyên trạng, thậm chí còn hung tợn đáng sợ hơn trước, sương mù đỏ bao quanh thân cũng càng thêm nồng đậm, toát ra một khí tức bất tử bất diệt kinh hoàng.

Nó ngửa mặt lên trời gào thét, âm thanh tràn đầy phẫn nộ và không cam lòng, phảng phất như đang tuyên bố với nhóm Trương Hạo về thân thể bất tử của mình. "Đây...

đây làm sao có thể?!" Bàn Tử trợn tròn mắt, khó tin lẩm bẩm.

Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân cũng mặt đầy kinh ngạc, họ chưa từng thấy sinh vật nào quỷ dị và mạnh mẽ đến thế, trong lòng không khỏi nảy sinh một cảm giác bất lực.

Trương Hạo đây là lần đầu tiên gặp phải quái vật có thể tự chữa lành cơ thể sau khi bị đập nát, anh rất tò mò.

Con côn trùng kinh khủng như vậy, nếu dung hợp, liệu có thể khiến bản thân cũng sở hữu năng lực tương tự không, nếu có thể thì quá nghịch thiên rồi.

Tuy nhiên, trước đó, phải nghĩ ra cách giết chết Bất Tử Trùng đã.

Vạn vật trên đời tương sinh tương khắc, bất kể sự vật lợi hại đến đâu cũng đều có điểm yếu, ngay cả Bất Tử Trùng, tuy cơ thể nó có thể hồi phục trong thời gian ngắn, nhưng không có nghĩa là nó thực sự bất tử, chỉ cần tìm đúng phương pháp, chắc chắn có thể giết chết nó.

Trương Hạo từ từ đến gần con Bất Tử Trùng, cơ thể khổng lồ của nó đã hồi phục, khả năng hồi phục của Bất Tử Trùng đã vượt xa sức tưởng tượng của người thường.

Chưởng Tâm Lôi, lòng bàn tay ẩn chứa sức mạnh sấm sét có thể phóng ra dòng điện cực mạnh trong nháy mắt, đủ để khiến sinh vật thông thường tê liệt thậm chí tử vong ngay lập tức.

Tuy nhiên, khi Trương Hạo ngưng tụ toàn thân sức lực, một

chưởng đánh vào lớp vỏ giáp cứng rắn của Bất Tử Trùng, lại chỉ nghe thấy một tiếng "cạch" nhẹ, uy lực của Chưởng Tâm Lôi dường như đã bị một loại sức mạnh bí ẩn nào đó trên lớp vỏ giáp hóa giải, chỉ để lại một vệt cháy xém nhàn nhạt.

Thấy vậy, Trương Hạo nhíu mày, nhưng anh không nản lòng mà nhanh chóng điều chỉnh chiến lược.

Trương Hạo khẽ động ý niệm, hàng chục hạt giống đồng thời bay ra, chúng như những viên đạn có mắt, chính xác bắn trúng vào người Bất Tử Trùng, cơ thể nó lập tức hóa thành một đám sương mù đỏ.

Tuy nhiên, giây tiếp theo, sương mù đỏ lại một lần nữa thu lại, cơ thể Bất Tử Trùng lại hồi phục.

Trương Hạo hiểu ra, mấu chốt để giết chết Bất Tử Trùng nằm ở đám sương mù đỏ đó, chỉ có giải quyết được sương mù mới có thể triệt để giết chết nó.

Đúng lúc này, trong đầu Trương Hạo đột nhiên lóe lên một ý nghĩ.

Vạn Niên Hàn Khí, đây là một loại sức mạnh tự nhiên cực kỳ hiếm có và mạnh mẽ, có thể đóng băng mọi sinh mệnh lực của sinh vật.

Nghĩ đến đây, Trương Hạo khẽ động ý niệm, một luồng hàn khí hiện ra từ hư không.

Tuy khoảng cách khá xa, nhưng mọi người vẫn có thể cảm nhận được từng đợt khí lạnh thấu xương tỏa ra từ luồng hàn khí, phảng phất có thể đóng băng mọi thứ xung quanh.

Vào khoảnh khắc Trương Hạo phóng ra Vạn Niên Hàn Khí, toàn bộ không gian phảng phất bị một luồng khí lạnh lẽo từ thời viễn cổ bao trùm, không khí ngưng đọng, ngay cả thời gian dường như cũng chậm lại.

Cơ thể đồ sộ của Bất Tử Trùng, khi tiếp xúc với luồng sức mạnh băng giá chưa từng có này, lập tức bị một lớp vỏ băng trong suốt bao bọc, giống như một bức tượng điêu khắc bị thời gian ngưng đọng, cố định lại vào khoảnh khắc giãy giụa và tuyệt vọng đó.

Quá trình đóng băng này không phải diễn ra trong chớp mắt, mà là một cách từ từ và tráng lệ có thể thấy bằng mắt thường.

Ban đầu, chỉ là một lớp sương mỏng trên bề mặt Bất Tử Trùng, theo sự thẩm thấu không ngừng của hàn khí, lớp sương này nhanh chóng lan rộng, dần dần dày lên, cho đến khi bao phủ hoàn toàn cơ thể con côn trùng.

Chương 304

Đám sương mù đỏ vốn khiến người ta kinh hãi, dưới sự tấn công của hàn khí cũng mất đi vẻ kiêu ngạo thường ngày, bị đóng băng cùng một lúc, hóa thành một vệt đỏ sẫm trong những tinh thể băng, trông vừa quỷ dị vừa đẹp đến thê lương.

Thời gian trôi qua, bên trong lớp vỏ băng bắt đầu truyền ra những tiếng nứt vỡ nhỏ, phảng phất là sự giãy giụa cuối cùng trong tuyệt vọng của Bất Tử Trùng.

Nhưng âm thanh này rất nhanh đã bị những tiếng băng vỡ lớn hơn thay thế, toàn bộ vỏ băng bắt đầu xuất hiện những vết nứt, những vết nứt này như mạng nhện nhanh chóng lan rộng, cho đến khi bao phủ toàn thân.

Cuối cùng, cùng với một tiếng nổ vang trời, vỏ băng vỡ tan, hóa thành vô số mảnh băng nhỏ, bay lả tả khắp nơi.

Cơ thể Bất Tử Trùng cũng theo đó mà vỡ nát, không còn là bộ dạng cứng rắn không thể phá hủy như trước, mà biến thành một đống băng khối và mảnh băng hỗn độn, rơi vãi trên mặt đất.

Những chiếc móng vuốt, răng nanh sắc bén từng khiến người ta nghe danh đã sợ, lúc này đều mất đi vẻ sắc bén thường ngày, bị hàn khí triệt để chinh phục, hóa thành một phần nhỏ bé trong giới tự nhiên.

Ngay khi Trương Hạo đang đắm chìm trong niềm vui chiến thắng kẻ địch mạnh, một tiếng va chạm kim loại trong trẻo phá vỡ sự tĩnh lặng xung quanh.

Anh nhìn theo tiếng động, chỉ thấy trong đống băng vỡ của Bất Tử Trùng, có vài món đồ đang lấp lánh ánh sáng chói mắt dưới tia sáng

yếu ớt.

Anh lại gần, phát hiện đó là một chiếc mặt nạ vàng và một cái hòm vàng, chúng dường như đã tồn tại từ trước khi Bất Tử Trùng bị đóng băng, bị cơ thể khổng lồ của nó che lấp, cho đến lúc này mới được nhìn thấy ánh mặt trời.

Chiếc mặt nạ vàng có hình dáng cổ xưa và bí ẩn, trên đó khắc những hoa văn phức tạp, vừa có dấu ấn đồ đằng cổ đại, vừa có vẻ là văn tự của một nền văn minh chưa biết nào đó.

Sự xuất hiện của nó khiến trong lòng Trương Hạo dâng lên một sự tò mò và chấn động mạnh mẽ, phảng phất đây không chỉ là một vật phẩm, mà còn là một chiếc chìa khóa dẫn đến những bí mật cổ xưa.

Còn cái hòm vàng kia thì trông trang trọng hơn, nắp hòm đóng chặt, trên đó khảm các loại bảo thạch, lấp lánh ánh sáng quyến rũ.

Trương Hạo thử nhẹ nhàng đẩy nắp hòm, lại phát hiện nó dường như bị một loại sức mạnh nào đó phong ấn, không thể dễ dàng mở ra.

Trước đó hệ thống đã nhắc có hai vật phẩm hiếm, một là Bất Tử Trùng, cái còn lại là Lam Cáp Mô.

Bất Tử Trùng đã bị giết, nhưng Lam Cáp Mô thì không thấy đâu.

Trương Hạo đoán Lam Cáp Mô hẳn là ở trong chiếc hòm vàng.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Trương Kỳ Lân thấy Trương Hạo giết chết Bất Tử Trùng, lại thấy mặt nạ vàng và hòm vàng, lập tức vây lại, thi nhau đoán xem bên trong hòm vàng có gì.

Bỗng nhiên, Trương Hạo chú ý thấy ổ khóa có điều khác thường, ổ khóa vậy mà lại to bằng ngón tay.

Anh đột nhiên có cảm giác, muốn mở chiếc hòm vàng này, phải dùng đến Phát Khâu Chỉ.

Trương Hạo duỗi hai ngón tay, đút vào hai ổ khóa.

Khi hai ngón tay của Trương Hạo nhẹ nhàng cắm vào hai lỗ được thiết kế tinh xảo hai bên hòm vàng, một luồng sức mạnh không tên dường như bị lặng lẽ đánh thức.

Những đường vân tinh tế bên mép lỗ hoàn toàn khớp với đầu ngón tay anh, truyền đi một sự cộng hưởng vi diệu, khiến Trương Hạo bất giác nín thở, sợ bất kỳ động tĩnh nhỏ nào cũng sẽ phá vỡ khoảnh khắc kỳ diệu sắp được hé lộ này. "Cạch!" Một tiếng động giòn tan, trong không gian tĩnh lặng trông có vẻ vô cùng vang dội.

Chiếc hòm vàng vào khoảnh khắc này phảng phất được ban cho sự sống, theo sự xoay chuyển của ngón tay Trương Hạo, nắp hòm từ từ bật mở một cách trôi chảy và tao nhã, để lộ bí mật ẩn giấu bên trong.

Đập vào mắt là bảy con cóc màu xanh lam to bằng nắm tay.

Chúng lẳng lặng nằm dưới đáy hòm, hai mắt nhắm nghiền.

Những con cóc này có thân hình tròn trịa và đầy đặn, da phủ một lớp vảy mịn, dưới ánh sáng yếu ớt lấp lánh ánh sáng mê người, mỗi một chiếc vảy đều như một tác phẩm nghệ thuật được điêu khắc tỉ mỉ, toát ra khí tức bất phàm.

Ánh mắt Trương Hạo cẩn thận quan sát những con cóc, trong lòng tràn đầy kinh ngạc và tò mò.

Anh chưa từng thấy sinh vật kỳ lạ như vậy, chúng không phải động vật lưỡng cư thông thường, cũng không phải bất kỳ tồn tại nào trong thần thoại truyền thuyết mà anh biết.

Ánh sáng xanh nhạt tỏa ra từ những con cóc này dường như ẩn chứa một loại sức mạnh bí ẩn nào đó, khiến người ta bất giác muốn khám phá sự huyền bí trong đó.

Ngay khi Trương Hạo đang đắm chìm trong việc quan sát những con cóc, anh đột nhiên chú ý thấy nhịp thở của chúng dường như trở nên có chút gấp gáp, cơ thể cũng hơi run lên.

Ngay sau đó, một cảnh tượng càng khiến anh kinh ngạc hơn đã xảy ra: bảy con cóc gần như đồng thời mở mắt, đôi mắt đó không có chút mơ hồ hay sợ hãi nào, ngược lại còn lấp lánh ánh sáng trí tuệ và cảnh giác.

Chúng từ từ bò ra khỏi đáy hòm, động tác nhanh nhẹn và mạnh mẽ, phảng phất chưa từng trải qua thời gian ngủ dài.

Mỗi con cóc đều đứng với một tư thế độc đáo, phảng phất như đang tiến hành một nghi lễ cổ xưa nào đó, hoặc là đang thể hiện sự tồn tại và sức mạnh của chúng với Trương Hạo.

Trương Hạo nhận ra, những con cóc này tuyệt đối không phải vật tầm thường, đằng sau chúng chắc chắn ẩn chứa những bí mật sâu xa hơn.

Anh thử giao tiếp với chúng, nhưng những con cóc chỉ dùng đôi mắt sâu thẳm đó lẳng lặng nhìn anh, không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Đúng lúc này, một ý nghĩ đột nhiên lóe lên trong đầu Trương Hạo: có lẽ, những con cóc này sở hữu một năng lực đặc biệt nào đó, cần phải thông qua một phương thức cụ thể mới có thể kích hoạt được.

Thế là, Trương Hạo bắt đầu thử dùng các phương pháp khác nhau để tiếp xúc, dẫn dắt những con cóc này.

Anh nhẹ nhàng vuốt ve lưng chúng, cố gắng thiết lập một sự tin tưởng và liên kết; anh thì thầm với chúng, kể về kinh nghiệm và mục đích của mình, hy vọng nhận được sự hồi đáp của chúng.

Sau một hồi nỗ lực, cuối cùng cũng có một con cóc từ từ đến gần

Trương Hạo, nó dùng cái mũi ẩm ướt của mình nhẹ nhàng chạm vào ngón tay Trương Hạo, phảng phất đang truyền đi một thông tin nào đó.

Khoảnh khắc này, Trương Hạo cảm nhận được một luồng sức mạnh ấm áp và cường đại từ đầu ngón tay tràn vào toàn thân, tâm hồn anh dường như đã thiết lập một mối liên kết khó tả với con cóc này.

Anh nhận ra, những con cóc này không chỉ là linh thú bảo vệ kho báu, mà còn là những người kế thừa trí tuệ cổ xưa, chúng sở hữu hình thái sinh mệnh và hệ thống trí tuệ hoàn toàn khác biệt với con người.

Trương Hạo lấy Lam Cáp Mô ra khỏi hòm vàng để nghiên cứu, xem nó có tác dụng đặc biệt gì.

Vừa mới đưa tay ra, bên tai đã vang lên một tiếng nổ như bong bóng vỡ.

Bên tai Trương Hạo, tiếng bong bóng vỡ đột ngột đó, như một tia chớp xẹt qua màn đêm, lập tức xé toạc sự yên tĩnh và bình yên xung quanh.

Anh đột ngột quay người, ánh mắt dừng lại trên mặt sông vốn tĩnh lặng không gợn sóng.

Khoảnh khắc đó, thời gian phảng phất ngưng đọng, cảnh tượng trước mắt vượt qua mọi miêu tả trong những câu chuyện kinh dị, khiến người ta lạnh gáy, nhưng lại không thể rời mắt.

Trên mặt sông, những thi thể quái dị trôi nổi, tựa như những bức tượng điêu khắc bị nguyền rủa, lẳng lặng kể về những bí mật không ai biết.

Da của chúng mất đi nhiệt độ của sự sống, hiện ra một màu trắng bệch chết chóc, tạo thành một sự tương phản rõ rệt và chói mắt với ánh hoàng hôn rực rỡ xung quanh.

Điều khiến người ta kinh hãi hơn là, bụng của những thi thể này, trong tình huống không có bất kỳ ngoại lực nào tác động, lại như những quả chín, lần lượt nổ tung.

Âm thanh đó, trầm đục và dồn nén, kèm theo một dòng chất lỏng khiến người ta buồn nôn phun ra, phảng phất là lời tố cáo câm lặng của tự nhiên đối với thảm kịch này.

Cùng với sự nổ tung của các thi thể, một cảnh tượng khiến người ta rợn tóc gáy hiện ra trước mắt mọi người.

Chỉ thấy vô số bóng hình màu đỏ li ti, như những ác quỷ tuôn ra từ cửa địa ngục, điên cuồng chui ra từ những cái bụng bị rách, lập tức phủ kín cả mặt sông.

Những con ấu trùng Bất Tử Trùng này, tuy hình thể nhỏ bé, nhưng lại ẩn chứa sức sống và khả năng sinh sản kinh người, chúng cuộn trào, ngọ nguậy trong nước, đan xen vào nhau thành một tấm lưới khổng lồ màu đỏ dày đặc, nhuộm đỏ cả dòng sông vốn trong vắt.

Khoảnh khắc này, không khí tràn ngập một bầu không khí khó tả. "Những thi thể quái dị này... là để ấp nở Bất Tử Trùng!" Mọi người thấy cảnh tượng trước mắt lập tức hiểu ra.

Hạo Thiên Chân thấy ấu trùng Bất Tử Trùng trên mặt sông, mặt đầy nghi hoặc: "Nhưng mà, nếu những thi thể quái dị này là để ấp nở Bất Tử Trùng, tại sao bao nhiêu năm qua không nở, mà lại đến tận bây giờ?" "Sương mù đỏ, loại sương mù đó hẳn là có tác dụng áp chế những quả trứng côn trùng này, sương mù biến mất chúng liền được ấp nở ra." Trương Hạo rất nhanh đã hiểu ra rốt cuộc là chuyện gì.

Mọi người nghe vậy cũng đều phản ứng lại.

Chương 305

Trên mặt sông, những ấu trùng Bất Tử Trùng kinh khủng dày đặc đang cuộn trào, bơi lội.

Đúng lúc này, trên mặt sông đột nhiên nổi lên những gợn sóng khổng lồ, phảng phất có thứ gì đó dưới nước đang rục rịch.

Ngay sau đó, một cảnh tượng khiến người ta chết lặng đã xảy ra.

Những ấu trùng Bất Tử Trùng vốn đang riêng rẽ, bơi lội độc lập, đột nhiên như nhận được một mệnh lệnh chưa biết nào đó, bắt đầu điên cuồng tấn công lẫn nhau, nuốt chửng lẫn nhau.

Mỗi một lần nuốt chửng, đều kèm theo những tiếng rít nhỏ mà thê lương, đó là tiếng than khóc cuối cùng của kẻ bị nuốt chửng, cũng là tiếng kèn hiệu trưởng thành của kẻ chiến thắng.

Thời gian trôi qua, số lượng Bất Tử Trùng trên mặt sông giảm mạnh, còn những cá thể sống sót thì ngày càng to lớn, vỏ ngoài của chúng trở nên cứng rắn hơn, màu sắc cũng từ đỏ nhạt chuyển thành đỏ sẫm sâu thẳm, toát ra một vẻ uy nghiêm không thể xâm phạm.

Cuối cùng, khi cuộc nuốt chửng cuối cùng kết thúc, trên mặt sông chỉ còn lại một con tồn tại không khác gì con Bất Tử Trùng trưởng thành đã thấy trước đó, phảng phất là vua của vùng nước này, nhìn xuống tất cả.

Nhóm Trương Hạo thấy cảnh này kinh ngạc vô cùng, không ngờ Bất Tử Trùng lại trưởng thành theo cách này, hơn nữa tốc độ trưởng thành cực nhanh, chỉ trong vài hơi thở đã trưởng thành.

Trương Hạo ngưng tụ toàn thân sức lực, đột ngột tung một quyền, mục tiêu nhắm thẳng vào con Bất Tử Trùng mới sinh, trông có vẻ

không ai bì nổi.

Nắm đấm rít gào, mang theo tiếng xé gió, lập tức vượt qua khoảng cách mấy mét, chính xác không sai lệch đánh trúng vào cơ thể của vua Bất Tử Trùng.

Khoảnh khắc đó, thời gian phảng phất ngưng đọng, tất cả âm thanh đều biến mất, chỉ còn lại tiếng nổ lớn khi nắm đấm va chạm với cơ thể con trùng, và cảnh tượng chấn động nổ tung sau đó.

Cơ thể của vua Bất Tử Trùng dưới tác động của nắm đấm lập tức vỡ tan, dịch thể bắn tung tóe, lớp vỏ ngoài từng cứng rắn vô cùng lúc này lại mỏng manh không chịu nổi, một đòn đã nát.

Cùng với sự tan rã của cơ thể con trùng, một luồng sương mù đỏ sẫm bốc lên từ đống đổ nát, nhưng rất nhanh đã tan biến trong không khí.

Lần này, Bất Tử Trùng không tái hợp như những đồng loại bị đánh bại trước đó, mà triệt để biến mất khỏi thế giới này, chỉ để lại trên mặt sông những gợn sóng đang dần lan rộng.

Không có lớp sương mù đỏ bí ẩn đó, Bất Tử Trùng cũng không còn là bất tử.

Trương Hạo nhân lúc sự chú ý của những người khác vẫn còn đang ở cảnh tượng vừa rồi, liền đem con Bất Tử Trùng đã giết trước đó cùng với mặt nạ vàng, Lam Cáp Mô, hòm vàng toàn bộ thu vào không gian trữ vật, đợi đến lúc thích hợp sẽ tiến hành dung hợp.

Đợi Trương Hạo làm xong những việc này, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử mới phản ứng lại. "Trương Hạo huynh đệ, anh thật lợi hại, con côn trùng to như vậy mà bị anh một quyền đánh chết!" "Tiểu Cữu đương nhiên lợi hại rồi, nhưng mà mặt nạ vàng và hòm vàng trên bệ đá, cả xác con côn trùng sao lại biến mất hết rồi?" "Chắc là vừa rồi

động tĩnh quá lớn, bị cuốn xuống sông rồi, thời gian của chúng ta không còn nhiều, vẫn nên nhanh chóng đi sâu vào trong thôi." ...

Trương Hạo tùy tiện tìm một cái cớ rồi men theo dòng sông ngầm tiếp tục khám phá.

Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Trương Kỳ Lân bốn người men theo dòng sông ngầm uốn lượn, từng bước đi sâu vào.

Dòng sông lúc thì chảy xiết như tên, lúc lại hiền hòa tĩnh lặng.

Thời gian trôi qua, sau một hai giờ lội sông, một tia sáng khác thường lặng lẽ len lỏi vào thế giới u ám này.

Cuối cùng, khi họ bước ra bước cuối cùng, cảnh tượng trước mắt khiến họ không khỏi nín thở, một đầm nước sâu tám mặt giáp núi hiện ra sừng sững, phảng phất là viên ngọc quý được tự nhiên tỉ mỉ điêu khắc, khảm vào giữa những ngọn núi.

Mặt đầm sâu như gương, phản chiếu vách đá xanh biếc xung quanh và bầu trời xanh thẳm, đẹp đến nao lòng.

Những ngọn núi xung quanh dốc đứng hiểm trở, phảng phất được thiên thần dùng rìu lớn bổ ra.

Ánh nắng xuyên qua những tầng mây dày đặc, lốm đốm chiếu xuống mặt nước, ánh vàng lấp lánh, tựa như những vì sao rơi xuống trần gian.

Còn thác nước đổ xuống từ đỉnh núi, càng thêm hùng vĩ phi thường, tiếng nước vang dội, như thiên quân vạn mã phi nước đại, khí thế bàng bạc, gom dòng nước trong vắt vào trong đầm sâu này, lại mang theo một vẻ dịu dàng và tĩnh lặng, xoa dịu mọi mệt mỏi và bất an.

Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên chỉ tay lên trời, vẻ mặt kinh ngạc, phá vỡ sự tĩnh lặng xung quanh. "Mau nhìn!

Kia là cái gì?" Lời nói của gã mang theo một chút run rẩy, nhưng lại đầy phấn khích.

Mọi người nhìn theo, chỉ thấy giữa những đám mây lượn lờ, một tòa cung điện hùng vĩ tráng lệ lúc ẩn lúc hiện, phảng phất là kỳ tích không thể tưởng tượng nổi giữa trời đất.

Tòa cung điện này, vượt qua sự trói buộc của trần thế, ngự trên biển mây, vẻ tráng lệ của nó khiến người ta phải kinh ngạc.

Phần chính của cung điện được xây dựng bằng ngọc thạch trong suốt và lưu ly lấp lánh, chúng dưới ánh nắng xuyên qua, tỏa ra ánh sáng dịu dàng mà chói mắt, hòa quyện với biển mây cuồn cuộn xung quanh, tựa như viên ngọc trai rực rỡ trong tiên cảnh.

Mỗi một khối ngọc thạch dường như ẩn chứa tinh hoa của tự nhiên, lưu chuyển sức mạnh vi diệu và bí ẩn, khiến người ta nảy sinh lòng kính sợ.

Mái cung điện cao chọc trời, những mái hiên cong vút tầng tầng lớp lớp, như những con phượng hoàng đang dang cánh bay lượn trên biển mây.

Trên mái, ngói lưu ly vàng óng ánh dưới ánh nắng, lấp lánh sự tôn quý và uy nghiêm của hoàng gia.

Còn dưới mái hiên, những hoa văn điêu khắc tinh xảo sống động như thật, rồng phượng trình tường, mây lành thú tốt, tất cả đều thể hiện sự khéo léo của người xây dựng và khát vọng về một cuộc sống tốt đẹp.

Cửa lớn của cung điện mở rộng, trên trán cửa khảm những viên bảo thạch khổng lồ, lấp lánh sắc màu rực rỡ, phảng phất là cánh cổng dẫn đến một thế giới khác.

Bên cạnh cửa, hai con sư tử đá uy nghiêm lẳng lặng canh giữ

mảnh đất thánh này, ánh mắt chúng sâu thẳm và kiên định, toát ra vẻ uy nghiêm không thể xâm phạm. "Cung điện trong mây!" "Tình hình ở đây còn giống Vân Đỉnh Thiên Cung hơn cả núi Trường Bạch!" Mọi người khi thấy cung điện trên mây đều không khỏi kinh ngạc, lần lượt cảm thán về trí tưởng tượng kỳ diệu của người xưa, vậy mà có thể tìm được một nơi như thế này để xây dựng lăng mộ.

Nhìn từ xa giống như ở trên mây, mây mù lượn lờ như tiên cảnh, chẳng trách lại có lời đồn đây là một ngôi mộ thần tiên. "Mau nhìn, sau thác nước là gì!" Theo tiếng hô kinh ngạc của Bàn Tử, ánh mắt mọi người lập tức bị con đường ván ẩn khuất sau thác nước thu hút.

Con đường ván đó phảng phất là kỳ tích của sự kết hợp khéo léo giữa tự nhiên và con người, men sát vách đá ẩm ướt, khéo léo ẩn mình sau thác nước đang đổ xuống, nếu không quan sát kỹ, gần như khó có thể nhận ra sự tồn tại của nó.

Bậc thang được lát bằng đá xanh, trải qua sự bào mòn của mưa gió, nhưng vẫn vững chắc như xưa, dẫn họ tiến về phía cung điện mây mù lượn lờ, phảng phất lơ lửng trên đỉnh mây. "Đường ván ẩm ướt, khó leo, mọi người nghỉ ngơi một lát, hồi phục thể lực rồi hẵng lên, vào trong cung điện xem thử." Trương Hạo thấy Hạo Thiên Chân và Bàn Tử hai người thở hổn hển, mặt mày mệt mỏi, liền đề nghị nghỉ ngơi trước.

Hai người nghe vậy lập tức thở phào nhẹ nhõm, trước đó ở dưới sông ngầm đã tiêu hao quá nhiều thể lực, sớm đã mệt lử.

Trương Hạo vừa dứt lời, hai người liền ngồi phịch xuống đất.

Trương Hạo thấy vậy liền vòng ra một vị trí ẩn khuất sau một con thác gần đó, sau đó lấy ra xác Bất Tử Trùng đã vỡ nát từ không gian trữ vật.

Ra lệnh cho hệ thống: "Hệ thống, dung hợp Bất Tử Trùng!" [Đinh,

chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 107, vật phẩm dung hợp: Bất Tử Trùng.] [Đinh, chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm Bất Tử Trùng, nhận được đặc tính vật phẩm: Ngưng Tụ Sinh Mệnh Lực (Trong phạm vi nhất định ngưng tụ sinh mệnh lực xung quanh, một khi gặp nguy hiểm có thể sử dụng sinh mệnh lực để nhanh chóng hồi phục).] [Đinh, chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân +10.] Không ngoài dự đoán, dung hợp một vật phẩm hiếm, nhận được 10 điểm tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân và 10 điểm kinh nghiệm tiến hóa, lại tiến gần hơn một bước đến việc thăng giai huyết mạch và nâng cấp hệ thống.

Trương Hạo nhìn lướt qua thuộc tính tăng thêm rồi lại lấy ra một con Lam Cáp Mô từ không gian trữ vật chuẩn bị dung hợp. "Hệ thống, dung hợp Lam Cáp Mô!" [Đinh, Lam Cáp Mô là vật phẩm then chốt, chỉ có Lam Cáp Mô mới có thể tìm ra vị trí của Phượng Hoàng Linh, khiến nó hiện thân, xin hỏi ký chủ có tiếp tục dung hợp không?] "Ặc..." Trương Hạo không ngờ Lam Cáp Mô lại còn có tác dụng đặc biệt như vậy, để tìm Phượng Hoàng Linh tự nhiên là không thể dung hợp.

Nếu sau khi tìm được Phượng Hoàng Linh mà còn dư thì có thể dung hợp, trước đó quyết không thể lãng phí, phòng trường hợp không tìm được vị trí của Phượng Hoàng Linh.

Trương Hạo cất Lam Cáp Mô vào không gian trữ vật, sau đó đi ra từ sau thác nước.

Lúc này thể lực của Hạo Thiên Chân, Bàn Tử đã hồi phục.

Thế là Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Trương Kỳ Lân bốn người men theo con đường ván sau thác nước trèo lên cung điện trên mây.

Những giọt nước của thác nước thỉnh thoảng bắn vào người họ,

mang đến một chút mát mẻ, nhưng cũng càng kích thích nhiệt tình khám phá của họ hơn.

Càng lên cao, cảnh sắc xung quanh càng thêm hùng vĩ.

Thung lũng dưới chân dần thu nhỏ lại, trở thành một bức tranh cuộn tinh xảo, còn mây mù trên đỉnh thì ngày càng dày đặc, phảng phất có thể chạm tới.

Cuối cùng, họ đã vượt qua bức rèm nước của thác, đến đỉnh vách đá.

Chương 306

Trước mắt bỗng nhiên rộng mở, một tòa cung điện hùng vĩ tráng lệ hiện ra sừng sững trước mặt họ.

Cửa cung đóng chặt, trên cửa khảm những viên bảo thạch rực rỡ, lấp lánh ánh sáng bí ẩn.

Bốn người đứng trước cung điện, trong lòng tràn đầy kinh ngạc, tòa cung điện này nhìn gần còn khiến người ta chấn động hơn nhìn xa.

Trước cánh cổng cung điện cổ kính và trang nghiêm, thân hình Trương Kỳ Lân nhanh nhẹn như báo săn, lóe lên rồi biến mất, để lại một bóng mờ nhạt.

Ánh mắt anh sắc bén như chim ưng, luồn lách qua từng khe hở có thể, tìm kiếm những cơ quan cạm bẫy ẩn giấu trong bụi bặm của năm tháng.

Ánh nắng chiếu nghiêng trên khuôn mặt kiên nghị của anh, phủ lên dung mạo vốn đã lạnh lùng của anh một lớp ánh sáng vàng, phảng phất như một hiệp khách bước ra từ bức tranh cổ, đang chuẩn bị vén mở một đoạn bí mật đã bị chôn vùi.

Cánh cửa từ từ mở ra trong im lặng, giải phóng ra sự tang thương và bí ẩn vô tận.

Bên trong cung điện, không gian rộng lớn ngoài sức tưởng tượng, mái vòm cao vút chọc trời, phảng phất nối liền ranh giới giữa trời và đất.

Trên bốn bức tường, điêu khắc những hoa văn phức tạp kỳ dị, những đồ đằng và văn sức đó, hoặc hung tợn đáng sợ, hoặc dịu dàng tinh tế, đan xen thành những bức tranh cổ xưa và bí ẩn, khiến người ta

bất giác đắm chìm trong những ảo tưởng của thời đại xa xôi đó.

Tuy nhiên, dưới vẻ đẹp đó, lại ẩn giấu một khí tức kinh hoàng khó tả, lặng lẽ xâm chiếm tâm hồn mỗi người.

Đột nhiên, một tiếng kêu quái dị phá vỡ sự yên tĩnh của đại điện, âm thanh đó sắc nhọn và chói tai, như tiếng gào thét của dã thú và tiếng than khóc của con người hòa quyện vào nhau, khiến người ta rợn tóc gáy.

Nó dường như vang lên từ mỗi góc của đại điện cùng một lúc, lại dường như chỉ bắt nguồn từ một vị trí cụ thể nào đó, khiến mọi người lần lượt nhìn theo.

Trong ánh sáng mờ ảo, họ lờ mờ thấy trên xà nhà của đại điện, treo lơ lửng một bóng hình mơ hồ.

Bàn Tử thấy vậy không khỏi chửi một câu: "Đồ giả thần giả quỷ, xem tao có lôi mày xuống không!" Nói xong, gã liền như một con khỉ linh hoạt, ba chân bốn cẳng đã leo lên xà nhà tưởng chừng không thể với tới.

Khi gã đến gần cái xác đó, vẻ trêu chọc trên mặt lập tức đông cứng lại.

Hóa ra, đó không phải là vong hồn gì cả, mà là một cái xác khô quắt như khúc cây, da dính chặt vào xương, hai mắt hõm sâu.

Bàn Tử cẩn thận gỡ nó xuống, nhảy từ trên xà nhà xuống.

Trương Kỳ Lân thấy vậy, sắc mặt đột biến.

Anh từ từ tiến lên, ánh mắt như đuốc săm soi cái xác khô này. "Từ trang phục của ông ta mà xem." Trương Kỳ Lân trầm giọng nói: "Đây là một vị tư tế, hơn nữa còn là một vị tư tế có thân phận hiển hách." Thời cổ đại, các tư tế để bảo vệ thánh địa, ngăn chặn trộm mộ xâm nhập, thường sẽ thi triển các loại bí thuật sau khi chết, biến di thể của

mình thành vật trung gian để bảo vệ.

Và cái xác này, rất có thể chính là một trong những vật trung gian của Thuật Hàng Đầu." Cùng với lời nói của Trương Kỳ Lân, không khí trong đại điện trở nên càng thêm nặng nề.

Thuật Hàng Đầu, loại pháp thuật cổ xưa và tà môn này, trong truyền thuyết dân gian luôn gắn liền với nguyền rủa, tử vong, khiến người ta nghe mà biến sắc.

Bây giờ, tận mắt thấy vật trung gian của nó, mọi người không khỏi cảm thấy một luồng khí lạnh từ dưới chân chạy thẳng lên tim. "Thuật Hàng Đầu, bắt nguồn từ vu thuật cổ xưa của Đông Nam Á, thủ đoạn tàn nhẫn, hiệu quả quỷ dị, khiến người ta khó có thể tin được." "Cái xác khô này, có lẽ đã chứa đựng oán niệm và lời nguyền của một vị tư tế hùng mạnh nào đó, một khi bị kích hoạt, hậu quả khó lường." Nghe đến đây, mọi người đều không khỏi hít một hơi khí lạnh, ánh mắt lần lượt đổ dồn về phía cái xác khô.

Bàn Tử càng không nhịn được hỏi: "Vậy tôi phải làm sao?

Chẳng lẽ đã trúng Thuật Hàng Đầu rồi à?" Gã vừa mở miệng, Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Trương Kỳ Lân đều nhìn về phía gã, đồng thanh nói: "Bàn Tử, cậu sao thế?" Bàn Tử đột nhiên trở nên vô cùng kỳ lạ, trong lời nói của gã xen lẫn những âm tiết khó hiểu, tựa như lời thì thầm xuyên qua không gian và thời gian, tạo thành một sự tương phản rõ rệt với sự tĩnh lặng của môi trường xung quanh.

Sự thay đổi này khiến tất cả mọi người có mặt đều thắt lòng, đặc biệt là Trương Hạo, Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân, cả ba nhanh chóng nhận ra rằng Bàn Tử không chỉ đơn giản là nói năng lộn xộn, mà đã trúng phải thuật hàng đầu trong truyền thuyết.

Chỉ thấy Trương Kỳ Lân thân hình khẽ động, tức thì rút thanh hắc kim cổ đao từ bên hông ra.

Ngón tay anh nhẹ nhàng lướt qua lưỡi đao, một vết thương nhỏ nhưng sắc bén lập tức xuất hiện trên đầu ngón tay.

Máu tươi từ từ rỉ ra, đó là máu Kỳ Lân, ẩn chứa sức mạnh cổ xưa và thần bí.

Không một chút do dự, Trương Kỳ Lân đưa giọt máu Kỳ Lân quý giá này vào miệng Bàn Tử.

Giây phút ấy, không khí dường như lan tỏa một mùi hương thoang thoảng, khó tả, đó là mùi hương đặc trưng của máu Kỳ Lân, có thể xua tan mọi tà ác và ô uế.

Tuy nhiên, thời gian trôi qua từng giây, tình trạng của Bàn Tử không hề có dấu hiệu khá hơn, ngược lại những lời nói quái dị ngày càng nhiều, trong ánh mắt cũng bắt đầu lộ ra vẻ đau đớn và giãy giụa.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người có mặt đều rơi vào cú sốc nặng nề.

Trong mắt Trương Hạo lóe lên một tia khó tin, tôi biết rõ máu Kỳ Lân của Trương Kỳ Lân quý giá và mạnh mẽ đến mức nào, ngay cả nhiều chứng bệnh mà y học hiện đại cũng bó tay đều có thể được giải quyết dễ dàng trước máu Kỳ Lân.

Vậy mà bây giờ, cái thuật hàng đầu tưởng chừng không thể giải được này, ngay cả máu Kỳ Lân cũng không thể lay chuyển chút nào, sao có thể không khiến tôi kinh ngạc!

Hạo Thiên Chân thì hai tay che miệng, hốc mắt đỏ hoe.

Bàn Tử cứ như vậy bị một sức mạnh vô hình khống chế, mà cậu lại bất lực.

Cậu nghĩ đến Trương Hạo, Trương Hạo cũng có máu Kỳ Lân, nhưng rồi cậu lại lắc đầu, đều là máu Kỳ Lân, nếu đã Trương Kỳ Lân không có hiệu quả, tình hình trong cơ thể Trương Hạo chắc cũng

tương tự.

Đúng lúc này, Trương Hạo bước ra.

"Để tôi thử." Giọng Trương Hạo không lớn nhưng lại vô cùng rõ ràng.

Tôi biết rõ, máu Kỳ Lân chảy trong cơ thể mình, sau bao lần kỳ ngộ và rèn luyện, đã có một bước nhảy vọt về chất, độ tinh khiết đã sớm không thể so sánh với máu Kỳ Lân trong cơ thể Trương Kỳ Lân, giúp Bàn Tử giải trừ thuật hàng đầu chắc không thành vấn đề.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Trương Hạo rút một con dao găm sắc bén từ bên hông.

Tôi không chút do dự, cổ tay nhẹ nhàng xoay một cái, dao găm đã rạch một đường dài trên đầu ngón tay.

Máu tươi lập tức tuôn ra, khác với sự trầm ổn nội liễm của máu Kỳ Lân của Trương Kỳ Lân, máu Kỳ Lân của Trương Hạo dường như ẩn chứa một sức mạnh cuồng bạo và nguyên thủy hơn, phảng phất có thể đốt cháy từng phân tử trong không khí.

Tôi cẩn thận nhỏ giọt máu Kỳ Lân ẩn chứa sức mạnh vô thượng này vào miệng Bàn Tử.

Trong nháy mắt, chỉ thấy ánh mắt Bàn Tử dần trở nên trong sáng, những âm tiết kỳ quái cũng từ từ biến mất khỏi cổ họng, thay vào đó là giọng nói quen thuộc và ấm áp.

"Tôi...

Tôi bị sao thế này?" Bàn Tử lẩm bẩm, giọng nói tuy còn hơi yếu ớt, nhưng đã đủ để khiến tất cả mọi người có mặt đều phấn chấn.

Gã cố gắng nhớ lại những chuyện đã xảy ra trước đó, nhưng ký ức như bị một lớp sương mù bao phủ, mờ mịt không rõ.

“Cậu trúng thuật hàng đầu rồi.” Trương Hạo giải thích ngắn gọn, giọng điệu không giấu được vẻ mệt mỏi nhưng vẫn không mất đi sự kiên định: “Nhưng bây giờ không sao rồi, tôi đã dùng máu Kỳ Lân giúp cậu giải trừ rồi.” Mọi người nghe vậy, ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc, đặc biệt là Trương Kỳ Lân, trong mắt anh còn lóe lên một tia cảm xúc phức tạp.

Anh chưa bao giờ nghĩ rằng, máu Kỳ Lân mà mình luôn tự hào, lại có lúc tỏ ra bất lực như vậy, trong khi máu Kỳ Lân của Trương Hạo lại có thể dễ dàng hóa giải lời nguyền tưởng chừng không thể giải này.

“Đây...

đây là chuyện gì vậy?” Hạo Thiên Chân là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng, giọng cậu có chút run rẩy, vừa kinh ngạc trước năng lực của Trương Hạo, vừa kính sợ trước sức mạnh chưa biết.

Trương Hạo mỉm cười, giải thích: “Máu Kỳ Lân của mỗi người đều có đặc tính riêng, máu Kỳ Lân của tôi có thể có tác dụng, có lẽ là vì năng lực của nó vừa hay khắc chế thuật hàng đầu.” Trương Hạo tùy tiện tìm một lý do để giải thích, việc máu Kỳ Lân của tôi có thể tiến hóa là bí mật của tôi, tự nhiên không thể dễ dàng nói cho người khác biết, dù là người thân cận nhất cũng không được.

Chuyện này đương nhiên càng ít người biết càng tốt.

Bàn Tử nghe vậy, trong lòng đã hiểu, lòng trung thành và cảm kích đối với Trương Hạo càng thêm sâu sắc.

Gã bước lên trước, vỗ vai Trương Hạo, trầm giọng nói: “Trương Hạo huynh đệ, cảm ơn cậu.

Năng lực của cậu thật sự khiến tôi ngưỡng mộ đến mức suýt ghen tị, nhưng tôi cũng tự hào vì cậu.

Chương 307

Tôi có được người anh em như cậu, thật là tam sinh hữu hạnh." Trương Hạo mỉm cười, xua tay: "Đừng nói vậy, chúng ta đều là đồng đội cùng phấn đấu vì một mục tiêu.

Không có sự ủng hộ và giúp đỡ của các cậu, tôi cũng không thể đi được đến bước này." Biến cố bất ngờ này không chỉ giúp Bàn Tử tái sinh, mà còn làm cho tình nghĩa giữa gã và Trương Hạo càng thêm sâu đậm.

Sau khi Bàn Tử hồi phục, mấy người Trương Hạo lại tiếp tục khám phá trong đại điện, tìm kiếm lối vào lăng mộ vua Điền Nam.

Trước khi đi, Trương Hạo lật lòng bàn tay, một luồng sét đánh thẳng vào cái xác mà Bàn Tử mang xuống từ trên xà nhà, trực tiếp đánh nó thành tro bụi.

Trong đại điện lơ lửng giữa mây mù, đẹp tựa tiên cảnh, bốn người Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Trương Kỳ Lân cầm đèn pin cường độ cao để khám phá.

Bên trong đại điện, cột trạm rồng vẽ phượng, mỗi một chi tiết đều toát lên vẻ cổ xưa và thần bí.

Nửa giờ sau, họ đã lật tung mọi ngóc ngách, từ mái vòm cao vút đến những bức tường đá khảm phù hiệu kỳ lạ, từ tế đàn sắp xếp ngay ngắn đến những hành lang sâu thẳm, nhưng vẫn không thể tìm thấy lối vào địa cung.

Trương Hạo cau mày, ánh mắt lóe lên vẻ suy tư.

Tôi đột nhiên dừng bước, nhìn quanh bốn phía, một linh cảm chưa từng có dâng lên trong lòng.

Sự huy hoàng và phức tạp của đại điện, theo tôi thấy, càng giống như một ảo ảnh được sắp đặt công phu, nhằm mục đích bào mòn sự kiên nhẫn và ý chí của người khám phá, khiến họ lạc lối trong mê cung vô tận này, và cuối cùng từ bỏ việc tìm kiếm bí mật thực sự.

"Chúng ta có lẽ đều bị vẻ bề ngoài của đại điện này lừa rồi!" Giọng Trương Hạo vang vọng trong đại điện trống trải, mang theo vài phần kiên định không thể nghi ngờ.

Tôi quay sang mọi người, tiếp tục nói: "Lối vào thực sự, có lẽ không nằm trong sự huy hoàng tráng lệ này, mà ẩn ở một nơi chúng ta chưa từng để ý." Hạo Thiên Chân nghe vậy, mắt sáng lên: "Tiểu Cữu nói không sai, trong đại điện này nguy hiểm trùng trùng, có cả thuật hàng đầu mà máu Kỳ Lân của Tiểu Ca cũng không giải được, nếu không có Tiểu Cữu ở đây, đổi lại là bất kỳ ai khác cũng đã sớm bị hại chết rồi." Bàn Tử cũng ra vẻ bừng tỉnh, hai mắt sáng rực nói: "Vậy chẳng phải chúng ta đã trúng kế rồi sao, lối vào thực sự ở đâu?

Một cái bẫy mà cũng được thiết kế tinh xảo như vậy, trong mộ chắc chắn có không ít đồ tốt đâu nhỉ!" Sau khi trải qua cái bẫy thuật hàng đầu trong cung điện trên mây, nhóm Trương Hạo nhanh chóng thoát khỏi sự kinh ngạc và hoang mang.

Họ nhanh chóng đoán rằng lối vào cung điện nếu không ở trong cung điện trên mây, thì có lẽ ẩn dưới vách đá trông có vẻ yên tĩnh kia, trong đầm nước sâu thẳm.

Nếu không, hoàn toàn không cần thiết phải xây một cung điện như vậy để làm bẫy.

Bốn người Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Trương Kỳ Lân men theo con đường mòn lúc lên để trở lại chân vách đá, bên cạnh đầm nước sâu.

Nước trong đầm tuy trong vắt, nhưng vì nó quá sâu, căn bản không

thể nhìn rõ tình hình bên trong, chỉ có thể lặn xuống dò xét.

"Tôi xuống trước dò đường, các cậu ở đây đợi tín hiệu của tôi." Trong bốn người chỉ có Trương Hạo có khả năng hô hấp dưới nước, còn những người khác khi không mang theo thiết bị chỉ có thể ở dưới nước trong thời gian ngắn.

Do đó Trương Hạo xuống đầm dò xét là lựa chọn tốt nhất.

Kèm theo một tiếng "ùm" nhẹ, Trương Hạo như một con cá linh hoạt, tức thì chìm vào làn nước, chỉ để lại những vòng sóng gợn lăn tăn trên mặt nước.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Trương Kỳ Lân đứng trên bờ, dõi theo tôi, trong lòng vừa lo lắng vừa mong đợi.

Thời gian dường như ngưng đọng vào khoảnh khắc này, mỗi giây đều trôi qua thật chậm.

Trương Hạo di chuyển trong thế giới dưới nước, xung quanh tối đen như mực, nhưng điều này không ảnh hưởng gì đến tôi, dù ở nơi tăm tối đến đâu, với tôi cũng sáng như ban ngày.

Nước đầm lạnh buốt thấu xương, nhưng tôi không có cảm giác gì nhiều, nhiệt độ cơ thể có thể tự động điều chỉnh để thích ứng.

Càng xuống sâu, áp lực nước càng lớn.

Đột nhiên, trước mắt tôi sáng lên, chỉ thấy phía trước có một khu vực các bức tượng bán thành phẩm nằm rải rác dưới đáy đầm, chúng có hình thù khác nhau, có cái đã có hình người sơ bộ, có cái chỉ là đường nét đơn giản, dường như bị một sức mạnh đột ngột nào đó làm gián đoạn, mãi mãi bị đóng băng tại thời điểm đó.

Những bức tượng này, mỗi bức đều toát lên vẻ cổ xưa và thần bí, chúng đứng, ngồi, cười, hoặc giận dữ.

Trong lòng Trương Hạo dâng lên một cảm giác chấn động khó tả, tôi nhận ra, lối vào địa cung ở ngay gần đây.

Đúng lúc này, một manh mối nhỏ đã thu hút sự chú ý của tôi.

Dưới một bức tượng trông bình thường, có một phiến đá hoàn toàn khác biệt với bùn cát xung quanh, bề mặt của nó nhẵn như gương, mơ hồ toát ra một khí tức khác thường.

Trương Hạo trong lòng khẽ động, vội bơi tới, cẩn thận quan sát.

Chỉ thấy trên phiến đá khắc một chuỗi các hình vẽ và ký hiệu phức tạp, tuy đã lâu năm nhưng vẫn còn rõ ràng.

Trương Hạo lập tức nhận ra, những hình vẽ và ký hiệu này rất có thể là chìa khóa để mở lối vào địa cung.

Tôi hít một hơi thật sâu, theo chỉ dẫn của hình vẽ, hai tay từ từ ấn lên phiến đá.

Lập tức, một rung động nhẹ nhưng rõ ràng truyền đến từ dưới phiến đá, ngay sau đó, nước đầm xung quanh bắt đầu cuộn trào dữ dội, như thể có thứ gì đó đang được đánh thức.

Đúng lúc này, Trương Hạo cảm nhận được một luồng sức mạnh khổng lồ tuôn ra từ bên dưới phiến đá, đẩy mạnh tôi về phía trước.

Tôi theo bản năng nhắm mắt lại, mặc cho mình bị luồng sức mạnh đó cuốn đi.

Khi tôi mở mắt ra lần nữa, cảnh tượng trước mắt khiến tôi sững sờ, một cánh cổng đá khổng lồ đang từ từ mở ra, để lộ lối đi dẫn vào sâu trong địa cung.

Lòng Trương Hạo tràn đầy kích động và vui sướng, tôi biết mình đã tìm thấy lối vào địa cung.

Tôi không lập tức tiến vào mà nhanh chóng bật đèn lặn, dùng công

tắc điều khiển ánh sáng nhấp nháy để phát tín hiệu cho những người trên bờ.

Khi từng chùm sáng nhấp nháy trên mặt nước, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Trương Kỳ Lân đều nở nụ cười phấn khích.

"Trương Hạo huynh đệ tìm thấy lối vào địa cung rồi!" "Đúng vậy, Tiểu Cữu phát tín hiệu cho chúng ta rồi, mau chuẩn bị lặn xuống thôi." Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Trương Kỳ Lân nhanh chóng thu dọn đồ đạc, rồi "ùm" vài tiếng nhảy xuống đầm nước sâu, lặn xuống đáy để hội hợp với Trương Hạo.

Bốn người nhanh chóng tập hợp, Trương Hạo mô tả ngắn gọn tình hình lối vào địa cung và nhắc nhở mọi người chú ý an toàn.

Sau đó, họ tiến vào địa cung.

Càng đi sâu vào trong, một thế giới càng bí ẩn, càng tráng lệ dần hiện ra trước mắt họ.

Lối vào địa cung tựa như cánh cửa dẫn đến một thế giới khác, lặng lẽ ẩn mình dưới đáy đầm sâu, xung quanh là những dấu vết của thời gian và mặt nước hòa quyện thành một bức tranh cổ xưa và huyền bí.

Ánh sáng mặt trời không thể xuyên qua lớp bóng tối dày đặc này, chỉ có những chùm sáng yếu ớt của đèn pin soi đường phía trước, dẫn bước chân của những nhà thám hiểm vào thế giới chưa được biết đến.

Vừa bước vào địa cung, một luồng khí ẩm mốc ập vào mặt, xen lẫn mùi đất và gỗ mục cũ, khiến người ta không khỏi nhíu mày.

Cảnh tượng xung quanh càng khiến người ta kinh ngạc.

Nơi đây tạo thành một sự tương phản rõ rệt với cung điện nguy nga tráng lệ trên mặt đất, như thể là hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Trên tường, những bức bích họa lốm đốm đã khó nhận ra hình dạng ban đầu, màu sắc phai nhạt, chỉ còn lại những đường nét mờ ảo, kể lại sự huy hoàng và tang thương của quá khứ.

Nền đá lồi lõm không bằng phẳng, một số nơi thậm chí còn nứt vỡ, để lộ lớp đất ẩm ướt bên dưới, trông vô cùng đổ nát.

Điều khó hiểu hơn nữa là các tác phẩm điêu khắc và trang trí ở hai bên mộ đạo, tuy vẫn lờ mờ thấy được sự tinh xảo, nhưng phần lớn chỉ là bán thành phẩm, dấu vết chưa hoàn thành có thể thấy ở khắp nơi.

Các hoa văn trên tác phẩm điêu khắc đá chỉ mới phác thảo những đường nét chính, các chi tiết vẫn chưa được chạm khắc xong; màu sắc trên bích họa cũng chỉ mới được phủ một lớp nền mỏng, chưa kịp tô màu đã đột ngột dừng lại.

Tất cả những điều này khiến người ta không khỏi suy đoán, nguyên nhân nào đã khiến công trình xây dựng địa cung này bị bỏ dở giữa chừng?

Là một biến cố bất ngờ?

Hay là do cạn kiệt tài nguyên?

Hay là một bí mật nào đó không thể nói ra?

Đối mặt với sự tương phản đột ngột này, khuôn mặt mọi người đều đầy vẻ hoài nghi.

Chương 308

Họ trao đổi ánh mắt, nhưng đều ngầm chọn cách im lặng, tiếp tục tiến về phía trước, hy vọng có thể tìm thấy câu trả lời trong đống phế tích này.

Chùm sáng của đèn pin vẽ nên những quỹ đạo màu bạc trong bóng tối, dẫn họ đi qua con đường mộ dài.

Mười mấy phút sau, nhóm Trương Hạo ra khỏi mộ đạo hẹp dài, trước mắt bỗng trở nên quang đãng.

Họ bước vào một cung điện hình vuông, quy mô tuy không lớn bằng cung điện trên mặt đất, nhưng vẫn toát lên vẻ trang nghiêm và tôn kính.

Cung điện được chống đỡ bởi các cột đá, dù đã trải qua ngàn năm mưa gió xói mòn nhưng vẫn sừng sững không đổ, như đang kể lại sự huy hoàng của quá khứ.

Mái cung điện, dù không thể nhìn thấy toàn bộ, nhưng từ những mảnh ngói còn sót lại vẫn có thể tưởng tượng ra sự tráng lệ và huy hoàng một thời của nó.

Ngay khi mọi người chuẩn bị khám phá thêm cung điện này, chỉ thấy bên trong đột nhiên bùng lên một luồng nhiệt dữ dội, ngay sau đó, cả căn mộ thất như bị đốt cháy, ngọn lửa hừng hực trong nháy mắt đã chiếu sáng cả căn phòng.

Chỉ thấy đây là một mộ thất hình thang, nhỏ ở trên, lớn ở dưới, từ trên xuống dưới chia làm chín tầng, mỗi tầng đều có một rãnh, bên trong chứa đầy dầu, thứ đang cháy chính là dầu trong đó.

Ngoài ra, mỗi tầng đều có hơn mười hốc hình người, mỗi hốc đều

có một cái xác cổ kỳ dị.

Đột nhiên, những cái xác cổ đó đồng loạt mở mắt.

Một đám xác cổ dị thường đáng lẽ phải yên giấc ngàn thu, lại sống lại một cách kỳ diệu!

Thân thể của chúng, dù đã trải qua ngàn năm mưa gió bào mòn, nhưng vẫn giữ được đường nét như khi còn sống, chỉ là da thịt khô quắt như gỗ mục, cơ bắp vẫn rõ ràng, nhưng lại toát lên một vẻ trắng bệch và cứng ngắc bệnh hoạn.

Đôi mắt chúng mở trừng trừng, đồng tử lóe lên ánh sáng xanh lục quỷ dị, đó là một thứ ánh sáng vượt qua cả sự sống và cái chết, như thể có thể nhìn thấu nỗi sợ hãi sâu thẳm nhất trong lòng người.

Những xác cổ này di chuyển cực kỳ nhanh nhẹn, hoàn toàn trái ngược với ấn tượng thông thường về "thi thể".

Chúng dùng cả tứ chi, như bị một thế lực vô danh điều khiển, phát ra những tiếng gầm gừ trầm thấp và chói tai, âm thanh đó pha trộn giữa sự tức giận, tuyệt vọng và khát khao sự sống, khiến người ta không rét mà run.

Chúng lần lượt nhảy ra khỏi ánh lửa, hoặc đột ngột đứng dậy từ mặt đất, quần áo rách nát trên người bay phất phơ theo gió, tựa như những oan hồn từ địa ngục trở về, mang theo vô vàn oán hận và lời nguyền.

Điều đáng sợ nhất là khi di chuyển, những xác cổ này lại thể hiện sức mạnh và tốc độ phi thường.

Chúng nhảy, chạy, thậm chí có những con có thể lướt đi trong một khoảng thời gian ngắn, như thể được ban cho bản năng của dã thú.

Mỗi khi có xác cổ đến gần, không khí lại tràn ngập một mùi hôi thối và tử khí đến ngạt thở.

Đối mặt với cảnh tượng kinh hoàng đột ngột này, nhóm Trương Hạo không hề hoảng loạn, tất cả mọi người đều lập tức rút vũ khí ra đối phó.

Trương Kỳ Lân rút thanh hắc kim cổ đao xông lên, lớn tiếng nhắc nhở: "Đây không phải là xác cổ thông thường, mà là Đằng Nhân!" "Cái gì, đây chính là Đằng Nhân sao?" Bàn Tử nghe vậy kinh hãi kêu lên.

Thuật Đằng là một loại tà thuật cổ xưa và độc ác, có nguồn gốc từ vùng Điền Nam, là một trong ba tà thuật lớn, danh tiếng lẫy lừng, người biết thì không ít, nhưng người thấy thì chẳng có mấy ai.

"Thuật Đằng, từ xưa đã là một trong những thuật pháp bí ẩn nhất của vùng Điền Nam, nó kết hợp tinh hoa của vu thuật, y thuật và độc thuật, có thể tạo ra những sinh vật kinh hoàng vượt qua giới hạn sinh tử.

Những Đằng Nhân này, chính là do các thuật sĩ Đằng thông qua thủ đoạn đặc biệt, giam cầm linh hồn người chết trong thể xác, sau đó dùng bí pháp cường hóa thể chất, khiến chúng có được khả năng mình đồng da sắt, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm.

Chúng vừa là những vệ sĩ trung thành bảo vệ lăng mộ, cũng là cơn ác mộng kinh hoàng nuốt chửng sinh linh." Hạo Thiên Chân nghe nói những xác cổ kỳ dị này là Đằng Nhân, cũng nhớ lại những ghi chép về chúng trong cổ thư, cậu kể lại, không khí xung quanh dường như ngưng đọng lại, mỗi câu nói như một chiếc búa tạ, gõ vào tim mỗi người, khiến người ta không rét mà run.

"Nếu chúng được tạo ra từ thuật Đằng, vậy thì chắc chắn cũng có điểm yếu." Giọng Trương Hạo lạnh lùng và rõ ràng.

Tôi nhanh chóng nhớ lại những ghi chép về thuật Đằng mà mình đã đọc trong cổ thư trước đây, trong lòng dần dần nảy ra một ý tưởng

táo bạo.

“Theo ghi chép trong cổ thư, thuật Đằng tuy mạnh, nhưng vạn vật tương sinh tương khắc, luôn có cách phá giải.

Mà những Đằng Nhân này, tuy có mình đồng da sắt, nhưng cũng có một điểm yếu chí mạng, đó chính là linh hồn bị giam cầm của chúng.

Chỉ cần chúng ta có thể tìm ra phương pháp, chạm đến sâu thẳm linh hồn của chúng, là có thể phá vỡ sự trói buộc của thuật Đằng, khiến chúng trở về với cát bụi.” Vừa dứt lời, Trương Hạo nhanh chóng lật lòng bàn tay, vài luồng sét hình thành trong lòng bàn tay.

Sét là khắc tinh của mọi thứ âm tà, đối phó với những thứ âm tà như Đằng Nhân do thuật Đằng tạo ra thì không còn gì tốt hơn.

“Ầm ầm!” Trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch đó, toàn bộ ngôi mộ cổ dường như bị một sức mạnh không thể diễn tả xé toạc, tiếng nổ vang trời làm ù tai, vang vọng trong mộ đạo sâu thẳm, rất lâu không tan.

Trương Hạo vào lúc này, như thể hóa thân thành vị thần điều khiển sấm sét, đôi mắt anh lóe lên ánh sáng chưa từng có, đó là sự tự tin tuyệt đối vào sức mạnh, cũng là sự không sợ hãi trước những thử thách chưa biết.

Cùng với cánh tay anh vung mạnh, trời đất dường như hưởng ứng ý chí của anh, vài luồng sét to lớn từ lòng bàn tay anh phun ra, như những con rồng khổng lồ giận dữ, xé toang bóng tối, lao thẳng về phía những Đằng Nhân đang rục rịch kia.

Những luồng sét này chứa đựng sức mạnh hủy thiên diệt địa, chúng đan xen, va chạm trên không trung, phát ra ánh sáng chói lòa, chiếu sáng căn mộ thất vốn tối tăm như ban ngày.

Những Đằng Nhân, những sinh vật kinh hoàng từng khiến mọi người khiếp sợ, giờ đây dưới uy thế của sấm sét lại trở nên nhỏ bé và bất lực.

Lớp da đồng xương sắt từng kiên cố không thể phá hủy của chúng, dưới sự tấn công của sấm sét lập tức trở nên yếu ớt, như thể làm bằng giấy.

Mỗi một luồng sét giáng xuống, đều kèm theo một tiếng nổ vang trời, ngay sau đó là từng đám khói đen bốc lên, đó là dấu hiệu của việc Đằng Nhân bị hủy diệt hoàn toàn.

Chỉ thấy cơ thể của những Đằng Nhân đó dưới sự gột rửa của sấm sét nhanh chóng bị than hóa, da thịt nứt nẻ, cơ bắp teo tóp, cuối cùng hóa thành từng đống tro bụi màu đen, chỉ cần chạm nhẹ là bay theo gió, như thể chúng chưa từng tồn tại.

Không khí tràn ngập mùi khét lẹt nồng nặc, đó là mùi của cái chết và sự hủy diệt, khiến người ta cảm thấy lạnh sống lưng.

Tuy nhiên, đối với Trương Hạo mà nói, tất cả những điều này chỉ là một màn trình diễn nhỏ về sức mạnh của tôi.

Tôi đứng đó, thân hình thẳng tắp, ánh mắt như đuốc, như thể mọi chuyện vừa xảy ra chỉ là chuyện nhỏ do tôi tiện tay làm.

Trong lòng tôi không một chút gợn sóng, chỉ có sự mong đợi và quyết tâm cho cuộc thám hiểm sắp tới.

“Sao một lần có thể sinh ra hơn chục luồng sét được?” Trước đây Chưởng Tâm Lôi một lần chỉ sinh ra không quá 10 luồng sét, bây giờ lại có thể sinh ra hơn chục luồng.

Trương Hạo thầm nghĩ, Chưởng Tâm Lôi sở dĩ có sự thay đổi này, không phải là ngẫu nhiên.

Trong những ngày qua, tôi đã đổ vô số mồ hôi và công sức, không

ngừng nghiên cứu cổ thư, khám phá sấm sét trong giới tự nhiên, cuối cùng mới có thể vào thời khắc quan trọng này, kích hoạt được tiềm năng trong cơ thể, hóa thành sức mạnh sấm sét hủy thiên diệt địa này.

"Xem ra, mình vẫn còn quá yếu." Trương Kỳ Lân nhìn bóng lưng của Trương Hạo, trong lòng thầm cảm thán.

Anh vốn là trần nhà chiến lực của thế giới đạo mộ, giờ đây lại không thể so sánh với Trương Hạo, dưới sự chênh lệch này, dù là anh cũng không thể giữ được bình tĩnh.

"Trương Hạo huynh đệ, cậu mạnh quá!" "Tiểu Cữu, cậu lợi hại quá!" Hạo Thiên Chân, Bàn Tử vây lại, mặt họ đầy vẻ kinh ngạc và tò mò, lần lượt hỏi Trương Hạo.

Trương Hạo mỉm cười, không trực tiếp trả lời câu hỏi của họ, mà từ từ nói: "Thời gian không còn nhiều, chúng ta nên tranh thủ tìm Phượng Hoàng Linh thôi." Mọi người nghe vậy, đều gật đầu đồng ý.

Khi mối đe dọa từ Đằng Nhân được loại bỏ hoàn toàn, mọi người lại bắt đầu tìm kiếm trong mộ thất.

Sau một hồi tìm kiếm và thảo luận kỹ lưỡng, ánh mắt Trương Hạo cuối cùng dừng lại trên một bức tường đá trông có vẻ không khác gì những bức tường xung quanh, nhưng thực ra lại ẩn chứa bí mật.

Tôi ngồi xổm xuống, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve những đường vân trên tường, trong lòng thầm suy nghĩ.

Dựa vào khả năng cảm nhận nhạy bén, tôi nhanh chóng nhận ra sự khác biệt tinh vi trên bức tường.

Vài vết nứt nhỏ không hợp với môi trường xung quanh, dường như ẩn giấu một loại cơ quan nào đó.

Trương Hạo lần theo vết nứt, ngón tay nhẹ nhàng ấn vào vài vị trí cụ thể trên tường.

Cùng với một tiếng "cạch" nhẹ, bức tường vốn khép kín lại từ từ di chuyển sang một bên, để lộ ra một lối vào mộ đạo hẹp và sâu thẳm.

Một luồng gió lạnh lẽo thổi ra từ mộ đạo, mang theo một khí tức khiến người ta không rét mà run, nhưng cũng báo hiệu rằng phía trước có thể có những phát hiện mới.

Mọi người nhìn nhau, trong mắt vừa có sự mong đợi vừa có sự căng thẳng.

Chương 309

Trương Hạo là người đầu tiên bước vào mộ đạo, từng bước tiến về phía trước.

Mộ đạo không dài, nhưng quanh co khúc khuỷu, như một con đường dẫn đến một thế giới chưa biết.

Dọc đường, họ phát hiện thêm nhiều bức bích họa và điêu khắc cổ xưa hơn, mỗi bức đều kể về câu chuyện huyền thoại của chủ nhân ngôi mộ này, khiến người ta không khỏi tò mò về thân phận của vị quý tộc cổ đại này.

Cuối cùng, cuối mộ đạo xuất hiện một cánh cổng đá dày, trên cửa điêu khắc những hoa văn phức tạp, chính giữa là một con phượng hoàng đang dang cánh bay, sống động như thật, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể từ trên tường đá bay vút lên.

Trương Hạo đẩy cửa đá ra, một luồng khí tức cổ xưa nồng nặc hơn ập vào mặt, họ chính thức bước vào căn mộ thất đáng chú ý này.

Giữa mộ thất đặt song song ba cỗ quan tài, mỗi cỗ đều vô cùng lộng lẫy, tuy chất liệu khác nhau, nhưng trên đó đều được khảm đá quý và trang sức vàng bạc, dưới ánh đèn chiếu rọi lấp lánh ánh sáng chói lòa.

Nhóm Trương Hạo tiến vào trong mộ thất, ánh mắt của bốn người lướt qua không gian trống trải, cuối cùng đều dừng lại trên ba cỗ quan tài được đặt song song.

Ba cỗ quan tài này, mỗi cỗ một vẻ, như là hình ảnh thu nhỏ của ba thời đại.

Quan tài bằng gỗ kim tơ nam mộc, chất gỗ ấm áp như ngọc, ánh

sáng nội liễm, toát lên vẻ tôn quý và xa hoa khó tả, khiến người ta không khỏi liên tưởng đến vị đế vương tướng tướng đang yên nghỉ bên trong; quan tài bằng đồng, với vẻ cổ xưa và vững chãi, thể hiện kỹ thuật tinh xảo của các nghệ nhân cổ đại và sự kính sợ đối với cái chết, những hoa văn phức tạp được khắc trên đó, dưới ánh sáng yếu ớt lúc ẩn lúc hiện, như đang kể lại những truyền thuyết cổ xưa; và thu hút sự chú ý nhất, không gì khác ngoài cỗ quan tài đen kịt được treo cao bởi chín sợi xích sắt, nó lơ lửng giữa không trung, không dính một hạt bụi, toàn thân toát ra một luồng khí lạnh lẽo đến rợn người, như thể cả thời gian cũng không thể chạm tới.

Bàn Tử, lúc này tỏ ra vô cùng nghiêm túc.

Đôi mắt gã ngay khi chạm vào cỗ quan tài đen kịt đó, như bị một sức mạnh nào đó hút vào, lóe lên ánh sáng kỳ lạ.

Gã sải bước tiến lên, đến trước quan tài.

Bàn Tử đưa tay ra, nhẹ nhàng gõ lên bề mặt quan tài, âm thanh trầm đục và sâu thẳm.

"Đây là Ấm Tử Quan!" Bàn Tử phấn khích kêu lên, giọng nói mang theo vài phần kích động khó che giấu.

Gã quay người lại, nhìn về phía mấy người sau lưng.

"Các cậu có biết không?

Ấm Tử Quan, đó là một trong những loại đồ tang lễ bí ẩn và hiếm thấy nhất thời cổ đại!

Tương truyền, chỉ những người có thân phận cực kỳ tôn quý, và khi còn sống có công lao to lớn hoặc năng lực đặc biệt, mới có tư cách hưởng dụng loại táng chế này.

Quan trọng hơn là, chất liệu của Ấm Tử Quan thường không ai biết, chúng có thể cách ly mọi sự can thiệp từ bên ngoài, bảo vệ người

bên trong quan tài không bị năm tháng ăn mòn, thậm chí có khả năng…" Nói đến đây, Bàn Tử cố ý làm ra vẻ bí ẩn, trên mặt lộ ra nụ cười thần bí.

Hạo Thiên Chân nghe vậy, mày hơi nhíu lại, cậu biết rõ tính cách của Bàn Tử, nhưng lúc này cũng không khỏi bị lời miêu tả của gã thu hút.

"Bàn Tử, đừng úp mở nữa, mau nói đi, còn có khả năng gì?" cậu thúc giục.

Bàn Tử cười hì hì, tiếp tục nói: "Còn có khả năng, khiến cho người bên trong quan tài duy trì một trạng thái đặc biệt, ví dụ như… bất tử!" Câu nói này vừa thốt ra, ngay cả Trương Hạo và Trương Kỳ Lân luôn bình tĩnh cũng không khỏi động lòng, họ nhìn nhau, trong mắt vừa có sự kinh ngạc vừa có sự tò mò.

"Bất tử?" Hạo Thiên Chân lẩm bẩm, cậu biết rõ sự hoang đường và bất khả thi trong đó, nhưng trong ngôi mộ cổ này, mọi thứ dường như đều trở nên có thể, "Nếu thật sự tồn tại kỳ tích như vậy, tại sao lại phải chôn sâu dưới lòng đất, cách biệt với thế giới?" Bàn Tử lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng không rõ, "Cái này thì tôi không biết, nhưng mà, nếu chúng ta đã gặp được nhau, vậy thì chứng tỏ chúng ta có duyên." Biết đâu, giải được bí mật của Ấm Tử Quan này, là có thể tìm được manh mối của Phượng Hoàng Linh!" Trương Kỳ Lân vẫn im lặng không nói, anh lặng lẽ quan sát cỗ quan tài, trong mắt lóe lên một tia suy tư.

"Lời của Bàn Tử tuy có phần khoa trương, nhưng Ấm Tử Quan quả thật không tầm thường.

Chúng ta đã đến đây, thì không thể tay không trở về.

Nhưng mà, trước khi hành động, chúng ta phải chuẩn bị kỹ lưỡng, đảm bảo không có sai sót." Thế là, bốn người bắt đầu phân công hợp

tác, Trương Hạo phụ trách kiểm tra môi trường trong mộ thất, tìm kiếm các cơ quan cạm bẫy có thể tồn tại; Hạo Thiên Chân thì vận dụng kiến thức của mình, nghiên cứu các hoa văn và ký hiệu trên quan tài, cố gắng tìm ra manh mối để mở quan tài; Bàn Tử thì tìm kiếm khắp nơi, xem có bỏ sót đồ tùy táng hay công cụ nào không, để phòng khi cần; còn Trương Kỳ Lân, thì đứng một bên, bình tĩnh phân tích mọi thứ, sẵn sàng ứng phó với tình huống bất ngờ.

Thời gian trôi qua, không khí trong mộ thất ngày càng căng thẳng và đầy mong đợi.

Cuối cùng, Trương Hạo phát hiện ra một cơ quan nhỏ khéo léo ẩn ở đáy quan tài.

Khi tôi nhẹ nhàng ấn vào cơ quan đó, chín sợi xích sắt như bị một sức mạnh vô hình kéo, từ từ nới lỏng sự trói buộc đối với quan tài.

Khoảnh khắc đó, cả mộ thất dường như rung chuyển, một luồng khí tức cổ xưa và thần bí ập đến.

Bốn người nín thở, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào cỗ quan tài đang từ từ hạ xuống.

Khi quan tài cuối cùng đã vững vàng đáp đất, họ không thể chờ đợi được nữa mà vây lại, chuẩn bị vén bức màn bí ẩn ngàn năm này.

Tuy nhiên, ngay khi họ sắp chạm vào nắp quan tài, một trận gió bất ngờ vang lên trong mộ thất, như thể có một sinh vật vô danh nào đó đang nhìn chằm chằm vào họ… “Két!” Đột nhiên, Ấm Tử Quan tự động mở ra.

Cùng với việc Ấm Tử Quan tự mở, một luồng khí lạnh lẽo hơn từ trong quan tài tuôn ra, như thể cả không khí cũng ngưng đọng trong giây lát.

Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Trương Kỳ Lân bất giác

tiến lên nửa bước, để mình gần quan tài hơn.

Ánh mắt của bốn người như đuốc chiếu vào bộ xương đang nằm im lìm trong quan tài.

Bên trong quan tài, cảnh tượng quỷ dị và đáng sợ.

Bộ xương không hoàn chỉnh, mà được đặt theo một cách cực kỳ không tự nhiên: đầu, thân, và chân bị tách rời, mỗi phần chiếm một góc, như thể là vật hiến tế trong một nghi lễ hoặc lời nguyền nào đó.

Cảnh tượng này khiến lòng mỗi người có mặt đều bị bao phủ bởi một lớp mây đen dày đặc, một cảm giác bất an khó tả tự nhiên nảy sinh.

"Ảnh Thi…" Trương Hạo khẽ lẩm bẩm, từ này như một câu thần chú cổ xưa được đánh thức đột ngột từ sâu thẳm ký ức của tôi, mang theo một điềm báo không lành.

Trong những truyền thuyết xa xưa và những điển tịch bí ẩn khó lường, ẩn giấu vô số bí mật khiến người ta khao khát nhưng lại khó lòng chạm tới, trong đó câu chuyện "thoát thai hoán cốt, đắc đạo thành tiên" đặc biệt hấp dẫn.

Trương Hạo, trong một cơ hội tình cờ, đã phát hiện ra một cuốn sách lụa thời Chiến Quốc bị phủ bụi đã lâu trong mật thất được gia tộc Ngô truyền lại qua nhiều thế hệ.

Cuốn sách lụa này không chỉ có chất liệu cổ xưa, mà những gì nó ghi lại còn là một bí pháp kinh người: "thuật thoát thai hoán cốt".

Theo ghi chép của sách lụa, thuật này không hề tầm thường, nhằm mục đích thông qua một nghi lễ cực đoan và thần bí, giúp người tu hành có thể vượt qua vòng luân hồi sinh tử, đạt đến cảnh giới vũ hóa đăng tiên.

Cốt lõi của nó là người tu hành phải tìm lại hài cốt của ba kiếp

trước của mình.

Một khi tìm được, nghi lễ tiếp theo còn kinh tâm động phách hơn.

Người tu hành phải tự tay thực hiện nghi lễ có vẻ tàn nhẫn nhưng lại mang ý nghĩa sâu xa: khoét mắt, moi tim, đoạt hồn.

Nhưng đây không phải là sự tổn hại và hủy diệt thực sự, mà là một nghi lễ mang tính biểu tượng, ngụ ý việc từ bỏ và vượt qua hoàn toàn những chấp niệm, tham lam và nghiệp chướng trong quá khứ.

Khoét mắt, tượng trưng cho việc nhìn thấu sự hư ảo của thế gian, minh tâm kiến tính; moi tim, có nghĩa là cắt đứt tình cảm trần thế, trở về với bản chất; còn đoạt hồn, là giải thoát linh hồn khỏi sự ràng buộc của quá khứ, chuẩn bị đón nhận sự gột rửa của kiếp sống mới.

Sau khi hoàn thành một loạt nghi lễ này, người tu hành phải đặt mình vào một pháp trận đặc định, trải qua thử thách của cái gọi là "tam ngục".

Chỉ khi thành công vượt qua ba ngục này, người tu hành mới có thể chứng minh mình đã hoàn toàn thoát thai hoán cốt, siêu thoát khỏi thế tục trần ai.

Cuối cùng đắc đạo thành tiên.

Sự xuất hiện của ba cỗ quan tài từ các thời đại và chất liệu khác nhau trong mộ thất này, cộng thêm việc thi thể trong Ấm Tử Quan được ghép lại từ ba cơ thể khác nhau, dù xét từ góc độ nào, cũng đủ để chứng minh rằng thứ trong Ấm Tử Quan chính là Ảnh Thi.

"Cái gì?" "Trương Hạo huynh đệ cậu nói trong quan tài là một Ảnh Thi sao?" Bàn Tử nghe thấy hai từ Ảnh Thi thì kinh hãi kêu lên, rõ ràng gã cũng đã từng nghe qua về thứ này.

"Vậy chẳng phải nói, thi thể trong quan tài này chỉ là dùng để thế mạng cho vua Điền Nam sao, vậy thi thể của ông ta ở đâu?" "Mẹ kiếp,

cái nơi quái quỷ này rốt cuộc đang giấu giếm trò gì?" Giọng Bàn Tử vang vọng trong mộ thất trống trải.

Lời còn chưa dứt, hành động của gã đã nhanh hơn suy nghĩ một bước, như bị một sức mạnh vô hình nào đó điều khiển, đột nhiên vớ lấy chiếc xẻng công binh bên cạnh, vung về phía Trương Hạo.

Cảnh tượng này xảy ra quá đột ngột, khiến tất cả mọi người có mặt đều sững sờ.

Hạo Thiên Chân hét lớn "Dừng tay!", đồng thời thân hình lóe lên lao vào giữa Trương Hạo và Bàn Tử.

Trương Hạo nhanh chóng phân tích tình hình hiện tại, trong lòng đã có vài phần phỏng đoán.

Chương 310

“Bàn Tử, trúng huyễn thuật rồi!” tôi trầm giọng nói, giọng điệu mang theo sự kiên định không thể nghi ngờ.

Nghe vậy, sự hỗn loạn trong mắt Bàn Tử dường như có chút lung lay, nhưng gã vẫn giãy giụa, cơ thể không kiểm soát được mà run rẩy.

“Tôi... tôi thấy rồi... rất nhiều thứ... trong tường...” Giọng gã khàn và yếu ớt, lộ ra sự sợ hãi sâu sắc.

Trương Hạo biết rõ thời gian cấp bách, lấy dao găm rạch ngón tay, nặn ra một giọt máu Kỳ Lân.

Máu Kỳ Lân có công hiệu thần kỳ trong việc xua đuổi tà ma, phá giải huyễn thuật.

Tôi nhỏ máu Kỳ Lân lên trán Bàn Tử, một luồng sức mạnh ấm áp và mạnh mẽ tức thì tràn vào cơ thể gã, như ánh nắng xuân ấm áp làm tan chảy băng tuyết mùa đông.

Cùng với máu Kỳ Lân được truyền vào, vẻ giãy giụa trên mặt Bàn Tử dần dịu đi, ánh mắt trở lại trong sáng.

Gã thở hổn hển, như vừa tỉnh dậy từ một cơn ác mộng.

“Tôi... tôi sao vậy?” Gã ngơ ngác nhìn xung quanh, cảm thấy vô cùng hối hận về hành động vừa rồi.

“Cậu đã trúng huyễn thuật từ bức phù điêu trên tường.” Trương Hạo giải thích ngắn gọn, rồi đi về phía bức tường gây ra sự việc.

Trên bức phù điêu, điêu khắc những hoa văn phức tạp và tinh xảo, có cả thần thú cưỡi mây đạp gió, cũng có võ sĩ cầm binh khí, nhưng khi quan sát kỹ, những hoa văn này dường như chứa đựng một sức mạnh quỷ dị nào đó, đang từ từ tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Trương Hạo ngưng tụ sức mạnh trong cơ thể vào nắm đấm, đột nhiên tung một quyền, trong tiếng nổ vang, bức tường tưởng chừng kiên cố không thể phá hủy lại bị một đòn đánh vỡ, để lộ ra bí mật ẩn giấu phía sau.

Chỉ thấy một xác nữ mặc trang phục lộng lẫy, toàn thân treo đầy vàng bạc châu báu hiện ra trước mắt, khuôn mặt bà ta an tường, như thể chỉ đang ngủ say, nhưng châu quang bảo khí toát ra từ toàn thân lại khiến người ta không rét mà run.

"Đây…" Mọi người nhìn nhau, trong lòng tràn đầy kinh ngạc và tò mò.

Hạo Thiên Chân tiến lên vài bước, cẩn thận quan sát xác nữ, cố gắng tìm manh mối từ trang phục và môi trường mộ thất của bà ta.

"Xem trang phục và đồ tùy táng này, người phụ nữ này khi còn sống chắc chắn là phi phú tức quý, nhưng tại sao bà ta lại xuất hiện ở đây, và có liên quan gì đến vua Điền Nam?" cậu lẩm bẩm, mày nhíu chặt.

Ngay khi mọi người đang chìm trong suy đoán và thảo luận, dị biến đột ngột xảy ra.

Xác nữ tưởng chừng bất động đột nhiên bắt đầu co giật, ngay sau đó, cơ thể bà ta lại như cát sỏi tan rã, hóa thành vô số con bướm đêm nhỏ, từ lỗ hổng trên tường tràn ra, trong nháy mắt đã bao phủ toàn bộ mộ thất.

Những con bướm đêm này khác với bình thường, trên người chúng lấp lánh ánh sáng xanh lục nhạt, khi vỗ cánh phát ra tiếng vo ve nhẹ, không khí tràn ngập một luồng khí lạnh lẽo đến rợn người.

"Thi Nga!" Giọng Trương Kỳ Lân trầm thấp và mạnh mẽ, anh nhanh chóng rút thanh hắc kim cổ đao sau lưng ra, che chắn trước mặt

mọi người, ánh mắt lộ ra vẻ nghiêm nghị chưa từng có.

"Những con Thi Nga này mang kịch độc, và rất dễ gây ra ảo giác, chúng ta phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt!" Mọi người nghe vậy, lần lượt nép sát vào Trương Hạo, tất cả đều biết, chỉ cần ở gần Trương Hạo, những con độc trùng đó sẽ không dám đến gần.

Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên chỉ vào bức tường vừa bị Trương Hạo đấm vỡ.

Ở đó, một cửa hang sâu thẳm hiện ra rõ ràng.

Mép cửa hang lởm chởm, để lộ dấu vết của thời gian, nhưng chính sự bí ẩn này đã kích thích khát khao khám phá của mọi người.

Hạo Thiên Chân nghe vậy, nhanh chóng điều chỉnh đèn pin trong tay, chiếu một chùm sáng rực rỡ vào trong cửa hang đó.

Chùm sáng nhảy múa trong lối đi hẹp, kéo dài, cuối cùng dường như chạm vào thứ gì đó, phản chiếu lại một tia sáng yếu ớt.

Ánh sáng đó, tuy không sáng lắm, nhưng đủ để khơi dậy sự tò mò và khao khát của mọi người đối với những điều chưa biết.

Bàn Tử thấy vậy, cũng vội vàng chĩa đèn pin của mình vào cửa hang, hai chùm sáng giao nhau, phác họa đường nét của lối đi càng thêm rõ ràng.

Họ lờ mờ nhìn thấy, lối đi không rộng, chỉ đủ cho một người miễn cưỡng đi qua, nhưng dường như kéo dài rất xa, cho đến khi biến mất trong một màn sương mờ ảo.

Điều kinh ngạc hơn nữa là, ở cuối lối đi đó, dường như thật sự ẩn giấu một mộ thất, đường nét mơ hồ, nhưng lại có thể cảm nhận được một luồng khí tức cổ xưa và thần bí ập đến.

Khi bốn người bước qua lối đi bí mật ẩn sau bức tường, một

luồng khí tức cổ xưa và nặng nề lặng lẽ lan tỏa, như thể xuyên qua đường hầm thời gian ngàn năm, dẫn họ đến một mộ thất bí ẩn chưa ai biết đến.

Mộ thất này, nói là mộ thất, không bằng nói là một cung điện dưới lòng đất bị sức mạnh tự nhiên lãng quên, rộng lớn và sâu thẳm, những bức tường đá xung quanh bị năm tháng điêu khắc lốm đốm, mỗi một tảng đá dường như đều đang kể lại những câu chuyện quá khứ.

Thấy vậy, trong lòng Trương Hạo đầy nghi hoặc.

Tôi biết rõ, dựa theo ghi chép trong cổ thư và kinh nghiệm thám hiểm trong quá khứ, những lối đi bí mật như vậy thường dẫn đến nơi cốt lõi nhất là chủ mộ thất, nơi đó nên đặt quan quách của chủ mộ, cùng với vô số châu báu tùy táng, dùng để thể hiện sự huy hoàng khi còn sống và sự tôn vinh sau khi chết của chủ mộ.

Tuy nhiên, cảnh tượng trước mắt lại hoàn toàn trái ngược với những gì tôi biết, không gian rộng lớn, ngoài tiếng thở và tiếng bước chân của bốn người họ, không còn âm thanh nào khác, càng đừng nói đến quan quách hay bảo vật.

Ngay khi mọi người đang nhìn nhau, không hiểu chuyện gì, trực giác nhạy bén của Trương Hạo đã khiến tôi chú ý đến sự bất thường dưới chân.

Tôi khẽ dậm chân, một cảm giác kỳ lạ truyền đến từ lòng bàn chân, không giống như những phiến đá cứng chắc của mộ thất thông thường, mặt đất ở đây lại như bọt biển, mềm và có độ đàn hồi.

Trương Hạo ra hiệu cho mọi người giữ im lặng, rồi từ từ ngồi xổm xuống, dùng ngón tay nhẹ nhàng ấn lên mặt đất, cảm nhận sự bí ẩn ẩn giấu bên dưới.

“Mọi người cẩn thận, mặt đất này không đơn giản.” Trương Hạo

nói nhỏ: “Tôi đoán, đây có thể là một loại cơ quan thuật cổ xưa, hoặc được thiết kế vì một mục đích đặc biệt nào đó.

Chúng ta phải cẩn thận hành động, để tránh kích hoạt những nguy hiểm không cần thiết.” Bàn Tử nghe vậy, không khỏi tắc lưỡi: “Trời ạ, chủ mộ này thật biết chơi, chết rồi mà còn bày ra nhiều trò như vậy.” Gã tuy nói với giọng điệu có phần bông đùa, nhưng trong mắt cũng đầy vẻ tò mò và cảnh giác.

Hạo Thiên Chân lúc này đang tập trung suy nghĩ, cậu kết hợp kiến thức của mình, suy đoán: “Lịch sử quả thực có ghi chép, một số quyền quý để phòng trộm hoặc theo đuổi sự trường sinh bất lão, sẽ thiết kế các loại cơ quan và cạm bẫy phức tạp.

Mặt đất mềm này, có lẽ chính là một trong số đó, có thể là để che giấu lối vào mộ thất thực sự, hoặc để bảo vệ một bí mật nào đó.” Trương Kỳ Lân nhìn quanh, tìm kiếm những manh mối hoặc điểm kích hoạt cơ quan có thể tồn tại.

Đột nhiên, anh chú ý đến một góc mộ thất, có một mảng tường đá có màu sắc hơi khác so với xung quanh, màu đỏ như máu thịt, và bề mặt có những vết nứt nhỏ.

Anh nhẹ nhàng đến gần, dùng đèn pin chiếu kỹ, phát hiện trong những vết nứt đó dường như ẩn giấu một loại hoa văn có quy luật nào đó.

“Nhìn đây!” Bàn Tử đi đến giữa mộ thất, đột nhiên hét lớn.

Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Trương Kỳ Lân gần như đồng thời hưởng ứng tiếng gọi của Bàn Tử, họ nhanh chóng tập trung lại ở chính giữa mộ thất.

Ở đó, một cái lỗ to bằng miệng bát nằm im lìm trên mặt đất, như thể là một dấu ấn mà thiên nhiên vô tình để lại, nhưng lại vô tình tiết

lộ ra những bí mật vô tận.

Bên trong cái lỗ, tối om sâu thẳm, lờ mờ có thể thấy một bóng người mờ ảo, đường nét đó, tư thế đó, không gì không khiến người ta liên tưởng đến mục tiêu cuối cùng của chuyến đi này: di thể của vua Điền Nam.

"Đây… đây là quan quách của vua Điền Nam?" Hạo Thiên Chân khó tin lẩm bẩm, giọng cậu vang vọng trong mộ thất trống trải, mang theo vài phần chấn động và kính sợ.

Cậu chưa từng thấy cách chôn cất kỳ lạ như vậy, toàn bộ mộ thất, lại chính là quan quách của vua Điền Nam, một phương thức tang lễ vượt thời đại, lật đổ quy tắc thông thường, khiến người ta không thể không thán phục trí tuệ và sự táo bạo của người xưa.

Trương Hạo thì nhanh chóng ngồi xổm xuống, ánh mắt hướng vào cái lỗ, cố gắng nhìn rõ hơn một chút.

Cái xác đó, tuy đã trải qua ngàn năm, nhưng dưới ánh sáng chiếu rọi, vẫn có thể lờ mờ phân biệt được sự uy nghiêm và tôn quý ngày nào.

Ông ta mặc trang phục lộng lẫy, đầu đội vương miện khảm đá quý, dù đã chết, cũng không thể xóa đi phong thái của một bậc vương giả.

Đặc biệt là một chiếc lông vũ trên vương miện, màu sắc rực rỡ, như thể ngưng tụ tất cả màu sắc của thế gian vào một chỗ.

Thân chính của nó có màu tím thẫm và cao quý, như ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đêm, lại tựa viên ngọc trai bí ẩn nhất dưới biển sâu, tỏa ra ánh sáng nhạt và quyến rũ.

Chương 311

Trên nền tím đó, lại điểm xuyết những hoa văn màu vàng, những hoa văn này tinh tế và phức tạp, như nét bút tinh xảo nhất của tự nhiên, phác họa ra hình ảnh những con phượng hoàng đang dang cánh bay.

Những con phượng hoàng này hoặc ngẩng cao đầu ưỡn ngực, kiêu hãnh nhìn đời; hoặc cúi đầu thu mình, dịu dàng đáng yêu, mỗi một nét vẽ đều chứa đựng sức sống và sinh khí vô tận.

"Phượng Hoàng Linh!" Bốn người Trương Hạo khi nhìn thấy chiếc lông vũ trên vương miện thì đồng thanh nói.

Tuy nhiên, ngay khi mọi người đang chìm trong sự kinh ngạc khi phát hiện ra Phượng Hoàng Linh, không khí trong mộ thất lại lặng lẽ thay đổi.

Ban đầu, chỉ là một rung động nhẹ khó nhận ra, như thể có một sinh vật khổng lồ nào đó dưới lòng đất đang từ từ thức tỉnh.

Ngay sau đó, rung động này trở nên rõ ràng hơn, cả mộ thất như biến thành một vật sống khổng lồ, bắt đầu từ từ co giật.

"Không hay rồi, mộ thất đang biến đổi!" Trương Kỳ Lân là người đầu tiên phản ứng, anh nhanh chóng rút thanh hắc kim cổ đao sau lưng ra, cảnh giác nhìn quanh.

Chỉ thấy những bức tường đá vốn có màu lạnh, giờ đây lại dần dần nhuốm một màu máu quỷ dị, màu sắc đó tươi như máu tươi, nhưng lại mang theo một điềm báo không lành.

"Đây… đây là chuyện gì vậy?" Giọng Bàn Tử đầy sợ hãi, gã nắm chặt lấy Trương Hạo bên cạnh, như thể làm vậy sẽ tìm được một

chút cảm giác an toàn.

Hạo Thiên Chân thì nhanh chóng bình tĩnh lại, cậu phân tích: "Xem ra mộ thất của vua Điền Nam được thiết lập một loại cơ quan hoặc lời nguyền nào đó, một khi có người chạm vào điểm mấu chốt, sẽ kích hoạt những cơ quan này.

Chúng ta có thể đã vô tình chạm vào thứ gì đó, khiến mộ thất xảy ra biến đổi." Cùng với lời nói của cậu, sự biến đổi trong mộ thất ngày càng dữ dội.

Mộ thất vốn trống trải, giờ đây như biến thành một biển máu, những bức tường xung quanh không ngừng rỉ ra chất lỏng màu đỏ, nhuộm đỏ cả không gian.

Không khí tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc, khiến người ta cảm thấy ngạt thở và buồn nôn.

Đúng lúc này, một âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu Trương Hạo. [Đinh, phát hiện vật phẩm hiếm thấy Nhục Chi Thi Động.] Lại là Nhục Chi Thi Động, và còn là một vật phẩm hiếm thấy.

Cái gọi là Nhục Chi Thi Động chính là Thái Tuế vạn năm, sau khi hấp thụ đủ nhiều thi thể sẽ hình thành một loại quái vật, sức sống của nó cực kỳ mạnh mẽ, sau khi mất nước thì dù vạn năm cũng không mục nát, chỉ cần tiếp xúc với không khí là sẽ sống lại trong thời gian cực ngắn.

Khi nhóm Trương Hạo mới vào, bên trong chỉ giống như một cái hang động, nhưng việc họ đi vào đã mang theo không khí, khiến cho Thi Động sống lại.

Tương truyền Thi Động có thể nuốt chửng mọi thứ và dung hợp với bản thân, một khi có vật phẩm bị nó nuốt chửng thì tuyệt đối không có khả năng tách ra, khi Thi Động chết thì mọi thứ bị nó nuốt

chẳng đều sẽ biến mất.

Trương Hạo lại một lần nữa nhìn qua cái lỗ to bằng miệng bát ở giữa, chỉ thấy bên trong hang động giống như miệng của một con thú khổng lồ, đang nhanh chóng co giật, muốn nuốt chửng thi thể của vua Điền Nam.

Thấy vậy, Trương Hạo không khỏi cau mày, phải lập tức lấy Phượng Hoàng Linh ra, nếu không một khi bị Thi Động nuốt chửng, họ sẽ không bao giờ có thể lấy được Phượng Hoàng Linh nữa.

Trong hang động dưới lòng đất tối tăm và lạnh lẽo, mỗi hơi thở của Trương Hạo dường như có thể ngưng tụ thành sương.

Không khí tràn ngập mùi chết chóc và mục rữa, khiến người ta bất giác rùng mình.

Cậu chăm chú nhìn Phượng Hoàng Linh đang sắp tuột khỏi đầu ngón tay, trong lòng vừa không cam tâm vừa có chút kinh hãi.

Phượng Hoàng Linh, báu vật trong truyền thuyết có khả năng dẫn động linh khí trời đất, lúc này lại như có ý thức riêng, cố gắng thoát khỏi sự trói buộc, trở về với tự do.

Cùng với chiếc lông vũ đặc biệt hóa thành luồng lửa phóng lên trời, cả hang động như bị đốt cháy, ánh sáng tỏa ra tứ phía nhưng lại mang theo một điềm báo chẳng lành.

Ánh lửa chạm vào đỉnh động liền bị một luồng sức mạnh vô hình đẩy bật lại, chính là cấm chế của cổ thi động này, nó như một tấm lưới khổng lồ, giam cầm tất cả những sinh linh đang cố gắng trốn thoát.

Trương Hạo thầm thấy may mắn, đồng thời cũng nhận ra cuộc tranh giành này khó khăn hơn cậu tưởng rất nhiều.

Lam Cáp Mô xuất hiện, như một biến số trong trận chiến này.

Những sinh vật nhỏ bé trông có vẻ tầm thường này thực chất lại có năng lực phi thường, chúng là thứ Trương Hạo nhận được từ chiếc rương vàng sau khi tiêu diệt Bất Tử Trùng.

Bảy con Lam Cáp Mô vừa xuất hiện đã lập tức cảm nhận được luồng sức mạnh dao động cường đại tỏa ra từ Phượng Hoàng Linh, đôi mắt lồi của chúng lóe lên ánh sáng hưng phấn, dường như đã nóng lòng muốn tham gia vào cuộc tranh giành này.

Tuy nhiên, phản ứng của Phượng Hoàng Linh lại nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Vốn chỉ rung động nhẹ, khoảnh khắc Lam Cáp Mô xuất hiện, nó lại bùng phát những dao động dữ dội hơn, như thể đang kháng cự điều gì đó.

Cùng lúc đó, từ sâu trong thi động truyền đến những tiếng gầm gừ trầm thấp, tựa như có hàng ngàn oan hồn đang cùng lúc gào thét.

Ngay sau đó, vô số thi thể như thủy triều tuôn ra từ trong bóng tối, quần áo chúng rách rưới, mặt mũi méo mó, hai mắt trống rỗng vô hồn nhưng lại mang một luồng sức mạnh khiến người ta kinh hãi.

Thấy vậy, Trương Hạo không chút do dự thi triển Chưởng Tâm Lôi.

Uy lực của Chưởng Tâm Lôi cực lớn, đủ để khai sơn liệt thạch.

Chỉ thấy ánh sét lóe lên, kèm theo tiếng nổ vang trời, những thi thể xông lên phía trước lập tức bị đánh tan thành từng mảnh, hóa thành từng làn khói đen tiêu tán trong không khí.

Tuy nhiên, đây mới chỉ là bắt đầu, càng nhiều thi thể hơn như bị một thế lực vô hình sai khiến, lớp trước ngã xuống lớp sau lại xông lên, dường như giết mãi không hết.

Trương Kỳ Lân trầm giọng nói: “Những thi thể này đã hòa làm

một với thi động, trở thành một phần của nó.

Chỉ cần thi động không diệt, những thi thể này có thể hồi sinh vô hạn.

Hơn nữa, thi động cần một lượng lớn sinh linh làm chất dinh dưỡng để trưởng thành, nó nuốt chửng càng nhiều thi thể, sức mạnh lại càng lớn.

Chúng ta hiện đang đối mặt không chỉ là một trận chiến đơn giản, mà là một cuộc chạy đua sinh tử với thời gian." Trương Hạo nghe vậy, lòng không khỏi trĩu nặng.

Cậu biết rõ, muốn phá hủy cái thi động khổng lồ này trong thời gian ngắn gần như là nhiệm vụ bất khả thi.

Thi động không chỉ hòa làm một với vô số thi thể, mà còn đã sớm ăn mòn vào sơn mạch, hấp thụ sức mạnh từ đó.

Nếu không thể tìm ra điểm yếu, cắt đứt mối liên hệ giữa nó và sơn mạch, thì dù cậu có mạnh đến đâu, có nhiều thủ đoạn thế nào cũng đừng hòng tiêu diệt được thi động.

Huống hồ, trong quá trình chiến đấu, họ còn phải luôn đề phòng nguy cơ bị thi động nuốt chửng.

Trong phút chốc, tất cả mọi người đều rơi vào im lặng, không khí tràn ngập sự căng thẳng và tuyệt vọng.

Đúng lúc này, Lam Cáp Mô đột nhiên có hành động.

Dường như cảm nhận được tình thế khó khăn của Trương Hạo và những người khác, chúng bắt đầu di chuyển chậm rãi quanh Phượng Hoàng Linh, miệng phát ra những tiếng kêu kỳ dị.

Cùng với tiếng kêu của chúng, Phượng Hoàng Linh đang náo động bỗng dần dần bình tĩnh trở lại, luồng sức mạnh dao động cường đại

cũng dần thu liễm.

Trương Hạo và những người khác thấy vậy, trong lòng không khỏi nhen nhóm một tia hy vọng.

"Lẽ nào thật sự giống như lời đồn, Lam Cáp Mô có cách?" Trương Hạo thầm nghĩ, rồi quyết định đánh cược một phen.

Cậu chỉ huy Lam Cáp Mô tiếp tục đến gần Phượng Hoàng Linh, đồng thời bản thân cũng nhanh chóng áp sát, chuẩn bị ra tay vào thời khắc quyết định.

Đúng lúc này, bảy con Lam Cáp Mô đột nhiên nhảy lên, trực tiếp đáp xuống Phượng Hoàng Linh, cơ thể nhỏ bé của chúng dường như chứa đựng sức mạnh vô tận.

Chúng đồng loạt phun lưỡi ra, đan vào nhau trên không trung, bảy chiếc lưỡi như dệt thành một trận pháp cổ xưa trên không, cứng rắn trói buộc Phượng Hoàng Linh vào trong đó.

Cùng với hành động kỳ lạ của bầy Lam Cáp Mô, không khí trong toàn bộ hang động dường như cũng thay đổi.

Phượng Hoàng Linh vốn đang cuồng bạo bất an, dưới trận pháp do Lam Cáp Mô dệt nên, dần trở nên hiền hòa, ngọn lửa tuy chưa tắt nhưng không còn bay loạn xạ mà lơ lửng ổn định giữa không trung, tỏa ra ánh sáng dịu dàng và bí ẩn.

Trương Hạo thấy vậy, mắt lóe lên một tia vui mừng, nhưng rất nhanh lại bị vẻ mặt nghiêm trọng thay thế.

Cậu biết đây chỉ là sự bình tĩnh tạm thời, mối đe dọa từ sâu trong thi động vẫn còn đó, và theo thời gian, nó sẽ chỉ trở nên khó giải quyết hơn.

Chương 312

Cậu quay đầu nhìn Trương Kỳ Lân, hai người trao đổi một ánh mắt phức tạp, không cần nhiều lời, đối phương đều hiểu nhiệm vụ tiếp theo gian nan và nguy hiểm.

“Tiểu Ca, chúng ta phải nghĩ cách tìm ra nguồn gốc của thi động, chỉ có bắt đầu từ đó mới có thể giải quyết triệt để cuộc khủng hoảng này.” Trương Hạo trầm giọng nói, giọng tuy nhẹ nhưng lại toát ra sự kiên định không thể nghi ngờ.

Trương Kỳ Lân gật đầu, ánh mắt lướt qua xung quanh, cuối cùng dừng lại ở khu vực tối đen như mực sâu trong hang động.

“Chỗ đó, hẳn là nơi cốt lõi của thi động.

Nhưng chúng ta phải cẩn thận, ở đó chắc chắn có lực lượng bảo vệ mạnh hơn.” Ngay khi hai người chuẩn bị hành động, cử động của bầy Lam Cáp Mô lại một lần nữa thu hút sự chú ý của họ.

Chỉ thấy những con vật nhỏ này không hề nghỉ ngơi sau khi trói buộc thành công Phượng Hoàng Linh, mà bắt đầu xoay tròn chậm rãi quanh nó.

Bề mặt cơ thể chúng dần hiện lên một vầng sáng màu xanh lam nhạt, giao thoa với ánh lửa của Phượng Hoàng Linh, tạo thành một khung cảnh kỳ dị.

Cùng với hành động liên tục của bầy Lam Cáp Mô, nhiệt độ trong hang động lại tăng lên một cách thần kỳ, cảm giác lạnh lẽo đến nghẹt thở dần tan biến.

Điều đáng kinh ngạc hơn là những thi thể vốn không ngừng ùa tới, sau khi tiếp xúc với vầng sáng xanh lam này, lại bắt đầu trở nên chậm

chạp, thậm chí có con còn ngừng tiến lên, dường như bị một loại sức mạnh nào đó áp chế.

"Xem ra, bầy Lam Cáp Mô không chỉ trói buộc Phượng Hoàng Linh, mà còn vô tình làm suy yếu sức mạnh của thi động." Trương Hạo thầm suy nghĩ, có một nhận thức sâu sắc hơn về năng lực của bầy Lam Cáp Mô.

Trương Kỳ Lân liền nhân cơ hội đề nghị: "Chúng ta nhân cơ hội này đi sâu vào, tìm ra lõi của thi động, một lần phá hủy nó!" Hai người không do dự nữa, nhanh chóng vạch ra một kế hoạch hành động ngắn gọn, quyết định để Trương Hạo dẫn theo bầy Lam Cáp Mô làm tiên phong, lợi dụng sức áp chế của chúng đối với Phượng Hoàng Linh để mở đường, còn Trương Kỳ Lân phụ trách bọc hậu, đề phòng bất trắc.

Một nhóm người cẩn thận đi xuyên qua những thi thể bị vầng sáng của Lam Cáp Mô áp chế, tiến về phía sâu trong hang động.

Cuối cùng, sau một hồi gian nan trèo đèo lội suối, họ đã đến trước một cái huyệt khổng lồ.

Nơi đây, chính là cốt lõi của thi động.

Trung tâm huyệt động, một khối năng lượng đen kịt như mực đang xoay tròn chậm rãi, xung quanh là vô số phù văn dày đặc, tỏa ra những dao động khiến người ta kinh hãi.

"Đây chính là bản nguyên của thi động!" Trương Hạo khẽ nói, trong mắt lóe lên ánh sáng quyết tuyệt.

Cậu biết, tiếp theo sẽ là một trận chiến cam go.

Nhưng để có được thi động, cậu phải đứng ra đối mặt với tất cả.

Trương Hạo hít sâu một hơi, hai tay siết chặt thành quyền, chuẩn bị tấn công.

Và đúng lúc này, bầy Lam Cáp Mô lại một lần nữa thể hiện trí tuệ và lòng dũng cảm của mình.

Chúng không chọn tấn công trực diện vào khối năng lượng đó, mà nhảy múa, xoay tròn xung quanh nó, dùng cơ thể nhỏ bé của mình dệt nên một trận pháp phức tạp và mạnh mẽ hơn.

Cùng với sự hình thành của trận pháp, một luồng lũ màu xanh lam chưa từng có từ trong cơ thể bầy Lam Cáp Mô tuôn ra, hội tụ thành một luồng xung kích mạnh mẽ, trực tiếp đâm vào khối năng lượng đen kịt.

Cùng lúc đó, Trương Hạo cũng nhân cơ hội tấn công, Chưởng Tâm Lôi và luồng lũ màu xanh lam hỗ trợ lẫn nhau, tạo thành một tia sét rực rỡ, đánh mạnh vào bản nguyên của thi động.

Rầm!

Một tiếng động vang trời, cả hang động dường như rung chuyển trong khoảnh khắc.

Khối năng lượng đen kịt dưới đòn tấn công kép cuối cùng cũng xuất hiện vết nứt, sau đó vỡ tan, hóa thành vô số mảnh vụn tiêu tán trong không trung.

Cùng với sự hủy diệt của bản nguyên thi động, những thi thể bị nó khống chế cũng lần lượt mất đi sức sống, ngã xuống đất, hóa thành từng vũng thịt thối.

Và không khí lạnh lẽo, mục rữa trong hang động cũng theo đó tan biến, thay vào đó là một luồng không khí trong lành và tràn đầy sức sống.

Đúng lúc này, bầy Lam Cáp Mô hóa thành bảy ngọn lửa màu xanh lam chui vào trong Phượng Hoàng Linh, nó lại một lần nữa hóa thành chiếc lông vũ nhẹ bẫng rơi xuống từ không trung.

Trương Hạo đưa tay đỡ lấy Phượng Hoàng Linh, sau khi rơi vào lòng bàn tay cậu, nó liền nằm yên tĩnh.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, sự chú ý của họ ngay lập tức bị thu hút bởi vật thể kỳ lạ mà Trương Hạo đang nắm chặt trong tay.

Đó là một chiếc lông vũ tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, nhảy múa như ngọn lửa, nhưng lại lớn và tinh xảo hơn bất kỳ chiếc lông vũ nào.

Nó chính là Phượng Hoàng Linh trong truyền thuyết.

Phượng Hoàng Linh xuất hiện, như ánh bình minh xé tan đêm tối, tức thì chiếu sáng không gian u ám xung quanh.

Ánh sáng đó ẩn chứa một sức mạnh cổ xưa và bí ẩn, khiến mỗi người có mặt đều cảm thấy chấn động chưa từng có.

Trong mắt Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, tràn ngập ánh sáng của sự khó tin xen lẫn kinh ngạc, như thể tận mắt chứng kiến kỳ tích không thể tưởng tượng nổi nhất trên đời.

“Đây...

đây là Phượng Hoàng Linh ư?!” Giọng của Hạo Thiên Chân hơi run lên vì kinh ngạc, cậu khó tin trừng lớn mắt, ánh mắt khóa chặt vào vầng sáng trong tay Trương Hạo.

Trong nhận thức của cậu, Phượng Hoàng Linh là thứ tồn tại trong thần thoại, là thần vật do phượng hoàng niết bàn tái sinh để lại, sở hữu sức mạnh thần kỳ cải tử hoàn sinh, xoay chuyển càn khôn.

Vậy mà lúc này, một báu vật trong truyền thuyết như vậy lại đang yên tĩnh nằm trong tay Trương Hạo, trong tầm tay với.

Bàn Tử thì mặt mày kinh ngạc, miệng há to đến mức có thể nhét vừa một quả trứng gà.

Anh ta bình thường tuy kiến thức rộng rãi, nhưng đối mặt với

cảnh tượng này cũng không khỏi cảm thấy choáng váng.

Anh ta đưa tay dụi mắt, sợ rằng mình đang nằm mơ, nhưng cảnh tượng trước mắt lại ngày càng rõ ràng, ánh sáng của Phượng Hoàng Linh thậm chí xuyên qua kẽ tay, chiếu thẳng vào tim anh.

"Trời đất ơi, Phượng Hoàng Linh này cũng quá thần kỳ rồi!" Bàn Tử cuối cùng không nhịn được văng tục, giọng anh ta vang vọng trong hang động.

Anh ta đi vòng quanh Trương Hạo mấy vòng, như đang chiêm ngưỡng một món đồ quý hiếm, trong mắt vừa có ngưỡng mộ vừa có kinh ngạc.

Mỗi tia sáng của Phượng Hoàng Linh dường như đều ẩn chứa sức mạnh sinh mệnh, nó khẽ lay động, giống như một vật sống, tạo thành một sự tương phản rõ rệt với môi trường tĩnh lặng xung quanh.

Trương Hạo có thể cảm nhận được sự nóng bỏng và sức mạnh truyền đến từ nó, đó là một cảm giác kỳ diệu không thể dùng lời để diễn tả.

Lấy được Phượng Hoàng Linh, mục đích của chuyến đi đã đạt được, Trương Hạo và những người khác liền chuẩn bị quay về theo đường cũ.

Lúc rời đi, Trương Hạo đi cuối cùng trong đội, đợi những người khác ra khỏi thi xác, cậu liền đặt tay lên thi xác, sau đó tâm niệm vừa động, thu thi xác vào không gian lưu trữ.

Thi xác là do thi động chết đi mà hình thành, là một vật phẩm hiếm thấy.

Vật phẩm hiếm thấy là loại vật phẩm còn hiếm hơn cả vật phẩm hi hữu, hiệu quả dung hợp nếu không có gì bất ngờ sẽ gấp mười lần vật phẩm hi hữu.

Thứ tốt như vậy chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, đã gặp được đương nhiên không thể bỏ qua.

Lần này tìm kiếm Phượng Hoàng Linh, ngoài việc nhận được mấy món vật phẩm hi hữu, lợi ích lớn nhất chính là có được thi xác, một vật phẩm hiếm thấy.

Mặc dù hiện tại vật phẩm hiếm thấy vẫn chưa được mở khóa, có được cũng không thể dung hợp, nhưng Vạn Vật Dung Hợp Hệ Thống hiện tại đã cấp 9, sắp có thể nâng lên cấp 10, mở khóa tái tổ hợp và dung hợp vật phẩm hiếm thấy.

Đến lúc đó, vật phẩm hiếm thấy sẽ trở nên vô cùng quý giá, chúng có thể giúp thực lực của cậu tăng lên một cách đáng kể.

Kể cả việc tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân lên cấp 9, mở khóa năng lực hóa hình huyết mạch cũng không thành vấn đề...

Hai giờ sau, Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Trương Kỳ Lân bốn người rời khỏi địa cung, trở lại thung lũng nơi thác nước hội tụ.

Bốn người từ trong đầm sâu đi ra, ngã xuống nghỉ ngơi trên nền đất bên cạnh.

Lúc này, tiếng thông báo của hệ thống vang lên trong đầu Trương Hạo.

Chương 313

[Đinh, hoàn thành thám hiểm mộ Điền Nam Vương, thưởng 12 lần dung hợp.] Trước đó tổng cộng còn lại 28 lần dung hợp, cộng thêm 12 lần thưởng lần này, tổng cộng còn lại 40 lần.

Trước khi đến Côn Luân Sơn mở thông đạo thần bí, việc nâng cấp hệ thống lên cấp 10, tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân lên cấp 9 hẳn là không thành vấn đề.

Để đến Côn Luân mở thông đạo, ngoài Phượng Hoàng Linh ra, còn cần cả Long Cốt, không biết hành động của Giải Tiểu Hoa và những người khác có thuận lợi không.

Trương Hạo lấy điện thoại vệ tinh ra gọi cho Giải Tiểu Hoa.

Rất nhanh bên kia đã có phản hồi.

"Tiểu Hoa, hành động của các cậu cũng rất thuận lợi sao?" Trương Hạo vốn nghĩ rằng điện thoại sẽ không gọi được, Nam Hải Quy Khư không chỉ xa hơn Điền Nam, mà việc tìm kiếm cũng khó khăn hơn.

Bất ngờ là, điện thoại lại kết nối được ngay, bên kia rất nhanh đã truyền đến giọng của Giải Tiểu Hoa.

"Tiểu Cữu, xin lỗi, tôi đã không hoàn thành nhiệm vụ cậu giao." "Sao vậy?" Trương Hạo lòng chùng xuống, Thần sắp có thể đột phá phong ấn của Thanh Đồng Môn, một khi đột phá nó sẽ lan ra toàn thế giới, đến lúc đó sẽ biến thành địa ngục trần gian.

Cậu dù có lợi hại đến đâu cũng không có đường sống, không chỉ bản thân, cả Trương gia, Ngô gia cũng sẽ bị nuốt chửng.

Muốn ngăn chặn tất cả những điều này chỉ có cách nhanh chóng

tìm ra phương pháp tiêu diệt Thần, giết chết nó.

Hiện tại thời gian đã không còn nhiều, nếu đội của Giải Tiểu Hoa không thể hoàn thành, vậy chỉ có thể đích thân cậu đi một chuyến.

Ở đầu dây bên kia, Giải Tiểu Hoa rất nhanh đã giải thích tại sao nhiệm vụ không hoàn thành.

Họ đã tìm thấy nơi có Long Cốt, nhưng vì Long Cốt quá lớn, không thể mang ra ngoài được, vẫn đang tìm cách.

Trương Hạo nghe vậy liền yên tâm, chỉ cần tìm được Long Cốt thì mọi chuyện khác đều dễ nói, cùng lắm là đi một chuyến, trực tiếp dùng không gian lưu trữ mang Long Cốt ra ngoài.

Chỉ cần lấy được Long Cốt, sau đó mang theo Phượng Hoàng Linh và chiếc rương đồng đến Côn Luân Sơn, đốt Phượng Hoàng Linh để dẫn cháy Long Cốt là có thể tiến vào một nơi thần bí, tìm ra cách giết chết Thần.

Sau khi quyết định xong, Trương Hạo liền nói ý tưởng của mình cho mọi người, đợi sau khi rời khỏi rừng mưa, cậu sẽ một mình đi máy bay đến Nam Hải.

Sâu trong khu rừng mưa nhiệt đới rậm rạp, ánh nắng lốm đốm xuyên qua những tán lá dày đặc, rắc xuống những vệt sáng lấp lánh, khoác lên vùng đất cổ xưa và bí ẩn này một tấm màn che huyền bí.

Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Trương Kỳ Lân, sau khi trải qua một cuộc phiêu lưu kinh tâm động phách, cuối cùng cũng được nghỉ ngơi một chút, men theo con đường nhỏ quanh co để trở về.

Đúng lúc bốn người đang chìm đắm trong sự yên tĩnh và thoải mái khi trở về, một tràng cười đột ngột phá vỡ sự hài hòa này.

Bàn Tử đột nhiên dừng bước, trừng lớn mắt, chỉ vào một khoảng

đất trống không xa.

“Này, các cậu nhìn kia!

Trong rừng mưa nhiệt đới lại có một đứa trẻ!” Giọng của Bàn Tử mang theo vài phần không thể tin nổi và phấn khích, nhưng ngay sau đó lại bị một chút nghi ngờ thay thế.

Trong khu rừng hoang vu, đầy rẫy nguy hiểm này, ngay cả người lớn cũng khó sống sót, huống hồ là một đứa trẻ không có sức tự vệ?

Hạo Thiên Chân nghe vậy, mày nhíu chặt, trong mắt lóe lên một tia hồi tưởng.

Cậu chậm rãi nói, giọng trầm ấm và có sức hút: “Lúc tôi còn nhỏ, người lớn trong nhà từng kể một số truyền thuyết cổ xưa.

Tương truyền, trong rừng sâu rậm rạp, có mọc loại linh vật ngàn năm là nhân sâm.

Những củ nhân sâm này hấp thụ tinh hoa trời đất, lâu ngày sẽ hóa thành hình người, đi lại trong rừng.

Nhưng muốn bắt được linh vật như vậy, phải dùng dây đỏ để trói nó lại, nếu không nó sẽ lập tức độn thổ, biến mất không dấu vết.” Nói đến đây, Hạo Thiên Chân dừng lại một chút, ánh mắt lướt qua mọi người, dường như đang tìm kiếm sự đồng cảm, lại như đang tự nghi ngờ bản thân.

Dù sao thì, truyền thuyết như vậy nghe có vẻ quá hoang đường, cách xa thực tế trước mắt.

Bàn Tử nghe vậy, lập tức lắc đầu, vẻ mặt không cho là đúng: “Thiên Chân, cậu bịa chuyện cũng quá lố rồi!

Trong rừng mưa nhiệt đới làm sao có nhân sâm, lại còn hóa thành hình người?

Rõ ràng là nói bậy nói bạ!

Tôi thấy đứa trẻ đó, tám phần là yêu tinh núi rừng, có thể còn quý hơn cả nhân sâm ngàn năm, chúng ta phải nhanh chân qua đó xem sao." Trương Hạo vẫn im lặng không nói, ánh mắt cậu khóa chặt vào đứa trẻ kia, bóng dáng đứa trẻ lúc ẩn lúc hiện giữa những tán cây.

Đột nhiên, Trương Hạo nói với mọi người: "Bất kể đó là gì, cũng phải qua xem thử.

Mọi người cẩn thận, chúng ta theo sau." Thế là, bốn người xuyên qua bụi cây rậm rạp, cố gắng không gây ra tiếng động lớn để tránh làm kinh động đứa trẻ.

Khi khoảng cách gần hơn, họ phát hiện đứa trẻ di chuyển cực kỳ nhanh nhẹn, dường như thông thuộc khu rừng này như lòng bàn tay, mỗi lần nhảy đều có thể tránh né chính xác các chướng ngại vật, điều này vượt xa khả năng của một đứa trẻ bình thường.

Ngay khi họ chuẩn bị tiếp cận hơn nữa, đứa trẻ đột nhiên dừng bước, quay người lại, đôi mắt trong veo như nước nhìn thẳng vào họ, khóe miệng nhếch lên một nụ cười đầy ẩn ý.

Khoảnh khắc này, không khí dường như ngưng đọng, một cảm giác áp bức khó tả bao trùm lấy bốn người.

Đúng lúc này, tiếng thông báo của hệ thống vang lên trong đầu Trương Hạo. [Đinh, phát hiện vật phẩm hi hữu Nhục Quế.] Trương Hạo nghe vậy liền ngẩn người, đứa trẻ đó quả nhiên giống như cậu đoán, là một vị linh dược.

Tương truyền Nhục Quế có công hiệu sinh tử nhân, nhục bạch cốt.

Chúng sinh ra đã có hình người, càng giống người thì dược hiệu càng mạnh.

Một cây linh dược như vậy, lại còn là vật phẩm hi hữu, tự nhiên không thể bỏ qua.

Hiện tại, Vạn Vật Dung Hợp Hệ Thống chỉ còn thiếu 60 điểm kinh nghiệm là có thể nâng lên cấp 10, mỗi một điểm kinh nghiệm đều rất quan trọng.

Cậu lập tức bùng nổ tốc độ nhanh nhất lao lên, muốn bắt lấy đứa trẻ do Nhục Quế hóa thành.

Trương Hạo hành động nhanh chóng và quyết đoán, cậu biết rõ cơ hội thoáng qua sẽ mất, một khi để cây Nhục Quế này trốn thoát, muốn tìm lại e rằng khó như lên trời.

Cậu đột ngột tăng tốc, mặt đất dưới chân dường như cũng rung chuyển vì cú lao của cậu, cành lá bị bóng dáng cậu xé toạc, phát ra tiếng sột soạt.

Tuy nhiên, ngay khi cậu sắp chạm vào đứa trẻ, một luồng sức mạnh khó hiểu đột nhiên bùng phát từ trong cơ thể đứa trẻ, tạo thành một vầng sáng nhàn nhạt, nhẹ nhàng đẩy cậu ra.

Trương Hạo chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh mềm mại nhưng không thể chống cự truyền đến, cơ thể bất giác lùi lại vài bước, trong lòng không khỏi thầm kinh ngạc.

"Quả nhiên không đơn giản!" Trương Hạo thầm nghĩ, đồng thời nhanh chóng điều chỉnh trạng thái, chuẩn bị tấn công lần nữa.

Cậu biết rõ, đối mặt với loại linh vật này, phải toàn lực ứng phó, không được có chút lơ là.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Trương Kỳ Lân thấy vậy cũng trở nên căng thẳng, tuy họ ngạc nhiên trước hành động đột ngột của Trương Hạo nhưng cũng nhanh chóng hiểu ra mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Ba người nhanh chóng tản ra, hình thành thế bao vây tiến lại gần đứa trẻ, đồng thời cảnh giác quan sát xung quanh để đề phòng bất trắc.

“Tiểu Cữu, cẩn thận!

Đứa trẻ này có thể không đơn giản.” Hạo Thiên Chân trầm giọng nhắc nhở.

“Yên tâm, tôi tự biết chừng mực.” Trương Hạo đáp lại, ánh mắt cậu luôn khóa chặt vào đứa trẻ, tìm kiếm thời cơ tấn công tiếp theo.

Không lâu sau, Trương Hạo chú ý thấy dấu vết mà Nhục Quế để lại dường như có một quy luật nào đó.

Cậu dừng bước, cẩn thận phân tích dấu chân trên mặt đất, những cành lá bị giẫm đạp và một chút hương quả khó nhận ra trong không khí.

Đột nhiên, trong đầu cậu lóe lên một ý nghĩ, Nhục Quế là linh vật, tuy hành động nhanh nhẹn, sức mạnh cường đại, nhưng có lẽ cũng có điểm yếu.

Chương 314

Và điểm yếu này, chính là một loại phụ thuộc hoặc tập tính nào đó mà nó buộc phải thể hiện để sinh tồn.

Nghĩ đến đây, Trương Hạo nhanh chóng phản ứng lại, Nhục Quế tuy có thể hóa thành đứa trẻ hoạt động, nhưng nó chung quy vẫn là một loại thực vật, phải dựa vào dưỡng chất trong đất, vì vậy phạm vi hoạt động của nó cũng có hạn.

Trương Hạo đặt một cái bẫy trong phạm vi hoạt động của Nhục Quế, sau đó trốn ở gần đó quan sát, ôm cây đợi thỏ.

Thời gian trôi qua từng giây, không khí tràn ngập mùi hương quả ngày càng nồng nàn.

Cuối cùng, bóng dáng Nhục Quế lại xuất hiện trong tầm mắt của họ.

Nó từng bước một bước vào cái bẫy mà Trương Hạo đã thiết kế cẩn thận.

Ngay khoảnh khắc Nhục Quế sắp chạm vào bẫy, Trương Hạo quyết đoán kéo cơ quan của lưới.

Một tấm lưới khổng lồ từ trên trời giáng xuống, trói chặt Nhục Quế vào trong.

Nhục Quế hiển nhiên bị biến cố bất ngờ này làm cho ngây người, nó liều mạng giãy giụa, nhưng không ngờ dây lưới quá chắc chắn, dù nó có cố gắng thế nào cũng không thể thoát ra.

Đúng lúc này, một sự thay đổi kỳ diệu đã xảy ra.

Nhục Quế bị trói dần dần thu nhỏ hình dạng, cuối cùng biến thành một thứ giống như quả nhân sâm, lấp lánh ánh sáng dịu dàng và tỏa ra

mùi hương quả nồng nàn.

Quả nhân sâm đó trong suốt như pha lê, dường như chứa đựng sức sống và năng lực chữa lành vô tận, khiến người ta không nhịn được muốn cắn một miếng.

Trương Hạo và Hạo Thiên Chân mấy người nhìn nhau, trong mắt đều tràn ngập sự chấn động và vui mừng.

Một linh dược trong truyền thuyết như Nhục Quế lại bị họ bắt được như vậy.

"Trương Hạo huynh đệ, không ngờ thứ này lại thần kỳ đến vậy, cậu nói xem vị của nó thế nào?" Bàn Tử vừa nói vừa chảy nước miếng.

Hạo Thiên Chân cũng không rời mắt khỏi Nhục Quế, liên tục nuốt nước bọt.

Trương Hạo nhìn quả thực tỏa ra ánh sáng hấp dẫn trong tay, trong lòng dâng lên một luồng tò mò và thôi thúc khó cưỡng.

Cậu chia quả Nhục Quế giống nhân sâm kia ra làm mấy phần, đi đầu lấy phần của mình, nhẹ nhàng cắn một miếng.

Quả thịt vừa vào miệng đã tan ra, hóa thành một luồng sức mạnh ấm áp và dịu dàng, từ từ chảy trong cơ thể cậu.

Trương Hạo nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận sự thay đổi tinh tế mà luồng sức mạnh này mang lại, nhưng đúng như cậu dự đoán, vì thực lực bản thân đã khá mạnh mẽ, nên luồng sức mạnh này không giúp cậu tăng tiến rõ rệt như tưởng tượng.

Hạo Thiên Chân nhận lấy Nhục Quế, đầy mong đợi nếm thử một miếng, ngay lập tức, một luồng sức mạnh chưa từng có lan tỏa khắp cơ thể.

Cậu cảm thấy tư duy của mình trở nên nhanh nhạy hơn, tốc độ phản ứng cũng tăng lên đáng kể, dường như cả thế giới đều trở nên rõ ràng hơn.

Cậu kinh ngạc mở to mắt, nhìn Trương Hạo, trong mắt tràn đầy niềm vui khó tin.

Bàn Tử lúc này đối mặt với món ngon bất ngờ, càng không khách khí mà nhai ngấu nghiến.

Sức mạnh của Nhục Quế nhanh chóng phát huy trong cơ thể anh ta, anh cảm thấy cơ bắp của mình trở nên săn chắc và mạnh mẽ hơn, như có sức lực dùng không hết.

Anh ta phấn khích đứng dậy, vung vẩy nắm đấm, phát ra những tiếng cười sảng khoái, khiến những người xung quanh cũng bất giác mỉm cười.

Trương Hạo chú ý đến Trương Kỳ Lân, sau khi ăn Nhục Quế sắc mặt không có gì thay đổi, xem ra Nhục Quế tuy tốt nhưng đối với người có thực lực như anh thì hiệu quả không đáng kể.

"Hệ thống, dung hợp Nhục Quế!" Trương Hạo nhân lúc những người khác đang cảm nhận lợi ích mà Nhục Quế mang lại, tranh thủ dung hợp miếng Nhục Quế còn lại trong tay. [Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 108, vật phẩm dung hợp: Nhục Quế.] [Đinh, chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hi hữu Nhục Quế, nhận được đặc tính vật phẩm: Dương khí tăng 1000%.] [Đinh, chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hi hữu, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân +10.] "Ặc..." Trương Hạo không ngờ tác dụng lớn nhất của Nhục Quế lại là tăng dương khí, hơn nữa còn là tăng trực tiếp gấp 10 lần.

Cậu mở giao diện thuộc tính ra xem, Vạn Vật Dung Hợp Hệ Thống chỉ cần 50 điểm kinh nghiệm nữa là có thể nâng lên cấp 10.

Huyết mạch Kỳ Lân hiện tại cũng đã cấp 7 (712/960), chỉ cần hơn hai trăm điểm tiến độ nữa là có thể nâng lên cấp 8.

"Tiểu Cữu, sao vậy?" Tiếng gọi của Hạo Thiên Chân khiến Trương Hạo hoàn hồn, đi theo sau đội ngũ rời khỏi rừng mưa.

Hai ngày sau, bốn người họ rời khỏi rừng mưa trở về huyện thành, sau đó đi xe về thành phố tỉnh Điền Nam.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Trương Kỳ Lân đi máy bay đến Hàng Thành, giúp Ngô Tam Thúc cùng chuẩn bị cho chuyến đi đến Côn Luân Sơn.

Trương Hạo thì một mình đi máy bay đến đảo Nam Hải để hội hợp cùng Dịch Táp, Giải Tiểu Hoa và những người khác, đến nơi cất giấu Long Cốt để lấy nó.

Khoảng thời gian này tuy họ không thuận lợi lấy được Long Cốt, nhưng cũng đã tìm ra nơi cất giấu nó, điều này giúp Trương Hạo tiết kiệm được không ít công sức.

Dưới ánh bình minh le lói, Trương Hạo đặt chân lên hành trình đến đảo Nam Hải.

Sân bay người qua kẻ lại, nhưng giữa dòng người hối hả đó, cậu dường như tách biệt với thế giới, mỗi bước chân đều vô cùng vững chãi.

Máy bay xuyên qua tầng mây, bên ngoài cửa sổ là bầu trời xanh bao la và những đám mây trắng thỉnh thoảng lướt qua, tựa như một bức tranh cuộn đang chuyển động.

Trương Hạo ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ, ánh mắt xuyên qua tầng mây, nhưng tâm trí đã sớm bay đến Nam Hải Quy Khư bí ẩn khó lường.

Về truyền thuyết của Quy Khư, cậu đã nghe thuộc lòng, đó là nơi

tận cùng của đại dương sâu không lường được trong bút tích của người xưa, là nơi vô số kho báu và bí mật ngủ yên.

Và bây giờ, cậu sắp đích thân đặt chân vào vùng biển chưa được biết đến này, để mang đi Long Cốt dưới đáy biển.

Sau vài giờ bay, máy bay hạ cánh ổn định tại sân bay đảo Nam Hải.

Vừa bước ra khỏi khoang máy bay, cơn gió biển ẩm ướt và hơi mặn đã ập vào mặt, khiến người ta tức thì cảm nhận được sự bao la và sâu thẳm của đại dương.

Trương Hạo hít một hơi thật sâu, dường như có thể ngửi thấy mùi vị của cuộc phiêu lưu trong đó.

Cậu nhanh chóng sắp xếp hành lý, theo như đã hẹn trước, đợi các bạn đồng hành của mình ở cổng ra sân bay.

Không lâu sau, Dịch Táp, Đinh Vũ Điệp, Giải Tiểu Hoa, Hoắc Tú Tú và Phan Tử lần lượt xuất hiện, trên mặt mỗi người đều hiện lên vẻ phấn khích xen lẫn căng thẳng.

Những lời hỏi thăm ngắn gọn mà mạnh mẽ, ánh mắt họ truyền cho nhau sự tin tưởng và ăn ý không cần lời.

Phan Tử nhận lấy hành lý trong tay Trương Hạo, vừa đi về phía bãi đỗ xe, vừa bắt đầu giới thiệu chi tiết về tình hình của hành động lần này: "Mục tiêu lần này của chúng ta là San Hô Loa Toàn ở vùng biển Tây Sa, nơi đó ẩn giấu lối vào của Nam Hải Quy Khư.

Tương truyền, trong Quy Khư không chỉ chôn giấu di tích của nền văn minh cổ đại, mà còn có vô số vàng bạc châu báu chờ chúng ta khám phá.

Nhưng đồng thời, đó cũng là nơi thử thách của sức mạnh tự nhiên, những cơn bão quanh năm khiến vô số nhà thám hiểm phải chùn

bước.” “Thời gian gấp rút.” Phan Tử tiếp tục nói: “Mỗi năm chỉ có hai tuần là cửa sổ thời tiết, bão sẽ tạm ngừng, cho chúng ta cơ hội khám phá.

Hiện tại đã qua một tuần, chúng ta phải hoàn thành chuyến đi và về trong bảy ngày tới, nếu không một khi bão nổi lên lại, chúng ta sẽ đối mặt với nguy hiểm chưa từng có.

Vì vậy, mỗi bước hành động đều phải chính xác không sai sót, không được có chút lơ là.” Cùng với lời giải thích của Phan Tử, tâm trạng của Trương Hạo và những người khác cũng ngày càng nặng nề.

Họ biết rằng, lần này thời gian gấp gáp, không được phép sai sót, nếu không một khi bỏ lỡ cửa sổ thời tiết sẽ phải đợi thêm một năm nữa.

Họ không thể đợi được, Thần sắp đột phá phong ấn của Thanh Đồng Môn, phải tìm ra cách giết chết Thần trước đó.

Chiếc xe chạy trên con đường ven biển quanh co của hòn đảo, hai bên là thảm thực vật nhiệt đới xanh tươi, thỉnh thoảng còn có thể thấy vài con chim biển lướt qua mặt biển, để lại một chuỗi tiếng kêu vang vọng.

Tuy nhiên, không khí trong xe lại vô cùng ngưng trọng, Phan Tử không ngừng điều chỉnh thiết bị định vị, đảm bảo họ có thể đến điểm tập kết đúng giờ, hội hợp với con tàu đã đợi sẵn ở đó.

Sau vài giờ lái xe, họ cuối cùng cũng đến một thị trấn nhỏ ven biển.

Thị trấn không lớn, nhưng tràn ngập phong vị làng chài đậm đà.

Chương 315

Ngư dân bận rộn vá lưới, trẻ con nô đùa trên bãi cát, mọi thứ đều có vẻ yên bình và hài hòa.

Nhưng dưới sự yên bình đó, lại ẩn giấu cơn bão sắp bùng phát và những nguy hiểm chưa biết.

Tại bến tàu của thị trấn, một con tàu thám hiểm có hình dáng cổ xưa nhưng lại vô cùng chắc chắn đang neo đậu yên tĩnh.

Con tàu này là chìa khóa cho chuyến đi của họ, sẽ chở họ vượt qua biển cả sóng to gió lớn, thẳng đến nơi sâu thẳm của San Hô Loa Toàn.

Khi mọi người lần lượt lên tàu, con tàu liền khởi động động cơ bắt đầu ra khơi.

Cùng với tiếng động cơ gầm vang, con tàu thám hiểm từ từ rời bến, hướng về vùng biển đầy bí ẩn và nguy hiểm đó.

Gió biển gào thét, sóng biển cuồn cuộn, dường như đang cổ vũ cho lòng dũng cảm của họ, cũng như đang than khóc cho thử thách sắp tới.

Trương Hạo đứng ở mũi tàu, nhìn về phía biển cả mênh mông phía trước, đang suy tư điều gì đó.

Trên mặt biển xanh biếc bao la, Trương Hạo đứng ở mũi tàu, gió biển mang theo hơi thở mằn mặn nhẹ nhàng lướt qua má, cuộn lên những sợi tóc trước trán cậu.

Ánh nắng chiếu rọi trên mặt biển lấp lánh, như vô số viên kim cương đang nhảy múa, đẹp đến nao lòng.

Tuy nhiên, sự yên tĩnh và tốt đẹp này đột nhiên bị một sự tĩnh lặng bất ngờ phá vỡ.

Con tàu, không hề có dấu hiệu báo trước, đã dừng lại, như thể bị một thế lực vô hình trói chặt.

Trong lòng Trương Hạo dâng lên một cảm giác bất an khó tả, cậu nhìn quanh, chỉ thấy không khí trên tàu đột ngột trở nên căng thẳng.

Các thủy thủ vội vã qua lại trên boong tàu, mặt mày đầy lo lắng và ưu tư, cuộc trò chuyện của họ tuy nhỏ nhưng lại bộc lộ sự nghiêm trọng của tình hình.

Trương Hạo nhìn quanh, quyết định tìm một người có thể giải đáp thắc mắc, lúc này, Dịch Táp đột nhiên xuất hiện trước mắt cậu.

"Dịch Táp, trên tàu có chuyện gì vậy?" Trương Hạo vừa thấy Dịch Táp liền hỏi.

Dịch Táp dừng bước, quay người lại, mày nhíu chặt, ánh mắt lóe lên một tia nghiêm trọng.

"Trương Hạo, chúng ta hiện đang ở một vùng biển vô cùng đặc biệt và nguy hiểm, vùng biển San Hô Loa Toàn." Vùng biển San Hô Loa Toàn, cái tên này vang lên bên tai Trương Hạo, lòng cậu không khỏi gợn sóng.

Cậu đã nghe về truyền thuyết của vùng biển này, tương truyền nơi đây ẩn giấu những bí mật cổ xưa dưới đáy biển, nước biển do các rạn san hô phức tạp dưới đáy tạo thành vô số xoáy nước và dòng chảy ngầm, ngay cả những nhà hàng hải kinh nghiệm nhất cũng không dám dễ dàng đặt chân đến.

"Không phải đã đến một lần rồi sao, sao vẫn lo lắng như vậy?" Trương Hạo khó hiểu hỏi.

Dịch Táp thở dài, giải thích: "Muốn tìm được Long Cốt, thì không thể tránh khỏi vùng biển này.

Tệ là, sau khi vào vùng biển này, tất cả các thiết bị định vị đều mất

tác dụng, con tàu dường như bị một sức mạnh bí ẩn nào đó kéo đi, mất phương hướng." Trương Hạo nghe vậy, lòng đã hiểu.

Đúng lúc này, cậu chú ý thấy mấy thủy thủ đang vây quanh một chiếc hòm gỗ đặc chế, cẩn thận thao tác gì đó.

"Họ đang làm gì vậy?" Trương Hạo tò mò hỏi.

"Đó là Ti Thiên Ngư." Dịch Táp giải thích: "Ti Thiên Ngư là sinh vật đặc hữu của vùng biển này, chúng cực kỳ nhạy cảm với từ trường, có thể tìm ra phương hướng chính xác trong dòng hải lưu phức tạp.

Trong thời đại hàng hải cổ xưa, khi chưa có thiết bị định vị hiện đại, ngư dân chính là dựa vào Ti Thiên Ngư để chỉ dẫn phương hướng, vượt qua vùng biển San Hô Loa Toàn." Trương Hạo nghe vậy, lòng dấy lên một chút tò mò.

Cậu đến gần quan sát, chỉ thấy con sinh vật được gọi là Ti Thiên Ngư, thân hình thon dài, vảy lấp lánh ánh sáng kỳ dị, đang bơi trong một rãnh nước đặc chế bên trong hòm gỗ.

Mấy thủy thủ tay cầm la bàn, toàn tâm toàn ý quan sát hướng bơi của Ti Thiên Ngư, và không ngừng điều chỉnh bánh lái.

Theo thời gian trôi đi, Ti Thiên Ngư dường như dần thích nghi với môi trường xung quanh, bắt đầu bơi theo một quỹ đạo cố định.

Các thủy thủ dựa vào hướng bơi của nó, cẩn thận điều khiển con tàu, cố gắng tìm lại phương hướng đã mất.

Trương Hạo đứng bên cạnh quan sát tất cả, cậu kinh ngạc phát hiện hướng mà con cá nhỏ chỉ lại trùng khớp với hướng trong lòng cậu nghĩ.

Cậu có năng lực Thiên Thể Đạo Hàng, dù ở trong môi trường nào cũng có năng lực định vị bẩm sinh, cơ thể sẽ tự động chỉ ra phương

hướng chính xác.

Không ngờ Ti Thiên Ngư mà các thủy thủ sử dụng cũng có công năng tương tự, quả thật thần kỳ.

Tuy nhiên, thử thách của vùng biển San Hô Loa Toàn còn xa hơn thế.

Khi con tàu từ từ tiến lên, cảnh tượng trên mặt biển bắt đầu trở nên kỳ quái.

Nước biển xung quanh dường như trở nên đục hơn, thỉnh thoảng có những bóng đen khổng lồ lướt qua dưới thuyền, phát ra những tiếng động khiến người ta kinh hãi.

Trương Hạo biết, đó là những dòng chảy ngầm dưới đáy biển và những sinh vật biển chưa biết đang quấy phá.

Đúng lúc này, một thủy thủ đột nhiên kinh hô một tiếng, chỉ về phía trước hét lên: "Nhìn kìa!

Đó là cái gì?" Mọi người nhìn theo, chỉ thấy phía trước không xa, trên mặt biển đột nhiên nổi lên từng mảng rạn san hô rực rỡ sắc màu, chúng phức tạp như một mê cung, bao vây con tàu.

Trương Hạo tim thắt lại, cậu biết họ đã rơi vào khu vực trung tâm của San Hô Loa Toàn, cũng không biết Ti Thiên Ngư trong tình huống cực kỳ khó khăn này có còn chỉ ra được phương hướng chính xác hay không.

"Chuẩn bị đối phó tình huống khẩn cấp!" Thuyền trưởng lớn tiếng ra lệnh, ông ta nhanh chóng tổ chức các thủy thủ thực hiện các biện pháp đối phó.

Họ gia cố thân tàu, chuẩn bị vật tư khẩn cấp, và khởi động tất cả các thiết bị cứu sinh.

Đồng thời, những thủy thủ có kinh nghiệm tiếp tục dựa vào Ti Thiên Ngư để chỉ dẫn phương hướng, cố gắng tìm một lối thoát ra bên ngoài.

Thời gian dường như trôi đi chậm chạp lạ thường vào lúc này, mỗi giây đều đầy rẫy những điều chưa biết và nguy hiểm.

Nhưng chính cảm giác khủng hoảng này đã khiến mỗi người trên tàu đoàn kết chặt chẽ với nhau, cùng nhau đối mặt với thử thách bất ngờ này.

Đúng lúc này, trên tàu đột nhiên vang lên một tiếng hét kinh hãi.

Hai con Ti Thiên Ngư trong hòm gỗ đột nhiên mất kiểm soát, đâm đầu vào hòm gỗ.

Cùng với tiếng va chạm bất ngờ của Ti Thiên Ngư, cả khoang tàu tức thì rơi vào im lặng chết chóc, sau đó là một tràng kinh hô hoảng loạn.

Sinh vật vốn mang theo hy vọng của mọi người, lúc này lại nằm yên dưới đáy hòm gỗ, vảy mất đi ánh sáng, ngọn lửa sinh mệnh lặng lẽ tắt ngấm.

Biến cố bất ngờ này như sét đánh giữa trời quang, khiến tim mọi người đều chìm xuống đáy vực.

"Không, không thể nào!" Có người lẩm bẩm, giọng đầy tuyệt vọng.

Trương Hạo đứng bên cạnh, ánh mắt khóa chặt vào con Ti Thiên Ngư đã không còn sức sống.

Lúc này mỗi người trên tàu đều như chim sợ cành cong, mất hết phương hướng.

"Làm sao bây giờ, Ti Thiên Ngư chết rồi, tàu của chúng ta sẽ lạc

trong San Hô Loa Toàn!" "Bão sắp đến rồi, con tàu này của chúng ta căn bản không chống chọi nổi bão!" "Dù không có bão, thức ăn trên tàu cũng không cầm cự được bao lâu, đến lúc đó tất cả mọi người vẫn phải chết!"...

Ti Thiên Ngư chết, không còn phương tiện chỉ đường, tất cả mọi người trên tàu đều nhíu mày, mặt mày u ám, trên mặt mỗi người đều mất đi hy vọng sống sót.

Trương Hạo cũng có thể hiểu được họ, dù sao trên biển cả mất phương hướng cũng chỉ có con đường chết mà thôi.

Tuy nhiên cậu lại không hề lo lắng, có Thiên Thể Đạo Hàng, mức độ này căn bản không thể khiến cậu lạc đường.

"Mọi người đừng hoảng, tôi có thể dẫn mọi người ra khỏi San Hô Loa Toàn." Tuy nhiên, lời cậu vừa dứt, đã bị những người khác trên tàu chất vấn và chế nhạo.

"Hừ, một thằng nhóc như cậu, biết gì về hàng hải?

Chương 316

Ti Thiên Ngư là hy vọng duy nhất của chúng ta!" Một thủy thủ lớn tiếng la lối.

"Đúng vậy, đừng có ở đây thể hiện nữa, mau nghĩ xem có cách nào cầu cứu bên ngoài đi!" Một thủy thủ khác hùa theo.

"Các người nói chuyện kiểu gì vậy, Hạo thiếu gia tuy trẻ tuổi nhưng bản lĩnh rất lớn, cậu ấy nói có thể đưa chúng ta ra khỏi San Hô Loa Toàn, thì chắc chắn có thể!" Phan Tử thấy thủy thủ không tin Trương Hạo, lập tức đứng ra đáp trả.

"Không sai, lão đại của chúng tôi bản lĩnh lắm, có cậu ấy ở đây căn bản không cần lo lắng!" "Tiểu Cữu lợi hại nhất, chắc chắn có cách."...

Trên vùng biển bao la bị bao phủ bởi những truyền thuyết cổ xưa, con thuyền mà Trương Hạo và họ đang đi đang gian nan xuyên qua mê cung san hô xoắn ốc, xung quanh là cảnh quan dưới nước phức tạp, đầy màu sắc nhưng cũng đầy rẫy nguy hiểm.

Mỗi người trên thuyền đều nhíu chặt mày, ánh mắt tràn đầy nỗi sợ hãi và hoang mang về những điều chưa biết.

Gió biển dường như cũng mang theo vài phần điềm chẳng lành, thổi vào mặt như những lưỡi dao lạnh buốt, cắt vào hy vọng của mỗi người.

Các thủy thủ, hoặc vì cuộc sống lâu dài trên biển mà trở nên chai sạn, hoặc vì kính sợ sức mạnh vô danh mà chọn cách trốn tránh, đa số họ đều không tin rằng Trương Hạo, một người trẻ tuổi, lại có thể có năng lực đặc biệt gì để dẫn dắt mọi người ra khỏi mê cung san hô xoắn ốc tưởng chừng như tuyệt cảnh này.

Ngay khi cảm xúc tuyệt vọng lan tràn trong khoang thuyền, dường như cả không khí cũng đông cứng thành những khối chì nặng trịch, thì thời tiết đột ngột thay đổi, một trận cuồng phong bão táp chưa từng có bất ngờ ập đến.

Mây đen giăng kín, bầu trời như bị một vệt mực khổng lồ vẩy lên, tức thì nuốt chửng tia nắng cuối cùng.

Sóng biển như những con mãnh thú giận dữ, từng đợt từng đợt đập mạnh vào thân tàu mỏng manh, phát ra những tiếng gầm vang trời.

Thân tàu rung lắc dữ dội, mỗi lần chao đảo đều khiến người ta kinh hồn bạt vía, dường như giây tiếp theo sẽ vỡ tan, chìm xuống đáy biển sâu không thấy đáy này.

Đúng lúc này, một cảnh tượng không thể tin nổi hơn đã xảy ra.

Mặt biển bỗng nhiên bốc cháy dữ dội, ngọn lửa có màu xanh tím kỳ dị, như lửa địa ngục, trong cơn cuồng phong bão táp không những không tắt mà còn ngày càng dữ dội hơn, dường như có sinh mệnh và ý chí của riêng mình.

Thuyền trưởng và các thủy thủ thấy vậy, sắc mặt tức thì trở nên trắng bệch như giấy, trong mắt tràn ngập tuyệt vọng và sợ hãi.

Họ run rẩy nói, lẩm bẩm về truyền thuyết cổ xưa "Long Hỏa", ngọn lửa trong nước có thể nuốt chửng mọi thứ, ngay cả thần linh cũng không thể chống cự.

"Xong rồi, chúng ta xong rồi!" Giọng thuyền trưởng vang lên thê lương giữa mưa gió.

"Long Hỏa vừa xuất hiện, không ai có thể thoát, con tàu này, vùng biển này, đều sẽ hóa thành tro bụi." Tuy nhiên, giữa vực sâu tuyệt vọng đó, Trương Hạo lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Trong mắt cậu không có chút hoảng loạn nào, ngược lại còn lóe lên một thứ ánh sáng khó tả.

Trương Hạo từng đấu giá được một đóa Long Hỏa ở Tân Nguyệt Phạn Điếm và đã dung hợp nó, cậu có khả năng điều khiển Long Hỏa, lúc này chính là lúc phát huy tác dụng.

Đối mặt với sự tuyệt vọng của các thủy thủ và con tàu đang chực chờ chìm nghỉm, Trương Hạo hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, bắt đầu tập trung tinh thần.

Nhịp tim của cậu dần dần đồng bộ với nhịp điệu của sóng biển, dường như đã đạt được một sự cộng hưởng kỳ diệu với vùng biển này, với bầu trời này, thậm chí cả với ngọn Long Hỏa bí ẩn kia.

Cùng với một ý niệm trong đầu cậu, ngọn Long Hỏa vốn đang hoành hành trên mặt biển bắt đầu từ từ tụ lại, như bị một sức mạnh vô hình kéo đi, chậm rãi chảy về phía cơ thể Trương Hạo.

Cảnh tượng này khiến tất cả các thủy thủ có mặt đều sững sờ, họ không dám tin vào những gì đang xảy ra trước mắt.

Chỉ thấy những ngọn lửa vốn đủ sức hủy diệt mọi thứ, bên cạnh Trương Hạo lại trở nên hiền hòa và dịu dàng, chúng bao quanh cậu, như những người bảo vệ trung thành nhất của cậu.

Cơ thể Trương Hạo dưới ánh sáng của Long Hỏa dần trở nên trong suốt, từng luồng sức mạnh cường đại từ trong cơ thể cậu tỏa ra, khiến cậu trông như một vị Hỏa Thần giáng trần.

“Mọi người không cần lo lắng, tiếp theo hãy làm theo lời tôi nói!” Giọng Trương Hạo kiên định và mạnh mẽ, xuyên qua tiếng gào thét của mưa gió, truyền vào tai mỗi người.

Cậu đưa tay ra, nhẹ nhàng vẫy một cái, những ngọn Long Hỏa bao quanh cậu liền như những đứa trẻ ngoan ngoãn, bắt đầu hành động

theo ý muốn của cậu.

Chúng hóa thành từng luồng sáng, xuyên qua cơn bão, không chỉ ổn định thân tàu đang rung lắc, mà còn mở ra một con đường dẫn ra thế giới bên ngoài.

Thuyền trưởng và các thủy thủ thấy vậy, lần lượt quỳ xuống đất, trong mắt tràn ngập sự kính sợ và biết ơn.

Họ biết rằng, chính Trương Hạo đã dùng sức một mình cứu vãn cả đoàn tàu, giúp họ từ vực sâu tuyệt vọng được tái sinh.

Họ hô vang tên Trương Hạo, coi cậu như vị cứu thế, thậm chí là thần linh giáng trần.

"Trương Hạo, cậu là anh hùng của chúng tôi!

Cậu là thần của chúng tôi!" Giọng thuyền trưởng vang vọng giữa mưa gió, tràn đầy sự biết ơn và sùng kính.

Các thủy thủ khác thấy vậy cũng lần lượt quỳ xuống đất, khấu đầu lạy Trương Hạo.

"Được rồi, bão ngày càng lớn, mọi người đừng lãng phí thời gian nữa, tiếp theo hãy nghe sự sắp xếp của tôi." "Vâng!" Thuyền trưởng và các thủy thủ vốn không tin Trương Hạo có bản lĩnh, lúc này thái độ đã thay đổi hoàn toàn, Trương Hạo nói gì chính là cái đó.

"Toàn tốc tiến về hướng tôi chỉ!" Lúc này tất cả mọi người trên tàu đều đã mất phương hướng, không thể phân biệt được đông tây nam bắc, Trương Hạo cũng chỉ có thể chỉ tay ra hướng để các thủy thủ lái thuyền.

Cùng với mệnh lệnh trầm ổn và mạnh mẽ của Trương Hạo, các thủy thủ nhanh chóng hành động, con tàu vốn hỗn loạn không chịu nổi tức thì khôi phục lại một chút trật tự.

Mặc dù trong lòng họ vẫn còn sợ hãi, nhưng ánh mắt đã có thêm vài phần kiên định và tin tưởng.

Dưới sự chỉ dẫn của Trương Hạo, các thủy thủ dốc toàn lực điều khiển con thuyền, toàn tốc tiến về hướng cậu chỉ định.

Trương Hạo đứng ở mũi tàu, cậu dường như đã trở thành người dẫn đường của vùng biển này, dẫn dắt mọi người vượt qua cơn bão, tìm kiếm con đường sống.

Long Hỏa dưới sự điều khiển của cậu, lúc thì hóa thành tấm khiên vững chắc, chống lại sự tấn công của cuồng phong bão táp; lúc thì hóa thành lưỡi đao sắc bén, chém tan những con sóng khổng lồ cản đường.

Mỗi lần sóng biển va đập đều bị luồng sức mạnh bí ẩn này dễ dàng hóa giải, khiến thân tàu vốn đang chao đảo dần ổn định trở lại.

Thuyền trưởng và các thủy thủ chăm chú nhìn bóng dáng Trương Hạo, trong lòng tràn ngập sự kính sợ và biết ơn.

Họ chưa bao giờ thấy sức mạnh thần kỳ như vậy, càng chưa từng nghĩ một người trẻ tuổi lại có thể sở hữu năng lực phi thường đến thế.

Dưới sự dẫn dắt của Trương Hạo, họ dường như đã nhìn thấy ánh bình minh của hy vọng, nỗi sợ hãi và hoang mang về những điều chưa biết dần được thay thế bằng lòng dũng cảm và quyết tâm.

“Trương Hạo, cậu chính là thần của chúng tôi!” Thuyền trưởng không nhịn được tán thưởng, giọng ông có chút run rẩy, đó là sự kính sợ đối với sức mạnh vô danh, cũng là sự kinh ngạc trước năng lực của Trương Hạo.

Trương Hạo khẽ mỉm cười, ánh mắt sâu thẳm và kiên định.

“Các người đều làm việc cho tôi, đây là duyên phận.” Cậu nói một

câu ngắn gọn, không tiết lộ quá nhiều bí mật của mình.

Cùng với việc con thuyền không ngừng tiến lên, cơn bão trên mặt biển dường như cũng đã giảm bớt.

Mặc dù bầu trời vẫn còn mây đen giăng kín, nhưng những con sóng dữ dội đã không còn mạnh mẽ như trước.

Trương Hạo nhân cơ hội lợi dụng sức mạnh của Long Hỏa, chỉ dẫn cho con thuyền một hải trình an toàn hơn, tránh được hết nguy hiểm tiềm tàng này đến nguy hiểm tiềm tàng khác.

Cuối cùng, sau khi trải qua vô số khoảnh khắc kinh tâm động phách, con thuyền cuối cùng cũng vượt ra khỏi mê cung san hô xoắn ốc, trở lại vùng biển rộng lớn.

Khi tia nắng đầu tiên xuyên qua tầng mây, chiếu rọi lên mặt mỗi người, tất cả mọi người đều không nhịn được reo hò.

"Trương Hạo!

Trương Hạo!" Các thủy thủ lần lượt vây quanh Trương Hạo, dùng tình cảm chân thành nhất để bày tỏ sự biết ơn và ngưỡng mộ đối với cậu.

Họ biết rằng, không có sự dũng cảm và trí tuệ của Trương Hạo, họ không thể nào sống sót trong hoàn cảnh tuyệt vọng như vậy.

"Mau nhìn kìa, đó là cái gì!" Con thuyền vừa ra khỏi San Hô Loa Toàn, đã có một thủy thủ chỉ về phía trước kinh hô.

Theo tiếng hét thất thanh đột ngột của người lái thuyền, ánh mắt của tất cả mọi người lập tức bị cuốn hút bởi vòi rồng nước hùng vĩ và kỳ dị phía trước.

Chương 317

Vòi rồng ấy tựa như cơn thịnh nộ của tự nhiên, từ mặt biển đâm thẳng lên tận trời mây, lại giống như một dải lụa nối liền trời và đất, liên kết chặt chẽ biển sâu với bầu trời.

Nước biển xung quanh bị lực hút cực mạnh của nó khuấy động đến sôi trào, hình thành từng vòng xoáy cuồn cuộn, cuốn phăng mọi thứ xung quanh vào trong.

Điều khiến người ta kinh hãi hơn nữa là, cùng với sự xoay chuyển của vòi rồng, có đến hàng chục chiếc quan tài bằng đồng xanh từ từ trồi lên từ đáy biển.

Bề mặt chúng phủ một lớp gỉ xanh dày cộm, nhưng vẫn không thể che giấu được vẻ cổ xưa và trang nghiêm.

Những chiếc quan tài đồng này vô cùng to lớn, mỗi chiếc dường như có thể chứa được vài người, trên đó khắc những đồ đằng và chữ tượng hình phức tạp, kể lại những câu chuyện cổ xưa và thần bí.

Ánh nắng xuyên qua tầng mây, chiếu lốm đốm lên những chiếc quan tài, càng làm tăng thêm vẻ bí ẩn và âm u.

Ngay lúc mọi người đang chết lặng sững sờ, một tiếng "bùm" vang trời điếc tai đã phá tan sự yên tĩnh trên biển.

Một chiếc quan tài đồng bất ngờ văng ra khỏi vòi rồng, như một thiên thạch lao thẳng về phía thuyền cá với tốc độ kinh hoàng.

Mọi người đều kinh hãi la lên, tim như nhảy lên tận cổ họng, trơ mắt nhìn chiếc quan tài khổng lồ mang theo sức mạnh hủy diệt lao tới.

Ngay tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, thân hình Trương Hạo lóe

lên, tựa như hóa thành một tia chớp, tức thời xuất hiện tại vị trí quan tài sắp rơi xuống.

Anh dang hai tay, Long Hỏa trong lòng bàn tay bùng cháy dữ dội, hóa thành một tấm lưới lửa khổng lồ, vững vàng đỡ lấy chiếc quan tài đồng.

Lửa và đồng va chạm, phát ra tiếng "xì xì", nhưng không hề gây ra chút tổn hại nào cho quan tài, ngược lại còn khiến bề mặt kim loại vốn lạnh lẽo ánh lên một lớp quang mang kỳ dị.

"Mọi người cẩn thận!" Trương Hạo trầm giọng cảnh báo, đồng thời ánh mắt sắc như dao quét nhìn những chiếc quan tài khác đang không ngừng tiếp cận xung quanh.

Các thuyền viên thấy vậy, vội vã cầm lấy công cụ bên cạnh, chuẩn bị ứng phó với tình huống đột xuất có thể xảy ra.

Ánh mắt họ vừa căng thẳng lại vừa hưng phấn, dường như trong cuộc đối đầu sinh tử này đã tìm lại được ý chí chiến đấu và dũng khí đã mất từ lâu.

Dưới sự điều khiển của Trương Hạo, Long Hỏa dần dần bao bọc toàn bộ chiếc quan tài đồng, từ từ hạ nó xuống boong tàu.

Mọi người vây lại, cẩn thận quan sát chiếc quan tài đồng đột ngột xuất hiện này.

Bề mặt quan tài tuy đã hằn sâu dấu vết của năm tháng, nhưng bí mật bên trong lại như nam châm thu hút sự tò mò của mỗi người.

"Chúng ta... có nên mở nó ra không?" Đinh Ngọc Vũ Điệp do dự hỏi, nước miếng đã chảy ròng ròng bên mép.

Trương Hạo im lặng một lúc, cuối cùng gật đầu.

"Bất kể bên trong là gì, chúng ta đều phải đối mặt.

Nhưng trước đó, phải chuẩn bị thật kỹ càng." Theo cái gật đầu của Trương Hạo, không khí trên thuyền lập tức trở nên căng thẳng và đầy mong đợi.

Các thuyền viên nhanh chóng tản ra, nhường không gian cho cuộc khám phá thần bí sắp bắt đầu.

Trương Hạo khẽ đặt hai tay lên mép quan tài đồng, chuẩn bị vén lên tấm màn bí mật cổ xưa này.

Anh dùng sức đẩy mạnh, nắp quan tài nặng trịch từ từ mở ra, một luồng khí tức cổ xưa và nặng nề phả vào mặt, khiến tất cả mọi người có mặt đều chấn động.

Bên trong quan tài, một thi thể có dung mạo quái dị đang nằm đó, làn da mang một màu xanh nhàn nhạt, tựa như đã hòa làm một với nước biển.

Điều đáng chú ý nhất là trong lòng bàn tay thi thể đang nắm chặt một viên trân châu to bằng nắm đấm, vẫn còn tỏa ra ánh sáng mờ ảo.

Viên trân châu ấy trong suốt lấp lánh, tỏa ra thứ ánh sáng dịu dàng mà mê hoặc, dường như ẩn chứa sức mạnh vô tận của đại dương.

"Oa!

Viên trân châu này đẹp quá!" Đinh Ngọc Vũ Điệp trợn tròn mắt, kinh ngạc thốt lên, nước miếng suýt nữa lại chảy ra.

"Đây không phải trân châu bình thường, mà là Giao Châu, nghe nói là do nước mắt của Giao Nhân hóa thành." "Cái gì?

Đây chính là Giao Châu trong truyền thuyết sao?" Mọi người nghe nói viên trân châu trong tay thi thể là Giao Châu thì đều không khỏi kinh ngạc.

Tuy nhiên, ngay lúc mọi người đang bị Giao Châu thu hút, không

ngớt lời tán thưởng, thì bụng của thi thể trong quan tài đồng đột nhiên bắt đầu co giật dữ dội, dường như có thứ gì đó đang giãy giụa bên trong muốn phá ra.

Biến cố đột ngột này khiến tất cả mọi người đều nín thở, căng thẳng nhìn chằm chằm vào cảnh tượng đó.

"Cẩn thận!" Trương Hạo phản ứng cực nhanh, anh lùi lại vài bước, đồng thời cảnh giác nhìn quanh, đề phòng bất trắc.

Theo một tiếng nổ trầm đục, bụng của Giao Nhân đột nhiên nổ tung, một luồng chất lỏng tanh hôi bắn ra tứ phía.

Tuy nhiên, trong mớ hỗn loạn đó, một tấm thẻ bài bằng đồng lấp lánh ánh kim loại từ trong bụng Giao Nhân bay ra, rơi xuống boong tàu, phát ra một tiếng "loảng xoảng" giòn tan.

"Đây là cái gì?" Giải Tiểu Hoa là người đầu tiên xông lên, cẩn thận nhặt tấm thẻ bài bằng đồng lên.

Cậu ta chăm chú xem xét những ký tự trên thẻ, mày nhíu chặt, dường như đang giải mã một thông tin quan trọng nào đó.

"Đây là... một tấm hải đồ cổ!" Một lát sau, Giải Tiểu Hoa đột nhiên kinh ngạc kêu lên: "Tấm thẻ bài bằng đồng này ghi lại một tuyến đường biển dẫn đến một vùng biển chưa được biết đến, cùng với rất nhiều bí mật và truyền thuyết về vùng biển này!" "Thật sao?

Thế chẳng phải là chúng ta có khả năng tìm thấy nhiều kho báu và bí mật hơn sao?" Đôi mắt Đinh Ngọc Vũ Điệp lại sáng rực lên, dường như đã thấy vô số vàng bạc châu báu đang vẫy tay với mình.

Trương Hạo thì tỏ ra bình tĩnh hơn nhiều, anh bước đến bên cạnh Giải Tiểu Hoa, cẩn thận xem xét tấm thẻ bài bằng đồng.

"Tiểu Hoa, trên này có nói rõ là tuyến đường nào không?" "Tôi có thể thử xem." Giải Tiểu Hoa gật đầu, bắt đầu nghiên cứu kỹ hơn tấm

thẻ bài.

Thời gian trôi qua, vẻ mặt của cậu ta dần trở nên nghiêm trọng xen lẫn phấn khích.

Cuối cùng, cậu ta ngẩng đầu lên, trong mắt ánh lên tia sáng kiên định.

“Không sai, tuyến đường này thực sự tồn tại.

Hơn nữa, theo suy đoán của tôi, nó có thể dẫn đến di chỉ của một nền văn minh cổ xưa và thần bí.

Nơi đó không chỉ có vô số kho báu chờ chúng ta khám phá, mà còn có khả năng ẩn giấu những bí mật trọng đại liên quan đến vùng biển này và thậm chí là cả thế giới!

Hơn nữa, tôi luôn cảm thấy tuyến đường này có chút quen thuộc!

Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, nơi nó chỉ đến chính là nơi có Xương Rồng!” “Vậy chúng ta còn chờ gì nữa?

Xuất phát thôi!” Đinh Ngọc Vũ Điệp không thể chờ đợi hơn mà hét lên.

Trương Hạo chỉ tay ra mặt biển nói: “Trước đó phải giải quyết đám kia đã!” Đinh Ngọc Vũ Điệp nhìn ra biển, chỉ thấy vòi rồng trên mặt biển như bị một bàn tay vô hình đột ngột xóa đi, lúc này xung quanh thuyền cá đã bị quan tài đồng bao vây dày đặc, tựa như một bức tường đồng vách sắt không thể phá vỡ.

Bên trong những chiếc quan tài đồng là thi thể của Giao Nhân, nên mọi người không định mở chúng ra.

Tuy nhiên, nắp của những chiếc quan tài đó lại như có sinh mệnh, tự động mở ra, Giao Nhân bên trong như những ác ma ngủ say nhiều năm tỉnh giấc, lần lượt nhảy ra khỏi quan tài, như hổ đói vồ mồi trèo

lên thuyền, phát động tấn công dữ dội vào mọi người.

Giao Nhân vốn dĩ đã giỏi sống dưới nước, nay lại bị thi biến, mức độ hung mãnh của chúng tuyệt đối không phải người thường có thể đối phó.

Chẳng mấy chốc, trên thuyền đã có vài thuyền viên bỏ mạng.

Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp, Giải Tiểu Hoa, Hoắc Tú Tú, Phan Tử tuy đang cố gắng chống đỡ, nhưng dưới làn sóng tấn công hung hãn như thủy triều này, họ cũng đã lung lay sắp đổ, tựa như ngọn nến trước gió, có thể tắt ngấm bất cứ lúc nào.

Chương 318

Trương Hạo đứng ở mũi thuyền, ánh mắt như đuốc, xuyên qua lớp sương mù dày đặc, nhìn thẳng vào đám Giao Nhân đang tràn tới như vũ bão.

Những Giao Nhân này, vốn là tinh linh của biển sâu, nhưng vì một sức mạnh bí ẩn nào đó mà bị giam cầm trong quan tài đồng, trải qua năm tháng, lại tỉnh giấc vào thời khắc không hẹn mà gặp này, mang theo ngọn lửa phục thù, tấn công con người.

Đối mặt với thế công gần như không thể chống đỡ này, trong đầu Trương Hạo lại lóe lên một ý nghĩ.

Anh nhớ rằng, trong những truyền thuyết và điển tịch cổ xưa, Chúc Cửu Âm, đó là một loại sinh vật thần bí có đặc tính tương tự như Giao Nhân, cơ thể chúng cũng chứa đầy dầu mỡ, và cực kỳ dễ bắt lửa.

Nếu Chúc Cửu Âm có thể bị lửa khắc chế, vậy thì những Giao Nhân hồi sinh này, liệu có cùng điểm yếu đó không?

Nghĩ đến đây, Trương Hạo không khỏi động lòng, anh lớn tiếng hô hoán, nhắc nhở mọi người: “Dùng lửa!

Dùng lửa tấn công chúng!

Cơ thể của đám Giao Nhân này rất nhiều dầu mỡ, chắc chắn sẽ bị lửa thiêu đốt!” Giọng anh xuyên qua sự hỗn loạn và kinh hoàng, như một dòng nước mát, giúp những người đang hoang mang vô định tìm thấy phương hướng.

Mọi người trên thuyền nghe vậy, lập tức hành động.

Họ người thì lấy đuốc, người thì đốt quần áo, bất cứ thứ gì có thể

đốt cháy đều được họ dùng để đối phó với Giao Nhân.

Trong phút chốc, lửa bùng lên khắp nơi, soi sáng cả vùng biển đang bị bóng tối bao phủ.

Và đám Giao Nhân kia, ngay khoảnh khắc tiếp xúc với ngọn lửa, quả nhiên như Trương Hạo dự liệu, lập tức bị bén lửa, phát ra những tiếng la hét thảm thiết, cơ thể chúng quằn quại, giãy giụa trong lửa, cuối cùng hóa thành từng đống dầu mỡ cháy đen, chìm xuống đáy biển.

Tuy nhiên, nguy cơ vẫn chưa được giải trừ.

Thời gian cháy của dầu Giao Nhân kéo dài hơn dự kiến, ngọn lửa hừng hực không chỉ đe dọa những Giao Nhân còn lại, mà còn đẩy chính con thuyền vào tình thế nguy hiểm.

Dưới ánh lửa, khuôn mặt ai nấy đều hiện rõ vẻ lo lắng và bất an.

Đúng lúc này, Trương Hạo lại một lần nữa đứng ra, anh hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại, dường như đang giao tiếp với một sức mạnh nào đó giữa trời đất.

Cùng với việc anh từ từ mở mắt, một luồng sức mạnh ấm áp và cường đại từ trong cơ thể anh tuôn ra, đó là năng lực khống chế ngọn lửa.

Chỉ thấy Trương Hạo vung hai tay, những ngọn lửa vốn đang hoành hành tứ phía dường như nhận được hiệu triệu, đồng loạt hội tụ về phía mặt biển, cuối cùng từ từ tắt ngấm trong nước.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc không thôi, Trương Hạo lại có năng lực không thể tưởng tượng nổi như vậy.

Sau khi ngọn lửa được khống chế, thuyền cá lại trở về yên tĩnh.

Mọi người nhìn Trương Hạo, ánh mắt tràn đầy cảm kích và kính sợ.

Họ lần lượt tiến lên, bày tỏ lòng biết ơn với Trương Hạo, thậm chí có người còn quỳ xuống đất, gọi anh là "sứ giả do thần phái đến cứu chúng ta".

Thuyền trưởng và các thuyền viên càng nhìn anh bằng con mắt khác, họ biết rằng, nếu không có trí tuệ và dũng khí của Trương Hạo, hôm nay họ khó mà thoát khỏi kiếp nạn này.

Trương Hạo đứng ở mũi thuyền, nhìn mặt biển dần trở lại yên tĩnh, nhưng trong lòng lại chưa hoàn toàn thả lỏng.

Anh biết rõ, cuộc chạm trán với Giao Nhân lần này chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ trong hành trình của họ, phía trước có lẽ còn nhiều điều chưa biết và nguy hiểm hơn đang chờ đợi.

Tuy nhiên, ánh mắt anh lại ánh lên sự kiên định và không sợ hãi, Xương Rồng là vật phẩm cần thiết để mở thông đạo, không có Xương Rồng thì không thể mở thông đạo, không tìm được cách giết chết Thần, thì trong tương lai không xa, cả Trương gia và Ngô gia đều sẽ phải đối mặt với kiếp nạn.

Cứ thế hai ngày trôi qua, khoảng cách đến nơi có Xương Rồng đã ngày càng gần.

Hôm đó, khi thuyền cá đang đi trên biển thì đột nhiên mất thăng bằng, rung lắc dữ dội.

Mọi người trên thuyền la hét liên tục, vội bám vào bất cứ thứ gì có thể giữ vững cơ thể, để không bị hất văng xuống biển.

Trương Hạo nhanh chóng nhìn quanh, chỉ thấy mặt biển vốn yên tĩnh bắt đầu trở nên khác thường, nước biển dường như bị một sức mạnh nào đó kéo đi, đồng loạt hội tụ về một hướng, hình thành một

vòng xoáy khổng lồ.

“Mọi người cẩn thận!

Mau giữ vững thuyền!” Trương Hạo lớn tiếng hô, đồng thời nhanh chóng chỉ huy thuyền viên điều chỉnh hướng đi, cố gắng tránh khỏi vòng xoáy đột ngột này.

Tuy nhiên, sức mạnh của vòng xoáy vượt xa sức tưởng tượng, nó như có sinh mệnh của riêng mình, không ngừng mở rộng, sâu thêm, nuốt chửng không thương tiếc nước biển xung quanh.

Con thuyền cá bị vòng xoáy kéo đi, như một chiếc lá khô chao đảo, có thể bị cuốn vào bóng tối vô tận bất cứ lúc nào.

“Đây...

đây là Nam Hải Quy Khư!” Dịch Táp nhìn thấy hố đen thì kinh hãi kêu lên.

Nam Hải Quy Khư, một cái tên từ xưa đến nay đã luôn tràn ngập sự bí ẩn và đáng sợ, nghe nói đó chính là điểm cuối cùng của mọi dòng nước biển trên thế giới, cũng là điểm kết thúc của vô số tàu thuyền và sinh mệnh.

Trong truyền thuyết, bên trong Quy Khư ẩn chứa những bí mật cổ xưa và kho báu vô tận, nhưng đồng thời cũng đi kèm với những nguy hiểm không thể tưởng tượng.

Trương Hạo nghe vậy, trong lòng cũng kinh ngạc.

Không ngờ lại đến Nam Hải Quy Khư nhanh như vậy, Xương Rồng mà anh cần tìm chính là ở trong đó, chỉ cần tìm được Xương Rồng là có thể chuẩn bị lên đường đến Côn Luân Sơn, dùng Phượng Hoàng Linh đốt cháy Xương Rồng để mở ra thông đạo thần bí, tiến vào một thế giới khác để tìm cách giết chết Thần hoàn toàn.

Trương Hạo tuy có đọc qua cổ tịch, nhưng hiểu biết về Nam Hải Quy Khư cũng chỉ giới hạn trong truyền thuyết.

Nay tận mắt chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng này, anh không khỏi cảm thán sự kỳ diệu của tự nhiên.

Chỉ là Nam Hải Quy Khư là một cái hố không đáy, con thuyền cá này làm sao có thể vào được, và mọi người làm sao có thể ra khỏi đó?

Dịch Táp dường như nhìn thấu sự nghi hoặc trong lòng Trương Hạo, nói với anh: "Trương Hạo, Nam Hải Quy Khư mà cậu thấy, không chỉ là một vực sâu không đáy trên biển, nó càng giống một cánh cổng dẫn đến thế giới khác." Ánh mắt Dịch Táp lấp lánh tia sáng hồi tưởng, dường như trải nghiệm đó mới chỉ diễn ra ngày hôm qua: "Lần đầu tiên chúng tôi gặp nó, là vào một buổi sáng sau cơn bão.

Mặt biển đột nhiên trở nên tĩnh lặng chưa từng thấy, ngay sau đó, như bị một sức mạnh vô hình kéo đi, thuyền của chúng tôi mất kiểm soát mà hướng về phía đó." "Ban đầu, mọi người đều hoảng loạn, tưởng rằng đây là lời triệu hồi của tử thần.

Nhưng đúng lúc đó, kỳ tích đã xảy ra.

Ngay khoảnh khắc thân thuyền sắp bị vòng xoáy nuốt chửng, một luồng sức mạnh ấm áp và kỳ lạ từ sâu trong Quy Khư bốc lên, nhẹ nhàng nâng thuyền của chúng tôi lên, giống như có một bàn tay vô hình đang bảo vệ chúng tôi.

Khoảnh khắc đó, mọi nỗi sợ hãi đều biến thành kinh ngạc và tò mò." Dịch Táp dừng lại một chút, ánh mắt trở nên sâu thẳm hơn: "Khi chúng tôi dần đi sâu vào Quy Khư, ánh sáng xung quanh bắt đầu trở nên dịu dàng và kỳ lạ, nước biển dường như cũng không còn lạnh buốt như trước.

Cuối cùng, chúng tôi hạ cánh xuống một nơi không thể tin nổi –

một thế giới được đúc bằng đồng xanh." "Đó là một không gian rộng lớn vô tận, xung quanh sừng sững những công trình kiến trúc bằng đồng khổng lồ.

Chúng hoặc cao chọc trời, hoặc thấp bé mà tinh xảo, mỗi nơi đều toát lên vẻ cổ xưa và bí ẩn.

Chúng tôi như thể đã xuyên qua thời không, đến với một nền văn minh đã bị lãng quên." Giọng Dịch Táp tràn đầy sự kính sợ.

"Ở đó, chúng tôi phát hiện ra rất nhiều cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi: trên tế đàn bằng đồng khổng lồ khắc những đồ đằng phức tạp, dường như đang kể một câu chuyện cổ xưa nào đó; trên những cột đá khổng lồ quấn quanh những dây leo kỳ dị, chúng tỏa ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt, soi sáng cả không gian." "Nhưng điều chấn động nhất, vẫn là những Giao Nhân đang ngủ say trong quan tài đồng.

Họ hoàn toàn khác với những kẻ chúng tôi gặp trước đó, không có ngọn lửa phục thù, chỉ có sự yên tĩnh và bình yên trong giấc ngủ.

Chúng tôi nhận ra, những Giao Nhân này có thể là những người bảo vệ của thế giới đồng này, và lý do họ tỉnh giấc và tấn công chúng tôi, có lẽ là do một sự can thiệp không xác định đã phá vỡ sự cân bằng ở đây." Ánh mắt Dịch Táp trở nên phức tạp.

"Chúng tôi đã khám phá ở đó rất lâu, cố gắng tìm cách trở lại mặt biển.

Cuối cùng, chúng tôi đã kích hoạt một cơ quan ẩn, cả thế giới đồng bắt đầu rung chuyển, nước biển từ bốn phương tám hướng ùa vào, đưa chúng tôi trở lại thế giới thực.

Nhưng trải nghiệm đó, lại giống như một giấc mơ, khắc sâu vào lòng chúng tôi." Nói đến đây, Dịch Táp quay đầu nhìn Trương Hạo,

trong mắt ánh lên tia sáng mong đợi.

“Trương Hạo, có lẽ là sự sắp đặt của số phận, đã đưa chúng ta trở lại đây, tìm kiếm câu trả lời thực sự.

Nam Hải Quy Khư không chỉ là một cái hố không đáy, nó còn là một cây cầu nối liền quá khứ và tương lai, chờ đợi chúng ta vén lên bí mật của nó.” Cùng với lời nói của Dịch Táp, không khí trên thuyền trở nên ngưng trọng và trang nghiêm.

Chương 319

Mỗi người đều cảm nhận được thử thách và cơ hội sắp tới, họ biết rằng, đây sẽ là một cuộc phiêu lưu chưa từng có.

Trương Hạo ánh mắt kiên định nhìn về phía vòng xoáy khổng lồ, trơ mắt nhìn con thuyền bị lực hút cực lớn của vòng xoáy kéo đi.

Khi con thuyền từ từ tiến lại gần, lực hút của vòng xoáy ngày càng mạnh, dường như muốn nuốt chửng tất cả.

Nhưng tất cả mọi người trên thuyền không hề lùi bước, họ nắm chặt mọi thứ có thể bám trên thuyền, chuẩn bị nghênh đón thử thách sắp tới.

Con thuyền cá trong vòng xoáy của Nam Hải Quy Khư, dường như bị một bàn tay khổng lồ vô hình nắm chặt, không thể chống cự mà trượt xuống vực sâu không xác định.

Khoảnh khắc đó, thời gian như ngưng đọng, tất cả âm thanh đều bị tiếng gầm rú của vòng xoáy nuốt chửng, chỉ còn lại nhịp tim và hơi thở vang vọng bên tai, rõ ràng mà dồn dập.

Cùng với việc con thuyền không ngừng rơi xuống, ánh sáng xung quanh dần tối đi, cho đến khi hoàn toàn chìm vào một mảng đen kịt.

Ngay khi con thuyền sắp bị bóng tối hoàn toàn nuốt chửng, một luồng sức mạnh kỳ lạ đột nhiên truyền đến từ đáy thuyền, dường như có một trường năng lượng mạnh mẽ đang nâng đỡ toàn bộ thân thuyền ở phía dưới.

Con thuyền đột ngột dừng lại, chấm dứt xu hướng rơi xuống, lơ lửng giữa không trung.

Biến cố đột ngột này nằm trong dự liệu của mọi người, vì họ đã

trải qua một lần trước đó.

“Đây...

đây là hải khí mà anh nói?” Trương Hạo hỏi.

Trương Hạo vẻ mặt bình tĩnh bước đến mạn thuyền, đưa tay chạm vào thân thuyền lạnh lẽo, cảm nhận luồng lực nâng đỡ từ phía dưới.

Anh cảm nhận được hải khí đang xộc lên từ đáy thuyền, chính nhờ sự nâng đỡ của những luồng hải khí này, con thuyền mới không rơi nhanh xuống Nam Hải Quy Khư, mà đang từ từ hạ xuống.

Trong quá trình thuyền hạ xuống, Trương Hạo nhìn ra xung quanh, chỉ thấy Nam Hải Quy Khư là một cái hố khổng lồ không đáy.

Đường kính của hang động này ít nhất cũng phải đến vạn mét, bốn phương tám hướng đều là nước biển hội tụ lại, nước biển không ngừng đổ vào Quy Khư, nhưng mặt nước lại không hề dâng lên, cũng không biết đáy của Quy Khư này rốt cuộc là nơi nào.

“Dịch Táp, còn bao lâu nữa mới đến đáy của Nam Hải Quy Khư?” Dịch Táp nghe vậy cười cười: “Chúng tôi cũng không biết Nam Hải Quy Khư rốt cuộc sâu bao nhiêu, chỉ biết rằng sau khi hạ xuống khoảng mười mấy phút nữa, thuyền sẽ đáp xuống một bệ đá khổng lồ, lúc đó có thể xuống thuyền, sau đó qua một cây cầu trên bệ đá để vào một hang động, xuyên qua một đường hầm sâu hun hút là có thể tiến vào thế giới đồng đó.” “Ừm.” Trương Hạo gật đầu, giờ anh đã có hiểu biết sơ bộ về nơi có Xương Rồng.

Cùng với tiếng gầm rú điếc tai dần tan biến, con thuyền dường như đã vượt qua ranh giới của thời không, vững vàng hạ cánh xuống vùng đất thần bí chưa từng có này, một bệ đá khổng lồ rộng lớn vô tận, được dệt nên bởi sự giao thoa giữa cổ xưa và bí ẩn.

Xung quanh, giữa trời biển một màu, vô số xác tàu thuyền nằm ngổn ngang, chúng hoặc lật nghiêng, hoặc nửa chôn vùi dưới cát đá, nhưng không chiếc nào không toát lên vẻ nặng nề và tang thương của lịch sử.

Nơi đây, chính là Nam Hải Quy Khư trong truyền thuyết, một bí cảnh đã nuốt chửng vô số con thuyền huyền thoại, khiến chúng mãi mãi ngủ yên dưới làn sóng biếc.

Trương Hạo đứng ở mũi thuyền, nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng dâng lên một sự chấn động và tò mò khó tả.

Là một nhà thám hiểm luôn khao khát vô hạn về các nền văn minh cổ đại, anh đã vô số lần truy tìm những kho báu thất lạc và những bí ẩn chưa được giải đáp trong mơ, mà nay, tất cả những điều đó lại hiện ra trước mắt anh một cách chân thực đến vậy.

Anh biết rõ, những con thuyền này không chỉ là đống kim loại và gỗ, chúng đã từng chở vô số báu vật của nhân loại, trong đó chắc chắn không thiếu những vật phẩm đặc biệt, vật phẩm hiếm, chỉ cần lên những con thuyền đó tìm kiếm, chắc chắn sẽ có thu hoạch.

Trương Hạo xuống khỏi thuyền cá, tiến vào nghĩa địa tàu được tạo thành từ những con tàu đắm và bắt đầu cuộc khám phá của mình.

Anh đầu tiên chọn một chiếc thuyền buồm cổ trông còn nguyên vẹn nhất làm điểm khởi đầu, con thuyền này tên là "Long Ngâm Hào", theo sử sách ghi lại, nó là soái hạm của một hạm đội viễn dương thời nhà Minh, đã mất tích một cách bí ẩn trong một cơn bão bất ngờ.

Thân thuyền tuy đã mục nát không thể tả, nhưng sống thuyền vẫn còn chắc chắn, dây buồm khẽ đung đưa theo gió, dường như đang kể lại sự huy hoàng của quá khứ.

Trương Hạo cẩn thận bước lên "Long Ngâm Hào", mỗi bước

chân đều vô cùng vững chãi, sợ làm kinh động những anh linh đang yên nghỉ nơi đây.

Anh đầu tiên vào khoang thuyền, nơi đó đã bị nước biển ăn mòn đến biến dạng, nhưng dù vậy, anh vẫn có thể cảm nhận được sự xa hoa và tráng lệ năm xưa qua những đồ nội thất và trang trí còn sót lại.

Ở một góc khoang thuyền, anh bất ngờ phát hiện một chiếc hòm gỗ được niêm phong rất kỹ, trên đó khắc những đồ đằng phức tạp, rõ ràng không phải vật tầm thường.

Anh vừa đến gần, âm thanh thông báo của hệ thống đã vang lên trong đầu. [Đinh, phát hiện vật phẩm hiếm Đào Lý Thủ.] [Đinh, phát hiện vật phẩm hiếm Vân Long Ngọc Bội.] Trong một chiếc hòm lại xuất hiện hai vật phẩm hiếm, xem ra những thứ khác bên trong chắc chắn cũng không tồi.

Trương Hạo cẩn thận mở chiếc hòm gỗ, một mùi ẩm mốc nhàn nhạt xộc vào mũi, nhưng ngay sau đó hiện ra trước mắt lại là từng món trân bảo lấp lánh ánh sáng cổ xưa: có bình sứ thanh hoa tinh xảo, trên đó vẽ những hoa văn rồng phượng sống động như thật; có đồ trang sức bằng vàng nạm đá quý, mỗi viên đá quý đều tỏa ra ánh sáng dịu dàng và bí ẩn; còn có vài cuốn sách viết bằng chữ cổ, bìa sách tuy đã lốm đốm, nhưng giữa những dòng chữ dường như ẩn chứa trí tuệ và bí mật vô tận.

Trương Hạo trong lòng vô cùng kích động, anh biết rằng, những phát hiện này đã vượt xa dự tính của anh.

Nhưng điều khiến anh hưng phấn hơn là hai vật phẩm hiếm bên trong, sau khi dung hợp có thể mang lại cho anh 20 điểm tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân và 20 điểm kinh nghiệm hệ thống.

Đây chính là những thứ anh đang rất cần, sắp phải lên đường đến Côn Luân Sơn, nhưng hệ thống vẫn chưa lên cấp 10 để mở khóa vật

phẩm hãn kiến, huyết mạch Kỳ Lân cũng chưa nâng cấp lên cửu giai, vẫn chưa thể mở được chiếc hòm đồng.

Hai vật phẩm hiếm này có thể giúp anh đạt được mục tiêu này nhanh hơn.

Trương Hạo khám phá xong Long Ngâm Hào, tiếp tục khám phá những con thuyền khác, sau đó liên tiếp phát hiện hơn mười vật phẩm đặc biệt, còn vật phẩm hiếm thì chỉ có hai món trên Long Ngâm Hào.

Sau khi khám phá xong nghĩa địa tàu, Trương Hạo liền để Dịch Táp dẫn đường, đến nơi có Xương Rồng để tìm kiếm.

Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp, Giải Tiểu Hoa, Hoắc Tú Tú và Phan Tử mấy người trước đây đã từng đến đây, nên cả đường đi khá thuận lợi.

Họ đi qua một cây cầu đá trên bệ đá khổng lồ, thuận lợi tiến vào một hang động bên vách của Quy Khư.

Ở cuối hang động sâu hun hút không thể lường được, một tia sáng yếu ớt và bí ẩn lặng lẽ xuyên qua bóng tối, tựa như sự chỉ dẫn dịu dàng nhất của tự nhiên, dẫn lối những nhà thám hiểm vượt qua ranh giới của sự vô định.

Cùng với bước chân dần đi sâu vào, sự lạnh lẽo và ẩm ướt xung quanh được thay thế bởi một cảm giác trang nghiêm và uy nghi không tên, không khí thoang thoảng một mùi kim loại cổ xưa và nặng nề, báo hiệu rằng họ sắp bước vào một thế giới hoàn toàn khác biệt.

Cuối cùng, khi bóng tối cuối cùng bị bỏ lại phía sau, trước mắt bỗng trở nên quang đãng, một thành trì kỳ ảo được đúc bằng đồng xanh hiện ra trước mắt mọi người.

Thành trì này không giống vật phàm trần, mỗi viên gạch, mỗi mái ngói, mỗi cây cột chạm trổ, đều được tạo nên bởi kỹ thuật tinh xảo và

năm tháng vô tận, lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo và sâu thẳm, dường như có thể nuốt chửng mọi ánh sáng xung quanh, lại có thể nuôi dưỡng nên sự huy hoàng độc nhất của riêng nó.

Bố cục thành trì được sắp xếp lớp lang, tháp cao và lầu thấp soi bóng nhau, tựa như một bức tranh lập thể được sắp đặt công phu, thể hiện sự huy hoàng và trí tuệ của nền văn minh cổ đại.

Nhưng trong quần thể kiến trúc phức tạp này, có một công trình đặc biệt thu hút sự chú ý, nó sừng sững ở trung tâm thành trì, cao chọc trời, dường như là linh hồn của thành phố đồng này.

Đây chính là công trình kiến trúc hùng vĩ mà Dịch Táp đã chỉ – Thánh Điện Xương Rồng.

Thánh Điện Xương Rồng, cái tên của nó đã đủ khiến người ta kính sợ.

Nó không chỉ là một công trình kiến trúc, mà còn là biểu tượng của truyền thuyết và sức mạnh.

Toàn bộ công trình sử dụng một loại hợp kim đồng hiếm thấy, loại hợp kim này không chỉ cứng cáp vô cùng, có thể chịu đựng sự ăn mòn của thời gian mà không mục nát, mà dưới ánh nắng mặt trời hay ánh trăng, còn tỏa ra ánh sáng xanh nhàn nhạt, như ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đêm, dẫn lối cho những lữ khách lạc đường.

Tường ngoài của thánh điện khắc những đồ đằng phức tạp và bí ẩn, những đồ đằng này hoặc là rồng bay lên chín tầng trời, hoặc là phượng múa giữa cửu thiên, hoặc là mãnh thú gầm thét, mỗi chi tiết đều sống động như thật, dường như ẩn chứa sức mạnh và trí tuệ cổ xưa.

Những hoa văn này không chỉ để trang trí, mà còn là ghi chép và truyền thừa về lịch sử đã qua, kể lại mối liên hệ mật thiết giữa long

tộc và vùng đất này, cũng như ý nghĩa phi phàm mà Xương Rồng mang lại.

Cánh cửa của thánh điện càng là một tác phẩm tuyệt mỹ.

Nó được tạo thành từ hai cánh cửa đồng khổng lồ, mỗi cánh cửa đều khắc một đầu rồng sống động như thật, mắt rồng được khảm những viên đá quý không rõ tên, lấp lánh ánh sáng xanh biếc, dường như có thể nhìn thấu lòng người.

Khi nhóm của Trương Hạo từ từ tiến lại gần, những con mắt rồng đó dường như khẽ chuyển động, như đang dò xét từng sinh linh muốn bước vào thánh điện.

Theo một tiếng rồng ngâm trầm thấp và kéo dài, hai cánh cửa từ từ mở ra, để lộ lối đi thần bí dẫn vào bên trong thánh điện.

Hai bên lối đi là những bức tượng đồng được xếp ngay ngắn, chúng hoặc đứng hoặc quỳ, hình dáng khác nhau, nhưng không bức nào không thể hiện sự tôn kính và sợ hãi đối với long tộc.

Những bức tượng này dường như là những người bảo vệ, lại giống như những người dẫn đường, lặng lẽ kể lại những truyền thuyết và bí mật về Xương Rồng.

Cùng với bước chân đi sâu vào, không khí bắt đầu thoang thoảng một mùi long diên hương nhàn nhạt, đó là mùi hương chỉ có chân long mới có thể tỏa ra, khiến người ta bất giác sinh lòng kính sợ, đồng thời lại tràn đầy tò mò và khao khát vô hạn đối với Xương Rồng sắp được thấy.

Chương 320

Cuối cùng, xuyên qua lối đi dài, cả nhóm đã đến được trung tâm của thánh điện – Đại Điện Xương Rồng.

Giữa đại điện, một bộ xương rồng khổng lồ đang yên tĩnh nằm trên một tế đàn bằng vàng ròng, tỏa ra ánh sáng dịu dàng và bí ẩn.

Bộ xương rồng này, nghe nói từng là di hài của một Long Vương mạnh mẽ vô song thời thượng cổ, ẩn chứa sức mạnh và trí tuệ vô tận.

Mỗi đốt xương của nó đều trong suốt lấp lánh, dường như ẩn chứa nhịp đập của sự sống, khiến người ta bất giác cảm nhận được một tiếng gọi từ thời xa xưa.

Trương Hạo đứng trước bộ xương rồng khổng lồ đó, sự chấn động trong lòng khó có thể diễn tả thành lời.

Anh vốn nghĩ rằng, dù phải trải qua muôn vàn khó khăn, có thể tận mắt chứng kiến bộ Xương Rồng trong truyền thuyết này đã là may mắn lắm rồi, nhưng không ngờ, cảnh tượng trước mắt lại vượt xa sức tưởng tượng của anh.

Bộ xương rồng yên tĩnh nằm trên tế đàn, chiều dài của nó gần như chiếm hết một nửa không gian của đại điện, mỗi đốt xương đều tỏa ra ánh sáng xanh nhàn nhạt, nhưng lúc này, khi Trương Hạo đến gần, những ánh sáng này dường như trở nên rực rỡ hơn, như thể có sinh mệnh đang khẽ lay động.

Hình dáng của bộ xương rồng hoàn mỹ không tì vết, dù là xương sống thô tráng, hay là xương ngón tay tinh xảo, đều toát lên một vẻ cổ xưa và thiêng liêng.

Bề mặt của nó không hoàn toàn nhẵn bóng, mà phủ đầy những

đường vân nhỏ li ti, những đường vân này như những phù văn tự nhiên, ghi lại lịch sử và sức mạnh của long tộc, khiến người ta không khỏi suy tưởng miên man.

Trương Hạo hít một hơi thật sâu, cố gắng bình ổn sự kích động trong lòng, từ từ đưa tay ra, đầu ngón tay khẽ chạm vào bề mặt lạnh lẽo của bộ xương rồng.

Ngay khoảnh khắc đó, Trương Hạo nảy ra một ý nghĩ, thử vận dụng bí pháp không gian lưu trữ của mình, muốn thu bộ Xương Rồng vào trong đó.

Tuy nhiên, điều khiến anh kinh ngạc là, dù anh có thúc giục thế nào, bộ Xương Rồng vẫn như mọc rễ, không hề nhúc nhích, không có dấu hiệu nào bị thu vào.

Trương Hạo nhíu chặt mày, trong lòng đầy nghi hoặc.

Anh biết rõ không gian lưu trữ của mình không phải dạng vừa, dù là bảo vật nặng như núi cũng có thể dễ dàng chứa đựng, tại sao riêng bộ Xương Rồng này lại đặc biệt như vậy?

Đúng lúc anh đang trăm mối không thể lý giải, bộ xương rồng đột nhiên xảy ra biến hóa.

Ánh sáng xanh vốn ổn định bắt đầu dao động dữ dội, ngay sau đó, cả đại điện đều bị một lớp ánh sáng vàng rực rỡ bao phủ.

Trong ánh sáng vàng đó, một ảo ảnh Thần Long từ từ hiện ra, nó lượn lờ trên bộ xương rồng, mắt rồng như đuốc, uy nghiêm vô cùng, dường như có thể nhìn thấu vạn vật thế gian.

Cùng với sự xuất hiện của ảo ảnh Thần Long, một tiếng rồng ngâm vang trời điếc tai vang vọng khắp nơi, âm thanh đó ẩn chứa uy nghiêm và sức mạnh vô tận, khiến người ta bất giác sinh lòng kính sợ.

Trương Hạo chỉ cảm thấy một luồng uy áp cực mạnh ập đến,

dường như muốn đè bẹp anh xuống đất.

Anh nghiến chặt răng, vận dụng toàn bộ sức lực, mới miễn cưỡng chống lại được áp lực này, nhưng dù vậy, hai chân anh cũng không khỏi run lên.

Nhìn xung quanh, những người vốn còn đang kinh ngạc trước sự hùng vĩ của bộ xương rồng, lúc này đã quỳ rạp hết xuống đất, mặt họ hiện rõ vẻ kính sợ và thần phục.

Trương Hạo thầm kinh ngạc, sức mạnh của bộ Xương Rồng này lại mạnh mẽ đến vậy, chỉ bằng một ảo ảnh đã có thể khiến người ta nảy sinh ý nghĩ quỳ lạy, có thể thấy nội tình của nó sâu sắc đến mức nào.

Ảo ảnh Thần Long lượn lờ trên không trung vài vòng, cuối cùng hóa thành một luồng sáng, lại hòa vào bộ xương rồng.

Ánh sáng vàng dần tan biến, đại điện trở lại vẻ yên tĩnh vốn có, nhưng cảm giác chấn động lòng người đó vẫn còn vương vấn mãi không tan.

Trương Hạo từ từ đứng dậy, ánh mắt dán chặt vào bộ xương rồng, trong lòng tràn ngập những cảm xúc phức tạp chưa từng có.

Anh nhận ra, bộ Xương Rồng này không phải là bảo vật đơn giản, mà là thánh vật mang theo vinh quang và sức mạnh tối thượng của long tộc.

Việc nó không thể dễ dàng bị thu nạp, có lẽ chính là vì bản thân nó đã sở hữu sức mạnh và ý chí vượt qua tất cả.

Trương Hạo bắt đầu suy ngẫm về hành vi của mình, muốn thu bộ xương rồng vào không gian lưu trữ, có lẽ nên nhận được sự chấp thuận của long hồn trước đã.

Bộ Xương Rồng này, những đường vân lưu chuyển trên đó dường

như ẩn chứa đạo lý của trời đất, khiến người ta vừa nhìn đã sinh lòng kính sợ.

Trương Hạo cố gắng thu món bảo vật trong truyền thuyết này vào không gian lưu trữ của mình, nhưng lại bất ngờ gặp phải trở ngại chưa từng có.

"Chẳng lẽ, đúng như mình nghĩ, chính sự bất khuất và ngạo khí của long hồn này đã khiến bộ Xương Rồng từ chối mọi hình thức trói buộc?" Trương Hạo thầm nghĩ, trong mắt ánh lên sự kiên định và bất khuất.

Anh biết rõ, nếu muốn thực sự có được sức mạnh này, phải đối mặt trực diện với sự kiêu hãnh và tôn nghiêm từ thời xa xưa đó.

Đúng lúc Trương Hạo đang trầm tư, cố gắng tìm cách giao tiếp với long hồn, thì dị biến đột ngột xảy ra.

Chỉ thấy trên bộ Xương Rồng, một tia sáng vàng rực rỡ đột nhiên bùng phát, như mặt trời vừa mọc, tức thời soi sáng cả không gian.

Trong ánh sáng vàng đó, một thân ảnh hư ảo mà uy nghiêm từ từ ngưng tụ thành hình, chính là long hồn trong truyền thuyết!

Đôi mắt nó như đuốc, dường như có thể nhìn thấu lòng người, toàn thân bao quanh bởi uy nghiêm và sức mạnh vô tận, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Long hồn mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ, ngạo nghễ nhìn đám người trước mặt rồi đột nhiên hóa thành một luồng sáng vàng chui vào giữa trán Trương Hạo.

Trương Hạo chỉ cảm thấy tâm thần chấn động, nhưng ngay sau đó đã ổn định lại, trong đầu nhìn thẳng vào long hồn, ánh mắt không hề lùi bước, chỉ có kiên định và tôn trọng.

"Bất kể thế nào, Xương Rồng nhất định phải mang đi!" Huyết

mạch trong cơ thể Trương Hạo sôi trào, một luồng khí tức cổ xưa và mạnh mẽ từ trong cơ thể anh tuôn ra, đó là huyết mạch Kỳ Lân ẩn giấu trong cơ thể anh, vào thời khắc quan trọng đã bị uy nghiêm của long hồn kích phát.

Chỉ thấy cơ thể Trương Hạo dần trở nên mơ hồ, cuối cùng hóa thành một con Kỳ Lân oai phong lẫm liệt xuất hiện trong đầu anh, đối mặt với long hồn từ xa.

Kỳ Lân, thần thú thượng cổ, uy năng của nó cũng là sự tồn tại hiếm có giữa trời đất.

Toàn thân nó phủ đầy lớp vảy lấp lánh, đôi mắt ánh lên tia sáng của trí tuệ và dũng khí, mỗi lần hít thở dường như đều có thể khuấy động mây gió.

Đối mặt với long hồn, Kỳ Lân không hề sợ hãi, ngược lại còn ngẩng đầu hú dài, tiếng gầm vang trời động đất, tràn đầy sự khiêu chiến và bất khuất.

Long hồn thấy vậy, cũng gầm lên một tiếng giận dữ, ánh sáng vàng rực rỡ, không khí giữa hai bên dường như bị đốt cháy, bùng nổ ra những dao động năng lượng kinh người.

Trong chốc lát, đầu của Trương Hạo trở thành chiến trường của hai đại thần thú, tiếng rồng ngâm tiếng kỳ lân hú, vang động cửu thiên, ánh sáng vạn trượng, đấu đến khó phân thắng bại.

Trong cuộc đối đầu chưa từng có này, Trương Hạo lần đầu tiên cảm nhận được sức mạnh của kẻ địch một cách trực quan như vậy.

Mỗi đòn tấn công của long hồn đều ẩn chứa sức mạnh hủy thiên diệt địa, còn Kỳ Lân thì bằng sự linh hoạt và bền bỉ của mình, khéo léo hóa giải hết lần này đến lần khác.

Cuộc chiến giữa hai bên không chỉ là sự va chạm của sức mạnh và

kỹ xảo, mà còn là cuộc đối đầu của ý chí và niềm tin.

Thời gian trôi qua, Trương Hạo dần cảm thấy sức lực không còn, hình dạng Kỳ Lân cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

Anh biết, mình đã đến giới hạn.

Tuy nhiên, ngay tại thời khắc sinh tử này, long hồn lại đột nhiên ngừng tấn công, đôi mắt sâu thẳm của nó lóe lên một tia cảm xúc phức tạp, dường như là sự công nhận, lại như là sự vui mừng.

"Gầm..." Một tiếng rồng ngâm vang trời điếc tai, nhưng không còn sự uy nghiêm và lạnh lùng như trước, dường như đã công nhận thực lực của Trương Hạo.

Bỗng nhiên, long hồn lại hóa thành luồng sáng vàng rực rỡ đó.

Nhưng lần này, nó không tấn công, mà đột nhiên tan rã thành vô số ánh sáng vàng từ từ hòa vào trong đầu Trương Hạo.

Trương Hạo chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh ấm áp và cường đại từ sâu trong não tuôn ra, tức thời lan tỏa khắp toàn thân.

Gân cốt, huyết nhục, thậm chí cả linh hồn của anh đều được tẩy rửa và thăng hoa chưa từng có vào khoảnh khắc này.

Khi ánh sáng tan đi, Trương Hạo mở mắt ra lần nữa, khí chất của anh đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Ánh mắt anh càng thêm sâu thẳm, dường như có thể nhìn thấu vạn vật thế gian; khí tức của anh càng thêm trầm ổn, mỗi cử chỉ đều toát lên một vẻ uy nghiêm và cao quý khó tả.

Ánh mắt Dịch Táp lộ ra vài phần dò xét, dường như cố gắng xuyên qua vẻ ngoài bình tĩnh của Trương Hạo, tìm kiếm sự thay đổi khó nhận ra đó; Đinh Ngọc Vũ Điệp khẽ cắn môi dưới, mày nhíu lại đầy nghi hoặc, cô luôn cảm thấy trên người Trương Hạo bao quanh

một sự trầm ổn và kiên định chưa từng có; Giải Tiểu Hoa thì khóe miệng hơi nhếch lên, mang theo một chút trêu chọc, thầm nghĩ, điều gì đã khiến người bạn cũ này dường như lột xác chỉ sau một đêm; ánh mắt Hoắc Tú Tú dịu dàng và tinh tế, cô nhạy bén cảm nhận được ánh sáng sâu trong mắt Trương Hạo, đó là sự điềm nhiên và sâu sắc sau khi trải qua giông bão; còn Phan Tử, người đàn ông từng trải sương gió này, chỉ lẳng lặng gật đầu, thầm tán thưởng, anh biết, có những thay đổi không cần lời nói, chỉ cần một ánh mắt là có thể hiểu.

Chương 321

Không khí thoang thoảng một cảm xúc vi diệu và phức tạp, dường như mọi người đều đang chờ Trương Hạo tự mình vén lên tấm màn bí ẩn này.

Trương Hạo thấy phản ứng của những người xung quanh thì mỉm cười, anh không giải thích gì.

Trải nghiệm vừa rồi quả thực quá mộng ảo, nếu không phải tự mình trải qua thì ai dám tin.

Anh cũng không thể ngờ đến lấy Xương Rồng mà lại có được kỳ ngộ như vậy.

Toàn bộ long hồn lại chủ động dung hợp với anh, khiến nền tảng cơ thể anh có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Sự thay đổi này còn mạnh hơn nhiều so với việc tăng một thuộc tính nào đó của cơ thể hay nhận được một năng lực đặc biệt nào đó.

Vì nó thay đổi chính là nền tảng của cơ thể, gốc rễ vững chắc, nghĩa là giới hạn của cơ thể đã cao hơn trước rất nhiều.

Trương Hạo không kịp nghĩ nhiều, anh lại đưa tay chạm vào Xương Rồng, sau đó trong lòng khẽ động, lại thử thu Xương Rồng vào không gian lưu trữ.

Lần này động tác của anh rất thuận lợi, cả bộ xương rồng dài hàng chục mét đã bị anh thu vào không gian lưu trữ.

Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp, Giải Tiểu Hoa, Hoắc Tú Tú và cả Phan Tử, cả nhóm vốn đang chìm đắm trong sự chấn động trước bộ xương rồng khổng lồ và sự nghi hoặc về sự thay đổi khí chất đột ngột của Trương Hạo.

Tuy nhiên, ngay khi sự chấn động đó chưa hoàn toàn tan biến, một cảnh tượng kỳ diệu đã xảy ra.

Bộ xương rồng vốn sừng sững bất động, khí thế hùng vĩ, lại lặng lẽ biến mất trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Trong phút chốc, không khí ngưng đọng mọi âm thanh, chỉ còn lại tiếng hít thở dồn dập và nhịp tim của nhau.

Dịch Táp là người đầu tiên hoàn hồn, mắt anh đầy vẻ không thể tin nổi, vội quay đầu nhìn Trương Hạo, đôi mắt trong veo đó lấp lánh sự cấp bách và nghi hoặc.

Đinh Ngọc Vũ Điệp theo sát phía sau, hai tay cô bất giác nắm chặt thành quyền, dường như muốn níu lấy thứ gì đó để chứng minh đây không phải là ảo giác.

Giải Tiểu Hoa thì vẫn vẻ mặt trêu chọc, khóe miệng cong lên một nụ cười đầy ẩn ý, cậu biết, đằng sau cảnh tượng này chắc chắn có chuyện.

Hoắc Tú Tú thì khẽ che miệng, trong mắt vừa kinh ngạc vừa tò mò, cô tin rằng Trương Hạo chắc chắn sẽ đưa ra một lời giải thích hợp lý.

Còn Phan Tử, vị lão tướng đã trải qua vô số sóng gió này thì nhíu chặt mày, ánh mắt như đuốc, anh biết rõ, sự thay đổi trước mắt tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.

Đối mặt với ánh mắt dò hỏi của mọi người, nội tâm Trương Hạo không chút gợn sóng.

Anh biết rõ, bí mật về không gian lưu trữ của mình, một khi bại lộ, chắc chắn sẽ rước lấy vô số phiền phức và sự dòm ngó.

Điều này không chỉ liên quan đến an nguy cá nhân, mà còn có thể liên lụy đến mỗi người bên cạnh.

Do đó, dù anh hiểu sự tò mò và không hiểu của mọi người, nhưng anh tuyệt đối sẽ không tiết lộ một chút nào, chỉ cần anh không nói thì không ai có thể nghĩ ra trên đời này lại thực sự có thứ gọi là không gian lưu trữ.

Trương Hạo từ từ lên tiếng: "Mọi người không cần hoảng sợ, Xương Rồng sở dĩ biến mất, là vì thứ chúng ta thấy trước đó là ảo ảnh, thứ tồn tại ở đây thực ra chỉ là một đoạn xương rồng nhỏ, nó đã được tôi bỏ vào ba lô rồi." Lời nói này, nửa thật nửa giả, vừa làm dịu đi không khí căng thẳng tại hiện trường, lại khéo léo né tránh thông tin mấu chốt.

Dịch Táp và những người khác hiểu rằng Trương Hạo không muốn nói rõ, họ cũng rất biết điều mà không hỏi thêm gì.

"Bây giờ Xương Rồng đã có trong tay, chúng ta rời khỏi đây thôi." Tại vùng đất cổ xưa và sâu thẳm của Thánh Điện Xương Rồng, ẩn giấu một lối đi bí mật ít người biết đến.

Sau khi Trương Hạo lấy được Xương Rồng, Dịch Táp liền dẫn cả đội tiến vào lối đi bí mật đó.

"Chúng ta muốn trở lại mặt biển, phải đi qua cơ quan dưới thánh điện mới được." Anh vừa đi phía trước, vừa giải thích cho Trương Hạo.

Cùng với ánh đèn pin nhảy múa trên vách đá tối tăm, cả đội từ từ đi sâu vào con đường bí mật quanh co này.

Không khí dần trở nên nặng nề và ẩm ướt, mỗi lần hít thở đều như đang nuốt chửng hơi ấm trong cơ thể, thay vào đó là một cảm giác lạnh lẽo khó tả, cùng với mùi tanh của nước biển ngày càng nồng nặc, dường như họ đang từng bước tiến gần đến vòng tay của đại dương.

“Mọi người cẩn thận, sự thay đổi ở đây còn rõ rệt hơn lần trước tôi đến.” Giọng Dịch Táp vang vọng trong lối đi tĩnh lặng, ánh mắt anh lóe lên sự cảnh giác và quyết đoán.

Mỗi lời nhắc nhở của anh đều như tiếng chuông cảnh tỉnh, khiến mỗi người trong đội đều căng thẳng thần kinh, chuẩn bị đối phó với những thử thách chưa biết sắp tới.

Cuối cùng, cuối lối đi lộ ra một tia sáng yếu ớt, đó là ánh sáng phản chiếu từ một hồ nước khổng lồ phía trước.

Khi mọi người bước vào khu vực thoáng đãng này, cảnh tượng trước mắt khiến họ hít một hơi lạnh.

Trên mặt nước trôi nổi dày đặc xác của Giao Nhân, chúng hoặc tàn phế không toàn thây, hoặc máu thịt bầy nhầy, rõ ràng đã gặp phải một cuộc tấn công cực kỳ thảm khốc.

Những Giao Nhân này từng là tinh linh của đại dương, nay lại có kết cục như vậy, không khỏi khiến người ta sinh lòng thương cảm và phẫn nộ.

Ánh mắt Dịch Táp lướt qua những thi thể, mày nhíu chặt, trong lòng dâng lên một dự cảm không lành.

“Chúng ta phải nhanh chóng tìm ra căn phòng mở cơ quan, nhưng trước hết phải giải quyết mối đe dọa tiềm ẩn kia.” Lời nói của anh mang theo sự kiên định không thể nghi ngờ, chỉ về phía cánh cửa đồng lúc ẩn lúc hiện ở sâu trong hồ nước.

Đúng lúc mọi người chuẩn bị lặn xuống nước, một cơn sóng đột ngột phá vỡ sự tĩnh lặng của mặt nước.

Ngay sau đó, một thân hình khổng lồ từ trong bóng tối lao ra, đó là một con cá lớn xấu xí chưa từng thấy.

Cơ thể nó to lớn như một ngọn đồi nhỏ, da phủ đầy lớp vảy thô

ráp, màu sắc lốm đốm, dường như được tạo thành từ bùn lầy và những thứ thối rữa dưới đáy biển sâu.

Đôi mắt nó hõm sâu trong hốc mắt, lấp lánh ánh sáng xanh u uất, toát ra một vẻ tà ác khiến người ta rợn người.

Điều ghê tởm nhất là cái miệng khổng lồ đầy răng nanh sắc nhọn của nó, khi há ra đủ để nuốt chửng một người trưởng thành, trong miệng còn không ngừng nhỏ giọt nước dãi nhớp nháp, tỏa ra mùi hôi thối đến ngạt thở.

Sự xuất hiện của con cá lớn ngay lập tức khiến không khí trở nên căng thẳng tột độ, nhịp tim của mỗi người đều tăng tốc đến cực hạn.

Ngay khoảnh khắc nó xuất hiện, âm thanh thông báo của hệ thống vang lên trong đầu Trương Hạo. [Đinh, phát hiện vật phẩm hiếm Giao Mỗ.] Trương Hạo không ngờ con cá quái dị xấu xí này lại chính là thủ lĩnh của Giao Nhân, Giao Mỗ, chỉ không biết tại sao nó lại đột nhiên thay đổi tính tình, chủ động tấn công những người đến gần.

Còn những thi thể Giao Nhân trôi nổi trên mặt nước kia, nếu không nhìn lầm thì cũng là bị Giao Mỗ cắn chết.

Tình huống bình thường nó không thể nào tấn công đồng loại, trong đó chắc chắn có biến cố gì đó mà mọi người không biết.

Con cá lớn đột nhiên xuất hiện, nhưng những người trong đội không hề hoảng loạn.

Dịch Táp nhanh chóng phản ứng, anh rút con dao găm mang theo bên mình, mũi dao dưới ánh đèn pin lóe lên ánh sáng lạnh.

“Mọi người giữ vững đội hình, không được phân tán, chúng ta cùng nhau đối phó với con quái vật này!” Giọng anh kiên định và mạnh mẽ, như một luồng sức mạnh vô hình, cổ vũ mỗi người.

Mọi người trong đội nghe lệnh của Dịch Táp liền nhanh chóng

hành động.

Theo lệnh của Dịch Táp, cả đội nhanh chóng điều chỉnh đội hình, chuẩn bị nghênh đón trận chiến sắp tới.

Trương Hạo thấy vậy hài lòng gật đầu, xem ra Dịch Táp rất có năng lực lãnh đạo, những người này dưới sự chỉ huy của anh ta, sức chiến đấu đã tăng lên không biết bao nhiêu so với việc đơn đả độc đấu.

Anh không ra tay ngay lập tức, mà lùi về một bên quan sát, xem Dịch Táp rốt cuộc có thể làm đến mức nào.

Tuy nhiên, con cá lớn này rõ ràng không phải dạng vừa, nó dựa vào thân hình khổng lồ và sức mạnh kinh người, linh hoạt bơi lội trong nước, lúc thì lao vào một bên của đội, lúc thì vòng ra phía sau, cố gắng làm rối loạn đội hình của họ.

Mỗi lần tấn công đều đi kèm với tiếng gầm rú điếc tai và nước bắn tung tóe, khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Dịch Táp dựa vào thân thủ nhanh nhẹn và kinh nghiệm chiến đấu phong phú, lướt đi trong nước như con thoi, thanh kiếm dài của anh như tia chớp xé toang mặt nước, chính xác đâm trúng mấy vị trí yếu hại của con cá lớn.

Tuy nhiên, con cá lớn này dường như có khả năng hồi phục phi thường, dù bị thương nặng cũng có thể nhanh chóng điều chỉnh trạng thái, tiếp tục phát động tấn công dữ dội.

Trận chiến rơi vào thế giằng co, hai bên ngang tài ngang sức, không ai có thể giành được thắng lợi quyết định trong thời gian ngắn.

Chương 322

Thời gian trôi qua, các thành viên trong đội bắt đầu cảm thấy đuối sức, hơi thở cũng trở nên ngày càng dồn dập.

Dịch Táp biết rõ cứ thế này không phải là cách, anh phải tìm ra một phương pháp để phá vỡ thế cục này.

Đúng lúc đó, anh chú ý thấy con cá lớn khi tấn công luôn vô tình để lộ phần bụng mềm mại của nó.

Đó là một khu vực tương đối yếu, cũng là điểm đột phá duy nhất của nó.

Dịch Táp nảy ra ý nghĩ, lập tức truyền đạt suy nghĩ của mình cho các thành viên khác trong đội: "Mọi người tập trung hỏa lực tấn công vào bụng nó!

Đó là điểm yếu của nó!" Dưới sự chỉ huy của Dịch Táp, các thành viên trong đội lần lượt điều chỉnh hướng tấn công, tập trung toàn bộ sức mạnh vào bụng con cá lớn.

Trong chốc lát, ánh lửa, kiếm khí, đan xen vào nhau, hình thành từng luồng sáng rực rỡ, nhắm thẳng vào yếu huyệt của con cá.

Cuối cùng, dưới sự tấn công đồng lòng của mọi người, con cá lớn phát ra một tiếng kêu thảm thiết vang trời, thân hình khổng lồ bắt đầu run rẩy dữ dội.

Nhân cơ hội này, thân hình Dịch Táp lóe lên, như mũi tên rời cung lao về phía bụng con cá lớn.

Con dao găm của anh vẽ một đường cong hoàn mỹ trên không trung, sau đó đâm mạnh vào cơ thể con cá.

Con cá đau đớn lao về phía trước, Dịch Táp hai tay nắm chặt dao

găm, khiến con dao rạch một đường dài hơn hai mét trên bụng con cá, nội tạng bên trong ào ào tuôn ra.

Trong phút chốc, nước trở nên vẩn đục không thể tả.

Sau đó một tiếng nổ vang trời điếc tai vang lên, cơ thể con cá lớn cuối cùng cũng đổ sập xuống, làm tung lên một cột nước khổng lồ.

Sau khi trận chiến kết thúc, mọi người mệt lả bơi vào bờ, ngồi bệt xuống đất thở hổn hển.

Mọi người nhìn con cá lớn xấu xí đã mất đi sự sống, trong lòng tràn ngập niềm vui chiến thắng và sự cảm khái.

Trương Hạo thấy vậy hài lòng gật đầu, mỗi người trong đội đều đã phát huy tác dụng của mình.

Đợi đến khi thi thể Giao Mỗ chìm xuống đáy nước, Trương Hạo nhảy ùm xuống nước, lặn xuống tìm thi thể, đưa tay chạm vào nó, sau đó ra lệnh cho hệ thống.

"Hệ thống, dung hợp Giao Mỗ." [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 109.

Vật phẩm dung hợp: Giao Mỗ.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm Giao Mỗ, nhận được đặc tính vật phẩm: Khuếch đại sức mạnh 20%.)] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân +10.] Trương Hạo nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống thì thoáng sững sờ, hắn không ngờ thuộc tính mà Giao Mỗ mang lại lại là khuếch đại sức mạnh 20%.

Lúc này sức mạnh của hắn đã vượt quá vạn tấn, 20% cũng có nghĩa là việc dung hợp Giao Mỗ đã tăng thêm cho hắn hơn 2000 tấn sức mạnh.

Không chỉ vậy, 2000 tấn chỉ là mức khuếch đại hiện tại, sau này khi sức mạnh tăng lên, con số này sẽ còn tiếp tục gia tăng.

Chuyến đi lấy long cốt lần này thật sự lời to.

Ngoài ra, kinh nghiệm hệ thống còn tăng thêm 10 điểm, chỉ còn cách 40 điểm kinh nghiệm nữa là có thể nâng cấp Hệ thống Vạn Vật Dung Hợp lên cấp 10.

Thêm nữa, trước đó hắn đã nhận được 2 vật phẩm hiếm trong thuyền mộ, sau khi dung hợp chúng thì chỉ cần 20 điểm kinh nghiệm là có thể nâng cấp Hệ thống Vạn Vật Dung Hợp lên cấp 10.

Trương Hạo tâm niệm vừa động, lấy ra hai vật phẩm hiếm, tay Đào Lý và ngọc bội Vân Long.

"Hệ thống, dung hợp tay Đào Lý." [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 110.

Vật phẩm dung hợp: Tay Đào Lý.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm tay Đào Lý, nhận được đặc tính vật phẩm: Kinh nghiệm hệ thống +20 điểm.)] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân +10.] [Đinh!

Kích hoạt bạo kích dung hợp, đặc tính vật phẩm nhân đôi, kinh nghiệm hệ thống +40 điểm.] [Đinh!

Hệ thống Vạn Vật Dung Hợp nâng lên cấp 10 (0/360), mở khóa chức năng mới: Vật phẩm hiếm có.] "Vãi!" Trương Hạo vốn nghĩ rằng sau khi dung hợp hai vật phẩm hiếm trong tay vẫn còn thiếu 20 điểm kinh nghiệm mới có thể nâng hệ thống lên cấp 10 để mở khóa năng lực mới, không ngờ vận may bùng nổ, trực tiếp kích hoạt bạo kích dung hợp, nâng thẳng hệ thống lên cấp 10.

Hệ thống Vạn Vật Dung Hợp cấp 10 cũng có nghĩa là đã mở khóa vật phẩm mới, vật phẩm hiếm có, không chỉ có thể dung hợp vật phẩm hiếm có mà còn có thể tái tổ hợp với xác suất nhận được vật phẩm hiếm có.

Nhưng những chuyện này không thể vội được, mục đích lặn xuống nước ban đầu là để dung hợp Giao Mỗ.

Bây giờ đã dung hợp xong, đã đến lúc phải nổi lên, nếu không Dịch Táp và những người khác sẽ lo lắng hắn gặp phải chuyện gì bất trắc dưới nước.

Còn việc dung hợp vật phẩm hiếm có, cũng như tái tổ hợp 2000 vật phẩm đặc biệt trong không gian lưu trữ đều có thể tiến hành khi trở về thuyền.

Nghĩ đến đây, Trương Hạo liền cất ngọc bội Vân Long trong tay vào không gian lưu trữ, sau đó nổi lên mặt nước.

Dịch Táp thấy Trương Hạo đột nhiên lặn xuống nước, bây giờ lại nổi lên, tò mò hỏi: "Trương Hạo, vừa rồi cậu lặn xuống nước làm gì vậy?" Trương Hạo cười đáp: "Không có gì, chỉ là có chút việc riêng.

Chúng ta đã chậm trễ không ít thời gian rồi, hay là mau chóng khởi động cơ quan rời khỏi đây đi." "Được thôi." Dịch Táp đáp một tiếng rồi dẫn đầu đội ngũ, như những dũng sĩ xuyên qua khe hở không gian, từ từ tiến lại gần cánh cửa đồng xanh trong truyền thuyết.

Khi khoảng cách ngày càng gần, đường nét của cánh cửa đồng xanh dần trở nên rõ ràng.

Nó sừng sững ở cuối cung điện dưới nước, như một gã khổng lồ bảo vệ bí mật cổ xưa, trải qua ngàn năm mà không mục nát.

Cánh cửa này, bề mặt phủ đầy dấu vết của thời gian, màu xanh gỉ và màu đồng loang lổ đan xen, toát lên một vẻ đẹp tang thương mà

trang nghiêm.

Thân cửa điêu khắc những đồ đằng phức tạp, có rồng bay phượng múa, có tinh tú vận hành, mỗi một nét đều ẩn chứa trí tuệ của người xưa và sự kính sợ đối với thế giới chưa biết.

Dưới ánh sáng yếu ớt, những đồ đằng này dường như sống lại, từ từ lưu chuyển ánh sáng nhàn nhạt, dẫn dắt các nhà thám hiểm tiến vào sâu hơn trong cõi vô định.

Dịch Táp đứng ở phía trước đội ngũ, ánh mắt như đuốc, nhìn chằm chằm vào cánh cửa bí ẩn sắp được mở ra.

Anh ta hít sâu một hơi, điều chỉnh lại nhịp thở, rồi từ từ đưa tay ra, chạm vào bề mặt kim loại lạnh lẽo.

Khoảnh khắc ấy, thời gian dường như ngưng đọng, tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào hành động của anh.

Khi ngón tay Dịch Táp khẽ chạm, một tiếng máy móc khẽ vang lên, đó là điềm báo cơ quan cổ xưa đang được đánh thức.

Anh ta làm theo manh mối đã nghiên cứu từ trước, nhanh chóng và chính xác nhấn vào mấy nút ẩn, mỗi động tác đều toát lên sự chuẩn bị kỹ lưỡng và tự tin cho chuyến thám hiểm này.

Đột nhiên, cả cánh cửa đồng xanh bắt đầu rung chuyển, như một gã khổng lồ say ngủ bị đánh thức, phát ra tiếng gầm trầm thấp.

Ngay sau đó, một tia sáng chói mắt lọt ra từ khe cửa.

Cùng với một tiếng nổ lớn, cánh cửa đồng xanh ầm ầm mở ra, một lực hút mạnh mẽ chưa từng có đột nhiên bùng phát, như một hố đen nuốt chửng mọi thứ xung quanh.

Dịch Táp và các đồng đội không kịp phòng bị, bị lực lượng này cuốn vào, cơ thể không tự chủ được mà bay về phía trước.

Vào khoảnh khắc đó, mọi người chỉ cảm thấy mình đang xuyên qua bóng tối vô tận, bên tai là tiếng gió gào thét và tiếng nước chảy.

Khi mọi thứ cuối cùng cũng lắng xuống, Trương Hạo phát hiện mình đã ở trong một căn phòng bằng đồng xanh khổng lồ.

Căn phòng này lớn đến mức vượt xa trí tưởng tượng của mọi người, ngay cả sân bóng đá so với nó cũng trở nên nhỏ bé.

Chương 323

Bốn bức tường của căn phòng cũng được đúc bằng đồng xanh, nhẵn như gương, phản chiếu ánh sáng yếu ớt, khiến toàn bộ không gian vừa sáng sủa vừa bí ẩn.

Trần nhà cao không thể với tới, dường như thông thẳng lên trời, còn mặt đất thì được lát bằng những tấm đồng xanh tinh xảo, mỗi tấm đều được mài giũa phẳng lì, cho thấy kỹ thuật điêu luyện của các nghệ nhân cổ đại.

Ở chính giữa căn phòng, một chiếc thuyền cổ đang lặng lẽ đậu.

Chiếc thuyền này tuy đã trải qua ngàn năm nhưng vẫn giữ được độ nguyên vẹn đáng kinh ngạc, thân thuyền làm bằng loại gỗ không rõ tên, bề mặt phủ một lớp sơn vàng, lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Buồm thuyền tuy đã rách nát, nhưng vẫn có thể tưởng tượng ra dáng vẻ hiên ngang cưỡi gió rẽ sóng của nó ngày xưa.

Dịch Táp bước lên, nhẹ nhàng vuốt ve mạn thuyền, trong mắt tràn đầy kính sợ và cảm khái.

"Đây chính là lối ra của chúng ta." Dịch Táp quay người lại, nói với các đồng đội: "Theo kinh nghiệm trước đây, chiếc thuyền cổ này chính là chìa khóa dẫn ra thế giới bên ngoài.

Vốn dĩ có mười chiếc thuyền cổ giống hệt nhau, người ở đây mỗi lần ra ngoài sẽ mất đi một chiếc, hiện tại chỉ còn lại chiếc cuối cùng.

Chúng ta chỉ cần khởi động cơ quan trên thuyền là có thể rời khỏi đây, trở về mặt biển." Trương Hạo và những người khác nghe vậy, lần lượt vây lại, cẩn thận quan sát chiếc thuyền cổ này.

Sau khi mọi người lên thuyền, Dịch Táp dẫn đầu đội ngũ, tiến

hành tìm kiếm tỉ mỉ trên thuyền.

Rất nhanh, mọi người phát hiện ra khoang thuyền đầy rẫy những cơ quan và cạm bẫy phức tạp, mỗi chi tiết đều toát lên trí tuệ và sự khôn khéo của người xưa.

Sau vô số lần thử nghiệm và thất bại, họ cuối cùng cũng tìm thấy cơ quan có thể khởi động thuyền cổ, một chiếc la bàn cổ xưa được giấu ở nơi sâu nhất trong khoang thuyền.

Dịch Táp và nhóm của anh đã không phải lần đầu khởi động cơ quan này, nên họ khá quen thuộc với nó.

Dịch Táp cẩn thận xoay kim trên la bàn, khi kim từ từ di chuyển, cả chiếc thuyền cổ bắt đầu rung lên, một luồng sức mạnh to lớn trào ra từ đáy thuyền, đẩy nó từ từ lên cao.

Khoảnh khắc ấy, tất cả mọi người đều nín thở, căng thẳng nhìn chăm chú vào mọi thứ.

Bất chợt, lấy chiếc thuyền cổ làm trung tâm, xung quanh xuất hiện một trụ đồng xanh rỗng.

Trụ đồng xanh đâm thẳng lên trời, xuyên qua trần của căn phòng đồng xanh.

Sau đó, nước biển xung quanh bắt đầu tràn vào, khi nước biển trong trụ đồng ngày càng nhiều, chiếc thuyền cổ cũng theo đó mà dâng lên.

Khi chiếc thuyền cổ từ từ dâng lên, nước biển xung quanh dường như bị một lực lượng vô hình nào đó kéo theo, tràn vào trụ đồng khổng lồ, tạo thành một xoáy nước hùng vĩ.

Chiếc thuyền cổ được lực lượng này đẩy đi, dần dần thoát khỏi sự ràng buộc của căn phòng đồng xanh, tiến về phía trên chưa biết.

Trương Hạo đứng trên boong tàu, cảm nhận thân thuyền khẽ lắc lư theo con nước.

Hắn nhìn ra xung quanh, chỉ thấy thành trong của trụ đồng lấp lánh ánh sáng nhàn nhạt, như có vô số vì sao đang tỏa sáng, dẫn dắt họ đến một thế giới hoàn toàn mới.

Dịch Táp đứng bên cạnh Trương Hạo, ánh mắt kiên định và lạnh lùng, anh ta nắm chặt chiếc la bàn trong tay, đảm bảo mỗi điều chỉnh nhỏ đều có thể giúp thuyền cổ dâng lên ổn định hơn.

"Mọi người giữ vững, chúng ta sắp ra ngoài rồi!" Giọng Dịch Táp vang vọng khắp thuyền, nhắc nhở từng thành viên.

Thời gian trôi qua, chiếc thuyền cổ cuối cùng cũng xuyên qua đỉnh trụ đồng, lao ra khỏi mặt nước, một lần nữa tắm mình dưới ánh mặt trời.

Khoảnh khắc ấy, tất cả mọi người trên thuyền không kìm được mà reo hò, họ ôm lấy nhau, chúc mừng chiến thắng và tự do của giây phút này.

Trương Hạo nhìn ra vùng biển rộng lớn vô tận trước mắt, trong lòng tràn ngập cảm xúc.

Từ lúc mới bước chân vào thế giới dưới nước bí ẩn này, đến nay đã trốn thoát thành công, suốt chặng đường qua, họ đã trải qua vô số thử thách và gian nan, nếu không phải tự mình trải nghiệm, ai có thể tưởng tượng được dưới mặt nước lại có một thế giới đồng xanh bí ẩn như vậy.

Khi thuyền cổ đã ổn định trên mặt biển, Trương Hạo bắt đầu suy nghĩ về kế hoạch tiếp theo.

Hắn biết, mặc dù họ đã thành công thoát khỏi thế giới dưới nước bí ẩn đó, nhưng hành trình thám hiểm của họ vẫn còn rất xa mới kết

thúc.

Trong không gian lưu trữ vẫn còn rất nhiều vật phẩm đặc biệt chờ hắn dung hợp và tái tổ hợp, chức năng mới của Hệ thống Vạn Vật Dung Hợp là dung hợp và tái tổ hợp vật phẩm hiếm có càng khiến hắn tràn đầy mong đợi.

"Dịch Táp, tôi có chút việc cần xử lý trong khoang thuyền, mọi người đừng ai vào làm phiền tôi." Trương Hạo thấy mọi việc đã gần xong, chỉ chờ ngày trở về, hắn liền chuẩn bị tận dụng mấy ngày đi thuyền để nhanh chóng dung hợp mấy vật phẩm hiếm có trong không gian lưu trữ, tiện thể tái tổ hợp 2000 vật phẩm đặc biệt.

Hắn ước tính sau khi làm xong những việc này, huyết mạch Kỳ Lân có thể sẽ tiến lên cấp 9, gần như có thể mở được chiếc rương đồng xanh bí ẩn kia.

"Được, tôi biết rồi, sẽ không để ai lại gần phòng của cậu đâu." Dịch Táp gật đầu đáp một tiếng rồi truyền đạt lại lời dặn của Trương Hạo.

Trương Hạo vào khoang thuyền, trở về phòng mình, khóa cửa lại, sau đó lấy ra từ không gian lưu trữ năm vật phẩm hiếm có: Trái tim Thần Thụ, Vẫn Đồng, thi thể Giao Long, trống đá Trần Thương, xác thịt Nhục Chi.

Ban đầu có tổng cộng sáu vật phẩm hiếm có, nhưng Sơn Đảm là vật phẩm quan trọng để khắc chế thần, tạm thời vẫn còn tác dụng.

Vì vậy Trương Hạo chuẩn bị dung hợp năm vật phẩm này trước, xem có thể nâng huyết mạch Kỳ Lân lên cấp 9 hay không.

Trương Hạo đầu tiên cầm lấy Trái tim Thần Thụ, đây là thứ hắn lấy được dưới gốc Thần Thụ ở Tần Lĩnh, nó là cốt lõi của Thần Thụ Tần Lĩnh.

Mọi năng lực của Thần Thụ Tần Lĩnh đều bắt nguồn từ nó, nên nếu dung hợp có lẽ cũng sẽ nhận được năng lực tương tự.

Trương Hạo ra lệnh cho hệ thống: "Hệ thống, dung hợp Trái tim Thần Thụ." [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 111.

Vật phẩm dung hợp: Trái tim Thần Thụ.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm có Trái tim Thần Thụ, nhận được đặc tính vật phẩm: Năng lực vật chất hóa (tiêu hao ký ức hiện có để vật chất hóa bất kỳ vật gì trong tâm trí).)] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm có, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân +100.] "Ặc…" Nghe tiếng thông báo của hệ thống, Trương Hạo hoàn toàn cạn lời.

Năng lực vật chất hóa đúng là rất bá đạo, nhưng sử dụng lại cần tiêu hao trí nhớ, ai mà chịu nổi.

Trừ khi có thứ gì đó có thể tăng cường trí nhớ, nếu không dùng năng lực này vài lần chẳng phải sẽ mất hết ký ức sao.

Mặc dù năng lực nhận được từ việc dung hợp Trái tim Thần Thụ có chút khó đỡ, nhưng các thuộc tính khác lại là một bất ngờ lớn.

Quả nhiên đúng như dự đoán, hiệu quả của vật phẩm hiếm gấp mười lần vật phẩm đặc biệt, và hiệu quả của vật phẩm hiếm có lại gấp mười lần vật phẩm hiếm.

Dung hợp một vật phẩm hiếm chỉ tăng 10 điểm kinh nghiệm hệ thống và 10 điểm tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân.

Còn dung hợp một vật phẩm hiếm có có thể tăng 100 điểm kinh nghiệm hệ thống và 100 điểm tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân.

Trương Hạo mở giao diện thuộc tính xem tiến độ tiến hóa huyết

mạch Kỳ Lân, hiện tại huyết mạch Kỳ Lân đã ở cấp 7 (832/960), cần thêm 128 điểm tiến độ nữa là có thể nâng lên cấp 8.

"Hệ thống, dung hợp Vẫn Đồng." [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 112.

Vật phẩm dung hợp: Vẫn Đồng.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm có Vẫn Đồng, nhận được đặc tính vật phẩm: Tiến vào thế giới người chết.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm có, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân +100.] "Hệ thống, dung hợp Giao Long." [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 113.

Vật phẩm dung hợp: Giao Long.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm có Giao Long, nhận được đặc tính vật phẩm: Phòng ngự, độ dẻo dai tăng 500%.] [Đinh!

Chương 324

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm có, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân +100.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ, huyết mạch Kỳ Lân tiến hóa thành công, cấp 8 (72/1920).] [Đinh!

Cấp bậc huyết mạch Kỳ Lân tăng, tất cả thuộc tính kèm theo đều nhân đôi.] [Đinh!

Huyết mạch Kỳ Lân tiến hóa thành công lên cấp 8, năng lực trừ trùng tăng 25600%, năng lực trừ tà tăng 25600%, tuổi thọ tăng 102400 năm.] Dung hợp ba vật phẩm hiếm có, huyết mạch Kỳ Lân thuận lợi tiến hóa lên cấp 8, muốn tiến hóa lên cấp 9 cần 1920 điểm tiến hóa huyết mạch.

Hiện tại chỉ còn lại hai vật phẩm hiếm có có thể sử dụng, nếu thuận lợi có thể tăng thêm 200 điểm tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân, còn cách cấp 9 khoảng 1600 điểm nữa.

May mà vẫn còn 2000 vật phẩm đặc biệt, nếu tái tổ hợp thì ít nhất cũng được 200 vật phẩm hiếm, có thể nhận được 2000 điểm tiến hóa huyết mạch, nếu may mắn còn có thể nhận được vật phẩm hiếm có.

Vì vậy, dù thế nào đi nữa, việc nâng huyết mạch Kỳ Lân lên cấp 9 chắc chắn không thành vấn đề.

Nhưng mấu chốt của vấn đề là, hiện tại chỉ còn lại ba bốn mươi lượt dung hợp, nếu toàn bộ là dung hợp vật phẩm hiếm thì cần hơn 100 lượt mới có thể nâng huyết mạch Kỳ Lân lên cấp 9, số lượt dung hợp căn bản không đủ.

Do đó, muốn nâng huyết mạch Kỳ Lân lên cấp 9 trong thời gian

ngắn, cách tốt nhất là cố gắng kiếm được càng nhiều vật phẩm hiếm có càng tốt, như vậy số lượt dung hợp cần thiết chỉ bằng một phần mười so với việc chỉ dung hợp vật phẩm hiếm.

Trương Hạo tâm niệm vừa động, lấy toàn bộ 2000 vật phẩm đặc biệt trong không gian lưu trữ ra, hắn chuẩn bị bắt đầu tái tổ hợp.

Khi Hệ thống Vạn Vật Dung Hợp được nâng cấp đã mở khóa chức năng tái tổ hợp, tối thiểu sử dụng 10 vật phẩm để tái tổ hợp, tối đa 100 vật phẩm, số lượng vật phẩm tái tổ hợp càng nhiều, xác suất nhận được vật phẩm cấp cao hơn càng lớn.

Lúc này Trương Hạo có 2000 vật phẩm đặc biệt, nếu dùng 10 vật phẩm đặc biệt để tái tổ hợp thì có 1.6% xác suất nhận được vật phẩm hiếm, 0.16‰ (0,16 phần nghìn) xác suất nhận được vật phẩm hiếm có.

Nếu tăng số lượng vật phẩm tái tổ hợp lên 100, sẽ có 16% xác suất nhận được vật phẩm hiếm, 1.6‰ xác suất nhận được vật phẩm hiếm có.

Ban đầu, xác suất nhận được vật phẩm cấp cao hơn khi sử dụng 100 vật phẩm là 10% và 1‰, nhưng mỗi khi Hệ thống Vạn Vật Dung Hợp tăng một cấp, xác suất sẽ được cộng thêm, nên bây giờ mới có sự thay đổi này.

Về lý thuyết, chỉ cần cấp hệ thống tăng lên vô hạn, tương lai sẽ có một ngày xác suất này biến thành 100%.

Hắn hiện có tổng cộng 2000 vật phẩm đặc biệt, nếu toàn bộ sử dụng số lượng tối đa 100 vật phẩm để tái tổ hợp thì có thể tái tổ hợp 20 lần, theo xác suất thì có thể nhận được khoảng 2 vật phẩm hiếm.

Trương Hạo lắc đầu, với xác suất này, số vật phẩm hiếm nhận được căn bản không đủ dùng, mà nếu vận khí không tốt, có khi không

được cái nào cũng là chuyện có thể xảy ra.

Nếu mỗi lần sử dụng 10 vật phẩm để tái tổ hợp, tuy xác suất như nhau, nhưng số lần tái tổ hợp lên tới 200 lần, nếu may mắn thì khả năng nhận được vật phẩm hiếm, thậm chí là vật phẩm hiếm có thực ra còn cao hơn một chút.

Sau khi suy nghĩ, Trương Hạo quyết định mỗi lần sử dụng 10 vật phẩm đặc biệt để tái tổ hợp, cược một phen vào vận may.

"Hệ thống, sử dụng 10 vật phẩm đặc biệt để tái tổ hợp." [Đinh!

Đã nhận lệnh, bắt đầu tái tổ hợp, xác suất nhận được vật phẩm hiếm là 1.6%, xác suất nhận được vật phẩm hiếm có là 0.16‰.] Tốc độ tái tổ hợp rất nhanh, ra lệnh xong là hoàn thành ngay lập tức.

Tiếng thông báo của hệ thống lại vang lên trong đầu Trương Hạo. [Đinh!

Tái tổ hợp hoàn thành, nhận được vật phẩm hiếm ngẫu nhiên: kiếm Long Văn.] Lần tái tổ hợp đầu tiên tuy chỉ được một vật phẩm hiếm, nhưng cũng coi như là một khởi đầu tốt đẹp.

Phải biết rằng xác suất tái tổ hợp 10 vật phẩm đặc biệt ra vật phẩm hiếm chỉ có 1.6%, xác suất này thực ra không cao, nên có thể nhận được một vật phẩm hiếm là Trương Hạo đã rất vui rồi.

Hắn không dừng lại lâu, tiếp tục bắt đầu lần tái tổ hợp tiếp theo.

"Hệ thống, sử dụng 10 vật phẩm đặc biệt để tái tổ hợp." [Đinh!

Đã nhận lệnh, bắt đầu tái tổ hợp, xác suất nhận được vật phẩm hiếm là 1.6%, xác suất nhận được vật phẩm hiếm có là 0.16‰.] [Đinh!

Tái tổ hợp hoàn thành, nhận được vật phẩm đặc biệt ngẫu nhiên: hũ gốm.] … "Hệ thống, sử dụng 10 vật phẩm đặc biệt để tái tổ hợp."

[Đinh!

Đã nhận lệnh, bắt đầu tái tổ hợp, xác suất nhận được vật phẩm hiếm là 1.6%, xác suất nhận được vật phẩm hiếm có là 0.16‰.] [Đinh!

Tái tổ hợp hoàn thành, nhận được vật phẩm hiếm có ngẫu nhiên: gương Trấn Thi cực phẩm.] "Hửm?" Trương Hạo nghe tiếng thông báo của hệ thống mà suýt nữa hét lên vì phấn khích.

Hắn mới tái tổ hợp đến lần thứ mười đã nhận được một vật phẩm hiếm có.

Phải biết rằng xác suất dùng vật phẩm đặc biệt tái tổ hợp ra vật phẩm hiếm có là cực thấp, chỉ có 0.16‰, cho dù hắn có tái tổ hợp hết 2000 vật phẩm đặc biệt, không được một cái nào cũng là chuyện có thể xảy ra.

Không ngờ mới tiêu hao 100 vật phẩm đặc biệt đã nhận được 1 vật phẩm hiếm có, phải nói là vận may này thực sự quá tốt.

Trương Hạo nhìn 1900 vật phẩm đặc biệt còn lại và tiếp tục tái tổ hợp.

Nhưng sau đó vận may của hắn chỉ ở mức bình thường, liên tiếp 90 lần tái tổ hợp cũng không ra được vật phẩm hiếm có nào, chỉ nhận được 10 vật phẩm hiếm.

"Hệ thống, sử dụng 10 vật phẩm đặc biệt để tái tổ hợp." [Đinh!

Đã nhận lệnh, bắt đầu tái tổ hợp, xác suất nhận được vật phẩm hiếm là 1.6%, xác suất nhận được vật phẩm hiếm có là 0.16‰.] [Đinh!

Tái tổ hợp hoàn thành, nhận được vật phẩm đặc biệt ngẫu nhiên: hũ gốm.] … "Hệ thống, sử dụng 10 vật phẩm đặc biệt để tái tổ hợp." [Đinh!

Bắt đầu tái tổ hợp, xác suất nhận được vật phẩm hiếm là 1.6%, xác suất nhận được vật phẩm hiếm có là 0.16‰.] [Đinh!

Tái tổ hợp hoàn thành, nhận được vật phẩm hiếm có ngẫu nhiên: nhẫn Hồng Mô.] Đến lần tái tổ hợp thứ 198, hắn lại nhận được thêm một vật phẩm hiếm có nữa.

Trương Hạo tiêu hao hết 20 vật phẩm đặc biệt còn lại, tổng cộng nhận được 177 vật phẩm đặc biệt, 21 vật phẩm hiếm, và 2 vật phẩm hiếm có.

Trừ đi các vật phẩm đặc biệt, dù có dung hợp hết số vật phẩm hiếm và hiếm có cũng vẫn không đủ điểm tiến hóa để huyết mạch Kỳ Lân thăng cấp.

Nếu huyết mạch Kỳ Lân không thể thăng cấp, đồng nghĩa với việc không thể mở chiếc rương đồng xanh bí ẩn đó, không thể đến Côn Luân Sơn, không thể mở thông đạo đặc biệt, không thể tìm cách giết thần, mọi thứ đều sẽ trở thành nói suông.

Tiền đề của tất cả những điều này là huyết mạch Kỳ Lân phải tiến hóa đến mức có thể mở được chiếc rương đồng.

Trương Hạo lắc đầu, tạm thời không nghĩ đến những chuyện đó nữa, cứ dung hợp những thứ trong tay trước rồi xem còn thiếu bao nhiêu, sau đó sẽ tìm cách.

Hiện tại tổng cộng còn lại 20 lượt dung hợp, ngay cả khi chỉ dung hợp vật phẩm hiếm và hiếm có thì số lượt cũng không đủ.

Xem ra trước khi đến Côn Luân Sơn, không thể không đi thám hiểm một ngôi mộ lớn, một là để có thêm lượt dung hợp, hai là để kiếm thêm vật phẩm, dùng để tăng tiến độ tiến hóa huyết mạch.

Trương Hạo cầm lấy vật phẩm hiếm có vừa tái tổ hợp được là kiếm Long Văn, ra lệnh: “Hệ thống, dung hợp kiếm Long Văn.” [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 114.

Vật phẩm dung hợp: kiếm Long Văn.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm có kiếm Long Văn, nhận được đặc tính vật phẩm: Phá giáp (bỏ qua phòng ngự của kẻ địch).] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm có, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân +100.] Dung hợp xong kiếm Long Văn, Trương Hạo lập tức dung hợp vật phẩm hiếm có còn lại là nhẫn Hồng Mô.

"Hệ thống, dung hợp nhẫn Hồng Mô." [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 115.

Vật phẩm dung hợp: nhẫn Hồng Mô.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm có nhẫn Hồng Mô, nhận được đặc tính vật phẩm: Hấp Huyết (có thể hút máu từ cơ thể sinh vật để tiến hóa huyết mạch của bản thân).] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm có, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân +100.] "Hửm?" Trương Hạo nghe được đặc tính vật phẩm nhận được từ việc dung hợp nhẫn Hồng Mô thì cả người đều ngây ra.

Hấp Huyết, một năng lực trông có vẻ bình thường, nhưng sau khi xem giải thích chi tiết, đây chẳng phải là buồn ngủ gặp chiếu manh sao.

Chương 325

Hiện tại thứ hắn thiếu nhất chính là điểm tiến hóa huyết mạch, nhưng nếu dựa vào việc dung hợp vật phẩm thì số lượng vật phẩm hiếm có căn bản không đủ.

Hiện tại vẫn còn thiếu hơn 1000 điểm nữa thì huyết mạch Kỳ Lân mới có thể tiến hóa lên cấp 9.

Năng lực Hấp Huyết có thể hút máu từ cơ thể sinh vật để tiến hóa huyết mạch của bản thân, mà sinh vật này không có yêu cầu đặc biệt gì, so với việc dung hợp vật phẩm để nhận điểm tiến hóa thì đơn giản hơn nhiều.

Đặc biệt là hiện tại đang ở trên biển, số lượng sinh vật trong đại dương là vô số, có lẽ trước khi trở về đất liền, hắn đã có thể dựa vào năng lực Hấp Huyết để tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân lên cấp 9.

"Dịch Táp, cho thuyền dừng lại trên biển một lúc." "Được." Dịch Táp tuy không biết mục đích của Trương Hạo là gì, nhưng chỉ cần là yêu cầu của hắn, anh sẽ không hỏi nhiều, chỉ việc tuân theo yêu cầu mà ra lệnh.

Trương Hạo dung hợp vật phẩm hiếm có là nhẫn Hồng Mô, nhận được năng lực Hấp Huyết.

Năng lực này có thể tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân thông qua việc hút máu của các sinh vật khác, vì vậy hắn quyết định lặn xuống biển thử hiệu quả của năng lực này xem sao, tốt nhất là trước khi trở về đất liền đã có thể tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân đến mức có thể mở được chiếc rương đồng.

Vì vậy hắn tìm Dịch Táp và nhờ anh sắp xếp.

Đợi thuyền dừng lại, Trương Hạo liền nhảy ùm xuống biển, tìm kiếm sinh vật biển để hút máu.

Hắn vừa xuống nước đã có một con cá mập nhỏ dài hơn hai mét bơi tới.

Trương Hạo dùng sức ở chân, cả người lập tức lao đi như một viên đạn pháo, vừa đến gần, hắn đã đưa tay chạm vào con cá mập, sau đó tâm niệm vừa động, kích hoạt năng lực Hấp Huyết.

Trong nháy mắt, con cá mập đang tràn đầy sức sống bỗng chốc khô quắt lại, mất hết mọi sinh khí.

Cùng lúc đó, tiếng thông báo của hệ thống vang lên trong đầu. [Đinh!

Tiến độ tiến hóa huyết mạch +0.1.] "Hửm?" Một con cá mập mà lại cộng được 0.1 điểm tiến độ tiến hóa huyết mạch, thế này thì dễ quá rồi còn gì.

Trong đại dương có vô số sinh vật khổng lồ, kích thước của chúng có thể gấp mấy chục, thậm chí mấy trăm lần con cá mập này, vậy hiệu quả hút máu từ chúng chẳng phải cũng gấp mấy chục, mấy trăm lần sao?

Nếu vậy, hiệu quả sẽ nhanh hơn nhiều so với việc dung hợp vật phẩm.

Tuy nhiên, các sinh vật biển lớn đều ở dưới biển sâu, Trương Hạo không nghĩ nhiều mà lặn thẳng xuống biển sâu.

Trong lòng Trương Hạo tràn đầy kỳ vọng và quyết tâm, hắn biết rõ trong đại dương bao la ẩn chứa vô số điều chưa biết và cơ hội.

Khi hắn lặn sâu xuống, ánh sáng xung quanh dần tối đi, áp lực nước cũng ngày càng lớn, nhưng những điều này không thể ngăn cản bước chân của hắn.

Cảnh sắc dưới biển sâu khiến người ta phải trầm trồ, đủ loại sinh vật kỳ dị bơi lượn trong dòng nước ngầm, có loài phát ra ánh sáng mờ ảo như những vì sao trên trời đêm; có loài lại ẩn mình trong bóng tối, lặng lẽ chờ đợi con mồi.

Trương Hạo cẩn thận bơi lội, dùng cảm giác của mình để tìm kiếm mục tiêu thích hợp.

Không lâu sau, hắn phát hiện một con quái vật biển khổng lồ, đó là một con bạch tuộc khổng lồ dài hàng chục mét, các xúc tu của nó cứng như thép, lấp lánh ánh sáng xanh lam.

Trương Hạo biết rằng, sinh vật như vậy không chỉ có lượng máu dồi dào, mà sức mạnh chứa trong huyết mạch của nó cũng không phải là sinh vật biển bình thường có thể so sánh.

Hắn hít sâu một hơi, điều chỉnh lại trạng thái của mình, rồi đột ngột tăng tốc, như một tia chớp đen, lao thẳng về phía con bạch tuộc khổng lồ.

Trong khoảnh khắc tiếp cận, hắn linh hoạt né tránh đòn tấn công từ xúc tu của con bạch tuộc, đồng thời nhanh chóng đưa hai tay ra, chính xác đặt lên thân thể nó.

Tâm niệm vừa động, năng lực Hấp Huyết lại được kích hoạt.

Hai tay của Trương Hạo dường như biến thành những chiếc ống hút vô hình, điên cuồng hút lấy máu trong cơ thể con bạch tuộc.

Con bạch tuộc phát ra tiếng gầm chói tai, liều mạng giãy giụa, nhưng sức mạnh chênh lệch quá lớn, chỉ có thể trơ mắt nhìn sinh mệnh lực của mình bị hút cạn dần.

Khi máu cạn kiệt, cơ thể con bạch tuộc bắt đầu khô quắt lại, cuối cùng mềm nhũn ra, bất lực nằm dưới đáy biển.

Còn Trương Hạo thì cảm nhận được một luồng năng lượng mạnh

mẽ tràn vào cơ thể mình, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân tăng vọt. [Đinh!

Tiến độ tiến hóa huyết mạch +10!] Con số này khiến Trương Hạo vô cùng phấn khích, hắn nhận ra suy đoán của mình là chính xác.

Hút máu từ các sinh vật biển lớn không chỉ có thể nhận được nhiều điểm tiến hóa huyết mạch hơn mà hiệu quả cũng vượt xa việc dung hợp các vật phẩm thông thường.

Hắn nhìn quanh, phát hiện dưới biển sâu còn rất nhiều sinh vật mạnh mẽ hơn đang chờ đợi hắn khiêu chiến.

Thế là, hắn lại lặn sâu hơn vào bóng tối, hướng về những sinh vật mạnh hơn, bắt đầu hành trình phiêu lưu dưới biển sâu của mình.

Cuộc phiêu lưu của Trương Hạo dưới biển sâu ngày càng gay cấn, trong lòng hắn tràn đầy sự tò mò về những điều chưa biết và khát khao sức mạnh.

Mỗi lần giao đấu với các sinh vật biển mạnh mẽ đều khiến hắn cảm thấy huyết mạch sôi sục, như thể mỗi lần hút máu là một lần đột phá giới hạn của bản thân.

Khi hắn tiếp tục khám phá sâu hơn, những sinh vật hắn gặp phải cũng ngày càng kỳ lạ và mạnh mẽ hơn.

Có sinh vật sở hữu cơ thể trong suốt, có thể khéo léo ẩn mình trong môi trường xung quanh; có loài lại khoác lên mình lớp mai cứng rắn, ngay cả cú đấm toàn lực của Trương Hạo cũng khó lòng lay chuyển.

Nhưng nhờ vào cảm giác nhạy bén và nỗ lực không ngừng, hắn đã lần lượt khắc phục những khó khăn này, hút lấy sức mạnh huyết mạch quý giá từ chúng.

Mỗi lần hút máu thành công, Trương Hạo đều có thể cảm nhận

được huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể mình đang dâng trào và mạnh lên.

Luồng sức mạnh đó như có sinh mệnh, luân chuyển trong kinh mạch của hắn, không ngừng nuôi dưỡng cơ thể, nâng cao thực lực.

Hắn biết rõ, chỉ cần tiếp tục như vậy, không bao lâu nữa hắn có thể tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân lên cấp 9.

Tuy nhiên, cuộc phiêu lưu dưới biển sâu không phải không có rủi ro.

Ngoài những sinh vật mạnh mẽ đó, còn có những dòng hải lưu biến đổi khôn lường, những xoáy nước ngầm bất ngờ và những nguy hiểm chưa biết đang chờ đợi Trương Hạo.

Nhưng hắn chưa bao giờ lùi bước, bởi vì hắn biết, chỉ có dũng cảm đối mặt với những thử thách này, mới có thể khiến bản thân trở nên mạnh mẽ hơn.

Trong những cuộc đọ sức sinh tử, ý chí của Trương Hạo trở nên kiên định hơn, kỹ năng của hắn cũng thuần thục hơn.

Hắn đã học được cách sử dụng tốt hơn năng lực Hấp Huyết của mình, cách tìm và đánh bại mục tiêu trong thời gian ngắn nhất.

Đồng thời, hắn cũng bắt đầu thử kết hợp năng lực Hấp Huyết với các kỹ năng khác của mình, tạo ra những phương thức chiến đấu mạnh mẽ hơn.

Trương Hạo từ lúc xuống biển đến giờ chỉ mới khoảng hai tiếng, mà tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân đã tăng hơn 200 điểm, với tốc độ này thì chỉ cần mười mấy tiếng nữa là huyết mạch Kỳ Lân có thể thăng cấp.

Hắn không nghĩ nhiều, bắt đầu lặn sâu hơn xuống đáy biển, tìm kiếm những sinh vật biển mạnh mẽ hơn.

Thời gian trôi qua, hành trình phiêu lưu dưới biển sâu của Trương Hạo ngày càng kinh tâm động phách.

Hắn như hóa thân thành một kẻ chinh phục đại dương, xuyên qua thế giới dưới nước tồn tại song song giữa vô định và nguy hiểm, mỗi hơi thở đều tràn đầy sự theo đuổi sức mạnh và khát vọng khám phá.

Khi Trương Hạo lặn sâu hơn, ánh sáng xung quanh gần như biến mất hoàn toàn, may mắn là hắn có khả năng nhìn trong đêm, nên điều này không ảnh hưởng gì.

Áp lực nước tăng lên cũng không gây thêm khó khăn gì cho hắn, nhờ vào cơ thể cứng rắn như kim cương, hắn có thể đi lại tự do ở đáy biển sâu hơn.

Bỗng nhiên, phía trước hắn xuất hiện một cái bóng đen khổng lồ.

Khoảnh khắc cái bóng đen xuất hiện, cơ thể Trương Hạo đã phát ra cảnh báo.

Đây là điều chưa từng có, Trương Hạo hiểu rằng, cái bóng đen đó chắc chắn là một tồn tại cực kỳ đáng sợ, nếu không cơ thể hắn căn bản sẽ không phát ra cảnh báo nguy hiểm.

Chương 326

Cái bóng đen khổng lồ dưới đáy biển không ngừng tiến lại gần Trương Hạo, hắn phát hiện cái bóng dài hàng chục mét, như một con rồng khổng lồ, đến gần mới nhận ra đó là một con cá màu đen có khuôn mặt đáng sợ, toàn thân được bao phủ bởi những chiếc vảy đen khổng lồ như áo giáp, mắt của nó mọc trên đỉnh đầu, dường như dựa vào khứu giác để phát hiện con mồi.

Trương Hạo nhớ lại từng nghe nói dưới biển sâu có một sinh vật đáng sợ, cá rồng đen, toàn thân đen tuyền, trông như sinh vật ngoài hành tinh, gần giống với Venom trong phim.

Chúng sẽ tấn công tất cả sinh vật xung quanh.

Đột nhiên, con cá rồng đen lao tới cắn xé Trương Hạo, hắn né tránh đòn tấn công đồng thời đấm một cú vào đầu nó, sức mạnh hơn vạn tấn đập vào đầu con cá rồng đen, vậy mà không làm nó nứt ra, chỉ lõm vào một chút.

Trương Hạo thấy vậy vô cùng kinh ngạc, đây là lần đầu tiên hắn gặp một sinh vật đáng sợ như vậy, chẳng trách cơ thể lại đưa ra cảnh báo nguy hiểm.

Thân hình khổng lồ của con cá rồng đen trông càng thêm dữ tợn trong làn nước tối tăm, quanh thân nó tỏa ra một luồng khí hắc ám khiến người ta sợ hãi, như thể là ác quỷ bò ra từ sâu thẳm địa ngục.

Trương Hạo có thể cảm nhận được, đây không chỉ đơn giản là một con cá, dưới mỗi lớp vảy của nó đều ẩn chứa sức mạnh kinh người và những bí mật chưa biết.

Đòn tấn công của con cá rồng đen không dừng lại khi Trương Hạo né tránh, nó dường như đã bị chọc giận hoàn toàn, thân hình khổng lồ

quẫy đạp trong nước biển, mỗi lần vẫy đuôi đều tạo ra những con sóng ngất trời, khiến cả thế giới dưới đáy biển rung chuyển.

Trương Hạo phải càng thêm cẩn thận, hắn lợi dụng thân thủ nhanh nhẹn của mình, tìm kiếm cơ hội phản công trong khoảng trống giữa các đòn tấn công của con cá rồng đen.

Tuy nhiên, sức phòng ngự của con cá rồng đen vượt xa tưởng tượng, ngay cả cú đấm đủ sức lay chuyển núi non của Trương Hạo cũng chỉ để lại một vết lõm nông trên đầu nó, hoàn toàn không thể gây ra tổn thương thực chất.

Điều này khiến Trương Hạo nhận ra, đối mặt với kẻ địch như vậy, tấn công vật lý đơn thuần rõ ràng là không đủ.

Đúng lúc này, một ý nghĩ lóe lên trong đầu Trương Hạo, nếu vảy của con cá rồng đen cứng như vậy, thì máu của nó chắc chắn cũng chứa đựng sức mạnh lớn hơn.

Nếu có thể hút được máu này, có lẽ sẽ giúp huyết mạch Kỳ Lân của hắn có được sự tiến hóa chưa từng có.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Trương Hạo trở nên kiên định và quyết liệt, hắn quyết định đánh cược một phen, sử dụng năng lực Hấp Huyết của mình để đối phó với con cá rồng đen.

Hắn hít sâu một hơi, điều chỉnh lại trạng thái, rồi lại lao về phía con cá rồng đen.

Lần này, hắn không còn cố gắng dùng nắm đấm để đối đầu trực diện, mà khéo léo né tránh đòn tấn công của con cá rồng đen, nhanh chóng tiếp cận thân thể nó.

Trong khoảnh khắc tiếp cận, hắn tâm niệm vừa động, năng lực Hấp Huyết lập tức được kích hoạt, hai tay như biến thành những chiếc ống hút vô hình, điên cuồng hút lấy máu trong cơ thể con cá

rồng đen.

Con cá rồng đen cảm nhận được mối đe dọa chưa từng có, nó phát ra tiếng gầm chói tai, cả cơ thể giãy giụa kịch liệt.

Nhưng Trương Hạo đã nắm chắc cơ hội, năng lực Hấp Huyết của hắn vào lúc này đã phát huy đến cực hạn, từng luồng năng lượng mạnh mẽ không ngừng tràn vào cơ thể hắn, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân bắt đầu tăng vọt. [Đinh!

Tiến độ tiến hóa huyết mạch +50!] Con số này khiến Trương Hạo vô cùng kinh ngạc, hắn chưa bao giờ nghĩ rằng hút máu từ con cá rồng đen lại có thể mang lại lợi ích lớn như vậy.

Hắn càng thêm tin tưởng vào quyết định của mình, tiếp tục toàn lực hút máu của con cá rồng đen.

Sự giãy giụa của con cá rồng đen ngày càng yếu đi, cuối cùng mềm nhũn ra, bất lực nằm dưới đáy biển, trở thành một vật hy sinh nữa trên con đường tiến hóa của Trương Hạo.

Tuy nhiên, Trương Hạo không vì thế mà lơ là cảnh giác.

Hắn biết, dưới biển sâu còn ẩn chứa nhiều nguy hiểm và thử thách chưa biết.

Hắn nhìn quanh, phát hiện nước biển xung quanh dường như vì cái chết của con cá rồng đen mà trở nên hung dữ hơn, như thể có nhiều sinh vật khác bị mùi máu này thu hút đến.

Trương Hạo hít sâu một hơi, chuẩn bị nghênh đón những thử thách tiếp theo.

Hắn biết rõ, hành trình phiêu lưu dưới biển sâu của mình chỉ mới bắt đầu, phía trước còn nhiều điều chưa biết đang chờ hắn khám phá, chinh phục.

Hắn siết chặt nắm đấm, ánh mắt như đuốc, như thể đã nhìn thấy khoảnh khắc mình đứng trên đỉnh cao của biển sâu, nhìn xuống chúng sinh.

Trong thời gian tiếp theo, Trương Hạo tiếp tục lặn sâu xuống đáy biển, giao đấu quyết liệt với các loại sinh vật biển mạnh mẽ.

Mỗi chiến thắng đều giúp hắn tiến gần hơn đến mục tiêu của mình, tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân lên cấp 9, để độ tinh khiết của huyết mạch có thể mở được chiếc rương đồng.

Khi con cá rồng đen ngã xuống, hành trình dưới biển sâu của Trương Hạo đã đến một bước ngoặt.

Hắn đứng bên cạnh xác của sinh vật khổng lồ đó, cảm nhận luồng năng lượng mạnh mẽ đang dâng trào trong cơ thể nhờ hút máu, trong lòng vừa có niềm vui chiến thắng, vừa có sự kính sợ trước những thử thách chưa biết.

Hắn biết, đây chỉ là khởi đầu, dưới đáy biển sâu hơn, những sinh vật mạnh mẽ hơn đang chờ đợi hắn khám phá và chinh phục.

Trương Hạo hít sâu một hơi, điều chỉnh lại trạng thái, trong mắt hắn lóe lên sự kiên định và quyết liệt.

Hắn biết, chỉ có không ngừng tiến lên, mới có thể vén màn bí mật của biển sâu, thực hiện mục tiêu của mình.

Hắn lại lặn sâu vào bóng tối của đáy biển, lần này, hắn cẩn thận quan sát môi trường xung quanh hơn.

Trong nước biển trôi nổi đủ loại sinh vật kỳ dị, có loài lấp lánh ánh sáng mờ ảo, có loài lại hoàn toàn ẩn mình trong bóng tối, khó mà nhận ra.

Trương Hạo dựa vào cảm giác nhạy bén của mình, cẩn thận bơi lội, tìm kiếm mục tiêu tiếp theo.

Không lâu sau, hắn chú ý đến đường nét của một sinh vật khổng lồ thấp thoáng trong bóng tối xa xa.

Sinh vật đó có hình thể khổng lồ, dường như còn lớn hơn con cá rồng đen vài lần, quanh thân tỏa ra một luồng khí tức mạnh mẽ hơn.

Trương Hạo trong lòng rùng mình, biết rằng đối thủ lần này sẽ khó nhằn hơn.

Nhưng hắn không lùi bước, ngược lại còn phấn khích hơn mà lao tới.

Khi khoảng cách ngày càng gần, Trương Hạo cuối cùng cũng nhìn rõ bộ mặt thật của sinh vật đó.

Đó là một con quái vật biển khổng lồ, cơ thể được bao phủ bởi lớp mai cứng rắn, như một pháo đài di động dưới đáy biển.

Đôi mắt của nó lấp lánh ánh sáng xanh lục, toát lên một sức mạnh nguyên thủy và hoang dã.

Trương Hạo biết, đây sẽ là một trận chiến gian khổ, nhưng hắn đã chuẩn bị sẵn sàng.

Hắn hít sâu một hơi, điều chỉnh lại trạng thái của mình, rồi đột ngột tăng tốc, lao về phía con quái vật biển.

Trong khoảnh khắc tiếp cận, hắn linh hoạt né tránh đòn tấn công của con quái vật, đồng thời nhanh chóng đưa hai tay ra, chuẩn bị phát động năng lực Hấp Huyết.

Tuy nhiên, phản ứng của con quái vật biển cực kỳ nhanh, nó dường như đã nhận ra ý đồ của Trương Hạo, lập tức phản công.

Trong chốc lát, thế giới dưới đáy biển chìm trong một trận chiến kịch liệt.

Trương Hạo và con quái vật biển đánh qua đánh lại, không ai

nhường ai.

Trương Hạo dựa vào thân thủ nhanh nhẹn và trí tuệ hơn người, lần lượt hóa giải các đòn tấn công của con quái vật, và tìm kiếm cơ hội phản công.

Còn con quái vật biển thì dựa vào thân hình khổng lồ và sức mạnh kinh người, không ngừng tấn công dữ dội về phía Trương Hạo, hòng đánh bại hắn trong một đòn.

Trong trận chiến này, Trương Hạo dần phát hiện ra, sức phòng ngự của con quái vật biển còn mạnh hơn con cá rồng đen rất nhiều.

Ngay cả cú đấm toàn lực của hắn cũng khó lòng để lại dấu vết trên lớp mai của nó.

Nhưng hắn không bỏ cuộc, mà càng tập trung hơn vào việc tìm kiếm điểm yếu của con quái vật.

Hắn chú ý thấy, lớp mai của con quái vật tuy cứng vô cùng, nhưng ở các khớp nối lại tồn tại một số khe hở nhỏ.

Những khe hở này có lẽ chính là đột phá khẩu của hắn.

Chương 327

Thế là, Trương Hạo bắt đầu điều chỉnh chiến thuật của mình.

Hắn không còn mù quáng tấn công vào lớp mai của con quái vật, mà lợi dụng tốc độ và sự linh hoạt của mình, không ngừng bơi lượn quanh con quái vật, tìm kiếm cơ hội tấn công.

Cuối cùng, sau một lần né tránh khéo léo, hắn đã thành công nắm bắt được một sơ hở của con quái vật, một cú đấm đánh trúng vào khe hở ở khớp nối của nó.

Cùng với một tiếng nổ chói tai, lớp mai của con quái vật cuối cùng cũng nứt ra một đường.

Trương Hạo thấy vậy vô cùng mừng rỡ, lập tức tâm niệm vừa động, kích hoạt năng lực Hấp Huyết.

Hai tay của hắn như biến thành những chiếc ống hút vô hình, điên cuồng hút lấy máu trong cơ thể con quái vật.

Một luồng năng lượng mạnh mẽ tràn vào cơ thể hắn, khiến huyết mạch Kỳ Lân của hắn lại được tiến hóa. [Đinh!

Tiến độ tiến hóa huyết mạch +100!] Con số này khiến Trương Hạo vô cùng kinh ngạc, hắn nhận ra lần này hút máu từ con quái vật biển mang lại lợi ích tiến hóa vượt xa trước đây.

Hắn càng thêm tin tưởng vào quyết định của mình, tiếp tục toàn lực hút máu của con quái vật.

Sự giãy giụa của con quái vật ngày càng yếu đi, cuối cùng cũng bất lực nằm dưới đáy biển, trở thành một cột mốc nữa trên con đường tiến hóa của Trương Hạo.

Sau khi trận chiến kết thúc, Trương Hạo không rời đi ngay lập

tức.

Hắn nhìn quanh, phát hiện nước biển xung quanh đã trở lại yên tĩnh.

Nhưng hắn biết, đây chỉ là sự yên bình tạm thời.

Dưới biển sâu vẫn còn ẩn chứa vô số nguy hiểm và thử thách chưa biết đang chờ hắn khám phá, chinh phục.

Hắn siết chặt nắm đấm, ánh mắt như đuốc nhìn về phía biển sâu hơn, trong lòng tràn đầy sự tò mò về những điều chưa biết và khát khao sức mạnh.

Trong đại dương sâu thẳm và bí ẩn đó, Trương Hạo như một ngọn lửa không bao giờ tắt, xuyên qua bóng tối và vô định vô tận.

Mục tiêu của hắn rõ ràng và kiên định: thông qua việc hút máu của các quái vật biển, tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân của mình lên một tầm cao chưa từng có.

Đây không chỉ là một cuộc phiêu lưu đơn giản, mà còn là một thử thách và sự vượt qua giới hạn của bản thân.

Trong hơn mười tiếng đồng hồ, mỗi lần Trương Hạo chạm trán với một con quái vật, hắn đều nhận được điểm tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân thông qua việc hút máu.

Những con quái vật đó, có con khổng lồ như núi, toàn thân phủ đầy lớp vảy cứng không thể phá vỡ; có con lại nhanh nhẹn như tia chớp, bơi lượn dưới biển sâu, khó mà nắm bắt.

Nhưng dù đối mặt với đối thủ nào, Trương Hạo cũng chưa từng có một chút lùi bước hay sợ hãi.

Nhờ vào nghị lực phi thường và nỗ lực không ngừng, hắn đã lần lượt chiến thắng cường địch, hút lấy năng lượng dồi dào chứa trong

cơ thể chúng.

Thời gian trôi qua, cơ thể của Trương Hạo cũng đang âm thầm thay đổi, cùng với sự tiến hóa không ngừng của huyết mạch Kỳ Lân, cơ thể hắn cũng trở nên ngày càng mạnh mẽ.

Cuối cùng, sau khi trải qua vô số trận chiến và rèn luyện, Trương Hạo đã chào đón khoảnh khắc mà hắn mong đợi nhất.

Khi hắn hút xong máu của một con quái vật biển nữa, tiếng thông báo của hệ thống đột ngột vang lên trong đầu hắn: [Đinh!

Tiến độ tiến hóa huyết mạch +100%!

Chúc mừng ngài, huyết mạch Kỳ Lân đã tiến hóa thành công lên cấp 9!] [Đinh!

Huyết mạch Kỳ Lân tiến hóa lên cấp 9, mở khóa năng lực mới: Huyết Mạch Hóa Hình.] [Đinh!

Huyết mạch Kỳ Lân thăng cấp thành công, toàn bộ thuộc tính nhân đôi.] [Đinh!

Huyết mạch Kỳ Lân tiến hóa thành công lên cấp 9, năng lực trừ trùng tăng 51200%, năng lực trừ tà tăng 51200%, tuổi thọ tăng 204800 năm.] Khoảnh khắc này, Trương Hạo như nghe thấy tiếng reo hò và gào thét từ sâu thẳm trong lòng mình.

Hắn kích động siết chặt nắm đấm, mặc cho nước biển xối xả vào cơ thể.

Hắn biết, đây không chỉ là một chiến thắng cá nhân, mà còn là một bước đi vững chắc hướng tới mục tiêu cao hơn.

Khi huyết mạch Kỳ Lân tiến hóa lên cấp 9, Trương Hạo phát hiện năng lực của mình đã có một bước nhảy vọt về chất.

Sức mạnh của hắn đã đạt đến một tầm cao chưa từng có, đủ để

lay chuyển núi non, xé toạc hải lưu; tốc độ của hắn còn nhanh đến cực hạn, như thể có thể xuyên qua giới hạn của không gian và thời gian; còn sức bền của hắn thì càng kinh người, ngay cả khi chiến đấu liên tục nhiều ngày dưới biển sâu cũng không cảm thấy mệt mỏi.

Quan trọng hơn là, khi huyết mạch Kỳ Lân tiến hóa, các năng lực vốn có của nó đều được nhân đôi.

Tuy nhiên, Trương Hạo không vì thế mà thỏa mãn.

Hắn biết rõ, con đường tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân còn rất xa mới kết thúc.

Mục tiêu của hắn là tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân đến mức có thể mở được chiếc rương đồng, cấp 9 tuy đã mở khóa năng lực mới là Huyết Mạch Hóa Hình, nhưng không có nghĩa là có thể mở được chiếc rương đồng.

Tuy nhiên, huyết mạch Kỳ Lân khó khăn lắm mới tiến hóa được lên cấp 9, mở khóa năng lực Huyết Mạch Hóa Hình.

Trước khi thử mở chiếc rương đồng, Trương Hạo quyết định thử nghiệm uy lực của Huyết Mạch Hóa Hình trước.

Hắn tâm niệm vừa động, kích hoạt năng lực Huyết Mạch Hóa Hình.

Khi tâm niệm của Trương Hạo trỗi dậy, một luồng khí tức cổ xưa và hùng vĩ lập tức lan tỏa, như thể ngay cả dòng nước ngầm của biển sâu cũng phải rung chuyển.

Phía sau hắn, hư không khẽ vặn vẹo, sau đó, một con thần thú thượng cổ uy nghiêm vô song, Kỳ Lân, từ từ ngưng tụ thành hình.

Con Kỳ Lân này có thân hình khổng lồ nhưng không mất đi sự linh hoạt, khoác trên mình lớp vảy màu vàng đỏ rực rỡ, mỗi chiếc vảy như chứa đựng ánh huy hoàng của nhật nguyệt tinh tú, lấp lánh ánh sáng

chói lọi mà không chói mắt.

Đôi mắt của nó sâu thẳm như vũ trụ, trong con ngươi lưu chuyển trí tuệ và uy nghiêm, cái nhìn như có thể thấu tỏ bản chất của vạn vật thế gian.

Kỳ Lân bốn chân đạp không mà đứng, mỗi bước đi dường như vượt qua giới hạn của thời gian và không gian, nước biển xung quanh vì khí thế của nó mà tự động né tránh, tạo thành những gợn sóng hùng vĩ.

Trên đỉnh đầu nó có một chiếc sừng, trong suốt như ngọc, tỏa ra khí tức tốt lành nhàn nhạt, đó là biểu tượng của sức mạnh và sự hòa bình.

Khi Kỳ Lân hoàn toàn hiện hình, một luồng uy áp khiến người ta sợ hãi bao trùm cả vùng biển, ngay cả những con quái vật hung dữ nhất dưới biển sâu cũng không khỏi run rẩy, như thể đang đối mặt với sự tồn tại tối cao của trời đất.

Kỳ Lân mở miệng gầm lên một tiếng, tiếng gầm xuyên mây phá đá, làm rung chuyển nước biển xung quanh, như thể ngay cả những tảng đá dưới đáy biển cũng phải rung chuyển.

Tiếng gầm này không chỉ là sự phô diễn sức mạnh, mà còn là sự trấn áp và tuyên cáo đối với vạn vật sinh linh.

Trương Hạo cảm nhận được sức mạnh to lớn mà Huyết Mạch Hóa Hình mang lại, trong lòng dâng trào một niềm hào hùng chưa từng có.

Hắn biết, con Kỳ Lân này không chỉ là sự nối dài của sức mạnh, mà còn là hóa thân của ý chí và niềm tin của hắn.

Vào khoảnh khắc này, hắn như hòa làm một với Kỳ Lân, trở thành sự tồn tại không thể địch nổi dưới biển sâu.

Hắn vung tay, Kỳ Lân cũng làm theo động tác tương tự, mỗi cú vung đều mang theo thế sét đánh vạn quân, đủ để lay chuyển nền móng của biển sâu.

Trương Hạo thử vận dụng luồng sức mạnh mới này, giao đấu với các con quái vật biển xung quanh trong những trận chiến kinh tâm động phách, mỗi lần giao tranh đều giúp hắn hiểu sâu hơn và nắm vững hơn uy năng của huyết mạch Kỳ Lân.

Và khi trận chiến kết thúc, Trương Hạo đứng giữa biển sâu, nhìn vào vùng biển bị sức mạnh của mình chấn động, hắn hiểu rằng, đây chỉ là một cột mốc nhỏ trên con đường tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân của mình.

Không ngờ Huyết Mạch Hóa Hình lại có sức mạnh như vậy, không uổng công mình vất vả tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân.

Sau khi thử nghiệm uy lực của Huyết Mạch Hóa Hình, Trương Hạo tâm niệm vừa động, lấy chiếc rương đồng xanh ra từ không gian lưu trữ, chuẩn bị dùng máu Kỳ Lân để thử mở nó.

Chương 328

Chiếc rương đồng xanh này có bề mặt phủ đầy dấu vết của thời gian, trong lớp gỉ xanh loang lổ toát lên một khí tức phi phàm, như thể chứa đựng bí mật và sức mạnh ngàn năm.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve bề mặt chiếc rương, cảm nhận sức nặng trĩu tay, trong lòng vừa có sự mong đợi vừa có chút lo lắng.

Sau đó, hắn không do dự rút con dao găm sắc bén từ bên hông, ánh dao lóe lên, chính xác rạch một đường trên đầu ngón tay.

Một giọt máu Kỳ Lân đỏ tươi như lửa, chứa đựng sức mạnh và sinh mệnh lực vô tận, từ từ nhỏ xuống ổ khóa của chiếc rương đồng.

Ngay khoảnh khắc đó, chiếc rương đồng vốn yên tĩnh không gợn sóng dường như bị kích hoạt, đột nhiên bùng lên ánh sáng đỏ chói mắt.

Ánh sáng này không chỉ chiếu sáng vùng nước biển tối tăm xung quanh, mà còn dường như xuyên thấu qua tầng tầng trở ngại của biển sâu, lao thẳng lên trời.

Trong ánh sáng đỏ, ẩn hiện có tiếng rồng ngâm phượng hót vang vọng, như thể có vô số sinh linh cổ xưa và mạnh mẽ đang reo hò và hưởng ứng.

Lớp gỉ xanh trên bề mặt chiếc rương bắt đầu nhanh chóng bong ra, để lộ những hoa văn sâu hơn và phức tạp hơn bên dưới.

Những hoa văn này dưới ánh sáng đỏ dường như sống lại, lưu chuyển ánh sáng vàng, uốn lượn như huyết mạch, tạo thành những hình ảnh huyền ảo.

Khi ánh sáng đỏ ngày càng mạnh, dường như có một sức mạnh

nào đó bên trong chiếc rương đang rục rịch, muốn phá vỡ sự ràng buộc, tái kiến thiên nhật.

Trương Hạo có thể cảm nhận được một sự dao động năng lượng mạnh mẽ tỏa ra từ chiếc rương, tạo ra một sự cộng hưởng vi diệu với huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể hắn.

Ngay khoảnh khắc hồng quang đạt đến đỉnh điểm, gần như sắp xé rách không gian, chiếc hòm đồng xanh lại đột nhiên im bặt, phảng phất như bị một luồng sức mạnh vô hình nhấn nút tạm dừng.

Ánh sáng dần yếu đi cho đến khi hoàn toàn biến mất, chỉ để lại những hoa văn phức tạp và thần bí trên hòm ẩn hiện trong ánh sáng yếu ớt, trông càng thêm tĩnh lặng và cô độc.

Trong mắt Trương Hạo lóe lên một tia thất vọng, nhưng nhanh chóng được thay thế bằng quyết tâm kiên định.

Hắn biết rõ, chiếc hòm đồng xanh này tuyệt đối không phải vật tầm thường, có thể cảm ứng được sức mạnh huyết mạch Kỳ Lân nhưng lại chưa thể hoàn toàn mở ra, chắc chắn là vì độ tinh khiết trong huyết mạch của mình vẫn chưa đạt yêu cầu.

Nhận thức này không những không khiến hắn nản lòng, mà ngược lại còn kích thích niềm tin càng thêm vững chắc để tiếp tục tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân, cho đến khi có thể giải mã được bí mật đằng sau chiếc hòm đồng xanh này.

Hắn hít sâu một hơi, để tâm trạng bình tĩnh lại, ánh mắt lại lần nữa lướt qua chiếc hòm đồng xanh tĩnh mịch, dường như đang tiến hành một cuộc đối thoại không lời với nó.

Sau đó, hắn cẩn thận cất chiếc hòm vào không gian lưu trữ, trong lòng thầm thề, nhất định phải tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân đến mức có thể mở được hòm đồng xanh rồi mới nổi lên mặt biển.

So với đất liền, số lượng quái thú trong đại dương nhiều hơn hẳn, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân cũng sẽ nhanh hơn.

Mang theo quyết tâm này, Trương Hạo lại lần nữa lặn xuống nơi sâu hơn của biển cả.

Khi hắn không ngừng lặn xuống, nước biển xung quanh trở nên lạnh lẽo và đen kịt hơn, áp lực cũng ngày càng lớn, nhưng đối với Trương Hạo đã sở hữu huyết mạch Kỳ Lân mạnh mẽ, những thứ này không còn là trở ngại.

Trong lòng hắn chỉ có một ý niệm: tìm kiếm nhiều quái thú biển sâu hơn, hấp thụ máu của chúng, tiếp tục tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân của mình.

Trong vùng biển sâu chưa được biết đến này, các quái thú hoặc ẩn mình sau những rạn san hô ngầm, hoặc bơi lội trong các dòng hải lưu.

Thân hình của chúng càng khổng lồ, sức mạnh càng kinh người, nhưng đó cũng chính là điều Trương Hạo đang tìm kiếm.

Hắn phảng phất hóa thân thành thợ săn dưới biển sâu, dựa vào trực giác nhạy bén và thân thủ hơn người, luồn lách giữa các quái thú, tìm kiếm mục tiêu tiếp theo.

Mỗi một lần giao chiến với quái thú đều là một chiến thắng áp đảo.

Trương Hạo dựa vào sức mạnh cường đại, giao tranh ác liệt với những bá chủ biển sâu này.

Tốc độ của hắn được phát huy đến cực hạn trong chiến đấu, thân hình như quỷ mị lướt qua giữa các quái thú, tìm kiếm thời cơ tấn công tốt nhất.

Và khi hắn cuối cùng tìm được cơ hội, một đòn trúng vào yếu hại của quái thú, máu Kỳ Lân đỏ tươi liền như ngọn lửa bùng cháy tràn

vào cơ thể hắn, mang lại cho hắn năng lượng và sinh mệnh lực vô tận.

Cùng với những lần chiến đấu và hấp thụ, huyết mạch Kỳ Lân của Trương Hạo cũng không ngừng tiến hóa.

Sức mạnh của hắn ngày càng cường đại, tốc độ ngày càng nhanh, sức chịu đựng cũng ngày càng kinh người.

Quan trọng hơn là, trong huyết mạch của hắn bắt đầu dâng trào một loại sức mạnh sâu thẳm và cổ xưa hơn, đó là sức mạnh độc hữu của Kỳ Lân với tư cách là thượng cổ thần thú.

Loại sức mạnh này giúp hắn khi đối mặt với bất kỳ kẻ địch nào cũng có thể giữ được sự bình tĩnh và ung dung, phảng phất như vạn vật thế gian đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

Tuy nhiên, Trương Hạo cũng biết rõ, muốn thực sự mở được hòm đồng xanh, chỉ dựa vào sức mạnh hiện có là còn xa mới đủ.

Hắn phải tiếp tục đi sâu vào lòng biển, tìm kiếm những quái thú mạnh hơn, hấp thụ máu tinh khiết hơn, để huyết mạch Kỳ Lân của mình đạt đến một tầm cao chưa từng có.

Vì vậy, hắn tiếp tục khám phá trong vùng biển sâu chưa biết này.

Có lúc, hắn sẽ gặp phải một số sinh vật kỳ dị chưa từng thấy, hình thái và năng lực của chúng đều vượt ngoài sức tưởng tượng; có lúc, hắn lại rơi vào tình thế nguy hiểm, bị một bầy quái thú giận dữ vây công.

Nhưng dù gặp phải khó khăn và thử thách gì, Trương Hạo cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc từ bỏ.

Theo thời gian trôi qua, huyết mạch Kỳ Lân của Trương Hạo cuối cùng đã đạt đến một tầm cao hoàn toàn mới.

Sức mạnh của hắn đã đủ để lay động cả vùng biển sâu; tốc độ của hắn còn nhanh đến mức thời gian cũng không thể bắt kịp; còn sức chịu đựng của hắn thì gần như đã đạt đến vĩnh hằng.

Quan trọng hơn, trong huyết mạch của hắn dâng trào một vẻ uy nghiêm và tôn quý khó tả, đó là khí chất và phong thái độc hữu của Kỳ Lân với tư cách là thượng cổ thần thú.

Sau khi hấp thụ toàn bộ máu của một con quái thú biển không rõ tên, âm báo của hệ thống tiến hóa huyết mạch vang lên trong đầu hắn. [Đinh, tiến độ tiến hóa huyết mạch +100%!

Chúc mừng ngài, huyết mạch Kỳ Lân đã tiến hóa thành công đến cấp 10!] [Đinh, huyết mạch Kỳ Lân tiến giai thành công, toàn bộ thuộc tính tăng gấp đôi.] [Đinh, huyết mạch Kỳ Lân thành công tiến hóa cấp 10, năng lực khu trùng tăng 102400%, năng lực tịch tà tăng 102400%, tuổi thọ tăng 409600 năm.] "Huyết mạch Kỳ Lân đã tiến hóa đến cấp 10 rồi sao?" Lúc âm báo của hệ thống vang lên, Trương Hạo quả thực không dám tin, tốc độ tiến giai này cũng quá nhanh rồi, hắn ở dưới biển sâu mới hơn một ngày một chút, huyết mạch Kỳ Lân vậy mà đã liên tiếp tiến hóa hai lần, đạt đến trình độ kinh khủng cấp 10.

Huyết mạch Kỳ Lân cấp 9 đã có thể hóa hình, vậy mà vẫn không mở được hòm đồng xanh.

Độ tinh khiết huyết mạch của tổ tiên Trương gia thời viễn cổ rốt cuộc cao đến mức nào, thật không dám tưởng tượng.

Sau khi huyết mạch Kỳ Lân tiến hóa đến cấp 10, Trương Hạo không dừng lại, tâm niệm vừa động liền lại lấy hòm đồng xanh từ không gian lưu trữ ra.

Hắn chuẩn bị thử mở hòm đồng xanh một lần nữa.

Khi Trương Hạo lại lần nữa lấy ra hòm đồng xanh, trong lòng hắn

tràn đầy sự tự tin và mong đợi chưa từng có.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve bề mặt chiếc hòm, cảm nhận sức nặng và hơi thở của năm tháng.

Sau đó, hắn lại rạch đầu ngón tay, nhỏ một giọt máu Kỳ Lân đỏ rực như lửa lên ổ khóa của chiếc hòm.

Lần này, không có hồng quang chói mắt xuất hiện; không có tiếng rồng ngâm phượng hót vang vọng; nhưng Trương Hạo lại có thể cảm nhận được một luồng năng lượng dao động chưa từng có tỏa ra từ trong hòm, đó là dấu hiệu của một sức mạnh cổ xưa và cường đại đang thức tỉnh.

Khi Trương Hạo đầy mong đợi nhỏ máu Kỳ Lân lên ổ khóa hòm đồng xanh, cả không gian phảng phất như ngưng đọng, thời gian vào khoảnh khắc này trở nên vô cùng chậm chạp.

Những hoa văn phức tạp trên bề mặt hòm đồng xanh bắt đầu khẽ chuyển động, giống như điềm báo một con rồng cổ đang ngủ say sắp tỉnh giấc, nhưng chúng lại không hề tỏa ra ánh sáng chói lòa như dự kiến, cũng không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Trương Hạo khẽ nhíu mày, trong lòng lóe lên một tia khó hiểu và nghi hoặc.

Hắn lại lần nữa xác nhận huyết mạch Kỳ Lân của mình đã đạt đến một tầm cao chưa từng có, tại sao chiếc hòm đồng xanh này vẫn chưa thể mở ra?

Lẽ nào còn có điều kiện khác chưa được thỏa mãn?

Hắn nhắm mắt lại, hít sâu, cố gắng để mình bình tĩnh.

Trong đầu hồi tưởng lại những ghi chép trong cổ tịch của gia tộc về chiếc hòm đồng xanh này, nhưng những dòng chữ đó dường như không cho thêm manh mối nào.

Chương 329

Đúng lúc này, một luồng sức mạnh khó hiểu lặng lẽ thoát ra từ hòm đồng xanh, bao bọc quanh người Trương Hạo.

Luồng sức mạnh này vừa ấm áp vừa cổ xưa, mang theo một vẻ uy nghiêm và tường hòa khó tả.

Trương Hạo có thể cảm nhận được nó đang gây ra một ảnh hưởng vi diệu nào đó đối với huyết mạch của mình, phảng phất như đang tiến hành một cuộc giao lưu sâu sắc.

Tuy nhiên, hòm đồng xanh vẫn giữ nguyên vẻ im lặng và tĩnh mịch, không có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy nó sắp mở ra.

Trương Hạo bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng tuy có chút không cam tâm, nhưng cũng chỉ có thể chấp nhận hiện thực.

Hắn lại cất hòm đồng xanh vào không gian lưu trữ, chuẩn bị tiếp tục lặn sâu xuống biển, tìm kiếm thêm cơ hội nâng cao thực lực.

Đúng lúc hắn chuẩn bị rời khỏi vùng biển này, một luồng nước dao động yếu ớt đã thu hút sự chú ý của hắn.

Trương Hạo nhìn theo hướng đó, chỉ thấy cách đó không xa có một bóng đen mờ ảo ẩn hiện trong lớp cát sỏi dưới đáy biển.

Hắn tò mò lại gần quan sát, phát hiện đó lại là xác một con tàu đắm khổng lồ.

Con tàu đắm này rõ ràng đã trải qua vô số năm tháng ăn mòn, thân tàu phủ đầy một lớp rong biển và san hô dày đặc, nhưng dù vậy, nó vẫn toát lên một khí thế phi thường.

Trương Hạo có thể cảm nhận được sự cổ xưa và bí ẩn ẩn chứa trên con tàu đắm này, phảng phất như giấu kín vô số bí mật và kho

báu.

Đúng lúc hắn chuẩn bị cẩn thận điều tra con tàu đắm này, âm báo của hệ thống đột nhiên vang lên: [Đinh, phát hiện vật phẩm hiếm: Cánh Tay Kỳ Lân.] Trong mắt Trương Hạo lóe lên vẻ vui mừng, trong con tàu đắm lại có vật phẩm hiếm Cánh Tay Kỳ Lân.

Sự xuất hiện của con tàu đắm này không nghi ngờ gì là một thu hoạch bất ngờ, một vật phẩm hiếm tuy chỉ có thể tăng 100 điểm tiến độ tiến hóa huyết mạch, nhưng có còn hơn không, đặc biệt là vào thời điểm quan trọng như bây giờ, mỗi một điểm tiến độ đều rất quan trọng.

Càng quan trọng hơn là, vật phẩm hiếm này tên là Cánh Tay Kỳ Lân, có lẽ có liên quan đến Kỳ Lân, sau khi dung hợp nói không chừng sẽ có bất ngờ.

Hắn lập tức điều chỉnh tâm trạng, chuẩn bị tiến hành khám phá sâu hơn con tàu đắm này.

Khi hắn từng bước tiếp cận con tàu đắm, nước biển xung quanh dường như trở nên lạnh lẽo và sâu thẳm hơn.

Nhưng Trương Hạo không hề lùi bước, hắn dựa vào huyết mạch Kỳ Lân mạnh mẽ và trực giác nhạy bén, cẩn thận tìm kiếm tung tích của Cánh Tay Kỳ Lân xung quanh con tàu đắm.

Trương Hạo cẩn thận tiếp cận con tàu đắm khổng lồ, mỗi bước đi đều vô cùng vững chãi, sợ kinh động đến những sinh vật không rõ đang ngủ say dưới đáy biển, gây ra động tĩnh lớn khiến con tàu sụp đổ.

Khi hắn dần dần tiến sâu vào bên trong con tàu, ánh sáng xung quanh càng lúc càng mờ ảo.

Trong khoang tàu, nước biển đã thấm vào, làm cho nhiều vật phẩm

bị ngâm đến loang lổ.

Ánh mắt Trương Hạo lướt qua những mảnh vỡ này, rất nhanh đã phát hiện ra một số vàng bạc châu báu và đồ gốm sứ cổ, chúng tuy đã trải qua thăng trầm, nhưng vẫn lấp lánh ánh sáng hấp dẫn.

Trương Hạo không dừng lại quá lâu, nhanh chóng thu những bảo vật này vào không gian lưu trữ, hắn biết, kho báu thực sự thường được giấu ở những nơi sâu hơn, bí mật hơn.

Khi hắn tiếp tục đi sâu vào khám phá, bố cục bên trong con tàu đắm dần trở nên phức tạp.

Những hành lang chật hẹp, những cột trụ đổ nát, những tấm ván gỗ rải rác... mỗi bước đi đều đầy rẫy những điều chưa biết và nguy hiểm.

Nhưng Trương Hạo dựa vào dũng khí hơn người và trực giác nhạy bén, lần lượt khắc phục những trở ngại này, tiến về nơi sâu nhất của con tàu đắm.

Cuối cùng, trong một khoang tàu tối tăm và âm u, Trương Hạo phát hiện ra một số động tĩnh bất thường.

Hắn dừng bước, nín thở, lắng nghe những âm thanh xung quanh.

Rất nhanh, hắn liền nhận ra một luồng khí tức mạnh mẽ đang truyền đến từ một góc nào đó, đó là một loại sức mạnh cổ xưa và uy nghiêm, khiến người ta bất giác nảy sinh lòng kính sợ.

Trương Hạo cẩn thận tiếp cận góc đó, chỉ thấy một bầy quái thú biển khổng lồ đang vây quanh một vật thể lấp lánh ánh vàng, trong mắt chúng tràn đầy vẻ cảnh giác và tham lam.

Vật thể lấp lánh ánh vàng đó chính là mục tiêu của Trương Hạo lần này: Cánh Tay Kỳ Lân!

Những con quái thú biển này rõ ràng là người bảo vệ Cánh Tay Kỳ Lân, thân hình chúng khổng lồ, da dày thịt béo, ánh mắt toát lên vẻ hung ác.

Đối mặt với đối thủ như vậy, Trương Hạo không hề có chút sợ hãi nào, ngược lại còn dấy lên ý chí chiến đấu trong lòng.

Hắn biết rõ, chỉ có đánh bại những con quái thú biển này, mới có thể lấy được Cánh Tay Kỳ Lân.

Trận chiến nổ ra ngay lập tức!

Thân hình Trương Hạo khẽ động, như quỷ mị lướt qua giữa bầy quái thú biển.

Hắn lợi dụng ưu thế về tốc độ của mình, không ngừng tìm kiếm sơ hở và điểm yếu của chúng.

Đồng thời, hắn cũng điên cuồng sử dụng năng lực hút máu của mình, hấp thụ sức mạnh tiến hóa huyết mạch từ máu của quái thú.

Mỗi một đòn tấn công đều đi kèm với sự sôi trào và gầm thét của máu Kỳ Lân, sức mạnh của Trương Hạo vào khoảnh khắc này đã đạt đến đỉnh cao chưa từng có.

Nắm đấm của hắn như búa tạ giáng xuống thân thể quái thú, mỗi đòn đều đủ để khiến chúng da rách thịt nát, gãy xương đứt gân.

Và mỗi khi hắn hấp thụ đủ máu, âm báo của hệ thống liền vang lên trong đầu, thanh tiến độ tiến hóa huyết mạch không ngừng tăng lên.

Bầy quái thú biển tuy hung mãnh khác thường, nhưng dưới sự tấn công của Trương Hạo lại dần dần tỏ ra đuối sức.

Chúng phát ra từng tràng tiếng gào thảm thiết và giận dữ, cố gắng dùng sức lực cuối cùng để phản kháng.

Nhưng Trương Hạo lại như một kẻ thu hoạch vô tình, tiếp tục hành trình tàn sát và tiến hóa của mình.

Cuối cùng, sau khi trải qua một trận chiến kinh tâm động phách, tất cả quái thú biển đều bị Trương Hạo lần lượt đánh bại.

Hắn đứng trước Cánh Tay Kỳ Lân, trong mắt lấp lánh ánh sáng chiến thắng.

Hắn đưa tay ra nhẹ nhàng chạm vào bề mặt nhẵn bóng và lạnh lẽo của Cánh Tay Kỳ Lân, một luồng sức mạnh cổ xưa và cường đại lập tức tràn vào cơ thể hắn.

Vào khoảnh khắc này, Trương Hạo phảng phất như đã có một mối liên kết và cộng hưởng kỳ diệu nào đó với Cánh Tay Kỳ Lân.

"Hệ thống, dung hợp Cánh Tay Kỳ Lân!" [Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 113, vật phẩm dung hợp: Cánh Tay Kỳ Lân.] [Đinh, chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm Cánh Tay Kỳ Lân, nhận được đặc tính vật phẩm: Phản Tổ (sau khi dung hợp một con Kỳ Lân hoàn chỉnh, huyết mạch Kỳ Lân sẽ phản tổ thành huyết mạch Thủy Kỳ Lân).] [Đinh, chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân +100.] "Hử?" Tác dụng của Cánh Tay Kỳ Lân lại là có thể giúp huyết mạch Kỳ Lân phản tổ thành huyết mạch Thủy Kỳ Lân.

Lẽ nào để mở hòm đồng xanh cần phải có huyết mạch Thủy Kỳ Lân mới được?

Trương Hạo không khỏi nhíu mày, nếu thật sự như vậy, kế hoạch đến Côn Luân Sơn mở thông đạo sẽ phải trì hoãn.

Bây giờ mình chỉ mới dung hợp một Cánh Tay Kỳ Lân, muốn dung hợp một con Kỳ Lân hoàn chỉnh còn không biết phải đợi đến lúc nào, hơn nữa, các bộ phận khác của thân thể Kỳ Lân rốt cuộc ở đâu cũng

như mò kim đáy bể, lẽ nào không còn cách nào khác sao?

Đúng lúc này, âm báo của hệ thống vang lên trong đầu Trương Hạo. [Đinh, nhận được vật phẩm then chốt, kích hoạt nhiệm vụ ẩn, dung hợp thân thể Kỳ Lân hoàn chỉnh, trong quá trình làm nhiệm vụ sẽ đưa ra vị trí của thân thể Kỳ Lân, mỗi khi thu thập được một bộ phận sẽ đưa ra vị trí của các bộ phận khác, hoàn thành nhiệm vụ thưởng 20 lần dung hợp.] [Đinh, vị trí Chân Dưới Kỳ Lân ở phía sau cánh cửa đồng Mặc Thoát.] May quá, nhiệm vụ ẩn sẽ cho biết vị trí của thân thể Kỳ Lân, như vậy nhiệm vụ sẽ trở nên đơn giản hơn nhiều.

Chân Dưới Kỳ Lân ở Mặc Thoát, đợi khi về đến thuyền, phải dùng điện thoại vệ tinh thông báo cho Ngô Tam Thúc thay đổi đích đến, chuẩn bị đến Mặc Thoát.

Trương Hạo không dừng lại, từ trong tàu đắm ra liền bơi lên mặt nước.

Bơi lên khỏi mặt nước, ánh nắng lại lần nữa chiếu lên mặt hắn, mang theo một chút ấm áp, nhưng cũng nhắc nhở hắn về sự tàn khốc và cấp bách của thế giới thực.

Hắn nhanh chóng leo lên thuyền.

Chương 330

Dịch Táp và những người khác thấy Trương Hạo từ dưới nước lên liền thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, tính từ lúc Trương Hạo xuống nước đã hơn hai ngày, dù Trương Hạo có lợi hại đến đâu, ở dưới nước lâu như vậy mà không có chút tin tức nào cũng khó tránh khỏi khiến người ta lo lắng.

Tuy nhiên, tất cả mọi người trên thuyền đều biết điều mà không hỏi Trương Hạo đã xảy ra chuyện gì dưới nước, chỉ sau khi nhận được lệnh của Trương Hạo liền tiếp tục lái thuyền quay về.

Trương Hạo trở về phòng của mình trên thuyền, thay một bộ quần áo khô ráo, liền lấy điện thoại vệ tinh ra, gọi số của Ngô Tam Thúc.

"Alo, Tam Thúc, là cháu, Trương Hạo.

Chúng ta cần thay đổi kế hoạch, trong tàu đắm cháu đã tìm thấy manh mối quan trọng, đích đến tiếp theo của chúng ta là Mặc Thoát." Trương Hạo nói ngắn gọn tình hình.

Đầu dây bên kia, Ngô Tam Thúc rõ ràng có chút kinh ngạc, nhưng ngay sau đó đã khôi phục lại bình tĩnh: "Được rồi, Tiểu Hạo, chú sẽ thay đổi kế hoạch, sắp xếp người và vật tư.

Tình hình bên cháu thế nào?

Có cần chi viện không?" "Cháu tạm thời vẫn ổn, nhưng địa hình Mặc Thoát phức tạp, có thể sẽ có những nguy hiểm không lường trước được, tốt nhất nên chuẩn bị thêm nhiều thiết bị và nhân viên ứng phó." Trương Hạo trả lời, trong lòng đã bắt đầu lên kế hoạch cho hành động tiếp theo.

Sau khi cúp điện thoại, Trương Hạo liền trực tiếp nằm xuống nghỉ

ngơi, đợi thuyền cập bờ.

Ba ngày sau, khi bình minh vừa ló rạng trên vùng biển Nam Hải yên tĩnh, Trương Hạo và nhóm của mình đứng bên rìa bến cảng của một hòn đảo, gió biển mang theo hơi thở mặn mòi thổi qua gò má họ, dường như đang tiễn biệt cho chuyến hành trình sắp tới.

Sau mấy ngày lênh đênh trên biển, trên mặt họ tuy có chút mệt mỏi, nhưng trong mắt lại lấp lánh khát vọng và hưng phấn khám phá những điều chưa biết.

Bên bến cảng, một chiếc tàu chở hàng khổng lồ từ từ cập bến, phát ra âm thanh kim loại va chạm nặng nề, tuyên bố điểm kết thúc của chuyến đi này.

Trương Hạo vẫy tay, ra hiệu cho mọi người tăng tốc, họ phải tranh thủ từng giây.

Dịch Táp đeo một chiếc ba lô nặng trịch, nhưng bước chân lại vô cùng vững vàng, trong mắt anh toát lên một vẻ bình tĩnh và quyết đoán.

Đinh Ngọc Vũ Điệp và Giải Tiểu Hoa theo sát phía sau, hai người thỉnh thoảng trao đổi ánh mắt về sự mong đợi và phỏng đoán cho cuộc phiêu lưu sắp tới, tiếng cười của họ trong trẻo dễ nghe, làm cho bầu không khí có phần nặng nề này thêm vài phần nhẹ nhõm.

Hoắc Tú Tú thì vẫn thanh lịch như mọi khi, dù trong hoàn cảnh như vậy, cử chỉ của cô vẫn toát lên khí chất phi phàm.

Còn Phan Tử, người lính già dày dạn kinh nghiệm, thì lặng lẽ đi cuối cùng, dùng đôi mắt sắc bén của mình quan sát xung quanh, đảm bảo an toàn cho cả đội.

Trong phòng chờ của sân bay, người qua kẻ lại, nhóm của Trương Hạo vội vã làm xong thủ tục lên máy bay, tìm một góc yên tĩnh ngồi

xuống.

Họ biết, chuyến bay sắp tới không chỉ là sự di chuyển về không gian, mà còn là sự vượt qua về tâm trí và ý chí.

Trong khoảng thời gian này, họ đều chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình, có người hồi tưởng lại những kinh nghiệm đã qua, có người lại hình dung và lên kế hoạch cho tương lai.

Vài giờ sau, máy bay hạ cánh ổn định tại sân bay Hàng Thành.

Bước ra khỏi sân bay, một luồng không khí thành thị quen thuộc ập đến, khiến Trương Hạo và mọi người không khỏi cảm thấy thân thiết.

Họ ở trong khách sạn do nhà họ Ngô sắp xếp, tận hưởng sự yên tĩnh và thoải mái hiếm có.

Đêm nay, đối với họ, vừa là sự nghỉ ngơi về thể xác, cũng là sự nạp lại năng lượng về tinh thần.

Sáng sớm hôm sau, khi tia nắng đầu tiên xuyên qua tầng mây, chiếu vào phòng, Trương Hạo và mọi người đã chỉnh tề sẵn sàng lên đường.

Họ biết, thử thách thực sự chỉ mới bắt đầu.

Dưới sự chào đón của Ngô Tam Thúc, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Trương Kỳ Lân, họ lại lần nữa tụ họp, trên mặt ai cũng ánh lên sự tò mò và quyết tâm đối với những điều chưa biết.

“Nhiệm vụ lần này không giống những lần trước, chúng ta đối mặt không chỉ là thử thách của thiên nhiên, mà còn nhiều nguy hiểm không lường trước được.” Giọng Ngô Tam Thúc trầm ổn, có lực, lời nói của ông như một luồng sức mạnh vô hình, ngưng tụ ý chí của cả đội, “Nhưng chỉ cần chúng ta đoàn kết một lòng, thì không có gì có thể cản được bước chân của chúng ta.” Trương Hạo gật đầu, hắn biết rõ

tầm quan trọng của nhiệm vụ lần này.

Hắn nhìn sang những người bạn đồng hành bên cạnh, trong mắt ai cũng lấp lánh ánh sáng kiên định, hắn biết, họ đã chuẩn bị sẵn sàng.

Trên chuyến bay đến Tát Lạp, suy nghĩ của Trương Hạo không ngừng cuộn trào.

Hắn hồi tưởng lại khoảnh khắc phát hiện ra Cánh Tay Kỳ Lân trong con tàu đắm, sự chấn động và kích động đó đến nay vẫn khiến hắn khó quên.

Hắn tưởng tượng về sức mạnh cường đại sau khi huyết mạch Kỳ Lân phản tổ thành huyết mạch Thủy Kỳ Lân, đó là một loại sức mạnh đủ để thay đổi vận mệnh, hắn phải có được nó.

Tát Lạp, một thành phố nhỏ ở biên giới, nhưng vì sự sắp xếp của nhà họ Ngô mà không còn bình thường nữa.

Khi máy bay của họ hạ cánh tại sân bay Tát Lạp, người của nhà họ Ngô đã đợi từ lâu.

Họ hoàn thành công việc bàn giao một cách ngắn gọn và hiệu quả, trao chìa khóa ba chiếc xe việt dã vào tay nhóm của Trương Hạo.

Những chiếc xe việt dã này không chỉ có vẻ ngoài hầm hố, mà quan trọng hơn là chúng được trang bị những thiết bị thám hiểm tiên tiến nhất, mỗi món đều được lựa chọn cẩn thận, cung cấp sự hỗ trợ mạnh mẽ cho chuyến thám hiểm lần này.

Bàn Tử, Đinh Ngọc Vũ Điệp, Giải Tiểu Hoa khi nhìn thấy những thiết bị này không khỏi kinh ngạc.

Họ lần lượt tiến lên xem xét, vuốt ve bề mặt kim loại lạnh lẽo đó, trong mắt lấp lánh ánh sáng phấn khích.

Trong số những thiết bị này, có hệ thống định vị GPS độ chính xác

cao, dụng cụ sinh tồn ngoài trời đa năng, và cả những thiết bị đặc biệt chỉ có thể thấy trong các lĩnh vực chuyên nghiệp.

Mỗi món đều toát lên thực lực phi phàm và nền tảng sâu rộng của Ngô Tam Thúc.

"Tam Thúc thật là thần thông quảng đại!

Mấy cái đồ này ngay cả Bàn gia tôi cũng không gọi được tên." Bàn Tử cảm thán: "Có chúng nó, chuyến đi lần này của chúng ta càng chắc chắn hơn." Đinh Ngọc Vũ Điệp và Giải Tiểu Hoa cũng gật đầu lia lịa, lòng kính phục của họ đối với Ngô Tam Thúc hiện rõ trên mặt.

Còn Trương Hạo thì lặng lẽ nhìn tất cả, trong lòng tràn đầy cảm kích và mong đợi.

Hắn biết, chuyến thám hiểm lần này không chỉ vì bản thân, mà còn vì cả đội, vì Trương gia, Ngô gia, vì sự khám phá và theo đuổi những điều chưa biết.

Khi những chiếc xe việt dã từ từ rời khỏi khu đô thị Tát Lạp, họ chính thức bước vào hành trình tìm kiếm Chân Dưới Kỳ Lân.

Con đường phía trước chưa biết và đầy thử thách, nhưng họ tin rằng chỉ cần trong lòng có ước mơ, dưới chân có con đường, thì không có gì có thể cản được bước chân của họ.

Khi những chiếc xe việt dã dần rời xa Tát Lạp, họ dường như đã bước vào một thế giới khác.

Một thế giới rộng lớn được bao phủ bởi tuyết trắng ngút ngàn.

Những ngọn núi tuyết hùng vĩ sừng sững, nối tiếp nhau không dứt, tựa như những người bảo vệ hùng vĩ nhất giữa trời đất, lặng lẽ dõi theo mỗi du khách dám thách thức uy nghiêm của nó.

Ánh nắng thỉnh thoảng xuyên qua tầng mây, chiếu lên núi tuyết,

ánh vàng lấp lánh, đẹp đến nao lòng, nhưng lại mang theo vài phần trang nghiêm và lạnh lẽo khó tả.

Khi độ cao dần tăng lên, không khí trở nên loãng và lạnh hơn, mỗi hơi thở dường như có thể đóng băng mọi thứ.

Nhóm của Trương Hạo quấn chặt trong bộ quần áo chống lạnh dày cộm, ánh mắt kiên định nhìn về phía vùng tuyết chưa biết phía trước.

Những chiếc xe việt dã khó khăn di chuyển trên con đường tuyết gập ghềnh, mỗi vòng quay của bánh xe đều đi kèm với sự va chạm dữ dội với băng tuyết, phát ra những âm thanh trầm đục.

Khi họ cuối cùng đến được nơi có độ cao lớn nhất, cảnh tượng trước mắt khiến người ta không khỏi kinh ngạc.

Xung quanh là một màu trắng vô tận, đỉnh núi tuyết dường như trong tầm tay, biển mây cuồn cuộn, giống như chốn tiên cảnh.

Tuy nhiên, dưới sự yên tĩnh và vẻ đẹp này, lại ẩn chứa nguy cơ to lớn.

Đúng lúc này, một âm thanh kỳ lạ đột nhiên vang lên bên tai, lúc đầu yếu ớt và mơ hồ, nhưng rất nhanh đã trở nên rõ ràng và dồn dập, tựa như hàng vạn tinh thể băng vỡ vụn bên tai, lại giống như tiếng gầm gừ của một con quái thú cổ đại, khiến người ta rùng mình.

Chương 331

Trương Hạo và mọi người lập tức cảnh giác, nhìn quanh bốn phía, nhưng chỉ thấy một vùng tuyết trắng mênh mông, không có gì khác thường.

Tuy nhiên, đúng lúc họ đang cố gắng tìm kiếm nguồn gốc của âm thanh, một cảm giác nguy hiểm chưa từng có đột nhiên ập đến.

Chỉ thấy trên đỉnh núi tuyết xa xa, một con sóng tuyết khổng lồ như ngựa hoang thoát cương, với thế mạnh như sấm sét vạn quân lao về phía vị trí của họ.

Đó là tuyết lở!

"Nhanh!

Quay đầu xe!" Trương Hạo lớn tiếng hô, trong giọng nói mang theo sự quyết đoán không thể nghi ngờ.

Hắn nhanh chóng khởi động xe việt dã, nhấn mạnh chân ga, cố gắng thoát khỏi vùng đất chết chóc này trước khi tuyết lở ập đến.

Tuy nhiên, tốc độ của tuyết lở vượt xa dự đoán, nó như một con quái vật trắng khổng lồ, nuốt chửng mọi thứ cản đường.

Xe việt dã điên cuồng chao đảo trên nền tuyết, mỗi lần chao đảo đều khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Trương Hạo nắm chặt vô lăng, hai mắt dán chặt vào phía trước, trong lòng thầm cầu nguyện.

Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp, Giải Tiểu Hoa và Hoắc Tú Tú thì nắm chặt tay vịn trong xe, mặt mày tái mét, nhưng trong mắt lại lấp lánh ánh sáng bất khuất.

Phan Tử thì ngồi ở ghế phụ lái, dùng đôi mắt sắc bén của mình quan sát xung quanh, tìm kiếm con đường thoát thân có thể.

Tuy nhiên, ô tô làm sao có thể nhanh hơn tuyết lở, rất nhanh cả người và xe đều bị tuyết lớn chôn vùi, sau đó bị đẩy xuống vách đá.

Trương Hạo chỉ cảm thấy chiếc xe đang lộn nhào dữ dội đồng thời rơi mạnh xuống.

"Ầm!" Cũng không biết đã qua bao lâu, chiếc xe phát ra một tiếng nổ lớn, mạnh mẽ rơi xuống đất.

Đúng vào thời khắc sinh tử này, chiếc xe việt dã phảng phất như bị một luồng sức mạnh bí ẩn đẩy đi, vậy mà lại kỳ diệu tránh được cú va chạm trực diện của tuyết lở, lao vào một rãnh tuyết tương đối an toàn.

Tiếng gầm rú của tuyết lở vang vọng bên tai, lực tác động khổng lồ khiến chiếc xe việt dã rung lắc dữ dội, nhưng cuối cùng vẫn dừng lại một cách ổn định.

Khi họ bò ra khỏi xe, nhìn về phía địa hình đã bị tuyết lở thay đổi hoàn toàn, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác may mắn và xúc động khi sống sót sau tai kiếp.

Sự kinh hoàng và tráng lệ của tuyết lở hòa quyện vào nhau, khiến họ cảm nhận sâu sắc được sức mạnh và sự vô tình của thế giới tự nhiên.

"Vút!" Đúng lúc này, một mũi tên từ xa bắn tới, nhắm thẳng vào mặt Hạo Thiên Chân, may mà Trương Hạo nhanh tay lẹ mắt, trực tiếp đưa tay ra chặn mũi tên đó.

Trương Hạo nhìn về hướng mũi tên bắn tới, chỉ thấy một nhóm người mặc áo choàng xanh đang cầm cung tên, vẻ mặt cảnh giác nhìn họ.

“Các người là ai, tại sao lại tự tiện xông vào Khang Ba Lạc!” Đối mặt với những người áo xanh bất ngờ xuất hiện và câu hỏi của họ, nhóm của Trương Hạo nhanh chóng vào trạng thái đề phòng.

Nhưng đồng thời họ cũng nhận ra, những người áo xanh này có thể là thổ dân của vùng tuyết này, rất am hiểu địa hình và tình hình ở đây, có lẽ có thể hỏi họ cách rời khỏi đây.

“Chúng tôi vốn định đến Mặc Thoát, trên đường qua núi tuyết thì gặp tuyết lở, rơi xuống vách đá mới đến đây.” Trương Hạo trầm ổn trả lời, đồng thời ra hiệu cho các thành viên trong đội giữ bình tĩnh, không manh động.

Một người dẫn đầu trong nhóm áo xanh bước tới, ánh mắt anh ta sắc bén và sâu thẳm, phảng phất như có thể nhìn thấu lòng người.

“Bất kể lý do gì, các người tự tiện xông vào Khang Ba Lạc là không đúng.” Trương Hạo biết rõ tầm quan trọng của việc giải thích, hắn chậm rãi nói: “Chúng tôi không biết đây là đâu, mong anh có thể chỉ đường, chúng tôi sẽ tự rời đi, không làm phiền đến các vị, cũng sẽ không nói ra bất cứ điều gì về nơi này.” Người dẫn đầu im lặng một lúc, dường như đang cân nhắc lợi hại.

Những người áo xanh xung quanh cũng bắt đầu bàn tán, họ thỉnh thoảng liếc nhìn Trương Hạo, dường như cũng đang cân nhắc.

“Các người làm sao chứng minh được thành ý của mình?” Người dẫn đầu cuối cùng lên tiếng hỏi.

Trương Hạo cười cười, nhìn quanh bốn phía, thấy cách đó không xa có một tảng đá lớn cao bốn năm mét.

Hắn đi tới, giơ tay nhắm thẳng vào tảng đá rồi đấm một cú.

“Ầm” một tiếng, cả tảng đá biến thành một đống bột mịn.

“Không biết thành ý này đã đủ chưa?” Một đám người áo xanh

thấy hành động của Trương Hạo thì kinh ngạc vô cùng, không ai hiểu rõ hơn họ ý nghĩa của việc một đấm phá nát một tảng đá lớn.

Họ, những người áo xanh, là người bảo vệ Khang Ba Lạc, mỗi người đều thân thủ phi phàm, thực lực còn mạnh hơn cường giả bên ngoài gấp mấy lần, dù vậy, muốn một đấm phá nát tảng đá đó cũng là điều không thể.

Tuy nhiên, Trương Hạo lại làm được một cách dễ dàng, từ đó có thể thấy thực lực của Trương Hạo mạnh hơn họ bao nhiêu lần.

Chỉ cần muốn, Trương Hạo có thể dễ dàng giết chết tất cả bọn họ.

Nếu đã như vậy, Trương Hạo hoàn toàn không có lý do gì để lừa dối họ.

Thành ý này quả thực đã đủ.

Người dẫn đầu gật đầu với Trương Hạo, anh ta nhìn kỹ Trương Hạo một lượt, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

“Không ngờ cậu còn trẻ mà đã có thực lực kinh khủng như vậy, nếu đã thế, vậy các người hãy theo chúng tôi, Khang Ba Lạc muốn ra ngoài không dễ dàng như vậy, các người hãy ở lại Khang Ba Lạc trước, đợi đến ngày thông đạo mở ra rồi hãy rời đi.” Người dẫn đầu nhóm áo xanh rõ ràng đã bị thực lực của Trương Hạo chấn động, thái độ cũng theo đó mà hòa hoãn hơn.

Anh ta vẫy tay ra hiệu cho mọi người hạ cung tên xuống, và làm một cử chỉ mời đối với nhóm của Trương Hạo.

“Nếu các người là vô tình đi lạc, lại có thực lực phi phàm như vậy, Khang Ba Lạc chúng tôi bằng lòng cho các người trú ẩn.

Nhưng như tôi đã nói, ra khỏi đây không hề dễ dàng, phải đợi đến một thời điểm đặc biệt.” Người dẫn đầu giải thích.

Trương Hạo nghe vậy, trong lòng tuy có chút vội vã, nhưng cũng hiểu lúc này chỉ có thể thuận theo tình thế.

Hắn gật đầu cảm ơn người dẫn đầu, và ra hiệu cho các thành viên trong đội theo những người áo xanh đến nơi ở của họ.

Dưới sự dẫn dắt của những người áo xanh, nhóm của Trương Hạo xuyên qua cánh đồng tuyết mênh mông, đến một ngôi làng ẩn mình sâu trong núi tuyết – Khang Ba Lạc.

Kiến trúc ở đây rất độc đáo, toàn bộ được xây bằng đá và gỗ, vừa kiên cố vừa mang đậm nét dân tộc.

Làng được bao bọc bởi những ngọn núi tuyết hùng vĩ, phảng phất như một chốn bồng lai tiên cảnh cách biệt với thế giới bên ngoài.

Những người áo xanh nhiệt tình chào đón họ vào một ngôi nhà lớn trong làng, bên trong ấm áp như mùa xuân, ngọn lửa trong lò sưởi nhảy múa, soi sáng khuôn mặt của mọi người.

Dân làng đều tò mò nhìn họ, nhưng nhiều hơn là sự thân thiện và chào đón.

Người dẫn đầu sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho họ, và hứa sẽ nhanh chóng chuẩn bị thức ăn và quần áo cho họ.

Trương Hạo cảm kích nhận lấy tất cả, đồng thời cũng đang tính toán kế hoạch tiếp theo trong lòng.

Hắn biết, tuy tạm thời có được nơi trú ẩn, nhưng nhiệm vụ tìm kiếm Chân Dưới Kỳ Lân vẫn còn rất cấp bách.

Trong những ngày Trương Hạo và nhóm của mình chờ đợi thông đạo rời khỏi Khang Ba Lạc mở ra, đột nhiên có một ngày, tất cả mọi người ở Khang Ba Lạc đều mang vẻ mặt u sầu.

Hôm đó, Bàn Tử vội vã tìm Trương Hạo: "Đi, nghe nói có chuyện

hay để xem, chúng ta cũng đi xem thử." Trương Hạo và mọi người ở Khang Ba Lạc cũng không có việc gì khác, nghe Bàn Tử nói có chuyện hay, đi xem cũng không sao.

Thế là, Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp, Giải Tiểu Hoa, Hoắc Tú Tú, Phan Tử và Ngô Tam Thúc theo bước chân vội vã của Bàn Tử, đi qua những con đường nhỏ quanh co của làng Khang Ba Lạc, cuối cùng đến một khu vực bí ẩn ở sau núi.

Ở đây, tuyết dường như còn dày hơn, gió lạnh căm căm, phảng phất như không khí cũng đã đông cứng lại.

Tuy nhiên, chính trong môi trường như vậy, lại ẩn giấu một cánh cửa đồng khổng lồ gây chấn động.

Cánh cửa đồng đó sừng sững trước vách núi, phảng phất như một con quái thú khổng lồ xuyên không từ thời viễn cổ, lặng lẽ bảo vệ bí mật của vùng đất này.

Chương 332

Thân cửa cao hàng chục mét, rộng cũng tương đương, trên đó điêu khắc những đồ đằng phức tạp và bí ẩn, có phượng hoàng bay vút trời cao, rồng cuộn trào không ngừng, và đủ loại sinh vật chưa biết tên, chúng hoặc xoay tròn, hoặc đan xen vào nhau, tạo thành những bức tranh sinh động mà lại quỷ dị.

Dưới ánh hoàng hôn, bề mặt cửa đồng lóe lên ánh sáng xanh u u, càng thêm vài phần bí ẩn và trang nghiêm.

Trương Hạo và mọi người khi nhìn thấy cánh cửa đồng, lập tức mặt mày kinh ngạc.

Họ không bao giờ ngờ rằng, chỉ vì vô tình rơi xuống vách đá mà lại nhìn thấy cánh cửa đồng.

Mọi người đứng trước cửa đồng, ai nấy đều cảm thấy một sự chấn động và kinh ngạc mãnh liệt.

Điều này không chỉ vì kích thước khổng lồ và công nghệ tinh xảo của nó, mà còn vì phía sau cánh cửa dường như ẩn giấu vô số bí mật và sức mạnh chưa biết.

Trong mắt Ngô Tam Thúc lóe lên một tia kinh ngạc và suy tư, rõ ràng, cảnh tượng này đã vượt ngoài dự liệu của ông.

Tuy nhiên, đúng lúc mọi người còn đang chìm đắm trong sự chấn động mà cánh cửa đồng mang lại, một tiếng rên rỉ yếu ớt đã phá vỡ sự tĩnh lặng xung quanh.

Họ nhìn theo tiếng động, chỉ thấy bên cạnh cửa đồng, một người phụ nữ trẻ bị trói một cách tàn nhẫn, cơ thể cô bị vặn vẹo thành một tư thế kỳ lạ, phảng phất như được cố ý sắp đặt cho một nghi lễ nào

đó.

Quần áo cô rách nát, khắp người đầy vết thương, trên mặt đầy vẻ đau đớn và tuyệt vọng, nhưng dù vậy, trong mắt cô vẫn lấp lánh ánh sáng bất khuất.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người tim thắt lại, sự phẫn nộ và đồng cảm đan xen vào nhau.

Hạo Thiên Chân càng nhíu chặt mày, cậu nhanh chân bước tới, muốn giải cứu người phụ nữ vô tội này.

Nhưng đúng lúc này, người dẫn đầu nhóm áo xanh xuất hiện, trên mặt anh ta mang vẻ phức tạp, dường như cũng cảm thấy bất lực trước cảnh tượng này.

"Đây là nghi lễ truyền thống của chúng tôi, để cầu xin sự tha thứ của ma quỷ sau cánh cửa đồng." Người dẫn đầu giải thích nhỏ giọng, "Nhưng chúng tôi cũng biết, cách làm này quá tàn nhẫn.

Chỉ là, chúng tôi không còn lựa chọn nào khác." Hạo Thiên Chân nghe vậy, trong lòng càng thêm phẫn nộ.

Cậu nhìn người dẫn đầu, giọng nói kiên định: "Bất kể lý do gì, cũng không thể trở thành cái cớ để làm hại người vô tội.

Chúng ta phải ngăn chặn buổi hiến tế này." "Nếu không hiến tế, quái vật sau cánh cửa đồng sẽ ra ngoài gây họa cho tất cả chúng ta, hy sinh một người và hy sinh tất cả mọi người, chúng tôi vẫn biết cái nào nặng cái nào nhẹ.

Nếu các người còn cố chấp, dù phải liều mạng, chúng tôi cũng sẽ khiến các người phải trả giá!" Đối mặt với sự phản đối và đe dọa mạnh mẽ của người Khang Ba Lạc, Hạo Thiên Chân rơi vào tình thế khó xử.

Cậu biết rõ mình không thể ngồi yên nhìn một sinh mạng vô tội bị

hiến tế tàn nhẫn, nhưng đồng thời cũng phải xem xét tình hình thực tế, tránh làm cả làng nổi giận dẫn đến xung đột lớn hơn.

Lời đề nghị của Trương Hạo tỏ ra vô cùng bình tĩnh và lý trí, hắn đề xuất một phương án trung hòa: trước tiên, thử giao tiếp sâu hơn với người Khang Ba Lạc, hiểu rõ nguồn gốc nỗi sợ hãi của họ, và tìm hiểu xem có cách nào khác để xoa dịu sự tức giận của "ma quỷ" sau cánh cửa đồng mà không cần hy sinh người vô tội.

Đồng thời, họ cũng có thể lợi dụng khoảng thời gian này để quan sát động tĩnh của cánh cửa đồng, xem có dấu hiệu tự mở hay manh mối nào khác xuất hiện không.

"Thiên Chân, tôi hiểu tâm trạng của cậu, nhưng nóng vội không giải quyết được vấn đề." Trương Hạo trầm giọng nói: "Chúng ta có thể thử giao tiếp với họ trước, xem có thể tìm ra một giải pháp mà cả hai bên đều có thể chấp nhận không.

Dù sao, đây không chỉ liên quan đến sinh tử của một người, mà còn liên quan đến sự an nguy của cả ngôi làng." Hạo Thiên Chân nghe vậy, tuy trong lòng không cam tâm, nhưng cũng hiểu lời của Trương Hạo có lý.

Cậu hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh lại, rồi quay sang người dẫn đầu áo xanh, dùng giọng điệu ôn hòa nhất có thể nói: "Chúng tôi sẵn lòng lắng nghe truyền thống và tín ngưỡng của các vị, cũng hiểu những lo lắng của các vị.

Nhưng xin hãy tin rằng, chúng tôi không đến đây để phá hoại cuộc sống của các vị, mà là hy vọng có thể tìm ra một cách tốt hơn để giải quyết vấn đề.

Hãy cùng nhau nỗ lực, xem có phương pháp nào khác có thể xoa dịu sức mạnh sau cánh cửa đồng mà không cần hy sinh sinh mạng vô tội không." Người dẫn đầu áo xanh nhìn vào đôi mắt kiên định của

Hạo Thiên Chân, cũng như sự đoàn kết và trí tuệ mà Trương Hạo và những người khác thể hiện, trong lòng cũng không khỏi dao động.

Anh ta im lặng một lúc, cuối cùng gật đầu, tỏ ý bằng lòng tiến hành một cuộc trò chuyện sâu hơn.

Cuối cùng, hai bên đã đàm phán ra một phương án trung hòa, người Khang Ba Lạc lợi dụng thiếu nữ để hiến tế, mở cửa đồng, đợi khi quái vật bên trong ra ngoài, Trương Hạo sẽ ra tay ngăn chặn quái vật.

Khi người dẫn đầu áo xanh gật đầu đồng ý, nghi lễ hiến tế của làng Khang Ba Lạc lặng lẽ diễn ra trong một bầu không khí trang nghiêm và phức tạp.

Màn đêm buông xuống, gió lạnh càng thêm căm căm, tuyết dường như cũng rơi dày đặc hơn, làm cho nghi lễ này thêm vài phần thê lương và bí ẩn.

Dân làng vây quanh cô gái bị trói, trên mặt hiện rõ những cảm xúc phức tạp: có kính sợ, có sợ hãi, cũng có sự khuất phục bất lực trước sức mạnh chưa biết.

Họ theo nghi lễ cổ xưa, lần lượt đặt các vật tế lễ trước cửa đồng, mỗi món đều mang theo nguyện vọng về cuộc sống và nỗi sợ hãi tai họa của họ.

Cô gái tuy khắp người đầy vết thương, nhưng ánh mắt vẫn quật cường, phảng phất như đang dùng sức lực cuối cùng của mình để chống lại số phận.

Giọng nói yếu ớt của cô gần như bị chìm lấp trong gió lạnh, nhưng ý chí bất khuất đó lại như một mồi lửa, thắp lên một sự đồng cảm nào đó sâu trong lòng mỗi người có mặt.

Khi người dẫn đầu áo xanh ra lệnh, nghi lễ hiến tế chính thức bắt

đầu.

Anh ta cầm một con dao găm sắc bén, từ từ tiến về phía cô gái, mỗi bước đi dường như nặng tựa ngàn cân.

Tuy nhiên, vào thời khắc quan trọng, Trương Hạo và những người khác không hề đứng nhìn, họ đã âm thầm chuẩn bị sẵn sàng, một khi tình hình mất kiểm soát sẽ lập tức ra tay.

Nhưng điều bất ngờ là, người dẫn đầu áo xanh không hề ra tay thật, mà dừng bước, nhẹ nhàng đặt con dao găm bên cạnh cô gái, như một hành động hiến tế mang tính tượng trưng.

Anh ta quay đầu nhìn Trương Hạo và những người khác, trong mắt lóe lên một tia quyết tuyệt: "Nếu các ngươi bằng lòng giúp chúng tôi, vậy thì hãy cùng nhau đối mặt." Sau đó, dân làng bắt đầu ngâm những câu thần chú cổ xưa, âm thanh vang vọng giữa thung lũng, hòa cùng gió tuyết tạo thành một bản nhạc bi tráng.

Khi thần chú tiếp tục, những đồ đằng trên cửa đồng phảng phất như sống lại, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, hòa quyện với ánh hoàng hôn, cả khung cảnh trở nên vừa quỷ dị vừa trang nghiêm.

Đột nhiên, cửa đồng phát ra tiếng gầm trầm thấp, phảng phất như một con quái thú đã ngủ say ngàn năm bị đánh thức.

Ngay sau đó, một luồng ánh sáng chói lòa xuyên qua khe cửa, soi sáng cả thung lũng.

Tất cả mọi người đều nín thở, căng thẳng dõi theo sự thay đổi của cánh cửa đồng.

Cùng với một trận rung động dữ dội, cửa đồng từ từ mở ra, một khe nứt đen kịt xuất hiện trước mắt mọi người.

Đúng vào khoảnh khắc này, một con quái vật kỳ lạ từ sau cửa đột ngột lao ra.

Con quái vật đó thân hình khổng lồ, toàn thân phủ đầy lớp vảy dày, hai mắt lấp lánh ánh sáng xanh u u, trong miệng phát ra tiếng gầm rú đinh tai nhức óc.

Sự xuất hiện của nó khiến cả thung lũng rung chuyển, phảng phất như không khí cũng đã đông cứng lại.

Tại khu vực sau núi Khang Ba Lạc, nơi tuyết phủ dày đặc và gió lạnh căm căm, khi cánh cửa đồng từ từ mở ra, một luồng khí tức cổ xưa và ngột ngạt lập tức lan tỏa.

Vào khoảnh khắc đó, ánh mắt Trương Kỳ Lân đột nhiên trở nên nghiêm trọng, miệng thốt ra cái tên khiến người ta rùng mình: "Đấu Thi".

Đấu Thi, một truyền thuyết kinh hoàng bắt nguồn từ thời viễn cổ, nghe nói chúng là những chiến binh bị nguyền rủa, sau khi chết linh hồn không được siêu thoát, bị sức mạnh tà ác khống chế, trở thành những cỗ máy chiến đấu không bao giờ mệt mỏi.

Con Đấu Thi trước mắt chính là hiện thân của truyền thuyết đó, nó không chỉ là một con quái vật, mà còn là hiện thân của sự sợ hãi và tuyệt vọng.

Thân hình Đấu Thi khổng lồ và méo mó, mỗi tấc da đều phủ đầy lớp vảy đen cứng như sắt, những lớp vảy này lấp lánh ánh sáng đáng sợ dưới ánh sáng yếu ớt, phảng phất như mỗi mảnh vảy đều mang theo tiếng gào thét của vô số vong hồn.

Đôi mắt của nó là hai ngọn lửa xanh u u đang cháy, sâu thẳm và trống rỗng, dường như có thể nhìn thấu nỗi sợ hãi sâu thẳm nhất trong lòng người.

Tứ chi của Đấu Thi dị thường thô tráng, cơ bắp cuồn cuộn, mỗi lần vung lên đều kèm theo tiếng không khí bị xé rách, thể hiện sức

mạnh và tốc độ kinh người.

Đáng sợ hơn là, toàn thân Đấu Thi còn bao bọc bởi một luồng khí tức âm lạnh, luồng khí tức này dường như có thể đóng băng linh hồn con người, khiến người ta không tự chủ được mà run rẩy.

Cùng với sự xuất hiện của nó, nhiệt độ xung quanh dường như cũng giảm đi mấy phần, gió tuyết càng thêm dữ dội, phảng phất như ngay cả sức mạnh tự nhiên cũng đang cổ vũ cho sự tồn tại kinh hoàng này.

Tiếng gầm của Đấu Thi lại lần nữa vang lên, đó là một tiếng gầm rú hỗn hợp giữa sự phẫn nộ, đau khổ và tuyệt vọng, nó dường như đang kể lể về những khổ nạn và sự bất cam vô tận của mình.

Ngay sau đó, Đấu Thi phát động tấn công, nó như một con thú hoang bị chọc giận, hung hăng lao về phía người áo xanh gần nhất.

Chương 333

Những người áo xanh đó, với tư cách là những chiến binh tinh nhuệ của làng Khang Ba Lạc, ngày thường dũng mãnh không sợ hãi, nhưng lúc này đối mặt với sức mạnh kinh hoàng của Đấu Thi, lại tỏ ra vô cùng yếu ớt.

Những người áo xanh nhanh chóng phản ứng, họ vung những thanh đao kiếm trong tay, cố gắng ngăn chặn cuộc tấn công của Đấu Thi.

Tuy nhiên, những vũ khí sắc bén trong mắt người thường, trước lớp vảy cứng không thể phá hủy của Đấu Thi lại như đồ chơi trẻ con.

Móng vuốt của Đấu Thi dễ dàng xé toạc hàng phòng ngự của những người áo xanh, máu tươi bắn tung tóe, tiếng kêu la thảm thiết vang lên liên tiếp.

Rất nhanh, mấy người áo xanh đã ngã gục trong vũng máu, trong mắt họ tràn đầy sự bất cam và tuyệt vọng.

Trương Hạo chứng kiến tất cả, trong lòng tràn đầy phẫn nộ và đồng cảm.

Hắn biết rõ, nếu cứ tiếp tục như vậy, không chỉ sẽ có thêm nhiều người vô tội bỏ mạng dưới tay Đấu Thi, mà cả làng Khang Ba Lạc cũng sẽ đối mặt với thảm họa diệt vong.

Vì vậy, hắn không chút do dự lao lên.

Bóng dáng Trương Hạo như quỷ mị lướt qua trên chiến trường, hắn né tránh mọi đòn tấn công của Đấu Thi, tìm kiếm thời cơ ra tay tốt nhất.

Cuối cùng, trong một lần Đấu Thi vung móng vuốt hụt, cơ thể mất

thăng bằng, Trương Hạo chớp lấy cơ hội, mạnh mẽ nhảy lên, nắm đấm mang theo thế mạnh như sấm sét vạn quân, hung hăng giáng xuống đầu Đấu Thi.

Khoảnh khắc đó, thời gian phảng phất như ngưng đọng.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Trương Hạo và Đấu Thi, họ nín thở chờ đợi, mong chờ kết quả được hé lộ.

Cùng với một tiếng nổ đinh tai nhức óc, thân hình khổng lồ của Đấu Thi vậy mà bị Trương Hạo một đấm đánh bay, nặng nề rơi xuống đất, tan thành vô số mảnh vụn.

Không khí xung quanh vào khoảnh khắc này dường như trở nên trong lành lạ thường, gió tuyết cũng dường như đã yếu đi rất nhiều.

Tất cả mọi người có mặt đều bị cảnh tượng này chấn động sâu sắc.

Họ không thể tin được mà nhìn con Đấu Thi đã vỡ nát trên mặt đất, và người đang đứng bên cạnh nó, toàn thân toát ra khí thế mạnh mẽ – Trương Hạo.

Trên mặt những người áo xanh đầy vẻ kinh ngạc và kính sợ, họ chưa bao giờ thấy một sức mạnh cường đại như vậy, cũng chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có người có thể dễ dàng đánh bại con quỷ sau cánh cửa đồng như thế.

Con quỷ mà hàng trăm năm qua, đã khiến người Khang Ba Lạc phải hiến tế một thiếu nữ mỗi năm, vậy mà lại bị một người trẻ tuổi như Trương Hạo giải quyết bằng một đấm.

Người dẫn đầu nhóm áo xanh càng kích động đến mức toàn thân run rẩy, anh ta là người đầu tiên quỳ xuống đất, bày tỏ sự kính trọng cao nhất đối với Trương Hạo.

Những người áo xanh khác thấy vậy, cũng lần lượt làm theo, họ

quỳ thành một hàng, cúi đầu cảm tạ Trương Hạo.

Trong lòng họ, Trương Hạo đã không còn là một du khách bình thường, mà là một đấng cứu thế tồn tại như một vị thần.

“Thiên thần!

Ngài có phải là sứ giả do thần linh phái đến để cứu chúng tôi không?” Người dẫn đầu hỏi bằng giọng run rẩy.

Người Khang Ba Lạc thấy vậy cũng lần lượt quỳ xuống, cúi đầu cảm tạ Trương Hạo.

Trương Hạo mỉm cười, hắn biết rõ mình không phải là thiên thần gì cả.

Nhưng hắn cũng hiểu, lúc này người Khang Ba Lạc cần một niềm hy vọng, một người lãnh đạo có thể dẫn dắt họ thoát khỏi khó khăn.

Vì vậy, hắn gật đầu, dùng giọng nói ôn hòa mà kiên định nói: “Ta không phải là thiên thần, nhưng ta bằng lòng chiến đấu bên cạnh các vị, cùng nhau chống lại sức mạnh tà ác.

Hãy cùng nhau nỗ lực, vì tương lai của Khang Ba Lạc mà chiến đấu!” Khi lời nói của Trương Hạo vừa dứt, người Khang Ba Lạc reo hò như sấm.

Họ lần lượt đứng dậy, trong mắt lấp lánh ánh sáng hy vọng.

Họ biết, có một cường giả như Trương Hạo tham gia, họ sẽ không còn phải sợ hãi những con quái vật kinh hoàng đó nữa.

Trương Hạo không lãng phí quá nhiều thời gian với người Khang Ba Lạc.

Theo những gì hắn biết, cửa đồng là do người Trương gia xây dựng để ngăn chặn sự lan rộng của một vị thần nào đó mượn long mạch dưới lòng đất.

Khang Ba Lạc xuất hiện cửa đồng, lẽ nào ở đây cũng có một long mạch sao?

Lúc này cửa đồng đã mở, Trương Hạo quyết định tiến vào, xem bên trong rốt cuộc là tình hình gì.

Hắn bước vào trong cửa đồng, lập tức bị cảnh tượng trước mắt chấn động.

Sau cánh cửa không phải là sự u ám sâu thẳm như tưởng tượng, mà là một thế giới của những đường ống phức tạp đan xen, những đường ống này giống như mạch máu trong cơ thể người, chằng chịt giao nhau, vừa bí ẩn vừa hùng vĩ.

Chúng hoặc thô hoặc mảnh, uốn lượn quanh co, lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo đặc trưng của kim loại dưới ánh sáng yếu ớt, phảng phất như chứa đựng một loại sức mạnh chưa biết.

Điều khiến Trương Hạo kinh ngạc nhất là, những đường ống này không phải là vật chết, mà dường như có sinh mệnh.

Hắn tập trung lắng nghe, dường như có thể mơ hồ nghe thấy tiếng mạch đập trầm thấp và mạnh mẽ từ bên trong đường ống, giống như tiếng máu chảy trong mạch máu, nhưng lại càng sâu trầm và cổ xưa hơn.

Cảnh tượng kỳ dị này khiến hắn không khỏi suy đoán, liệu những đường ống này có thực sự là mạch máu của một vị thần cổ đại không?

Ngay khoảnh khắc Trương Hạo bước vào sau cánh cổng đồng, anh phảng phất như xuyên qua giới hạn của không thời gian, đến một thế giới vừa xa lạ vừa kỳ quái.

Những đường ống ở đây không còn là kết cấu kim loại lạnh lẽo vô tri, mà dần dần bộc lộ một sức sống khiến người ta kinh hãi.

Khi Trương Hạo tập trung chú ý, những đường ống vốn đang tĩnh lặng bắt đầu khẽ ngoe nguẩy, tựa như mạch máu của một vị Cổ Thần đã ngủ say ngàn năm, vào một khoảnh khắc nào đó bị đánh thức, bừng bừng sức sống trở lại.

Ánh sáng bên trong những "mạch máu" này bắt đầu trở nên chói lòa, không còn là những tia sáng yếu ớt như trước, mà giống như trái tim đang đập, sáng tối nhịp nhàng, mỗi lần chớp lên lại kèm theo một luồng năng lượng cổ xưa mà mạnh mẽ.

Trương Hạo có thể cảm nhận được trí tuệ cổ xưa và sự uy nghiêm vô tận ẩn chứa trong luồng sức mạnh này, dường như đang cảnh cáo anh, đây là lãnh địa thần thánh không thể xâm phạm.

Ngay khi trong lòng dâng lên sự tò mò và kính sợ mãnh liệt, Trương Hạo quả quyết khởi động năng lực hút máu.

Anh dùng hai tay nắm chặt một đường ống, năng lượng kỳ dị không ngừng truyền từ trong đó vào cơ thể anh.

Đây không phải là hút máu thông thường, mà là năng lực đặc biệt anh có được sau khi dung hợp vật phẩm hiếm thấy là nhẫn Hồng Mô.

Nó có thể hấp thu tinh hoa của vạn vật trong trời đất, dù là sinh linh hay phi sinh linh, dùng để cường hóa huyết mạch Kỳ Lân của bản thân.

Cùng với việc khởi động năng lực, hai mắt Trương Hạo tức thì đỏ rực như máu, một luồng lực hút không thể chống cự từ trong cơ thể anh bộc phát ra, nhắm thẳng vào những "mạch máu" kia.

Phép màu đã xảy ra, những "mạch máu" vốn đang rung lắc dữ dội sau khi tiếp xúc với lực hút của Trương Hạo, chẳng những không chống cự thành công, ngược lại như bị một sức mạnh nào đó lôi kéo, từ từ tiến lại gần Trương Hạo.

Chất lỏng tựa như máu chảy ra từ đường ống, không phải màu đỏ tươi, mà là màu đen kịt thăm thẳm, mang theo hơi thở cổ xưa và thần bí, trực tiếp bị Trương Hạo hút vào cơ thể.

Cùng với sự rót vào của luồng sức mạnh này, huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể Trương Hạo như bị đốt cháy, bắt đầu sôi trào, bành trướng điên cuồng.

Dưới da anh, những hoa văn màu vàng ẩn hiện, đó là dấu hiệu của việc huyết mạch Kỳ Lân đang tiến hóa.

Sức mạnh của Trương Hạo vào lúc này đã được nâng cao chưa từng có, giác quan của anh trở nên cực kỳ nhạy bén, thậm chí có thể cảm nhận được từng tia năng lượng dao động trong không gian xung quanh.

Tuy nhiên, đúng lúc này, biến cố đột ngột xảy ra.

Những "mạch máu" kia dường như cảm nhận được mối đe dọa từ Trương Hạo, bắt đầu co rút điên cuồng, cố gắng thu hồi sức mạnh đã chảy ra.

Nhưng Trương Hạo đâu dễ dàng buông tay, anh nghiến chặt răng, vận dụng toàn lực năng lực hút máu, mở ra một cuộc tranh đoạt kịch liệt với những "mạch máu" này.

Chương 334

Cuối cùng, trong một tiếng nổ vang trời, những "mạch máu" kia bị cưỡng ép kéo ra khỏi sự trói buộc của vách đá, phơi bày trước mắt Trương Hạo.

Chúng uốn éo, giãy giụa, nhưng không thể nào thoát khỏi sự khống chế của anh.

Và Trương Hạo, trong quá trình này, cũng đã thành công hấp thu một lượng lớn máu vào cơ thể, huyết mạch Kỳ Lân có được bước nhảy vọt về chất, đạt đến một tầm cao chưa từng có. [Đinh!

Tiến độ tiến hóa Huyết mạch Kỳ Lân +1000.] Một vật phẩm hiếm có thể cộng 10 điểm tiến độ, một vật phẩm cực hiếm có thể cộng 100 điểm tiến độ.

Lần hút máu này lại tăng thêm tới 1000 điểm tiến độ tiến hóa.

Có thể thấy năng lượng ẩn chứa trong máu của những đường ống kia mạnh mẽ đến mức nào, rất có khả năng nó đến từ vị thần vẫn luôn tìm cách giết chết anh.

Mạch máu của thần xuất hiện sau cánh cổng đồng có thể lý giải được, nó vẫn luôn phát triển, lan rộng, nếu không bị cổng đồng cản lại, có lẽ nó đã lan đến nơi nào không biết.

Chỉ là, khi bị Trương Hạo hấp thu máu, nó chỉ rung lắc phản kháng.

Xem ra vị thần kia cũng không hẳn là khó đối phó, chắc chắn hắn đã bị hạn chế gì đó, nếu không Trương Hạo chắc chắn chẳng được lợi lộc gì.

Nghĩ đến đây, Trương Hạo chỉ hy vọng sự hạn chế đó có thể kéo

dài lâu hơn một chút, ít nhất là để anh có thể tìm ra cách giết chết vị thần kia.

Mọi chuyện tạm thời kết thúc, Trương Hạo biết rõ nơi này không nên ở lâu, nhưng cũng không thể bỏ qua bất kỳ manh mối nào, bèn quyết định gọi những người bạn đang đợi bên ngoài vào.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử cùng những người khác lần lượt tiến vào bên trong cánh cổng đồng thần bí khó lường này.

Khi mọi người nối đuôi nhau vào, bầu không khí cổ xưa và kỳ quái bên trong cổng đồng dường như càng thêm nồng đậm, nhịp tim của mỗi người đều bất giác đập nhanh hơn vài phần.

Họ tản ra, mỗi người tự tìm kiếm những bí mật có thể ẩn giấu.

Không gian bên trong cổng đồng phức tạp hơn nhiều so với vẻ ngoài, những đường ống và vách tường chằng chịt đan vào nhau, tạo thành những hình thù kỳ dị.

Đúng lúc này, cái giọng oang oang đặc trưng của Bàn Tử đột nhiên vang lên, phá vỡ sự tĩnh lặng xung quanh: "Này, mọi người mau lại đây xem, chỗ này có thứ gì này!" Trương Hạo, Hạo Thiên Chân và những người khác nghe tiếng liền nhanh chóng tụ tập lại bên cạnh Bàn Tử.

Chỉ thấy Bàn Tử đang chỉ vào một bức tường trông có vẻ bình thường, trên đó chi chít những văn tự cổ xưa, chúng lấp lánh ánh sáng u u dưới tia sáng yếu ớt, dường như đang kể lại một bí mật ngàn năm.

"Đây… đây là bùa quỷ gì thế?" Bàn Tử gãi đầu, mặt đầy vẻ khó hiểu.

Hạo Thiên Chân thấy vậy, lập tức tiến lên vài bước, cẩn thận quan sát những văn tự đó.

Cậu nheo mắt lại, dường như muốn khắc sâu từng ký tự vào trong

đầu.

Một lúc lâu sau, cậu mới chậm rãi lên tiếng: "Những văn tự này, tuy tôi không thể xác định hoàn toàn, nhưng dựa theo nghiên cứu của tôi, chúng rất có thể liên quan đến nghi thức hiến tế của người Khang Ba Lạc." "Khang Ba Lạc?

Hiến tế?" Trương Hạo nghe vậy, mày nhíu chặt lại, Khang Ba Lạc chẳng phải chính là ngôi làng thần bí mà họ đang ở sao!

Hạo Thiên Chân gật đầu, nói tiếp: "Người Khang Ba Lạc tin vào một vị thần linh cổ xưa, họ tin rằng thông qua hiến tế có thể nhận được sự che chở của thần linh hoặc một loại sức mạnh nào đó.

Những văn tự này rất có thể đã ghi lại quá trình nghi thức hiến tế của họ hoặc một lời tiên tri thần bí nào đó." Mọi người nghe vậy đều hít một hơi.

Không ngờ sau cánh cổng đồng này lại ẩn giấu một bí mật cổ xưa đến thế.

Trương Hạo càng thêm động lòng, anh nhận ra những văn tự này có lẽ sẽ tiết lộ cho anh nhiều manh mối hơn về vị "thần" vẫn luôn muốn lấy mạng mình.

Thế là, anh nhìn Hạo Thiên Chân, nghiêm túc nói: "Thiên Chân, cậu có cách nào ghi lại những văn tự này không?

Có lẽ chúng sẽ trở thành chìa khóa để chúng ta đối phó với 'vị thần' kia." Hạo Thiên Chân nghe vậy gật đầu, bắt đầu lấy giấy bút từ trong ba lô ra, cẩn thận ghi lại từng ký tự.

Những người khác thì cảnh giác quan sát xung quanh để đề phòng bất trắc.

Bầu không khí trong cổng đồng lại trở nên căng thẳng và nặng nề, nhưng trong lòng mỗi người đều tràn đầy khao khát và mong chờ đối

với những điều chưa biết.

Hạo Thiên Chân hành động rất nhanh, nhưng trong lúc ghi chép, lông mày cậu dần nhíu chặt lại.

"Thiên Chân, sao vậy, những văn tự này có vấn đề gì à?" Hạo Thiên Chân gật đầu: "Cách giải mã trước đây của tôi dường như sai hết rồi, hoàn toàn không phải ý đó.

Sau khi ghép những văn tự này lại theo một cách đặc biệt, lời giải thích thu được là cánh cổng đồng này thực ra là một cái bẫy!" Bên trong cánh cổng đồng tối tăm và đầy khí tức bí ẩn, lời nói của Hạo Thiên Chân như sấm sét giữa trời quang, không chỉ phá vỡ sự tĩnh lặng xung quanh mà còn làm chấn động tâm hồn của mỗi người.

Thông tin mà cậu tiết lộ khiến tình hình vốn đã phức tạp lại càng trở nên khó lường, dường như mỗi vách đá, mỗi đường ống đều ẩn chứa những bí mật không thể nói ra.

"Mọi người nghe tôi nói." Hạo Thiên Chân hít một hơi thật sâu, cố gắng để giọng nói của mình nghe trầm ổn hơn.

"Cách giải mã trước đây của tôi đúng là có sai sót, nhưng đó không phải do tôi cố ý, mà là vì những văn tự cổ này không hề đơn giản như chúng ta nhìn thấy bề ngoài." Cậu nhẹ nhàng vuốt ve những văn tự cổ xưa đang lấp lánh ánh sáng u u trên vách tường, trong mắt ánh lên sự khao khát và kính sợ đối với tri thức.

"Những văn tự này thực ra là một loại mật mã cổ, chúng không được sắp xếp theo thứ tự đọc thông thường của chúng ta, mà cần phải được sắp xếp và giải mã lại theo một quy luật đặc biệt nào đó." Lời nói của Hạo Thiên Chân ẩn chứa một sự phấn khích khó tả, dường như cậu sắp khám phá ra một bí mật đã bị chôn vùi ngàn năm.

Mọi người nghe vậy đều ngơ ngác nhìn nhau, rồi vây lại, ánh mắt

dán chặt vào những văn tự trông có vẻ lộn xộn kia.

Dưới sự hướng dẫn của Hạo Thiên Chân, họ bắt đầu thử sắp xếp lại những văn tự này theo nhiều cách khác nhau, hy vọng có thể tìm ra sự thật ẩn giấu bên trong.

"Nhìn đây!" Hạo Thiên Chân chỉ vào một dãy văn tự trông có vẻ bình thường.

"Nếu chúng ta sắp xếp lại những văn tự này theo thứ tự 'nhật nguyệt tinh thần', sẽ có được một câu mới." Nói rồi, cậu nhanh chóng nguệch ngoạc ra một chuỗi ký tự mới trên giấy và khẽ đọc lên: "'Cổng đồng, không phải cổng vào, là lồng nhử địch, là khóa giữ bí mật'." Cùng với lời nói của Hạo Thiên Chân, cả không gian dường như rung chuyển.

Câu nói này không chỉ tiết lộ công dụng thực sự của cổng đồng, mà còn cho thấy ý đồ sâu xa của tổ tiên Trương gia khi xây dựng nó.

Trương Hạo, Bàn Tử và những người khác đều lộ vẻ kinh ngạc, họ không thể nào ngờ rằng, đằng sau cánh cổng đồng trông có vẻ bình thường này lại ẩn giấu một bí mật phức tạp đến thế.

"Vậy thì, cái bẫy này rốt cuộc hoạt động như thế nào?" Trương Hạo là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng, ánh mắt anh như đuốc, nhìn chằm chằm vào Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân khẽ gật đầu, nói tiếp: "Theo suy đoán của tôi, tổ tiên Trương gia khi xây dựng cánh cổng đồng này đã lường trước được mối đe dọa của thế lực thần bí kia.

Họ biết rằng, thế lực này không chỉ vô cùng mạnh mẽ mà còn không ngừng lan rộng, bành trướng.

Để ngăn chặn bước chân của nó, bảo vệ sự an toàn của thế giới này, tổ tiên Trương gia đã quyết định xây dựng cổng đồng làm rào

cản.” “Nhưng!” Hạo Thiên Chân chuyển giọng.

“Thế lực thần bí kia cũng không phải dạng tầm thường, nó cũng có trí tuệ và sức mạnh đáng gờm.

Sau khi biết được kế hoạch của tổ tiên Trương gia, nó đã âm thầm khống chế một nhóm người, âm mưu phá hoại việc xây dựng cổng đồng.

Để đối phó với nguy cơ này, tổ tiên Trương gia đã phải đưa ra một quyết định táo bạo là xây dựng một cánh cổng đồng giả, và cố ý để lại một số manh mối, dẫn dụ những người bị khống chế đó đến Khang Ba Lạc.” “Khang Ba Lạc?” Bàn Tử nghe vậy, không khỏi nhíu mày.

“Nơi này chúng ta trước đây cũng nghe qua một vài truyền thuyết, nhưng không ngờ lại có liên quan đến chuyện này.” Hạo Thiên Chân gật đầu đồng tình: “Đúng vậy, Khang Ba Lạc là một ngôi làng cổ xưa và thần bí, nằm ở vùng rìa của mảnh đất này, tương đối cách biệt với thế giới bên ngoài.

Tổ tiên Trương gia chọn nơi này làm điểm cuối của cái bẫy, một mặt là vì địa hình ở đây phức tạp, dễ thủ khó công; mặt khác là vì người dân ở đây tín ngưỡng một vị thần linh cổ xưa, tín ngưỡng này ở một mức độ nào đó có thể kìm hãm sức ảnh hưởng của thế lực thần bí kia.” “Cho nên…” Trương Hạo tiếp lời: “Những người bị khống chế đó một khi đến đây, sẽ vì một lý do nào đó mà không thể tiếp tục tiến lên?

Và cổng đồng trở thành mồi nhử, khiến họ lầm tưởng rằng chỉ cần đi qua đây là có thể đạt được mục đích của mình?” “Không sai.” Hạo Thiên Chân gật đầu khẳng định.

“Và điều khéo léo hơn nữa là, cái bẫy này còn có một cơ chế tự sửa chữa.

Một khi có người cố gắng phá hoại cổng đồng hoặc đi đường vòng để tìm lối vào thực sự, sẽ kích hoạt một loạt cơ quan và cạm bẫy, khiến họ phải trả giá đắt." Nói đến đây, vẻ mặt Hạo Thiên Chân lộ ra một chút nghiêm trọng: "Đây cũng chính là lý do tại sao chúng ta trước đó lại gặp phải nhiều nguy hiểm và khó khăn như vậy.

Những cơ quan và cạm bẫy đó không phải được bố trí tùy tiện, mà đã được thiết kế và tính toán cẩn thận.

Mục đích của chúng là để đảm bảo bí mật này không bị tiết lộ, đồng thời khiến những người bị khống chế đó vĩnh viễn không thể đạt được mục đích của mình." Mọi người nghe vậy đều hít một hơi lạnh.

Chương 335

Họ cuối cùng cũng hiểu tại sao cánh cổng đồng này lại thần bí khó lường, nguy cơ tứ phía đến vậy.

Hóa ra tất cả đều là để bảo vệ một bí mật còn lớn hơn thế nữa, bí mật về sự trường sinh, bí mật cuối cùng của thế giới.

"Vậy thì," Bàn Tử lại lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

"Chúng ta bây giờ nên tiếp tục tìm kiếm cánh cổng đồng thật hay là rời khỏi đây?" Hạo Thiên Chân trầm ngâm một lát rồi nói: "Tôi cho rằng chúng ta nên tiếp tục tìm kiếm cánh cổng đồng thật.

Tuy cái bẫy này rất nguy hiểm và phức tạp, nhưng chỉ cần chúng ta giữ cảnh giác, hành động cẩn thận, chắc chắn sẽ tìm được lối thoát." "Hơn nữa," cậu chuyển giọng.

"Nơi này đã rất gần Mặc Thoát, tôi đoán mục đích chính của cánh cổng đồng này là để che giấu cánh cổng đồng ở Mặc Thoát." Nghe đến đây, Trương Hạo gật đầu đồng tình.

Mục đích ban đầu của họ chính là cổng đồng Mặc Thoát, sau cánh cổng có Kỳ Lân Hạ Chi, có lẽ chính vì sự tồn tại của cơ thể Kỳ Lân, tổ tiên Trương gia mới đặt một cái bẫy như vậy ở Khang Ba Lạc gần đó… Chuyện cổng đồng kết thúc, Trương Hạo, Hạo Thiên Chân và mọi người cùng người Khang Ba Lạc trở về làng, chờ đợi lối đi rời khỏi được mở ra.

Ba ngày sau.

Màn đêm buông xuống, ánh trăng thưa thớt, ngôi làng Khang Ba Lạc trở nên đặc biệt yên tĩnh, chỉ có tiếng sói tru vọng lại từ xa thỉnh thoảng phá vỡ sự tĩnh lặng.

Những người áo lam đã chuẩn bị cho họ một nghi thức tiễn biệt theo một cách cổ xưa và thần bí.

Tất cả mọi người, bao gồm cả Trương Hạo, đều được bịt mắt cẩn thận bằng một tấm bịt mắt đặc chế.

Tấm bịt mắt này dường như được làm từ một loại chất liệu mềm mại và thoáng khí, vừa không gây áp lực quá lớn lên mắt, vừa có thể ngăn chặn hiệu quả ánh sáng từ bên ngoài.

Dù bị bịt mắt, nhưng tâm trí của Trương Hạo lại vô cùng minh mẫn.

Anh sở hữu khả năng cảm nhận vượt xa người thường, ngay cả trong hoàn cảnh như vậy, anh vẫn có thể dựa vào trực giác và cảm giác nhạy bén để cảm nhận những thay đổi tinh vi của môi trường xung quanh.

Anh dường như có thể "nhìn thấy" luồng không khí lưu chuyển xung quanh, cảm nhận được sự vững chắc của mỗi bước chân trên mặt đất, thậm chí còn có thể mơ hồ bắt được những tiếng động yếu ớt từ khu rừng xa xa.

Được những người áo lam dẫn dắt, họ đi xuyên qua những con đường núi quanh co, khúc khuỷu.

Mặc dù tầm nhìn bị che khuất, nhưng trong đầu Trương Hạo lại dần dần phác họa ra những hình ảnh sống động: con đường núi gồ ghề, cơn gió đêm thỉnh thoảng lướt qua mang theo hơi lạnh, và cả những đường nét của những dãy núi trùng điệp phía xa.

Nhịp tim và bước chân của anh đồng bộ, mỗi hơi thở dường như đang có một sự giao tiếp thần bí nào đó với mảnh đất cổ xưa này.

Khoảng một hai tiếng sau, họ được những người áo lam dẫn đến một hang động trên núi tuyết.

“Hửm?” “Sao lại thế này?” Trương Hạo cảm nhận rõ ràng đã đi đến cuối hang động, nhưng vẫn có thể đi tiếp về phía trước.

Có một khoảnh khắc anh phảng phất như đi xuyên qua một bức tường đá, nhưng lại giống như một ảo ảnh.

Hai bên bức tường như hai thế giới, một bên lạnh buốt thấu xương, một bên ấm áp như mùa xuân.

Lại hai tiếng nữa trôi qua, sau khi họ ra khỏi hang động, lại đi qua một con đường xuống núi như mê cung, cuối cùng những người áo lam dừng lại, nói: “Được rồi, có thể tháo bịt mắt ra.” Cùng với việc tấm bịt mắt được nhẹ nhàng gỡ ra, thế giới trước mắt Trương Hạo lại sáng bừng trở lại.

Anh nhìn quanh, phát hiện mình đang ở trong một thung lũng xa lạ, xung quanh là núi non bao bọc, mây mù lượn lờ, tựa như tiên cảnh.

Ánh nắng xuyên qua tầng mây, loang lổ chiếu xuống mặt đất, tô điểm thêm vài phần ấm áp và sức sống cho mảnh đất thần bí này.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và những người khác cũng lần lượt tháo bịt mắt, trên mặt họ đều mang vẻ kinh ngạc và tò mò, rõ ràng cũng bị cảnh tượng đột ngột này làm cho chấn động.

“Rõ ràng chỉ một lúc, sao môi trường xung quanh lại khác biệt lớn như vậy?” Bàn Tử không nhịn được hỏi, giọng nói mang theo một chút không chắc chắn.

Hạo Thiên Chân không trả lời ngay, mà cẩn thận quan sát môi trường xung quanh.

Cậu chú ý đến một con suối trong vắt chảy róc rách trong thung lũng, bên bờ suối mọc một vạt hoa đỏ rực kỳ dị, không khí thoang thoảng hương thơm nhẹ nhàng.

Ngoài ra, trên vách núi xa xa còn lờ mờ thấy được một vài hình vẽ

cổ xưa và các tác phẩm điêu khắc, toát lên một khí tức nguyên thủy và thần bí.

“Đó là gì vậy?” Hạo Thiên Chân chỉ vào những bông hoa màu đỏ và hỏi.

“Đó là hoa Tàng Hải, một loài hoa thần kỳ.” Người áo lam dùng một giọng điệu trầm ổn và thần bí, từ từ kể về sự huyền diệu của hoa Tàng Hải: “Loài hoa mà các vị đang thấy, tên là hoa Tàng Hải, là kỳ trân hiếm có trên đời.

Màu của nó như lửa, rực rỡ mà không yêu mị, mọc ở nơi mây mù bao phủ này, hấp thụ tinh hoa của trời đất, tụ linh khí của nhật nguyệt.

Sự kỳ diệu của hoa Tàng Hải nằm ở dược hiệu phi thường của nó.

Bất kể bị thương nặng đến đâu, chỉ cần dùng một đóa, liền có thể tạm thời giữ mạng sống trong ba ngày.

Nếu dùng thêm đóa thứ hai, có thể đánh thức linh hồn đang ngủ say, tiếp tục duy trì sự sống thêm ba ngày nữa.

Nhưng hãy nhớ kỹ, hiệu quả của loài hoa này chỉ tốt nhất khi vừa mới hái, một khi rời khỏi đất quá lâu, dược hiệu sẽ giảm đi rất nhiều.” Nói xong, người áo lam dùng ánh mắt sâu thẳm lướt qua mọi người, dường như có thể thấu tỏ được sự khao khát và do dự trong lòng họ.

Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và những người khác nhìn nhau, trong mắt vừa có sự kinh ngạc trước công hiệu thần kỳ của hoa Tàng Hải, vừa có sự tiếc nuối vì không thể dễ dàng hái chúng.

Họ biết rõ, trong cuộc hành trình vô định này, mỗi một nguồn tài nguyên đều có thể là cọng rơm cứu mạng, nhưng lời nói của người áo

lam lại như tiếng chuông cảnh tỉnh, nhắc nhở họ không thể tham lam lợi ích nhất thời mà mất đi kế hoạch lâu dài.

Cuối cùng, lý trí đã chiến thắng sự bốc đồng, mọi người lần lượt gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, và quyết định tuân theo sự chỉ dẫn của người áo lam, tiếp tục tiến về phía trước.

Trương Hạo đi cuối cùng trong đội, nhân lúc mọi người không chú ý, tay quét một cái, một vạt hoa Tàng Hải lớn đã biến mất không tăm tích.

Những người khác muốn giữ được dược hiệu của hoa Tàng Hải, chỉ có thể để chúng mọc ở đây, nhưng Trương Hạo thì khác, anh có không gian trữ vật, bất kỳ vật phẩm nào bỏ vào trong đó đều sẽ giữ nguyên trạng thái ban đầu, thực phẩm tươi dù để bao lâu cũng không mất đi sự tươi ngon.

Làm xong những việc này, Trương Hạo tăng tốc đuổi kịp đội ngũ, cùng mọi người đi về hướng Mặc Thoát.

Dọc đường, Trương Hạo nhìn Bàn Tử và mọi người thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn về phía vạt hoa Tàng Hải nở rộ, trong lòng vừa tiếc nuối, vừa ngứa ngáy vì không thể hái, không khỏi mỉm cười.

Khi những tia nắng cuối cùng của hoàng hôn dần chìm xuống thung lũng, đoàn người của Trương Hạo đã kết thúc một ngày leo trèo dài đằng đẵng và gian khổ.

Trời dần tối, những dãy núi xung quanh dường như bị màn đêm nuốt chửng, trở nên càng thêm sâu thẳm khó lường.

Họ đẩy nhanh bước chân, trong lòng chỉ có một ý nghĩ: tìm được một nơi trú ẩn an toàn càng nhanh càng tốt.

Đúng lúc này, ánh mắt sắc bén của Ngô Tam Thúc bắt được một tia sáng yếu ớt trên đỉnh núi xa xa, ông dừng bước, chỉ về hướng đó

nói: “Nhìn kìa, bên đó dường như có một ngôi chùa, chúng ta hay là đến đó tá túc một đêm.” Mọi người nghe vậy, tinh thần phấn chấn hẳn lên, vội vàng tăng tốc, tiến về phía có ánh sáng.

Sau một hồi nỗ lực, cuối cùng họ cũng đến được ngôi chùa ẩn mình trong núi sâu này.

Ngôi chùa tuy có vẻ đổ nát, nhưng dưới ánh đêm, lại mang đến cho người ta một cảm giác an tâm kỳ lạ.

Đẩy cửa bước vào, một mùi cũ kỹ và hơi ẩm mốc xộc vào mũi.

Trong chùa không có một ai, chỉ có một vị lạt ma già ngồi trong góc tối, tay cầm chuỗi hạt, nhắm mắt tụng kinh.

Thấy có khách đến, vị lạt ma từ từ mở mắt, dùng đôi mắt dường như có thể thấu tỏ thế sự của mình đánh giá mọi người một lượt, rồi khẽ mỉm cười, gật đầu ra hiệu họ có thể ở lại.

Vị lạt ma dẫn mọi người đến một gian phòng khách đơn sơ, trong phòng ngoài một chiếc giường gỗ cũ nát và vài tấm bồ đoàn, thứ thu hút sự chú ý nhất chính là một bức tranh treo trên tường.

Bức tranh màu sắc sặc sỡ, nhưng nội dung lại khiến người ta không rét mà run.

Một con ác quỷ mặt mũi dữ tợn đang cưỡi trên người một phụ nữ có thân hình vặn vẹo, không ra hình người, dường như muốn nuốt chửng linh hồn của cô ta.

Bàn Tử vừa vào phòng đã bị bức tranh này thu hút sự chú ý, anh ta sững người, rồi kinh hãi hét lớn: “Quỷ!” Tiếng hét vang vọng trong ngôi chùa trống trải, nghe đặc biệt chói tai.

Vị lạt ma thấy vậy, vội vàng thắp ngọn nến bên cạnh, trong ánh nến leo lét, khuôn mặt trong tranh dần hiện rõ.

Chương 336

Ông ta khẽ giải thích: "Đây không phải là ma quỷ thật sự, mà là tượng thần hộ pháp trong tín ngưỡng của chúng ta, dùng để trừ tà tránh hung, bảo vệ tín đồ khỏi sự xâm nhập của tà linh." Nghe lạt ma giải thích, Bàn Tử mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng trên mặt vẫn còn vài phần sợ hãi.

Những người khác cũng vây lại, cẩn thận ngắm nhìn bức tranh.

Tượng thần thường hiền từ hoặc uy nghiêm, tượng thần có hình dạng ác quỷ như thế này phần lớn là tà thần.

Mọi người đều hiểu ngôi chùa này không đơn giản, vị lạt ma kia cũng không giống như vẻ bề ngoài.

Đoàn người Trương Hạo trao đổi ánh mắt với nhau, mọi người ngầm hiểu không nên bứt dây động rừng.

Họ đông người như vậy, ai cũng có bản lĩnh đặc biệt, trong chùa chỉ có một lão lạt ma, chẳng lẽ còn sợ ông ta sao.

Cùng lắm thì binh đến tướng đỡ, nước đến đất ngăn.

Sau khi đoàn người của Trương Hạo ổn định chỗ ở trong chùa, cảm giác mệt mỏi và đói khát nhanh chóng ập đến.

Chuyến đi dài và sự thay đổi môi trường đột ngột khiến ai cũng có vẻ nhếch nhác.

Tuy nhiên, ở một vùng núi xa xôi hẻo lánh như thế này, tìm kiếm thức ăn chắc chắn là một nhiệm vụ gian nan.

Đúng lúc mọi người đang nhìn nhau không biết phải làm sao, vị lão lạt ma xuất hiện như một cơn mưa đúng lúc.

Ông ta cầm một tảng thịt khô lớn, mỉm cười đưa cho Ngô Tam Thúc: "Đây là thịt tôi vừa nướng xong, các vị đi đường vất vả rồi, mau ăn nhân lúc còn nóng đi." Ngô Tam Thúc là một người đàn ông trung niên tinh ranh, khi nhận miếng thịt, ông vô tình liếc nhìn nó một cái.

Cái nhìn này lại khiến ông sinh lòng nghi ngờ.

Chỉ thấy miếng thịt có màu sậm, bề mặt hiện lên một màu đỏ bất thường, và tỏa ra một mùi chua nhàn nhạt.

Lòng ông chợt động, lập tức hiểu ra miếng thịt này có vấn đề gì, rất có thể nó là thịt người!

Ông không biểu lộ gì, đóng cửa lại, đặt miếng thịt lên bàn, giọng trầm và nghiêm túc nói với mọi người: "Thịt này có vấn đề, đừng dễ dàng thử." Bàn Tử nghe đến đây, sắc mặt tức thì tái nhợt, anh ta nhớ lại bức tranh ác quỷ trong chùa trước đó, không khỏi rùng mình một cái: "Tam Thúc, ngài không nhìn nhầm chứ?

Cái này… sao có thể là thịt người được?" Ngô Tam Thúc không trả lời ngay.

Những người khác cũng vây lại, trên mặt họ đầy vẻ lo lắng và nghi hoặc.

"Mùi này, tôi đã ngửi quá nhiều lần rồi." Giọng Ngô Tam Thúc toát ra sự kiên định không thể nghi ngờ.

"Trên chiến trường, thi thể của kẻ địch thường tỏa ra mùi tương tự.

Mùi vị này là dấu hiệu của cái chết và sự thối rữa." Trương Hạo nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo: "Nói như vậy, chúng ta có thể đã gặp phải chuyện tà ma thật sự rồi.

Trong ngôi chùa này, e rằng ẩn giấu bí mật gì đó không ai biết."

Hạo Thiên Chân không nhịn được rùng mình một cái: "Vậy chúng ta phải làm sao?

Có nên rời khỏi đây ngay trong đêm không?" Ngô Tam Thúc lắc đầu: "Không được, chúng ta bây giờ không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Ngôi chùa này tuy hẻo lánh, nhưng có lẽ là nơi trú ẩn duy nhất của chúng ta tối nay.

Chúng ta phải hành động cẩn thận, trước tiên điều tra rõ tình hình rồi tính." Dù nói vậy, nhưng nỗi lo trong lòng ông ngày càng lớn.

Ông hiểu rằng, lần này họ gặp phải, rất có thể không chỉ đơn giản là những sóng gió trên đường đi, mà còn liên quan đến một thế lực vô danh nào đó sâu xa và nguy hiểm hơn.

Màn đêm buông xuống, không khí trong chùa càng trở nên quỷ dị khó lường.

Mọi người ngồi quây quần bên nhau, cảnh giác với mọi động tĩnh xung quanh.

Không ai nhắc lại chuyện ăn thịt nữa, bụng ai cũng đói meo, nhưng chỉ có thể cố gắng nhịn đói, cẩn thận chờ đợi bình minh đến.

Lúc này, họ vừa mệt mỏi vừa cảnh giác, trong lòng tràn ngập nỗi sợ hãi về những điều chưa biết và khao khát được an toàn.

Và ngôi chùa cổ kính này, dường như đã trở thành một rào cản giữa họ và thế giới vô danh, ẩn giấu những bí mật sâu thẳm, chờ đợi họ khám phá.

Đêm đen như mực, trong chùa tĩnh lặng, chỉ có tiếng gió thỉnh thoảng và tiếng gầm gừ của dã thú từ xa phá vỡ sự tĩnh mịch.

Trương Hạo và Hạo Thiên Chân cùng những người khác sớm đã

nhận ra sự bất thường của lão lạt ma, họ ngầm chọn cách giả vờ ngủ say, nhưng thực tế toàn thân căng cứng, chuẩn bị đối phó với biến cố sắp xảy ra.

Trong bóng tối, giác quan của Trương Hạo cực kỳ nhạy bén, anh có thể cảm nhận rõ ràng sự lưu chuyển tinh vi của không khí xung quanh, và cả tiếng bước chân đang dần đến gần.

Tiếng bước chân đó nhẹ và chậm, nhưng lại mang một cảm giác áp bức không thể xem thường, dường như mỗi bước đều giẫm lên dây đàn trong lòng người.

Cuối cùng, tiếng trục cửa quay trong sự tĩnh lặng nghe đặc biệt chói tai, một tia sáng yếu ớt từ ngoài cửa lọt vào, theo sau là bóng dáng cao lớn của lão lạt ma từ từ bước vào phòng.

Con dao trong tay ông ta lóe lên ánh sáng lạnh lẽo dưới ánh nến yếu ớt, trông đặc biệt đáng sợ.

Ánh mắt lão lạt ma như sói đói nhìn con mồi, tham lam quét qua từng người trong phòng, cuối cùng dừng lại trên người Trương Hạo.

Ánh mắt ông ta tràn đầy sự cuồng nhiệt và khao khát, giống như nhìn thấy một báu vật hiếm có mà bấy lâu nay hằng mơ ước mà không có được.

“Thật là một cơ duyên trời cho, cuối đời lại có thể gặp được một thiếu niên có huệ căn như vậy, đầu lâu của cậu ta làm thành pháp khí ít nhất cũng phải là cấp linh khí.” Lão lạt ma lẩm bẩm, giọng nói vừa kinh ngạc vừa không cam lòng.

Khóe miệng ông ta nhếch lên một nụ cười quỷ dị, dường như đã thấy trước được vô số lợi ích sau khi giết Trương Hạo lấy đầu lâu.

Dù Trương Hạo nhắm chặt mắt, nhưng trong lòng lại sáng như gương.

Anh có thể cảm nhận được luồng khí lạnh lẽo toát ra từ lão lạt ma, và cả ánh mắt tham lam như có thực chất kia.

Tuy nhiên, anh không hề tỏ ra hoảng loạn, ngược lại còn bình tĩnh điều chỉnh hơi thở của mình, chuẩn bị tung ra một đòn chí mạng vào thời khắc quyết định.

Chỉ là điều anh không ngờ tới là, sở dĩ mọi người gặp phải cảnh tượng đêm nay hoàn toàn là vì mình.

Phải nói rằng lão lạt ma này cũng là người có bản lĩnh, chỉ là ông ta quá tham lam, không nên nhắm vào mình.

Không khí xung quanh dường như ngưng đọng, tiếng thở của lão lạt ma trong sự tĩnh lặng nghe đặc biệt nặng nề.

Ông ta từ từ giơ con dao trong tay lên, mũi dao nhắm vào vị trí tim của Trương Hạo, khoảnh khắc đó, Trương Hạo thậm chí có thể cảm nhận được hơi lạnh từ mũi dao truyền đến.

Tuy nhiên, ngay tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Trương Hạo đột nhiên mở mắt, trong mắt lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

Anh ra tay nhanh như chớp, với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đã khống chế được lão lạt ma, đoạt lấy con dao trong tay ông ta.

Toàn bộ quá trình diễn ra trôi chảy, không một chút dây dưa.

“Ngươi rốt cuộc là ai?” Giọng Trương Hạo trầm và mạnh mẽ, mang theo sự uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Anh nhìn chằm chằm vào mắt lão lạt ma, cố gắng đọc thêm thông tin từ đó.

Sắc mặt lão lạt ma tức thì tái nhợt như giấy, ông ta không ngờ Trương Hạo lại cảnh giác và thân thủ phi phàm đến vậy.

Tuy nhiên, ông ta không trả lời ngay câu hỏi của Trương Hạo, mà

dùng một ánh mắt phức tạp nhìn Trương Hạo, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

"Các ngươi… không nên đến đây." Lão lạt ma cuối cùng cũng lên tiếng, giọng nói mang theo một chút mệt mỏi và bất lực.

"Nhưng đã đến rồi, vậy thì số phận đã định các ngươi phải trở thành dược liệu để ta chế tác pháp khí." Màn đêm dày đặc như một tấm rèm, bao phủ chặt lấy ngôi chùa, chỉ còn lại vài đốm nến leo lét, vật lộn trong bóng tối để tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Nụ cười tà ác đột ngột xuất hiện trên khuôn mặt lão lạt ma, trong bầu không khí tĩnh lặng và ngột ngạt này trông đặc biệt rùng rợn, dường như là điềm báo của cánh cửa địa ngục đang lặng lẽ mở ra.

Chương 337

Ông ta vốn tưởng rằng, kế hoạch của mình hoàn hảo không kẽ hở, đủ để khiến đám khách không mời này bước vào cạm bẫy trong vô thức, trở thành vật hi sinh cho việc chế tác pháp khí của ông ta.

Tuy nhiên, cảnh tượng trước mắt lại như một tia sét giữa trời quang, hoàn toàn đập tan sự tự tin và ngạo mạn của ông ta.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp, những người mà ông ta từng cho rằng đã không còn sức phản kháng, lúc này lại như bị một bàn tay vô hình điều khiển, đồng loạt ngã xuống đất, chìm vào hôn mê sâu.

Nhưng trong đám người đang hôn mê ấy, Trương Hạo và Trương Kỳ Lân vẫn đứng vững tỉnh táo, ánh mắt họ kiên định và sắc bén, dường như có thể xuyên thấu bóng tối vô tận này, nhìn thẳng vào nỗi sợ hãi và tuyệt vọng sâu thẳm trong lòng lão lạt ma.

Lão lạt ma kinh ngạc không thể diễn tả, hai mắt ông ta trợn tròn, trong đồng tử không còn là sự tham lam và cuồng nhiệt, mà là sự không thể tin nổi và hoài nghi.

Ông ta run rẩy chỉ tay về phía Trương Hạo và Trương Kỳ Lân, giọng nói xen lẫn tiếng gào thét gần như điên loạn: “Các ngươi… tại sao không sao?

Ta rõ ràng đã cho thuốc mê đặc chế vào thịt, cho dù không ăn trực tiếp, chỉ cần ngửi mùi trong không khí cũng đủ để khiến người ta hôn mê!” Lời nói của ông ta đầy vẻ khó hiểu và không cam lòng, dường như đang chất vấn sự bất công của số phận, lại như đang tìm một lời giải thích hợp lý để an ủi trái tim đã tan nát của mình.

Tuy nhiên, Trương Hạo và Trương Kỳ Lân chỉ lạnh lùng nhìn ông

ta, không đưa ra bất kỳ câu trả lời nào, sự im lặng của họ dường như còn mạnh mẽ hơn bất kỳ lời nói nào, càng làm chấn động lòng người.

Sự kinh ngạc của lão lạt ma dần chuyển thành phẫn nộ và sợ hãi, ông ta biết rõ kế hoạch của mình đã hoàn toàn thất bại, và hai người trẻ tuổi này chính là số mệnh mà ông ta không thể thoát khỏi.

Ông ta đột nhiên giãy giụa đứng dậy, muốn vùng vẫy và phản kháng lần cuối, nhưng Trương Hạo và Trương Kỳ Lân đã lường trước được hành động của ông ta, hai người phối hợp ăn ý, một trái một phải kẹp chặt lấy ông ta.

Cơ thể lão lạt ma bị hai người kìm kẹp không thể động đậy, trong mắt ông ta lóe lên ánh sáng tuyệt vọng và điên cuồng.

Ông ta dùng hết sức lực muốn thoát khỏi sự trói buộc, nhưng mỗi lần cố gắng đều chỉ làm tăng thêm sự đau khổ và bất lực của mình.

Ông ta thở hổn hển, giọng khàn khàn hét lên: “Nói cho ta biết… các ngươi đã làm thế nào?

Tại sao các ngươi có thể kháng lại thuốc mê của ta?” Trương Hạo cười nói: “Bởi vì chúng tôi đã có chuẩn bị.

Chúng tôi sớm đã nhìn thấu âm mưu của ngươi.

Sở dĩ không vạch trần ngươi ngay lập tức, chỉ là muốn xem ngươi rốt cuộc muốn làm gì.” Lão lạt ma nghe vậy, sắc mặt càng thêm tái nhợt như giấy, ông ta biết mình đã hoàn toàn bị lộ, không còn bất kỳ cơ hội nào để trốn thoát.

Ông ta bất lực cúi đầu, đúng lúc này, trong mắt ông ta đột nhiên lóe lên một tia sáng.

“Đừng giết tôi, tôi sẽ nói cho các người một bí mật!” Giọng của lão lạt ma mang theo một chút gấp gáp và tuyệt vọng, dường như đây là con át chủ bài cuối cùng của ông ta, cố gắng dùng nó để đổi lấy một

tia hy vọng sống sót.

Trương Hạo và Trương Kỳ Lân liếc nhìn nhau, tạm thời dừng lại hành động tiếp theo, nhưng ánh mắt họ vẫn cảnh giác, không hề thả lỏng chút nào.

“Bí mật gì?” Trương Hạo lạnh lùng hỏi, giọng nói không mang bất kỳ cảm xúc nào.

Lão lạt ma hít một hơi thật sâu, cố gắng bình ổn nhịp thở rối loạn của mình, rồi từ từ nói: “Ngôi chùa này không đơn giản như các ngươi nghĩ.

Nó ẩn giấu một bí mật cổ xưa, một bí mật đủ để thay đổi vận mệnh của tất cả mọi người trên thế giới này.” Ông ta dừng lại một chút, dường như đang quan sát phản ứng của Trương Hạo và Trương Kỳ Lân, thấy hai người không ngắt lời, liền nói tiếp: “Ở nơi sâu nhất của ngôi chùa, có một tế đàn cổ xưa, trên tế đàn thờ một khối ngọc thạch thần bí.

Khối ngọc thạch này có sức mạnh không thể tưởng tượng, có thể khiến người ta sở hữu một cảnh giới siêu việt sinh tử, đạt được sức mạnh và trí tuệ vô thượng.

Nhưng đồng thời, nó cũng đầy nguy hiểm, vô số người cố gắng tiếp cận nó đều không thể sống sót trở về.” Trong mắt lão lạt ma lóe lên một tia cảm xúc phức tạp, vừa có sự khao khát đối với sức mạnh thần bí đó, vừa có sự thương cảm và sợ hãi đối với những kẻ thất bại trong quá khứ.

“Sở dĩ tôi muốn đầu lâu của các ngươi để chế tác pháp khí, chính là vì tôi tin rằng, chỉ có những người có huệ căn đặc biệt mới có thể giải được bí mật của ngọc thạch, và tôi, vẫn luôn khao khát trở thành người giải được bí mật đó.” Trương Hạo và Trương Kỳ Lân nghe vậy, trong lòng đều chấn động.

Họ không ngờ, đằng sau ngôi chùa trông có vẻ bình thường này, lại ẩn giấu một bí mật kinh người đến thế.

Hai người trao đổi ánh mắt, đều thấy được sự tò mò và cảnh giác trong mắt đối phương.

"Ngươi dựa vào đâu mà cho rằng chúng ta có khả năng giải được bí mật này?" Trương Hạo chất vấn, anh không tin lão lạt ma lại dễ dàng tiết lộ thông tin quan trọng như vậy cho họ.

Lão lạt ma cười khổ một tiếng, nói: "Bởi vì các ngươi có thể kháng lại thuốc mê của tôi, điều đó đủ để chứng minh sự phi phàm của các ngươi.

Hơn nữa, tôi đã quan sát các ngươi từ lâu, từ lời nói và hành động của các ngươi, tôi có thể cảm nhận được một khí chất khác biệt.

Tôi tin rằng, các ngươi chính là người mà tôi đang tìm." Trương Hạo và Trương Kỳ Lân liếc nhìn nhau, trong lòng mỗi người đều có suy tính riêng.

Họ biết rằng, bí mật này có thể ẩn chứa rủi ro to lớn, nhưng đồng thời cũng có thể mang lại cơ hội chưa từng có.

Cuối cùng, họ quyết định tạm thời tin lời của lão lạt ma, dù sao, chỉ có tự mình khám phá mới có thể biết được sự thật.

"Được, chúng ta đồng ý với ngươi, nhưng ngươi phải dẫn chúng ta đi tìm khối ngọc thạch đó trước." Trương Hạo nói, giọng điệu của anh đầy sự kiên quyết không thể nghi ngờ.

Lão lạt ma nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia vui mừng, ông ta vội vàng gật đầu đồng ý, và hứa sẽ dẫn họ đến nơi sâu nhất của ngôi chùa, tìm kiếm khối ngọc thạch thần bí đó.

Đêm vẫn còn sâu, nhưng không khí trong chùa lại trở nên vi diệu.

Sau khi Trương Hạo và Trương Kỳ Lân đánh thức những người khác, họ liền đi theo sự dẫn dắt của lão lạt ma, từng bước tiến sâu vào lòng đất của ngôi chùa.

Theo sự chỉ dẫn của lão lạt ma, Trương Hạo và Trương Kỳ Lân đi qua những hành lang quanh co, u ám, mỗi bước chân dường như đều giẫm lên lớp bụi của lịch sử.

Không khí trong chùa ngày càng nặng nề, dường như ngay cả việc hít thở cũng trở nên khó khăn.

Tuy nhiên, sự tò mò và khao khát trong lòng họ lại như ngọn lửa bùng cháy, xua tan đi cái lạnh xung quanh.

Cuối cùng, họ đến trước một thạch thất khổng lồ.

Cửa thạch thất đóng chặt, trên đó khắc những hình vẽ phức tạp và những phù văn cổ xưa, toát ra một khí tức thần bí khó lường. [Đinh, phát hiện vật phẩm hiếm: Thực Tội Ba Lỗ.] Hóa ra sau cánh cửa đá là một loại quái vật tên là Thực Tội Ba Lỗ, lão lạt ma sở dĩ dẫn họ đến đây, còn để mọi người tập trung trước cửa đá, có lẽ là muốn lợi dụng con quái vật sau cửa để đối phó với mọi người.

Nếu không nhờ năng lực đặc biệt biết trước sau cửa đá là gì, không chừng trong đội đã có người bị thương.

Lão lạt ma đi đến trước cửa, từ trong ngực lấy ra một chùm chìa khóa cổ, cẩn thận cắm vào ổ khóa.

Cùng với một tiếng "cạch" nhẹ, cánh cửa đá dường như được giải thoát khỏi phong ấn của thời gian, từ từ mở ra, để lộ một lối đi u ám dẫn đến nơi vô định.

Tuy nhiên, vào khoảnh khắc quyết định đó, trong mắt Trương Hạo lóe lên một tia sáng kỳ lạ, đó là khi anh sử dụng năng lực định vị bằng sóng âm nhạy bén của mình, ngay khi cánh cửa đá chưa mở hoàn toàn,

đã nhìn thấu được sự thật kinh hoàng ẩn giấu sau cánh cửa.

Hành động của anh gần như đồng bộ với việc cánh cửa mở ra, không một chút do dự.

Thân hình Trương Hạo lóe lên, nhanh như báo săn, một cú đá chính xác không sai lệch vào lão lạt ma không hề phòng bị.

Cú đá này là sự đáp trả giận dữ cho hành vi lừa dối của lão lạt ma.

Lão lạt ma hét lên một tiếng, cơ thể không tự chủ bay về phía trước, vừa vặn đối mặt với cảnh tượng kinh hoàng lộ ra sau khi cánh cửa đá mở.

Sau cánh cửa, không phải là tế đàn hay kho báu mà họ tưởng tượng, mà là một con quái vật to lớn, to gấp hai ba lần con vượn, Thực Tội Ba Lỗ.

Thực Tội Ba Lỗ hai mắt đỏ rực, răng nanh lộ ra, toàn thân phủ đầy lớp vảy thô ráp, trông vô cùng dữ tợn.

Bốn chi của nó bị những sợi xích sắt to lớn khóa chặt, nhưng dù vậy, cũng không thể che giấu được sức mạnh cuồng bạo đang cuộn trào trong cơ thể nó.

Ngay khoảnh khắc cơ thể lão lạt ma mất thăng bằng, sắp sửa tiếp xúc trực diện với con quái vật, Thực Tội Ba Lỗ dường như ngửi thấy mùi của sinh vật sống, đột nhiên gầm lên một tiếng vang trời, sau đó há cái miệng to như chậu máu, một tay ôm lấy lão lạt ma, bắt đầu điên cuồng nhai nuốt.

Máu tươi bắn tung tóe, cảnh tượng vô cùng đẫm máu, không khí tràn ngập một mùi tanh tưởi khiến người ta buồn nôn.

Lão lạt ma trong tiếng kêu thảm thiết không lâu sau đã bị con quái vật nhai nuốt chỉ còn lại một đống xương vụn.

Mọi người chứng kiến cảnh này, tuy trong lòng kinh hãi, nhưng nhiều hơn là sự tức giận và khinh bỉ đối với lão lạt ma.

Chương 338

Bàn Tử càng không nể nang mà chửi: "Đáng đời!

Hại người cuối cùng hại mình, đây chính là kết cục xứng đáng của ngươi!" Giọng anh ta vang vọng trong hành lang trống trải, nghe đặc biệt chói tai.

"Gầm…" Thực Tội Ba Lỗ gầm lên một tiếng, một bộ dạng vẫn chưa thỏa mãn, đột nhiên nhảy lên, lao về phía Trương Hạo và mọi người.

Tuy nhiên, bốn chi của Thực Tội Ba Lỗ bị xiềng xích trói buộc, sau khi Trương Hạo và mọi người lùi lại vài bước thì không thể tấn công tới, chỉ có thể giương nanh múa vuốt trước mặt họ.

"Mọi người cẩn thận, con quái vật này bị xiềng xích trói buộc, nhưng sức mạnh vẫn rất kinh người." Trương Hạo bình tĩnh nhắc nhở.

Sau một hồi gầm rú ngắn ngủi, Thực Tội Ba Lỗ dường như nhận ra sự trói buộc của mình, bắt đầu ra sức giãy giụa, cố gắng bứt đứt những sợi xích sắt đó.

Xích sắt phát ra tiếng ma sát kim loại chói tai, cùng với tiếng gầm giận dữ của con quái vật, cả thạch thất dường như đang rung chuyển.

Đối mặt với sự giãy giụa và tấn công cuồng bạo của con quái vật, Trương Kỳ Lân phản ứng nhanh chóng và quyết đoán.

Anh dứt khoát rút ra thanh Hắc Kim Cổ Đao huyền thoại.

Cổ đao ra khỏi vỏ, ánh sáng lạnh lẽo lóe lên, dường như có thể cắt đứt không khí.

Thân hình Trương Kỳ Lân bùng nổ, như mũi tên rời cung, lao

thẳng về phía Thực Tội Ba Lỗ.

Thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay anh vẽ ra một đường cong hoàn hảo trong không trung, mang theo tiếng xé gió, chém mạnh vào cơ thể Thực Tội Ba Lỗ.

Tuy nhiên, điều kinh ngạc là, cú chém này tuy mạnh mẽ, nhưng chỉ để lại một vết xước nông trên lớp vảy của Thực Tội Ba Lỗ, ngay cả một giọt máu cũng không chảy ra.

Thực Tội Ba Lỗ dường như không cảm thấy đau đớn, chỉ càng thêm giận dữ gầm rú, ánh sáng đỏ trong mắt càng thêm rực cháy.

"Cái này… sao có thể!" Mọi người đều không thể tin nổi mà trợn tròn mắt, ai cũng biết rõ độ sắc bén của thanh Hắc Kim Cổ Đao này, ngay cả đá cứng cũng có thể dễ dàng chém đứt, không ngờ trước mặt con quái vật này lại vô dụng đến vậy.

"Cẩn thận!" Đúng lúc này, Thực Tội Ba Lỗ thoát khỏi xiềng xích, đột ngột lao về phía Hạo Thiên Chân.

Trương Hạo thấy vậy liền lao tới, giơ nắm đấm, tung một quyền vào đầu con Thực Tội Ba Lỗ.

Vào khoảnh khắc đó, hành động của Trương Hạo nhanh như chớp, không một chút do dự hay chần chừ.

Ánh mắt anh lóe lên sự kiên định và quyết tuyệt, dường như đã lường trước được kết quả của cú đấm này.

Cùng với cú vung tay của anh, không khí dường như ngưng tụ một luồng sức mạnh vô hình, tất cả sự chú ý đều bị cú đấm này của anh thu hút.

"Ầm!" một tiếng nổ lớn, vang vọng khắp thạch thất, long trời lở đất.

Đây không chỉ là sự va chạm của sức mạnh, mà còn là sự thể hiện của lòng dũng cảm và quyết tâm.

Cơ thể to lớn của con Thực Tội Ba Lỗ, dưới cú đấm trông có vẻ bình thường nhưng lại ẩn chứa sức mạnh vô hạn của Trương Hạo, lại như một món đồ sứ mỏng manh, lập tức nổ tung, hóa thành một đám sương máu đỏ rực rỡ mà kinh hoàng, lan tỏa trong không khí, khiến người ta không rét mà run.

Trong màn sương máu, lờ mờ có thể thấy khuôn mặt dữ tợn của Thực Tội Ba Lỗ đang vặn vẹo, tan biến, đôi mắt đỏ rực của nó đầy vẻ không cam lòng và phẫn nộ, nhưng cuối cùng vẫn không thể chống lại cú đấm như sấm sét của Trương Hạo.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người có mặt đều sững sờ, họ trợn tròn mắt, không thể tin vào những gì đang diễn ra trước mắt.

"Quá… quá lợi hại!" Bàn Tử là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng, giọng anh ta run rẩy vì kích động.

Những người khác cũng hoàn hồn, lần lượt gật đầu tán thành, trong mắt đầy vẻ kính phục và chấn động.

Họ đều muốn được như Trương Hạo, sở hữu sức mạnh vô song như vậy, cũng muốn được như Trương Hạo có thể dễ dàng đánh bại một con quái vật tưởng chừng như bất khả chiến bại.

Tuy nhiên, Trương Hạo lại dường như không hề để tâm đến chuyện này.

Anh đứng tại chỗ, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía sâu trong thạch thất, nơi đó dường như ẩn giấu nhiều bí mật và những điều chưa biết hơn.

Trên mặt anh không có quá nhiều biểu cảm, chỉ có một sự khao khát và kiên định vô tận đối với việc khám phá thế giới chưa biết.

“Đi, chúng ta vào xem.” Trương Hạo nói ngắn gọn, rồi đi đầu tiến vào bên trong thạch thất.

Mọi người thấy vậy, cũng vội vàng đi theo, sợ bỏ lỡ những chuyện sắp xảy ra.

Không gian bên trong thạch thất lớn hơn nhiều so với bên ngoài, trên các bức tường xung quanh khắc những hình vẽ phức tạp và những phù văn cổ xưa, toát ra một khí tức thần bí khó lường.

Không khí tràn ngập mùi máu tanh nhàn nhạt và một luồng sức mạnh cổ xưa, sâu thẳm, khiến người ta bất giác cảm thấy kinh hãi.

Trương Hạo nhìn quanh, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên một bức tường trông có vẻ bình thường.

Anh bước tới, cẩn thận quan sát bức tường đó, dường như có thể nhìn ra được manh mối gì đó.

Đột nhiên, trong mắt anh lóe lên một tia sáng kỳ lạ, dường như đã phát hiện ra một manh mối quan trọng.

“Chính là ở đây!” Trương Hạo hét khẽ, đột ngột đấm một quyền vào bức tường đó.

Cú đấm này ẩn chứa sức mạnh kinh khủng, dường như muốn đánh sập cả bức tường.

“Ầm!” một tiếng nổ lớn, bức tường dưới nắm đấm của Trương Hạo sụp đổ, để lộ ra một lối đi đen ngòm.

Lối đi tỏa ra ánh sáng u u, dường như dẫn đến một thế giới khác.

Mọi người thấy vậy, đều kinh ngạc thốt lên, họ chưa bao giờ nghĩ rằng sau bức tường trông có vẻ bình thường này lại ẩn giấu một lối đi như vậy.

“Những gì lão lạt ma nói đều là thật.” Trương Hạo quay lại, nhìn

mọi người nói: "Nhưng lối đi thật sự không ở nơi ông ta nói, mà là ở đây." Giọng anh bình tĩnh và kiên định, dường như đã nhìn thấu tất cả sự thật.

Mọi người nghe vậy, lần lượt gật đầu tán thành.

Họ biết rằng, lời nói của Trương Hạo trước nay chưa bao giờ sai, và lối đi trước mắt cũng đủ để chứng minh phán đoán của anh là chính xác.

Họ bắt đầu cảm thấy tò mò và mong đợi nhiều hơn về ngôi chùa thần bí này, không biết tiếp theo sẽ gặp phải những thử thách và cơ hội gì.

Trương Hạo đi đầu vào trong lối đi, bóng anh dần xa trong ánh sáng u u.

Mọi người thấy vậy, cũng vội vàng đi theo.

Bên trong lối đi hẹp và quanh co, lúc lên dốc lúc xuống dốc, dường như là một con rồng khổng lồ uốn lượn sâu dưới lòng đất.

Không khí tràn ngập một mùi ẩm ướt và lạnh lẽo, khiến người ta bất giác cảm thấy ngột ngạt và bất an.

Nhưng mọi người không vì thế mà lùi bước, họ nắm chặt vũ khí và trang bị trong tay, từng bước tiến về phía trước khám phá.

Càng đi sâu, ánh sáng trong lối đi cũng dần trở nên sáng hơn.

Họ phát hiện phía trước dường như có một không gian rộng lớn đang chờ đợi họ.

Lòng mọi người tràn đầy mong đợi và tò mò, vội vàng tăng tốc bước về phía trước.

Cuối cùng, họ đã đến được không gian rộng lớn đó.

Cảnh tượng trước mắt khiến họ vô cùng chấn động: đó là một nơi

tồn tại như một cung điện dưới lòng đất khổng lồ, trên các bức tường xung quanh khắc những hoa văn tinh xảo và những phù văn phức tạp; ở vị trí trung tâm là một tế đàn khổng lồ, trên tế đàn thờ một khối ngọc thạch thần bí đang tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ.

Khối ngọc thạch đó trong suốt lấp lánh, ánh sáng rực rỡ, dường như ẩn chứa sức mạnh và trí tuệ vô tận.

Chương 339

“Đây chính là khối ngọc thạch mà lão lạt ma nói sao?” Bàn Tử kinh ngạc hỏi.

“Chắc là vậy.” Trương Hạo gật đầu: “Xem ra chúng ta đã thực sự tìm thấy nơi này.” Giọng anh đầy cảm khái và kích động, dường như đã nhìn thấy bí mật có thể thay đổi vận mệnh của tất cả mọi người trên thế giới sắp được hé lộ.

Mọi người vây lại, cẩn thận quan sát khối ngọc thạch thần bí đó.

Họ biết rằng, khối ngọc thạch này có thể ẩn chứa sức mạnh và trí tuệ to lớn, cũng có thể mang lại cơ hội và thử thách chưa từng có.

Đúng lúc này, khối ngọc thạch đột nhiên tỏa ra một luồng sáng xanh lục rực rỡ chưa từng có, ánh sáng mạnh đến nỗi lập tức chiếu sáng cả cung điện dưới lòng đất, quét sạch sự u ám và ngột ngạt xung quanh.

Trong luồng sáng xanh lục, dường như ẩn chứa một sức mạnh cổ xưa và thần bí, nó không còn chỉ lặng lẽ tỏa sáng, mà hóa thành một cột sáng hữu hình, nhắm thẳng vào ấn đường của Trương Hạo, âm mưu xuyên thấu linh hồn anh.

Ngay tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, trong không khí đột nhiên vang lên một tiếng gầm của mãnh thú vang trời.

Âm thanh đó uy nghiêm và cổ xưa, dường như xuyên qua từ thời đại xa xưa, mang theo sự uy nghiêm và sức mạnh không thể nghi ngờ.

Tiếng gầm đột ngột này không chỉ cắt đứt cuộc tấn công của luồng sáng xanh, mà còn khiến cho tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy một sự chấn động và kính sợ khó tả.

Cùng với dư âm của tiếng gầm vang vọng, một con thần thú thượng cổ uy nghiêm vô cùng, Kỳ Lân, xuất hiện từ hư không trước mặt Trương Hạo.

Con Kỳ Lân này thân hình to lớn, cao đến vài trượng, toàn thân phủ đầy lớp vảy lấp lánh, mỗi chiếc vảy đều tỏa ra ánh sáng vàng nhạt, dưới ánh sáng xanh lục càng thêm thần thánh.

Bốn vó Kỳ Lân đạp trên không, mỗi bước đi dường như ẩn chứa sức mạnh của trời đất, khiến không gian xung quanh cũng rung chuyển.

Từ trên người nó tỏa ra một luồng uy áp mạnh mẽ, khiến người ta bất giác sinh lòng kính sợ, dường như đang đối mặt với sự tồn tại mạnh mẽ nhất thế gian.

Dưới luồng uy áp này, ngay cả luồng sáng xanh vốn đang hung hãn cũng trở nên mờ nhạt đi vài phần, không còn kiêu ngạo như trước.

Trương Hạo nhìn con Kỳ Lân đột nhiên xuất hiện trước mắt, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng nhiều hơn là một cảm giác quen thuộc và thân thiết khó tả.

Anh dường như có thể cảm nhận được sự liên kết huyết mạch giữa Kỳ Lân và mình, sự cộng hưởng sâu thẳm trong huyết mạch khiến anh tin chắc rằng, con Kỳ Lân này chính là hiện thân cụ thể của năng lực hóa hình huyết mạch của anh, là người bảo vệ cho sức mạnh cổ xưa trong cơ thể anh.

Huyết mạch lại chủ động hóa hình, trước đây khi bị ý thức của người khác xâm nhập vào não, huyết mạch đều sẽ tạm thời hóa hình, điều đó có nghĩa là đang đối mặt với nguy hiểm tột độ.

Lúc này nó chủ động xuất hiện, cũng có nghĩa là nguy hiểm, và nguồn gốc của nguy hiểm chính là luồng sáng xanh kia.

Nghĩ đến đây, Trương Hạo lập tức hiểu ra, luồng sáng xanh đó là ý thức của con người, và còn là ý thức mạnh nhất trong tất cả những ý thức anh từng gặp.

Ý thức của người bình thường khi nghe tiếng gầm của Kỳ Lân sẽ bị nuốt chửng, mà luồng ý thức này lại có thể đối đầu với Kỳ Lân do huyết mạch hóa hình giữa không trung.

Sâu trong thạch thất, lục quang và Kỳ Lân đối đầu nhau, dường như đã trở thành tiêu điểm thu hút nhất giữa trời đất.

Cái đầu người do lục quang hóa thành có dung mạo siêu phàm thoát tục, một thân áo dài phiêu dật, tựa như tiên nhân từ cửu thiên hạ phàm, nhưng ánh sáng tà dị lấp lánh trong con ngươi lại giống như vực sâu, nuốt chửng mọi ánh sáng và hy vọng.

Hắn chính là một luồng tàn hồn mạnh mẽ của một sinh vật cổ xưa đang muốn chiếm đoạt thân xác Trương Hạo để trùng sinh. "Ha ha ha ha..." Cái đầu người lơ lửng giữa không trung, tiếng cười vang vọng khắp mọi ngóc ngách của thạch thất, mang theo sự ngông cuồng và tự tin không cho phép nghi ngờ.

Lời nói của hắn lạnh lẽo như băng giá thấu xương, khiến người ta không rét mà run. "Huyết mạch Kỳ Lân thuần khiết thế này, ngàn năm khó gặp, hôm nay có được cơ hội tốt như vậy, thật là phúc trời ban!" Trương Hạo nhìn chằm chằm vào biến cố đột ngột này, trong lòng tuy có gợn sóng nhưng nhiều hơn là sự cảnh giác với những điều chưa biết.

Anh biết rõ, đối mặt với kẻ địch mạnh như vậy, bất kỳ sự khinh suất nào cũng sẽ là chí mạng.

Bên cạnh, Hóa hình Kỳ Lân đang đứng sừng sững trước mặt anh với tư thế của một người bảo vệ, lớp vảy vàng óng ánh dưới ánh nắng, đó là lời cảnh cáo không lời dành cho kẻ địch.

Tuy nhiên, cảnh tượng tiếp theo lại khiến tất cả mọi người có mặt phải kinh ngạc.

Chỉ thấy cái đầu người kia nhẹ nhàng phất tay, dường như chỉ là một cái vung tay tùy ý, nhưng lại mang theo sức mạnh hủy thiên diệt địa.

Hóa hình Kỳ Lân, vốn là một tồn tại không thể phá hủy trong lòng Trương Hạo, vậy mà dưới một đòn này, thân hình lại khẽ run rẩy, trên lớp vảy vàng cũng xuất hiện những vết nứt nhỏ, rõ ràng đã phải chịu áp lực cực lớn. "Cái này..." Đồng tử Trương Hạo đột ngột co rút, anh chưa bao giờ nghĩ rằng cái đầu người trông tiên phong đạo cốt này lại sở hữu thực lực kinh khủng đến vậy.

Đúng lúc này, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp, Giải Tiểu Hoa, Hoắc Tú Tú, Ngô Tam Thúc, Phan Tử và những người khác lần lượt tiến lên, muốn giúp Trương Hạo một tay.

Vũ khí trong tay họ lóe lên ánh sáng lạnh, trong mắt lộ ra vẻ kiên định và quyết liệt.

Tuy nhiên, trước thực lực hùng mạnh của cái đầu người, những đòn tấn công của họ chẳng khác nào châu chấu đá xe, dễ dàng bị đánh bay, trọng thương ngã xuống đất, đau đớn rên rỉ. "Lũ người phàm cỏn con cũng dám khiêu khích bản tôn?" Cái đầu người cười lạnh một tiếng, trong mắt đầy vẻ khinh thường.

Hắn lại giơ tay lên, chuẩn bị tung một đòn chí mạng cho Trương Hạo.

Thế nhưng, ngay trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy, Trương Kỳ Lân đột nhiên lao ra, dùng thân mình chắn trước Trương Hạo, cứng rắn hứng chịu đòn tấn công của cái đầu người. "Phụt!" Trương Kỳ Lân phun ra một ngụm máu tươi, thân hình lảo đảo, nhưng anh vẫn cắn chặt răng, không hề rên rỉ.

Trong mắt anh chỉ toàn là sự phẫn nộ với kẻ địch.

Cảnh tượng này khiến Trương Hạo vô cùng cảm động, anh chưa bao giờ nghĩ Trương Kỳ Lân lại vì cứu mình mà bị thương nặng đến vậy. "Tiểu Ca!" Trương Hạo gầm lên một tiếng, giọng nói tràn đầy phẫn nộ.

Anh siết chặt hai nắm đấm, toàn thân cơ bắp căng cứng, dường như muốn ngưng tụ tất cả sức mạnh vào khoảnh khắc này.

Chính lúc này, huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể Trương Hạo dường như cảm nhận được sự phẫn nộ và quyết tâm của anh, bắt đầu sôi trào.

Ngay vào thời khắc sinh tử tồn vong này, một sự chuyển biến kỳ diệu đã lặng lẽ diễn ra.

Trên cánh tay Kỳ Lân, ánh sáng vàng vốn đã rực rỡ đột nhiên bùng nổ, giống như bình minh ló dạng, xuyên qua bóng tối, soi sáng toàn bộ thạch thất.

Ánh sáng này không chỉ gây chấn động về thị giác, mà còn là sự thức tỉnh và thăng hoa của sức mạnh.

Cùng với sự lan tỏa của ánh kim quang, cơ thể của Hóa hình Kỳ Lân bắt đầu có sự lột xác kinh người.

Thân hình nó dần dần kéo dài ra, trở nên cường tráng và uy nghiêm hơn, mỗi một thớ cơ đều ẩn chứa sức mạnh bùng nổ.

Lớp vảy vàng trở nên dày hơn, lấp lánh ánh kim loại, dường như có thể chống lại mọi đòn tấn công trên đời.

Đôi mắt vốn đã sắc bén, giờ đây lại như có thể nhìn thấu lòng người, xuyên thẳng vào sâu thẳm linh hồn. "Thủy Kỳ Lân!" Trương Kỳ Lân chứng kiến cảnh này, không khỏi kinh ngạc thốt lên.

Cái tên này, đối với anh, vừa là một tồn tại trong truyền thuyết, cũng là vinh quang tối cao của tộc Kỳ Lân.

Thủy Kỳ Lân là thủy tổ của tộc Kỳ Lân, sở hữu sức mạnh và trí tuệ vô song, là một trong những tồn tại mạnh mẽ nhất giữa trời đất.

Mà Hóa hình Kỳ Lân trước mắt, vậy mà lại thức tỉnh huyết mạch Thủy Kỳ Lân vào lúc này, đây không nghi ngờ gì chính là bước ngoặt của cả trận chiến.

Cái đầu người thấy vậy, sắc mặt lập tức trở nên tái mét, trong mắt đầy vẻ không thể tin nổi và kinh hoàng.

Hắn vạn lần không ngờ, bên cạnh người thanh niên trông có vẻ bình thường này, lại ẩn giấu một sức mạnh kinh khủng đến thế.

Hắn bắt đầu điên cuồng giãy giụa, cố gắng thoát khỏi nơi sắp trở thành ác mộng của mình.

Chương 340

Tuy nhiên, uy nghiêm và sức mạnh của Thủy Kỳ Lân, há lại là thứ hắn có thể chống cự?

Chỉ thấy Thủy Kỳ Lân lóe lên một cái đã xuất hiện trước mặt cái đầu người, tốc độ nhanh đến mức gần như vượt qua cả sự trói buộc của thời gian.

Nó há cái miệng khổng lồ, phát ra tiếng gầm kinh thiên động địa, âm thanh đó ẩn chứa sự phẫn nộ và uy nghiêm của tộc Kỳ Lân, khiến người ta sinh lòng kính sợ.

Đồng thời, móng vuốt trước của nó đột ngột vung ra, mang theo sức mạnh hủy thiên diệt địa, tấn công thẳng vào yếu hại của cái đầu người.

Cái đầu người mặc dù dốc toàn lực chống cự, nhưng trước sức mạnh kinh khủng của Thủy Kỳ Lân, lại mỏng manh như tờ giấy.

Thân thể hắn dễ dàng bị xé toạc, phát ra tiếng kêu thảm thiết, sau đó hóa thành những đốm lục quang, tiêu tán trong không khí.

Trận chiến với thế lực tà ác tưởng chừng không thể chống đỡ này, cuối cùng vẫn tan thành hư vô dưới sự uy nghiêm của Thủy Kỳ Lân.

Cùng với sự tiêu tán của lục quang, không khí căng thẳng trong thạch thất đột nhiên biến mất, thay vào đó là một sự yên tĩnh và thanh bình khó tả.

Trương Hạo nhìn Hóa hình Kỳ Lân đã lột xác thành hình thái Thủy Kỳ Lân trước mắt, trong lòng tràn ngập sự chấn động và kích động.

Anh biết rõ, sở dĩ có kết quả như vậy, hoàn toàn là vì anh đã dung hợp cánh tay Kỳ Lân, nếu không Hóa hình Kỳ Lân của huyết mạch

không thể nào đột nhiên tiến hóa thành Thủy Kỳ Lân.

Đương nhiên, sự tiến hóa này cũng không thể kéo dài mãi, chỉ có thể xuất hiện trong thời gian ngắn khi tính mạng bị đe dọa.

Hóa hình Kỳ Lân sau khi nuốt chửng cái đầu người do lục quang hóa thành thì biến mất. "A..." Đột nhiên một cảm giác choáng váng ập đến, trong phút chốc Trương Hạo cảm thấy kiệt sức, có thể thấy việc để Hóa hình Kỳ Lân tiến hóa thành Thủy Kỳ Lân tiêu hao cực lớn, nhưng so với lợi ích nhận được, chút trả giá này căn bản không đáng là gì. "Tiểu Ca, anh... anh không sao chứ?" Trương Hạo hồi phục một chút liền vội vàng tiến lên, muốn đỡ lấy Trương Kỳ Lân, nhưng người sau đã bằng nghị lực kinh người đứng vững gót chân, dù sắc mặt tái nhợt, khóe miệng còn vương vết máu chưa khô, nhưng ánh mắt lại vô cùng kiên định.

Trương Kỳ Lân lắc đầu, ra hiệu mình không sao.

Trương Hạo thấy vậy, bèn nhìn sang những người khác xung quanh.

Chỉ thấy Hạo Thiên Chân và mọi người cũng lần lượt gắng gượng đứng dậy, tuy ai cũng bị thương, nhưng thấy nguy cơ đã được giải trừ, đều nở nụ cười của người sống sót sau tai kiếp.

Họ dìu nhau, tập trung lại bên cạnh Trương Hạo và Trương Kỳ Lân, trong mắt tràn đầy sự kính phục và cảm kích.

Phía chân trời dần dần hửng sáng, tia nắng đầu tiên như sợi tơ mỏng manh xuyên qua lớp sương mờ, nhẹ nhàng lướt qua gian thạch thất cổ kính đã chứng kiến vô số truyền kỳ này, khoác lên cho nó một lớp áo vàng.

Trong không khí, mùi máu tanh và hương cây cỏ tươi mát hòa quyện vào nhau, tạo thành một mùi hương độc đáo, có chút tang

thương, và tất cả những điều này, dưới ánh nắng ban mai dịu dàng, đều trở nên yên tĩnh và thanh bình, tràn đầy sức sống.

Đoàn người của Trương Hạo, sau một đêm sinh tử, tuy gương mặt hiện rõ vẻ mệt mỏi, nhưng trong mắt họ lại lấp lánh ánh sáng bất khuất, đó là sự tò mò vô tận với thế giới chưa biết và niềm tin không gì lay chuyển vào chiến thắng.

Giọng của Trương Hạo, tuy có chút khàn vì trận chiến ác liệt, nhưng lại vang vọng trong lòng mỗi người như tiếng tù và: "Mọi người, chúng ta phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt, tiếp tục cuộc hành trình của mình." Lời anh vừa dứt, cả đoàn người nhanh chóng hành động.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp và những người khác thành thạo thu dọn trang bị, Đinh Ngọc Vũ Điệp và Giải Tiểu Hoa thì cẩn thận chăm sóc những người bị thương, thủ pháp của họ nhẹ nhàng mà chuyên nghiệp, mang lại sự an ủi cho mỗi thành viên trong đội.

Hoắc Tú Tú thì như một con cáo nhỏ lanh lợi, tìm kiếm khắp nơi trong miếu, chẳng mấy chốc đã thu thập được một ít thảo dược quý và lương khô, tăng thêm sự đảm bảo cho chặng đường sắp tới.

Ngô Tam Thúc và Phan Tử, với tư cách là những thành viên dày dạn kinh nghiệm, phụ trách kiểm tra tình hình an toàn xung quanh, đảm bảo không có bất kỳ mối đe dọa tiềm ẩn nào.

Dưới sự bảo vệ cẩn thận của họ, cả đội đã có thể an toàn lên đường cho một hành trình mới.

Trên đường đi, họ gặp phải những con đường mòn gập ghềnh trong rừng núi, mỗi bước đi đều cần phải cẩn thận; những cơn mưa rào bất chợt càng thử thách ý chí và khả năng hợp tác của họ.

Cùng với mặt trời mọc rồi lặn, họ băng qua những khu rừng rậm,

vượt qua những dãy núi cao chót vót, cuối cùng vào một buổi chiều nắng đẹp, họ đã nhìn thấy từ xa bóng dáng Mặc Thoát khiến lòng người say đắm.

Mảnh đất đó được mây mù bao phủ nhẹ nhàng, tựa như tiên cảnh, vừa thần bí vừa xinh đẹp, như thể là báu vật quý giá nhất của thiên nhiên, đang lặng lẽ chờ đợi những người dũng cảm đến khám phá và phát hiện. "Nhìn kìa, đó chính là Mặc Thoát!" Hạo Thiên Chân kích động chỉ về phía xa, trong mắt lấp lánh ánh sáng chưa từng có.

Mọi người nhìn theo hướng tay cậu chỉ, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm xúc kích động và mong chờ khó tả.

Họ bước vào chặng đường cuối cùng dẫn đến Mặc Thoát.

Và chặng đường này lại càng tràn đầy những thử thách và bất ngờ chưa từng có.

Khi họ từ từ đi xuống từ đỉnh núi tuyết, nhiệt độ thay đổi đột ngột khiến họ phải nhanh chóng cởi bỏ những lớp quần áo dày cộm để đối phó với cái nóng của vùng chân núi.

Ngay sau đó, một khu rừng mưa nhiệt đới rậm rạp hiện ra trước mắt họ, chỉ cần đi xuyên qua khu rừng này là có thể đến được đích đến Mặc Thoát.

Tuy nhiên, rừng mưa nhiệt đới không hề yên tĩnh và tốt đẹp như trong tưởng tượng.

Ngay khi mọi người đang cẩn thận đi xuyên qua thảm thực vật rậm rạp, Bàn Tử đột nhiên hét lên một tiếng kinh hoàng.

Hóa ra, không biết từ lúc nào, trên người anh ta đã bám đầy những con mã hoàng dày đặc, máu tươi từ từ chảy xuống theo làn da.

Ngay sau đó, mọi người kinh hãi phát hiện, ngoại trừ Trương Hạo và Trương Kỳ Lân, ai trong đội cũng gặp phải tình trạng tương tự.

Đối mặt với nguy cơ bất ngờ này, Trương Kỳ Lân theo phản xạ muốn dùng cách rạch máu để đuổi những sinh vật ghê tởm này đi.

Nhưng Trương Hạo đã nhanh chóng ngăn anh lại, anh có thể tìm được cách giải quyết tốt hơn.

Thế là, anh khẽ động ý niệm, khởi động năng lực thôn phệ trong cơ thể.

Chỉ thấy những con mã hoàng vốn đang hút máu tùy tiện đột nhiên khô quắt lại, cuối cùng rơi khỏi da mọi người, hóa thành từng vũng chất lỏng màu đen.

Sự yên tĩnh vào khoảnh khắc này khiến mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Họ lần lượt nhìn về phía Trương Hạo, trong mắt tràn đầy sự cảm kích và kính phục.

Hạo Thiên Chân là người đầu tiên lên tiếng tâng bốc: "Tiểu Cữu!

Năng lực này của cậu đúng là nghịch thiên quá rồi!" Bàn Tử cũng hùa theo: "Đúng đúng, thật ghen tị với cậu có được năng lực này!" Những người khác cũng lần lượt phụ họa, khen ngợi năng lực của Trương Hạo mạnh đến mức khiến người ta phải thán phục.

Trương Hạo mỉm cười, không nói nhiều, tuy mọi người đều biết là anh ra tay, nhưng chỉ cần chính mình không thừa nhận, mọi người cũng không biết anh đã làm điều đó bằng cách nào.

Sau sự cố nhỏ, mọi người tiếp tục tiến vào rừng, nhưng so với trước đó, tất cả đều đi sát Trương Hạo và Trương Kỳ Lân, đi theo bên cạnh hai người họ có thể tránh bị lũ mã hoàng nhiều như lông trâu trong rừng tấn công.

Sâu trong khu rừng mưa nhiệt đới rậm rạp, ánh sáng bị những tầng lá cây lọc qua trở nên lốm đốm, đoàn người của Trương Hạo

bước trên nền đất ẩm ướt, cẩn thận đi xuyên qua.

Hơi thở của họ hòa vào không khí ẩm ướt xung quanh, mỗi bước đi đều trở nên nặng nề và đầy những điều chưa biết.

Ngay trên mảnh đất đầy thử thách và kỳ tích này, một cuộc hành trình càng kinh tâm động phách hơn sắp bắt đầu.

Khi họ tiếp tục tiến về phía trước, cảnh tượng phía trước dần trở nên khác thường.

Hai hàng tượng điêu khắc khổng lồ như những người bảo vệ cổ xưa, lặng lẽ xuất hiện ở hai bên đường, chúng uy nghiêm và trang trọng, dường như là cánh cổng dẫn đến một thế giới khác.

Những bức tượng này cao đến vài mét, được điêu khắc từ loại đá không rõ tên, năm tháng đã khắc lên thân mình chúng những vết hằn sâu sắc, nhưng không hề làm giảm đi vẻ hùng vĩ.

Nét mặt của các bức tượng khác nhau, có cái trợn mắt giận dữ, toát ra ý chí chiến đấu bất khuất; có cái thì nhắm mắt trầm tư, dường như đang chìm đắm trong trí tuệ cổ xưa.

Đường nét cơ thể của chúng uyển chuyển mà mạnh mẽ, mỗi một khối cơ bắp dường như ẩn chứa sức mạnh vô tận.

Chương 341

Có tượng cầm trường mâu, trên áo giáp nạm những viên đá quý đã phai màu, lấp lánh ánh sáng yếu ớt nhưng thần bí; có tượng lại nâng pháp khí, giữa các ngón tay dường như vẫn còn sót lại những câu thần chú cổ xưa.

Những bức tượng này không chỉ là kiệt tác nghệ thuật, mà còn là chứng nhân lịch sử, chúng lặng lẽ kể lại từng câu chuyện cổ xưa và thần bí.

Ngô Tam Thúc vừa nhìn đã nhận ra ý nghĩa của những bức tượng này.

Ông dừng bước, nhìn chằm chằm vào thần đạo phía trước, trong mắt lóe lên một tia nghiêm trọng. "Đây là thần đạo, là con đường thiêng liêng dùng để tế tự và triều thánh trong các nền văn minh cổ đại." Ông trầm giọng nói: "Và những bức tượng hai bên này chính là tượng của các vị thần bảo vệ thần đạo, họ bảo vệ con đường này khỏi sự xâm nhập của tà linh." Mọi người nghe vậy, không khỏi nảy sinh hứng thú với con đường này.

Họ cẩn thận bước lên thần đạo, những phiến đá dưới chân tuy đã lốm đốm nhưng vẫn bằng phẳng và chắc chắn.

Tuy nhiên, vừa bước lên thần đạo, họ đã cảm nhận được một luồng khí tức khác thường.

Sự ồn ào và sức sống trong rừng dường như bị một rào cản vô hình ngăn cách bên ngoài, bên trong thần đạo vô cùng tĩnh lặng, ngay cả một tiếng côn trùng kêu chim hót cũng không nghe thấy.

Sự yên tĩnh bất thường này khiến mọi người đều cảm thấy một áp lực không tên.

Ngô Tam Thúc nhíu chặt mày, ông biết rõ những loài động vật mạnh mẽ thường có ý thức lãnh địa rất cao.

Mà nơi này, trong phạm vi thần đạo rộng lớn như vậy lại không có bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào, đây tuyệt đối không phải chuyện bình thường. "Mọi người cẩn thận!" Ông thấp giọng cảnh báo: "Nơi này không có dấu vết của động vật khác, có nghĩa là ở đây có thể đang ẩn náu một sinh vật cực kỳ mạnh mẽ, coi toàn bộ khu vực này là lãnh địa của nó." Lòng mọi người chùng xuống, ai nấy đều siết chặt vũ khí trong tay, cảnh giác nhìn quanh.

Tuy nhiên, ngay khi họ chuẩn bị đối phó với nguy hiểm có thể xảy ra, một bóng dáng khiến người ta rợn tóc gáy đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt.

Đó là một con rắn khổng lồ dài hơn chục mét, toàn thân phủ đầy lớp vảy sặc sỡ, lấp lánh ánh sáng kỳ dị dưới ánh nắng.

Đôi mắt nó to như cái bát, lấp lánh vẻ tàn khốc và nhẫn tâm, dường như có thể nhìn thấu nỗi sợ hãi và tuyệt vọng trong lòng người.

Sự xuất hiện của con rắn khổng lồ khiến mọi người đều kinh ngạc, họ không ngờ nguy hiểm lại đến đột ngột như vậy.

Hạo Thiên Chân là người hứng chịu đầu tiên, trở thành mục tiêu tấn công của con rắn.

Chỉ thấy con rắn khổng lồ đó há cái miệng to như chậu máu, những chiếc răng nanh sắc bén lóe lên ánh sáng lạnh dưới nắng, lao thẳng về phía Hạo Thiên Chân.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Trương Hạo và Trương Kỳ Lân gần như phản ứng cùng lúc.

Trương Hạo nhanh chóng khởi động năng lực thôn phệ trong cơ

thể, cố gắng dùng sức mạnh bí ẩn này để hóa giải đòn tấn công của con rắn khổng lồ.

Tuy nhiên, con rắn rõ ràng cũng không phải dạng tầm thường, nó dường như cảm nhận được mối đe dọa từ năng lực của Trương Hạo, càng điên cuồng quẫn quại thân mình, cố gắng thoát khỏi sự trói buộc này.

Cùng lúc đó, Trương Kỳ Lân dựa vào thân thủ nhanh nhẹn, linh hoạt luồn lách xung quanh con rắn.

Thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay anh như tia chớp xẹt qua không khí, mỗi một đòn tấn công đều chính xác và chí mạng.

Tuy nhiên, lớp vảy của con rắn cực kỳ cứng rắn, đòn tấn công của Trương Kỳ Lân tuy sắc bén, nhưng cũng chỉ để lại vài vết thương nông trên thân nó.

Đối mặt với kẻ địch mạnh mẽ như vậy, đoàn người của Trương Hạo đành phải tạm thời từ bỏ ý định tiến lên, toàn lực đối phó với nguy cơ trước mắt.

Họ phối hợp với nhau, tận dụng sở trường và kỹ năng của mỗi người, mở ra trận chiến kịch liệt với con rắn.

Theo thời gian trôi đi, trận chiến dần dần bước vào giai đoạn gay cấn.

Năng lực thôn phệ của Trương Hạo tuy mạnh, nhưng cũng có phạm vi hiệu quả, một khi con rắn di chuyển ra ngoài phạm vi, năng lực của anh sẽ mất tác dụng.

Nhưng con rắn dường như có trí tuệ, nó luôn có thể giữ mình ở ngoài phạm vi kỹ năng thôn phệ, không những thế, một khi Trương Hạo đến gần, nó sẽ bất chấp tất cả tấn công những người khác trong đội.

Còn Trương Kỳ Lân tuy thân thủ nhanh nhẹn, nhưng đối mặt với kẻ địch to lớn như vậy cũng có vẻ hơi đuối sức.

Dù vậy, có anh và Trương Hạo ở đó, vẫn có thể chống đỡ được thế công mãnh liệt của con rắn, không để mọi người rơi vào nguy hiểm.

Trong trận chiến căng thẳng đến nghẹt thở, Trương Hạo và Trương Kỳ Lân đang dốc toàn lực đối phó với con rắn khổng lồ, mỗi giây đều tràn ngập tia lửa của cuộc đấu sinh tử.

Đột nhiên, một tiếng kêu cấp thiết và kinh hoàng phá vỡ sự tĩnh lặng trong rừng: "Tiểu Cữu, Tiểu Cữu cứu cháu!" Tiếng kêu này chân thật đến mức khiến tim mọi người đều thắt lại.

Trương Hạo theo phản xạ quay đầu lại, ánh mắt ngay lập tức khóa chặt vào Hạo Thiên Chân, nhưng lại phát hiện cậu vẫn đang đứng lành lặn sau lưng mình, mặt mày ngơ ngác và vô tội, rõ ràng cảm thấy khó hiểu trước tiếng kêu cứu đột ngột.

Hạo Thiên Chân vội vàng xua tay thanh minh: "Tiểu Cữu, tiếng vừa rồi không phải của cháu!" Ngay khi mọi người còn đang nghi hoặc, giọng nói kỳ quái đó lại vang lên trong rừng, lần này càng rõ hơn, như thể ở ngay bên tai.

Trương Hạo nhíu chặt mày, nhanh chóng đảo mắt, tìm kiếm nguồn gốc của âm thanh.

Sau một lùm lá rậm rạp, anh kinh ngạc phát hiện ra một con rắn khác thường.

Đầu nó đội một cái mào gà màu đỏ tươi, đang ngẩng cao cổ, một đôi mắt âm hiểm lấp lánh ánh sáng gian xảo, miệng lại một lần nữa thốt ra tiếng người: "Mau đến cứu ta, ta sắp bị ăn thịt rồi!" Ngô Tam Thúc kinh nghiệm phong phú, vừa nhìn đã nhận ra lai lịch của con rắn

này, sắc mặt ông đột biến, thấp giọng nói với mọi người: "Đây là Dã Kê Bột Tử, độc vô cùng, một khi bị nó cắn trúng, thần tiên cũng khó cứu.

Đáng sợ hơn là chúng có thể bắt chước tiếng người, dùng cách này để mê hoặc con mồi, sau đó bất ngờ tung đòn chí mạng." Lời này vừa nói ra, ai nấy đều kinh hãi thất sắc.

Thần kinh vốn đã căng như dây đàn giờ đây lại càng đến cực hạn, họ nhận ra, ngoài con rắn khổng lồ trước mắt, còn có kẻ "bắt chước" gian xảo này ẩn nấp trong bóng tối, có thể tấn công bất cứ lúc nào.

Sâu trong khu rừng đầy rẫy hiểm nguy này, Trương Hạo dựa vào năng lực siêu phàm thoát tục của mình, không chỉ thể hiện thực lực kinh người trong cuộc chiến với con rắn khổng lồ, mà ngay vào lúc này, còn thể hiện sự bình tĩnh và trí tuệ hơn người.

Đối mặt với mối đe dọa bất ngờ từ bầy rắn Dã Kê Bột Tử, Trương Hạo không hề hoảng loạn.

Anh biết rõ, trong hoàn cảnh như vậy, bất kỳ một chút dao động nào cũng có thể mang lại hậu quả chết người.

Vì vậy, anh nhanh chóng huy động mọi giác quan và kỹ năng của mình, chuẩn bị đón nhận thử thách chưa từng có này.

Sóng âm đặc biệt do Trương Hạo phát ra, giống như một tấm lưới vô hình, ngay lập tức bao phủ phạm vi vài trăm mét xung quanh.

Năng lực định vị bằng tiếng vọng của anh, khiến anh trong khu rừng rậm rạp này, dường như có một đôi mắt nhìn xuyên thấu, có thể nhìn rõ từng mối đe dọa tiềm ẩn.

Trong rừng, Dã Kê Bột Tử ở khắp mọi nơi, chúng quấn quanh cành cây, ẩn nấp dưới lá rụng...

Tuy nhiên, cho dù chúng ẩn nấp kỹ đến đâu, lúc này cũng không

thể thoát, tất cả đều bị Trương Hạo phát hiện.

Có lẽ con rắn khổng lồ chính là con mẹ của bầy Dã Kê Bột Tử này.

Con rắn mẹ này cũng thú vị, có trí tuệ, lại có nhiều con cháu như vậy, giết đi thì thật đáng tiếc.

Trương Hạo khẽ động ý niệm, khởi động năng lực điều khiển loài rắn.

Anh sở dĩ ban đầu không sử dụng năng lực này, một là để khởi động gân cốt, hai là để xem năng lực của con rắn khổng lồ này thế nào.

Sau khi thăm dò, anh đã hiểu đủ về con rắn mẹ này.

Ở trong rừng, nó có thể hữu dụng cho mình, có nó ở đây tin rằng sẽ không có sinh vật nào dám đến gần.

Sau khi Trương Hạo sử dụng năng lực điều khiển loài rắn, chỉ thấy hai mắt anh khẽ lóe sáng, dường như đã thiết lập một mối liên kết thần bí nào đó với con rắn mẹ.

Thân hình to lớn đáng sợ của con rắn mẹ, vào lúc này lại kỳ diệu trở nên hiền lành, nó từ từ cúi đầu xuống, dùng đôi mắt âm hiểm đó kính sợ nhìn về phía Trương Hạo, dường như đang thể hiện sự phục tùng với một vị quân chủ vô thượng.

Trương Hạo nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu con rắn mẹ, như đang an ủi một đứa trẻ bị kinh hãi.

Con rắn mẹ thì phát ra một tiếng rít trầm và dịu dàng, âm thanh đó tràn đầy sự tin tưởng và ỷ lại vào Trương Hạo.

Chương 342

Nguy cơ cuối cùng cũng được giải trừ, trái tim đang treo lơ lửng của mọi người cũng hạ xuống.

Họ lần lượt vây lại, nhìn cảnh tượng không thể tin nổi giữa Trương Hạo và con rắn mẹ, trên mặt lộ ra vẻ không thể tin được. "Cái... cái này cũng thần kỳ quá rồi chứ?" Bàn Tử trợn tròn mắt, lẩm bẩm.

Hạo Thiên Chân thì nhìn Trương Hạo với vẻ mặt sùng bái, nói: "Tiểu Cữu, cậu thật quá lợi hại!

Ngay cả con rắn lớn như vậy cũng có thể điều khiển, đơn giản là thần tiên hạ phàm mà!" Trương Hạo mỉm cười, anh không vì lời khen của mọi người mà đắc ý quên mình.

Anh nhẹ nhàng vỗ lưng con rắn mẹ, ra hiệu cho nó tiếp tục đi.

Con rắn mẹ như nhận được mệnh lệnh, nhanh chóng điều chỉnh lại trạng thái, lại đi ở phía trước đội, mở ra một con đường an toàn cho mọi người.

Sự xuất hiện của con rắn mẹ dường như khiến các sinh vật khác trong rừng đều cảm nhận được uy nghiêm của nó, dù là rắn rết chuột bọ hay chim bay thú chạy, đều lần lượt né tránh, không dám đến gần.

Đoàn người của Trương Hạo đi theo sau con rắn mẹ, tiến về phía trước vô cùng thuận lợi.

Họ đi qua những khu rừng rậm rạp, vượt qua những dòng suối xiết, suốt đường đi không gặp phải bất kỳ trở ngại nào.

Hạo Thiên Chân, Ngô Tam Thúc và những người khác trong đội đều cảm thấy an tâm chưa từng có.

Họ biết, chỉ cần có Trương Hạo và con rắn mẹ ở đây, họ sẽ có thể an toàn đi ra khỏi khu rừng đầy rẫy nguy hiểm này.

Tuy nhiên, ngay khi họ sắp ra khỏi khu rừng, nhìn thấy ánh sáng le lói phía trước, con rắn mẹ lại đột nhiên dừng bước.

Nó không còn dũng mãnh tiến về phía trước như trước, mà đứng tại chỗ, thân thể khẽ run rẩy, trong mắt đầy vẻ sợ hãi.

Trương Hạo nhận ra sự bất thường của con rắn mẹ, lập tức tiến lên xem xét.

Anh nhìn theo hướng của con rắn mẹ, chỉ thấy phía trước không xa, chất đống rất nhiều hũ sành.

Những chiếc hũ này cao bằng nửa người, hình dạng giống như những hũ tro cốt cỡ lớn, chồng chất lên nhau, tạo thành một chướng ngại vật như một ngọn núi nhỏ, chặn đường đi của họ. "Đây là cái gì vậy?" Bàn Tử tò mò lẩm bẩm, anh ta không nhịn được mà đi tới, muốn di chuyển một cái hũ xem bên trong rốt cuộc giấu thứ gì.

Trương Hạo thấy vậy, vội vàng lên tiếng ngăn cản: "Béo, đừng động vào!

Mấy cái hũ này trông không đơn giản, chúng ta vẫn nên cẩn thận thì hơn." Tuy nhiên, Bàn Tử dường như không nghe thấy lời Trương Hạo, anh ta đã nóng lòng đưa tay ra di chuyển một cái hũ.

Cái hũ bị Bàn Tử đẩy nhẹ, liền phát ra tiếng "đông đông", như thể bên trong chứa một vật gì đó hình cầu.

Ngay khi Bàn Tử chuẩn bị mở nắp hũ, đột nhiên, một con bọ màu đỏ như máu từ miệng hũ bay ra.

Con bọ này thân hình to lớn, trên cánh phủ đầy lớp vảy màu đỏ tươi, dưới ánh nắng lấp lánh ánh sáng chói mắt.

Nó phát ra tiếng "vo ve", bay lượn trên không vài vòng rồi nhanh chóng bay trở lại vào hũ. "Mẹ ơi, đây là cái quái gì vậy?" Bàn Tử bị con bọ đột nhiên bay ra dọa cho giật nảy mình, anh ta vội vàng lùi lại vài bước, suýt nữa ngã nhào xuống đất. "Thi Miết Vương, trong những cái hũ này vậy mà toàn là Thi Miết Vương!" Ngay khoảnh khắc con bọ màu đỏ xuất hiện, Ngô Tam Thúc kinh hãi kêu lên.

Vào khoảnh khắc Thi Miết Vương bay trở lại hũ, dường như đã kích hoạt một cơ quan nào đó, ngay sau đó, càng nhiều Thi Miết Vương từ trong các hũ ồ ạt bay ra, chúng bay lượn trên không, tạo thành một cơn bão màu đỏ, ngay lập tức lấp đầy không gian xung quanh.

Những con Thi Miết Vương này thân hình to lớn, lớp vảy đỏ tươi trên cánh lấp lánh ánh sáng khiến người ta kinh hãi dưới ánh nắng.

Tiếng "vo ve" mà chúng phát ra, giống như tiếng chuông báo tử, vang vọng trong rừng, khiến người ta sinh lòng sợ hãi.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, một con Thi Miết Vương đã đột ngột lao về phía con rắn mẹ.

Cái vòi của nó sắc như lưỡi dao, trong nháy mắt đâm xuyên qua lớp vảy của con rắn mẹ, tiêm nọc độc vào cơ thể nó.

Con rắn mẹ phát ra một tiếng rít thảm thiết, cơ thể nó bắt đầu run rẩy dữ dội.

Ngay sau đó, da của nó bắt đầu trở nên máu thịt bầy nhầy, lớp vảy lần lượt rơi ra, để lộ cơ bắp và mạch máu đỏ tươi bên trong. "Rắn mẹ!" Trương Hạo kinh hô một tiếng, anh cố gắng dùng năng lực điều khiển để ổn định con rắn mẹ, nhưng lúc này nó đã rơi vào trạng thái điên cuồng, hai mắt trở nên đỏ ngầu, miệng không ngừng phun ra lưỡi, dường như muốn nuốt chửng mọi thứ xung quanh.

Dưới tác dụng của nọc độc Thi Miết Vương, cơ thể con rắn mẹ bắt đầu thay đổi nhanh chóng, da của nó trở nên như thịt thối rữa, tỏa ra mùi hôi thối kinh tởm.

Đôi mắt nó trở nên trống rỗng và sâu thẳm, dường như bị một thế lực tà ác nào đó chiếm giữ. "Đây là...

Huyết Thi!" Sắc mặt Ngô Tam Thúc trắng bệch, ông kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt, giọng nói run rẩy.

Huyết Thi là một loại sinh vật cực kỳ đáng sợ trong các ngôi mộ cổ.

Chúng là một loại tống tử đặc biệt được hình thành từ độc của Thi Miết Vương trong xác chết, thân thể không chỉ cứng rắn mà còn toàn thân là độc, người chỉ cần chạm vào sẽ bị nhiễm thi độc, trở thành một tồn tại giống như chúng.

Huyết Thi sở hữu sức mạnh và tốc độ đáng nể, hơn nữa không sợ sống chết, là ác mộng của những người thám hiểm mộ cổ.

Lúc này, con rắn mẹ đã hoàn toàn biến thành một con Huyết Thi.

Thân hình nó tuy to lớn, nhưng hành động lại vô cùng nhanh nhẹn, dường như đã hoàn toàn mất đi cảm giác đau và lý trí.

Nó há cái miệng to như chậu máu, để lộ những chiếc răng nanh sắc bén bên trong, lao thẳng về phía mọi người.

Khi nó quằn quại cơ thể, đống hũ sành chất thành núi bên cạnh lập tức bị nó đập vỡ một mảng lớn.

Chỉ nghe một tiếng loảng xoảng, liền thấy vô số cái đầu người từ trong hũ lăn ra, từng con Thi Miết Vương từ miệng, lỗ mũi, mắt và tai của những cái đầu người chui ra.

Trong chớp mắt, những con Thi Miết Vương này đã tập trung trên

không trung, tạo thành một đám mây bọ màu đỏ rực. "Chạy mau!" Ngô Tam Thúc hét lớn, ông kéo Trương Hạo và Hạo Thiên Chân, nhanh chóng lùi về phía sau.

Bàn Tử và những người khác cũng theo sát, họ liều mạng chạy, cố gắng thoát khỏi cái bẫy tử thần này.

Tuy nhiên, tốc độ của Huyết Thi rắn mẹ lại nhanh hơn họ tưởng tượng rất nhiều.

Nó như một tia chớp đuổi theo, há cái miệng lớn, chuẩn bị nuốt chửng mọi người.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Trương Hạo nhanh chóng khởi động năng lực điều khiển loài rắn.

Anh cố gắng dùng sức mạnh bí ẩn này để hóa giải đòn tấn công của Huyết Thi rắn mẹ.

Tuy nhiên, lúc này con rắn mẹ đã không còn là con rắn mẹ trước đây, nó đã hoàn toàn biến thành một con Huyết Thi bị thế lực tà ác khống chế, năng lực điều khiển loài rắn đối với nó đã mất tác dụng. "Trương Hạo, cẩn thận!" Ngô Tam Thúc hét lớn, con dao găm trong tay ông như tia chớp xẹt qua không khí, đâm về phía đôi mắt của Huyết Thi rắn mẹ.

Tuy nhiên, phản ứng của Huyết Thi rắn mẹ lại vô cùng nhanh nhẹn, nó đột ngột nghiêng đầu, né được đòn tấn công của Ngô Tam Thúc.

Đúng lúc này, Trương Kỳ Lân đột nhiên xông ra.

Chương 343

Thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay anh như tia chớp xẹt qua không khí, chém chính xác vào thất thốn của Huyết Thi rắn mẹ.

Đòn này là đòn toàn lực của Trương Kỳ Lân, anh hy vọng có thể một nhát chém chết Huyết Thi rắn mẹ.

Tuy nhiên, thân thể của Huyết Thi rắn mẹ lại như được đúc từ thép, nhát đao này của Trương Kỳ Lân tuy để lại một vết thương sâu trên thân nó, nhưng lại không thể chém chết nó.

Huyết Thi rắn mẹ phát ra một tiếng rít thảm thiết, nó trở nên điên cuồng hơn.

Nó há cái miệng lớn, lại một lần nữa lao về phía mọi người.

Đối mặt với con Huyết Thi rắn mẹ đã hoàn toàn mất đi lý trí này, mọi người cảm thấy tuyệt vọng chưa từng có.

Họ biết, nếu cứ tiếp tục như vậy, họ đều sẽ trở thành thức ăn trong miệng Huyết Thi rắn mẹ.

Ngay vào thời khắc sinh tử tồn vong, Trương Hạo đột nhiên giằng ra khỏi bàn tay đang nắm chặt của Ngô Tam Thúc.

Không một chút do dự, thân hình anh khẽ động, như một mũi tên rời cung lao về phía con Huyết Thi rắn mẹ kinh khủng đó.

Tiếng kinh hô của mọi người còn chưa dứt, Trương Hạo đã nhảy lên, vững vàng đáp xuống đầu con rắn mẹ.

Con rắn mẹ giận dữ quằn quại cơ thể, cố gắng hất Trương Hạo xuống, nhưng hai chân Trương Hạo như đã mọc rễ, đứng vững vàng.

Lúc này, Huyết Thi rắn mẹ toàn thân là độc, dưới lớp vảy là dòng

dịch độc có tính ăn mòn cực mạnh.

Tuy nhiên, đối với Trương Hạo, những dịch độc này lại như không có.

Huyết mạch Kỳ Lân của anh đã đột phá đến cấp 10, sức phòng ngự mạnh đến mức ngay cả kịch độc này cũng không thể xuyên qua da anh.

Trương Hạo hít sâu một hơi, ngưng tụ toàn bộ sức mạnh.

Hai mắt anh nóng rực như lửa, nhìn chằm chằm vào đôi mắt trống rỗng của con rắn mẹ.

Vào khoảnh khắc này, anh dường như hòa làm một với trời đất, cảm nhận được sự vận động của sức mạnh tự nhiên xung quanh. "Phá cho ta!" Trương Hạo gầm lên, giơ nắm đấm phải lên, như một thiên thạch rơi xuống, đấm mạnh vào đầu con rắn mẹ.

Tiếng gió rít từ cú đấm mang theo thế hủy thiên diệt địa.

Ngay khoảnh khắc tiếp xúc với đầu con rắn mẹ, sức mạnh bùng nổ từ nắm đấm dường như muốn xé toạc cả không gian.

Chỉ nghe một tiếng "BÙM" vang dội, đầu của Huyết Thi rắn mẹ dưới cú đấm này của Trương Hạo, nổ tung như một quả dưa hấu, máu và não văng tung tóe.

Thân hình khổng lồ của con rắn mẹ ngay khi mất đi đầu, bắt đầu co giật dữ dội.

Đôi mắt nó mất đi ánh sáng, cơ thể cũng không còn kiểm soát mà quằn quại.

Cuối cùng, con Huyết Thi rắn mẹ từng khiến người ta nghe danh đã mất mật này, dưới một cú đấm của Trương Hạo, đã hoàn toàn ngã xuống đất, không còn hơi thở.

Trương Hạo nhảy xuống từ đầu con rắn mẹ, trên người không dính một giọt máu hay dịch độc nào.

Ánh mắt anh kiên định và lạnh lùng, dường như vừa rồi chỉ làm một việc nhỏ không đáng kể. "Tiểu Cữu, cậu... cậu thật quá lợi hại!" Hạo Thiên Chân nhìn Trương Hạo, trong mắt tràn đầy sự sùng bái và kính sợ.

Cậu chưa bao giờ thấy sức mạnh nào lớn như vậy, dường như Trương Hạo chính là vị thần hộ mệnh trong nhóm người này.

Ngô Tam Thúc cũng đi tới, ông vỗ vỗ vai Trương Hạo, trong mắt lấp lánh vẻ phức tạp. "Trương Hạo, cậu không chỉ cứu chúng ta, còn trừ đi kẻ địch đáng sợ này.

Chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, cậu đã trưởng thành đến mức độ kinh khủng như vậy." Trương Hạo mỉm cười, chỉ tay lên trời: "Bây giờ chưa phải lúc thả lỏng!" Ngô Tam Thúc thấy vậy liền ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy đám mây bọ do Thi Miết Vương tạo thành lúc này đã che kín cả bầu trời.

Mọi người nhìn thấy bầy Thi Miết Vương trên không trung, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Những con bọ hung tợn đó bay lượn trên không, lớp vảy đỏ tươi lấp lánh ánh sáng kỳ dị dưới nắng, tựa như sứ giả từ địa ngục, khiến người ta không rét mà run.

Nếu không phải vì có Trương Hạo ở đó, huyết mạch Kỳ Lân của anh khiến lũ Thi Miết Vương có phần kiêng dè, không dám dễ dàng đến gần, e rằng mọi người bây giờ đều đã nhiễm thi độc, biến thành những Huyết Thi đáng sợ.

Tuy nhiên, cho dù có Trương Hạo bảo vệ, việc có một bầy Thi Miết Vương lăm le trên đầu cũng khiến mọi người cảm thấy vô cùng

bất an và áp lực.

Chúng bay lượn trên không, phát ra tiếng vo ve, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể phát động tấn công chí mạng.

Trương Hạo hít sâu một hơi, ánh mắt nghiêm trọng nhìn lên bầy Thi Miết Vương trên trời.

Anh biết rõ, nếu không thể giải quyết nhanh chóng lũ bọ này, mọi người sẽ rất khó an toàn đi qua khu rừng này.

Thế là, anh khẽ động ý niệm, quyết định sử dụng Vạn năm hàn khí để đối phó với những kẻ địch khó nhằn này.

Cùng với ý niệm của Trương Hạo, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một khối hàn khí từ hư không.

Khối hàn khí đó lạnh buốt như băng ngàn năm, trong nháy mắt đã đóng băng không khí xung quanh thành sương.

Chỉ thấy những con Thi Miết Vương đến gần hàn khí, ngay lập tức bị đóng băng cứng ngắc, cánh của chúng ngừng đập, cơ thể cũng bắt đầu trở nên trong suốt.

Ngay sau đó, những con Thi Miết Vương bị đóng băng đó như mất đi sự chống đỡ, lần lượt rơi xuống từ không trung.

Chúng vẽ nên những đường cong tuyệt đẹp trên không, sau đó rơi mạnh xuống đất, lập tức vỡ tan tành.

Chỉ nghe một tiếng loảng xoảng, những con Thi Miết Vương vỡ nát đó hóa thành từng đống mảnh vụn đỏ tươi, bay tung tóe khắp nơi.

Còn những con Thi Miết Vương chưa bị đóng băng, sau khi thấy cảnh thảm của đồng loại, dường như cũng cảm thấy sợ hãi.

Chúng bay lượn trên không, phát ra tiếng vo ve càng gấp gáp hơn, nhưng vẫn không dám đến gần Trương Hạo và mọi người nữa.

Trương Hạo nhìn những con Thi Miết Vương bị đóng băng vỡ nát, khóe miệng không khỏi nhếch lên một nụ cười lạnh.

Anh biết, Vạn năm hàn khí của mình có sức sát thương chí mạng đối với lũ bọ này.

Chỉ cần phát động thêm vài đòn tấn công nữa, tin rằng sẽ có thể tiêu diệt toàn bộ lũ Thi Miết Vương này.

Thế là, Trương Hạo lại một lần nữa động ý niệm, hàn khí trên trời lại ngưng tụ.

Lần này, anh tấn công thẳng vào nơi tập trung đông nhất của bầy Thi Miết Vương.

Chỉ thấy hàn khí như một cơn lốc cuốn đi, cuốn toàn bộ lũ Thi Miết Vương vào trong.

Trong nháy mắt, những con Thi Miết Vương đó đã bị đóng băng cứng ngắc, sau đó lần lượt rơi xuống.

Chúng lộn nhào trên không trung, giãy giụa, nhưng cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi số phận bị đóng băng và vỡ nát.

Cuối cùng, tất cả Thi Miết Vương đều hóa thành những mảnh vụn đỏ tươi, rải rác trong rừng.

Cùng với sự biến mất của bầy Thi Miết Vương, mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chương 344

Họ nhìn Trương Hạo, trong mắt tràn đầy sự cảm kích và kính phục.

Thực lực của Trương Hạo lại một lần nữa khiến họ cảm thấy chấn động và kinh ngạc. "Tiểu Cữu, cậu thật quá lợi hại!" Hạo Thiên Chân không nhịn được nói.

Trương Hạo mỉm cười, không quá để ý đến công lao của mình.

Anh biết, bây giờ chưa phải lúc thả lỏng.

Họ còn cần phải đi xuyên qua khu rừng này, vào Mặc Thoát, tìm kiếm cánh cửa đồng trong truyền thuyết, lấy được Hạ Chi Kỳ Lân sau cánh cửa.

Thế là, mọi người lại một lần nữa lên đường.

Họ đi qua khu rừng rậm rạp, vượt qua những ngọn núi hiểm trở, cuối cùng đã đến được lối vào Mặc Thoát.

Nhìn thế giới chưa biết phía trước, lòng họ tràn đầy mong chờ và khát vọng.

Mặc Thoát, nơi bị một tấm màn bí ẩn che phủ, dường như là báu vật được thiên nhiên điêu khắc tỉ mỉ, ẩn mình trên cao nguyên, nhưng lại có khí hậu rừng mưa nhiệt đới độc đáo.

Nơi đây là điểm cuối của đường biên giới, người qua lại thưa thớt, ít ai dám đặt chân vào mảnh đất chưa biết này.

Cây cối rậm rạp, che kín cả bầu trời, ánh nắng xuyên qua những tán lá dày đặc, rải xuống những vệt sáng lốm đốm.

Sương mù lượn lờ giữa núi, tựa như tiên cảnh.

Khi họ vượt qua một ngọn núi, lờ mờ nhìn thấy phía trước có một ngôi thần miếu cao lớn hùng vĩ, cổ kính mà trang trọng, dường như đang kể lại lịch sử ngàn năm.

Lòng Trương Hạo và mọi người chấn động, trong mắt lấp lánh ánh sáng kích động.

Họ biết, ngôi thần miếu này rất có thể là nơi then chốt dẫn đến cửa đồng.

Thế là, họ không do dự mà đi về phía thần miếu.

Không lâu sau, họ đã đến bên một vách đá.

Vách đá cao chót vót, sâu không thấy đáy, còn thần miếu thì lặng lẽ đứng sừng sững dưới vách đá, bị cây cối rậm rạp và cỏ dại che khuất.

Đối mặt với vách đá dựng đứng này, Trương Hạo và mọi người nhanh chóng cố định dây leo núi lên vách đá, sau đó cẩn thận theo dây thừng xuống đáy vách đá.

Đáy vách đá là một thế giới tách biệt.

Nơi này không có dấu vết hoạt động của con người, chỉ có cây cối rậm rạp và cỏ dại cao hơn người.

Không khí tràn ngập mùi hương tươi mát của đất và lá cây, khiến người ta sảng khoái.

Bàn Tử và Phan Tử hai người đi đầu, vung vẩy dao rựa trong tay, mở đường cho mọi người.

Họ luồn lách trong cỏ dại và cây cối, mỗi bước đều vô cùng cẩn thận, sợ làm kinh động sự yên tĩnh nơi đây.

Mọi người đi được một đoạn trong bụi cỏ cao hơn người, đột nhiên, phía trước xuất hiện một thứ khổng lồ, giống như một ống

nước màu trắng.

Thứ này lặng lẽ nằm trong bụi cỏ, bề mặt phủ đầy đất và lá cây, nếu không nhìn kỹ rất khó phát hiện.

Mọi người lần lượt vây lại, bàn tán xôn xao về thứ này.

Có người đoán là rễ của một loại thực vật khổng lồ nào đó, có người lại cho rằng là dấu vết do một sinh vật chưa biết để lại.

Ngô Tam Thúc đi tới, đưa tay sờ vào thứ này, sau đó dụi dụi ngón tay, lại ngửi ngửi.

Sắc mặt ông đột nhiên thay đổi, kinh hãi kêu lên: "Xà thuế!" Mọi người nghe vậy, trong lòng kinh ngạc.

Họ biết, xà thuế là lớp da rắn lột ra, mà lớp xà thuế này lại lớn như vậy, chứng tỏ chủ nhân ban đầu của nó chắc chắn là một sinh vật khổng lồ.

Ngô Tam Thúc trầm giọng nói: "Mọi người cẩn thận, ở đây có thể có rắn khổng lồ xuất hiện.

Chúng ta phải luôn cảnh giác, không được gây ra tiếng động quá lớn." Mọi người nghe vậy, lần lượt gật đầu.

Họ biết, lời của Ngô Tam Thúc tuyệt không phải nói quá.

Trong khu rừng chưa biết này, bất kỳ một chút gió thổi cỏ lay nào cũng có thể dẫn đến nguy hiểm chết người.

Thế là, họ càng cẩn thận hơn khi tiến về phía trước, luôn chuẩn bị đối phó với những nguy hiểm có thể xảy ra.

Và lớp xà thuế khổng lồ đó, như một điềm báo không lành, khiến lòng họ tràn đầy căng thẳng và bất an.

Trương Hạo sau khi nghe tiếng kinh hô của Ngô Tam Thúc, trong mắt không hề lộ ra quá nhiều lo lắng.

Bất kể lớp xà thuế này thuộc về loại rắn khổng lồ nào, dựa vào năng lực của bản thân, anh đều đủ sức đối phó, không đến nỗi rơi vào tuyệt cảnh.

Anh thầm nghĩ, trong khu rừng này tuy đầy rẫy nguy cơ, nhưng đối với anh, cũng chỉ là một cuộc thử thách mà thôi.

Tuy nhiên, đúng là "nhìn núi chạy chết ngựa", mặc dù họ đã thuận lợi xuống được vách đá, nhưng con đường phía trước lại xa hơn nhiều so với tưởng tượng.

Từ ban ngày đi đến tối mịt, họ vẫn chưa thể đến được ngôi thần miếu bí ẩn đó.

Đêm dần buông, bầu trời như bị mực nhuộm, sao lấp lánh, ánh trăng mờ ảo.

Mọi người đành phải dừng lại ở một nơi tương đối kín đáo và có vẻ an toàn, nhanh chóng dựng lều, chuẩn bị qua đêm.

Trong lều, mọi người hoặc ngồi hoặc nằm, mệt mỏi rã rời, nhưng trong lòng lại khó có thể bình tĩnh.

Họ biết, trong khu rừng chưa biết này, ban đêm thường nguy hiểm hơn ban ngày.

Tuy nhiên, sự mệt mỏi của cơ thể khiến họ không còn hơi sức để nghĩ nhiều, rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ say.

Nửa đêm, một tiếng động lớn đột ngột phá vỡ sự yên tĩnh của đêm.

Âm thanh đó giống như một vật khổng lồ đang bò trên lều, nặng nề và mạnh mẽ, khiến người ta rợn tóc gáy.

Mọi người bị tiếng động đột ngột này đánh thức, lần lượt thoát khỏi giấc mơ, tim đập nhanh, trong mắt đầy vẻ kinh hoàng.

Trương Hạo nhanh chóng mặc quần áo đi ra khỏi lều.

Dưới ánh trăng, anh nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, không khỏi hít một hơi lạnh.

Chỉ thấy bên ngoài lều, khắp nơi, dày đặc toàn là rắn.

Chúng hoặc cuộn tròn trên mặt đất, hoặc quấn quanh cây, thậm chí có vài con đang từ từ bò dọc theo mép lều, dường như đang thăm dò điều gì đó. "Trời ơi, chúng ta rơi vào ổ rắn rồi sao?" Hạo Thiên Chân kinh hãi kêu lên.

Mọi người thấy vậy, ai nấy đều kinh hồn bạt vía.

Họ biết, trong số những con rắn này có lẽ ẩn giấu sinh vật khổng lồ đã lột ra lớp xà thuế kia.

Chương 345

Một khi chọc giận nó, hậu quả khó lường.

Trương Hạo nhanh chóng bình tĩnh lại, anh thấp giọng nói với mọi người: "Mọi người đừng hoảng, giữ bình tĩnh.

Mấy con rắn này tuy nhiều, nhưng chỉ cần chúng ta không cử động lung tung, không gây ra tiếng động quá lớn, chúng có lẽ sẽ không chủ động tấn công chúng ta." Mọi người nghe vậy, lần lượt gật đầu, cố gắng để mình bình tĩnh lại.

Họ dựa sát vào nhau, ánh mắt cảnh giác nhìn bầy rắn xung quanh, sợ có bất kỳ gió thổi cỏ lay nào.

Còn Trương Hạo thì lặng lẽ vận chuyển sức mạnh trong cơ thể, bắt đầu điều khiển bầy rắn bên ngoài lều, khiến chúng rời đi.

Sau khi bầy rắn rời đi, phía chân trời đã hửng sáng.

Trải qua cảnh tượng kinh hoàng vừa rồi, mọi người đều mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần.

Họ ngồi quây quần bên đống lửa, lặng lẽ chờ trời sáng.

Gió đêm nhẹ thổi, mang theo một chút hơi lạnh, nhưng cũng khiến người ta cảm thấy tỉnh táo lạ thường.

Họ nhìn về phía khu vực tăm tối từng bị bầy rắn chiếm đóng, giờ đã trở lại yên bình, dường như mọi chuyện chưa từng xảy ra.

Tuy nhiên, mọi người đều hiểu rằng, trên mảnh đất này ẩn giấu quá nhiều bí mật và những điều chưa biết, đang chờ họ khám phá.

Cùng với tia nắng đầu tiên xuyên qua tầng mây, chiếu rọi lên mảnh đất bí ẩn này, mọi người lần lượt đứng dậy, vực dậy tinh thần,

chuẩn bị tiếp tục lên đường.

Men theo con đường núi quanh co, mọi người đi thẳng về phía trước, thỉnh thoảng dừng lại, quan sát môi trường xung quanh, cố gắng tìm ra một số manh mối.

Họ đi qua những khu rừng rậm rạp, vượt qua những con sông chảy xiết, mỗi bước đi đều đầy gian nan và nguy hiểm.

Cuối cùng, vào giữa trưa, họ đã đến trước ngôi thần miếu trong truyền thuyết.

Thần miếu nguy nga hùng vĩ, cao chót vót, dường như là kiệt tác được điêu khắc bởi thiên nhiên và trí tuệ con người.

Nó tọa lạc trên một khu đất bằng phẳng, xung quanh được bao bọc bởi những khu rừng rậm rạp, trông có vẻ vô cùng thần bí và trang nghiêm.

Tường miếu được xây bằng những khối đá khổng lồ, mỗi khối dường như ẩn chứa sức mạnh và trí tuệ vô tận.

Trên tường điêu khắc những đồ đằng và phù hiệu phức tạp, khiến người ta không thể nhận ra ý nghĩa của chúng.

Tuy nhiên, những đồ đằng và phù hiệu này lại toát ra một luồng khí tức cổ xưa và bí ẩn, khiến người ta sinh lòng kính sợ.

Ngay khi mọi người đang kinh ngạc trước sự tráng lệ của thần miếu, một phát hiện kinh người khiến họ chấn động.

Chỉ thấy trên nóc miếu, có một sinh vật khổng lồ hình rắn đang cuộn tròn.

Nó toàn thân đen kịt, lớp vảy lấp lánh ánh sáng lạnh dưới nắng, đôi mắt sâu thẳm như vực sâu, toát ra một luồng khí tức tà ác và khủng bố.

Nó cuộn mình trên đỉnh miếu, dường như đang bảo vệ mảnh đất cổ xưa này và những bí mật bên trong. "Trời ơi, con rắn này cũng to quá rồi!" Hạo Thiên Chân kinh hô, giọng nói mang theo một chút sợ hãi và chấn động. "Đúng vậy, sao Mặc Thoát đâu đâu cũng là rắn?

Ngay cả thần miếu cũng không tha." Bàn Tử bổ sung, trên mặt anh ta đầy vẻ kinh ngạc và tò mò. "Chẳng lẽ người Mặc Thoát tín ngưỡng xà thần?" Dịch Táp đưa ra một phỏng đoán táo bạo, trong mắt anh ta lấp lánh ánh sáng khám phá.

Ngay khi mọi người đang bàn tán xôn xao, Phan Tử đột nhiên hét lớn: "Mọi người mau lại đây xem, bên cạnh cửa lớn của thần miếu có chữ cái tiếng Anh!" Mọi người nghe vậy, lần lượt vây lại.

Chỉ thấy một bên cửa lớn của thần miếu, khắc một chuỗi chữ cái tiếng Anh, chúng giống hệt với những chữ cái đã từng xuất hiện ở Vân Thiên Cung.

Phát hiện bất ngờ này khiến mọi người chấn động, chẳng lẽ thần miếu này và Vân Thiên Cung thực sự có mối liên hệ nào đó?

Trương Kỳ Lân nhìn những chữ cái tiếng Anh đó, sắc mặt đột nhiên trở nên nghiêm trọng.

Anh xoa xoa thái dương, dường như đang cố gắng nhớ lại điều gì đó.

Một lát sau, anh chậm rãi nói: "Tôi từng đến đây rồi." Mọi người nghe vậy, lần lượt quay lại nhìn với ánh mắt kinh ngạc.

Họ chưa bao giờ nghe nói Trương Kỳ Lân từng đến đây. "Anh từng đến đây rồi?" Hạo Thiên Chân không nhịn được hỏi, giọng cậu mang theo một chút nghi hoặc và tò mò.

Trương Kỳ Lân gật đầu, trong mắt anh lộ ra một cảm xúc phức tạp.

Anh hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Đúng vậy, tôi từng đến đây.

Nhưng ngoài ra tôi không nhớ được tình hình nào khác." "Vậy anh còn nhớ tình hình lúc đó không?" Bàn Tử truy hỏi, trên mặt anh ta đầy vẻ mong đợi và tò mò.

Trương Kỳ Lân lắc đầu, trong mắt anh lóe lên một tia mờ mịt và đau khổ. "Lâu quá rồi, tôi đã không còn nhớ rõ nữa." Nói đến đây, Trương Kỳ Lân đột nhiên dừng lại.

Sắc mặt anh trở nên khó coi, dường như đã nhớ lại chuyện gì đó kinh hoàng.

Mọi người nghe vậy, lần lượt nhìn với ánh mắt đồng cảm.

Trương Kỳ Lân là hậu nhân của Trương gia, trên vai gánh vác trách nhiệm và sứ mệnh nặng nề.

Tuy nhiên, những trách nhiệm và sứ mệnh này lại khiến anh phải chịu đựng quá nhiều đau khổ và dằn vặt.

Đúng lúc này, Trương Kỳ Lân đột nhiên đứng dậy, trực tiếp đẩy cửa thần miếu xông vào.

Cả nhóm theo chân Trương Kỳ Lân, đi qua cánh cửa thần miếu cổ xưa và bí ẩn đó, bước vào điện thờ bị năm tháng lãng quên này.

Ánh sáng bên trong thần miếu mờ tối, chỉ có vài tia sáng yếu ớt từ những khe hở trên mái nhà chiếu xuống, miễn cưỡng soi sáng con đường phía trước.

Không khí tràn ngập một mùi hương cổ xưa và bí ẩn, dường như có thể ngửi thấy sự dày dặn của lịch sử và sự tang thương của năm tháng.

Họ đi dọc theo hành lang bên trong thần miếu, tiếng bước chân vang vọng trong đại sảnh trống trải, trông có vẻ vô cùng rõ ràng.

Hai bên hành lang là những bức tượng rắn nhỏ sống động như thật.

Những bức tượng này có hình thái khác nhau, có con cuộn tròn trên cột đá, có con quấn quanh dây leo, còn có con thì lặng lẽ nằm trên bệ đá.

Đôi mắt chúng nhắm nghiền, dường như đang ngủ say, nhưng lại toát ra một luồng khí tức quỷ dị khiến người ta kinh hãi. "Những bức tượng này... sao lại nhiều thế?" Hạo Thiên Chân thấp giọng nói, giọng cậu mang theo một chút bất an. "Đúng vậy, hơn nữa chúng trông rất thật, giống như còn sống vậy." Bàn Tử bổ sung, trong mắt anh ta lấp lánh ánh sáng tò mò.

Trương Kỳ Lân không trả lời, ánh mắt anh luôn nhìn thẳng về phía trước, dường như đang tìm kiếm điều gì đó.

Anh đi dọc theo hành lang, thỉnh thoảng dừng lại, cẩn thận quan sát những bức tượng rắn nhỏ đó.

Chương 346

Động tác của anh nhẹ nhàng và nhanh nhẹn, dường như sợ làm kinh động những sinh linh đang ngủ say này.

Mọi người đi theo sau anh, cẩn thận tiến về phía trước.

Mọi người không biết Trương Kỳ Lân đang tìm kiếm cái gì, nhưng có thể cảm nhận được sự căng thẳng và cấp bách trên người anh.

Ngôi thần miếu này ẩn giấu quá nhiều bí mật và những điều chưa biết, đang chờ mọi người khám phá.

Cuối cùng, Trương Kỳ Lân dừng lại trước một bức tượng rắn khổng lồ.

Bức tượng này cao chót vót, cao như cả thần miếu.

Nó cuộn mình ở trung tâm thần miếu, hai mắt nhắm nghiền, khóe miệng hơi nhếch lên, toát ra một luồng khí tức tà ác và khủng bố.

Lớp vảy của nó lấp lánh ánh sáng lạnh dưới ánh nắng chiếu vào từ cửa lớn, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tỉnh dậy từ giấc ngủ say. "Chính là chỗ này rồi." Trương Kỳ Lân thấp giọng nói, giọng anh mang theo một chút kiên định và quyết liệt.

Mọi người nghe vậy, lần lượt vây lại.

Họ nhìn bức tượng rắn khổng lồ đó, trong lòng tràn đầy sự kính sợ và tò mò.

Mặc dù không biết tại sao Trương Kỳ Lân lại dừng lại ở đây, nhưng mọi người đều biết anh sắp làm gì tiếp theo.

Chỉ thấy Trương Kỳ Lân đi đến phía dưới bức tượng, bắt đầu cẩn

thận quan sát đế của bức tượng.

Anh dùng tay nhẹ nhàng chạm vào những đường vân trên đế.

Động tác của anh nhẹ nhàng và tinh tế, dường như sợ làm hỏng những đường vân cổ xưa này. "Tiểu Ca, anh đang tìm gì vậy?" Hạo Thiên Chân không nhịn được hỏi. "Tôi đang tìm cơ quan của bức tượng này." Trương Kỳ Lân không ngẩng đầu lên đáp, nếu không phải Hạo Thiên Chân mở miệng hỏi, có lẽ anh sẽ không hé răng.

Một lát sau, Trương Kỳ Lân cuối cùng cũng tìm thấy cơ quan ẩn giấu đó.

Anh dùng sức ấn xuống, chỉ thấy hai mắt của bức tượng đột nhiên mở ra, toát ra một luồng ánh sáng tà ác.

Sau đó, thân thể của bức tượng bắt đầu từ từ di chuyển, dường như muốn tỉnh dậy từ giấc ngủ say.

Khi Trương Kỳ Lân nhanh nhẹn kích hoạt cơ quan, bức tượng cổ xưa dường như được ban cho sự sống, từ từ di chuyển với vẻ nặng nề của lịch sử, để lộ ra một lối đi bí mật dẫn xuống lòng đất.

Lối vào thông đạo tối tăm sâu thẳm, một luồng khí tức lạ lẫm mơ hồ tỏa ra, vừa thần bí vừa gợi nhiều suy tưởng.

Trương Kỳ Lân không chút do dự, thân hình anh ta tức thì hóa thành một bóng đen, lao thẳng vào lối đi chưa biết đó.

Hành động của anh ta nhanh đến mức như thể sợ bỏ lỡ mất manh mối quan trọng hay kỳ ngộ nào đó.

Mọi người thấy vậy, đầu tiên là sững sờ, sau đó lập tức phản ứng lại.

Tất cả đều tăng tốc, theo sát phía sau, bước vào vùng đất xa lạ kia.

Bên trong lối đi tối tăm không chút ánh sáng, chỉ có ánh lửa yếu ớt

từ đuốc và đèn pin trong tay mọi người miễn cưỡng soi sáng con đường phía trước.

Không khí tràn ngập mùi ẩm mốc cổ xưa, khiến người ta không khỏi cảm thấy lạnh lẽo.

Trương Hạo và mọi người cẩn thận đi dọc theo lối đi, luôn cảnh giác với động tĩnh xung quanh.

“Lối đi này có vẻ sâu lắm, chúng ta phải cẩn thận một chút.” Hạo Thiên Chân vừa đi vừa nhắc nhở, giọng cậu vang vọng trong hành lang chật hẹp, nghe đặc biệt rõ ràng.

“Sợ gì chứ, có huynh đệ Trương Hạo ở đây, ma quỷ yêu quái gì cũng phải dạt sang một bên!” Bàn Tử lại tỏ ra khá thản nhiên, giọng điệu mang mấy phần trêu chọc và tin tưởng.

Dịch Táp thì im lặng quan sát vách tường hai bên, cố gắng tìm kiếm manh mối.

Anh phát hiện trên tường dường như có khắc một số đồ đằng và phù hiệu kỳ lạ, khá giống với những gì ở ngoài miếu thần, nhưng phức tạp và sâu xa hơn.

“Những đồ đằng này... hình như mình từng thấy ở đâu đó?” Dịch Táp lẩm bẩm, ánh mắt lóe lên vẻ suy tư.

“Cậu đã thấy sao?

Ở đâu?” Hạo Thiên Chân nghe vậy, vội vàng hỏi.

“Tôi không nhớ rõ, nhưng chắc chắn là ở một nơi nào đó rất cổ xưa.” Dịch Táp lắc đầu, nói với vẻ hơi bực bội.

Đúng lúc này, phía trước đột nhiên vang lên một tiếng gầm trầm thấp, như thể có một vật khổng lồ nào đó đang thức tỉnh.

Mọi người trong lòng chấn động, vội vã tăng tốc.

Khi mọi người đuổi kịp, chỉ thấy Trương Kỳ Lân đã dừng bước, nghiêng tai lắng nghe.

Vẻ mặt anh trở nên nghiêm trọng, dường như cảm nhận được nguy hiểm phía trước.

“Mọi người cẩn thận, phía trước có thể có cơ quan.” Trương Kỳ Lân trầm giọng nói, trong tiếng nói mang một tia cảnh báo.

Mọi người nghe vậy đều căng thẳng, cẩn thận tiến về phía trước.

Quả nhiên, phía trước xuất hiện một cái hố bẫy khổng lồ, đáy hố chi chít những cọc nhọn sắc bén, bên dưới cọc nhọn còn có từng đàn dã kê bột tử đang bơi lội, nếu không phải những con dã kê bột tử đó phát ra tiếng động, Trương Kỳ Lân cũng không dễ dàng phát hiện ra cơ quan này.

“Nguy hiểm quá!” Hạo Thiên Chân lau mồ hôi lạnh trên trán, lòng vẫn còn sợ hãi nói.

“Xem ra cơ quan ở đây không ít, mọi người phải cẩn thận hơn nữa.” Bàn Tử cũng dẹp đi thái độ ung dung trước đó, trở nên nghiêm túc.

Trương Kỳ Lân thì vòng qua cái bẫy tiếp tục tiến lên, ánh mắt luôn nhìn chằm chằm về phía trước.

Ngôi miếu thần này ẩn giấu quá nhiều bí mật và nguy hiểm, chỉ có giữ vững cảnh giác mới có thể đi tiếp an toàn.

Sau một hồi di chuyển, cuối cùng mọi người cũng đến cuối đường hầm.

Phía trước hiện ra một đại sảnh rộng lớn, trong sảnh có nước ngập đến đầu gối, chính giữa đặt một tế đàn khổng lồ.

Trên tế đàn bày đủ loại vật tế và dụng cụ kỳ quái, tỏa ra một

luồng khí tức thần bí và ma quái.

“Nơi này... chính là khu vực trung tâm của miếu thần sao?” Hạo Thiên Chân nhìn tế đàn, trong lòng tràn ngập kính sợ và tò mò.

“Chắc là vậy.” Trương Kỳ Lân gật đầu, ánh mắt anh lộ ra vẻ kiên định và quyết đoán.

Trương Kỳ Lân đứng ở cuối đường hầm, ánh mắt như đuốc, nhưng không vội bước vào đại sảnh rộng lớn và bí ẩn kia.

Anh ta ngồi xổm xuống ở cửa sảnh, từ từ đưa hai ngón tay thon dài, nhẹ nhàng cắm vào làn nước sâu đến đầu gối.

Nước trông có vẻ tĩnh lặng, nhưng thực chất bên dưới có dòng chảy ngầm, ẩn giấu vô số nguy hiểm chưa biết.

Chương 347

Sau khi cắm ngón tay vào nước, Trương Kỳ Lân nhắm mắt lại, như thể đang có một cuộc đối thoại không lời với vùng nước này.

Động tác của anh ta nhẹ nhàng mà dứt khoát, mỗi một cảm giác nhỏ nhất đều không thoát khỏi đầu ngón tay.

Trương Hạo đứng bên cạnh, ánh mắt chăm chú nhìn vào ngón tay của Trương Kỳ Lân, trong lòng thầm tán thưởng.

Cậu biết Trương Kỳ Lân đang sử dụng tuyệt kỹ Phát Khâu Chỉ đã khổ luyện nhiều năm để cảm nhận tình hình dưới nước.

Phát Khâu Chỉ, môn kỹ nghệ cổ xưa này được Trương Kỳ Lân phát huy đến đỉnh cao.

Nó không chỉ là biểu tượng của sức mạnh, mà còn là sự thể hiện cực hạn của cảm nhận và thấu suốt.

Đầu ngón tay Trương Kỳ Lân nhẹ nhàng lướt trong nước, thăm dò một vùng đất chưa ai biết đến.

Năng lực cảm nhận của anh ta lúc này trở nên cực kỳ nhạy bén, dường như đến cả hạt bụi dưới nước cũng không thoát khỏi cảm giác của anh.

Đột nhiên, sắc mặt Trương Kỳ Lân thay đổi, anh ta nhanh chóng rút ngón tay ra khỏi nước.

Động tác nhanh đến mức như đang né tránh một mối nguy hiểm chết người.

Khi ngón tay anh ta hiện ra trước mắt mọi người, chỉ thấy giữa hai ngón tay đang kẹp chặt một con trùng to bằng ngón tay, toàn thân đỏ rực, dài khoảng nửa mét.

Con trùng giãy giụa trong ngón tay Trương Kỳ Lân, không cam chịu số phận bị trói buộc.

Thân thể nó có một màu đỏ kỳ dị, tựa như đã được nhuộm trong máu tươi.

Đầu nó nhọn và sắc bén, dường như có thể dễ dàng xuyên thủng da của bất kỳ sinh vật nào.

Đôi mắt nó đen như mực, lóe lên thứ ánh sáng khiến người ta sợ hãi, như thể có thể nhìn thấu nỗi sợ hãi và tuyệt vọng trong lòng người.

"Trùng Hút Máu Thượng Cổ!" Trương Hạo vừa nhìn đã nhận ra con trùng đáng sợ này, giọng cậu mang theo một tia kinh ngạc khó che giấu.

Đây không phải lần đầu tiên cậu gặp loại trùng này.

Trùng Hút Máu Thượng Cổ, loài sinh vật cổ xưa và tà ác này nổi tiếng với khả năng ký sinh len lỏi vào mọi ngóc ngách và thủ đoạn hút cạn sinh lực đáng sợ.

Chúng sống trong môi trường tối tăm và ẩm ướt, sinh tồn bằng cách hút sinh lực của các sinh vật khác.

Một khi bị nó ký sinh, sinh lực của sinh vật sẽ nhanh chóng bị hút cạn, cuối cùng chỉ còn lại một lớp da khô quắt.

Trương Hạo nhớ lại lần đầu tiên mình gặp Trùng Hút Máu Thượng Cổ.

Đó là trong một ngôi mộ cổ âm u, những con trùng dưới nước ồ ạt kéo đến như thủy triều, trong nháy mắt bao vây họ.

Nếu không có huyết mạch Kỳ Lân hộ thân, trong tình huống không hề hay biết, e rằng họ đã sớm gặp bất trắc.

Và lúc này, khi Trương Hạo lại nhìn thấy loại trùng đáng sợ này, trong lòng cậu không khỏi dâng lên một dự cảm xấu.

Lần này, nếu không phải Trương Kỳ Lân kiểm tra trước, họ mà cứ thế xuống nước, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Dưới mặt nước tưởng chừng yên tĩnh kia, có thể ẩn giấu vô số con trùng hút máu như vậy, đang chờ đợi để hút cạn sinh lực của họ.

Trương Kỳ Lân kẹp chặt con trùng hút máu, ánh mắt anh ta toát lên vẻ quyết đoán và tàn nhẫn.

Anh ta nhanh chóng ném con trùng sang một bên, sau đó dùng đuốc thiêu chết nó.

Con trùng kêu la thảm thiết trong ngọn lửa, như đang kể lể sự bất cam và tuyệt vọng của mình.

Nhưng Trương Kỳ Lân không hề động lòng, anh ta vô cảm nhìn con Trùng Hút Máu Thượng Cổ bị thiêu chết rồi nói: "Trong nước toàn là thứ này, trước khi xuống nước mọi người phải chuẩn bị đầy đủ, bởi vì một khi bị chúng ký sinh, hậu quả không thể lường được!" Giọng Trương Kỳ Lân trầm thấp mà mạnh mẽ, mọi người đều hiểu rằng phải duy trì cảnh giác và cẩn thận cao độ mới có thể sống sót trong vùng đất chưa biết này.

Mọi người nghe vậy, đều gật đầu đồng ý.

Trương Kỳ Lân lại quan sát môi trường xung quanh một lần nữa, xác định không còn nguy hiểm nào khác, anh ta mới từ từ bước xuống vùng nước đó.

Trong người anh có máu Kỳ Lân nên không sợ những con trùng này, nhưng những người khác thì không, họ đều lấy ra ủng chống nước cao hơn đầu gối mặc vào rồi mới xuống nước.

Đương nhiên, trong đó có một người ngoại lệ, đó chính là Trương

Hạo, máu Kỳ Lân của cậu đã trải qua hơn mười lần tiến hóa, còn lợi hại hơn máu Kỳ Lân trong người Trương Kỳ Lân rất nhiều, những con Trùng Hút Máu Thượng Cổ đó căn bản không dám đến gần.

Cùng với việc họ đi sâu vào khám phá, cảnh tượng trong đại sảnh dần hiện ra trước mắt.

Đó là một không gian rộng lớn và bí ẩn, chính giữa đặt một tế đàn khổng lồ.

Trên tế đàn bày đủ loại vật tế và dụng cụ kỳ quái, tỏa ra một luồng khí tức thần bí và ma quái.

Những vật tế và dụng cụ đó có hình dạng khác nhau, có cái giống cột đồ đằng cổ xưa, có cái giống pháp khí thần bí, còn có cái lại giống di hài của một loài sinh vật chưa biết.

Trương Kỳ Lân đứng trước tế đàn, ánh mắt anh toát lên vẻ sâu thẳm và kính sợ.

Anh từ từ đưa tay ra, nhẹ nhàng chạm vào những vật tế và dụng cụ trên tế đàn.

Đầu ngón tay anh truyền đến một cảm giác lạnh lẽo và bí ẩn, như thể đang có một cuộc đối thoại không lời với những vật phẩm cổ xưa đó.

Trong lòng anh dâng lên một sự thôi thúc mãnh liệt, muốn tìm hiểu sâu hơn về câu chuyện và sức mạnh đằng sau những vật tế và dụng cụ này.

Tuy nhiên, đúng lúc này, tế đàn đột nhiên sáng lên một luồng ánh sáng chói lòa.

Ánh sáng rực rỡ như những vì sao, tức thì chiếu sáng cả đại sảnh.

Trong ánh sáng, những vật tế và dụng cụ trên tế đàn bắt đầu thay

đổi.

Chúng dường như bị một sức mạnh bí ẩn nào đó kích hoạt, bắt đầu tỏa ra một luồng khí tức mạnh mẽ.

Trong luồng khí tức đó vừa có mùi vị cổ xưa và thần bí, lại vừa có cảm giác kinh hoàng khiến người ta sợ hãi.

Trương Kỳ Lân và mọi người vội lùi lại vài bước, họ không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, chỉ có thể căng thẳng nhìn chằm chằm vào mọi thứ trước mắt.

Đúng lúc này, trên tế đàn đột nhiên dâng lên một luồng năng lượng dao động mạnh mẽ.

Luồng dao động đó cuồn cuộn như sóng biển, trong nháy mắt quét qua cả đại sảnh.

Trương Kỳ Lân và mọi người đều bị luồng sức mạnh này chấn động, cơ thể họ bất giác run lên.

Đúng lúc này, tại trung tâm của khoảng không, một cỗ quan tài đá cổ xưa từ từ dâng lên, như thể được một bàn tay vô hình nâng đỡ, chậm rãi xuất hiện trước mắt mọi người.

Bề mặt quan tài đá phủ đầy những hoa văn phức tạp, mỗi một nét vẽ đều toát lên sức mạnh và sự uy nghiêm không thuộc về thế giới này.

Những hoa văn này dường như là một loại văn tự cổ xưa, ghi lại một đoạn lịch sử bị phủ bụi, chờ đợi người hữu duyên giải mã.

Sự xuất hiện của quan tài đá khiến cả tế đàn như được bao phủ bởi một lớp ánh sáng bí ẩn, không khí tràn ngập một sự căng thẳng và mong đợi khó tả.

Tuy nhiên, sự yên tĩnh này không kéo dài được bao lâu, khi quan tài

đá hiện ra hoàn toàn, mặt nước yên tĩnh bên rìa tế đàn đột nhiên sôi sục, nước bắn tung tóe, như thể bị một lực lượng vô hình khuấy động.

Ngay sau đó, dưới mặt nước vang lên những tiếng gầm đinh tai nhức óc, từng con Trùng Hút Máu Thượng Cổ lớn nhỏ khác nhau, hình thù dữ tợn như nhận được hiệu triệu, điên cuồng lao ra khỏi nước, bất chấp tất cả lao về phía quan tài đá.

Thân thể những con trùng hút máu này trong suốt, bên trong dường như có dòng máu đỏ sẫm đang chảy, lóe lên ánh sáng kỳ dị, trong mắt chúng chỉ có sự tham lam và khao khát, dường như muốn nuốt chửng mọi thứ trong quan tài đá.

Chương 348

Trong chớp mắt, quan tài đá đã bị những con trùng hút máu này bao bọc lớp lớp, chúng lúc nhúc trên bề mặt quan tài, đan xen vào nhau, tạo thành một mạng lưới dày đặc và đáng sợ.

Những chiếc xúc tu của lũ trùng cọ xát vào quan tài, phát ra tiếng sột soạt, như vô số con rắn độc nhỏ đang bò, khiến người ta tê cả da đầu.

Cảnh tượng đó vừa ghê tởm vừa chấn động, như thể là sự tập trung của nỗi sợ hãi và lòng tham nguyên thủy nhất của tự nhiên, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Đối mặt với biến cố bất ngờ này, nhóm người Trương Hạo nhìn nhau, trong lòng đầy nghi hoặc.

"Trong quan tài rốt cuộc có thứ gì mà có thể thu hút những con Trùng Hút Máu Thượng Cổ này?" "Chắc là vị vua trước đây của Mặc Thoát, nếu không ai có khả năng được chôn cất ở một nơi như thế này?" "Không, chắc là đại tế tư, nơi như miếu thần này ngay cả vua thời cổ đại cũng không có tư cách được chôn bên trong, nên trong quan tài chắc là đại tế tư mới đúng!". .....

Mọi người thi nhau đoán xem trong quan tài rốt cuộc là thần thánh phương nào mà có thể thu hút những sinh vật đáng sợ như vậy.

Nhưng dù là ai cũng không thể chắc chắn trong quan tài là người nào, muốn biết trong đó chôn ai, chỉ có cách mở nắp mới biết được.

Sau một hồi thảo luận kịch liệt, cuối cùng mọi người nhất trí rằng, chỉ có mở nắp quan tài mới có thể giải đáp mọi bí ẩn.

Tuy nhiên, đối mặt với những con trùng hút máu tham lam kia, họ

phải tìm ra cách để xua đuổi chúng.

Đúng lúc này, Trương Kỳ Lân dứt khoát tiến lên, rạch ngón tay mình, nhỏ một giọt máu Kỳ Lân ẩn chứa sức mạnh cổ xưa lên trên quan tài đá.

Tuy nhiên, điều đáng thất vọng là, những con Trùng Hút Máu Thượng Cổ này tuy có chậm lại một chút, nhưng vẫn cố chấp bám quanh quan tài, không chịu rời đi.

Chúng dường như không nhạy cảm với máu Kỳ Lân của Trương Kỳ Lân, vẫn tham lam nhìn chằm chằm vào thứ chưa biết bên trong quan tài.

Trương Kỳ Lân không khỏi nhíu mày lắc đầu, rõ ràng, máu Kỳ Lân của anh ta đối với những con trùng này không có tác dụng như mong đợi.

"Không ngờ Trùng Hút Máu Thượng Cổ lại lợi hại như vậy, đến máu của Tiểu Ca cũng không sợ!" "Tình huống này là lần đầu tiên xuất hiện, có thể thấy Trùng Hút Máu Thượng Cổ không phải dạng vừa!" "Bây giờ làm sao đây, nếu không xua đuổi được chúng, chúng ta sẽ không thể mở nắp quan tài!" Ngay khi mọi người đang bó tay, Trương Hạo đã đứng ra.

Trong quan tài có lẽ có manh mối về cánh Cửa Đồng Xanh ở Mặc Thoát, việc mở nắp là bắt buộc.

Trương Hạo từ từ tiến lại gần quan tài, cũng giống như vậy, cậu rạch đầu ngón tay, nhỏ một giọt máu tươi lên bề mặt quan tài.

Giọt máu này dường như ẩn chứa sức mạnh Kỳ Lân còn tinh khiết và mạnh mẽ hơn cả của Trương Kỳ Lân.

Ngay khi tiếp xúc với quan tài, những con trùng hút máu vốn ngoan cố kia như gặp phải thiên địch, tức thì tản ra tứ phía, có con thậm chí

còn lặn thẳng xuống nước, không thấy tăm hơi đâu nữa.

Cảnh này khiến tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc, họ lần lượt ném tới ánh mắt kính phục và ngưỡng mộ, không ngớt lời khen ngợi sức mạnh máu Kỳ Lân của Trương Hạo.

Sau khi xua đuổi thành công lũ Trùng Hút Máu Thượng Cổ, mọi người hít một hơi thật sâu, bắt đầu chuẩn bị mở nắp quan tài.

Họ cẩn thận vây quanh quan tài, dụng cụ trong tay lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, như thể sắp sửa vén lên một đoạn lịch sử bị phủ bụi.

Trương Hạo và Trương Kỳ Lân đứng cạnh nhau, họ nhìn nhau cười, trong mắt tràn đầy sự ăn ý và tin tưởng.

Họ cẩn thận nạy nắp quan tài, mỗi một động tác đều trông có vẻ vô cùng nặng nề và cẩn trọng.

Khi nắp quan tài từ từ được đẩy ra, một luồng khí tức cổ xưa và mạnh mẽ hơn ập đến, kèm theo một tiếng ken két nhẹ, bên trong quan tài cuối cùng cũng lộ ra trước mắt mọi người.

"Vãi chưởng, trong quan tài là con quái vật gì thế này!" Cùng với việc nắp quan tài từ từ mở ra, một luồng khí tức nặng nề và cổ xưa tức thì lan tỏa, như thể xuyên qua ngàn năm thời gian, đưa mọi người vào một thế giới chưa biết.

Tiếng hét kinh hãi của Bàn Tử phá vỡ sự tĩnh lặng xung quanh, ánh mắt anh ta khóa chặt vào bên trong quan tài, nơi nằm đó, không phải là di hài của một vị vua hay đại tế tư cổ đại nào đó như họ mong đợi, mà là một con trùng khổng lồ khiến người ta rợn tóc gáy, chưa từng thấy bao giờ.

Con trùng này có những điểm tương đồng đáng kinh ngạc với những con Trùng Hút Máu Thượng Cổ trước đó, nhưng kích thước của nó lại to lớn đến mức, đơn giản là như được phóng đại lên hàng

chục lần, gần như lấp đầy toàn bộ không gian trong quan tài.

Thân thể nó ở trạng thái bán trong suốt, bên trong chảy một chất lỏng màu đỏ sẫm, đó là một loại chất lỏng kỳ dị không giống máu nhưng lại mang theo luồng sinh khí nồng đậm, dưới ánh sáng yếu ớt chiếu vào, nó lóe lên thứ ánh sáng không lành.

Lớp da của con trùng phủ đầy những hoa văn nhỏ li ti, những hoa văn này dường như không ngừng lúc nhúc biến đổi, như vật sống, khiến người ta vừa nhìn đã thấy lạnh sống lưng, như thể đang nhìn thẳng vào bản chất của vực thẳm.

Điều khiến người ta cảm thấy ghê tởm và sợ hãi nhất là, đầu của con trùng này cực kỳ lớn, chi chít vô số xúc tu và giác hút nhỏ, mỗi một chiếc xúc tu đều rung nhẹ, như thể sẵn sàng bắt giữ bất kỳ con mồi nào đến gần.

Đôi mắt nó, hay đúng hơn là cặp hố đen sâu thẳm đó, không có chút sinh khí nào, nhưng lại toát lên một sự tham lam, khao khát sinh mệnh đến cực độ, như thể có thể nhìn thấu nỗi sợ hãi sâu thẳm nhất trong lòng người.

Xung quanh thân thể con trùng còn có một số con Trùng Hút Máu Thượng Cổ đã khô quắt, mất đi sinh lực, chúng như bị một sức mạnh nào đó thu hút, hoặc là đã chết để bảo vệ con trùng mẫu này, cảnh tượng này càng làm tăng thêm mấy phần kinh dị và ma quái.

"Đây là...

Trùng Mẫu của Trùng Hút Máu Thượng Cổ?" Ngô Tam Thúc run rẩy đưa ra phỏng đoán, giọng nói mang theo sự kinh ngạc khó tin.

Phỏng đoán này nhanh chóng lan truyền trong đám người, mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao.

Nếu đây thật sự là Trùng Mẫu, thì sự tồn tại của nó đủ để giải

thích tại sao lại có nhiều Trùng Hút Máu Thượng Cổ bị thu hút đến đây, chúng có lẽ đang tiến hành một nghi lễ cổ xưa nào đó, hoặc là đang bảo vệ sự tồn tại tối cao trong tộc của chúng.

Sinh vật như vậy tuyệt đối không phải loại hiền lành, bí mật ẩn giấu đằng sau nó e rằng còn kinh người hơn.

Tuy nhiên, càng nguy hiểm lại càng kích thích quyết tâm khám phá những điều chưa biết của họ.

Đúng lúc này, tiếng thông báo của hệ thống vang lên trong đầu cậu. [Đinh, phát hiện vật phẩm hiếm Trùng Mẫu của Trùng Hút Máu Thượng Cổ!] Quả nhiên giống như Ngô Tam Thúc đoán, trong quan tài chính là Trùng Mẫu.

Trương Hạo biết, bây giờ phải hành động, nếu không một khi Trùng Mẫu thức tỉnh, sẽ gây ra không ít phiền phức.

Hơn nữa, điều quan trọng hơn là, giết chết Trùng Mẫu, sau đó tiến hành dung hợp có thể mang lại lợi ích cho cậu, cho nên dù thế nào đi nữa, con Trùng Mẫu này phải chết.

"Dùng máu của tôi thử xem." Trương Hạo bình tĩnh nói, cậu lại rạch ngón tay mình, lần này, cậu không do dự, trực tiếp nhỏ một giọt máu tươi ẩn chứa sức mạnh Kỳ Lân tinh khiết vào trong quan tài, ngay vị trí của Trùng Mẫu.

Khoảnh khắc đó, cả không gian dường như ngưng đọng, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào giọt máu tươi đó, chờ đợi điều gì đó xảy ra.

Tuy nhiên, ban đầu dường như không có gì thay đổi, Trùng Mẫu vẫn nằm im ở đó, không có bất kỳ phản ứng nào.

Ngay khi trong lòng mọi người dâng lên một dự cảm không lành, dị biến đột ngột xảy ra!

Khoảnh khắc giọt máu Kỳ Lân tiếp xúc với Trùng Mẫu, giống như đốt cháy một quả bom vô hình, thân thể Trùng Mẫu đột nhiên run rẩy dữ dội, những chiếc xúc tu và giác hút nhỏ bắt đầu múa may điên cuồng, như thể phải chịu đựng nỗi đau chưa từng có.

Ngay sau đó, chất lỏng màu đỏ sẫm trong cơ thể Trùng Mẫu bắt đầu sôi lên, màu sắc nhanh chóng đậm lại, cuối cùng gần như biến thành màu đen, một mùi hôi thối nồng nặc theo đó lan ra, đó là mùi của sự sống tàn lụi, mục rữa.

Trong chớp mắt, thân thể Trùng Mẫu bắt đầu teo tóp nhanh chóng, giống như bị hút cạn toàn bộ sinh lực, những chiếc xúc tu và giác hút lần lượt mất đi sức sống, buông thõng bất lực bên rìa quan tài.

Cuối cùng, Trùng Mẫu hoàn toàn khô quắt, biến thành một cái xác khô, không còn vẻ đáng sợ và uy hiếp như trước nữa.

Cả quá trình nhanh đến mức khiến người ta sững sờ, như thể giọt máu Kỳ Lân đó là thiên địch chuyên dùng để đối phó với loại sinh vật này, có thể đoạt đi sinh lực của nó trong nháy mắt.

"Đây...

đây là chuyện gì?" Bàn Tử trợn tròn mắt, gần như không thể tin vào những gì trước mắt.

Những người khác cũng nhìn nhau, trong lòng đầy kinh ngạc và khó hiểu.

Trương Hạo thì khẽ nheo mắt, trong lòng thầm may mắn, cậu hiểu rằng, đây không chỉ là uy lực của máu Kỳ Lân, mà còn là huyết mạch cổ xưa chảy trong cơ thể cậu đã phát huy tác dụng vào thời khắc quan trọng, tồn tại một mối liên hệ nào đó không ai biết giữa nó và những sinh vật viễn cổ này.

Cùng với cái chết của Trùng Mẫu, không khí xung quanh dường

như cũng trở nên trong lành hơn nhiều, bầu không khí ngột ngạt và sợ hãi dần tan biến.

Mọi người bắt đầu cẩn thận kiểm tra bên trong quan tài, ngoài xác của Trùng Mẫu, họ còn phát hiện ra một số di vật cổ xưa, bao gồm một số dụng cụ có vẻ dùng cho tế lễ, cũng như một số phiến đá khắc những phù hiệu bí ẩn, những thứ này rất có thể ẩn giấu bí mật về Trùng Mẫu, Trùng Hút Máu Thượng Cổ cũng như lịch sử cổ xưa của vùng đất này.

Chương 349

"Xem ra, những thứ này có liên quan đến Cửa Đồng Xanh ở Mặc Thoát!" Hạo Thiên Chân trầm giọng nói: "Những di vật này, và sự tồn tại của Trùng Mẫu, đều chỉ đến một sự kiện sâu xa hơn, cánh Cửa Đồng Xanh bị tổ tiên nhà họ Trương giấu đi." Lời của Ngô Tam Thúc chưa dứt, hai tay ông đã thoăn thoắt lật tìm trong quan tài, kinh nghiệm thám hiểm nhiều năm giúp ông đối phó với những tình huống như thế này một cách thuần thục.

Ánh mắt ông sắc bén, không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào, đột nhiên, ngón tay ông chạm vào một chỗ lồi lên bất thường, đó là một cái nút gần như hòa làm một với vách trong của quan tài, bề mặt phủ đầy dấu vết thời gian, nếu không cố tình tìm kiếm, rất khó phát hiện.

"Mọi người cẩn thận, ở đây có một cơ quan!" Ngô Tam Thúc trầm giọng nhắc nhở, đồng thời không do dự nhấn cái nút đó.

Khi nút được nhấn, một tiếng máy móc vận hành nặng nề vang lên từ đáy quan tài.

Ngay sau đó, mọi người kinh ngạc nhìn thấy, đáy quan tài lại từ từ dịch chuyển sang hai bên, để lộ ra một lối đi sâu thẳm và chật hẹp, sâu bên trong lối đi tối đen như mực, như thể nối liền với một thế giới chưa biết khác.

"Xem ra, chúng ta đã tìm thấy con đường dẫn đến nơi sâu hơn." Giọng Ngô Tam Thúc mang theo một tia kích động, đồng thời cũng xen lẫn mấy phần cảnh giác.

Ông biết, mỗi lần tiến sâu vào nơi chưa biết, đều có nghĩa là rủi ro và cơ hội lớn hơn cùng tồn tại.

Trương Hạo đứng ở cuối đội, ánh mắt cậu lướt qua từng người

một, đảm bảo mọi người đều đã an toàn vào trong lối đi, cậu mới nhẹ nhàng nhảy một cái, vững vàng đáp xuống trong quan tài.

Cậu không vội tiến lên, mà quay ánh mắt về phía xác của Trùng Mẫu.

Cái xác khô quắt này, tuy đã mất đi vẻ đáng sợ và sức sống ngày xưa, nhưng trong mắt Trương Hạo, lại ẩn chứa giá trị vô tận.

Cậu hít một hơi thật sâu, hai tay từ từ đưa ra, nhẹ nhàng chạm vào xác Trùng Mẫu.

Một luồng khí lạnh nhàn nhạt truyền đến từ đầu ngón tay, đó là chút hơi thở cuối cùng còn sót lại của sinh vật cổ xưa.

"Hệ thống, dung hợp Trùng Mẫu của Trùng Hút Máu Thượng Cổ!" [Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 116.] [Đinh, chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm Trùng Mẫu của Trùng Hút Máu Thượng Cổ, nhận được đặc tính vật phẩm: Năng lực hút máu cường hóa 100% (có thể hút máu từ cơ thể sinh vật, dùng để tiến hóa huyết mạch của bản thân).] [Đinh, chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân +10.] "Hửm?" Trương Hạo nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống đầu tiên là sững sờ, sau đó là vui mừng khôn xiết.

Trùng Mẫu của Trùng Hút Máu Thượng Cổ lại có cùng năng lực với vật phẩm hiếm Nhẫn Hồng Mô, hút máu.

Chính vì năng lực hút máu, huyết mạch Kỳ Lân của cậu mới có thể tiến hóa nhanh như vậy.

Bây giờ nhờ dung hợp Trùng Mẫu của Trùng Hút Máu Thượng Cổ, năng lực hút máu được cường hóa 100%, cũng có nghĩa là tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân sẽ tăng gấp đôi.

Việc tiến hóa máu Kỳ Lân sẽ trở nên đơn giản hơn.

Không chỉ vậy, chỉ cần dung hợp một bộ xác Kỳ Lân hoàn chỉnh, máu Kỳ Lân sẽ trực tiếp thay da đổi thịt, tiến hóa thành huyết mạch Thủy Kỳ Lân.

Ngay khoảnh khắc Trương Hạo dung hợp xong Trùng Mẫu của Trùng Hút Máu Thượng Cổ, khi tiếng thông báo của hệ thống vừa dứt, huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể cậu như được một sức mạnh vô hình đánh thức, cuộn trào mạnh mẽ và mãnh liệt hơn.

Cậu nhắm mắt lại, cảm nhận sự thay đổi chưa từng có này, trong lòng dâng lên niềm kích động khó tả.

Kỳ Lân, từ xưa đến nay vẫn là biểu tượng của sự may mắn, huyết mạch của nó ẩn chứa sức mạnh tinh khiết và mạnh mẽ nhất giữa trời đất.

Huyết mạch Kỳ Lân là tinh hoa của vạn vật, có thể ban cho người sở hữu sinh lực cường đại, khả năng hồi phục và năng lực giao tiếp với tự nhiên.

Tuy nhiên, Thủy Kỳ Lân lại là thủy tổ của tộc Kỳ Lân, là nguồn gốc của tất cả huyết mạch Kỳ Lân.

Nó vượt qua phạm trù của Kỳ Lân thông thường, thân hình càng thêm to lớn, uy nghi như núi non, toàn thân tỏa ra ánh sáng vàng kim, rực rỡ như mặt trời.

Mỗi hơi thở của Thủy Kỳ Lân đều có thể khuấy động mây gió trời đất, sức mạnh của nó đủ để lay chuyển sông núi, thậm chí thay đổi cả vận mệnh.

Trong huyết mạch của nó, ẩn chứa cả sức mạnh sáng tạo và hủy diệt, là sự tồn tại tôn quý và mạnh mẽ nhất giữa trời đất.

Thủy Kỳ Lân hoàn toàn không phải là thứ Kỳ Lân có thể so sánh, huyết mạch cũng vậy.

Lúc này Trương Hạo đã vô cùng mong đợi khoảnh khắc huyết mạch Kỳ Lân tiến hóa thành huyết mạch Thủy Kỳ Lân.

Cùng với việc dung hợp thân thể Kỳ Lân, cậu đã có thể cảm nhận được, huyết mạch của mình đang không ngừng tiến hóa, tiến gần đến huyết mạch Thủy Kỳ Lân tối cao kia.

Khi Trương Hạo tỉnh lại từ cơn trầm tư, cậu hít một hơi thật sâu, bước vào lối đi sâu thẳm dẫn đến nơi sâu hơn.

Nhiệt độ trong lối đi đột ngột tăng cao, như thể trong nháy mắt đã bước vào một lò luyện.

Dung nham xung quanh chảy cuồn cuộn như những con hỏa long giận dữ, gầm thét, sôi trào, tỏa ra những luồng khí nóng đến nghẹt thở.

Mặc dù cơ thể Trương Hạo đã có thể tự động thích ứng với các loại môi trường khắc nghiệt, nhưng trong lối đi dung nham nhiệt độ cao như vậy, cậu vẫn cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Mồ hôi chảy ròng ròng trên trán như suối, làm ướt đẫm áo cậu.

Tuy nhiên, ánh mắt cậu lại cực kỳ kiên định, không có chút ý định lùi bước.

Những người khác thì càng khổ không tả xiết, mặt họ tái mét như giấy, thở hổn hển từng ngụm lớn, như thể có thể ngạt thở bất cứ lúc nào.

Trương Hạo thấy vậy, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

Cậu biết, trong hoàn cảnh này, bất kỳ sự lơ là nào cũng có thể dẫn đến hậu quả chết người.

Cậu hít một hơi thật sâu, cố gắng bình ổn những xao động trong lòng, đồng thời giải phóng sức mạnh huyết mạch Kỳ Lân, tạo ra một

chút che chở cho mình và đồng đội.

Tuy nhiên, lối đi dung nham này dường như là một cơn ác mộng không hồi kết, mỗi bước tiến đều đầy gian nan và nguy hiểm.

Khi nhóm người Trương Hạo đi xuyên qua lối đi chật hẹp và sâu thẳm, không khí xung quanh dần trở nên nặng nề và nóng bỏng.

Mỗi bước đi, đều như đang đặt chân vào ranh giới của một thế giới khác, cảm giác ngột ngạt đó khiến người ta gần như không thể thở nổi.

Cuối cùng, cuối con đường hiện ra một cảnh tượng chấn động lòng người.

Một hồ dung nham bao la hùng vĩ trải dài trước mặt họ.

Hồ dung nham này tựa như cái miệng giận dữ của mặt đất, nuốt chửng mọi thứ xung quanh, dung nham cuồn cuộn như biển lửa sôi trào, vô biên vô tận, lấp lánh thứ ánh sáng hòa quyện giữa màu đỏ rực và vàng kim.

Mỗi giọt dung nham đều chứa đựng nhiệt độ kinh hoàng đủ để làm tan chảy thép, chúng vẽ nên những quỹ đạo nóng bỏng trên không trung, rồi lại rơi mạnh xuống mặt hồ, tạo ra những tiếng gầm đinh tai nhức óc.

Bề mặt hồ dung nham sóng sánh, nhưng đó tuyệt đối không phải là ánh nước thông thường, mà là những ngọn lửa đỏ rực hình thành từ dung nham ở nhiệt độ cực cao, như ngọn lửa địa ngục, hừng hực cháy trong bóng tối.

Không khí tràn ngập mùi lưu huỳnh nồng nặc, cùng với luồng khí nóng bỏng đến ngạt thở.

Dường như mỗi tấc không khí đều đang bốc cháy, mỗi tiếng gầm đều đang làm rung chuyển linh hồn họ.

Trương Hạo đứng bên bờ hồ dung nham, lớp đá dưới chân như thể có thể bị luồng nhiệt kinh hoàng này làm tan chảy bất cứ lúc nào.

Cậu ngưng mắt nhìn mặt hồ sôi sục, trong mắt lóe lên ánh sáng kiên định và kính sợ.

Cậu biết, nơi đây ẩn giấu những nguy hiểm chưa biết, nhưng cũng có thể là nơi quan trọng để cậu đột phá bản thân, thức tỉnh sức mạnh lớn hơn.

Đúng lúc này, vai Trương Hạo đột nhiên truyền đến một cơn đau bỏng rát.

Cậu nhanh chóng kéo áo ra, chỉ thấy dưới da, hình xăm Kỳ Lân mờ ảo dường như bị nhiệt lượng của dung nham kích phát, bắt đầu rục rịch, có xu hướng muốn phá vỡ xiềng xích, hóa thành thực thể.

Cảm giác khác thường này khiến Trương Hạo trong lòng căng thẳng, cậu hiểu rằng, đây tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, mà là một điềm báo.

Trước đây mỗi khi hình xăm Kỳ Lân có sự thay đổi này, đều có nghĩa là nguy hiểm chết người sắp ập đến.

Mặc dù tình hình lần này có chút khác biệt, nhưng Trương Hạo biết, cậu phải giữ cảnh giác, sẵn sàng đối phó với những nguy cơ có thể xuất hiện.

Tuy nhiên, đúng lúc này, một tiếng gầm của thú dữ đinh tai nhức óc đột nhiên vang lên bên tai.

Chương 350

Ngay sau đó, một vật khổng lồ từ hồ dung nham bay vút lên, lơ lửng giữa không trung.

Đó là một con Kỳ Lân khổng lồ, thân hình to lớn đến mức còn vượt qua cả chiếc xe tải trên đường.

Toàn thân nó phủ đầy dung nham đỏ rực, như một chiến thần trở về từ địa ngục, tỏa ra uy áp đến ngạt thở.

Đôi mắt của con Kỳ Lân này như những ngọn lửa đang cháy, nhìn chằm chằm vào nhóm người Trương Hạo.

Mỗi hơi thở của nó dường như có thể khuấy động mây gió trời đất, mỗi tiếng gầm đều khiến không khí xung quanh rung chuyển.

Trương Hạo có thể cảm nhận được, sức mạnh của con Kỳ Lân này vượt xa cậu, thậm chí có thể đã đạt đến cảnh giới mà cậu không thể tưởng tượng nổi.

Cùng lúc đó, con Kỳ Lân do huyết mạch trong cơ thể Trương Hạo hóa thành cũng như cảm ứng được điều gì đó, đột ngột lao ra khỏi cơ thể, đối đầu với con Kỳ Lân lao ra từ dung nham trên không trung.

Tuy nhiên, so với con quái vật khổng lồ kia, con Kỳ Lân do huyết mạch của Trương Hạo hóa thành lại trông có vẻ nhỏ bé và yếu ớt.

Thân hình nó tuy cũng rắn rỏi, nhưng kích thước lại nhỏ hơn rất nhiều, như thể chỉ là một phiên bản thu nhỏ của con Kỳ Lân khổng lồ kia.

“Đây...” Mọi người thấy vậy, đều lộ ra vẻ lo lắng.

Họ biết, huyết mạch Kỳ Lân trong người Trương Hạo tuy mạnh mẽ, nhưng đối mặt với đối thủ đáng sợ như vậy, e rằng lành ít dữ

nhiều.

Họ lo lắng nhìn Trương Hạo, hy vọng cậu có thể đưa ra lựa chọn sáng suốt, không mạo hiểm đối đầu trực diện với con Kỳ Lân khổng lồ này.

Tuy nhiên, Trương Hạo dường như không nghe thấy tiếng lo lắng của họ.

Cậu nhìn chằm chằm vào hai con Kỳ Lân trên không trung, trong mắt lóe lên ánh sáng kiên định và quyết đoán.

Cậu biết, trận chiến này không chỉ vì sự sống còn, mà còn để chứng minh bản thân, để theo đuổi huyết mạch Thủy Kỳ Lân tối cao kia.

Con Kỳ Lân đột nhiên xuất hiện giữa không trung chắc hẳn là tàn hồn của con Kỳ Lân ẩn sau Cửa Đồng Xanh ở Mặc Thoát, trong Hạ Chi Kỳ Lân.

Một tia tàn hồn đã mạnh mẽ đến vậy, một hồn phách Kỳ Lân hoàn chỉnh sẽ mạnh đến mức nào, thật không dám tưởng tượng.

Nếu tàn hồn Kỳ Lân xuất hiện ở đây, cũng có nghĩa là Hạ Chi Kỳ Lân cách đây không xa, nói cách khác, cánh Cửa Đồng Xanh bí ẩn kia cũng ở gần đây.

Những nỗ lực trước đó đều không uổng phí, chỉ cần đánh bại tàn hồn Kỳ Lân trước mắt, chắc chắn sẽ có được manh mối về Cửa Đồng Xanh.

"Đi, đánh bại nó!" Mặc dù tàn hồn Kỳ Lân lớn hơn con Kỳ Lân do huyết mạch của cậu hóa thành rất nhiều, muốn đánh bại nó gần như không có cơ hội thắng, nhưng Trương Hạo vẫn không muốn từ bỏ, chỉ cần có một tia hy vọng thì vẫn còn khả năng.

Trương Hạo hét lớn, cố gắng kích phát tiềm năng huyết mạch Kỳ

Lân trong cơ thể.

Giọng cậu trở nên nhỏ bé giữa tiếng gầm của hồ dung nham, nhưng ý chí của cậu lại nóng bỏng và kiên định như ngọn lửa hừng hực.

Khi tiếng hét của Trương Hạo vừa dứt, huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể cậu như được một sức mạnh vô hình đánh thức.

Con Kỳ Lân do huyết mạch hóa thành đột ngột vỗ cánh bay vút lên trời, lao về phía con Kỳ Lân khổng lồ.

Mặc dù thân hình nó nhỏ hơn rất nhiều, nhưng tốc độ lại nhanh đến kinh người, như một tia chớp rạch ngang bầu trời.

Hai con Kỳ Lân giao chiến kịch liệt trên không.

Con Kỳ Lân khổng lồ vung những chiếc móng vuốt phủ đầy dung nham, mỗi đòn tấn công đều ẩn chứa sức mạnh đủ để phá hủy núi non.

Còn con Kỳ Lân do huyết mạch của Trương Hạo hóa thành thì dựa vào thân hình linh hoạt và thân thủ nhanh nhẹn, không ngừng né tránh và phản công trên không.

Mỗi lần giao tranh đều kèm theo tiếng gầm đinh tai nhức óc và dung nham bắn tung tóe.

Không khí tràn ngập mùi lưu huỳnh và mùi khét lẹt, như thể cả thế giới đều bị đốt cháy vào khoảnh khắc này.

Trương Hạo nhìn chằm chằm vào trận chiến trên không, tim cậu đập nhanh theo từng lần giao tranh.

Cậu biết, trận chiến này không chỉ liên quan đến sự sống chết của cậu, mà còn liên quan đến việc cậu có thể đột phá bản thân, thức tỉnh sức mạnh lớn hơn hay không.

Tuy nhiên, theo thời gian trôi đi, con Kỳ Lân do huyết mạch của Trương Hạo hóa thành dần lộ ra vẻ mệt mỏi.

Thân hình nó bắt đầu trở nên vụng về, mỗi lần né tránh đều có vẻ đuối sức.

Còn con Kỳ Lân khổng lồ thì càng đánh càng hăng, mỗi đòn tấn công đều càng hung mãnh và chí mạng hơn.

"Không ổn!" Trương Hạo thầm kêu không hay.

Cậu biết, nếu cứ tiếp tục như vậy, con Kỳ Lân của cậu rất có thể sẽ bị con Kỳ Lân khổng lồ kia đánh bại.

Đến lúc đó, tất cả mọi người sẽ lâm vào nguy hiểm.

Đúng lúc này, huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể Trương Hạo đột nhiên cuộn trào mạnh mẽ và mãnh liệt hơn.

Một luồng sức mạnh chưa từng có tuôn ra từ cơ thể cậu, như muốn phá vỡ mọi xiềng xích và giới hạn.

Cậu hít một hơi thật sâu, nhắm mắt cảm nhận sự cuộn trào của luồng sức mạnh này.

Khi cậu mở mắt ra lần nữa, ánh mắt cậu đã trở nên kiên định và sâu thẳm.

Cậu nhìn chằm chằm vào trận chiến trên không, hai tay nắm chặt thành quyền, như thể muốn ngưng tụ tất cả sức mạnh và dũng khí vào khoảnh khắc này.

Lúc này, Trương Hạo cảm nhận được một luồng sức mạnh đến từ xa xưa, mạnh mẽ và bí ẩn từ cánh tay Kỳ Lân đã dung hợp.

Sau khi cảm ngộ được luồng sức mạnh bí ẩn này, sự mệt mỏi trước đó của cơ thể tan biến hết, sức mạnh trong cơ thể dường như đã tăng lên gấp mấy lần so với trước.

Trương Hạo giải phóng sức mạnh và kỹ năng mạnh nhất trong cơ thể mình.

Con Kỳ Lân do huyết mạch của cậu hóa thành đột nhiên bùng phát một luồng ánh sáng vàng chói lòa.

Ánh sáng đó như ngọn lửa phun ra từ trong cơ thể cậu, nóng bỏng và rực rỡ.

Dưới sự chiếu rọi của luồng ánh sáng vàng này, con Kỳ Lân khổng lồ dường như bị chấn nhiếp.

Đòn tấn công của nó trở nên chậm chạp, trong mắt cũng lộ ra một tia sợ hãi.

Còn con Kỳ Lân do huyết mạch của Trương Hạo hóa thành thì nhân cơ hội phát động phản công mãnh liệt.

Nó vung cánh và móng vuốt, mỗi đòn tấn công đều ẩn chứa sức mạnh đủ để phá hủy mọi thứ.

Trong ánh sáng vàng và tiếng gầm giận dữ của Kỳ Lân, con Kỳ Lân khổng lồ cuối cùng đã bị đánh bại.

Nó hét lên một tiếng thảm thiết rồi rơi mạnh xuống hồ dung nham.

Còn con Kỳ Lân do huyết mạch của Trương Hạo hóa thành thì lượn vài vòng trên không rồi từ từ đáp xuống bên cạnh Trương Hạo.

Nhìn cảnh này, mọi người đều lộ ra vẻ kinh ngạc và khâm phục.

Họ biết, Trương Hạo không chỉ thành công đánh bại con Kỳ Lân khổng lồ đó, mà còn thức tỉnh sức mạnh và kỹ năng mạnh mẽ hơn.

Đây đối với cậu chắc chắn là một bước đột phá và tiến bộ to lớn.

Chương 351

Trương Hạo cảm nhận luồng sức mạnh cuồn cuộn trong cơ thể, như có một dòng nước ấm chảy khắp người, mang lại cảm giác thoải mái chưa từng có.

Sức mạnh này, so với trước đây, đã có một bước nhảy vọt về chất.

Cơ bắp của cậu dưới sự cuộn trào của sức mạnh trở nên săn chắc và mạnh mẽ hơn, như thể mỗi tấc da đều ẩn chứa năng lượng vô tận.

Cậu có thể cảm nhận rõ ràng, sức mạnh, tốc độ và khả năng phản ứng của mình đều đã được nâng cao đáng kể.

Điều khiến cậu kinh ngạc hơn nữa là, luồng sức mạnh này dường như còn ẩn chứa một loại dao động sức mạnh bí ẩn.

Khi cậu vận chuyển luồng sức mạnh này, không khí xung quanh dường như cũng bị luồng dao động này kéo theo, tạo thành một loại lĩnh vực độc đáo.

Trong lĩnh vực này, cậu như trở thành chúa tể, mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của cậu.

Trương Hạo thử vung tay một cái, chỉ thấy một luồng ánh sáng vàng lóe lên theo động tác của cậu.

Luồng ánh sáng này không chỉ chói lòa, mà còn ẩn chứa sức phá hoại mạnh mẽ.

Cậu có thể cảm nhận được, chỉ cần cậu muốn, luồng ánh sáng này đủ để phá hủy mọi chướng ngại vật trước mắt.

Con Kỳ Lân do huyết mạch của cậu hóa thành cũng dưới ảnh hưởng của luồng sức mạnh này mà trở nên uy mãnh hơn.

Thân hình nó trở nên cao lớn hơn, vảy lấp lánh ánh vàng, trong đôi mắt toát lên một khí thế uy nghiêm và bất khả xâm phạm.

Mỗi đòn tấn công của nó đều ẩn chứa sức mạnh đủ để chấn động trời đất, khiến người ta phải kính sợ.

Cậu biết, đây mới chỉ là khởi đầu của việc cậu thức tỉnh huyết mạch Thủy Kỳ Lân.

Đây mới chỉ là một tia tàn hồn của Kỳ Lân đã mang lại cho mình lợi ích lớn như vậy, nếu có được Hạ Chi Kỳ Lân để dung hợp, lợi ích thu được sẽ còn mạnh mẽ hơn.

Tương lai còn có nhiều thử thách và cơ hội đang chờ cậu đón nhận và nắm bắt.

"Chúng ta đi thôi." Trương Hạo nhìn những người khác nói, trong quá trình chiến đấu vừa rồi, cậu đã cảm nhận được nguồn gốc sức mạnh của con Kỳ Lân khổng lồ kia, đó chính là nơi có Cửa Đồng Xanh.

Cửa Đồng Xanh ở Mặc Thoát không ở đâu khác, chính là dưới hồ dung nham này.

Đương nhiên, nhảy thẳng vào hồ dung nham là không được, cho dù cơ thể Trương Hạo cứng như kim cương cũng không xong, nhiệt độ hàng ngàn độ bên trong, ngay cả cậu cũng không chịu nổi, huống chi là Ngô Tam Thúc, Hạo Thiên Chân và những người khác.

Tuy nhiên, cậu đã sử dụng định vị sóng âm để tìm ra lối vào dẫn xuống đáy hồ dung nham.

Trương Hạo quay người, nói với mọi người đang đầy mong đợi bên cạnh: "Theo tôi, tôi đã tìm thấy lối đi bí mật dẫn đến Cửa Đồng Xanh." Mọi người nghe vậy, tinh thần phấn chấn, theo sát phía sau.

Trương Hạo dẫn đầu, họ cẩn thận đi dọc theo bờ hồ dung nham,

mỗi bước đều đầy cảnh giác và thận trọng.

Sóng nhiệt cuồn cuộn và những ngọn lửa thỉnh thoảng phun ra từ hồ dung nham khiến người ta sợ hãi, nhưng Trương Hạo dường như không hề sợ hãi, trong lòng cậu chỉ có cánh Cửa Đồng Xanh trong truyền thuyết.

Sau một hồi di chuyển, cuối cùng họ cũng đến trước một bức tường đá trông có vẻ bình thường.

Tuy nhiên, Trương Hạo lại dừng bước, trong mắt lóe lên ánh sáng trí tuệ.

Cậu đưa tay sờ soạng trên tường đá, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Một lát sau, ngón tay cậu nhẹ nhàng điểm vào một chỗ lõm không bắt mắt, chỉ nghe một tiếng "cạch" nhẹ, bức tường đá lại từ từ dịch chuyển sang hai bên, để lộ ra một lối đi bí mật.

Bên trong lối đi tối tăm và sâu thẳm, như thể dẫn đến một vực sâu chưa biết.

Nhưng Trương Hạo không do dự bước vào, mọi người cũng theo sát phía sau.

Lối đi đầy dấu vết của thời gian, tường đá khắc đầy dấu vết nhân tạo, trông cổ xưa và bí ẩn.

Họ đi dọc theo lối đi, bên tai thỉnh thoảng vang lên tiếng gầm của hồ dung nham, khiến người ta rùng mình.

Tuy nhiên, khi trước mắt họ đột nhiên xuất hiện một tia sáng, mọi mệt mỏi và sợ hãi đều tan biến.

Cuối con đường, một cánh Cửa Đồng Xanh khổng lồ hiện ra trước mắt.

Cánh Cửa Đồng Xanh này cao chọc trời, như cánh cổng của trời đất, tràn đầy vẻ trang nghiêm và thần thánh.

Bề mặt nó phủ đầy dấu vết của thời gian, nhưng vẫn tỏa ra ánh kim loại nhàn nhạt, trông vô cùng kiên cố.

Trên Cửa Đồng Xanh khắc những hoa văn phức tạp và những phù văn bí ẩn, mỗi một nét vẽ đều như ẩn chứa sức mạnh và trí tuệ vô tận.

Những hoa văn và phù văn này lấp lánh ánh sáng bí ẩn dưới ánh sáng yếu ớt, khiến người ta kính sợ.

Mọi người đứng trước Cửa Đồng Xanh, ngước nhìn cánh cổng tráng lệ này, trong lòng tràn ngập chấn động và kích động.

"Đây là...

Cửa Đồng Xanh?" Giọng Ngô Tam Thúc hơi run, trong mắt lóe lên ánh sáng khó tin.

"Không sai, đây chính là Cửa Đồng Xanh chúng ta cần tìm." Trương Hạo gật đầu, trên mặt lộ ra nụ cười tự hào.

Những người khác cũng thi nhau thốt lên kinh ngạc, họ không ngờ lại có thể tìm thấy Cửa Đồng Xanh một cách thuận lợi như vậy.

Giờ phút này, họ như đã quên hết mọi mệt mỏi và nguy hiểm, trong lòng chỉ còn lại sự tò mò và khao khát đối với những điều chưa biết.

Trương Hạo đi đến trước Cửa Đồng Xanh, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve những phù văn và hoa văn bí ẩn đó.

Cậu có thể cảm nhận được sức mạnh và trí tuệ ẩn chứa trong những phù văn và hoa văn này, như thể đang có một cuộc đối thoại xuyên thời không với một nền văn minh cổ đại.

Trong lòng cậu tràn ngập sự kính sợ và cảm khái, cậu biết, đằng sau cánh Cửa Đồng Xanh này ẩn giấu vô số bí mật và kho báu, đang chờ họ khám phá và phát hiện.

"Chúng ta... có thật sự muốn vào không?" Hạo Thiên Chân nhìn Cửa Đồng Xanh, trong mắt vừa có sự mong đợi lại vừa có sự sợ hãi.

"Đương nhiên, chúng ta đã đi đến đây rồi, sao có thể lùi bước được?" Trương Hạo quay lại, nhìn mọi người, trong mắt lóe lên ánh sáng kiên định.

"Cánh Cửa Đồng Xanh lớn như vậy ít nhất cũng nặng vài trăm tấn, nên mở thế nào, đẩy thì chắc chắn không đẩy nổi." Phan Tử tiến lên, đưa tay gõ mấy cái lên cửa, rồi thử đẩy một cái.

Trong khoảnh khắc căng thẳng và đầy mong đợi này, Trương Hạo ngưng mắt nhìn cánh Cửa Đồng Xanh cổ xưa và bí ẩn trước mặt, trong lòng dâng lên vô vàn suy nghĩ.

"Phan Tử nói đúng, cánh cửa này tuyệt đối không phải sức người có thể dễ dàng đẩy ra." Trương Hạo trầm ổn phân tích: "Nhưng nếu người xưa có thể xây dựng một cánh Cửa Đồng Xanh hùng vĩ như vậy, và đặt nó ở đây, ắt phải có cách mở đặc biệt." Cậu lại cẩn thận xem xét các phù văn và hoa văn trên cửa, cố gắng tìm kiếm manh mối từ đó.

Những ký hiệu cổ xưa này dường như đang kể lại từng đoạn lịch sử bị phủ bụi, chờ đợi người có tâm giải mã.

"Các cậu nhìn những phù văn này đi." Trương Hạo chỉ vào một hoa văn phức tạp trên cửa nói: "Chúng dường như được sắp xếp theo một quy luật nhất định, có lẽ đây chính là cơ quan mở cửa." Mọi người nghe vậy, đều tụ lại, cẩn thận nghiên cứu các phù văn trên cửa.

Dưới sự dẫn dắt của Trương Hạo, họ thử sắp xếp các phù văn

theo một thứ tự đặc biệt nào đó, hy vọng có thể kích hoạt cơ quan mở cửa.

Sau một hồi nỗ lực, khi phù văn cuối cùng được đặt đúng vị trí, Cửa Đồng Xanh đột nhiên sáng lên một luồng ánh sáng yếu ớt.

Ngay sau đó, một tiếng máy móc vận hành trầm thấp và xa xăm vang lên, như một con thú khổng lồ ngủ say ngàn năm bị đánh thức.

“Chuyển động rồi!

Chương 352

Chuyển động rồi!" Ngô Tam Thúc kích động hét lên.

Chỉ thấy Cửa Đồng Xanh từ từ dịch chuyển sang hai bên, để lộ ra một lối đi đen kịt.

Bên trong lối đi tỏa ra ánh sáng mờ ảo, như thể dẫn đến một thế giới bí ẩn khác.

"Đây là lối đi bí mật dẫn đến nơi sâu thẳm của Mặc Thoát sao?" Hạo Thiên Chân trong mắt lóe lên ánh sáng mong đợi, giọng nói hơi run.

Trương Hạo gật đầu, ánh mắt kiên định: "Không sai, chúng ta đi thôi, mau chóng tìm được thứ mình muốn." Mọi người hít một hơi thật sâu, lấy hết dũng khí, bước vào cuộc hành trình đến nơi chưa biết.

Họ cẩn thận đi dọc theo lối đi, mỗi bước đều đầy cảnh giác và tò mò.

Lối đi tràn ngập khí tức cổ xưa, tường đá khắc đầy những đồ đằng và phù hiệu bí ẩn.

Những đồ đằng này dường như đang kể lại những câu chuyện cổ xưa, khiến người ta không khỏi kính sợ.

Cùng với việc họ đi sâu vào, ánh sáng trong lối đi dần trở nên sáng hơn.

Cuối cùng, họ đến một không gian dưới lòng đất khổng lồ.

Không gian này đầy những công trình kiến trúc và điêu khắc kỳ dị, như thể là di tích của một nền văn minh cổ đại bị lãng quên.

Ngoài ra, xung quanh không gian dưới lòng đất, cũng giống như thế giới sau những cánh Cửa Đồng Xanh khác, xung quanh toàn là những tảng đá đen kịt, bên trong những tảng đá cũng có những bóng người đang vận chuyển từng cỗ thi thể.

Chỉ cần có người đến gần vách tường, những bóng người vận chuyển thi thể đó sẽ thò tay ra khỏi tảng đá để bắt lấy người đến gần, nhưng chúng dường như bị một thứ gì đó hạn chế, không thể thoát ra khỏi tảng đá.

Nói cách khác, Trương Hạo và mọi người chỉ cần không đến quá gần vách đá thì không cần lo bị những bóng người đó tấn công.

"Nơi này... chính là thế giới sau Cửa Đồng Xanh ở Mặc Thoát sao?" Phan Tử nhìn quanh, kinh ngạc không thôi.

Trong di tích của nền văn minh cổ đại bị lãng quên này, nhóm người Trương Hạo vừa kinh ngạc vừa cảnh giác nhìn xung quanh.

Những công trình kiến trúc và điêu khắc kỳ dị, cùng với những bóng ma quái dị vận chuyển thi thể trong những tảng đá, đều khiến họ cảm thấy vừa bí ẩn vừa nguy hiểm.

Hạo Thiên Chân đi sát bên cạnh Trương Hạo, giọng cậu hơi run, nhưng trong mắt lại lóe lên sự kiên định và tò mò: "Nơi này rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì?" Trương Hạo quay đầu lại, mỉm cười với cậu: "Thứ quyết định vận mệnh của nhà họ Trương và nhà họ Ngô chúng ta chính là ở đây." "Là gì vậy?" Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

Nhưng Trương Hạo không nói cho cậu biết, dù sao hệ thống dung hợp vạn vật là bí mật của riêng cậu, không thể dễ dàng nói cho bất kỳ ai.

Chiếc hòm đồng mà tổ tiên nhà họ Trương để lại là vật phẩm quan trọng để mở lối đi đến núi Côn Luân, nhưng muốn mở chiếc hòm này,

chỉ có huyết mạch Kỳ Lân tinh khiết nhất mới có thể làm được.

Mặc dù độ tinh khiết của máu Kỳ Lân của Trương Hạo hiện tại đã rất cao, nhưng vẫn không thể mở được chiếc hòm đồng này.

Mà sau khi dung hợp thân thể Kỳ Lân có thể khiến huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể cậu tiến hóa thành huyết mạch Thủy Kỳ Lân, đến lúc đó chắc là có thể mở được chiếc hòm đồng.

Cho nên Trương Hạo nói Hạ Chi Kỳ Lân trong Cửa Đồng Xanh ở Mặc Thoát quyết định vận mệnh của hai nhà Trương, Ngô cũng không có vấn đề gì.

Trong khu di tích cổ xưa đã bị thời gian lãng quên, Trương Hạo và các bạn đồng hành đang từng bước tiến sâu vào thế giới chưa được biết đến phía sau cánh cửa đồng.

Mỗi tấc đất nơi đây dường như đều mang trong mình những bí mật ngàn năm, mỗi tảng đá dường như đang thì thầm những câu chuyện cổ xưa.

Không khí tràn ngập một vẻ trang nghiêm và bí ẩn khó tả, khiến người ta vừa kính sợ, vừa không kìm được ham muốn khám phá nhiều hơn.

Ánh mắt Trương Hạo sắc như đuốc, lướt qua những công trình kiến trúc và điêu khắc cổ xưa được bố trí xen kẽ, trong lòng anh chỉ có một suy nghĩ duy nhất: tìm được chân sau của Kỳ Lân, đó là mục tiêu quan trọng nhất của chuyến đi này, cũng là chìa khóa để giải mã bí ẩn bao đời của nhà họ Trương và nhà họ Ngô.

Tuy nhiên, trong không gian dưới lòng đất rộng lớn này, việc tìm thấy một vật phẩm quý giá như vậy chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Đúng lúc này, tiếng kêu kinh ngạc của một người bạn đã phá vỡ sự yên tĩnh, như một tia chớp rạch ngang bầu trời đêm, khiến sự chú ý

của mọi người lập tức đổ dồn về phía anh ta. "Trương Hạo, có phát hiện!" Giọng người đó mang theo sự kích động và phấn khích khó che giấu, tay anh ta chỉ về phía một tảng đá lớn cách đó không xa, nơi có một chiếc hòm đá cổ xưa đang nằm im lìm.

Trương Hạo nghe vậy liền nhanh chân bước tới, ánh mắt khóa chặt vào chiếc hòm đó.

Chiếc hòm này dường như là một di vật xuyên không từ thời viễn cổ, bề mặt phủ một lớp rêu xanh dày, hòa làm một với những tảng đá xung quanh, nếu không phải được nhắc nhở thì rất khó bị phát hiện.

Chất liệu của chiếc hòm cứng cáp và cổ xưa, bề mặt đầy những dấu vết của thời gian, mỗi một vết nứt, mỗi một chỗ mài mòn dường như đều đang kể lại những năm tháng thăng trầm mà nó đã trải qua.

Hình dáng chiếc hòm ngay ngắn, đường nét trôi chảy, dù đã trải qua ngàn năm mưa gió nhưng vẫn giữ được hình thái hoàn mỹ.

Điều đáng kinh ngạc nhất là, chính giữa chiếc hòm có khắc một con Kỳ Lân sống động như thật, con Kỳ Lân này không phải là một bức phù điêu đơn giản, mà được tạo thành từ vô số những đường rãnh nhỏ được chạm khắc tỉ mỉ.

Những đường rãnh này được sắp xếp xen kẽ, sâu cạn khác nhau, tựa như công trình quỷ khốc thần sầu của tự nhiên, khắc họa từng chi tiết của con Kỳ Lân một cách sinh động như thật.

Đôi mắt Kỳ Lân sâu thẳm và sáng ngời, dù đã bị năm tháng ăn mòn nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự uy nghiêm và trí tuệ ẩn chứa bên trong.

Bốn chi của nó cường tráng hữu lực, đường nét cơ bắp trôi chảy hoàn mỹ, dường như có thể bùng phát sức mạnh kinh người bất cứ lúc nào.

Còn lớp vảy trên thân nó, mỗi một chiếc đều trong suốt lấp lánh, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, khiến người ta không khỏi kinh ngạc.

Trương Hạo nhìn chằm chằm vào con Kỳ Lân này, trong lòng dấy lên một cảm giác quen thuộc khó tả.

Anh nhớ rằng, trên chiếc hòm đồng gia truyền của nhà họ Trương cũng có một hình khắc Kỳ Lân tương tự, và con Kỳ Lân đó chính là chìa khóa để mở lối vào núi Côn Luân.

Nghĩ đến đây, trong lòng Trương Hạo không khỏi dâng lên một dự cảm mãnh liệt, chiếc hòm này có lẽ chính là câu trả lời mà anh vẫn luôn tìm kiếm.

Anh lập tức rút con dao găm từ bên hông, không chút do dự mà cắt vào ngón tay mình, nhỏ một giọt máu tươi lên trán con Kỳ Lân.

Máu tươi vừa chạm vào hình khắc Kỳ Lân, liền như bị một lực vô hình hút lấy, nhanh chóng chảy dọc theo những đường rãnh đó.

Những đường rãnh này dường như chính là huyết mạch của Kỳ Lân, chúng dẫn máu tươi đến mọi ngóc ngách của chiếc hòm, tựa như đang truyền sự sống cho con Kỳ Lân đã ngủ say ngàn năm.

Cùng với dòng máu chảy, cả chiếc hòm bắt đầu tỏa ra ánh sáng đỏ nhàn nhạt, ánh sáng ngày càng rực rỡ, cho đến khi bao trùm hoàn toàn chiếc hòm.

Ánh sáng đỏ này ẩn chứa một sức mạnh khó tả, dường như đang đánh thức một sự tồn tại bí ẩn nào đó đang ngủ say bên trong.

Đúng lúc này, một tiếng "bốp" trầm đục mà mạnh mẽ vang lên, chiếc hòm lại từ từ mở ra trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Nắp hòm như một cánh cửa nặng nề, từ từ nâng lên, để lộ bí mật bên trong.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều dán chặt vào bên trong chiếc hòm, mong chờ một kỳ tích xảy ra.

Khi nắp hòm hoàn toàn mở ra, một luồng ánh sáng chói lòa từ bên trong bắn ra, soi sáng mọi thứ xung quanh.

Luồng sáng này ẩn chứa một sức mạnh thuần khiết và cường đại, khiến người ta bất giác cảm thấy kính sợ.

Và dưới ánh sáng đó, bên trong chiếc hòm đang yên lặng nằm hai chiếc chân sau của Kỳ Lân.

Hai chiếc chân Kỳ Lân này hoàn toàn khác với chân của những con thú thông thường.

Chúng tỏa ra ánh sáng vàng nhàn nhạt, mỗi tấc da thịt dường như được điêu khắc từ loại ngọc thạch thuần khiết nhất, vừa trong suốt lấp lánh, vừa ẩn chứa sức mạnh và uy nghiêm vô tận.

Đường nét cơ bắp của chân Kỳ Lân trôi chảy và hoàn hảo, dường như có thể bùng phát sức mạnh kinh người bất cứ lúc nào.

Điều kỳ diệu hơn nữa là, xung quanh hai chiếc chân này còn có những vòng linh khí nhàn nhạt dao động, những luồng linh khí này như vật sống, lượn lờ xung quanh chân Kỳ Lân, tăng thêm cho chúng vài phần bí ẩn và phi phàm.

Chương 353

Trương Hạo nhìn chằm chằm vào hai chiếc chân Kỳ Lân, trong lòng dâng lên một sự kích động và kính sợ khó tả.

Anh biết rằng, hai chiếc chân này không chỉ là một bộ phận của Kỳ Lân, mà còn là một bảo vật bí ẩn chứa đựng sức mạnh vô cùng.

Chỉ cần dung hợp hoàn chỉnh một cơ thể Kỳ Lân là có thể khiến huyết mạch Kỳ Lân tiến hóa đến mức độ huyết mạch Thủy Kỳ Lân.

Anh từ từ đưa hai tay ra, cẩn thận nâng hai chiếc chân Kỳ Lân lên.

Khi ngón tay anh chạm vào da thịt của chân Kỳ Lân, một luồng sức mạnh ấm áp và cường đại từ trong đó tràn vào cơ thể anh, khiến cơ thể anh dường như được lấp đầy bởi một sức mạnh bí ẩn nào đó.

Luồng sức mạnh này không chỉ khiến cơ thể anh trở nên cường tráng hơn, mà còn khiến tinh thần của anh được nâng cao chưa từng có. [Đinh!

Phát hiện vật phẩm hiếm: Chân sau Kỳ Lân.] Tuy nhiên, đúng lúc này, một tiếng gầm gừ trầm thấp đột nhiên từ xa vọng lại.

Âm thanh này chứa đựng sự phẫn nộ và sát ý vô tận, khiến người ta bất giác cảm thấy sợ hãi.

Trương Hạo lập tức ngẩng đầu, ánh mắt khóa chặt vào hướng phát ra âm thanh.

Anh biết rằng, nơi này đã có chân Kỳ Lân quý giá như vậy, thì tất nhiên cũng sẽ có một sự tồn tại mạnh mẽ bảo vệ chúng.

Quả nhiên, cùng với tiếng gầm ngày càng gần, một bóng dáng khổng lồ từ trong bóng tối từ từ bước ra.

Đó là một thần thú Kỳ Lân khổng lồ, đôi mắt nó rực cháy như lửa, trên người tỏa ra ánh lửa hừng hực.

Miệng nó phun ra những ngọn lửa nóng bỏng, làm tan chảy những tảng đá xung quanh thành nham thạch.

Trương Hạo thấy vậy, trong lòng không khỏi căng thẳng.

Anh biết rằng, thực lực của thần thú Kỳ Lân này chắc chắn không tầm thường, muốn đoạt được chân Kỳ Lân từ tay nó tuyệt không phải chuyện dễ.

Tuy nhiên, anh không hề lùi bước, mà nắm chặt chân Kỳ Lân trong tay, ánh mắt kiên định đối mặt với thần thú Kỳ Lân đó. "Tới đây!" Trương Hạo hét lớn, sức mạnh Kỳ Lân cuồn cuộn trong cơ thể.

Anh vung chân Kỳ Lân trong tay, mở ra một trận chiến kịch liệt với thần thú Kỳ Lân đó.

Trong trận chiến này, Trương Hạo đã thể hiện lòng dũng cảm và sức mạnh chưa từng có, nhờ sự trợ giúp của chân Kỳ Lân, anh đã hết lần này đến lần khác đẩy lùi những đợt tấn công dữ dội của thần thú Kỳ Lân.

Cuối cùng, sau một trận chiến gian khổ, Trương Hạo cuối cùng cũng dựa vào ý chí kiên cường và thực lực mạnh mẽ, đã thành công đánh bại thần thú Kỳ Lân đó.

Ảo ảnh Kỳ Lân tức khắc tan thành hư vô.

Sau khi đánh tan ảo ảnh Kỳ Lân đáng sợ đó, không khí xung quanh dường như ngưng đọng trong giây lát, rồi ngay sau đó bùng nổ một tràng reo hò và tán thưởng nhiệt liệt.

Ngô Tam Thúc vỗ vai Trương Hạo, trong mắt đầy vẻ tán thưởng: "Nhóc con, khá lắm!

Ảo ảnh Kỳ Lân này không phải chuyện đùa đâu, vậy mà cậu có thể một mình đánh bại nó, đúng là hậu sinh khả úy!" Hạo Thiên Chân phấn khích nói: "Tiểu Cữu, cậu lợi hại quá." Bàn Tử còn khoa trương hơn, anh ta ôm chầm lấy Trương Hạo, suýt nữa thì siết chết anh: "Ha ha, Trương Hạo huynh đệ, cậu đúng là phúc tinh của bọn tôi mà!

Có cậu, chúng tôi chẳng sợ khó khăn nào cả!" Một người bạn khác đứng bên cạnh, khóe miệng nở một nụ cười nhàn nhạt, nhưng trong mắt lại lóe lên những cảm xúc phức tạp.

Anh biết rằng, thực lực và quyết tâm của Trương Hạo còn xa hơn thế nữa, và mỗi lần đột phá của anh đều có nghĩa là họ lại tiến gần hơn một bước đến mục tiêu cuối cùng.

Đinh Ngọc Điệp không nhịn được lên tiếng: "Lão đại, lần này biểu hiện của anh thật quá xuất sắc." Giải Tiểu Hoa khẽ cười, trong mắt lóe lên một tia sáng khó hiểu: "Trương Hạo, cậu quả nhiên không làm tôi thất vọng." Hoắc Tú Tú, với tư cách là đại diện của nhà họ Hoắc, ánh mắt nhìn Trương Hạo vừa có sự kính nể vừa có sự kỳ vọng: "Trương Hạo, cậu thật sự rất mạnh." Phan Tử lên tiếng: "Trương Hạo, nhóc con cậu quả là có tài.

Lần này thành công là nhờ cả vào cậu." Giữa những lời tán dương, Trương Hạo lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Anh khẽ gật đầu, tỏ ý cảm ơn mọi người, nhưng trong lòng lại càng thêm kiên định với quyết tâm tiếp tục tiến về phía trước.

Đúng lúc này, tiếng nhắc nhở của hệ thống lại vang lên: [Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã nhận được chân sau Kỳ Lân.

Sau khi dung hợp thành công sẽ biết được tung tích của các bộ phận khác.] Trương Hạo trong lòng khẽ động, anh biết rằng, lời nhắc nhở này có nghĩa là anh đã bước một bước quan trọng.

Nhưng lúc này, xung quanh đông người nhiều chuyện, rõ ràng không phải là thời cơ tốt nhất để dung hợp chân sau Kỳ Lân.

Anh hít một hơi thật sâu, cẩn thận cất chân sau Kỳ Lân vào trong lòng, chuẩn bị tìm một nơi an toàn rồi mới tiến hành dung hợp. "Mọi người, lần này có thể tìm thấy chân sau Kỳ Lân thành công, không thể thiếu sự nỗ lực của mỗi chúng ta." Giọng Trương Hạo bình tĩnh mà kiên định: "Nhưng nhiệm vụ của chúng ta vẫn chưa kết thúc, tiếp theo còn nhiều thử thách hơn đang chờ đợi.

Vì vậy, mong mọi người hãy giữ cảnh giác, chúng ta mau chóng rời khỏi đây." Mọi người nghe vậy, đều gật đầu đồng ý.

Họ biết rằng Trương Hạo nói đúng, chiến thắng lần này chỉ là khởi đầu, thử thách thật sự vẫn còn ở phía sau.

Thế là, họ nhanh chóng thu dọn trang bị, chuẩn bị rút lui khỏi khu di tích đầy bí ẩn và nguy hiểm này.

Trong quá trình rút lui, Trương Hạo luôn duy trì cảnh giác cao độ.

Anh biết rõ, trong khu di tích này ẩn giấu vô số cơ quan và cạm bẫy, chỉ một chút sơ suất là có thể rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Vì vậy, anh luôn chú ý đến những thay đổi của môi trường xung quanh, đảm bảo an toàn cho cả đội.

Sau một hồi vượt qua khó khăn, họ cuối cùng cũng rời khỏi khu vực trung tâm của di tích, mọi người ngồi lại nghỉ ngơi, còn Trương Hạo thì một mình đến một nơi tương đối an toàn.

Anh tìm một góc khuất, xác định xung quanh không có ai khác, mới cẩn thận lấy ra chân sau Kỳ Lân, chuẩn bị tiến hành dung hợp. "Hệ thống, dung hợp chân sau Kỳ Lân!" [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 113.

Vật phẩm dung hợp: Chân sau Kỳ Lân.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm: Chân sau Kỳ Lân, nhận được đặc tính vật phẩm: Phản tổ (sau khi dung hợp một cơ thể Kỳ Lân hoàn chỉnh, huyết mạch Kỳ Lân sẽ phản tổ thành huyết mạch Thủy Kỳ Lân) tiến độ tăng 20%.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân +100.] Sau khi dung hợp chân sau Kỳ Lân, tiến độ phản tổ đã tăng 20%, cũng không biết cơ thể Kỳ Lân bị chia thành bao nhiêu bộ phận, còn phải tìm kiếm bao nhiêu lần nữa mới có thể nâng tiến độ lên 100%, nhưng rõ ràng thời gian này sẽ không quá lâu.

Đúng lúc này, tiếng nhắc nhở của hệ thống lại vang lên trong đầu Trương Hạo. [Đinh!

Chân sau Kỳ Lân dung hợp thành công, thân Kỳ Lân đang ở Sa Thành, phía sau cánh cửa đồng trong khu mỏ, xin hãy đến lấy để dung hợp, lúc đó sẽ nhận được gợi ý về vị trí của bộ phận cơ thể tiếp theo.] Trương Hạo và mọi người nghỉ ngơi ở Mặc Thoát vài ngày, trong thời gian đó mọi người thay phiên nhau canh gác để đảm bảo an toàn tuyệt đối.

Phong cảnh thiên nhiên của Mặc Thoát tuy đẹp, nhưng những trải nghiệm trong khu di tích khiến họ không dám lơ là chút nào.

Trong mấy ngày này, ngoài việc nghỉ ngơi phục hồi thể lực, Trương Hạo còn liên tục suy ngẫm về gợi ý của hệ thống, lên kế hoạch cho bước đi tiếp theo.

Cuối cùng, khi trạng thái của mọi người đã hồi phục tốt nhất, họ quyết định rời Mặc Thoát, tiếp tục đến Sa Thành.

Sa Thành, nơi cổ xưa và bí ẩn này, không chỉ là nơi tụ tập của Lão Cửu Môn ngày xưa, mà còn ẩn giấu manh mối quan trọng cho cuộc

thám hiểm lần này của họ – thân Kỳ Lân.

Trên đường đi, họ xuyên qua những khu rừng rậm rạp, vượt qua những con sông chảy xiết, trải qua muôn vàn khó khăn, cuối cùng cũng trở về thành phố tỉnh, đi máy bay đến Sa Thành.

Sa Thành tuy đã trải qua mưa gió, nhưng vẫn giữ được vài phần cổ kính, những con đường lát đá xanh, những công trình kiến trúc cổ xưa, dường như đưa người ta quay trở lại thời đại biến động đó.

Chương 354

Nhà họ Ngô, với tư cách là một trong Lão Cửu Môn năm xưa, tổ trạch của họ giờ đây đã trở thành một biểu tượng của Sa Thành, cũng là nơi dừng chân của họ lần này.

Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Điệp, Hoắc Tú Tú, Giải Tiểu Hoa và những người khác vừa đến Sa Thành liền đi thẳng đến tổ trạch nhà họ Ngô.

Còn Ngô Tam Thúc và Phan Tử nghe nói có việc cần xử lý, đã tách khỏi nhóm Trương Hạo từ lúc còn ở Tây Tạng.

Bên trong tổ trạch, những cây cột được chạm khắc tinh xảo, mang đậm nét cổ kính, mỗi nơi đều hé lộ những dấu vết của thời gian.

Trương Hạo và mọi người được những người lớn tuổi trong nhà họ Ngô tiếp đãi nồng hậu, và được yên tâm nghỉ ngơi.

Tuy nhiên, những ngày yên bình không kéo dài được bao lâu.

Một đêm khuya nọ, khi hầu hết mọi người đã ngủ say, Trương Hạo lại nhạy bén nhận ra có điều bất thường.

Anh lén lút đứng dậy, đi theo một người áo đen lén lút đến hoa viên ở sân sau của tổ trạch nhà họ Ngô.

Trong hoa viên, ao nước trong vắt thấy đáy, hòn non bộ sừng sững, cầu nhỏ nước chảy, tựa như một bức tranh sống động.

Nhưng dưới vẻ đẹp này, lại ẩn giấu những bí mật không ai biết.

Trương Hạo phát hiện, người áo đen dường như đang cố tình để lại manh mối, dẫn anh đến đây.

Cùng với bóng dáng người áo đen vụt qua sau hòn non bộ, Trương

Hạo bám sát theo sau, bất ngờ phát hiện một lối đi bí mật.

Lối đi này ẩn sau hòn non bộ, nếu không cố tình tìm kiếm, rất khó phát hiện lối vào.

Trương Hạo trong lòng rùng mình, biết rằng lối đi này chắc chắn có điều bất thường.

Anh cẩn thận đi dọc theo lối đi, trong lòng đầy cảnh giác.

Cuối lối đi, lại là cảnh tượng khiến anh kinh ngạc – một thi thể lạnh ngắt đang nằm im ở đó, dường như đang kể lại một câu chuyện quá khứ không ai biết.

Trương Hạo nhanh chóng kiểm tra thi thể, hy vọng có thể tìm thấy chút manh mối.

Quả nhiên, trong túi áo của thi thể, anh phát hiện một tấm lụa trắng đã ngả vàng.

Trên tấm lụa trắng, có ghi chép điều gì đó bằng chữ cổ.

Người áo đen tuy che mặt mặc đồ đen, thậm chí cả vóc dáng cũng cố tình thay đổi, nhưng khả năng cảm nhận của Trương Hạo không phải người thường có thể so sánh, anh nhạy bén nhận ra người áo đen đó không ai khác chính là Ngô Tam Thúc.

Trương Hạo không biết Ngô Tam Thúc rốt cuộc có mục đích gì, tách khỏi họ trước, rồi lại cố tình dụ anh đến đây trong tổ trạch nhà họ Ngô.

Thật sự không nghĩ ra, Trương Hạo liền không nghĩ nữa.Nếu Ngô Tam Thúc cố tình để lại thi thể này và tấm lụa trắng, vậy thì manh mối chắc chắn nằm trên đó.

Chỉ là những chữ cổ trên tấm lụa trắng anh có nhiều chỗ không hiểu.

Trương Hạo cẩn thận cất tấm lụa trắng, chuẩn bị sáng mai đi tìm Hạo Thiên Chân hỏi.

Sáng hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng Trương Hạo đã thức dậy, anh đến trước cửa phòng Hạo Thiên Chân rồi đẩy cửa bước vào.

Hạo Thiên Chân vừa từ trên giường dậy, nghe tiếng động nhìn ra cửa liền nghi hoặc hỏi: "Tiểu Cữu, sao cậu đến sớm vậy, có chuyện gì sao?" "Ừ." Trương Hạo đáp một tiếng rồi từ trong túi lấy ra tấm lụa trắng nhận được đêm qua. "Cậu xem trên này viết gì?" "Được thôi, Tiểu Cữu." Hạo Thiên Chân nhận lấy tấm lụa trắng từ tay Trương Hạo rồi bắt đầu nghiên cứu. "Đây là một tấm lụa trắng thời Chiến Quốc, cùng thời đại với những thứ mà nhà họ Ngô cất giữ, hơn nữa hình như còn là một phần trong một bộ.

Nội dung trên này là..." "Sao vậy?" Hạo Thiên Chân ngẩng đầu nhìn Trương Hạo, rồi tiếp tục nói: "Nội dung trên này giống như một câu chuyện thần thoại vậy, rất lâu về trước có một người nhặt được một miếng huyết nhục, sau khi ăn vào liền có được huyết mạch Kỳ Lân đặc biệt, và con cháu đời sau cũng có huyết mạch tương tự.

Huyết mạch Kỳ Lân mang lại lợi ích to lớn, khiến tuổi thọ của ông ta và con cháu đều dài hơn người thường rất nhiều.

Nhưng không lâu sau, tác dụng phụ xuất hiện, tất cả mọi người trong gia tộc này vào một thời điểm nhất định sẽ bị ý thức của người khác chiếm giữ cơ thể.

Ý thức này sẽ điều khiển người đó ra lệnh, làm những việc khó hiểu..." Nghe đến đây, Trương Hạo đột nhiên nhận ra, người trên tấm lụa trắng này e rằng chính là tổ tiên của nhà họ Trương, hóa ra người nhà họ Trương có huyết mạch Kỳ Lân là vì tổ tiên đã nuốt một miếng huyết nhục kỳ lạ.

Hạo Thiên Chân thấy Trương Hạo không ngạc nhiên, tiếp tục giải

đọc: "Sau này, qua điều tra của nhiều người lớn, biết được miếng huyết nhục mà tổ tiên nuốt không phải bình thường, nó đến từ thân thể của một Cổ Thần bị phong ấn.

Cùng với thời gian trôi đi, phong ấn trên thân thể Cổ Thần lỏng lẻo, có thể hồi sinh bất cứ lúc nào.

Nhưng, thân thể của hắn thiếu sót, khiến việc hồi sinh thất bại, muốn thành công, phải tìm lại phần huyết nhục đã mất." Nếu những gì ghi trên tấm lụa trắng đều là sự thật, vậy thì Trương Hạo đã hiểu vì sao Cổ Thần quyết không buông tha cho người nhà họ Trương.

Bởi vì tổ tiên nhà họ Trương đã ăn thịt của nó, từ đó có được năng lực đặc biệt.

Bây giờ nó cần hồi sinh, thì cần phải bù lại phần cơ thể đã mất.

Một miếng huyết nhục đã được tổ tiên nhà họ Trương tiêu hóa, hấp thụ, truyền lại cho hậu thế.

Cũng có nghĩa là, mỗi người nhà họ Trương có huyết mạch Kỳ Lân, trong cơ thể đều có tinh hoa của thân thể Cổ Thần, đây cũng là lý do tại sao Cổ Thần vẫn luôn nuốt chửng thi thể của người nhà họ Trương.

Trương Hạo hiểu rằng, dù thế nào đi nữa, Cổ Thần cũng sẽ không buông tha cho người nhà họ Trương.

Điều duy nhất anh có thể làm bây giờ là trở nên mạnh mẽ nhất có thể trước khi Cổ Thần phát hiện ra anh, chỉ có như vậy mới có sức chống cự. "Ha ha..." Đột nhiên, Trương Hạo có một ý nghĩ điên rồ.Nếu Cổ Thần cần bù lại phần cơ thể đã mất mới có thể hồi sinh, vậy thì nếu như nuốt chửng cơ thể của Cổ Thần, chẳng phải chính mình sẽ trở thành Cổ Thần sao?

Trương Hạo cũng không biết tại sao lại nảy ra ý nghĩ này, nhưng

anh cảm thấy ý nghĩ này có tính khả thi nhất định.

Anh có hệ thống dung hợp vạn vật, tìm được Cổ Thần, có lẽ không nhất thiết phải giết nó, trực tiếp dung hợp có lẽ là được.

Chỉ có điều, thân thể Cổ Thần cũng không biết là vật phẩm cấp bậc gì, chắc chắn với cấp bậc hiện tại của hệ thống thì không thể dung hợp được.

Hiện tại điều quan trọng nhất vẫn là mau chóng nâng cấp hệ thống, dung hợp vật phẩm cao cấp để nâng cao thực lực.

Đợi đến một ngày không xa trong tương lai, khi đối mặt với Cổ Thần có đủ thực lực chống lại, mới có khả năng dung hợp nó.

Hạo Thiên Chân thấy Trương Hạo mãi vẫn chưa thoát khỏi dòng suy nghĩ, trong lòng không khỏi dấy lên một nỗi lo lắng mơ hồ.

Cậu khẽ vỗ vai Trương Hạo, quan tâm hỏi: "Tiểu Cữu, cậu sao vậy?

Có phải nội dung trên tấm lụa trắng có vấn đề gì không?" Trương Hạo ngẩng đầu, gượng cười, lắc đầu nói: "Không có gì, chỉ là có vài chuyện cần phải suy nghĩ kỹ." Hạo Thiên Chân tuy trong lòng vẫn còn nghi ngờ, nhưng thấy Trương Hạo không muốn nói nhiều, cũng không hỏi thêm.

Cậu biết, Trương Hạo là người suy nghĩ chín chắn, gặp chuyện quan trọng luôn tự mình nghiền ngẫm.

Trong thời gian nghỉ ngơi ở nhà cũ họ Ngô, Trương Hạo không thực sự rảnh rỗi.

Anh đã bí mật phái thần khí thu thập tình báo của mình là những con ruồi đen đến khu mỏ phía đông bắc Sa Thành để điều tra thực địa.

Những con ruồi đen có thể nhanh chóng thu thập được các loại

thông tin có giá trị.

Khu mỏ phía đông bắc Sa Thành là một nơi hẻo lánh.

Địa hình ở đây phức tạp, cây cối rậm rạp, ẩn chứa vô số bí mật.

Năm đó, quân Nhật từng xây dựng một căn cứ bí mật trong ngôi mộ cổ ở đây, tiến hành một loạt các thí nghiệm bí ẩn và đáng sợ.

Tuy nhiên, những thí nghiệm này cuối cùng đã bị Lão Cửu Môn phát hiện và phá hủy, âm mưu của quân Nhật cũng vì thế mà phá sản.

Chương 355

Sau đó, để ngăn chặn người khác lại vào mộ cổ, Cửu Môn đã cho nổ sập lối vào và che giấu đi, người thường khó mà tìm thấy lối vào để vào trong, khiến khu vực này càng trở nên bí ẩn khó lường.

Mấy chục năm trôi qua, khu mỏ đã thay đổi hoàn toàn.

Căn cứ bí mật và lối vào mộ cổ năm xưa đã bị lớp đá vụn và cây cối dày đặc che phủ, khó mà tìm thấy.

Trương Hạo biết, những trở ngại này không thể ngăn cản bước chân của họ, thân Kỳ Lân ẩn giấu trong mộ cổ ở khu mỏ có tác dụng rất lớn đối với việc nâng cao thực lực của anh, dù thế nào cũng phải vào trong đó.

Anh phải tìm được lối vào mộ cổ, vào trong đó, tìm kiếm manh mối về thân Kỳ Lân.

Để nhanh chóng tìm được lối vào mộ cổ, Trương Hạo quyết định trước tiên dùng ruồi đen để trinh sát.

Sau một hồi nỗ lực, ruồi đen cuối cùng cũng phát hiện ra một đống đá vụn nghi là lối vào mộ cổ.

Đống đá vụn này nằm sâu trong khu mỏ, xung quanh bị cây cối rậm rạp bao phủ, nếu không quan sát kỹ rất khó phát hiện.

Sau khi có được manh mối quan trọng này, Trương Hạo lập tức tập hợp Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Điệp, Hoắc Tú Tú và Giải Tiểu Hoa, chuẩn bị đến khu mỏ để khảo sát thực địa.

Cả nhóm lái xe đến khu mỏ, phong cảnh ven đường đẹp như tranh vẽ, nhưng tâm trí họ lại hoàn toàn không ở đó.

Họ chăm chú nhìn về phía trước, mong chờ có thể nhanh chóng

đến đích.

Sau mấy tiếng đồng hồ xóc nảy, họ cuối cùng cũng đến gần khu mỏ.

Trương Hạo dẫn mọi người đến trước đống đá vụn nghi là lối vào mộ cổ.

Bàn Tử thấy đống đá vụn trước mắt liền thất vọng nói: "Trương Hạo huynh đệ, chỗ này trông chỉ là một đống đá vụn bình thường, Bàn gia tôi đây là cao thủ phá nổ, chỗ này căn bản không có dấu vết sử dụng thuốc nổ, không thể nào là lối vào được!" Khả năng sử dụng thuốc nổ của Bàn Tử ai cũng biết, bây giờ nghe anh ta nói đống đá vụn không có dấu vết phá nổ, mọi người đều tin lời anh ta, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ thất vọng.

Nhưng khi họ thấy vẻ mặt bình thản của Trương Hạo, liền lập tức phản ứng lại, Trương Hạo không thể vô duyên vô cớ đưa họ đến đây, lối vào chắc chắn ẩn sau đống đá vụn. "Béo, Tiểu Hoa, mấy người các cậu lên trước dọn đống đá vụn kia đi!" Trương Hạo ra lệnh, mấy người họ liền lập tức tiến lên hành động.

Sau một hồi nỗ lực, cuối cùng họ cũng phát hiện ra một khe nứt nhỏ ở một góc của đống đá vụn.

Khe nứt này tuy không bắt mắt, nhưng đủ để họ xác định đây chính là lối vào mộ cổ.

Bàn Tử trong lòng vừa kinh ngạc vừa vui mừng, lập tức gọi mọi người bắt đầu dọn dẹp đống đá vụn. "Bàn gia tôi tự nhận là cao thủ dùng thuốc nổ, không ngờ mấy chục năm trước tiền bối lại có thể làm được đến mức này, phá nổ xong không để lại chút dấu vết nào, đúng là cao thủ của cao thủ!" Bàn Tử vừa lớn tiếng hô vừa cẩn thận dùng xà beng và búa gõ vào đá vụn, sợ một chút bất cẩn làm hỏng kết cấu đá, gây sập lở.

Sau một thời gian nỗ lực, họ cuối cùng cũng dọn ra được một lối đi dẫn vào trong mộ cổ.

Cửa thông đạo không lớn, chỉ đủ cho một người đi qua.

Để đảm bảo an toàn, Bàn Tử quyết định một mình vào trước dò đường.

Anh ta biết rõ mình tuy thân hình to lớn, nhưng động tác lại vô cùng linh hoạt, hơn nữa kinh nghiệm phong phú, có thể ứng phó với các tình huống đột xuất.

Thế là, anh ta vỗ vai Trương Hạo, dặn dò: "Trương Hạo huynh đệ, tôi vào trước dò đường, mọi người cứ ở ngoài chờ." Trương Hạo gật đầu, anh đã dùng sóng âm định vị để dò xét tình hình phía trước, không có nguy hiểm.

Anh nhìn Bàn Tử hít một hơi thật sâu, rồi chui vào lối đi.

Mọi người căng thẳng chờ đợi tin tức của anh ta.

Một lúc sau, từ trong lối đi vọng ra giọng của Bàn Tử: "Bên trong khá rộng, chắc là một đường hầm mỏ.

Nhưng ánh sáng tối quá, không nhìn rõ tình hình cụ thể." Nghe báo cáo của Bàn Tử, mọi người trong lòng hơi yên tâm.

Đinh Ngọc Điệp thấy vậy liền lập tức lấy ra mấy cái đèn pin và mấy cái đèn khẩn cấp từ trong ba lô, đưa cho mọi người nói: "Mọi người bật đèn pin và đèn khẩn cấp lên, chúng ta chuẩn bị vào trong." Mọi người lần lượt bật đèn pin và đèn khẩn cấp vào trong, trong nháy mắt, lối đi được chiếu sáng.

Mọi người cẩn thận đi theo Bàn Tử vào trong lối đi.

Bên trong lối đi quả nhiên rộng rãi lạ thường, khắp nơi vương vãi những quặng đá bị bỏ lại và những chiếc xe chở quặng mục nát, tràn

ngập hơi thở cổ xưa.

Mọi người đi dọc theo đường hầm mỏ vào sâu bên trong.

Tuy nhiên, nhiều nơi trong đường hầm mỏ đã sập, cộng thêm nhiều ngã rẽ, con đường đúng đắn khó mà nhận ra.

Trương Hạo và mọi người chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm và trực giác của mình, tìm kiếm những manh mối có thể có trong đường hầm mỏ. "Mau nhìn kìa, đây là cái gì?" Đột nhiên, Bàn Tử dừng lại ở một góc của đường hầm mỏ và lớn tiếng kinh hô. "Nhìn cái dạng này có chút giống huy hiệu của một gia tộc nào đó." Dịch Táp liếc nhìn rồi nói.

Giải Tiểu Hoa vui mừng nói: "Cậu nói không sai, ký hiệu này chính là ký hiệu của Hồng gia, một trong Cửu Môn." Hạo Thiên Chân nghe vậy gật đầu: "Năm đó Nhị gia và Phật gia cùng vào mộ cổ trong khu mỏ đã phát hiện ra ký hiệu do tiên bối Hồng gia để lại, họ chính là dựa vào những ký hiệu này để tránh bẫy vào được trong chủ mộ thất, chúng ta cũng có thể theo những ký hiệu này vào trong đó." "Chỉ là..." Ngay khi mọi người đang phấn khích, Hoắc Tú Tú đột nhiên lên tiếng: "Gần trăm năm trôi qua, những ký hiệu do tiên bối Hồng gia để lại năm đó đã sớm mờ đi hoặc bị hư hỏng, nhiều nơi ký hiệu đã không còn dấu vết, không chắc có thể thuận lợi tìm được chủ mộ thất." Không khí trong đường hầm mỏ dường như càng lúc càng nặng nề khi họ tiến sâu hơn, mỗi hơi thở giống như một cuộc đấu tranh thầm lặng với lịch sử cổ xưa và những nguy hiểm chưa biết.

Trương Hạo và những người khác đi theo những ký hiệu mờ nhạt của Hồng gia, cẩn thận len lỏi qua những đường hầm phức tạp, mỗi bước đi đều đầy thận trọng và cảnh giác.

Trên vách đường hầm, thỉnh thoảng có thể thấy những dấu vết của thời gian, những vết nứt bị thời gian ăn mòn dường như đang kể

lại những thăng trầm của quá khứ.

Còn những quặng đá và xe chở quặng mục nát vương vãi trên mặt đất càng khiến người ta không khỏi tưởng tượng nơi đây từng sầm uất và náo nhiệt đến mức nào.

Tuy nhiên, tất cả sự phồn hoa đó đã qua đi, chỉ còn lại sự tĩnh lặng và bí ẩn vô tận. "Mọi người cẩn thận, ở đây có thể có bẫy." Trương Hạo khẽ nhắc nhở, ánh mắt sắc như chim ưng, luôn chú ý đến động tĩnh xung quanh.

Mọi người nghe vậy, càng căng thẳng đến cực điểm, ngay cả hơi thở cũng trở nên cẩn thận.

Tất cả mọi người đều biết rằng, trong đường hầm chưa được biết đến này, bất kỳ sự sơ suất nào cũng có thể mang lại nguy hiểm chết người.

Đột nhiên, phía trước truyền đến một tiếng gầm trầm thấp, giống như tiếng gầm của một con thú khổng lồ thời viễn cổ, khiến người ta rùng mình.

Trương Hạo và những người khác lập tức dừng bước, căng thẳng nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Chỉ thấy ở cuối đường hầm, một cánh cửa đá khổng lồ từ từ mở ra, để lộ ra một tia sáng đáng sợ. "Đây là... cái gì?" Bàn Tử kinh ngạc há hốc mồm, giọng anh ta vang vọng trong đường hầm trống trải, nghe có vẻ kỳ dị lạ thường.

Trương Hạo nhíu mày, anh chưa bao giờ thấy cảnh tượng hùng vĩ như vậy, càng không biết phía sau cánh cửa đá này ẩn giấu bí mật gì.

Anh phát ra một luồng sóng âm đặc biệt về phía trước để dò xét tình hình sau cửa, nhưng tình huống tiếp theo lại khiến anh vô cùng bất ngờ.

Khi sóng âm truyền đến gần cửa đá thì đột ngột dừng lại, không những không thể truyền đi xa hơn, mà còn đột ngột biến mất, sóng âm như bị cửa đá nuốt chửng. "Chẳng lẽ chất liệu của cửa đá là một thứ có thể hấp thụ sóng âm?" Trương Hạo nghĩ vậy, nếu sóng âm không thể truyền qua phía sau cửa đá, vậy thì muốn tìm hiểu tình hình chỉ có thể đích thân vào sau cửa mới biết được. "Chúng ta phải vào xem." Trương Hạo nói.

Mọi người nghe vậy, tuy trong lòng có chút lo lắng, nhưng vẫn đi theo Trương Hạo về phía cửa đá.

Khi họ đi qua cửa đá, bước vào khoảnh khắc đó, một luồng khí tức cổ xưa và bí ẩn ập đến, khiến người ta bất giác cảm thấy kính sợ.

Phía sau cửa đá rộng rãi và sâu thẳm, xung quanh đầy những bức bích họa và điêu khắc tinh xảo, mỗi tác phẩm đều toát lên sự huy hoàng và trí tuệ của nền văn minh cổ đại.

Chương 356

Tuy nhiên, những tác phẩm nghệ thuật đẹp đẽ này lại không thể che giấu được những nguy hiểm tiềm tàng trong ngôi mộ cổ.

Trương Hạo và những người khác cẩn thận tiến lên, luôn chuẩn bị đối phó với những nguy cơ có thể xảy ra. "Mau nhìn kìa, bên kia có một pho tượng thần!" Đinh Ngọc Điệp đột nhiên chỉ vào một pho tượng phía trước và kinh hô.

Mọi người nghe vậy, đều hướng mắt về phía pho tượng đó.

Chỉ thấy nó cao chọc trời, mặt mày hung dữ, tay còn cầm một cây lưỡi hái khổng lồ, dường như có thể vung về phía những kẻ xâm nhập bất cứ lúc nào. "Đây là...

Tà Thần!" Sắc mặt Hạo Thiên Chân biến đổi, cậu nhận ra thân phận của pho tượng này. "Tà Thần?" Bàn Tử nghe vậy, không khỏi có chút nghi ngờ: "Sao trong mộ cổ này lại có tượng Tà Thần?" Trương Hạo trầm giọng nói: "Trong mộ cổ có tượng Tà Thần cũng không có gì lạ, dù sao nơi này cũng từng là nơi quân Nhật tiến hành các thí nghiệm bí ẩn.

Rất có thể vì một mục đích nào đó, họ đã đặt tượng Tà Thần ở đây." "Vậy chúng ta phải làm sao?" Hoắc Tú Tú căng thẳng hỏi, giọng cô có chút run rẩy.

Trương Hạo suy nghĩ một lúc, nói: "Tượng Tà Thần thường liên quan đến sức mạnh tà ác, chúng ta tốt nhất không nên tùy tiện động vào.

Để tránh rắc rối, chúng ta cứ đi vòng qua đi." Mọi người nghe vậy, đều gật đầu đồng ý.

Họ cẩn thận đi vòng qua tượng Tà Thần, sợ kinh động đến vị thần tà ác đang ngủ say này.

Tuy nhiên, ngay khi họ sắp rời đi, biến cố đột ngột xảy ra!

Chỉ thấy trên tượng Tà Thần đột nhiên bốc lên một luồng khói đen, luồng khói đen này nhanh chóng ngưng tụ thành một khuôn mặt hung dữ trên không trung, đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào họ. "Không hay rồi, Tà Thần bị kinh động!" Hạo Thiên Chân kinh hô, giọng cậu đầy sợ hãi.

Trương Hạo thấy vậy trầm giọng nói: "Mọi người đừng hoảng, giữ bình tĩnh!" Tuy nhiên, cuộc tấn công của Tà Thần đã bắt đầu.

Chỉ thấy khuôn mặt hung dữ đó đột nhiên mở to miệng, phun ra một quả cầu lửa hừng hực, lao thẳng về phía Trương Hạo và những người khác. "Mau né!" Trương Hạo ra lệnh, mọi người vội vàng né sang một bên.

Tuy nhiên, tốc độ của ngọn lửa quá nhanh, họ căn bản không kịp né hoàn toàn.

Chỉ nghe một tiếng "ầm" lớn, ngọn lửa phát nổ trong đường hầm, trong nháy mắt biến mọi thứ xung quanh thành tro bụi.

Toàn bộ không gian sau cửa đá ngoài nhóm người của Trương Hạo, mọi thứ khác đều bị phá hủy.

Ngoài Trương Hạo, những người khác đều bị lực tác động khổng lồ hất văng ra xa, ngã xuống đất.

Họ khó khăn đứng dậy, chỉ thấy xung quanh một mảnh hỗn độn, những bức tường đường hầm vốn kiên cố cũng bị ngọn lửa đốt cháy lỗ chỗ.

Nhưng dù vậy, họ vẫn thầm mừng trong lòng.

Ngay lúc ngọn lửa ập đến, khi họ trơ mắt nhìn mình sắp bị ngọn lửa thiêu đốt mọi thứ nuốt chửng, chính Trương Hạo đã ra tay, anh trực tiếp dùng thân mình che chắn trước mặt mọi người, nếu không họ đã sớm giống như những thứ khác bị ngọn lửa thiêu thành tro bụi.

Tất cả mọi người lúc này đều sống sót sau tai nạn mà lòng còn sợ hãi, trước đây tuy đã gặp nguy hiểm, khủng hoảng sinh tử cũng không phải là chưa từng có, nhưng tình huống bị lửa dữ nuốt chửng trực tiếp như lần này vẫn là lần đầu tiên trải qua. "Hù..." Bàn Tử từ dưới đất đứng dậy thở dài một hơi, nhìn Trương Hạo với vẻ ngưỡng mộ và cảm kích nói: "May mà có Trương Hạo huynh đệ, nếu không phải cậu, chúng tôi chắc chắn không sống nổi, nhưng cơ thể của cậu rốt cuộc làm bằng gì vậy, đao thương bất nhập thì thôi, sao lại còn nước lửa không xâm phạm nữa!" "Đúng vậy, thần tiên trong truyền thuyết chắc cũng chỉ đến thế thôi!" Ngoài Bàn Tử, những người khác cũng đều đầy vẻ ngưỡng mộ, đồng thời cũng tò mò tại sao cơ thể của Trương Hạo lại mạnh mẽ đến vậy.

Đúng lúc này, sắc mặt Bàn Tử đột nhiên trở nên nghiêm trọng, anh ta lau vết máu ở khóe miệng và kinh hô: "Lần này phiền phức rồi." Trong một đường hầm mỏ sâu thẳm và bí ẩn, tiếng kinh hô đột ngột của Bàn Tử như một tiếng sét nổ vang trong không gian chật hẹp, tức khắc phá vỡ sự yên tĩnh vốn có.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào khuôn mặt anh ta, mang theo sự nghi hoặc và căng thẳng, muốn tìm ra bí mật ẩn giấu đằng sau đó.

Bàn Tử, người luôn nổi tiếng gan dạ, lúc này lại lộ ra vẻ mặt kinh hãi như vậy, thực sự hiếm thấy. "Bàn Tử, cậu sao vậy?

Gặp phải thứ gì đáng sợ à?" Đinh Ngọc Điệp lên tiếng trước, giọng điệu có vài phần quan tâm và tò mò.

Bàn Tử hít một hơi thật sâu, dường như đang cố gắng trấn tĩnh nỗi sợ hãi trong lòng, sau đó chậm rãi nói: "Các người có biết không?

Thứ tôi vừa thấy là một pho tượng Tà Thần.

Loại tượng này, tôi đã từng nghe nói ở nhà họ Phan từ rất lâu rồi, nhưng vẫn luôn nghĩ đó là chuyện bịa đặt, không ngờ hôm nay lại thực sự nhìn thấy." "Tượng Tà Thần?

Đây không phải là thứ rất bình thường sao?" Hoắc Tú Tú nhíu mày hỏi, không hiểu tại sao một pho tượng Tà Thần bình thường lại khiến Bàn Tử la hét ầm ĩ.

Bàn Tử giải thích: "Loại tượng này được điêu khắc từ một loại đá thần kỳ gọi là Đá Xích Dương.

Đá Xích Dương, các người có thể chưa nghe nói, nhưng nó là một loại quặng cực kỳ hiếm, chứa đựng năng lượng lửa mạnh mẽ.

Một khi có vật sống đến gần pho tượng này, nó sẽ giải phóng ngọn lửa hừng hực, thiêu rụi mọi thứ đến gần thành tro bụi." Mọi người nghe vậy, không khỏi hít một hơi lạnh.

Họ nhìn quanh, chỉ thấy sau cánh cửa đá khổng lồ, dưới ánh đèn mờ ảo, một pho tượng Tà Thần hung dữ sừng sững đứng đó, dường như có thể giải phóng ngọn lửa bất cứ lúc nào, mang đến cái chết và sự hủy diệt vô tận. "Đây... sao có thể?" Giọng Ngô Tà mang theo một chút khó tin. "Sao lại gặp phải thứ chỉ tồn tại trong truyền thuyết này, mộ cổ ở khu mỏ không ít thế lực đã đến, tại sao bảo bối trong truyền thuyết này lại không bị lấy đi?" "Đúng vậy, lúc đó tôi cũng nghĩ đây chỉ là một truyền thuyết." Bàn Tử cười khổ. "Nhưng hôm nay, khi chúng ta thực sự đứng trước pho tượng Tà Thần này, tôi mới nhận ra, có những truyền thuyết, có lẽ thật sự không chỉ là truyền thuyết." Đúng lúc này, một bầu không khí ngột ngạt lan tỏa giữa mọi người.

Bàn Tử biết rằng, đối mặt với một kẻ địch gần như không thể chiến thắng như vậy, cơ hội sống sót của anh ta gần như bằng không.

Tuy nhiên, ngay khi anh ta rơi vào tuyệt vọng, một giọng nói kiên định đột nhiên vang lên. "Mọi người đừng sợ, có tôi ở đây." Trương Hạo chậm rãi lên tiếng, giọng anh tuy bình tĩnh, nhưng lại toát lên một sự kiên định không thể nghi ngờ.

Mọi người nghe vậy, đều quay đầu nhìn Trương Hạo.

Chỉ thấy anh đứng trước mọi người, ánh mắt như đuốc, dường như đã sẵn sàng đối mặt với mọi thử thách. "Trương Hạo, cậu... cậu thật sự có thể đối phó với pho tượng Tà Thần này sao?" Giọng Hoắc Tú Tú mang theo vài phần không chắc chắn và lo lắng.

Trương Hạo khẽ cười, trong mắt lóe lên ánh sáng tự tin: "Yên tâm đi, tôi đã nói có thể đối phó, thì nhất định sẽ làm được." Nói xong, anh chậm rãi bước về phía trước một bước.

Mỗi bước đi của anh đều có vẻ vững vàng và mạnh mẽ, dường như đang gánh vác trọng lượng của cả thế giới.

Khi anh đến gần tượng Tà Thần, ngọn lửa nóng bỏng đó đã có thể cảm nhận được.

Ngọn lửa nhảy múa xung quanh pho tượng, dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Tuy nhiên, Trương Hạo lại dường như hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Anh hít một hơi thật sâu, ngưng tụ toàn bộ sức mạnh, chuẩn bị phát động tấn công.

Đúng lúc này, một luồng khí nóng đột nhiên ập đến, mọi người chỉ cảm thấy một luồng nhiệt độ cao không thể chịu đựng được ập vào mặt.

Chương 357

Họ vội quay đầu nhìn, chỉ thấy Trương Hạo đã giơ nắm đấm lên, chuẩn bị đấm vào pho tượng.

Khoảnh khắc đó, bóng dáng của anh trong ngọn lửa trông thật cao lớn, thật anh dũng.

Dường như một vị chiến thần không sợ hãi, đang chuẩn bị đối mặt với một trận chiến quyết định sinh tử. "Trương Hạo!" Hoắc Tú Tú không nhịn được gọi một tiếng, giọng nói mang theo vài phần lo lắng và kính nể.

Tuy nhiên, Trương Hạo không trả lời cô, chỉ tập trung toàn bộ tinh thần đối phó với pho tượng Tà Thần trước mắt.

Nắm đấm của anh nặng nề đấm vào pho tượng, phát ra một tiếng vang kinh thiên động địa.

Khoảnh khắc đó, toàn bộ không gian dường như rung chuyển.

Tuy nhiên, điều đáng thất vọng là, tượng Tà Thần không vì cú đấm này mà ngã xuống.

Ngược lại, ngọn lửa trên người nó dường như càng thêm dữ dội, dường như đang chế giễu sự bất lực của Trương Hạo. "Hửm?" Trương Hạo rất ngạc nhiên, sức mạnh một cú đấm của anh vượt quá vạn tấn, một cú đấm lại không thể phá hủy được tượng Tà Thần, thực sự khiến anh bất ngờ.

Anh bắt đầu có hứng thú mãnh liệt với pho tượng Tà Thần này.

Anh lại một lần nữa ngưng tụ sức mạnh, chuẩn bị phát động đợt tấn công thứ hai.

Lần này, anh không chỉ dùng nắm đấm, mà còn huy động toàn bộ

huyết mạch và sức mạnh của mình, tập trung tất cả vào một điểm, chuẩn bị tung ra một đòn chí mạng vào pho tượng. "Hự!" Cùng với một tiếng hét lớn, nắm đấm của Trương Hạo lại vung ra, lần này, tốc độ của anh nhanh hơn, sức mạnh lớn hơn.

Nơi quyền phong đi qua, không khí dường như bị xé toạc.

Ở phía xa, mọi người dường như nhìn thấy một con Kỳ Lân đạp lửa lao về phía tượng Tà Thần.

Khi nắm đấm của anh lại tiếp xúc với pho tượng, lại vang lên một tiếng va chạm kim loại giòn tan.

Hóa ra, bề mặt của tượng Tà Thần lại được bao phủ bởi một lớp vỏ kim loại cứng rắn vô cùng, hoàn toàn chặn đứng đòn tấn công của Trương Hạo.

Tuy nhiên, Trương Hạo không vì thế mà nản lòng.

Anh biết rõ, đối mặt với một kẻ địch mạnh mẽ như vậy, mình phải giữ bình tĩnh và kiên định.

Anh nhanh chóng điều chỉnh hơi thở và tư thế, chuẩn bị phát động đợt tấn công thứ ba.

Lần này, anh không còn mù quáng sử dụng sức mạnh nữa.

Mà khéo léo sử dụng nội công và kỹ xảo của mình, tìm kiếm những vết nứt và điểm yếu của pho tượng.

Sau một hồi nỗ lực và thử nghiệm gian khổ, anh cuối cùng cũng phát hiện ra một điểm yếu trên người pho tượng – ở vị trí ngực của pho tượng, có một khối Đá Xích Dương màu sắc rõ ràng tối hơn những phần khác.

Trong mắt Trương Hạo lóe lên một tia vui mừng.

Anh lập tức nắm lấy cơ hội, ngưng tụ toàn bộ sức mạnh và kỹ

xảo, tung một đòn chí mạng về phía khối Đá Xích Dương tối màu đó.

Chỉ nghe một tiếng vang lớn, tượng Tà Thần cuối cùng cũng đổ sập, hóa thành một đống đá vụn và bụi bặm.

Khoảnh khắc đó, toàn bộ không gian dường như thở phào nhẹ nhõm, dường như đang ăn mừng chiến thắng của trận chiến này. "Thành công rồi!

Chúng ta thành công rồi!" Mọi người reo hò, trên mặt họ đều tràn ngập niềm vui chiến thắng và sự kích động.

Trong khoảnh khắc này, họ dường như đã quên đi nỗi sợ hãi và tuyệt vọng trước đó, chỉ cảm nhận được niềm vui chiến thắng và sức mạnh của đồng đội.

Còn Trương Hạo thì lặng lẽ đứng trước mọi người, trên mặt không có nhiều thay đổi biểu cảm. "Trương Hạo, cậu lợi hại quá!" Hoắc Tú Tú không nhịn được bước lên một bước, kích động nắm lấy tay Trương Hạo. "Cú đấm vừa rồi của cậu, giống như một thần binh từ trên trời giáng xuống vậy, làm chúng tôi đều kinh ngạc!" "Đúng vậy, Trương Hạo, cậu đúng là cứu tinh của chúng tôi!" Đinh Ngọc Điệp cũng phụ họa, "Không có cậu, chúng tôi e rằng thật sự không thể chiến thắng được pho tượng Tà Thần này." Những người khác cũng lần lượt tiến lên, bày tỏ sự chúc mừng và kính nể với Trương Hạo.

Họ nhìn bóng dáng cao lớn thẳng tắp của Trương Hạo, trong lòng tràn ngập sự kính trọng và ngưỡng mộ vô hạn.

Họ biết rằng, Trương Hạo không chỉ là một chiến binh mạnh mẽ, mà còn là một đồng đội và bạn đồng hành đáng tin cậy.

Còn Trương Hạo thì mỉm cười đón nhận sự chúc mừng và kính nể của mọi người.

Anh biết rõ, thực lực của mình tuy mạnh mẽ, nhưng nếu không có

sự hỗ trợ và phối hợp của đồng đội, cũng không thể có được chiến thắng ngày hôm nay.

Vì vậy, anh không vì thế mà kiêu ngạo tự mãn, mà càng thêm trân trọng và biết ơn mỗi một người trong đội. "Được rồi, mọi người đừng khách sáo nữa." Trương Hạo xua tay, cắt ngang những lời tâng bốc của mọi người. "Chúng ta còn rất nhiều việc phải làm.

Bây giờ tượng Tà Thần đã được giải quyết, chúng ta có thể tiếp tục tiến lên." Nói xong, anh đi đầu xoay người, đi về phía sâu trong đường hầm mỏ.

Vừa đi được vài bước, tiếng nhắc nhở của hệ thống đột nhiên vang lên trong đầu. [Đinh!

Phát hiện vật phẩm hiếm: Hỏa Tinh.] Nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống, Trương Hạo nhìn về phía những mảnh vỡ của pho tượng, chỉ thấy giữa chúng có một vật phẩm cỡ nắm tay, toàn thân màu đỏ lửa, trong suốt lấp lánh.

Tuy chỉ nhìn từ xa, nhưng cũng có thể cảm nhận được năng lượng nồng đậm bên trong, chắc hẳn đó chính là Hỏa Tinh trong tiếng nhắc nhở của hệ thống.

Thủy tinh và sơn đảm dung hợp có thể khắc chế hoạt động của Cổ Thần, vậy Hỏa Tinh chắc chắn cũng không phải là thứ bình thường.

Trương Hạo đi thẳng đến nhặt Hỏa Tinh lên, nắm trong tay.

Khi Trương Hạo nắm Hỏa Tinh trong lòng bàn tay, một luồng sức mạnh chấn động chưa từng có tức khắc khuấy động trong cơ thể anh, dường như toàn bộ năng lượng của thế giới đều hội tụ vào khoảng không gian nhỏ bé này trong khoảnh khắc.

Bề mặt Hỏa Tinh lưu chuyển những đường vân lửa rực rỡ đến tột cùng, mỗi một tia sáng đều chứa đựng năng lượng khủng khiếp đủ để

đốt trời nấu biển.

Đây không chỉ là sự chấn động về thị giác, mà còn là sự run rẩy từ sâu trong linh hồn.

Luồng năng lượng đó, tựa như dung nham ngủ say ngàn năm sâu trong núi lửa cổ xưa, một khi được đánh thức, liền mang theo thế lực bàng bạc không thể ngăn cản, hung dữ cuồn cuộn.

Nó không chỉ nóng bỏng, mà còn mang theo một sức sống cổ xưa và nguyên thủy, dường như có thể thắp lên ngọn lửa linh hồn của vạn vật trên thế gian, khiến tất cả phải run rẩy, khuất phục dưới ánh sáng của nó.

Trương Hạo có thể cảm nhận được luồng sức mạnh này đang cuồn cuộn trong huyết mạch của mình, như sông đổ ra biển, không thể kiềm chế.

Lòng bàn tay anh dường như được bao bọc bởi ngọn lửa vô tận, nhưng lại kỳ lạ không cảm thấy chút nóng bỏng nào, ngược lại là một sức mạnh ấm áp và bàng bạc, đang dung hợp sâu sắc với cơ thể, ý chí và cả linh hồn của anh.

Luồng năng lượng này mạnh mẽ đến mức khiến anh gần như nghi ngờ sự tồn tại của chính mình, dường như lúc này anh không còn là thân xác máu thịt, mà đã hóa thành tinh linh lửa đồng nguyên với Hỏa Tinh này, có thể điều khiển mọi ngọn lửa trên thế gian.

Không khí xung quanh vì sự giải phóng của luồng sức mạnh này mà trở nên méo mó, dường như ngay cả không gian cũng không thể chịu đựng được áp lực của luồng năng lượng này, khẽ rung chuyển.

Đôi mắt Trương Hạo trong khoảnh khắc này trở nên sáng rực lạ thường, vui mừng như điên.

Chương 358

Anh biết lần này coi như nhặt được báu vật rồi, tuy không biết Hỏa Tinh có tác dụng cụ thể gì, nhưng chỉ cần dung hợp nó, sức mạnh bên trong sẽ được anh sử dụng, lợi ích mang lại sẽ vô cùng lớn.

Trương Hạo không do dự nữa, trực tiếp ra lệnh cho hệ thống dung hợp Hỏa Tinh, anh đã sớm không thể chờ đợi được nữa, muốn biết dung hợp Hỏa Tinh sẽ mang lại cho mình lợi ích gì. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 114.

Vật phẩm dung hợp: Hỏa Tinh.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm Hỏa Tinh, nhận được đặc tính vật phẩm: Điều khiển ngọn lửa.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân +100.] Khi Trương Hạo hoàn toàn dung hợp viên Hỏa Tinh chứa đựng sức mạnh ngọn lửa vô tận đó, cơ thể anh dường như đã trải qua một cuộc lột xác kinh thiên động địa, mỗi tấc da, mỗi mảnh xương và thậm chí mỗi tế bào đều được tắm mình trong dòng năng lượng cuồn cuộn này.

Sức mạnh, tốc độ, sức bền và cả khả năng phản ứng của anh đều tăng vọt với một tốc độ gần như trái với lẽ thường, dường như lúc này anh không còn là thân xác máu thịt, mà đã hóa thành một chiến thần được dệt nên từ lửa và sức mạnh.

Đôi mắt anh lóe lên ánh sáng đỏ rực, đó là dư âm của ngọn lửa để lại dấu ấn sâu trong linh hồn anh, khiến ánh mắt anh trở nên sắc bén hơn, dường như có thể nhìn thấu bản chất của vạn vật trên thế gian.

Cơ bắp cuồn cuộn dưới da, đường nét trôi chảy và đầy sức mạnh,

mỗi hơi thở đều kéo theo sự rung động nhẹ của không khí xung quanh, đó là bằng chứng cho sức mạnh cuồn cuộn trong cơ thể anh.

Tuy nhiên, ngay khi luồng sức mạnh này đạt đến đỉnh điểm, khi Trương Hạo đang đắm chìm trong sự mạnh mẽ chưa từng có, một cơn đau dữ dội đột nhiên truyền đến từ vai trái của anh, như lửa đốt thân, khiến anh không khỏi rên lên một tiếng, sắc mặt tức khắc trở nên tái nhợt.

Anh nhanh chóng cởi áo, ánh mắt khóa chặt vào nguồn gốc của cơn đau – vai trái của anh.

Chỉ thấy dưới lớp da thịt vốn có hình xăm Kỳ Lân cổ xưa, lúc này lại xuất hiện thêm một ngọn lửa hừng hực, ngọn lửa đó hòa quyện với hình xăm Kỳ Lân, dường như trở thành ngọn lửa tái sinh dưới chân Kỳ Lân, truyền cho nó một sức sống chưa từng có.

Ngọn lửa này không những không làm tổn thương anh, mà ngược lại còn tương ứng với năng lượng lửa trong cơ thể anh, hình thành một sự cộng hưởng kỳ diệu.

Hình xăm Kỳ Lân vốn đã uy mãnh vô cùng, dưới sự gia trì của ngọn lửa này, càng trở nên sống động và mạnh mẽ hơn.

Đôi mắt nó dường như cũng bùng lên ngọn lửa, toát ra một luồng bá khí coi thường thiên hạ, dường như có thể thoát ra khỏi da thịt của Trương Hạo bất cứ lúc nào, hóa thành thần thú thực sự, quét sạch thiên quân.

Trương Hạo có thể cảm nhận được, cùng với sự xuất hiện của ngọn lửa này, sức mạnh Kỳ Lân trong cơ thể anh được kích phát thêm một bước, dung hợp với Hỏa Tinh đã đạt đến một cảnh giới hoàn toàn mới.

Anh dường như đã thiết lập một mối liên kết khó tả với ngọn lửa

này, với hình xăm Kỳ Lân này và thậm chí với cả sức mạnh của vũ trụ, mỗi nhịp tim đều đi kèm với sự cuồn cuộn của sức mạnh, khiến anh cảm thấy mạnh mẽ và tự tin chưa từng có. "Trương Hạo huynh đệ, cậu sao vậy?" "Không có gì." Trương Hạo nhanh chóng mặc lại áo.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Đinh Ngọc Điệp và những người khác thấy Trương Hạo đột nhiên cởi áo đều ngơ ngác, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tuy nhiên, sự thay đổi khí tức trên người Trương Hạo thì không thể giấu được ai, mỗi người họ đều cảm nhận được trong khoảnh khắc ngắn ngủi vừa rồi, Trương Hạo đã trở nên mạnh hơn.

Chỉ là, câu trả lời của Trương Hạo cũng khiến mọi người hiểu rằng, anh không muốn nói nhiều về chuyện này nên cũng không hỏi thêm.

Cùng với việc nhóm của Trương Hạo tiến sâu vào hang mỏ, ánh đèn mờ ảo chao đảo trong đường hầm khúc khuỷu, chiếu ra những bóng hình lốm đốm, không khí tràn ngập sự ẩm lạnh và nỗi sợ hãi vô hình.

Đột nhiên, Bàn Tử dừng bước, sắc mặt biến đổi, anh ta ngồi xổm xuống, dùng ngón tay nhẹ nhàng gạt những viên đá vụn trên mặt đất. "Mọi người cẩn thận, ở đây có dấu vết nổ!" Giọng anh ta trầm thấp và mạnh mẽ, tức khắc thu hút sự chú ý của mọi người.

Quả nhiên, sau một hồi kiểm tra tỉ mỉ, Bàn Tử phát hiện ra một điểm nổ đã được che giấu cẩn thận.

Dựa vào kiến thức phong phú về phá nổ, Bàn Tử có thể từ sự sắp xếp của các mảnh đá, sự thay đổi màu sắc của đất và cả mùi thuốc súng yếu ớt còn sót lại trong không khí, suy đoán rằng nơi đây không lâu trước đã xảy ra một vụ nổ quy mô nhỏ.

Khả năng này, khiến anh ta trở thành một sự tồn tại không thể thiếu trong đội.

Trương Hạo và họ đào lên những tảng đá bị vụ nổ phá hủy, một cái hố không đều dần dần lộ ra.

Mép hố lởm chởm, dường như là kết quả của sự tác động chung giữa tự nhiên và sự phá hoại của con người.

Trương Hạo nhìn qua cái hố vào bên trong.

Cảnh tượng trước mắt khiến anh thắt lòng, chỉ thấy bên trong là một hang động khổng lồ rộng lớn vô ngần, đỉnh hang cao chót vót, ánh sáng mờ tối, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy đường nét bên trong hang.

Điều kinh hoàng hơn là, trên mặt đất đầy rẫy hàng chục cái hố lớn nhỏ, mép những cái hố này vương vãi đất bùn, cùng với mấy cỗ quan tài mục nát và những thi thể không toàn vẹn.

Những cỗ quan tài đa phần đã vỡ nát, những mảnh gỗ vương vãi khắp nơi, có nắp quan tài hé mở, để lộ những bộ xương trắng hếu bên trong, dường như đang kể lại bi kịch của quá khứ.

Không khí tràn ngập một mùi hôi thối khó tả, hòa quyện với mùi đất bùn, gỗ mục và tử khí, khiến người ta cảm thấy ngạt thở.

Bầu không khí trong hang vô cùng quỷ dị, dường như mỗi hơi thở đều có thể hít vào một chút âm lạnh, khiến người ta bất giác rùng mình. "Vo ve vo ve..." Đột nhiên, trong hang truyền đến một tràng âm thanh vo ve.

Cùng lúc đó, trong hang đột nhiên xuất hiện vô số điểm sáng màu xanh lá, chúng từ khắp nơi trong hang bay lên giữa không trung hội tụ lại, rồi đột ngột lao về phía cửa hang.

Trước mắt mọi người bỗng hiện lên một mảng xanh u tối, màu xanh đó không giống bất kỳ vật gì của trần gian, mà càng giống như

quỷ hỏa của cõi u minh, lập lòe ánh sáng quỷ dị, lơ lửng trong không trung với tốc độ kinh người, phảng phất như có thể vượt qua giới hạn không gian ngay tức khắc, chỉ trong nháy mắt đã áp sát ngay trước mặt.

Trong luồng sóng màu xanh này ẩn chứa một luồng khí tức nguy hiểm khó tả, khiến người ta bất giác nảy sinh lòng sợ hãi.

Bàn Tử đứng gần cửa động nhất nên phản ứng nhanh nhất, gã hét lớn: "Mau lùi lại!", giọng nói mang theo sự khẩn trương không cho phép nghi ngờ.

Tuy nhiên, lời cảnh báo của gã vẫn chậm một bước, cùng với tiếng hét, mấy đốm sáng xanh đã từ cửa động bắn ra như chớp, lướt qua màn đêm tĩnh mịch tựa như những bóng ma.

Điều bất ngờ là khi những đốm sáng xanh này đến gần, chúng không hề mang lại cảm giác nóng bỏng, ngược lại còn đem tới một luồng khí lạnh thấu xương, phảng phất như cơn gió rét thổi từ nơi cực hàn, lạnh buốt đến tận tâm can.

Mọi người kinh ngạc định thần nhìn kỹ lại, lúc này mới phát hiện ra, những đốm sáng xanh kia lại là những con bướm có đôi cánh rực lửa.

Thân chúng phủ một lớp phấn lân tinh màu xanh u tối, đôi cánh nhẹ nhàng vỗ, mỗi lần vỗ cánh lại kéo theo những hạt phấn xanh bay lả tả, tựa như lời thì thầm của ma quỷ, để lại những vệt quỹ tích kỳ dị trong không khí.

Những con bướm này không lớn, nhưng sự tồn tại của chúng lại khiến cả không gian tràn ngập cảm giác áp bức và bất an.

Đôi cánh của chúng dường như đang cháy lên ngọn lửa vĩnh cửu không bao giờ tắt, nhưng ngọn lửa đó không phải lửa thường, mà là

một sự tồn tại lạnh lẽo và bí ẩn, tỏa ra thứ ánh sáng khiến người ta tim đập chân run.

Khi một con bướm lướt qua người Bàn Tử, phấn xanh theo gió bay phấp phới, không lệch một ly rơi trúng vào quần áo của gã.

Ngay khi mọi người còn đang cố gắng hiểu chuyện gì vừa xảy ra, một tiếng "phừng" vang lên, quần áo trên người Bàn Tử bỗng dưng bốc cháy, ngọn lửa lan ra với tốc độ nhanh đến không tưởng, dường như được một sức mạnh vô hình nào đó thúc đẩy.

Ngọn lửa nhanh chóng lan rộng, trong chốc lát đã nuốt chửng nửa người Bàn Tử, ánh lửa chiếu rọi lên khuôn mặt kinh hoàng của gã, trông càng thêm dữ tợn.

Bàn Tử hét lên một tiếng thảm thiết, gã liều mạng giãy giụa, hai tay đập loạn xạ vào ngọn lửa trên người, phảng phất như đang chiến đấu với một ác ma vô hình.

May mắn là, sau khi nỗ lực hết sức, cuối cùng gã cũng cởi được chiếc áo đang cháy và ném đi thật xa, nhờ vậy mới tránh được thương tích nghiêm trọng hơn.

Dù vậy, trên da gã vẫn còn lại vài vết cháy đen, minh chứng cho tai họa bất ngờ vừa rồi.

Lúc này, Hạo Thiên Chân đột nhiên lên tiếng, giọng cậu có chút run rẩy nhưng cũng không giấu được vẻ phấn khích: "Cháu nhận ra rồi, đây là U Minh Quỷ Vũ Điệp!

Cháu đã từng đọc được ghi chép về nó trong bút ký của ông nội." Ánh mắt cậu lóe lên sự khao khát tri thức và lòng kính sợ trước những điều chưa biết.

"U Minh Quỷ Vũ Điệp?" Mọi người nghe vậy, ai nấy đều thắt lòng, cái tên này nghe thôi đã thấy đầy vẻ xui xẻo và kinh khủng.

Hạo Thiên Chân nói tiếp: “U Minh Quỷ Vũ Điệp, tương truyền sinh ra ở cõi u minh, lấy lửa u minh làm thức ăn, trừ phi dập tắt được ngọn lửa trên người chúng, nếu không thì không thể nào giết chết được.

Phấn lân của chúng mang theo ma thuật đặc biệt, có thể đốt cháy mọi vật chất tiếp xúc, hơn nữa…” Lời cậu còn chưa dứt, đã bị Giải Tiểu Hoa cười lạnh cắt ngang: “U Minh Quỷ Vũ Điệp gì chứ, chẳng qua chỉ là mấy lời đồn thổi huyền bí thôi.

Chương 359

Tôi không tin, mấy con bướm nhỏ nhoi này mà làm khó được tôi à!" Nói rồi, Giải Tiểu Hoa cũng không đợi người khác phản ứng, trực tiếp rút từ thắt lưng ra một nắm bi sắt, cổ tay khẽ rung, mười mấy viên bi sắt như sao băng rạch nát màn đêm, bắn trúng mười mấy con U Minh Quỷ Vũ Điệp một cách chính xác.

Ngay khoảnh khắc bi sắt trúng phải lũ bướm, thân thể chúng vỡ toác, dịch thể màu xanh bắn ra tung tóe, trông có vẻ như đã bị trọng thương.

Bàn Tử và Đinh Ngọc Vũ Điệp thấy thế không khỏi reo hò: "Xem kìa, đâu phải không giết được đâu, chẳng phải đã bị Tiểu Hoa giết dễ dàng rồi sao!" Giọng điệu họ tràn đầy niềm vui chiến thắng, dường như đã tìm ra cách đối phó với lũ bướm kinh khủng này.

Tuy nhiên, tiếng reo hò của họ chưa dứt, những phần cơ thể bị bắn trúng của lũ bướm lại nhanh chóng được ngọn lửa vá lại, giống như được một sức mạnh thần bí nào đó sửa chữa.

Trong nháy mắt, những thân thể vỡ nát đã hồi phục như cũ, và điều kinh khủng hơn là, số lượng bướm bị bắn trúng không những không giảm đi, mà còn vì đòn tấn công của Tiểu Hoa mà một con tách thành hai, số lượng tăng lên gấp đôi.

Biến cố này khiến tất cả mọi người đều sững sờ, họ nhìn nhau, trong mắt tràn ngập nỗi kinh hoàng và tuyệt vọng.

Những con U Minh Quỷ Vũ Điệp lượn lờ trên không, ngọn lửa trên cánh ngày càng sáng rực, phảng phất như đang chế giễu sự bất lực của con người.

"Cái này… sao có thể?" Giải Tiểu Hoa cũng ngây người, không

dám tin vào mắt mình.

Rõ ràng anh ta đã bắn trúng chúng, tại sao chúng lại có thể phục hồi nhanh chóng, thậm chí số lượng còn tăng lên?

Ngay lúc này, một luồng khí thế mạnh mẽ tỏa ra từ giữa đám người, đó là khí tức của Trương Hạo.

Anh vẫn lặng lẽ đứng một bên quan sát tất cả, trong lòng đã có kế sách.

Giờ phút này, anh chậm rãi bước lên, ánh mắt sắc như đuốc, nhìn thẳng vào đám U Minh Quỷ Vũ Điệp.

"Mọi người đừng hoảng, tôi có cách đối phó với chúng." Mọi người nghe vậy, đồng loạt đổ dồn ánh mắt về phía Trương Hạo, trong mắt tràn đầy mong đợi và tin tưởng.

Chỉ thấy Trương Hạo đứng đó mà không có hành động gì tiếp theo.

Ngay khi mọi người đang nghi hoặc, chờ đợi Trương Hạo ra tay, thì chỉ thấy ngọn lửa trên thân những con bướm trên không trung đồng loạt tắt ngấm.

Sự thay đổi đột ngột này khiến tất cả mọi người kinh ngạc không thôi, những con U Minh Quỷ Vũ Điệp vốn đang lồng lộn trên không, giờ đây như mất đi nguồn sống, ngọn lửa trên cánh tắt ngấm trong tích tắc, hóa thành những đốm sáng xanh, từ từ bay lượn trong không trung rồi cuối cùng biến mất không còn tăm hơi.

Trương Hạo đứng tại chỗ, trên mặt nở một nụ cười nhàn nhạt, dường như tất cả đều nằm trong dự liệu của anh.

Mọi người thấy vậy, đều nhìn Trương Hạo với ánh mắt kính phục.

Họ biết rõ, đối mặt với loại sinh vật quỷ dị như vậy, cho dù tìm ra điểm yếu và lợi dụng nó cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Mưu trí và dũng khí của Trương Hạo không nghi ngờ gì đã khiến họ nảy sinh lòng kính trọng.

Mọi người lần lượt lên tiếng khen ngợi Trương Hạo, giọng điệu tràn đầy sự kính phục và ngưỡng mộ.

Bàn Tử mở lời đầu tiên, giọng gã có chút hổn hển, rõ ràng là kinh nghiệm vừa rồi vẫn khiến gã sợ hãi, nhưng lúc này trong mắt lại tràn đầy sự ngưỡng mộ: "Trương Hạo huynh đệ, cậu lợi hại thật đấy!

Chiêu vừa rồi cứ như thần tiên hạ phàm, một phát đã trị được đám U Minh Quỷ Vũ Điệp kinh khủng kia.

Bàn gia đây cả đời này, phục cậu rồi!" Đinh Ngọc Vũ Điệp cũng nói ngay sau đó, giọng cô dịu dàng mà kiên định: "Đúng vậy, đại ca, trí tuệ và dũng khí của anh đều khiến chúng tôi cảm thấy kính phục từ tận đáy lòng.

Trong thế giới đầy rẫy những điều chưa biết và nguy hiểm này, có một người bạn đồng hành như anh thật sự là may mắn của chúng tôi." Mắt Hạo Thiên Chân lấp lánh ánh sáng phấn khích, lời nói của cậu bộc lộ khao khát tri thức và sự kính sợ đối với những điều chưa biết: "Tiểu Cữu, bí pháp của cậu thật thần kỳ.

Cháu đã đọc rất nhiều ghi chép về lửa u minh trong bút ký của ông nội, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng có người lại có thể dập tắt nó một cách dễ dàng như vậy.

Cậu là người lợi hại nhất mà cháu từng gặp trên đời này." Giải Tiểu Hoa tuy trước đó có chút coi thường U Minh Quỷ Vũ Điệp, nhưng lúc này cũng phải thán phục từ đáy lòng: "Tiểu Cữu, trong lòng tôi cậu đã rất lợi hại rồi, nhưng tôi phát hiện ra trước đây tôi thật sự

đã xem thường cậu.

Thực lực và trí tuệ của cậu đều vượt xa tất cả những người mà tôi biết.

Sau này, tôi, Giải Tiểu Hoa, sẽ đi theo cậu, cậu nói đông, tôi tuyệt đối không đi tây!" Trương Hạo cười cười: "Được rồi, bây giờ đám U Minh Quỷ Vũ Điệp đã được giải quyết, chúng ta vào trong động xem sao." Cửa động này bị cho nổ sập, chắc chắn là muốn che giấu thứ gì đó, bên trong nhất định có bí mật không ai biết.

Trương Hạo và mấy người bạn cẩn thận chui qua cửa động chật hẹp.

Cửa động tuy không lớn, nhưng sau khi vào trong, không gian bên trong lại rộng rãi đến bất ngờ, phảng phất như một thế giới ngầm bị lãng quên.

Ánh đèn pin rạch những đường sáng trong bóng tối, soi rõ một khu vực phía trước.

Hang động này có quy mô lớn đến kinh ngạc, ước chừng phải rộng bằng một sân bóng đá, mái vòm cao vút và những lối đi thông suốt khắp nơi khiến người ta không khỏi thán phục sự vĩ đại trong trí tuệ của người xưa.

Không khí thoang thoảng một mùi ẩm mốc cũ kỹ, hòa lẫn với mùi đất và gỗ mục, khiến người ta bất giác nhíu mày.

Tiếng bước chân của họ vang vọng trong hang động trống trải, nghe đặc biệt rõ ràng.

Những cỗ quan tài và hài cốt rải rác khắp nơi khiến người ta kinh hãi.

Có những cỗ quan tài đã hư hỏng nặng, để lộ ra xương cốt bên trong đã hóa thành xương trắng; có những cỗ lại được bảo quản

tương đối tốt, trên đó chạm khắc những hoa văn phức tạp và phù hiệu thần bí, dường như đang kể lại những câu chuyện cổ xưa.

"Nơi này… rốt cuộc là nơi nào?" Giọng Trương Hạo có chút không chắc chắn, anh nhìn quanh, cố gắng tìm kiếm manh mối từ đống phế tích này.

"Xem quy mô và bố cục này, tôi nghĩ đây có lẽ là một lăng viên dưới lòng đất thời cổ đại." Bàn Tử suy đoán.

"Nhưng tại sao những cỗ quan tài này lại bị đào lên?

Hơn nữa nơi này trông như đã trải qua một trận đại nạn." Dịch Táp đưa ra nghi vấn, ánh mắt cô tràn đầy sự nghi hoặc và tò mò.

Mọi người bàn tán xôn xao, mỗi người đều đưa ra ý kiến của mình, nhưng không ai có thể đưa ra một kết luận chắc chắn.

Ngay khi mọi người đang chìm trong suy tư, Hạo Thiên Chân đột nhiên lên tiếng: "Cháu đã đọc được một chuyện trong bút ký của ông nội, có lẽ liên quan đến tình hình ở đây." Nghe Hạo Thiên Chân nói vậy, mọi người đều vây quanh, ánh mắt tràn đầy mong đợi và tò mò.

Hạo Thiên Chân hắng giọng, nói tiếp: "Thời dân quốc, có một nhóm quỷ tử từng đến đây.

Chúng đã tiến hành một số thí nghiệm bí mật ở đây, muốn chiết xuất thứ gì đó liên quan đến trường sinh.

Nhưng sau đó đã bị người của Lão Cửu Môn phát hiện và phá hoại âm mưu của chúng.

Cháu nghĩ rằng, nơi này rất có thể chính là nơi cung cấp dược liệu cho những thí nghiệm bí mật đó." Những lời này của Hạo Thiên Chân khiến mọi người đều kinh ngạc, họ không ngờ nơi đây lại ẩn giấu một bí mật kinh người như vậy.

Trong chốc lát, hang động rơi vào sự im lặng ngắn ngủi, chỉ có ánh đèn pin lay động trong bóng tối.

“Trường sinh?

Nghe cứ như thần thoại vậy, không ngờ quỷ tử cũng cuồng nhiệt với trường sinh đến thế.” Bàn Tử nói với vẻ khó tin.

“Đúng vậy, nhưng đám quỷ tử đó trước giờ luôn tàn nhẫn độc ác, chuyện gì cũng dám làm, làm nhiều chuyện thất đức như vậy thì chắc chắn sẽ không được trường sinh đâu.” Dịch Táp gật đầu, tỏ vẻ đồng tình với quan điểm của Hạo Thiên Chân.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?

Tiếp tục khám phá hay rời khỏi đây?” Đinh Ngọc Vũ Điệp hỏi, giọng cô có chút do dự.

“Đã đến đây rồi, dĩ nhiên là phải tiếp tục khám phá.

Biết đâu còn tìm được manh mối gì đó mà đám quỷ tử để lại.” Giọng Trương Hạo kiên định và quả quyết, anh là người thích mạo hiểm và thử thách, luôn tò mò và khao khát khám phá những điều chưa biết.

Thế là, mọi người quyết định tiếp tục đi sâu vào hang động để khám phá.

Họ đi dọc theo một đường hầm có vẻ rộng rãi, ánh đèn pin chiếu rọi bóng tối vô định phía trước.

Đi được một đoạn không xa, họ đến một không gian tương đối thoáng đãng.

Chương 360

Nơi đây chất đống nhiều quan tài và hài cốt hơn, còn có cả những mảnh vỡ trông giống như thiết bị thí nghiệm.

Không khí lan tỏa một mùi quỷ dị khó tả, khiến người ta cảm thấy có chút ngột ngạt và bất an.

"Mọi người cẩn thận một chút, nơi này có vẻ không ổn." Trương Hạo nhắc nhở mọi người.

Ngay lúc đó, đột nhiên có một tiếng hét kinh hãi vang lên.

Mọi người nhìn theo hướng tiếng hét, chỉ thấy Bàn Tử đang đứng bên cạnh một cỗ quan tài cách đó không xa.

"Sao vậy?

Bàn Tử, cậu phát hiện ra gì à?" Trương Hạo nhanh chân bước tới hỏi.

Bàn Tử chỉ vào một thi thể bên cạnh quan tài, giọng run rẩy nói: "Các cậu xem, đây là thi thể của quỷ tử!" Mọi người nghe vậy liền vây lại, chỉ thấy trên mặt đất là một thi thể mặc quân phục cũ, mặt đã đầy vết mục rữa, nhưng vẫn có thể nhận ra vẻ mặt dữ tợn khi còn sống.

Trong tay hắn ta nắm chặt một tờ giấy trắng đã ngả vàng, dường như đến lúc chết vẫn muốn bảo vệ thứ này.

Trương Hạo cẩn thận lấy tờ giấy trắng từ tay tên quỷ tử, mở ra xem, chỉ thấy trên đó viết đầy những ký hiệu kỳ quái chi chít.

"Đây, đây là thứ gì vậy?" Bàn Tử thấy tờ giấy trắng thì hai mắt sáng rực.

“Thiên Chân, cậu đến xem trên giấy viết gì đi.” Trương Hạo đưa tờ giấy cho Hạo Thiên Chân, để cậu giải mã nội dung trên đó.

Hạo Thiên Chân nhíu chặt mày, dựa vào ánh sáng yếu ớt của đèn pin, dịch từng chữ một trên tờ giấy trắng.

Theo những con chữ cổ xưa mà cậu chậm rãi đọc lên, một luồng khí lạnh lẽo dường như lan tỏa khắp hang động, khiến mỗi người có mặt đều cảm thấy một nỗi sợ hãi và bất an khó tả.

“Rất lâu rất lâu về trước, có một gia tộc bí ẩn, tổ tiên của họ trong một lần thám hiểm bất ngờ đã phát hiện ra một miếng huyết nhục được cho là do thần để lại.

Kể từ đó, các thành viên của gia tộc này đã sở hữu những năng lực đặc biệt vượt xa người thường.

Tuy nhiên, năng lực này không phải là không có giá, nó giống như một lời nguyền, truyền từ đời này sang đời khác, khiến gia tộc này vừa mạnh mẽ lại vừa cô độc.” Nói đến đây, Hạo Thiên Chân dừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn xung quanh, dường như sợ rằng những câu chuyện cổ xưa sẽ tỉnh giấc từ trong bóng tối, hóa thành nỗi kinh hoàng hữu hình.

Cậu hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp: “Người thường nếu muốn có được sức mạnh này, chỉ có một phương pháp, đó là ăn huyết nhục của thành viên gia tộc này.

Nghe nói, ăn càng nhiều, năng lực nhận được càng mạnh, nhưng cũng sẽ phải gánh chịu lời nguyền và nỗi đau khổ sâu sắc hơn.” “Cái này… cái này đúng là mất hết nhân tính!” Bàn Tử không nhịn được kinh hô, mặt gã đầy vẻ kinh ngạc và ghê tởm.

Những người khác cũng nhìn nhau, khó có thể tin trên đời lại có chuyện tàn nhẫn và hoang đường như vậy.

Giọng Hạo Thiên Chân trầm thấp và nặng nề, cậu chỉ vào một phần trên tờ giấy.

"Điều đáng sợ hơn là, trên giấy còn ghi lại một kế hoạch thí nghiệm." "Kế hoạch thí nghiệm gì?" Trương Hạo, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp, Giải Tiểu Hoa và Hoắc Tú Tú đồng thanh hỏi.

Ánh mắt họ dán chặt vào tờ giấy trắng trong tay Hạo Thiên Chân, mặt đầy vẻ kinh ngạc và tò mò.

Trong hang núi âm u ẩm ướt này, tờ giấy trắng cổ xưa dường như đã trở thành cây cầu thần bí nối liền quá khứ và hiện tại, mà bí mật nó tiết lộ lại càng khiến mọi người lòng trào dâng, khó mà bình tĩnh được.

Hạo Thiên Chân hít một hơi thật sâu, giọng cậu vang vọng trong hang động, mang theo một sự nặng nề khó tả: "Trên giấy ghi lại một phương pháp chưa từng có, một phương pháp có thể khiến người thường có được năng lực đặc biệt của một gia tộc cổ xưa nào đó.

Mặc dù năng lực sao chép này rất nhỏ, chưa bằng một phần trăm năng lực gốc, nhưng nếu có thể tích lũy số lượng lớn, thông qua một cách nào đó để đủ nhiều người dùng, về lý thuyết sẽ có thể đạt đến trình độ năng lực tương đương với thành viên của gia tộc đó." "Cái này… sao có thể?" Giọng Dịch Táp hơi run, trong mắt cô lóe lên ánh sáng không thể tin nổi.

Cô có hiểu biết sâu sắc về văn minh và lịch sử cổ đại, nhưng chưa bao giờ nghe nói đến bí pháp hoang đường như vậy.

"Dùng thịt thối bị nguyền rủa để nuôi trẻ con?" Hoắc Tú Tú nhíu chặt mày, cô khó có thể chấp nhận một hành động tàn nhẫn và trái với luân thường đạo lý như vậy.

Trong thế giới của cô, ngay cả những nghi lễ cổ xưa nhất cũng

thường ẩn chứa một sự tôn trọng và kính sợ đối với sinh mệnh, mà kế hoạch trước mắt này lại như một sự chà đạp hoàn toàn lên nhân tính và đạo đức.

"Ba tuổi đã có thể dùng?" Giọng Đinh Ngọc Vũ Điệp mang theo một tia kinh hãi, cô bất giác lùi lại một bước, dường như sợ hãi những con chữ lạnh lẽo kia sẽ nhảy ra khỏi tờ giấy, kéo cô vào bóng tối vô tận.

"Hít…" Trương Hạo và những người khác nghe Hạo Thiên Chân giải mã xong, không khỏi hít một hơi lạnh, không khí tràn ngập một cảm giác ngột ngạt khó tả.

Trong số họ, ngay cả người từng trải nhất là Trương Hạo cũng phải thừa nhận, mức độ tà ác của phương pháp này vượt xa sức tưởng tượng của anh.

"Phương pháp này cũng quá tà ác rồi!" Bàn Tử không nhịn được gầm nhẹ, mặt gã đầy vẻ phẫn nộ và ghê tởm.

Theo gã, bất kể vì mục đích gì, hành vi hy sinh những đứa trẻ vô tội đều là tội ác không thể tha thứ.

"Rốt cuộc là loại người nào mới nghĩ ra được phương pháp này?" Giọng Giải Tiểu Hoa có chút run rẩy, trong mắt anh vừa có sợ hãi vừa có tò mò.

Anh muốn biết, rốt cuộc là trí tuệ và sự điên cuồng như thế nào mới có thể tạo ra một kế hoạch kinh thiên động địa như vậy.

"Trước đây dùng ý thức chiếm đoạt cơ thể người khác để có được sự bất tử đã đủ khó tin rồi, bây giờ lại xuất hiện một phương pháp ăn thịt người!" Giọng Dịch Táp tràn đầy sự kinh ngạc và phẫn nộ không thể che giấu.

Cô từng nghiên cứu rất nhiều truyền thuyết và bí thuật cổ xưa,

nhưng chưa từng thấy thử nghiệm nào cực đoan và tàn nhẫn đến vậy.

Trương Hạo nghe thấy phương pháp này, dù trong lòng cũng chấn động, nhưng nhiều hơn là một cảm xúc phức tạp.

Anh biết rõ, thời cổ đại, khao khát trường sinh bất lão của con người gần như đã đạt đến mức điên cuồng, vì mục đích này, họ sẵn sàng trả bất cứ giá nào, ngay cả hành vi cực đoan như ăn thịt người, trong mắt họ, có lẽ cũng chỉ là một viên đá lót đường nhỏ trên con đường dẫn đến sự vĩnh hằng.

"Người xưa ngu muội, chỉ cần liên quan đến trường sinh, họ sẵn sàng trả bất cứ giá nào." Trương Hạo nói khẽ, giọng anh đầy vẻ bất lực và cảm khái.

Anh biết rõ, trong dòng sông dài của lịch sử, có quá nhiều bi kịch được tạo ra bởi sự ngu dốt và tham lam của con người.

"Hơn nữa, phương thức này cũng không phải lần đầu tiên nghe thấy." Trương Hạo nói tiếp, ánh mắt anh trở nên sâu thẳm.

"Theo tôi biết, gia tộc được ghi lại trên giấy trắng hẳn là Trương Gia.

Gia tộc đã ăn huyết nhục của Cổ Thần chính là tổ tiên của Trương Gia.

Cũng chính vì vậy, Cổ Thần mới luôn tìm kiếm người nhà Trương Gia, vì chỉ có thông qua việc kết hợp với người nhà Trương Gia, Cổ Thần mới có cơ hội phục sinh." Lời của Trương Hạo như một quả bom hạng nặng, dấy lên sóng to gió lớn trong lòng mọi người.

Lúc này họ mới nhận ra, kế hoạch tưởng chừng hoang đường này lại có mối liên hệ mật thiết với Trương Gia bí ẩn.

Ngay khi mọi người đang chìm đắm trong lời giải thích của Hạo Thiên Chân và Trương Hạo, đột nhiên có hai tiếng hét kinh hãi vang

lên.

Trương Hạo nhanh chóng quay đầu lại, chỉ thấy Bàn Tử và Đinh Ngọc Vũ Điệp đã biến mất, chỉ còn lại một chuỗi dấu chân lộn xộn và tiếng vọng vang trong hang động.

“Không ổn, họ có thể gặp nguy hiểm rồi!” Trương Hạo thầm lo, lập tức hét lớn.

Trong hang động đầy rẫy những điều chưa biết và nguy hiểm này, bất kỳ một chút động tĩnh nào cũng có thể ẩn chứa mối đe dọa chết người.

Mọi người lập tức đuổi theo, men theo dấu vết mà Bàn Tử và Đinh Ngọc Vũ Điệp để lại, họ đến một phía khác của hang động.

Chỉ thấy ở đó có một cửa động ẩn khuất, nối liền với đường hầm bên ngoài.

Trương Hạo và những người khác không chút do dự xuyên qua cửa động, tiến vào đường hầm mỏ.

Bên trong đường hầm tối tăm không có ánh sáng, chỉ có ánh đèn pin yếu ớt trong tay họ chiếu sáng một khu vực phía trước.

Không khí thoang thoảng mùi ẩm mốc, khiến người ta không khỏi nhíu mày.

Trương Hạo phát hiện vách đường hầm chi chít tơ nhện.

Những sợi tơ này trông cực kỳ bền chắc, phảng phất như được dệt từ một loại vật liệu không xác định.

Chương 361

Anh không nhịn được đưa tay kéo thử, chỉ cảm thấy một lực mạnh truyền đến, sợi tơ không hề nhúc nhích.

"Mấy sợi tơ này cứng thật, cứ như dây thép vậy." Trương Hạo kinh ngạc nói, trong lòng dâng lên một tia cảnh giác.

Anh biết, trong thế giới tự nhiên, rất ít sinh vật có thể tạo ra loại tơ bền chắc đến vậy.

Để kiểm chứng chất liệu của những sợi tơ này, Trương Hạo lại thử dùng lửa đốt.

Tuy nhiên, điều không ngờ là những sợi tơ này lại không cháy!

Dù anh có dí lửa gần thế nào, những sợi tơ đó cũng chỉ hơi ngả vàng, chứ không hề bốc cháy.

"Mọi người cẩn thận, có chuyện kỳ lạ." Trương Hạo lớn tiếng nhắc nhở, giọng anh vang vọng trong đường hầm.

Lời anh vừa dứt, chỉ thấy những sợi tơ vốn đang im lìm bỗng nhiên động đậy.

Chúng dường như có sinh mệnh, uốn éo thân mình trong không trung, tiến lại gần mọi người.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người đều rợn tóc gáy, họ bất giác lùi lại một bước, sợ bị những sợi tơ quỷ dị này quấn lấy.

"Chuyện gì thế này?" Giọng Dịch Táp có chút kinh hãi, mắt cô dán chặt vào những sợi tơ đang không ngừng tiến lại gần.

Cô chưa bao giờ thấy hiện tượng kỳ lạ như vậy, cũng chưa bao giờ tưởng tượng rằng có sinh vật nào có thể điều khiển tơ một cách

linh hoạt đến thế.

“Không biết, nhưng chắc chắn không phải chuyện tốt.” Trương Hạo trầm giọng nói, ánh mắt anh đầy vẻ cảnh giác và bình tĩnh.

Anh biết, trong môi trường đầy rẫy nguy cơ này, chỉ có giữ bình tĩnh và lý trí mới có thể tránh được tai nạn.

Ngay khi mọi người đang căng thẳng nhìn chằm chằm vào những sợi tơ, đột nhiên, một tiếng hét thảm thiết từ phía trước truyền đến.

Âm thanh đó nghe giống Bàn Tử hoặc Đinh Ngọc Vũ Điệp, tràn đầy sự sợ hãi và tuyệt vọng.

“Không ổn, họ chắc chắn gặp rắc rối rồi!” Trương Hạo thầm lo, lập tức hét lớn, “Mọi người mau theo tôi!” Nói rồi, anh dẫn đầu lao về phía trước, những người khác cũng theo sát phía sau.

Họ chạy dọc theo đường hầm, chỉ hy vọng có thể nhanh chóng tìm thấy Bàn Tử và Đinh Ngọc Vũ Điệp, và giải cứu họ khỏi nguy hiểm.

Tuy nhiên, khi họ đến cuối đường hầm, lại chỉ thấy một vùng tối đen và tĩnh mịch.

Phía trước dường như là một hố sâu khổng lồ, ánh đèn pin không thể xuyên qua bóng tối vô tận đó.

Trương Hạo và nhóm người tiến sâu vào hố đen, lòng đầy lo lắng và bất an.

Bên trong hố đen hoàn toàn khác với đường hầm, nơi đây phẳng phất như một thế giới hoàn toàn mới.

Trên vách động treo đầy tơ nhện, những sợi tơ này trông còn mới hơn trong đường hầm, không chỉ cực kỳ bền chắc mà còn được bao phủ bởi một lớp chất nhầy trong suốt.

Chất nhầy này dính dính, một khi chạm vào sẽ dính chặt vào da,

không thể gỡ ra được.

"Tơ nhện này đúng là phiền phức!" Trương Hạo càu nhàu, anh cố gắng dùng tay gỡ tơ nhện ra, nhưng những sợi tơ lại như có sinh mệnh, quấn chặt lấy ngón tay anh.

"Mọi người cẩn thận, những sợi tơ này có thể có độc." Hạo Thiên Chân nhắc nhở, giọng cậu có chút căng thẳng.

Mọi người nghe vậy, trong lòng càng thêm cảnh giác, cẩn thận tránh né những sợi tơ, tiếp tục tiến về phía trước để khám phá.

Tuy nhiên, những sợi tơ này dường như có ở khắp mọi nơi, dù họ có cẩn thận thế nào cũng khó tránh khỏi bị dính phải.

"Mau nhìn kìa, có dấu chân!" Dịch Táp đột nhiên chỉ về phía trước và kêu lên.

Mọi người nghe vậy, đồng loạt vây quanh.

Chỉ thấy trên vách động phía trước quả nhiên có một chuỗi dấu chân lộn xộn.

Những dấu chân này trông rất mới, hẳn là do Bàn Tử và Đinh Ngọc Vũ Điệp để lại.

"Họ chắc chắn đã đến đây!" Trương Hạo nói, ánh mắt anh lóe lên vẻ kiên định.

Mọi người men theo dấu chân tiếp tục đi về phía trước, nhưng tìm rất lâu mà vẫn không thấy tung tích của Bàn Tử và Đinh Ngọc Vũ Điệp.

Những dấu chân này dường như đột nhiên biến mất, không còn dấu vết nào để tìm kiếm.

"Phải làm sao bây giờ?" Hoắc Tú Tú lo lắng hỏi, giọng cô có chút run rẩy.

“Mọi người đừng lo.” Trương Hạo nói, anh nhắm mắt lại, bắt đầu tập trung tinh thần.

Định vị bằng tiếng vọng là một kỹ năng đặc biệt của Trương Hạo, anh có thể thông qua tiếng vang để phán đoán tình hình phía trước.

Lúc này, anh hít một hơi thật sâu, sau đó phát ra một tiếng hô trầm.

Tiếng hô vang vọng trong hố đen, tạo ra từng đợt tiếng vang.

Trương Hạo lắng nghe kỹ những tiếng vang này, cố gắng nắm bắt những thông tin hữu ích từ đó.

Tuy nhiên, môi trường trong hố đen vô cùng phức tạp, tiếng vang chồng chéo lên nhau, khó có thể phân biệt.

“Không được, môi trường ở đây quá phức tạp, định vị bằng tiếng vọng cũng không có tác dụng gì nhiều.” Trương Hạo bất lực lắc đầu, trên mặt lộ ra một tia thất vọng.

Ngay lúc này, anh đột nhiên nghĩ ra một cách.

Anh nhặt một hòn đá, dùng sức ném vào vách động.

Hòn đá va vào vách động, phát ra một tiếng vang giòn tan.

Sau đó, anh lắng nghe kỹ tiếng vang của âm thanh này.

“Có!” Trương Hạo đột nhiên kêu lên, trên mặt lộ ra vẻ phấn khích.

“Tôi nghe thấy rồi!

Họ đúng là ở đây, nhưng bị tơ nhện che phủ!” Mọi người nghe vậy, đồng loạt vây quanh, căng thẳng nhìn Trương Hạo.

Chỉ thấy Trương Hạo hít một hơi thật sâu, sau đó đột ngột lao về phía trước.

Anh dùng tay gỡ những sợi tơ nhện, phảng phất như đang chiến đấu với những sợi tơ có sinh mệnh này.

Tơ nhện rất bền chắc, nhưng sức mạnh của Trương Hạo cũng không phải dạng vừa.

Ngay lúc đó, anh nghe thấy một tiếng đáp lại yếu ớt: "Chúng tôi ở đây!" Trương Hạo nghe vậy, trong lòng vui mừng, anh càng dùng sức gỡ tơ nhện.

Cuối cùng, anh đã nhìn thấy bóng dáng của Bàn Tử và Đinh Ngọc Vũ Điệp.

Họ bị tơ nhện quấn chặt, không thể cử động.

"Nhanh!

Mau đến giúp!" Trương Hạo kêu lên, anh vừa dùng sức kéo tơ nhện, vừa gọi những người khác đến giúp.

Chương 362

Những sợi tơ này quá dính, dính vào người thật khó chịu.

Mọi người lần lượt tiến lên, cùng nhau dùng sức kéo tơ nhện.

Cuối cùng, họ đã thành công giải cứu Bàn Tử và Đinh Ngọc Vũ Điệp khỏi đám tơ nhện.

"Khụ khụ… tơ nhện này đúng là lợi hại." Bàn Tử vừa ho vừa nói, trên mặt đầy vẻ kinh hoàng và sợ hãi.

"Đúng vậy, chúng ta suýt nữa thì bị kẹt chết ở đây rồi." Đinh Ngọc Vũ Điệp cũng nói, giọng cô có chút run rẩy.

Mọi người đồng loạt gật đầu, tỏ vẻ đồng tình.

Ngay lúc này, Trương Hạo đột nhiên phát hiện ra một miếng kim loại to bằng lòng bàn tay dưới lớp tơ nhện.

Miếng kim loại này đen kịt, không biết là chất liệu gì.

Trên đó khắc một số ký hiệu kỳ lạ, vừa giống chữ viết lại vừa giống hình vẽ.

"Đây là thứ gì?" Trương Hạo tò mò hỏi, anh đưa miếng kim loại cho Hạo Thiên Chân xem.

Hạo Thiên Chân cầm lấy miếng kim loại, xem xét kỹ lưỡng.

Sau đó, cậu kinh ngạc nói: "Đây là chữ của người Di!

Trên đó ghi lại bản đồ của một ngôi mộ cổ lớn!" "Mộ cổ?" Mọi người nghe vậy, đồng loạt vây quanh, căng thẳng nhìn vào miếng kim loại trong tay Hạo Thiên Chân.

"Không sai, ngôi mộ cổ này rất đặc biệt, có hình người." Hạo Thiên Chân nói, ngón tay cậu lướt trên miếng kim loại, chỉ vào hình

vẽ trên đó và giải thích.

“Mọi người xem, chỗ này có giống thân thể của một người không?” Mọi người quan sát kỹ hình vẽ trên miếng kim loại, quả nhiên phát hiện nó rất giống thân thể của một người.

Hình dạng của ngôi mộ cổ này lại tương tự như hình người đến vậy, điều này khiến họ cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Loại mộ cổ này tôi mới thấy lần đầu.” Hạo Thiên Chân nói tiếp, trên mặt đầy vẻ phấn khích và tò mò.

“Không biết bên trong sẽ giấu báu vật gì nhỉ?” Ngay lúc này, cậu đột nhiên kinh hô một tiếng: “Đợi đã!

Ngôi mộ cổ này nằm ngay trong khu mỏ!” Mọi người nghe vậy, đồng loạt trợn tròn mắt.

Họ biết rằng khu mỏ này từng bị quỷ tử chiếm đóng, và còn tiến hành một số thí nghiệm bí ẩn.

Chẳng lẽ, lúc đầu quỷ tử ở đây không phải để làm thí nghiệm, mà là để tìm kiếm ngôi mộ cổ này?

“Nếu thật sự là như vậy, thì quỷ tử có thể đã biết sự tồn tại của ngôi mộ cổ này rồi.” Trương Hạo nói.

“Không sai, họ có thể đã vào mộ cổ, thậm chí có thể đã lấy đi báu vật bên trong.” Hạo Thiên Chân bổ sung, trên mặt đầy vẻ tiếc nuối và hối hận.

“Vậy chúng ta phải làm sao?” Hoắc Tú Tú lo lắng hỏi.

Trương Hạo kiên định nói: “Chúng ta phải nhanh chóng tìm ra lối vào của ngôi mộ cổ này, vào xem bên trong rốt cuộc có gì!” Anh có cảm giác mơ hồ rằng Kỳ Lân Chi Thể mà anh đến đây tìm kiếm chính là ở trong ngôi mộ cổ này.

Mọi người nghe vậy, đồng loạt gật đầu tỏ vẻ đồng tình.

Thế là, nhóm người của Trương Hạo bắt đầu men theo bản đồ trên miếng kim loại để tìm kiếm lối vào của mộ cổ.

Họ xuyên qua tầng tầng lớp lớp tơ nhện và cấu trúc hang động phức tạp, cuối cùng đến trước một hang động khổng lồ.

Hang động này trông rất bí ẩn và cổ xưa, phảng phất như ẩn chứa vô số bí mật.

"Đây chính là lối vào mộ cổ!" Hạo Thiên Chân chỉ vào một tấm bia đá trước hang động và nói: "Mọi người xem, trên đó khắc chữ của người Di!" Mọi người đồng loạt vây quanh, căng thẳng nhìn vào những chữ viết trên bia đá.

Những con chữ này trông rất cổ xưa và bí ẩn, phảng phất như đang kể lại một đoạn lịch sử xa xôi.

"Chúng ta vào thôi!" Trương Hạo nói, anh dẫn đầu bước vào hang động.

Mọi người theo sát phía sau, cùng nhau tiến vào ngôi mộ cổ bí ẩn này.

Họ đi dọc theo lối đi chật hẹp, đột nhiên, phía trước một luồng sáng vàng lóe lên.

Trong thoáng chốc, Trương Hạo cảm thấy đầu óc choáng váng, anh quay đầu lại nhìn, chỉ thấy những người khác đi theo sau mình lúc này đã đứng sững tại chỗ không cử động, hai mắt cũng đã mất đi thần sắc, dường như bị thứ gì đó điều khiển.

Trái tim Trương Hạo như bị sét đánh trúng, anh lập tức hiểu ra ý nghĩa của luồng kim quang kia.

Đó không chỉ là một luồng sáng, mà còn là một cơ quan chết người

ẩn giấu trong lối đi.

Anh dùng ánh mắt sắc bén quét về phía trước.

Trên vách động, chi chít những mảnh gương đồng sắc nhọn, chúng như những kẻ săn mồi ẩn mình trong bóng tối, lặng lẽ chờ đợi con mồi đến.

Mỗi khi ánh đèn pin vô tình chiếu vào những mảnh gương này, chúng sẽ không ngần ngại phản chiếu lại ánh sáng vàng chói lóa, nhuộm cả thế giới bằng một màu sắc bí ẩn và nguy hiểm.

Những luồng kim quang đó không phải tán loạn tùy ý, mà được sắp xếp theo một góc độ và tổ hợp nhất định, tạo thành một ảo ảnh khó tả.

Ảo ảnh này có thể làm nhiễu loạn tâm trí con người ngay tức khắc, khiến họ rơi vào trạng thái mê man và hỗn loạn, không thể tự thoát ra.

Trương Hạo biết rõ, một khi rơi vào ảo ảnh này, hậu quả sẽ khôn lường.

Tuy nhiên, đối mặt với cơ quan hiểm ác như vậy, Trương Hạo không hề tỏ ra sợ hãi hay nao núng.

Ngược lại, trong mắt anh lại lóe lên một tia kiên định và tự tin.

Anh hiểu rằng, muốn phá giải cơ quan này, cách duy nhất là đi trong bóng tối.

Nhưng đi trong bóng tối lại đồng nghĩa với việc phải đối mặt với những mảnh gương đồng phức tạp kia, sơ suất một chút sẽ bị cắt trúng, thậm chí có thể mất máu quá nhiều mà chết.

Nhưng tất cả những điều này đối với Trương Hạo lại dường như không tồn tại.

Bởi vì anh sở hữu một năng lực khác biệt - nhìn trong đêm.

Năng lực này giúp anh có thể nhìn rõ mọi thứ xung quanh vào ban đêm như ban ngày, bất kỳ động tĩnh nhỏ nào cũng không thể thoát khỏi mắt anh.

Trương Hạo nhanh chóng hoàn hồn, anh biết lúc này không phải lúc do dự.

Anh đột ngột quay người, đối mặt với những người còn đang chìm trong ảo ảnh phía sau, thẳng tay tát mỗi người một cái thật mạnh.

Cái tát này tuy không nặng, nhưng đủ để khiến họ tỉnh táo lại từ cơn mê.

"Mọi người tỉnh lại!

Đây là ảo ảnh của cơ quan, chúng ta phải lập tức tắt đèn pin, đi trong bóng tối!" Giọng Trương Hạo vang vọng trong lối đi, mang theo một sự kiên định không cho phép nghi ngờ.

Bàn Tử, Đinh Ngọc Vũ Điệp và những người khác bị cái tát của Trương Hạo làm cho có chút ngơ ngác, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại.

Họ lần lượt tắt đèn pin, xung quanh lập tức chìm vào bóng tối mịt mù.

Tuy nhiên, đối với Trương Hạo, điều này không hề ảnh hưởng.

Chương 363

Năng lực nhìn trong đêm giúp anh có thể nhìn rõ mọi thứ phía trước, bao gồm cả những mảnh gương đồng ẩn trong bóng tối.

Trương Hạo cất bước.

Anh cẩn thận tránh né những mảnh gương, dẫn dắt mọi người từ từ tiến lên trong lối đi.

Bước chân của anh vững vàng và mạnh mẽ, mỗi bước đều như đã được suy nghĩ kỹ lưỡng, đảm bảo không chạm phải bất kỳ nguy hiểm nào.

Dưới sự dẫn dắt của anh, mọi người cũng dần tìm được nhịp độ tiến lên.

Dù không nhìn thấy phía trước, nhưng họ có thể cảm nhận được sự tự tin và kiên định của Trương Hạo, điều này khiến nỗi sợ hãi và bất an trong lòng họ dần tan biến.

Bóng tối trong lối đi dường như bị năng lực nhìn trong đêm của Trương Hạo xua tan, anh có thể nhìn rõ hình dạng và vị trí của từng mảnh gương.

Anh dẫn dắt mọi người khéo léo lách qua những mảnh gương này, phảng phất như một vũ công lướt đi trong bóng tối, nhẹ nhàng mà thanh thoát.

Tuy nhiên, dù Trương Hạo có năng lực nhìn trong đêm, lối đi này vẫn đầy rẫy những điều chưa biết và nguy hiểm.

Những mảnh gương đó không chỉ sắc bén vô cùng mà số lượng còn rất nhiều, sơ suất một chút là có thể bị cắt trúng.

Trương Hạo phải luôn giữ cảnh giác, đảm bảo an toàn cho mình

và mọi người.

Trong quá trình tiến lên, Trương Hạo không ngừng dùng lời nói nhắc nhở những người phía sau.

Anh bảo họ phải giữ bình tĩnh và trấn định.

Giọng nói của anh vang vọng trong lối đi, mang lại cho mọi người một chút ấm áp và an ủi.

"Mọi người đừng sợ, cứ đi theo tôi.

Chỉ cần chúng ta không cử động lung tung, không chạm vào những mảnh gương đó thì sẽ không sao." Giọng Trương Hạo kiên định và mạnh mẽ, phảng phất như một sức mạnh vô hình, nâng đỡ mọi người tiến lên.

Sau một hồi lâu đi trong bóng tối, Trương Hạo đột nhiên dừng bước.

Anh lắng nghe kỹ động tĩnh phía trước, sau đó quay đầu lại, ra hiệu im lặng với mọi người.

Mọi người lập tức hiểu ý Trương Hạo, đồng loạt nín thở.

Họ căng thẳng chờ đợi phán đoán của Trương Hạo, lòng đầy mong đợi và bất an.

Trương Hạo đứng yên một lát, sau đó từ từ cất bước.

Anh dẫn mọi người tiếp tục đi, nhưng lần này bước chân của anh càng thêm cẩn thận và dè dặt.

Anh biết, phía trước có thể ẩn giấu những cơ quan và cạm bẫy nguy hiểm hơn.

Quả nhiên, sau khi đi được một đoạn, Trương Hạo phát hiện phía trước có một ngã rẽ.

Ngã rẽ này trông rất khuất, nếu không quan sát kỹ sẽ rất dễ bỏ qua.

Trương Hạo chăm chú quan sát ngã rẽ này, cố gắng tìm ra hướng đi đúng.

Anh dùng tay nhẹ nhàng chạm vào vách động, cảm nhận những đường vân và sự thay đổi trên đó.

Ánh mắt anh sắc như đuốc, dường như có thể xuyên thấu bóng tối, nhìn thấy bí mật ẩn giấu bên trong.

Sau một hồi quan sát và phán đoán kỹ lưỡng, Trương Hạo cuối cùng cũng xác định được hướng đi đúng.

Anh dẫn mọi người tiếp tục đi theo hướng này.

Trong quá trình tiến lên, Trương Hạo không ngừng nhắc nhở mọi người phải giữ cảnh giác và bình tĩnh.

Anh nói với họ, lối đi này có thể ẩn giấu đủ loại cơ quan và cạm bẫy, sơ suất một chút là có thể gặp nguy hiểm.

Mọi người nghe lời Trương Hạo, trong lòng càng thêm cẩn thận và dè dặt.

Họ bám sát sau lưng Trương Hạo, luôn sẵn sàng đối phó với những nguy hiểm có thể xuất hiện.

Sau một hành trình dài và gian nan, nhóm của Trương Hạo cuối cùng cũng ra khỏi lối đi đầy rẫy nguy cơ, trước mắt bỗng trở nên rộng rãi, hiện ra một căn phòng hình tròn.

Xung quanh căn phòng, như một mê cung, vô số cánh cửa được xếp chồng lên nhau, mỗi cánh cửa đều đóng chặt, phảng phất như ẩn giấu vô số bí mật và những điều chưa biết.

Giải Tiểu Hoa đứng giữa phòng, ánh mắt lướt qua từng cánh cửa.

Trong mắt anh lóe lên ánh sáng hồi tưởng, phảng phất như vào khoảnh khắc này, anh đã xuyên qua thời không, trở về quá khứ xa xôi đó.

"Nơi này là…" Giọng Giải Tiểu Hoa trầm thấp và đầy cảm khái.

"Tôi từng nghe sư phụ tôi, Nhị Nguyệt Hồng, nhắc đến nơi này.

Ông ấy nói, ông cũng từng bị những cánh cửa này chặn lại một thời gian.

Lúc đó, ông đã dùng một cách khéo léo mới tìm ra được lối đi đúng." Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Giải Tiểu Hoa, mong đợi anh sẽ kể tiếp.

Giải Tiểu Hoa hít một hơi thật sâu, nói tiếp: "Lúc đó sư phụ tôi đã dùng bi sắt, bắn nó vào sau mỗi cánh cửa.

Sau đó, ông dựa vào sự dao động của không khí và âm thanh truyền về khác nhau để phán đoán cánh cửa nào phía sau mới là lối đi đúng." Nói đến đây, trên mặt Giải Tiểu Hoa lộ ra nụ cười tự tin.

Anh chủ động xin ra tay, muốn dùng phương pháp giống như sư phụ năm xưa để giúp mọi người tìm ra lối đi đúng.

Trương Hạo nhìn anh, ánh mắt đầy vẻ tán thưởng và tin tưởng.

Anh gật đầu, nói: "Được, nếu cậu đã tự tin như vậy, thì cứ thử đi.

Mọi người đều tin tưởng cậu." Giải Tiểu Hoa nghe vậy, trong lòng dâng lên một luồng hơi ấm.

Anh cảm kích nhìn Trương Hạo một cái, sau đó liền bắt đầu hành động.

Anh lấy từ trong túi ra mấy viên bi sắt, chuẩn bị bắn chúng vào sau mỗi cánh cửa.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, Giải Tiểu Hoa bắt đầu thử

từng cánh cửa một.

Anh cẩn thận bắn bi sắt vào sau cửa, sau đó ghé tai lắng nghe âm thanh bên trong.

Mỗi lần thử, anh đều tập trung cao độ, sợ bỏ lỡ bất kỳ một dao động nhỏ nào.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Giải Tiểu Hoa cũng dần tìm được cảm giác.

Anh bắt đầu có thể phán đoán chính xác những cánh cửa nào phía sau là ngõ cụt, những cánh cửa nào phía sau có thể ẩn giấu lối đi.

Mỗi lần phán đoán đúng, đều khiến mọi người reo hò vui mừng, phảng phất như đã nhìn thấy ánh sáng của chiến thắng.

Giải Tiểu Hoa bận rộn một hồi, hai tiếng đồng hồ lặng lẽ trôi qua, ánh đèn trong lối đi chiếu lên khuôn mặt tập trung của anh, mồ hôi chảy dài trên trán, rơi xuống mặt đất lạnh lẽo, phát ra những tiếng động nhỏ.

Chỉ còn lại mười cánh cửa cuối cùng chưa được kiểm tra, ánh sáng chiến thắng dường như đã ở ngay trước mắt, nhưng tâm trạng của Giải Tiểu Hoa lại ngày càng căng thẳng.

Chương 364

Khi viên bi sắt trong tay anh bắn vào cánh cửa cuối cùng, sắc mặt anh đột nhiên thay đổi, anh cười ngượng ngùng: "Tiểu Cữu, xin lỗi, xem ra công phu của tôi vẫn không bằng sư phụ, không tìm ra được lối đi đúng nằm sau cánh cửa nào." Bàn Tử thấy vậy, vội vàng vỗ vai Giải Tiểu Hoa, an ủi: "Tiểu Hoa, cậu đã lợi hại lắm rồi, Nhị Nguyệt Hồng là nhân vật thế nào chứ, không bằng ông ấy cũng là chuyện bình thường.

Lần này chúng ta đi được đến đây đều nhờ vào sự thông minh tài trí của cậu cả." Giải Tiểu Hoa nghe vậy, cười khổ một tiếng, rồi quay sang nhìn Trương Hạo, mắt đầy vẻ áy náy: "Tiểu Cữu, cuối cùng vẫn phải để cậu ra tay, xin lỗi mọi người, đã lãng phí thời gian của mọi người rồi." Trương Hạo mỉm cười, ánh mắt lộ ra vẻ tán thưởng và khích lệ: "Thật ra đã rất gần rồi, vừa rồi cậu suýt nữa đã tìm ra, nếu thính lực nhạy bén hơn một chút nữa, có lẽ đã thành công.

Cậu đã làm rất tốt rồi." Trong lúc Giải Tiểu Hoa chuyên tâm tìm kiếm, Trương Hạo đã sớm dùng năng lực đặc biệt định vị bằng sóng âm của mình, lặng lẽ tìm ra cánh cửa có lối đi đúng.

Anh âm thầm quan sát Giải Tiểu Hoa thử nghiệm, trong lòng thầm cảm thán: Công phu của Nhị Nguyệt Hồng quả nhiên phi thường, ngay cả thiên tài như Giải Tiểu Hoa cũng khó mà theo kịp.

Tuy nhiên, bản thân Trương Hạo cũng có thủ đoạn độc đáo, anh không lo lắng không tìm được lối ra.

Quả nhiên, khi Giải Tiểu Hoa kiểm tra đến cánh cửa cuối cùng, dù có chút do dự, nhưng vẫn chọn một cánh cửa khác.

Trương Hạo biết, cánh cửa đó tuy có vẻ gần đúng, nhưng thực tế

không phải là lối đi chính xác.

Anh khẽ thở dài, rồi đi đến cánh cửa mà Giải Tiểu Hoa đã kiểm tra trước đó, dùng ngón tay gõ nhẹ vào tấm cửa, sau đó từ từ đẩy ra.

Sau cánh cửa, một lối đi sâu thẳm hiện ra trước mắt mọi người.

"Đây chính là lối đi đúng." Trương Hạo khẳng định.

Mọi người nghe vậy, đều nhìn anh với ánh mắt kính phục.

Giải Tiểu Hoa càng thêm xấu hổ và cảm kích: "Tiểu Cữu, thật sự cảm ơn cậu rất nhiều.

Không có cậu, chúng ta có lẽ thật sự bị kẹt ở đây rồi." Trương Hạo xua tay, ý bảo mọi người không cần khách sáo.

Anh dẫn mọi người cùng chui vào cánh cửa đó.

Lối đi sau cánh cửa quả nhiên giống như một mê cung, không chỉ quanh co khúc khuỷu, mà cứ cách một đoạn lại xuất hiện mấy ngã rẽ.

Trương Hạo dựa vào trực giác nhạy bén và kinh nghiệm phong phú của mình, cứ thế đi thẳng, gặp ngã rẽ cũng không dừng lại.

Không khí trong lối đi có chút ẩm ướt, xen lẫn một mùi mốc khó tả.

Mọi người cẩn thận bước đi, sợ kích hoạt cơ quan nào đó.

Trương Hạo đi đầu, bước chân của anh vững vàng và mạnh mẽ, mỗi bước đều như đã được suy nghĩ kỹ lưỡng.

Ánh mắt anh sắc bén như diều hâu, luôn cảnh giác với động tĩnh xung quanh.

Sau một hành trình dài và gian nan, mọi người cuối cùng cũng xuyên qua lối đi, tiến vào một hang động.

Hang động tối om, mọi người dựa vào ánh sáng của đèn pin, dần

dần thích nghi với môi trường xung quanh.

Họ phát hiện, trong hang động đặt rất nhiều hũ gốm cao bằng nửa người, mỗi hũ đều có rất nhiều thứ giống như tóc đen chui ra, bay lả tả ở miệng hũ.

Những thứ giống tóc đó trông vô cùng quỷ dị, dường như có sinh mệnh của riêng mình.

Trong đó có một số hũ đã vỡ, đồ vật bên trong rơi vãi ra đất, toàn là những chiếc đầu lâu đen kịt.

Những chiếc đầu lâu đó phủ đầy dấu vết của thời gian, trông đặc biệt âm u và đáng sợ.

Mọi người thấy cảnh này, trong lòng không khỏi dâng lên một luồng khí lạnh.

Họ cẩn thận đi vòng qua những hũ gốm và đầu lâu, không muốn gây thêm chuyện.

Ngay lúc này, trong hang động đột nhiên vang lên một trận tiếng "đùng đùng".

Âm thanh đó trầm đục và mạnh mẽ, phảng phất như truyền từ sâu dưới lòng đất.

Mọi người nghe vậy, đồng loạt dừng bước, nhìn quanh.

Chỉ thấy những hũ gốm cũng bắt đầu rung lên không ngừng, dường như bị một sức mạnh thần bí nào đó điều khiển.

"Mọi người cẩn thận!" Trương Hạo khẽ quát.

Đột nhiên, một hũ gốm nổ tung, tóc đen và đầu lâu bên trong bay tứ tung.

Mọi người kinh hô một tiếng, đồng loạt lùi lại.

Ngay sau đó, ngày càng nhiều hũ gốm bắt đầu nổ tung, cả hang động dường như biến thành một địa ngục trần gian.

Ngay lúc này, trong hang động bỗng vang lên một trận tiếng cánh vỗ ông ông, phảng phất như hàng vạn tiếng trống nhỏ và dồn dập, vang vọng trong không gian u tối.

Ngay sau đó, từ những hũ gốm vỡ nát, một đám sinh vật tựa như ác mộng tràn ra.

Chúng có hình dáng giống ong mật, nhưng toàn thân đỏ như máu, đôi cánh lấp lánh ánh sáng u tối đến rợn người, tựa như sứ giả từ địa ngục trở về, mang theo hơi thở của nỗi kinh hoàng và cái chết vô tận.

Bàn Tử kinh hãi giơ đèn pin lên, luồng sáng đó rạch một vệt chói mắt trong bóng tối, khi ánh sáng chiếu vào những sinh vật này, gã không khỏi thất thanh hét lớn: "Là Thi Miết Vương!" Thi Miết Vương, loại sinh vật khiến người ta nghe danh đã mất mật, không chỉ có độc tính cực mạnh, mà còn là chạm vào liền chết.

Dịch thể của chúng chứa đựng sức mạnh đáng sợ đủ để khiến sinh vật phân hủy nhanh chóng, ngay cả làn da cứng rắn nhất, dưới sự tiếp xúc của chúng cũng sẽ nhanh chóng tan rã, trở thành một phần của xác sống.

Bàn Tử căng thẳng di chuyển đèn pin, luồng sáng đó như một thanh kiếm sắc bén, rạch một đường trong bóng tối.

Tuy nhiên, nơi ánh sáng quét qua, chỉ thấy một màu đỏ rực, những con Thi Miết Vương chi chít như một biển máu sôi sục, lấp đầy cả hang động.

Chúng lượn lờ, đan vào nhau trên không trung, tạo thành một đám mây côn trùng màu đỏ khiến người ta nghẹt thở, phảng phất như cả không gian đều bị luồng khí tử vong này bao trùm.

Không gian của hang động vốn đã chật hẹp, lúc này lại càng bị đám Thi Miết Vương này chen chúc đến chật cứng.

Chúng dường như cảm nhận được sự tồn tại của Trương Hạo và những người khác, đồng loạt đổi hướng, đám mây côn trùng màu đỏ đó như một ngọn lửa cuồn cuộn, mang theo sát ý và sự phẫn nộ vô tận, gào thét lao về phía mọi người.

Đúng lúc Trương Hạo và nhóm người đang đối mặt với sự tấn công điên cuồng của Thi Miết Vương, những thứ giống như tóc đen dài quỷ dị vốn đang im lìm ở miệng những chiếc hũ gốm vỡ đột nhiên bạo động.

Chúng dường như bị một sức mạnh vô hình nào đó đánh thức, bắt đầu sinh trưởng điên cuồng với tốc độ không thể tưởng tượng, trong chốc lát đã từ miệng hũ lan ra, hóa thành những xúc tu đen ngòm uốn éo, mang theo một sức sống khiến người ta rợn tóc gáy.

Những xúc tu này múa may trong không trung, tựa như những chiếc roi của ác quỷ đột nhiên tỉnh giấc trong đêm đen, mỗi sợi đều tỏa ra hơi thở chết chóc.

Mục tiêu của chúng rõ ràng và trực tiếp — nhóm người của Trương Hạo.

Khi khoảng cách ngày càng gần, những xúc tu này dường như sống lại, mang theo một khao khát gần như cuồng nhiệt, liều mạng tiến lại gần cơ thể mọi người, cố gắng chui vào bên trong.

Trong hang động tối tăm ẩm ướt, những xúc tu đen ngòm kỳ dị ngoằn ngoèo như roi của ác quỷ trong đêm tối, không ngừng ép sát về phía nhóm Trương Hạo.

Bề mặt của chúng lấp lánh thứ ánh sáng đầy điềm gở, dường như ẩn chứa một sức mạnh tà ác không xác định, khiến người ta sinh lòng

sợ hãi.

Trương Hạo biết rõ sự nguy hiểm của những xúc tu này, anh nhìn chằm chằm vào những sinh vật đang không ngừng tiến lại gần, trong lòng nhanh chóng tính toán đối sách.

Tuy nhiên, ngay khi anh chuẩn bị hành động, anh nhận ra kết cấu của những xúc tu này tương đồng một cách đáng kinh ngạc với những sợi nấm ăn thịt mà họ đã gặp trong cổ mộ trước đây.

Những sợi nấm ăn thịt đó đã gây ra không ít phiền phức cho họ trong cổ mộ, chúng có thể sinh trưởng nhanh chóng, nuốt chửng mọi vật hữu cơ, thậm chí cả cơ thể người.

Nhưng những xúc tu trước mắt dường như còn cứng rắn hơn, chịu nước lửa tốt hơn, cho dù dùng lửa đốt cũng khó mà tiêu diệt hoàn toàn trong thời gian ngắn.

Đối mặt với kẻ địch như vậy, những người khác trong đội có vẻ hơi luống cuống.

Chương 365

Họ lần lượt ném ánh mắt cầu cứu về phía Trương Hạo, hy vọng anh có thể tìm ra cách giải quyết.

Tuy nhiên, ngay cả cao thủ như Trương Kỳ Lân cũng chỉ có thể đảm bảo an toàn cho bản thân chứ không thể phân tâm chăm sóc người khác.

Ngoài những xúc tu này, còn có bầy Thi Miết Vương đang lượn lờ giữa không trung, tạo thành một đám mây côn trùng màu đỏ rực.

Trương Hạo hiểu rằng phải nhanh chóng giải quyết phiền phức trước mắt, nếu không tất cả mọi người sẽ gặp nguy hiểm.

Anh khẽ động tâm niệm, sử dụng năng lực Huyết mạch hóa hình của mình.

Chỉ thấy trên người anh đột nhiên bùng lên một luồng ánh sáng đỏ rực, ánh sáng đó chói lòa, dường như có thể chiếu sáng toàn bộ hang động.

Cùng với ánh sáng lóe lên, một con Hóa hình Kỳ Lân oai vệ dần dần hiện ra giữa không trung.

Con Kỳ Lân đó thân hình đồ sộ, toàn thân bao phủ bởi lớp vảy đỏ, dưới ánh đèn pin chiếu vào lấp lánh ánh sáng chói mắt.

Đôi mắt nó sáng ngời có thần, dường như có thể nhìn thấu mọi tà ác trên thế gian.

Điều kinh ngạc hơn nữa là dưới chân Kỳ Lân còn đạp lên ngọn lửa hừng hực, ngọn lửa đó nóng bỏng vô cùng, tỏa ra nhiệt độ cao khủng khiếp.

Ngay cả những xúc tu cứng rắn kia, trong khoảnh khắc tiếp xúc

với ngọn lửa cũng phát ra tiếng kêu gào thảm thiết chói tai, dường như bị thiêu đốt đến đau đớn không chịu nổi.

Hóa hình Kỳ Lân xuất hiện khiến những xúc tu vốn đang nghênh ngang càn rỡ bỗng trở nên chậm lại.

Chúng dường như cảm nhận được uy áp mạnh mẽ tỏa ra từ trên người Kỳ Lân, bắt đầu lần lượt lùi lại, cố gắng thoát khỏi sự tồn tại đáng sợ này.

Tuy nhiên, Kỳ Lân không hề cho chúng cơ hội chạy trốn.

Chỉ thấy Kỳ Lân thân hình khẽ động, lao về phía những xúc tu như một tia chớp đỏ.

Tốc độ của nó cực nhanh, gần như khiến người ta không thể nhìn rõ động tác.

Nơi Kỳ Lân đi qua, những xúc tu đó lần lượt nổ tung thành tro bụi, dường như bị một sức mạnh bí ẩn nào đó phá hủy hoàn toàn.

Trong nháy mắt, những xúc tu vừa còn đe dọa tính mạng mọi người đã bị thiêu đốt sạch sẽ.

Sau đó, Đạp hỏa Kỳ Lân liền lao lên không trung.

Khi nó vừa đến gần, trên không trung liền vang lên một tràng âm thanh xèo xèo.

Thi Miết Vương bị ngọn lửa dưới chân Hóa hình Kỳ Lân thiêu đốt, rơi lả tả từng mảng từ trên trời xuống.

Chỉ trong chốc lát, đám mây côn trùng màu đỏ khổng lồ đã biến mất không còn tăm hơi.

Trong hang động lại khôi phục sự yên tĩnh, chỉ còn lại những chiếc vò gốm vỡ nát và những chiếc đầu lâu vương vãi khắp nơi, lặng lẽ kể lại sự kinh hoàng đã từng xảy ra ở đây.

Trương Hạo thấy vậy, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Anh biết lần này có thể hóa giải nguy cơ thành công đều là nhờ năng lực Huyết mạch hóa hình của mình.

Tuy nhiên, anh không vì thế mà tự mãn, mà lặng lẽ thu hồi Hóa hình Kỳ Lân, biến nó thành một luồng sáng đỏ chui vào từ vị trí vai của mình.

Mọi người thấy vậy, đều ném ánh mắt kính phục.

Họ biết, lần này có thể thoát chết trong gang tấc, đều là nhờ sự dũng cảm và trí tuệ của Trương Hạo.

Thế là, họ bắt đầu thi nhau khen ngợi Trương Hạo. "Trương Hạo huynh đệ, cậu thật sự quá lợi hại!

Cú vừa rồi, quả thực giống như thiên thần hạ phàm vậy!" Bàn Tử mở lời đầu tiên, giọng nói mang theo vài phần kích động và sùng bái. "Đúng vậy, Tiểu Cữu.

Cậu không chỉ võ nghệ cao cường, mà còn trí tuệ hơn người.

Lần này có thể hóa giải nguy cơ thành công, đều là nhờ sự lãnh đạo sáng suốt của cậu!" Giải Tiểu Hoa cũng phụ họa, ánh mắt anh ta tràn đầy sự ngưỡng mộ đối với Trương Hạo. "Trương Hạo, cậu thật sự là ân nhân cứu mạng của chúng tôi!

Nếu không có cậu, chúng tôi có lẽ đều đã chết ở đây rồi." Dịch Táp cảm kích nói, giọng nói mang theo vài phần run rẩy và may mắn.

Trương Hạo nghe vậy, khẽ mỉm cười, anh không vì lời khen của mọi người mà đắc ý quên mình.

Sức mạnh mà anh sở hữu bây giờ trông có vẻ đáng sợ, nhưng so với Cổ Thần kia thì chẳng đáng là gì. "Mọi người không cần khách sáo." Trương Hạo nói.

Mọi người nghe vậy, đều gật đầu mỉm cười.

Giải quyết xong phiền phức trước mắt, Trương Hạo dẫn mọi người tiếp tục tiến về phía trước.

Tuy nhiên, đúng lúc này, bên ngoài hang động đột nhiên truyền đến một tràng tiếng bước chân dồn dập.

Mọi người nghe thấy, đều căng thẳng lên, họ không biết lần này lại gặp phải kẻ địch như thế nào.

Trương Hạo nhanh chóng đi đến cửa hang, cảnh giác nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy một đám người mặc áo choàng đen đang tiến đến gần hang động nơi họ đang ở.

Trên người những kẻ đó tỏa ra một luồng khí tức kỳ dị, đồng thời trên người chúng còn có một mùi hôi thối quen thuộc, mùi vị đó giống hệt mùi tỏa ra từ Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp khi chưa giải quyết được Thủy Tinh trong cơ thể. "Xem ra chúng ta lại có phiền phức mới rồi." Trương Hạo nói, giọng anh có vài phần nặng nề.

Anh phỏng đoán, lẽ nào ở một nơi nào đó không biết còn có con cá Thủy Tinh lọt lưới?

Chẳng lẽ ngoài Tam Tinh Thủy Tiêu ra, trên thế giới này còn có rất nhiều gia tộc bị Thủy Tinh khống chế?

Trương Hạo lắc đầu, binh đến thì tướng chặn, nước lên thì đất ngăn.

Anh biết rằng cùng với việc thực lực của mình tăng lên, khí tức trên người cũng sẽ ngày càng rõ ràng, bị thần phát hiện là chuyện sớm muộn.

Tuy nhiên, trước đó phải cố gắng hết sức nâng cao thực lực, chỉ

có như vậy mới có thể đứng ở thế bất bại.

Nhóm người Trương Hạo vừa mới trải qua trận chiến ác liệt với những xúc tu kỳ dị và Thi Miết Vương, đang lúc họ chuẩn bị nghỉ ngơi một chút để tiếp tục khám phá hang động bí ẩn khó lường này thì một nguy cơ mới đã lặng lẽ ập đến.

Một đám người mặc áo choàng đen, mặt mày lạnh lùng, giống như những bóng ma lặng lẽ xuất hiện xung quanh họ, và theo một loại trận pháp cổ xưa nào đó mà dàn trận chờ sẵn, bao vây mọi người vào giữa.

Bàn Tử thấy vậy, là người đầu tiên không nhịn được, lớn tiếng chất vấn: "Các người là ai?

Tại sao lại xuất hiện ở đây?" Tuy nhiên, tiếng hét của anh ta như đá chìm đáy biển, những người áo đen như con rối không hề nhúc nhích, dường như không nghe thấy gì, chỉ dùng ánh mắt trống rỗng lặng lẽ nhìn chằm chằm vào họ.

Trương Hạo nheo mắt lại, cẩn thận quan sát những người áo đen này.

Anh phát hiện, động tác của những người này tuy ngay ngắn thống nhất, nhưng ánh mắt trống rỗng vô thần, trên người càng không có chút hơi thở sự sống nào.

Chương 366

Anh lập tức hiểu ra, những người này không phải là sinh linh thực sự, mà là những con rối bị một sức mạnh bí ẩn nào đó điều khiển. "Béo, không cần hỏi nữa." Trương Hạo trầm giọng ngắt lời Bàn Tử. "Họ đều là con rối, không có ý thức của riêng mình." Giải Tiểu Hoa nghe vậy, mày nhíu chặt, trong mắt lóe lên một tia quyết đoán.

Anh ta từ trong túi lôi ra một nắm đạn sắt, đây là tuyệt kỹ anh ta học được từ Nhị Nguyệt Hồng, những viên đạn sắt bắn ra không chỉ trăm phát trăm trúng, chính xác vô cùng, mà uy lực cũng không kém gì đạn thật.

Anh ta định thử thăm dò thực lực của những con rối này trước. "Tiểu Cữu, hay là để tôi thử xem thực lực của chúng thế nào?" Giải Tiểu Hoa hỏi.

Trương Hạo gật đầu, ra hiệu cho anh ta cẩn thận.

Giải Tiểu Hoa nhận được hồi đáp, hít sâu một hơi, ngón tay khẽ búng, viên đạn sắt liền như mũi tên rời cung bắn về phía những con rối áo đen. "Vút, vút, vút..." Những viên đạn sắt vẽ ra những đường cong tuyệt đẹp trên không trung, lao thẳng về phía những con rối áo đen.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc viên đạn sắt sắp chạm vào cơ thể con rối, những con rối áo đen kia lại như cảm nhận được nguy hiểm, thân hình lóe lên, hóa thành những bóng đen tàn ảnh, nhẹ nhàng né tránh đòn tấn công của đạn sắt. "Tốc độ thật nhanh!" Mọi người kinh hô một tiếng, họ tuyệt đối không ngờ rằng, những con rối áo đen trông có vẻ vụng về này lại sở hữu tốc độ và khả năng phản ứng đáng kinh ngạc như vậy.

Giải Tiểu Hoa cũng sững sờ, đạn sắt trong tay anh ta đã qua huấn luyện đặc biệt, bình thường bắn bia di động cũng chưa từng trượt.

Tuy nhiên, đối mặt với những con rối áo đen này, đạn sắt của anh ta lại không chạm được đến một sợi lông. "Tiểu Hoa, cậu quay lại đi." Trương Hạo thấy cảnh này, trong lòng đã có tính toán.

Anh biết, chỉ dựa vào thực lực của Giải Tiểu Hoa và những người khác thì không thể đối phó với những con rối áo đen này.

Thế là, anh dứt khoát gọi Giải Tiểu Hoa trở lại đội ngũ, chuẩn bị đích thân ra tay.

Trương Hạo hít sâu một hơi, tâm niệm vừa động, chỉ thấy trên người anh đột nhiên bùng lên một luồng ánh sáng đỏ rực.

Ánh sáng đó chói lòa, dường như có thể chiếu sáng toàn bộ hang động.

Cùng với ánh sáng lóe lên, một con Đạp hỏa Kỳ Lân oai vệ dần dần hiện ra giữa không trung.

Con Kỳ Lân này thân hình đồ sộ, toàn thân bao phủ bởi lớp vảy đỏ, dưới ánh đèn pin chiếu vào lấp lánh ánh sáng chói mắt.

Đôi mắt nó sáng ngời có thần, dường như có thể nhìn thấu mọi tà ác trên thế gian.

Điều kinh ngạc hơn nữa là dưới chân Kỳ Lân còn đạp lên ngọn lửa hừng hực, ngọn lửa đó nóng bỏng vô cùng, tỏa ra nhiệt độ cao khủng khiếp. "Đây là...

Đạp hỏa Kỳ Lân?" Mọi người thấy cảnh này, đều lộ vẻ kinh ngạc.

Họ biết Trương Hạo có năng lực Huyết mạch hóa hình, nhưng mỗi lần nhìn thấy anh triệu hồi ra thần thú Kỳ Lân oai vệ bá khí như vậy vẫn không khỏi kinh ngạc.

Trương Hạo khẽ mỉm cười, không nói nhiều.

Anh biết rõ trong lòng, con Đạp hỏa Kỳ Lân này là một trong những át chủ bài mạnh nhất của anh hiện tại.

Đối mặt với những con rối áo đen này, anh phải dốc toàn lực mới có thể đảm bảo an toàn cho mọi người.

Dù sao thì những con rối này không chỉ tốc độ nhanh, số lượng còn đông, để tránh phát sinh thêm rắc rối, vẫn là nên trực tiếp sử dụng đòn tấn công mạnh nhất.

Đạp hỏa Kỳ Lân dưới sự điều khiển của Trương Hạo, chậm rãi bước về phía trước trên không trung.

Mỗi bước đi của nó dường như đều đạp theo nhịp điệu của ngọn lửa, khiến không khí xung quanh đều bị đốt cháy nóng bỏng vô cùng.

Những con rối áo đen cảm nhận được uy áp mạnh mẽ và ngọn lửa nhiệt độ cao tỏa ra từ trên người Kỳ Lân, đều lộ vẻ kinh hãi, bắt đầu có chút rục rịch, cố gắng thoát khỏi sự tồn tại đáng sợ này.

Tuy nhiên, Kỳ Lân không hề cho chúng cơ hội chạy trốn.

Chỉ thấy nó thân hình khẽ động, lao về phía những con rối áo đen như một tia chớp đỏ.

Tốc độ của nó cực nhanh, gần như khiến người ta không thể nhìn rõ động tác.

Chỉ nghe thấy một tràng tiếng "Bùm bùm bùm" vang lên, những con rối áo đen dưới cú va chạm của Kỳ Lân đều hóa thành từng đám khói đen, tan biến trong không khí.

Nơi Đạp hỏa Kỳ Lân đi qua, không một con rối áo đen nào may mắn thoát khỏi.

Ngọn lửa của nó có tác dụng khắc chế tự nhiên đối với những vật

âm tà, những con rối bị sức mạnh bí ẩn điều khiển này căn bản không thể chống cự. "Thật lợi hại!" Mọi người thấy cảnh này, đều lộ vẻ kinh ngạc.

Họ biết, lần này có thể hóa nguy thành an, đều là nhờ Trương Hạo.

Trương Hạo điều khiển Đạp hỏa Kỳ Lân, tiêu diệt từng con rối áo đen còn lại.

Những con rối đó dưới ngọn lửa của Kỳ Lân, căn bản không có chút sức phản kháng nào.

Chỉ trong chốc lát, trận pháp vừa rồi còn dày đặc không kẽ hở đã bị Đạp hỏa Kỳ Lân phá hủy hoàn toàn.

Sau khi trận chiến kết thúc, trong hang động lại khôi phục sự yên tĩnh.

Trương Hạo thu hồi Đạp hỏa Kỳ Lân, biến nó thành một luồng sáng đỏ chui vào từ vị trí vai của mình.

Anh quay người lại, nhìn mọi người nói: "Mọi người không sao chứ?" "Không sao, không sao." Mọi người đều lắc đầu, tỏ ý mình không bị thương.

Ánh mắt họ nhìn Trương Hạo tràn đầy sự kính phục và cảm kích. "Lần này may mà có cậu, Trương Hạo." Dịch Táp cảm kích nói, "Nếu không phải cậu ra tay kịp thời, chúng tôi có lẽ đều đã chết ở đây rồi." Trương Hạo khẽ mỉm cười, nói: "Mọi người không cần khách sáo, vẫn nên tranh thủ thời gian tiếp tục khám phá đi." "Nhưng mà, những con rối áo đen này rốt cuộc là sao?" Bàn Tử tò mò hỏi: "Tại sao chúng lại xuất hiện ở đây?

Lại là ai đang điều khiển chúng?" Trương Hạo nghe vậy, mày khẽ nhíu lại.

Anh biết rõ trong lòng, sự xuất hiện của những con rối áo đen này tuyệt không phải ngẫu nhiên.

Đằng sau chúng nhất định ẩn giấu một thế lực hoặc âm mưu bí ẩn nào đó. "Tôi cũng không biết." Trương Hạo thành thật nói: "Nhưng chúng ta có thể khẳng định rằng, những con rối áo đen này không phải là sinh linh thực sự.

Chúng là những con rối bị một sức mạnh bí ẩn điều khiển.

Còn về nguồn gốc của sức mạnh này, chúng ta còn cần điều tra thêm." "Vậy bây giờ chúng ta làm sao?" Giải Tiểu Hoa hỏi.

Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên hét lớn một tiếng: "Bên kia hình như có thứ gì đó." Nghe thấy tiếng hét của Bàn Tử, Trương Hạo thuận theo hướng tay chỉ của Bàn Tử nhìn sang.

Chỉ thấy trên mặt đất bên ngoài hang động, vương vãi mười mấy vũng chất lỏng màu xanh lam gợn sóng như nước.

Trương Hạo trong lòng khẽ động, nhanh chân bước ra khỏi hang động, ngồi xổm xuống cẩn thận xem xét những vũng chất lỏng màu xanh lam này.

Ngón tay anh nhẹ nhàng chạm vào một giọt trong đó, chất lỏng lập tức hóa thành một tia mát lạnh, trượt theo đầu ngón tay anh, để lại một vệt bạc nhàn nhạt.

Chương 367

Khóe miệng Trương Hạo cong lên một nụ cười, thứ màu xanh lam này chính là Thủy Tinh mà anh đã từng thấy trước đây. "Xem ra phỏng đoán trước đây của chúng ta không sai." Trương Hạo đứng dậy, ánh mắt kiên định nói. "Trước đó Sơn Tinh nuốt chửng không phải là Thủy Tinh hoàn chỉnh, trên thế giới này còn có rất nhiều nơi có Thủy Tinh còn sót lại.

Sự xuất hiện của những con rối áo đen này có mối liên hệ mật thiết với Thủy Tinh." Sau khi giải quyết xong đám con rối, nhóm người Trương Hạo bắt đầu kiểm tra kỹ lưỡng trong hang động.

Trong hang tối om không ánh sáng, chỉ có những chiếc đèn pin trong tay họ phát ra ánh sáng yếu ớt, soi rọi một khoảng nhỏ phía trước.

Cả hang động có vẻ tĩnh lặng lạ thường, chỉ có tiếng bước chân của họ vang vọng trên nền đá. "Hang động này ngoài đường hầm chúng ta vào ra, dường như không có lối ra nào khác cả." Hạo Thiên Chân cẩn thận quan sát xung quanh, mày nhíu chặt nói.

Trương Hạo gật đầu: "Nhìn bề ngoài thì đúng là như vậy." Anh nhìn quanh, vách hang nhẵn bóng, dường như được mài giũa cẩn thận bằng một loại công cụ nào đó.

Còn đỉnh hang thì vòm lên cao, tạo cho người ta cảm giác bị đè nén.

Trương Hạo nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, rồi đột nhiên mở mắt ra, một làn sóng âm vô hình từ miệng anh phát ra, tức thì vang vọng khắp hang động.

Đây là năng lực đặc biệt của Trương Hạo, sóng âm định vị.

Thông qua làn sóng âm này, anh có thể cảm nhận rõ ràng từng tấc không gian trong hang động.

Giây tiếp theo, trong đầu Trương Hạo hiện ra toàn bộ tình hình trong hang động.

Anh khẽ nhíu mày, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó. "Tìm thấy rồi!" Trương Hạo đột nhiên mở mắt, chỉ tay về phía một tảng đá khổng lồ ở sâu trong hang.

Mọi người đều nhìn sang, chỉ thấy tảng đá đó cao bốn năm mét, đường kính hơn ba mét, sừng sững trong hang động như một ngọn núi nhỏ.

Bề mặt tảng đá lồi lõm không đều, dường như ẩn giấu một bí mật nào đó. "Trương Hạo huynh đệ, đây là đường cụt mà, chúng ta có cần quay lại tìm đường khác không?" Bàn Tử nghi hoặc hỏi, anh ta nhìn tảng đá khổng lồ, ánh mắt đầy vẻ khó hiểu. "Đúng vậy, Tiểu Cữu, có phải chúng ta đi nhầm đường rồi không?" Hạo Thiên Chân và Giải Tiểu Hoa cũng nhìn về phía Trương Hạo, ánh mắt tràn đầy mong đợi.

Trương Hạo mỉm cười, không trả lời trực tiếp mà đi đến trước tảng đá.

Anh cẩn thận quan sát tảng đá một lượt, sau đó đưa tay ôm lấy nó.

Mọi người đều nín thở, nhìn động tác của Trương Hạo.

Phải biết rằng, tảng đá này ít nhất cũng nặng mấy chục tấn, người bình thường căn bản không thể lay chuyển nó một li.

Tuy nhiên, Trương Hạo chỉ hơi dùng sức một chút, đã ôm tảng đá lên.

Anh dường như đang ôm một cục bông, nhẹ nhàng như không.

Sau đó, Trương Hạo đặt tảng đá sang một bên, một cửa hang

không lớn lộ ra.

Cửa hang bị tảng đá che kín mít, nếu không xem xét kỹ lưỡng, căn bản không thể phát hiện ra. "Đây là lối ra?" Bàn Tử kinh ngạc hét lên, anh ta đơn giản là không thể tin vào mắt mình. "Không sai, đây chính là lối ra." Trương Hạo gật đầu, anh nhìn vào trong hang, chỉ thấy bên trong là một căn phòng hình bát giác.

Giữa phòng có một tấm bia đá cao bốn năm mét, tấm bia gần như cao ngang với cửa hang.

Chỉ cần trực tiếp đạp lên tấm bia là có thể đi xuống. "Vãi chưởng, cửa ra của hang động lại ở đây!" Bàn Tử không nhịn được văng tục, anh ta phấn khích nhìn Trương Hạo, ánh mắt tràn đầy kính phục. "Vẫn là Tiểu Cữu lợi hại!" Hạo Thiên Chân và Giải Tiểu Hoa cũng lần lượt phụ họa, ánh mắt họ nhìn Trương Hạo tràn đầy sùng bái. "Tiểu Cữu, làm sao cậu phát hiện ra lối ra ở đây vậy?" Hạo Thiên Chân tò mò hỏi, anh muốn biết Trương Hạo làm cách nào phát hiện ra bí mật này.

Trương Hạo mỉm cười, không giải thích: "Đừng nói nhảm nữa, mau xuống đi." Nói xong, Trương Hạo tung người nhảy một phát, từ cửa hang nhảy vào trong.

Anh vững vàng đạp lên tấm bia đá, sau đó phi thân xuống, ổn định đáp xuống đất.

Sau khi Trương Hạo xuống, những người khác cũng lần lượt nhảy xuống.

Họ đều đạp lên tấm bia, sau đó tung người nhảy một phát, vững vàng đáp xuống trong phòng. "Đây là nơi nào?" Bàn Tử tò mò quan sát xung quanh, chỉ thấy trong phòng trống không, ngoài tấm bia đá ra thì không có gì cả. "Không biết, nhưng nơi này chắc chắn ẩn giấu một bí mật nào đó." Trương Hạo trầm giọng nói, anh đi đến trước tấm bia,

cẩn thận quan sát nó.

Bề mặt tấm bia khắc đầy những hoa văn và ký hiệu kỳ lạ, dường như là một loại văn tự cổ xưa.

Trương Hạo cẩn thận nghiên cứu một hồi, nhưng vẫn không thể giải mã được ý nghĩa trong đó. "Những văn tự này kỳ lạ quá, tôi chưa từng thấy bao giờ." Hạo Thiên Chân đi đến bên cạnh Trương Hạo, nhìn những văn tự trên tấm bia nói. "Đúng vậy, tôi cũng chưa từng thấy." Giải Tiểu Hoa cũng ghé lại gần, anh ta cẩn thận nghiên cứu một hồi, nhưng cũng không thể giải mã được ý nghĩa trong đó. "Xem ra những văn tự này cần phương pháp giải mã đặc biệt." Trương Hạo nhíu mày, trong lòng dấy lên một dự cảm không lành.

Bất kể là Hạo Thiên Chân hay Giải Tiểu Hoa, họ đều có nghiên cứu về văn tự cổ, nhưng những văn tự trên tấm bia họ lại chưa từng thấy qua, xem ra muốn phá giải không đơn giản như vậy. "Thiên Chân, Tiểu Hoa, hai người ghi lại những văn tự cổ trên tấm bia đi, tôi có cảm giác trong những văn tự này có thông tin quan trọng." "Được, Tiểu Cữu." Hạo Thiên Chân, Giải Tiểu Hoa đáp một tiếng, sau đó liền lấy điện thoại ra mở máy ảnh nhắm vào tấm bia chụp. "Tách, tách..." Khi chụp, đèn flash không ngừng lóe lên.

Đúng lúc này, đột nhiên có tiếng "Vút, vút, vút..." vang lên.

Mọi người vội vàng cảnh giác nhìn xung quanh, Hạo Thiên Chân, Giải Tiểu Hoa cũng dừng động tác trên tay.

Chỉ thấy từ trong những bức tường xung quanh đột nhiên bắn ra hàng chục mũi tên. "Cẩn thận!" Trương Hạo hét lớn một tiếng, anh một tay kéo Hạo Thiên Chân và Giải Tiểu Hoa, kéo họ ra sau lưng mình.

Mọi người vội vàng né tránh, lần lượt tìm vật che chắn.

Tuy nhiên, tốc độ của những mũi tên này cực nhanh, mà số lượng lại đông, họ căn bản không thể né tránh hết. "A!" Một tiếng hét thảm vang lên, chỉ thấy Bàn Tử bị một mũi tên bắn trúng vai.

Anh ta đau đớn ôm lấy vết thương, sắc mặt trở nên trắng bệch. "Béo!" Trương Hạo hét lớn một tiếng, anh một tay kéo Bàn Tử, kéo anh ta ra sau lưng mình.

Cơ thể Trương Hạo cứng rắn như kim cương, loại cơ quan tên bắn này không gây chút tổn thương nào cho anh.

Chương 368

Anh đứng chắn ở phía trước nhất, che chắn cho mọi người phần lớn số tên.

Rất nhanh, đợt tên đầu tiên kết thúc, mọi người lúc này mới thở phào một hơi.

Tuy nhiên, họ còn chưa kịp thở, đợt tấn công thứ hai lại bắt đầu.

Lần này số lượng tên bắn ra nhiều hơn, mà tốc độ cũng nhanh hơn.

Những mũi tên này bắn ra từ bốn phương tám hướng, may mà tốc độ di chuyển của Trương Hạo đủ nhanh, anh không ngừng thay đổi vị trí chặn lại toàn bộ số tên.

Tuy tên không làm anh bị thương, nhưng lại làm lãng phí thời gian của anh. "Cứ thế này không phải là cách, chúng ta phải tìm ra nguồn gốc của những mũi tên!" Trương Hạo trầm giọng nói, ánh mắt anh như đuốc, cẩn thận quan sát xung quanh. "Nhưng những mũi tên này bắn ra từ trong tường, chúng ta căn bản không tìm được nguồn gốc!" Hạo Thiên Chân lo lắng nói. "Không, nhất định có cách." Trương Hạo nói xong, anh đi đến trước tấm bia, cẩn thận quan sát nó.

Đột nhiên, mắt anh sáng lên, dường như đã phát hiện ra điều gì đó.

Anh đưa tay ấn lên tấm bia một cái, chỉ thấy tấm bia đột nhiên lún xuống một đoạn. "Chuyện gì thế này?" Mọi người kinh ngạc nhìn tấm bia, ánh mắt đầy vẻ khó hiểu. "Ầm ầm ầm..." Cùng với một tiếng động đinh tai nhức óc, tấm bia đá nặng trịch dưới sự chứng kiến của mọi người từ từ hạ xuống, tựa như một người khổng lồ trong những năm tháng cổ xưa bị đánh thức, mang theo sức mạnh không thể kháng cự.

Khoảnh khắc tấm bia hạ xuống, cả căn phòng dường như được đánh thức, tiếng máy móc chuyển động vang vọng trong không gian trống trải, ngay sau đó, vô số mũi tên như bị một sức mạnh vô hình điều khiển, bắn ra từ bốn phương tám hướng của căn phòng, chúng đan vào nhau trên không trung thành một tấm lưới khổng lồ dày đặc, bao phủ lấy tất cả mọi người.

Trương Hạo tuy sức mạnh vô song, cơ thể cứng rắn vô cùng, nhưng phạm vi che chắn của cơ thể có hạn, đối mặt với những mũi tên bay rợp trời, muốn bảo vệ tất cả mọi người cũng không tránh khỏi có chút lực bất tòng tâm.

Anh cố hết sức dùng thân mình dựng lên một bức tường phòng tuyến cho những người phía sau, nhưng dù vậy, vẫn có không ít mũi tên tìm được điểm yếu của phòng ngự, vèo vèo xuyên qua kẽ hở bên cạnh thân hình vạm vỡ của anh, sượt qua cơ thể mọi người một cách nguy hiểm.

May mà đám người Bàn Tử, Giải Tiểu Hoa đều thân thủ nhanh nhẹn, phản ứng nhanh chóng, dựa vào nhiều năm rèn luyện và kinh nghiệm, luôn có thể tránh được những đòn chí mạng trong gang tấc, lúc này mới không bị bắn thành nhím. "Cứ thế này không ổn rồi!

Thật không ngờ ở đây lại ẩn giấu cơ quan lợi hại như vậy!" Bàn Tử vừa né tránh những mũi tên bay tới, vừa thở hổn hển, mặt đầy vẻ kinh hãi và bất an. "Đúng vậy, cứ tiếp tục thế này, chúng ta e rằng đều sẽ kiệt sức mà chết." Hạo Thiên Chân cũng phụ họa, giọng nói có chút run rẩy, hiển nhiên cũng bị nguy cơ đột ngột này dọa không nhẹ.

Đúng lúc này, Trương Kỳ Lân vẫn luôn im lặng phòng ngự đột nhiên lên tiếng: "Tấm bia, cơ quan ở trên tấm bia!" Giọng nói của cậu tuy không lớn, nhưng trong không khí căng thẳng này lại trông có vẻ vô cùng rõ ràng.

Trương Hạo nghe vậy, trong lòng lập tức bừng tỉnh.

Trước đó khi họ xuống, đúng là đã đạp lên tấm bia, lúc này mới khiến tấm bia lún xuống kích hoạt cơ quan.

Cơ quan này thiết kế thật khéo léo, vòng này nối vòng kia, khiến người ta phòng không xuể.

Nghĩ thông suốt điểm này, Trương Hạo trong lòng đã có kế hoạch, anh hít sâu một hơi, dùng thân thể làm lá chắn thịt, đưa mọi người đến trước tấm bia.

Anh hai tay ôm chặt tấm bia, hai chân khuỵu xuống, sau đó đột ngột dùng sức hướng lên trên, dường như muốn vác cả tấm bia lên. "Ầm ầm ầm..." Dưới sự thúc đẩy toàn lực của Trương Hạo, tấm bia nặng mấy chục tấn vậy mà bị anh từ từ nâng lên.

Cùng với vị trí của tấm bia dần dần trở lại như cũ, những mũi tên xung quanh cũng dần dần ngừng bắn.

Mọi người thấy vậy, đều thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng không khỏi cảm thấy kính phục từ tận đáy lòng đối với sức mạnh và trí tuệ của Trương Hạo. "Trương Hạo huynh đệ, cậu thật là lợi hại!

Tấm bia nặng như vậy cũng có thể nâng được!" Bàn Tử là người đầu tiên xông lên, vỗ vai Trương Hạo, mặt đầy vẻ kinh ngạc và cảm kích. "Đúng vậy, Trương Hạo huynh đệ, lần này cậu thật sự đã cứu chúng tôi một mạng!" Hạo Thiên Chân cũng bước lên, cảm kích nói.

Trương Hạo khẽ mỉm cười, không nói thêm gì.

Lúc này, Bàn Tử đột nhiên hét lớn một tiếng, chỉ vào một bức tường bên cạnh tấm bia nói: "Mọi người mau nhìn, ở đây có ký hiệu nhà họ Hồng!" Mọi người nghe vậy liền xúm lại, chỉ thấy trên tường quả nhiên có khắc một ký hiệu nhà họ Hồng rất bắt mắt. "Ký hiệu này có ý nghĩa gì?" Bàn Tử tò mò hỏi. "Đây là ký hiệu nhà họ Hồng, có

nghĩa là lộ tuyến chúng ta đi là chính xác." Hạo Thiên Chân giải thích: "Xem ra ngôi mộ cổ này và nhà họ Hồng có mối liên hệ mật thiết a." Bên cạnh ký hiệu, mọi người phát hiện ra một cửa hang, hai bên cửa hang lần lượt khắc mấy chữ "Kẻ vào cửa này, ắt phải từ bỏ mọi hy vọng".

Câu nói này âm u khắc ở hai bên cửa hang, khiến người ta nhìn vào mà thấy rợn tóc gáy. "Câu nói này có ý nghĩa gì a?" Đinh Ngọc Vũ Điệp không nhịn được hỏi.

Hạo Thiên Chân giải thích: "Câu nói này thực ra là để dọa bọn trộm mộ.

Ý là nói, bên trong đây là địa ngục, vào rồi thì tuyệt không có hy vọng sống sót.

Nhưng chúng ta là dân chuyên nghiệp, không thể bị loại dọa nạt này làm cho sợ được." Bàn Tử nghe vậy, cười hắc hắc nói: "Vậy chúng ta có vào không?" Trương Hạo nghe vậy, ánh mắt kiên định nói: "Đương nhiên là vào.

Ngôi mộ này không phải là lần đầu tiên có người vào, thời dân quốc người của lão Cửu Môn đã vào rồi, mà còn thuận lợi ra ngoài được.

Chỉ cần chúng ta cẩn thận, nhất định cũng có thể tìm được lối ra." Thế là, Trương Hạo dẫn mọi người cùng nhau đi vào từ cửa hang.

Sau cửa là một gian mộ thất, ở giữa cũng có một tấm bia đá, nhưng khác với tấm bia trước đó, xung quanh gian mộ thất này đặt rất nhiều hòm gỗ.

Những chiếc hòm gỗ này trông đã lâu năm, đã mục nát không chịu nổi, vàng bạc châu báu bên trong cũng rơi vãi khắp nơi, lấp lánh ánh sáng dụ người.

Bàn Tử thấy cảnh này, mắt lập tức trợn tròn, khóe miệng cũng không nhịn được chảy nước miếng.

Anh ta vừa đưa tay nhặt những món châu báu rơi vãi, vừa lẩm bẩm: "Báu vật, nhiều báu vật như vậy, lần này đến đây thật đáng giá!" Trương Hạo thấy vậy, bất đắc dĩ lắc đầu.

Anh biết, Bàn Tử tuy tham tiền, nhưng bản tính không xấu.

Trong hoàn cảnh nguy hiểm thế này, chỉ cần có thể giữ cảnh giác, không vì tham lam mà rơi vào tuyệt cảnh, thì cũng không có gì to tát.

Mọi người vừa cẩn thận tránh né những cạm bẫy và cơ quan trên mặt đất, vừa nhặt nhạnh những món châu báu rơi vãi.

Những món châu báu này tuy giá trị liên thành, nhưng trong mắt họ, điều quan trọng hơn là tìm ra bí mật và lối ra của ngôi mộ cổ này.

Trong mộ thất, cái tính tham lam của Bàn Tử cứ như một cái hố không đáy, thấy vàng bạc châu báu là mắt sáng rực, chỉ hận không thể dọn sạch cả mộ thất.

Hai tay anh ta không ngừng bận rộn, nhét từng món bảo vật giá trị liên thành vào ba lô và túi áo, cho đến khi không thể nhét thêm được thứ gì nữa.

Dù vậy, anh ta nhìn khắp phòng toàn trân bảo, mặt vẫn viết đầy vẻ bất lực và tiếc nuối: "Ai, tiếc quá, tiếc là không gian có hạn, chỉ có thể mang đi từng này thứ, thật là quá đáng tiếc." Những người khác tuy không khoa trương như Bàn Tử, nhưng mỗi người cũng đều ít nhiều lấy một ít vàng bạc châu báu.

Tuy nhiên, họ tương đối lý trí hơn một chút, ít nhất còn chừa không gian cho những vật dụng cần thiết, như thức ăn, nước và một số công cụ thám hiểm.

Dù sao thì, họ biết rằng trong ngôi mộ cổ này, ngoài tài sản ra, còn

có nhiều điều chưa biết và nguy hiểm đang chờ đợi họ.

Khi tất cả mọi người đều mãn nguyện cất kỹ bảo bối, đội ngũ tiếp tục tiến lên.

Họ men theo con đường mộ quanh co, từng bước tiến về phía lối ra.

Chương 369

Lúc rời khỏi gian mộ thất này, Trương Hạo đột nhiên dừng bước, anh khẽ động tâm niệm, chỉ thấy bảo bối trong mộ thất như bị một sức mạnh vô hình kéo đi, lần lượt bay vào không gian trữ vật của anh.

Trương Hạo một mình trong nháy mắt đã thu hết toàn bộ bảo bối trong mộ thất.

Ra khỏi mộ thất, họ đến bên một vách đá.

Dưới vách đá là một hồ nước khổng lồ, mặt hồ sóng sánh, dưới ánh đèn pin chiếu rọi lấp lánh ánh sáng chói mắt.

Còn phía trên hồ, thì chằng chịt những sợi xích đồng to bằng cánh tay, những sợi xích này dường như từ trên trời giáng xuống, hội tụ về giữa hồ, xa xa trông giống như một công trình kiến trúc như một hòn đảo lơ lửng.

Hòn đảo lơ lửng này do những sợi xích đồng này kéo căng, chống đỡ, trông vừa bí ẩn vừa hùng vĩ.

Dưới hòn đảo lơ lửng hơi nước lượn lờ, trong mây mù lượn lờ, tạo cho người ta một ảo giác như đang trôi nổi trên tầng mây.

Trương Hạo nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác kính sợ không tên.

Anh biết rõ, chủ nhân của ngôi mộ cổ này nhất định là một nhân vật phi thường, có thể xây dựng nên một công trình hùng vĩ như vậy. "Cõm..." Trương Hạo đột nhiên nhặt một hòn đá, không chút do dự ném xuống hồ.

Khi hòn đá tiếp xúc với mặt hồ, không có bất kỳ dị thường nào xảy ra, nước hồ giống như nước bình thường, gợn lên từng vòng

sóng lăn tăn.

Nhưng Trương Hạo lại luôn cảm thấy có gì đó không ổn, trực giác của anh mách bảo rằng, hồ nước này không đơn giản như vẻ bề ngoài. "Thiên Chân, ném một miếng thịt khô xuống đi!" Trương Hạo đột nhiên nói với Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân tuy không hiểu tại sao, nhưng vẫn làm theo.

Anh từ trong ba lô lấy ra một miếng thịt khô, không chút do dự ném xuống hồ.

Chỉ thấy miếng thịt khô vừa tiếp xúc với mặt hồ, đã phát ra một tiếng "xèo xèo", ngay sau đó liền bị ăn mòn đến không còn một mảnh vụn. "Hít..." Những người xung quanh thấy tình huống này, đều hít một hơi khí lạnh.

Họ lúc này mới nhận ra, nước trong hồ này lại đáng sợ đến vậy, nếu một người rơi xuống thì kết quả sẽ không khá hơn miếng thịt khô là bao. "May mà Tiểu Cữu đã thử một chút, nếu không tôi còn định xuống lấy ít nước uống đấy." Hạo Thiên Chân lòng còn sợ hãi nói.

Anh lúc này mới hiểu tại sao Trương Hạo lại bảo anh ném thịt khô xuống, hóa ra là để thử tính ăn mòn của nước hồ. "Tiểu Cữu, làm sao cậu phát hiện ra sự bất thường của nước hồ vậy?" Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

Trương Hạo gật đầu nói: "Một cái hồ lớn như vậy mà không có dấu hiệu sự sống đã là rất không bình thường.

Nói chung, trong hồ luôn có một số sinh vật thủy sinh tồn tại, như cá, tôm chẳng hạn.

Nhưng hồ nước này lại chết chóc, không một con côn trùng, một con cá, một con tôm nào, điều đó chứng tỏ nước hồ nhất định có vấn đề." "Ra là vậy à." Mọi người nghe Trương Hạo giải thích xong, đều

gật đầu tán thành.

Họ lúc này mới nhận ra, trực giác và khả năng quan sát của Trương Hạo thật phi thường. "Được rồi, hòn đảo nhân tạo phía trên hồ chính là mấu chốt của ngôi mộ này.

Bây giờ chúng ta từ những sợi xích đồng phía dưới này bò qua." Trương Hạo nói xong, liền đi đầu bắt đầu leo trèo.

Anh thân thủ nhanh nhẹn, rất nhanh đã bò đến vị trí giữa sợi xích.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp, Giải Tiểu Hoa, Hoắc Tú Tú và những người khác cũng theo sát phía sau, bắt đầu leo trèo trên sợi xích.

Họ cẩn thận giữ thăng bằng, sợ rằng sơ sẩy một chút là sẽ rơi xuống hồ.

Ban đầu mọi chuyện bình yên, mọi người đều thuận lợi bò đến vị trí giữa sợi xích.

Nhưng đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên dừng bước.

Sắc mặt anh ta trắng bệch, hai chân mềm nhũn, như có thứ gì đó đang kéo chân anh ta. "Mẹ ơi, cao quá, chân tôi mềm nhũn rồi, thật sự không bò nổi nữa." Bàn Tử kinh hãi hét lên.

Trương Hạo nghe thấy tiếng hét của Bàn Tử, lập tức quay đầu lại xem xét tình hình.

Chỉ thấy Bàn Tử hai tay nắm chặt sợi xích, cơ thể không ngừng run rẩy, hiển nhiên đã đến giới hạn.

Bàn Tử vốn đã sợ hãi vì sợ độ cao, lúc này vị trí đang đứng cách mặt hồ hai ba mươi mét, phía dưới là hồ nước sâu không thấy đáy, còn phía trên là những sợi xích đồng lắc lư.

Hai tay anh ta nắm chặt sợi xích, mỗi một thớ cơ trên cơ thể đều

căng cứng, trên trán càng nổi lên những giọt mồ hôi li ti.

Đúng lúc này, Bàn Tử không cẩn thận cúi đầu nhìn xuống, hồ nước sâu thẳm và mặt đất xa xôi dường như lập tức nuốt chửng anh ta, trong lòng anh ta lập tức dâng lên một cảm giác sợ hãi mãnh liệt, chính cảm giác sợ hãi này đã khiến chứng sợ độ cao của anh ta phát tác ngay lập tức. "Béo, cậu làm được mà!

Đừng sợ, chúng tôi đều ở đây với cậu!" Trương Hạo thấy tình trạng của Bàn Tử không ổn, vội vàng lớn tiếng cổ vũ.

Những người khác cũng lần lượt lên tiếng khuyên nhủ, cố gắng để Bàn Tử bình tĩnh lại.

Bàn Tử hít sâu một hơi, cố gắng để mình bình tĩnh lại.

Anh ta thầm chửi mình: "Chết còn không sợ, sợ cái gì cao!" Anh ta lẩm bẩm chửi thề để tự động viên, sau đó chuẩn bị tiếp tục tiến lên.

Tuy nhiên, anh ta vừa mới nhấc chân, lại phát hiện chân mình sao cũng không thể di chuyển được.

Bàn Tử trong lòng kinh hãi, vội vàng quay đầu lại xem xét tình hình.

Chỉ thấy một con quái vật chỉ có đầu và nửa thân trên, một tay đang vịn vào sợi xích đồng, một tay đang nắm chặt mắt cá chân của anh ta.

Con quái vật này sắc mặt tái nhợt, hai mắt hõm sâu, dường như vừa mới từ địa ngục bò lên.

Khóe miệng nó còn treo một nụ cười quỷ dị, dường như đang chế giễu sự bất lực và sợ hãi của Bàn Tử. "A..." Cùng lúc Bàn Tử hét thảm một tiếng, cơ mặt anh ta vì sợ hãi và đau đớn mà co rúm lại, hai mắt trợn tròn, dường như muốn lồi ra khỏi hốc mắt.

Anh ta dùng hết sức bình sinh đạp chân, cố gắng thoát khỏi bàn tay như gọng kìm của con quái vật kia.

Nhưng sức lực của con quái vật lại lớn đến lạ thường, như một ngọn núi đè lên ngực Bàn Tử, khiến anh ta không thể nhúc nhích.

Bàn Tử lúc này đang treo lơ lửng trên sợi xích đồng cao vút, cơ thể lắc lư theo sự rung động của sợi xích, hai tay anh ta nắm chặt lấy xích, sợ rằng chỉ một chút sơ sẩy là sẽ rơi xuống.

Tim anh ta đập như trống dồn, mỗi nhịp đập như đang nhắc nhở anh rằng nguy hiểm đang cận kề.

Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp ở ngay sau Bàn Tử, họ thấy Bàn Tử đang gặp nguy hiểm, lập tức thi triển năng lực đặc biệt của mình là Phiên Giang Thủ.

Chỉ thấy hai lòng bàn tay của họ nhanh chóng phồng lên, dường như chứa đựng sức mạnh của sông hồ, mang theo tiếng gió rít lao về phía con quái vật.

Tuy nhiên, kể từ khi họ loại bỏ Thủy Tinh trong cơ thể, năng lực đặc biệt đã bắt đầu thoái hóa dần, sức tấn công của Phiên Giang Thủ cũng không còn mạnh như trước.

Mặc dù họ đã dốc toàn lực, nhưng con quái vật kia chỉ hơi lắc lư một chút, dường như không bị ảnh hưởng quá lớn.

Chương 370

"Sao lại thế này?" Dịch Táp khó tin nhìn lòng bàn tay của mình, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đinh Ngọc Vũ Điệp cũng đầy vẻ bối rối: "Sức mạnh của chúng ta lại yếu đi nhiều như vậy sao?" Đúng lúc này, Trương Kỳ Lân như một tia chớp đen, từ xa nhảy lên một cái, vững vàng đáp xuống bên cạnh Bàn Tử.

Cậu nhanh chóng rút thanh Hắc Kim Cổ Đao bên hông, thân đao lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, dường như có thể chém đứt mọi trở ngại trên đời. "Tránh ra!" Trương Kỳ Lân hét lớn một tiếng, thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay vung về phía con quái vật.

Chỉ nghe một tiếng "keng" vang lên như kim loại va chạm, đao của Trương Kỳ Lân và cơ thể con quái vật va vào nhau, tia lửa bắn ra tứ phía.

Ngay sau đó, Trương Kỳ Lân lại dùng sức, một đao chém con quái vật ra làm đôi.

Ngay lập tức, một luồng chất lỏng sền sệt màu xanh lục từ vết thương của con quái vật phun ra, như một vòi phun bắn tung tóe.

Chất lỏng đó tiếp xúc với sợi xích đồng, lập tức phát ra tiếng "xèo xèo", nhanh chóng ăn mòn sợi xích.

Đồng thời, cùng với một làn khói trắng bốc lên, một mùi hăng nồng nhanh chóng lan ra, khiến người ta không nhịn được phải bịt mũi. "Không ổn!

Máu của con quái vật này có tác dụng ăn mòn cực mạnh!" Trương Hạo mắt nhanh tay lẹ, lập tức lớn tiếng nhắc nhở.

Anh vừa hét, vừa nhanh chóng lao về phía hòn đảo nhỏ lơ lửng trên mặt hồ.

Những người khác nghe vậy, cũng lập tức hành động.

Họ men theo sợi xích đồng chạy như bay, không còn để ý đến nguy hiểm bị rơi xuống.

Chỉ có một mình Bàn Tử vì sợ độ cao vẫn còn chần chừ tại chỗ, hai chân anh ta mềm nhũn, gần như không thể đứng vững.

Trương Kỳ Lân thấy vậy, trong lòng nóng như lửa đốt, cậu một tay túm lấy cổ áo Bàn Tử, nhấc anh ta lên.

Sau đó, cậu hai chân đạp lên sợi xích, cả người như một con chim lớn bay vọt lên.

Trên không trung, cậu ôm chặt Bàn Tử, điều chỉnh tư thế, đảm bảo cả hai đều có thể hạ cánh an toàn. "Rắc, rắc..." Cùng với những tiếng động giòn tan, những sợi xích đồng sau lưng nhóm người Trương Hạo lần lượt đứt gãy.

Hòn đảo nhỏ vì mất đi sự chống đỡ của những sợi xích, bắt đầu hơi nghiêng đi.

Cỗ quan tài đá trên đó cũng vì thế mà mất thăng bằng, từ từ trượt đi, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống hồ.

Trương Hạo mắt nhanh tay lẹ, anh một tay túm lấy mép quan tài đá, giữ vững nó lại.

Dưới sự can thiệp của Trương Hạo, cỗ quan tài đá ổn định dừng lại trên hòn đảo nhỏ.

Những người khác cũng lần lượt hạ cánh, họ nhìn cảnh tượng trước mắt, đều thở phào một hơi.

Diện tích hòn đảo nhỏ tương đương với một vòng tròn đường

kính trăm mét.

Trên đó ngoài cỗ quan tài đá ra, còn có một tảng đá khổng lồ lơ lửng.

Tảng đá này đen như mực, dường như được vớt lên từ vực sâu.

Nó lặng lẽ lơ lửng giữa không trung, dường như không bị bất kỳ ngoại lực nào ảnh hưởng.

Bàn Tử nhìn tảng đá khổng lồ này, trong lòng tràn đầy tò mò và nghi hoặc.

Anh ta đưa tay quét qua quét lại bên dưới tảng đá, ở giữa không có vật cản nào. "Tảng đá này... thật sự không phải được treo lên." Bàn Tử lẩm bẩm: "Rốt cuộc là chất liệu gì?

Lại có thể lơ lửng được?" Những người khác cũng vây lại, họ nhìn tảng đá khổng lồ này, trên mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chưa từng thấy tảng đá nào kỳ lạ như vậy, càng không biết tại sao nó lại có thể lơ lửng giữa không trung. "Tảng đá này... có liên quan đến bí mật của ngôi mộ cổ không?" Dịch Táp phỏng đoán.

Đinh Ngọc Vũ Điệp cũng gật đầu: "Rất có khả năng.

Ngôi mộ cổ này tràn ngập những điều chưa biết và bí ẩn, tảng đá khổng lồ này nói không chừng chính là chìa khóa để giải mã bí ẩn." Trương Kỳ Lân thì đi đến bên cạnh quan tài đá, cậu cẩn thận quan sát nó, cố gắng tìm ra manh mối.

Tuy nhiên, bề mặt quan tài nhẵn như gương, không có bất kỳ hình khắc hay văn tự nào.

Cậu bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng tràn đầy bối rối. "Đợi đã!" Trương Hạo đột nhiên hét lên.

Những người khác nghe vậy, đều dừng động tác trong tay, nghi

hoặc nhìn Trương Hạo. "Các người có nghe thấy tiếng gì không?" Trương Hạo mày nhíu chặt, tai anh hơi động đậy, dường như đang bắt lấy âm thanh gì đó.

Những người khác cũng tĩnh tâm lại, cẩn thận lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Quả nhiên, họ nghe thấy một âm thanh rất nhỏ, dường như phát ra từ bên trong quan tài đá. "Là... là tiếng tim đập!" Bàn Tử kinh hãi hét lên.

Mọi người nghe vậy, đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Một cỗ quan tài mấy nghìn năm trước, lại có tiếng tim đập phát ra. "Cái này... sao có thể?" Đinh Ngọc Vũ Điệp khó tin lẩm bẩm.

Dịch Táp thì đi đến bên cạnh quan tài đá, anh dùng tay khẽ gõ lên nắp quan tài, sau đó cúi người xuống nghe.

Quả nhiên, anh nghe thấy tiếng tim đập rõ ràng hơn. "Trong cỗ quan tài này... chẳng lẽ còn có thứ gì đó đang sống?" Giọng Dịch Táp mang theo một tia run rẩy. "Kệ nó sống hay chết, mở quan tài ra là biết." Bàn Tử thì không hề sợ hãi, trước đó ở Lỗ Vương Cung, người trong quan tài ngọc cũng còn sống, thậm chí còn có cả hô hấp.

Anh ta trực tiếp từ trong ba lô lấy ra công cụ định mở quan tài.

Trương Hạo tiến lên, lòng bàn tay đặt lên nắp quan tài, hơi dùng sức đẩy một cái, "Ầm ầm ầm..." cùng với một tiếng đá ma sát vang lên, cỗ quan tài đá được mở ra.

Chương 371

Chỉ thấy bên trong nằm một người đàn ông trung niên ăn mặc như đạo sĩ, sắc mặt hồng hào như người sống.

Nếu không phải chính mình tự tay mở quan tài, không ai tin được người nằm trong quan tài lại là một người đã chết. "Bịch, bịch, bịch..." Sau khi quan tài được mở ra, tiếng tim đập nghe càng rõ hơn, cùng với nhịp tim tăng tốc, thi thể trong quan tài đá lại bắt đầu có hô hấp.

Đột nhiên, mắt ông ta mở ra, một luồng ánh sáng xanh lục từ mắt ông ta bắn ra.

Một luồng ánh sáng xanh lục như mũi tên rời cung, đột ngột phun ra từ khe hở của quan tài đá.

Cùng lúc đó, thi thể trong quan tài đột nhiên bay ra khỏi quan tài đá, lơ lửng giữa không trung.

Hai mắt ông ta nhắm chặt, toàn thân được bao bọc bởi một lớp ánh sáng nhàn nhạt, tựa như một vị thiên thần bí ẩn giáng trần.

Trương Hạo thấy vậy, ngay lập tức che chắn mọi người sau lưng, đồng thời lớn tiếng nhắc nhở mọi người lùi lại, giữ khoảng cách an toàn với vị đạo sĩ đang lơ lửng trên không.

Vị đạo sĩ lơ lửng trên không, hai mắt nhắm chặt, toàn thân tỏa ra ánh sáng bí ẩn, dường như hòa làm một với không khí xung quanh.

Bầu không khí trên hòn đảo lơ lửng trở nên vô cùng căng thẳng, mỗi người đều nín thở tập trung, không rời mắt khỏi vị đạo sĩ giữa không trung.

Sau một hồi im lặng, hai mắt vị đạo sĩ từ từ mở ra, sự mông lung

trong mắt dần dần tan biến, thay vào đó là một tia sáng sâu thẳm và sắc bén.

Ánh mắt của ông dường như xuyên qua ngàn năm thời gian, nhìn thấu mọi sự trên đời.

Mặc dù dung mạo của ông còn trẻ, nhưng đôi mắt đó lại toát lên vẻ tang thương vô tận của năm tháng.

Ông nhìn quanh, ánh mắt rất nhanh dừng lại trên người Trương Hạo, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc và cảm khái.

Ông từ từ mở miệng: "Lại là người Trương gia!

Thật không ngờ, ngàn năm sau, còn có thể gặp được hậu nhân của Trương gia ở đây." Trương Hạo nghe vậy, trong lòng chấn động, anh không ngờ vị đạo sĩ ngàn năm này lại có thể nhận ra thân thế của mình chỉ bằng một cái nhìn. "Không cần sợ hãi, ta không có ác ý, sở dĩ xuất hiện ở đây là để bảo vệ thế giới này." Trương Hạo còn chưa kịp mở miệng, vị đạo sĩ đã chủ động giải thích. "Dám hỏi lời của tiền bối có ý gì?" "Ngươi là người Trương gia, nên biết rõ, thế giới này không hề yên bình như tưởng tượng, vị Cổ Thần dưới chân núi Côn Luân kia đang lăm le, nếu không phải người Trương gia trả giá bằng tính mạng, hắn đã sớm chiếm lĩnh cả thế giới rồi.

Tuy nhiên, Trương gia dù có mạnh đến đâu cũng không thể chỉ dựa vào một gia tộc để đối kháng với hắn.

Những người có cảnh giới như ta đã tự nguyện tham gia vào đó, cùng với người Trương gia chống lại Cổ Thần." Chuyện về Cổ Thần là một bí mật tuyệt đối, người trong Trương gia biết cũng không nhiều.

Chính Trương Hạo cũng là trong quá trình không ngừng khám phá mới biết được sự tồn tại của Cổ Thần.

Ông ta đã biết đến sự tồn tại của Cổ Thần, thực lực chắc chắn đã đạt đến đỉnh cao của thế giới này.

Vì vậy, ông ta không cần phải lừa gạt mình, Trương Hạo lựa chọn tin lời ông ta.

Đúng lúc này, ánh sáng tỏa ra từ người vị đạo sĩ đột nhiên run lên một cái, đồng thời màu sắc cũng trở nên nhạt đi.

Vị đạo sĩ nín thở tập trung, ổn định thân hình, sau đó tiếp tục nói: "Vốn dĩ ta không còn sống được bao lâu, ngàn năm trước đã dùng bí thuật phong ấn ý thức và ký ức, bây giờ chút sức lực cuối cùng cũng sắp hao hết.

Sau khi ta chết, phong ấn ở đây sẽ lỏng ra, Cổ Thần rất nhanh sẽ chiếm lĩnh nơi này.

Trước đó, các ngươi phải nhanh chóng tìm được thứ mà các ngươi muốn tìm.

Thứ các ngươi muốn ở trong đó, đến lúc đó các ngươi sẽ biết tiếp theo nên làm gì." Lời vừa dứt, cơ thể vị đạo sĩ bắt đầu tan rã.

Cả người ông như bột mì, gió thổi một cái là tan biến hết, không còn dấu vết, hoàn toàn biến mất.

Vị trí ngón tay của vị đạo sĩ trước khi biến mất là tảng đá đen lơ lửng ở giữa hòn đảo.

Trương Hạo và những người khác nhanh chóng tiến lại gần, chăm chú nghiên cứu tảng đá. "Trên này cũng không có ngăn tối hay gì cả, sao vị đạo sĩ đó lại nói thứ chúng ta cần tìm ở trong này?" "Vị đạo sĩ đó chắc sẽ không nói dối, chắc chắn là có điều kiện đặc biệt gì đó mới có thể tìm được!" Đúng lúc này, Trương Hạo nhận ra ánh mắt của Trương Kỳ Lân đang tập trung vào mặt đất dưới chân.

Anh không khỏi dấy lên một tia tò mò, thuận theo ánh mắt của

Trương Kỳ Lân cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy không biết từ lúc nào, trên mặt đất vốn trống không lại lặng lẽ hiện ra vô số đường kẻ mảnh bằng ngón tay.

Những đường kẻ này thoạt nhìn có vẻ lộn xộn, giao nhau tùy ý, nhưng nếu quan sát kỹ, lại có thể cảm nhận được một quy luật và trật tự khó tả ẩn chứa bên trong.

Tuy nhiên, do chiều cao đứng của con người có hạn, tầm nhìn chỉ trong vài thước, khó có thể nhìn thấy toàn bộ những đường kẻ này, tự nhiên cũng không thể lập tức hiểu được chúng tạo thành hình dạng gì.

Trương Hạo trong lòng khẽ động, nghĩ ra một cách.

Anh hít sâu một hơi, trong cơ thể ẩn chứa một luồng sức mạnh kỳ lạ, đó là năng lực bay ở độ cao thấp độc nhất của anh.

Cùng với ý niệm của anh, cả người từ từ bay lên.

Cùng với độ cao không ngừng tăng lên, cảnh tượng trên mặt đất cũng dần dần hiện ra trong tầm mắt của anh, cho đến khi anh bay đến vị trí cách mặt đất khoảng mười mấy mét, toàn bộ tình hình trên sàn nhà cuối cùng đã hiện ra rõ ràng.

Hóa ra, những đường kẻ trông có vẻ không đáng chú ý kia, lại vô tình phác họa ra một hình ảnh Kỳ Lân sống động.

Con Kỳ Lân này không hoàn toàn giống với hình xăm Kỳ Lân trên người anh, nhưng so sánh thì lại có vẻ uy nghiêm trang trọng hơn, khí thế hùng vĩ hơn.

Trương Hạo rất nhanh đã nhận ra bức vẽ này là thủy tổ của tộc Kỳ Lân, Thủy Kỳ Lân, và tảng đá lơ lửng kia chính là ở vị trí trái tim của Thủy Kỳ Lân.

Trái tim là nguồn động lực, nhưng mỗi lần đập đều cần máu.

Trương Hạo đột nhiên nhận ra ý nghĩa thực sự của bức vẽ này.

Anh khẽ động tâm niệm, từ trên không trung hạ xuống.

Bàn Tử lập tức đi tới hỏi: "Trương Hạo huynh đệ, có phát hiện gì không?" "Ừm." Trương Hạo đáp một tiếng rồi đi về phía tảng đá kỳ lạ đang lơ lửng giữa không trung.

Anh từ bên hông rút ra một con dao găm sắc bén, nhẹ nhàng rạch một đường trên lòng bàn tay, một vết thương nhỏ lập tức hiện ra, máu tươi từ vết thương chảy ra, nhỏ giọt lên tảng đá.

Khi máu tươi chạm vào tảng đá lơ lửng, bề mặt tảng đá dường như được kích hoạt, nhanh chóng hấp thụ toàn bộ máu, không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Ngay sau đó, một tiếng ong ong vang vọng trong không khí.

Cùng với tiếng ong ong kéo dài, những đường kẻ trên sàn nhà bắt đầu có những thay đổi đáng kinh ngạc.

Màu sắc của những đường kẻ nhanh chóng chuyển từ tối sầm sang đỏ tươi, giống như vô số mạch máu nhỏ được máu lấp đầy, tạo ra một hiệu ứng thị giác gây chấn động.

Những đường kẻ dưới ánh sáng đỏ tươi càng trở nên sống động, dường như thực sự biến thành một con Kỳ Lân sắp thức tỉnh, đang chờ thời cơ.

Cùng lúc đó, tảng đá lơ lửng cũng bắt đầu tỏa ra những luồng ánh sáng đỏ, ánh sáng đó ban đầu yếu ớt, nhưng rất nhanh đã trở nên chói lòa, nhuộm cả không gian bằng một màu sắc bí ẩn và trang nghiêm.

Tất cả mọi người đều bị cảnh tượng này làm cho kinh ngạc, mọi ánh mắt đều bị sự thay đổi này của tảng đá thu hút.

Đột nhiên, Bàn Tử chỉ tay vào tảng đá: "Mau nhìn, bên trong này

còn có không gian!" Trương Hạo và mọi người đều nhìn vào bên trong tảng đá, chỉ thấy không gian bên trong tựa như một thế giới khác, nóng rực mà thần bí.

Đó là một hang động nham thạch khổng lồ, cảnh tượng bên trong động khiến người ta chấn động, hệt như bên trong một ngọn núi lửa, dung nham cuồn cuộn, những ngọn lửa nóng bỏng bùng lên trong đó.

Dung nham có màu đỏ sẫm xen lẫn ánh vàng kim, tựa như vàng lỏng đang chảy, lại giống như ngọn lửa đang cháy, tỏa ra nhiệt lượng vô tận.

Chỉ mới liếc nhìn một cái, mọi người đã cảm thấy da thịt đau rát như bị thiêu đốt, một luồng khí nóng ập vào mặt khiến người ta gần như không thể thở nổi.

Chương 372

“Đây...

đây sao có thể?” Bàn Tử trợn tròn mắt, vẻ mặt đầy kinh ngạc: “Bên trong một tảng đá, sao lại có không gian lớn như vậy chứ?” Hạo Thiên Chân suy nghĩ một lúc rồi nói: “Cháu từng thấy ghi chép về không gian Giới Tử trong sổ tay của ông nội.

Không gian Giới Tử là một loại không gian đặc thù cực kỳ hiếm thấy, nó tồn tại trong những kẽ hở cực nhỏ bên trong vật chất, nhưng lại có thể chứa đựng một thế giới rộng lớn hơn bên ngoài rất nhiều.

Loại không gian này thường liên kết với một sức mạnh thần bí nào đó, đầy rẫy những điều chưa biết và kỳ diệu.” “Thì ra đây chính là không gian Giới Tử à!” Bàn Tử gật gù: “Vậy chúng ta làm sao để vào trong?” Mọi người đều nhìn về phía dung nham đang sôi trào, mày nhíu chặt.

Nhiệt độ dung nham cực cao, dường như có thể hòa tan mọi thứ, họ căn bản không thể đến gần, huống chi là tiến vào không gian Giới Tử thần bí kia.

Đúng lúc này, Dịch Táp đột nhiên mất thăng bằng, trượt chân một cái, cả người lao về phía trước.

Tim mọi người thắt lại, mắt thấy Dịch Táp sắp đâm sầm vào tảng đá lơ lửng.

“Dịch Táp!” Mọi người kinh hãi hét lên, lòng đầy lo lắng.

Thế nhưng, giây tiếp theo, họ liền thấy bóng dáng Dịch Táp đột nhiên biến mất, sau đó xuất hiện bên trong hang động nham thạch trong tảng đá, đang đứng trên một mỏm đá nhô ra, mặt đầy kinh ngạc

nhìn mọi thứ xung quanh.

"Tôi... tôi vào được rồi?" Giọng Dịch Táp có chút run rẩy, hiển nhiên vẫn chưa hoàn hồn sau cơn chấn động vừa rồi.

Mọi người thấy vậy, trong lòng lập tức hiểu ra phương pháp tiến vào không gian Giới Tử.

Họ lần lượt bắt chước Dịch Táp, từng người một lao vào tảng đá trông có vẻ cứng rắn kia, nhưng ngay khoảnh khắc tiếp xúc liền bị một lực lượng vô hình kéo vào, tức thì tiến nhập vào hang động nham thạch bên trong.

Bên trong hang động cũng giống như nhìn từ bên ngoài, là một không gian khổng lồ, bốn phía đều là dung nham cuồn cuộn.

Nhiệt độ cực cao, không khí dường như cũng bốc cháy, khiến người ta khó mà chịu đựng nổi.

Ngoại trừ Trương Hạo, da dẻ những người khác đều bị nhiệt độ cao nung đến đỏ bừng, tựa như sắp nứt ra bất cứ lúc nào.

Trương Hạo thấy vậy, hiểu rằng phải tốc chiến tốc thắng.

Anh ổn định tâm thần, bắt đầu quan sát không gian Giới Tử thần bí này.

Đột nhiên, một tiếng thú gầm đinh tai nhức óc vang lên, dường như truyền đến từ sâu trong dung nham.

Thân thể Trương Hạo chấn động mạnh, huyết mạch trong người tức thì sôi trào, một luồng sức mạnh cường đại cuộn trào trong cơ thể anh.

Chỉ thấy một vầng sáng vàng kim từ trong cơ thể anh lao ra, trong nháy mắt hóa thành một con Kỳ Lân uy vũ.

Con Kỳ Lân này liên kết với huyết mạch của Trương Hạo, là hóa

thân của anh, sở hữu sức mạnh cường đại và năng lực thần bí.

Chỉ khi gặp phải kẻ địch mạnh mẽ khó đối phó, nó mới chủ động xuất hiện.

Rõ ràng là nó đã cảm ứng trước được nguy cơ.

Hóa hình Kỳ Lân lượn một vòng trên không trung, sau đó đột ngột gầm lên với dung nham bên dưới.

Tiếng gầm của nó đinh tai nhức óc, có thể xuyên thấu mọi thứ, khiến dung nham cũng phải rung chuyển.

Theo tiếng gầm của hóa hình Kỳ Lân, dung nham bắt đầu cuộn trào dữ dội, dường như bị một sức mạnh cường đại khuấy động.

Ngay sau đó, một con Kỳ Lân khổng lồ đột ngột trồi lên từ dung nham, thân hình nó to lớn vô cùng, toàn thân phủ đầy vảy đỏ rực, hai mắt lóe lên ánh sáng nóng bỏng, khắp người còn bùng cháy ngọn lửa hừng hực.

Con Kỳ Lân này uy vũ đến mức khiến người ta chấn động, mỗi một chiếc vảy của nó dường như đều ẩn chứa sức mạnh vô tận, mỗi một hơi thở dường như đều có thể gây ra chấn động giữa trời đất.

Đôi mắt nó nhìn chằm chằm vào hóa hình Kỳ Lân trên không, xem đối phương như con mồi.

"Đây là...

Kỳ Lân thật sự?" Trương Hạo trong lòng kinh hãi không thôi, anh không ngờ trong không gian Giới Tử này lại ẩn giấu một sinh vật mạnh mẽ đến vậy.

Hóa hình Kỳ Lân và con Kỳ Lân trồi lên từ dung nham đối đầu trên không trung, khí thế hai bên đều đạt đến đỉnh điểm.

Cuộc chiến sắp sửa bùng nổ, không khí tràn ngập sự căng thẳng và

nguy hiểm.

Trương Hạo nhìn chằm chằm vào trận chiến trên không, không rời mắt khỏi những biến hóa của hóa hình Kỳ Lân.

Đúng lúc này, hóa hình Kỳ Lân đột nhiên phát ra một tiếng gầm đinh tai nhức óc, sau đó lao thẳng về phía con Kỳ Lân trong dung nham.

Hai bên mở ra một trận chiến kịch liệt trên không, ánh sáng vàng kim và ánh sáng đỏ rực giao thoa vào nhau, khiến cả hang động như được thắp sáng.

Trận chiến vô cùng kịch liệt, hai bên ngang tài ngang sức, không ai chịu nhường ai.

Hóa hình Kỳ Lân dựa vào thân hình linh hoạt và sức mạnh cường đại, không ngừng tấn công con Kỳ Lân trong dung nham.

Mà con Kỳ Lân kia cũng không chịu yếu thế, nó dựa vào thân thể khổng lồ và ngọn lửa nóng bỏng, hết lần này đến lần khác đẩy lùi hóa hình Kỳ Lân.

Trương Hạo căng thẳng theo dõi trận chiến trên không.

Thời gian trôi qua, trận chiến dần bước vào giai đoạn gay cấn.

Hóa hình Kỳ Lân và con Kỳ Lân trong dung nham đều dốc toàn lực, mỗi một đòn tấn công dường như đều muốn rút cạn toàn bộ sức lực.

Đúng lúc này, Trương Hạo đột nhiên cảm nhận được một luồng sức mạnh thần bí đang cuộn trào trong cơ thể.

Anh cúi đầu nhìn, chỉ thấy hình xăm trên ngực mình bắt đầu lóe lên ánh sáng vàng kim, dường như đã tạo ra một sự cộng hưởng thần bí nào đó với hóa hình Kỳ Lân.

“Đây là... sức mạnh huyết mạch?” Trương Hạo trong lòng khẽ động, anh hiểu rằng đây là sức mạnh cường đại ẩn chứa trong huyết mạch của mình đang thức tỉnh.

Đột nhiên, một luồng ánh sáng vàng kim từ cơ thể anh lao ra, trong nháy mắt dung nhập vào thân thể hóa hình Kỳ Lân.

Thân thể hóa hình Kỳ Lân chấn động mạnh, sau đó phát ra một tiếng gầm đinh tai nhức óc.

Chỉ thấy thân thể hóa hình Kỳ Lân bắt đầu thay đổi, thân hình nó trở nên to lớn hơn, vảy cũng trở nên cứng rắn hơn, hai mắt lóe lên ánh sáng vàng kim.

Hóa hình Kỳ Lân một lần nữa lao về phía con Kỳ Lân bay ra từ dung nham, hai bên mở ra một trận chiến còn kịch liệt hơn.

Lần này, hóa hình Kỳ Lân nhờ vào sức mạnh cường đại ẩn chứa trong huyết mạch của Trương Hạo, dần dần chiếm thế thượng phong.

Con Kỳ Lân trong dung nham không ngừng gầm lên giận dữ, cố gắng thoát khỏi sự tấn công của hóa hình Kỳ Lân.

Nhưng dù nó giãy giụa thế nào, cũng không thể thoát khỏi sự áp chế của hóa hình Kỳ Lân.

“Bùm!” Hai con Kỳ Lân va chạm trên không trung, phát ra chấn động dữ dội, khiến cả không gian Giới Tử bên trong cũng phải rung chuyển.

Bên trong không gian Giới Tử, trận chiến đang hồi gay cấn.

Cuộc đối đầu giữa hóa hình Kỳ Lân và con Kỳ Lân lao ra từ dung nham, giống như trận chiến hỗn độn thuở trời đất mới mở, chấn động lòng người.

Khi trận chiến đi vào chiều sâu, hóa hình Kỳ Lân dần thể hiện ra

sức mạnh cường đại trong huyết mạch của mình.

Chương 373

Mỗi một đòn tấn công của nó đều ẩn chứa sức mạnh của trời đất, khiến con Kỳ Lân kia dần cảm thấy lực bất tòng tâm.

Con Kỳ Lân từng một thời uy phong lẫm liệt, dưới sự tấn công dữ dội của hóa hình Kỳ Lân, cuối cùng đã yếu ớt rơi vào trong dung nham.

Thân hình nó cuộn trào, giãy giụa trong dung nham, nhưng cuối cùng vẫn bị nuốt chửng một cách tàn nhẫn.

Cùng với sự biến mất của con Kỳ Lân kia, chấn động bên trong không gian Giới Tử cũng dần lắng xuống.

Đúng lúc này, hoàn cảnh của toàn bộ không gian Giới Tử đột nhiên thay đổi.

Dung nham vốn đang cuồn cuộn bắt đầu nhanh chóng rút đi, dường như bị một lực lượng vô hình hút mất.

Ngay sau đó, nhiệt độ trong toàn bộ không gian cũng bắt đầu giảm xuống, không khí trở nên trong lành.

Khi dung nham hoàn toàn biến mất, một sơn động bình thường hiện ra trước mặt mọi người.

Ở vị trí trung tâm sơn động có một tế đàn hình tròn, xung quanh tế đàn dựng đứng những cột đá hình tròn cao hơn chục mét.

Trên những cột đá này điêu khắc hình ảnh Đạp Hỏa Kỳ Lân sống động như thật.

Chính giữa tế đàn là thi thể của một con vật to như quả núi nhỏ, chính là mục tiêu của Trương Hạo trong chuyến đi này.

Thi thể Thủy Kỳ Lân, thân thể này tỏa ra ánh sáng vàng kim nhàn nhạt.

Tuy nhiên, ngay khi mọi người chuẩn bị tiến lên xem xét, toàn bộ không gian đột nhiên lại rung chuyển dữ dội.

Lần rung chuyển này mạnh hơn bất kỳ lần nào trước đó, dường như muốn phá hủy hoàn toàn cả không gian Giới Tử.

"Không hay rồi!

Không gian sắp sụp đổ!

Mọi người mau rút lui!" Trương Hạo hét lớn, anh nhanh chóng bước lên tế đàn, thu thi thể Kỳ Lân vào không gian trữ vật của mình.

Sau đó, anh quay người đuổi theo mọi người, cùng nhau lao về phía vách động.

Ngay khoảnh khắc không gian sắp sụp đổ hoàn toàn, họ đã lao ra khỏi lối ra của không gian Giới Tử.

Vừa ra ngoài, toàn bộ không gian liền phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc, sau đó sụp đổ hoàn toàn.

Họ quay đầu nhìn lại, không gian Giới Tử đã không còn tồn tại.

Khi họ quay lại sơn động bên ngoài, lại phát hiện hoàn cảnh đã khác xa lúc đi vào.

Xung quanh sơn động trở nên tối đen như mực, dường như bị một lớp bóng tối vô hình bao phủ.

Không khí tràn ngập một cảm giác ngột ngạt và nặng nề, khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

"Đây...

đây là chuyện gì?" Bàn Tử thở hổn hển, mặt đầy vẻ kinh hoàng.

Hạo Thiên cũng nhíu mày: "Xem ra, trong lúc chúng ta vào trong, bên ngoài đã xảy ra biến hóa cực lớn." Trương Hạo im lặng không nói, anh ngẩng đầu nhìn vào sâu trong sơn động, trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Anh biết, sự thay đổi này rất có thể liên quan đến sự lan tràn của Cổ Thần.

Cổ Thần là một tồn tại cổ xưa và mạnh mẽ, sức mạnh của nó đủ để hủy diệt mọi dấu hiệu của sự sống.

Và giờ đây, nó đã từ long mạch dưới lòng đất lan đến đây.

Liên tưởng đến lời của lão đạo sĩ trong quan tài trước đó, và cả tế đàn trong không gian Giới Tử, Trương Hạo đột nhiên nhận ra, thi thể Thủy Kỳ Lân xuất hiện ở đây là để trấn áp.

Có người đã lợi dụng sức mạnh của Thủy Kỳ Lân để trấn áp Cổ Thần.

Mà chính mình đã thu thi thể Thủy Kỳ Lân vào không gian trữ vật, thiếu đi sự hỗ trợ sức mạnh của nó, không gian Giới Tử mới sụp đổ hoàn toàn, và bên ngoài, Cổ Thần cũng đã lan tới.

Tuy nhiên, để tiêu diệt hoàn toàn Cổ Thần, Trương Hạo không thể không làm vậy.

Anh hiểu rằng, chỉ khi huyết mạch trong cơ thể tiến hóa thành huyết mạch Thủy Kỳ Lân, anh mới có thể đến Côn Luân Sơn, mở ra thông đạo thần bí, đến nơi chưa biết, tìm ra cách giết chết hoàn toàn Cổ Thần.

May mắn là, tổ tiên Trương gia đã xây dựng các cánh cổng đồng ở các long mạch dưới lòng đất trên khắp cả nước, tuy đã có chút lỏng lẻo, nhưng vẫn có thể chống cự được một thời gian.

Chỉ cần quay về trước khi cổng đồng hoàn toàn mất tác dụng, tiêu

diệt Cổ Thần là có thể giải trừ hoàn toàn nguy cơ.

Cổ Thần đi đến đâu nuốt chửng mọi sinh khí đến đó, Trương Hạo hiểu rằng, họ bây giờ đã ở trong phạm vi mà Cổ Thần đã đến, phải rời đi càng sớm càng tốt, nếu không sẽ bị nó nuốt chửng sinh khí, chết hoàn toàn.

"Nhanh, quay về theo đường cũ, nếu không hậu quả khó lường." Trương Hạo hét lớn, sau đó dẫn đầu chạy về. ...

Năm giờ sau, tại Sa Thành, trong ngôi nhà cũ của Ngô gia.

Trương Hạo đặt thi thể Thủy Kỳ Lân ra ngoài sân sau, sau đó ra lệnh: "Hệ thống, dung hợp thi thể Kỳ Lân!" [Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 114, vật phẩm dung hợp: Thi thể Kỳ Lân.] [Đinh, chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm Thi thể Kỳ Lân, nhận được đặc tính vật phẩm: Phản Tổ (sau khi dung hợp một con Kỳ Lân hoàn chỉnh, huyết mạch Kỳ Lân sẽ phản tổ thành huyết mạch Thủy Kỳ Lân) tiến độ tăng 20%, tiến độ phản tổ hiện tại 40%.] [Đinh, chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân +100.] Sau khi dung hợp thi thể Kỳ Lân, tiến độ phản tổ lại tăng thêm 20%, đạt đến 40%, chỉ cần tăng thêm 60% nữa là có thể thuận lợi phản tổ thành huyết mạch Thủy Kỳ Lân.

Đúng lúc này, tiếng thông báo của hệ thống lại vang lên trong đầu Trương Hạo. [Đinh, dung hợp thi thể Kỳ Lân thành công, chi trên của Kỳ Lân đang ở núi Ai Lao, Điền Nam, xin hãy đến đó để lấy và dung hợp, khi đó sẽ nhận được gợi ý về vị trí của bộ phận cơ thể tiếp theo.] Trong thời gian dưỡng thương tại nhà cũ của Ngô gia ở Sa Thành, dù cơ thể Trương Hạo đã được nghỉ ngơi và hồi phục đầy đủ, nhưng tâm trí anh không một khắc nào thả lỏng.

Anh biết chuyến đi đến núi Ai Lao sắp tới sẽ đầy rẫy những điều chưa biết và nguy hiểm, vì vậy anh phải chuẩn bị thật chu toàn.

Mỗi ngày, anh đều cùng Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và những người khác thảo luận chi tiết về hành trình, vạch ra chiến lược đối phó, đồng thời cũng không quên tu luyện sức mạnh của bản thân, để đảm bảo có thể duy trì trạng thái tốt nhất khi đối mặt với bất kỳ thử thách nào.

Mà Ngô gia, với tư cách là đại diện thế lực ở Sa Thành, tự nhiên cũng đã hỗ trợ rất nhiều cho hành động lần này.

Họ không chỉ chuẩn bị các loại công cụ và vật tư cần thiết, mà còn sắp xếp những người dẫn đường giàu kinh nghiệm để đảm bảo an toàn cho cả đoàn.

Dịch Táp, với tư cách là đại diện của Tam Tính Thủy Tiêu Dịch gia, cũng đã liên lạc trước với các thế lực địa phương ở núi Ai Lao, đảm bảo rằng họ sẽ nhận được sự hỗ trợ và giúp đỡ cần thiết khi đến nơi.

Một tuần trôi qua trong nháy mắt, đoàn người của Trương Hạo cuối cùng cũng đến ngày xuất phát.

Họ đi máy bay từ Sa Thành, sau vài giờ bay, đã đến Điền Nam.

Vừa xuống máy bay, họ liền thấy những chiếc xe việt dã mà Dịch Táp đã chuẩn bị cho họ.

Hai chiếc xe, tám người, họ đầy mong đợi bắt đầu cuộc hành trình đến núi Ai Lao.

Trên đường đi, họ xuyên qua những khu rừng rậm rạp, vượt qua những con đường núi quanh co, cuối cùng vào lúc nửa đêm đã đến được ngôi làng duy nhất ở ngoại vi núi Ai Lao.

Ngôi làng này vì nằm gần núi Ai Lao mà trở nên bí ẩn khó lường, rất nhiều truyền thuyết và câu chuyện về núi Ai Lao đều được lưu truyền ở đây.

Mặc dù núi Ai Lao vì sự bí ẩn của nó mà trở thành một địa điểm

du lịch, nhưng du khách thường chỉ dám tham quan ở ngoại vi, không ai dám đi sâu vào khu vực chưa được khám phá đó.

Dịch Táp sắp xếp cho mọi người ở trong một nhà trọ dân dã ở ngoại vi làng.

Cơ sở vật chất của nhà trọ tuy đơn sơ, nhưng cũng khá sạch sẽ gọn gàng, đủ cho cả đoàn tạm thời nghỉ ngơi.

Chương 374

Màn đêm buông xuống, ngôi làng chìm vào yên tĩnh, chỉ có thỉnh thoảng tiếng chó sủa và tiếng gió phá vỡ sự tĩnh lặng này.

Tuy nhiên, sự yên tĩnh này không kéo dài được bao lâu.

Nửa đêm, bên ngoài đột nhiên nổi gió lớn, cửa sổ bị gió thổi kêu vun vút.

Trương Hạo vốn đã ngủ, nhưng bị tiếng gió bất chợt này đánh thức.

Anh mơ màng trở mình, lại phát hiện Bàn Tử đang ngủ ở giường bên cạnh, còn đang ngáy o o, ngủ rất say.

Đúng lúc này, Trương Hạo đột nhiên nghe thấy một âm thanh kỳ lạ, dường như có ai đó đang gọi anh.

"Trương Hạo huynh đệ, phòng bên có cô gái đẹp, đi xem cùng tôi!" Giọng nói này nghe giống của Bàn Tử, nhưng Trương Hạo lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Anh đột ngột lật người ngồi dậy, lắng tai nghe kỹ, lại phát hiện âm thanh đó đã biến mất không dấu vết.

Trương Hạo nhanh chóng mặc quần áo, mở cửa phòng và bước ra ngoài.

Bên ngoài tối đen như mực, gió cũng rất lớn, thổi đến mức anh gần như không mở nổi mắt.

Anh đi theo hướng âm thanh truyền đến.

Tuy nhiên, khi anh đến nơi phát ra âm thanh, lại phát hiện ở đó không có một bóng người.

Trong không khí thoang thoảng một mùi khai nước tiểu, điều này khiến Trương Hạo không khỏi nhíu mày.

Anh nhìn theo hướng mùi này truyền đến, chỉ thấy một con chồn vàng đang lén lút trốn trong bóng tối, dùng đôi mắt gian xảo nhìn chằm chằm vào anh.

Trương Hạo lập tức hiểu ra, thì ra âm thanh vừa rồi là trò ma quỷ của con chồn vàng này.

Anh không hề tỏ ra kinh động, từ từ tiến lại gần con chồn vàng, trong lòng đã quyết định phải cho nó một bài học.

Đúng lúc này, con chồn vàng dường như nhận ra ý đồ của Trương Hạo, đột nhiên quay người định bỏ chạy.

Nhưng Trương Hạo sao có thể để nó thoát được?

Anh đột ngột lao tới, như một tia chớp xông về phía con chồn vàng.

Ngay khoảnh khắc tiếp cận con chồn vàng, tay phải anh giơ lên, lôi trong lòng bàn tay tức thì ngưng tụ thành hình.

"Ầm!" Một tiếng nổ lớn, một tia sét từ trên trời giáng xuống, chính xác đánh trúng vào người con chồn vàng.

Thân thể con chồn vàng lập tức bị sét đánh trúng, da thịt nát bươm, phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Nó giãy giụa muốn bò dậy, nhưng đã không còn sức lực.

Trương Hạo đi tới, nhặt con chồn vàng trên mặt đất lên.

"Hệ thống, dung hợp chồn vàng!" [Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 115, vật phẩm dung hợp: Chồn vàng.] [Đinh, chúc mừng ký chủ dung hợp chồn vàng, nhận được đặc tính vật phẩm: Mê hoặc nhân tâm.] ...

Xử lý xong con chồn vàng, Trương Hạo cũng không ngủ được nữa, quay về phòng nghịch điện thoại một lúc thì trời sáng.

Sáng sớm, cả đoàn ăn sáng xong, mang theo hành lý, nước uống và lương khô, xuất phát từ làng, chuẩn bị đi sâu vào núi Ai Lao.

Đoàn người của Trương Hạo vừa mới đặt chân vào khu vực rìa núi Ai Lao, đã gặp phải một cảnh tượng khiến người ta rợn tóc gáy.

Trong rừng đột nhiên xuất hiện một cỗ thi thể, thi thể nằm trên mặt đất với một tư thế cực kỳ không tự nhiên, quần áo bị xốc lên, để lộ một phần da thịt, trên mặt lại nở một nụ cười bí ẩn khó tả.

Cảnh tượng như vậy khiến người ta không khỏi cảm thấy một luồng hơi lạnh ập đến.

Giải Tiểu Hoa cúi người xuống, cẩn thận kiểm tra thi thể.

Anh ta quan sát thi thể một lúc, sau đó lên tiếng: "Người chết vì mất nhiệt hoặc ngộ độc thường sẽ có biểu hiện như vậy.

Từ những dấu hiệu hiện tại, người này rất có thể là một trong hai trường hợp đó." Bàn Tử nghe vậy, mày nhíu chặt, mặt đầy vẻ nghi hoặc và khó hiểu: "Đây không phải là ngoại vi núi Ai Lao sao?

Cách ngôi làng chúng ta vừa đi qua không quá vài trăm mét, sao lại có người chết ở đây?

Lẽ nào, ở đây thật sự có nguy hiểm gì đó không ai biết?" Giải Tiểu Hoa nhẹ nhàng lắc đầu, ánh mắt hướng về phía sâu trong rừng.

"Về núi Ai Lao, có một truyền thuyết cổ xưa.

Tương truyền, người tiến vào khu rừng này, một khi đắc tội với sơn thần, sẽ gặp phải lời nguyền 'quỷ đả tường', dù họ cố gắng thế nào, cũng chỉ có thể đi vòng quanh tại chỗ trong khu vực này, mãi mãi không tìm được lối ra, cho đến khi cạn kiệt chút sức lực cuối cùng mà

chết.” Lời anh ta vừa dứt, trong rừng đột nhiên nổi lên một trận sương mù trắng xóa.

Sương mù nhanh chóng lan rộng, che khuất hoàn toàn tầm nhìn của mọi người, ngay cả những vật cách một mét cũng trở nên mơ hồ.

Đúng lúc này, mặt đất bắt đầu rung chuyển, dường như có một vật thể khổng lồ nào đó đang thức tỉnh từ sâu dưới lòng đất, tiến lại gần họ.

Sự rung chuyển này không phải động đất, cũng không thể giải thích bằng các hiện tượng tự nhiên thông thường, nó mang theo một cảm giác uy hiếp và áp bức khó tả.

Ngay sau đó, một bóng đen khổng lồ mờ ảo hiện ra trong sương mù, chiều cao của nó phải bằng tòa nhà mười mấy tầng, tựa như một con quái vật thời tiền sử, đang nhanh chóng tiến về phía họ.

Bóng đen lao tới với tốc độ sấm sét không kịp bịt tai, mọi người theo bản năng đưa tay ra chặn lại, nhưng lại như chạm vào không khí, bóng đen đó giống như một cơn gió lốc vô hình, xuyên qua kẽ tay họ, mang theo một cơn gió se lạnh, rồi biến mất không dấu vết.

Rung động mặt đất dần lắng xuống, sương mù trắng xóa dường như bị một bàn tay vô hình nhẹ nhàng gạt đi, để lộ ra cảnh tượng thực sự trước mắt.

Trương Hạo và những người khác kinh ngạc phát hiện, không biết từ lúc nào họ đã ở trong một ngôi làng cổ kính.

Ngôi làng này hoàn toàn khác với trước đó, nhà cửa san sát, ngói xanh tường trắng, cổ kính nhưng mang dấu ấn của thời gian.

Đường trong làng chật hẹp và quanh co, chỉ chừa lại một lối đi không rộng giữa các ngôi nhà, tựa như một mê cung được thiết kế tỉ mỉ, khiến người ta không thể nhìn thấy điểm cuối.

“Đây...

đây là đâu?” Bàn Tử nhìn quanh, mặt đầy vẻ khó tin.

“Xem ra, chúng ta đã lạc vào một không gian khác.” Sắc mặt Giải Tiểu Hoa ngưng trọng, ánh mắt quét quanh, cố gắng tìm kiếm manh mối.

Hạo Thiên Chân thì cảnh giác quan sát xung quanh, đề phòng bất trắc: “Mọi người cẩn thận, nơi này toát ra một vẻ quỷ dị.” Cả đoàn men theo lối đi chật hẹp từ từ tiến về phía trước, mỗi bước đi đều vô cùng cẩn thận.

Ngôi làng yên tĩnh lạ thường, không có tiếng gà gáy chó sủa, cũng không có tiếng trẻ con nô đùa, dường như cả ngôi làng đã bị nhấn nút tắt tiếng.

Họ đi qua từng ngôi nhà, cửa sổ đóng chặt, trong nhà không một bóng người, thậm chí không có một dấu vết sinh hoạt nào.

“Thật quá kỳ lạ, không có một người sống nào.” Bàn Tử lẩm bẩm, tiếng nói vang vọng trong con hẻm vắng.

Đúng lúc mọi người đang cảm thấy bối rối khó hiểu, một mùi thơm quyến rũ đột nhiên xộc vào mũi.

Trương Hạo đột ngột ngẩng đầu, nhìn theo hướng mùi thơm, chỉ thấy trong một căn nhà cách đó không xa, trên bếp lò đang sôi sùng sục một nồi canh thịt bò, hơi nóng bốc lên nghi ngút, tạo thành một sự tương phản rõ rệt với ngôi làng chết chóc này.

“Canh thịt bò... sao có thể?” Giải Tiểu Hoa nhíu mày, lòng đầy nghi hoặc.

Trương Hạo không do dự, đi thẳng đến căn nhà đó.

Chương 375

Đồ đạc trong nhà đơn sơ nhưng sạch sẽ, nồi canh thịt bò trên bếp đang sôi sùng sục, hương thơm lan tỏa.

Anh đưa tay sờ vào vành nồi, cảm giác ấm nóng cho anh biết, nồi canh này đúng là vừa mới nấu xong.

"Mọi người mau lại đây xem này." Trương Hạo gọi đồng đội vào.

Bàn Tử là người đầu tiên xông vào, mắt nhìn chằm chằm vào nồi canh thịt bò: "Đây...

đây không phải là cạm bẫy chứ?" Hạo Thiên Chân đi đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài, xác nhận xung quanh không có gì khác thường, mới từ từ nói: "Dù thế nào đi nữa, chúng ta hãy rời khỏi nơi này trước, ngôi làng này quá quỷ dị." Tuy nhiên, Trương Hạo lại không lập tức đi, ánh mắt anh tìm kiếm khắp phòng, dường như đang tìm thứ gì đó.

"Đợi đã, ở đây nhất định có manh mối." Anh đi đến góc tường, nhẹ nhàng di chuyển một chiếc rương gỗ cũ kỹ, dưới rương lại giấu một mảnh giấy đã ố vàng.

Giải Tiểu Hoa nhận lấy mảnh giấy, dựa vào ánh sáng yếu ớt ngoài cửa sổ cẩn thận đọc: "'Người vào làng, ăn canh có thể giải mê cung.' Đây là có ý gì?" "Xem ra, nồi canh thịt bò này là mấu chốt." Trương Hạo trầm giọng nói, ánh mắt anh lóe lên vẻ kiên định: "Chúng ta phải thử." Bàn Tử nghe vậy, nuốt nước bọt, tỏ ra có chút do dự: "Đây... lỡ như có độc thì sao?" "Không thử sao biết?" Trương Hạo lại không sợ, huyết Kỳ Lân trong người anh có thể giải bách độc, độc tố thông thường đối với anh hoàn toàn không có tác dụng.

Anh lấy một cái bát trên bếp, múc một bát canh thịt bò, uống một hơi cạn sạch.

Mọi người nín thở theo dõi, sợ xảy ra chuyện gì bất ngờ.

Tuy nhiên, sau khi Trương Hạo uống xong canh, không những không có biểu hiện bất thường, mà sắc mặt còn trở nên tỉnh táo hơn.

"Không sao, canh này không có vấn đề." Anh quay đầu nhìn những người khác, ánh mắt đầy vẻ cổ vũ.

Thấy Trương Hạo không sao, Bàn Tử cuối cùng cũng không nhịn được, giật lấy bát uống ừng ực: "Ây da, thơm thật!

Trông thế này sao giống có độc được." Những người khác thấy vậy, cũng lần lượt nếm thử, trong chốc lát, căn nhà tràn ngập mùi thơm của canh thịt bò và những tiếng thở dài thỏa mãn của mọi người.

Uống xong canh, họ lại tiếp tục hành trình khám phá, lần này, họ phát hiện những con hẻm trong làng vốn phức tạp dường như đã trở nên rõ ràng hơn, mỗi bước đi đều như được một sức mạnh vô hình dẫn lối, hướng đến một phương hướng nhất định.

"Xem ra, nồi canh thịt bò này thật sự đã giải trừ mê cung cho chúng ta." Giải Tiểu Hoa cảm thán.

Trương Hạo gật đầu, ánh mắt càng thêm sắc bén: "Nhưng bí mật của ngôi làng này không chỉ có thế, chúng ta phải tìm được lối ra, rời khỏi nơi này." Họ tiếp tục tiến về phía trước, xuyên qua từng ngôi nhà, mỗi một lối đi đều như một câu đố được thiết kế tinh xảo, thử thách trí tuệ và dũng khí của họ.

Cuối cùng, trước một ngôi nhà nhỏ trông không khác gì những ngôi nhà bình thường, họ phát hiện ra điểm khác biệt – một tia sáng yếu ớt lọt qua khe cửa.

Trương Hạo đẩy cửa ra, cảnh tượng trước mắt lại khiến người ta kinh ngạc.

Sau cánh cửa không phải là lối ra của làng như họ dự đoán, mà là một hang động khổng lồ.

Trong động tối tăm sâu thẳm, trên vách tường phủ đầy những bức bích họa thần bí, nội dung trong tranh khiến người ta rợn tóc gáy – những bàn tay người khổng lồ, trong lòng mỗi bàn tay lại mọc một con mắt, những con mắt đó dường như có thể thấu tỏ lòng người, nhìn thẳng vào sâu thẳm tâm hồn họ.

"Đây...

đây là thứ quái quỷ gì vậy?" Bàn Tử sợ đến mức lùi lại liên tục.

Giải Tiểu Hoa nhíu chặt mày, cẩn thận xem xét bức bích họa: "Những bức bích họa này dường như kể về một truyền thuyết cổ xưa, hoặc một nghi thức thần bí nào đó." Hạo Thiên Chân thì cảnh giác nhìn quanh, đề phòng bất trắc: "Nơi này quá quỷ dị, chúng ta phải tìm được lối ra càng sớm càng tốt." Trương Hạo nhìn chằm chằm vào bức bích họa, trong lòng dâng lên một cảm giác quen thuộc khó tả.

Anh dường như có thể cảm nhận được sức mạnh ẩn chứa trong bức bích họa, thứ sức mạnh đó vừa cổ xưa vừa thần bí, đã tạo ra một sự cộng hưởng vi diệu nào đó với huyết Kỳ Lân trong cơ thể anh.

"Đợi đã, các cậu nhìn những con mắt này xem." Trương Hạo đột nhiên chỉ vào những con mắt trên bích họa nói: "Chúng dường như đang chỉ dẫn chúng ta điều gì đó." Mọi người nghe vậy, đều tập trung ánh mắt vào những con mắt đó.

Nghe lời nhắc của Trương Hạo, ánh mắt của Giải Tiểu Hoa lập tức khóa chặt vào những hình vẽ con mắt được sắp xếp lộn xộn trên vách tường.

Ban đầu, những con mắt này chỉ im lặng được khảm vào trong bức bích họa, dường như chỉ là những yếu tố trang trí.

Nhưng dưới sự quan sát kỹ lưỡng của Tiểu Hoa, anh ta dần nhận ra điều bất thường.

Những con mắt đó dường như đang di chuyển chậm rãi, dù động tác vô cùng tinh vi, nếu không quan sát kỹ gần như khó mà nhận ra.

"Những con mắt này... quỹ đạo di chuyển của chúng hình như thật sự đang truyền tải thông tin gì đó." Giọng Giải Tiểu Hoa mang theo một chút khó tin, anh ta nhanh chóng lôi giấy bút từ trong ba lô ra, chuẩn bị ghi lại phát hiện kỳ lạ này.

Anh ta áp sát vào vách tường, mắt di chuyển theo những hình vẽ con mắt, cây bút trong tay nhanh chóng phác họa những đường nét trên giấy.

Thời gian dường như chậm lại vào khoảnh khắc này, sự chú ý của Tiểu Hoa hoàn toàn tập trung vào những con mắt và tờ giấy trong tay.

Anh ta lúc thì ngẩng đầu quan sát, lúc thì cúi đầu vẽ, không dám bỏ sót một chi tiết nào.

Khoảng nửa tiếng sau, anh ta cuối cùng cũng dừng bút, thở phào một hơi, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng.

"Mọi người xem, những đường nét này giống như một bản đồ mê cung!" Giải Tiểu Hoa chỉ vào hình vẽ trên giấy, phấn khích hô lên.

Mọi người vây lại, cẩn thận xem xét tờ giấy.

Chỉ thấy trên đó chi chít những đường nét phức tạp, tạo thành một hình mê cung khổng lồ.

Những đường nét đó quanh co uốn lượn, dường như dẫn dắt họ đến một nơi nào đó chưa biết.

Trương Hạo nhận lấy tờ giấy, nghiên cứu kỹ một lượt, sau đó gật đầu: "Không sai, đây đúng là một bản đồ mê cung.

Xem ra, suy đoán trước đó của chúng ta là chính xác, những hình vẽ con mắt này quả thực đang truyền thông tin cho chúng ta.” Có bản đồ chỉ dẫn, họ tiếp tục tiến lên theo mộ đạo.

Cứ đi được một đoạn, họ lại gặp ngã rẽ.

Nhưng với sự trợ giúp của bản đồ, họ luôn nhanh chóng tìm được con đường đúng.

Họ cẩn thận len lỏi trong mộ đạo để tránh các loại cạm bẫy.

Càng đi sâu, không khí trong mộ đạo càng trở nên ngột ngạt, dường như ngay cả hít thở cũng trở nên khó khăn.

Sau một hồi tìm kiếm dài đằng đẵng, họ đến trước một mộ thất rộng rãi.

Mộ thất này hoàn toàn khác với mộ đạo trước đó, nó rộng rãi hơn.

Giữa mộ thất, sừng sững một pho tượng thần cao lớn.

Pho tượng thần có khuôn mặt uy nghiêm, ánh mắt như đuốc, dường như có thể thấu tỏ mọi sự trên đời.

Trước pho tượng thần, đặt một cái khám thờ.

Trước khám thờ, là một cỗ quan tài màu đỏ son đang nằm yên lặng.

Cỗ quan tài đó cực kỳ to lớn, trên đó quấn vô số sợi xích sắt to bằng cánh tay.

Trên xích sắt dán đầy những lá bùa màu vàng, những lá bùa đó khẽ lay động trong gió nhẹ, phát ra tiếng sột soạt.

Trương Hạo và mọi người vừa mới đến gần quan tài, những lá bùa đó đột nhiên đồng loạt bốc cháy, trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Cả nhóm Trương Hạo nhanh chóng lùi lại, đứng từ xa quan sát sự

thay đổi của cỗ quan tài.

Cùng lúc đó, cỗ quan tài bắt đầu rung chuyển dữ dội, kéo theo cả những sợi xích sắt cũng phát ra tiếng động đinh tai nhức óc.

Dường như bên trong có thứ gì đó đang liều mạng giãy giụa, muốn thoát khỏi sự trói buộc, xông ra khỏi quan tài.

Chương 376

“Đây...

đây là chuyện gì vậy?” Bàn Tử hét lớn.

Giải Tiểu Hoa cũng nhíu mày, anh ta nhìn chằm chằm vào cỗ quan tài, cố gắng nhìn ra điều gì đó từ những sợi xích sắt đang rung động.

Nhưng những sợi xích sắt đó dường như bị một sức mạnh vô hình nào đó điều khiển, điên cuồng lắc lư, khiến người ta không thể nhìn rõ sự huyền bí bên trong.

Trương Hạo thì nhìn chằm chằm vào nắp quan tài, anh có thể cảm nhận được, luồng khí tức tỏa ra từ trong quan tài cực kỳ mạnh mẽ, thậm chí khiến huyết Kỳ Lân trong cơ thể anh cũng phải sôi trào.

Đúng lúc này, nắp quan tài đột nhiên ‘bốp’ một tiếng bật tung, một bóng đen từ trong quan tài bay vút lên, lao thẳng về phía Trương Hạo.

Bóng đen đó tốc độ cực nhanh, như một tia chớp đen, trong nháy mắt đã đến trước mặt Trương Hạo.

Trương Hạo phản ứng cực nhanh, anh khẽ lách người, dễ dàng né được đòn tấn công của bóng đen.

Nhưng ngay lúc anh né tránh, anh cũng đã nhìn rõ bộ mặt thật của bóng đen.

Đó lại là một người giấy mặc áo bào đen.

Người giấy đó cao tới hơn ba mét, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn, dường như ẩn chứa sức mạnh vô tận.

Đôi mắt nó đỏ rực như đuốc, miệng phát ra từng tràng gầm rú, như muốn ăn tươi nuốt sống Trương Hạo và mọi người.

“Mọi người cẩn thận!” Trương Hạo ra lệnh một tiếng, mọi người nhanh chóng tản ra, tạo thành thế bao vây vây khốn người giấy áo bào đen ở giữa.

Người giấy dường như không coi họ ra gì, vung vẩy đôi tay trông như hư ảo nhưng lại đầy sức mạnh, mỗi lần vung tay đều khuấy động luồng khí xung quanh, phát ra tiếng gió vù vù.

Giải Tiểu Hoa ánh mắt ngưng trọng, anh ta lấy ra một nắm bi sắt từ trong túi, ngón tay lật nhanh, từng viên bi sắt bay ra như đạn.

Những viên đạn hóa thành những vệt sáng, lao thẳng về phía người giấy.

Tuy nhiên, người giấy đó dường như đã có chuẩn bị, nghiêng người một cái, dễ dàng né được đòn tấn công của bi sắt.

Bi sắt vẽ một đường cong trong không trung, cuối cùng rơi xuống một góc mộ thất.

“Xem ra thứ này không đơn giản.” Giải Tiểu Hoa lau mồ hôi trên trán, giọng nói có chút hổn hển.

Bàn Tử ở bên cạnh xem mà kinh hồn bạt vía, anh ta nuốt nước bọt, run giọng nói: “Đây... người giấy này sao lại lợi hại như vậy?” Trương Hạo không trả lời, ánh mắt anh luôn khóa chặt trên người người giấy.

Người giấy bình thường dễ dàng bị đâm thủng, làm sao có thể như người giấy này, không chỉ khó đối phó, mà còn có trí tuệ tự phòng ngự.

Lúc này, tiếng thông báo của hệ thống vang lên trong đầu anh. [Đinh, phát hiện vật phẩm hiếm Dũng Da Người.] Trương Hạo sững sờ, thứ này lại là dũng làm từ da người, với chiều cao và kích thước của dũng da người này, e rằng phải dùng đến da của hơn mười người

mới làm ra được một dũng da người to như vậy.

Không biết sau khi dung hợp sẽ nhận được năng lực gì.

Dũng da người vẫn tiếp tục tấn công, ngay khoảnh khắc nó vung tay, Trương Hạo nghiêng người, né được đòn tấn công của nó, đồng thời tung một quyền vào ngực nó.

Nắm đấm rít gió, mang theo khí tức nóng rực của huyết Kỳ Lân, trong nháy mắt xé toạc áo bào đen của dũng da người, để lộ ra những lá bùa chi chít bên trong.

Dũng da người phát ra tiếng gầm rú thảm thiết, cơ thể bắt đầu vặn vẹo, dường như không chịu nổi uy lực của cú đấm này của Trương Hạo.

Nhưng đúng lúc này, nó đột nhiên mở miệng, phun ra một đám khói đen, trong nháy mắt bao trùm cả mộ thất.

"Nhanh nín thở!" Trương Hạo hét lớn.

Mọi người nghe vậy, đều nín thở, đồng thời dùng tay bịt miệng mũi, ngăn khói đen xâm nhập vào cơ thể.

Trong làn khói, bóng dáng người giấy trở nên mơ hồ, dường như đã hòa làm một với bóng tối.

Đột nhiên trong làn khói có một tia sáng yếu ớt lóe lên.

Anh trong lòng khẽ động, nhanh chóng lao về phía tia sáng đó.

Quả nhiên, ở cuối làn khói, anh đã tìm thấy chân thân của dũng da người.

Lúc này, dũng da người đã trở nên yếu ớt không chịu nổi, những lá bùa trên người cũng bắt đầu bong ra.

Trương Hạo chớp lấy cơ hội, tung một quyền vào đầu nó, trong nháy mắt đánh nó bất động.

Anh đưa tay tóm lấy dũng da người, ra lệnh: “Hệ thống, dung hợp dũng da người!” [Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 116, vật phẩm dung hợp: Dũng Da Người.] [Đinh, chúc mừng ký chủ dung hợp Dũng Da Người, nhận được đặc tính vật phẩm: Tiềm Hành (trong tình huống đặc biệt sẽ hòa cơ thể vào môi trường, đạt hiệu quả ẩn thân)] [Đinh, dung hợp vật phẩm hiếm, tiến độ tịnh hóa huyết mạch Kỳ Lân +100.] Hệ thống lập tức hoạt động, một luồng sức mạnh kỳ lạ từ trong cơ thể Trương Hạo tuôn ra.

Anh chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh chưa từng có đang cuộn trào trong cơ thể, dường như có thứ gì đó đang thức tỉnh trong huyết mạch của anh, hòa làm một với anh.

Cùng với việc dung hợp hoàn tất, Trương Hạo đột ngột mở mắt, bắn ra hai tia sáng sắc bén.

Anh cảm nhận luồng sức mạnh mới tăng trong cơ thể, khóe miệng nhếch lên một nụ cười hài lòng.

Lúc này, anh dường như đã thay da đổi thịt, thực lực lại tăng thêm một bậc.

“Mọi người không sao chứ?” Trương Hạo quay người nhìn mọi người, quan tâm hỏi.

Giải Tiểu Hoa và Bàn Tử cùng những người khác đều lắc đầu, tỏ ý không sao.

Họ nhìn Trương Hạo, ánh mắt đầy kinh ngạc và kính sợ.

“May mà có cậu, Tiểu Cữu, không thì chúng ta có lẽ đều đã bỏ mạng ở đây rồi.” Giải Tiểu Hoa cảm kích nói.

Trương Hạo khẽ cười, không nói gì thêm.

Anh lại quét mắt nhìn mộ thất, phát hiện cỗ quan tài màu đỏ son kia đã trở lại yên tĩnh, dường như mọi chuyện vừa rồi chỉ là một ảo

giác.

“Chúng ta tiếp tục tiến lên thôi, xem trong mộ thất này còn có bí mật gì.” Trương Hạo nói.

Mọi người gật đầu đồng ý, họ lại bắt đầu hành trình khám phá.

Sau một hồi tìm kiếm, họ phát hiện một tế đàn bằng đá ở góc mộ thất.

Trên tế đàn đặt một chiếc đỉnh ngọc cổ xưa, trong đỉnh chứa đầy chất lỏng màu đen, tỏa ra mùi tanh nhàn nhạt.

“Đây là thứ gì vậy?” Bàn Tử tò mò hỏi.

Giải Tiểu Hoa nhíu mày, cẩn thận xem xét chiếc đỉnh ngọc, sau đó nói: “Đây dường như là khí cụ dùng để tế tự thời cổ đại, chất lỏng bên trong có thể là một loại vật tế nào đó.” “Vật tế?

Vậy thì là cái gì?” Hạo Thiên Chân hỏi.

Giải Tiểu Hoa lắc đầu, tỏ ý không chắc chắn.

Anh ta đưa tay muốn chạm vào chiếc đỉnh ngọc, nhưng bị Trương Hạo cản lại.

“Cẩn thận, thứ này trông không đơn giản, chúng ta tốt nhất không nên hành động thiếu suy nghĩ.” Trương Hạo nhắc nhở.

Chương 377

Giải Tiểu Hoa gật đầu, thu tay lại.

Họ tiếp tục quan sát xung quanh tế đàn, cố gắng tìm thêm manh mối.

Đúng lúc này, tế đàn đột nhiên phát ra một luồng sáng, luồng sáng đó càng lúc càng sáng, cho đến khi chiếu rọi cả mộ thất.

Mọi người đều lùi lại, cảnh giác nhìn sự thay đổi của tế đàn.

Trong luồng sáng, chiếc đỉnh ngọc trên tế đàn từ từ bay lên, lơ lửng giữa không trung.

Chất lỏng màu đen trong đỉnh bắt đầu sôi trào, dường như có thứ gì đó muốn xông ra từ bên trong.

"Mọi người cẩn thận, có chuyện!" Trương Hạo hét lớn.

Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy một bóng đen từ trong đỉnh ngọc lao ra, lao thẳng về phía mọi người.

Bóng đen đó tốc độ cực nhanh, như một tia chớp đen, trong nháy mắt đã đến trước mặt họ.

Trương Hạo phản ứng cực nhanh, anh khẽ lách người, né được đòn tấn công của bóng đen.

Đồng thời, anh vung tay, một ngọn lửa nóng rực từ lòng bàn tay tuôn ra, tấn công thẳng vào bóng đen.

Ngọn lửa và bóng đen va chạm, phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Sau vụ nổ, bóng đen tan biến không dấu vết, còn Trương Hạo cũng lùi lại vài bước.

Đúng lúc này, ánh sáng trên tế đàn lại sáng lên, chiếc đỉnh ngọc

dường như bị một sức mạnh nào đó kéo theo, từ từ xoay tròn.

Cùng với sự xoay tròn của đỉnh ngọc, không khí trong mộ thất bắt đầu trở nên nặng nề, dường như ngay cả hít thở cũng trở nên khó khăn.

"Không hay rồi, chiếc đỉnh ngọc này dường như đang triệu hồi thứ gì đó!" Giải Tiểu Hoa kinh hãi kêu lên.

Trương Hạo nghe vậy, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

Anh nhìn chằm chằm vào chiếc đỉnh ngọc.

Tuy nhiên, đúng lúc này, một tiếng gầm rú trầm thấp từ sâu trong mộ thất truyền đến, chấn động đến mức màng nhĩ họ đau nhói.

Tiếng gầm rú trầm thấp đó ngày càng lớn, dường như một con quái vật khổng lồ đang ngủ say bị đánh thức, mang theo sự phẫn nộ và uy áp vô tận.

Không khí trong mộ thất dường như đông cứng lại, mọi người chỉ cảm thấy khó thở, tim đập nhanh.

Trương Hạo nhíu chặt mày: "Mọi người tập trung lại, đừng phân tán!" Trương Hạo đồng thời nhanh chóng di chuyển vào giữa mọi người, hai tay nắm chặt, chuẩn bị đối phó với nguy cơ có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Giải Tiểu Hoa và Bàn Tử cùng những người khác nghe vậy, vội vàng lại gần, họ nhìn chằm chằm vào chiếc đỉnh ngọc đang không ngừng xoay tròn.

Đúng lúc này, từ sâu trong mộ thất đột nhiên truyền đến tiếng bước chân nặng nề, âm thanh đó từ xa đến gần, mỗi một bước đều như dẫm lên trái tim mọi người, khiến họ cảm thấy một áp lực khó tả.

“Đến rồi!” Trương Hạo khẽ quát, ánh mắt như đuốc, nhìn chằm chằm vào nơi phát ra âm thanh.

Quả nhiên, cùng với tiếng bước chân đến gần, một thân hình khổng lồ từ từ xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Đó là một gã khổng lồ mặc áo bào đen, mặt mũi hung tợn, hai mắt đỏ rực, toàn thân tỏa ra sát khí nồng nặc.

“Đây là... quái vật bảo vệ nơi này sao?” Bàn Tử kinh hãi hét lên.

Gã khổng lồ áo bào đen dường như cảm nhận được địch ý của Trương Hạo và những người khác, nó phát ra một tiếng gầm đinh tai nhức óc, sau đó lao thẳng về phía mọi người.

Tốc độ của nó cực nhanh, như ma quỷ, trong nháy mắt đã đến trước mặt Trương Hạo.

Trương Hạo hừ lạnh một tiếng, lách người, khéo léo né được đòn tấn công của gã khổng lồ.

Đồng thời, anh vung ngọn lửa trong tay, hóa thành một con hỏa long nóng rực, lao thẳng về phía gã khổng lồ.

Tuy nhiên, gã khổng lồ áo bào đen lại dường như có sức mạnh vô tận, nó tung một quyền, lại có thể đánh tan hỏa long.

Tiếp đó, nó lại lao về phía Trương Hạo, tốc độ nhanh hơn trước, sức mạnh cũng mạnh hơn.

Trương Hạo trong lòng kinh ngạc, anh không ngờ gã khổng lồ áo bào đen này lại mạnh mẽ đến vậy.

Đã lâu rồi anh không gặp đối thủ mạnh như thế.

Trương Hạo vốn nghĩ sẽ gặp phải một trận chiến khó khăn, tuy nhiên gã khổng lồ áo bào đen tuy ban đầu hung mãnh, nhưng dưới sự tấn công của anh, cuối cùng vẫn bại trận, hóa thành một làn khói đen

tan biến trong không khí.

Anh khẽ sững sờ, vốn còn tưởng sẽ gặp được một đối thủ mạnh, không ngờ lại yếu đến vậy.

Mọi người tiếp tục đi sâu vào mộ thất khám phá.

Tuy nhiên, đúng lúc này, một tiếng kêu kinh ngạc của Bàn Tử đã phá vỡ sự yên tĩnh.

"Trời đất ơi, sao chân tôi lại giẫm sập sàn nhà thế này!" Bàn Tử vừa nói, vừa cố gắng rút chân ra khỏi cái lỗ thủng, mặt đầy vẻ lúng túng.

Hạo Thiên Chân trêu chọc: "Bàn Tử, xem ra cậu thật sự phải giảm cân rồi, nếu không lần sau chúng ta đi thám hiểm phải mang theo mấy tấm ván gia cố mới được." Bàn Tử mặt khổ sở phản bác: "Bàn gia tôi còn chưa nặng đến thế đâu, sàn nhà này chắc chắn là do lâu năm không sửa..." Lời chưa nói xong, sắc mặt anh ta đột nhiên thay đổi, ánh mắt nhìn chằm chằm xuống dưới cái lỗ, dường như đã thấy thứ gì đó không thể tin nổi.

"Các cậu... các cậu mau lại đây xem!" Trương Hạo và những người khác nghe vậy, vây lại, nhìn theo hướng Bàn Tử chỉ.

Chỉ thấy dưới cái lỗ, lại chất đống vô số thi thể, và những thi thể này toàn bộ đều là thi thể phụ nữ bụng to, cảnh tượng âm u kinh khủng, khiến người ta không rét mà run.

"Đây...

đây là chuyện gì vậy?" Đinh Ngọc Vũ Điệp che miệng, mắt đầy vẻ kinh hoàng.

Trương Hạo nhíu chặt mày, trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Anh ra hiệu cho mọi người cẩn thận, sau đó dẫn mọi người men theo cái lỗ từ từ đi xuống, đến bên đống thi thể.

Nơi này âm lạnh ẩm ướt, không khí tràn ngập một mùi hôi thối khiến người ta buồn nôn, khiến người ta không kìm được muốn chạy trốn.

"Những thi thể này... tại sao đều là phụ nữ mang thai?" Dịch Táp khẽ hỏi, giọng nói có chút nghi hoặc.

Giải Tiểu Hoa lắc đầu, tỏ ý không hiểu.

Anh ta cẩn thận quan sát những thi thể này, cố gắng tìm ra manh mối.

Tuy nhiên, những thi thể này sớm đã mất đi sinh khí, chỉ còn lại da thịt khô héo và xương trắng hếu, manh mối hữu ích quá ít.

Đúng lúc này, những thi thể vốn đang nằm im bất động đột nhiên bắt đầu cử động nhẹ, ngay sau đó, chúng lại toàn bộ sống lại, hai mắt đỏ rực, mở to miệng máu, lao về phía mọi người.

"Mọi người cẩn thận!" Trương Hạo hét lớn, thân hình như gió, nhanh chóng né tránh những thi thể sống lại này.

Chương 378

Mọi người cũng lần lượt ra tay, giao chiến với những thi thể này.

Tuy nhiên, những thi thể này dường như không biết đau, dù bị đánh thành dạng gì, cũng có thể nhanh chóng hồi phục như cũ, giống như bị một sức mạnh thần bí nào đó điều khiển, không bao giờ ngã xuống.

"Đây...

đây giống như những thi thể trong Tức Nhưỡng, căn bản không giết được!" Hạo Thiên Chân kinh hãi hét lên.

Trương Hạo nghe vậy, lòng chùng xuống.

Anh nhớ lại trong Tức Nhưỡng, những thi thể dung hợp với Tức Nhưỡng cũng khó mà giết chết, trừ khi phá hủy bản thân Tức Nhưỡng trước.

Nhưng nơi này rõ ràng không phải là Tức Nhưỡng, rốt cuộc là thần thánh phương nào đang giở trò?

Lúc này, Trương Hạo sử dụng Vạn Niên Hàn Khí, đóng băng toàn bộ thi thể xung quanh thành những cột băng.

Mọi người thấy vậy, trong lòng tạm yên, tưởng rằng nguy cơ đã được giải quyết.

Tuy nhiên, giây tiếp theo, cả sơn động lại bắt đầu cử động, giống như một sinh vật khổng lồ đang thức tỉnh.

Những thi thể bị đóng băng thành cột băng, lại bị sơn động đang cử động từ từ nuốt vào, biến mất không dấu vết.

"Đây...

đây là chuyện gì vậy?" Bàn Tử mặt mày trắng bệch, giọng run rẩy hỏi.

Hạo Thiên Chân sắc mặt đại biến, thất thanh nói: "Đây là...

đây là Thi Động!

Cháu đã thấy thứ này trong sổ tay của ông nội, nó được tạo thành từ vô số oán niệm của phụ nữ mang thai, oán niệm không tiêu tan, những thi thể này sẽ mãi mãi không được yên nghỉ, cũng mãi mãi không giết được!" Trương Hạo biết, muốn rời khỏi đây, thì phải tìm được phương pháp tiêu trừ những oán niệm này.

Nếu không, họ sẽ mãi mãi bị nhốt trong Thi Động kinh khủng này.

Nhưng đó là đối với những người khác, đối với anh có lẽ vẫn còn cách giải quyết khác.

"Mọi người đừng hoảng, chúng ta nhất định sẽ tìm được cách ra ngoài." Trương Hạo biết rõ, đối mặt với Thi Động được ngưng tụ từ vô tận oán niệm này, những phương pháp thông thường hoàn toàn vô dụng.

"Thiên Chân, cậu nói không sai, đây là Thi Động, nhưng chúng ta không phải là không có cơ hội thắng." Trương Hạo hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, bắt đầu điều động sức mạnh huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể.

Một luồng khí ấm áp từ trong cơ thể anh tuôn ra, nhanh chóng lan rộng, đẩy lùi khí tức âm lạnh xung quanh.

Anh mở mắt, trong mắt lóe lên ánh sáng vàng kim, đó là dấu hiệu của sự thức tỉnh huyết mạch Kỳ Lân.

"Kỳ Lân Chi Hỏa, thiêu rụi vạn vật!" Trương Hạo khẽ quát, sau đó vung tay về phía trước.

Một ngọn lửa nóng rực từ lòng bàn tay anh phun ra, hóa thành một con hỏa long, bay lượn trong mộ thất, nơi nó đi qua, những thi thể sống lại lần lượt bị ngọn lửa nuốt chửng, phát ra tiếng kêu gào thảm thiết.

Tuy nhiên, Thi Động dường như không hề sợ hãi ngọn lửa hừng hực này, ngược lại như bị chọc giận, cử động càng dữ dội hơn.

Những thi thể bị ngọn lửa thiêu hủy, dưới sự nuốt chửng của Thi Động nhanh chóng hồi phục, dường như không bao giờ cạn kiệt.

"Xem ra, Kỳ Lân Chi Hỏa tuy mạnh, nhưng vẫn chưa đủ để tiêu trừ hoàn toàn những oán niệm này." Trương Hạo nhíu mày nói, nhưng trong lòng không hề nản lòng.

Anh biết rõ, sức mạnh của huyết mạch Kỳ Lân còn hơn thế nữa, chỉ là anh chưa hoàn toàn nắm vững sự huyền bí của nó.

Kỳ Lân Chi Hỏa chính là ngọn lửa dưới chân Đạp Hỏa Kỳ Lân, nhưng hiện tại huyết mạch của anh vẫn chưa phản tổ thành Tổ Kỳ Lân, nên thực lực sẽ yếu hơn một chút.

Xem ra vẫn phải tìm đủ các bộ phận cơ thể của Kỳ Lân trước, để huyết mạch Kỳ Lân tiến hóa thành huyết mạch Tổ Kỳ Lân mới được.

Trương Hạo thu lại ngọn lửa, tâm niệm vừa động, hóa hình Kỳ Lân xuất hiện trên không trung.

Trương Hạo trong lòng vừa động, hình dạng Kỳ Lân lập tức hiện ra giữa không trung.

Thân thể nó to lớn, vảy lấp lánh ánh vàng rực rỡ, mỗi một chiếc vảy dường như ẩn chứa sức mạnh vô tận.

Đôi mắt Kỳ Lân như ngọn lửa rực cháy, uy nghiêm mà sâu thẳm, bốn vó đạp trên không, không nhiễm bụi trần, một luồng khí tức thần thánh bất khả xâm phạm lan tỏa ra, khiến không khí xung quanh cũng

phải ngưng đọng.

Sự xuất hiện của nó dường như khiến cả thời gian cũng phải ngừng lại, vạn vật trước mặt nó đều trở nên nhỏ bé và yếu ớt.

Kỳ Lân ngửa cổ rống dài, tiếng rống như sấm, đinh tai nhức óc, vang vọng khắp lăng mộ, mãi không dứt.

Cùng với tiếng gầm này, hang động xác chết vốn đang không ngừng ngọ nguậy dường như gặp phải thiên địch, nhanh chóng co rút lại với tốc độ mắt thường có thể thấy, cuối cùng hóa thành một làn khói đen, tan biến vào hư không.

Khí tức âm u xung quanh cũng theo đó mà tan đi, lăng mộ trở lại yên tĩnh, chỉ còn lại ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Khi mọi người hoàn hồn, khung cảnh trước mắt đã thay đổi, họ đã quay trở lại khu rừng trên núi Ai Lao.

Ánh nắng xuyên qua tán lá, lốm đốm chiếu lên người họ, tất cả đều trông có vẻ chân thực và yên bình.

Trương Hạo thầm kinh ngạc, cậu tự cho rằng mình có khả năng miễn nhiễm rất cao với ảo giác, không ngờ ở núi Ai Lao này lại suýt nữa lạc lối.

Ngọn núi Ai Lao này quả nhiên ẩn giấu những bí mật và sức mạnh không ai biết.

Trương Hạo và mọi người tiếp tục đi sâu vào núi Ai Lao để khám phá, trên đường đi phải vượt qua vô vàn gian nan hiểm trở.

Khi họ đi đến sườn núi, đột nhiên gặp phải sạt lở, bùn đất và đá tảng ầm ầm đổ xuống, chặn mất con đường phía trước.

Tuy nhiên, tại nơi sạt lở, họ bất ngờ phát hiện ra một con sông ngầm, nước trong thấy đáy, lững lờ trôi.

Bàn Tử thấy vậy thì mặt mày hớn hở, la lối đòi đi lấy ít nước giải khát.

Gã lại gần bờ sông, nhưng đột nhiên sắc mặt biến đổi, chỉ xuống sông kinh hãi la lên.

Trương Hạo và mọi người nghe vậy, vội nhảy xuống chỗ sạt lở, tụ tập bên bờ sông.

Trương Hạo cẩn thận kiểm tra một lượt, cuối cùng phát hiện ra một cơ quan ẩn dưới đáy sông.

Cậu kích hoạt cơ quan, chỉ thấy dưới nước lập tức nhô lên hơn mười cột đá hình vuông, vững chãi đứng giữa sông, tạo thành một cây cầu đá tự nhiên.

Cùng lúc đó, vách động đối diện cũng bắt đầu rung chuyển, bùn đất rơi lả tả, một cánh cửa đá cổ xưa và nặng nề từ từ hiện ra trước mắt mọi người.

Bàn Tử trợn tròn mắt, kinh ngạc nói: "Không ngờ trong núi này lại có một ngôi mộ cổ quy mô lớn như vậy, bên trong chắc chắn giấu không ít đồ tốt!" Bàn Tử múc một bi đông nước, rồi dùng nước bên sông rửa mặt.

Tuy nhiên, đúng lúc này, dưới sông đột nhiên có động tĩnh.

Ban đầu chỉ là những gợn sóng lăn tăn, sau đó, sóng nước bắt đầu cuộn trào, dường như có thứ gì đó đang rục rịch dưới nước.

Trương Hạo mắt tinh, nhạy bén bắt được một bóng đen bất thường dưới nước đang nhanh chóng tiếp cận, cậu lập tức cảnh giác hét lớn: "Béo, mau lên đây, dưới nước có thứ gì đó!" Bàn Tử đang cúi người vốc nước rửa mặt, nghe tiếng Trương Hạo la lên, sắc mặt biến đổi, còn không kịp lau giọt nước trên mặt đã vội vã nhảy khỏi dòng sông.

Gã vừa đứng vững, liền nghe thấy sau lưng một tiếng "xoạt" thật lớn.

Ngay sau đó, một cái lưỡi dài bốn năm mét, linh hoạt và đáng sợ như lưỡi rắn, quật qua vị trí gã vừa đứng, hất tung một mảng nước lớn.

Bàn Tử sợ đến toàn thân run rẩy, sắc mặt tái nhợt trong nháy mắt, mắt trợn tròn, lắp bắp la lên: "Cái lưỡi lớn thế này, đây là thứ quái quỷ gì vậy!" Dịch Táp sắc mặt nghiêm trọng, nhanh chóng phân tích: "Vừa rồi là lưỡi của một con thằn lằn khổng lồ!

Chương 379

Chỉ là tôi chưa bao giờ thấy con thằn lằn nào to như vậy!" "Không, vừa rồi không phải thằn lằn, có khả năng là một sinh vật trong truyền thuyết." Hoắc Tú Tú vẻ mặt nghiêm nghị nói: "Trước đây tôi từng đọc trên một tạp chí khoa học, có một loài gọi là Bá Vương Kỳ Nhông, nó là một loài sinh vật cổ đại có tính xâm lược cực mạnh, được cho là đã tuyệt chủng từ thời kỳ băng hà, không ngờ ở đây lại còn dấu vết của nó!" Giải Tiểu Hoa nghe vậy, mày nhíu chặt, rõ ràng tỏ thái độ nghi ngờ lời nói của Hoắc Tú Tú.

"Bá Vương Kỳ Nhông?

Cô chắc chứ?

Sinh vật này không phải đã tuyệt chủng mấy chục triệu năm rồi sao?

Sao ở đây lại có thể tồn tại được!" Hoắc Tú Tú lắc đầu: "Trái đất rộng lớn, còn nhiều bí ẩn chưa được giải đáp, nhiều nơi con người vẫn chưa hoàn toàn khám phá, chưa phát hiện không có nghĩa là chúng đã thực sự tuyệt chủng.

Có lẽ, đây chính là nơi trú ẩn cuối cùng của Bá Vương Kỳ Nhông." "Cũng phải, núi Ai Lao có nhiều sự kiện bí ẩn, biết đâu thật sự có loại sinh vật thời tiền sử này cũng không chừng!" Dịch Táp rõ ràng ủng hộ quan điểm của Hoắc Tú Tú.

Giải Tiểu Hoa thấy vậy cũng không nói nhiều: "Vậy thứ này có chủ động tấn công con người không?" Anh vừa dứt lời, một cảnh tượng khiến người ta chết lặng xuất hiện.

Một cái đầu khổng lồ to bằng chiếc xe tải, đầy nếp nhăn và đốm vằn, từ từ nổi lên từ dưới nước.

Đôi mắt sâu thẳm của nó dường như có thể nhìn thấu mọi thứ, cái lưỡi dài ngoe nguẩy trong không trung như lưỡi hái của tử thần, sẵn sàng thu hoạch sinh mệnh bất cứ lúc nào.

Màu sắc của cái đầu này rất giống với mặt đất, khiến nó gần như không thể bị phát hiện khi ở dưới nước.

Vẻ ngoài của nó vừa giống thằn lằn khổng lồ, lại mang vài nét của cá sấu, nhưng lớp da lại trơn láng hơn cá sấu, trên đó phủ đầy chất nhầy trong suốt, có chút giống da cá chìa vôi.

Đặc biệt là cái lưỡi như lưỡi rắn, mỗi lần vươn ra quật vào, giống như một tia chớp đỏ lướt qua, càng khiến người ta không rét mà run.

"Đây...

đây thật sự là Bá Vương Kỳ Nhông!" Giọng Hoắc Tú Tú run rẩy, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc và không thể tin nổi.

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng mình có thể tận mắt chứng kiến loại sinh vật cổ đại đã tuyệt chủng mấy chục triệu năm này.

Tuy nhiên, sau cơn chấn động là nguy hiểm ập đến.

Toàn bộ thân hình khổng lồ của Bá Vương Kỳ Nhông đã bò lên khỏi con sông ngầm, nó quất đuôi một cái, như mãng xà quấn thân, trong nháy mắt siết chặt lấy Hoắc Tú Tú, cái miệng khổng lồ há ra, để lộ hàm răng sắc nhọn, dường như muốn nuốt chửng cả cô vào bụng.

Trương Hạo thấy tình hình nguy cấp, trong mắt lóe lên một tia quyết đoán, thân hình lập tức lao vút đi như mũi tên rời cung, xông về phía Bá Vương Kỳ Nhông.

Cậu tóm lấy cái lưỡi như mãng xà khổng lồ kia, cơ bắp căng cứng, hai tay như kìm sắt, đột ngột dùng sức, lại có thể kéo đứt phăng cái lưỡi đó!

“A!” Hoắc Tú Tú kinh hãi hét lên, cô chưa bao giờ thấy cảnh tượng kinh tâm động phách như vậy, trong lòng vừa chấn động vì sự anh dũng của Trương Hạo.

Tuy nhiên, một cảnh tượng khó tin hơn nữa đã xảy ra.

Chỗ lưỡi bị đứt của Bá Vương Kỳ Nhông lại như được gió xuân thổi qua, nhanh chóng mọc ra mầm thịt, dường như muốn phục hồi ngay lập tức.

Cảnh này khiến tất cả mọi người có mặt đều chết lặng, trong lòng dâng lên một cảm giác chấn động khó tả.

“Đây...

đây là đoạn chi tái sinh trong truyền thuyết sao?” Bàn Tử lẩm bẩm, giọng nói đầy vẻ khó tin.

Trương Hạo tuy cũng cảm thấy kinh ngạc, nhưng cậu nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Cậu biết rõ, năng lực sinh trưởng vô hạn của mình còn mạnh hơn cả đoạn chi tái sinh của con Bá Vương Kỳ Nhông này.

Dù sao, sinh trưởng vô hạn có thể tái tạo bất kỳ bộ phận nào của cơ thể, chứ không chỉ là cái lưỡi.

Bá Vương Kỳ Nhông đau đớn, phát ra tiếng gầm rú đinh tai nhức óc, toàn thân điên cuồng quằn quại như một con rồng nổi giận.

Lưỡi nó vung vẩy trong không trung như roi da, mỗi cú quất đều mang theo sức mạnh dời non lấp biển, khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Cái đuôi thì như máy lu hạng nặng, càn quét tất cả, nơi nó đi qua, đất đá bay tứ tung, bụi mù mịt.

Đối mặt với sự tấn công hung hãn của Bá Vương Kỳ Nhông, mọi

người đều tung ra tuyệt chiêu để chống trả.

Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp hai tay nhanh chóng lật bay, thi triển Phiên Giang Thủ, chưởng phong sắc như dao, cắt vào không khí, cố gắng tìm ra điểm yếu của Bá Vương Kỳ Nhông.

Tuy nhiên, đòn tấn công của họ rơi vào thân thể da dày thịt béo của nó, chỉ để lại vài vết xước nông, hoàn toàn không thể gây thương tổn.

Bàn Tử không chịu thua kém, gã nhanh chóng rút súng lục từ hông ra, bóp cò, đạn bay ra như mưa.

Thế nhưng, những viên đạn trông có vẻ uy lực này, trước lớp phòng ngự của Bá Vương Kỳ Nhông, lại chẳng khác nào gãi ngứa, ngay cả da nó cũng không xuyên thủng được.

Giải Tiểu Hoa thì bình tĩnh lấy ra những viên bi sắt, cổ tay khẽ rung, bi sắt như mũi tên rời cung, mang theo tiếng xé gió sắc bén, bắn về phía yếu huyệt của Bá Vương Kỳ Nhông.

Tuy nhiên, những viên bi sắt này cũng chỉ để lại vài tia lửa trên da nó rồi bất lực rơi xuống.

Hoắc Tú Tú tuy sợ hãi, nhưng cô cũng biết mình không thể ngồi chờ chết.

Cô hít sâu một hơi, tập trung tinh thần, hất tóc một cái, mấy chục cây ám khí bắn ra như sao băng, lóe lên ánh sáng lạnh, nhắm thẳng vào mắt của Bá Vương Kỳ Nhông.

Thế nhưng, những ám khí này cũng chỉ để lại vài vệt máu trên mí mắt nó, liền bị lớp chất nhầy của nó nuốt chửng.

Ngay lúc mọi người cảm thấy tuyệt vọng, Trương Hạo lại ra tay.

Cậu lao lên như một con mãnh hổ xuống núi, một quyền đấm

thẳng vào đầu Bá Vương Kỳ Nhông.

Tiếng quyền rít lên, không khí dường như bị xé toạc.

Chỉ nghe một tiếng "ầm" thật lớn, trên đầu con Bá Vương Kỳ Nhông lại bị đánh ra một lỗ máu to bằng nắm đấm, máu đen phun trào, bắn tung tóe khắp nơi.

Thân thể khổng lồ của Bá Vương Kỳ Nhông run rẩy vài cái, cuối cùng bất lực ngã vật xuống đất, không thể cử động được nữa.

Mọi người đều kinh ngạc nhìn cảnh này, trong lòng dâng lên một cảm giác kính sợ và kinh hãi khó tả.

Họ chưa bao giờ thấy sức mạnh khủng khiếp như vậy, dường như Trương Hạo đã vượt qua phạm trù của con người, trở thành một chiến thần thực sự.

"Đây...

đây chính là thực lực thật sự của Trương Hạo huynh đệ sao?" Giọng Bàn Tử run rẩy, trong mắt đầy vẻ khó tin.

Trước đây tuy Trương Hạo đã thể hiện rất mạnh, nhưng một quyền đánh chết một con quái vật to hơn cả voi vẫn khiến người ta vô cùng chấn động.

"Quá đáng sợ, Tiểu Cữu... cậu ấy quả thực là một con quái vật!" Giải Tiểu Hoa lẩm bẩm, mặt đầy vẻ chấn động.

Anh biết rõ thực lực của mình, nhưng lúc này lại cảm thấy trước mặt Trương Hạo, mình dường như trở nên nhỏ bé như một con kiến.

Hoắc Tú Tú và Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp cũng nhìn nhau, lòng chấn động khó bình tĩnh lại, dường như Trương Hạo đã trở thành thần linh trong lòng họ.

Giải quyết xong con Bá Vương Kỳ Nhông, mọi người nghỉ ngơi

một lúc để hồi phục thể lực.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Bàn Tử, họ cẩn thận bước lên những cột đá, đi qua con sông ngầm để đến bờ đối diện.

Trương Kỳ Lân đi đến trước cửa đá, đưa hai ngón tay thon dài cẩn thận xem xét cơ quan trên cửa đá.

Chương 380

Chỉ thấy trên cửa đá khắc một số phù văn cổ xưa, lấp lánh ánh sáng yếu ớt.

Trương Kỳ Lân hai tay nhanh chóng kết ấn, miệng lẩm nhẩm niệm chú.

Cùng với động tác của anh, những phù văn trên cửa đá bắt đầu sáng lên, ánh sáng ngày càng rực rỡ, cuối cùng hội tụ thành một cột sáng chói mắt, bắn thẳng lên trời.

"Mở rồi!" Trương Kỳ Lân hét lớn một tiếng, hai tay mạnh mẽ đẩy một cái.

Chỉ nghe tiếng "ầm ầm" vang dội, cửa đá từ từ mở ra, để lộ một lối đi dẫn xuống lòng đất.

"Tiểu Ca, anh từng đến đây rồi sao, tại sao anh lại biết cách mở cửa đá?" Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

Trương Kỳ Lân lắc đầu: "Không rõ, nhưng trong đầu có một mệnh lệnh bảo tôi làm vậy." Trong đầu Trương Kỳ Lân lại hiện lên chuỗi mệnh lệnh quen thuộc đó, ánh mắt anh không hề có chút hoảng loạn, tình huống này đối với anh đã quá quen thuộc.

Là một thành viên của Trương gia, anh biết rõ đây là thiên mệnh, là sự điều khiển tinh vi của Cổ Thần đối với tộc người bọn họ.

Trương Hạo chưa bao giờ có ý định khuất phục, cậu tin chắc rằng, chỉ có tiêu diệt Cổ Thần mới có thể thực sự giải thoát.

Muốn tìm ra cách tiêu diệt Cổ Thần, trước hết phải tìm đủ một bộ thi thể Kỳ Lân hoàn chỉnh, để huyết mạch phản tổ về trạng thái thuần khiết của Thủy Kỳ Lân, như vậy mới có thể dùng máu của mình mở

chiếc hòm đồng trong truyền thuyết, mở ra con đường đến một thế giới khác, tìm ra bí mật có thể chấm dứt Cổ Thần.

Mọi người thấy Trương Kỳ Lân đã bình thường trở lại, liền không do dự đi vào con đường bí ẩn đó.

Lối đi tối tăm và sâu thẳm, như một con đường bí mật dẫn đến thế giới chưa biết.

Tiếng bước chân của họ vang vọng trong đường hầm, thêm vào không gian tĩnh lặng này một chút sinh khí.

"Ầm ầm ầm..." Càng đi sâu vào, phía sau đột nhiên vang lên tiếng máy móc chuyển động, ngay sau đó, cửa đá ở lối vào từ từ đóng lại, cách ly họ với thế giới bên ngoài.

Trương Hạo và mọi người không dừng bước, ngược lại càng tò mò quan sát môi trường xung quanh.

Cấu trúc và vật liệu ở đây rõ ràng khác với kiến trúc cổ đại, càng giống như sản phẩm của thời cận đại.

Có cửa, có cửa sổ, có cầu thang, có hành lang, nhưng kỳ lạ là tất cả các cửa ra vào và cửa sổ đều bị gạch xây kín mít, chỉ để lại con đường dưới chân họ làm lối thoát duy nhất.

"Thiết kế này thật độc đáo." Bàn Tử nói đùa, giọng điệu đầy tò mò về những điều chưa biết, không có chút sợ hãi nào.

"Đúng vậy, dường như đang cố tình ngăn cản thứ gì đó." Giải Tiểu Hoa cũng phụ họa, ánh mắt anh lóe lên tia sáng của sự khám phá.

Đúng lúc này, sâu trong đường hầm đột nhiên vang lên tiếng máy móc vận hành.

Lòng tò mò của mọi người bị kích thích triệt để, họ tăng tốc, chạy về phía phát ra âm thanh.

Tuy nhiên, ngay khi họ sắp đến nơi, một cánh cửa sắt đã chặn đường.

Bàn Tử, Giải Tiểu Hoa, Đinh Ngọc Vũ Điệp và những người khác không do dự hợp sức đạp cửa, nhưng cánh cửa sắt vẫn không nhúc nhích, như một pháo đài kiên cố không thể phá vỡ.

"Để tôi thử." Trương Hạo bước lên, chỉ thấy cậu hít sâu một hơi, tập trung toàn bộ sức mạnh, tung một cước vào cửa sắt.

Một tiếng "ầm" vang dội, cánh cửa sắt bị cậu đá bay ra, đập mạnh vào tường, phát ra âm thanh đinh tai nhức óc.

Mọi người reo hò một tiếng, tiếp tục tiến về phía trước.

Chẳng mấy chốc, họ đã đến cuối đường hầm, ở đây lại xuất hiện một cánh cửa sắt.

Tiếng máy móc vận hành chính là từ sau cánh cửa này truyền đến, đồng thời, trên cửa sắt còn vang lên tiếng đập cửa "bốp, bốp", như đang thúc giục họ mau mở cửa.

Trương Hạo và mấy người lại gần cửa sắt, nhìn ra ngoài qua ô cửa kính.

Giây phút này, không khí dường như ngưng đọng.

Đột nhiên, một cái đuôi to bằng cột điện, hình trụ không đứng đắn đập vào ô cửa kính, phát ra tiếng "bốp" vang dội.

Mọi người tim đập thịch một cái, nhưng nhanh chóng bình tĩnh trở lại, trong mắt họ chỉ còn sự tò mò và khao khát khám phá.

"Đây là thứ quái quỷ gì vậy?" Bàn Tử tò mò hỏi, giọng điệu đầy tò mò về những điều chưa biết.

"Để cháu xem." Hạo Thiên Chân chen lên phía trước, cậu cẩn thận quan sát cảnh tượng bên ngoài.

Chỉ thấy bên ngoài là một con quái vật có đuôi to, kích thước bằng một con thằn lằn khổng lồ, đang dùng đuôi không ngừng đập vào cửa sắt.

Một lúc sau, Hạo Thiên Chân quay đầu lại, nói với mọi người: "Đây là một loại quái vật không đứng đắn, tên là Cẩm Lân Nhiêm.

Chúng không gây nguy hiểm gì cho mấy người đàn ông chúng ta, nhưng các cô gái thì phải cẩn thận đấy." Dịch Táp và Hoắc Tú Tú nghe vậy, lập tức hứng thú.

"Thiên Chân, rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao chỉ có con gái chúng ta phải cẩn thận?" Hạo Thiên Chân cười gượng: "Trong sổ tay của ông nội nhà cháu có nhắc đến loại quái vật này, nó tên là Cẩm Lân Nhiêm, cách tấn công duy nhất của chúng là dùng đuôi xâm nhập vào chỗ hiểm." Dịch Táp, Hoắc Tú Tú nghe xong đều vẻ mặt lúng túng.

"Thế giới này thật là cái gì cũng có, lại còn có loại quái vật ghê tởm thế này." "Bốp, bốp, bốp..." Đột nhiên, nhịp điệu Cẩm Lân Nhiêm đập cửa sắt nhanh hơn, lực cũng mạnh hơn, trên cửa sắt xuất hiện hết vết phồng này đến vết phồng khác.

Sau một tiếng "ầm" vang dội, cái đuôi to của Cẩm Lân Nhiêm lại có thể đập thủng cửa sắt.

Lúc này, Trương Hạo và mọi người chú ý thấy, Cẩm Lân Nhiêm bên ngoài không chỉ có một con, ngày càng nhiều Cẩm Lân Nhiêm đang tập trung về phía này.

Bàn Tử liếc nhìn Dịch Táp và Hoắc Tú Tú nói: "Xem ra là hai cô quyến rũ quá, đã thu hút hết Cẩm Lân Nhiêm ở đây tới rồi." "Béo, lúc nào rồi mà còn đùa." Trương Hạo lườm Bàn Tử một cái, bảo gã đùa cũng phải đúng lúc đúng chỗ.

“Biết rồi, Trương Hạo huynh đệ.” Bàn Tử thấy Trương Hạo lườm mình, lập tức ngậm miệng không nói bậy nữa.

“Tiểu Cữu, bên ngoài toàn là loại quái vật đó, mấy người chúng ta cũng không đối phó nổi, tiếp theo phải làm sao?” Hạo Thiên Chân thấy quái vật ở phía bên kia cửa sắt quá nhiều, chắc chắn không thể mở cửa đi qua.

“Chúng ta có thể thử đi qua đây.” Đúng lúc này, Dịch Táp chỉ vào một ô cửa sổ bị gạch xây lại nói.

Mọi người nhìn qua mới chú ý thấy những viên gạch bịt cửa sổ đã bị rút đi hai viên, có thể thấy phía bên kia dường như là một lối đi.

Thế là, Bàn Tử và Đinh Ngọc Vũ Điệp hai người bắt đầu rút gạch tường.

Trong nháy mắt đã khoét ra một lỗ hổng đủ cho một người chui qua.

Trương Hạo và mọi người chui qua tường gạch vào bên trong, nào có lối đi nào, chỉ có một bức tường làm bằng gang đúc.

Mọi người nhìn thấy bức tường gang và cánh cửa sắt phía trên, lập tức hiểu ra đây đâu phải là mộ cổ, rõ ràng là một căn cứ được xây dựng trong thời cận đại.

“Tiểu Cữu, dựa vào phong cách kiến trúc ở đây và vết gỉ sét trên cửa sắt, cháu đoán đây hẳn là một căn cứ thí nghiệm do bọn quỷ Nhật xây dựng trong thời kỳ kháng chiến.” Hạo Thiên Chân cẩn thận kiểm tra kiến trúc bên trong rồi nói.

“Thiên Chân, cậu học kiến trúc, nếu cậu đã nói vậy, thì chắc là đúng tám chín phần mười.” Giải Tiểu Hoa rất tin tưởng vào phán đoán của Hạo Thiên Chân.

Lúc này, cánh cửa sắt thu hút sự chú ý của Bàn Tử, gã thấy cửa

sắt không khóa, liền mở ra.

Kéo theo đó là một mùi hôi thối mục rữa nồng nặc ập vào mũi.

Mọi người lập tức bịt mũi.

“Mùi gì thế này, sao lại khó ngửi vậy?” Bàn Tử lẩm bẩm chửi rủa định đóng cửa sắt lại.

Trương Hạo đưa tay ngăn cản, sau đó thò người ra xem.

Chương 381

Chỉ thấy sau cửa sắt là một cái ống khói khổng lồ, trên bốn bức tường còn dính một lớp chất nhầy nhụa, hôi thối.

Mùi này Trương Hạo rất quen, chính là mùi xác chết.

Nói cách khác, thứ dính trên bốn bức tường ống khói chính là dầu xác.

Ống khói dài rộng đều khoảng bốn năm mét, cao mấy chục mét.

Ống khói lớn như vậy mà bốn bức tường đều dính một lớp dầu xác dày, phải đốt bao nhiêu thi thể mới có được hiệu quả như vậy.

Bọn quỷ Nhật năm đó không biết đã tiến hành thí nghiệm gì ở núi Ai Lao mà lại phải đốt nhiều thi thể đến thế.

Bên trong ống khói có một hàng thang leo, có thể leo lên theo đó.

Đúng lúc này, một giọt chất lỏng trong suốt sền sệt từ trên rơi xuống.

Trương Hạo nhanh tay né qua.

Đợi đến khi giọt chất lỏng rơi xuống đất, lập tức một mùi tanh tưởi ập đến, mùi tanh hòa với mùi xác chết, Trương Hạo cảm thấy buồn nôn.

Cậu lập tức sử dụng Quy Tức Công, nín thở mới đỡ hơn một chút.

Khi cậu lại thò người ra nhìn lên phía trên ống khói, mới phát hiện một sinh vật hình người không rõ đang nằm trên đó.

Hình dạng của con quái vật cơ bản giống người, chỉ là có thêm một cái đuôi không đứng đắn, giống hệt sinh vật Cẩm Lân Nhiêm,

ngoài ra trên bề mặt da có một lớp chất lỏng sền sệt.

Khi Trương Hạo nhìn thấy nó, con quái vật cũng nhìn thấy Trương Hạo.

Con quái vật dường như rất nhát gan, "vèo" một tiếng đã biến mất trong ống khói.

Đột nhiên, Trương Hạo chú ý thấy một mặt tường của ống khói cũng có một cánh cửa sắt.

Cậu đi thẳng vào trong ống khói, dùng xẻng công binh mở cánh cửa sắt dính đầy dầu xác, phát hiện sau cửa sắt lại là một lối đi.

"Trong ống khói có một lối đi, mọi người qua đây." Trương Hạo gọi một tiếng rồi dẫn mọi người đi vào.

Cuối lối đi lại xuất hiện một cánh cửa sắt, cửa đóng chặt, bốn phía đều bị hàn chết.

Trương Hạo một quyền đấm mở cửa sắt, sau đó đi vào.

Sau cửa sắt là một căn phòng khoảng bốn năm mươi mét vuông, xung quanh đặt bàn, trên đó chất đầy các loại bình thủy tinh lớn nhỏ đủ hình dạng, ở giữa là một chiếc bàn phẫu thuật.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và những người khác theo sau Trương Hạo vào phòng thí nghiệm.

Mọi người vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt liền biết nơi này dùng để làm gì.

Hạo Thiên Chân lẩm bẩm chửi rủa: "Xem ra đoán không sai, đây chính là căn cứ thí nghiệm bí mật của bọn quỷ Nhật ẩn giấu trong núi Ai Lao!" "Đại ca, ở đây còn có tài liệu chưa kịp tiêu hủy." Đột nhiên, Đinh Ngọc Vũ Điệp cầm một xấp giấy ố vàng, mốc meo, in đầy chữ đưa cho Trương Hạo.

Trương Hạo liếc nhìn, trên giấy toàn là chữ của bọn quỷ, cậu hoàn toàn không hiểu.

"Tú Tú, tôi nhớ cô biết tiếng của bọn quỷ, cô xem trên này viết gì." "Vâng, Tiểu Cữu." Hoắc Tú Tú nhận lấy xấp giấy rồi bắt đầu dịch.

"Bọn quỷ Nhật vẫn luôn nghiên cứu các sự kiện bí ẩn ở khắp nơi trên đất Đại Việt, núi Ai Lao là một trong số đó..." Bọn quỷ Nhật đã bất ngờ khai quật được một loại vật chất bí ẩn kỳ lạ sâu trong núi Ai Lao.

Sau khi tiêm loại vật chất này vào cơ thể sinh vật, nó lại có thể kích hoạt tiềm năng tế bào một cách kỳ diệu, ban cho sinh vật sức mạnh và tốc độ phi thường.

Phát hiện kinh người này đã khiến bọn quỷ Nhật, lúc bấy giờ đang sa lầy trong cuộc chiến tranh toàn cầu và đã ở bên bờ vực thất bại, nhìn thấy hy vọng xoay chuyển tình thế.

Thế là, chúng không tiếc bất cứ giá nào, bí mật thành lập một căn cứ nghiên cứu ở nơi hẻo lánh và xa xôi này trong núi Ai Lao, âm mưu nắm giữ hoàn toàn sức mạnh của loại vật chất bí ẩn này và ứng dụng vào quân sự.

Cùng với việc nghiên cứu ngày càng sâu, chúng dần dần nhận ra rằng sức mạnh của loại vật chất bí ẩn này còn mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng ban đầu.

Nó không chỉ có thể nâng cao đáng kể thể năng của sinh vật, mà thậm chí có thể thay đổi cấu trúc gen, tạo ra các dạng sống hoàn toàn mới.

Đối với bọn quỷ Nhật đang ở bên bờ vực tuyệt vọng, đây không khác gì một liều thuốc trợ tim, khiến chúng nhìn thấy ánh bình minh của việc phục hồi quân uy, đảo ngược cục diện chiến tranh.

Tuy nhiên, ngày vui chẳng tày gang, một sự cố rò rỉ bất ngờ đã giải phóng loại vật chất bí ẩn này ra trong và ngoài căn cứ.

Bất cứ sinh vật nào bị nhiễm phải, dù là người hay động vật, đều xảy ra những biến dị kinh hoàng.

Cơ thể chúng trở nên méo mó dị dạng, sức mạnh tăng vọt, hành vi cũng trở nên cực kỳ hung bạo.

Sự cố rò rỉ tai hại này không chỉ phá hủy phần lớn cơ sở vật chất của căn cứ, mà còn khiến môi trường tự nhiên xung quanh rơi vào hỗn loạn và kinh hoàng.

Đối mặt với biến cố bất ngờ này, bọn quỷ Nhật tuy đau lòng, nhưng cũng biết rõ mình đã không còn khả năng tái thiết căn cứ đã bị hủy hoại này.

Thế là, chúng đành phải bí mật cất giấu số vật chất bí ẩn còn lại cùng những mẫu sinh vật đã biến dị, chờ đợi thời cơ chín muồi trong tương lai để đông sơn tái khởi.

Bàn Tử nghe đến đây, không khỏi kinh hãi kêu lên: "Chẳng lẽ những sự kiện kỳ quái và đáng sợ ở núi Ai Lao đều là hậu quả xấu do thí nghiệm của bọn quỷ Nhật năm đó gây ra?" Lời nói của gã đầy phẫn nộ và khó hiểu.

"Bọn quỷ Nhật đúng là lòng lang dạ sói, vì lợi ích cá nhân mà không tiếc kéo cả thế giới vào vực sâu tai ương." Giải Tiểu Hoa phẫn nộ nói: "May mà thí nghiệm của chúng chưa thành công đã xảy ra sự cố, nếu không, sau này sẽ xảy ra chuyện gì, thật khó mà tưởng tượng." Đúng lúc này, một con quái vật toàn thân nhầy nhụa, hình người nhưng không có lông tóc, đột nhiên từ ngoài cửa xông vào.

Bề mặt cơ thể nó phủ một lớp chất nhầy màu trắng trong suốt dày đặc, trông vừa ghê tởm vừa đáng sợ.

Con quái vật vừa vào phòng, liền lao thẳng về phía Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân tuy phản ứng nhanh, né sang một bên, nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước, bị thân hình to lớn của con quái vật đè xuống đất.

"Thiên Chân, nguy hiểm!" Bàn Tử thấy vậy, hét lớn một tiếng, cầm xẻng công binh trong tay bổ vào người con quái vật.

Chỉ nghe một tiếng "bốp" vang dội, chiếc xẻng lại bị lớp da cứng rắn của con quái vật bật ra một bên, còn con quái vật thì như không có chuyện gì xảy ra.

Tuy nhiên, cú đánh này của Bàn Tử đã thành công thu hút sự chú ý của con quái vật, nó bỏ qua Hạo Thiên Chân, quay sang tấn công Bàn Tử.

Con quái vật sức mạnh vô cùng, toàn thân nhầy nhụa như lươn, Bàn Tử chỉ vài ba chiêu đã bị nó đè xuống dưới.

Điều khiến Bàn Tử kinh hãi hơn là, con quái vật lại dùng hai tay giữ chặt đầu gã, dí miệng về phía gã.

Bàn Tử nhìn thấy bộ mặt quái dị đang không ngừng tiến lại gần mình, sợ hãi hét lên: "Vãi, đây rốt cuộc là thứ quái quỷ gì vậy?

Sao con nào cũng biến thái thế!" Bàn Tử dùng hết sức chín trâu hai hổ, toàn thân đẫm mồ hôi, cuối cùng mới thoát khỏi móng vuốt của con quái vật.

"Phì, phì, phì..." Gã không ngừng nhổ nước bọt, vẻ mặt nhăn nhó, như muốn nhổ cả mùi hôi thối đó cùng nỗi sợ hãi trong lòng ra ngoài.

"Thối quá, ghê tởm quá, thứ này là từ đống xác chết chui ra à?" Con quái vật bị Bàn Tử đột ngột thoát ra, tức giận quất đuôi một cái, mang theo một luồng gió tanh máu lao về phía Trương Hạo đang đứng

bên cạnh.

Trương Hạo nhanh tay nhanh mắt, tung một quyền ra, mang theo uy thế sấm sét vạn quân, đánh thẳng vào yếu huyệt của con quái vật.

Chỉ thấy con quái vật hét lên một tiếng thảm thiết giữa không trung, sau đó như một cái vại sành vỡ tan thành từng mảnh, biến thành một đống thịt nát bầy nhầy.

Giải quyết xong con quái vật, mọi người không trì hoãn một giây, tiếp tục tìm kiếm trong phòng thí nghiệm đầy không khí quỷ dị này.

Rất nhanh, ánh mắt của họ bị thu hút bởi một lối đi bí mật dưới gầm bàn.

Lối đi này được giấu một cách khéo léo trong bóng tối, nếu không quan sát kỹ, rất khó phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Chương 382

Họ đi theo lối đi chật hẹp này, chẳng mấy chốc đã đến một căn phòng tối tăm.

Căn phòng này trông cực kỳ lộn xộn, các loại tài liệu, văn kiện vương vãi khắp nơi, dường như nơi này từng trải qua một trận chiến ác liệt hoặc một cuộc rút lui vội vã.

Dịch Táp cúi xuống, bắt đầu cẩn thận thu dọn tài liệu trên đất.

Cô vừa lật tìm vừa nói: "Xem ra ban đầu những tên quỷ Nhật đó rời đi rất vội vàng, nhiều tài liệu quan trọng như vậy cũng không kịp mang đi hoặc tiêu hủy." Khi cô lật mở một xấp tài liệu dày, đột nhiên sắc mặt biến đổi, vì cô phát hiện trên đất có một bộ thi thể quỷ dị, trên thi thể phủ một lớp vảy lấp lánh ánh sáng kỳ lạ.

Mọi người thấy vậy đều vây lại, ánh mắt đầy kinh ngạc và nghi hoặc.

Giải Tiểu Hoa nhìn chằm chằm vào thi thể đó, mày nhíu chặt, trầm tư một lúc rồi nói: "Thi thể này rất có ý nghĩa.

Nơi đây là đất Quy Miên, Khổng Khí ngút trời.

Người chết nếu được chôn ở nơi này, liền có thể mọc ra lông chim vảy rồng, trở thành điềm lành bảo hộ cho hậu thế.

Nhưng rõ ràng, thi thể này không phải chết tự nhiên, mà bị một sức mạnh nào đó điều khiển." Bàn Tử nghe vậy, lập tức nổi giận đùng đùng, gầm lên: "Mẹ kiếp, bọn quỷ Nhật đó sao xứng có được điềm lành như vậy?

Tội ác chúng gây ra không thể kể xiết, chết rồi còn muốn được yên ổn?

Nằm mơ!" Nói rồi, gã liền rút xẻng công binh mang theo người, hung hăng đào bới thi thể.

Mãi đến khi thi thể nát bét, gã mới dừng tay.

Sau đó, gã lại lấy bật lửa ra, châm lửa đốt thi thể, mặc cho ngọn lửa hừng hực nuốt chửng bộ thi thể quỷ dị này.

Lúc này, Dịch Táp phát hiện trong đống tài liệu lộn xộn có một cuốn nhật ký cũ nát.

Cô cẩn thận mở cuốn nhật ký ra xem, phát hiện trong đó ghi lại tất cả những gì đã xảy ra ở đây.

Sắc mặt cô dần dần trở nên nghiêm trọng: "Những gì ghi trong nhật ký có chút khác so với tài liệu lúc nãy!" "Táp Táp, cậu nói đi, có gì khác?" Mọi người vội vàng vây lại, sốt ruột hỏi.

Dịch Táp hít sâu một hơi, bắt đầu đọc nội dung trong cuốn sổ: "Năm đó, bọn quỷ Nhật phát hiện một số hiện tượng siêu nhiên trên núi Ai Lao, và đã đào được rất nhiều xác cổ trên núi.

Trong đó quỷ dị nhất là một bộ xác cổ lông chim vảy rồng, và tại nơi chôn cất bộ xác cổ này còn lượn lờ rất nhiều Khổng Khí cổ xưa.

Bọn quỷ Nhật để nghiên cứu Khổng Khí, liền xây dựng viện nghiên cứu ở đây.

Sau đó chúng phát hiện Khổng Khí không chỉ ảnh hưởng đến thi thể, mà còn có thể ảnh hưởng đến người sống và vật sống.

Chỉ cần người ở nơi này, lâu dài bị Khổng Khí hun đúc, sẽ xảy ra biến dị, trở thành một loại quái vật cực kỳ mạnh mẽ.

Về sau, cùng với sự biến dị của quái vật, bọn quỷ Nhật dần mất đi sự kiểm soát đối với chúng, đành phải vội vàng rút lui." Mọi người nghe xong lời kể của Dịch Táp, đều chìm vào suy tư.

Cuốn nhật ký này không chỉ tiết lộ nghiên cứu bí mật của bọn quỷ Nhật, mà còn giúp họ hiểu sâu hơn về mọi thứ ở đây.

"Khổng Khí?" Trương Hạo nhạy bén bắt được từ "Khổng Khí".

Cái gọi là Khổng Khí chính là một loại khí sinh ra trong huyệt bảo phong thủy trên long mạch, thi thể ở nơi này đều sẽ xảy ra những biến hóa kỳ lạ.

Cậu cảm thấy một phần thi thể Kỳ Lân mình cần tìm hẳn là ở trong Khổng Khí, chỉ cần tìm được nơi có Khổng Khí là có thể đạt được mục đích của chuyến đi này.

"Dịch Táp, trong nhật ký có ghi lại vị trí cụ thể của Khổng Khí không?" Dịch Táp gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Có, nơi có Khổng Khí quả thực ở ngay dưới căn cứ của bọn quỷ Nhật này, hơn nữa, trong cuốn sổ trên tay chúng ta còn giấu một tấm bản đồ đường đi nữa!" Trương Hạo nghe vậy, mắt lập tức sáng lên, cậu vỗ vai Dịch Táp nói: "May mà cậu phát hiện ra cuốn sổ này, đi thôi, chúng ta đến nơi có Khổng Khí ngay bây giờ!" "Được." Dịch Táp đáp một tiếng, sau đó dựa theo bản đồ đường đi trong cuốn sổ, dẫn cả nhóm bắt đầu tìm kiếm lối đi bí mật dẫn xuống lòng đất trong căn cứ của bọn quỷ.

Trương Hạo và mọi người theo bản đồ rẽ trái rẽ phải trong căn cứ bí mật, đi qua hết hành lang và căn phòng bỏ hoang này đến hành lang khác, cuối cùng phát hiện ra lối đi đó ở một góc khuất.

Lối đi tối om, không nhìn thấy năm ngón tay.

Nhưng điều này đối với Trương Hạo không là gì, cậu có khả năng nhìn trong đêm, có thể thấy rõ mọi thứ trong lối đi.

Họ cẩn thận đi xuống theo lối đi, không biết đã đi bao lâu, cũng không biết đã xuống sâu bao nhiêu mét dưới lòng đất, chỉ cảm thấy xung quanh ngày càng ẩm ướt, không khí cũng ngày càng loãng.

Cuối cùng, họ đã đi đến cuối lối đi, nhưng lại phát hiện cuối đường cũng bị một bức tường gạch dày bịt kín.

Trương Hạo nhíu mày, không nói hai lời, bước lên tung một quyền.

Chỉ nghe một tiếng "bốp", tường gạch vỡ tan, đá vụn bắn tung tóe.

Mọi người vội vàng vượt qua bức tường gạch, rời khỏi lối đi ngột ngạt đó.

Bên ngoài lối đi, lại là một khe nứt chật hẹp.

Khe nứt tuy không rộng, nhưng vừa đủ cho hai người đi song song.

Họ đi dọc theo khe nứt, lại phát hiện hai bên vách đá có khảm những xác cổ với đủ tư thế khác nhau.

Khuôn mặt của những xác cổ này đã mờ mịt không rõ, nhưng tư thế của chúng vẫn sống động như thật, dường như có thể thoát ra khỏi vách đá bất cứ lúc nào.

Bàn Tử nuốt nước bọt, nói nhỏ: "Những xác cổ này, rốt cuộc là sao?

Chúng ta không phải là đã đi vào một ngôi mộ cổ đấy chứ?" "Mộ cổ thì sợ gì, chúng ta làm nghề gì, còn sợ mấy thứ này sao?" Mọi người nghe vậy, đều không nhịn được cười, không khí căng thẳng cũng dịu đi không ít.

Trương Hạo và mọi người tiếp tục đi về phía trước, trên đường đi đều thấy những xác cổ như vậy, trong lòng cũng dần quen.

"Các cậu nói xem, tại sao những xác cổ này lại xuất hiện ở đây?" Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

“Biết đâu đây là hố chôn người tuẫn táng.” Đinh Ngọc Vũ Điệp đoán.

“Cũng có thể là bãi tha ma thời cổ đại.” Giải Tiểu Hoa bổ sung một câu.

Khe nứt dài hơn tưởng tượng, dường như không có điểm cuối.

Nếu không có bản đồ trong tay, Trương Hạo và mọi người đều tưởng mình đã đi nhầm đường.

Hai tiếng sau, họ cuối cùng cũng ra khỏi khe nứt, đến một hang động khổng lồ.

Trong hang động tối om không có ánh sáng, mọi người giơ đèn pin lên chiếu vào hang.

Vài chùm sáng đèn pin đã chiếu sáng phần lớn hang động.

Giữa hang có một gò đất cao, gò đất được một con sông ngầm bao quanh, nước sông lặng lẽ chảy, phát ra tiếng róc rách.

“Nhìn kìa!

Ở đây có bích họa!” Đột nhiên, Dịch Táp chỉ vào một bên vách hang hét lớn.

Mọi người vội vàng vây lại, chỉ thấy trên vách quả nhiên có vẽ một số bức bích họa bí ẩn.

Những bức bích họa này màu sắc tươi đẹp, đường nét uyển chuyển, dường như vừa mới được vẽ lên.

Trương Hạo vỗ vai Hạo Thiên Chân nói: “Thiên Chân, nhiệm vụ giải mã bích họa này giao cho cậu đấy.” Hạo Thiên Chân đẩy gọng kính, cẩn thận quan sát nội dung trên bích họa.

Một lúc sau, cậu mới từ từ mở miệng: “Bích họa miêu tả một quốc gia cổ chưa từng xuất hiện trong lịch sử, nước Ai Lao.

Đây, lại là lăng mộ của nữ vu nước Ai Lao!

Chương 383

Những xác cổ khảm trong vách đá chính là tộc nhân của bà ấy.

Họ chôn cất mình và tộc nhân ở đất Quy Miên này là để chờ đợi một ngày, hậu nhân của bà có thể mở một chiếc hộp đồng ở đây, từ đó hồi sinh tất cả mọi người.

Và hang động chúng ta đang ở, chính là trung tâm của đất Quy Miên, cũng là khu vực trung tâm của lăng mộ nữ vu Ai Lao." "Hộp đồng?" Mọi người nghe vậy, đều lộ vẻ kinh ngạc.

"Đúng vậy, chính là hộp đồng." Hạo Thiên Chân gật đầu nói: "Nghe nói trong chiếc hộp đồng này cất giấu bí mật hồi sinh tất cả mọi người." "Hồi sinh tất cả mọi người?" Trương Hạo không nhịn được kinh ngạc thốt lên: "Trong hộp đồng đó rốt cuộc có thứ gì, lại có ma lực lớn như vậy?" Mọi người bắt đầu đoán già đoán non, có người nói trong hộp đồng có thể cất giấu bùa chú bí ẩn gì đó, có người nói trong hộp đồng có thể cất giấu dược liệu quý giá nào đó.

Nhưng rốt cuộc là gì, không ai có câu trả lời chắc chắn.

Bàn Tử sờ cằm nói: "Dù thế nào đi nữa, cái hộp đồng đó chắc chắn là một món bảo bối.

Chỉ là cái hộp đồng trên bích họa đâu rồi?

Nó đi đâu mất rồi?" Đúng lúc này, Trương Hạo đột nhiên phát hiện trên gò đất giữa hang dường như có thứ gì đó.

Cậu vội vàng leo lên đỉnh gò xem, quả nhiên phát hiện một chiếc hòm đồng to bằng chiếc ghế đẩu.

Cậu cẩn thận chạm vào hòm đồng, không ngờ nắp hòm lại có thể mở ra dễ dàng.

Cậu không nhịn được tò mò muốn mở hòm đồng, nhưng vì an toàn nên không mở ngay.

Những người khác thấy Trương Hạo leo lên gò đất cũng đi theo.

"Đây... trong này rốt cuộc là thứ gì?" Bàn Tử chỉ vào hòm đồng trên đất hỏi.

Những người khác cũng vây lại, căng thẳng nhìn hòm đồng.

Mọi người đều tò mò bên trong chứa thứ gì, rốt cuộc là thứ gì có thể khiến tất cả các thi thể hồi sinh.

"Hay là... chúng ta mở ra nhé?" Bàn Tử nhỏ giọng đề nghị.

Trương Hạo gật đầu nói: "Chúng ta lặn lội ngàn dặm đến đây, chính là để tìm nơi có Khổng Khí.

Bây giờ hộp đồng ngay trước mắt, chúng ta sao có thể dễ dàng bỏ qua?" Mọi người nghe vậy, cũng cảm thấy có lý.

Thế là, họ quyết định cùng nhau mở hòm đồng, xem bên trong rốt cuộc cất giấu bí mật gì.

Trương Hạo ôm lấy chiếc hộp đồng, hai tay vững vàng đỡ lấy đáy, ngón tay nhẹ nhàng đặt lên mép nắp.

Cậu đột ngột dùng sức, đẩy nắp sang một bên.

Cùng với tiếng "két" khi nắp hộp từ từ trượt ra, một luồng khí tức cổ xưa và bí ẩn ập đến, ngay sau đó, một luồng lục quang chói mắt như tia nắng bình minh đầu tiên, đột ngột bắn ra từ bên trong hộp, xông thẳng lên trời cao.

Luồng lục quang này vô cùng thuần khiết, dường như ngưng tụ sức sống ngàn năm, lấy chiếc hộp làm trung tâm, nhanh chóng lan tỏa ra bốn phía như gợn sóng.

Nó xuyên qua không khí u ám trong hang động, nơi nó đi qua,

những vách đá vốn im lìm dường như được ban cho sự sống, những xác cổ khảm trong vách đá lại bắt đầu rung nhẹ, như những người khổng lồ đang say ngủ bị đánh thức.

Lục quang như một bàn tay vô hình khổng lồ, nhẹ nhàng lướt qua từng bộ thi thể, lớp đá bên ngoài chúng lần lượt bong ra, để lộ thân xác khô héo và méo mó.

Những thi thể này như bị một sức mạnh nào đó lôi kéo, bắt đầu giãy giụa thoát ra khỏi vách đá.

Hành động của chúng vụng về và méo mó, như thể những linh hồn bị giam cầm từ lâu đang vội vã thoát khỏi xiềng xích.

Trên vách đá để lại những vết cào sâu hoắm, đó là dấu vết chúng để lại khi thoát ra, cũng là bằng chứng cho khát vọng tự do của chúng.

Từng bộ thi thể khô héo đột nhiên mở mắt, nhãn cầu tuy đã khô quắt, nhưng vẫn lấp lánh ánh lục u u.

Ngay sau đó, những thi thể này bắt đầu cử động, da của chúng dần dần phục hồi độ đàn hồi, tuy vẫn vàng úa, nhưng đã không còn vẻ chết chóc.

Các ngón tay của chúng cong lại thành móng vuốt, bám chặt vào vách đá, mỗi lần dùng sức đều kèm theo đá vụn bay ra.

Cuối cùng, ngày càng nhiều thi thể thành công thoát ra khỏi vách đá, chúng lảo đảo vài bước, dường như vẫn chưa quen với sự tự do đột ngột này.

Sau đó, nhiều thi thể khác cũng làm theo, chúng dùng một tư thế gần như méo mó, thoát khỏi nhà tù vách đá, loạng choạng tiến về phía Trương Hạo và mọi người.

"Hồi sinh rồi, những người đó thật sự đã hồi sinh hết rồi!" Bàn Tử kinh hãi hét lên, giọng gã vang vọng trong hang động, nghe đặc

biệt chói tai.

Những thi thể đó dường như bị tiếng hét của Bàn Tử thu hút, chúng tăng tốc, lao về phía nhóm của Trương Hạo.

Rất nhanh, cả hang động đã chật cứng những thi thể hồi sinh này, chúng không có biểu cảm, đôi mắt trống rỗng, nhưng lại mang một vẻ uy hiếp khó tả.

Bàn Tử thấy vậy, vội giơ xẻng công binh trong tay lên, hung hăng bổ về phía thi thể gần nhất.

Chỉ nghe một tiếng "bốp" giòn tan, thi thể đó lại như một con rối giấy, vỡ tan trong nháy mắt.

Điều kinh ngạc hơn là, từ bên trong thi thể rơi ra một đám bọ to bằng con gián, hình dạng xấu xí, chúng có màu trắng bạc, dưới ánh đèn pin lấp lánh ánh sáng quỷ dị.

Những con bọ này vừa xuất hiện, liền nhanh chóng bò về phía những người xung quanh, tốc độ nhanh đến kinh ngạc.

Những người khác thấy vậy, cũng lần lượt rút vũ khí ra, bắt đầu xua đuổi những thi thể xung quanh.

Tuy nhiên, những thi thể này cũng yếu ớt không chịu nổi, một đòn là vỡ, mỗi khi một thi thể bị đánh vỡ, đều có vô số con bọ trắng từ trong đó rơi ra.

Những con bọ này tràn đến như thủy triều, khiến người ta không kịp né tránh.

Nơi chúng bò qua, để lại những vệt nhớp nháp, trong không khí lan tỏa một mùi hôi thối khó tả.

Trương Hạo đứng tại chỗ, ánh mắt lạnh lùng và kiên định.

Độ thuần khiết của huyết mạch Kỳ Lân trên người cậu đã rất cao,

hơn nữa sắp phản tổ thành huyết mạch Thủy Kỳ Lân, vì vậy những con bọ bạc này căn bản không dám lại gần cậu.

Cậu nhìn quanh, chỉ thấy những người khác ai nấy đều luống cuống tay chân, vất vả đối phó, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác bất lực.

"Ái chà!" Bàn Tử đột nhiên hét thảm một tiếng, trên người gã không biết từ lúc nào đã bị những con bọ bạc đó cắn ra mấy chục vết thương.

Những con bọ đó theo vết thương chui vào cơ thể gã, đau đến nhe răng trợn mắt.

Hạo Thiên Chân thấy vậy, lớn tiếng kinh hô: "Cháu nhớ ra rồi, đây là bọ bạc!

Chúng chui vào cơ thể người để hút máu thịt, biến cơ thể người thành tổ để nuôi dưỡng đời sau.

Sau khi người chết, chúng còn có thể điều khiển xác chết hành động!" Bàn Tử nghe vậy, sắc mặt lập tức tái nhợt.

Gã vừa nghĩ đến việc mình sẽ biến thành quái vật giống như những thi thể đó, liền không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Gã run rẩy hỏi: "Thiên Chân, vậy cậu có biết cách đối phó với thứ này không?" Hạo Thiên Chân nhanh chóng quét mắt xung quanh, đột nhiên mắt sáng lên: "Nước!

Chúng sợ nước!" Mọi người nghe vậy, vội vàng chạy về phía con sông ngầm bao quanh gò đất, "phịch" vài tiếng liền nhảy hết xuống sông.

Những con bọ bạc đó quả nhiên đến bờ sông liền không tiến lên nữa, chúng dường như có nỗi sợ hãi bẩm sinh với nước, lưỡng lự ở bờ sông mà không chịu tan đi.

Chương 384

Nhìn thấy cảnh này, Trương Hạo cuối cùng cũng hiểu cái gọi là "hồi sinh" là chuyện gì.

Hóa ra, tất cả chỉ là một loại vật chất đặc biệt trong hộp đồng đã kích hoạt những con bọ bạc trong thi thể, khiến những sinh mệnh đã chết từ lâu này "tỉnh lại".

Chỉ là, sự tỉnh lại này không phải là sự sống thực sự hồi sinh, mà là một sự tồn tại bị điều khiển, méo mó.

Tuy nhiên, dù đã hiểu rõ sự thật, những nghi hoặc trong lòng Trương Hạo vẫn chưa giảm đi.

Chuyến đi này của họ là để tìm kiếm manh mối về thi thể Kỳ Lân, nhưng bây giờ đã đến nơi có Khổng Khí, hộp đồng cũng đã mở ra, nhưng vẫn không có bất kỳ manh mối nào.

Đang lúc cậu chìm vào suy tư, đột nhiên, một tiếng "ầm" vang dội đã phá vỡ sự yên tĩnh trong hang động.

Chỉ thấy hộp đồng đột nhiên rung chuyển dữ dội, dường như bên trong có một sức mạnh nào đó đang điên cuồng giãy giụa.

Ngay sau đó, chiếc hộp nổ tung, mảnh vỡ bay tứ tung, lục quang cũng theo đó mà tan biến.

Cùng với sự nổ tung của chiếc hộp, những thi thể vốn bị điều khiển cũng lập tức mất đi sức sống, lần lượt ngã xuống đất, không thể cử động được nữa.

Còn những con bọ bạc đó cũng như rắn mất đầu, tán loạn bỏ chạy, rất nhanh liền biến mất trong sâu thẳm của hang động.

Trương Hạo nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng ngũ vị tạp

trần.

Họ đã trải qua bao nhiêu gian khổ mới đến được đây, không ngờ lại có kết quả như vậy.

Hộp đồng đã nổ, manh mối về thi thể Kỳ Lân vẫn mịt mù.

Đang lúc mọi người rơi vào hoang mang, Trương Hạo đột nhiên chú ý thấy trong những mảnh vỡ của hộp đồng, có một mảnh dường như đang phát ra ánh sáng yếu ớt.

Cậu vội vàng tiến lên nhặt mảnh vỡ đó lên, cẩn thận xem xét.

Chỉ thấy mảnh vỡ là một con rồng cuộn tròn thành hình tròn.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và những người khác sau khi bọ bạc tan đi liền từ dưới sông bò lên, quay lại gò đất.

Bàn Tử nhìn thấy thứ trong tay Trương Hạo, mặt đầy kinh ngạc, gã kinh hô một tiếng: "Trương Hạo huynh đệ, thứ này ở đâu ra vậy?" Mọi người còn chưa hiểu rõ mối quan hệ giữa mảnh vỡ hình rồng phát ra ánh sáng yếu ớt trong tay Trương Hạo và chiếc hộp đồng, hang động liền bắt đầu phát ra những tiếng nổ vang dội hơn, dường như cả ngọn núi đều đang gầm thét giận dữ vào giây phút này.

Đá tảng trên đỉnh động bắt đầu rơi xuống từng mảng lớn, như thiên thạch rơi từ trên trời xuống, mang theo sức mạnh không thể cản phá, hung hăng đập xuống mặt đất.

Những thi thể vốn bị bọ bạc điều khiển, lúc này cũng bị sức mạnh này va chạm, hóa thành tro bụi.

"Mau chạy!

Hang động sắp sập rồi!" Trương Hạo hét lớn, giọng cậu trong tiếng nổ vang dội lại trông có vẻ vô cùng trong trẻo, như có một sức mạnh xuyên thấu mọi thứ.

Cậu nắm chặt mảnh vỡ hình rồng chạy ra ngoài hang động.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp và những người khác nghe vậy, lập tức hoàn hồn, họ không dám do dự một chút nào, lần lượt chạy như điên về phía cửa hang.

Đinh Ngọc Vũ Điệp và Giải Tiểu Hoa dìu nhau, dù bước chân loạng choạng, nhưng trong mắt họ lại lóe lên ánh sáng bất khuất.

Trương Hạo và Trương Kỳ Lân thì chịu trách nhiệm bọc hậu, họ vừa chống đỡ đá rơi, vừa đảm bảo không ai bị tụt lại.

Tuy nhiên, tốc độ sụp đổ của hang động lại nhanh hơn nhiều so với dự đoán của họ.

Những tảng đá khổng lồ như những người khổng lồ giận dữ, mang theo ngọn lửa vô tận, lần lượt chặn đường tiến của họ.

Họ phải lần lượt thay đổi phương hướng, tìm kiếm con đường sống sót.

Cuối cùng, vào giây phút hang động sắp hoàn toàn sụp đổ, họ đã lao ra khỏi cửa hang.

Tuy nhiên, khi họ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cả hang động đã biến thành một đống đổ nát, những tảng đá khổng lồ và đá vụn đã bịt kín cửa hang, như thể chưa từng có ai đến đây.

Trương Hạo và mọi người thở hổn hển vì sợ hãi.

Lúc này, bên ngoài hang trời đã sáng, ánh nắng xuyên qua mây, chiếu lên người họ, mang lại một chút ấm áp và hy vọng.

Trương Hạo phát hiện họ đang ở trong một thung lũng rộng lớn, xung quanh là một thảo nguyên bao la.

Tuy nhiên, thảo nguyên này lại trông có vẻ vô cùng hoang vu, tất cả cỏ đều đã khô héo, như bị một sức mạnh bí ẩn nào đó tước đoạt

sinh khí.

Còn cây cỏ xung quanh lại xanh tươi, tràn đầy sức sống, tạo thành một sự tương phản rõ rệt với thảo nguyên khô héo này, khiến người ta không khỏi cảm thấy một trận quỷ dị và bất an.

"Đây...

đây là chuyện gì vậy?" Bàn Tử thở hổn hển, ánh mắt đầy nghi hoặc và sợ hãi.

Mọi người lần lượt lắc đầu, tỏ ý mình cũng không rõ nguyên do trong đó.

Họ nhìn quanh, cố gắng tìm kiếm một chút manh mối từ thung lũng hoang vu này.

Đúng lúc này, bên tai đột nhiên vang lên một tiếng "ầm" vang dội.

Nhìn theo hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy trên thảo nguyên đột nhiên bốc lên ngọn lửa hừng hực, ngọn lửa như một con rồng khổng lồ giận dữ, mang theo sức mạnh hủy diệt vô tận, nuốt chửng cả thảo nguyên.

Trương Hạo và mọi người vội vàng né tránh, sợ bị ngọn lửa cuốn vào.

Đợi đến khi ngọn lửa tắt, họ mới dám lại gần xem.

"Phạm vi cháy của ngọn lửa này thật kỳ lạ." Hạo Thiên Chân nhíu mày nói.

Cậu chỉ vào vết cháy của ngọn lửa, chỉ thấy những vết cháy đó lại tạo thành một hình dạng kỳ lạ, giống hệt hình dạng trên mảnh vỡ hình rồng trong tay Trương Hạo.

"Chẳng lẽ... ngọn lửa này có liên quan đến mảnh vỡ hình rồng?" Trong lòng Trương Hạo dâng lên một suy đoán mơ hồ.

Cậu nắm chặt mảnh vỡ hình rồng, cẩn thận xem xét hình dạng trên đó, cố gắng tìm kiếm một số manh mối.

Tuy nhiên, hình dạng tuy rõ ràng, nhưng dường như ẩn giấu vô tận bí mật, khiến người ta không thể nhìn thấu.

Đúng lúc này, trên trời đột nhiên vang lên một tiếng sấm đinh tai nhức óc.

Ngay sau đó, một tia sét thô to đột ngột giáng xuống, chính xác đánh trúng mảnh vỡ hình rồng trên tay Trương Hạo.

Trương Hạo chỉ cảm thấy toàn thân tê dại, cả người suýt nữa ngất đi.

Cậu phải nghỉ một lúc lâu mới hoàn hồn.

Lúc này, cậu chú ý thấy trên mảnh vỡ hình rồng lóe lên tia điện, phát ra một luồng điện quang mạnh mẽ, chiếu sáng cả thung lũng trong chốc lát.

Mọi người thấy vậy, lần lượt kinh hãi kêu lên.

Họ chưa từng thấy cảnh tượng kỳ lạ như vậy, trong lòng không khỏi tràn đầy kính sợ và tò mò.

Còn Trương Hạo thì cảm thấy một luồng sức mạnh to lớn từ mảnh vỡ hình rồng tràn vào cơ thể, khiến cậu toàn thân tràn đầy sức mạnh và dũng khí.

Chương 385

Ngay sau đó, trong thung lũng nổi lên một cơn gió lạ.

Cơn gió này hoàn toàn khác với gió bình thường, nó mang theo một lực xoáy mạnh mẽ, dường như muốn cuốn cả thung lũng vào trong.

Gió lạ dần dần hình thành một cột gió khổng lồ, nối liền trời đất, khí thế hùng vĩ.

"Mọi người cẩn thận!" Trương Hạo hét lớn, cậu biết rõ cơn gió lạ này tuyệt đối không phải là điềm lành.

Tuy nhiên, cậu vừa dứt lời, cơn gió lạ liền đột ngột cuốn tới, cuốn họ vào trong chớp mắt.

Trong cột gió, họ dường như bị cuốn vào một vòng xoáy vô tận.

Mọi thứ xung quanh đều trở nên mơ hồ, chỉ có tiếng gió rít bên tai và ánh điện lóe lên trên mảnh vỡ hình rồng bầu bạn cùng họ.

Họ nắm chặt tay nhau, sợ bị mất liên lạc trong vòng xoáy kinh hoàng này.

Không biết đã qua bao lâu, cơn gió lạ cuối cùng cũng dừng lại.

Họ phát hiện mình đã ở một nơi xa lạ, xung quanh là một vùng hỗn độn.

Trương Hạo nhìn quanh, chỉ thấy xung quanh một vùng trống trải, có chút giống với tình hình trong không gian trữ vật.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và mấy người khác nằm rải rác trên mặt đất xung quanh.

"Ái chà, Bàn Gia đây là xuống địa ngục rồi à?" Bàn Tử lẩm bẩm

chửi rủa bò dậy từ dưới đất, nhìn quanh.

Khi gã nhìn thấy môi trường xung quanh, vẻ mặt kinh ngạc nói: "Chúng ta... chúng ta đang ở đâu đây, hoàn cảnh này hoàn toàn khác với núi Ai Lao?" Hạo Thiên Chân, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp và những người khác lần lượt lắc đầu.

Trương Hạo nắm chặt mảnh vỡ hình rồng, ánh mắt lóe lên tia suy tư.

Cậu biết, tất cả những gì trước mắt đều liên quan đến mảnh vỡ hình rồng trong tay.

Trong đó chắc chắn ẩn giấu vô số bí mật và sức mạnh, và họ muốn giải khai những bí mật này, thì phải làm rõ nó rốt cuộc là thứ gì, và tại sao lại có sức mạnh lớn như vậy.

Trương Hạo và mọi người bị một cơn gió lạ cuốn vào vùng hỗn độn, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, tiếng gió gào thét bên tai như vô số oán linh than khóc, khiến người ta lạnh gáy.

Không biết đã qua bao lâu, cơn gió lạ cuối cùng cũng ngừng lại, bọn họ lảo đảo đứng dậy, phát hiện mình đã ở một nơi hoàn toàn xa lạ.

Cảnh tượng trước mắt khiến họ chết lặng, nơi đây tựa như một thế giới bị thời gian lãng quên, tràn ngập một bầu không khí bí ẩn.

Bầu trời mang một màu sắc kỳ dị, không phải xanh biếc, cũng không phải xám xịt, mà là sự đan xen giữa ánh sáng màu tím và vàng, như một bức tranh thần bí, sâu thẳm và xa xôi.

Không gian xung quanh dường như bị một lực lượng vô hình bóp méo, lúc thì vặn vẹo biến dạng, lúc lại trở về nguyên trạng, khiến người ta có cảm giác chóng mặt dữ dội.

Trên mặt đất, những phù văn kỳ dị lấp lánh ánh sáng yếu ớt, hình

thù cổ xưa, đường nét mượt mà.

Chúng đan xen vào nhau, tạo thành những hình vẽ thần bí, lúc như sông núi, lúc lại như tinh tú nhật nguyệt.

Trong không khí thoang thoảng một mùi hương thanh khiết, một thứ mùi không thể diễn tả bằng lời, khiến người ta ngửi vào thấy sảng khoái tinh thần, đồng thời lại cảm thấy một sự kính sợ khó tả.

Điều khiến người ta kinh ngạc hơn nữa là họ có thể cảm nhận rõ ràng những luồng năng lượng mạnh mẽ đang hội tụ xung quanh.

Những luồng năng lượng này như những dòng sức mạnh vô hình, cuộn trào, lượn lờ trong không khí, phát ra những tiếng gầm gừ trầm thấp, tựa như rồng lớn đang gào thét.

Nơi năng lượng đi qua, không gian đều rung chuyển, những phù văn trên mặt đất cũng theo đó mà lấp lánh dữ dội hơn, phảng phất như đang hưởng ứng.

"Đây... rốt cuộc là nơi quái nào vậy?" Bàn Tử lắp bắp hỏi, giọng nói đầy sợ hãi và nghi hoặc.

Mắt gã trợn tròn, nhìn ngó xung quanh, cố gắng tìm kiếm một vài dấu hiệu quen thuộc, nhưng mọi thứ đều quá xa lạ và quỷ dị.

Hạo Thiên Chân nuốt nước bọt, cổ họng khô khốc không nói nên lời.

Lòng bàn tay cậu đầy mồ hôi, siết chặt chiếc đèn pin trong tay.

Dịch Táp thì cảnh giác quan sát tứ phía, ánh mắt lộ ra một tia bất an.

Tay anh ta bất giác đặt lên con dao găm bên hông, sẵn sàng ứng phó với nguy hiểm có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Giải Tiểu Hoa, Hoắc Tú Tú cũng mang vẻ mặt đề phòng, để tránh

xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Trương Hạo siết chặt mảnh vỡ hình rồng, cảm nhận luồng sức mạnh yếu ớt truyền đến từ mảnh vỡ, trong lòng dâng lên một cảm giác quen thuộc khó tả.

Anh mơ hồ cảm thấy, mọi thứ ở đây đều có mối liên hệ mật thiết với mảnh vỡ hình rồng trong tay mình.

Bất chợt, Trương Hạo nhận ra một luồng khí tức bí ẩn đang cuộn trào xung quanh, lập tức hiểu ra đây là nơi nào.

"Nơi này hẳn là nơi tập trung năng lượng mà chúng ta vẫn luôn tìm kiếm!" "Thật sao?" Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp và những người khác nghe vậy đồng thanh nói: "Vậy thì tốt quá rồi!" Trương Hạo không giải thích nhiều, trực tiếp tìm kiếm xung quanh, nếu không có gì bất ngờ, Thượng Chi Kỳ Lân mà anh cần tìm hẳn là ở đây.

Những người khác thấy vậy cũng đi theo sau Trương Hạo bắt đầu dò xét tình hình xung quanh.

Đột nhiên, phía trước xuất hiện một vệt sáng kỳ dị, lấp lánh không ngừng.

Trương Hạo và mọi người nhìn nhau, trong mắt đều lóe lên một tia do dự, nhưng cuối cùng vẫn quyết định đi nhanh về phía ánh sáng.

Khi mọi người dần tiến lại gần vệt sáng kỳ dị đó, ánh sáng càng lúc càng chói lòa, khiến người ta gần như không thể mở mắt.

Khi đến gần, Trương Hạo và họ cuối cùng cũng nhìn rõ nguồn phát ra ánh sáng, một tế đàn khổng lồ hiện ra trước mắt, tất cả mọi người đều bị cảnh tượng trước mắt chấn động đến không nói nên lời.

Tế đàn được xây bằng những tảng đá đen khổng lồ, mỗi tảng đá cao hơn hai người, trên đó khắc đầy những phù văn bí ẩn và đồ án cổ xưa.

Những phù văn và đồ án này dưới ánh sáng chiếu rọi, lấp lánh một cách quỷ dị.

Tế đàn có hình tròn, đường kính đến cả trăm mét, xung quanh là một vòng cột đá cao vút, mỗi cây cột đá đều điêu khắc hình rồng sống động như thật, chúng nhe nanh múa vuốt, dường như có thể bay lên trời bất cứ lúc nào.

Bậc thang của tế đàn như thang lên trời, mỗi bậc đều rộng rãi và dày dặn, trên đó cũng khắc đầy phù văn.

Hai bên bậc thang đặt những chiếc đỉnh đồng khổng lồ, trong đỉnh cháy rừng rực lửa, ngọn lửa có màu xanh lam quái dị, tỏa ra một khí tức bí ẩn.

Trung tâm tế đàn là một bệ đá cao lớn, trên bệ đá đặt một phiến đá tròn khổng lồ, trên phiến đá khắc đầy những hoa văn phức tạp, tựa như một tấm bản đồ thần bí.

Toàn bộ tế đàn tỏa ra một luồng khí tức mạnh mẽ, khiến người ta cảm thấy một áp lực vô hình.

"Cái tế đàn này... cũng hoành tráng quá." Bàn Tử nuốt nước bọt, giọng run rẩy nói.

Mắt gã trợn tròn, đầy kinh ngạc, lớp mỡ trên mặt cũng khẽ run lên vì kích động.

"Đúng vậy, tôi chưa từng thấy một tế đàn nào bí ẩn và cổ xưa như thế này." Hạo Thiên Chân cũng không khỏi cảm thán.

Ánh mắt cậu lướt khắp tế đàn, cố gắng tìm kiếm manh mối từ những phù văn và đồ án kia, nhưng tất cả đều quá xa lạ, khiến cậu không biết bắt đầu từ đâu.

Chương 386

Dịch Táp thì lặng lẽ quan sát mọi thứ xung quanh, ánh mắt lộ ra một tia cảnh giác.

Anh ta luôn cảm thấy tế đàn này ẩn giấu một nguy hiểm to lớn, dường như có một đôi mắt vô hình đang theo dõi họ từ trong bóng tối.

Tim Trương Hạo bất giác đập nhanh hơn, anh siết chặt mảnh vỡ hình rồng, cảm nhận được dường như có một mối liên hệ tinh vi nào đó giữa mảnh vỡ và tế đàn.

Anh có thể cảm giác được, tế đàn này và bí mật chứa đựng trong mảnh vỡ hình rồng có liên quan mật thiết với nhau.

Trương Hạo và họ từ từ tiến vào bên trong tế đàn.

Một luồng mùi hôi thối nồng nặc ập vào mặt, xộc lên khiến mọi người gần như ngạt thở.

Họ cố nén sự khó chịu, dùng tay bịt mũi miệng, dựa vào ánh sáng vàng vọt của đèn pin, cẩn thận dò dẫm tiến về phía trước.

Cảnh tượng trước mắt khiến họ tê dại da đầu, chỉ thấy mặt đất bên trong tế đàn ngổn ngang vô số thi hài, những thi hài này có đủ mọi tư thế, chết một cách cực kỳ quỷ dị.

Có thi thể bị vặn thành một hình dạng không thể tưởng tượng nổi, cơ thể như bị một lực lượng vô hình xoắn thành bánh quai chèo; có thi thể nét mặt kinh hoàng tột độ, mắt trợn trừng, như thể trước khi chết đã nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ nhất thế gian; lại có thi thể chi chít những vết thương kỳ lạ, hình dạng đều đặn, không giống như tự nhiên hình thành, mà giống như bị một sức mạnh bí ẩn nào đó cố ý điêu khắc lên.

Điều khiến người ta rợn tóc gáy hơn nữa là trên mỗi thi thể đều khắc đầy những phù hiệu bí ẩn.

Những phù hiệu này tỏa ra ánh sáng quỷ dị, tương ứng với những phù văn trên tế đàn, dường như đang kể lại một đoạn lịch sử không ai biết.

Những phù hiệu này có cái giống như văn tự cổ, có cái lại như đồ án bí ẩn, chúng đan xen vào nhau, tạo thành một bầu không khí khiến người ta rùng mình.

"Đây... rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Sao những người này lại chết ở đây, mà còn chết một cách quái dị như vậy?" Hạo Thiên Chân run rẩy nói, ánh mắt cậu đầy sợ hãi và nghi hoặc.

Cơ thể cậu khẽ run, chiếc đèn pin trong tay cũng rung theo, khiến bóng của những thi hài không ngừng chao đảo trên vách tường, càng làm tăng thêm mấy phần không khí kinh hoàng.

Sắc mặt Bàn Tử tái nhợt, trán đẫm mồ hôi lạnh, gã lắp bắp nói: "Bàn gia ta nam chinh bắc chiến, chuyện kỳ quái gì mà chưa từng thấy, nhưng mà... cái này tà môn quá!" Mọi người thấy vậy bất giác nép lại gần Trương Hạo, dường như làm vậy sẽ có được một chút cảm giác an toàn.

Sắc mặt ai nấy đều trở nên vô cùng khó coi, tay đều siết chặt vũ khí, cảnh giác quan sát xung quanh, sẵn sàng đối phó với nguy hiểm có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Trương Hạo nhíu chặt mày, lòng đầy nghi hoặc và lo lắng.

Anh ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát phù hiệu trên mỗi thi thể, cố gắng tìm ra manh mối.

Tuy nhiên, những phù hiệu này quá bí ẩn, anh hoàn toàn không thể

hiểu được ý nghĩa của chúng.

Anh đứng dậy, nhìn quanh, trong lòng dâng lên một dự cảm mãnh liệt, họ dường như đã rơi vào một bí ẩn to lớn, mà đằng sau bí ẩn này, có thể ẩn giấu một sự thật đủ để lật đổ nhận thức của họ.

Trương Hạo cố nén sự khó chịu trong lòng, tiếp tục khám phá trong tế đàn bị vây quanh bởi đám thi thể.

Dần dần đi sâu vào trong, họ đã đến trung tâm của tế đàn.

Ở đây, một chiếc quan tài đá khổng lồ sừng sững đứng đó, tỏa ra một khí tức khiến người ta lạnh gáy.

Quan tài đá được điêu khắc từ một khối ngọc thạch đen khổng lồ, trong ánh sáng mờ ảo xung quanh, nó lấp lánh một vẻ lạnh lẽo và quỷ dị.

Những đường vân trên ngọc thạch tựa như dấu vết của năm tháng, lại giống như một loại phù hiệu bí ẩn nào đó, mơ hồ toát ra một sức mạnh cổ xưa và thần bí.

Quan tài đá dài khoảng ba mét, rộng khoảng một mét rưỡi, cao khoảng một mét, hình dáng cổ xưa mà trang trọng, mỗi đường nét đều mượt mà và tự nhiên, tựa như một kiệt tác của tạo hóa.

Bề mặt quan tài đá khắc đầy những đồ án và phù văn bí ẩn chi chít.

Những đồ án này có cái giống như rồng lớn đang bay lượn, thân hình khỏe khoắn, nhe nanh múa vuốt, dường như muốn phá vỡ sự trói buộc của quan tài đá để bay vút lên trời; có cái giống như thần thú cổ đại, hình thái khác nhau, hoặc uy nghiêm, hoặc hung dữ, tỏa ra sức uy hiếp mạnh mẽ.

Còn phù văn thì giống như một loại văn tự cổ xưa, chúng được sắp xếp ngay ngắn, nét bút phức tạp, hàm chứa vô tận sự huyền bí.

Những đồ án và phù văn này đan xen vào nhau, tạo thành một bức tranh bí ẩn mà tráng lệ, khiến người ta không khỏi thán phục trí tuệ và kỹ nghệ của người xưa.

Trên nắp quan tài đá, điêu khắc một con Kỳ Lân khổng lồ.

Hình dáng Kỳ Lân sống động như thật, đôi mắt nó sáng ngời, dường như đang nhìn chăm chú vào mọi thứ trên thế gian; lớp vảy của nó tinh xảo và chân thực, dường như mỗi chiếc vảy đều hàm chứa sức mạnh sinh mệnh; móng vuốt của nó sắc bén vô cùng, dường như có thể xé nát bất cứ thứ gì cản đường nó.

Trên thân Kỳ Lân cũng khắc đầy những phù văn bí ẩn, những phù văn này lấp lánh ánh sáng yếu ớt trên thân nó, dường như ban cho nó một sức mạnh thần bí.

"Cái quan tài đá này... quá chấn động." Hạo Thiên Chân lẩm bẩm, mắt cậu trợn tròn, đầy kinh ngạc và kính sợ.

Tay cậu bất giác đưa về phía quan tài đá, muốn chạm vào những đồ án và phù văn bí ẩn đó, nhưng ngay khoảnh khắc sắp chạm vào, cậu lại do dự, dường như có một sức mạnh vô hình đang ngăn cản cậu.

"Bàn gia ta cứ cảm thấy cái quan tài đá này toát ra một vẻ tà môn, chúng ta nên cẩn thận thì hơn." Hạo Thiên Chân nhíu chặt mày, ánh mắt lộ ra một tia cảnh giác và bất an.

Cậu đi một vòng quanh quan tài đá, cẩn thận quan sát từng chi tiết, cố gắng tìm ra manh mối.

"Những đồ án này dường như đang truyền tải một thông điệp đặc biệt nào đó, nhưng tôi tạm thời chưa giải mã được." Trương Hạo gật đầu, tế đàn này rất bí ẩn, không giống với những cái anh từng thấy trước đây.

Ngoài ra, anh có thể cảm nhận được dường như có một sức mạnh to lớn ẩn giấu trong quan tài đá, sức mạnh này tương ứng với mảnh vỡ hình rồng, khiến nội tâm anh đầy tò mò và mong đợi.

Anh siết chặt mảnh vỡ hình rồng, đi về phía quan tài đá, trong lòng dâng lên một sự thôi thúc mãnh liệt, muốn mở quan tài ra, khám phá bí mật bên trong.

Tuy nhiên, ngay khi tay anh sắp chạm vào nắp quan tài, đột nhiên, một tiếng gầm trầm thấp và quái dị truyền ra từ bên trong, dường như có thứ gì đó đang thức tỉnh.

Mọi người lập tức căng thẳng, lần lượt siết chặt vũ khí trong tay, cảnh giác nhìn chằm chằm vào quan tài đá, một cơn khủng hoảng chưa biết sắp ập đến...

"Thú hộ vệ, là thú hộ vệ!" Đúng lúc này, Hạo Thiên Chân kinh hãi hét lên: "Cháu biết rồi, tế đàn này tồn tại chính là để bảo vệ thú hộ vệ, trong quan tài đá chính là thú hộ vệ được tế đàn này thờ cúng, nó sắp ra ngoài rồi!" Cái gọi là thú hộ vệ chính là những quái thú mạnh mẽ xuất hiện trong các cổ mộ, gần các loại linh dược hay những nơi đặc biệt nào đó, chúng đều không tầm thường, không phải người bình thường có thể đối phó.

"Gầm..." Đột nhiên, một tiếng gầm vang lên từ trong quan tài đá.

Tiếng gầm trầm thấp vang vọng trong tế đàn tĩnh lặng, tựa như tiếng gầm giận dữ của ác quỷ từ sâu thẳm địa ngục, khiến người ta rợn tóc gáy.

Tim mọi người đập thình thịch, siết chặt vũ khí trong tay, cơ bắp toàn thân căng cứng, mỗi dây thần kinh đều bị nỗi sợ hãi và căng thẳng lấp đầy.

Chỉ thấy một bóng đen từ trong quan tài đá vọt lên trời, tức thì

biến mất trên đỉnh vòm tối tăm.

Ngay sau đó, một trận rung chuyển dữ dội truyền đến, toàn bộ tế đàn bắt đầu rung lắc, dường như sắp sụp đổ.

Ánh sáng từ đèn pin của Hạo Thiên Chân chao đảo bất định trong bóng tối, chiếu rọi khuôn mặt trắng bệch và ánh mắt kinh hoàng của cậu.

Giọng cậu run rẩy, mang theo chút nức nở hét lên: "Đây... rốt cuộc là thứ gì vậy?" Bàn Tử nuốt nước bọt, giọng run rẩy đáp: "Bàn gia ta làm sao biết được, cái... con thú hộ vệ này tà môn quá!" Hai chân gã mềm nhũn, gần như không đứng vững, chiếc xẻng công binh siết chặt trong tay cũng khẽ run.

Ánh mắt Dịch Táp lộ ra một tia kiên định và quyết đoán, anh siết chặt con dao găm trong tay, trầm giọng nói: "Bất kể là gì, chúng ta đều phải cẩn thận đối phó." Cơ thể anh ta hơi hạ thấp, chuẩn bị sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào.

Đúng lúc này, một bóng đen từ trên đỉnh đầu lao xuống, tốc độ nhanh như tia chớp.

Chương 387

Trương Hạo chỉ cảm thấy một bóng đen lóe lên trước mắt, theo bản năng nghiêng người né tránh.

Bóng đen đó lướt qua người anh, mang theo một luồng gió mạnh, thổi tung quần áo anh kêu phần phật.

Anh định thần nhìn lại, chỉ thấy một con quái vật hình người đang đứng trước mặt họ.

Con thú hộ vệ này có hình dáng bằng người trưởng thành, toàn thân bao phủ bởi lớp vảy màu đen, mỗi chiếc vảy đều lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo.

Đầu nó to lớn và hung dữ, hai mắt như ngọn lửa đang cháy, tỏa ra ánh sáng đỏ, lộ ra sự hung ác và tàn bạo vô tận.

Miệng nó há to, để lộ những chiếc răng nanh sắc bén, mỗi chiếc răng nanh đều to bằng cánh tay, dường như có thể dễ dàng xé nát bất cứ vật thể nào.

Tứ chi nó thô kệch và mạnh mẽ, móng vuốt sắc như dao, cào trên mặt đất tạo ra những vết hằn sâu.

"Gầm!" Thú hộ vệ gầm lên một tiếng rồi lao về phía Bàn Tử.

Bàn Tử ngơ ngác: "Sao thế nhỉ, sao lại nhắm vào Bàn gia, lẽ nào con thú hộ vệ này thích ăn thịt?" Bàn Tử vung chiếc xẻng công binh trong tay, cố gắng dùng sức mạnh để chống lại đòn tấn công của thú hộ vệ, mỗi lần vung đều mang theo tiếng gió vù vù, tuy nhiên lớp vảy của thú hộ vệ cứng rắn vô cùng, xẻng công binh đập vào chỉ tóe lên những tia lửa; "Béo, lúc nào rồi mà còn lắm mồm!" Dịch Táp thấy Bàn Tử không giết được thú hộ vệ, liền lao lên hỗ trợ.

Anh ta lợi dụng sự sắc bén của dao găm, tìm kiếm điểm yếu của thú hộ vệ để tấn công, động tác nhanh nhẹn và tốc độ, như một con báo săn linh hoạt, nhưng phòng ngự của thú hộ vệ rất chặt chẽ, đòn tấn công của anh ta khó gây ra tổn thương thực chất.

Giải Tiểu Hoa và Hoắc Tú Tú cũng không rảnh rỗi, những viên bi sắt như đạn liên tục bắn ra từ tay Giải Tiểu Hoa, những ám khí nhỏ li ti cũng bay ra từ tóc của Hoắc Tú Tú.

"Keng, keng, keng..." Những tiếng kim loại va chạm liên tục vang lên.

Tuy nhiên, các đòn tấn công của mọi người như châu chấu đá xe, không thể gây ra tổn thương chí mạng cho thú hộ vệ.

"Vãi chưởng, phòng ngự của con quỷ này cũng mạnh quá rồi, nhiều người chúng ta như vậy mà không thể làm nó bị thương!" Bàn Tử thấy vậy kinh hãi hét lớn.

Những người khác cũng kinh ngạc vô cùng.

Không chỉ phòng ngự, sức mạnh và tốc độ của nó cũng khiến người ta khó chống đỡ.

Cứ tiếp tục thế này, tất cả mọi người sẽ rơi vào tình thế nguy hiểm.

"Tiểu Cữu!" "Trương Hạo huynh đệ!" Trương Hạo thấy những người khác đã mài giũa gần đủ rồi, liền bước ra.

Ánh mắt anh lộ ra một sự kiên định và tự tin, dường như con thú hộ vệ trước mắt hoàn toàn không đáng sợ.

Anh điều động sức mạnh trong cơ thể, cơ bắp toàn thân tức thì căng cứng, da dẻ nổi lên một lớp ánh sáng vàng nhạt, tựa như được bao bọc bởi một lớp áo giáp vàng.

Trương Hạo đột nhiên bước một bước về phía trước, tay phải siết chặt, trên nắm đấm hội tụ một sức mạnh to lớn, không khí dường như bị quyền phong của anh xé rách, phát ra tiếng "vù vù".

Thân hình anh như một tia chớp đen, tức thì lao về phía thú hộ vệ.

Thú hộ vệ dường như cũng cảm nhận được mối đe dọa từ Trương Hạo, nó gầm lên một tiếng, nhe nanh múa vuốt lao về phía anh.

Trương Hạo không hề sợ hãi, nghênh đón đòn tấn công của thú hộ vệ, nắm đấm của anh mang theo khí thế không gì cản nổi, đấm mạnh vào đầu con quái vật.

Chỉ nghe một tiếng vang trầm đục, thân thể thú hộ vệ như một quả đạn pháo bị bắn trúng, bay về phía sau, đập mạnh vào cột đá bên cạnh tế đàn.

Những khối đá trên cột đá rơi lả tả, tung lên một đám bụi.

Thú hộ vệ nằm trên đất, không nhúc nhích, đầu nó đã bị nắm đấm của Trương Hạo đập nát, máu tươi và óc văng tung tóe.

Mọi người bị cú đấm này của Trương Hạo làm cho sững sờ, miệng há to, ánh mắt đầy kinh ngạc và không thể tin nổi.

Chiếc đèn pin trong tay Hạo Thiên Chân rơi xuống đất, phát ra tiếng "loảng xoảng"; chiếc xẻng công binh trong tay Bàn Tử cũng rơi xuống đất, hai tay gã vẫn giữ tư thế vung lên, dường như vẫn chưa hoàn hồn sau cú sốc vừa rồi; mắt Dịch Táp trợn tròn, con dao găm trong tay cũng bất giác buông thõng xuống.

Giải Tiểu Hoa, Hoắc Tú Tú ngây người tại chỗ.

"Tiểu Cữu dường như lợi hại hơn trước rồi!" Hạo Thiên Chân lẩm bẩm, giọng nói đầy kinh ngạc và kính sợ.

Bàn Tử nuốt nước bọt, lắp bắp nói: "Đây...

đây còn là người nữa không?

Một đấm đã giết chết con thú hộ vệ!" Dịch Táp nhìn Trương Hạo, trong mắt lóe lên một tia sáng kỳ lạ, lòng anh tràn ngập sự kính phục và ngưỡng mộ.

"Tiểu Cữu, anh rõ ràng bằng tuổi bọn em, tại sao lại lợi hại như vậy!" Giải Tiểu Hoa, Hoắc Tú Tú đầy vẻ ngưỡng mộ.

Cú đấm này của Trương Hạo, không chỉ thể hiện thực lực kinh người của anh, mà còn cho mọi người thấy sự mạnh mẽ và tự tin của anh.

Anh đứng đó, như một ngọn núi nguy nga, khiến người ta cảm thấy vô cùng an tâm và kính sợ.

Trong lòng mọi người dâng lên một tình cảm sùng bái mãnh liệt, họ vây quanh Trương Hạo, ánh mắt đầy ngưỡng mộ và kính phục.

"Trương Hạo huynh đệ, cậu cũng quá lợi hại rồi!" Hạo Thiên Chân kích động nói: "Con thú hộ vệ này mọi người tốn bao nhiêu công sức cũng không giết được, cậu một đấm là giải quyết xong!" "Đúng vậy, Tiểu Cữu, thực lực này của cậu quả thực nghịch thiên rồi!" Bàn Tử cũng hùa theo: "Đi theo Trương Hạo huynh đệ, tôi cảm thấy tất cả chúng ta đều là đồ bỏ đi!" Dịch Táp tuy không nói gì, nhưng ánh mắt anh cũng tràn ngập sự kính phục và ngưỡng mộ đối với Trương Hạo.

Anh biết, thực lực của Trương Hạo đã vượt xa họ, anh là một cường giả thực sự.

Thú hộ vệ ầm ầm ngã xuống, máu tươi lan ra trên mặt đất, không khí tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc.

Mọi người vẫn còn chìm đắm trong sự chấn động của cú đấm kinh thiên động địa kia của Trương Hạo, tuy nhiên, môi trường xung

quanh lại không hề có sự thay đổi mà họ mong đợi sau cái chết của thú hộ vệ.

Tế đàn vẫn sừng sững ở đó, tỏa ra khí tức cổ xưa và bí ẩn, quan tài đá cũng vẫn tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo và quỷ dị, dường như mọi chuyện vừa rồi chỉ là một ảo giác.

"Đây... thế là kết thúc rồi sao?" Hạo Thiên Chân có chút không dám tin vào mắt mình, cậu cẩn thận tiến lại gần thi thể thú hộ vệ, dùng đèn pin chiếu vào nó, như thể sợ nó sẽ đột nhiên sống lại.

"Chắc là kết thúc rồi." Bàn Tử nuốt nước bọt, giọng vẫn còn hơi run: "Cú đấm kia của Trương Hạo huynh đệ, quả thực không phải người có thể đánh ra được." Hoắc Tú Tú không nói gì, ánh mắt cô vẫn luôn dõi theo Trương Hạo, tình cảm kính phục và ngưỡng mộ trong mắt càng lúc càng nồng đậm.

Cô biết, thực lực của Trương Hạo đã vượt xa sức tưởng tượng của cô, cường giả như vậy, trên thế giới này e rằng cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Trương Hạo không để ý đến sự kinh ngạc của mọi người, ánh mắt anh dán vào quan tài đá.

Anh luôn cảm thấy, bí mật ẩn giấu trong quan tài đá này dường như có mối liên hệ vô cùng quan trọng với mảnh vỡ hình rồng trong tay.

Anh từ từ đi về phía quan tài đá, trong lòng dâng lên một sự thôi thúc mãnh liệt, muốn vén màn bí mật bên trong.

Khi Trương Hạo đến gần quan tài đá, mảnh vỡ hình rồng trong tay anh đột nhiên phát ra một luồng sáng yếu ớt, và bắt đầu rung nhẹ, dường như đang tương ứng với một sức mạnh nào đó trong quan tài đá.

Mắt Bàn Tử trợn tròn, đầy mong đợi lao về phía quan tài đá, hai tay không thể chờ đợi được mà lục lọi bên trong, miệng còn lẩm bẩm: "Bảo bối, mau để Bàn gia ta tìm thấy ngươi!" Nhưng thời gian trôi qua từng giây, động tác của gã dần chậm lại, vẻ hưng phấn trên mặt cũng dần biến mất, thay vào đó là một vẻ thất vọng.

Gã đứng dậy, phủi bụi trên tay, lầm bầm: "Vậy mà không có bảo bối nào cả, đúng là mừng hụt." Trương Hạo nhìn bộ dạng của Bàn Tử, cười lắc đầu, vững bước tiến lên.

Anh cúi xuống, ánh mắt cẩn thận quét qua bên trong quan tài đá, không bỏ sót một góc nào.

Đột nhiên, ánh mắt anh dừng lại, ở đáy quan tài đá, một rãnh lõm không mấy bắt mắt hiện ra.

Hình dạng của rãnh lõm đó, lại hoàn toàn khớp với mảnh vỡ hình rồng trong tay.

Trương Hạo vui mừng, anh nhảy lên, nhẹ nhàng nhảy vào trong quan tài đá.

Anh cẩn thận đặt mảnh vỡ hình rồng vào rãnh lõm, hai tay hơi dùng sức ấn xuống.

Chương 388

"Cạch" một tiếng, mảnh vỡ hình rồng đã được gắn vào một cách chắc chắn, vừa khít.

"Ây, Trương Hạo huynh đệ, mảnh vỡ đó lại khớp hoàn hảo với cái rãnh trong quan tài đá!" Mắt Bàn Tử trợn tròn, kinh ngạc hét lên.

Những người khác nghe thấy tiếng Bàn Tử, cũng lần lượt xúm lại, mặt đầy tò mò và mong đợi.

Mắt Hạo Thiên Chân lấp lánh vẻ hưng phấn, cậu ghé sát lại, muốn nhìn rõ hơn một chút; Dịch Táp thì hơi nhíu mày, mắt lộ vẻ suy tư; Đinh Ngọc Vũ Điệp đứng một bên, khoanh tay trước ngực, mặt mang một tia nghi hoặc; Hoắc Tú Tú và Giải Tiểu Hoa thì ghé tai nhau, nhỏ giọng bàn tán về chuyện sắp xảy ra.

"Ầm ầm ầm..." Một âm thanh trầm thấp và quỷ dị vang lên từ bốn phương tám hướng, tựa như tiếng gầm của mãnh thú cổ đại, lại giống như tiếng gào thét phẫn nộ từ sâu trong lòng đất.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, đã thấy trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy đen khổng lồ.

Vòng xoáy đó lớn ngoài sức tưởng tượng, đường kính đến mấy chục mét, rìa không ngừng cuộn trào những luồng khí đen, như một con rồng đen khổng lồ đang điên cuồng múa lượn.

Tốc độ xoáy của vòng xoáy cực nhanh, mắt thường gần như không thể phân biệt được chi tiết bên trong, chỉ có thể thấy một mảng bóng đen mờ ảo.

Khi nó xoay tròn, không khí xung quanh dường như bị một lực lượng vô hình khuấy động, tạo thành những luồng khí mạnh, thổi tung

quần áo mọi người kêu phần phật, tóc cũng bay tứ tung.

"Mau nhìn kìa, đó là gì!" Hạo Thiên Chân đột nhiên chỉ tay lên trời, giọng đầy kinh hoàng, hét lên một cách chói tai.

Trương Hạo, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp, Hoắc Tú Tú, Giải Tiểu Hoa nhìn theo hướng Hạo Thiên Chân chỉ, sắc mặt tức thì trở nên trắng bệch.

Chỉ thấy vòng xoáy đen khổng lồ đó, như một lối vào nối liền với địa ngục, tỏa ra một khí tức khiến người ta lạnh gáy.

Mắt Bàn Tử trợn tròn, miệng há to như có thể nhét vừa một quả trứng, mặt đầy vẻ kinh hoàng: "Đây...

đây là thứ quỷ gì vậy?" Giọng gã run rẩy, cơ thể cũng bất giác lùi lại mấy bước, suýt nữa thì ngã ngồi xuống đất.

Dịch Táp nhíu chặt mày, ánh mắt lộ ra một tia hoảng loạn, nhưng anh ta nhanh chóng trấn tĩnh lại, nhanh chóng quan sát tình hình xung quanh, cố gắng tìm cách đối phó.

Sắc mặt Đinh Ngọc Vũ Điệp trở nên vô cùng khó coi, môi khẽ run, trán lấm tấm mồ hôi: "Đây không phải điềm tốt gì, chúng ta không phải gặp rắc rối lớn rồi chứ?" Hoắc Tú Tú và Giải Tiểu Hoa nép chặt vào nhau, mặt họ đầy sợ hãi, hai tay bất giác nắm lấy cánh tay nhau, móng tay gần như lún vào da thịt đối phương.

Sắc mặt Trương Hạo cũng trở nên ngưng trọng, anh cảm nhận được một lực hút mạnh mẽ đang truyền đến từ vòng xoáy, không ngừng kéo giật cơ thể họ.

Lực hút này ngày càng lớn, dường như muốn hút sống họ vào trong vòng xoáy.

"Không ổn, là hiến tế, chúng ta cũng đang ở trên tế đàn, cho nên cũng là vật tế!" Trương Hạo nhíu mày nói, giọng có chút lo lắng.

Anh nhận ra, họ đang đối mặt với một nguy hiểm to lớn, nếu không nhanh chóng tìm cách, tất cả mọi người sẽ không giữ được mạng.

"Vút, vút, vút..." Khi vòng xoáy tăng tốc, lực hút ngày càng lớn, những thi thể trên tế đàn lần lượt bị hút vào vòng xoáy.

Những thi thể đó dưới lực hút mạnh mẽ, tức thì bị xé thành từng mảnh, biến mất không dấu vết.

Mọi người kinh hoàng nhìn cảnh này, lòng đầy tuyệt vọng.

Họ gắng sức chống lại lực hút, nhưng cơ thể lại bất giác bị kéo từ từ về phía vòng xoáy.

Bàn Tử ôm chặt một cây cột đá bên cạnh, hai tay nổi gân xanh, hét lớn: "Tôi không thể chết như vậy được, Bàn gia ta còn chưa sống đủ!" Tuy nhiên, cây cột đá đó dưới lực hút mạnh mẽ cũng bắt đầu rung lắc, có thể bị nhổ bật gốc bất cứ lúc nào.

Sắc mặt Trương Hạo tức thì trở nên khó coi, anh nhận ra họ đang rơi vào một nghi thức hiến tế cực kỳ nguy hiểm.

Trước đây anh chủ động phát động hiến tế, vòng xoáy không hề có tác dụng gì với chính mình.

Không ngờ lại có lúc mình bị hiến tế như vật phẩm, vòng xoáy kia lại có uy lực lớn đến vậy.

Ngay cả khi anh hiện có sức mạnh mười mấy vạn cân cũng khó chống lại lực hút khổng lồ của vòng xoáy, huống chi là Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp và những người khác.

Nếu không có Trương Hạo ra tay giữ họ lại, bây giờ đã sớm cùng những thi thể trên tế đàn bị hút vào vòng xoáy rồi.

Chỉ là cứ tiếp tục thế này cũng không phải cách, lực hút của vòng

xoáy trên trời vẫn đang tiếp tục tăng lên, không bao lâu nữa ngay cả Trương Hạo cũng không trụ nổi.

Đến lúc đó, họ bị hút vào vòng xoáy, sẽ hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này.

"Trương Hạo huynh đệ!" "Tiểu Cữu, làm sao bây giờ!" Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và những người khác thấy Trương Hạo đã có dấu hiệu sắp không trụ nổi, lo lắng không thôi.

Trương Hạo lắc đầu, đối mặt với lực hút khổng lồ như vậy, anh cũng bất lực.

"A..." Khi lực hút của vòng xoáy đạt đến cực hạn, Trương Hạo cuối cùng cũng không trụ nổi, cùng với những người khác bị hút về phía vòng xoáy.

"Gầm..." Đúng lúc này, trong quan tài đá đột nhiên vang lên một tiếng rồng ngâm, chỉ thấy một con kim long năm móng từ trong quan tài đá bay lên, tức thì đến trước mặt Trương Hạo, sau đó quấn quanh người anh.

Kim long năm móng đột nhiên phát lực, kéo toàn bộ Trương Hạo và họ trở lại trong quan tài đá.

Khi họ trở về quan tài đá, kim long năm móng liền tan biến, hóa thành một lớp màng bảo vệ lấp lánh ánh vàng, bao bọc Trương Hạo và họ bên trong.

Ở trong lớp màng ánh sáng, họ không cảm nhận được bất kỳ lực hút nào, lúc này, mọi người mới thở phào một hơi, thần kinh căng như dây đàn cuối cùng cũng được thả lỏng.

Bàn Tử ngã ngồi xuống đất, thở hổn hển, trên mặt vẫn còn lưu lại nỗi sợ hãi chưa tan; Hạo Thiên Chân dựa vào thành quan tài đá, hai tay run rẩy lau mồ hôi lạnh trên trán; Dịch Táp nhíu mày, ánh mắt đầy

nghi hoặc và cảnh giác, không ngừng quan sát mọi thứ xung quanh; Đinh Ngọc Vũ Điệp sắc mặt tái nhợt, môi khẽ run, dường như vẫn chưa hoàn hồn sau cơn kinh hoàng vừa rồi; Hoắc Tú Tú và Giải Tiểu Hoa nép chặt vào nhau, hai tay vẫn bất giác nắm lấy cánh tay nhau, các khớp ngón tay đều trắng bệch vì dùng sức.

Trương Hạo đứng ở trung tâm lớp màng bảo vệ, nhíu chặt mày, ánh mắt xuyên qua lớp màng, nhìn về phía vòng xoáy đen vẫn đang xoay tròn.

Anh biết rõ, tất cả những điều này chỉ mới là bắt đầu, nguy hiểm hơn có lẽ còn ở phía sau.

Nhưng may mà có ánh vàng bảo vệ, họ tạm thời an toàn.

Dưới sự che chở của lớp màng bảo vệ màu vàng đó, cảm xúc căng thẳng của mọi người cuối cùng cũng được dịu đi phần nào.

Nhưng ánh mắt họ vẫn không thể rời khỏi vòng xoáy đen đó, dường như bị một sức mạnh vô hình nào đó thu hút.

Chỉ thấy vòng xoáy đó như một con ác quỷ tham lam, điên cuồng hấp thụ những thi thể trên tế đàn.

Từng thi thể khi tiếp cận vòng xoáy, tức thì bị lực hút mạnh mẽ xé thành từng mảnh, xương thịt lìa tan, thịt nát và xương vụn bay tung tóe, cảnh tượng vô cùng đẫm máu.

Môi trường xung quanh cũng vì cuộc hiến tế kinh hoàng này mà xảy ra những thay đổi đáng sợ.

Toàn bộ bầu trời trong sơn động, lúc này bị một lớp mây đen dày đặc bao phủ, không khí tràn ngập một mùi hôi thối khó ngửi, dường như là vô số oán niệm của những linh hồn không tan trong không khí.

Gió lớn gào thét, nơi nó thổi qua, cát bay đá chạy, những mảnh thi thể bị vòng xoáy hút nát, theo gió bay tứ tán, có cái thậm chí còn rơi

gần lớp màng bảo vệ, khiến mọi người nhìn mà tê dại da đầu.

Sắc mặt Bàn Tử tái nhợt, cơ thể không ngừng run rẩy, lắp bắp nói: "Đây...

đây cũng đáng sợ quá, rốt cuộc là nơi quỷ quái gì, sao chúng ta lại gặp phải chuyện này!" Giọng gã mang theo tiếng nức nở, đầy sợ hãi và tuyệt vọng.

Hạo Thiên Chân cắn chặt môi, răng gần như sắp cắn nát môi, hai tay siết chặt thành nắm đấm, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, nhưng dù vậy, cơ thể cậu vẫn không ngừng run rẩy.

"Chúng ta... chúng ta sẽ không chết ở đây chứ?" Giọng cậu run rẩy mà lại mang theo một tia hy vọng tuyệt vọng.

Dịch Táp tuy cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng sự kinh hoàng trong mắt lại không thể che giấu.

Hai tay anh ta hơi siết lại, các khớp ngón tay trắng bệch vì dùng sức, trán cũng lấm tấm mồ hôi.

"Sức mạnh của vòng xoáy này quá lớn, chúng ta phải tìm cách rời khỏi đây, nếu không hậu quả khó lường." Giọng anh ta tuy còn khá lạnh lùng, nhưng âm cuối hơi run vẫn để lộ nỗi sợ hãi trong lòng.

Chương 389

Đinh Ngọc Vũ Điệp mặt trắng như tờ giấy, môi không còn chút máu, run rẩy nói: “Lẽ nào đây là một nghi thức tà ác cổ xưa nào đó?

Sao chúng ta lại xui xẻo đến vậy, bị cuốn vào chuyện này.” Cơ thể cô ta dựa vào thành quan tài đá, dường như chỉ có vậy mới khiến cô ta cảm thấy một chút an toàn.

Hoắc Tú Tú và Giải Tiểu Hoa hai người cơ thể đều run rẩy dữ dội.

Hoắc Tú Tú giọng mang theo tiếng nức nở: “Chúng ta phải làm sao đây?

Em sợ quá...” Giải Tiểu Hoa cũng mặt mày tái nhợt.

Trương Hạo nhíu chặt mày, ánh mắt dán chặt vào vòng xoáy đen, não bộ vận hành tốc độ, cố gắng tìm ra cách đối phó.

Đây là lần đầu tiên anh bị hiến tế như một vật phẩm, lần đầu tiên cảm nhận được sự đáng sợ của vòng xoáy khi hiến tế.

“Mọi người không cần lo lắng, ánh vàng này dường như là do người xây dựng tế đàn cố ý tạo ra, có thể khiến cho người trong quan tài đá dù ở trên tế đàn cũng không bị hiến tế.” Mọi người đều hiểu ý Trương Hạo, chỉ là vòng xoáy kia thực sự quá đáng sợ, khó tránh khỏi lo lắng.

Đúng lúc mọi người còn chưa hoàn hồn, vòng xoáy đen đã có sự thay đổi quỷ dị.

Vòng xoáy vốn đang điên cuồng xoay tròn, sau khi hấp thụ hết tất cả thi thể trên tế đàn, bắt đầu từ từ thu nhỏ lại, những luồng khí đen xung quanh cũng không còn cuộn trào tứ tung, mà dần dần hội tụ về

trung tâm vòng xoáy.

Khi vòng xoáy không ngừng co lại, một luồng uy áp càng mạnh mẽ hơn từ trong đó lan ra, đè nén khiến mọi người gần như không thở nổi.

Đột nhiên, một đoạn chi thể của một con thú khổng lồ màu đỏ rực bị ép ra từ vòng xoáy đang dần thu nhỏ.

Chi thể đó vừa xuất hiện, đã tỏa ra một khí tức khiến người ta lạnh gáy.

Cơ bắp của nó cuồn cuộn như những ngọn núi lớn, bề mặt bao phủ một lớp vảy lấp lánh ánh vàng, mỗi chiếc vảy đều lớn bằng lòng bàn tay, rìa sắc như dao, dưới ánh sáng mờ ảo phản chiếu một vẻ lạnh lẽo.

Móng vuốt của chi thể càng khiến người ta kinh sợ, dài đến hơn nửa mét, đầu móng nhọn hoắt như có thể xé rách không gian.

Móng vuốt có màu đen sâu thẳm, như đến từ vực sâu tăm tối vô tận, trên đó còn có những đường vân màu đỏ quỷ dị, dường như là máu tươi đang chảy bên trong.

Khi chiếc móng vuốt này lộ ra hoàn toàn, mọi người dường như nhìn thấy vô số sinh linh đang gào thét thảm thiết dưới móng vuốt của nó, linh hồn cũng trong khoảnh khắc này mà run rẩy.

Uy áp mạnh mẽ đó như thủy triều hung dữ, từng đợt từng đợt ập về phía mọi người.

Bàn Tử trực tiếp ngã ngồi trên đất, thở hổn hển, mặt đầy vẻ kinh hoàng, những giọt mồ hôi to như hạt đậu không ngừng lăn xuống từ trán, làm ướt cả mặt đất; Hạo Thiên Chân mắt trợn tròn, ánh mắt đầy kinh hoàng và tuyệt vọng, cơ thể không kiểm soát được mà run rẩy dữ dội, răng cũng bắt đầu va vào nhau lập cập; Dịch Táp tuy còn cố gắng

đứng vững, nhưng hai chân đã mềm nhũn, hai tay siết chặt mép quan tài đá, các khớp ngón tay trắng bệch, gân xanh nổi lên; Đinh Ngọc Vũ Điệp mặt tái nhợt như giấy, môi không còn chút máu, cơ thể dựa vào thành quan tài đá, từ từ trượt xuống, ngồi bệt trên đất, miệng lẩm bẩm: "Đây...

đây là thứ gì, đáng sợ quá..."; Hoắc Tú Tú và Giải Tiểu Hoa miệng phát ra những tiếng nức nở yếu ớt.

Môi trường xung quanh cũng vì luồng uy áp này mà xảy ra những thay đổi kinh thiên động địa.

Bầu trời vốn bị mây đen bao phủ, lúc này trở nên càng u ám hơn, dường như bị một tấm vải đen khổng lồ che khuất, không thấy một tia sáng nào.

Gió lớn càng gào thét dữ dội hơn, thổi vào người đau như dao cắt.

Những mảnh thi thể bị vòng xoáy hút nát, dưới luồng uy áp này, lại lần lượt bốc cháy, hóa thành những ngọn lửa màu xanh lam quỷ dị, bay lượn trong gió lớn, phát ra tiếng tí tách, dường như là vô số oán hồn đang đau khổ giãy giụa, gào thét.

Đúng lúc mọi người bị uy áp kinh hoàng và cảnh tượng quỷ dị này dọa cho không biết phải làm sao, tiếng thông báo của hệ thống đột nhiên vang lên trong đầu Trương Hạo: [Đinh, phát hiện vật phẩm hiếm, Thượng Chi Kỳ Lân!] Tiếng thông báo đột ngột này, trong bầu không khí tĩnh lặng mà kinh hoàng này trông có vẻ vô cùng đột ngột, nhưng cũng khiến Trương Hạo vui mừng.

Tốn bao công sức, cuối cùng cũng tìm được Thượng Chi Kỳ Lân.

Hiện tại đã dung hợp thân thể Kỳ Lân, Hạ Chi Kỳ Lân, còn có Thượng Chi Kỳ Lân sắp có được, nếu không có gì bất ngờ, chỉ cần có được Đầu Lâu Kỳ Lân là sẽ có một bộ thi thể Kỳ Lân hoàn chỉnh.

Đến lúc đó, huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể có thể thuận lợi phản tổ thành huyết mạch Thủy Kỳ Lân.

Khi đó, hẳn là có thể mở chiếc hộp đồng bí ẩn mà tổ tiên Trương gia truyền lại, từ đó có thể đến đỉnh Côn Luân, mở thông đạo, đến một thế giới khác, tìm cách giết Cổ Thần.

Không biết đã qua bao lâu, uy áp kinh hoàng kia lại dần dần tan biến, vòng xoáy đen cũng hoàn toàn biến mất.

Gió lớn trong sơn động ngừng lại, ngọn lửa xanh lam đang cháy cũng dần tắt, mọi thứ dường như đã trở lại bình thường.

Thần kinh căng thẳng của mọi người cuối cùng cũng được thả lỏng, lần lượt ngã ngồi trong quan tài đá, thở hổn hển.

Trương Hạo nhìn đoạn Hạ Chi Kỳ Lân vẫn còn lộ ra bên ngoài, trong mắt lóe lên vẻ kích động.

Sau đó, anh đột nhiên nhảy lên, như một con báo săn khỏe khoắn, trực tiếp bay ra khỏi quan tài đá.

Trương Hạo lao về phía Hạ Chi Kỳ Lân đang tỏa ra khí tức kinh hoàng.

Trương Hạo vẽ một đường cong vàng trong không trung, trong nháy mắt đã đến bên cạnh Thượng Chi Kỳ Lân.

Anh đưa tay chạm vào thân thể Thượng Chi Kỳ Lân, chỉ thấy không gian xung quanh nó vặn vẹo một trận, rồi từ từ thu nhỏ lại, bị anh thu vào không gian lưu trữ của mình.

Ngay khoảnh khắc Hạ Chi Kỳ Lân bị thu đi, toàn bộ tế đàn đột nhiên rung chuyển dữ dội, những vết nứt như mạng nhện nhanh chóng lan ra.

"Không ổn, tế đàn sắp sụp rồi!" Trương Hạo thầm kêu không hay,

vội vàng quay người, bay về phía quan tài đá.

Lúc này, mọi người trong quan tài đá cũng nhận ra nguy hiểm, lần lượt đứng dậy, căng thẳng nhìn xung quanh.

Trương Hạo vừa trở về quan tài đá, còn chưa kịp thở, đã nghe thấy một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Chỉ thấy tế đàn tức thì sụp đổ, vô số tảng đá khổng lồ rơi xuống như mưa.

Toàn bộ sơn động cũng bắt đầu rung lắc dữ dội, dường như có thể sập xuống bất cứ lúc nào.

"Mau chạy!" Trương Hạo hét lớn một tiếng, đi đầu nhảy ra khỏi quan tài đá, chạy về phía lối ra sơn động.

Mọi người cũng không dám chần chừ, bám sát sau lưng anh, liều mạng chạy trốn.

Suốt đường đi, những tảng đá không ngừng rơi từ trên đỉnh đầu, đập xuống đất phát ra những tiếng động trầm đục.

Có mấy lần, những tảng đá khổng lồ suýt nữa đã đập trúng họ, may mà mọi người phản ứng nhanh, mới thoát hiểm trong gang tấc.

Bàn Tử vừa chạy vừa thở hổn hển, miệng còn không ngừng lẩm bẩm: "Cái nơi quái quỷ gì thế này, lão tử không bao giờ quay lại nữa!" Hạo Thiên Chân thì siết chặt đèn pin trong tay, ánh đèn chao đảo trong bóng tối, chiếu sáng con đường phía trước cho họ.

Dịch Táp, Giải Tiểu Hoa và Hoắc Tú Tú ba người dìu nhau, cố gắng giữ thăng bằng, tránh bị ngã.

Đinh Ngọc Vũ Điệp tuy sắc mặt vẫn còn tái nhợt, nhưng lúc này cũng lấy hết can đảm, dốc toàn lực chạy.

Trương Kỳ Lân thì vẫn trầm ổn như thường, bám sát sau mọi

người, luôn chú ý động tĩnh xung quanh, bảo vệ sự an toàn của cả nhóm.

Trương Hạo vừa chạy, vừa để ý môi trường xung quanh.

Anh phát hiện, hai bên vách sơn động có gắn rất nhiều đồ cổ quý giá và kỳ trân dị bảo, đây đều là những bảo bối vô giá.

Anh chợt nảy ra ý nghĩ, nghĩ đến không gian lưu trữ của mình, nếu có thể thu hết những đồ cổ này đi, thì sẽ phát tài to.

Thế là, anh vừa chạy vừa đưa tay, thu hết những đồ cổ thấy trên đường vào không gian lưu trữ.

Những món đồ cổ đó dưới sự điều khiển của anh, như bị một lực lượng vô hình kéo đi, lần lượt chui vào không gian lưu trữ của anh.

Mọi người liều mạng chạy trong sơn động, phía sau là sơn động đang không ngừng sụp đổ và những tảng đá bay tứ tung.

Cũng không biết đã chạy bao lâu, cuối cùng, phía trước xuất hiện một tia sáng.

Chương 390

"Là lối ra, chúng ta sắp đến rồi!" Hạo Thiên Chân hưng phấn hét lớn.

Mọi người nghe vậy, tinh thần phấn chấn, tăng tốc bước chân.

Khi họ cuối cùng cũng lao ra khỏi sơn động, bên ngoài đã là ánh nắng chan hòa.

Ánh nắng ấm áp chiếu lên người họ, khiến mọi người cảm thấy vô cùng thoải mái và an tâm.

Họ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy toàn bộ sơn động đã hoàn toàn sụp đổ, tung lên một đám bụi khổng lồ.

"Cuối cùng cũng thoát ra được..." Bàn Tử ngã ngồi xuống đất, thở hổn hển, trên mặt đầy vẻ vui mừng sau kiếp nạn.

Những người khác cũng lần lượt ngã xuống đất, nỗi sợ hãi và mệt mỏi trong lòng cuối cùng cũng được giải tỏa.

Hạo Thiên Chân cũng ngã xuống đất, mồ hôi làm ướt đẫm quần áo, sắc mặt trắng bệch như giấy.

Hai tay cậu vẫn còn hơi run, nhớ lại cảnh kinh hoàng trong sơn động vừa rồi, vẫn còn thấy sợ hãi.

"Đúng vậy, lần này thật sự quá nguy hiểm, suýt nữa thì bỏ mạng ở trong đó." Dịch Táp, Giải Tiểu Hoa và Hoắc Tú Tú ba người dựa vào nhau, trong mắt vẫn còn lưu lại vẻ sợ hãi.

Mặt họ đầy vẻ mệt mỏi, nhưng nhiều hơn là sự may mắn vì còn sống.

"Cuối cùng cũng an toàn rồi, thật không thể tin chúng ta có thể

sống sót ra ngoài.” Trương Kỳ Lân lặng lẽ đứng một bên, hơi thở anh ta đều đặn, trên mặt không có nhiều biểu cảm, nhưng ánh mắt cũng lộ ra một tia thả lỏng.

Anh ta im lặng nhìn mọi người, trong lòng cũng mừng cho sự an toàn của cả nhóm.

Trương Hạo đứng giữa mọi người, nhìn cảnh tượng trước mắt, lòng đầy cảm xúc.

Trải nghiệm lần này thật sự quá nguy hiểm, nếu không phải anh kịp thời thu đi Hạ Chi Kỳ Lân, e rằng mọi người đều khó thoát.

Anh biết rõ, đây chỉ là một sự khởi đầu, tương lai còn nhiều thử thách hơn đang chờ đợi họ.

Nhưng lúc này, anh cũng mừng cho sự an toàn của cả nhóm.

“Được rồi, mọi người không sao là tốt rồi.

Lần này chúng ta có thể sống sót ra ngoài, coi như là trong cái rủi có cái may.” Trương Hạo nói, giọng có chút mệt mỏi, nhưng nhiều hơn là sự kiên định.

Nghỉ ngơi một lát, mọi người bắt đầu thu dọn hành trang, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Mọi người nghỉ ngơi một lát dưới chân núi, rồi bắt đầu đi ra ngoài núi Ai Lao.

Lúc này đã là chiều, ánh nắng vẫn còn gay gắt, trong rừng núi tràn ngập một bầu không khí oi bức.

Họ đi dọc theo con đường núi quanh co, xung quanh là rừng cây rậm rạp, thỉnh thoảng vang lên vài tiếng chim hót, phá vỡ sự tĩnh lặng của núi rừng.

Tuy nhiên, địa hình núi Ai Lao phức tạp, đường núi gập ghềnh khó

đi.

Họ đi một lúc lâu, lại phát hiện trời đã dần tối, nhưng vẫn chưa có dấu hiệu ra khỏi núi Ai Lao.

"Núi Ai Lao này sao mà lớn thế, chúng ta đi lâu như vậy rồi mà vẫn chưa ra ngoài được." Bàn Tử vừa đi vừa than thở, mặt đầy vẻ mệt mỏi, bước chân cũng trở nên nặng nề.

Hạo Thiên Chân nhìn sắc trời, lòng có chút lo lắng.

"Xem ra hôm nay chúng ta không ra ngoài được rồi, đi tiếp nữa, trời tối trong rừng núi này càng nguy hiểm hơn." Mọi người nghe vậy, đều cảm thấy có lý.

Thế là, họ bắt đầu tìm một nơi có thể nghỉ ngơi.

Đi thêm một lúc, cuối cùng họ phát hiện một sơn động dưới chân núi.

"Chính là ở đây rồi, tối nay chúng ta nghỉ ở đây đi." Trương Hạo nói, mọi người lần lượt gật đầu đồng ý.

Họ đi vào sơn động, bên trong tối tăm ẩm ướt, thoang thoảng một mùi mốc.

Trương Hạo lấy đèn pin ra, chiếu sáng sơn động.

Chỉ thấy sơn động không lớn, nhưng đủ để chứa mấy người họ.

"Mọi người cứ để đồ xuống, nghỉ ngơi một chút đi." Trương Hạo nói, mọi người lần lượt để ba lô trên người xuống, tìm một chỗ ngồi xuống.

Sau đó Bàn Tử, Đinh Ngọc Vũ Điệp, Giải Tiểu Hoa ra ngoài nhặt củi, trong núi ban ngày nhiệt độ cao, buổi tối vẫn rất lạnh, nếu không có lửa sẽ rất khó qua đêm.

Đợi họ nhặt củi về, đốt lửa lên, mọi người liền vây quanh đống

lửa sưởi ấm, ăn lương khô.

Sau khi để lại người canh gác, những người khác liền ngủ bên đống lửa.

Đến lượt Trương Hạo canh gác, anh đi ra ngoài sơn động, lấy Thượng Chi Kỳ Lân từ không gian lưu trữ ra, chạm vào rồi ra lệnh: "Hệ thống, dung hợp thân thể Kỳ Lân!" [Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 118, vật phẩm dung hợp: Thân Thể Kỳ Lân.] [Đinh, chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm Thân Thể Kỳ Lân, nhận được đặc tính vật phẩm: Phản Tổ (sau khi dung hợp một con Kỳ Lân hoàn chỉnh, huyết mạch Kỳ Lân sẽ phản tổ thành huyết mạch Thủy Kỳ Lân).

Tiến độ tăng 20%, tiến độ phản tổ hiện tại 60%.] [Đinh, chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân +100.] Sau khi dung hợp Thân Thể Kỳ Lân, tiến độ phản tổ lại tăng thêm 20%, đạt đến 60%, chỉ cần tăng thêm 40% nữa là có thể thuận lợi phản tổ thành huyết mạch Thủy Kỳ Lân.

Đúng lúc này, tiếng thông báo của hệ thống lại vang lên trong đầu Trương Hạo. [Đinh, dung hợp Kỳ Lân thành công, Đầu Lâu Kỳ Lân đang ở Vu Hạp Quan Sơn, mời đến đó để dung hợp, khi đó sẽ nhận được một bộ thi thể Kỳ Lân hoàn chỉnh, huyết mạch triệt để phản tổ thành huyết mạch Thủy Kỳ Lân.] Trương Hạo lần lượt dung hợp Thượng Chi, Thân Thể và Hạ Chi của Kỳ Lân, mỗi lần dung hợp đều khiến tiến độ phản tổ huyết mạch Kỳ Lân của anh tăng mạnh.

Cùng với việc hoàn thành dung hợp, anh có thể cảm nhận rõ ràng sự thay đổi của cơ thể mình, sức mạnh, tốc độ, sức bền đều vượt xa người thường, thậm chí còn có được một số năng lực bí ẩn, như cảm nhận nhạy bén với nguy hiểm, và khả năng sơ bộ điều khiển một số sức mạnh bí ẩn.

Đợi đến khi dung hợp hoàn chỉnh thi thể Kỳ Lân, huyết mạch phản tổ thành huyết mạch Thủy Kỳ Lân, lúc đó thực lực sẽ tăng lên đến mức kinh khủng nào, quả thực không dám tưởng tượng.

Trương Hạo không ngờ Đầu Lâu Kỳ Lân lại ở Vu Hạp Quan Sơn.

Nơi này anh biết, đó là địa bàn của Quan Sơn Thái Bảo.

Ngoài ra, anh cũng hiểu rất rõ về Quan Sơn Thái Bảo.

Vu Hạp Quan Sơn, nằm gần Vu Hạp trong Tam Hiệp Trường Giang, trong đó có một nơi gọi là Quan Tài Hạp.

Nơi đó núi non trùng điệp, mây mù giăng lối, giữa các hẻm núi có những thung lũng rộng lớn nối liền.

Mà Quan Tài Hạp lại ẩn mình trong khu vực bí ẩn này, do vô số hẻm sâu và thung lũng hiểm trở đan xen, tạo thành một mê cung tự nhiên.

Địa hình nơi đây cực kỳ hiểm trở, xung quanh là những vách đá cao chót vót, như bị đao chém rìu bổ.

Lưng chừng núi, những hang động ẩn hiện, mà đối diện là một vách đá thẳng đứng chạm trời, cao ngàn trượng, thẳng xuống đáy thung lũng, trên đó chi chít những huyền quan, dường như đang kể lại những câu chuyện bí ẩn của quá khứ.

Những huyền quan này, có cái treo lơ lửng trên vách đá, có cái lại ẩn trong hang động, trải qua sự bào mòn của năm tháng, vẫn kiên cường bám trên vách đá.

Về lai lịch của những huyền quan này, có rất nhiều truyền thuyết bí ẩn.

Có người nói, đây là nơi chôn cất của các thầy vu cổ đại, họ tin rằng treo thi thể lên cao trên vách đá, có thể giúp linh hồn được thăng

hoa, thoát khỏi những phiền nhiễu của trần thế; cũng có người nói, trong những huyền quan này ẩn giấu vô tận kho báu và bí thuật đã thất truyền, thu hút vô số người đến tìm kiếm, nhưng đa số đều một đi không trở lại.

Mà Quan Sơn Thái Bảo, môn phái đạo mộ bí ẩn này, lại có mối liên hệ mật thiết với Vu Hạp Quan Sơn.

Tổ tiên của họ đều sống ở gần Quan Tài Hạp, đối với từng cành cây ngọn cỏ, từng hang động ở đó đều rõ như lòng bàn tay.

Dựa vào Quan Sơn Chỉ Mê Thuật độc đáo, họ đã tìm kiếm dấu vết của các cổ mộ trong hẻm núi hiểm trở này, khai quật ra rất nhiều bí mật không ai biết.

Chương 391

Tại thị trấn Thanh Khê gần Vu Sơn, có một gia tộc họ Phong, ở địa phương khá có uy tín.

Tổ tiên của họ đều sống ở Quan Tài Hạp Vu Sơn, nơi đây ẩn giấu vô số huyền quan, địa hình hiểm trở.

Tiên nhân họ Phong dựa vào sự dũng cảm hơn người và kỹ nghệ độc đáo, đã trộm được rất nhiều thiên thư dị khí trong Quan Tài Hạp.

Những vật phẩm quý giá này không chỉ giúp họ làm giàu, mà còn giúp họ học được rất nhiều vu thuật đã thất truyền từ lâu, từ đó mê đắm thuật luyện đan, vọng tưởng thông qua luyện đan tu tiên, tìm kiếm con đường trường sinh bất lão.

Đến cuối đời Nguyên đầu đời Minh, truyền đến đời Phong Vương Lễ, ông ta tự xưng là Quan Sơn Thái Bảo.

Tộc trưởng họ Phong tinh thông Quan Sơn Chỉ Mê Thuật, đây là một loại bí thuật tìm mộ độc đáo, có thể dựa vào địa thế sông núi, phong thủy mạch lạc, để tìm chính xác vị trí của cổ mộ.

Ông ta dựa vào tuyệt kỹ này, bí mật khai quật các cổ mộ và sơn lăng ở khắp nơi.

Khác với những kẻ đạo mộ khác, nhà họ Phong có tiền, họ đạo mộ không phải vì tiền tài, chủ yếu là vì những cuốn sách cổ và cổ tịch giấu trong mộ.

Trong những cuốn sách cổ và cổ tịch này, thường ghi lại những bí thuật đã thất truyền, lịch sử bí ẩn, và phương pháp tu tiên mà họ hằng mơ ước.

Nói đến Quan Sơn Thái Bảo thì không thể không nhắc đến việc vì

họ tâu lên hoàng đế, mà hủy đi Mô Kim Phù và Phá Khâu Ấn, cắt đứt sự truyền thừa của phái Phá Khâu và Mô Kim.

Sau đó lại khiến hoàng đế xuất binh trấn áp Tà Lĩnh Quần Đạo, để bảo vệ hoàng lăng không bị trộm.

Phá Khâu Ấn bị hủy, và Mô Kim Phù cuối cùng chỉ còn lại ba chiếc, đều là do họ gây ra.

Ngoài ra chính là Thôn Địa Tiên, là một ngôi làng do tổ tiên của Quan Sơn Thái Bảo dùng tính mạng của toàn bộ tộc nhân họ Phong để xây dựng.

Nếu Đầu Lâu Kỳ Lân xuất hiện ở Vu Hạp Quan Sơn, vậy thì rất có khả năng là ở trong Thôn Địa Tiên.

Thế kỷ trước, đã có những tiền bối Mô Kim tiến vào đó, và họ vẫn còn sống.

Chỉ cần tìm được họ, hỏi rõ vị trí cụ thể của Thôn Địa Tiên, việc tìm thấy Đầu Lâu Kỳ Lân sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Ngay lập tức Trương Hạo đã có kế hoạch trong lòng, trước tiên đến Kinh thành, tìm những vị tiền bối đã từng vào Thôn Địa Tiên năm đó, hỏi vị trí cụ thể, sau đó mới đến Quan Tài Hạp tìm kiếm Thôn Địa Tiên.

Sau hai ngày bôn ba vất vả, nhóm Trương Hạo cuối cùng cũng ra khỏi núi Ai Lao.

Dãy núi trập trùng, rừng cây rậm rạp cùng những nguy hiểm chưa biết ẩn giấu bên trong đều đã bị họ bỏ lại phía sau.

Vừa ra khỏi khu vực miền núi, nhóm Trương Hạo đã không thể chờ đợi được nữa, lập tức đưa mọi người đến thẳng sân bay, đáp chuyến bay đến Kinh Thành.

Trên máy bay, Trương Hạo nhắm mắt dưỡng thần, nhưng trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh chiếc đầu lâu Kỳ Lân và chuyến hành trình tìm kiếm sắp phải đối mặt.

Sau khi đến Kinh Thành, thành phố đô thị phồn hoa này cũng không khiến nhóm Trương Hạo dừng lại quá lâu.

Trương Hạo biết rõ thời gian cấp bách, mỗi một phút mỗi một giây đều vô cùng quý giá.

Kinh nghiệm ở khách sạn Tân Nguyệt trước đây đã giúp cậu hiểu biết đôi chút về giới trộm mộ ở Kinh Thành, cũng biết rằng ở đây có thể tìm được manh mối mình cần.

Và Phan Gia Viên, với vai trò là trung tâm giao dịch đồ cổ của Kinh Thành, cũng là nơi tụ tập của các tay trộm mộ, thương nhân đồ cổ và những người yêu thích văn vật, tự nhiên trở thành mục tiêu hàng đầu của cậu.

Bên trong Phan Gia Viên, các cửa hàng san sát, người qua kẻ lại tấp nập.

Không khí tràn ngập mùi đặc trưng của đồ cổ, xen lẫn với đủ loại tiếng rao hàng, tiếng mặc cả.

Nhóm Trương Hạo len lỏi giữa đám đông, ánh mắt không ngừng lướt qua từng cửa hàng.

Họ đang tìm một vị tiền bối Mạc Kim Hiệu Úy, một người có thể biết bí mật về làng Địa Tiên ở núi Vu Hạp Quan.

Năm đó, vị tiền bối Mạc Kim Hiệu Úy này sở hữu một cửa hàng ở Phan Gia Viên, tuy bề ngoài là một thương nhân đồ cổ bình thường, nhưng thực chất lại có lai lịch trộm mộ sâu xa.

Cuối cùng, trước một cửa hàng không mấy bắt mắt, Trương Hạo dừng bước.

Tấm biển hiệu của cửa hàng này không nổi bật, nhưng lại toát ra một vẻ độc đáo.

Cậu hít một hơi thật sâu rồi dẫn mọi người bước vào.

Trong cửa hàng bày đủ các loại đồ cổ, từ đồ sứ đến đồ ngọc, từ tranh chữ đến đồ đồng, nhiều không kể xiết.

Còn ngoài sân, một ông lão béo tóc bạc đang ung dung ngồi trên ghế uống trà, tận hưởng sự yên tĩnh của buổi chiều.

Ánh sáng trong tiệm không quá sáng, nhưng lại vừa đủ để làm nổi bật vẻ bí ẩn của những món đồ cổ.

Trên tường treo vài bức tranh chữ cổ xưa, tuy giấy đã ố vàng nhưng nét mực vẫn rõ ràng, như đang kể lại những câu chuyện quá khứ.

Những món đồ sứ, đồ ngọc được bày biện ngay ngắn trong tủ kính, mỗi món đều tỏa ra ánh sáng đặc trưng, như đang chờ đợi người hữu duyên đến thưởng thức.

Còn ông lão béo ngoài sân như hòa làm một với tất cả.

Mái tóc ông trắng như tuyết đầu mùa đông, lấp lánh ánh sáng nhàn nhạt dưới nắng.

Những nếp nhăn trên mặt như những vết khắc của năm tháng, ghi lại cuộc đời dài đằng đẵng của ông.

Thân hình mập mạp ngồi trên ghế trông vô cùng vững chãi, khiến người ta liên tưởng đến một pho tượng Phật cổ.

Mắt ông híp lại thành một đường kẻ, tay khẽ lắc chiếc ấm tử sa, thỉnh thoảng lại nhấp một ngụm trà, tận hưởng khoảnh khắc yên bình này.

Sự xuất hiện của nhóm Trương Hạo đã phá vỡ sự yên tĩnh đó.

Ông lão béo nghe thấy tiếng động, mí mắt hơi nhướng lên nhưng không đứng dậy, chỉ thản nhiên nói: "Cần gì thì tự xem đi." Nhóm Trương Hạo cũng không vội, bắt đầu đi quanh tiệm quan sát, vẻ ngoài như đang lựa đồ cổ, nhưng thực chất là đang tìm cơ hội bắt chuyện với ông lão béo.

Ngay khi họ đi ngang qua trước mặt ông lão, ông ta đột nhiên như cảm nhận được điều gì, liền nhìn nhóm Trương Hạo từ trên xuống dưới một lượt.

Ánh mắt đó, tuy có vẻ tùy ý, nhưng lại như mang một sức xuyên thấu, khiến nhóm Trương Hạo trong lòng kinh ngạc.

Lúc này Trương Hạo cũng chú ý đến một vật trông như móng vuốt tê tê trên cổ ông lão béo, bên trên còn quấn tơ vàng.

Tim cậu đập thót một cái, là người có hiểu biết sâu sắc về kiến thức trộm mộ, cậu nhận ra ngay đó chính là Mạc Kim Phù, biểu tượng thân phận của Mạc Kim Hiệu Úy.

Trương Hạo gần như không tin vào mắt mình, vốn tưởng rằng việc tìm kiếm vị tiền bối Mạc Kim Hiệu Úy sẽ là một hành trình gian nan, không ngờ lại thuận lợi tìm được chính chủ như vậy.

Cậu dừng bước, trong lòng vô cùng kích động, nhưng bề ngoài vẫn giữ vẻ bình tĩnh.

Cậu cúi người hành lễ, thái độ cung kính nói: "Tiền bối, hôm nay chúng tôi đến đây không phải để mua đồ, mà là để hỏi thăm tin tức." Giải Tiểu Hoa thấy ông lão béo ra vẻ không quan tâm, trong lòng đã có kế sách.

Cậu ta lăn lộn ở Kinh Thành nhiều năm, cũng có chút hiểu biết về vị tiền bối Mạc Kim Hiệu Úy này.

Nói về tính cách thì ông ta có chút giống Bàn Tử, đều mồm mép,

tham tiền, nhưng lấy của có đạo, trung thành với anh em, bạn bè, thậm chí sẵn lòng hy sinh cả tính mạng mình.

Biết được đặc điểm tính cách thì dễ đối phó.

Thế là, cậu ta không chút do dự lấy thẳng ra một chiếc thẻ ngân hàng, đưa qua, trên mặt nở nụ cười tự tin, nói: "Tiền bối, trong thẻ này có 1 triệu." Con số 1 triệu này như một tảng đá ném vào mặt hồ yên tĩnh, tức thì phá vỡ vẻ điềm tĩnh của ông lão béo.

Đôi mắt vốn đang híp lại của ông ta bỗng mở trừng, trong mắt lóe lên tia tham lam.

Thân hình ông ta như bị một lực vô hình kéo, bật phắt dậy, động tác nhanh đến mức khó tin đây là một người đã có tuổi.

Chương 392

Tay ông ta nhanh như chớp vươn ra, giật lấy chiếc thẻ ngân hàng, nắm chặt trong tay như sợ nó bay mất.

"Mấy đứa nhóc các cậu biết điều đấy, muốn biết gì cứ hỏi thoải mái!" Thái độ của ông lão béo thay đổi một trăm tám mươi độ, mặt mày tươi rói, nụ cười như đóa cúc nở rộ, mỗi nếp nhăn đều toát ra vẻ thỏa mãn.

Ông ta vừa nói, vừa cẩn thận nhét chiếc thẻ ngân hàng vào túi, còn không quên vỗ vỗ mấy cái để chắc chắn nó vẫn an toàn.

Giải Tiểu Hoa thấy vậy liền đi thẳng vào vấn đề: "Tiền bối, chúng tôi muốn biết vị trí của làng Địa Tiên trong Hạp Quan Tài ở núi Vu!" Trương Hạo thấy thế, mỉm cười hiểu ý.

Chiêu tấn công bằng tiền của Giải Tiểu Hoa quả nhiên có hiệu quả.

Cậu tiến lên một bước, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, nói: "Tiền bối, chúng tôi muốn hỏi thăm tin tức về làng Địa Tiên ở núi Vu Hạp Quan.

Ngài có biết vị trí cụ thể của làng Địa Tiên, và làm thế nào để vào được trong đó không?" Ánh mắt Trương Hạo đầy mong đợi, nhìn chằm chằm vào ông lão béo, không bỏ qua bất kỳ thay đổi biểu cảm nào trên mặt ông ta.

Nghe thấy những từ "núi Vu Hạp Quan", "làng Địa Tiên", nụ cười trên mặt ông lão béo lập tức cứng đờ, ánh mắt cũng trở nên né tránh.

Ông ta khẽ nhíu mày, dường như đang hồi tưởng điều gì, lại như đang suy nghĩ nên trả lời thế nào.

Một lát sau, ông ta chậm rãi mở miệng nói: "Chuyện về làng Địa

Tiên, đó là một câu chuyện đã phủ bụi từ lâu rồi.

Năm đó, không ít tiền bối đã từng thử tìm kiếm bí mật trong đó, nhưng đa phần đều một đi không trở lại.

Nơi đó nguy hiểm trùng trùng, cơ quan cạm bẫy vô số, không phải người thường có thể đến, cho dù tìm được vị trí cụ thể cũng chưa chắc vào được." Những lời này của ông lão béo đều nằm trong dự liệu của Trương Hạo.

Mức độ nguy hiểm của làng Địa Tiên ở núi Vu Hạp Quan vượt xa bất kỳ ngôi mộ nào họ từng vào.

Nhưng dù nguy hiểm đến đâu, cậu cũng có lý do phải đi.

Nghĩ đến việc đầu lâu Kỳ Lân có thể ở đó, quyết tâm trong lòng Trương Hạo lại càng thêm vững chắc.

"Tiền bối, ngài có thể nói chi tiết hơn được không, làng Địa Tiên này rốt cuộc có những nguy hiểm gì?

Chúng tôi cũng tiện chuẩn bị trước.

Còn nữa, ngài có biết lộ trình cụ thể để vào làng Địa Tiên không?" Giải Tiểu Hoa tiếp lời, ánh mắt lộ ra vẻ sốt sắng.

Cậu biết rõ, biết thêm một chút thông tin, họ sẽ có thêm một phần hy vọng sống sót trong chuyến thám hiểm.

Ông lão béo nhíu mày, dường như đang hồi tưởng.

Một lúc sau, ông ta chậm rãi nói: "Cơ quan cạm bẫy trong làng Địa Tiên thì đúng là phòng không xuể.

Bên trong có đủ loại ám khí chí mạng, còn có mê trận khiến người ta mất phương hướng.

Sơ sẩy một chút là mất mạng như chơi.

Hơn nữa, lối vào làng Địa Tiên vô cùng bí mật, ẩn sâu trong Hạp Quan Tài ở núi Vu.

Địa hình Hạp Quan Tài phức tạp, vách đá dựng đứng, trong hẻm núi còn có rất nhiều sông ngầm và hang động, sơ sẩy một chút là rơi vào tuyệt cảnh.

Năm đó, chúng tôi chính là lúc tìm lối vào đã bị lạc trong hẻm núi, may nhờ có một người anh em mới thoát ra được." Giọng ông lão béo trầm khàn, như đang kể lại một đoạn lịch sử nặng nề.

"Về lộ trình vào làng Địa Tiên, thì rõ ràng lắm, tôi vẫn còn giữ bản đồ ngày đó.

Các cậu phải đến trấn Thanh Khê gần núi Vu trước, đó là nơi phát tích của gia tộc họ Phong, cũng là sào huyệt của Quan Sơn Thái Bảo.

Từ trấn Thanh Khê xuất phát, đi theo một con đường núi bí mật, xuyên qua một khu rừng rậm, là có thể đến rìa Hạp Quan Tài.

Ở đó, các cậu phải tìm một tảng đá lớn hình cỗ quan tài, bên cạnh tảng đá có một hang động, đó chính là lối vào Hạp Quan Tài.

Sau khi vào hang động, các cậu sẽ thấy một lối đi quanh co, trong đó đầy rẫy cơ quan cạm bẫy.

Các cậu phải cẩn thận từng li từng tí mới có thể an toàn đi qua." Ông lão béo vừa nói vừa khoa tay múa chân, cố gắng để nhóm Trương Hạo hiểu rõ hơn.

"Tuy nhiên, những thứ đó không phải quan trọng nhất, mấu chốt nhất là, lối vào có Cửu Tử Kinh Lăng Giáp trấn giữ, chín mươi năm mới mở một lần, lần mở trước mới cách đây ba bốn chục năm, còn xa mới đến chín mươi năm!

Cho nên dù tôi có nói cho các cậu biết cách vào, cả vị trí cụ thể, cũng không thể vào được.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đó là một loại thực vật kỳ lạ nửa máu thịt, nửa đồng xanh, chiếm trọn cả ngọn núi, giết không chết, chém không hết." Trương Hạo mỉm cười, nếu thứ canh giữ là thứ khác thì có thể gây khó khăn cho họ.

Nhưng nếu là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp thì không thành vấn đề.

Ban đầu cậu đã tái tạo ra Cửu Tử Kinh Lăng Giáp và dung hợp với nó, nhận được năng lực bị động.

Chỉ cần chủ động kích hoạt năng lực phòng ngự bị động này, một khi gặp nguy hiểm nó sẽ tự động xuất hiện bảo vệ.

Do đó Trương Hạo rất quen thuộc với Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, bẩm sinh đã có khả năng điều khiển nó, chỉ cần một ý niệm là có thể khống chế.

Trương Hạo khẽ gật đầu, tiếp tục hỏi: "Tiền bối, về bố cục cụ thể bên trong làng Địa Tiên, ngài có thể kể thêm cho chúng tôi không?

Ví dụ như chức năng của các khu vực, hoặc có kiến trúc đặc biệt nào không?" Giải Tiểu Hoa cũng phụ họa bên cạnh: "Đúng vậy tiền bối, mỗi lời của ngài đối với chúng tôi đều vô cùng quan trọng, mong ngài không tiếc lời chỉ giáo." Ông lão béo thở dài, chậm rãi nói: "Bên trong làng Địa Tiên chia thành hai phần âm trạch và dương trạch, trên mặt đất là nhà cửa, dưới lòng đất là mộ thất.

Quy mô mộ thất lớn nhỏ không đều, chôn cất đều là các quý tộc lớn và cao nhân ẩn sĩ, bên trong quan tài, đỉnh khí, châu báu ngọc ngà, thứ gì cũng có.

Những thứ này đều trở thành một phần trong phong thủy bàn cổ của làng Địa Tiên.

Trên sườn núi ngoài làng, có một tấm bia lớn, trên đó khắc sáu chữ lớn 'Địa Tiên Mộ Linh Tinh Điện', còn khắc hoa văn tinh cung tinh

xảo, do linh thú bằng đá đỡ.

Sườn núi cứ cách mười mấy bước lại có một pho tượng đồng nhân một chân cao lớn vạm vỡ, mình trần mắt trợn giận dữ." "Lối vào làng Địa Tiên, ở cuối hang động, có mấy phiến 'lưỡi đá' đen kịt đột ngột dựng đứng, cao mấy mét, đi qua lưỡi đá, phía sau chính là lối vào.

Địa hình trong hang động chật hẹp, môi trường ẩm ướt ngột ngạt, khiến người ta rất khó chịu." "Còn có mộ thất dưới lòng đất, ở trên đỉnh một con đường mộ, vẽ một vị phu nhân thần thái như tượng gỗ, bà ta mở miệng anh đào nhỏ nhắn nhả ra lưỡi, trên lưỡi lại có một lão già ngồi xếp bằng, lão già đó thần thái như quỷ như ma, thân hình lại nhỏ như quả óc chó, nhìn thôi đã thấy sởn gai ốc." Chưa kể còn có khu vực cơ quan bố trí theo 'Võ Hầu Tàng Binh Đồ', một khi kích hoạt, là toi mạng đấy." Hồi tưởng lại những cảnh tượng kinh hoàng về làng Địa Tiên từng nghe, mặt ông lão béo lộ vẻ kinh hãi, đột nhiên ánh mắt ông ta lộ ra vẻ ranh mãnh, ông ta ngậm miệng không nói thêm nữa: "Ta nói đã đủ nhiều rồi, muốn biết thêm gì thì là giá khác đấy!" Giải Tiểu Hoa mỉm cười, ông lão béo này quả nhiên tham tiền như lời đồn.

Nhưng ông ta giữ của có đạo, sẽ không vì tham tiền mà làm chuyện tổn hại đến lợi ích của bạn bè thân hữu.

Ông ta họ Vương, tên Khải Toàn, lúc trẻ đi lính về thì cùng Hồ Bát Nhất đi trộm mộ, là một trong ba người sở hữu Mạc Kim Phù.

Giải Tiểu Hoa không do dự lấy ra một chiếc thẻ ngân hàng nữa.

Việc kinh doanh của Giải gia vẫn luôn rất tốt, cậu không hề có chút khó chịu nào vì sự tham lam của ông lão béo.

Dù sao những bí mật này không phải ai cũng chịu nói ra, trong lòng cậu còn đang mừng thầm vì ông lão béo tham tiền, mới giúp cậu thuận

lợi hỏi được đáp án mình muốn.

“Trong thẻ này cũng có 1 triệu, chắc là đủ để ngài trả lời những câu hỏi sau rồi chứ?” Ông lão béo nhận lấy thẻ ngân hàng, cười nói: “Thực ra không phải ta không muốn nói cho các cậu biết chuyện về làng Địa Tiên, mà là nơi đó quá nguy hiểm, chỉ với nhóm các cậu muốn vào thì khó như lên trời, cho dù vào được cũng đừng mong sống sót ra ngoài.” “Năm đó, một nhóm chúng ta ỷ vào kinh nghiệm phong phú, tự cho là bản lĩnh cao cường, đã tiến sâu vào làng Địa Tiên.

Vừa vào mộ thất đã kích hoạt cơ quan, vô số ám khí chí mạng từ bốn phương tám hướng bắn tới, tại chỗ đã có mấy người bỏ mạng.

Khó khăn lắm mới né được ám khí, lại rơi vào mê trận, cứ đi vòng vòng trong đó, làm thế nào cũng không ra được, cuối cùng bị nhốt chết dí bên trong.

Còn có một số người, bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp cắn chết, chết rất thảm.

Ta khuyên các cậu, hay là từ bỏ ý định này đi, làng Địa Tiên căn bản không phải nơi các cậu có thể bén mảng tới, vào rồi thì khó mà sống sót ra ngoài.” Ông lão béo chân thành khuyên nhủ.

“Tiền bối, ngài yên tâm, chúng tôi tự có kế hoạch, xin ngài cứ nói cho chúng tôi biết những gì chúng tôi muốn.” Ông lão béo thấy Giải Tiểu Hoa kiên quyết như vậy, lại đã nhận tiền của người ta nên không khuyên nữa, trực tiếp vào nhà lấy ra một quyển sổ tay đưa cho Giải Tiểu Hoa.

“Trong quyển sổ này có tất cả thông tin các cậu muốn biết.” “Cảm ơn tiền bối!” Giải Tiểu Hoa nhận lấy quyển sổ, hươ hươ trước mặt Trương Hạo.

Chương 393

Trương Hạo gật đầu, cả nhóm liền từ biệt ông lão béo rồi rời đi.

Sau khi ra khỏi chỗ ông lão béo, Trương Hạo liền để Giải Tiểu Hoa nghiên cứu kỹ thông tin trong sổ tay, còn Bàn Tử thì không ngừng nghỉ bắt đầu chuẩn bị vật tư để đến núi Vu Hạp Quan.

Kinh Thành là địa bàn của Bàn Tử, anh ta đi khắp các chợ đồ cổ và cửa hàng trang bị, lựa chọn những công cụ thuận tay.

Xẻng Lạc Dương, vuốt phi hổ, móng lừa đen, gạo nếp và các vật dụng cần thiết cho việc trộm mộ tự nhiên không thể thiếu, đồng thời, anh ta còn mua thêm thiết bị chiếu sáng tiên tiến, dụng cụ liên lạc và thuốc cấp cứu, cố gắng đảm bảo an toàn cho bản thân trong quá trình thám hiểm.

Những người khác thì nghỉ ngơi thật tốt, sẵn sàng xuất phát bất cứ lúc nào.

Mọi người đều hành động theo kế hoạch, chuẩn bị một cách có trật tự.

Sau một hồi chuẩn bị khẩn trương, mọi thứ đã sẵn sàng.

Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp, Giải Tiểu Hoa, Hoắc Tú Tú, và cả Trương Kỳ Lân cùng lên đường đến núi Vu Hạp Quan. ... ...

Sau mấy ngày dài bôn ba, nhóm Trương Hạo cuối cùng cũng đã đến trấn Thanh Khê.

Thị trấn nhỏ này nằm giữa vòng vây của núi non, xung quanh là núi xanh nước biếc, cảnh sắc hữu tình.

Tuy nhiên, nhóm Trương Hạo lại không có tâm trí thưởng thức

phong cảnh thiên nhiên tươi đẹp này, trong lòng họ chỉ có một mục tiêu duy nhất.

Thăm dò di tích của gia tộc họ Phong và Quan Sơn Thái Bảo, tìm kiếm manh mối để vào làng Địa Tiên.

Cư dân trong trấn đa phần là những người dân núi chất phác, họ sống cuộc sống mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ.

Khi nhóm Trương Hạo hỏi thăm dân làng về chuyện gia tộc họ Phong và Quan Sơn Thái Bảo, trên mặt dân làng đều lộ vẻ hoài nghi.

"Gia tộc họ Phong?

Đó là cái gì?

Chúng tôi sống ở đây cả đời, chưa từng nghe nói đến những cái đó." Một ông lão tóc bạc phơ lắc đầu nói.

Ngay lúc nhóm Trương Hạo cảm thấy thất vọng, một chàng trai trẻ đứng ra.

Cậu ta tên là A Cường, là một thợ săn trong trấn.

A Cường nói với Trương Hạo, cậu ta từng đi săn trong núi, phát hiện ra một ngôi nhà cũ bỏ hoang.

Trên tường nhà cũ khắc đầy những ký hiệu và hình vẽ kỳ quái, trông rất bí ẩn.

Cậu ta đoán rằng, ngôi nhà cũ đó có thể liên quan đến gia tộc họ Phong mà nhóm Trương Hạo đang tìm.

Nghe được tin này, mắt Trương Hạo sáng lên.

Họ đi theo A Cường đến trước ngôi nhà cũ.

Ngôi nhà đã đổ nát, gạch trên tường đã bong tróc, mái nhà cũng có mấy chỗ sập.

Tuy nhiên, từ phong cách kiến trúc và bố cục của ngôi nhà, vẫn có thể nhìn ra vẻ bề thế năm xưa.

Nhóm Trương Hạo cẩn thận bước vào nhà cũ, tìm kiếm khắp nơi những manh mối liên quan đến gia tộc họ Phong và Quan Sơn Thái Bảo.

Đột nhiên, Giải Tiểu Hoa phát hiện một chiếc hòm cũ kỹ trong góc phòng.

Chiếc hòm phủ đầy bụi, trông đã nhiều năm không được mở ra.

Giải Tiểu Hoa gắng sức mở hòm, bên trong là một số sách và giấy tờ đã ố vàng.

Trương Hạo nhặt một quyển sách lên, chữ viết trên đó đã có chút mơ hồ, nhưng vẫn có thể nhận ra trên đó viết về một số tập tục mai táng.

Cậu lại nhặt những quyển sách khác lên xem, chỉ thấy trong hòm sách ghi lại rất nhiều bí mật về cổ mộ và phong thủy.

Nhưng đây đều là những thứ bình thường, cũng chẳng trách bị bỏ lại đây mà không được mang đi.

Cùng lúc đó, Giải Tiểu Hoa cũng đã đọc xong toàn bộ cuốn nhật ký của ông lão béo.

Trong nhật ký ghi lại kinh nghiệm thăm dò làng Địa Tiên của họ năm đó.

Từ nhật ký có thể biết được những thông tin liên quan đến làng Địa Tiên.

Mấy trang cuối còn đề cập đến một số nguy hiểm và những điều cần chú ý.

Ông ta cảnh báo hậu nhân, cơ quan cạm bẫy trong làng Địa Tiên

cực kỳ lợi hại, sơ sẩy một chút là mất mạng.

Hơn nữa, trong làng Địa Tiên có một sức mạnh bí ẩn, có thể khiến người ta sinh ra ảo giác, mất đi lý trí.

“Xem ra chuyến đi này còn nguy hiểm hơn chúng ta tưởng.” Giải Tiểu Hoa đọc xong nhật ký, sắc mặt trở nên nghiêm trọng.

Trương Hạo gật đầu, nói: “Tuy nguy hiểm, nhưng chúng ta không thể lùi bước, chúng ta nhất định phải tìm ra nó.” Đầu lâu Kỳ Lân đang ở trong làng Địa Tiên, liên quan đến việc huyết mạch trong cơ thể cậu có thể phản tổ thành huyết mạch Thủy Kỳ Lân hay không.

Chỉ có huyết mạch Thủy Kỳ Lân mới có thể mở chiếc hòm đồng đó, từ đó mở ra con đường vào vùng đất bí ẩn, tìm ra cách tiêu diệt Cổ Thần.

Liên quan đến sinh tử của chính mình, tự nhiên phải để tâm.

Theo manh mối trong sổ tay, nhóm Trương Hạo thuận lợi tìm thấy một hẻm núi ven sông Trường Giang.

Trong hẻm núi bao phủ một lớp sương mù mờ ảo, vách đá cao chót vót, khiến người ta nhìn mà sợ hãi.

Điều đặc biệt nhất là, trên vách đá hai bên hẻm núi đặt đầy quan tài.

Những cỗ quan tài này lớn nhỏ, chất liệu khác nhau, đủ mọi niên đại, xa có thể đến mấy nghìn năm, gần thì vài chục đến trăm năm.

Nhóm Trương Hạo đi trên con đường nhỏ ven vách đá, vừa cảm thán trí tuệ của người xưa, vừa đoán mục đích của người xưa khi đặt quan tài lên vách đá.

Đột nhiên, chỉ nghe một tiếng “vút”, một mũi tên sắc bén từ một lỗ hổng trên vách đá bắn ra, thẳng về phía Trương Hạo.

Trương Hạo phản ứng nhanh chóng, nghiêng người né tránh, mũi tên sượt qua vạt áo cậu, cắm vào tảng đá bên cạnh.

Mọi người thấy vậy, đều cảnh giác, rút vũ khí ra, sẵn sàng chiến đấu.

“Mọi người cẩn thận, ở đây cơ quan dày đặc, tuyệt đối không được tùy ý chạm vào bất cứ thứ gì.” Trương Hạo lớn tiếng nhắc nhở.

Họ tiếp tục tiến về phía trước, mỗi bước đi đều vô cùng cẩn thận.

Tuy nhiên, cơ quan cạm bẫy dường như ở khắp mọi nơi.

Đi chưa được bao xa, mặt đất đột nhiên bắt đầu rung chuyển, ngay sau đó, mấy tảng đá khổng lồ từ trên đỉnh đầu rơi xuống.

Mọi người vội vàng né tránh, trong chốc lát, bụi đất bay mù mịt trong hẻm núi.

Chương 394

"Nhanh, qua bên này!" Trương Hạo nhanh tay lẹ mắt, kéo Hạo Thiên Chân bên cạnh nép sau một tảng đá lớn.

Trong quá trình né tránh tảng đá, Bàn Tử, Dịch Táp và những người khác lại vô tình kích hoạt các cơ quan khác.

Trong chốc lát, cung tên, cát lún, đá lăn cùng lúc ập tới.

Trương Hạo thấy vậy nhíu mày, không ngờ trong Hạp Quan Tài lại có nhiều cạm bẫy như vậy.

Những cạm bẫy này tuy không uy hiếp đến tính mạng cậu, nhưng số lượng thực sự quá nhiều, khó tránh khỏi khiến người ta phiền lòng.

Những cạm bẫy này giống như muỗi trong giấc ngủ, khiến người ta ghét cay ghét đắng.

Vừa né qua các loại cơ quan tấn công, mọi người vừa thở phào một hơi, lại phát hiện mình đã rơi vào một mê trận.

Dù họ đi thế nào, cũng như đang đi vòng tại chỗ.

"Chuyện gì thế này?

Chúng ta có phải bị lạc rồi không?" Bàn Tử gãi gãi sau gáy, mặt đầy nghi hoặc: "Cảnh vật xung quanh rõ ràng vẫn đang thay đổi, chứng tỏ chúng ta vẫn đang đi, sao lại quay về chỗ cũ được nhỉ?" Trương Hạo nhíu mày, quan sát kỹ môi trường xung quanh.

Cậu phát hiện trên mặt đất có một số ký hiệu và hình vẽ kỳ quái, dường như đang ám chỉ điều gì đó.

Cậu nhớ lại những cuốn sách phong thủy đã xem trong nhà cũ của họ Phong, cũng như một số phương pháp phá giải mê trận được đề

cập trong nhật ký của ông lão béo.

“Mọi người đừng hoảng, đây chắc là một mê trận.

Mọi người đi theo sau tôi, tìm trận nhãn, phá hủy trận nhãn là có thể ra ngoài.” Trương Hạo bình tĩnh nói.

Thế là, cậu bắt đầu tìm kiếm trận nhãn xung quanh một cách cẩn thận.

Trương Hạo phát ra những sóng âm đặc biệt ra xung quanh, sử dụng định vị sóng âm để thăm dò tình hình.

Khi sóng âm phát ra được phản xạ trở lại, toàn bộ tình hình xung quanh hiện lên trong đầu cậu như một bức tranh.

Rất nhanh, cậu đã tìm thấy vị trí của trận nhãn từ những hình ảnh này.

Điều khiến cậu không ngờ là, trận nhãn lại là một cỗ quan tài trên vách đá.

“Tìm thấy rồi!” Sau khi tìm thấy trận nhãn, Trương Hạo nhanh chóng đi đến bên vách đá, sử dụng năng lực bay lơ lửng giữa không trung, sau đó từ từ di chuyển đến gần cỗ quan tài làm trận nhãn.

Cậu vừa đến gần, vách đá gần quan tài đột nhiên phát ra tiếng “ầm ầm”.

Chỉ thấy những sợi dây leo to bằng cánh tay, lấp lánh ánh kim loại mọc ra từ vách đá.

Chúng như những xúc tu, quấn về phía Trương Hạo.

“Tiểu Cữu, cẩn thận!” “Trương Hạo huynh đệ, mau né ra!” ... ...

Mọi người thấy Trương Hạo gặp nguy hiểm, đều lớn tiếng nhắc nhở.

Tuy nhiên, giây tiếp theo, những sợi dây leo trông có vẻ hung hãn kia lại đột ngột dừng lại, như thể thời gian đã ngưng đọng.

"Quả nhiên có tác dụng." Trương Hạo liếc mắt đã nhận ra những sợi dây leo tấn công mình chính là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, cậu có khả năng điều khiển loại thực vật kỳ lạ này.

Vì vậy những sợi dây leo tấn công cậu mới đột nhiên dừng lại không tấn công nữa.

Trương Hạo đến bên cỗ quan tài làm trận nhãn, đấm thẳng vào nó.

"Bùm" một tiếng, quan tài trực tiếp hóa thành bột mịn, một cơn gió thổi qua, lập tức tan biến không còn tăm tích.

"Vù vù vù..." Cùng với cơn gió lạ thổi qua, sương mù xung quanh cũng tan biến hết.

Cảnh tượng trước mắt mọi người lập tức thay đổi, một lối đi quanh co xuất hiện trước mặt họ.

"Tốt quá rồi, cuối cùng chúng ta cũng ra ngoài được rồi!" Mọi người reo hò nhảy cẫng lên, trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng.

Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Trương Kỳ Lân, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp, Giải Tiểu Hoa, Hoắc Tú Tú sau một hồi trèo đèo lội suối, cuối cùng cũng đã đặt chân vào Hạp Quan.

Dòng sông trước mắt quanh co khúc khuỷu, như một con mãng xà khổng lồ đang say ngủ, ẩn mình trong hẻm núi bí ẩn này.

Bàn Tử vội vàng lấy thuyền bơm hơi từ ba lô ra, phồng mang trợn má thổi khí, chẳng mấy chốc, chiếc thuyền đã căng phồng, vững vàng nổi trên mặt nước.

Mọi người lần lượt lên thuyền, sau một trận rung lắc nhẹ, liền tiến vào lòng sông.

Vách đá hai bên hẻm núi cao chót vót, như bị người khổng lồ dùng rìu lớn bổ ra, dốc đứng hiểm trở.

Trên vách đá chi chít quan tài, những cỗ quan tài này hình thù khác nhau, có cái còn nguyên vẹn, có cái đã mục nát, dưới sự bào mòn của năm tháng, tỏa ra một luồng khí bí ẩn và quỷ dị.

Chúng cứ thế treo lơ lửng trên vách đá, như đang kể lại một đoạn lịch sử không ai biết đến.

"Mau nhìn kìa, đó là gì!" Đột nhiên, Hạo Thiên Chân chỉ lên phía trên vách đá hét lên.

Mọi người nhìn theo hướng tay cậu, chỉ thấy một con vượn đang ló đầu ra từ vách đá, toàn thân nó mọc đầy lông đen, đôi mắt trong bóng tối lóe lên ánh sáng quỷ dị.

Con vượn hú lên một tiếng thê lương về phía mọi người, âm thanh vang vọng trong hẻm núi, mãi không tan, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Ngay sau đó, lại có mấy con vượn khác từ những nơi khác ló ra, chúng lần lượt gia nhập đội ngũ hú hét, trong chốc lát, cả hẻm núi đều bị những tiếng hú nối tiếp nhau bao trùm.

Thuyền bơm hơi chầm chậm tiến về phía trước trong lòng sông, khi mọi người đi sâu vào, không khí xung quanh càng trở nên quỷ dị.

Đúng lúc mọi người đang đắm chìm trong không khí quỷ dị và bí ẩn này, bầu trời đột nhiên thay đổi.

Bầu trời vốn còn trong xanh, trong nháy mắt đã bị một đám mây đen nhanh chóng bao phủ, như một tấm màn đen khổng lồ, che kín cả hẻm núi trong bóng tối.

Ngay sau đó, gió lớn nổi lên, tiếng gió rít gào như quỷ mị, như muốn xé toạc mọi thứ.

Chiếc thuyền bơm hơi dưới sự tàn phá của gió lớn, lắc lư dữ dội, mọi người bám chặt vào mép thuyền, sợ bị gió cuốn đi.

“Không ổn rồi, sắp mưa rồi!” Bàn Tử lớn tiếng hét.

Lời anh ta vừa dứt, những hạt mưa lớn như hạt đậu trút xuống ào ào, đập vào mặt nước, bắn lên từng lớp bọt nước.

Mưa ngày càng lớn, nhanh chóng tạo thành một màn mưa, khiến người ta gần như không nhìn thấy cảnh vật xung quanh.

Mưa rơi vào người mọi người, đau rát, như vô số cây kim đâm vào da.

Nước sông dưới tác động của mưa lớn, nhanh chóng dâng cao.

Mặt sông vốn còn hiền hòa, lúc này đã trở nên sóng dữ, sóng lớn cuồn cuộn, từng đợt từng đợt, hung hăng đập vào thuyền bơm hơi.

Chiếc thuyền trong sóng lớn như một chiếc lá rơi vô trợ, bị sóng nhồi lên dìm xuống, lúc nào cũng có nguy cơ bị lật úp.

“Mọi người bám chặt vào!” Bàn Tử lớn tiếng hét, giọng anh ta trong gió mưa bão bùng trông có vẻ yếu ớt như vậy.

Chương 395

Mọi người cắn răng, dùng hết sức bám vào thuyền, trong lòng đầy sợ hãi và tuyệt vọng.

Tuy nhiên, gió lớn và mưa bão không vì sự sợ hãi của họ mà dừng lại, ngược lại càng tàn phá dữ dội hơn.

Nước sông không ngừng dâng lên, sóng cũng ngày càng cao, chiếc thuyền khổ sở vật lộn trong sóng lớn, lúc nào cũng có thể bị dòng nước hung dữ nuốt chửng.

Gió gào thét, mưa như trút nước, nước sông dâng lên điên cuồng, sóng lớn cuồn cuộn, như muốn nuốt chửng cả thế giới.

Chiếc thuyền bơm hơi trước sức mạnh cuồng bạo này, trông có vẻ nhỏ bé và yếu ớt như vậy.

Một con sóng khổng lồ với thế dời non lấp biển ập tới, đập mạnh vào thuyền, trong nháy mắt lật úp nó.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng gì nhiều, đã bị ném không thương tiếc vào dòng nước sông lạnh thấu xương.

Trương Hạo chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, cơ thể không kiểm soát được lộn nhào theo dòng nước.

Không biết qua bao lâu, Trương Hạo cuối cùng cũng cảm thấy cơ thể mình không còn bị dòng nước lôi đi tùy ý nữa.

Cậu gắng sức quạt tay, cuối cùng cũng nổi lên mặt nước.

Cậu thở hổn hển, tham lam hít thở không khí trong lành.

“Mọi người không sao chứ?” Trương Hạo lớn tiếng gọi, âm thanh vang vọng trong hẻm núi.

“Tôi ở đây!” “Tôi cũng không sao!” Lần lượt có tiếng đáp lại của những người khác, Trương Hạo mới hơi yên tâm.

Cậu nhìn quanh, phát hiện mọi người đều ở không xa, họ cũng đang cố gắng bơi vào bờ.

Với sự đồng lòng của mọi người, cuối cùng họ cũng khó khăn leo lên bờ.

Họ nằm trên bãi cỏ ven bờ, thở hổn hển, mệt lả, trên mặt ai cũng viết đầy vẻ may mắn sau kiếp nạn.

Nghỉ ngơi một lúc lâu, Trương Hạo mới từ từ đứng dậy, quan sát môi trường xung quanh.

Lúc này họ đang ở trên một bãi sông, xung quanh bao phủ một lớp sương mù mờ ảo, phủ lên cả thế giới một tấm màn bí ẩn.

Ở không xa, một tảng đá khổng lồ đột ngột đứng sừng sững ở đó, như một người khổng lồ đang lặng lẽ canh giữ vùng đất bí ẩn này.

Ánh mắt Trương Hạo bị tảng đá này thu hút, cậu tò mò đi tới, muốn xem thử.

Càng đến gần, toàn bộ hình dáng của tảng đá càng hiện rõ trước mắt.

Tảng đá này có hình bầu dục không đều, bề mặt lồi lõm, những rãnh sâu dọc ngang xen kẽ, như những dấu vết của năm tháng.

Màu sắc của tảng đá là một màu xanh đen sẫm, dưới lớp sương mù, lấp lánh ánh sáng kỳ dị, như một viên đá quý khổng lồ, tỏa ra sức hấp dẫn bí ẩn.

Và điều kinh ngạc nhất là, trên tảng đá phủ đầy dây leo chằng chịt.

Những sợi dây leo này như những con rắn linh hoạt, quấn chặt lấy tảng đá, như hòa làm một với nó.

Màu sắc của dây leo là một màu đồng xanh có chất cảm kim loại đặc trưng.

Chúng to nhỏ không đều, có sợi nhỏ như sợi tóc, có sợi to như cánh tay, đan xen vào nhau, tạo thành một mạng lưới phức tạp.

"Cửu Tử Kinh Lăng Giáp!" Thứ trước mắt quá quen thuộc, Trương Hạo liếc mắt đã nhận ra thứ bao bọc tảng đá chính là sinh vật kỳ lạ nửa đồng, nửa thực vật Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp xuất hiện ở đây, cũng có nghĩa là dưới tảng đá chính là lối vào làng Địa Tiên.

Mọi người nhìn tảng đá bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp bao quanh, trong lòng đầy chấn động và mong đợi.

Ai cũng hiểu, lối vào làng Địa Tiên có lẽ ở ngay dưới tảng đá này.

Trương Hạo nhìn chằm chằm vào Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, đột nhiên trong đầu nảy ra một ý, một sức mạnh bí ẩn từ trong cơ thể cậu tuôn ra, lan về phía Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Những sợi Cửu Tử Kinh Lăng Giáp vốn đang quấn chặt lấy tảng đá, như bị một sức mạnh cường đại nào đó điều khiển, lại từ từ bắt đầu rút lui.

Động tác của chúng lúc đầu còn hơi chậm, sau đó ngày càng nhanh, chẳng mấy chốc, đã hoàn toàn rút khỏi tảng đá, biến mất vào vách núi xung quanh.

"Cái... cái gì thế này?" Bàn Tử trợn tròn mắt, mặt đầy vẻ không thể tin nổi nhìn cảnh này.

"Trương Hạo huynh đệ, cậu làm thế nào vậy?" Mọi người cũng lần lượt ném tới ánh mắt kinh ngạc, họ chưa từng thấy cảnh tượng thần kỳ như vậy, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp lại có thể nghe theo mệnh lệnh của con người.

Trương Hạo mỉm cười, không giải thích nhiều, chỉ nói: "Cửu Tử Kinh Lăng Giáp này có một mối liên hệ đặc biệt nào đó với tôi, tôi có thể cảm nhận được ý thức của chúng, nên mới có thể điều khiển chúng." Ngay lúc mọi người còn đang kinh ngạc, tảng đá đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Cùng với một tiếng nổ trầm đục, tảng đá bắt đầu từ từ nứt ra, vô số mảnh đá vụn bay tung tóe.

Ngay sau đó, tảng đá sụp xuống, ở vị trí của tảng đá ban đầu, xuất hiện một hố sâu khổng lồ.

"Lối vào làng Địa Tiên chẳng lẽ ở trong này?" Hạo Thiên Chân hưng phấn nói, trong mắt lấp lánh ánh sáng mong đợi.

Mọi người vây quanh mép hố sâu, nhìn xuống, chỉ thấy bên trong hố sâu một màu đen kịt, bao trùm một luồng khí bí ẩn.

Bàn Tử lấy ra mấy cây pháo sáng từ ba lô, dùng sức ném xuống.

Pháo sáng vẽ ra mấy đường cong trong không trung, rơi xuống hố sâu, trong nháy mắt chiếu sáng bên trong.

Tuy nhiên, cánh cửa mộ mà mọi người dự đoán đã không xuất hiện, thay vào đó là một pho tượng khổng lồ.

Pho tượng này cao đến chục mét, hình dáng kỳ dị, mặt mày hung tợn, khiến người ta nhìn mà sợ hãi.

Nó lặng lẽ đứng trong hố sâu, như đang canh giữ một bí mật nào đó.

"Tại sao pho tượng này lại ở đây?

Nó có lai lịch gì?" Dịch Táp nhíu mày, nghi hoặc nói.

Mọi người nhìn nhau, không ai có thể trả lời câu hỏi này.

Họ biết rõ, bí mật của làng Địa Tiên này phức tạp hơn họ tưởng

rất nhiều.

“Dù thế nào, chúng ta xuống xem rồi nói.” Trương Hạo nói, ánh mắt lộ ra vẻ kiên định.

Thế là, mọi người cố định dây thừng vào những tảng đá xung quanh, sau đó men theo dây thừng cẩn thận leo xuống hố sâu.

Trong quá trình leo, trong lòng ai cũng đầy căng thẳng và mong đợi, họ không biết bên dưới còn có những nguy hiểm chưa biết nào đang chờ đợi mình.

Mọi người men theo dây thừng từ từ xuống đáy hố sâu, sau khi tiếp đất, đến gần pho tượng khổng lồ.

Dưới ánh sáng của đèn pin, họ quan sát kỹ từng chi tiết của pho tượng, chỉ thấy khuôn mặt pho tượng được điêu khắc vô cùng tinh xảo, vẻ mặt hung tợn đó như chứa đựng vô tận oán niệm.

“Pho tượng này trông có vẻ đã lâu đời, nhưng tay nghề lại tinh xảo như vậy, rốt cuộc là ai đã tạo ra nó?” Giải Tiểu Hoa vuốt ve đế tượng, trong mắt đầy nghi hoặc.

Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên hét lên: “Mọi người mau đến xem, xung quanh đây còn có rất nhiều thứ!” Mọi người nghe tiếng, đều quay đầu lại, chỉ thấy xung quanh hố sâu, đặt hàng trăm cái đầu tượng.

Chương 396

Những cái đầu này lớn nhỏ không đều, biểu cảm khác nhau, có cái lộ vẻ đau khổ, có cái trợn mắt giận dữ, khiến người ta không rét mà run.

"Tại sao những cái đầu này lại ở đây?

Chúng có quan hệ gì với pho tượng này?" Hạo Thiên Chân ngồi xổm xuống, nhìn chằm chằm vào một cái đầu, cẩn thận quan sát.

Bàn Tử gãi đầu, nói: "Tôi thấy chuyện này có gì đó kỳ lạ, nói không chừng bí mật của làng Địa Tiên này được giấu trong những pho tượng và cái đầu này." Ngay lúc mọi người còn đang nghi hoặc, Bàn Tử lại có phát hiện mới.

Anh ta chỉ vào đầu pho tượng, lớn tiếng nói: "Mọi người nhìn xem, đầu và thân pho tượng này hình như lắp ngược rồi!" Mọi người nhìn kỹ, quả nhiên phát hiện đầu pho tượng và phương hướng cơ thể không mấy hài hòa, trông rất kỳ quái.

"Chuyện gì thế này?

Lẽ nào có người cố ý lắp ngược nó?" Dịch Táp nhíu mày, hỏi.

"Kệ nó đi, tôi xoay nó lại xem sao." Bàn Tử nói rồi xắn tay áo, chuẩn bị leo lên pho tượng để xoay đầu nó.

"Bàn Tử, cẩn thận một chút, đừng kích hoạt cơ quan gì." Trương Hạo vội vàng nhắc nhở.

Bàn Tử gật đầu, cẩn thận leo lên pho tượng.

Anh ta hai tay ôm lấy đầu pho tượng, dùng sức đẩy.

Chỉ nghe một tiếng "két", đầu pho tượng từ từ chuyển động.

Ngay khoảnh khắc Bàn Tử xoay đầu pho tượng về đúng vị trí, xung quanh đột nhiên vang lên tiếng "ong ong".

Mọi người kinh ngạc phát hiện, những cái đầu tượng vốn đang yên tĩnh lại tự động vận hành, mắt chúng lóe lên ánh sáng quỷ dị, như đang nhìn chằm chằm vào mọi người.

Biến cố đột ngột này thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, chỉ xoay đầu pho tượng một cái, đã kích hoạt cơ quan.

"Vút, vút, vút..." Giây tiếp theo, những mũi tên đen dài cả thước bắn ra từ miệng những cái đầu đó.

Những mũi tên đó bắn ra từ đầu tượng, tốc độ cực nhanh, mang theo tiếng rít nhọn hoắt, xé toạc không khí, bắn về phía mọi người.

"Cẩn thận!" Trương Hạo hét lớn một tiếng, nhanh chóng lao đến trước mặt mọi người, dùng thân thể che chắn những mũi tên đó.

Tuy nhiên, số lượng mũi tên thực sự quá nhiều, cậu căn bản không thể đỡ hết được.

May mà mọi người phản ứng cũng không chậm, lập tức nép sau pho tượng.

Cùng lúc đó, Bàn Tử cũng ôm đầu, lăn mấy vòng trên đất, nép sau pho tượng.

"Rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Sao đột nhiên lại có nhiều mũi tên bắn ra thế?" Bàn Tử trốn sau tảng đá lớn, kinh hãi hét lên.

"Còn không phải vì cậu xoay đầu pho tượng kích hoạt cơ quan à." Trương Hạo nhíu mày nói, Bàn Tử tự mình kích hoạt cơ quan mà còn không biết.

"Trương Hạo huynh đệ, thế này là cậu oan cho tôi rồi, tôi có thể

chắc chắn, trên pho tượng đó tuyệt đối không có cơ quan!" Trương Hạo hiểu Bàn Tử, tuy bình thường thích nói nhảm, nhưng dám làm dám chịu, nếu anh ta dám khẳng định trên pho tượng không có cơ quan, vậy khả năng cao là không có, trừ khi anh ta không kiểm tra ra.

"Vãi, thứ bắn ra từ cơ quan không phải là mũi tên!" Đúng lúc này, Đinh Ngọc Vũ Điệp hét lớn một tiếng.

Trương Hạo nhìn xuống đất, chỉ thấy những mũi tên vừa bắn ra từ đầu tượng lại là những con rắn nhỏ màu đen.

Sau khi rơi xuống đất, chúng liền uốn éo cơ thể, tấn công những người gần đó.

Đúng lúc mọi người đang tập trung cao độ thăm dò xung quanh, một tiếng "xào xạc" nhỏ nhưng lại khiến người ta rùng mình vang lên từ bốn phương tám hướng.

Ban đầu, âm thanh này cực kỳ yếu ớt, như gió nhẹ thổi qua cỏ khô, nhưng rất nhanh, âm thanh ngày càng lớn, như thể vô số sinh vật đang nhanh chóng áp sát.

Mọi người lập tức cảnh giác, nắm chặt vũ khí trong tay, ánh mắt cảnh giác tìm kiếm xung quanh.

Chỉ thấy từ các góc, những con rắn đen như thủy triều tràn đến.

Những con rắn đen này to bằng ngón tay, toàn thân vảy lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo, đầu hình tam giác ngẩng cao, lưỡi liên tục thè ra, phát ra tiếng "xì xì" khiến người ta lạnh gáy.

Số lượng của chúng cực kỳ nhiều, dày đặc phủ kín mặt đất, nhanh chóng bơi về phía mọi người, dáng vẻ hung hãn đó, như muốn nuốt chửng mọi người trong nháy mắt.

Sắc mặt Bàn Tử lập tức trở nên tái mét, giọng run rẩy hét lên: "Cái... cái này phải làm sao?

Nhiều rắn quá!" Nói rồi, anh ta bất giác lùi lại một bước, dựa chặt vào pho tượng bên cạnh.

Hạo Thiên Chân cũng căng thẳng nuốt nước bọt, đèn pin trong tay hơi run, ánh sáng liên tục quét qua bầy rắn.

Dịch Táp nhíu mày, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi, nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, đặt ba lô chắn trước người, cố gắng tìm cách phòng thủ.

Tuy nhiên, ngay lúc những con rắn đen này sắp lao đến trước mặt mọi người, một chuyện kỳ lạ đã xảy ra.

Mấy con rắn đen đi đầu ở cách Trương Hạo vài bước, đột nhiên như đâm phải một bức tường vô hình, mạnh mẽ dừng lại.

Cơ thể chúng bất an uốn éo, đầu ngẩng cao, dường như đang do dự điều gì đó.

Ngay sau đó, những con rắn đen phía sau cũng lần lượt dừng lại, cả bầy rắn trong nháy mắt đứng yên, vừa nãy còn hung hãn, lúc này lại như bị niệm chú định thân vậy.

Mọi người đều kinh ngạc trợn tròn mắt, không tin vào cảnh tượng trước mắt.

Giải Tiểu Hoa nghi hoặc nói: "Chuyện gì thế này?

Sao những con rắn này đột nhiên không động đậy nữa?" Mọi người nhìn nhau, không ai có thể giải thích hiện tượng kỳ lạ này.

Đúng lúc này, Trương Hạo tiến lên một bước.

Những con rắn đen đó như cảm nhận được điều gì, những cái đầu vốn ngẩng cao lần lượt cúi xuống, cơ thể cũng từ từ bò sát đất, như đang thần phục Trương Hạo.

Điều kinh ngạc hơn nữa là, một số con rắn đen thậm chí còn bắt đầu từ từ lùi lại, chủ động nhường đường cho Trương Hạo.

Động tác của chúng nhẹ nhàng, không còn vẻ hung dữ như vừa rồi, ngoan ngoãn như thú cưng nuôi trong nhà.

"Hù..." Mọi người lúc này mới nhớ ra chuyện gì đang xảy ra, Trương Hạo có thể điều khiển mọi loài rắn.

Lúc này họ đều thở phào nhẹ nhõm, nỗi sợ hãi trong lòng cũng dần tan biến.

Bàn Tử vỗ ngực, cười nói: "Ôi chao, dọa chết tôi rồi, thì ra là một phen hú vía!" Sau một phen hú vía, thần kinh căng thẳng của mọi người cuối cùng cũng thả lỏng, tiếp tục tìm kiếm xung quanh.

Họ cẩn thận né tránh bầy rắn trên mặt đất, kiểm tra kỹ từng góc, hy vọng có thể tìm thấy manh mối vào làng Địa Tiên.

Đúng lúc mọi người thả lỏng cảnh giác, tiếp tục thăm dò xung quanh, Trương Hạo đột nhiên chú ý đến một thứ kỳ lạ trên mặt đất.

Cậu ngồi xổm xuống, dùng tay nhẹ nhàng phủi đi lớp bụi trên đó, một cơ quan giống như la bàn dần dần lộ ra.

Cơ quan la bàn này có đường kính khoảng nửa mét, được khảm trên mặt đất, chất liệu giống như một loại đá đen nào đó, bề mặt nhẵn bóng như gương, nhưng lại tỏa ra một luồng khí cổ xưa.

Viền la bàn khắc đầy những đường vân chi chít, những đường vân này cực kỳ phức tạp, giống như một loại chữ cổ, lại giống như những ký hiệu bí ẩn, chúng đan xen vào nhau, tạo thành những hình vẽ kỳ diệu.

Chương 397

Ở trung tâm la bàn, có một đĩa tròn có thể xoay, trên đĩa tròn điêu khắc một số hình vẽ kỳ lạ, mỗi hình vẽ tinh tú đều sống động như thật, như chứa đựng sức mạnh vô tận.

Giải Tiểu Hoa thấy cơ quan la bàn này, sắc mặt hơi thay đổi, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc và hưng phấn.

Cậu đi tới, quan sát kỹ những hình vẽ và ký hiệu trên la bàn, mày nhíu chặt, rơi vào trầm tư.

Một lúc sau, cậu ngẩng đầu lên, kích động nói: "Đây là cơ quan liên quan đến Nhị Thập Bát Tinh Tú!

Tôi từng thấy ghi chép liên quan trong sách cổ, chỉ cần khôi phục lại bàn xoay, đưa các tinh tú về đúng vị trí, là có thể mở ra lối vào làng Địa Tiên!" Mọi người nghe xong, đều vây lại, trong mắt đầy mong đợi.

Giải Tiểu Hoa ngồi xổm trên mặt đất, đưa tay nắm lấy bàn xoay của la bàn, cẩn thận xoay.

Cùng với sự chuyển động của bàn xoay, những ký hiệu và hình vẽ trên la bàn bắt đầu phát ra ánh sáng yếu ớt, như bị kích hoạt.

Ánh sáng ngày càng sáng, dần dần hội tụ thành những tia sáng, chiếu ra xung quanh.

Cùng lúc đó, mặt đất xung quanh bắt đầu rung nhẹ, như có một sức mạnh cường đại đang cuộn trào dưới lòng đất.

Cùng với thao tác của Giải Tiểu Hoa, ánh sáng trên la bàn ngày càng sáng, sự rung động xung quanh cũng ngày càng mạnh.

Đột nhiên, một tiếng rít nhọn hoắt xé toạc không trung, mọi người

còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy từ miệng những pho tượng đá khổng lồ bắn ra vô số mũi tên.

Những mũi tên này tốc độ cực nhanh, như tia chớp tấn công mọi người.

Mũi tên của chúng lấp lánh ánh sáng lạnh, như lưỡi hái của tử thần, mang theo uy hiếp chí mạng.

Mật độ mũi tên cực lớn, dày đặc đan xen vào nhau, tạo thành một cơn mưa tên, bao phủ mọi người.

Mỗi một mũi tên đều mang theo sức mạnh cường đại bắn về phía mọi người.

Những mũi tên này tốc độ cực nhanh, như tia chớp tấn công mọi người.

Mũi tên của chúng lấp lánh ánh sáng lạnh, như lưỡi hái của tử thần, mang theo uy hiếp chí mạng.

Mật độ mũi tên cực lớn, dày đặc đan xen vào nhau, tạo thành một cơn mưa tên, bao phủ mọi người.

Mỗi một mũi tên đều mang theo sức mạnh cường đại, mọi người như có thể nghe thấy tiếng chúng xé toạc không khí, tim trong nháy mắt như vọt lên cổ họng, tưởng rằng mình sắp bị bắn thành nhím.

Tuy nhiên, ngay lúc mọi người lòng đầy tuyệt vọng, một chuyện kỳ lạ đã xảy ra.

Cũng không biết có phải do đã quá lâu đời hay không, chỉ thấy những mũi tên bắn vào người trong nháy mắt hóa thành bụi đất, lả tả bay xuống.

Mọi người đầu tiên là ngây người, sau đó phản ứng lại, thần kinh căng thẳng cuối cùng cũng thả lỏng, thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra

vẻ may mắn sau kiếp nạn.

Bàn Tử ngồi phịch xuống đất, vỗ ngực, lòng còn sợ hãi nói: "Trời đất ơi, dọa chết Bàn gia tôi rồi, còn tưởng lần này phải bỏ mạng ở đây." Hạo Thiên Chân cũng lau mồ hôi lạnh trên trán, vẻ căng thẳng trên mặt dần biến mất: "Xem ra cơ quan này tuy vẫn hoạt động, nhưng uy lực đã không còn như xưa." Dịch Táp tuy không nói gì, nhưng lúc này cũng từ từ hạ ba lô chắn trước người xuống.

Thần kinh căng thẳng của những người khác cũng đều thả lỏng.

Sau kiếp nạn, mọi người lòng còn sợ hãi nhìn mọi thứ xung quanh, một lúc lâu sau mới hoàn toàn thoát khỏi sự kinh hoàng vừa rồi.

Giải Tiểu Hoa hít một hơi thật sâu, định thần lại, ánh mắt lại rơi vào la bàn.

Cậu ngồi xổm xuống, ánh mắt chuyên chú và kiên định, hai tay nhẹ nhàng nắm lấy bàn xoay của la bàn, tiếp tục cẩn thận xoay.

Lúc này, thế giới của cậu như chỉ còn lại chiếc la bàn bí ẩn trước mắt và những hình vẽ ký hiệu phức tạp, mỗi một động tác xoay đều mang theo sự cẩn thận tột độ, như đang tiến hành một cuộc đối thoại với trí tuệ cổ xưa.

Cùng với sự chuyển động của bàn xoay, những ký hiệu và hình vẽ trên la bàn bắt đầu phát ra ánh sáng yếu ớt, ánh sáng đó như những vì sao lấp lánh, dần dần hội tụ thành những tia sáng, chiếu ra xung quanh.

Ánh sáng ngày càng sáng, chiếu rọi cả mộ thất, khiến bóng dáng mọi người lúc sáng lúc tối.

Cùng lúc đó, mặt đất xung quanh bắt đầu rung nhẹ, như có một sức mạnh cường đại đang cuộn trào dưới lòng đất, sự rung động ngày càng mạnh, khiến mọi người phải đứng vững chân, đề phòng ngã.

Dưới sự chứng kiến căng thẳng và mong đợi của mọi người, cùng với một tiếng "rắc rắc", một cánh cửa mộ từ từ xuất hiện trên một bức tường đá.

Cánh cửa mộ được làm từ những tảng đá khổng lồ, bề mặt khắc đầy hoa văn và ký hiệu cổ xưa, như đang kể lại câu chuyện của nghìn năm trước.

Cùng với việc cánh cửa mộ từ từ mở ra, một luồng khí cũ kỹ và bí ẩn ập đến, trong luồng khí đó như xen lẫn sự lắng đọng của năm tháng và những bí mật chưa biết, khiến lòng hiếu kỳ của mọi người trong nháy mắt bị khơi dậy.

Trong mắt mọi người lấp lánh ánh sáng hưng phấn và mong đợi, bất giác tiến lên một bước, như sắp bước vào một thế giới mới đầy kho báu và bí mật.

Bàn Tử hưng phấn đến mức mặt đỏ bừng, anh ta xoa tay, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Lần này có trò hay để xem rồi, nói không chừng bên trong toàn là vàng bạc châu báu." Hạo Thiên Chân cũng khó che giấu sự kích động trong lòng, nắm chặt đèn pin trong tay, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cửa mộ, sợ bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào.

Dịch Táp tuy không nói gì, nhưng trong ánh mắt cũng lộ ra vẻ mong đợi và tò mò, nắm tay hơi siết chặt cho thấy sự căng thẳng và hưng phấn trong lòng.

Ngay lúc mọi người lòng đầy mong đợi, chuẩn bị bước vào cánh cửa mộ đầy bí ẩn đó, một tiếng gầm trầm đục từ trong cửa mộ truyền ra, âm thanh đó như đến từ sâu thẳm địa ngục, mang theo sự âm u và kinh hoàng vô tận, trong nháy mắt phá vỡ sự hưng phấn và mong đợi của mọi người, khiến tim họ đập thót một cái.

Ngay sau đó, một con quái vật khổng lồ từ trong cửa mộ lao ra, ánh mắt mọi người trong nháy mắt bị nó thu hút, nụ cười trên mặt tức

thì biến mất.

Thân thể con quái vật khổng lồ này to như núi, cao đến hơn hai người, toàn thân phủ đầy vảy thô ráp, mỗi một chiếc vảy đều to bằng lòng bàn tay, lấp lánh ánh sáng u tối quỷ dị, như đang nói lên sự bất phàm của nó.

Tứ chi của nó to khỏe, mỗi bước chân hạ xuống, đều khiến mặt đất rung chuyển, tung lên một trận bụi đất.

Đôi mắt đỏ như máu như ngọn lửa đang cháy, đầy phẫn nộ và hung dữ, nhìn chằm chằm vào mọi người, như thể họ là kẻ thù xâm nhập lãnh địa.

Trong miệng nó mọc đầy răng nanh sắc nhọn, mỗi một chiếc đều lấp lánh ánh sáng lạnh, khiến người ta không rét mà run, khóe miệng còn chảy ra chất lỏng không rõ, nhỏ xuống đất, phát ra tiếng xèo xèo, dường như có tính ăn mòn mạnh.

Sau lưng nó kéo theo một cái đuôi dài, trên đuôi đầy gai nhọn, như một con rắn độc sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào.

Quái vật lao ra khỏi cửa mộ động tác nhanh mạnh, tứ chi của nó dùng sức đạp đất, tung lên một trận bụi đất, tốc độ cực nhanh, như tên rời cung lao về phía mọi người.

Thân thể nó vẽ ra một đường cong trong không trung, mang theo một luồng gió mạnh, thổi bay quần áo mọi người phần phật.

Mục tiêu của nó dường như là Giải Tiểu Hoa đang đi đầu, trong nháy mắt đã đến trước mặt cậu, há cái miệng lớn như chậu máu, cắn về phía đầu cậu, cái miệng khổng lồ đó đủ để nuốt trọn cả đầu người.

Đối mặt với con quái vật, mọi người lại chẳng hề tỏ ra sợ hãi, chỉ đưa tay bịt mũi miệng, đứng yên tại chỗ.

Bởi vì ai cũng biết, đây chẳng phải quái vật gì, chẳng qua chỉ là

hiện tượng tạo thành do lớp sơn trên bích họa hoặc tượng điêu khắc trong cổ mộ bị oxy hóa mà thôi.

Bàn Tử còn cười lớn nói: "Hề, dọa ai thế, chẳng phải chỉ là do sơn gây ra thôi sao!" Quả nhiên, con quái vật vừa lao ra khỏi mộ thất, gặp không khí lưu động liền tan thành mây khói ngay lập tức.

Thấy vậy, mọi người bèn đi vào trong mộ thất.

Bên trong có vô số tượng điêu khắc với hình thù kỳ dị, sống động như thật.

Mà ở giữa mộ thất lại có một bức tượng tướng quân trông rất kỳ quái.

Vị tướng quân đó mặc một bộ áo giáp dày cộm, vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt toát ra một vẻ uy nghiêm và thần bí.

Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Trương Kỳ Lân, Bàn Tử, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp, Giải Tiểu Hoa, Hoắc Tú Tú liếc nhìn những bức tượng này rồi tản ra khắp mộ thất, bắt đầu kiểm tra kỹ lưỡng xem có cơ quan hay lối ra vào nào khác không.

Hạo Thiên Chân cầm đèn pin, soi xét cẩn thận trong góc, không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào; Bàn Tử thì huênh hoang gõ chỗ này, đập chỗ kia, miệng còn lẩm bẩm: "Biết đâu lại tìm được bảo bối gì thì sao." Dịch Táp dựa vào trực giác nhạy bén của mình, lần mò trên vách tường, cố gắng tìm ra cơ quan ẩn.

Đinh Ngọc Vũ Điệp thì đứng một bên, miệng lẩm nhẩm khấn vái, vận dụng kiến thức phong thủy đã học để tìm ra sơ hở của mộ thất.

Giải Tiểu Hoa và Hoắc Tú Tú thì kiểm tra xung quanh bức tượng tướng quân, xem có manh mối đặc biệt nào không.

Chương 398

Trương Kỳ Lân thì vẫn như thường lệ, cảnh giác quan sát mọi thứ xung quanh, sẵn sàng ứng phó với tình huống bất ngờ.

Đúng lúc này, mộ thất đột nhiên rung chuyển, cơn chấn động giống như có một con quái vật khổng lồ nào đó giẫm lên mặt đất gây ra, và ngày càng dữ dội hơn.

Mọi người đều bị cơn chấn động đột ngột này làm cho đứng không vững, vội vàng bám chặt vào những thứ bên cạnh.

"Gầm..." Một tiếng thú gầm phá vỡ sự tĩnh lặng của mộ thất, một con quái vật xuất hiện từ hư không, trông y hệt con quái vật do sơn oxy hóa tạo thành mà họ thấy lúc mở cửa.

"Vãi chưởng, lại có loại quái vật này thật à!" Bàn Tử thấy con quái vật thì hét lớn, giọng đầy kinh ngạc.

Sắc mặt mọi người lập tức trở nên nặng nề, vẻ thoải mái ban nãy đã biến mất không còn tăm hơi.

Đôi mắt đỏ như máu của con quái vật nhìn chằm chằm vào mọi người, phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp, dường như đang cảnh cáo họ đừng lại gần.

Cơ thể nó hơi chùng xuống, tạo tư thế tấn công, những chiếc răng nanh sắc nhọn lóe lên ánh sáng lạnh lẽo dưới ánh đèn yếu ớt, khiến người ta rùng mình.

Trương Kỳ Lân phản ứng đầu tiên, anh cầm thanh Hắc Kim Cổ Đao, ánh mắt kiên định, từ từ tiến lại gần con quái vật.

Hạo Thiên Chân ở bên cạnh gọi: "Tiểu Ca, cẩn thận!

Con quái vật này trông không dễ đối phó đâu." Trương Kỳ Lân

không đáp lại, chỉ chăm chú quan sát nhất cử nhất động của con quái vật, bước chân vững vàng mà chậm rãi.

Dịch Táp cũng rút vũ khí của mình ra, một con dao găm sắc bén, cô vòng ra bên hông con quái vật, cố gắng tìm điểm yếu của nó.

Bàn Tử tuy trong lòng sợ hãi, nhưng vẫn nhặt một hòn đá lên, hét lớn: "Bàn Gia tao hôm nay liều với mày!" Nói rồi ném hòn đá về phía con quái vật.

Con quái vật bị hòn đá chọc giận, đột ngột quay đầu lao về phía Bàn Tử.

Bàn Tử sợ hãi vội vàng chạy lùi lại, miệng còn la hét: "Cứu mạng!" Trương Kỳ Lân chớp thời cơ, nhảy vọt lên, thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay chém về phía cổ con quái vật.

Con quái vật cảm nhận được nguy hiểm, nghiêng người tránh được chỗ hiểm, nhưng vai vẫn bị chém một nhát, máu đen bắn tung tóe, văng xuống đất phát ra tiếng "xèo xèo", bốc lên một làn khói xanh.

"Máu của con quái vật này có độc, mọi người cẩn thận!" Dịch Táp lớn tiếng nhắc nhở.

Mọi người nghe vậy đều càng thêm cẩn trọng.

Giải Tiểu Hoa từ trong túi lấy ra một viên bi sắt, bắn về phía con quái vật.

Viên bi sắt găm chính xác vào lưng con quái vật, nhưng nó chỉ hơi rung lên một chút, không bị ảnh hưởng gì nhiều.

Hoắc Tú Tú vung tóc, ám khí trong tóc như mưa bay về phía mắt con quái vật.

Con quái vật đưa vuốt ra, tóm lấy tóc cô, dùng sức giật mạnh, Hoắc Tú Tú suýt nữa bị quăng đi.

Đinh Ngọc Vũ Điệp thì ở bên cạnh gọi: "Mọi người đừng hoảng, xem có tìm được điểm yếu của nó không." Nói rồi, cô bắt đầu tìm kiếm manh mối trong mộ thất, mắt không ngừng quan sát xung quanh.

Con quái vật lại lao về phía mọi người, tốc độ của nó cực nhanh, mọi người vội vàng né tránh.

Trương Kỳ Lân trong lúc né tránh vẫn không quên tìm cơ hội tấn công.

Anh phát hiện lớp vảy ở bụng con quái vật tương đối mỏng, thế là anh lao về phía bụng nó, thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay đâm thẳng tới.

Con quái vật nhận ra nguy hiểm, dùng móng vuốt chặn đòn tấn công của Trương Kỳ Lân, móng vuốt và Hắc Kim Cổ Đao va vào nhau, phát ra một tiếng "keng" vang dội.

Lúc này, mộ thất rung chuyển ngày càng dữ dội, những bức tượng xung quanh bắt đầu đổ sập.

Mọi người vừa phải né đòn tấn công của quái vật, vừa phải cẩn thận những bức tượng đổ, tình hình vô cùng nguy cấp.

Bàn Tử trong lúc hoảng loạn không cẩn thận ngã xuống đất, con quái vật chớp thời cơ lao về phía anh.

Ngay trong gang tấc, Dịch Táp lao tới, dùng dao găm đâm vào chân con quái vật.

Con quái vật đau đớn, rụt vuốt lại, Bàn Tử lúc này mới thoát nạn.

Đinh Ngọc Vũ Điệp đột nhiên hét lên: "Tôi biết rồi!

Con quái vật này có liên quan đến phong thủy trong mộ thất, chúng ta phải phá cái thế cục phong thủy kia!" Mọi người nghe xong, đều chạy về phía vị trí thế cục phong thủy mà Đinh Ngọc Vũ Điệp nói.

Con quái vật thấy vậy cũng đuổi theo.

Trương Kỳ Lân và Dịch Táp ở phía sau chặn đòn tấn công của quái vật, tranh thủ thời gian cho những người khác.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Giải Tiểu Hoa và Hoắc Tú Tú thì ở chỗ thế cục phong thủy tìm cách phá hoại.

Họ phát hiện ra trung tâm của thế cục phong thủy là một quả cầu đá khổng lồ, xung quanh khắc đầy những ký hiệu kỳ quái.

Bàn Tử không nói hai lời, nhặt một hòn đá lên rồi ném vào quả cầu.

Cùng với việc quả cầu vỡ tan, con quái vật phát ra một tiếng gào thét đau đớn, cơ thể bắt đầu loạng choạng.

Trương Kỳ Lân chớp thời cơ, dùng Hắc Kim Cổ Đao đâm mạnh vào tim con quái vật.

Con quái vật giãy giụa vài cái, cuối cùng ngã xuống đất, không còn động đậy.

Cùng với việc con quái vật ngã xuống, sự rung chuyển của mộ thất lại không hề dừng lại.

Lúc này, đột nhiên một cơn gió lạ xuất hiện từ hư không, con quái vật đã bị Trương Kỳ Lân giết chết lại một lần nữa đứng dậy, tấn công về phía mọi người.

"Tất cả tản ra, con quái vật này được nuôi dưỡng bằng địa khí, cách thông thường không thể giết được nó đâu!" Trương Hạo từ nãy đến giờ không ra tay chính là vì đang nghiên cứu con quái vật này, bây giờ cuối cùng cũng đã hiểu ra chuyện gì.

Trương Hạo dựa vào sự nghiên cứu sâu sắc về bí thuật phong thủy, bắt đầu quan sát kỹ lưỡng môi trường xung quanh, cố gắng tìm

ra điểm mấu chốt để phá trận.

Cùng với ánh mắt của anh ngày càng sâu sắc, một phát hiện kinh người khiến sắc mặt anh trở nên càng thêm nặng nề.

Hóa ra, trận pháp phong thủy mà Đinh Ngọc Vũ Điệp phát hiện trước đó chỉ là bề nổi, bí mật thực sự của ngôi mộ cổ này còn đáng sợ hơn họ tưởng tượng rất nhiều.

Trương Hạo nhận ra, ngôi mộ bên trong Quan Sơn này lại được thiết lập thành một trận pháp phong thủy lấy cả ngọn núi, thậm chí là cả dãy núi làm trận nhãn.

Điều này có nghĩa là, muốn phá giải trận pháp này, trừ phi phá hủy cả ngọn núi, nhưng đó căn bản không phải là việc mà sức người có thể làm được.

Trong đầu Trương Hạo lóe lên vô số ý nghĩ, anh cố gắng tìm cách phá giải khác, tuy nhiên, dù anh suy nghĩ thế nào cũng không thể tìm ra một phương án khả thi.

Anh biết, một khi trận pháp không bị phá, con quái vật sẽ không chết, còn họ, rất có thể sẽ bị mắc kẹt vĩnh viễn ở đây, trở thành bữa ăn của quái vật.

Ngay lúc Trương Hạo đang trầm tư, con quái vật tái sinh đã lao tới đè Bàn Tử xuống đất.

Bàn Tử liều mạng giãy giụa, cố gắng thoát khỏi sự kìm kẹp của con quái vật, khuôn mặt anh đầy vẻ sợ hãi và đau đớn, miệng không ngừng la hét: "Cứu mạng với, Trương Hạo huynh đệ mau cứu tôi, tôi sắp chết rồi!" Giọng anh vang vọng trong mộ thất, khiến người nghe không rét mà run.

"Bàn Tử, cẩn thận!" Tiếng hét của Hạo Thiên Chân vang lên đột ngột trong bầu không khí căng thẳng này, tuy nhiên, chính tiếng hét

này đã thu hút sự chú ý của con quái vật.

Lúc này Trương Hạo mới phát hiện, con quái vật lại không hành động dựa vào thị giác hay khứu giác, mà là dựa vào thính giác để bắt con mồi.

"Mọi người đừng ai lên tiếng, con quái vật này sẽ không phát hiện ra các cậu!" Trương Hạo lớn tiếng nhắc nhở.

Hạo Thiên Chân nhìn con quái vật ngày càng gần, vốn đã sợ đến tái mặt, nhất thời không biết phải làm sao, nghe thấy tiếng gọi của Trương Hạo, cậu vội vàng bịt miệng mũi, không dám thở mạnh.

Chương 399

Quả nhiên, khi con quái vật lại gần, nó lại không tấn công Hạo Thiên Chân mà lao qua bên cạnh cậu.

Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử... và những người khác đều không phát ra bất kỳ âm thanh nào, con quái vật chỉ đi qua đi lại giữa đám đông, nhưng cuối cùng vẫn không phát hiện ra sự tồn tại của họ.

Trong mộ thất, không khí dường như ngưng đọng lại, mỗi một tiếng động nhỏ đều bị khuếch đại vô hạn.

Con quái vật xuất hiện như ác ma giáng thế, thân hình to lớn của nó lúc ẩn lúc hiện trong bóng tối, đôi mắt đỏ như máu lóe lên ánh sáng tham lam, phảng phất như đang tuyên cáo số phận của mọi người.

Hơi thở của mọi người đều trở nên vô cùng yếu ớt, tim đập điên cuồng trong lồng ngực, nhưng lại không dám phát ra một tiếng động nào, sợ kinh động con quái vật đáng sợ này.

Ánh mắt của Trương Hạo lộ ra vẻ lo lắng và bất lực, anh biết rõ tình cảnh lúc này vô cùng nguy cấp.

Thính giác của con quái vật cực kỳ nhạy bén, dù là động tĩnh nhỏ nhất cũng có thể khiến nó tấn công.

Anh dùng ánh mắt ra hiệu cho mọi người từ từ di chuyển về phía rìa mộ thất, anh phát hiện ở đó có một cánh cửa đá.

Con quái vật này dường như là một con thú giữ mộ, chuyên canh giữ ở đây để ngăn người khác tiến vào.

Tuy nhiên, số phận dường như luôn thích trêu đùa con người.

Ngay lúc mọi người đang cẩn thận di chuyển, con quái vật đột

nhiên như cảm nhận được điều gì đó, tai nó vểnh lên, lông toàn thân dựng đứng vì tức giận, phát ra một tiếng gầm vang trời.

Ngay sau đó, nó quay người với tốc độ cực nhanh, lại lao về phía mọi người.

Sắc mặt Bàn Tử lập tức trở nên trắng bệch như giấy, hai chân không ngừng run rẩy, gần như sắp ngã quỵ xuống đất.

Anh muốn lớn tiếng kêu cứu, nhưng lại không dám phát ra bất kỳ âm thanh nào, chỉ có thể thầm cầu nguyện phép màu xảy ra trong lòng.

Tốc độ của con quái vật cực nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt anh, há cái miệng to như chậu máu, để lộ những chiếc răng nanh sắc nhọn, cắn về phía cổ anh.

Hạo Thiên Chân lòng như lửa đốt, hai tay cậu nắm chặt thành quyền, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay mà không hề hay biết đau đớn.

Cậu muốn lao qua cứu Bàn Tử, nhưng lý trí mách bảo cậu rằng, làm vậy chỉ khiến nhiều người hơn rơi vào nguy hiểm.

Ngay trong gang tấc này, Trương Hạo đột nhiên nghĩ ra một cách.

"Tiểu Hoa, ném viên bi sắt ra xa!" Giải Tiểu Hoa lập tức hiểu ý Trương Hạo, anh lấy viên bi sắt từ trong túi ra, ném về phía bên kia mộ thất.

Tiếng viên bi sắt va vào vách tường vang lên đặc biệt chói tai trong mộ thất yên tĩnh này, con quái vật nghe thấy âm thanh, lập tức chuyển mục tiêu, bỏ Bàn Tử lại, lao về phía phát ra âm thanh.

Mọi người chớp lấy cơ hội ngắn ngủi này, liều mạng chạy về phía cánh cửa đá ở phía bên kia mộ thất.

Tuy nhiên, con quái vật rất nhanh đã phát hiện mình bị lừa, nó tức

giận gầm thét, lại quay người đuổi theo mọi người.

Lúc này, mọi người đã đến trước cửa đá, nhưng cửa đá đóng chặt, mọi người căn bản không qua được.

Bàn Tử lòng như lửa đốt, anh dùng sức đẩy cửa đá, miệng không ngừng la hét: "Cũng không có cơ quan, sao không mở được!" Dù anh có dùng sức thế nào, cánh cửa đá vẫn không hề nhúc nhích, dường như đã bị khóa chặt.

Tiếng bước chân của con quái vật ngày càng gần, tim của mọi người cũng đập ngày càng nhanh.

Trong khoảnh khắc sinh tử này, Trương Hạo đột nhiên phát hiện bên cạnh cửa đá có một cơ quan nhỏ.

Anh không kịp suy nghĩ nhiều, lập tức lao qua, dùng sức ấn vào cơ quan.

Cùng với một tiếng động trầm đục, cửa đá từ từ mở ra.

Mọi người không kịp reo hò, lập tức lao ra ngoài.

Tuy nhiên, con quái vật cũng đã đuổi tới, móng vuốt của nó hung hãn cào về phía mọi người.

Trương Kỳ Lân phản ứng nhanh chóng, anh lập tức rút Hắc Kim Cổ Đao, chém về phía móng vuốt của con quái vật.

Con quái vật đau đớn, rụt vuốt lại, mọi người lúc này mới nhân cơ hội trốn thoát.

Họ men theo hành lang liều mạng chạy, phía sau không ngừng vang lên tiếng gầm thét giận dữ của con quái vật.

Cũng không biết đã chạy bao lâu, con quái vật đột nhiên dừng bước không dám tiến lên một bước nào, dường như phía trước hành lang có một sự tồn tại đáng sợ nào đó.

Thấy con quái vật không đuổi theo, Trương Hạo và mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Có Trương Hạo và Trương Kỳ Lân ở đây, con quái vật kia tuy sẽ không gây nguy hiểm đến tính mạng, nhưng một con quái vật giết không chết cũng khiến người ta rất bất lực, lâu dần kiệt sức chính là ngày tàn của tất cả mọi người.

Trương Hạo, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Trương Kỳ Lân, Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp, Giải Tiểu Hoa, Hoắc Tú Tú ngồi trên đất nghỉ ngơi một lúc rồi tiếp tục đi tới.

Bàn Tử vừa đi vừa than vãn: "Cái thôn Địa Tiên này cũng quá kỳ quái rồi, chúng ta đã vào đây lâu như vậy mà vẫn chưa biết thôn làng ở đâu!" Anh vừa dứt lời, hành lang đã đến cuối.

Mọi người bị một khe nứt sâu không thấy đáy chặn đường.

"Ầm ầm ầm..." Một trận tiếng nước chảy vang trời truyền lên từ khe nứt, âm thanh đó như ngàn quân vạn mã đang phi nước đại, làm màng nhĩ mọi người đau nhói.

Bàn Tử lòng như lửa đốt, vội vàng bắn một quả pháo sáng vào khe nứt.

Trong nháy mắt, khe nứt được chiếu sáng như ban ngày.

Chỉ thấy bên dưới là dòng nước cuồn cuộn, dòng nước chảy xiết như ngựa hoang thoát cương, sóng vỗ dữ dội, dường như muốn nuốt chửng vạn vật thế gian.

Tình huống bất ngờ này khiến thần kinh vừa mới thả lỏng của mọi người lại căng thẳng trở lại, trên mặt ai cũng đầy vẻ lo lắng và bất an.

Hạo Thiên Chân nhìn dòng nước chảy xiết, mày nhíu chặt, lẩm bẩm: "Làm sao bây giờ, chẳng lẽ chúng ta phải bị kẹt ở đây?" Dịch

Táp khoanh tay, ánh mắt lộ vẻ lo lắng, nói: "Dòng nước này đến quá đột ngột, mà xem tình hình này, một sớm một chiều cũng không rút đi được." Cảm xúc của mọi người ngày càng lo lắng, họ vốn tưởng thoát khỏi con quái vật là có thể thuận lợi tìm thấy thôn Địa Tiên, không ngờ lại rơi vào một tình thế tuyệt vọng mới.

Nhưng điều bất ngờ là dòng nước đến nhanh mà đi cũng nhanh, ngay lúc mọi người cảm thấy tuyệt vọng, dòng nước hung dữ kia dần dần rút đi.

Nhưng chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, một con tàu chìm khổng lồ xuất hiện trước mắt mọi người, lại càng làm tăng thêm mấy phần màu sắc kỳ dị cho thôn Địa Tiên bí ẩn khó lường này.

Nó giống như một con thú khổng lồ đã ngủ say nhiều năm, lặng lẽ nằm dưới đáy khe nứt, tỏa ra một khí tức bí ẩn và cổ xưa.

Thân tàu vô cùng lớn, chiều dài và chiều rộng của nó khiến người ta khó mà đo lường được trong khe nứt sâu thẳm đó.

Thân tàu đầy những dấu vết của năm tháng, ván gỗ mục nát, mạn tàu hư hỏng, từng vết nứt như những nếp nhăn sâu mà thời gian khắc lên, kể lại những cơn cuồng phong sóng dữ và vô số ngày đêm cô độc canh giữ mà nó đã trải qua.

Mọi người đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho chết lặng tại chỗ, nhất thời không nói nên lời.

Hạo Thiên Chân mở to mắt, miệng hơi há ra, mặt đầy vẻ kinh ngạc và nghi ngờ: "Đây, sao lại có một con tàu chìm?

Nó từ đâu đến?" Bàn Tử cũng kinh ngạc đến không ngậm được miệng, khẩu súng bắn pháo sáng trong tay suýt nữa rơi xuống đất: "Ối giời ơi, cái thứ này to thật đấy!

Lẽ nào là một con tàu báu siêu cấp thời cổ đại?" Ánh mắt anh đầy

vẻ tò mò và phấn khích, đã sớm ném sự mệt mỏi và sợ hãi trước đó lên chín tầng mây.

Trương Kỳ Lân thì hơi nhíu mày, ánh mắt chăm chú nhìn con tàu chìm, trong mắt lộ ra vẻ cảnh giác và chuyên chú.

Anh dường như cảm thấy, sự xuất hiện của con tàu chìm này không phải ngẫu nhiên, trong đó có lẽ ẩn chứa nguy hiểm to lớn.

Giải Tiểu Hoa khẽ vuốt cằm, trong mắt lóe lên ánh sáng suy tư: "Con tàu chìm này xuất hiện quá kỳ quặc, trong đó tất có điều cổ quái.

Chương 400

Chúng ta phải hành động cẩn thận.” Hoắc Tú Tú kéo kéo tay áo Dịch Táp, nhỏ giọng nói: “Táp tỷ, chị nói trên thuyền này có nguy hiểm gì không?

Sao em thấy trong lòng có chút hoảng hốt.” Dịch Táp vỗ vỗ tay cô, an ủi: “Đừng sợ, nhưng con tàu chìm này quả thực toát ra một vẻ tà ma, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút.” Trương Hạo không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn con tàu chìm, trong lòng dấy lên vô số nghi vấn.

Tại sao con tàu chìm này lại xuất hiện ở đây?

Nó và thôn Địa Tiên có mối liên hệ như thế nào?

Trên tàu có ẩn chứa bí mật gì không ai biết không?

Những câu hỏi này như từng lớp sương mù dày đặc, bao phủ trong lòng anh, khiến mày anh càng nhíu chặt hơn.

Nhìn con tàu chìm bí ẩn trước mắt, phản ứng của mọi người mỗi người một khác, không khí cũng trở nên có chút vi diệu.

Bàn Tử là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng, anh ta phấn khích xoa tay, mắt lóe lên ánh tham lam, lớn tiếng nói: “Trên con tàu này nói không chừng cất giấu vô số vàng bạc châu báu, nếu chúng ta có thể lên đó vơ vét một phen, nửa đời sau sẽ không lo cơm ăn áo mặc nữa!” Nói rồi, anh ta dường như đã nhìn thấy cả con tàu đầy châu báu, khóe miệng bất giác chảy ra một tia nước bọt.

Hạo Thiên Chân nhíu mày, có chút lo lắng về suy nghĩ của Bàn Tử: “Bàn Tử, cậu chỉ biết tiền thôi.

Con tàu chìm này vừa nhìn đã biết không đơn giản, ai biết trên đó có nguy hiểm hay không.

Lỡ như chúng ta lên đó, lại giống như lần gặp quái vật trước, bị mắc kẹt nữa thì làm sao?" Ánh mắt cậu lộ ra một tia do dự và bất an, nhớ lại cuộc gặp gỡ nguy hiểm trước đó, lòng vẫn còn sợ hãi.

Dịch Táp khẽ gật đầu, đồng tình với quan điểm của Hạo Thiên Chân: "Thiên Chân nói có lý, con tàu chìm này xuất hiện quá kỳ quái, không thể liều lĩnh lên đó.

Chúng ta không biết gì về nó cả, vẫn nên cẩn thận thì hơn." Đinh Ngọc Vũ Điệp gật đầu: "Tôi thấy chúng ta vẫn nên đừng lên đó.

Nơi này vốn đã tà ma, con tàu chìm này nói không chừng cũng bị nguyền rủa rồi.

Nếu lên đó, nói không chừng sẽ rước phải thứ gì đó không sạch sẽ." Trương Hạo vẫn im lặng không nói, anh quan sát kỹ vị trí của con tàu chìm và địa hình xung quanh, dựa vào sự nghiên cứu sâu sắc về bí thuật phong thủy, trong lòng mơ hồ có một vài suy đoán.

Một lúc lâu sau, anh mới lên tiếng: "Tôi thấy con tàu chìm này không phải ngẫu nhiên xuất hiện ở đây, nó rất có thể có mối liên hệ mật thiết với bí mật của thôn Địa Tiên.

Từ góc độ phong thủy mà nói, địa thế ở đây cực kỳ đặc biệt, vị trí của con tàu chìm giống như một nút thắt phong thủy.

Có lẽ, lên thuyền chúng ta sẽ có thể tìm thấy con đường đến thôn Địa Tiên, cũng có thể giải đáp những bí ẩn đã làm phiền chúng ta bấy lâu." Cuối cùng, Trương Hạo quyết định, xuống đáy vực sâu lên thuyền tìm kiếm manh mối về thôn Địa Tiên.

Bàn Tử trước nay hành động rất nhanh, vội vàng lục lọi trong ba lô tìm dây leo núi, Giải Tiểu Hoa và Đinh Ngọc Vũ Điệp cũng không chịu thua kém, lần lượt lấy ra dây thừng của mình.

Họ thành thạo dùng nút chết nối từng sợi dây lại với nhau, mỗi nút

chết đều được thắt chặt và chắc chắn, dường như đang đan một tấm lưới an toàn dẫn đến nơi chưa biết.

Trong quá trình nối dây, Bàn Tử còn không quên lẩm bẩm: "Sợi dây này của chúng ta nối lại, chắc chắn có thể đưa chúng ta xuống dưới an toàn, nói không chừng thật sự có thể tìm thấy bảo bối trên con tàu chìm đó." Bàn Tử đã nóng lòng muốn lên tàu chìm tìm báu vật.

Sau khi nối xong, Giải Tiểu Hoa và Đinh Ngọc Vũ Điệp cẩn thận cố định một đầu dây leo núi vào vách đá, họ kiểm tra kỹ điểm cố định, đảm bảo không có sai sót.

Sau đó, đầu kia của dây leo núi được ném xuống vực sâu, sợi dây dài khẽ đung đưa trong gió, dường như là một con đường bí ẩn dẫn xuống đáy vực.

Trương Hạo là người đầu tiên nắm lấy sợi dây, bắt đầu leo xuống.

Động tác của anh thành thạo và vững vàng, hai tay nắm chặt sợi dây, hai chân tìm điểm tựa trên vách đá, từng bước một di chuyển xuống một cách ổn định.

Hạo Thiên Chân theo sát phía sau, mặc dù trong lòng có chút căng thẳng, nhưng cậu vẫn lấy hết can đảm, theo sự làm mẫu của Trương Hạo, từ từ và kiên định leo xuống.

Trương Kỳ Lân thì ở giữa đội, luôn chú ý đến tình hình của mọi người, một khi có người gặp nguy hiểm, anh có thể phản ứng nhanh chóng.

Dịch Táp, Giải Tiểu Hoa, Hoắc Tú Tú và những người khác cũng lần lượt men theo sợi dây đi xuống.

Trong quá trình leo, gió thỉnh thoảng thổi qua, làm sợi dây rung lắc không ngừng, mọi người không thể không cẩn thận hơn để kiểm soát

sự cân bằng của cơ thể.

Bàn Tử leo có chút vất vả, anh vừa thở hổn hển, vừa than vãn: "Cái vực sâu này sâu thật đấy, cảm giác leo mãi mà vẫn chưa đến đáy, cũng không biết dây leo núi của chúng ta có đủ dài không." "Hù..." Lại xuống thêm một đoạn nữa, vẫn chưa đến đáy, Trương Hạo liền cho mọi người dừng lại nghỉ ngơi tại chỗ, đợi hồi phục thể lực rồi mới tiếp tục xuống.

Khoảng hơn một giờ sau, mọi người cuối cùng cũng đã an toàn đến được đáy vực.

Lúc này, họ đều thở phào nhẹ nhõm, trong lòng vừa mừng vì đã xuống được đáy vực thành công, vừa đầy tò mò và cảnh giác đối với những điều chưa biết sắp phải đối mặt.

Vì trận lụt vừa qua đi, nhiều nơi vẫn còn nước đọng rất sâu, cả đoàn chỉ đành cẩn thận tiến lại gần con tàu chìm.

Dưới đáy vực, nước đọng lấp lánh ánh sáng kỳ dị trong ánh sáng mờ ảo.

Mọi người bước thấp bước cao tiến về phía con tàu chìm, mỗi bước đều cẩn thận, sợ không cẩn thận lại rơi vào nguy hiểm không biết trước.

Bàn Tử vừa đi, vừa không nhịn được lẩm bẩm: "Các cậu nói xem tại sao dưới đáy vực lại có tàu chìm?

Đây là bên trong dãy núi, lẽ ra không nên có loại tàu lớn như thế này chứ!" Giọng anh vang vọng trong vực sâu trống trải, mang theo vài phần nghi hoặc.

Dịch Táp vừa đi, vừa quan sát kỹ tình hình dưới đáy vực.

Cô ngẩng đầu nhìn vết nước trên vách đá, suy tư nói: "Các cậu nhìn vết nước trên vách đá xem, vực sâu có lẽ là một lòng sông, con

tàu chìm này chưa chắc đã không phải bị trôi từ nơi khác đến." Trương Hạo rất đồng tình với lời nói của Dịch Táp, anh khẽ gật đầu, ánh mắt chăm chú nhìn con tàu chìm, nói: "Quả thực có khả năng này, nhưng cụ thể thế nào phải lên tàu điều tra mới biết được." Mọi người tiếp tục tiến lại gần con tàu chìm, không khí xung quanh càng lúc càng ngưng trọng.

Đột nhiên, Bàn Tử phát ra một tiếng hét thảm thiết: "Vãi, trên chân tôi là cái gì thế này!" Mọi người vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Bàn Tử đang khua tay múa chân, không ngừng dùng tay đập vào người, mặt đầy vẻ kinh hoàng và ghê tởm: "Đây là cái thứ quái quỷ gì vậy, cũng quá tởm lợm rồi." Mọi người nhìn kỹ, chỉ thấy không biết từ lúc nào, trên người Bàn Tử quấn đầy những con giun mềm màu đỏ máu to bằng ngón tay, dài khoảng nửa mét, những con giun này đang quằn quại cơ thể, dường như muốn chui vào trong người Bàn Tử.

Biến cố bất ngờ này khiến mọi người lập tức căng thẳng, ánh mắt Dịch Táp lóe lên một tia kinh hãi, nhưng cô rất nhanh đã trấn tĩnh lại, lớn tiếng hét: "Mọi người cẩn thận, đừng để mấy con giun này bám vào!" Nói rồi, cô nhanh chóng rút một con dao găm từ thắt lưng ra, cảnh giác nhìn xung quanh, sẵn sàng đối phó với những con giun mềm có thể tấn công.

Hạo Thiên Chân cũng bị tiếng hét thảm thiết của Bàn Tử dọa cho giật mình, trên mặt cậu lộ ra vẻ kinh hãi, vội vàng lùi lại mấy bước, đồng thời lấy đèn pin từ ba lô ra, tập trung ánh sáng vào người Bàn Tử, cố gắng nhìn rõ bộ mặt thật của những con giun mềm này.

Chỉ thấy những con giun mềm màu đỏ máu đang quằn quại trên người Bàn Tử, bề mặt cơ thể chúng dường như có một lớp chất nhầy, lấp lánh ánh sáng kỳ dị dưới ánh đèn pin.

Trương Kỳ Lân phản ứng nhanh nhất, anh lao về phía Bàn Tử như

một tia chớp đen.

Ánh mắt anh kiên định và lạnh lùng, thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Ngay khoảnh khắc đến gần Bàn Tử, anh vung đao chém về phía những con giun mềm đang quấn trên người Bàn Tử, động tác dứt khoát, mỗi nhát đao đều chém đứt chính xác con giun mềm.

Những con giun mềm bị chém đứt rơi xuống đất, vẫn không ngừng quằn quại, dường như đang giãy giụa lần cuối.

Giải Tiểu Hoa và Hoắc Tú Tú đứng một bên, mặt họ đầy vẻ kinh hãi.

Giải Tiểu Hoa nắm chặt tay Hoắc Tú Tú, cả hai người đều khẽ run rẩy.

Mắt Hoắc Tú Tú đầy vẻ ghê tởm, giọng nói run rẩy: "Đây, con giun này cũng quá tởm rồi, những con giun này rốt cuộc là thứ gì vậy?" Hạo Thiên Chân sắc mặt tái nhợt nói: "Có phải là trùng hút máu thượng cổ không?" Trương Kỳ Lân nhíu chặt mày, từ từ lắc đầu, ánh mắt chăm chú nhìn những con giun mềm vẫn đang quằn quại trên mặt đất, trầm giọng nói: "Loại trùng này tôi cũng là lần đầu tiên thấy, nhưng có thể khẳng định không phải là trùng hút máu thượng cổ." Nhắc đến trùng hút máu thượng cổ, Trương Kỳ Lân quá quen thuộc rồi.

Lúc nhỏ, anh bị bắt đến cổ thành Tứ Châu để lấy máu, đoạn ký ức đó đến nay vẫn còn rõ mồn một.

Khi đó, người nhà họ Trương vì tìm kiếm tín vật của tộc trưởng tiền nhiệm, đã đưa tất cả những người có máu Kỳ Lân như anh vào lòng đất cổ thành Tứ Châu, ép lấy máu để xua đuổi trùng, để anh dọn dẹp những lối đi bị bùn đất che lấp, thậm chí còn đi vào những không

gian chật hẹp mà người lớn không thể qua được để mò tìm minh khí.

Những con trùng hút máu đó tràn đến như thủy triều, dày đặc, anh đến nay vẫn còn nhớ cảm giác sợ hãi và tuyệt vọng khi bị vô số con trùng bao vây.

Cho nên, những con giun mềm màu đỏ máu trước mắt này, mặc dù cũng kỳ quái và đáng sợ, nhưng anh có thể chắc chắn, chúng không phải là trùng hút máu thượng cổ.

Trương Kỳ Lân nhớ lại quá khứ đen tối đó, trong mắt lóe lên một tia đau khổ khó nhận ra.

Anh nhìn Bàn Tử, rồi lại nhìn mọi người, một lần nữa nhấn mạnh: "Những con trùng này không phải là trùng hút máu thượng cổ, mọi người cẩn thận, đừng lơ là, dưới đáy vực sâu này nói không chừng còn có nhiều nguy hiểm chưa biết hơn." Mọi người nghe lời Trương Kỳ Lân, trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời cũng cảnh giác hơn, dù sao thì loại trùng chưa biết này, ai cũng không biết chúng rốt cuộc có năng lực đáng sợ gì.

Trương Kỳ Lân không nói nhiều nữa, cầm Hắc Kim Cổ Đao, ba hai nhát đã gạt hết những con giun mềm còn sót lại trên người Bàn Tử.

Những con giun mềm bị gạt xuống đất, vẫn không ngừng quằn quại, cố gắng tìm vật chủ mới.

Chương 401

Mọi người nhìn những con trùng tởm lợm này, đều không nhịn được lùi lại mấy bước, trong lòng đầy vẻ ghê tởm.

Sau khi Trương Kỳ Lân dùng Hắc Kim Cổ Đao gạt hết giun trên người Bàn Tử, mọi người không dám dừng lại lâu, tiếp tục cẩn thận tiến về phía con tàu chìm.

Xung quanh bao trùm một mùi ẩm ướt, mục nát, khiến người ta ngửi thấy là muốn nôn.

Mặt đất dưới chân lầy lội, mỗi bước đi đều tốn rất nhiều sức lực.

Nửa giờ sau, họ cuối cùng cũng đến được dưới chân con tàu chìm.

Khi xác con tàu chìm khổng lồ hiện ra trước mắt mọi người, tất cả đều hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy con tàu chìm này lại bị gãy làm đôi từ giữa, giống như bị một lưỡi đao khổng lồ chém đứt từ giữa, vết cắt lởm chởm không đều, trông đặc biệt kỳ dị.

Bàn Tử chỉ vào vết nứt ở giữa kinh ngạc kêu lên: "Nhìn con tàu này sao giống như có người chém đôi nó từ giữa vậy?" "Bàn Tử, cậu nghĩ gì vậy, làm gì có người nào lợi hại đến mức có thể chém đôi một con tàu lớn dài mấy chục mét." Hạo Thiên Chân lắc đầu phủ nhận suy đoán của Bàn Tử.

"Vậy nếu không phải là người thì sao?" Trương Hạo nghe vậy trong lòng kinh ngạc, phải rồi, người không có năng lực này, nếu không phải là người thì sao?

Nếu không phải là người thì lại là cái gì?

Trương Hạo ngẩng đầu nhìn con tàu chìm kỳ dị trước mắt, trong

lòng dấy lên một cảm giác bất an mãnh liệt.

Anh luôn cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng lại không nói ra được.

Cảm giác này giống như có một đôi mắt vô hình đang theo dõi họ trong bóng tối, khiến anh toàn thân không thoải mái.

"Mọi người cẩn thận một chút!" Trương Hạo sắc mặt ngưng trọng, nhỏ giọng nhắc nhở.

Mọi người lần lượt gật đầu, vẻ mặt cũng trở nên cảnh giác hơn.

Trương Hạo hít sâu một hơi, hai chân hơi khuỵu xuống, sau đó đột ngột nhảy lên, dùng năng lực bay lên thuyền.

Sau khi đứng vững trên boong tàu, anh nhanh chóng nhìn quanh, xác nhận không có nguy hiểm rồi mới cúi người cố định dây leo núi.

Những người khác men theo dây leo núi, lần lượt leo lên boong tàu.

"Mau nhìn kìa, bên này có mấy xác khô!" Dịch Táp đột nhiên kinh hãi kêu lên, phá vỡ sự yên tĩnh.

Mọi người vội vàng chạy về phía cô.

Trương Hạo đi qua xem, chỉ thấy trên mặt đất một bên boong tàu nằm ngổn ngang mười mấy xác khô.

Những xác khô này cũng không biết đã chết bao lâu, chỉ còn lại một phần xương cốt chưa mục nát, tỏa ra một mùi mốc khó chịu.

Tuy nhiên, một bàn tay xương của một thi thể được bảo quản tương đối tốt, hai ngón tay dài lạ thường, đây chính là đặc trưng của người luyện Phát Khâu Chỉ.

"Tại sao ở đây lại có người nhà họ Trương?" Trương Hạo nhíu chặt mày, nhìn Trương Kỳ Lân hỏi.

Trương Kỳ Lân ngồi xổm xuống, quan sát kỹ xác khô, im lặng một lúc rồi nói: "Không rõ, nhưng bên trong chắc chắn có ẩn tình gì đó.

Thời gian tử vong của những xác khô này không ngắn, xem ra họ dường như đang tìm kiếm thứ gì đó." Mọi người vây quanh những xác khô này và sự xuất hiện của người nhà họ Trương thảo luận hồi lâu, cuối cùng vẫn không đưa ra được kết luận chắc chắn nào liền tản ra tìm kiếm manh mối khác.

Bàn Tử nhìn quanh thân tàu mục nát, thờ ơ xua tay, lớn tiếng nói: "Tôi thấy con tàu này đã mục nát lắm rồi, những cái gọi là cơ quan gì đó, chắc chắn đã sớm mất tác dụng vì sự ăn mòn của thời gian rồi, mọi người đừng tự dọa mình." Nói rồi, anh ta còn tiến lên dùng sức đá một cú vào mạn tàu, làm tung lên một đám bụi.

Tuy nhiên, Trương Kỳ Lân lại không hề lơ là cảnh giác như Bàn Tử.

Anh lặng lẽ đứng một bên, ánh mắt khóa chặt vào hai bên vách núi, trong mắt lộ ra vẻ suy tư sâu sắc.

Gió núi nhẹ nhàng thổi qua mái tóc anh, anh lại không hề hay biết, dường như cả thế giới chỉ còn lại anh và vách núi trông có vẻ bình lặng nhưng lại ẩn chứa huyền cơ trước mắt.

Đột nhiên, anh nhíu chặt mày, đôi môi mỏng khẽ mở, phá vỡ sự yên tĩnh ngắn ngủi: "Nơi này không ổn, luôn cảm thấy có một đôi mắt đang theo dõi chúng ta trong bóng tối, mọi người tìm xong đồ thì lập tức rời đi, không thể ở đây lâu." Giọng anh trầm thấp mà mạnh mẽ, mang theo một vẻ uy nghiêm không cho phép nghi ngờ, khiến tâm trạng vốn đã thả lỏng của mọi người lập tức lại căng thẳng.

Ở một bên khác, Giải Tiểu Hoa khi tìm kiếm ở một nơi khác trên thuyền cũng phát hiện ra chuyện kỳ quái.

Sự chú ý của anh bị mấy xác chết thu hút, tư thế của những xác chết này rất đặc biệt, dường như đang bảo vệ thứ gì đó.

Anh trong lòng kinh hãi, vội vàng gọi: "Tiểu Cữu, Thiên Chân, các cậu mau qua đây, bên này có tình hình!" Trương Hạo và Hạo Thiên Chân nghe thấy tiếng gọi, nhanh chóng chạy tới.

Chỉ thấy xung quanh một vật được bọc trong vải bạt tụ tập một vòng thi thể, những thi thể này tuy đã mục nát, nhưng từ tư thế của họ vẫn có thể thấy được, lúc còn sống dường như đã cố hết sức bảo vệ vật được bọc trong vải bạt này.

Mấy người vây quanh, nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng đầy nghi hoặc và tò mò.

Hạo Thiên Chân là người đầu tiên lên tiếng phỏng đoán: "Bên trong này có phải là thứ mà người nhà họ Trương vẫn luôn tìm kiếm không?

Nói không chừng mở tấm vải bạt này ra, là có thể biết được mục đích của người nhà họ Trương đến đây." Mọi người lần lượt gật đầu tỏ vẻ đồng ý, trong mắt họ lóe lên ánh sáng hưng phấn và mong đợi, dường như sắp vén lên một bí mật kinh thiên động địa.

"Mọi người tản ra!" Trương Kỳ Lân nhạy bén nhận ra nguy hiểm tiềm tàng, anh nhanh chóng nhắc nhở một tiếng, đồng thời rút thanh Hắc Kim Cổ Đao ở thắt lưng ra.

Thanh Hắc Kim Cổ Đao đó lóe lên ánh sáng lạnh lẽo dưới ánh sáng mờ ảo, dường như cũng đang báo hiệu nguy hiểm sắp đến.

Anh nắm chặt chuôi đao, cánh tay hơi dùng sức, rạch một đường về phía tấm vải bạt, lưỡi đao sắc bén lập tức rạch ra một đường.

Theo lời nhắc nhở của Trương Kỳ Lân, mọi người nhanh chóng tản ra, mỗi người tìm một chỗ nấp, căng thẳng nhìn vào vật được bọc

trong vải bạt vừa bị rạch một đường.

Ngay trong khoảnh khắc đó, "vút" một tiếng, một bóng đen từ vết rạch bắn ra như tia chớp, tốc độ nhanh đến mức người ta không kịp phản ứng.

Trương Kỳ Lân ánh mắt sắc lại, cơ thể anh dường như đã dự đoán được nguy hiểm từ trước, ngay khoảnh khắc cây kim dài bắn ra, hai ngón tay thon dài như tia chớp kẹp vào không trung, vững vàng kẹp lấy cây kim dài mảnh như sợi tóc.

Mọi người nhìn kỹ, lúc này mới phát hiện đó là một cây kim dài, đầu kim lóe lên ánh sáng u ám, khiến người ta không rét mà run.

Chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó, một tiếng bánh răng chuyển động trầm đục và cổ xưa truyền ra từ sâu bên trong con tàu, âm thanh đó dường như là một con quái vật đã ngủ say ngàn năm bị đánh thức, mang theo cảm giác áp bức vô tận.

Sau đó, cả boong tàu bắt đầu rung chuyển dữ dội, mọi người đứng không vững, lần lượt lắc lư theo cơn rung chuyển.

Một số ván gỗ mục nát nứt ra trong cơn chấn động, làm tung lên từng đám bụi, dường như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

"Chuyện gì thế này?" Bàn Tử kinh hãi hét lớn, giọng run rẩy, mặt đầy vẻ sợ hãi và hoảng loạn, anh ta cố gắng đứng dậy, nhưng lại bị boong tàu rung lắc làm ngã lần nữa.

"Mọi người cẩn thận, cơ quan trong thuyền đã bị kích hoạt!" Trương Hạo lớn tiếng nhắc nhở, anh nắm chặt lan can bên cạnh, cố gắng giữ thăng bằng cơ thể, đồng thời cảnh giác quan sát xung quanh, tìm cách đối phó với khủng hoảng.

Đột nhiên, không hề có dấu hiệu báo trước, một trận rung chuyển dữ dội truyền đến từ đáy tàu, giống như có một con thú khổng lồ ẩn

mình trong bóng tối sâu thẳm, đang tức giận lắc lư con tàu của họ.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, đã nghe thấy một tiếng "rắc" vang dội, âm thanh đó sắc nhọn và chói tai, như tiếng gầm của ác ma.

Ngay sau đó, con tàu lại từ từ gãy làm đôi, nước sông lạnh buốt hung dữ tràn vào khoang tàu, trong nháy mắt nhấn chìm mọi người.

Cũng không biết từ lúc nào, trong khe nứt lại có một lượng lớn nước sông tràn vào.

Giây trước còn là khe nứt, bây giờ lại trở thành một dòng sông ngầm sóng vỗ dữ dội.

Bàn Tử bị biến cố bất ngờ này dọa cho sắc mặt tái nhợt, anh ta liều mạng giãy giụa, lớn tiếng kêu cứu: "Cứu mạng!

Rốt cuộc là chuyện gì thế này?" Giọng anh ta trong bóng tối trông có vẻ đặc biệt bất lực, mang theo sự run rẩy và sợ hãi.

Hạo Thiên Chân cũng đang vùng vẫy trong nước, hai tay quơ loạn xạ, cố gắng nắm lấy thứ gì đó để ổn định cơ thể, cậu lo lắng hét lên: "Mọi người đừng hoảng, giữ bình tĩnh!" Tuy nhiên, giọng cậu rất nhanh đã bị tiếng nước chảy hung dữ nhấn chìm.

Chương 402

Trương Hạo trong dòng nước sông lạnh buốt nhanh chóng trấn tĩnh lại, anh biết rõ tình hình lúc này nguy cấp, mỗi giây đều liên quan đến sinh tử của mọi người.

Anh dựa vào sức mạnh và thân thủ nhanh nhẹn của mình, như một tia chớp đen, nhanh chóng di chuyển trong nước.

Anh trước tiên nắm lấy Bàn Tử bên cạnh, dùng sức đẩy anh ta lên mặt nước, lớn tiếng hét: "Bàn Tử, mau bơi lên!" Sau đó, lại quay người kéo Hạo Thiên Chân, đưa cậu ta bơi hết sức vào bờ.

Trong quá trình này, Trương Hạo vẫn không quên chú ý đến vị trí của những người bạn đồng hành khác, ánh mắt anh kiên định và sắc bén, không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào.

Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp tuy đã mất đi phần lớn năng lực, nhưng khả năng bơi lội lại không cùng đẳng cấp với những người khác.

Họ trước đây là thủy quỷ, bây giờ ở trong nước vẫn như cá gặp nước.

Lúc Trương Hạo cứu Hạo Thiên Chân và Bàn Tử thì họ đã cứu được Giải Tiểu Hoa và Hoắc Tú Tú.

Cuối cùng, dưới sự nỗ lực của Trương Hạo và mọi người, cả đoàn gian nan leo lên bờ.

Họ ngã quỵ trên bờ, thở hổn hển từng ngụm lớn, trên mặt ai cũng đầy vẻ may mắn sau kiếp nạn.

Bàn Tử nằm trên đất, lòng vẫn còn sợ hãi vỗ ngực, nói: "Ối giời ơi, vừa rồi thật là quá nguy hiểm, suýt nữa là không thấy được mặt

trời ngày mai rồi.” Hạo Thiên Chân cũng lau nước trên mặt, cười khổ nói: “Đúng vậy, thôn Địa Tiên này thật sự là bước nào cũng có nguy cơ, chúng ta phải cẩn thận hơn.” Mọi người nghỉ ngơi một chút, Trương Hạo đứng dậy, bắt đầu quan sát kỹ môi trường xung quanh.

Anh phát hiện, cách họ không xa phía trước có một xoáy nước khổng lồ, nước sông đang cuồng cuồng đổ về trung tâm xoáy nước, phát ra tiếng gầm vang trời.

Mà bên cạnh xoáy nước, có một cửa động nhỏ hẹp, mơ hồ tỏa ra một tia khí tức bí ẩn.

“Mọi người xem, cửa động đó nói không chừng chính là lối vào thực sự của thôn Địa Tiên.” Trương Hạo chỉ vào cửa động, nói với mọi người.

Mọi người theo hướng tay anh chỉ nhìn qua, trên mặt lộ ra vẻ do dự và lo lắng.

Bàn Tử nhíu mày nói: “Cửa động này trông âm u quá, không có nguy hiểm gì chứ?” Hạo Thiên Chân cũng gật đầu, nói: “Bàn Tử nói đúng, chúng ta vẫn nên cẩn thận thì hơn.” Sau một hồi thương lượng, mọi người quyết định nghỉ ngơi một lát, hồi phục thể lực, sau đó mới đến cửa động xem xét.

Họ biết, phía trước chờ đợi họ, có lẽ là những thử thách nguy hiểm và chưa biết hơn, nhưng để tìm kiếm bí mật của thôn Địa Tiên, họ không có lý do để lùi bước.

Nghỉ ngơi một lát, mọi người mang theo tâm trạng căng thẳng và mong đợi, cẩn thận đi về phía cửa động.

Khi họ đến gần cửa động, một mùi ẩm ướt, mục nát ập vào mặt, khiến người ta không nhịn được nhíu mày.

Xung quanh cửa động đầy rêu xanh và dây leo, dường như đang

kể lại sự tang thương của năm tháng.

Trương Hạo đi ở phía trước nhất, ánh mắt anh cảnh giác và kiên định, tay nắm chặt vũ khí, sẵn sàng đối phó với nguy hiểm có thể xuất hiện.

Mọi người lần lượt tiến vào cửa động, bên trong tối đen như mực, không nhìn thấy gì.

Bàn Tử lấy đèn pin ra, chiếu sáng con đường phía trước, ánh đèn vàng leo lét trong bóng tối, dường như có thể tắt bất cứ lúc nào.

Họ men theo một hành lang chật hẹp đi tới, trên vách hành lang khắc đầy những ký hiệu và hình vẽ kỳ quái, những ký hiệu và hình vẽ này méo mó và kỳ dị, khiến người ta nhìn thấy không rét mà run.

Hạo Thiên Chân quan sát kỹ những ký hiệu và hình vẽ này, cố gắng tìm ra một vài manh mối từ đó, nhưng cậu nhìn mãi mà không có chút đầu mối nào.

"Những ký hiệu và hình vẽ này rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Lẽ nào là một loại văn tự cổ?" Hạo Thiên Chân nghi hoặc nói.

Giải Tiểu Hoa cũng sáp lại gần, anh nhíu mày nói: "Những ký hiệu và hình vẽ này trông rất bí ẩn, nói không chừng có liên quan đến bí mật của thôn Địa Tiên." Chúng ta tìm kỹ hơn, nói không chừng có thể phát hiện ra điều gì đó." Mọi người tiếp tục đi tới, hành lang càng lúc càng chật hẹp, không khí cũng càng lúc càng loãng.

Đột nhiên, Trương Hạo dừng bước, trong mắt anh lộ ra một tia cảnh giác.

"Mọi người cẩn thận, phía trước hình như có thứ gì đó." Trương Hạo nhỏ giọng nói.

Mọi người nghe vậy, lần lượt nắm chặt vũ khí trong tay, căng

thẳng nhìn về phía trước.

Chỉ thấy trong bóng tối phía trước, mơ hồ xuất hiện một vài đường nét, cùng với việc họ dần dần đến gần, những đường nét này càng lúc càng rõ ràng.

Khi họ nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, tất cả đều hít một hơi khí lạnh.

Xuất hiện trước mắt họ lại là một ngôi làng dưới lòng đất khổng lồ.

Bố cục của ngôi làng giống hệt ngôi làng họ đã thấy trên mặt đất, đường phố, nhà cửa, miếu mạo, đầy đủ cả.

Tuy nhiên, cả ngôi làng lại bị bao trùm trong một sự tĩnh lặng chết chóc, không có một chút sức sống nào.

Cửa sổ nhà cửa đóng chặt, trên tường đầy rêu xanh và vết nứt, dường như đã bị bỏ hoang từ rất lâu rồi.

"Đây... sao có thể?" Bàn Tử kinh ngạc há to miệng, anh không dám tin vào mắt mình.

"Sao dưới lòng đất lại có một ngôi làng giống hệt trên mặt đất?" Hạo Thiên Chân cũng đầy vẻ nghi hoặc nói.

Trương Hạo nhíu mày càng chặt hơn, anh cảm thấy ngôi làng dưới lòng đất này đầy rẫy sự kỳ quái và nguy hiểm.

"Mọi người hành động cẩn thận, nơi này có thể ẩn chứa rất nhiều nguy hiểm chưa biết." Trương Hạo lại nhắc nhở mọi người.

Mọi người cẩn thận đi vào làng, mỗi bước đi đều cẩn thận, sợ kích hoạt cơ quan nào đó.

Trong làng bao trùm một mùi hôi thối khó chịu, khiến người ta ngửi thấy là muốn nôn.

Trên đường phố phủ một lớp bụi dày, dấu chân của họ để lại những vết hằn sâu trên lớp bụi.

Họ đến trước một ngôi miếu, cửa lớn của ngôi miếu đóng chặt, trên đó khắc một vài hình vẽ kỳ quái.

Trương Hạo tiến lên, dùng sức đẩy cửa lớn ra.

Cùng với tiếng "két" một tiếng, cửa lớn từ từ mở ra, một mùi cũ kỹ ập vào mặt.

Trong miếu đặt một vài tượng thần, khuôn mặt của những tượng thần này méo mó, biểu cảm hung dữ, khiến người ta nhìn thấy mà sinh lòng sợ hãi.

Ở trung tâm của ngôi miếu có một tế đàn khổng lồ, trên tế đàn khắc đầy những phù văn và hình vẽ phức tạp.

"Tế đàn này trông rất không tầm thường, nói không chừng có liên quan đến bí mật của thôn Địa Tiên." Trương Hạo tiến lên, quan sát kỹ những phù văn và hình vẽ trên tế đàn.

Hạo Thiên Chân và Giải Tiểu Hoa cũng vây lại, họ cố gắng giải mã ý nghĩa của những phù văn và hình vẽ này, nhưng lại không thu được gì.

"Những phù văn và hình vẽ này quá phức tạp, chúng ta căn bản không hiểu được." Hạo Thiên Chân bất lực lắc đầu.

Giải Tiểu Hoa cũng nhíu mày, nói: "Xem ra chúng ta cần thêm manh mối, mới có thể giải mã bí mật của những phù văn và hình vẽ này." Đúng lúc này, đột nhiên truyền đến một trận gió lạnh lẽo, trong tiếng gió dường như xen lẫn một vài âm thanh kỳ quái, dường như có người đang khóc, lại dường như có người đang thì thầm.

Sắc mặt mọi người lập tức trở nên tái nhợt, họ căng thẳng nhìn quanh, nhưng lại không phát hiện ra gì.

“Đây là tiếng gì vậy?

Đáng sợ quá.” Hoắc Tú Tú nắm chặt cánh tay Dịch Táp, giọng run rẩy nói.

Dịch Táp cũng sắc mặt tái nhợt, cô an ủi: “Đừng sợ, có thể là tiếng gió, chúng ta cẩn thận là được.” Tuy nhiên, tiếng gió lạnh lẽo đó ngày càng lớn, âm thanh kỳ quái cũng ngày càng rõ ràng.

Đột nhiên, một bóng đen khổng lồ từ góc miếu lao ra, lao về phía mọi người.

Chương 403

Mọi người kinh hãi hét lên, lần lượt né tránh.

Tuy nhiên, bóng đen đó va vào mọi người rồi lại biến mất không còn tăm hơi.

Ánh mắt Trương Hạo quét qua lại trong ngôi làng dưới lòng đất kỳ quái này, mày nhíu chặt, trong lòng mơ hồ có một suy đoán kinh người.

Anh phát hiện, bố cục của ngôi làng dưới lòng đất này lại giống hệt ngôi làng họ đã thấy trên mặt đất, giống như một mặt gương, phản chiếu thế giới trên mặt đất xuống lòng đất.

"Mọi người đừng hoảng, tôi có một suy đoán." Trương Hạo hít sâu một hơi, từ từ nói: "Ngôi làng dưới lòng đất này, rất có thể là ảnh trong gương của ngôi làng trên mặt đất, và toàn bộ bố cục này, cực kỳ có khả năng là một trận pháp khổng lồ." Mọi người nghe vậy, đều sững sờ, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc và nghi hoặc.

"Trận pháp trong gương?

Sao có thể?" Bàn Tử mở to mắt, mặt đầy vẻ không thể tin được.

Hạo Thiên Chân cũng nhíu mày, suy nghĩ lời của Trương Hạo: "Nếu thật sự là như vậy, thì mục đích của trận pháp này là gì?

Trận nhãn lại ở đâu?" Trương Hạo hơi nheo mắt, ánh mắt nhìn về trung tâm làng: "Từ góc độ phong thủy mà nói, loại bố cục trong gương này thường có ý nghĩa đặc biệt, rất có thể là để hội tụ một loại sức mạnh nào đó, hoặc che giấu bí mật gì đó.

Mà trận nhãn, cực kỳ có khả năng chính là ở vị trí trung tâm làng, đó nên là nơi chúng ta cần tìm." Mọi người nghe phân tích của

Trương Hạo, tuy trong lòng vẫn còn nghi ngờ, nhưng cũng cảm thấy không phải không có lý.

Thế là, họ quyết định tiến về trung tâm làng.

Trên đường đi, mọi người cẩn thận, không dám lơ là cảnh giác.

Mỗi tấc đất ở đây đều bao trùm những nguy hiểm chưa biết, sơ suất một chút là có thể vạn kiếp bất phục.

Vừa đi được không xa, Hạo Thiên Chân đột nhiên cảm thấy dưới chân mềm nhũn, cả người nhanh chóng lún xuống.

"Cẩn thận, là cạm bẫy!" Trương Hạo mắt nhanh tay lẹ, lập tức đưa tay ra, nắm lấy cổ tay Hạo Thiên Chân, dùng sức kéo cậu ta lại.

Mọi người nhìn kỹ, chỉ thấy nơi Hạo Thiên Chân vừa bước qua, xuất hiện một hố đen sâu không thấy đáy, xung quanh miệng hố đầy những cọc tre sắc nhọn, lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, khiến người ta không rét mà run.

"Cạm bẫy này giấu kỹ quá, nếu không phải Tiểu Cữu phản ứng nhanh, cái mạng nhỏ này của tôi coi như xong." Hạo Thiên Chân lòng vẫn còn sợ hãi vỗ ngực, sắc mặt trắng bệch như giấy.

"Mọi người cẩn thận, cạm bẫy ở đây chắc chắn không chỉ có một cái này." Trương Hạo thần sắc ngưng trọng, lại nhắc nhở mọi người.

Mọi người tiếp tục đi tới, mỗi bước đều đi cực kỳ cẩn thận.

Tuy nhiên, nguy hiểm lại không vì thế mà giảm đi.

Đột nhiên, một trận tiếng hú sắc nhọn truyền đến từ bốn phương tám hướng, vô số ám khí đen như mưa bay về phía mọi người.

Những ám khí này tốc độ cực nhanh, mang theo tiếng xé gió sắc nhọn, dường như muốn xuyên thủng mọi người trong nháy mắt.

"Mau né ra!" Trương Kỳ Lân nhanh chóng rút Hắc Kim Cổ Đao,

vung lên những đường ánh sáng lạnh lẽo trong không trung, cố gắng chống đỡ những ám khí này.

Những người khác cũng lần lượt lấy vũ khí ra, cố gắng chống đỡ.

Bàn Tử vừa vung xẻng công binh trong tay, vừa lớn tiếng chửi rủa: "Cái nơi quỷ quái này, sao đâu đâu cũng là cơ quan cạm bẫy, lão tử thật sự chịu đủ rồi!" Mặc dù mọi người cố gắng chống đỡ, nhưng số lượng ám khí thực sự quá nhiều, họ dần dần có chút lực bất tòng tâm.

Ngay lúc mọi người rơi vào nguy hiểm, Trương Hạo đột nhiên hét lớn một tiếng: "Tất cả lùi về sau tôi!" Chỉ thấy anh dùng cơ thể của mình, che chở mọi người một cách chắc chắn.

Những ám khí bắn tới va vào người anh, lần lượt rơi xuống, phát ra những tiếng động giòn tan.

Mọi người nấp sau lưng Trương Hạo, trong lòng cảm thấy an tâm hơn một chút.

Tuy nhiên, chưa kịp thở một hơi, mặt đất đột nhiên bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Ngay sau đó, một con quái vật khổng lồ từ dưới đất chui lên.

Con quái vật này thân hình như núi, toàn thân phủ đầy vảy đen, mỗi chiếc vảy đều lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Mắt nó đỏ như đá quý, trong bóng tối lóe lên ánh sáng khát máu, trong miệng mọc đầy răng nanh sắc nhọn, mỗi chiếc đều dài bằng một con dao găm, khiến người ta rùng mình.

Móng vuốt của nó sắc bén vô cùng, có thể dễ dàng xé nát bất cứ thứ gì cản đường nó.

"Đây lại là quái vật gì nữa?" Dịch Táp kinh hãi hét lên, vũ khí

trong tay khẽ run.

"Mọi người cẩn thận, con quái vật này trông không dễ đối phó!" Trương Hạo chăm chú nhìn con quái vật, trong mắt lộ ra một tia ngưng trọng.

Con quái vật phát ra một tiếng gầm vang trời, lao về phía mọi người.

Tốc độ của nó cực nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt mọi người, móng vuốt sắc bén hung hãn cào về phía Trương Hạo.

Trương Hạo không hề sợ hãi, anh thân hình lóe lên, dễ dàng né được đòn tấn công của quái vật.

Đồng thời, anh nhanh chóng ra tay, một quyền đấm mạnh vào người con quái vật.

Tuy nhiên, vảy của con quái vật cứng lạ thường, cú đấm này của Trương Hạo đánh vào, lại chỉ làm nó lùi lại mấy bước.

"Lực phòng ngự của con quái vật này cũng quá mạnh!" Bàn Tử kinh ngạc kêu lên, mặt đầy vẻ sợ hãi.

"Mọi người cùng lên, tấn công điểm yếu của nó!" Trương Hạo hét lớn một tiếng, lại lao về phía con quái vật.

Mọi người cũng lần lượt lấy hết can đảm, theo sau Trương Hạo, tấn công con quái vật.

Trương Kỳ Lân cầm Hắc Kim Cổ Đao, không ngừng chém vào chân con quái vật; Hạo Thiên Chân và Giải Tiểu Hoa thì ở bên cạnh tìm cơ hội, dùng vũ khí trong tay tấn công mắt và bụng con quái vật; Bàn Tử cũng không chịu thua kém, vung xẻng công binh, đập về phía đầu con quái vật.

Dịch Táp và Hoắc Tú Tú thì ở phía sau, dùng ám khí tấn công quái

vật, cố gắng phân tán sự chú ý của nó.

Dưới sự tấn công hợp lực của mọi người, trên người con quái vật dần dần xuất hiện một vài vết thương, máu đen từ vết thương chảy ra, nhỏ giọt xuống đất, phát ra tiếng "xèo xèo", bốc lên một làn khói xanh.

Tuy nhiên, thực lực của con quái vật quá mạnh, đòn tấn công của mọi người tuy đã gây ra một vài tổn thương cho nó, nhưng không làm nó lùi bước.

Ngược lại, nó trở nên tức giận hơn, tấn công cũng ngày càng dữ dội.

Đột nhiên, con quái vật đột ngột nhảy lên, lao về phía mọi người.

Cơ thể nó vẽ một đường cong trong không trung, mang theo một luồng kình phong mạnh mẽ, thổi bay quần áo của mọi người.

Mọi người thấy vậy, lần lượt tản ra né tránh.

Bàn Tử né không kịp, bị móng vuốt của quái vật cào vào tay, máu tươi chảy ròng ròng.

"Bàn Tử, cậu không sao chứ!" Hạo Thiên Chân lòng như lửa đốt, lao về phía Bàn Tử.

Đúng lúc này, Trương Hạo phát hiện đòn tấn công của quái vật dường như có quy luật nhất định.

Anh vừa né đòn tấn công của quái vật, vừa quan sát kỹ động tác của nó.

Cuối cùng, anh đã tìm ra sơ hở của con quái vật.

"Mọi người nghe đây, con quái vật này mỗi lần tấn công trước, đều sẽ dừng lại một chút, chúng ta có thể lợi dụng khoảng trống này để tấn công nó!" Trương Hạo lớn tiếng hét.

Mọi người nghe vậy, tinh thần phấn chấn, lần lượt làm theo chỉ thị của Trương Hạo, tìm kiếm khoảng trống trong đòn tấn công của quái vật, phát động phản công.

Chương 404

Sau một trận chiến đấu kịch liệt, con quái vật cuối cùng cũng lộ ra vẻ mệt mỏi.

Động tác của nó trở nên chậm chạp, tấn công cũng không còn dữ dội như trước.

Trương Hạo chớp thời cơ, đột ngột nhảy lên, dùng hết sức lực, một quyền đấm mạnh vào đầu con quái vật.

Cú đấm này chứa đựng sức mạnh to lớn, đầu con quái vật bị đấm lõm vào trong nháy mắt, nó phát ra một tiếng hét thảm thiết, ầm ầm ngã xuống, làm tung lên một đám bụi.

Mọi người đều mệt đến ngã quỵ xuống đất, thở hổn hển từng ngụm lớn, trên mặt họ đầy vẻ mệt mỏi và sợ hãi, nhưng cũng có một chút vui mừng sau kiếp nạn.

"Cuối cùng cũng giải quyết được con quái vật này, mệt chết tôi rồi." Bàn Tử nằm trên đất, yếu ớt nói.

"Đúng vậy, chuyến đi này thật sự quá gian nan." Hạo Thiên Chân lau mồ hôi trên trán, cười khổ nói.

Tuy nhiên, mọi người biết, đây chỉ là một tình tiết nhỏ trên con đường tìm kiếm trận nhãn của họ, phía trước chờ đợi họ, còn có nhiều nguy hiểm chưa biết hơn.

Nghỉ ngơi một chút, họ lại đứng dậy, tiếp tục tiến về phía trận nhãn ở trung tâm làng.

Sau một hồi lặn lội gian nan, Trương Hạo và đoàn người cuối cùng cũng đến được nơi có trận nhãn.

Nơi đây bao trùm một bầu không khí khiến người ta rùng mình,

dường như ngay cả không khí cũng bị nỗi sợ hãi làm cho đông cứng lại.

Chỉ thấy trong không gian âm u này, một chiếc quan tài khổng lồ bị những sợi xích sắt to bản treo cao, lơ lửng giữa không trung, như một vị phán quan đến từ địa ngục.

Xích sắt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo dưới ánh sáng mờ ảo, phát ra tiếng "két két", dường như có thể đứt bất cứ lúc nào.

Mà xung quanh chiếc quan tài lơ lửng, năm chiếc quan tài có quy mô nhỏ hơn được xếp thành hình ngôi sao năm cánh, lặng lẽ nằm trên mặt đất, dường như đang bảo vệ chiếc quan tài ở giữa, lại dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Mọi người cẩn thận đến gần, mỗi bước đi đều cực kỳ cẩn thận, sợ kích hoạt cơ quan nào đó.

Ánh mắt của Trương Hạo lộ ra một tia ngưng trọng, anh biết rõ, mỗi khoảnh khắc tiếp theo đều đầy rẫy những nguy hiểm chưa biết.

"Mọi người cẩn thận, trong quan tài này nói không chừng cất giấu thứ gì đó đáng sợ." Trương Hạo nhỏ giọng nhắc nhở, giọng nói vang vọng trong không gian tĩnh lặng này, mang theo một tia căng thẳng khó nhận ra.

Mọi người lần lượt gật đầu, tay nắm chặt vũ khí, sẵn sàng đối phó với nguy hiểm có thể xuất hiện.

Bàn Tử nuốt nước bọt, giọng có chút run rẩy nói: "Cái quan tài này trông tà ma quá, không phải thật sự có cương thi chứ?" Ánh mắt anh ta đầy vẻ sợ hãi, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi.

Hạo Thiên Chân vỗ vai Bàn Tử, an ủi: "Đừng tự dọa mình, chúng ta cẩn thận là được rồi." Tuy nhiên, trong mắt cậu ta cũng lộ ra một tia bất an.

Trương Hạo hít sâu một hơi, đi đến trước quan tài lơ lửng, quan sát kỹ những đường vân và ký hiệu trên quan tài.

Những đường vân và ký hiệu này méo mó và kỳ dị, dường như đang kể lại một đoạn lịch sử đáng sợ không ai biết.

Anh đưa tay ra, nhẹ nhàng chạm vào quan tài, một luồng khí lạnh buốt từ đầu ngón tay truyền đến, khiến anh không khỏi rùng mình.

"Tôi sắp mở quan tài, mọi người chuẩn bị đi." Trương Hạo hít sâu một hơi, lớn tiếng nói.

Mọi người nghe vậy, lần lượt nắm chặt vũ khí, lùi lại mấy bước, căng thẳng nhìn vào chiếc quan tài lơ lửng.

Trương Hạo dùng sức hai tay, từ từ đẩy nắp quan tài.

Cùng với tiếng "két" một tiếng, nắp quan tài từ từ mở ra, một mùi hôi thối khó chịu ập vào mặt, khiến người ta không nhịn được bịt mũi.

Tim mọi người đập nhanh đột ngột, mắt chăm chú nhìn vào bên trong quan tài, không dám thở mạnh.

Đột nhiên, một bóng đen từ trong quan tài lao ra, tốc độ cực nhanh, khiến người ta không kịp phản ứng.

Mọi người nhìn kỹ, chỉ thấy một con cương thi toàn thân tỏa ra mùi hôi thối xuất hiện trước mặt họ.

Con cương thi này thân hình cao lớn, cao tới hơn hai mét, toàn thân phủ một lớp vảy màu xanh đen, mỗi chiếc vảy đều lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Mắt nó đỏ như đá quý, trong bóng tối lóe lên ánh sáng khát máu, trong miệng mọc đầy răng nanh sắc nhọn, mỗi chiếc đều dài bằng một con dao găm, khiến người ta rùng mình.

Móng vuốt của nó sắc bén vô cùng, có thể dễ dàng xé nát bất cứ

thứ gì cản đường nó.

“Là cương thi!

Mọi người cẩn thận!” Trương Hạo hét lớn một tiếng, nhanh chóng rút vũ khí ra, vào thế tấn công.

Mọi người cũng lần lượt giơ vũ khí lên, nghiêm trận chờ đợi.

Cương thi phát ra một tiếng gầm vang trời, lao về phía mọi người.

Tốc độ của nó cực nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt Bàn Tử, móng vuốt sắc bén hung hãn cào về phía Bàn Tử.

Bàn Tử kinh hãi mở to mắt, muốn né tránh nhưng đã không kịp.

Ngay trong gang tấc, Trương Hạo nhanh chóng lao tới, dùng cánh tay chặn đòn tấn công của cương thi.

“Bàn Tử, cậu không sao chứ?” Trương Hạo lo lắng hỏi.

Bàn Tử sắc mặt tái nhợt, lòng vẫn còn sợ hãi nói: “Tôi... tôi không sao, cảm ơn.” Cương thi thấy một đòn không trúng, trở nên tức giận hơn, nó vung vuốt, không ngừng tấn công mọi người.

Mọi người lần lượt né tránh, đồng thời tìm cơ hội phản công.

Trương Kỳ Lân cầm Hắc Kim Cổ Đao, không ngừng chém vào chân cương thi; Hạo Thiên Chân và Giải Tiểu Hoa thì ở bên cạnh tìm cơ hội, dùng vũ khí trong tay tấn công mắt và bụng cương thi; Bàn Tử cũng không chịu thua kém, vung xẻng công binh, đập về phía đầu cương thi.

Dịch Táp và Hoắc Tú Tú thì ở phía sau, dùng ám khí tấn công cương thi, cố gắng phân tán sự chú ý của nó.

Tuy nhiên, thực lực của cương thi quá mạnh, đòn tấn công của mọi người đối với nó dường như không gây ra tổn thương gì nhiều.

Lớp vảy của nó cứng vô cùng, vũ khí của mọi người chém vào đó, chỉ phát ra tiếng "keng keng", nhưng không thể gây ra tổn thương thực chất nào.

"Cương thi này đao thương bất nhập, chúng ta phải làm sao bây giờ?" Hạo Thiên Chân lo lắng hét lên, mặt đầy vẻ lo lắng.

"Mọi người đừng hoảng, để tôi thử!" Trương Hạo hít sâu một hơi, toàn thân dâng lên một luồng sức mạnh to lớn.

Anh đột ngột nhảy lên, dùng hết sức lực, một quyền đấm mạnh vào đầu cương thi.

Cú đấm này chứa đựng sức mạnh to lớn, không khí cũng bị chấn động phát ra tiếng "ong ong".

Đầu cương thi bị đấm lõm vào trong nháy mắt, nó phát ra một tiếng hét thảm thiết, ầm ầm ngã xuống, làm tung lên một đám bụi.

Mọi người đều ngây người, họ không ngờ Trương Hạo lại dễ dàng giải quyết được con cương thi mạnh mẽ này như vậy.

"Trương Hạo, cậu cũng quá lợi hại rồi!" Bàn Tử mở to mắt, mặt đầy vẻ kính phục nói.

"Đúng vậy, nếu không phải Tiểu Cữu, chúng ta hôm nay coi như nguy rồi." Hạo Thiên Chân cũng thật lòng tán thưởng.

Sau khi giải quyết được cương thi, mọi người bắt đầu tìm kiếm manh mối trong quan tài.

Họ phát hiện, ở đáy quan tài có một cây bút được điêu khắc bằng đá, trên thân bút khắc đầy văn tự cổ.

Chương 405

Hạo Thiên Chân nhặt cây bút đá lên, nghiên cứu kỹ lưỡng.

Sau một hồi giải mã, Hạo Thiên Chân cuối cùng cũng hiểu được ý nghĩa của văn tự cổ.

"Trên đó viết 'họa địa vi môn', đây là ý gì nhỉ?" Hạo Thiên Chân nghi hoặc nói.

Bàn Tử nghe vậy, không nhịn được cười nói: "Lẽ nào cây bút này là bút thần Mã Lương sao?

Vẽ một cái cửa là có thể mở ra?" Mọi người nghe xong, đều cảm thấy có chút buồn cười, nhưng lại cảm thấy có chút kỳ lạ.

Trương Hạo trầm tư một lúc, nói: "Bất kể là ý gì, chúng ta đều phải thử một lần.

Có lẽ đây chính là mấu chốt để chúng ta rời khỏi đây." Mọi người lần lượt gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Thế là, Trương Hạo nhặt cây bút đá lên, vẽ trên đất một hình chữ nhật có kích thước tương đương với một cánh cửa lớn.

Tuy nhiên, một lúc lâu sau, không có chuyện thần kỳ nào xảy ra, trên mặt đất cũng không xuất hiện một cánh cửa nào.

Mọi người đều cảm thấy có chút thất vọng, Bàn Tử không nhịn được nói: "Thấy chưa, tôi đã nói không thể đơn giản như vậy." Đúng lúc này, Trương Hạo đột nhiên ngửi thấy trong không khí có một mùi đặc biệt, mùi đó khó mà hình dung, vừa giống mùi hôi thối, lại vừa giống mùi của một loại hương liệu kỳ lạ nào đó, anh chưa từng ngửi thấy.

Ngay sau đó, trên không trung truyền đến một trận tiếng "ong

ong", dường như có vô số côn trùng đang bay.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một đám mây côn trùng khổng lồ đang bay về phía họ.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và những người khác sợ đến tái mặt, họ kinh hãi hét lên: "Không ổn, chuyện gì thế này?

Hóa ra đây là một cái bẫy!" Mọi người vội vàng nhặt vũ khí lên, chuẩn bị đối phó với đòn tấn công của những con côn trùng này.

Tuy nhiên, điều bất ngờ là, những con côn trùng đó không tấn công họ, mà lần lượt rơi xuống đất, đúng ngay chỗ Trương Hạo vừa vẽ.

Ngay sau đó, một cảnh tượng kinh người đã xảy ra, trên sàn nhà xuất hiện những rãnh lõm với tốc độ mắt thường có thể thấy được, cuối cùng "rầm" một tiếng, cả mảng sàn nhà nơi Trương Hạo vẽ cửa rơi xuống, để lộ ra một hố đen sâu không thấy đáy, một luồng khí lạnh lẽo từ hố đen ập vào mặt, dường như thông đến vực sâu địa ngục.

Hạo Thiên Chân đột nhiên nhớ đến phần giới thiệu về loại côn trùng này trong cuốn sổ tay của ông nội, cậu ta hét lớn: "Mọi người đừng hoảng, đây là Phệ Kim Trùng, chuyên ăn kim loại!

Cây bút đá vừa rồi chắc không phải khắc bằng đá đâu, mà được làm từ bột kim loại, lũ côn trùng ngửi thấy mùi nên mới bay đến!" Mọi người nghe vậy đều lộ vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy bầy Phệ Kim Trùng điên cuồng gặm nhấm lớp bột kim loại trên mặt đất, đồng thời tiết ra chất có tính axit, bắt đầu ăn mòn những tảng đá xung quanh.

Thời gian trôi qua, những tảng đá bị ăn mòn dần xuất hiện các rãnh sâu, mặt đất biến đổi với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Cuối cùng, một tiếng "rầm", cả mảng sàn đá chỗ Trương Hạo vẽ cánh cửa sụp xuống, để lộ một cái hố đen sâu không thấy đáy.

Một luồng khí âm lãnh từ trong hố phả ra, tựa như con đường dẫn đến vực thẳm địa ngục.

Sau khi hoàn thành tất cả, bầy Phệ Kim Trùng lại bay đi mất, không thấy tăm hơi.

Thấy lũ côn trùng rời đi, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, cơ thể căng cứng cũng dần thả lỏng.

Bàn Tử vỗ vỗ ngực, vẫn còn sợ hãi nói: "Mẹ ơi, cuối cùng lũ côn trùng này cũng đi rồi, dọa chết tôi mất!" Hạo Thiên Chân lau mồ hôi lạnh trên trán, nói: "May là chúng nó chỉ hứng thú với kim loại, không thì chúng ta phiền to rồi.

Mà hiệu quả của 'vẽ đất làm cửa' này thật thần kỳ, sổ tay của ông nội quả nhiên cất giấu không ít bí mật." Mọi người gật đầu, không khỏi kinh ngạc trước hiện tượng kỳ lạ này.

Đúng lúc mọi người còn đang chìm trong kinh ngạc và bàn tán về Phệ Kim Trùng và "vẽ đất làm cửa", Bàn Tử đột nhiên trợn mắt, chỉ vào bên trong hố đen, gào lên một tiếng: "Mau nhìn kìa, trong hố có một cái đầu khổng lồ!" Tiếng hét bất ngờ phá vỡ sự yên tĩnh ngắn ngủi, mọi người lập tức bị thu hút, vội ghé sát miệng hố, cẩn thận nhìn vào trong.

Nhờ ánh sáng vàng vọt của đèn pin, chỉ thấy sâu bên trong hố, một cái đầu lâu to như đầu xe tải đang lơ lửng trong bóng tối.

Cái đầu lâu có màu đỏ rực kỳ dị, bề mặt dường như có một lớp ánh sáng mờ ảo đang chuyển động, vừa thần bí vừa chấn động.

Nhìn kỹ, đường nét của đầu lâu giống hệt Kỳ Lân trong truyền thuyết, đầu rồng, gạc hươu, móng ngựa, mỗi một chi tiết đều sống động như thật, tựa như một con mãnh thú đang say ngủ sắp tỉnh giấc.

Trương Hạo thấy cảnh này, trong mắt thoáng qua một tia hưng

phấn khó kìm nén, hơi thở cũng trở nên dồn dập.

Anh nhìn chằm chằm vào chiếc đầu lâu Kỳ Lân, hai tay bất giác run nhẹ.

Mục đích đến đây chính là để tìm đầu lâu Kỳ Lân, không ngờ lại thuận lợi đến vậy.

Trong lòng anh dâng lên một sự thôi thúc mãnh liệt, gần như không chút do dự, hai chân hơi khuỵu xuống, đột ngột dùng sức, nhảy thẳng vào trong hố, chuẩn bị thu lấy đầu lâu Kỳ Lân để dung hợp.

Những người khác thấy vậy, trước tiên là ngẩn ra, sau đó nhanh chóng phản ứng.

Hạo Thiên Chân nhíu mày, hét lớn: "Tiểu Cữu, cậu cẩn thận!" Nói rồi, cậu ta vội cùng Bàn Tử nhanh chóng cố định dây thừng leo núi vào tảng đá ở miệng hố, sau khi đảm bảo an toàn, liền men theo dây thừng cẩn thận trèo xuống.

Giải Tiểu Hoa, Dịch Táp, Hoắc Tú Tú và những người khác cũng nối gót theo sau, lần lượt xuống hố hội hợp với Trương Hạo.

Vào trong hố, ai nấy đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động đến không nói nên lời.

Cái đầu lâu Kỳ Lân khổng lồ lơ lửng ngay trước mặt họ, tỏa ra một cảm giác áp bức khó tả.

Trương Hạo đứng ở phía trước nhất, mắt nhìn thẳng vào đầu lâu Kỳ Lân, vẻ mặt đầy tham lam và hưng phấn, anh nóng lòng muốn đưa tay chạm vào nó để hoàn thành mục đích của mình.

Tuy nhiên, Trương Hạo đứng một bên, không hề hành động bốc đồng như vậy, anh chau mày, ánh mắt lộ vẻ cảnh giác và nghi hoặc.

Anh luôn cảm thấy cái đầu lâu Kỳ Lân này có gì đó không đúng.

Dù ngoại hình của nó không khác gì Kỳ Lân trong truyền thuyết, nhưng khí tức tỏa ra lại khiến người ta thấy lạnh sống lưng.

Kỳ Lân là thú lành, khí tức của nó phải mang lại cảm giác ấm áp, yên bình, tràn đầy sức sống, nhưng cái đầu lâu trước mắt lại tỏa ra một luồng khí âm lãnh, tựa như đến từ vực sâu tăm tối vô tận, khiến người ta không rét mà run.

Sự tương phản về khí tức này khiến Trương Hạo cảnh giác cao độ, anh bất giác cảm thấy, đằng sau cái đầu lâu Kỳ Lân tưởng như bình thường này, chắc chắn ẩn giấu nguy hiểm cực lớn.

Ngay lúc Trương Hạo đang đầy nghi hoặc, cảnh giác nhìn chằm chằm vào đầu lâu Kỳ Lân thì biến cố bất ngờ xảy ra.

Cái đầu lâu vốn đang lơ lửng yên tĩnh giữa không trung, bỗng nhiên bắt đầu rung chuyển dữ dội, lớp ánh sáng đỏ rực trên bề mặt cũng chớp tắt liên hồi, tựa như ngọn nến sắp tàn.

Mọi người đều bị sự thay đổi đột ngột này dọa cho giật nảy mình, bất giác lùi lại vài bước.

Vẻ hưng phấn trong mắt Trương Hạo lập tức bị kinh ngạc thay thế, nhưng khát khao đối với đầu lâu Kỳ Lân khiến anh không lùi bước, ngược lại còn tiến lên một bước, muốn tóm lấy "bảo bối" sắp đến tay.

Tuy nhiên, tay anh còn chưa chạm tới đầu lâu Kỳ Lân, nó đã đột ngột hóa thành một đám khói đen đặc, với tốc độ cực nhanh cuốn về phía mọi người.

Khói đen đi đến đâu, không khí dường như bị đóng băng, nhiệt độ giảm mạnh, khiến người ta không khỏi run rẩy.

Mọi người căn bản không kịp phản ứng, khói đen đã lập tức bao phủ lấy họ.

Ngay sau đó, chuyện kinh khủng hơn đã xảy ra.

Đám khói đen như có sinh mệnh, lần lượt chui vào cơ thể mọi người.

Hạo Thiên Chân chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh buốt xương từ mũi, miệng nhanh chóng xâm nhập vào cơ thể, tức thì lan ra toàn thân.

Cậu ta muốn giãy giụa, muốn la hét, nhưng phát hiện cơ thể đã hoàn toàn không nghe theo sự điều khiển của mình, ngay cả phát ra một âm thanh nhỏ cũng không làm được.

Bàn Tử trợn trừng mắt, mặt đầy kinh hoàng, thân thể hắn ra sức vặn vẹo, cố gắng thoát khỏi làn khói đáng sợ này, nhưng tất cả đều vô ích.

Làn khói ngang nhiên xông vào trong cơ thể hắn, tựa như muốn nuốt chửng cả linh hồn hắn.

Chương 406

Giải Tiểu Hoa, Dịch Táp, Hoắc Tú Tú và những người khác cũng rơi vào sự giãy giụa trong tuyệt vọng, ánh mắt họ tràn ngập sợ hãi và bất lực.

Chẳng mấy chốc, mọi người như bị rút mất linh hồn, mất đi ý thức, ánh mắt đờ đẫn đứng tại chỗ, giống hệt như zombie trong phim.

Ánh mắt họ trống rỗng vô hồn, đôi mắt linh động ngày nào giờ trở nên đục ngầu, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào, tựa như bị một lớp sương lạnh bao phủ.

Cơ thể cũng trở nên cứng đờ, động tác chậm chạp và máy móc, từ từ đi về một hướng.

Trong tất cả mọi người chỉ có Trương Hạo là không sao, anh nhíu mày suy nghĩ, đám khói đen vừa rồi là thứ gì.

Bởi vì chỉ có làm rõ nó là thứ gì thì mới có cách cứu những người khác.

Ánh mắt Trương Hạo lướt qua từng người một, lông mày càng nhíu chặt.

Anh phát hiện, ngay cả Trương Kỳ Lân sở hữu máu Kỳ Lân cũng bị làn khói đen quỷ dị này ảnh hưởng, giống như zombie, ánh mắt trống rỗng, động tác máy móc.

Trương Hạo biết rõ, phải nhanh chóng tìm ra cách giải quyết, nếu không tất cả mọi người sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Anh không kịp nghĩ nhiều, nhanh chóng rút con dao găm mang theo bên mình, không chút do dự rạch ngón tay.

Máu tươi đỏ thẫm lập tức tuôn ra, trong hang động tối tăm lạnh

lẽo này, trông đặc biệt chói mắt.

Trương Hạo đưa ngón tay đến miệng mọi người, dùng sức nặn máu tươi, lần lượt bôi lên khóe miệng họ.

Thời gian dường như ngưng đọng, mỗi một giây trôi qua đều vô cùng dài.

Trương Hạo nhìn chằm chằm vào mọi người, trong lòng đầy lo lắng và chờ đợi.

Cuối cùng, trong mắt Hạo Thiên Chân thoáng qua một tia tỉnh táo, ánh mắt cậu ta dần khôi phục vẻ linh động ngày thường, ý thức cũng dần tỉnh lại.

Ngay sau đó, Bàn Tử, Giải Tiểu Hoa và những người khác cũng lần lượt tỉnh lại từ ảo cảnh, trên mặt họ vẫn còn lưu lại sự sợ hãi và mơ hồ, nhưng nhiều hơn là niềm vui sướng khi sống sót sau tai kiếp.

Mọi người từ từ hoàn hồn, mới kinh ngạc nhận ra trải nghiệm kinh hoàng vừa rồi chỉ là một ảo cảnh, mà thủ phạm của tất cả chuyện này chính là làn khói đen quỷ dị kia.

Họ vẫn còn sợ hãi nhìn nhau, thở hổn hển, dường như vẫn còn cảm nhận được luồng khí lạnh buốt xương đó.

“Vừa rồi... rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Bàn Tử sợ hãi hỏi, giọng vẫn còn hơi run.

Hạo Thiên Chân lắc đầu, sắc mặt trắng bệch như giấy: “Tôi cũng không rõ, chỉ nhớ sau khi đám khói đen đó chui vào cơ thể, tôi liền mất đi ý thức, cảm giác như mình bị thứ gì đó điều khiển.” Giải Tiểu Hoa cũng nhíu mày, hồi tưởng lại: “Tôi dường như thấy một vài thứ đáng sợ, những hình ảnh đó liên tục lướt qua trong đầu tôi, làm sao cũng không thoát ra được.” Mọi người đều gật đầu, tỏ ý mình cũng có trải nghiệm tương tự.

Lúc này, họ mới nhận ra, máu tươi của Trương Hạo đã cứu mọi người.

Họ cảm kích nhìn về phía Trương Hạo, đang định mở lời cảm ơn thì đột nhiên phát hiện, ánh mắt Trương Hạo đang nhìn chằm chằm vào một nơi nào đó trên đỉnh hang, vẻ mặt lộ ra sự kinh ngạc.

Mọi người nhìn theo ánh mắt của Trương Hạo, chỉ thấy giữa không trung đang lơ lửng một cái đầu lâu Kỳ Lân màu đỏ rực, chính là cái họ đã thấy trước đó.

Tuy nhiên, cái đầu lâu Kỳ Lân lúc này lại tỏa ra một thứ ánh sáng quỷ dị, tựa như đang kể lại một bí mật không ai biết.

"Kia... kia là đầu lâu Kỳ Lân?" Bàn Tử kinh ngạc há hốc miệng, mắt trợn tròn.

Hạo Thiên Chân cũng đầy nghi hoặc: "Sao nó lại đột nhiên xuất hiện ở đây?

Lại còn lơ lửng giữa không trung, lạ quá đi mất?" Ngay lúc mọi người đang nghi hoặc khó hiểu, cái đầu lâu Kỳ Lân lại đột nhiên biến mất không dấu vết, như chưa từng xuất hiện.

Mọi người đều bị biến cố bất ngờ này làm cho ngây người, họ nhìn nhau, nhất thời không biết nên nói gì.

"Chuyện... chuyện này rốt cuộc là sao?

Đầu lâu Kỳ Lân sao lại biến mất rồi?" Dịch Táp kinh hãi hỏi, giọng nói mang theo một tia run rẩy.

Ngay lúc mọi người đang nghi ngờ, Trương Hạo mỉm cười, đầu lâu Kỳ Lân đang yên lặng nằm trong không gian trữ vật của anh, tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Anh cũng không giải thích, cứ để những người khác đoán mò.

Tuy nhiên, còn chưa đợi mọi người hoàn hồn sau cú sốc đầu lâu Kỳ Lân biến mất, cả hang động đột nhiên rung chuyển dữ dội, tựa như bị một bàn tay khổng lồ vô hình tùy ý lay động.

Đá trên đỉnh hang bắt đầu rơi lả tả, va vào mặt đất phát ra những tiếng động trầm đục, làm tung lên một mảng bụi đất.

"Không ổn, hang động sắp sập rồi!" Sắc mặt Trương Hạo đại biến, hét lớn: "Mọi người mau tìm lối ra, nhanh rời khỏi đây!" Mọi người lập tức hoàn hồn, trong lòng dâng lên một khát vọng sống mãnh liệt.

Dưới sự dẫn dắt của Trương Hạo, họ nhanh chóng chạy vào sâu trong hang động, cố gắng tìm một lối ra an toàn.

Tuy nhiên, đường đi trong hang động chằng chịt phức tạp, họ nhanh chóng bị lạc.

Tường đá xung quanh không ngừng có đá vụn rơi xuống, mặt đất dưới chân cũng bắt đầu xuất hiện những vết nứt, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Mỗi một lần rung chuyển đều khiến người ta kinh hồn bạt vía, tựa như bóng ma của tử thần có thể ập xuống bất cứ lúc nào.

"Đi lối này!" Trương Hạo dựa vào trực giác nhạy bén, dẫn mọi người dò dẫm tiến lên trong bóng tối.

Họ tránh được từng cạm bẫy nguy hiểm và những tảng đá lớn không ngừng rơi xuống, khó khăn di chuyển trong những lối đi chật hẹp.

Trương Kỳ Lân theo sát phía sau Trương Hạo, ánh mắt anh ta kiên định và lạnh lùng, luôn chú ý đến động tĩnh xung quanh.

Đột nhiên, một tảng đá khổng lồ từ đỉnh hang rơi xuống, thẳng hướng Hoắc Tú Tú mà lao tới.

“Cẩn thận!” Trương Hạo mắt nhanh tay lẹ, lao về phía Hoắc Tú Tú, che chắn cho cô dưới thân mình.

“Ầm!” một tiếng động lớn, tảng đá nặng nề đập vào lưng Trương Hạo, anh thậm chí không rên một tiếng, cơ thể cứng như kim cương hoàn toàn không bị ảnh hưởng, anh vẫn ôm chặt Hoắc Tú Tú, không hề buông tay.

“Trương Hạo, anh sao rồi?” Hoắc Tú Tú kinh hãi nhìn Trương Hạo, trong mắt đầy lo lắng và cảm kích.

Trương Hạo mỉm cười: “Tôi không sao, cô đừng lo.” Nói rồi, anh từ từ đứng dậy.

Mọi người tiếp tục chạy như điên trong hang động, hơi thở của họ dồn dập, mồ hôi làm ướt đẫm quần áo.

Không biết đã chạy bao lâu, phía trước cuối cùng cũng xuất hiện một tia sáng yếu ớt.

“Là lối ra, chúng ta tìm thấy lối ra rồi!” Bàn Tử hưng phấn hét lên, như thể nhìn thấy hy vọng sống.

Mọi người lập tức phấn chấn tinh thần, tăng nhanh tốc độ.

Tuy nhiên, ngay khi họ sắp đến được lối ra, một tảng đá khổng lồ đột nhiên từ đỉnh hang rơi xuống, chặn mất đường đi của họ.

“Làm sao bây giờ?

Bị chặn rồi!” Dịch Táp lo lắng hét lên, mặt đầy vẻ tuyệt vọng.

Trương Hạo nhíu chặt mày, anh dùng sức đẩy tảng đá, nhưng phát hiện nó không hề nhúc nhích.

Chương 407

Lúc này, sự rung chuyển của hang động ngày càng dữ dội, thời gian cấp bách, không cho phép họ có chút do dự nào.

"Mọi người tản ra, tôi đẩy nó ra!" Trương Hạo hét lớn.

Mọi người vội tản ra, Trương Hạo dồn sức đẩy tảng đá.

Anh nghiến chặt răng, dùng hết sức bình sinh, mồ hôi không ngừng rơi xuống từ trán, nhưng tảng đá vẫn không hề động đậy.

"Không được, cứ thế này không phải là cách, chúng ta phải nghĩ cách khác." Hạo Thiên Chân nói.

Ngay lúc mọi người cảm thấy tuyệt vọng, Trương Hạo đột nhiên phát lực.

"Ầm!" một tiếng, tảng đá vậy mà bị Trương Hạo đẩy động.

Mọi người thấy vậy, mừng rỡ vô cùng, lần lượt tiến lên giúp, cuối cùng cũng đẩy tảng đá ra được một khe hở.

"Mau, ra khỏi đây!" Trương Hạo hét lớn.

Mọi người lần lượt chui qua khe hở, cuối cùng cũng thoát ra khỏi hang động sắp sập.

Họ vừa ra ngoài, phía sau liền vang lên một trận nổ lớn.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy toàn bộ hang động sụp đổ trong một đám khói bụi, tung lên trời đầy bụi đất.

Mọi người ngã quỵ trên mặt đất, thở hổn hển, trong lòng tràn ngập niềm vui sướng khi sống sót sau tai kiếp.

"Cuối cùng cũng thoát ra được, không dễ dàng chút nào." Bàn Tử nằm trên đất, yếu ớt nói.

“Đúng vậy, lần này thật sự là chết đi sống lại.” Hạo Thiên Chân lau mồ hôi trên trán, sợ hãi nói.

Mọi người nhìn hang động đã sụp đổ, trong lòng đầy cảm khái.

Chuyến đi đến thôn Địa Tiên này, họ đã trải qua vô số gian nan hiểm trở, gặp phải đủ loại chuyện quỷ dị và quái vật đáng sợ, nhưng họ chưa bao giờ bỏ cuộc, cuối cùng đã thành công thoát khỏi nơi đầy nguy hiểm này.

“Được rồi, chúng ta tìm một nơi an toàn nghỉ ngơi một chút, sau đó tính cách quay về.” Trương Hạo đứng dậy, phủi bụi trên người nói.

Nói xong anh liền một mình rời đi, tìm một nơi kín đáo chuẩn bị dung hợp đầu lâu Kỳ Lân.

Sống sót sau tai kiếp, Trương Hạo tìm được một sơn cốc tĩnh lặng và kín đáo, nơi này tựa như bị trần thế lãng quên, xung quanh tĩnh lặng đến mức tiếng gió cũng im bặt.

Anh cảnh giác nhìn quanh, xác nhận không có ai dòm ngó, mới từ từ nhắm mắt lại, thầm gọi trong lòng.

Trong khoảnh khắc, ánh sáng như tia chớp bắn ra, cái đầu lâu Kỳ Lân màu đỏ rực tỏa ra khí tức nóng bỏng hiện ra từ hư không, lơ lửng trước mặt anh.

Nó sống động như thật, mỗi một chiếc vảy đều lấp lánh ánh sáng thần bí, tựa như đang kể lại những truyền thuyết cổ xưa.

Đầu lâu Kỳ Lân dường như cảm ứng được huyết mạch Kỳ Lân đang chảy trong cơ thể Trương Hạo, phát ra tiếng kêu trầm thấp, ánh sáng lưu chuyển, tựa như có sinh mệnh đang đập, khẽ hòa nhịp cùng nhịp tim của Trương Hạo.

“Hệ thống, dung hợp đầu lâu Kỳ Lân!” Ánh mắt Trương Hạo nóng

rực, trong đó bùng cháy khát vọng và sự kiên định, không chút do dự đưa hai tay ra, lòng bàn tay áp vào cái đầu lâu Kỳ Lân hư ảo mà lại vô cùng chân thực kia.

Ngay khoảnh khắc tiếp xúc, dị biến đột ngột xảy ra!

"Gầm!!!" Một tiếng gầm chấn động linh hồn, tựa như đến từ thời hồng hoang thái cổ, không phải truyền qua không khí, mà nổ tung trực tiếp trong sâu thẳm linh hồn Trương Hạo!

Tiếng gầm này, ẩn chứa uy nghiêm và sức mạnh vô tận, tựa như muốn chấn vỡ cả thế giới.

Cả sơn cốc rung chuyển dữ dội, như bị một bàn tay khổng lồ vô hình tùy ý lay động.

Uy áp vô hình lấy Trương Hạo làm trung tâm bùng nổ, cây cỏ xung quanh lập tức rạp xuống, như đang thần phục vị vua mới này.

Bề mặt nham thạch hiện ra những vết nứt nhỏ, như không chịu nổi sức nặng, sắp vỡ tan.

Ánh sáng đỏ chói mắt phóng lên trời, nhuộm đỏ cả nửa bầu trời, như thần linh giáng thế, tuyên cáo một thời đại mới đã đến.

Cơ thể Trương Hạo như biến thành một lò luyện khổng lồ, đầu lâu Kỳ Lân hóa thành sức mạnh bản nguyên thuần túy nhất, cổ xưa nhất, bá đạo nhất, như dòng dung nham cuồn cuộn, hung hãn xông vào tứ chi trăm xương của anh, điên cuồng dung hợp, lột xác cùng huyết mạch Kỳ Lân vốn có trong cơ thể!

Cơn đau kịch liệt như hàng vạn cây kim thép đâm vào xương tủy, thiêu đốt linh hồn, cơ bắp toàn thân Trương Hạo cuộn lên, gân xanh nổi lên, tựa như những con rắn nhỏ màu xanh đang uốn lượn dưới da.

Dưới da như có dung nham đang chảy, hiện ra màu đỏ rực đáng sợ, đó là màu sắc của sức mạnh và đau đớn hòa quyện.

Nhưng anh nghiến chặt răng, răng nghiến ken két, như muốn nghiền nát gông cùm của vận mệnh.

Ánh mắt kiên định như bàn thạch, chịu đựng cơn đau kịch liệt của sự thay da đổi thịt, thăng hoa huyết mạch, trong ánh mắt anh không có chút lùi bước, chỉ có sự kiên trì theo đuổi sức mạnh.

Không biết đã qua bao lâu, dài như cả thế kỷ, ánh sáng đỏ ngút trời đột ngột thu lại, như sóng biển rút lui, toàn bộ chìm vào cơ thể Trương Hạo.

Sơn cốc trở lại yên tĩnh, nhưng uy áp kinh khủng còn sót lại trong không khí khiến chim muông đều im bặt, không dám phát ra một tiếng động. [Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành lần dung hợp thứ 119, vật phẩm dung hợp: Thân thể Kỳ Lân.] [Đinh, chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm thấy đầu lâu Kỳ Lân, nhận được đặc tính vật phẩm: Phản tổ (sau khi dung hợp một con Kỳ Lân hoàn chỉnh, huyết mạch Kỳ Lân sẽ phản tổ thành huyết mạch Thủy Kỳ Lân) tiến độ tăng 40%, tiến độ phản tổ hiện tại 100%.] [Đinh, chúc mừng ký chủ dung hợp vật phẩm hiếm thấy, tiến độ tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân +100.] Sau khi dung hợp thân thể Kỳ Lân, tiến độ phản tổ lại tăng thêm 40%, đạt đến 100%.

Đúng lúc này, âm thanh thông báo của hệ thống lại vang lên trong đầu Trương Hạo. [Đinh, dung hợp đầu lâu Kỳ Lân thành công, ký chủ thành công dung hợp khu thể Kỳ Lân hoàn chỉnh, huyết mạch Kỳ Lân phản tổ thành công, huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể ký chủ hiện tại toàn bộ chuyển hóa thành huyết mạch Thủy Kỳ Lân.] Trương Hạo từ từ mở mắt.

Sâu trong con ngươi của anh, dường như có hai ngọn lửa màu vàng đỏ vĩnh viễn không tắt đang lặng lẽ cháy, sâu thẳm như dải ngân hà rộng lớn, uy nghiêm như thần minh chín tầng trời.

Đôi mắt này, dường như có thể nhìn thấu bản chất của vạn vật trên đời, thấu suốt mọi hư ảo.

Một sức mạnh mênh mông khó tả, bắt nguồn từ bản nguyên sinh mệnh, đang cuồn cuộn không ngừng trong cơ thể anh, mỗi cử động đều mang theo một vẻ uy nghi cổ xưa khiến vạn vật phải thần phục, tựa như anh đã trở thành chúa tể của vùng trời đất này.

Huyết mạch Thủy Kỳ Lân!

Thành công rồi!

Anh khẽ động tâm niệm, sức mạnh, tốc độ, phòng ngự, cảm tri và các phương diện năng lực khác đều xảy ra sự thay đổi trời long đất lở.

Tùy ý nắm tay lại, không khí phát ra tiếng nổ như không chịu nổi sức nặng, tựa như bị một bàn tay khổng lồ vô hình bóp nát!

Anh cảm thấy mình có thể tay không xé nát núi non, dễ dàng bẻ đôi ngọn núi cao ngất.

Ý niệm vừa đến, cơ thể như hóa thành một luồng sáng màu vàng đỏ, để lại một tàn ảnh nhàn nhạt tại chỗ, trong nháy mắt đã xuất hiện ở ngoài trăm mét!

Nhanh như chớp, dữ dội như sấm, khiến người ta không kịp bắt được bóng dáng của anh.

Da dẻ lưu chuyển ánh sáng như ngọc, ẩn hiện những phù văn huyền ảo, cứng rắn không thể phá hủy!

Những phù văn đó như những câu chú cổ xưa, ẩn chứa sức mạnh vô tận, bảo vệ cơ thể anh.

Trong phạm vi ngàn mét, gió thổi cỏ lay, côn trùng bò đi, thậm chí cả sự lưu động yếu ớt của địa mạch, đều được phản chiếu rõ ràng vô

cùng trong "tâm hồ" của anh!

Anh như hòa làm một với trời đất, có thể cảm nhận được mỗi một thay đổi nhỏ bé.

Một sự thân thiện và khả năng khống chế tuyệt đối đối với ngọn lửa tự nhiên nảy sinh, dường như chỉ cần một ý niệm, liền có thể thiêu sơn nấu biển!

Đồng thời, một cảm ngộ mơ hồ sâu sắc hơn, huyền ảo hơn về "không gian" và "đại địa" cũng được khắc sâu trong linh hồn, chờ được khai quật.

Chương 408

Thuộc tính, toàn diện tăng gấp bội!

Không, là một bước nhảy vọt về chất, từ phàm nhân bước tới siêu phàm, từ nhân gian tiến lên thần đàn.

Cảm nhận sức mạnh chưa từng có trong cơ thể, trong mắt Trương Hạo bắn ra tia sáng, ánh sáng đó như có thể xé toạc bóng tối, soi sáng con đường phía trước.

Anh không chìm đắm quá lâu, lập tức lấy ra chiếc hộp đồng xanh thần bí cổ xưa từ không gian trữ vật.

Vết gỉ đồng loang lổ và những hoa văn phức tạp trên bề mặt chiếc hộp, dưới uy áp của huyết mạch Thủy Kỳ Lân, dường như càng trở nên sâu thẳm hơn, tựa như đang kể lại những bí mật cổ xưa.

Cảm nhận sức mạnh cuồn cuộn trong cơ thể, ánh mắt Trương Hạo lộ ra một tia cấp bách, anh biết rõ, lực lượng này có lẽ chính là chìa khóa để giải mã bí mật của chiếc hộp đồng xanh.

Anh nóng lòng lấy ra chiếc hộp đồng xanh thần bí cổ xưa từ không gian trữ vật, vết gỉ đồng loang lổ và những hoa văn phức tạp trên bề mặt, dưới uy áp của huyết mạch Thủy Kỳ Lân, dường như đang kể lại những bí mật cổ xưa, mỗi một đường vân đều như dấu khắc của thời gian, ẩn chứa những câu chuyện không ai biết.

Anh đưa ngón trỏ ra, tâm niệm dẫn dắt.

Một giọt máu Thủy Kỳ Lân đã tiến hóa, giống như một viên hồng ngọc nóng chảy, tỏa ra khí tức sinh mệnh bàng bạc và uy áp kinh khủng, từ từ nhỏ xuống trung tâm chiếc hộp đồng xanh.

“Xèo!” Khoảnh khắc máu tiếp xúc với đồng, nó không hề trượt đi,

mà như một vật sống nhanh chóng thấm vào trong!

Cả chiếc hộp đồng xanh rung mạnh, lớp gỉ đồng trên bề mặt bong ra với tốc độ mắt thường có thể thấy được, tan biến, để lộ ra bản thể màu vàng sẫm cổ xưa huyền ảo hơn bên dưới!

Những hoa văn vốn im lìm như được rót vào sinh mệnh, đột nhiên sáng lên, như dải ngân hà trong đêm tối, lưu chuyển ánh sáng thần bí, tựa như đang phô bày cho anh một thế giới hoàn toàn mới.

"Cạch... cạch... cạch cạch..." Một loạt âm thanh vận hành của cơ quan phức tạp vang lên, những hoa văn tưởng chừng chỉ để trang trí trên bề mặt hộp bắt đầu di chuyển, tổ hợp, biến hình!

Cuối cùng, nắp hộp, trong tình trạng không có bất kỳ ngoại lực nào tác động, tự động, không một tiếng động bật mở!

Bên trong hộp, không phải là những món đồ quý giá như dự đoán, chỉ có một màn sáng đang chuyển động, giống như thủy ngân.

Bên trong hộp, một màn sáng chuyển động, nhẫn mịn và phẳng lặng như thủy ngân, sáng lên, thần kỳ vô cùng!

Trên đó hiện ra rõ ràng những hình ảnh động, giống như kỹ thuật chiếu hình tiên tiến nhất: thời thượng cổ hoang dã, trời đất thần ma loạn vũ, những bóng đen khổng lồ, hình dạng méo mó, tỏa ra khí tức bất tường đang bao phủ mặt đất - Cổ Thần đang tàn phá.

Một nhóm dũng sĩ loài người thân hình cao lớn, khí tức dũng mãnh đang chiến đấu trong biển máu, trên người họ, ấn tượng là những hình xăm Kỳ Lân cùng nguồn gốc huyết mạch với Trương Hạo lúc này!

Họ chiến đấu trong biển máu, nhưng khó có thể tiêu diệt hoàn toàn Cổ Thần.

Thủ lĩnh của những dũng sĩ này, cũng chính là những người

Trương gia đầu tiên, đã tập hợp linh vật của trời đất, dùng bí pháp vô thượng, dốc hết tâm huyết đúc nên chiếc hộp đồng xanh thần bí này.

Trên thân hộp, hoa văn hình xăm Kỳ Lân rõ ràng có thể thấy được.

Hình ảnh cuối cùng dừng lại ở trên đỉnh một ngọn núi khổng lồ hùng vĩ, linh thiêng, quanh năm băng tuyết bao phủ - Côn Luân!

Đồng thời, trên màn sáng hiện ra mấy dòng chữ cổ xưa mà rõ ràng, truyền đi thông tin: "Muốn mở Thiên Môn, tìm về cội nguồn ở Đại Hoang, để chế ngự Cổ Thần.

Trên đỉnh Côn Luân, dẫn Hoàng Linh, đốt Long Cốt.

Đặt Thủy Tinh vào trong hộp, đốt nó để mở đường.

Thiên Môn mở ra, thẳng đến Đại Hoang." Màn sáng dần dần tối đi, cuối cùng trở lại yên tĩnh.

Chiếc hộp đồng xanh yên lặng nằm trong tay Trương Hạo.

"Quả nhiên là vậy..." Trương Hạo thì thầm, đôi mắt màu vàng đỏ sâu thẳm không một gợn sóng.

Điều này gần như hoàn toàn khớp với những gì anh đã suy đoán dựa trên những manh mối rời rạc và cảm ứng huyết mạch trước đó.

Giờ đây, anh mang trong mình huyết mạch Thủy Kỳ Lân, hộp đồng xanh đã mở, bước tiếp theo, chính là Vạn Sơn Chi Tổ, nguồn cội của Long Mạch - núi Côn Luân! …..

Ngày thứ hai, trời vừa tờ mờ sáng, Trương Hạo đã dẫn mọi người rời khỏi địa phận Quan Sơn.

Khi anh bước ra khỏi sơn cốc, sự uy nghiêm của Thủy Kỳ Lân dù đã thu liễm nhưng vẫn mênh mông như biển tự nhiên toát ra.

"Trương Hạo huynh đệ!

Cuối cùng cậu cũng ra rồi!

Động tĩnh tối qua... trời ơi, cả ngọn núi đều rung chuyển, ánh sáng đỏ chiếu rọi cả nửa bầu trời!

Huynh đệ, khí thế này của cậu... tôi còn không dám nhận ra!" Bàn Tử là người đầu tiên chạy tới, mặt đầy kích động và kính sợ, giọng nói cũng có chút run rẩy.

Hắn theo bản năng muốn vỗ vai Trương Hạo, tay đưa ra giữa chừng, cảm nhận được uy áp vô hình, lại lúng túng rụt lại, thay vào đó nhanh nhẹn nhận lấy chiếc ba lô không hề nặng trong tay Trương Hạo, như thể có thể cầm giúp Trương Hạo chút đồ cũng là một vinh hạnh lớn.

"Trương Hạo." Giọng nói lạnh lùng vang lên, Dịch Táp bước tới, đôi mắt luôn bình tĩnh sắc bén của anh ta, lúc này nhìn Trương Hạo, lại tràn ngập một ánh sáng chưa từng có, đó là sự pha trộn giữa chấn động, tìm tòi và một chút khó tả... sùng bái.

Anh ta khẽ cúi đầu, thái độ cung kính mà tự nhiên: "Bước tiếp theo có chỉ thị gì?" Lời nói của anh ta ngắn gọn, nhưng lại toát lên sự tin tưởng và phục tùng tuyệt đối.

"Tiểu Cữu!

Hộp đồng xanh có thông tin gì không?" Hạo Thiên Chân vội vàng và cung kính hỏi, ánh mắt nóng rực nhìn vào chiếc hộp trong tay Trương Hạo.

Ánh mắt Trương Hạo bình tĩnh lướt qua mọi người, dừng lại một chút trên mặt Dịch Táp, Đinh Ngọc Vũ Điệp, Giải Tiểu Hoa, Hoắc Tú Tú, Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân cùng Bàn Tử, cuối cùng nói ngắn gọn: "Mục tiêu Côn Luân.

Về Hàng Thành, chuẩn bị." "Vâng!

Tiểu Cữu!" Mọi người đồng thanh đáp, giọng nói vang vọng trong sơn cốc, mang theo sự phục tùng tuyệt đối.

"Hiểu rồi, Trương Hạo!" Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp đồng thời đáp.

"Được rồi!

Trương Hạo huynh đệ, đồ đạc đã thu dọn xong, xe ở ngay bên ngoài, có thể đi bất cứ lúc nào!" Bàn Tử lập tức vỗ ngực đảm bảo, ân cần dẫn đường.

Một đoàn người nhanh chóng rời Quan Sơn, trở về Hàng Thành.

Trên đường, không khí trang nghiêm mà tràn đầy kỳ vọng.

Ánh mắt của mọi người, thỉnh thoảng lại tập trung vào Trương Hạo, tràn ngập sự kính sợ và dựa dẫm.

Bàn Tử tất bật lo trước lo sau, bưng trà rót nước, Dịch Táp trầm mặc sắp xếp lại danh sách trang bị có thể cần, còn Đinh Ngọc Vũ Điệp thì nhỏ giọng hỏi Trương Hạo về những chi tiết liên quan đến Côn Luân và màn sáng, thái độ vô cùng khiêm tốn.

Những người khác thì nín thở tập trung, sợ làm phiền đến suy nghĩ của Trương Hạo, chỉ khi anh thỉnh thoảng mở miệng, mới cung kính đáp một tiếng "Tiểu Cữu".

Chương 409

Bên trong nhà cũ của Ngô gia ở Hàng Thành, đèn đuốc sáng trưng, một cuộc chuẩn bị khẩn trương xoay quanh chuyến đi Côn Luân đang được triển khai một cách có trật tự.

Trương Hạo vừa về đến căn cứ, liền lao đầu vào đống tài liệu.

Trong phòng sách của anh, các loại bản đồ, sách vở, báo cáo điều tra vứt bừa bãi trên sàn, màn hình máy tính cũng toàn là những trang web về núi Côn Luân.

Anh vừa nhanh chóng lướt qua tài liệu, vừa cầm điện thoại, liên lạc với những người bạn thông thạo tin tức, cố gắng thu thập được những thông tin địa lý và khí tượng chi tiết nhất về núi Côn Luân.

"Alô, lão Lý à, bên ông có ghi chép khí tượng chi tiết của núi Côn Luân mấy năm gần đây không?

Đúng, tôi có việc rất quan trọng, cần gấp!" Giọng Trương Hạo vang vọng trong phòng, trán đầy mồ hôi, anh không buồn lau, mắt dán chặt vào một tấm bản đồ cũ trong tay, dường như muốn tìm ra bí mật ẩn giấu trong đó.

Các thành viên khác cũng không hề rảnh rỗi, họ phụ trách các công việc hậu cần.

Có người chuẩn bị đầy đủ thức ăn và nước uống, xét đến môi trường khắc nghiệt của núi Côn Luân, họ chọn những loại thực phẩm giàu calo, dễ bảo quản, như bánh quy nén, thanh năng lượng; có người kiểm tra và bảo dưỡng xe cộ, đảm bảo trong chuyến hành trình dài đến núi Côn Luân, xe cộ sẽ không xảy ra bất kỳ sự cố nào; còn có người đang mua sắm các loại vật dụng sinh hoạt và thuốc men, thành lập một trạm cấp cứu y tế nhỏ, để đối phó với những tình huống

thương tích có thể xảy ra.

Cả nhà cũ của Ngô gia, mọi người đều đang dốc toàn lực cho chuyến đi Côn Luân sắp tới, mỗi người đều biết rõ nhiệm vụ lần này gian nan, nhưng dưới sự dẫn dắt của Trương Hạo, họ tràn đầy tự tin và dũng khí.

Núi Côn Luân, dãy núi hùng vĩ sừng sững ở phía tây đại lục, chiếm một vị trí cốt lõi không thể thay thế trong hệ thống thần thoại, được mệnh danh là "Vạn Sơn Chi Tổ", "Long Mạch Chi Nguyên".

Nó tựa như một con rồng khổng lồ uốn lượn, nằm ngang ở phía đông bắc cao nguyên Thanh Tạng, phía tây bắt đầu từ cao nguyên Pamir, phía đông đến hồ Thanh Hải, trải dài hơn 2500 cây số, khí thế hùng vĩ, tráng lệ.

Trong những truyền thuyết cổ xưa, núi Côn Luân là nơi ở của thần tiên, là tiên cảnh mà người phàm khó có thể chạm tới.

Ngoài việc liên quan mật thiết đến truyền thuyết thần tiên, núi Côn Luân còn được coi là cột chống trời, là trung tâm hội tụ linh khí của trời đất.

Trong truyền thuyết, núi Côn Luân cao chọc trời, thẳng lên mây xanh, đỉnh núi thông với thiên đình, người phàm nếu có thể leo lên đỉnh Côn Luân, liền có thể chạm tới sức mạnh thần bí của thiên giới, có được trí tuệ và sức mạnh siêu phàm.

Chính vì vậy, núi Côn Luân đã trở thành thánh địa mà vô số người tu hành hằng mơ ước, họ không quản ngại gian khổ, đến những nơi sâu thẳm của núi Côn Luân bế quan tu luyện, hy vọng có thể nhờ vào linh khí nơi đây, thấu hiểu huyền bí của trời đất, đạt đến cảnh giới siêu phàm nhập thánh.

Tuy nhiên, sự bí ẩn của núi Côn Luân không chỉ dừng lại ở thần

thoại truyền thuyết, địa thế hiểm trở và khí hậu khắc nghiệt của nó cũng khiến người ta phải kính sợ.

Dãy núi có độ cao trung bình trên 5500 mét, đỉnh núi san sát, trong đó đỉnh Công Cách Nhĩ cao 7649 mét, đỉnh Công Cách Nhĩ Cửu Biệt cao 7530 mét, đỉnh Mộ Sĩ Tháp Cách cao 7509 mét, những ngọn núi này quanh năm bị băng tuyết bao phủ, dưới ánh nắng mặt trời, lấp lánh ánh bạc chói mắt, tựa như những cung điện băng tuyết thần thánh không thể xâm phạm.

Giữa các đỉnh núi là những hẻm núi băng sâu không thấy đáy, những hẻm núi này tựa như những vết thương bị xé rách của trái đất, dưới đáy hẻm gió lạnh gào thét, sông băng chằng chịt, chỉ cần sơ sẩy một chút, liền sẽ rơi xuống vực sâu vạn kiếp bất phục. …..

Trong căn phòng ở căn cứ Hàng Thành, Trương Hạo yên lặng đứng trước cửa sổ, dáng người thẳng tắp như cây tùng.

Ánh mắt anh xuyên qua cửa sổ, xuyên qua tầng tầng mây mù và núi non, dường như hướng thẳng đến núi Côn Luân xa xôi.

Bên ngoài cửa sổ, sự ồn ào của thành phố dần tan biến trong tai anh, thế giới của anh lúc này chỉ còn lại ngọn núi tuyết thần bí đó.

Trong con ngươi màu vàng đỏ, ngọn lửa khẽ nhảy múa, đó là khát vọng khám phá những điều chưa biết đang bùng cháy trong lòng anh.

Huyết mạch Thủy Kỳ Lân đang cuồn cuộn không ngừng trong cơ thể anh, cùng nhịp đập với trái tim anh, dường như đang hưởng ứng tiếng gọi thần bí từ sâu thẳm núi Côn Luân.

Anh có thể cảm nhận rõ ràng, giữa anh và núi Côn Luân đang thiết lập một mối liên kết kỳ diệu và chặt chẽ, đó là một sự đồng cảm vượt qua cả thời gian và không gian, dường như vận mệnh của anh từ khoảnh khắc này, đã gắn chặt với Vạn Sơn Chi Tổ này.

“Đại Hoang… Thiên Môn… Cổ Thần…” Trương Hạo khẽ thì thầm, giọng nói trầm thấp mà kiên định.

Những từ ngữ thần bí này, lúc này như ngọn lửa bùng cháy, đốt cháy ý chí chiến đấu sâu trong lòng anh.

Anh biết rõ, chuyến đi Côn Luân sắp tới, chắc chắn sẽ đầy rẫy vô số gian nan hiểm trở và những thử thách chưa biết, nhưng trong ánh mắt anh không có chút sợ hãi nào, chỉ có quyết tâm kiên định không lay chuyển và dũng khí phá phủ trầm châu.

Anh tin rằng, trên đỉnh Côn Luân băng tuyết bao phủ, ẩn giấu không chỉ là chìa khóa để giải mã bí mật của chiếc hộp đồng, mà còn là manh mối quan trọng liên quan đến vận mệnh của cả thế giới.

Anh nắm chặt tay, dường như đang tuyên thệ với vận mệnh, lại như đang ngưng tụ sức mạnh trong cơ thể.

Anh biết rõ, mình gánh vác sứ mệnh được truyền lại từ thế hệ này sang thế hệ khác của Trương gia, càng mang trên vai hy vọng chống lại Cổ Thần, bảo vệ sự bình yên của thế gian.

Bất kể phía trước đang chờ đợi anh là gì, anh đều sẽ dũng cảm tiến lên, quyết không lùi bước.

Trong lòng anh, núi Côn Luân không còn chỉ là một dãy núi theo ý nghĩa địa lý, mà còn là chiến trường thiêng liêng để anh thực hiện sứ mệnh, khám phá sự thật.

Đoàn người của Trương Hạo sau nửa tháng chuẩn bị kỹ lưỡng, cuối cùng xe cũng đã đến rìa dãy núi Côn Luân.

Thế giới trước mắt lập tức bị màu trắng tinh khiết bao trùm.

Những ngọn núi hùng vĩ đâm thủng bầu trời xám xịt, những dòng sông băng khổng lồ như những dòng sông bạc đông cứng, phản chiếu ánh sáng lạnh buốt dưới ánh nắng mặt trời.

Không khí loãng và lạnh lẽo, mỗi hơi thở đều mang theo cảm giác buốt như dao cắt, hơi thở ra lập tức ngưng tụ thành khí trắng.

Tuy nhiên, điều đáng chú ý hơn là sự cảnh giới nghiêm ngặt dưới chân núi.

Những người lính mặc trang phục chống rét dày cộm, vẻ mặt trang nghiêm, đã thiết lập các trạm kiểm soát ở những ngã đường quan trọng, xe tuần tra trên tuyết tung lên những vệt bụi tuyết, ống nhòm công suất lớn và thiết bị radar trên các chòi canh tạm thời lặng lẽ quay.

Cả khu vực toát lên một vẻ căng thẳng và nghiêm ngặt không hề phù hợp với ngọn núi tuyết nguyên sơ này.

"Hú!" Bàn Tử xoa tay, hà ra hơi trắng, co ro trong bộ áo lông vũ dày cộm, đôi mắt nhỏ cảnh giác nhìn những người lính gác cầm súng đạn thật: "Trận thế này, ai biết thì nghĩ đây là núi thần, ai không biết còn tưởng xông vào khu quân sự cấm nào đấy chứ?

Có cần phải thế không, cái nơi khỉ ho cò gáy này?" "Núi Côn Luân, Vạn Sơn Chi Tổ, nguồn cội của long mạch, từ xưa đến nay đã đầy rẫy sự bí ẩn." Hạo Thiên Chân cũng quấn chặt chiếc khăn quàng cổ, giọng nói trong gió lạnh có vẻ hơi mơ hồ: "Hơn nữa... nơi này quả thực đã xảy ra không ít chuyện khó giải thích." Lời của cậu ta lập tức khơi dậy sự tò mò của mọi người.

Giải Tiểu Hoa vuốt lại mái tóc bị gió thổi rối: "Thiên Chân, ý cậu là?" Hạo Thiên Chân nhìn về phía Bàn Tử: "Bàn Tử, anh tin tức linh thông, kể cho mọi người nghe chuyện kỳ lạ nổi tiếng đó đi?" Bàn Tử hắng giọng, trên mặt lộ ra vẻ trịnh trọng khi kể lại một bí mật: "Hê, chuyện này ấy à, phải nói về năm 1983!

Ngay tại nơi sâu thẳm của núi Côn Luân này, có một nơi gọi là Thung lũng Chết.

Mùa hè năm đó, một người chăn cừu vào đó chăn thả, kết quả là không bao giờ ra nữa.

Sau đó đội tìm kiếm đã tìm thấy thi thể của anh ta... cảnh tượng đó, chậc chậc!" Bàn Tử hạ thấp giọng, như thể sợ có thứ gì đó trong gió tuyết nghe thấy: "Tư thế chết của người chăn cừu đó rất quái dị!

Cả người cứng đờ tại chỗ, miệng há to đến mức có thể nhét vừa một nắm đấm, hai mắt trợn tròn, bên trong toàn là... nói thế nào nhỉ, chính là cái vẻ kinh hãi khi nhìn thấy thứ tuyệt đối không nên thấy, cũng tuyệt đối không thể tưởng tượng được!

Điều kinh dị nhất là, tay anh ta còn nắm chặt khẩu súng săn của mình, đốt ngón tay đều trắng bệch, nhưng trong nòng súng không thiếu một viên đạn nào!

Các cậu nói xem anh ta đã thấy cái gì?

Đến mức quên cả nổ súng, hay nói cách khác... không kịp?" Lời của Bàn Tử như một cơn gió lạnh lùa vào cổ áo mỗi người, ngay cả Trương Kỳ Lân cũng hơi nghiêng đầu.

Dịch Táp nhíu chặt mày, Đinh Ngọc Vũ Điệp theo bản năng nép sát vào người Giải Tiểu Hoa, sắc mặt Hoắc Tú Tú có chút tái nhợt.

"Nơi này..." Giải Tiểu Hoa vừa mở miệng.

Ầm ầm!

Không hề có dấu hiệu báo trước!

Chương 410

Bầu trời vừa mới âm u bỗng nhiên biến đổi dữ dội!

Tựa như bầu trời bị một bàn tay khổng lồ vô hình xé toạc, những tầng mây dày đặc màu chì cuồn cuộn chồng chất với tốc độ mắt thường có thể thấy được, trong nháy mắt nuốt chửng tia sáng cuối cùng.

Gió cuồng gào thét như quỷ khóc, cuộn lên lớp tuyết trên mặt đất, tạo thành một màn tuyết trắng xóa.

Những bông tuyết lớn như lông ngỗng không còn nhẹ nhàng bay lượn, mà bị gió cuồng cuốn theo, như những cây dùi băng dày đặc điên cuồng quất xuống, tầm nhìn trong vài giây đã giảm xuống chưa đầy mười mét!

Nhiệt độ cũng giảm đột ngột, cái lạnh buốt xương xuyên qua lớp trang bị chống rét dày, thấm vào tận tủy.

"Không ổn!

Bão tuyết!" Giọng nói trầm thấp của Trương Hạo xuyên qua tiếng gió, con ngươi màu vàng đỏ trong ánh sáng đột ngột tối sầm như than hồng đang cháy, lập tức khóa chặt vào một bóng đen mờ ảo của một tảng đá khổng lồ lõm vào trong ở chân núi: "Bên kia!

Có hang động!

Nhanh!" Mọi người phản ứng cực nhanh, dưới sự chỉ dẫn của Trương Hạo, đội cơn gió cuồng gần như muốn hất tung người, bước thấp bước cao lao về phía chỗ lõm của tảng đá.

Gió tuyết như một bức tường hữu hình cản trở họ, mỗi bước đi đều vô cùng gian nan.

Bàn Tử gần như vừa lăn vừa bò lao lên phía trước, dùng thân mình húc tung màn tuyết dày đặc.

Lao vào chỗ lõm, quả nhiên là một lối vào hang động sâu thẳm, tuy không lớn nhưng đủ để chứa tất cả bọn họ.

Bên trong hang ấm hơn bên ngoài một chút, cách ly được tiếng gào thét đáng sợ của cơn gió cuồng, chỉ còn lại tiếng tuyết rơi trầm đục đập vào đá ở cửa hang.

Mọi người kinh hồn bạt vía phủi lớp tuyết trên người, tiếng thở hổn hển trong hang động tương đối yên tĩnh vang lên rõ mồn một.

"Trời đất ơi, cái thời tiết quỷ quái này lật mặt còn nhanh hơn lật sách!" Bàn Tử dựa vào vách hang lạnh lẽo, thở hổn hển, ánh đèn pin quét qua vách hang: "Cái nơi quỷ quái gì thế này...

ối!" Vệt sáng đèn pin của hắn đột nhiên dừng lại ở một góc vách hang, giọng nói đột nhiên cao vút, mang theo sự kinh ngạc khó tin: "Mọi người mau nhìn xem!

Cái... cái thứ vẽ trên tường này là cái quái gì vậy?" Tất cả các chùm sáng đèn pin lập tức hội tụ về đó.

Chỉ thấy vách hang ở đó không phải là đá tự nhiên, mà được bao phủ bởi một lớp đá tương đối phẳng, màu sẫm cổ xưa.

Trên đó đầy những bức bích họa được vẽ bằng một loại thuốc nhuộm khoáng vật màu đỏ sẫm, đường nét thô kệch và cổ xưa, trải qua năm tháng dài đằng đẵng, màu sắc vẫn mang một màu đỏ sẫm chói mắt, tựa như máu đã đông lại.

"Bích họa?" Hạo Thiên Chân lập tức ghé sát lại, với tư cách là tiểu tam gia của nhà họ Ngô, cậu ta có một sự nhạy cảm bẩm sinh đối với đồ cổ và các ký hiệu.

Cậu ta cẩn thận phủi đi lớp sương băng mỏng và bụi bặm trên bề

mặt bích họa, dùng đèn pin chiếu rọi kỹ càng.

Khi hình ảnh dần trở nên rõ ràng, một luồng khí tức hoang vu, ngột ngạt thậm chí mang theo sự tuyệt vọng ập đến.

Bức thứ nhất: miêu tả dãy núi Côn Luân hùng vĩ, nhưng ở vị trí trung tâm của dãy núi, lại có một bóng đen khổng lồ, méo mó, không thể gọi tên đang chiếm giữ!

Nó không có hình dạng rõ ràng, chỉ có vô số những đường nét giống như xúc tu đang ngọ nguậy và một con mắt độc ác khổng lồ, tỏa ra sự bất tường khiến người ta sợ hãi.

Nơi bóng đen bao phủ, mặt đất nứt nẻ, cây cỏ khô héo, băng tuyết bao phủ, một vùng chết chóc.

"Cổ Thần..." Giọng Trương Hạo vang lên trong hang động, trầm thấp và chắc nịch.

Huyết mạch Thủy Kỳ Lân trong cơ thể anh ngay khi tiếp xúc với bức bích họa này, đã sinh ra một sự đồng cảm mạnh mẽ, mang theo sự chán ghét và run rẩy.

Bóng đen trong tranh, có cùng nguồn gốc khí tức với Cổ Thần tàn phá đại địa mà anh đã thấy trong màn sáng của hộp đồng xanh!

Ngọn lửa trong đôi mắt vàng đỏ lặng lẽ bùng cháy.

Bức thứ hai: một nhóm dũng sĩ mình trần, cơ bắp cuồn cuộn xuất hiện!

Họ cầm những cây giáo đá và dao xương đơn sơ nhưng sắc bén, trên người là những hình xăm Kỳ Lân rõ ràng, kiêu hãnh!

Người dũng sĩ đứng đầu có thân hình cao lớn nhất, hình xăm Kỳ Lân như vật sống đang quấn quanh ngực anh ta.

Họ đang liều chết xông về phía bóng đen khổng lồ trong núi, hai

bên giao chiến dữ dội, liên tục có dũng sĩ ngã xuống, nhưng bóng đen cũng bị xé rách một phần.

Hạo Thiên Chân nín thở, chỉ vào một khối thịt đỏ sẫm như đang ngọ nguậy bị lưỡi dao sắc bén trong tay thủ lĩnh dũng sĩ cắt xuống: "Nhìn đây!

Trọng điểm của bức bích họa!

Những dũng sĩ Kỳ Lân này, họ... họ đã cắt xuống một khối thịt từ trên người Cổ Thần!" Bức thứ ba: Cổ Thần bị cắt mất một khối thịt rõ ràng đã trở nên yếu ớt, suy nhược, thân thể khổng lồ của nó dường như không thể dễ dàng thoát khỏi bản thể của núi Côn Luân nữa.

Nó ẩn mình sâu trong dãy núi, vô số những đường nét giống như rễ cây từ cơ thể tàn tạ của nó vươn ra, giống như những mạch máu bệnh hoạn, ăn sâu vào lòng đất, chậm rãi mà kiên trì lan ra ngoài dãy núi.

Ở rìa bức tranh, miêu tả những nơi rễ cây đó đi qua, băng tuyết và sự chết chóc vẫn đang lan rộng, chỉ là tốc độ đã chậm đi rất nhiều.

Bức thứ tư: miêu tả rất nhiều người nhỏ bé đang vây quanh các dũng sĩ, dường như đang thảo luận, tế lễ, nghiên cứu.

Vẻ mặt của họ pha trộn giữa hy vọng và lo lắng.

Hình ảnh cuối cùng là bóng lưng của những người nhỏ bé đang mang hành lý, bước đi ba bước lại ngoảnh đầu một lần rời khỏi dãy núi Côn Luân, tràn đầy sự lưu luyến và bất đắc dĩ.

Hạo Thiên Chân hít một hơi thật sâu, không khí lạnh lẽo khiến đầu óc cậu ta vô cùng tỉnh táo, cậu ta kết hợp nội dung bích họa và kiến thức của mình, từ từ giải mã: "Bích họa ghi lại... một sự thật đáng sợ.

Sâu trong núi Côn Luân, từ xa xưa đã ẩn mình một Cổ Thần hùng mạnh, nó cố gắng xâm chiếm cả thế giới, đi đến đâu, sinh cơ đều bị

hủy diệt.

Một nhóm dũng sĩ mang hình xăm Kỳ Lân, rất có thể chính là tổ tiên của Trương gia chúng ta, đã tìm ra cách đối phó với nó: họ đã phải trả giá bằng sự hy sinh to lớn, cưỡng ép cắt xuống một khối thịt quan trọng từ bản thể của Cổ Thần!" Cậu ta chỉ vào những rễ cây đang lan rộng: "Việc thiếu mất khối thịt này đã làm Cổ Thần bị trọng thương, hạn chế rất lớn phạm vi hoạt động bản thể và tốc độ xâm chiếm của nó.

Nó không thể dễ dàng rời khỏi lõi Côn Luân nữa, chỉ có thể thông qua mạng lưới long mạch dưới lòng đất, từ từ thẩm thấu sức mạnh của mình ra thế giới bên ngoài.

Điều này giải thích tại sao núi Côn Luân là nguồn cội của long mạch, nhưng lại là một nơi đầy rẫy sự chết chóc bất tường, cũng như những sự kiện kỳ lạ đó...

Sức mạnh của Cổ Thần đang thông qua long mạch để làm ô uế mặt đất!" Ánh mắt của Hạo Thiên Chân dừng lại ở bức tranh di cư cuối cùng, giọng nói mang theo sự nặng nề: "Những tộc người sống ở Côn Luân, họ có thể là hậu duệ của các dũng sĩ, hoặc là những người tu hành dựa vào linh khí Côn Luân.

Họ ở lại đây, một mặt là để canh giữ Cổ Thần đã bị trọng thương, mặt khác, bích họa ám chỉ họ vẫn luôn tìm kiếm... tìm kiếm phương pháp tiêu diệt hoàn toàn Cổ Thần!" Cậu ta nhìn về phía Trương Hạo: "Tiểu Cữu, sự khai thị của hộp đồng xanh, 'đốt Thủy Tinh, mở Thiên Môn, đến Đại Hoang'... phương pháp 'tiêu diệt hoàn toàn' này, liệu có phải được giấu ở Đại Hoang không?

Và Thiên Môn trên đỉnh Côn Luân, là con đường duy nhất?" "Tuy nhiên," giọng của Hạo Thiên Chân trở nên trầm thấp: "năm tháng dài đằng đẵng đã qua đi, họ dường như...

đã thất bại.

Bích họa không cho thấy bất kỳ dấu hiệu thành công nào.

Cuối cùng, họ không thể không từ bỏ, rút lui khỏi mảnh đất tổ tiên đã bị sức mạnh của Cổ Thần làm ô uế, ngày càng trở nên nguy hiểm này." Cậu ta nhìn mọi người: "Điều này có lẽ cũng là một trong những nguyên nhân tại sao núi Côn Luân lại bị các thế lực hiện đại canh giữ nghiêm ngặt như vậy?

Cảnh tượng kinh hoàng mà người chăn cừu năm 83 nhìn thấy...

Chương 411

rất có thể chính là một loại hình ảnh nào đó mà sức mạnh của Cổ Thần thông qua long mạch lan ra!" Đêm đó, hang động trở thành một hòn đảo bị cô lập khỏi thế giới bên ngoài.

Bên ngoài hang là trận bão tuyết có thể làm nứt cả thép, bên trong hang là cái lạnh thấu xương và áp lực nặng nề từ những bức bích họa.

Không ai có thể thực sự ngủ được, ánh sáng đèn pin thỉnh thoảng quét qua những đường nét màu đỏ sẫm, dường như có thể nghe thấy tiếng gào thét của những dũng sĩ thời viễn cổ và những tiếng thở dài tuyệt vọng.

Bàn Tử quấn chặt trong túi ngủ, miệng lẩm bẩm "một triệu... hai triệu..." như đang dùng tiền bạc để tê liệt nỗi sợ hãi.

Trương Kỳ Lân khoanh tay nhắm mắt, như một pho tượng đá.

Hạo Thiên Chân và Giải Tiểu Hoa nhỏ giọng thảo luận về các chi tiết của bích họa và những manh mối có thể có.

Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp dựa vào nhau sưởi ấm, còn Hoắc Tú Tú thì ngồi sát bên Hạo Thiên Chân, tìm kiếm một chút cảm giác an toàn.

Trương Hạo canh gác ở vị trí gần cửa hang nhất, đôi mắt màu vàng đỏ trong bóng tối như hai điểm lửa vĩnh viễn không tắt, cảnh giác với bất kỳ động tĩnh nào bên ngoài hang, đồng thời cảm nhận nhịp đập yếu ớt nhưng đáng sợ từ sâu trong dãy núi.

Không biết đã qua bao lâu, tiếng gào thét của cơn gió cuồng bên ngoài hang dần dần lắng xuống, chỉ còn lại tiếng tuyết rơi xào xạc.

Ánh sáng ban ngày, xuyên qua lớp tuyết dày ở cửa hang, khó khăn len vào một tia sáng xám trắng.

"Bão tuyết đã ngừng." Trương Hạo đứng dậy, cử động một chút các khớp xương đã hơi cứng.

Mọi người nhanh chóng thu dọn hành trang, bới lớp tuyết dày ở cửa hang.

Bên ngoài là một thế giới đã bị bão tuyết tái tạo hoàn toàn, trời đất một màu bạc chói mắt, tuyết dày đến ngang đùi, điểm cảnh giới và xe tuần tra nhìn thấy trước đó đã bị chôn vùi hoàn toàn.

Núi Côn Luân hùng vĩ trong màu tuyết tinh khiết càng trở nên trang nghiêm hơn, nhưng cũng nguy hiểm hơn.

"Nhanh lên, đường đi càng khó khăn hơn." Trương Hạo nhận định phương hướng, đi đầu bước vào lớp tuyết sâu đến đầu gối.

Mỗi bước đi đều vô cùng gian nan, bột tuyết lọt vào trong ủng, lạnh buốt.

Đội ngũ lặng lẽ leo lên những đỉnh núi cao hơn, mỗi người đều nín thở, bóng ma từ những bức bích họa và không khí ngày càng loãng như những chiếc gông vô hình.

Đi được khoảng hai giờ, đội ngũ dừng lại nghỉ chân ở rìa một sông băng tương đối bằng phẳng.

Dịch Táp theo thói quen đếm số người, ánh mắt quét qua, tim đột nhiên chùng xuống.

"Vũ Điệp?!" anh ta hét lên, giọng nói vang vọng rõ ràng trên thảo nguyên tuyết tĩnh lặng.

Mọi người kinh ngạc quay đầu lại.

Cuối đội hình, vị trí lẽ ra là của Đinh Ngọc Vũ Điệp, giờ trống

không!

Chỉ có một chuỗi dấu chân cô đơn kéo dài về phía sau, đến một vùng trũng bị một tảng băng khổng lồ che khuất.

“Hỏng rồi!” Bàn Tử vỗ đùi: “Thằng nhóc này bị rớt lại rồi à?” “Mau quay lại tìm!” Trương Hạo quyết định ngay lập tức, đôi mắt màu vàng đỏ sắc bén quét qua những dấu vết trên tuyết.

Cả đoàn không quản mệt mỏi, lập tức theo dấu chân bước thấp bước cao quay trở lại.

Vòng qua tảng băng khổng lồ đó, cảnh tượng trước mắt khiến mọi người hít một hơi khí lạnh.

Đinh Ngọc Vũ Điệp ngã ngửa trên tuyết, sắc mặt trắng bệch như giấy, môi tím tái, hai mắt nhắm nghiền, đã bất tỉnh.

Vị trí anh ta ngã rất hiểm, bên cạnh là rìa một dốc băng dựng đứng, xuống dưới nữa là một thung lũng sâu hơn.

“Vũ Điệp!” Dịch Táp là người đầu tiên lao tới, quỳ xuống kiểm tra mạch đập và hơi thở của anh ta: “Vẫn còn thở!

Bị đông cứng rồi, có thể còn bị va vào đầu!” “Nhanh!

Đốt lửa!

Chăn giữ nhiệt!” Giải Tiểu Hoa nhanh chóng chỉ huy.

Hoắc Tú Tú và Hạo Thiên Chân lập tức lục tìm vật dụng cấp cứu trong ba lô.

Trương Kỳ Lân và Trương Hạo thì cảnh giác nhìn xung quanh, địa hình ở đây phức tạp, băng đá san sát, rất dễ ẩn giấu nguy hiểm.

Bàn Tử cũng ghé lại, miệng lẩm bẩm “Bồ tát phù hộ, người không sao là tốt rồi...” nhưng mắt lại không tự chủ liếc xuống dưới dốc băng nơi Đinh Ngọc Vũ Điệp ngã.

Phía dưới đó dường như tích tụ một lớp băng sông băng dày, trong mờ.

Đột nhiên, đôi mắt nhỏ của hắn trợn tròn, như thể phát hiện ra thứ gì đó không thể tin nổi.

“Ối dồi ôi!

Bà cố nội ơi!” Bàn Tử hét lên một tiếng thất thanh, ngón tay run rẩy chỉ xuống một lớp băng bị tuyết che lấp một nửa ở dưới dốc: “Mọi người mau nhìn kìa!

Trong lớp băng đó... có phải có một người không?!” Sự chú ý của mọi người lập tức bị thu hút.

Theo hướng Bàn Tử chỉ, xuyên qua lớp băng sông băng dày hơn nửa mét, trong suốt lạ thường, có thể thấy rõ ràng, sâu bên trong lớp băng, đông cứng một hình người méo mó!

Người đó mặc một chiếc áo da dày đã phai màu, rách nát, kiểu dáng kỳ lạ, cơ thể co quắp, vẻ mặt đông cứng trong sự đau đớn và kinh hãi tột độ, miệng há to, mắt lồi ra, da thịt bám chặt vào xương, có màu nâu sẫm khô héo.

Rõ ràng là một cái xác khô không biết đã bị đóng băng bao nhiêu năm!

“Xác khô?” Hạo Thiên Chân nhíu mày.

“Xác khô?” Giọng Bàn Tử đột nhiên cao lên tám độ, trên mặt lập tức bùng lên một thứ ánh sáng khó tả, pha trộn giữa sự vui mừng điên cuồng và tham lam, sự lo lắng vừa rồi đã tan biến không còn dấu vết: “Xác khô gì chứ!

Đồng chí Thiên Chân, tầm nhìn của cậu phải nâng cao lên!

Đây rõ ràng là... một triệu đang nằm đó!

Không, hai triệu!

Nhìn kiểu quần áo này xem, đồ cổ đấy!

Trên người tùy tiện mò ra một cái ngọc bội hay nhẫn gì đó, chúng ta phất rồi!" "Thằng Béo chết tiệt!

Anh điên rồi à?

Lúc này mà còn nghĩ đến chuyện đó?" Giải Tiểu Hoa nghiêm giọng quát.

"Đồng chí Tiểu Hoa, giàu sang tìm trong hiểm nguy mà!

Lớp băng này trông dày thế, biết đâu đã bị đông giòn rồi!" Bàn Tử đâu có nghe lọt tai, giấc mộng triệu phú đã làm mờ mắt hắn.

Hắn không nói hai lời, nhanh chóng rút chiếc xẻng công binh đa năng có thể gập lại từ túi bên hông ba lô, "cạch" một tiếng mở ra, miệng lẩm bẩm "Xin lỗi nhé huynh đệ, mượn ít lộ phí", vung xẻng lên định bổ mạnh xuống lớp băng phía trên cái xác khô!

Chương 412

"Bàn Tử!

Dừng tay!" Tiếng quát của Trương Hạo và tiếng hét kinh hãi của Dịch Táp vang lên cùng lúc.

Nhưng đã quá muộn!

"Rắc!" Nhát xẻng đầu tiên bổ xuống, vụn băng bay tung tóe, một vết nứt rõ ràng lập tức lan rộng.

Bất ngờ thay, lớp băng đó dường như vô cùng giòn.

"Hê, cũng giòn phết!" Bàn Tử càng hăng hái, lại bổ thêm hai nhát nữa vào vết nứt.

"Rắc!

Rào!" Tiếng vỡ vụn đáng sợ vang lên dồn dập, như thể cả một bức tường kính đang sụp đổ!

Vết nứt do Bàn Tử tạo ra lan rộng như mạng nhện, trong nháy mắt bao phủ cả một vùng băng rộng hơn mười mét vuông!

Đây căn bản không phải là lớp băng mỏng bị đông giòn, mà là một "nắp băng" che phủ một khoang rỗng hoặc một vết nứt khổng lồ dưới lòng đất!

"Không ổn!

Bên dưới là rỗng!" Con ngươi màu vàng đỏ của Trương Hạo co rút lại, lập tức phán đoán ra nguy cơ.

Tiếng nói vừa dứt, ầm ầm ầm ầm!!!

Như thể rồng đất lật mình!

Cả mảng băng dưới chân Bàn Tử ầm ầm sụp đổ!

Những khối băng khổng lồ lẫn với tuyết rơi xuống như thác nước!

Phạm vi sụp đổ lớn hơn nhiều so với điểm Bàn Tử bổ, lập tức lan đến khu vực nghỉ ngơi của mọi người!

"Chạy!" Trương Hạo một tay nắm lấy Hoắc Tú Tú và Hạo Thiên Chân gần anh nhất, cố gắng nhảy lùi lại.

Nhưng tốc độ và phạm vi sụp đổ nhanh đến không tưởng!

Bề mặt băng sụp đổ liên hoàn như những quân cờ domino, những vết nứt như những tia sét đen ngòm lan rộng trên mặt đất!

Chân mọi người lập tức mất đi điểm tựa!

"A!" "Nắm lấy tôi!" "Tiểu Cữu!" Những tiếng la hét kinh hoàng bị tiếng sụp đổ khổng lồ của băng tuyết nhấn chìm.

Giải Tiểu Hoa và Dịch Táp vừa đỡ Đinh Ngọc Vũ Điệp dậy, lớp băng dưới chân đã nứt toác ra.

Trương Kỳ Lân phản ứng nhanh nhất, cố gắng bám vào tảng băng bên cạnh, nhưng gốc của tảng băng đó cũng vỡ vụn ngay lập tức!

Bàn Tử là người chịu trận đầu tiên, cả người lẫn xẻng đều biến mất trong hố băng sụp đổ, chỉ để lại một tiếng hét kéo dài, đầy hối hận: "Mẹ ơi!" Trời đất quay cuồng!

Dòng khí lạnh lẽo cuốn theo bột tuyết và băng vụn ập vào mặt!

Mọi người như những viên sỏi cảo, không thể tự chủ mà rơi theo những khối băng và tuyết sụp đổ, xuống bóng tối sâu không thấy đáy bên dưới!

Thời gian rơi dường như bị kéo dài, lại dường như chỉ trong một khoảnh khắc.

Cơ thể liên tục va vào những tảng băng sụp đổ và vách hang dốc đứng, bộ đồ chống rét dày bị những cạnh băng sắc nhọn rạch nát, cái lạnh buốt xương và cơn đau dữ dội do va chạm đan xen.

Cuối cùng, cùng với những tiếng rơi trầm đục và những tiếng rên rỉ đau đớn, cú rơi dừng lại.

Xung quanh im lặng như chết, chỉ có băng vụn và tuyết vẫn đang rơi lả tả.

"Khụ khụ...

Mẹ kiếp..." Bàn Tử là người đầu tiên rên rỉ, hắn bị chôn dưới một đống băng vụn, giãy giụa bò ra, cả người lếch thếch, chiếc xẻng công binh cũng không biết bay đi đâu.

"Mọi người... sao rồi?" Giọng Trương Hạo vang lên, mang theo một chút đau đớn bị kìm nén.

Anh che chắn cho Hạo Thiên Chân và Hoắc Tú Tú, ba người ngã xuống một đống tuyết tương đối mềm, tuy đầu óc choáng váng nhưng dường như không bị thương nặng.

Anh nhanh chóng bật một chiếc đèn pin cực sáng.

"Tôi vẫn ổn..." Hạo Thiên Chân ho khan.

"Vũ Điệp!

Vũ Điệp!" Giọng nói lo lắng của Dịch Táp truyền đến.

Anh ta và Giải Tiểu Hoa đã che chắn cho Đinh Ngọc Vũ Điệp đang bất tỉnh trong lúc rơi, lúc này Giải Tiểu Hoa đang gắng sức đẩy những khối băng đè lên người.

"Khụ khụ... tôi không sao...

Vũ Điệp vẫn còn thở!" Giải Tiểu Hoa đáp lại.

“Tiểu Ca?” Trương Hạo nhìn về một bóng đen khác.

Thân ảnh của Trương Kỳ Lân đứng dậy từ một đống băng vụn, động tác vẫn nhanh nhẹn, chỉ có một vết cắt rõ ràng trên cánh tay, máu tươi nhuộm đỏ tay áo, nhưng anh ta không hề để ý, chỉ cảnh giác quan sát xung quanh.

Chùm sáng của đèn pin cực sáng xuyên qua bóng tối dày đặc, chiếu sáng môi trường họ đang ở.

Đây là một khe nứt khổng lồ đến nghẹt thở!

Rộng đến cả chục mét, nhìn lên trên, chỉ thấy một vùng bóng tối hỗn độn, cái hố băng mà họ rơi xuống, ở một nơi rất cao chỉ còn lại một chấm trắng mờ ảo.

Khe nứt kéo dài về hai phía, cũng sâu không thấy đáy.

Điều thực sự khiến tất cả mọi người lập tức dựng tóc gáy, máu gần như đông lại, chính là bốn bức tường của khe nứt này!

Bất kể là trên đầu, dưới chân, hay hai bên, nơi mắt có thể nhìn thấy, tất cả đá và đất đều có một màu đen tuyền, như thể có thể hấp thụ mọi ánh sáng!

Đó không phải là màu đen của than đá, cũng không phải màu đen của màn đêm, mà là một màu đen chết chóc, mang theo cảm giác nhớp nháp bất tường, như thể có thể nuốt chửng cả linh hồn - màu đen của vực sâu!

Ánh sáng đèn pin chiếu vào, dường như bị vật chất màu đen quỷ dị này hấp thụ mất một nửa, chỉ có thể chiếu sáng một khu vực rất nhỏ, trông vô cùng yếu ớt.

“Cái... cái đá này...” Giọng Hoắc Tú Tú mang theo tiếng khóc, bám chặt vào cánh tay Hạo Thiên Chân.

“Không phải đá...” Giọng Trương Hạo ngưng trọng chưa từng có, đôi mắt màu vàng đỏ của anh dán chặt vào những bức tường đá màu đen xung quanh, huyết mạch Thủy Kỳ Lân trong cơ thể như gặp phải thiên địch mà điên cuồng cảnh báo, cảm giác nóng rực thậm chí còn lấn át cả cơn đau do cú ngã.

Anh từ từ di chuyển chùm sáng đèn pin.

Chương 413

Khi chùm sáng quét qua một bức tường đá màu đen tương đối phẳng ở bên cạnh, hơi thở của tất cả mọi người đều ngừng lại!

Nơi vệt sáng chiếu tới, bên trong lớp đá đen như mực đó... kinh hoàng thay, lại khảm vô số những bóng người đen ngòm méo mó, mờ ảo!

Những bóng đen đó dày đặc, chồng chất lên nhau, tư thế khác nhau.

Có cái như đang đau đớn giãy giụa, hai tay cào về phía trên; có cái co quắp lại thành một khối, như đang chịu đựng sự sợ hãi tột cùng; có cái lại đứng thẳng tắp, vị trí "mắt" trống rỗng dường như đang xuyên qua lớp đá, "nhìn" chằm chằm vào nhóm người không mời mà đến trong khe nứt!

Chúng không có thực thể, không có khuôn mặt, chỉ có những đường nét hình người thuần túy được phác họa bởi bóng tối sâu hơn, như những dấu ấn vĩnh hằng còn lại sau khi bị lớp đá quỷ dị này nuốt chửng!

Một luồng khí lạnh lẽo, tuyệt vọng, oán độc khó tả, như một cơn thủy triều hữu hình, lặng lẽ ập đến từ bốn phương tám hướng, trong nháy mắt nhấn chìm tất cả mọi người!

Bàn Tử há hốc miệng, ảo tưởng về giấc mộng triệu phú vừa rồi đã bị nỗi sợ hãi vô biên nghiền nát, chỉ còn lại tiếng răng va vào nhau lập cập.

Họ đã rơi vào, không phải là một khe nứt núi thông thường, mà là một vùng đã bị sức mạnh của "Cổ Thần" ô nhiễm hoàn toàn, ngưng tụ vô số những linh hồn đau khổ... một vực sâu địa ngục!

Và những bóng đen trong đá đó, dường như giây tiếp theo sẽ thoát khỏi sự trói buộc, lao tới từ khắp nơi!

Đây không phải lần đầu Trương Hạo và mọi người nhìn thấy những bóng đen này, họ biết chúng là đầy tớ của Cổ Thần, những thực thể quỷ dị giúp Cổ Thần vận chuyển thi thể.

Sự xuất hiện của những bóng đen này khiến lòng mọi người lập tức chìm xuống đáy cốc, phảng phất như bị một bàn tay vô hình siết chặt.

Tuy nhiên, điều kỳ lạ là khi những bóng đen này cảm nhận được khí tức từ huyết mạch Thủy Kỳ Lân trong cơ thể Trương Hạo, chúng lại như gặp phải thiên địch, lập tức co rúm lại.

Thân hình vốn đang rục rịch của chúng bỗng khựng lại, trong "con mắt" trống rỗng dường như lộ ra một tia sợ hãi, không dám bén mảng tới gần nữa.

Mọi người thấy vậy, trong lòng không khỏi nhen nhóm một tia hy vọng, tạm thời yên tâm phần nào.

Trương Hạo biết rõ, huyết mạch Thủy Kỳ Lân này là chỗ dựa của tôi, cũng là tấm lá chắn duy nhất của họ trong cảnh tuyệt vọng này.

Nhưng tôi cũng hiểu rằng, đây chỉ là tạm thời có cơ hội thở dốc, nguy hiểm thật sự có lẽ vẫn còn ở phía sau.

Việc quan trọng nhất lúc này là lên đến đỉnh Côn Luân Sơn, đốt xương rồng để mở thông đạo không gian, thế nhưng khe nứt vừa sâu vừa dốc, lại bị lớp băng bao phủ trơn tuồn tuột, leo lên rất tốn sức, sẽ làm lỡ rất nhiều thời gian.

Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên lại hét lên: "Ối dồi ôi, nhiều đào tiên quá!" Tiếng "đào tiên" a lên lạc cả giọng vang vọng trong khe nứt vực sâu tĩnh mịch, nghe chói tai lạ thường, thậm chí còn mang theo

một chút hoang đường điên rồ.

Mọi người vừa mới hoàn hồn sau phen kinh hãi với "vách đá địa ngục" và những bóng ma, tim vẫn còn treo lơ lửng trên cổ họng, nghe vậy đều ngẩn ra.

"Thằng Béo chết tiệt!

Giờ này còn mơ mộng hão huyền!" Giải Tiểu Hoa tức đến nỗi suýt ném cả túi cứu thương trong tay qua.

"Không phải mơ!

Thật sự không phải!" Bàn Tử lồm cồm bò dậy từ một đống băng vụn, cũng chẳng buồn phủi tuyết, chỉ về một hướng sâu trong khe nứt, mắt trợn tròn xoe, giọng nói vừa kích động vừa sợ hãi đến khản đặc: "Mọi người nhìn kìa!

Bên đó!

Ánh sáng!

Cây đào!

Quả đào to quá!" Theo hướng Bàn Tử chỉ, ở rìa bóng tối đặc quánh mà luồng sáng đèn pin của Trương Hạo khó khăn lắm mới xuyên qua được, quả thật có le lói một chút ánh sáng dịu dàng mờ ảo, không hợp với hoàn cảnh chút nào.

Ánh sáng ấy mang theo một chút ấm áp hồng phớt, tạo thành một sự tương phản quỷ dị mà mãnh liệt với bóng đêm tĩnh mịch nuốt chửng ánh sáng xung quanh.

Nơi phát ra ánh sáng, bóng cây chập chờn, dường như thật sự có mấy gốc cây, trên đó treo lủng lẳng những quả tròn trịa, căng mọng, trĩu nặng.

"Đây…" Hạo Thiên Chân cũng ngơ ngác.

Sâu trong núi Côn Luân, dưới vực băng vạn trượng, một nơi tuyệt địa bị vô số bóng ma bao vây, lại xuất hiện vườn đào tiên?

Chuyện này còn ly kỳ gấp vạn lần những cái xác khô đóng băng kia!

Con ngươi kim hồng của Trương Hạo nhìn chằm chằm vào vùng sáng đó, huyết mạch Thủy Kỳ Lân trong cơ thể như thanh sắt nung đỏ, nóng rực hơn bất kỳ lần nào trước đây, cảnh báo một cách dữ dội, thậm chí còn mang theo một cảm giác chán ghét mãnh liệt.

Tôi trầm giọng nói: "Có gì đó không đúng.

Nơi này không thể có sinh vật sống nào tồn tại được.

Là cạm bẫy." "Nhưng… nhưng ánh sáng đó, những quả đào đó, trông thật quá…" Giọng Hoắc Tú Tú run rẩy, mang theo một chút mê mang bị dụ dỗ.

Ánh sáng và những quả đào kia trong bóng tối tuyệt vọng vô biên, giống như tiếng hát của hải yêu, tràn đầy sức hấp dẫn chí mạng.

"Thứ càng trông có vẻ tốt đẹp, trên địa bàn của Cổ Thần thì lại càng nguy hiểm." Giọng Trương Kỳ Lân lạnh như băng, anh lặng lẽ băng bó lại vết thương trên cánh tay, Hắc Kim Cổ Đao đã được nắm chặt trong tay từ lúc nào.

Vô số bóng đen méo mó khảm trên vách đá đen kịt, vào khoảnh khắc ánh sáng từ vườn đào xuất hiện, dường như cũng có chút xao động.

Hình dáng mơ hồ của chúng hơi vặn vẹo, "con mắt" trống rỗng dường như đồng loạt quay về phía ánh sáng.

Tuy nhiên, khi ánh mắt Trương Hạo lướt qua, đặc biệt là khi luồng uy áp từ huyết mạch Thủy Kỳ Lân mang theo chính khí cao ngạo, khởi nguồn từ thời hồng hoang chí tôn trên người tôi vô tình lan

tỏa ra, những bóng đen đó lại như bị bỏng mà co rúm lại, một lần nữa đông cứng trên vách đá, giữ một vẻ tĩnh lặng quỷ dị và sợ hãi.

Chúng không dám đến gần, nhưng cũng không rời đi, phảng phất như đang chờ đợi, lại phảng phất như đang… bái lạy một nghi lễ nào đó sắp bắt đầu.

"Chúng sợ Tiểu Ca… không, là sợ huyết mạch của Trương Hạo." Dịch Táp nhạy bén nhận ra điều này, trong lòng tạm yên, nhưng ngay sau đó lại bị nỗi lo lớn hơn thay thế: "Nhưng bây giờ chúng ta phải làm sao?

Leo ngược lên theo đường cũ sao?" Cô ngẩng đầu nhìn lên lối vào chỉ còn là một chấm trắng nhỏ xíu, cao không thể với tới.

Vách đá dốc đứng phủ băng trơn tuồn tuột, tuyết đọng sâu đến đùi càng khiến mỗi bước đi đều khó khăn.

Cõng Đinh Ngọc Vũ Điệp đang hôn mê mà leo trèo, quả thực là chuyện viển vông, nếu cố gắng thử, chỉ cần một chút sơ sẩy là tan xương nát thịt.

Thời gian, là thứ xa xỉ phẩm mà họ không thể lãng phí nhất.

"Con đường đi lên đã bị Bàn Tử cho nổ sập hoàn toàn, phạm vi quá lớn, nguy cơ leo trèo cực cao, hơn nữa chắc chắn sẽ kinh động đến 'thứ gì đó' có thể tồn tại ở trên." Trương Hạo bình tĩnh phân tích, ánh mắt lại một lần nữa hướng về phía ánh sáng quỷ dị của vườn đào: "Ánh sáng và cây đào này xuất hiện quá kỳ quặc, giống như… cố ý dẫn chúng ta qua đó.

Nhưng hiện tại, sâu trong khe nứt dường như là 'con đường' duy nhất." "Biết rõ là cạm bẫy mà vẫn phải xông vào sao?" Giải Tiểu Hoa nhíu chặt mày.

"Chúng ta còn lựa chọn nào khác sao?" Trương Hạo hỏi lại, giọng

điệu dứt khoát: “Xương rồng phải được đưa lên đỉnh núi để đốt.

Cứ chần chừ ở đây, chỉ có một con đường chết.

Bàn Tử phát hiện ra ‘con đường’, vậy thì để cậu ta dẫn đường đi.” Tôi lạnh lùng liếc nhìn Bàn Tử vẫn còn đang kích động vì “đào tiên”.

Trương Hạo không muốn đi lên không phải vì không thể, mà vì trong lòng tôi có một cảm giác mãnh liệt, rằng bên dưới lớp băng này ẩn giấu một bí mật vô cùng quan trọng.

Bàn Tử bị ánh mắt của Trương Hạo nhìn đến giật nảy mình, giấc mộng triệu phú ngay lập tức bị bóng ma tử thần bao phủ, mặt mày méo xệch: “Trương Hạo huynh đệ, tôi… tôi không phải là muốn lập công chuộc tội sao… Con đường này, thật sự phải đi à?” “Dẫn đường, hoặc ở lại cho bóng đen ăn thịt.” Giọng Trương Hạo không cho phép nghi ngờ.

Bàn Tử rùng mình một cái, nhìn những bóng đen dày đặc trên vách đá xung quanh đang im lặng “nhìn chằm chằm” vào mình, rồi lại nghĩ đến việc chính mình đã gây ra họa lớn, cắn răng nói: “Đi!

Bàn Gia tôi đi tiên phong!” Anh ta rút ra con dao găm dự phòng, cẩn thận dò dẫm tiến về phía ánh sáng hồng phớt kia.

Chương 414

Mọi người dìu dắt lẫn nhau, Giải Tiểu Hoa và Dịch Táp dìu Đinh Ngọc Vũ Điệp đang hôn mê, Hoắc Tú Tú đi sát bên Hạo Thiên Chân, Trương Kỳ Lân và Trương Hạo một trước một sau cảnh giới, từ từ đi theo sau Bàn Tử, bước vào khu vực được bao phủ bởi ánh sáng dịu dàng.

Vừa bước một chân vào, cảm giác như xuyên qua một lớp màng mỏng vô hình.

Cái lạnh thấu xương đột ngột tan biến, trong không khí lan tỏa một mùi hương ngọt ngào kỳ dị khó tả, hòa quyện giữa mùi quả chín nồng nàn và mùi máu tanh hôi mục.

Trước mắt bỗng trở nên quang đãng, đâu còn là vực sâu khe nứt lạnh lẽo tĩnh mịch nữa?

Đây là một không gian dưới lòng đất rộng lớn, trái với lẽ thường.

Đáy núi Côn Luân, trên đỉnh đầu không phải là vòm đá lạnh lẽo, nặng nề, mà là một bầu trời đêm hư ảo với những vì sao dịu dàng lấp lánh.

Ánh sao yếu ớt, mang một vẻ tĩnh lặng không chân thực, như một lớp lụa đen mỏng manh đính đầy kim cương vụn, nhẹ nhàng bao phủ không gian quỷ dị này.

Dưới chân là lớp đất đen mềm mại, ẩm ướt, mỗi bước chân đều lún nhẹ xuống, phát ra tiếng "phụt" khe khẽ, mùi đất nồng nàn, mang theo hơi thở của sự sống xộc vào mũi, gần như làm tê liệt nỗi kinh hoàng vừa trải qua khi rơi xuống khe băng.

Tuy nhiên, tất cả các giác quan đều bị khu rừng đào không thể tin

nổi ở trung tâm không gian này thu hút hoàn toàn.

Thân cây đào uốn lượn, xù xì, cổ xưa và mạnh mẽ như rồng cuộn đang nằm ngủ, vỏ cây nứt nẻ dọc ngang, lắng đọng những năm tháng không thể tưởng tượng.

Vậy mà trên cành lại trĩu nặng những chùm quả mọng!

Mỗi quả đào tiên đều to bằng miệng bát, căng mọng đến mức gần như muốn làm rách lớp vỏ mỏng, ánh ráng lấp lánh lưu chuyển dưới lớp vỏ đào, hồng phớt như má đào thiếu nữ, trắng ngần tựa sen tuyết Côn Luân, vàng óng như mảnh vỡ mặt trời nóng chảy.

Chính những luồng ánh ráng lưu động này đã xua tan đi sự u ám nơi đây một cách dịu dàng mà bá đạo, tô điểm cho mỗi tấc không gian một màu sắc lộng lẫy khiến người ta say đắm lòng người, tạo nên một "tiên cảnh" sống động và ngát hương.

Mùi hương ngọt ngào đến cực điểm, như một thực thể sống, len lỏi vào từng kẽ hở.

Nó không chỉ kích thích khứu giác, mà còn như những bàn tay nhỏ mềm mại, nhẹ nhàng khều vào đầu dây thần kinh, khơi dậy khát vọng nguyên thủy nhất trong lòng.

Sâu trong rừng đào, bóng dáng lờ mờ, những đường nét mái cong vút thấp thoáng sau kẽ lá, ngói lưu ly phản chiếu ánh ráng lấp lánh, cột chạm trổ tinh xảo không giống vật chốn trần gian.

Lại còn có những tiếng đàn sáo du dương thoang thoảng, mềm mại như lụa thượng hạng bay tới, xen lẫn trong đó là những tiếng cười nói vui vẻ mơ hồ nhưng đầy khoái lạc, khiến lòng người ngứa ngáy không yên.

"Trời đất ơi…" Bàn Tử há hốc miệng, nước miếng không kìm được chảy dài xuống mép, những bóng đen quỷ dị gặp trong khe băng,

cái lạnh thấu xương từ những móng vuốt quỷ bằng đồng, dưới sự tác động của "tiên cảnh" này, như lớp băng mỏng dưới nắng gắt, tan chảy hết trong nháy mắt, chỉ còn lại lòng tham thiêu đốt tâm can: "Mẹ nó chứ… đây là vườn đào tiên ư?!

Dao Trì của Tây Vương Mẫu, thật sự rơi xuống đáy núi Côn Luân rồi à?!" Con ngươi anh ta trợn tròn xoe, nhìn chằm chằm vào quả đào khổng lồ tỏa ánh vàng rực rỡ trên cây đào gần nhất, bước chân bất giác tiến về phía trước.

"Là ảo cảnh!" Giọng Trương Hạo như con dao găm được tôi trong băng lạnh, đột ngột đâm thủng bầu không khí ngọt ngào giả tạo này.

Sâu trong đôi mắt tôi, vệt kim hồng ẩn giấu đột nhiên bùng cháy dữ dội, phảng phất như hai lõi dung nham được đốt lên, điên cuồng xoáy tròn, thiêu đốt trong con ngươi!

Tầm mắt nhìn tới đâu, dưới lớp vỏ đào lộng lẫy tuyệt trần kia, thấp thoáng có những bóng đen mềm nhũn, nhầy nhụa đang giãy giụa trong ánh ráng; sâu trong mùi hương ngọt ngào ấy, lại cuộn trào một mùi thối rữa tanh nồng mùi sắt gỉ khiến người ta buồn nôn.

Trong cơ thể tôi, huyết mạch Thủy Kỳ Lân khởi nguồn từ thời hồng hoang cổ đại như nước lạnh đổ vào dầu sôi, tức thì sôi trào gào thét!

Sức mạnh nóng bỏng cuồn cuộn trong huyết quản, như vô số cây kim dung nham nhỏ li ti, điên cuồng đâm vào từng tấc thần kinh, mang lại cơn đau xé rách, nhưng cũng kiên quyết chống lại sức mạnh ăn mòn, làm tan chảy thần trí ẩn chứa trong mùi hương ngọt ngào len lỏi khắp nơi.

"Hương khí có độc!

Nín thở!" Trương Hạo gần như gầm lên, giọng nói mang theo sự

rung động của huyết mạch đang căng trướng: "Tất cả những thứ này!

Đều là giả!

Là cạm bẫy!" Lời cảnh báo như sấm sét nổ vang, nhưng cuối cùng vẫn chậm mất một khoảnh khắc chí mạng.

Mùi hương đào nồng nàn đến mức khiến linh hồn cũng phải mềm nhũn, phảng phất như có ý chí riêng.

Chúng không còn là những phân tử mùi hương đơn thuần, mà hóa thành vô số con côn trùng nhỏ li ti tham lam, không thể nhìn thấy bằng mắt thường, theo mỗi hơi thở bản năng của mọi người, điên cuồng chui vào miệng mũi họ, thậm chí xuyên qua lỗ chân lông trên da, xâm nhập thẳng vào sâu trong đại não!

Ngoài Trương Hạo dựa vào huyết mạch Thủy Kỳ Lân đang sôi trào như lõi dung nham trong cơ thể, cưỡng ép tạo ra một rào cản tinh thần nóng rực; và Trương Kỳ Lân, trong đôi mắt đen sâu thẳm phẳng lặng như giếng cổ, đột nhiên ngưng tụ một điểm ý chí tuyệt đối lạnh giá hơn cả băng tuyết Côn Luân, còn có thể miễn cưỡng duy trì một chút tỉnh táo như ngọn nến trước gió.

Những người còn lại, bao gồm cả Đinh Ngọc Vũ Điệp vừa được Hoắc Tú Tú bấm nhân trung đánh thức, ánh mắt còn mang theo vẻ mơ màng, ánh sáng trong con ngươi lập tức bị một thứ ảo ảnh sền sệt nào đó bao phủ.

"Thơm quá…" Giọng Hoắc Tú Tú phiêu đãng như mộng du, đôi mắt vốn lanh lợi của cô lúc này trống rỗng vô thần, nhưng khóe miệng lại nở một nụ cười hạnh phúc gần như ngây dại, bước chân lảo đảo, đi thẳng về phía cây đào gần nhất treo đầy những quả đào tiên trắng hồng, phảng phất như nơi đó là bến đỗ cuối cùng của cuộc đời cô.

"Trường sinh… ăn vào là có thể trường sinh bất lão…" Trên mặt

Hạo Thiên Chân cũng nở một nụ cười thỏa mãn thuần khiết như trẻ con, nhưng ánh mắt lại mất đi tiêu cự, lẩm bẩm lời dụ dỗ cổ xưa, cơ thể không tự chủ được mà đi theo bước chân của Hoắc Tú Tú.

"He he… đào tiên… đều là của ta… tiên đào…" Lòng tham của Bàn Tử đã hoàn toàn áp đảo lý trí, anh ta phát ra những tiếng cười khà khà quái dị trong cổ họng, nước miếng chảy ròng ròng, thân hình béo mập bộc phát ra một tốc độ kinh người, như một quả đạn thịt ra khỏi nòng, lao thẳng về phía quả đào vàng lớn nhất, rực rỡ nhất ở trung tâm rừng đào, lực va chạm cực lớn thậm chí còn làm gãy mấy cành đào trĩu thấp.

"Ngọc Vũ Điệp, em xem… đẹp quá…" Giọng Dịch Táp dịu dàng như muốn nhỏ ra nước, cô nắm chặt cánh tay Đinh Ngọc Vũ Điệp, trên mặt tràn đầy một vẻ bình yên và hạnh phúc gần như thánh thiện chưa từng có, chỉ về phía những lầu son gác tía lấp lánh kia.

Giải Tiểu Hoa cắn chặt môi dưới, hai hàm răng nghiến ken két, gân xanh nổi lên trên trán, dường như đang tiến hành một cuộc giằng co nội tâm dữ dội.

Anh ta đột ngột lắc mạnh đầu, cố gắng xua đuổi những ảo ảnh dụ dỗ ra khỏi đầu.

Tuy nhiên, chỉ một khoảnh khắc lơ là, mùi hương ngọt ngào len lỏi khắp nơi liền như dòng lũ tìm thấy kẽ hở, ồ ạt tràn vào!

Sự giằng co trong mắt anh ta như ngọn lửa bị dập tắt, nhanh chóng mờ đi, chút tỉnh táo cuối cùng cũng bị nhấn chìm hoàn toàn, chỉ còn lại sự say mê và khao khát như những người khác.

Sợ hãi, mục tiêu, lý trí… tất cả những thứ thuộc về "hiện thực" đều bị "tiên cảnh" quyến rũ này và "tiên quả" trong truyền thuyết có thể mang lại sự sống vĩnh hằng rửa sạch.

Họ như những con rối bị những sợi dây vô hình điều khiển, đưa tay ra, vội vàng hái những quả đào tiên tỏa ra sức quyến rũ chết người, đưa lên miệng, và cắn mạnh một miếng!

Trương Hạo và Trương Kỳ Lân ở phía sau đám đông nhanh chóng nhìn nhau một cái.

Khoảnh khắc ánh mắt giao nhau ấy, không cần lời nói nhưng lại truyền tải nhiều thông tin hơn ngàn vạn câu chữ.

Nặng nề, cảnh giác, và còn có một chút quyết đoán lạnh lùng.

Cưỡng ép ngăn cản?

Không kịp nữa rồi!

Sức mạnh của ảo cảnh này như một tấm lưới trời, đã bao phủ toàn bộ không gian, cưỡng ép kéo họ ra chỉ gây ra những phản ứng dây chuyền không thể lường trước.

Họ chỉ có thể như những người thợ săn kiên nhẫn nhất, theo sát phía sau, nâng cao các giác quan lên đến cực hạn, cơ bắp căng cứng như dây cung đã giương, tinh thần tập trung cao độ, chờ đợi khoảnh khắc lớp vỏ bọc đường ngọt ngào giả tạo kia tất yếu sẽ vỡ tan, để đối mặt trực diện với sự thật nhe nanh múa vuốt đằng sau.

Đào tiên vào miệng, vị ngọt như mật ong lập tức lan tỏa trong khoang miệng, trôi xuống cổ họng, một luồng hơi ấm khó tả lập tức lan khắp tứ chi.

Tất cả mệt mỏi, đau đớn, cái lạnh thấu xương, đều tan biến dưới sự cọ rửa của luồng hơi ấm này.

Cơ thể trở nên nhẹ nhàng chưa từng có, phảng phất như đã trút bỏ gánh nặng ngàn cân, phiêu diêu như muốn cưỡi gió bay đi.

Mỗi lỗ chân lông đều giãn ra, tham lam hít thở khí tức của "tiên

cảnh".

Tiếng đàn sáo du dương lúc này trở nên rõ ràng và đầy ma lực, như liều thuốc độc ngọt ngào nhất thấm vào linh hồn.

Tiếng cười nói cũng rõ ràng hơn, mang theo sự vui vẻ và dụ dỗ vô tận.

Mọi người trên mặt đều nở nụ cười thỏa mãn và mơ màng, ánh mắt trống rỗng đi theo sự dẫn dắt của tiếng nhạc tuyệt diệu, như những con cừu được tiếng sáo gọi mời, bước thấp bước cao xuyên qua hành lang hoa lệ rực rỡ, hoa rơi lả tả, tiến về phía khu lầu các đèn đuốc sáng rực nhất sâu trong rừng đào.

Một cung điện hùng vĩ không thể tưởng tượng, như một vị thần khổng lồ mọc lên từ trong thần thoại, sừng sững ở trung tâm tầm nhìn.

Cung điện toàn thân được xây bằng một loại ngọc trắng nào đó vừa ấm áp như mỡ dê, lại vừa ẩn hiện ánh ngọc, quy mô to lớn đến mức gần như lấp đầy toàn bộ tầm mắt.

Chương 415

Vô số bảo thạch minh châu như những vì sao được khảm trên tường ngọc và mái cong, tỏa ra ánh sáng rực rỡ chói mắt, chiếu sáng không gian dưới lòng đất này sáng như ban ngày, thậm chí còn huy hoàng hơn cả bầu trời sao giả tạo trên đỉnh đầu.

Cánh cửa điện khổng lồ mở toang, không hề giấu giếm mà phô bày cảnh tượng bên trong.

Bóng người qua lại, y phục thơm tho, lụa là gấm vóc, một cảnh tượng thái bình thịnh vượng đến tột cùng!

Một bữa tiệc thịnh soạn của "tiên thần" đang diễn ra say sưa trong điện ngọc trắng này!

Vô số bóng người mặc trang phục cổ lộng lẫy qua lại, trò chuyện, nhảy múa.

Có người áo bào rộng tay, tà áo bay phấp phới, tiên phong đạo cốt, râu dài chấm ngực, tay cầm phất trần hoặc ngọc như ý; có người áo giáp sáng ngời, ánh vàng lấp lánh, eo đeo bảo kiếm, uy vũ phi thường, ánh mắt nhìn quanh như có uy lực của sấm sét; có người xiêm y lộng lẫy, búi tóc cao vút, trâm cài khẽ rung, dung nhan nghiêng nước nghiêng thành thấp thoáng sau châu quang bảo khí.

Sơn hào hải vị chất chồng như núi, tỏa ra mùi hương quyến rũ; rượu ngon Quỳnh Tương sóng sánh trong ly dạ quang, phản chiếu ánh sáng mờ ảo.

Những vũ nữ dáng người uyển chuyển xoay tròn ở trung tâm, voan mỏng bay bay; giọng ca nữ trong trẻo et mông, như tiếng nhạc trời, thấm sâu vào linh hồn.

Toàn bộ điện đường tràn ngập một bầu không khí cực lạc thái bình, tiêu dao vĩnh hằng của tiên gia, đủ để khiến bất kỳ người trần tục nào cũng lập tức chìm đắm.

"Hoan nghênh!

Hoan nghênh quý khách từ xa tới!" Một giọng nói sang sảng, nhiệt tình, nhưng lại mang theo một sự uy nghiêm và sức xuyên thấu khó tả, như tiếng chuông vàng khánh ngọc, vang vọng khắp điện đường huy hoàng, lập tức át đi tất cả tiếng đàn sáo và tiếng cười nói.

Chỉ thấy trên vị trí chủ tọa cao nhất, trên một chiếc bảo tọa bằng ngọc trắng khổng lồ được chạm khắc chín con rồng nhe nanh múa vuốt, một người đàn ông mặc cổn bào đế vương màu đen huyền, đầu đội mũ miện mười hai tua đang từ từ đứng dậy.

Gương mặt ông ta phảng phất như bị một lớp sương mù mỏng bao phủ, mơ hồ không rõ, chỉ có một đôi mắt như đầm sâu không thấy đáy, thỉnh thoảng lóe lên một tia sáng lạnh lẽo phi nhân.

Ông ta giơ chén rượu cửu long bằng vàng khảm hồng ngọc to bằng quả bồ đào trong tay lên, giọng nói mang theo một cảm giác kiểm soát không thể nghi ngờ: "Địa mạch Côn Luân chấn động, trời giáng dị tượng, trẫm liền biết có quý khách đến nhà.

Đặc biệt chuẩn bị rượu ngon quả tiên này, cùng chung vui thịnh hội!

Đây là 'Dạ Yến Thi Quốc', vạn năm khó gặp, các vị nhất định phải vui hết mình, mới không phụ cảnh đẹp đêm nay!" Giọng nói này như mang theo ma lực, lập tức đốt cháy chút dục vọng cuối cùng đang phình to trong lòng Bàn Tử.

"Ha ha ha!

Bệ hạ quá khách sáo rồi!" Bàn Tử sớm đã bị "tiên cảnh" và "tiên

yến" trước mắt làm cho mê mẩn, nghe vậy càng đắc ý quên mình, phảng phất như chính mình thật sự đã trở thành "Bàn tiên" trong hàng ngũ tiên ban.

Anh ta ưỡn bụng, vung tay, chộp lấy một cái đùi "tiên thú" không rõ tên được nướng vàng óng, mỡ chảy xèo xèo trên bàn trước mặt, ngang nhiên gặm lấy gặm để, miệng lẩm bẩm không rõ: "Bàn Gia… không, bản tiên nhất định sẽ vui hết mình!

Thịt ngon!

Rượu ngon!

Ha ha ha!" Hạo Thiên Chân, Hoắc Tú Tú và những người khác cũng hoàn toàn chìm đắm trong bầu không khí "nhiệt tình hữu hảo", "tiên khí phiêu đãng" xung quanh.

Họ bắt chước dáng vẻ của những "tiên nhân" kia, vụng về nâng ly dạ quang, cùng một "lão tiên trưởng" mặt mũi hiền từ, tay cầm phất trần bên cạnh cụng ly, cẩn thận nếm thử những món "tiên hào" chưa từng thấy, tỏa ra ánh sáng kỳ dị trên bàn.

Đinh Ngọc Vũ Điệp dường như cũng đã hoàn toàn "tỉnh táo", ánh mắt tò mò nhìn ngắm những đồ trang trí lộng lẫy xung quanh và những "tiên nhân" mặc trang phục kỳ lạ, trên mặt mang theo vẻ mới lạ như trẻ con.

Dịch Táp thì dựa vào bên cạnh cô, chỉ vào một "tiên đồng" đang biểu diễn phun lửa tạp kỹ không xa, phát ra những tiếng kinh ngạc nho nhỏ.

Chỉ có Trương Hạo và Trương Kỳ Lân, như hai pho tượng đá lạc lõng, bị cưỡng ép ngồi ở rìa bữa tiệc thịnh soạn ồn ào này.

Trương Hạo ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế ngọc lạnh lẽo, mỗi thớ cơ trên người đều căng cứng đến cực điểm, như một ngọn núi lửa

sắp phun trào.

Tôi cúi đầu, phảng phất như đang cố gắng hết sức để nhẫn nhịn điều gì đó.

Tuy nhiên, dưới mí mắt đang cố ý cụp xuống của tôi, vệt kim hồng kia không thể kìm hãm được nữa, như dung nham thiêu xuyên bóng tối, gần như muốn xuyên qua khỏi hốc mắt!

Tầm nhìn kịch liệt vặn vẹo, bong tróc.

Điện đường ngọc trắng lộng lẫy kia trong "con mắt chân thực" của tôi kịch liệt rung chuyển, trên những bức bích họa tinh xảo, hình ảnh nữ thần phi thiên chảy xuống những vệt máu đỏ sẫm nhầy nhụa, như những giọt lệ của người sắp chết.

Những "tiên nhân" qua lại trò chuyện kia, động tác trông có vẻ trôi chảy tao nhã, nhưng lại mang một cảm giác cứng nhắc phi nhân khiến người ta sởn gai ốc, góc độ chuyển động của các khớp cứng ngắc đến vô lý, như những con rối bị những sợi dây vô hình điều khiển.

Nụ cười vĩnh hằng trên mặt họ đông cứng ở khóe miệng, nhưng sâu trong ánh mắt lại là một vực sâu trống rỗng chết chóc.

Đáng sợ hơn là, xuyên qua lớp y phục lộng lẫy lấp lánh trên người họ, thứ lờ mờ nhìn thấy được không phải là máu thịt ấm áp, mà là lớp da thối rữa khô quắt, đen kịt, đầy những mảng thi ban màu xanh tím!

Một mùi hôi thối nồng nặc đến mức có thể làm người ta ngạt thở, bị mùi hương đào nồng nàn và mùi rượu đậm đặc cưỡng ép che đậy, như chướng khí độc dưới đáy đầm lầy thối rữa, nhưng lại không sót một chút nào mà chui vào trung tâm cảm nhận của huyết mạch Thủy Kỳ Lân trong tôi, khơi dậy sát ý và sự chán ghét bản năng nhất, ngút trời trong sâu thẳm huyết mạch.

Trương Kỳ Lân ngồi ngay ngắn như cây tùng, gương mặt trầm

tĩnh như băng huyền vạn năm không tan trên đỉnh Côn Luân.

Chỉ có bàn tay phải của anh đặt trên gối, các đốt ngón tay vì dùng sức quá độ mà trắng bệch, siết chặt vào chuôi đao Hắc Kim Cổ Đao lạnh lẽo, thô ráp.

Đôi mắt phẳng lặng như giếng cổ của anh, bình tĩnh lướt qua bữa tiệc xa hoa này, tuy nhiên cảnh tượng phản chiếu sâu trong đáy mắt lại còn trực tiếp hơn, đẫm máu hơn, và khiến người ta tuyệt vọng hơn những gì Trương Hạo nhìn thấy!

Nào có lầu son gác tía nào?

Nào có tiên nhạc phiêu đãng nào?

Rõ ràng là một tế đàn khủng khiếp rộng lớn vô tận, được dựng nên từ vô số xương trắng và quan tài mục nát tầng tầng lớp lớp, chồng chéo, xoắn xuýt vào nhau!

Những mảnh xương trắng bệch đâm xuyên qua những chiếc quan tài bẩn thỉu, những đốt xương sống gãy gập như lan can méo mó, vô số hộp sọ trống rỗng được khảm trên "tường", im lặng há miệng.

Những "tiên nữ" đang múa may kia, là những bộ xương khô khoác trên mình lớp da người mỏng manh, mỗi lần xoay người đều làm rơi xuống lả tả những hạt bụi xương; những "tiên trưởng" cụng ly cạn chén, trò chuyện vui vẻ kia, là những cái xác thối rữa miệng mũi đầy những con giòi béo mập, hốc mắt lấp lánh ngọn lửa ma trơi màu xanh lục!

"Sơn hào hải vị" chất chồng như núi trên bàn, là đám giòi bọ trắng hếu lúc nhúc không ngừng và những bộ nội tạng đã thối rữa đen kịt, chảy ra thứ dịch đặc quánh; "rượu ngon Quỳnh Tương" sóng sánh trong ly dạ quang, là thứ huyết tương sền sệt, đen ngòm, tỏa ra mùi sắt gỉ tanh ngọt hăng mũi!

Còn vị "đế vương" ngồi trên đỉnh cao nhất của tế đàn xương trắng, mặc cổn bào đế vương kia, dưới gương mặt mơ hồ của ông ta, kinh hãi thay lại là một khối u thịt khổng lồ đang không ngừng co bóp, phình to, được tạo thành từ vô số gương mặt người đang đau đớn quằn quại đến tột cùng!

Mỗi gương mặt đều đang gào thét trong câm lặng, giãy giụa, nhưng lại bị một sức mạnh vô hình trói chặt trên bề mặt khối u thịt, trở thành một phần của nó.

Lúc này, khối u thịt khổng lồ đó đang từ từ nứt ra vô số cái miệng đầy những chiếc răng nhọn li ti, tham lam, phát ra những tiếng hút sột soạt nhỏ nhưng khiến người ta ê răng.

Nó điên cuồng hút lấy "sinh khí" đại diện cho bản nguyên sự sống, lan tỏa ra từ sâu trong linh hồn đang chìm đắm của Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Hoắc Tú Tú và những người khác trên khắp bữa tiệc!

"Dạ Yến Thi Quốc"...

Trong tâm hồ lạnh lẽo của Trương Kỳ Lân, bốn chữ thấm đẫm máu tanh và tuyệt vọng này hiện lên rõ ràng.

Đây không phải là một bữa tiệc, đây là một buổi hiến tế!

Là một cái bẫy do tà thần cổ xưa giăng ra, dùng ảo ảnh đẹp đẽ đến tột cùng làm mồi nhử, một lò mổ để nuốt chửng linh hồn!

Họ, chính là những vật tế bị dụ vào bẫy, chờ bị làm thịt!

"Không được ăn!" Trương Hạo đột ngột ngẩng đầu, quát lớn!

Giọng nói không còn là tiếng gầm gừ trước đó, mà như tiếng sấm sét từ chín tầng trời cuộn theo dung nham gào thét, ẩn chứa thần uy cao ngạo của huyết mạch Thủy Kỳ Lân khi bị chọc giận hoàn toàn, cố gắng cưỡng ép phá tan cơn mê đắm này!

Tuy nhiên, tiếng gầm giận như sấm sét này, giữa tiếng tiên nhạc, tiếng cười nói ầm ĩ và tiếng nhai nhóp nhép của Bàn Tử, lại trông có vẻ yếu ớt vô lực đến lạ, lập tức bị nhấn chìm.

Bàn Tử đang ôm con "heo sữa quay" kia, gặm đến mỡ màng đầy miệng, má phồng lên; Hạo Thiên Chân đang cùng một "lão tiên trưởng" "tiên phong đạo cốt" trò chuyện rất vui vẻ, liên tục gật đầu; Hoắc Tú Tú được một "tiên quân" mặc áo giáp vàng, gương mặt "tuấn tú" dịu dàng dắt tay, chuẩn bị bước vào sàn nhảy; Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp thì tò mò dùng đũa ngọc gắp một quả "tiên quả" trong suốt lấp lánh, phảng phất như chứa đựng cả một dải ngân hà, cẩn thận đưa lên môi… "Bệ hạ!" Một giọng nói a á, âm nhu, như lưỡi rắn độc, đột ngột vang lên bên cạnh khối u thịt đế vương.

Người nói là một "nội thị" mặt trắng không râu, nụ cười như một chiếc mặt nạ khắc trên mặt bên cạnh đế vương.

Chương 416

Hắn ta hơi cúi người, ánh mắt như cây kim tôi trong băng, chính xác đâm về phía Trương Hạo và Trương Kỳ Lân.

"Hai vị quý khách này… có vẻ hơi câu nệ?

Là chê mỹ vị của 'Thi Quốc' ta không hợp khẩu vị, hay là… tiên nhạc này chưa đủ vừa tai?" Theo sau lời nói âm nhu chói tai đó, toàn bộ bữa tiệc đang ồn ào náo nhiệt, như bị một bàn tay khổng lồ vô hình đột ngột bóp cổ!

Tiên nhạc đột ngột dừng lại!

Tiếng cười tắt ngấm!

Tất cả động tác của "người" đều đông cứng trong nháy mắt!

Thời gian phảng phất như bị đóng băng.

Ngay sau đó, tất cả những cơ thể cứng đờ, với một góc độ hoàn toàn trái ngược với giới hạn khớp xương của con người, đồng loạt, như những con rối bị giật dây, đột ngột quay đầu lại!

Vô số đôi mắt trống rỗng chết chóc, không một chút sinh khí, mang theo một ác ý lạnh lẽo đến mức đông cứng cả tủy xương, như vô số mũi tên tẩm độc, lập tức tập trung vào Trương Hạo và Trương Kỳ Lân!

Ầm!

Ác ý thực chất, sền sệt, chứa đựng vô tận oán độc và tham lam, như một cơn sóng thần đen kịt, bẩn thỉu, bùng nổ dữ dội, hung hãn ập về phía hai người!

Toàn bộ "cung điện" phát ra tiếng rên rỉ như không thể chịu nổi,

những viên ngọc trắng tinh xảo trên tường bắt đầu bong tróc từng mảng lớn, để lộ ra những khúc xương trắng xen kẽ và lớp thịt thối rữa đang co bóp như vật sống bên trong!

Mùi hương đào nồng nàn, mùi rượu đậm đặc như những bong bóng xà phòng bị chọc thủng, lập tức tan biến không dấu vết, thay vào đó là mùi hôi thối nồng nặc đến ngạt thở, đủ để hun chết một con voi lớn, tích tụ cả triệu năm!

Ảo cảnh, như tấm gương lưu ly bị búa tạ đập nát, bắt đầu sụp đổ hoàn toàn!

"Ra tay!" Giọng Trương Kỳ Lân vẫn lạnh lùng ngắn gọn, nhưng như lưỡi đao đã ra khỏi vỏ, mang theo sự quyết tuyệt cắt đứt tất cả.

Lời còn chưa dứt, Hắc Kim Cổ Đao trong tay anh đã hóa thành một vệt sáng lạnh lẽo xé toạc bóng tối!

Lưỡi đao phá không, phát ra tiếng rít gào thê lương, mục tiêu nhắm thẳng vào khối u thịt co bóp khổng lồ được tạo thành từ vô số gương mặt đau khổ trên đỉnh tế đàn!

Ánh đao sắc bén vô song, ẩn chứa ý chí chém phá hư ảo!

Gần như cùng một lúc, dung nham bị kìm nén đến cực điểm trong cơ thể Trương Hạo bùng nổ dữ dội!

Ánh sáng kim hồng quanh thân như ngọn lửa thực chất bốc lên trời, chiếu rọi tôi như một vị thần giáng thế!

Một tiếng gầm trầm thấp, uy nghiêm, phảng phất như đã tồn tại từ thuở khai thiên lập địa, ẩn chứa cơn thịnh nộ của hồng hoang, tiếng gầm của Kỳ Lân, từ sâu trong lồng ngực tôi bật ra, hóa thành sóng xung kích màu kim hồng có thể nhìn thấy bằng mắt thường, điên cuồng càn quét khắp bốn phương tám hướng!

"Gầm!!!" Kỳ Lân gầm giận!

Vạn tà lui tan!

Tiếng gầm như cơn bão tận thế, hung hãn đâm vào "Thi Quốc" đang sụp đổ tan tành này!

Những "vị khách" vừa mới cứng đờ quay đầu, khóa chặt mục tiêu, dưới sự tác động của tiếng gầm Kỳ Lân ẩn chứa sức mạnh chí dương chí cương, phá diệt mọi tà túy, như những người tuyết bị ném vào dầu sôi!

Lập tức bùng nổ những tiếng gào thét thê lương phi nhân, phảng phất như vô số linh hồn bị xé nát cùng lúc!

Lớp da người lộng lẫy bao phủ bên ngoài cơ thể chúng, như những mảnh giấy cháy xém, bong tróc từng mảng, cong queo, hóa thành tro bụi!

Để lộ ra chân dung thật sự là những cái xác thối rữa muôn hình vạn trạng!

Có kẻ toàn thân mọc đầy lông thi màu xanh lục dài như rêu, móng tay đen kịt cong queo như móc sắt; có kẻ bụng rách toác, nội tạng thối rữa đen kịt kéo lê trên đất, để lại những vệt bẩn nhầy nhụa khi di chuyển; có kẻ đầu lâu nứt một nửa, não tương màu xám trắng trộn lẫn với đất, vô số con giòi béo mập chui ra chui vào, điên cuồng co bóp...

Chúng gào thét, cơ thể run rẩy dữ dội dưới uy áp của Kỳ Lân, co quắp, bản năng sợ hãi khí tức Thủy Kỳ Lân trên người Trương Hạo nóng rực như mặt trời thiêu đốt linh hồn, như thủy triều gặp phải đá ngầm điên cuồng co rút, lùi lại.

Phụt!

Ánh đao ngưng tụ toàn bộ tinh khí thần của Trương Kỳ Lân, chính xác vô cùng chém trúng khối u thịt "đế vương" khổng lồ trên ghế chủ

tọa!

Như dao nóng cắt vào mỡ thối!

“Aoooo!!!” Một tiếng rít không thể hình dung, hòa lẫn tiếng gào thét cực độ đau đớn và oán độc của hàng vạn người cùng lúc, như tiếng kèn địa ngục, nổ vang từ sâu trong khối u thịt!

Máu đen sền sệt, tanh hôi, như dầu mỏ, đột nhiên phun ra từ vết thương khổng lồ!

Khối u thịt khổng lồ điên cuồng co bóp, co rút, phình to, vô số gương mặt đau khổ quằn quại trên đó trở nên hung tợn hơn, miệng há to đến cực hạn trong câm lặng, phảng phất như muốn nuốt chửng cả thế giới!

Toàn bộ tế đàn xương trắng cũng vì cơn đau dữ dội này mà rung chuyển kịch liệt!

“A!!!” Ảo cảnh hoàn toàn sụp đổ và cảnh tượng trước mắt còn kinh khủng hơn cả địa ngục, như một gáo nước đá dội lên đầu, cuối cùng cũng kéo Hạo Thiên Chân, Hoắc Tú Tú và những người khác đang chìm đắm trong cơn mê “tiên quả”, “tiên hào” trở về thực tại!

Nhìn vào thứ nội tạng thối rữa đang nắm trong tay, vẫn còn đang khẽ co bóp; ngửi thấy mùi hôi thối nồng nặc đến mức linh hồn cũng phải mục rữa; rồi lại nhìn những con quái vật xác sống xung quanh đang nhe nanh múa vuốt, dù bị uy áp của Kỳ Lân làm cho co rúm không dám tiến lên, nhưng lại vì tiếng gào thét đau đớn của khối u thịt mà trở nên hung hãn cuồng bạo hơn...

Cảm giác buồn nôn sinh lý mãnh liệt và nỗi sợ hãi thấu xương lập tức đánh sập thần kinh của họ!

“Ọe!” Hoắc Tú Tú là người đầu tiên gập người, nôn mửa dữ dội, nước chua trong dạ dày và tàn dư của “tiên quả” vừa ăn trộn lẫn với

mật phun ra.

"Mẹ… mẹ ơi!!!" Bàn Tử nhìn nửa khúc chân người thối rữa đen kịt, đầy giòi bọ trong tay mình, thứ mà lúc nãy anh ta còn đang gặm ngon lành như "heo sữa quay", hồn bay phách lạc, nỗi sợ hãi tột độ khiến anh ta quên cả nôn mửa, chỉ mềm nhũn ra đất, đáy quần ướt sũng trong nháy mắt, phát ra tiếng hét thảm thiết như heo bị chọc tiết.

"Ặc… ọe!" Sắc mặt Hạo Thiên Chân trắng bệch như giấy, dạ dày co thắt dữ dội, vịn vào "cột" xương trắng bên cạnh nôn không ngừng.

Anh em Giải Tiểu Hoa và Giải Vũ Thần cũng mặt không còn giọt máu, cố nén cơn buồn nôn cuộn trào, cơ thể run rẩy dữ dội vì sợ hãi.

Đinh Ngọc Vũ Điệp thì mắt trợn trắng, gần như sắp ngất đi lần nữa, được Dịch Táp mặt cũng trắng bệch nhưng cắn chặt môi cố gắng vịn lấy.

"Đi!" Trương Hạo lại một lần nữa gầm lên như sấm!

Ánh sáng kim hồng quanh thân tôi như có sự sống, đột ngột phình ra, tạo thành một vầng sáng hình bán nguyệt nóng rực, tạm thời đẩy lùi đám xác sống đang ồ ạt tràn lên như thủy triều đen!

Rìa vầng sáng tiếp xúc với những cái xác thối rữa, phát ra tiếng "xèo xèo" thiêu đốt và mùi khét.

Tôi tay trái túm lấy Hạo Thiên Chân đang mềm nhũn trên đất, nôn không ngừng, tay phải thì kéo Hoắc Tú Tú gần như không đứng vững, vẫn còn đang nôn khan.

Thân hình Trương Kỳ Lân sớm đã lao về phía trước như một bóng ma!

Hắc Kim Cổ Đao trong tay anh hóa thành một vệt sáng lạnh lẽo không gì cản nổi!

Ánh đao đi qua, mấy cái xác cao lớn cản đường dẫn đến rìa tế đàn.

Một cái xác tướng quân toàn thân mặc áo giáp sắt rách nát, tay cầm rìu lớn gỉ sét.

Một con quái vật có ba cái đầu lâu thối rữa.

Tất cả đều bị luồng đao khí sắc bén chém thành nhiều đoạn trong nháy mắt, máu đen tanh hôi và thịt nát xương tan bay tung tóe!

Cưỡng ép mở ra một con đường ngắn ngủi cho mọi người!

Giải Tiểu Hoa và Giải Vũ Thần không hổ là tinh anh của Giải gia, cố nén nỗi sợ hãi và buồn nôn tột độ, thể hiện khả năng ứng biến kinh người.

Giải Tiểu Hoa túm lấy Bàn Tử đang sợ đến mềm nhũn, Giải Vũ Thần thì cùng Dịch Táp, dìu Đinh Ngọc Vũ Điệp chân cẳng bủn rủn, ý thức mơ hồ, loạng choạng đi theo con đường máu mà Trương Kỳ Lân đã mở.

Chương 417

Toàn bộ "Thi Quốc" đang sụp đổ với tốc độ chóng mặt!

Vòm cung điện được dựng bằng xương trắng ầm ầm sập xuống, những cây xà ngang bằng xương khổng lồ rơi xuống, đè bẹp những cái xác thối bên dưới thành đống thịt nát; những cây đào thối rữa như bị đốt cháy, nhanh chóng hóa thành tro bụi bay đi; mặt đất rung chuyển dữ dội, nứt ra những khe hở khổng lồ sâu không thấy đáy, để lộ ra cảnh tượng còn to lớn hơn, âm u khủng khiếp hơn bên dưới.

Một bãi tha ma chất đầy xác chết không thấy bến bờ!

Vô số hài cốt méo mó biến dạng, quan tài vỡ nát, những túi da khô quắt, vũ khí gỉ sét gãy gập… tầng tầng lớp lớp, chất chồng như núi, kéo dài đến tận vực sâu đen kịt không thể tan trong tầm mắt!

Đó mới là nền tảng thực sự của "Thi Quốc" này!

Họ liều mạng chạy trốn trong biển xương núi xác!

Dưới chân là lớp thịt thối trơn nhầy và những mảnh xương gãy đâm vào chân, mỗi bước đi đều lún sâu, bước đi khó khăn!

Phía sau, là đội quân quái vật xác sống đủ mọi hình thù, ồ ạt tràn tới như thủy triều đen!

Sau khi bị uy áp của Kỳ Lân tạm thời đẩy lui, dưới sự thúc giục của tiếng gầm rú kinh thiên động địa, đầy đau đớn và phẫn nộ vô tận của khối u thịt khổng lồ, chúng đã hoàn toàn rơi vào điên loạn!

Bất chấp tất cả mà lao lên!

Đáng sợ hơn là bản thân khối u thịt, vết thương khổng lồ phun ra máu đen, vô số gương mặt đau khổ quằn quại gào thét, co bóp, dường như muốn thoát khỏi cơ thể chính để lao tới!

Trương Hạo bọc hậu, vầng sáng kim hồng như một con thuyền nhỏ chòng chành giữa biển khơi giận dữ, chịu đựng những đợt tấn công từ bốn phương tám hướng.

Mỗi lần một con quái vật xác sống đâm vào vầng sáng, đều bùng nổ những tia lửa kim hồng chói mắt và tiếng "xèo xèo" thiêu đốt, vầng sáng cũng theo đó rung chuyển dữ dội, sắc mặt Trương Hạo lại tái đi một phần.

Tôi tay phải chập hai ngón tay lại như kiếm, ánh sáng kim hồng ngưng tụ ở đầu ngón tay, thỉnh thoảng đột ngột điểm về phía trước, một mũi tên lửa ngưng tụ như thực chất liền bắn ra, chính xác xuyên thủng đầu lâu của mấy cái xác thối đang xông lên phía trước, đốt chúng thành những ngọn đuốc cháy hừng hực, tạm thời làm chậm bước chân của quân truy đuổi.

Trương Kỳ Lân thì như mũi nhọn sắc bén nhất, xông lên phía trước mở đường.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay anh hóa thành một cơn bão tử thần, mỗi lần vung lên đều mang theo một trận mưa máu tanh.

Ánh đao đi đến đâu, dù là xác thối mặc giáp hay quái vật nhiều tay, đều bị chém thành hai đoạn!

Động tác của anh đơn giản, hiệu quả, chí mạng, không có một chút hoa mỹ thừa thãi, mỗi nhát đao đều chỉ để giết chóc và mở đường!

Tiếng lưỡi đao xé toạc lớp da thịt và xương cốt mục nát, trở thành bản nhạc đệm chói tai nhất của địa ngục này.

Giải Tiểu Hoa, Giải Vũ Thần, Dịch Táp, Hạo Thiên Chân, Hoắc Tú Tú, thậm chí cả Bàn Tử đang bị kéo đi, lúc này đều bộc phát ra bản năng sinh tồn.

Giải Tiểu Hoa và Giải Vũ Thần phối hợp ăn ý, khẩu súng đặc chế

trong tay liên tục điểm xạ, đạn bắn vào người xác thối nổ ra những đốm lửa nhỏ, tuy không thể gây chết người, nhưng có thể ngăn chặn hiệu quả đòn tấn công của chúng.

Hạo Thiên Chân và Hoắc Tú Tú thì vung dao găm và cuốc chim mang theo bên người, chém vào những con quái vật lẻ tẻ lao đến từ hai bên, động tác tuy còn non nớt, nhưng lại mang theo sự liều mạng.

Dịch Táp thì bảo vệ Đinh Ngọc Vũ Điệp đang ý thức không rõ, lợi dụng thân pháp linh hoạt để né tránh các đòn tấn công, thỉnh thoảng đá văng những cái xác thối lại gần.

Bàn Tử dưới sự uy hiếp tột cùng của cái chết, cuối cùng cũng bộc phát ra sức mạnh và sự hung hãn kinh người.

Anh ta thoát khỏi tay Giải Tiểu Hoa, gầm lên một tiếng, vung một cây xương đùi trắng bệch to như cánh tay trẻ con, không biết là của thú khổng lồ hay người khổng lồ, dùng làm chùy khổng lồ, điên cuồng đập vào những cái xác thối lại gần!

Mỗi lần vung lên đều mang theo toàn bộ sự sợ hãi và phẫn nộ của anh ta, phát ra tiếng va chạm trầm đục, vậy mà cũng đập gãy xương mấy cái xác thối!

Hoắc Tú Tú trong lúc hỗn loạn đã thể hiện sự nhanh nhẹn không phù hợp với vẻ ngoài, cô vừa dùng dao găm đỡ đòn, vừa nhanh chóng tiếp cận Đinh Ngọc Vũ Điệp, từ chiếc túi cứu thương nhỏ mang theo bên người lấy ra một chiếc túi thơm nhỏ xíu, tỏa ra mùi thuốc nhàn nhạt, nhanh chóng nhét vào vạt áo Đinh Ngọc Vũ Điệp.

Đồng thời, miệng cô lẩm bẩm, hai tay bắt một ấn quyết kỳ lạ, đầu ngón tay dường như có một luồng khí màu xanh nhạt gần như không thể nhìn thấy, điểm về phía đám quân truy đuổi tập trung đông nhất.

Tuy hiệu quả rất nhỏ, nhưng mấy cái xác thối bị cô chỉ trúng,

động tác rõ ràng chậm lại một chút, phảng phất như bị những sợi dây vô hình níu lại.

Chém giết!

Hỗn loạn!

Bỏ chạy!

Không biết đã chém giết trong biển xương núi xác này bao lâu, chém ngã bao nhiêu con quái vật thối rữa lao tới, thể lực của mọi người đều đã gần đến giới hạn.

Vầng sáng kim hồng của Trương Hạo ngày càng mờ đi, tốc độ vung đao của Trương Kỳ Lân cũng chậm lại một chút.

Cánh tay Giải Tiểu Hoa bị móng vuốt sắc nhọn của một cái xác thối cào một vết sâu hoắm thấy cả xương, máu tươi đầm đìa.

Bàn Tử thì thở hổn hển như trâu, động tác vung gậy xương ngày càng nặng nề.

Ngay lúc tuyệt vọng bắt đầu lan tràn, Trương Kỳ Lân đang xông lên phía trước đột ngột dừng lại!

Ánh đao quét ngang, chém nát mấy cái xác thối cản đường phía trước.

"Đến rìa rồi!" Giọng Trương Kỳ Lân mang theo một chút gấp gáp khó nhận ra.

Tinh thần mọi người lập tức phấn chấn!

Cố gắng nhìn về phía trước!

Chỉ thấy ở rìa bãi tha ma khổng lồ này, một cầu thang đá khổng lồ dốc đứng, lởm chởm, được tạo thành từ những tảng đá đen tự nhiên, như sống lưng của một người khổng lồ, vươn thẳng lên trên!

Cuối bậc thang, không còn là ánh sao giả tạo hay bóng tối thối rữa, mà là ánh sáng trời màu xám trắng, lạnh lẽo và chân thực của đỉnh núi Côn Luân đã lâu không thấy!

Đó là hy vọng sống!

"Lên!

Nhanh lên!" Giọng Trương Hạo khẩn đặc, mang theo mệnh lệnh không thể nghi ngờ.

Tôi đột ngột bước về phía trước một bước, hai tay kết một ấn quyết cổ xưa huyền ảo trước ngực!

Ánh sáng kim hồng mờ nhạt quanh thân như hồi quang phản chiếu đột nhiên bùng nổ, sau đó mạnh mẽ đẩy về phía sau!

Ầm!

Một bức tường lửa kim hồng rực rỡ, cao đến vài mét, như một bức tường thành xuất hiện từ hư không, lập tức hình thành sau lưng mọi người!

Ngọn lửa hừng hực bốc cháy, tỏa ra nhiệt độ cao khủng khiếp, ngăn chặn triệt để thủy triều xác sống hung hãn lao tới và luồng khí đen bẩn thỉu mang tính ăn mòn cực mạnh do khối u thịt khổng lồ phun ra!

Bức tường lửa tiếp xúc với thủy triều xác sống và khí đen, bùng nổ tiếng "xèo xèo" dữ dội và khói đen cuồn cuộn!

Bức tường lửa chỉ có thể tranh thủ được một khoảng thời gian cực kỳ ngắn ngủi!

Mọi người hoàn toàn không dám quay đầu lại, bộc phát ra chút sức lực cuối cùng, lồm cồm bò dậy, tay chân cùng lúc lao về phía bậc thang dốc đứng!

Giải Tiểu Hoa và Giải Vũ Thần dìu Đinh Ngọc Vũ Điệp, Dịch Táp và Hoắc Tú Tú dìu Hạo Thiên Chân đang mềm nhũn, Bàn Tử thì tự mình lồm cồm bò lên.

Không khí lạnh lẽo, xen lẫn những hạt tuyết nhỏ li ti, như vô số cây kim thép, hung hãn đâm vào lá phổi nóng rực của họ!

Mang lại là cơn đau nhói và sự tỉnh táo sau kiếp nạn!

Khi người cuối cùng trong số họ lao ra khỏi cửa hang, một lần nữa đứng trên đỉnh núi Côn Luân phủ đầy băng tuyết vạn năm, gió lạnh gào thét của thế giới thực, tất cả mọi người gần như đều lập tức mất hết sức lực, ngã quỵ trên nền tuyết lạnh lẽo, thở dốc dữ dội, tham lam hít thở bầu không khí tuy lạnh thấu xương nhưng lại vô cùng trong lành này.

Chương 418

Mồ hôi trộn lẫn với máu và vết bẩn, nhanh chóng đóng băng trong gió lạnh.

Phía sau, trong vực sâu xác chết không thấy đáy, truyền đến tiếng gào thét đầy oán độc và không cam lòng của khối u thịt khổng lồ, như tiếng khóc của vạn quỷ!

Âm thanh đó xuyên qua lớp băng và nham thạch dày, mơ hồ truyền đến, cuối cùng bị gió núi gào thét nuốt chửng hoàn toàn, cách biệt.

Sau kiếp nạn, là một khoảng lặng chết chóc.

Chỉ có tiếng thở hổn hển nặng nề và tiếng tim đập điên cuồng.

Bão tuyết không biết đã dừng từ lúc nào.

Bầu trời xám xịt dày đặc trĩu nặng trên đỉnh núi tuyết nguy nga, phẳng phất như có thể chạm tới, khiến cả đỉnh núi chìm trong một sự tĩnh lặng ngột ngạt, đến nghẹt thở.

Thời gian phẳng phất như bị đóng băng trên vùng hoang nguyên trắng xóa cực hàn này.

"Chính là ở đó!" Hạo Thiên Chân gắng gượng chống người dậy, giọng nói khản đặc phá vỡ sự im lặng, cậu chỉ về vị trí trung tâm nhất của đỉnh núi, ngón tay run rẩy vì kiệt sức và lạnh giá.

Ánh mắt của tất cả mọi người, đều hướng theo sự chỉ dẫn của cậu.

Một tế đàn cổ xưa, hoang vắng, được xây dựng từ những khối đá huyền vũ đen khổng lồ, chưa qua đẽo gọt, như một người khổng lồ trầm mặc, cô độc sừng sững ở trung tâm đỉnh Côn Luân.

Tế đàn đã trải qua vạn năm mưa tuyết gió sương, bề mặt phủ một lớp băng dày, cứng, đầy những vết tích phong hóa, nhưng vẫn toát ra một khí tức uy nghiêm và thần thánh cổ xưa khó tả.

Nó phẳng phất như là xương sống của dãy núi này, là trục nối liền trời đất.

Trương Hạo từ từ đứng thẳng người, huyết mạch Thủy Kỳ Lân đang sôi trào trong cơ thể không hề lắng xuống vì đã thoát khỏi hiểm cảnh, ngược lại như cảm ứng được điều gì đó, cảm giác nóng rực càng thêm dữ dội, như đang hô ứng với dãy núi đang ngủ say dưới chân.

Cái lạnh thấu xương dường như không thể xâm nhập vào da thịt tôi.

Tôi hít một hơi thật sâu, không khí lạnh lẽo hít vào phổi, lại như dầu sôi đổ vào lửa nóng.

Đôi mắt kim hồng của tôi, như những vì sao đang cháy, khóa chặt vào tế đàn cổ xưa đó, trong ánh mắt không có một chút vui mừng nào của người sống sót sau kiếp nạn, chỉ có sự quyết tuyệt thấu xương và một vẻ trang nghiêm như sắp đối mặt với phán quyết cuối cùng.

Mọi người dìu nhau, gắng gượng đứng dậy.

Trên khuôn mặt ai cũng hiện rõ sự mệt mỏi tột độ, nỗi sợ hãi chưa tan hết, sự mông lung sau kiếp nạn, và… một sự kiên định đã lắng đọng, thấm sâu vào xương tủy sau khi bị cảnh tuyệt vọng này hành hạ nhiều lần.

Không ai nói gì, chỉ có tiếng bước chân nặng nề vang lên trên nền tuyết lạnh lẽo, từng bước, từng bước, tiến về phía tế đàn đen kịt như đã tồn tại từ thuở hồng hoang.

Tại trung tâm tế đàn, một rãnh đá hình tròn lõm xuống, đường kính

khoảng một mét, hiện ra trước mắt.

Vách trong của rãnh đá, khắc đầy những phù văn cổ xưa dày đặc, uốn lượn phức tạp, không ai có thể nhận ra, như vô số con mắt đang nhắm lại, im lặng nhìn chằm chằm vào những người đến dưới lớp băng.

Một luồng khí tức hoang vắng khó tả, phảng phất như khởi nguồn từ thuở khai thiên lập địa, lan tỏa ra từ rãnh đá.

Trương Hạo đi đến bên cạnh rãnh đá, ánh mắt lướt qua những phù văn thần bí đó.

Tôi từ từ giơ tay lên, lòng bàn tay hướng lên trên, một vòng xoáy tỏa ra dao động không gian yếu ớt xuất hiện từ hư không.

Đầu tiên xuất hiện, là mảnh xương rồng khổng lồ trắng như ngọc, nhưng lại ẩn chứa uy áp hồng hoang khiến người ta kinh hãi!

Nó vừa xuất hiện, không khí xung quanh phảng phất như ngưng đọng lại, phát ra tiếng kêu ong ong trầm thấp.

Tiếp theo, là chiếc lông phượng hoàng lấp lánh, mang theo khí tức bất hủ!

Cuối cùng, là chiếc hộp đồng cổ đầy gỉ sét, khắc đầy văn sấm, cùng với khối thủy tinh trong suốt không tì vết, phảng phất như ngưng tụ tinh hoa của đại dương bên trong hộp.

Không một chút do dự, Trương Hạo hai tay nâng mảnh xương rồng khổng lồ nặng trịch, vô cùng trân trọng đặt nó vào chỗ lõm ở trung tâm rãnh đá.

Khoảnh khắc xương rồng tiếp xúc với rãnh đá, những phù văn im lìm phảng phất như được kích hoạt, lóe lên cực kỳ yếu ớt, như lông mi của một con thú khổng lồ đang ngủ say sắp tỉnh giấc khẽ rung động.

"…" Giọng nói trầm thấp và trang nghiêm của Trương Hạo, vang lên trên đỉnh núi tĩnh mịch, mỗi âm tiết đều phảng phất mang theo một vần điệu kỳ dị, cộng hưởng với trời đất, xuyên qua gió lạnh gào thét, truyền rõ ràng vào tai mỗi người.

Tôi chập hai ngón tay lại như dao, không chút do dự mà rạch một đường lên lòng bàn tay của chính mình!

Dòng máu nóng hổi, mang sắc kim hồng đậm đặc, như lưu ly nóng chảy, mang theo khí tức nóng rực, từng giọt, từng giọt, chính xác rơi xuống chiếc lông phượng hoàng lấp lánh trong rãnh đá!

Ầm!!!

Như một vị thần cổ đại đã ngủ say hàng tỷ năm đột nhiên mở mắt!

Chiếc lông phượng hoàng dính máu bản nguyên của Thủy Kỳ Lân, lập tức bùng nổ thánh quang màu trắng tinh khiết chói mắt, phảng phất như có thể thanh tẩy mọi ô uế trên thế gian!

Ánh sáng này ẩn chứa thần uy hùng vĩ như lúc khai thiên lập địa, thần thánh và cổ xưa!

Ánh sáng trắng như có sự sống, lập tức bao trùm lấy khúc xương rồng khổng lồ ở trung tâm rãnh đá!

Ầm ầm!!!

Ngọn lửa ánh sáng màu trắng, như ngọn núi lửa đã bị kìm nén hàng triệu năm cuối cùng cũng tìm được lối thoát, từ trên xương rồng bốc thẳng lên trời!

Cột sáng vô cùng to lớn, tức thì xuyên thủng cả bầu trời xám xịt dày đặc!

Toàn bộ đỉnh Côn Luân được ngọn lửa thần thánh này chiếu rọi

sáng như ban ngày!

Nơi ánh sáng chiếu tới, băng tuyết vạn năm phảng phất như đang hoan hô nhảy múa, gió lạnh gào thét trên đỉnh núi lập tức được xoa dịu!

Những phù văn cổ xưa đã im lìm vô số năm tháng trên tế đàn, lúc này như được truyền vào sự sống, lập tức được thắp sáng toàn bộ!

Ngọn lửa ánh sáng màu vàng lưu chuyển, thiêu đốt trong những đường rãnh của phù văn, tạo thành những bức đồ đằng huyền ảo khôn lường!

Toàn bộ tế đàn phảng phất như sống lại, phát ra tiếng kêu ong ong trầm thấp và uy nghiêm, cộng hưởng với trời đất!

Một luồng sức mạnh hùng vĩ không thể tưởng tượng, đủ để bẻ cong không gian, lấy tế đàn làm trung tâm bùng nổ dữ dội!

"Lui lại!" Trương Hạo quát lớn, giọng nói trở nên méo mó giữa dòng năng lượng cuồng bạo.

Mọi người bị cảnh tượng như thần tích này làm cho chấn động đến gần như không thở nổi, nghe vậy liền lồm cồm bò dậy lui gấp về sau.

Ầm!!!

Ngọn lửa màu trắng cuối cùng cũng bùng nổ đến cực hạn!

Nó không còn là một cột sáng đơn thuần nữa, mà hóa thành một biển lửa trắng xóa càn quét cả đất trời!

Không gian dưới sức mạnh khai thiên lập địa này phát ra những tiếng rên rỉ ken két đến ê cả răng, như thể không chịu nổi gánh nặng!

Ánh sáng bị bẻ cong, cảnh tượng gợn sóng, gấp khúc như mặt nước!

Ngay phía trên tế đàn, nơi không gian bị ngọn lửa trắng thiêu thủng, một vòng xoáy không gian khổng lồ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, với những tia điện chói lòa liên tục lóe lên ở rìa, đang từ từ xoay tròn thành hình như một vết thương của vũ trụ!

Vòng xoáy sâu thẳm u tối, nhưng trung tâm lại tuôn chảy ánh sáng bảy màu, tỏa ra dao động không gian mạnh mẽ và bí ẩn, tựa như cánh cổng kết nối với một thế giới xa lạ khác!

Cổng không gian đã mở!

Chương 419

Ánh sáng hy vọng chưa bao giờ chói lòa đến thế!

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc ngọn lửa thần thánh bùng cháy đến đỉnh điểm, vòng xoáy không gian dần ổn định, ánh sáng bảy màu rực rỡ nhất… Bùm!!

Một tiếng động trầm đục đến tột cùng, phảng phất như nhịp đập trái tim từ nơi sâu nhất của lòng đất, đột ngột vang lên!

Toàn bộ dãy núi Côn Luân, từ những tinh thể băng nhỏ bé nhất đến những đỉnh núi hùng vĩ nhất, đều rung chuyển dữ dội, cuồng bạo theo nhịp đập này!

Tựa như một vị thần khổng lồ cổ đại đang say ngủ bị cưỡng ép đánh thức, phát ra tiếng gầm giận dữ!

Lớp đất và nham thạch cứng rắn dưới chân điên cuồng nhấp nhô, nứt toác như một vũng bùn mềm!

Những vết nứt khổng lồ như mạng nhện lập tức lan ra!

Một ý chí kinh hoàng còn sâu thẳm hơn, cổ xưa hơn, và chứa đựng ác ý vô biên hơn cả "thịt lựu" của Thi Quốc, bùng nổ từ nơi sâu nhất của địa mạch Côn Luân như một cơn sóng thần vô hình hủy diệt thế giới!

Mang theo khí tức cuồng bạo và hủy diệt có thể nghiền nát tất cả, nó hung hãn đâm thẳng vào vòng xoáy không gian vừa mở và long cốt đang cháy!

"Nó tỉnh rồi!" Đồng tử Trương Hạo đột ngột co lại thành một chấm nhỏ!

Ánh sáng trong đôi mắt màu vàng kim bùng lên, như hai mặt trời

rực cháy!

Cậu ta nhìn chằm chằm vào cổng không gian đang méo mó, rung lắc dữ dội dưới sự va chạm của ý chí kinh hoàng, những tia điện ở rìa điên cuồng lóe lên, và cả dãy núi đang cuộn trào như một con thú khổng lồ cổ đại bị chọc giận!

Một cảm giác lạnh lẽo chưa từng có, đủ để đóng băng cả linh hồn, lập tức bao trùm lấy cậu!

Trận chiến thực sự, hay nói đúng hơn, cuộc đọ sức cuối cùng với "Cổ Thần" đang ẩn mình dưới dãy Côn Luân, kẻ điều khiển "Thi Quốc", chỉ vừa mới vén lên bức màn tử thần!

Cổng không gian đã mở, nhưng liệu có thể an toàn đi qua và duy trì lối đi mỏng manh này dưới sự tấn công cuồng bạo của Cổ Thần hay không… đã trở thành một quả bom hẹn giờ chí mạng, đang tích tắc đếm ngược treo trên đầu tất cả mọi người!

Vòng xoáy không gian điên cuồng xoay tròn trên đỉnh đầu, ánh sáng bảy màu bị luồng xung kích vô hình xé rách, lúc sáng lúc tối, những con rắn điện chói lòa ở rìa điên cuồng nhảy múa, phát ra những tiếng nổ lách tách, dường như giây tiếp theo sẽ sụp đổ hoàn toàn.

Dưới chân, cả dãy núi Côn Luân như một con quái vật thời tiền sử bị chọc giận, đang cuồng bạo lăn lộn, gầm thét!

Những tảng đá khổng lồ vỡ tan trong tiếng nổ, lăn xuống, lớp đất đóng băng cứng rắn bị xé toạc thành những khe nứt đen ngòm không thấy đáy, băng tuyết bị chấn động bay đầy trời.

"Ổn định cổng không gian!" Tiếng gầm của Trương Hạo gần như bị nhấn chìm trong âm thanh núi lở đất nứt đinh tai nhức óc.

Hai tay cậu ta ghì chặt vào rìa tế đàn đang rung chuyển dữ dội, huyết mạch Thủy Kỳ Lân sôi trào trong cơ thể như dòng dung nham

vỡ đê, không chút do dự truyền vào long cốt và Phượng Hoàng Linh trong rãnh đá!

Ánh sáng vàng kim phun ra từ mọi lỗ chân lông trên người cậu, tạo thành một cột sáng hòa quyện với ngọn lửa trắng thần thánh bốc lên từ tế đàn, cố gắng hết sức chống lại sự va chạm của ý chí kinh hoàng từ sâu trong lòng đất.

Ý chí đó như hàng tỷ cây kim thép lạnh lẽo, mang theo ác niệm thuần túy và ham muốn hủy diệt, hung hãn đâm vào thế giới tinh thần của cậu!

Vô số lời thì thầm hỗn loạn, méo mó, đầy báng bổ điên cuồng vang lên trong đầu cậu, cố gắng làm tan rã ý chí, vấy bẩn huyết mạch của cậu!

"Hự!" Trương Hạo hừ một tiếng, khóe miệng rỉ ra một vệt máu màu vàng kim, cơ thể lảo đảo dữ dội, nhưng đôi tay đặt trên tế đàn vẫn vững như bàn thạch, không hề nhúc nhích!

Ngọn lửa bất khuất rực cháy trong đôi mắt vàng kim.

"Bảo vệ Trương Hạo!" Giọng Trương Kỳ Lân lạnh như dao, tức thì chém tan sự hỗn loạn.

Anh ta lóe lên, vững như bàn thạch đứng bên cạnh Trương Hạo, Hắc Kim Cổ Đao chưa ra khỏi vỏ, nhưng một luồng sát ý cô đọng như thực chất đã lan tỏa, cảnh giác với bất kỳ mối đe dọa nào có thể tấn công từ các kẽ nứt hoặc trong bão tuyết.

Anh ta biết rõ, kẻ thù lớn nhất lúc này là sự va chạm ý chí vô hình và cổng không gian có thể sụp đổ bất cứ lúc nào!

"Kẽ nứt!

Cẩn thận kẽ nứt!" Giải Tiểu Hoa hét lên cảnh báo, đồng thời khẩu súng đặc chế trong tay liên tục điểm xạ, bắn lệch mấy tảng đá to như

cối xay đang gào thét rơi xuống từ vách núi bên cạnh!

Đá vụn bay tứ tung.

Sự may mắn vừa thoát chết của Bàn Tử đã sớm bị uy lực của đất trời trước mắt dọa cho bay mất, anh ta hét lên một tiếng quái dị, lồm cồm bò dậy né một kẽ nứt sâu không thấy đáy vừa đột ngột mở ra ngay bên chân, tay chân luống cuống định vơ lấy chiếc ba lô bên cạnh, bên trong vẫn còn vài cây thuốc nổ cuối cùng.

Hạo Thiên Chân và Hoắc Tú Tú dìu Đinh Ngọc Vũ Điệp vẫn còn yếu ớt, khó khăn giữ thăng bằng trên mặt đất chao đảo dữ dội, né tránh đá lở và các kẽ nứt.

Dịch Táp thì đi sát sau lưng Trương Kỳ Lân, tay nắm chặt đoản đao, ánh mắt sắc bén quét quanh sự hỗn loạn.

"Cổng không gian đang thu nhỏ lại!" Giọng Giải Vũ Thần mang theo một tia kinh hãi.

Anh ta đứng gần tế đàn hơn, nhìn rất rõ.

Dưới sự tấn công liên tục của ý chí vô hình, vòng xoáy không gian khổng lồ đó đang co lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được!

Ánh sáng bảy màu ở rìa trở nên mờ mịt, hỗn loạn, tiếng nổ của những con rắn điện ngày càng dồn dập!

"Bàn Tử!

Thuốc nổ!" Trương Hạo đột ngột quay đầu, gầm lên với Bàn Tử vẫn còn đang hoảng hồn, giọng nói khản đặc biến dạng vì phải chống lại ý chí va chạm: "Ném vào kẽ nứt!

Khe sâu nhất ấy!

Nhanh!

Gây nhiễu nó!" Cậu ta cảm nhận được, ngọn nguồn cốt lõi của ý

chí kinh hoàng đó, đang ẩn mình trong một kẽ nứt khổng lồ nào đó dưới chân!

Bàn Tử giật mình, gần như là theo bản năng, luống cuống lôi ra hai cây thuốc nổ đã buộc sẵn trong ba lô, không thèm nhìn, dùng bật lửa châm ngòi, gầm lên một tiếng: "Bàn gia mời mày ăn hàng nóng đây!" Anh ta dồn hết sức bình sinh, ném mạnh về phía kẽ nứt lớn nhất gần tế đàn nhất, cũng là nơi rung chuyển dữ dội nhất và đang không ngừng tuôn ra khí đen lạnh lẽo!

Vút!

Thuốc nổ mang theo tia lửa cháy, vẽ một đường vòng cung, rơi chính xác vào kẽ nứt đen ngòm sâu không thấy đáy!

Ầm ầm!!!

Hai tiếng nổ trầm đục nhưng uy lực cực lớn, như sấm rền vang lên từ sâu trong lòng đất!

Sự rung chuyển dưới chân thoáng chững lại!

Luồng khí đen phun ra từ kẽ nứt đó cũng đột ngột khựng lại!

Gần như cùng lúc tiếng nổ vang lên!

"Gầm!!!" Một tiếng gầm của Kỳ Lân còn uy nghiêm hơn, giận dữ hơn, phẫn phất đến từ cội nguồn hồng hoang, bộc phát từ lồng ngực Trương Hạo!

Lần này, tiếng gầm không còn là sóng xung kích, mà ngưng tụ thành một sóng âm màu vàng đỏ đậm đặc như một cây trường mâu có thể nhìn thấy bằng mắt thường!

Cây trường mâu sóng âm mang theo tiếng rít xé rách không gian, không nhắm vào kẽ nứt, mà hung hãn đâm vào trung tâm vòng xoáy không gian đang rung chuyển dữ dội trên đỉnh đầu, sắp sụp đổ!

Ong!

Một cảnh tượng kỳ dị xảy ra!

Vòng xoáy không gian vốn đang điên cuồng sụp đổ và co lại, ngay khoảnh khắc bị sóng âm của tiếng gầm Kỳ Lân đâm vào, liền như được tiêm một liều thuốc trợ tim!

Vòng xoáy đột ngột khựng lại, rồi bùng lên ánh sáng bảy màu còn rực rỡ hơn!

Chương 420

Xu thế co lại bị chặn đứng!

Mặc dù vẫn không ổn định, những con rắn điện ở rìa điên cuồng lóe lên, nhưng khung của cổng không gian đã tạm thời được giữ vững!

"Chính là lúc này!

Đi!" Giọng Trương Hạo mang theo sự yếu ớt sau khi dốc toàn lực, nhưng lại tràn đầy sự quyết đoán không cho phép nghi ngờ.

Cậu ta vung mạnh tay, chỉ về phía lối vào cổng không gian đang lưu chuyển ánh sáng, rắn điện vây quanh!

Hy vọng, vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, đã xé ra một kẽ hở!

"Đi!" Trương Kỳ Lân là người đầu tiên hưởng ứng, không chút do dự, anh ta chộp lấy cánh tay Dịch Táp đứng gần nhất, thân hình như mũi tên rời cung, lao thẳng về phía lối vào vòng xoáy không gian đang lưu chuyển ánh sáng!

Hắc Kim Cổ Đao trong tay kia của anh ta phát ra tiếng ong ong trầm thấp, sẵn sàng chém tan những dòng chảy hỗn loạn trong không gian.

"Nhanh!

Theo sau!" Giải Tiểu Hoa và Giải Vũ Thần cũng phản ứng cực nhanh, hai người một trái một phải dìu Hạo Thiên Chân và Hoắc Tú Tú vẫn còn đang ngơ ngác, bám sát theo sau Trương Kỳ Lân, lao về phía con đường sống duy nhất.

"Bàn Tử!

Đinh Ngọc Vũ Điệp!" Hoắc Tú Tú lo lắng quay đầu lại gọi.

"Đến đây đến đây!

Chân Bàn gia vẫn còn!" Bàn Tử vừa chạy vừa lăn, adrenaline tăng vọt, bộc phát tốc độ kinh người, vừa chạy vừa không quên nhặt lại chiếc ba lô rơi trên đất.

Đinh Ngọc Vũ Điệp bị hành động vừa rồi của Dịch Táp làm cho lảo đảo một cái, lúc này dường như mới tỉnh lại từ trạng thái mơ màng, trên mặt là một vẻ trắng bệch pha trộn giữa hoang mang, sợ hãi và mệt mỏi tột độ.

Cô ta theo bản năng nhìn về phía Bàn Tử đang chạy tới, rồi lại ngẩng đầu nhìn vòng xoáy bảy màu gần trong gang tấc đang tỏa ra dao động không gian hấp dẫn, sâu trong ánh mắt, một tia xám xịt cực kỳ quỷ dị, khó có thể nhận ra chợt lóe lên rồi biến mất.

"Ngọc Vũ Điệp!

Nhanh!" Giọng Dịch Táp vang lên từ rìa vòng xoáy, đầy gấp gáp.

Đinh Ngọc Vũ Điệp như bị đánh thức, bước đi, lảo đảo chạy về phía vòng xoáy, vừa lúc lướt qua Bàn Tử đang lao tới.

Đúng lúc này!

Dị biến đột ngột xảy ra!

Ngay khoảnh khắc Đinh Ngọc Vũ Điệp lướt qua vai Bàn Tử, ngay khi tất cả mọi người đều tưởng rằng sắp thoát khỏi đỉnh Côn Luân địa ngục này… Trương Hạo, người vẫn luôn quay lưng về phía mọi người, dốc toàn lực duy trì cổng không gian, chống lại ý chí của địa mạch, cơ thể đột nhiên chấn động mạnh!

Phụt!

Một tiếng động trầm đục khiến người ta tê cả da đầu, tiếng da thịt

bị xuyên thủng, vang lên rõ ràng trong tai mỗi người!

Thời gian, phảng phất như ngưng đọng vào khoảnh khắc này.

Trương Hạo từ từ, vô cùng khó khăn cúi đầu xuống.

Một đoạn xúc tu ẩm ướt, nhớp nháp, mang theo những đốm thi thể màu xanh sẫm và liên tục nhỏ giọt chất nhầy hôi thối, như một con rắn độc ác nhất, xuyên thủng từ sau tim bên trái của cậu!

Đầu xúc tu còn đang khẽ ngọ nguậy, dường như đang nếm thử dòng máu Thủy Kỳ Lân nóng bỏng!

Cơn đau dữ dội như sóng thần càn quét từng dây thần kinh của Trương Hạo, hơn nữa còn có một luồng năng lượng dị chủng lạnh lẽo, dơ bẩn, đầy tử khí, điên cuồng tràn vào cơ thể cậu theo xúc tu, kịch liệt xung đột với huyết mạch Thủy Kỳ Lân đang sôi trào!

Cột sáng vàng kim mà cậu dùng để duy trì cổng không gian lập tức chao đảo dữ dội, lúc sáng lúc tối!

Cậu ta khó tin, dồn hết sức lực toàn thân, từng chút một quay đầu lại.

Phía sau, trên khuôn mặt trắng bệch, thanh tú của Đinh Ngọc Vũ Điệp, lúc này không có bất kỳ biểu cảm nào, chỉ có một sự lạnh lẽo chết chóc.

Đôi mắt cô ta hoàn toàn bị một màu xám xịt vẩn đục như bùn lầy bao phủ, không còn tìm thấy một chút linh động và tình cảm nào thuộc về "Đinh Ngọc Vũ Điệp".

Đoạn xúc tu thối rữa chí mạng đó, chính là từ bàn tay phải hơi giơ lên, lòng bàn tay nứt toác của cô ta, mọc dài ra như một cây dây leo độc, xuyên thủng cơ thể Trương Hạo!

"Đinh… Ngọc Vũ Điệp…?" Tiếng thét của Hoắc Tú Tú mang theo

sự kinh hoàng và khó tin đến xé lòng, vang lên vô cùng thê lương trên đỉnh núi chết chóc.

Bước chân của Bàn Tử đứng sững lại, những thớ thịt trên mặt co rúm lại vì kinh hãi tột độ.

Trương Kỳ Lân đột ngột quay người, trên khuôn mặt phẳng lặng như giếng cổ lần đầu tiên xuất hiện vết nứt, sát ý lạnh lẽo như một cơn bão tuyết thực chất lập tức quét về phía Đinh Ngọc Vũ Điệp!

Hắc Kim Cổ Đao phát ra tiếng rồng gầm rung động!

Dịch Táp như bị sét đánh, sắc mặt nháy mắt trắng bệch như người chết, nhìn chằm chằm vào cánh tay phi nhân của Đinh Ngọc Vũ Điệp đang xuyên thủng Trương Hạo, môi run rẩy, nhưng không phát ra được bất kỳ âm thanh nào.

Trương Hạo, người bị "Đinh Ngọc Vũ Điệp" xuyên thủng, cơ thể run rẩy dữ dội, máu màu vàng kim theo xúc tu thối rữa tuôn ra ào ạt, nhỏ xuống tế đàn đen lạnh, phát ra tiếng "xèo xèo" thiêu đốt, bốc lên những làn khói đen mỏng.

Sức mạnh duy trì cổng không gian của cậu như quả bóng bị chọc thủng, nhanh chóng tiêu tan.

Vòng xoáy không gian vừa ổn định trên đỉnh đầu, những tia điện ở rìa điên cuồng lóe lên, ánh sáng bảy màu nhanh chóng mờ đi, vòng xoáy trở nên ì ạch, phát ra âm thanh chói tai khiến người ta kinh hồn bạt vía, phảng phất như chính không gian đang rên rỉ, bị xé rách!

Cổng không gian sắp sụp đổ!

Đòn tấn công chí mạng thực sự lại đến từ người không ngờ tới nhất!

Cơn đau dữ dội khi bị xúc tu thối rữa xuyên thủng và luồng năng lượng lạnh lẽo, dơ bẩn như hàng tỷ cây kim băng hung hãn đâm vào

thần kinh và huyết mạch của Trương Hạo!

Máu màu vàng kim theo xúc tu ghê tởm tuôn ra ào ạt, nhỏ xuống tế đàn đen lạnh, phát ra tiếng "xèo xèo" thiêu đốt, bốc lên từng làn khói đen hăng mũi.

Cột sáng vàng kim duy trì cổng không gian chao đảo dữ dội, lúc sáng lúc tối, như ngọn nến tàn trước gió.

Vòng xoáy không gian vừa ổn định trên đỉnh đầu phát ra những tiếng động chói tai đến ê cả răng, phảng phất như kết cấu không gian bị cưỡng ép xé rách, ánh sáng bảy màu nhanh chóng mờ đi, những con rắn điện ở rìa điên cuồng lóe lên, tốc độ sụp đổ và co lại đột ngột tăng nhanh!

"Trương Hạo!" Tiếng quát của Trương Kỳ Lân lần đầu tiên mang theo sự kinh hãi và tức giận không thể che giấu, thân hình hóa thành một tia chớp đen, bất chấp tất cả lao về phía Trương Hạo và "Đinh Ngọc Vũ Điệp" đã hoàn toàn biến dạng!

Hắc Kim Cổ Đao phát ra tiếng rồng gầm, vỏ đao lập tức bị sát khí cuồng bạo hất văng, lưỡi đao lạnh lẽo chĩa thẳng vào cái đầu xám xịt của "Đinh Ngọc Vũ Điệp"!

"Ngọc Vũ Điệp!

Không!" Dịch Táp hét lên một tiếng tuyệt vọng đến xé lòng, con dao găm trong tay tuột ra rơi xuống, cả người như bị rút hết xương.

Tiếng thét của Hoắc Tú Tú nghẹn lại trong cổ họng, chỉ còn lại sự kinh hãi câm lặng và nước mắt.

Bàn Tử đứng sững tại chỗ, những thớ thịt trên mặt co rúm lại vì sợ hãi và tức giận tột độ.

Hạo Thiên Chân và Giải Vũ Thần chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh lập tức đóng băng tứ chi, bóng ma tử thần chưa bao giờ dày đặc

như lúc này!

Ngay thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, khi cổng không gian sắp sụp đổ hoàn toàn, lưỡi đao của Trương Kỳ Lân sắp chạm vào "Đinh Ngọc Vũ Điệp".

Tí tách.

Một giọt máu vàng kim nóng hổi, vừa vặn nhỏ vào giữa làn khói đen hăng mũi trên tế đàn.

Chương 421

Xèo!

Như nước lạnh đổ vào chảo dầu nóng!

Làn khói đen đó lập tức bị đốt cháy!

Hóa thành một đường lửa vàng kim cực kỳ nhỏ nhưng vô cùng thuần khiết!

Khoảnh khắc đường lửa này xuất hiện, Trương Hạo, người vẫn luôn cúi đầu, cơ thể run rẩy vì "đau đớn tột cùng", đột nhiên ngẩng mặt lên!

Vệt "máu vàng kim" ở khóe miệng cậu ta bốc hơi ngay lập tức trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người!

Sắc mặt trắng bệch như kim loại bị ném vào lò luyện, lập tức bị một thứ ánh sáng rực rỡ như vàng nóng chảy thay thế!

Cái xúc tu thối rữa đang ngọ nguậy, xuyên thủng sau tim cậu, ngay khoảnh khắc tiếp xúc với ánh sáng này, lại như tuyết mỏng dưới nắng gắt, phát ra tiếng kêu ai oán "tí tách", với tốc độ mắt thường có thể thấy được, bắt đầu từ đầu nhọn, từng tấc một cháy đen, than hóa, biến thành tro bụi!

Sự tan rã này không phải là sự hủy diệt vật lý, mà giống như một ảo ảnh bị sự thật tuyệt đối xóa sổ không thương tiếc!

"A!!!" Một tiếng gầm hoàn toàn không giống tiếng người, phẫn phất như nổ tung từ sâu trong dung nham hồng hoang, bùng nổ dữ dội từ lồng ngực Trương Hạo!

Tiếng gầm này không nhắm vào không gian vật lý, mà mang theo một uy năng kinh hoàng có thể thiêu rụi mọi hư ảo, nhìn thấu linh

hồn, hung hãn va vào từng người có mặt tại đây!

Cùng với tiếng gầm rung động tâm can, sâu trong đôi mắt vàng kim của Trương Hạo vốn hơi mờ đi vì "đau đớn", hai đốm lửa vàng ròng cực kỳ thuần khiết, phảng phất được tinh luyện từ lõi mặt trời nóng chảy, đột nhiên bùng lên!

Ánh sáng của ngọn lửa này rực rỡ đến vậy, bá đạo đến vậy, lập tức át đi ngọn lửa trắng thần thánh đang chao đảo trên tế đàn, át đi những tia điện điên cuồng lóe lên ở rìa vòng xoáy không gian, thậm chí át cả bão tuyết đang hoành hành trên đỉnh Côn Luân!

Ngọn lửa vàng rực cháy trong mắt cậu, nơi ánh mắt cậu chiếu tới… Ầm!!!

Như một thanh sắt nung đỏ hung hãn ấn lên khúc gỗ mục phủ đầy băng dày!

Trước mặt Trương Hạo, "Đinh Ngọc Vũ Điệp" với đôi mắt bị màu xám xịt vẩn đục che lấp, khuôn mặt chỉ còn lại sự lạnh lẽo chết chóc, dưới ánh mắt rực lửa vàng của Trương Hạo, cơ thể đột nhiên cứng đờ!

Biểu cảm phi nhân chết chóc trên mặt cô ta như một chiếc mặt nạ giòn vỡ bị búa tạ đập trúng, lập tức phủ đầy những vết nứt như mạng nhện!

Bên dưới vết nứt, không phải là máu thịt, mà là sương đen đặc sệt đang cuộn trào, ngọ nguậy, khiến người ta buồn nôn!

Làn sương đen này phát ra những tiếng rít vô thanh, đầy báng bổ, kịch liệt méo mó, giãy giụa, phảng phất như bị ném vào chảo dầu nóng!

"Ảo… ảnh…" Giọng Trương Hạo khàn đặc trầm thấp, mỗi một từ như được nặn ra một cách khó khăn từ đáy hồ dung nham, mang

theo sức mạnh kinh hoàng thiêu diệt mọi hư ảo: "Chút ý chí bẩn thỉu… cũng đòi làm loạn tâm thần ta à?

Phá cho ta!!!" Ầm!!!

Khoảnh khắc chữ "phá" cuối cùng thoát ra khỏi miệng, hai đốm lửa vàng trong mắt cậu ta đột ngột phun trào ra ngoài!

Không phải ngọn lửa thực chất, mà là một cơn bão vô hình thuần túy do ý chí và chân viêm huyết mạch ngưng tụ thành, quét sạch tất cả!

Nơi cơn bão tinh thần này quét qua, toàn bộ cảnh tượng trên đỉnh Côn Luân như mặt nước vẩn đục bị ném đá, kịch liệt gợn sóng, méo mó, vỡ tan!

Cơn đau dữ dội khi bị xuyên thủng cơ thể biến mất!

Luồng năng lượng dơ bẩn điên cuồng tràn vào biến mất!

Vòng xoáy không gian sắp sụp đổ, rên rỉ chói tai biến mất!

Dãy núi dưới chân đang cuồng bạo lăn lộn như một con thú khổng lồ cổ đại, xé toạc vô số kẽ nứt sâu hun hút biến mất!

Gió lạnh thấu xương, tuyết bay đầy trời, tiếng nổ đinh tai nhức óc, tất cả đều biến mất!

Tiếng thét của Hoắc Tú Tú đột ngột ngừng lại, biểu cảm kinh hoàng trên mặt đông cứng, rồi bị sự hoang mang tột độ thay thế.

Những thớ thịt co rúm trên mặt Bàn Tử giãn ra, miệng há hốc, ánh mắt trống rỗng.

Lưỡi đao chắc thẳng của Trương Kỳ Lân đột ngột dừng lại giữa không trung, trên khuôn mặt lạnh lẽo lần đầu tiên hiện lên rõ ràng sự kinh ngạc tột độ.

Trên khuôn mặt trắng bệch của Dịch Táp, sự tuyệt vọng chưa kịp

tan đi, đã bị một cú sốc khổng lồ, không thể lý giải bao phủ.

Ngay cả "Đinh Ngọc Vũ Điệp" đang tan rã, biến thành sương đen cuồn cuộn cũng tan biến vào hư vô như khói!

Tất cả âm thanh, tất cả cảnh tượng, tất cả cảm giác… đều dưới một tiếng chân ngôn "phá" và đồng quang vàng rực thiêu rụi mọi hư ảo đó, nhanh chóng rút đi như thủy triều, tan rã, tiêu biến!

Cảm giác chóng mặt dữ dội như một cây búa vô hình, hung hãn đập vào sau gáy mỗi người.

Trời đất quay cuồng, ngũ quan bị tước đoạt ngay lập tức, chỉ còn lại bóng tối và cảm giác mất trọng lượng vô biên, nuốt chửng tất cả.

Phảng phất như đã rơi xuống hàng tỷ năm, lại phảng phất như chỉ mới qua một khoảnh khắc.

Khi ý thức cuối cùng cũng giãy giụa thoát ra khỏi vũng lầy hỗn loạn, mí mắt nặng trĩu khó khăn mở ra… Sự tĩnh lặng.

Sự tĩnh lặng tuyệt đối, đến ngạt thở đã thay thế cho tiếng nổ và bão tố tận thế trên đỉnh Côn Luân.

Không có gió lạnh thấu xương, không có tuyết bay múa, không có núi đá vỡ vụn, không có địa mạch gầm thét cuộn trào, càng không có xúc tu kinh hoàng xuyên thủng cơ thể và đồng bạn phản bội.

Chỉ có một vùng bóng tối vô biên, thuần khiết đến cực hạn.

Bóng tối này đặc sệt như mực đông, nuốt chửng mọi ánh sáng, cũng nuốt chửng mọi âm thanh.

Cảm giác dưới chân cứng rắn, lạnh lẽo, bằng phẳng, như một loại phiến đá khổng lồ vô tận nào đó.

Không khí ngột ngạt, ngưng đọng, mang theo một mùi vị khô khốc của bụi đất và nham thạch hỗn hợp, không có chút dấu hiệu lưu động

nào.

Mọi người nằm ngổn ngang trong bóng tối tuyệt đối này, tiếng thở dốc gấp gáp trong sự tĩnh lặng trở nên đặc biệt rõ ràng, mang theo sự hoang mang sau kiếp nạn và sự mệt mỏi thấm sâu vào xương tủy.

"Trương… Trương Hạo huynh đệ?" Bàn Tử là người đầu tiên lên tiếng, khàn khàn như giấy nhám cọ xát, anh ta cố gắng ngồi dậy, động tác vụng về và hoảng loạn: "Cậu… cậu không sao chứ?

Vừa rồi… vừa rồi là cái quỷ gì vậy?

Đinh Ngọc Vũ Điệp cô ta…" Lời chưa nói hết, chính anh ta cũng sững sờ, đột ngột quay đầu nhìn quanh, làm gì còn bóng dáng của Đinh Ngọc Vũ Điệp?

Chỉ có Hạo Thiên Chân và Hoắc Tú Tú cũng đang kinh hồn bạt vía ở ngay bên cạnh.

Đinh Ngọc Vũ Điệp đang nằm cách đó không xa, sắc mặt vẫn trắng bệch, nhưng hơi thở đều đặn, dường như chỉ ngất đi.

"Ảo giác…" Giọng Giải Vũ Thần mang theo một tia run rẩy khó nhận ra, anh ta chống nửa người dậy, ngón tay dùng sức ấn vào thái dương, sắc mặt trắng bệch: "Tất cả những gì vừa rồi… đều là ảo giác!

Cái xúc tu đó… cú đâm đó… sự 'phản bội' của Đinh Ngọc Vũ Điệp… đều là giả!

Đó là đòn tấn công tinh thần cuối cùng, cũng là độc ác nhất của Cổ Thần!

Nó muốn đánh sập chúng ta hoàn toàn từ phương diện tinh thần, làm tan rã sức mạnh duy trì cổng không gian của Trương Hạo, để chúng ta sụp đổ trong tuyệt vọng và tàn sát lẫn nhau!" "Ảo ảnh?!" Giọng Hoắc Tú Tú đột nhiên cao vút, đầy sợ hãi và khó tin: "Nhưng…

nhưng cảm giác đó quá thật!

Đau quá!

Trương Hạo cậu ấy…" Cô ta đột ngột nhìn về phía Trương Hạo, giọng nói nghẹn lại.

Trương Hạo vẫn giữ tư thế đứng thẳng, cách mọi người không xa.

Chương 422

Quần áo trên người cậu ta vẫn nguyên vẹn, đừng nói là vết thương xuyên thấu, ngay cả một vết rách cũng không có.

Chỉ là sắc mặt cậu ta hơi trắng, trán lấm tấm mồ hôi, lồng ngực khẽ phập phồng theo nhịp thở sâu, rõ ràng việc cưỡng ép bộc phát chân viêm huyết mạch để phá tan ảo ảnh kinh hoàng bao trùm mọi người vừa rồi đã tiêu hao không ít tinh thần của cậu.

Nhưng đôi mắt vàng kim đó lại sáng và sắc bén hơn bao giờ hết, như một thần binh đã được tôi luyện, lấp lánh trong bóng tối đặc sệt, sâu thẳm dường như vẫn còn sót lại một chút ánh vàng nóng bỏng.

Cậu ta từ từ thở ra một hơi khí đục, giọng nói bình ổn và rõ ràng, mang theo một sự tự tin tuyệt đối sau khi nhìn thấu hư ảo: "Chỉ là Cổ Thần giở trò thôi.

Muốn dùng thủ đoạn hạ đẳng này để giữ chúng ta lại à?

Mơ mộng hão huyền." Ánh mắt cậu ta quét qua mọi người, xác nhận tất cả ngoài việc tinh thần bị tổn thương, cơ thể không có gì đáng ngại: "Cổng không gian đã thành, nơi này chính là bờ bên kia." "Cổng… cổng không gian còn không?" Hạo Thiên Chân căng thẳng hỏi, giọng nói vang lên đặc biệt rõ ràng trong sự tĩnh lặng.

Cậu ta nhìn quanh, ngoài bóng tối vô biên, không thấy gì cả.

Trương Hạo không trả lời, chỉ giơ tay lên, dùng đầu ngón tay khẽ vạch một đường trong không trung.

Vút!

Một tia lửa vàng kim cực nhỏ bắn ra từ đầu ngón tay cậu, như que diêm được quẹt lên trong bóng tối.

Tia lửa yếu ớt, nhưng mang theo một ý chí quang minh chính đại có thể xua tan mọi u ám, lập tức chiếu sáng một khu vực nhỏ xung quanh.

Dưới ánh sáng yếu ớt này, ngay phía sau mọi người không xa, một bóng đen khổng lồ không thể tả, lẳng lặng đứng sừng sững trong bóng tối tuyệt đối, như cột chống trời!

Nó không hoàn toàn đen kịt.

Ở vị trí gần chân, ánh sáng màu lục u tối cực kỳ yếu ớt, mờ ảo, như ánh mắt lạnh lẽo của một con thú khổng lồ đang say ngủ, phác họa nên đường nét to lớn và nặng nề của nó.

Đó là một chất liệu không phải kim loại cũng không phải đá, phảng phất như đồng thanh đã ngưng đọng cả thời gian, bề mặt phủ đầy những rãnh và chỗ lồi lõm khổng lồ, méo mó, không thể nhận ra, như một loại chữ viết của người khổng lồ không thể giải mã, lại giống như những vết sẹo do năm tháng và một sức mạnh vĩ đại nào đó ăn mòn để lại.

Một khí tức cổ xưa nặng nề đến mức khiến linh hồn cũng cảm thấy trì trệ, như một làn thủy triều vô hình, lan tỏa từ bóng đen đồng thanh khổng lồ này, đè nặng lên trái tim mỗi người.

Nó chỉ đứng yên ở đó, mà dường như trấn áp cả vạn cổ thời không, ngăn cách ranh giới giữa sự sống và cái chết.

"Đây… đây là cái gì?" Bàn Tử nuốt nước bọt, giọng nói khô khốc, mang theo một tia run rẩy kính sợ: "Chúng ta… chúng ta đến đâu rồi?"
"Điểm cuối của cổng không gian." Giọng Trương Hạo mang theo một sự chắc chắn như đã an bài: "Hoặc nói cách khác, là một 'điểm khởi đầu' khác." Cậu ta cất bước, bước chân vững chãi, đi về phía bóng đen khổng lồ đang tỏa ra ánh sáng lục u tối yếu ớt.

Đôi mắt vàng kim như hai ngọn đèn sáng trong ánh sáng mờ ảo.

Mọi người hít một hơi thật sâu, nén lại sự chấn động và sợ hãi trong lòng, lần lượt đứng dậy đi theo.

Tiếng bước chân vang vọng trong sự tĩnh lặng, càng thêm vài phần căng thẳng khó tả.

Khi khoảng cách gần hơn, bóng đen khổng lồ dưới ánh sáng lục mờ ảo dần dần lộ ra nhiều chi tiết khiến người ta kinh hãi hơn.

Đó quả thực là một bức tường đồng thanh khổng lồ không thể tưởng tượng nổi, hay nói đúng hơn, là một tấm bia chống trời!

Bề mặt bia không hoàn toàn bằng phẳng, trên đó chi chít vô số vết khắc khổng lồ, sâu hoắm.

Những vết khắc này không phải để trang trí, mà giống một loại văn tự hoặc phù chú nguyên thủy và hoang dã, mỗi một nét đều mang theo cảm giác sức mạnh bàng bạc như mở núi phá đá, những chỗ chuyển nét tràn đầy một ý vị phi nhân, dữ tợn khó tả.

Ánh sáng lục u tối chính là từ sâu trong những vết khắc khổng lồ này cực kỳ yếu ớt thấm ra, như quỷ hỏa ngưng đọng.

Khi mọi người cuối cùng cũng đi đến chân tấm bia khổng lồ, ngẩng đầu nhìn lên, một cảm giác mãnh liệt rằng bản thân nhỏ bé như hạt bụi lập tức bao trùm lấy tất cả.

Tấm bia khổng lồ vươn lên, hoàn toàn chìm vào bóng tối vô tận phía trên, không thể nhìn thấy đỉnh ở đâu.

Và ngay phía trên tầm mắt họ không xa, mấy vết khắc khổng lồ đến mức ngoài sức tưởng tượng, chiếm trọn bề mặt bia, dưới ánh sáng lục mờ ảo phác họa, hiện ra rõ ràng trong mắt!

Con chữ đó méo mó, phóng khoáng, mang theo một sự lạnh lùng

và uy nghiêm hoang dã nhìn xuống chúng sinh, mỗi một nét bút phẳng phất như được dùng rìu khổng lồ bổ ra, khắc sâu vào tấm đồng thanh tuyên cổ này.

Ba Mươi Ba Cõi Phi Nhân!

Năm chữ cổ khổng lồ, như năm tia sét lạnh lẽo, hung hãn bổ vào sâu trong ý thức mỗi người!

"Ba… Ba mươi ba… Cõi Phi Nhân?" Bàn Tử khó khăn lặp lại, giọng nói mang theo âm rung không thể kìm nén: "Cái này… cái này con mẹ nó có nghĩa là gì?

Cõi Phi Nhân?

Nơi không dành cho người ở?

Ba mươi ba tầng địa ngục?" Anh ta theo bản năng rụt cổ lại, dường như cảm thấy bóng tối xung quanh trở nên lạnh lẽo hơn.

"Phi nhân…" Giải Tiểu Hoa nhìn chằm chằm vào năm chữ khổng lồ đó, mày nhíu chặt, sắc mặt nặng nề đến có thể nhỏ ra nước: "Theo nghĩa đen, là cõi của những kẻ không phải người.

Nhưng 'ba mươi ba'… con số này rất đặc biệt.

Trong truyền thuyết Đạo giáo, trời có ba mươi ba tầng, cao nhất là Đại La Thiên.

Phật giáo cũng có thuyết ba mươi ba tầng trời… Nhưng dù là loại nào, đều chỉ đến tầng thứ hoặc cảnh giới cực cao… Nhưng ở đây…" Anh ta nhìn quanh bóng tối chết chóc và tấm bia khổng lồ tỏa ra khí tức bất tường: "Tuyệt không phải nơi lành!" "Không phải thiên đường, thì là địa ngục." Giọng Trương Kỳ Lân lạnh lùng vang lên, như đang trần thuật một sự thật không thể chối cãi.

Anh ta đứng sau Trương Hạo nửa bước, ánh mắt sắc như dao,

cảnh giác quét qua tấm bia và bóng tối sâu thẳm xung quanh.

Ảo ảnh vừa rồi khiến sự cảnh giác trong lòng anh ta tăng lên mức cao nhất.

Hoắc Tú Tú theo bản năng nép sát vào Hạo Thiên Chân, giọng nói mang theo một tia sợ hãi: "Phi nhân… lẽ nào là nói những thứ bên trong này… đều không phải người?

Là… quỷ quái?

Hay là…" Cô ta không dám nói tiếp.

Sắc mặt Hạo Thiên Chân cũng rất tệ, cậu ta ép mình bình tĩnh phân tích: "Chữ 'giới', có thể hiểu là không gian, thế giới. 'Ba Mươi Ba Cõi Phi Nhân', có thể là chỉ một thế giới do ba mươi ba tầng không gian tạo thành, thuộc về những tồn tại 'phi nhân'?

Hoặc… nơi này chính là tầng thứ ba mươi ba của 'Cõi Phi Nhân'?" Cậu ta ngẩng đầu nhìn lên bóng tối vô tận phía trên tấm bia: "Chúng ta chỉ đang đứng ở lối vào?" Ánh mắt Trương Hạo cũng khóa chặt vào năm chữ khổng lồ tỏa ra khí tức bất tường, sâu trong đôi mắt vàng kim, là những suy nghĩ cuộn trào và một sự thấu hiểu lạnh lẽo.

Cậu ta từ từ giơ tay lên, đầu ngón tay bao quanh một luồng huyết khí vàng kim cực kỳ yếu ớt, vô cùng kiên định, vươn về phía bề mặt bia đồng thanh lạnh lẽo, nặng nề, khắc ghi "Ba Mươi Ba Cõi Phi Nhân".

Ngay khoảnh khắc đầu ngón tay cậu ta sắp chạm vào tấm đồng thanh cổ xưa lạnh lẽo… Ong!!!

Một sự cộng hưởng yếu ớt nhưng vô cùng rõ ràng, không hề báo trước, truyền đến từ sâu trong huyết mạch Thủy Kỳ Lân đang sôi trào trong cơ thể cậu!

Phảng phất như một con thú khổng lồ đang say ngủ bị khí tức

đồng nguyên đánh thức!

Cùng lúc đó, ánh sáng lục u tối vốn chỉ yếu ớt thấm ra trên bề mặt tấm bia khổng lồ, đột nhiên sáng lên gấp mấy lần!

Đặc biệt là sâu trong vết khắc của năm chữ khổng lồ "Ba Mươi Ba Cõi Phi Nhân", ánh sáng lục như lân tinh bị đốt cháy, đột ngột tuôn chảy, lấp lánh!

Ánh sáng không còn chết chóc, mà dường như có sinh mệnh, nhanh chóng lưu chuyển, lúc sáng lúc tối trong những nét bút khổng lồ, dữ tợn đó!

"Cẩn thận!" Ánh mắt Trương Kỳ Lân lóe lên, tay đã đặt lên chuôi Hắc Kim Cổ Đao.

Tuy nhiên, tay của Trương Hạo không hề dừng lại.

Đầu ngón tay của cậu, mang theo luồng huyết khí vàng kim, kiên định và thần thánh đó, nhẹ nhàng, vững vàng, ấn lên bề mặt bia đồng thanh lạnh lẽo, vừa vặn rơi vào rìa một vết khắc sâu hoắm của chữ "giới" khổng lồ.

Chương 423

Ầm!!!

Lần này không còn là sự cộng hưởng không tiếng động!

Một tiếng nổ trầm đục phảng phất đến từ tâm trái đất, lại giống như nổ tung trực tiếp trong sâu thẳm linh hồn mọi người, đột ngột bùng nổ!

Toàn bộ tấm bia đồng thanh khổng lồ, phảng phất như bị đánh thức hoàn toàn từ giấc ngủ tuyên cổ!

Bên trong thân bia phát ra tiếng nổ ken két đến ê cả răng, như những bánh răng và dây xích khổng lồ bị cưỡng ép kéo đi!

Tất cả ánh sáng lục u tối trên bề mặt bia lập tức bùng lên, không còn là lân tinh yếu ớt, mà hóa thành dòng chảy ánh sáng màu xanh lục lạnh lẽo, hung hãn!

Những dòng chảy ánh sáng này men theo những vết khắc khổng lồ và méo mó trên bề mặt bia điên cuồng tuôn chảy, hội tụ!

Lấy đầu ngón tay của Trương Hạo làm trung tâm, một phù văn khổng lồ cực kỳ phức tạp, do vô số tia sáng lục u tối đang lưu động tạo thành, như một vật sống lập tức hiện lên trên bề mặt bia đồng thanh, xoay tròn, phình to!

Kết cấu của phù văn này tràn đầy vẻ đẹp hình học phi nhân, méo mó, dao động năng lượng tỏa ra vừa cổ xưa vừa bàng bạc, mang theo một quy tắc sức mạnh không gian lạnh lẽo!

Ánh sáng chói lòa, tạm thời đẩy lùi cả bóng tối đặc sệt xung quanh!

“Bám chắc vào!” Giọng nói trầm thấp của Trương Hạo vang lên

giữa tiếng nổ và ánh sáng chói lòa!

Hoàn toàn không kịp phản ứng!

Một lực hút kinh hoàng không thể chống cự, không thể ngăn cản, đột ngột bùng nổ từ phù văn lục u tối khổng lồ đang xoay tròn và phình to đó!

Như một con thú khổng lồ của vũ trụ mở ra cái miệng vô hình!

Cơ thể mọi người lập tức mất trọng lượng!

Bị lực hút cuồng bạo này ghì chặt, như những chiếc lá rụng trong gió lốc, không thể tự chủ bị nó kéo đi, hung hãn đâm vào bề mặt bia đồng thanh khổng lồ đang tỏa ra ánh sáng lục lạnh lẽo!

Không có cảm giác va chạm cứng rắn, lạnh lẽo như dự đoán.

Ngay khoảnh khắc cơ thể tiếp xúc với ánh sáng lục u tối hung hãn đó, một cảm giác kỳ dị, phảng phất như xuyên qua một lớp màng nước sền sệt bao bọc toàn thân.

Ngay sau đó, là cảm giác chóng mặt và sai lệch không gian dữ dội đủ để xé rách linh hồn!

Tất cả ánh sáng, âm thanh, cảm giác đều bị bẻ cong, kéo dài, nghiền nát hoàn toàn vào khoảnh khắc này!

Ý thức như một con thuyền đơn độc giữa biển giận trong dòng chảy không gian cuồng bạo, lập tức bị ném vào bóng tối và hỗn loạn triệt để… Khi cảm giác chóng mặt đủ xé rách linh hồn và cảm giác buồn nôn do sai lệch không gian từ từ rút đi như thủy triều, mí mắt nặng trĩu lại khó khăn mở ra, mọi người phát hiện mình vẫn đang ở trong bóng tối.

Nhưng bóng tối này, khác với sự đặc sệt, chết chóc, vô biên vô tận bên ngoài tấm bia đồng thanh.

Bóng tối ở đây phẳng phất như đã được pha loãng, mang một tông màu xám mờ ảo.

Khí tức lan tỏa trong không khí cũng đã thay đổi, không còn là mùi khô khốc thuần túy của bụi đất và nham thạch, mà pha trộn một mùi vị phức tạp, khó tả hơn – giống như mùi kim loại bị năm tháng ăn mòn từ từ, lại xen lẫn một chút mùi ẩm mốc lạnh lẽo, thoang thoảng, phảng phất đến từ nơi sâu nhất của lòng đất.

Dưới chân vẫn là cảm giác cứng rắn, lạnh lẽo, nhưng không còn là phiến đá bằng phẳng khổng lồ nữa, cảm giác thô ráp hơn, đầy những hạt cát sỏi li ti.

"Khụ… khụ khụ…" Bàn Tử là người đầu tiên lên tiếng, anh ta cố gắng ngồi dậy, dùng sức xoa thái dương, dường như muốn ép hết cảm giác chóng mặt còn sót lại trong đầu ra ngoài: "Mẹ kiếp… Bàn gia ta… sắp nôn cả bữa tối qua ra rồi… cái trò tàu lượn này cũng quá… quá kích thích…" Anh ta nhìn quanh, giọng nói dần nhỏ lại, mang theo một tia kinh ngạc: "Đây… đây lại là đâu nữa đây?

Sao cảm giác… vẫn tối om thế này?" Những người khác cũng lần lượt hồi phục khả năng hành động, đứng dậy.

"Nhìn kia!" Giọng Giải Tiểu Hoa mang theo một tia nghiêm trọng, chỉ về một hướng.

Mọi người nhìn theo hướng đó, đồng thời đèn pin cũng chiếu về phía đó.

Chỉ thấy trong bối cảnh xám xịt, mờ ảo như không bao giờ tan, cách họ khoảng vài chục mét, có một bóng đen khổng lồ, màu sắc thâm trầm đứng sừng sững.

Đường nét của bóng đen đó, kinh ngạc thay, lại cực kỳ giống với tấm bia đồng thanh chống trời bên ngoài!

Chỉ là… nó dường như đã nhỏ đi rất nhiều?

Hơn nữa, nó không đứng một mình.

Xung quanh nó, lờ mờ, dường như còn có những đường nét bóng đen thấp hơn, hình thù khác nhau, giống như nền móng hoặc kết cấu phụ của một công trình kiến trúc khổng lồ nào đó.

Toàn bộ khu vực tạo thành một không gian tương đối thoáng đãng, nhưng vẫn bị bóng tối dày đặc bao phủ.

"Tấm bia đá… vẫn còn?" Giọng Hoắc Tú Tú mang theo một tia hoang mang và bất an: "Chúng ta… không bị dịch chuyển đi xa lắm?" "Không!" Giọng Trương Hạo vang lên, bình tĩnh và chắc chắn.

Cậu ta đứng thẳng người, đôi mắt vàng kim quét qua môi trường xung quanh trong bóng tối, ánh mắt sắc bén như chim ưng: "Không gian… đã hoàn toàn thay đổi.

Nơi này… không còn là lối vào nữa." Tầm mắt của cậu cuối cùng dừng lại ở bóng bia thâm trầm phía trước: "Đây mới là… nơi chân thân của 'giới bi' ngự trị?

Hay nói cách khác… chúng ta đã vào 'Ba Mươi Ba Cõi Phi Nhân'… tầng không gian thứ nhất?" "Tầng thứ nhất?" Hạo Thiên Chân lập tức nắm bắt được thông tin quan trọng, cậu ta ngẩng đầu nhìn lên trên.

Bóng tối ở đây tuy xám xịt, nhưng không phải là tuyệt đối, mơ hồ có thể cảm nhận được phía trên dường như không phải cao vô hạn, mà tồn tại một loại "đỉnh" có kết cấu nham thạch, mang lại cảm giác ngột ngạt.

Cậu ta lại nhìn xung quanh, dưới ánh sáng mờ ảo, có thể thấy những đường nét giống như các cột đá khổng lồ chống đỡ không gian này, mặt đất dường như cũng đã được sửa sang đơn giản, lát những

phiến đá thô, chỉ là tích đầy bụi bặm.

"Nơi này giống như một… điện thờ dưới lòng đất khổng lồ?

Hay là… điểm bắt đầu của một lối đi nào đó?" "Có ánh sáng!

Có chữ!" Dịch Táp, người vẫn luôn im lặng cảnh giác, đột nhiên lên tiếng, chỉ về phía chân của bóng bia thâm trầm.

Mọi người tập trung nhìn kỹ.

Quả nhiên, ở khu vực gần chân của tấm bia đá khổng lồ đó, giống như tấm bia đồng thanh bên ngoài, cũng có ánh sáng lục u tối cực kỳ yếu ớt, mang ý vị bất tường đang lưu chuyển!

Ánh sáng đó phác họa nên mấy chữ cổ khổng lồ và méo mó.

Mặc dù ánh sáng mờ ảo, nhưng kết cấu nét bút dữ tợn đó, kinh ngạc thay, lại giống hệt như "Ba Mươi Ba Cõi Phi Nhân" đã thấy trước đó!

Chỉ là lúc này, bên dưới văn bia, đường đi của ánh sáng lục u tối dường như tập trung hơn, mơ hồ chiếu sáng một khu vực nhỏ quanh chân bia.

"Qua đó xem!" Giải Tiểu Hoa quyết định ngay lập tức, lấy ra một chiếc đèn pin cực sáng từ trong ba lô, "tách" một tiếng bật lên.

Một cột sáng trắng xóa xé toạc bóng tối âm u, chiếu thẳng về phía tấm bia đá khổng lồ.

Cột sáng như đèn sân khấu, lập tức chiếu sáng khu vực gần chân bia.

Chất liệu của tấm bia vẫn là loại vật chất cổ xưa không phải kim loại cũng không phải đá, mang kết cấu đồng thanh, trên đó chi chít những vết khắc khổng lồ và sâu hoắm.

Dưới ánh đèn pin, có thể thấy bề mặt bia phủ một lớp bụi dày,

màu trắng xám.

Tuy nhiên, thứ thu hút ánh mắt của mọi người không chỉ là bản thân tấm bia.

Xung quanh chân bia, trên mặt đất và một phần nền bia thấp hơn được ánh sáng lục mờ ảo và đèn pin cùng chiếu sáng… kinh ngạc thay, lại đầy những thứ!

Là bích họa!

Không, nói chính xác hơn, là tranh khắc đá!

Chương 424

Dùng một loại công cụ sắc bén nào đó, khắc sâu vào vách đá cứng và những phiến đá trên mặt đất những hình vẽ nguyên thủy!

Nét vẽ của những bức tranh khắc đá này cực kỳ thô kệch, cổ xưa, tràn đầy cảm giác sức mạnh nguyên thủy.

Nội dung tranh khổng lồ và phức tạp, bao phủ một diện tích khá lớn.

Do thời gian đã lâu, nhiều chỗ bị bụi dày che phủ, hoặc bản thân đá bị phong hóa bong tróc, trông lốm đốm không rõ.

Nhưng những phần lộ ra đã đủ khiến người ta kinh hồn bạt vía!

Cột sáng đèn pin của Giải Tiểu Hoa từ từ di chuyển, như một nhà khảo cổ học phủi đi lớp bụi của lịch sử, từng chút một hé lộ những bí mật cổ xưa khắc trên đá.

Bức tranh đầu tiên tương đối rõ ràng: Vô số hình người cực kỳ nhỏ, nét vẽ đơn giản, dày đặc quỳ rạp trên đất.

Tư thế của họ vô cùng hèn mọn, trán áp chặt xuống mặt đất lạnh lẽo.

Về hướng họ quỳ lạy, có một bóng đen khổng lồ vô tận, hình thù méo mó đứng sừng sững.

Bóng đen đó được khắc họa cực kỳ trừu tượng, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn ra một đường nét giống người khổng lồ, nhưng vị trí đầu lại được điêu khắc vô số đường nét điên cuồng uốn lượn, như rắn độc hoặc xúc tu!

Dưới chân bóng đen, chất đống vô số hình vẽ tương tự, đại diện cho "người", tư thế của họ méo mó, phảng phất như đang chịu đựng

nỗi đau khôn xiết.

Phía trên bóng đen, thì khắc một số phù hiệu khó hiểu, méo mó, tỏa ra một khí tức báng bổ mà uy nghiêm, khiến người ta cực kỳ khó chịu.

"Tế bái…" Giọng Hạo Thiên Chân mang theo một tia lạnh lẽo: "Họ đang tế bái một… tồn tại khổng lồ khó có thể gọi tên.

Dùng đồng loại… làm vật tế?" Cột sáng đèn pin di chuyển.

Bức tranh thứ hai: Vẫn là rất nhiều hình người, nhưng tư thế của họ đã thay đổi.

Họ tụ tập lại với nhau, vây quanh một số vật thể khổng lồ, kết cấu phức tạp, giống như đỉnh lò hoặc tế đàn.

Một số hình người giơ cao hai tay, dường như đang cầu nguyện; trong khi một số hình người khác thì xếp hàng, đi về phía lối vào của đỉnh lò hoặc tế đàn!

Điều khiến người ta rợn tóc gáy hơn là, ở những lối vào đó, những hình vẽ người đã đi vào, được khắc họa cực kỳ quỷ dị.

Đường nét cơ thể của họ trở nên cứng đờ, thẳng tắp, các khớp xương có những chỗ gập không tự nhiên, động tác mang một cảm giác cứng ngắc của con rối.

Đầu của họ, càng được khắc họa thành một loại phù hiệu trừu tượng phi nhân, giống như đầu lâu hoặc miệng của một loài côn trùng nào đó!

"Chủ động… đi vào?" Hạo Thiên Chân hít một hơi khí lạnh, chỉ vào những hình người đang xếp hàng đi về phía lối vào đỉnh lò: "Họ… là tự nguyện?

Đem bản thân… đưa vào đó?

Biến thành… thứ đó?" Cậu ta nhìn những hình vẽ thân thể cứng

đờ, đầu phi nhân, một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

"Nhìn đây!" Ánh đèn pin của Hạo Thiên Chân dừng lại ở một chỗ khắc đá bên cạnh hình vẽ đỉnh lò.

Ở đó khắc mấy phù hiệu tương đối nhỏ hơn, nhưng cũng méo mó.

Kết cấu của những phù hiệu này khác với loại văn tự khổng lồ, dữ tợn trên tấm bia, gần với một loại chữ tượng hình cổ xưa hơn.

"Đây… đây dường như là…" Hạo Thiên Chân nhíu chặt mày, cẩn thận nhận dạng, ngón tay vô thức vẽ theo nét bút của những phù hiệu đó trong không trung: "'Đạo'… 'Chung'… 'Thoái'… còn có… 'phi nhân'?" Giọng cậu ta ngày càng không chắc chắn, nhưng cảm giác lạnh lẽo đó lại càng rõ ràng: "'Phi nhân'… từ này lại xuất hiện!

Liên hệ với bức tranh… lẽ nào họ đang theo đuổi một loại 'biến đổi' 'cuối cùng', mà con đường… chính là chủ động trở thành 'phi nhân'?" "Thiện thủy thiện chung…" Giọng Hạo Thiên Chân lại vang lên, mang theo một sự lạnh lẽo thấu suốt sương mù.

Ánh mắt cậu ta không nhìn chằm chằm vào mấy phù hiệu nhỏ mà Giải Tiểu Hoa chỉ, mà rơi vào một bức tranh khắc đá bên cạnh bị bụi che phủ phần lớn, nhưng vẫn có thể nhìn ra đường nét.

Trong bức tranh đó, một "người" thân thể cứng đờ, đầu hiện lên phù hiệu phi nhân, đang đứng trên cao, bên dưới vẫn là vô số hình người bình thường đang quỳ lạy.

Mà dưới chân của "phi nhân" này, lại khắc một vòng tròn, bên trong vòng tròn là mấy phù hiệu cực kỳ đơn giản, trong đó một cái, kinh ngạc thay, lại có vài phần tương tự với chữ "chung" mà Giải Tiểu Hoa nhận ra, còn một cái khác thì giống như một đồ văn cổ đại đại diện cho "viên mãn" hoặc "tuần hoàn".

"Cái 'thiện chung' mà họ theo đuổi, không phải là sự kết thúc tự

nhiên của sinh mệnh.” Giọng Hạo Thiên Chân vang vọng trong không gian tĩnh lặng: “Mà là thông qua một loại nghi thức nào đó, biến đổi thành tồn tại… ‘phi nhân’ này.

Để từ đó có được… một hình thức ‘vĩnh hằng’ nào đó?

Hoặc… sức mạnh?” Ánh mắt cậu ta quét qua bóng đen khổng lồ méo mó và những đồng loại bị dùng làm vật tế: “Mà sau lưng tất cả những điều này, đều chỉ về tồn tại được tế bái kia.” “Cương thi?” Bàn Tử buột miệng, mặt trắng bệch: “Mẹ kiếp, Bàn gia ta hiểu rồi!

Cái đám ‘phi nhân’ này!

Chính là một đám lão điên mấy ngàn năm trước, không muốn làm người nữa, tự biến mình thành tổ tông cương thi?

Còn chia thành ba mươi ba tầng?

Vậy cái nơi quỷ quái chúng ta đang ở đây, chính là tầng thứ nhất trong ổ của chúng?” “E rằng… còn phức tạp hơn cương thi.” Giọng Giải Tiểu Hoa khô khốc: “Cương thi là chết mà không tan, do oán khí và chấp niệm sinh ra.

Còn họ… dường như là chủ động theo đuổi sự ‘biến đổi’ này.

Thông qua một loại nghi thức mà chúng ta không thể hiểu được, chuyển hóa bản thân thành hình thái… ‘phi nhân’ này, để cầu đạt được cái gọi là ‘thiện thủy thiện chung’ của họ… một sự ‘viên mãn’ méo mó.” “Thi tu…” Trương Kỳ Lân lạnh lùng thốt ra hai từ, như thể định nghĩa cho nền văn minh méo mó này.

Tay anh ta nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, khớp ngón tay hơi trắng bệch.

Đúng lúc này… “Ư…” Một tiếng rên rỉ cực nhẹ, bị kìm nén, đột nhiên vang lên từ phía sau mọi người.

Là Đinh Ngọc Vũ Điệp!

Cô ta vẫn luôn được Hoắc Tú Tú và Hạo Thiên Chân nửa dìu nửa đỡ, ở trong trạng thái mơ màng, mệt mỏi và hôn mê tột độ.

Lúc này, cô ta lại đột nhiên run rẩy dữ dội, phát ra một tiếng rên đau đớn, phảng phất như đang giãy giụa trong ác mộng.

Trên khuôn mặt vốn trắng bệch của cô ta, lập tức phủ lên một lớp màu xám tro bất tường, những mạch máu dưới da quỷ dị nổi lên, chuyển sang màu đen, như vô số con giun nhỏ đang ngọ nguậy dưới da!

Đôi mắt cô ta nhắm nghiền, nhưng mí mắt lại đang run lên dữ dội, phảng phất như có thứ gì đó đang va đập kịch liệt bên trong!

"Ngọc Vũ Điệp!" Dịch Táp đứng gần cô ta nhất, sắc mặt đột biến, bước lên một bước đỡ lấy cánh tay bên kia của cô ta: "Cô sao vậy?" "Cô ta không ổn!" Ánh mắt Trương Hạo như hai ngọn đèn pha lạnh lẽo, lập tức khóa chặt vào người Đinh Ngọc Vũ Điệp, đặc biệt là những đường gân máu màu tím đen như mạng nhện đang nhanh chóng lan ra trên cổ cô ta!

Một luồng ác ý cực kỳ yếu ớt, nhưng đồng nguyên với ý chí của Cổ Thần trên đỉnh Côn Luân, lạnh lẽo và dơ bẩn, đang tỏa ra từ sâu trong cơ thể Đinh Ngọc Vũ Điệp!

Mặc dù đã bị chân viêm vàng rực của Trương Hạo cưỡng ép trấn áp, nhưng trong môi trường tràn ngập khí tức "phi nhân" này, dường như nó lại bị kích động!

"Giữ chặt cô ta lại!" Trương Hạo quát khẽ, thân hình khẽ động.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc giọng Trương Hạo vừa dứt… Bùm!!!

Một tiếng nổ trầm đục, nặng nề, phảng phất đến từ sâu trong lòng

đất, lại giống như nhịp đập của một trái tim khổng lồ nào đó, không hề báo trước, đột ngột vang lên trong không gian tĩnh lặng, âm u này!

Toàn bộ "đại điện" hay nói đúng hơn là không gian lối đi, đột nhiên chấn động mạnh!

Vô số bụi bặm và đá vụn tích tụ nhiều năm rơi lả tả từ trên đỉnh!

Ngay sau đó, là tiếng thứ hai!

Bùm!!!

Nặng hơn tiếng thứ nhất!

Chương 425

Mạnh hơn!

Cùng với tiếng nổ này, mặt đất cũng rung chuyển dữ dội!

Như một con thú khổng lồ đang say ngủ trở mình.

"Tiếng gì vậy?!" Bàn Tử kinh hãi nhìn xuống chân và xung quanh, cột sáng đèn pin loạn xạ trong lớp bụi đang rung động.

"Nhịp tim?!" Sắc mặt Hạo Thiên Chân trắng bệch.

"Không!" Ánh mắt Trương Hạo đột ngột rời khỏi Đinh Ngọc Vũ Điệp, đồng tử màu vàng kim đột ngột co lại đến cực hạn, như bị kim châm!

Cậu ta nhìn chằm chằm vào tấm bia đá khổng lồ khắc "Ba Mươi Ba Cõi Phi Nhân"!

Không!

Là phía sau tấm bia đá!

Vùng bị bóng tối dày đặc hơn bao phủ, nơi sâu thẳm chưa biết!

Bùm!!!

Tiếng động thứ ba trầm như sấm lại vang lên!

Lần này, nguồn gốc của âm thanh rõ ràng hơn!

Chính là từ phía sau tấm bia đá, trong bóng tối sâu không thấy đáy!

Cùng với tiếng động này, một khí tức kinh hoàng khó tả, tràn ngập sự mục nát, chết chóc, nhưng lại mang theo một "sức sống" méo mó, sền sệt, như một ngôi mộ đã ngủ yên hàng tỷ năm đột nhiên bị mở ra, mạnh mẽ phun ra từ bóng tối đó!

Khí tức này khổng lồ đến vậy, cổ xưa đến vậy, mang theo ác ý nghiền nát tất cả, lập tức tràn ngập toàn bộ không gian!

Không khí phảng phất như trở nên sền sệt, nặng nề, mang theo mùi hôi nồng nặc của xác chết và kim loại rỉ sét hỗn hợp!

Hù… hù… Một tiếng thở nặng nề, chậm chạp, như tiếng kéo một chiếc ống bễ cũ kỹ, tiếng thở khổng lồ đến ê cả răng, bắt đầu mơ hồ truyền ra từ bóng tối đó!

"Nó… tỉnh rồi…" Giọng Giải Tiểu Hoa mang theo một tia run rẩy khó nhận ra, chiếc đèn pin cực sáng trong tay không tự chủ hướng về phía bóng tối sâu thẳm, cột sáng cố hết sức chiếu về phía trước, nhưng như ném vào ao mực, chỉ có thể chiếu sáng mặt đất phía trước vài chục mét, nơi phủ một lớp bụi dày màu trắng xám như tro cốt.

Ở cuối cột sáng, rìa của bóng tối đặc quánh không tan, một đường nét khổng lồ đang từ từ ngọ nguậy, nhô lên!

"Chuẩn bị chiến đấu!" Giọng Trương Kỳ Lân lạnh như băng vạn năm, dứt khoát.

Xoảng một tiếng rồng gầm, Hắc Kim Cổ Đao cuối cùng cũng ra khỏi vỏ!

Lưỡi đao lạnh lẽo vẽ một đường cong thê lương trong bóng tối, chĩa thẳng vào tồn tại kinh hoàng đang tỉnh giấc trong bóng tối!

Một luồng sát khí cô đọng như thực chất lập tức bốc lên từ người anh ta, hung hãn va vào luồng khí hôi thối của xác chết đang ập tới!

Bàn Tử hét lên một tiếng quái dị, tay chân luống cuống lôi ra hai cây thuốc nổ còn lại và bật lửa từ trong ba lô, răng va vào nhau lập cập vì sợ hãi, nhưng vẫn nắm chặt vũ khí.

Giải Tiểu Hoa và Giải Vũ Thần cũng nhanh chóng rút súng lên đạn, đứng lưng tựa lưng, họng súng khóa chặt vào bóng tối đang cuộn

trào phía trước.

Hạo Thiên Chân và Hoắc Tú Tú bảo vệ Đinh Ngọc Vũ Điệp đang đau đớn run rẩy ở phía sau, sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn cố gắng không lùi bước.

Dịch Táp cầm đoản đao, ánh mắt sắc bén như chim ưng, canh giữ ở bên cạnh Trương Hạo.

Trương Hạo hít một hơi thật sâu, áp lực kinh hoàng từ sâu trong bóng tối như một làn thủy triều thực chất vỗ vào người cậu, nhưng không thể khiến cậu lùi nửa bước.

Trong đôi mắt vàng kim của cậu, không có sợ hãi, chỉ có sự bình tĩnh lạnh lẽo đến cực hạn, và bên dưới sự bình tĩnh đó, là ngọn lửa vàng rực được thắp lại, hừng hực cháy!

Hù… xì… Tiếng thở nặng nề ngày càng gần, ngày càng lớn.

Cột sáng run rẩy, cố gắng xuyên thủng lớp bụi và bóng tối đang cuộn trào.

Cuối cùng, một đường nét, ở rìa xa nhất của cột sáng, đã lộ ra một góc của tảng băng chìm!

Đó là một bàn chân!

Một bàn chân khổng lồ đến mức ngoài sức tưởng tượng, được tạo thành từ vô số xương trắng và kim loại tối màu bị cưỡng ép ghép lại, đúc thành!

Xương ngón chân như những ngọn mâu khổng lồ méo mó, cắm sâu vào lớp bụi tro cốt dày trên mặt đất!

Chỉ riêng góc lộ ra này đã cao lớn hơn bất kỳ ai có mặt ở đây!

Bùm!!!

Cùng với một nhịp tim trầm như sấm nữa, bàn chân khổng lồ

bằng xương và kim loại đó, đột ngột bước về phía trước một bước!

Ầm!!!

Toàn bộ không gian như xảy ra động đất cấp tám!

Mặt đất điên cuồng nhảy lên!

Những tảng đá lớn và những vật nhọn như thạch nhũ trên đỉnh vỡ tan trong tiếng nổ, rơi xuống!

Lớp bụi tro cốt dày bị chấn động bay lên trời, như dấy lên một làn sương mù chết chóc màu xám trắng!

Một bóng đen kinh hoàng khổng lồ đến mức chiếm trọn tầm nhìn của mọi người, cuối cùng cũng xé toạc bóng tối đặc sệt, mang theo uy áp mục nát và tử vong nghiền nát tất cả, giáng lâm ở cuối cột sáng!

Đó là một vật khổng lồ khó có thể dùng lời để hình dung!

Chủ thể của nó được ghép nối và đúc thành một cách thô bạo, đầy báng bổ từ vô số hài cốt của các chủng tộc khác nhau, lớn nhỏ không đều, có màu trắng bệch hoặc xám đen, cùng với một lượng lớn các cấu kiện kim loại tối màu, méo mó và đầy rỉ sét!

Những hài cốt và kim loại này không phải được xếp chồng một cách tùy tiện, mà mơ hồ tạo thành một hình dáng giống người với thân thể vặn vẹo, tứ chi thô kệch và một cái đầu lâu đáng sợ được tạo thành từ vô số hộp sọ khổng lồ và gai kim loại, khiến người ta nhìn vào là thấy kinh hãi!

Trên đầu lâu của pho tượng khổng lồ bằng xương và kim loại này, trong hai hốc mắt to lớn, sâu hoắm, không có nhãn cầu, chỉ có hai ngọn lửa màu xanh lục u tối đang điên cuồng nhảy múa!

Ánh sáng của ngọn lửa đó giống hệt như ánh sáng xanh lục chảy trên bia đá, tràn ngập sự lạnh lẽo, oán độc và ý chí hủy diệt!

Trên thân tượng khổng lồ, vô số mảnh xương gãy và góc cạnh kim loại sắc bén đâm ra tứ phía một cách dữ tợn, ở một số khớp xương và mối nối kim loại lớn, còn không ngừng rỉ ra thứ dịch đặc sệt màu xanh đậm, tỏa ra mùi hôi thối nồng nặc, nhỏ giọt xuống lớp bụi xương bên dưới, phát ra tiếng "xèo xèo" ăn mòn.

Chuyển động của pho tượng khổng lồ cứng ngắc và nặng nề, mỗi bước chân đều gây ra động đất rung chuyển núi đồi.

Cái đầu lâu khổng lồ với ngọn lửa linh hồn màu xanh lục u tối của nó khẽ chuyển động, hai đốm lửa xanh nhảy múa như đèn pha quét qua đám người nhỏ bé như con kiến bên dưới.

Một làn sóng xung kích tinh thần, hòa quyện tiếng gào thét của hàng tỷ vong hồn, tiếng ma sát của kim loại rỉ sét và ác ý sâu thẳm nhất, như một cơn sóng thần hữu hình, hung hãn đập vào ý thức của tất cả mọi người! "GÀOOOO!!!" Pho tượng xương khổng lồ mở cái miệng khổng lồ như vực sâu được tạo thành từ vô số xương sườn và răng nanh, phát ra một tiếng gầm không thành tiếng!

Không có sóng âm thực chất, nhưng làn sóng ý chí cuồng bạo, tràn ngập ham muốn hủy diệt đó, lại oanh tạc lên bức tường tinh thần của mọi người một cách đáng sợ hơn bất kỳ âm thanh nào!

Phụt!

Phụt!

Chương 426

Những người có thực lực yếu hơn như Hoắc Tú Tú và Hạo Thiên Chân lập tức mặt trắng bệch như giấy, kêu lên một tiếng đau đớn, khóe miệng rỉ ra máu, tinh thần bị chấn động dữ dội.

Ngay cả Giải Tiểu Hoa và Giải Vũ Thần cũng loạng choạng, sắc mặt khó coi.

Bàn Tử hét lên một tiếng quái dị, kíp nổ trong tay suýt nữa rơi xuống đất: "Mẹ ơi là mẹ ơi!

Đây...

đây chính là 'thiện thủy thiện chung' sao?!" Trương Kỳ Lân hừ một tiếng, hàn quang trong mắt bùng lên, tay cầm đao càng siết chặt, cố gắng ổn định tâm thần, sát ý lạnh lẽo khóa chặt vào ngọn lửa linh hồn đang nhảy múa trên đầu lâu của pho tượng.

Dịch Táp cắn chặt môi dưới, một vệt máu tươi từ khóe miệng chảy ra, nhưng ánh mắt lại càng thêm sắc bén.

Ngay khoảnh khắc làn sóng ý chí kinh hoàng đó ập đến... "Hừ!" Một tiếng hừ lạnh đến cực điểm, như sấm sét từ trên trời giáng xuống, lập tức xuyên thủng cơn sóng thần tinh thần vô hình!

Trương Hạo đã động thủ!

Anh không lùi lại, mà ngược lại, đối mặt với áp lực kinh hoàng từ pho tượng xương và kim loại, bước tới một bước!

Chỉ một bước!

Một luồng uy áp kinh hoàng, phảng phất đến từ thuở khai thiên lập địa, uy nghi lẫm liệt, chí cương chí dương, lấy anh làm trung tâm bùng nổ!

Ánh sáng vàng pha hồng lập tức phun trào từ trong cơ thể anh, không còn là một cột sáng, mà hóa thành một biển lửa vàng rực rỡ, thiêu đốt cả tám cõi hoang vu!

Biển lửa này không nóng bỏng, mà mang theo một sự thần thánh và uy nghiêm tuyệt đối, có thể thiêu rụi mọi ô uế, quét sạch mọi tà ma!

Khoảnh khắc nó xuất hiện, đòn tấn công tinh thần từ tiếng gầm không thành tiếng của pho tượng xương khổng lồ như đâm phải một con đê vô hình, lập tức tan vỡ!

Mùi hôi thối của xác chết và kim loại rỉ sét lan tỏa trong không khí bị thiêu rụi sạch sẽ, thay vào đó là một luồng khí tức thuần khiết như mặt trời chói chang, khiến lòng người an định!

Trương Hạo đứng giữa biển lửa vàng pha hồng, tóc đen không gió mà bay, áo quần phần phật.

Anh từ từ giơ tay phải lên, duỗi ngón trỏ, trên đầu ngón tay, một điểm sáng vàng thuần túy đến cực hạn, ngưng tụ toàn bộ chân viêm huyết mạch Thủy Kỳ Lân, như tia sáng đầu tiên của vũ trụ thuở sơ khai, đột nhiên sáng lên!

Điểm sáng đó tuy nhỏ, nhưng lại ẩn chứa sức mạnh kinh hoàng đủ để đốt núi nấu biển, làm bốc hơi cả các vì sao!

Khoảnh khắc nó xuất hiện, hai ngọn lửa linh hồn màu xanh lục u tối đang điên cuồng nhảy múa của pho tượng xương khổng lồ đột nhiên khựng lại, dường như cảm nhận được mối đe dọa kinh hoàng không thể chống cự, bắt nguồn từ tầng sâu nhất của sự sống!

Pho tượng xương khổng lồ phát ra tiếng gầm không thành tiếng càng thêm cuồng bạo, cánh tay khổng lồ bằng xương và kim loại mang theo sức mạnh nghiền nát núi non, cuốn theo luồng gió tanh tưởi, hung hãn đập xuống Trương Hạo nhỏ bé bên dưới!

Bóng đen khổng lồ lập tức bao trùm tất cả mọi người, áp lực gió tạo ra gần như muốn đè bẹp họ!

Đối mặt với đòn tấn công hủy thiên diệt địa này, ánh mắt Trương Hạo không hề có chút dao động.

Anh thậm chí còn không thèm nhìn bàn tay khổng lồ đang đập xuống, chỉ bình tĩnh khóa chặt ánh mắt vào hai đốm lửa linh hồn màu xanh lục u tối trên đầu lâu của pho tượng.

Môi anh khẽ mở, một từ lạnh lẽo như thể đóng băng cả không gian, được thốt ra rõ ràng.

Cùng với âm thanh của từ đó, điểm sáng vàng ngưng tụ đến cực hạn trên đầu ngón tay anh, lặng lẽ biến mất.

Không phải bắn ra, không phải bay đi, mà là trực tiếp xuất hiện ngay trước cái đầu lâu khổng lồ được tạo thành từ vô số hộp sọ và gai kim loại của pho tượng!

Ngay sau đó...

BÙÙÙÙM!!!!!!!

Một vụ nổ không thể dùng lời để diễn tả đã xảy ra!

Điểm sáng vàng nhỏ bé đó, trong khoảnh khắc tiếp xúc với đầu lâu của pho tượng, đột nhiên phình to!

Hóa thành một mặt trời thu nhỏ có đường kính hơn mười mét, hoàn toàn được cấu thành từ ngọn lửa vàng thiêu đốt thế gian!

Không có âm thanh!

Bởi vì âm thanh trước ánh sáng và nhiệt độ cực hạn đó, cũng bị thiêu rụi trong nháy mắt!

Chỉ có ánh sáng!

Ánh sáng vàng thuần túy đến cực hạn, bá đạo đến cực hạn, thần thánh đến cực hạn!

Lập tức nuốt chửng đầu lâu của pho tượng xương khổng lồ!

Nuốt chửng ngọn lửa linh hồn màu xanh lục u tối của nó!

Nuốt chửng những chiếc gai kim loại dữ tợn của nó!

Bàn tay khổng lồ của pho tượng xương đang đập xuống, cách đỉnh đầu Trương Hạo vài mét, đột ngột dừng lại!

Cùng với thân thể khổng lồ của nó, lập tức đông cứng!

Ngọn lửa vàng như những tinh linh của sự sống, điên cuồng luồn lách vào các khe hở của xương, các mối nối kim loại, lan tràn vào bên trong!

Bất cứ nơi nào nó đi qua, dù là xương cốt cứng rắn hay kim loại lạnh lẽo, đều như băng tuyết gặp nắng gắt, lặng lẽ bốc hơi, tan biến!

Thậm chí không để lại một chút tro tàn!

Hai ngọn lửa linh hồn màu xanh lục u tối đại diện cho ý chí của Cổ Thần, trước ngọn lửa chân viêm màu vàng thậm chí còn không thể giãy giụa, như ngọn nến trước gió, lập tức tắt ngấm!

Pho tượng xương và kim loại khổng lồ chiếm trọn tầm mắt, bắt đầu từ đầu, như bị một cục tẩy vô hình xóa đi, biến mất với tốc độ mắt thường có thể thấy được!

Cổ, thân thể, cánh tay, chân...

Chỉ trong một hơi thở!

Ầm ầm!!!

Phần còn lại của thân thể đã mất đi đầu và phần lớn cơ thể cuối cùng cũng không thể chống đỡ được nữa, ầm ầm sụp đổ!

Rơi xuống lớp bụi xương dày đặc, tung lên một đám bụi mù màu trắng xám!

Tuy nhiên, những mảnh vỡ này thậm chí còn chưa kịp chạm đất, đã bị ngọn lửa vàng bá đạo tuyệt luân ở khắp nơi bao phủ, trong quá trình rơi xuống đã hoàn toàn bốc hơi, biến mất không dấu vết!

Bụi mù lan tỏa.

Biển lửa vàng từ từ thu lại, như thủy triều rút về trong cơ thể Trương Hạo.

Không gian u ám trở lại tĩnh lặng chết chóc.

Phía trước, chỉ còn lại một cái hố sâu khổng lồ, bị ngọn lửa vàng thiêu đốt nhẵn bóng như gương, dưới đáy hố còn sót lại nhiệt độ cao nóng bỏng, từng làn khói xanh lượn lờ bốc lên.

Ngoài ra, không còn bất kỳ dấu vết nào của pho tượng xương khổng lồ.

Giết trong nháy mắt!

Chương 427

Một cú giết tuyệt đối, mang tính nghiền ép!

Bàn Tử há hốc miệng, kíp nổ trong tay "bộp" một tiếng rơi xuống đất mà không hề hay biết.

Hạo Thiên Chân và Hoắc Tú Tú đỡ Đinh Ngọc Vũ Điệp vẫn còn hôn mê nhưng hơi thở dường như đã ổn định hơn, mắt tròn mắt dẹt.

Tay cầm súng của Giải Tiểu Hoa và Giải Vũ Thần khẽ run, họng súng bất giác hạ xuống.

Dịch Táp nhìn bóng lưng thẳng tắp như núi của Trương Hạo, trong mắt tràn đầy sự chấn động.

Ngay cả Trương Kỳ Lân, tay cầm đao cũng khẽ thả lỏng, sâu trong đôi mắt lạnh băng, lóe lên một gợn sóng khó có thể nhận ra.

Trương Hạo từ từ hạ ngón tay xuống, điểm sáng vàng trên đầu ngón tay đã sớm biến mất không thấy.

Sắc mặt anh vẫn còn hơi tái, nhưng ánh mắt vẫn sắc bén như cũ, phảng phất như việc tiêu diệt pho tượng kinh hoàng vừa rồi chỉ là phủi đi một hạt bụi.

Anh quay người, ánh mắt quét qua mọi người, cuối cùng dừng lại trên tấm bia đá khổng lồ "Tam Thập Tam Phi Nhân Giới" phía sau. "Thiện thủy thiện chung?" Khóe miệng anh nhếch lên một nụ cười lạnh lùng và chế giễu, như thần linh nhìn xuống con kiến đang giãy giụa: "Một thứ rác rưởi không đỡ nổi một ngón tay của ta, cũng xứng nói đến ‘thiện chung’ sao?" Lời còn chưa dứt, anh chập hai ngón tay lại như kiếm, hướng về phía đáy tấm bia đá khổng lồ, nhẹ nhàng vạch một đường giữa không trung!

Xoẹt!

Một luồng kiếm khí vàng pha hồng ngưng tụ như thực chất, mang theo ý chí kinh hoàng thiêu đốt tám cõi hoang vu, lặng lẽ chém ra!

Kiếm khí chìm vào sâu trong những vết khắc có ánh sáng xanh lục u tối đang chảy ở đáy bia đá.

Ong!!!

Cả tấm bia đá khổng lồ đột nhiên rung mạnh!

Tất cả ánh sáng xanh lục u tối trên bề mặt bia như bị kinh hãi, điên cuồng nhấp nháy, sáng tối!

Ngay sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một phù văn truyền tống lớn hơn, phức tạp hơn trước, được tạo thành từ vô số tia sáng xanh lục u tối đang lưu động, đột nhiên sáng lên trên bề mặt bia đá, xoay tròn, phình to!

Cánh cửa dẫn đến tầng sâu hơn của "Phi Nhân Giới", dưới một kiếm tùy tay của Trương Hạo, đã bị kích hoạt một cách cưỡng ép!

Trương Hạo quay đầu nhìn mọi người, trong con ngươi vàng pha hồng ánh lên sự kiên định không cho phép nghi ngờ: "Theo sát tôi, con đường tiếp theo, sẽ chỉ càng nguy hiểm hơn." Nói xong, anh dẫn đầu bước vào vòng xoáy ánh sáng xanh lục u tối đó, bóng dáng lập tức biến mất không thấy.

Trương Kỳ Lân không chút do dự, theo sát phía sau, thanh Hắc Kim Cổ Đao lóe lên ánh sáng lạnh lẽo trong không gian u ám.

Bàn Tử nuốt nước bọt, luống cuống nhặt kíp nổ dưới đất lên, nhét vào ba lô, lẩm bẩm: "Bàn Gia ta hôm nay coi như đã mở mang tầm mắt, đi theo Trương huynh đệ, dù là hang rồng ổ cọp, cũng phải xông vào một phen!" Giải Tiểu Hoa và Giải Vũ Thần nhìn nhau, cất súng, đỡ Hạo Thiên Chân và Hoắc Tú Tú, mang theo Đinh Ngọc Vũ Điệp,

vững vàng bước vào phù văn truyền tống.

Dịch Táp hít một hơi thật sâu, siết chặt con dao găm, là người cuối cùng bước vào cánh cửa chưa biết đó, trong lòng thầm cảnh giác, bí mật của "Tam Thập Tam Phi Nhân Giới" này, e rằng mới chỉ hé lộ phần nổi của tảng băng chìm.

Khi cảm giác chân chạm đất trở lại, mí mắt nặng trĩu mở ra, một luồng mùi hôi thối khó tả hòa lẫn với hơi nước nồng nặc ập vào mặt, gần như khiến người ta nghẹt thở.

Không còn là di tích điện đường u ám, khô ráo, trước mắt là một đầm lầy bùn đen vô tận, cuồn cuộn sôi sục.

Bùn lầy đặc sệt như nhựa đường, bề mặt không ngừng nổi lên những bong bóng khí đen khổng lồ, bẩn thỉu, "bụp" một tiếng vỡ ra, giải phóng ra luồng khí màu vàng lục nồng nặc, mang tính ăn mòn cực mạnh.

Những luồng chướng khí này như những con rắn độc có sinh mệnh, lượn lờ chầm chậm ở tầm thấp, tạo thành từng đám mây độc di động, trông thật kinh tởm.

Ánh sáng cực kỳ yếu ớt, chỉ có ở phía trên rất cao, một vài mảng rêu trông như những đốm nấm mốc khổng lồ, tỏa ra ánh sáng trắng lờ mờ, bám vào vách đá đen lởm chởm, cung cấp chút ánh sáng còn hơn không.

Ánh sáng yếu ớt bị chướng khí độc hại làm cho khúc xạ, tán xạ, nhuộm cả không gian thành một màu vàng lục bệnh hoạn, mờ ảo.

Dưới chân là một tảng đá đen trơ trọi, tương đối khô ráo, như một hòn đảo cô độc giữa đầm lầy.

Bề mặt tảng đá phủ đầy rêu xanh trơn trượt và thứ dịch nhầy không rõ tên.

Phía sau họ, cũng có một tấm bia đá khổng lồ, chất liệu vẫn là loại cảm giác như đồng không phải kim loại không phải đá, trên đó có những dòng ánh sáng xanh lục u tối chảy qua, khắc năm chữ lớn khiến người ta rùng mình: Tam Thập Tam Phi Nhân Giới. "Ọe..." Bàn Tử là người đầu tiên không nhịn được, vịn vào đầu gối nôn khan: "Đây...

đây mẹ nó là hầm phân thành tinh rồi à?

Thối chết Bàn Gia rồi!" "Cẩn thận chướng khí!" Giải Tiểu Hoa lập tức nín thở, từ ba lô lấy ra mặt nạ phòng độc nhanh chóng đeo vào, giọng nói qua lớp mặt nạ trở nên trầm đục: "Có độc mạnh!

Tính ăn mòn rất cao!" Những người khác cũng vội vàng làm theo.

Trương Hạo và Trương Kỳ Lân lại chỉ khẽ cau mày, dường như thứ chướng khí độc đủ để khiến người thường chết ngay lập tức này, đối với thể chất và huyết mạch mạnh mẽ của họ chỉ là một chút khó chịu.

Hoắc Tú Tú đeo mặt nạ, giọng nói mang theo tiếng khóc kinh hãi: "Ngọc Vũ Điệp!

Ngọc Vũ Điệp cô ấy..." Chỉ thấy Đinh Ngọc Vũ Điệp được cô đỡ, cơ thể lại bắt đầu run rẩy dữ dội, những mạch máu màu xám tro trên mặt như vật sống đang ngọ nguậy, dưới da mơ hồ lộ ra ánh sáng xanh lục u tối mờ ảo!

Đôi mắt nhắm nghiền của cô mí mắt giật liên hồi, trong cổ họng phát ra tiếng "khò khè" đau đớn.

Dịch Táp bước nhanh đến bên cạnh Đinh Ngọc Vũ Điệp, ngón tay đặt lên mạch cổ tay cô, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi: "Thứ trong cơ thể cô ấy...

đang hưởng ứng với chướng khí độc ở đây!

Sự xâm thực đang gia tăng!" Ánh mắt Trương Hạo dừng lại trên người Đinh Ngọc Vũ Điệp, sâu trong con ngươi vàng pha hồng lóe lên một tia lạnh lẽo thấu hiểu.

Anh không ra tay ngay lập tức, mà ngẩng mắt nhìn về phía sâu trong đầm lầy tử vong đang cuồn cuộn này.

Ục...

ục...

Giữa đầm lầy bùn đen đặc sệt, đột nhiên nổi lên một cái mụn mủ khổng lồ!

Mụn mủ nhanh chóng phình to, bề mặt chảy đầy thứ dịch đặc sệt màu xanh đậm.

Ngay sau đó, "phụt" một tiếng nổ lớn, mụn mủ vỡ tung!

Một bóng người vặn vẹo từ trong thứ dịch đặc sệt đó từ từ trồi lên!

Thứ đó miễn cưỡng có thể nhìn ra hình người, nhưng toàn thân phủ một lớp màng thịt thối rữa dày đặc, không ngừng chảy ra thứ mủ vàng đen.

Tứ chi của nó dị thường gầy dài, giống như những con côn trùng bằng tre mục, đầu cuối là những móng vuốt xương sắc bén.

Không có đầu lâu rõ ràng, chỉ ở đỉnh cơ thể, một cái miệng khổng lồ, gần như nứt toác đến tận ngực, đang không ngừng đóng mở, để lộ ra bên trong những lớp răng sắc nhọn xếp chồng lên nhau như hoa cúc!

Xung quanh cái miệng khổng lồ là vô số lỗ khí nhỏ li ti, không ngừng đóng mở, mỗi lần đóng mở đều phun ra một luồng chướng khí màu vàng lục nồng nặc!

Một luồng mùi hôi thối nồng nặc gấp trăm lần môi trường xung quanh, tràn ngập hơi thở của ôn dịch, thối rữa và tử vong, như một làn sóng xung kích hữu hình, hung hãn đập vào những người trên đảo!

Ngay cả khi đeo mặt nạ phòng độc, cảm giác mục rữa thấu tận linh hồn đó cũng khiến người ta gần như muốn ngất đi! "GÀOOOO!!!" Thi thể thối rữa khổng lồ đó không có cơ quan phát thanh, nhưng một làn sóng xung kích tinh thần sắc nhọn, hỗn loạn, tràn ngập lời thì thầm bệnh hoạn, trực tiếp từ cái miệng khổng lồ và vô số lỗ khí khuếch tán ra!

Đòn tấn công này không nhắm vào thể xác, mà điên cuồng tấn công vào ý thức, cố gắng khắc sâu ảo ảnh về sự sợ hãi, tuyệt vọng, thân thể mục rữa trực tiếp vào trong não của mỗi người! "Cẩn thận ô nhiễm tinh thần!" Giải Tiểu Hoa hét lên cảnh báo, cảm thấy thái dương của mình giật thình thịch, trước mắt bắt đầu xuất hiện ảo ảnh về cơ thể thối rữa.

Chương 428

Hạo Thiên Chân hừ một tiếng, mặt trắng bệch, thân thể loạng choạng muốn ngã.

Hoắc Tú Tú thì trực tiếp hét lên, như thể nhìn thấy da của mình đang mục rữa bong ra.

Cánh tay gầy dài thối rữa của thi thể khổng lồ đột nhiên giơ lên, chỉ về phía hòn đảo!

Những lỗ khí phun ra chướng khí trên cơ thể nó đột nhiên mở rộng, một dòng lũ chướng khí độc màu xanh đen đặc sệt đến cực hạn, như nước cống vỡ đê, mang theo tiếng ăn mòn chói tai, phun về phía tảng đá nơi mọi người đang đứng!

Bất cứ nơi nào nó đi qua, ngay cả chướng khí thông thường đang lan tỏa trong không khí cũng bị nhuộm thành màu xanh đen đậm hơn, đầm lầy bên dưới càng bị ăn mòn phát ra tiếng "xèo xèo", bốc lên những cột khói trắng lớn!

Dòng lũ chướng khí độc này, đủ để làm tan chảy sắt thép thành xỉ trong nháy mắt! "Chặn nó lại!" Trương Kỳ Lân quát khẽ, Hắc Kim Cổ Đao lập tức ra khỏi vỏ, lưỡi đao lạnh lẽo tỏa ra sát khí, định dùng sức chống lại dòng lũ bẩn thỉu này. "Lùi lại." Giọng nói bình tĩnh của Trương Hạo vang lên, mang theo một sự tự tin tuyệt đối rằng anh đang kiểm soát toàn bộ cục diện.

Ngay khoảnh khắc dòng lũ chướng khí độc màu xanh đen sắp nuốt chửng rìa tảng đá, Trương Hạo giơ tay trái lên.

Năm ngón tay mở ra, lòng bàn tay hướng lên trên, phảng phất như muốn nâng cả một bầu trời.

Ong!

Một lớp màng sáng vàng pha hồng mỏng như cánh ve, gần như trong suốt, lặng lẽ lấy lòng bàn tay anh làm trung tâm, lập tức khuếch tán ra ngoài!

Màng sáng trông có vẻ mỏng manh, nhưng trong một phần nghìn giây đã tạo thành một lá chắn hình cung khổng lồ, chính xác bao bọc toàn bộ hòn đảo đá!

Xèo!!!

Dòng lũ chướng khí độc màu xanh đen hung hãn đập vào màng sáng vàng pha hồng!

Không có tiếng nổ kinh thiên động địa, chỉ có một âm thanh khiến người ta ê răng, giống như tiếng axit mạnh ăn mòn kim loại!

Năng lượng ô uế màu xanh đen điên cuồng xâm thực lớp màng sáng mỏng manh đó, cố gắng xuyên thủng, ô nhiễm, làm tan rã nó!

Tuy nhiên, lớp màng sáng vàng pha hồng đó, lại như một bức tường thành bằng tinh thạch thần thánh không bao giờ tan chảy!

Mặc cho chướng khí độc hung hãn ăn mòn thế nào, nó vẫn đứng vững không lay chuyển!

Bề mặt màng sáng chảy những đường vân vàng dày đặc, huyền ảo vô cùng, tất cả chướng khí kịch độc tiếp xúc với màng sáng, đều bị sức mạnh chân viêm thần thánh và bá đạo đó làm bốc hơi, tinh lọc, hóa thành từng làn khói xanh vô hại tan biến!

Phía sau màng sáng, trên tảng đá, sóng yên biển lặng.

Không một chút khí độc nào có thể lọt vào!

Thi thể thối rữa dường như bị chọc giận, cái miệng khổng lồ đóng mở càng điên cuồng hơn, tần suất phun chướng khí của vô số lỗ khí

đột nhiên tăng nhanh!

Nhiều dòng lũ chướng khí độc màu xanh đen hơn được ngưng tụ, như nhiều con trăn khổng lồ bẩn thỉu, một lần nữa hung hãn đập vào màng sáng vàng pha hồng!

Đồng thời, làn sóng ô nhiễm tinh thần sắc nhọn, hỗn loạn đó cũng lại tăng cường! "Phiền phức." Trương Hạo khẽ nhíu mày, dường như cảm thấy khó chịu với sự giãy giụa vô nghĩa này.

Tay trái nâng màng sáng của anh không hề nhúc nhích, nhưng tay phải lại chập lại như kiếm, hướng về phía thi thể thối rữa đang không ngừng phun chướng khí độc giữa đầm lầy, nhẹ nhàng điểm một cái giữa không trung.

Không có sự bùng nổ năng lượng kinh thiên động địa, chỉ thấy một tia sáng vàng pha hồng cực kỳ ngưng tụ, mảnh như sợi tóc, như thể xuyên qua khoảng cách không gian, lập tức xuất hiện ngay phía trên cái miệng khổng lồ đang đóng mở của thi thể thối rữa!

Tia sáng vàng pha hồng đó vừa xuất hiện, không tấn công vào bản thể của thi thể, mà đột nhiên khuếch tán, hóa thành một vòng sáng vàng pha hồng có đường kính không quá nửa mét, nhưng lại tỏa ra một luồng khí tức thuần khiết và thần thánh khó tả!

Vòng sáng từ từ xoay tròn, chìm xuống.

Khi nó tiếp xúc với dòng lũ chướng khí độc màu xanh đen do thi thể thối rữa phun ra, xèo xèo xèo!

Như thể sắt nung nóng đỏ dí vào lớp mỡ bẩn!

Tất cả chướng khí kịch độc bị vòng sáng bao phủ, lập tức bị tinh lọc sạch sẽ, không để lại một chút dấu vết!

Vòng sáng phớt lờ lớp dịch đặc và màng thịt thối rữa chảy trên bề mặt thi thể, cũng như trường lực ô uế mà chúng phát ra, như một vật

thể vô hình, cứ thế chìm xuống, cuối cùng lơ lửng ổn định ngay trên cái miệng khổng lồ, từ từ xoay tròn.

Ong!

Vầng hào quang vàng pha hồng thuần khiết gợn sóng như mặt nước, lập tức bao phủ toàn bộ khu vực đầu của thi thể thối rữa! "Rít!!!" Một tiếng hét thảm thiết không giống tiếng người, phảng phất như vô số oan hồn bị ném vào lò luyện, đột nhiên bùng phát từ cái miệng khổng lồ của thi thể thối rữa!

Âm thanh này không còn là đòn tấn công tinh thần vô hình, mà là tiếng gào thét vật lý thực sự, tràn ngập sự đau đớn tột cùng!

Chỉ thấy những lỗ khí nhỏ li ti xung quanh miệng nó đang điên cuồng phun ra chướng khí, dưới ánh sáng vàng pha hồng, như những ấu trùng bị ném vào axit sunfuric đặc, lập tức co rúm, cháy đen, than hóa!

Từng cột khói đen hôi thối bốc lên từ những lỗ thủng cháy đen!

Bên trong cái miệng khổng lồ, nứt toác đến tận ngực của nó, những lớp răng sắc nhọn điên cuồng run rẩy, tan rã dưới ánh sáng vàng pha hồng!

Lớp dịch đặc đang chảy bị bốc hơi trong nháy mắt!

Lớp màng thịt thối rữa tạo nên đầu và miệng nó, như tuyết dưới nắng gắt, với tốc độ mắt thường có thể thấy được, trở nên khô héo, nứt nẻ, cuối cùng hóa thành tro bụi bay đi!

Chỉ trong hai ba hơi thở!

Thi thể thối rữa khổng lồ, vặn vẹo, tỏa ra vô tận sự ô uế đó, toàn bộ phần thân trên cùng với cái miệng kinh hoàng, đã hoàn toàn bị vòng sáng vàng pha hồng tinh lọc thành hư vô!

Chỉ còn lại vài đoạn chi thể gầy dài, vẫn còn chảy dịch đặc thối rữa, như chân côn trùng bị chặt đứt, co giật một cách yếu ớt, từ từ chìm xuống đầm lầy bùn đen đang sôi sục bên dưới, tạo nên vài gợn sóng bẩn thỉu.

Vòng sáng vàng pha hồng từ từ tan biến.

Trương Hạo khẽ nắm tay trái, màng sáng khổng lồ bao bọc hòn đảo cũng theo đó lặng lẽ biến mất.

Chướng khí độc vẫn còn lan tỏa, đầm lầy vẫn còn sôi sục, nhưng nguồn gốc của mùi hôi thối kinh khủng đến buồn nôn và sự ô nhiễm tinh thần mạnh mẽ từ thi thể thối rữa, đã hoàn toàn biến mất.

Đây chính là uy lực của huyết mạch Thủy Kỳ Lân, vượt xa huyết mạch Kỳ Lân thông thường.

Trên hòn đảo, một mảnh tĩnh lặng chết chóc.

Bàn Tử nhìn mấy đoạn thịt thối chìm xuống đầm lầy, lại nhìn khuôn mặt vẫn bình tĩnh của Trương Hạo, cổ họng khó khăn nuốt một cái, cuối cùng chỉ nặn ra được hai chữ: "...Trâu bò!" Giải Tiểu Hoa và Giải Vũ Thần lặng lẽ cất súng, ánh mắt phức tạp.

Sức mạnh này đã vượt ra ngoài phạm vi hiểu biết của họ.

Hoắc Tú Tú đỡ Đinh Ngọc Vũ Điệp, phát hiện cơ thể cô run rẩy đã giảm đi rõ rệt, ánh sáng xanh lục u tối kỳ dị trên mặt cũng mờ đi, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn Trương Hạo tràn đầy sự cảm kích.

Dịch Táp đi đến bên cạnh Trương Hạo, khẽ nói: "Sự xâm thực trong cơ thể cô ấy... dường như đã bị trấn áp rồi." Trương Hạo khẽ gật đầu, ánh mắt lướt qua phù văn truyền tống màu xanh lục u tối vẫn đang xoay tròn trên bia đá, không hề dừng lại: "Tầng tiếp theo." Bước chân của anh không chút do dự, một lần nữa bước vào luồng ánh sáng

xanh lục lạnh lẽo đó.

Trương Kỳ Lân theo sát phía sau, bóng dáng biến mất.

Mọi người nhìn nhau, đè nén sự chấn động và kinh hoàng còn sót lại trong lòng, lần lượt đi vào.

Chương 429

Không gian chuyển đổi.

Lần này, là cái lạnh thấu xương!

Cái lạnh tuyệt đối dường như có thể đóng băng cả linh hồn!

Trước mắt là một hang động khổng lồ, hoàn toàn được cấu thành từ băng huyền màu xanh thẳm.

Vách động nhẵn bóng như gương, phản chiếu ánh sáng u ám yếu ớt không biết từ đâu lọt vào.

Vô số nhũ băng khổng lồ như những thanh kiếm sắc bén treo ngược từ đỉnh động, tỏa ra hàn khí lạnh lẽo.

Mặt đất là một lớp băng dày, cứng rắn, nhẵn bóng đến mức có thể soi bóng người.

Lạnh lẽo, tĩnh lặng chết chóc.

Tuy nhiên, ở trung tâm của thế giới băng giá này, lại có một bức tượng băng hình người đứng đó một cách kỳ dị.

Bức tượng băng đó sống động như thật, phảng phất như một chiến binh cổ đại bị đóng băng trong nháy mắt.

Anh ta mặc một bộ áo giáp băng huyền rách nát, tay cầm một chiếc rìu chiến bằng băng tinh khổng lồ, giữ tư thế vung chém.

Lớp băng trong suốt, thậm chí có thể nhìn thấy biểu cảm uy nghiêm cổ xưa đọng lại trên khuôn mặt anh ta.

Ngay khoảnh khắc mọi người bước vào hang băng này, một luồng hàn khí vô hình, dường như có thể đóng băng cả thời gian, đột nhiên ập đến!

Không khí lập tức ngưng tụ thành những hạt bụi băng nhỏ li ti!

Rắc... rắc rắc...

Tiếng nứt vỡ khiến người ta rùng mình vang lên.

Trên áo giáp băng huyền của chiến binh tượng băng ở trung tâm, đột nhiên lan ra những vết nứt như mạng nhện!

Sâu trong vết nứt, không phải là máu thịt, mà là ánh sáng xanh lam sâu thẳm, lạnh lẽo hơn!

BÙM!

Lớp băng bao phủ bề mặt nó nổ tung!

Một bóng người hoàn toàn được cấu thành từ năng lượng màu xanh lam đậm, cực kỳ lạnh lẽo, thay thế vị trí của bức tượng băng!

Nó không có ngũ quan, chỉ có một hình dáng năng lượng hình người, tay cầm một chiếc rìu lớn cũng được ngưng tụ từ năng lượng băng xanh u tối.

Một luồng hàn ý kinh hoàng có thể đóng băng vạn vật, ngưng đọng thời gian, lấy nó làm trung tâm, như một cơn thủy triều vô hình hung hãn khuếch tán!

Lớp băng trên mặt đất lập tức dày thêm vài tấc!

Những nhũ băng khổng lồ treo trên đỉnh động mọc nhanh hơn, đầu nhọn trở nên sắc bén hơn!

Ngay cả không khí cũng dường như bị đóng băng thành thực chất! "Băng...

Băng Phách?" Hạo Thiên Chân răng va vào nhau lập cập, cảm giác tư duy cũng sắp bị đóng băng rồi.

Chiến binh Băng Phách không phát ra bất kỳ âm thanh nào, chỉ từ

từ giơ chiếc rìu băng trong tay lên, hướng về phía mọi người, lặng lẽ chém xuống!

Không có tiếng gió, không có ánh sáng, chỉ có một luồng hàn khí như độ không tuyệt đối, như một lưỡi hái tử thần vô hình, lập tức vượt qua không gian, chém về phía mọi người!

Nơi nó đi qua, không gian dường như bị đóng băng đến mức xuất hiện những vết nứt trắng nhỏ li ti!

Đòn tấn công này, muốn đóng băng vĩnh viễn sinh mệnh và linh hồn của tất cả mọi người!

Hàn quang trong mắt Trương Kỳ Lân bùng lên, Hắc Kim Cổ Đao lập tức kêu ong ong, trên thân đao ngưng tụ một lớp sương trắng mỏng, sát khí đối đầu với cực hàn!

Trương Hạo lại chỉ khẽ nhướng mí mắt.

Ý niệm vừa động, Vạn Niên Hàn Khí được giải phóng ra. "Thu." Một chữ, nhẹ nhàng bâng quơ.

Luồng hàn khí kinh hoàng đủ để đóng băng cả không gian, khi còn cách mọi người vài mét, như đâm phải một bức tường vô hình đang cháy bỏng dung nham!

Xèo!

Âm thanh chói tai vang lên!

Cực hàn và cực nóng va chạm dữ dội trong hư không!

Hàn khí điên cuồng xâm thực, cố gắng đóng băng lá chắn vô hình đó.

Tuy nhiên, lá chắn không hề nhúc nhích, ngược lại còn bùng phát ra nhiệt độ cao không thể tưởng tượng!

Tất cả hàn khí tiếp xúc với lá chắn, như bông tuyết rơi vào lò

luyện, lập tức bị bốc hơi, hóa khí, biến thành từng làn hơi nước trắng bị Vạn Niên Hàn Khí của Trương Hạo hấp thụ!

Sức mạnh của Trương Hạo, như ánh bình minh trong bóng tối, đã thể hiện sự thống trị tuyệt đối trong thế giới băng tuyết này.

Khi Trương Hạo tiêu diệt Băng Phách cương thi, cánh cửa đến tầng tiếp theo tự động hiện ra.

Bước vào trong đó, cảnh tượng lại thay đổi, từ một thế giới băng tuyết biến thành một khu rừng bị dịch bệnh bao phủ.

Một luồng mùi hôi thối nồng nặc ập vào mặt, khiến người ta buồn nôn.

Không khí lan tỏa một làn sương mù kỳ dị, đó là hóa thân của những bào tử kịch độc, chúng như những sát thủ vô hình, lặng lẽ chờ đợi con mồi.

Cây cối xung quanh không thứ nào là không bị vặn vẹo biến dạng, bề mặt phủ một lớp dịch nhầy màu đen dính nhớp, không ngừng nhỏ giọt, tụ lại trên mặt đất thành những vũng nước bẩn tỏa ra mùi hôi thối. "Nơi này, quả thực là địa ngục." Bàn Tử bịt mũi, mày nhíu chặt, giọng nói tràn đầy sự chán ghét và sợ hãi.

Hạo Thiên Chân cảnh giác nhìn xung quanh, chiếc đèn pin trong tay khẽ run, ánh đèn trong sương mù trông thật yếu ớt: "Mọi người cẩn thận, không biết những bào tử này có thủ đoạn quỷ quái gì không." Lời vừa dứt, chỉ thấy vô số bào tử như thủy triều đen, hung hãn lao về phía mọi người.

Tốc độ của chúng cực nhanh, để lại những bóng đen mờ ảo trong không trung, như muốn nuốt chửng mọi người trong nháy mắt.

Vẻ mặt Trương Hạo bình tĩnh, không hề có chút hoảng loạn.

Anh khẽ nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, Dung Kim Chân Viêm

trong cơ thể như một con thần thú được đánh thức, bắt đầu sôi trào. "Hô." Anh nhẹ nhàng thở ra một hơi, một con kỳ lân màu vàng rực lửa xuất hiện giữa không trung.

Kỳ lân hóa hình từ huyết mạch sau khi huyết mạch tiến hóa cũng đã tiến hóa theo, từ màu đỏ biến thành màu vàng.

Một luồng lửa vàng từ miệng nó phun ra, lập tức tạo thành một bức tường lửa vàng trước mặt.

Chương 430

Tường lửa hừng hực cháy, tỏa ra nhiệt độ cao vô tận, chặn đứng toàn bộ bào tử đang lao tới.

Tất cả bào tử tiếp xúc với tường lửa, lập tức bị nhiệt độ cao làm bốc hơi, hóa thành từng làn khói xanh tan biến trong không trung, chỉ để lại một mùi khét khó chịu. "Cái này... cái này cũng quá lợi hại rồi!" Hoắc Tú Tú không khỏi kinh ngạc thốt lên, trong mắt đầy vẻ chấn động và kính phục.

Tuy nhiên, đây chỉ là bắt đầu.

Cùng với sự tấn công không ngừng của bào tử, Dịch Bệnh Vân Mẫu ẩn náu sâu trong rừng, cuối cùng cũng lộ ra bộ mặt thật của mình.

Chỉ thấy một cây cổ thụ khổng lồ, được tạo thành từ vô số thực vật thối rữa và túi bào tử, từ từ trồi lên, cành cây của nó uốn lượn xoắn xuýt, như vô số con trăn khổng lồ đang múa lượn.

Trên thân cây chi chít những túi bào tử lớn nhỏ, không ngừng có bào tử từ đó phun ra, cảnh tượng vô cùng kinh khủng. "Chính là nó đang giở trò." Ánh mắt Trương Hạo gắt gao nhìn chằm chằm Dịch Bệnh Vân Mẫu, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo.

Anh thốt ra một âm tiết cổ xưa, giọng không lớn, nhưng dường như ẩn chứa sức mạnh vô tận.

Cùng với âm thanh đó, Dung Kim Chân Viêm quanh thân kỳ lân lập tức bùng nổ, hóa thành một biển lửa thiêu đốt thế gian, cuồn cuộn hướng về phía Dịch Bệnh Vân Mẫu.

Nơi biển lửa đi qua, tất cả đều bị thiêu rụi.

Cây cối, bào tử, thậm chí cả không khí cũng bị đốt cháy, phát ra tiếng "lách tách".

Dịch Bệnh Vân Mẫu dưới sự tấn công của biển lửa, phát ra những tiếng gào thét đau đớn, cành cây của nó điên cuồng vặn vẹo, cố gắng chống lại ngọn lửa đáng sợ này.

Tuy nhiên, tất cả đều là vô ích.

Trước Dung Kim Chân Viêm, sự chống cự của nó trông có vẻ vô cùng vô lực.

Chỉ trong chốc lát, Dịch Bệnh Vân Mẫu khổng lồ đó đã hóa thành tro tàn trong biển lửa.

Cùng với cả khu rừng xung quanh nó, đều bị thiêu thành một mảnh đất cháy.

Không khí lan tỏa một mùi khét khó chịu, trên mặt đất chỉ còn lại một ít tinh thể lưu ly, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, lấp lánh ánh sáng kỳ dị.

Mọi người nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng mãi không thể bình tĩnh.

Đòn tấn công này của Trương Hạo, không chỉ thể hiện thực lực mạnh mẽ của anh, mà còn khiến họ nhìn thấy hy vọng.

Trong thế giới phi nhân đầy nguy hiểm này, chỉ cần có Trương Hạo, dường như họ có khả năng chiến thắng tất cả.

Cánh cửa lại xuất hiện, Trương Hạo và nhóm của mình bước vào, cảnh tượng lại một lần nữa thay đổi.

Khoảnh khắc bước vào, Trương Hạo cảm thấy mình như đang ở trong một thế giới hư ảo.

Cảnh tượng xung quanh như mơ như ảo, vô số cương thi bán

trong suốt đang xuyên qua dòng chảy không gian hỗn loạn, bóng dáng của chúng lúc rõ lúc mờ, phảng phất đến từ các chiều không gian khác nhau.

Những cương thi này hành động quỷ dị, tốc độ cực nhanh, mỗi lần xuyên qua đều tạo ra một gợn sóng không gian, khiến người ta hoa mắt chóng mặt. "Cẩn thận!" Hạo Thiên Chân lớn tiếng hét: "Cháu đã thấy truyền thuyết về loại cương thi này trong sổ tay của ông nội, chúng được gọi là Thì Ảnh, tốc độ nhanh đến đáng sợ, dường như có thể điều khiển thời gian." Lời anh còn chưa dứt, chỉ thấy một cương thi "Thì Ảnh" như quỷ mị lao về phía anh.

Hạo Thiên Chân vội vàng né sang một bên, cương thi "Thì Ảnh" đó sượt qua vạt áo anh, mang theo một luồng hàn khí thấu xương.

Bàn Tử vung vũ khí trong tay, cố gắng tấn công những cương thi "Thì Ảnh" đó, nhưng đòn tấn công của ông ta luôn hụt. "Mấy thứ này rốt cuộc là cái quái gì vậy?

Sao đánh không trúng!" Bàn Tử lo lắng hét lên.

Giải Tiểu Hoa và Giải Vũ Thần đứng lưng tựa lưng, vũ khí trong tay cảnh giác chỉa ra xung quanh.

Ánh mắt họ tràn đầy căng thẳng và cảnh giác, đối mặt với mê cung không gian quỷ dị này, họ cũng cảm thấy một áp lực chưa từng có.

Vẻ mặt Trương Hạo ngưng trọng, ánh mắt anh gắt gao nhìn chằm chằm những cương thi "Thì Ảnh" đó, cố gắng tìm ra điểm yếu của chúng.

Tuy nhiên, những cương thi "Thì Ảnh" này hành động không có quy luật nào cả, chúng dường như có thể tùy ý xuyên qua không gian, khiến người ta khó lòng nắm bắt.

Đột nhiên, mắt Trương Hạo sáng lên, anh phát hiện ra một chi tiết: mỗi khi cương thi "Thì Ảnh" xuyên qua không gian, xung quanh cơ thể chúng sẽ xuất hiện một dao động không gian cực kỳ nhỏ.

Mặc dù dao động này cực kỳ yếu, gần như không thể nhận ra, nhưng vẫn bị khả năng quan sát nhạy bén của Trương Hạo bắt được. "Thì ra là vậy." Trương Hạo khẽ lẩm bẩm, cuối cùng anh cũng hiểu được bí ẩn của những cương thi "Thì Ảnh" này.

Chúng không phải là thực thể thực sự, mà là lợi dụng sức mạnh của dòng chảy không gian hỗn loạn, chiếu bóng dáng của mình vào các đoạn không gian khác nhau, từ đó đạt được mục đích mê hoặc kẻ thù.

Tìm ra được điểm yếu, Trương Hạo không còn do dự nữa.

Anh hít một hơi thật sâu, tập trung tinh thần, Dung Kim Song Đồng từ từ sáng lên, tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Dưới ánh sáng này, mọi thứ trong dòng chảy không gian hỗn loạn đều trở nên rõ ràng, quỹ đạo thực sự của những cương thi "Thì Ảnh" đó cũng không còn chỗ nào để che giấu.

Trương Hạo khẽ quát một tiếng, bước một bước ra, khí thế quanh thân đột nhiên bùng nổ.

Bóng dáng anh như một tia chớp vàng, lập tức xuyên qua dòng chảy không gian hỗn loạn.

Cùng với hành động của anh, dòng chảy không gian hỗn loạn vốn đang rối loạn dường như bị một bàn tay vô hình cưỡng ép chải chuốt, dần dần trở nên ổn định.

Những cương thi "Thì Ảnh" đó cũng dường như bị định trụ, không thể tự do xuyên qua không gian nữa.

Trong mắt Trương Hạo lóe lên một tia quyết đoán, đầu ngón tay

ngưng tụ ánh vàng, như một thanh thần kiếm khai thiên, phớt lờ sự cản trở của thời gian, trực tiếp đâm về phía bản thể của một cương thi "Thì Ảnh".

Ánh vàng đó tốc độ cực nhanh, lập tức xuyên qua cơ thể cương thi "Thì Ảnh".

Cương thi "Thì Ảnh" phát ra một tiếng hét thảm thiết, cơ thể lập tức hóa thành hư vô, biến mất trong dòng chảy không gian hỗn loạn.

Mọi người thấy cảnh này, không khỏi mắt tròn mắt dẹt.

Họ chưa bao giờ thấy một sức mạnh mạnh mẽ như vậy, có thể dễ dàng giải mã bí ẩn của dòng chảy không gian hỗn loạn, tiêu diệt những cương thi "Thì Ảnh" quỷ dị này. "Trương Hạo huynh đệ, anh quá trâu bò!" Bàn Tử hưng phấn hét lên, trong mắt đầy vẻ sùng bái và kính phục.

Giải Tiểu Hoa và Giải Vũ Thần nhìn nhau, trong mắt cũng tràn đầy sự chấn động và kinh ngạc.

Họ biết, thực lực của Trương Hạo đã vượt xa sức tưởng tượng của họ, có anh ở đây, dường như họ có nhiều cơ hội sống sót hơn trong thế giới phi nhân này.

Hạo Thiên Chân và Hoắc Tú Tú thì theo sát phía sau Trương Hạo, cẩn thận chăm sóc Đinh Ngọc Vũ Điệp.

Ánh mắt họ tràn đầy sự tin tưởng và dựa dẫm, lúc này, Trương Hạo đã trở thành trụ cột và hy vọng trong lòng họ.

Dưới sự dẫn dắt của Trương Hạo, mọi người tiếp tục tiến về phía trước trong mê cung không gian.

Mỗi khi gặp một cương thi "Thì Ảnh", Trương Hạo đều dựa vào thực lực mạnh mẽ của mình, dễ dàng tiêu diệt nó.

Chương 431

Những cương thi "Thì Ảnh" vốn tưởng như vô địch, trước mặt Trương Hạo, lại yếu ớt như con kiến, không chịu nổi một đòn.

Cùng với việc từng con cương thi "Thì Ảnh" bị tiêu diệt, dòng chảy không gian hỗn loạn trong mê cung cũng dần dần lắng xuống.

Khi con cương thi "Thì Ảnh" cuối cùng hóa thành hư vô, cả mê cung không gian dường như đã trở lại bình tĩnh.

Cảnh tượng xung quanh không còn vặn vẹo, những đoạn không gian hư ảo đó cũng dần dần biến mất, thay vào đó là một con đường dẫn về phía trước.

Mọi người nhìn con đường này, trong lòng tràn đầy niềm vui và mong đợi.

Họ biết, chỉ cần đi theo con đường này, có khả năng sẽ tìm thấy cách rời khỏi thế giới phi nhân này.

Và tất cả những điều này, đều nhờ có Trương Hạo. "Đi thôi." Trương Hạo quay đầu nhìn mọi người, trong mắt lóe lên một tia kiên định: "Chúng ta cách lối ra, chắc là không xa nữa." Vượt qua từng tầng từng tầng, Trương Hạo và nhóm của mình cuối cùng đã đến tầng thứ ba mươi hai của Tam Thập Tam Phi Nhân Giới.

Tầng thứ ba mươi hai của Phi Nhân Giới, cảnh tượng hoàn toàn khác với sự quỷ dị âm hàn của mấy tầng trước.

Vừa bước vào, một luồng khí nóng bỏng đã ập vào mặt, gần như muốn nướng khô người ta.

Dưới chân là mặt đất đá đen nứt nẻ, trong các khe nứt chảy dung nham đặc sệt màu đỏ sẫm, thỉnh thoảng lại nổ ra những bong bóng khí

nóng rực.

Không khí bị nhiệt độ cao làm cho vặn vẹo, tầm nhìn là một màu đỏ rực cháy xém. "Trời ạ...

Đây là rơi vào lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân à?" Bàn Tử mồ hôi như mưa, quần áo lập tức ướt đẫm, rồi lại bị hong khô, để lại những vệt trắng.

Ở trung tâm của hẻm núi dung nham này, có một chiếc ngai vàng khổng lồ được xây nên từ những hài cốt cháy đen và dung nham đông cứng.

Trên ngai vàng, có một bóng người khổng lồ đang ngồi.

Nó không có da hoàn chỉnh, toàn thân phủ một lớp vỏ cứng cháy đen, như đá núi lửa đã nguội, trong các khe nứt chảy dung nham nóng rực.

Đầu lâu của nó càng giống như một lõi dung nham khổng lồ, hai hốc mắt trống rỗng đang cháy hai ngọn lửa màu trắng vàng vĩnh viễn không tắt.

Nó chỉ ngồi đó, nhiệt độ cao kinh hoàng tỏa ra đã đủ để làm cho đá xung quanh mềm ra và chảy đi. "Thứ này... trông có vẻ còn khó nhằn hơn mấy thứ màu mè hoa lá ở phía trước!" Vẻ mặt Giải Tiểu Hoa ngưng trọng, họng súng trong tay bất giác nhắm vào cái đầu lâu như lõi dung nham đó.

Dường như cảm nhận được hơi thở của người sống, Tẫn Thổ Thi Ma từ từ giơ cánh tay khổng lồ được cấu thành từ dung nham đông cứng của mình lên.

Cùng với hành động của nó, mặt đất rung chuyển dữ dội, hàng chục dòng dung nham nóng rực như được ban cho sự sống, hóa thành những con rồng lửa gầm thét, từ bốn phương tám hướng bắn về phía

mọi người!

Không khí bị đốt cháy phát ra tiếng rít chói tai, không gian dường như cũng sắp bị tan chảy. "Lùi lại!" Trương Kỳ Lân quát khẽ, Hắc Kim Cổ Đao kêu ong ong, sát khí trên thân đao bùng nổ, cố gắng dùng sát khí cực hàn tạo thành lá chắn để chống lại dòng lửa.

Tuy nhiên, dòng dung nham chứa đựng sức mạnh bản nguyên của thi ma vô cùng bá đạo, lá chắn sát khí vừa tiếp xúc đã rung chuyển dữ dội, phát ra tiếng "xì xì" tan chảy, lập tức trở nên mỏng manh, có vẻ như sắp sụp đổ!

Bàn Tử trong lúc cấp bách, từ ba lô lôi ra một bình nitơ lỏng cao áp đặc chế, phun về phía dòng dung nham lửa ở phía trước nhất.

Nitơ lỏng và dung nham va chạm, bùng nổ một đám sương trắng lớn, tạm thời đóng băng một đoạn nhỏ phía trước của dòng lửa.

Nhưng đó chỉ là muối bỏ bể, nhiều dòng dung nham lửa hơn hung hãn ập đến, bình nitơ lỏng lập tức bị nhiệt độ cao làm tan chảy và hỏng, Bàn Tử cũng bị luồng khí phản chấn hất ngã chỏng vó. "Mẹ nó, vô dụng!" Bàn Tử mặt mày xám xịt.

Hoắc Tú Tú đỡ Đinh Ngọc Vũ Điệp đang yếu ớt, đạn của Giải Tiểu Hoa và Giải Vũ Thần bắn vào thân thi ma, chỉ bắn ra vài tia lửa nhỏ không đáng kể, thậm chí không để lại một vết hằn.

Dịch Táp cố gắng điều khiển dòng nước, nhưng trong môi trường nhiệt độ cực cao này, hơi nước vừa ngưng tụ đã bị bốc hơi.

Mắt thấy dòng lũ tử vong nóng rực sắp nuốt chửng mọi người, Trương Hạo đã động thủ.

Anh thậm chí không thèm nhìn những dòng dung nham lửa đang ập đến khắp trời, ánh mắt chỉ bình thản lướt qua Tẫn Thổ Thi Ma trên ngai vàng, phảng phất như đang nhìn một hòn đá chướng mắt. "Ồn

ào." Hai chữ, nhẹ nhàng bâng quơ.

Anh thậm chí còn không giơ tay.

Ong!

Một luồng ý chí vô hình vô chất, nhưng ẩn chứa sự chí cao vô thượng, dường như có thể luyện hóa trời đất vạn vật, lấy Trương Hạo làm trung tâm bùng nổ!

Uy áp của huyết mạch Thủy Kỳ Lân, hòa trộn với sức mạnh pháp tắc tuyệt đối của Dung Kim Chân Viêm, như một cơn sóng thần vô hình, lập tức quét qua cả hẻm núi dung nham!

Thời gian dường như ngưng đọng trong khoảnh khắc này.

Hàng chục dòng dung nham lửa gầm thét dữ tợn, đủ để thiêu đốt sắt thép, khi còn cách mọi người chưa đầy ba mét, như đâm phải một bức tường than thở không thể vượt qua!

Tất cả sự cuồng bạo, tất cả sự nóng rực, tất cả sức mạnh hủy diệt, trước luồng ý chí này, như những con ngựa hoang bị thuần phục, lập tức ngưng tụ, tan rã, biến mất vào hư không!

Thậm chí không một chút hơi nóng nào có thể truyền qua.

Trên ngai vàng, thi ma vốn đang tỏa ra nhiệt độ cao kinh hoàng, ngọn lửa trắng vàng cháy trong hốc mắt nó đột nhiên co lại, như ngọn nến trước gió, dữ dội lay động.

Cơ thể khổng lồ của nó run rẩy dữ dội, lớp vỏ cứng cháy đen bao phủ cơ thể phát ra tiếng nứt vỡ "rắc rắc" không chịu nổi.

Dung nham chảy trong các khe nứt dường như mất đi sức sống, nhanh chóng nguội đi và chuyển sang màu đen.

Cái đầu lâu khổng lồ được cấu thành từ lõi dung nham của nó, dưới ánh mắt của Trương Hạo, như bị ném vào nước băng có nhiệt

độ không tuyệt đối, ánh sáng nhanh chóng mờ đi, tắt ngấm.

Không có tiếng nổ kinh thiên động địa, không có sự giãy giụa hấp hối.

Chỉ vì một ánh mắt, một câu quát mắng của Trương Hạo.

Tẫn Thổ Thi Ma đang ngồi trên ngai vàng dung nham, tỏa ra hung uy ngút trời, cơ thể khổng lồ của nó như đá bị phong hóa, vỡ nát từng tấc, sụp đổ, cuối cùng hóa thành một đống bột đen không còn chút sinh khí, lả tả rơi xuống, bị dung nham bên dưới từ từ nuốt chửng.

Nhiệt độ cao kinh hoàng trong hẻm núi cũng theo đó giảm mạnh, mặc dù vẫn còn nóng bỏng, nhưng không còn sự bá đạo có thể thiêu rụi mọi thứ nữa.

Tĩnh lặng chết chóc.

Chỉ có tiếng dung nham chảy ùng ục.

Bàn Tử há hốc miệng, nhìn đống bột đang bị dung nham nuốt chửng, lại nhìn Trương Hạo đến vạt áo cũng không động, cảm thấy cổ họng khô khốc không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Cái này mẹ nó đã không thể dùng từ "trâu bò" để hình dung nổi nữa rồi...

Đây là thần phạt!

Giải Tiểu Hoa và Hoắc Tú Tú lặng lẽ cất súng, ánh mắt đã tê dại.

Tầng thứ ba mươi hai rồi...

Chương 432

Bất kể cương thi có quỷ dị, mạnh mẽ, năng lực có xảo quyệt đến đâu, trước mặt Trương Hạo, đều yếu ớt như giấy.

Họ thậm chí bắt đầu nghi ngờ, Trương Hạo đưa họ vào đây, có lẽ thực sự chỉ cần một người dẫn đường và vài khán giả. "Đi." Giọng nói của Trương Hạo phá vỡ sự im lặng, anh dẫn đầu đi về phía cánh cổng truyền tống màu xanh lục u tối hiện ra ở cuối hẻm núi.

Xuyên qua cánh cổng truyền tống của tầng thứ ba mươi hai, cảnh tượng kinh hoàng quỷ dị hơn dự kiến đã không xuất hiện.

Ánh sáng trở nên dịu dàng và sáng sủa, một mùi hương dịu nhẹ, thấm vào lòng người lan tỏa trong không khí.

Dưới chân là những viên gạch ngọc thạch đen ấm áp và nhẵn bóng, đủ để soi bóng người.

Mọi người bước vào một không gian rộng lớn vô cùng, cực kỳ xa hoa.

Nơi đây, chính là một tòa cung điện cổ đại hùng vĩ tráng lệ!

Hàng chục cây cột vàng rồng cuộn cần vài người ôm mới xuể chống đỡ mái vòm cao vút, trên mái vòm khảm vô số viên minh châu tỏa ra ánh sáng trắng dịu dàng, như một dải ngân hà lấp lánh.

Tường xung quanh không phải là gạch đá thông thường, mà là một loại ngọc thạch bán trong suốt, ấm áp như ngọc, trên đó điêu khắc những bức bích họa khổng lồ và phức tạp, màu sắc tươi sáng rực rỡ, trải qua không biết bao nhiêu năm tháng vẫn sống động như thật.

Sâu trong cung điện mơ hồ có thể thấy những xà nhà chạm trổ, lan can vàng ngọc, trang trí hạc tiên mây lành ở khắp nơi, một phong thái

tiên gia, tạo thành một sự khác biệt trời vực so với cảnh tượng như địa ngục của ba mươi hai tầng trước. "Trời đất ơi...

Đây...

đây là đến điện Lăng Tiêu à?" Mắt Bàn Tử trợn tròn, tham lam nhìn xung quanh vàng son lộng lẫy: "Cây cột này... viên gạch này... khều một miếng về là đủ cho Bàn Gia ta ăn tám đời rồi!" "Không ổn." Trương Kỳ Lân nhíu chặt mày, Hắc Kim Cổ Đao vẫn chưa tra vào vỏ, cảnh giác quét mắt xung quanh.

Nơi này quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức quỷ dị, và không cảm nhận được bất kỳ hơi thở cương thi nào.

Sau khi trải qua sự nguy hiểm của ba mươi hai tầng trước, sự xa hoa tột độ này ngược lại khiến người ta cảm thấy rùng rợn.

Hạo Thiên Chân cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động, nhưng cậu nhanh chóng bị những bức bích họa hoành tráng và bí ẩn trên tường thu hút.

Những bức bích họa đó không miêu tả cảnh ca múa thái bình, mà tràn ngập cảm giác tự sự cổ xưa, hoang sơ và thậm chí có phần quỷ quyệt. "Tiểu Cữu, cậu xem những bức bích họa này..." Hạo Thiên Chân chỉ vào một bức tường.

Trương Hạo cũng đã chú ý đến sự bất thường của các bức bích họa.

Anh đi đến trước một bức bích họa lớn nhất, dường như cũng là quan trọng nhất, trên đó dùng chữ tượng hình và hình vẽ cực kỳ cổ xưa để ghi lại thông tin. "Thiên Chân, giải mã." Trương Hạo nói ngắn gọn.

Hạo Thiên Chân hít một hơi thật sâu, cố nén sự chấn động và bất an trong lòng, đến gần bức bích họa, dựa vào kiến thức gia truyền và

kinh nghiệm nghiên cứu cổ tịch nhiều năm, bắt đầu cẩn thận nhận dạng và giải mã những ký hiệu và đồ đằng cổ xưa đó.

Thời gian trôi qua từng chút một, trong cung điện chỉ có tiếng giải mã khe khẽ của Hạo Thiên Chân và thỉnh thoảng là tiếng kinh ngạc của Bàn Tử.

Hoắc Tú Tú đỡ Đinh Ngọc Vũ Điệp ngồi xuống nghỉ ngơi, Dịch Táp và Trương Kỳ Lân thì cảnh giới xung quanh.

Giải Tiểu Hoa cũng đến gần bức bích họa, cố gắng tìm hiểu.

Cuối cùng, sắc mặt Hạo Thiên Chân trở nên vô cùng ngưng trọng, thậm chí còn mang theo một chút kinh hãi khó tin, cậu quay đầu, giọng nói có phần khô khốc nói với Trương Hạo và mọi người: "Tiểu Cữu... bức bích họa này... truyền tải một bí mật kinh thiên động địa!" "Trên đó ghi lại, Tam Thập Tam Tầng Phi Nhân Giới mà chúng ta đang ở, không phải là điểm cuối cùng, mà là một cánh cửa thử thách.

Vượt qua thử thách của ba mươi ba tầng này, mới có thể tiếp xúc với hạt nhân thực sự - Thiên Hạ Đệ Nhị Lăng!" "Thiên Hạ Đệ Nhị Lăng?" Mắt Bàn Tử sáng lên: "Nghe có vẻ trâu bò đấy!

Lợi hại hơn cả đệ nhất à?" Hạo Thiên Chân không để ý đến lời nói chen ngang của Bàn Tử, tiếp tục nói: "Trên bích họa nói, người vào được Thiên Hạ Đệ Nhị Lăng, có thể được trường sinh bất lão, thậm chí... phi thăng thành tiên!" "Trường sinh bất lão?

Phi thăng thành tiên?!" Giải Tiểu Hoa kinh ngạc thốt lên, trong mắt bùng lên ánh sáng khát vọng không thể kìm nén.

Đây gần như là giấc mơ cuối cùng của tất cả những nhà thám hiểm, tất cả những người theo đuổi sức mạnh và sự vĩnh hằng!

Hoắc Tú Tú cũng che miệng, ánh mắt của Dịch Táp và Trương Kỳ Lân cũng khẽ dao động. "Nhưng!" Hạo Thiên Chân chuyển giọng, ngữ

khí càng thêm nặng nề: "Bích họa cũng cảnh báo rõ ràng, Thiên Hạ Đệ Nhị Lăng, không phải phàm tục có thể vào.

Kẻ cưỡng ép xông vào, chắc chắn sẽ gặp kiếp nạn hình thần câu diệt!

Con đường duy nhất để vào trong đó, chính là ở trong tầng thứ ba mươi ba của Phi Nhân Giới này!" "Con đường nào?" Trương Hạo bình tĩnh hỏi, dường như không quan tâm đến trường sinh và phi thăng.

Hạo Thiên Chân chỉ vào phần cuối cùng của bức bích họa, nơi đó vẽ một hòn đá màu đỏ sẫm có hình dạng kỳ lạ, vừa giống trái tim lại vừa giống quả lựu, tỏa ra ánh sáng yêu dị.

Bên cạnh có chú thích bằng chữ cổ. "Cần phải tìm một thứ gọi là 'Thạch Công Trĩ', và... nuốt nó vào!" Hạo Thiên Chân khó khăn nói ra bốn chữ cuối cùng: "Trên bích họa nói, chỉ có người thành công nuốt và dung hợp 'Thạch Công Trĩ', mới có thể nhận được 'chìa khóa' để vào Thiên Hạ Đệ Nhị Lăng, nếu không, dù có đến trước lăng, cũng sẽ bị một lá chắn vô hình cản lại, thậm chí kích hoạt cấm chế hủy diệt." "Nuốt... nuốt trĩ?" Mặt Bàn Tử xanh mét: "Cái tên này nghe đã thấy ghê rồi!

Còn nuốt vào nữa?

Cổ thần này có sở thích biến thái gì vậy?" Trong cung điện là một khoảng lặng.

Sự cám dỗ của trường sinh phi thăng gần trong gang tấc, nhưng điều kiện để vào lại quỷ dị và khó chịu đến vậy.

Ánh mắt của tất cả mọi người, đều không tự chủ được mà hướng về bóng dáng vững chãi như định hải thần châm đã đi suốt chặng đường, Trương Hạo.

Trương Hạo thu ánh mắt khỏi bức bích họa, thản nhiên nói: "Đi." Mọi người đi qua một cánh cửa bí mật sâu trong cung điện, cảnh tượng trước mắt đột ngột thay đổi.

Cung điện vàng son lộng lẫy ban nãy bỗng nhiên biến mất, thay vào đó là một hang động ngầm tối tăm ẩm ướt.

Vách hang mọc đầy những sợi nấm màu đỏ sẫm, trông như mạch máu của một sinh vật nào đó, khẽ co giật.

Không khí tràn ngập một mùi ngọt tanh hôi thối, ngửi lâu khiến người ta đầu váng mắt hoa. "Cái nơi quái quỷ này... sao giống như ruột người vậy?" Bàn Tử bịt mũi, vẻ mặt đầy ghê tởm.

Thanh Hắc Kim Cổ Đao của Trương Kỳ Lân khẽ rung lên, rõ ràng đã cảm ứng được nguy hiểm.

Hạo Thiên Chân ngồi xổm xuống, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào mặt đất, phát hiện trong đất bùn rỉ ra thứ dịch thể màu đỏ sẫm, sền sệt như máu. "Cẩn thận một chút, nơi này không ổn rồi," Hạo Thiên Chân nói khẽ.

Chương 433

Dứt lời, mặt đất đột nhiên rung nhẹ, ngay sau đó, những sợi nấm trên vách hang bỗng nhiên vọt lên, như vật sống lao về phía mọi người! "Lùi lại!" Ánh đao của Trương Kỳ Lân lóe lên, sát khí bùng phát, đông cứng một mảng lớn sợi nấm.

Tuy nhiên, những sợi nấm bị chặt đứt sau khi rơi xuống đất lại nhanh chóng tái sinh, thậm chí còn phân tách ra nhiều sợi nhỏ hơn, ồ ạt kéo đến như thủy triều!

Bàn Tử vớ lấy xẻng công binh đập mạnh, nhưng sợi nấm vừa tiếp xúc với da thịt liền điên cuồng chui vào trong, đau đến mức gã la oai oái: "Vãi!

Thứ này ký sinh được!" Trương Hạo hừ lạnh một tiếng, giơ tay vung lên, Dung Kim Chân Viêm hóa thành một làn sóng lửa màu vàng quét ra, trong nháy mắt thiêu rụi đám sợi nấm thành tro.

Tuy nhiên, từ sâu trong hang động truyền đến một tràng cười "khà khà" quỷ dị, tựa như vô số người đang thì thầm. "Tiếng động... từ đâu tới vậy?" Hoắc Tú Tú mặt mày trắng bệch, bịt chặt tai lại.

Ánh mắt Trương Hạo ngưng lại: "Không phải âm thanh, là ảo giác." Quả nhiên, cảnh tượng trước mắt mọi người bắt đầu méo mó, những sợi nấm trên vách hang phảng phất hóa thành vô số khuôn mặt người, đang nhe răng cười với họ.

Bàn Tử đột nhiên ánh mắt đờ đẫn, lẩm bẩm: "Trường sinh... phi thăng..." rồi bất giác đi về phía sâu trong hang động. "Bàn Tử!" Giải Tiểu Hoa vội kéo gã lại, nhưng sức của Bàn Tử khỏe đến kinh người, vậy mà lại vung tay hất anh ra.

Trương Hạo giơ một ngón tay điểm vào giữa trán Bàn Tử, một tia

sáng vàng chui vào, Bàn Tử toàn thân run lên, như vừa tỉnh mộng: "Vãi chưởng!

Vừa rồi tôi thấy mình đang bay trên trời, còn có tiên nữ mời rượu nữa chứ..." "Là ảo giác của Thạch Công Trĩ," Trương Hạo thản nhiên nói: "Nó đang dụ dỗ người ta qua đó." Mọi người càng thêm cảnh giác, tiếp tục tiến về phía trước.

Cuối hang động bỗng trở nên rộng rãi, xuất hiện một hang đá ngầm khổng lồ.

Mà cảnh tượng trước mắt khiến tất cả mọi người phải sởn gai ốc.

Giữa hang là một bãi bùn lầy màu đỏ sẫm, xung quanh bãi bùn là mấy chục thi thể đang quỳ rạp, đầu của mỗi thi thể đều cắm sâu vào trong bùn, như thể tự mình liều mạng chui vào.

Thân thể họ đã sớm khô quắt, nhưng sau gáy lại phồng lên một cục thịt màu đỏ sẫm to bằng nắm tay, trông như một loại ký sinh vật nào đó. "Đây... những người này đều đến tìm Thạch Công Trĩ sao?" Giọng Hạo Thiên Chân run rẩy.

Trương Kỳ Lân đến gần một thi thể, dùng mũi đao nhẹ nhàng khều mở cục thịt sau gáy. "Phụt" một tiếng, cục thịt vỡ ra, phun ra một luồng sương mù màu đỏ sẫm, trong sương mù lại hiện ra những khuôn mặt người mờ ảo, phát ra tiếng thét chói tai thê lương! "Là ký sinh thể," Trương Kỳ Lân lạnh lùng nói: "Thạch Công Trĩ không phải là đá, nó là vật sống." Ánh mắt Trương Hạo quét qua bãi bùn, đột nhiên giơ tay chộp một cái, sâu trong bãi bùn bỗng nổ tung, một cục thịt màu đỏ sẫm to bằng đầu người bị một lực vô hình kéo ra, lơ lửng giữa không trung.

Bề mặt cục thịt đầy những đường vân như mạch máu, bên trong lờ mờ có thể thấy dịch thể lưu động, giống như một trái tim đang đập. "Đây chính là Thạch Công Trĩ?" Bàn Tử vẻ mặt buồn nôn: "Thứ này

ăn vào có thể thành tiên sao?

E là biến thẳng thành cương thi luôn ấy chứ!" Hạo Thiên Chân cẩn thận quan sát những thi thể kia, đột nhiên phát hiện dấu vết ngón tay họ cắm vào bùn đất vô cùng mạnh, như thể trước khi chết đã trải qua đau đớn và giãy giụa tột cùng.

Cậu trầm giọng nói: "Những người này không phải bị giết... là tự mình chôn mình vào." "Ảo giác," Trương Hạo thản nhiên nói: "Thạch Công Trĩ sẽ khiến người ta nhìn thấy cảnh tượng mà họ khao khát nhất, lừa gạt vật chủ tự nguyện bị nó ký sinh." Mặt Hoắc Tú Tú trắng bệch: "Cho nên cái gọi là 'nuốt vào' trên bích họa, thực chất là để Thạch Công Trĩ ký sinh?" Mọi người im lặng.

Theo như bích họa, không ăn Thạch Công Trĩ thì không thể vào Thiên Hạ Đệ Nhị Lăng, nhưng ăn vào sẽ biến thành những cái xác đầu cắm trong đất kia! "Tiểu Cữu, bây giờ làm sao đây?" Hạo Thiên Chân nhìn về phía Trương Hạo.

Trương Hạo nhìn chằm chằm vào Thạch Công Trĩ đang lơ lửng, bỗng nhiên cười lạnh một tiếng: "Chút ảo thuật quèn, cũng xứng được gọi là 'chìa khóa'?" Dứt lời, Dung Kim Chân Viêm trong lòng bàn tay anh bùng nổ, ngọn lửa màu vàng trong nháy mắt bao trùm lấy Thạch Công Trĩ.

Cục thịt điên cuồng quằn quại, phát ra tiếng thét chói tai, vậy mà lại giãy giụa như vật sống!

Tuy nhiên, trong ngọn lửa, lớp vỏ ngoài của Thạch Công Trĩ dần bị than hóa bong ra, cuối cùng lộ ra bên trong là một hạt nhân màu đỏ rực, trong suốt như pha lê. "Đây mới là 'chìa khóa' thực sự." Trương Hạo nắm lấy hạt nhân: "Cục thịt bên ngoài chỉ là cạm bẫy." Mọi người chợt hiểu ra.

Hóa ra bản thân Thạch Công Trĩ là một ký sinh thể gây ảo giác,

còn "chìa khóa" thực sự lại được giấu ở nơi sâu nhất!

Những kẻ tìm kho báu đó đều bị ảo giác mê hoặc, trở thành chất dinh dưỡng cho ký sinh vật. "Vậy bây giờ... chúng ta coi như có tư cách vào Thiên Hạ Đệ Nhị Lăng rồi chứ?" Bàn Tử xoa tay, vẻ mặt đầy mong đợi.

Trương Hạo cất hạt nhân đi, ánh mắt nhìn về phía sâu trong hang động: "Đi thôi, đã đến lúc diện kiến bộ mặt thật của 'Thiên Hạ Đệ Nhị Lăng' này rồi." Trương Hạo và mọi người đứng ở lối vào thông đạo, một luồng khí hôi thối nồng nặc phả vào mặt, phảng phất như một bàn tay vô hình, siết chặt lấy cổ họng họ.

Bên trong thông đạo tối đen như mực, đưa tay không thấy năm ngón, thỉnh thoảng lại lóe lên những đốm lân tinh màu xanh u ám, tựa như đôi mắt của ác ma, đang rình rập họ trong bóng tối.

“Sao cái thông đạo này lại có cảm giác âm u đáng sợ hơn những cái từng gặp trước đây vậy.” Bàn Tử nuốt nước bọt, giọng nói bất giác run rẩy.

Gã siết chặt cây đèn pin trong tay, thứ ánh sáng yếu ớt ấy trong bóng tối trông có vẻ nhỏ bé, dường như có thể bị bóng tối nuốt chửng bất cứ lúc nào.

Hạo Thiên Chân nhíu mày, cẩn thận quan sát xung quanh thông đạo: “Trên vách tường này hình như có thứ gì đó đang ngọ nguậy, giống như... xác chết.” Cậu vừa dứt lời, ánh mắt mọi người đồng loạt hướng về phía vách tường, chỉ thấy trên bức tường đá vốn tưởng như bình thường, dần dần hiện ra vô số khuôn mặt người méo mó, làn da có màu xanh đen, như thể bị ngâm trong dung dịch formalin quá lâu, đôi mắt trống rỗng vô hồn, miệng há to, phảng phất đang gào thét trong câm lặng.

Miệng của những khuôn mặt đó cứ mở ra rồi ngậm lại, dường

như đang kể lể nỗi đau khổ và oán hận vô tận, khiến người ta sởn gai ốc.

Sắc mặt Giải Tiểu Hoa trắng bệch, bất giác nép sát vào người Trương Kỳ Lân: "Nơi này tà ma quá, chúng ta phải cẩn thận đấy." Trương Kỳ Lân khẽ gật đầu, siết chặt thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay, thân đao tỏa ra từng tia hàn khí, như đang đáp lại sự cảnh giác của chủ nhân.

Mọi người cẩn thận bước vào thông đạo, mỗi bước đi đều như đi trên băng mỏng.

Đột nhiên, một tiếng gầm trầm thấp từ sâu trong thông đạo vọng ra, âm thanh đó phảng phất như tiếng gào thét của ác quỷ từ vực sâu địa ngục, khiến người ta dựng tóc gáy.

Ngay sau đó, mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội, vô số cánh tay từ dưới đất chui lên, vồ về phía mọi người.

Những cánh tay đó khô quắt như củi, da dẻ dính sát vào xương, móng tay vừa dài vừa nhọn, lóe lên ánh sáng lạnh lẽo quỷ dị.

"Cẩn thận!" Trương Hạo hét lớn một tiếng, lao lên trước tiên, Dung Kim Chân Viêm trong tay nháy mắt bùng phát, ngọn lửa màu vàng tựa như một con rồng khổng lồ đang thịnh nộ, gầm thét lao về phía những cánh tay đó.

Lửa lan đến đâu, những cánh tay đều hóa thành tro bụi, không khí tràn ngập mùi khét lẹt.

Tuy nhiên, những cánh tay này dường như vô tận, hết lớp này đến lớp khác ồ ạt kéo đến.

Bàn Tử vung cây xẻng công binh trong tay, liều mạng chống đỡ các đợt tấn công của chúng: "Mẹ kiếp, thế này thì bao giờ mới hết!" Trán gã đẫm mồ hôi, mặt hiện rõ vẻ mệt mỏi và sợ hãi.

Giải Tiểu Hoa và Giải Vũ Thần thì đứng lưng tựa lưng, súng trong tay liên tục khạc lửa, cố gắng ngăn chặn những cánh tay lại gần.

Nhưng chúng dường như miễn nhiễm với đạn, vẫn điên cuồng lao tới.

Ngay lúc mọi người rơi vào thế khó, Hoắc Tú Tú đột nhiên phát hiện trên vách thông đạo có một cái lỗ nhỏ: "Mọi người mau qua đây, ở đây có một cái hang, có lẽ có thể trốn một lát!" Mọi người nghe vậy, lập tức lao về phía cái hang.

Trong quá trình né tránh những cánh tay, Dịch Táp bất cẩn bị một cánh tay tóm lấy mắt cá chân, cô ta hoảng sợ hét lên: "Cứu tôi!" Trương Kỳ Lân mắt nhanh tay lẹ, một bước lao tới, Hắc Kim Cổ Đao vung lên, chặt đứt cánh tay đó, kéo Dịch Táp dậy.

Chương 434

Mọi người cuối cùng cũng chui được vào trong hang, tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, chưa kịp hoàn hồn, bên ngoài hang đột nhiên vang lên một âm thanh kỳ quái, như thể vô số con rắn đang bò trườn.

Ngay sau đó, một con giun xác chết khổng lồ từ phía trên hang từ từ hạ xuống, bịt kín lối ra.

Con giun xác chết này cao bằng hai người, toàn thân phủ đầy vảy, dưới lớp vảy thỉnh thoảng lại rỉ ra máu, tỏa ra mùi hôi thối đến buồn nôn.

Đầu con giun ngẩng cao, hai con mắt đỏ rực khổng lồ lóe lên ánh sáng khát máu, những chiếc răng nanh sắc nhọn lộ ra ngoài, phảng phất đang tuyên cáo địa vị thống trị của nó với mọi người.

"Đây...

đây là quái vật gì!" Hạo Thiên Chân kinh hãi trợn to mắt, giọng nói đầy tuyệt vọng.

Trương Hạo nhíu chặt mày, nhìn chằm chằm con giun xác chết, trong lòng nhanh chóng suy tính đối sách.

Con giun này quá mạnh, với tình trạng hiện tại của họ, đối đầu trực diện không khác gì tự tìm đường chết.

Nhưng lối ra đã bị bịt, họ lại không có đường thoát, tình hình rơi vào bế tắc.

Ngay lúc mọi người cảm thấy tuyệt vọng, Trương Hạo đột nhiên phát hiện giữa các lớp vảy của con giun dường như có những khe hở rất nhỏ, những khe hở này tuy nhỏ nhưng lại là cửa đột phá duy nhất

của họ.

Anh hít sâu một hơi, nói với mọi người: "Mọi người nghe đây, giữa các lớp vảy của con giun này có khe hở, chúng ta tập trung sức mạnh tấn công vào những khe hở đó, có lẽ sẽ tìm được lối thoát." Mọi người nghe vậy, đều gật đầu đồng ý.

Thế là, Trương Hạo lại lần nữa phóng ra Dung Kim Chân Viêm, ngọn lửa màu vàng như những lưỡi dao sắc bén, bắn về phía các khe hở trên vảy của con giun.

Trương Kỳ Lân cũng vung Hắc Kim Cổ Đao, mỗi nhát đao đều mang theo sức mạnh cường đại, chém vào điểm yếu của con giun.

Bàn Tử, Giải Tiểu Hoa và những người khác thì dùng vũ khí trong tay, liên tục tấn công con giun, tạo cơ hội cho Trương Hạo và Trương Kỳ Lân.

Dưới sự đồng tâm hiệp lực của mọi người, vảy của con giun bắt đầu bong ra từng mảng, để lộ cơ thể máu thịt bầy nhầy bên trong.

Con giun phát ra một tiếng gầm đau đớn, điên cuồng quằn quại cơ thể, cố gắng thoát khỏi sự tấn công của mọi người.

Nhưng Trương Hạo và những người khác không cho nó cơ hội, tiếp tục tăng cường sức tấn công.

Cuối cùng, sau một tiếng gầm trời long đất lở, con giun xác chết ầm ầm ngã xuống, mất đi sự sống.

Mọi người nhìn con giun đã ngã xuống trước mắt, đều thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, họ biết rằng, đây chỉ là khúc dạo đầu trước khi tiến vào Thiên Hạ Đệ Nhị Lăng, những thử thách nguy hiểm hơn vẫn đang chờ đợi họ phía trước.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, mọi người lại tiếp tục lên đường, đi sâu vào trong thông đạo, tiến về phía Thiên Hạ Đệ Nhị Lăng đầy rẫy những điều chưa biết và hiểm nguy.

Trương Hạo và mọi người cuối cùng cũng đặt chân vào Thiên Hạ Đệ Nhị Lăng, tuy nhiên, chưa kịp quan sát môi trường xung quanh, một tràng gào thét âm u đã từ bốn phương tám hướng vọng tới.

Chỉ thấy một đám thi thể với thân hình méo mó đang từ trong bóng tối từ từ bước ra, cơ thể chúng cứng đờ, da dẻ có màu xanh đen, tỏa ra mùi hôi thối đến buồn nôn.

Mắt của những thi thể này trống rỗng vô hồn, nhưng lại toát ra một luồng sát ý lạnh lẽo, phảng phất như bị một thế lực tà ác nào đó điều khiển, từng bước tiến sát về phía mọi người.

"Cẩn thận, là bầy xác chết!" Trương Kỳ Lân hét lớn một tiếng, nhanh chóng rút Hắc Kim Cổ Đao ra, sát khí trên thân đao lập tức lan tỏa, cố gắng chống lại sự tấn công của bầy xác.

Giải Tiểu Hoa và Giải Vũ Thần cũng vội vàng giơ súng lên, bắn về phía bầy xác, tuy nhiên, đạn bắn vào cơ thể chúng lại chỉ tóe lên vài tia lửa, hoàn toàn không thể gây ra tổn thương thực chất.

"Sao có thể?

Sao những thi thể này lại giết không chết?" Bàn Tử kinh hãi trợn to mắt, giọng nói đầy tuyệt vọng.

Gã vung cây xẻng công binh trong tay, liều mạng chống đỡ các đợt tấn công, mỗi nhát đều dốc hết sức lực, nhưng những thi thể đó vẫn cứ lớp trước ngã xuống lớp sau lại xông lên, dường như vô tận.

Hoắc Tú Tú nép chặt vào người Đinh Ngọc Điệp, sắc mặt trắng bệch như giấy, hai tay khẽ run rẩy.

Dịch Táp thì cố gắng điều khiển dòng nước để ngăn chặn bầy xác,

nhưng trong lăng mộ quỷ dị này, sức mạnh của cô dường như bị một loại hạn chế nào đó, dòng nước vừa hình thành đã bị một lực lượng vô hình đánh tan.

Trương Hạo nhíu chặt mày, anh cẩn thận quan sát những thi thể này, phát hiện sau khi bị tấn công, tuy cơ thể chúng sẽ bị tổn thương, nhưng rất nhanh sẽ hồi phục như cũ, phảng phất như có một loại sức mạnh thần bí đang duy trì hành động của chúng.

Anh nhận ra, những thi thể này tuyệt đối không phải cương thi bình thường, muốn chiến thắng chúng, phải tìm ra được điểm yếu.

Ngay lúc mọi người rơi vào thế khó, Hạo Thiên Chân đột nhiên phát hiện sau gáy của một thi thể có một chỗ nhô lên rất nhỏ, giống như bị thứ gì đó ký sinh.

Cậu trong lòng khẽ động, lớn tiếng hét lên: "Mọi người tấn công sau gáy của chúng, chỗ đó có thể là mấu chốt!" Mọi người nghe vậy, đều chuyển mục tiêu tấn công về phía sau gáy của đám thi thể.

Thân hình Trương Kỳ Lân lóe lên, như một tia chớp màu đen, trong nháy mắt đã đến trước mặt một thi thể, Hắc Kim Cổ Đao chém mạnh vào cổ nó.

Lần này, thi thể không dễ dàng hồi phục như trước, mà phát ra một tiếng gầm đau đớn, từ từ ngã xuống.

"Có tác dụng!

Tiếp tục tấn công sau gáy!" Bàn Tử phấn khích hét lớn, cây xẻng công binh trong tay càng vung mạnh hơn.

Mọi người được cổ vũ, sĩ khí tăng cao, bắt đầu tập trung sức mạnh tấn công sau gáy của bầy xác.

Dưới sự đồng tâm hiệp lực của mọi người, bầy xác cuối cùng cũng bắt đầu có dấu hiệu tan rã, từng thi thể một ngã xuống đất,

không còn động đậy.

Tuy nhiên, ngay lúc mọi người tưởng rằng nguy cơ sắp được giải trừ, những thi thể đã ngã xuống đột nhiên lại cử động, chúng từ từ đứng dậy, vết thương trên người nhanh chóng lành lại, phảng phất như những đòn tấn công vừa rồi đối với chúng chỉ là vết thương nhỏ không đáng kể.

Sắc mặt mọi người lại lần nữa trở nên nặng nề, họ không ngờ rằng những thi thể này lại có khả năng tái sinh mạnh mẽ đến vậy, giết không chết lại còn có thể sống lại, trận chiến này dường như không có hồi kết.

Trong lúc kịch chiến với bầy xác, Hạo Thiên Chân tình cờ liếc thấy ánh sáng kỳ dị lóe lên trên vách tường mộ thất.

Trong lòng cậu khẽ động, nhân lúc trận chiến tạm lắng, cậu nghiêng người đến gần vách tường, dùng đèn pin cẩn thận chiếu vào.

Chỉ thấy ánh sáng trên vách tường dần dần rõ nét, hiện ra từng bức bích họa tinh xảo.

Những bức bích họa này phảng phất như có sự sống, dưới ánh đèn pin từ từ mở ra, kể lại một đoạn lịch sử bị năm tháng chôn vùi.

Ánh mắt của Hạo Thiên Chân bị một bức bích họa trong đó thu hút sâu sắc, cậu trợn to mắt, cẩn thận xem xét từng chi tiết trên bức tranh, càng xem sắc mặt càng nặng nề.

Cuối cùng, cậu không nhịn được kinh ngạc kêu lên: “Mọi người mau qua đây xem, trên những bức bích họa này có ghi lại lai lịch của những thi thể này!” Mọi người nghe vậy, đều vây quanh lại, tạm thời ngừng chiến đấu với bầy xác, hướng ánh mắt về phía bức bích họa.

Nội dung trên bích họa cho thấy, nguyên nhân của sự việc này có thể truy ngược về thời đại Tây Vương Mẫu 3000 năm trước.

Vào thời đại xa xôi đó, khu vực núi Côn Luân có một loài rắn nguyên thủy thần bí.

Loài rắn này sở hữu năng lực phi thường, chúng có thể khống chế tứ chi của con người, từ đó điều khiển hành động của thi thể, biến họ thành một loại sinh vật quỷ dị tên là Kim Tinh Tán.

Kim Tinh Tán không chỉ có thể trà trộn vào đám đông người thường mà không bị phát hiện, thậm chí còn có thể khiến người ta sinh ra ảo giác, thông qua việc can thiệp vào tiềm thức của con người, khiến họ không hề hay biết về sự tồn tại của chúng.

Loài rắn nguyên thủy này có sự phân chia giai cấp nghiêm ngặt, trong đó con rắn đầu đàn có địa vị cao nhất mọc sừng, được người Trương gia lúc bấy giờ gọi là Long Thần.

Long Thần sở hữu sức mạnh cường đại, mỗi lần hành động của nó đều có thể gây ra núi lở đất nứt, mang đến tai họa to lớn cho thế gian.

Nó thường xuyên xua những thi thể bị khống chế đi tấn công các thôn làng và bộ lạc xung quanh, vô số người đã thiệt mạng dưới sự tàn phá của nó, máu tươi nhuộm đỏ cả mặt đất.

Do Long Thần hại người vô số, đã gây ra sự phẫn nộ mạnh mẽ của người Trương gia.

Chương 435

Người Trương gia biết rõ, nếu không chế ngự được Long Thần, thế gian sẽ không bao giờ có ngày yên ổn.

Thế là, họ tập hợp lực lượng tinh nhuệ trong tộc, bắt đầu một trận tử chiến với Long Thần.

Trong trận chiến ác liệt đó, người Trương gia đã phải trả một cái giá vô cùng thảm khốc, nhưng họ không hề lùi bước, bằng niềm tin kiên định và ý chí ngoan cường, cuối cùng đã thành công phong ấn Long Thần vào trong thi thể của một nữ tộc nhân.

Để đảm bảo Long Thần vĩnh viễn không thể thoát ra, người Trương gia còn dùng vẫn ngọc đúc một cái đỉnh đồng khổng lồ.

Vẫn ngọc tỏa ra ánh sáng thần bí, sở hữu sức mạnh cường đại, có thể trấn áp tà khí.

Người Trương gia dùng dây xích sắt khóa chặt nữ thi vào trong đỉnh, mỗi sợi xích sắt đều khắc đầy những phù văn thần bí, những phù văn này lóe lên ánh sáng mờ ảo, ẩn chứa sức mạnh và chú ngữ phong ấn của người Trương gia.

Cuối cùng, họ treo cái đỉnh đồng vào trong núi Côn Luân, chọn một thung lũng sâu thẳm, chôn sâu xuống lòng đất để trấn áp.

Mặc dù người Trương gia đã thành công phong ấn Long Thần, nhưng họ biết rõ, sức mạnh của Long Thần quá lớn, họ không thể giết chết nó hoàn toàn.

Để tránh bị Long Thần trả thù, người Trương gia đã xây dựng một ngôi miếu hoành tráng tại địa phương.

Kiến trúc của ngôi miếu rất độc đáo, điêu khắc các loại hoa văn và

ký hiệu thần bí, mỗi viên gạch đá đều phảng phất đang kể lại sự kính sợ của người Trương gia đối với Long Thần.

Họ chuyên thờ cúng loại tà thần mang hình tượng Long Thần này, đây chính là tín ngưỡng thờ phụng chủ thần được đề cập đến sau này trong Vân Thiên Cung.

Người Trương gia hy vọng thông qua cách này để an ủi linh hồn của Long Thần, cầu xin nó không còn làm hại nhân gian.

Vào thời nhà Nguyên, có một hòa thượng thanh danh lừng lẫy, tên là Yêu Tăng.

Gã hành sự quái đản, thủ đoạn tàn nhẫn, vào thời đó có thể nói là tai tiếng lẫy lừng.

Hoàng đế lúc bấy giờ tin theo Phật giáo, một lòng khao khát sau khi chết có thể thành Phật, bèn giao phó trọng trách này cho Yêu Tăng, lệnh cho gã xây dựng cho mình một lăng mộ độc nhất vô nhị.

Mặc dù trong nguyên văn không chỉ rõ vị hoàng đế này là ai, nhưng dựa trên ghi chép lịch sử và nhiều manh mối, rất có thể là một vị đế vương nào đó.

Vị đế vương nọ cả đời tung hoành sa trường, xây dựng nên một đế quốc rộng lớn, nhưng khi đối mặt với sinh tử, cũng giống như người thường, tràn đầy khao khát về cảnh giới sau khi thành Phật.

Yêu Tăng sau khi nhận lệnh, không dám lơ là chút nào, bắt đầu đi khắp nơi tìm kiếm địa điểm thích hợp.

Cuối cùng, gã đã nhắm vào lòng đất Nội Mông Cổ.

Theo gã, địa thế ở đây độc đáo, có một loại khí tức thần bí, rất thích hợp để xây dựng một lăng mộ có thể giúp hoàng đế thành Phật.

Thế là, gã triệu tập vô số thợ thủ công, bắt đầu công trình vĩ đại

này.

Sau nhiều năm thiết kế và xây dựng công phu, một lăng mộ hình hoa sen dần dần thành hình dưới lòng đất Nội Mông Cổ.

Thiết kế của lăng mộ này vô cùng độc đáo, mỗi chi tiết đều thể hiện trí tuệ tà ác của Yêu Tăng.

Mà trong lăng mộ hoa sen này, điều đáng sợ nhất chính là một bữa tiệc mà gã thiết kế, gọi là Thi Quốc Yến.

Nơi tổ chức Thi Quốc Yến được bài trí cực kỳ xa hoa, xung quanh bày đủ loại kỳ trân dị bảo, nhưng những báu vật này trong bữa tiệc lại trông có vẻ vô cùng nhỏ bé, bởi vì thức ăn trên tiệc lại đều là thịt người.

Mỗi món ăn đều được chế biến công phu từ thịt người, tỏa ra mùi vị khiến người ta buồn nôn, nhưng lại được Yêu Tăng xem là mỹ vị tuyệt trần.

Trong số vô vàn món ăn khiến người ta rợn tóc gáy, có một món tên là Vạn Thế Lưu Hà Thái, được đặt trong một hộp thức ăn khổng lồ.

Món ăn này được Yêu Tăng thổi phồng đến mức thần kỳ, nghe nói ăn vào có thể chữa được trăm bệnh, kéo dài tuổi thọ, thậm chí là trường sinh bất lão.

Tuy nhiên, để bảo quản món ăn này ngàn năm, cần có những điều kiện cực kỳ đặc biệt, bí mật trong đó e rằng chỉ có mình Yêu Tăng mới biết.

Để đảm bảo tính thần bí của món ăn, gã còn sắp xếp người canh gác, nghiêm cấm bất kỳ ai lại gần.

Ngoài những món ăn khiến người ta kinh hãi, Yêu Tăng còn thiết kế cho hoàng đế một hình tượng chủ thần hư cấu.

Vị chủ thần này chân đạp kỳ lân, có ba khuôn mặt, dáng vẻ cực kỳ quái dị.

Biểu cảm trên ba khuôn mặt đều khác nhau, có cái hung tợn đáng sợ, có cái lạnh lùng vô tình, có cái lại mang một nụ cười quỷ dị, phảng phất như đang quan sát vạn vật thế gian, nắm giữ vận mệnh của tất cả mọi người.

Mà bạn thần của chủ thần là một thứ gọi là Thi Đà, chúng thân hình cao lớn, sức mạnh vô song, da dẻ có màu xanh đen, tỏa ra một mùi hôi thối.

Nhiệm vụ của chúng là bắt xác chết cho chủ thần hưởng dụng.

Còn người hầu của chủ thần là một loại nô lệ màu đen.

Những nô lệ này thân hình nhỏ bé, da dẻ đen kịt, tứ chi và cổ có thể bị kéo dài tùy ý, giống như không có xương.

Trong Thi Quốc Yến, chúng chịu trách nhiệm hầu hạ chủ thần ăn uống, mỗi động tác đều cẩn thận từng li, chỉ sợ một chút sai sót sẽ rước họa sát thân.

Trong Thi Quốc Yến, chủ nhân của bữa tiệc tự nhiên là hình tượng chủ thần hư cấu đó.

Thi Đà đi lang thang khắp thảo nguyên, một khi phát hiện có người đến gần, liền sẽ thi triển sức mạnh quỷ dị, khống chế ý thức của họ.

Những người bị khống chế này sẽ không tự chủ được mà ăn Thạch Công Trĩ, Thạch Công Trĩ sẽ tỏa ra một mùi vị đặc biệt, có thể thu hút Thi Đà.

Sau đó, họ sẽ bị Thi Đà lùa đến một khu rừng nhỏ.

Tại đó, họ phảng phất như bị một sức mạnh vô hình xui khiến, tự mình đào đất chui xuống lòng đất, cuối cùng bị chết ngạt.

Mà Thi Đà sẽ thông qua một phương thức chăn xác thần bí, đưa những thi thể này từ thông đạo dưới lòng đất về Thi Quốc Yến, bày thành dáng vẻ khách khứa đang ăn tiệc, phảng phất như đang tổ chức một bữa yến tiệc linh đình.

Những nô lệ màu đen đó, thực chất chính là người Trương gia bị nô dịch.

Họ vốn có cuộc sống và tôn nghiêm của riêng mình, nhưng vì sự tham lam của hoàng đế và kế hoạch tà ác của Yêu Tăng, đã bị chinh phục một cách tàn nhẫn.

Trước khi bị chôn cùng, họ sẽ phải chịu một hình phạt cực kỳ tàn khốc.

Yêu Tăng sẽ ra lệnh cho người dùng công cụ đặc biệt rút xương của họ ra, toàn bộ quá trình vô cùng đau đớn, trong tiếng la hét thảm thiết, cơ thể của người Trương gia dần dần thay đổi, da thịt trở nên mềm nhũn, tứ chi và cổ có thể bị kéo dài tùy ý, cuối cùng biến thành bộ dạng bóng đen đáng sợ đó.

Trong Thi Quốc Yến, họ chỉ có thể âm thầm chịu đựng sự sỉ nhục và đau khổ, phục vụ cho chủ thần và những quái vật khác, trở thành những vật hy sinh đáng thương trong bữa tiệc tà ác này.

Nội dung trên bích họa khiến người ta kinh hồn bạt vía, Hạo Thiên Chân tiếp tục giải mã bích họa, nhưng những bức tiếp theo lại mờ mịt không rõ, cậu chỉ thấy một cái bóng đen khổng lồ, không biết là thứ gì, cậu đoán có thể là cơ quan canh gác của Thiên Hạ Đệ Nhị Lăng.

Xem xong bích họa, mọi người đã có hiểu biết sơ bộ về Thiên Hạ Đệ Nhị Lăng, sau đó tiếp tục khám phá.

Cùng với việc mọi người dần đi sâu vào thông đạo, mùi hôi thối càng lúc càng nồng nặc, gần như khiến người ta nghẹt thở.

Thông đạo cũng trở nên ngày càng chật hẹp, hai bên vách tường phẳng phất như đang không ngừng ép lại, tạo cho người ta cảm giác bị đè nén mạnh mẽ.

Mọi người phải nghiêng người đi, động tác cũng trở nên khó khăn hơn.

Ngay lúc mọi người đang gian nan tiến bước, phía trước đột nhiên xuất hiện một tia sáng yếu ớt.

Mọi người trong lòng vui mừng, tưởng rằng cuối cùng cũng sắp thoát khỏi cái thông đạo đáng sợ này, bèn tăng tốc bước chân.

Tuy nhiên, khi họ đến gần tia sáng đó, mới phát hiện đó chỉ là ánh sáng phát ra từ một hang động khổng lồ ở cuối thông đạo.

Mọi người cẩn thận bước vào hang, cảnh tượng trước mắt khiến họ chết lặng.

Chương 436

Chính giữa hang động, sừng sững một cái xác cổ màu đen cao hơn mười mét.

Da của cái xác có một màu đen quỷ dị, phảng phất như bị thiêu cháy, tỏa ra một mùi khét lẹt khó chịu.

Thân thể nó phình to, dường như chứa đầy khí, có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

Trên mặt không có ngũ quan, chỉ có một cái hố đen khổng lồ, phảng phất có thể nuốt chửng mọi thứ.

Bàn Tử kinh hãi trợn to mắt, đèn pin trong tay "cạch" một tiếng rơi xuống đất, hai chân gã mềm nhũn, suýt nữa ngã quỵ xuống đất: "Người... người khổng lồ!" Giọng gã run rẩy, đầy sợ hãi.

Sắc mặt Giải Tiểu Hoa cũng trở nên trắng bệch như giấy, anh ta siết chặt cánh tay Trương Kỳ Lân, móng tay cắm sâu vào da thịt, cơ thể không ngừng run rẩy.

Hơi thở của Hạo Thiên Chân cũng trở nên dồn dập, trong mắt cậu tràn đầy kinh hãi và nghi hoặc, miệng lẩm bẩm: "Sao có thể?

Sao lại có cái xác cổ khổng lồ như vậy?" Trương Kỳ Lân nhíu chặt mày thành một chữ "xuyên", trong mắt anh lộ ra vẻ cảnh giác và đề phòng, Hắc Kim Cổ Đao trong tay khẽ nâng lên, sẵn sàng ứng phó với đòn tấn công của xác cổ.

Vẻ mặt Trương Hạo cũng vô cùng nghiêm trọng, ánh mắt anh gắt gao nhìn chằm chằm vào xác cổ, Dung Kim Chân Viêm trong tay khẽ lóe lên, sẵn sàng bùng phát.

Đối mặt với gã khổng lồ đáng sợ đột ngột xuất hiện, mọi người

tuy vô cùng kinh hãi, nhưng bản năng sinh tồn đã giúp họ nhanh chóng hoàn hồn, không chút do dự mà ra tay tấn công.

Trương Hạo ra tay trước, Dung Kim Chân Viêm trong tay anh lập tức bùng lên ngọn lửa hừng hực, ngọn lửa màu vàng tựa như một con kỳ lân đang gầm thét, mang theo nhiệt độ cao vô tận và uy thế, quét về phía xác cổ màu đen.

Ngọn lửa nhảy múa trong bóng tối, chiếu rọi không gian xung quanh một màu vàng rực, nhiệt độ nóng bỏng khiến mặt mọi người đều cảm nhận được từng đợt sóng nhiệt.

"Xem của tôi đây!" Bàn Tử hét lớn một tiếng, hai tay siết chặt xẻng công binh, dốc hết sức bình sinh, bổ mạnh vào chân của xác cổ.

Mặt gã đẫm mồ hôi, hai mắt trợn tròn, trong mắt lộ ra vẻ quyết tuyệt và phẫn nộ.

Mỗi lần vung xẻng, đều kèm theo tiếng gió vù vù, phảng phất như muốn băm vằm con quái vật trước mắt thành trăm mảnh.

Tuy nhiên, khi cây xẻng công binh nặng nề rơi xuống người xác cổ, lại chỉ phát ra một tiếng động trầm đục, như thể đập vào một tảng đá cứng, xác cổ vậy mà không hề nhúc nhích.

Giải Tiểu Hoa và Giải Vũ Thần đứng lưng tựa lưng, súng trong tay liên tục khạc lửa.

Từng viên đạn mang theo tiếng rít chói tai, bắn về phía xác cổ.

Trong hang động tối tăm, họng súng lóe lên từng tia lửa, chiếu sáng khuôn mặt căng thẳng mà kiên định của họ.

Nhưng những viên đạn này bắn vào người xác cổ, lại như đá ném xuống biển, chỉ tóe lên vài tia lửa, hoàn toàn không thể gây ra tổn thương thực chất.

Xác cổ vẫn từ từ tiến sát về phía mọi người, tiếng bước chân nặng nề của nó, mỗi bước đều như giẫm lên tim mọi người, khiến tim họ đập loạn xạ.

Thân ảnh Trương Kỳ Lân như quỷ mị, trong nháy mắt đã đến bên cạnh xác cổ.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay anh lóe lên ánh sáng lạnh, thân đao tỏa ra một luồng sát khí băng giá.

Trong mắt anh lộ ra sự bình tĩnh và tập trung vô tận, mỗi động tác đều trôi chảy và chuẩn xác.

Chỉ thấy anh nhảy cao lên, Hắc Kim Cổ Đao mang theo sức mạnh cường đại, chém về phía cổ của xác cổ.

Nhát đao này ẩn chứa kinh nghiệm tu luyện và chiến đấu nhiều năm của anh, uy lực cực lớn.

Tuy nhiên, xác cổ phản phất như đã đoán trước, chỉ khẽ nghiêng người, nhẹ nhàng né được đòn chí mạng này.

Trương Kỳ Lân sau khi tiếp đất, nhanh chóng điều chỉnh tư thế, lại chuẩn bị tấn công, trong mắt anh không có chút nao núng, ngược lại còn tràn đầy ý chí chiến đấu.

Mặc dù mọi người đã dốc hết sức, các loại chiêu thức và vũ khí đều được tung ra, nhưng xác cổ màu đen lại như một tồn tại bất khả chiến bại, gần như miễn nhiễm với các đòn tấn công của họ.

Dù ngọn lửa thiêu đốt thế nào, đạn bắn ra sao, vũ khí chém vào thế nào, nó đều không hề hấn gì.

Thân thể khổng lồ của nó vẫn vững bước tiến lên, mỗi bước đều khiến mặt đất rung chuyển không ngừng, phảng phất như đang tuyên cáo địa vị thống trị của nó với mọi người.

Trong lòng mọi người dần bị tuyệt vọng và bất lực bao trùm.

Các đòn tấn công của họ không có hiệu quả, mà xác cổ lại ngày càng gần, bóng ma tử thần như một tấm lưới vô hình, siết chặt lấy họ.

Mồ hôi không ngừng chảy xuống từ trán mọi người, hơi thở cũng trở nên dồn dập và nặng nề.

Trong mắt họ lộ ra sự sợ hãi và hoang mang, không biết phải đối phó với cảnh tuyệt vọng trước mắt như thế nào.

Lẽ nào họ thật sự phải bỏ mạng ở đây?

Trong lòng mọi người không khỏi dấy lên một tia ý niệm tuyệt vọng, nhưng họ đều không cam tâm từ bỏ như vậy, vẫn đang cố gắng chống cự, tìm kiếm một tia hy vọng sống sót.

Ngay lúc mọi người cảm thấy tuyệt vọng, trong mắt Trương Hạo lóe lên một tia quyết đoán, anh biết rõ lúc này đã đến thời khắc sinh tử, không thể do dự chút nào.

Anh hít sâu một hơi, năng lượng trong cơ thể bắt đầu cuộn trào điên cuồng, ngọn lửa Dung Kim Chân Viêm càng lúc càng bùng cháy dữ dội, nhiệt độ xung quanh tăng vọt, phảng phất như muốn thiêu rụi cả hang động.

"Tránh ra!" Trương Hạo hét lớn một tiếng, âm thanh như chuông lớn vang vọng khắp hang động, tràn đầy uy nghiêm và sức mạnh vô tận.

Mọi người bất giác lùi lại, nhường ra một khoảng trống cho anh.

Thân hình Trương Hạo lóe lên, như một tia chớp màu vàng lao về phía xác cổ màu đen.

Tốc độ của anh cực nhanh, tạo ra một cơn cuồng phong, khiến bụi

đất xung quanh bay mù mịt.

Trong khoảnh khắc tiếp cận xác cổ, Dung Kim Chân Viêm trong tay Trương Hạo ngưng tụ thành một thanh trường đao lửa khổng lồ.

Trường đao tỏa ra ánh sáng chói mắt, phảng phất như ánh hào quang của mặt trời, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Trương Hạo hai tay siết chặt trường đao, dốc hết sức bình sinh, chém mạnh vào ngực của xác cổ.

Nhát đao này ẩn chứa toàn bộ sức mạnh và quyết tâm của anh, mang theo khí thế hủy thiên diệt địa.

"Ầm!" Một tiếng nổ lớn, trường đao lửa nặng nề chém vào ngực xác cổ.

Sức mạnh cường đại khiến cơ thể xác cổ khẽ rung lên, lớp da cứng rắn của nó dưới sự thiêu đốt của Dung Kim Chân Viêm, bắt đầu xuất hiện từng vết nứt.

Từ trong vết nứt không ngừng tỏa ra khói đen, phảng phất như sức mạnh tà ác trong cơ thể xác cổ đang bị xua tan.

Xác cổ phát ra một tiếng gầm đau đớn, trong giọng nói tràn đầy phẫn nộ và không cam lòng.

Nó vung cánh tay khổng lồ, đập về phía Trương Hạo.

Thân hình Trương Hạo linh hoạt, như quỷ mị lướt qua, nhẹ nhàng né được đòn tấn công của xác cổ.

Anh lại lần nữa ngưng tụ sức mạnh, chuẩn bị phát động đợt tấn công tiếp theo.

Lần này, Trương Hạo không cho xác cổ bất kỳ cơ hội nào nữa.

Anh không ngừng thay đổi thân hình, di chuyển nhanh chóng xung quanh xác cổ.

Dung Kim Chân Viêm trong tay anh như mưa rơi xuống người xác cổ, mỗi đòn tấn công đều khiến vết thương của nó thêm nặng.

Chương 437

Cơ thể xác cổ dần trở nên chi chít vết thương, máu đen không ngừng chảy ra từ các vết thương, nhỏ xuống mặt đất, phát ra tiếng "xèo xèo", phảng phất như đang ăn mòn mặt đất.

Dưới sự tấn công liên tục của Trương Hạo, động tác của xác cổ trở nên ngày càng chậm chạp, sức mạnh của nó cũng không ngừng suy yếu.

Cuối cùng, dưới đòn tấn công cuối cùng của Trương Hạo, cơ thể xác cổ ầm ầm ngã xuống, phát ra một tiếng động trầm đục.

Cả hang động vì sự sụp đổ của xác cổ mà rung chuyển dữ dội, phảng phất như xảy ra một trận động đất nhỏ.

Mọi người nhìn xác cổ đã ngã xuống, nhất thời đều ngây người.

Họ không dám tin rằng, con quái vật tưởng chừng bất khả chiến bại này lại thật sự bị Trương Hạo giết chết.

Một lúc lâu sau, Bàn Tử mới là người phản ứng lại đầu tiên, gã phấn khích nhảy cẫng lên, hét lớn: "Tốt quá rồi!

Quái vật bị giết rồi!

Chúng ta không sao rồi!" Trên mặt gã rạng rỡ nụ cười vui sướng, trong mắt lóe lên ánh sáng kích động.

Những người khác cũng lần lượt hoàn hồn, trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng.

Trong lòng họ tràn đầy sự cảm kích và kính phục đối với Trương Hạo, nếu không phải Trương Hạo vào thời khắc mấu chốt đứng ra, thể hiện thực lực mạnh mẽ như vậy, hôm nay họ e rằng đều phải bỏ mạng ở đây.

“Tiểu Cữu, cậu lợi hại quá!” Giải Tiểu Hoa chân thành khen ngợi, trong mắt anh ta tràn đầy vẻ sùng bái.

“Đúng vậy, nếu không có Tiểu Cữu, lần này chúng ta phiền phức to rồi.” Hạo Thiên Chân cũng nói, trong giọng cậu mang theo một chút may mắn vì thoát chết trong gang tấc.

Trương Hạo khẽ thở hổn hển, trên mặt lộ ra nụ cười mệt mỏi.

Anh lau mồ hôi trên trán, nói: “Mọi người không sao là tốt rồi.

Con quái vật này quá mạnh, nếu không phải mọi người cùng nhau nỗ lực, tôi cũng không thể dễ dàng giết chết nó như vậy.” Lời nói của anh tràn đầy khiêm tốn, không có chút kiêu ngạo hay tự mãn nào.

Mọi người vây quanh Trương Hạo, lần lượt cảm ơn anh.

Lúc này, không khí trong hang động cũng trở nên nhẹ nhõm hơn rất nhiều, sự căng thẳng và sợ hãi vừa rồi dường như đã bị họ ném lên chín tầng mây.

Họ tạm thời quên đi mình đang ở trong hiểm cảnh, đắm chìm trong niềm vui chiến thắng quái vật.

Mọi người vây quanh con quái vật màu đen đã ngã xuống, lòng còn sợ hãi mà thở hổn hển, trên mặt vẫn còn vẻ may mắn vì thoát chết.

Ánh mắt Giải Tiểu Hoa quét qua quét lại trên người con quái vật, trong lòng vẫn còn nghi hoặc.

Anh ta luôn cảm thấy trên người con quái vật này có gì đó không ổn, một cảm giác quái dị không thể nói thành lời cứ quanh quẩn trong lòng.

“Con quái vật này sao trông kỳ quái thế, cứ cảm thấy có gì đó không đúng.” Giải Tiểu Hoa nhíu mày, lẩm bẩm một mình.

Anh ta từ từ ngồi xổm xuống, cẩn thận đến gần con quái vật,

muốn tìm hiểu cho rõ.

Tay anh ta khẽ run, từ từ đưa về phía thân thể con quái vật, nhẹ nhàng chạm vào lớp da màu đen.

Ngay khoảnh khắc ngón tay anh ta chạm vào lớp da, sắc mặt anh ta đột ngột thay đổi, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

"Đây...

đây là cái gì?" Giọng Giải Tiểu Hoa run rẩy, đầy sợ hãi.

Mọi người nghe vậy, đều vây quanh lại, ánh mắt nhìn theo ngón tay của Giải Tiểu Hoa.

Chỉ thấy lớp da bên ngoài của con quái vật lại bắt đầu bong ra, để lộ một lớp thứ gì đó quỷ dị bên trong.

"Da người!" Giải Tiểu Hoa kinh hãi hét lên, âm thanh vang vọng trong hang động, khiến người ta sởn gai ốc.

Mọi người nhìn kỹ lại, quả nhiên, thứ phủ trên người con quái vật lại chính là một lớp da người.

Những tấm da người đó dính chặt vào người con quái vật, phảng phất như đã dung hợp làm một.

Bề mặt da người còn sót lại một ít vết máu và thịt vụn, tỏa ra một mùi hôi thối đến buồn nôn.

Bàn Tử trợn to mắt, nhìn những tấm da người đó, trong lòng dâng lên một cảm giác khó chịu mãnh liệt.

Dạ dày gã cuộn lên, suýt nữa thì nôn ra.

"Vãi chưởng, sao trên người con quái vật này lại phủ da người, phải dùng da của bao nhiêu người mới đủ che phủ vậy!" Giọng Bàn Tử tràn đầy kinh ngạc và phẫn nộ.

Ngay lúc mọi người đang vô cùng kinh ngạc, Bàn Tử đột nhiên phát hiện ra điều gì đó.

Ánh mắt gã bị một hình xăm trên một tấm da người thu hút, hình xăm đó trong ánh sáng mờ ảo lúc ẩn lúc hiện, trông có vẻ vô cùng thần bí.

Tim Bàn Tử đập thình thịch, một dự cảm chẳng lành dâng lên trong lòng.

Gã từ từ ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát tấm da người đó.

Khi gã nhìn rõ hình xăm, sắc mặt gã lập tức trở nên trắng bệch như giấy.

"Hình xăm Kỳ Lân!" Bàn Tử kinh ngạc kêu lên, giọng nói đầy sợ hãi và khó tin.

Mọi người nghe tiếng kêu của Bàn Tử, đều hướng ánh mắt về phía tấm da người đó.

Chỉ thấy hình xăm Kỳ Lân trên tấm da sống động như thật, phảng phất như một sinh vật sống có thể nhảy ra bất cứ lúc nào.

Mắt của con Kỳ Lân lóe lên ánh sáng quỷ dị, dường như đang nhìn chằm chằm vào mọi người, khiến người ta không rét mà run.

"Chẳng lẽ đây là da của người Trương gia?" Giọng Hạo Thiên Chân run rẩy, nói ra suy đoán trong lòng mọi người.

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía Trương Kỳ Lân, lại thấy anh ta cả người đều ngây dại, ánh mắt trống rỗng, phảng phất như mất đi tiêu cự.

Cơ thể anh ta khẽ run, trên mặt không còn một giọt máu.

"Tiểu Ca, anh sao vậy?" Hạo Thiên Chân lo lắng hỏi, đưa tay định lay Trương Kỳ Lân.

Tuy nhiên, Trương Kỳ Lân lại không có bất kỳ phản ứng nào, phảng phất như đã rơi vào một trạng thái hoảng hốt sâu.

“Anh ấy bị sao vậy?” Bàn Tử cũng lo lắng hỏi, mặt đầy vẻ lo âu.

Giải Tiểu Hoa lắc đầu, trên mặt lộ ra vẻ nghiêm trọng: “Tôi cũng không biết, chưa bao giờ thấy anh ấy như vậy.” Trong lòng mọi người tràn đầy lo lắng và nghi hoặc, không biết rốt cuộc Trương Kỳ Lân đã xảy ra chuyện gì.

Họ cố gắng gọi tỉnh Trương Kỳ Lân, nhưng dù gọi thế nào, Trương Kỳ Lân cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Anh ta cứ đứng ngây ra như vậy, phảng phất như linh hồn đã rời khỏi thể xác.

Ngay lúc mọi người đang vô cùng lo lắng và nghi hoặc, Trương Hạo dường như đã nhận ra điều gì đó, trong mắt anh lóe lên một tia sáng khác thường.

Anh từ từ đi đến bên cạnh Trương Kỳ Lân, im lặng nhìn anh ta, phảng phất như đang cố gắng tìm hiểu bí mật sâu trong lòng anh ta.

Đột nhiên, cơ thể Trương Kỳ Lân kịch liệt run lên, ánh mắt anh ta dần dần có lại tiêu cự, cả người cũng dường như đã tỉnh lại từ một trạng thái hoảng hốt nào đó.

Chương 438

Tuy nhiên, sắc mặt anh ta lại cực kỳ tái nhợt, trán đẫm mồ hôi, phảng phất như vừa trải qua một cuộc giãy giụa vô cùng khó khăn.

"Tiểu Ca, anh cuối cùng cũng tỉnh rồi, rốt cuộc anh bị sao vậy?" Hạo Thiên Chân lo lắng hỏi, mặt đầy vẻ quan tâm.

Trương Kỳ Lân không lập tức trả lời, anh ta hít một hơi thật sâu, phảng phất như đang cố gắng bình ổn cảm xúc của mình.

Một lúc lâu sau, anh ta mới từ từ mở miệng nói: "Thiên Thụ... tôi đang trải qua Thiên Thụ." Mọi người nghe vậy, đều ngơ ngác, đối với từ "Thiên Thụ", họ cảm thấy vô cùng quen thuộc, hoàn toàn hiểu được ý nghĩa trong đó.

Thiên Thụ là một loại truyền thừa đặc biệt của Trương gia, cứ cách một khoảng thời gian, tộc trưởng của Trương gia sẽ trải qua Thiên Thụ, nhận được một số thông tin về bí mật và sứ mệnh của Trương gia.

Mọi người nghe xong, trong lòng không khỏi dâng lên một sự tò mò mãnh liệt.

"Vậy lần Thiên Thụ này, anh nhận được thông tin gì?" Hạo Thiên Chân hỏi dồn.

Ánh mắt Trương Kỳ Lân trở nên càng thêm nghiêm trọng, anh ta từ từ quét mắt qua mọi người, cuối cùng dừng lại trên cái xác cổ màu đen phủ đầy da người.

"Những tấm da người này, đến từ người Trương gia." Giọng Trương Kỳ Lân mang theo một tia đau thương khó che giấu: "Họ là để phong ấn... phong ấn thứ bên trong." Mọi người nhìn theo ánh mắt

của Trương Kỳ Lân, trong lòng không khỏi thắt lại.

Ánh mắt họ lại lần nữa dừng lại trên cái xác cổ màu đen, trong lòng tràn đầy sợ hãi và nghi hoặc.

"Phong ấn thứ bên trong?

Bên trong đó rốt cuộc có cái gì?" Giải Tiểu Hoa kinh hãi hỏi, giọng nói khẽ run.

Trương Kỳ Lân chưa kịp trả lời, đột nhiên, cái xác cổ khổng lồ màu đen phát ra một tiếng động trầm đục, phảng phất như có thứ gì đó đang lăn lộn bên trong.

Mọi người giật mình, bất giác lùi lại vài bước, mặt đầy vẻ kinh hãi.

Ngay sau đó, một cảnh tượng khiến mọi người kinh hãi tột độ xuất hiện.

Chỉ thấy một quả cầu đồng khổng lồ từ trong cơ thể xác cổ màu đen lăn ra, sau khi lăn vài vòng trên mặt đất, nó dừng lại trước mặt mọi người.

Bề mặt quả cầu đồng khắc đầy những phù văn và hoa văn thần bí, tỏa ra một luồng khí tức cổ xưa và bí ẩn.

Ánh mắt mọi người gắt gao nhìn chằm chằm vào quả cầu đồng, trong lòng tràn đầy tò mò và sợ hãi.

Họ không biết bên trong quả cầu đồng này rốt cuộc chứa đựng thứ gì, cũng không biết nó sẽ mang đến cho họ nguy hiểm như thế nào.

"Đây là thứ gì vậy?" Bàn Tử cẩn thận hỏi, giọng nói mang theo một chút run rẩy.

Mọi người đều lắc đầu, tỏ ý mình cũng không biết.

Trương Kỳ Lân nhíu mày càng chặt hơn, trong mắt anh lộ ra một tia cảnh giác và đề phòng.

Anh ta từ từ ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát quả cầu đồng, cố gắng tìm ra một số manh mối từ đó.

Tuy nhiên, những phù văn và hoa văn trên bề mặt quả cầu đồng quá phức tạp, anh ta xem hồi lâu cũng không nhìn ra được manh mối gì.

Bàn Tử vốn là người có tính tò mò cao, lúc này nhìn quả cầu đồng thần bí trước mắt, sự tò mò không thể kìm nén trong lòng lại trỗi dậy.

Mắt gã dán chặt vào quả cầu đồng, ánh mắt lóe lên vẻ hưng phấn và mong đợi, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Đây rốt cuộc là cái quái gì?

Bên trong chứa báu vật gì vậy?" Nói rồi, gã bất giác đưa tay ra, từ từ chạm về phía quả cầu đồng.

"Bàn Tử, đừng chạm vào!" Hạo Thiên Chân nhận ra nguy hiểm, vội vàng hét lớn.

Tuy nhiên, động tác của Bàn Tử quá nhanh, tiếng cảnh báo của Hạo Thiên Chân còn chưa dứt, tay gã đã chạm vào quả cầu đồng.

Ngay khoảnh khắc ngón tay Bàn Tử tiếp xúc với quả cầu đồng, chuyện kỳ dị đã xảy ra.

Quả cầu đồng vốn đang yên tĩnh nằm trên mặt đất, đột nhiên phát ra một tiếng nổ trầm thấp, âm thanh trầm đục và nặng nề, phảng phất như một lời triệu hồi thần bí từ thời xa xưa.

Ngay sau đó, những phù văn và hoa văn trên bề mặt quả cầu bắt đầu lóe lên ánh sáng quỷ dị, ánh sáng lúc tỏ lúc mờ, biến ảo khôn lường, khiến người ta hoa cả mắt.

Mọi người thấy vậy, đều bất giác lùi lại vài bước, mặt đầy vẻ kinh hãi và cảnh giác.

Mắt họ dán chặt vào quả cầu đồng, tay siết chặt vũ khí, sẵn sàng ứng phó với nguy hiểm có thể xảy ra.

Cùng với sự lóe lên của ánh sáng, quả cầu đồng từ từ bắt đầu xoay tròn, tốc độ ngày càng nhanh, tạo ra một cơn lốc mạnh, thổi tung quần áo của mọi người.

Đột nhiên, quả cầu "cạch" một tiếng, từ từ mở ra, một luồng khói đen từ bên trong tỏa ra, nhanh chóng bao phủ cả hang động.

Trong làn khói, dường như có vô số đôi mắt đang lóe lên, khiến người ta sởn gai ốc.

"Đây là thứ gì vậy?" Giải Tiểu Hoa kinh hãi hỏi, giọng nói khẽ run.

Mọi người đều không trả lời, ánh mắt họ dán chặt vào quả cầu đồng, trong lòng tràn đầy sợ hãi và nghi hoặc.

Khi làn khói tan đi, mọi người cuối cùng cũng nhìn rõ thứ bên trong quả cầu đồng.

Chỉ thấy bên trong chi chít vô số con rắn đen nhỏ, những con rắn này chỉ to bằng ngón tay, thân thể đen kịt như mực, tỏa ra một luồng khí tức băng giá.

Mắt chúng lóe lên ánh sáng đỏ, phảng phất như những ác quỷ đến từ địa ngục, khiến người ta không rét mà run.

"Đây...

đây không phải là loại rắn đen trong núi Côn Luân sao?" Hạo Thiên Chân kinh hãi hét lên, giọng nói đầy khó tin.

Mọi người nghe vậy, trong lòng kinh ngạc, đều nhớ lại loại rắn

nhỏ thần bí mà họ vừa thấy trong bích họa.

Những con rắn đen đó có thể điều khiển tứ chi của con người, khiến họ mất đi ý thức, trở thành con rối của chúng.

Hơn nữa, chúng còn có thể khiến người ta sinh ra ảo giác, khiến họ rơi vào nguy hiểm mà không hề hay biết.

"Mọi người cẩn thận, những con rắn đen này rất nguy hiểm!" Trương Kỳ Lân hét lớn, giọng nói đầy cảnh giác.

Tay anh ta siết chặt Hắc Kim Cổ Đao, thân đao tỏa ra một luồng sát khí băng giá, sẵn sàng chém giết những con rắn đen này.

Mọi người đều gật đầu, tay họ cũng siết chặt vũ khí, trong mắt lộ ra vẻ kiên định và quyết tuyệt.

Họ biết rằng, ở nơi nguy hiểm này, họ không thể có chút lùi bước hay sợ hãi nào, nếu không, họ chắc chắn sẽ chết.

Ngay lúc mọi người đang nghiêm trận chờ địch, những con rắn đen đột nhiên cử động.

Chúng như một cơn triều đen, từ trong quả cầu đồng tuôn ra, nhanh chóng bò về phía mọi người.

Tốc độ của chúng cực nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt mọi người.

Mọi người thấy vậy, đều vung vũ khí trong tay, chém về phía những con rắn đen.

Trong chốc lát, trong hang động đao quang kiếm ảnh, tiếng la hét vang trời.

Chương 439

Những con rắn đen tuy nhỏ bé, nhưng số lượng đông đảo, lại hành động nhanh nhẹn, mọi người nhất thời khó mà chống đỡ được các đòn tấn công của chúng.

Ngay lúc mọi người đang kịch chiến với những con rắn đen, dần cảm thấy sức lực không đủ, sâu trong hang động đột nhiên vang lên một tiếng nổ trầm đục, âm thanh ngày càng lớn, phảng phất như có thứ gì đó khổng lồ đang đến gần.

Mọi người trong lòng kinh ngạc, bất giác dừng tay, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Chỉ thấy một con rắn đen khổng lồ từ từ bò ra từ bóng tối, thân thể nó to bằng đùi người trưởng thành, toàn thân phủ đầy vảy đen, trong ánh sáng mờ ảo lóe lên ánh sáng quỷ dị.

Mắt nó to như đèn lồng, tỏa ra ánh sáng đỏ như máu, khiến người ta không rét mà run.

"Đây...

đây là Long Thần trong bích họa!" Hạo Thiên Chân kinh hãi hét lên, giọng nói đầy tuyệt vọng.

Mọi người nghe vậy, trong lòng chùng xuống, họ nhớ lại nội dung trên bích họa, cái bóng đen khổng lồ đó chính là con Long Thần này.

Họ biết rằng, sự xuất hiện của con Long Thần này có nghĩa là họ sẽ phải đối mặt với một cuộc khủng hoảng chưa từng có.

Long Thần từ từ tiến sát về phía mọi người, thân thể nó uốn lượn trên mặt đất, mỗi cử động đều khiến mặt đất rung chuyển không ngừng.

Miệng nó không ngừng thè lưỡi, trên lưỡi lóe lên nọc độc màu xanh lục, phảng phất như đang tuyên cáo sự nguy hiểm của nó với mọi người.

Trong lòng mọi người tràn đầy sợ hãi, cơ thể họ bất giác run rẩy, vũ khí trong tay cũng trở nên nặng nề.

Họ biết rằng, với thực lực hiện tại của mình, hoàn toàn không thể chống lại con Long Thần này.

Ngay lúc mọi người tưởng rằng mình chắc chắn sẽ chết, Long Thần lại đột nhiên dừng lại trước mặt Trương Hạo.

Thân thể nó từ từ cúi xuống, đầu lâu khổng lồ cúi thấp, phảng phất như đang thần phục Trương Hạo.

Mọi người thấy vậy, đều kinh ngạc, họ không dám tin vào mắt mình.

"Đây...

đây là chuyện gì vậy?" Bàn Tử kinh ngạc hỏi, giọng nói đầy nghi hoặc.

Trên mặt mọi người cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, họ nhìn Long Thần trước mắt, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Họ không biết tại sao Long Thần lại thần phục trước mặt anh, họ cũng không biết đằng sau đó ẩn chứa bí mật gì.

"Chẳng lẽ là vì năng lực điều khiển rắn của Tiểu Cữu?" Hạo Thiên Chân đoán, ánh mắt tràn đầy mong đợi.

Trương Hạo khẽ gật đầu.

Anh từ từ đưa tay ra, khẽ vẫy về phía Long Thần.

Chuyện thần kỳ đã xảy ra, Long Thần lại thật sự nghe theo chỉ huy của anh, thân thể nó khẽ động, từ từ đến gần Trương Hạo.

Trong mắt nó không còn vẻ hung ác và địch ý như trước, thay vào đó là sự hiền lành và phục tùng.

Mọi người thấy cảnh này, đều ngây người.

Họ không ngờ Trương Hạo lại thật sự có thể điều khiển Long Thần, họ cũng không ngờ mọi chuyện lại diễn ra một cách kịch tính như vậy.

"Tiểu Cữu, cậu lợi hại quá!" Giải Tiểu Hoa phấn khích hét lên, trên mặt rạng rỡ nụ cười vui sướng.

Những người khác cũng lần lượt vây quanh lại, dành cho Trương Hạo ánh mắt kính phục.

Họ biết rằng, năng lực này của Trương Hạo không chỉ cứu mạng họ, mà còn cho họ thấy hy vọng chiến thắng khó khăn.

Trương Hạo nhìn mọi người, trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng.

Anh biết rằng, họ tạm thời đã an toàn, nhưng anh cũng biết, cuộc phiêu lưu của họ còn lâu mới kết thúc.

Phía trước còn có nhiều nguy hiểm và thử thách đang chờ đợi họ, họ phải tiếp tục tiến lên, vén màn bí mật đằng sau tất cả những chuyện này.

Trương Hạo điều khiển Long Thần, thân hình khổng lồ màu đen uốn lượn tiến về phía trước, nơi nó đi qua, mặt đất khẽ rung chuyển, cuốn theo một cơn gió lốc kỳ dị.

Mọi người theo sau Long Thần, trong lòng vừa căng thẳng vừa mong đợi, không biết con Long Thần thần bí này sẽ đưa họ đến đâu.

Không biết đã đi bao lâu, phía trước dần hiện ra đường nét của một ngôi miếu.

Ngôi miếu bị một lớp sương mù dày đặc bao phủ, ẩn hiện như

hòa làm một với núi rừng xung quanh, tràn ngập hơi thở thần bí.

Cánh cửa lớn của ngôi miếu đóng chặt, trên cửa khắc đầy những phù văn và hoa văn kỳ dị, dưới ánh sáng mờ ảo lấp lánh thứ ánh sáng ma quái, như đang kể lại những câu chuyện cổ xưa.

Cây cối xung quanh miếu cao lớn và cong queo, cành lá đan vào nhau tạo thành một hàng rào tự nhiên, ngăn cách ngôi miếu với thế giới bên ngoài.

Mặt đất phủ một lớp lá rụng dày, giẫm lên phát ra tiếng sột soạt, càng làm tăng thêm vẻ tĩnh mịch và bí ẩn.

Thỉnh thoảng có vài tiếng chim lạ kêu lên, vang vọng trong không gian tĩnh lặng, khiến người ta rợn tóc gáy.

Trương Hạo và mọi người cẩn thận tiến lại gần ngôi miếu, ánh mắt họ dán chặt vào cánh cửa, tay nắm chặt vũ khí, sẵn sàng đối phó với bất kỳ nguy hiểm nào có thể xuất hiện.

Khi họ đến trước miếu, một luồng khí tức cổ xưa và thần bí ập đến, khiến họ bất giác rùng mình. "Ngôi miếu này trông không tầm thường chút nào, mọi người cẩn thận." Trương Hạo khẽ nói, ánh mắt lộ vẻ cảnh giác.

Mọi người đều gật đầu, tim họ bất giác đập nhanh hơn, không khí căng thẳng bao trùm.

Long Thần dừng lại trước miếu, thân thể nó từ từ phủ phục xuống, chiếc đầu lâu khổng lồ cúi thấp, như đang tỏ lòng thành kính với ngôi miếu.

Trương Hạo thấy vậy, trong lòng khẽ động, anh từ từ đưa tay ra, nhẹ nhàng vẫy về phía cánh cửa miếu.

Một chuyện thần kỳ đã xảy ra, cánh cửa miếu lại từ từ mở ra, phát ra một tiếng "ầm" trầm đục, như thể tiếng gọi từ thời xa xưa vọng

về.

Mọi người nhìn nhau, hít một hơi thật sâu, rồi từ từ bước vào trong miếu.

Bên trong miếu tối tăm và tĩnh lặng, phảng phất một mùi cũ kỹ.

Trên tường treo mấy ngọn đèn dầu, ánh đèn leo lét, chỉ đủ soi sáng xung quanh.

Chính giữa ngôi miếu đặt một bức tượng khổng lồ, khuôn mặt tượng mờ ảo không rõ, nhưng có thể thấy thân hình vô cùng to lớn, toả ra một cảm giác áp bức mạnh mẽ.

Xung quanh tượng đặt một số đồ cúng, có hoa quả, hoa tươi và vài vật phẩm không rõ tên, những thứ này đã khô héo thối rữa, tỏa ra một mùi khó ngửi. "Bức tượng này trông giống Long Thần, đây hẳn là miếu thờ nó." Hạo Thiên Chân chỉ vào bức tượng nói.

Mọi người đều gật đầu tán thành, ánh mắt họ dừng lại trên bức tượng một lúc, rồi bắt đầu quan sát xung quanh.

Đúng lúc này, Trương Hạo đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức khác thường, sắc mặt anh hơi thay đổi, vội nói: "Mọi người cẩn thận, Long Thần này có vẻ không ổn rồi." Dứt lời, chỉ thấy mắt của tượng Long Thần đột nhiên lóe lên ánh sáng đỏ, ánh sáng ngày càng rực rỡ, như thể có sinh mệnh.

Tiếp đó, thân thể bức tượng bắt đầu từ từ chuyển động, phát ra tiếng "ầm ầm" trầm thấp.

Mọi người kinh hãi nhìn bức tượng Long Thần từ từ di chuyển, ngôi miếu vốn yên tĩnh trong phút chốc tràn ngập không khí căng thẳng.

Chương 440

Trương Hạo nắm chặt vũ khí trong tay, cảnh giác quan sát từng cử động của bức tượng, trong lòng thầm suy nghĩ sự thay đổi bất thường này của Long Thần rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Cùng với sự di chuyển của bức tượng, không khí xung quanh dường như cũng trở nên đặc quánh lại, khiến người ta cảm thấy ngột ngạt và khó thở.

Đột nhiên, bức tượng mở miệng, phát ra một tiếng gầm trầm thấp, âm thanh chứa đầy phẫn nộ và không cam tâm.

Ngay sau đó, một luồng khói đen từ miệng tượng tuôn ra, nhanh chóng bao trùm cả ngôi miếu.

Trong làn khói, dường như có vô số đôi mắt đang lấp láy, khiến người ta rợn tóc gáy.

Mọi người vội bịt mũi miệng, lùi lại vài bước, cố gắng né tránh làn khói kỳ quái.

Tuy nhiên, làn khói lại như hình với bóng, bám riết lấy họ. "Rốt cuộc là sao thế này?

Long Thần này lẽ nào là tà thần?" Bàn Tử kinh hãi hét lên, giọng đầy sợ hãi.

Trương Hạo nhíu mày, anh có thể cảm nhận được luồng tà khí toả ra từ Long Thần này, hoàn toàn khác với Long Thần mà anh biết trước đây.

Anh từ từ tiến lên, cố gắng tiếp cận bức tượng để tìm hiểu bí mật bên trong.

Đúng lúc này, trong làn khói đột nhiên hiện ra một số hình ảnh kỳ

lạ.

Mọi người nhìn kỹ, chỉ thấy trong hình ảnh là những cảnh tế lễ cổ đại, người ta mặc trang phục kỳ dị, vây quanh tượng Long Thần tiến hành những nghi thức thần bí.

Nét mặt họ đầy cuồng nhiệt và kính sợ, miệng lẩm bẩm khấn vái, như đang cầu xin Long Thần điều gì đó.

Cùng với những hình ảnh liên tục thay đổi, mọi người còn thấy nhiều cảnh tượng kinh hoàng hơn.

Họ thấy Long Thần nuốt chửng con người và các sinh vật khác, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất; thấy con người sống trong đau khổ dưới sự thống trị của Long Thần, đầy tuyệt vọng và sợ hãi; còn thấy một số phù hiệu và hoa văn thần bí, dường như chứa đựng một sức mạnh to lớn nào đó, nhưng họ lại không thể hiểu được ý nghĩa của chúng. "Long Thần này quả nhiên là tà thần, ngôi miếu này chính là nơi thờ phụng nó!" Hạo Thiên Chân kinh hãi nói, giọng run rẩy, rõ ràng đã bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ.

Sắc mặt mọi người trở nên vô cùng khó coi, họ không ngờ mình lại lạc vào một ngôi miếu thờ tà thần.

Trong lòng họ đầy sợ hãi và nghi hoặc, không biết tiếp theo phải làm sao.

Trương Hạo hít một hơi thật sâu, cố gắng trấn tĩnh bản thân.

Anh biết, bây giờ không phải là lúc sợ hãi, họ phải nhanh chóng tìm cách rời khỏi đây.

Tuy nhiên, ngay khi anh quay người định gọi mọi người rời đi, anh đột nhiên phát hiện cửa miếu đã đóng lại từ lúc nào không hay, dù họ có dùng sức đẩy thế nào cũng không thể mở ra. "Không ổn rồi, chúng ta bị nhốt rồi!" Giải Tiểu Hoa lo lắng kêu lên, trong mắt lộ ra một tia

hoảng loạn.

Lòng mọi người chùng xuống, họ nhận ra mình đã rơi vào một tình thế vô cùng khó khăn.

Họ tìm kiếm lối ra khắp nơi, nhưng phát hiện trên tường miếu không có bất kỳ cửa ra vào hay cửa sổ nào, giống như một nhà tù kín.

Ngay khi mọi người cảm thấy tuyệt vọng, Trương Hạo đột nhiên phát hiện trên tường có một số dấu vết kỳ lạ.

Anh lại gần xem, phát hiện những dấu vết này lại là một số văn tự và hoa văn.

Những văn tự và hoa văn này trông rất cổ xưa, giống như một loại ngôn ngữ cổ đại, nhưng anh lại không thể nhận ra. "Mọi người mau lại đây xem, những văn tự và hoa văn này có thể cho chúng ta biết cách ra ngoài." Trương Hạo gọi.

Mọi người nghe vậy, vội vàng vây lại.

Họ cẩn thận quan sát những văn tự và hoa văn trên tường, cố gắng tìm ra manh mối.

Tuy nhiên, những văn tự và hoa văn này thực sự quá khó hiểu, họ xem cả buổi trời cũng không tìm ra được gì.

Ngay khi mọi người đang cảm thấy bất lực, Bàn Tử đột nhiên la lên: "Tôi hình như phát hiện ra gì đó!" Mọi người vội nhìn Bàn Tử, chỉ thấy anh ta chỉ vào một hoa văn, phấn khích nói: "Mọi người xem, hoa văn này rất giống với hoa văn trên bức bích họa mà chúng ta thấy trong động huyệt trước đó, biết đâu chúng có liên quan gì đó." Mọi người nghe vậy, vội cẩn thận quan sát.

Sau một hồi so sánh, họ phát hiện Bàn Tử nói không sai, hoa văn này quả thực rất giống với một hoa văn trên bích họa.

Họ nhớ lại nội dung trên bích họa, đó là manh mối về Cổ Thần, lẽ nào ở đây cũng ẩn giấu bí mật liên quan đến Cổ Thần?

Ánh mắt mọi người bị những hoa văn trên tường thu hút, họ cẩn thận nghiên cứu chúng, cố gắng tìm ra cách rời đi.

Tuy nhiên, khi nghiên cứu sâu hơn, họ phát hiện ra bí mật ẩn giấu trong những hoa văn này còn kinh người hơn họ tưởng tượng rất nhiều.

Trong những hoa văn này, họ thấy một con quái vật chân đạp kỳ lân, có ba khuôn mặt, hình tượng của nó uy nghiêm và đáng sợ, dường như có sức mạnh kiểm soát vạn vật trên thế gian.

Từ những gì được miêu tả, họ suy đoán con quái vật này chính là Cổ Thần trong truyền thuyết, sự tồn tại của nó cổ xưa và thần bí, vượt xa nhận thức của con người.

Ngoài Cổ Thần, trong hoa văn còn xuất hiện một loại bán thần, thân hình chúng vặn vẹo, mặt mũi hung tợn, được gọi là Mãng Cổ Thi.

Nhiệm vụ của Mãng Cổ Thi là bắt xác chết cho Cổ Thần, chúng hành động nhanh nhẹn, sức mạnh vô song, khiến người ta không rét mà run.

Nhìn những hoa văn này, mọi người dường như có thể thấy cảnh tượng đáng sợ của Mãng Cổ Thi len lỏi trong bóng tối, săn bắt con mồi.

Còn người hầu của Cổ Thần là một loại nô lệ màu đen, thân hình nhỏ bé, toàn thân đen như mực, như thể được sinh ra từ bóng tối.

Trên người những nô lệ đen này không có xương, cơ thể cực kỳ mềm dẻo, tứ chi và cổ có thể kéo dài tùy ý, giống như những động vật thân mềm không có hình dạng cố định.

Chức trách chính của chúng là hầu hạ Cổ Thần ăn uống, mỗi khi

Cổ Thần dùng bữa, chúng sẽ ở bên cạnh cẩn thận phục vụ.

Điều khiến mọi người kinh ngạc nhất là, Cổ Thần đang canh giữ một loại thực vật tên là Vạn Thế Lưu Hà.

Từ trong hoa văn có thể thấy, chậu cây này được đặt ở một nơi thần bí, xung quanh đầy rẫy các loại cơ quan và cạm bẫy, để ngăn người khác cướp đoạt.

Tương truyền, chậu cây này cần được bảo quản trong vạn năm, chỉ vào một thời khắc đặc định, Cổ Thần mới có thể thưởng thức.

Và một khi Cổ Thần ăn Vạn Thế Lưu Hà, nó có thể hồi phục toàn bộ sức mạnh, trở nên cường đại hơn. "Cổ Thần này rốt cuộc có lai lịch gì?

Tại sao lại có sức mạnh và vật hộ mệnh thần bí như vậy?" Hạo Thiên Chân bất giác lẩm bẩm, ánh mắt đầy nghi hoặc và sợ hãi. "Nội dung mà những hoa văn này thể hiện đã vượt xa sức tưởng tượng của chúng ta.

Thế giới của Cổ Thần này đầy rẫy những điều chưa biết và nguy hiểm." Trương Hạo nhíu mày nói, trong lòng anh mơ hồ có cảm giác bất an, như thể họ đã bị cuốn vào một âm mưu khổng lồ không thể thoát ra.

Ngay khi mọi người đang kinh ngạc trước những phát hiện này, trong miếu đột nhiên truyền đến một trận rung động dữ dội.

Họ vội quay đầu nhìn, chỉ thấy tượng Long Thần bắt đầu xuất hiện những vết nứt, vết nứt nhanh chóng lan rộng, như sắp vỡ tan.

Mọi người theo phản xạ lùi lại vài bước, cảnh giác nhìn bức tượng, không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Cùng với sự rung động ngày càng dữ dội, vết nứt trên tượng Long Thần ngày càng nhiều, cuối cùng, một tiếng "Ầm" vang lên, bức

tượng hoàn toàn vỡ nát.

Vô số mảnh đá bay ra, mọi người vội vàng né tránh.

Chương 441

Đợi bụi lắng xuống, họ cẩn thận lại gần, muốn xem sau khi bức tượng vỡ nát rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì.

Chỉ thấy trong đống đổ nát của bức tượng, lộ ra một Hắc nô.

Sự xuất hiện của tên nô lệ này khiến mọi người kinh hãi, họ chưa từng thấy sinh vật kỳ dị như vậy.

Tên nô lệ toàn thân đen như mực, như bị bóng tối bao bọc, trên người tỏa ra một mùi hôi thối, khiến người ta buồn nôn.

Điều đáng chú ý nhất là, trên ngực tên nô lệ có một hình xăm kỳ lân nổi bật.

Hình kỳ lân sống động như thật, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy ra khỏi người tên nô lệ.

Tuy nhiên, hình xăm kỳ lân vốn tượng trưng cho điềm lành, xuất hiện trên người tên nô lệ đen kỳ quái này, lại khiến người ta cảm thấy sợ hãi một cách khó hiểu.

Trong đầu mọi người bất giác hiện lên manh mối về Cổ Thần mà họ đã thấy trước đó, con kỳ lân này và Cổ Thần rốt cuộc có mối liên hệ như thế nào?

Tại sao lại xuất hiện trên người tên nô lệ này?

Khi ánh mắt mọi người tiếp tục di chuyển xuống dưới, họ phát hiện cơ thể tên nô lệ lại không có xương.

Cơ thể hắn như một khối cao su mềm, tùy ý đổ rạp trên mặt đất, tứ chi và cổ có thể dễ dàng kéo dài, như không có bất kỳ sự ràng buộc nào.

Mọi người không nhịn được đưa tay sờ thử, chỉ cảm thấy dưới tay là cảm giác lạnh lẽo và trơn tuột, khiến da đầu tê dại.

Điều đáng sợ hơn là, trên người tên nô lệ chi chít những vết thương.

Những vết thương này sâu cạn khác nhau, có vết vẫn còn đang rỉ ra máu đen, tỏa ra một mùi hăng nồng.

Những vết thương này trông giống như bị một loại hung khí sắc nhọn nào đó gây ra, từng vết cắt trông thật đáng sợ, như đang kể lại nỗi đau vô tận mà tên nô lệ phải chịu đựng khi còn sống. "Đây...

đây rốt cuộc là thứ gì?

Tại sao lại kỳ dị như vậy?" Giải Tiểu Hoa kinh hãi nói, giọng run rẩy.

Mọi người đều im lặng, lòng đầy sợ hãi và nghi hoặc.

Sự xuất hiện của Hắc nô này khiến dòng suy nghĩ vốn đã hỗn loạn của họ càng thêm phức tạp.

Họ không biết tên nô lệ này từ đâu đến, cũng không biết hắn và Long Thần, Cổ Thần có mối quan hệ như thế nào.

Đúng lúc này, Trương Hạo đột nhiên phát hiện một sự thật kinh người.

Anh cẩn thận quan sát khuôn mặt của tên nô lệ, trong lòng dâng lên một cảm giác quen thuộc khó tả.

Sắc mặt anh trở nên tái nhợt bất thường, môi khẽ run, như không dám tin vào những gì mình đang thấy. "Đây...

Hắc nô này, lại là người nhà họ Trương!" Trương Hạo kinh ngạc kêu lên.

Mọi người nghe vậy, vội vàng vây lại, cẩn thận quan sát khuôn

mặt tên nô lệ.

Họ phát hiện, Trương Hạo nói không sai, khuôn mặt của Hắc nô này quả thực có vài phần tương đồng với người nhà họ Trương. "Sao có thể chứ?

Người nhà họ Trương không phải rất lợi hại sao?

Rốt cuộc là ai, lại tàn nhẫn đối xử với người nhà họ Trương như vậy?" Bàn Tử kinh ngạc nói, ánh mắt đầy phẫn nộ và khó hiểu.

Trong lòng mọi người đều đầy nghi vấn, họ không thể tưởng tượng, rốt cuộc là sức mạnh gì có thể biến người nhà họ Trương mạnh mẽ thành ra thế này.

Đằng sau chuyện này rốt cuộc ẩn giấu âm mưu gì?

Người nhà họ Trương và Cổ Thần lại có mối liên hệ mật thiết ra sao?

Những câu hỏi này như những tảng đá nặng trĩu đè lên lòng họ, khiến họ cảm thấy không thở nổi.

Hắc nô lại là người nhà họ Trương.

Phát hiện kinh người này khiến không khí trong cả ngôi miếu trở nên càng thêm ngột ngạt và nặng nề.

Trong đầu mọi người đầy rẫy những câu hỏi, những câu hỏi này như mây đen bao phủ lấy họ, khiến họ cảm thấy vô cùng bối rối và sợ hãi. "Chuyện này không thể là thật được, phải không?

Người nhà họ Trương sao có thể biến thành thế này?" Giọng Giải Tiểu Hoa có chút run rẩy, cô không dám tin vào sự thật trước mắt.

Người nhà họ Trương trên giang hồ luôn có địa vị rất cao, họ thần bí và mạnh mẽ, là đối tượng khiến nhiều người kính sợ.

Bây giờ, thấy người trong tộc mình biến thành bộ dạng này, lòng

cô đầy đau khổ và phẫn nộ. "Đằng sau chuyện này nhất định ẩn giấu một âm mưu khổng lồ." Sắc mặt Trương Hạo vô cùng nghiêm trọng, anh biết rõ sự phức tạp của việc này.

Thực lực của người nhà họ Trương anh rất rõ, kẻ có thể biến họ thành ra thế này, chắc chắn phải có sức mạnh vượt xa sức tưởng tượng.

Hơn nữa, chuyện này và Cổ Thần lại có liên quan gì?

Tại sao người nhà họ Trương lại bị cuốn vào sự kiện thần bí này?

Mọi người vây quanh Hắc nô, cẩn thận nghiên cứu những vết thương và hình xăm trên người hắn, cố gắng tìm ra manh mối, giải đáp những bí ẩn trong lòng.

Tuy nhiên, nghiên cứu của họ không có bất kỳ tiến triển thực chất nào, những vết thương và hình xăm này dường như bị một sức mạnh thần bí nào đó yểm lên, khiến người ta không thể nhìn thấu bí mật bên trong. "Lẽ nào là do Cổ Thần làm?" Hạo Thiên Chân đột nhiên nói, trong mắt lộ ra một tia sợ hãi.

Trong những manh mối họ phát hiện trước đó, Cổ Thần sở hữu sức mạnh cường đại và thần bí, có lẽ chỉ có nó mới có khả năng làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy với người nhà họ Trương. "Nếu là Cổ Thần, vậy tại sao nó lại làm vậy?

Người nhà họ Trương và Cổ Thần rốt cuộc có quan hệ gì?" Bàn Tử nhíu mày hỏi, lòng đầy nghi hoặc.

Mọi người đều chìm vào suy tư, trong đầu họ không ngừng hiện lên các loại phỏng đoán, nhưng không có cái nào có thể giải thích hợp lý.

Bí ẩn này giống như một xoáy nước khổng lồ, cuốn họ vào sâu bên trong, khiến họ không thể thoát ra.

Lúc này, không khí trong miếu trở nên vô cùng ngột ngạt, như có một đôi mắt vô hình đang nhìn chằm chằm họ trong bóng tối, khiến họ cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Trong lòng mọi người đều có một dự cảm không lành, họ cảm thấy đằng sau bí ẩn này, ẩn giấu một sự thật đủ để lật đổ nhận thức của họ.

Và sự thật này, có lẽ sẽ mang đến cho họ những nguy hiểm và thử thách lớn hơn.

Không khí trong miếu như ngưng đọng, mỗi người đều bị thân phận của Hắc nô trước mắt làm cho chấn động.

Chương 442

Hình ảnh người nhà họ Trương trong đầu họ luôn là biểu tượng của sự thần bí và mạnh mẽ, nhưng bộ dạng trước mắt bây giờ khiến ai cũng cảm thấy một trận ớn lạnh.

Trương Hạo hít một hơi thật sâu, ép mình phải bình tĩnh.

Anh từ từ ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát hình xăm kỳ lân trên ngực Hắc nô.

Những đường nét của hình xăm rất kỳ quái, có sự khác biệt nhỏ nhưng chí mạng so với hình xăm kỳ lân của người nhà họ Trương bình thường, như thể đã bị một sức mạnh tà ác nào đó bóp méo. "Hình xăm này có vấn đề." Giọng Trương Hạo trầm thấp mà mạnh mẽ, phá vỡ sự tĩnh lặng trong miếu: "Hình xăm kỳ lân bình thường ẩn chứa khí tức tốt lành, nhưng hình xăm này lại tỏa ra một luồng tà khí âm lạnh." Mọi người nghe vậy, vội ghé sát lại xem.

Quả nhiên như Trương Hạo nói, trong mắt con kỳ lân dường như có một tia hung tợn, hoàn toàn khác với hình tượng kỳ lân điềm lành trong ấn tượng của họ.

Đúng lúc này, cơ thể Hắc nô đột nhiên khẽ co giật.

Mọi người giật mình, vội lùi lại vài bước, cảnh giác nhìn hắn.

Trương Hạo lại không hề động đậy, vẫn giữ tư thế ngồi xổm, ánh mắt sắc bén như chim ưng, khóa chặt lấy Hắc nô. "Hắn vẫn còn dấu hiệu sự sống?" Hạo Thiên Chân kinh ngạc nói, giọng đầy khó tin.

Trương Hạo không trả lời ngay, mà đưa tay ra, đầu ngón tay ngưng tụ một ngọn lửa vàng yếu ớt.

Ngọn lửa nhảy múa trên đầu ngón tay anh, tỏa ra hơi thở ấm áp và

thuần khiết.

Anh cẩn thận đưa ngọn lửa lại gần cơ thể Hắc nô.

Khi ngọn lửa vàng chạm vào Hắc nô, cơ thể hắn đột nhiên co giật dữ dội, đồng thời phát ra một tiếng rít chói tai, như thể đang chịu đựng nỗi đau tột cùng.

Khói đen không ngừng bốc lên từ người hắn, đối kháng với ngọn lửa vàng. "Quả nhiên, hắn bị tà lực khống chế." Trương Hạo ánh mắt lạnh đi, tăng cường sức mạnh của ngọn lửa vàng.

Ngọn lửa vàng như một thanh kiếm sắc bén, tức thì xuyên qua làn khói đen, bao bọc lấy cơ thể Hắc nô.

Dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa, tà khí trên người Hắc nô tan biến với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, sự co giật của hắn cũng dần ngừng lại.

Cùng với sự tan biến của tà khí, hình xăm kỳ lân trên ngực Hắc nô bắt đầu thay đổi, những đường nét kỳ quái từ từ biến mất, lộ ra hình dạng điềm lành ban đầu.

Đồng thời, một số hình ảnh mờ ảo vụt qua trong đầu mọi người: cảnh tượng người nhà họ Trương chiến đấu dữ dội với Cổ Thần, vô số người nhà họ Trương ngã xuống, bị Cổ Thần biến thành Hắc nô... "Thì ra là vậy." Trương Hạo từ từ đứng dậy, trong mắt lóe lên một tia thấu hiểu: "Người nhà họ Trương vẫn luôn đối đầu với Cổ Thần, nhưng cuối cùng vẫn không địch lại, không ít tộc nhân đã bị Cổ Thần biến thành nô lệ như thế này." Lòng mọi người đều chùng xuống, sự mạnh mẽ của Cổ Thần vượt xa sức tưởng tượng của họ. "Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?" Giải Tiểu Hoa hỏi, giọng có chút bất lực.

Trương Hạo ánh mắt kiên định nhìn vào sâu trong miếu: "Chúng ta phải tìm ra cách tiêu diệt hoàn toàn Cổ Thần, báo thù cho những người

nhà họ Trương này, và cũng để ngăn cản Cổ Thần tiếp tục gây họa." Đúng lúc này, những bức tường của ngôi miếu đột nhiên bắt đầu rung chuyển, những văn tự và hoa văn cổ xưa phát ra ánh sáng chói lòa.

Mọi người kinh ngạc phát hiện, những văn tự và hoa văn này lại bắt đầu sắp xếp lại, tạo thành một bản đồ hoàn chỉnh.

Trên bản đồ có đánh dấu một địa điểm thần bí, dường như là nơi ẩn náu của Cổ Thần.

Đồng thời, bên cạnh bản đồ còn có một số phù hiệu kỳ lạ, giống như ghi chép về một loại chú ngữ hoặc nghi thức nào đó. "Đây hẳn là manh mối chúng ta cần tìm." Trương Hạo chỉ vào bản đồ nói: "Những phù hiệu này rất có thể liên quan đến việc giết chết Cổ Thần." Mọi người vây quanh bản đồ, cẩn thận nghiên cứu những phù hiệu đó.

Trương Hạo dựa vào kiến thức uyên bác và khả năng quan sát mạnh mẽ của mình, nhanh chóng giải mã được một phần ý nghĩa của các phù hiệu. "Những phù hiệu này ghi lại một nghi thức cổ xưa, dường như cần sự trợ giúp của một vật phẩm đặc biệt nào đó mới có thể thi triển." Trương Hạo nói: "Và vật phẩm này, rất có thể đang ở một nơi nào đó trong Thiên Hạ Đệ Nhị Lăng." "Vậy chúng ta mau đi tìm đi!" Bàn Tử sốt ruột nói.

Trương Hạo lắc đầu: "Không đơn giản như vậy, địa điểm được đánh dấu trên bản đồ vô cùng nguy hiểm, hơn nữa chúng ta không biết vật phẩm đặc biệt đó cụ thể trông như thế nào." "Vậy cũng không thể ngồi chờ chết được." Hạo Thiên Chân nói.

Trương Hạo suy nghĩ một lát: "Chúng ta cứ theo chỉ dẫn của bản đồ, đến địa điểm gần nhất thăm dò một phen, có thể sẽ tìm được thêm manh mối." Mọi người gật đầu đồng ý, thu dọn hành trang, chuẩn bị xuất phát.

Trương Hạo nhìn Hắc nô trên mặt đất, trong lòng thở dài, vung tay

phóng ra ngọn lửa vàng, triệt để thanh tẩy hắn. "Yên nghỉ đi, chúng tôi sẽ báo thù cho các người." Nói xong, Trương Hạo dẫn mọi người, theo chỉ dẫn của bản đồ, đi ra ngoài miếu.

Long Thần vẫn đang đợi bên ngoài miếu, thấy Trương Hạo và mọi người ra, nó ngoan ngoãn cúi đầu.

Trương Hạo cưỡi lên Long Thần, những người khác cũng lần lượt theo sau.

Long Thần chở họ, nhanh chóng tiến về phía trước trên con đường gập ghềnh.

Trên đường đi, họ gặp không ít sinh vật kỳ quái và những cạm bẫy nguy hiểm, nhưng đều được hóa giải dưới sức mạnh của Trương Hạo.

Trương Hạo điều khiển Long Thần, dễ dàng tránh được những cạm bẫy chết người.

Gặp những sinh vật tấn công, anh chỉ cần tiện tay vung lên, ngọn lửa vàng sẽ thiêu chúng thành tro bụi.

Mọi người đi theo sau, lòng càng thêm kính phục Trương Hạo. "Tiểu Cữu, cậu cũng lợi hại quá rồi đấy, những thứ này trước mặt cậu quả thực không đáng một đòn." Giải Tiểu Hoa không nhịn được tán thưởng.

Trương Hạo khẽ cười: "Không có gì, mục tiêu của chúng ta là Cổ Thần, những thứ này chỉ là phiền phức nhỏ." Sau mấy ngày đường, họ cuối cùng cũng đến địa điểm đầu tiên được đánh dấu trên bản đồ.

Một tế đàn bị bỏ hoang.

Xung quanh tế đàn đầy những tượng đá vỡ nát, tỏa ra một luồng khí tức âm u.

Trương Hạo nhảy xuống khỏi Long Thần, cẩn thận quan sát tế đàn.

Anh phát hiện chính giữa tế đàn có một rãnh lõm, hình dạng rất khớp với một vật phẩm nào đó. "Xem ra nơi này từng đặt vật phẩm chúng ta cần tìm." Trương Hạo nói: "Nhưng bây giờ đã không thấy đâu." "Vậy làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ chúng ta đi công cốc sao?" Bàn Tử chán nản nói.

Trương Hạo lắc đầu: "Chưa chắc, các cậu xem những bức tượng đá này đi." Mọi người theo ánh mắt Trương Hạo nhìn sang, chỉ thấy biểu cảm của những bức tượng đá này khác nhau, có hung tợn, có đau khổ, có phẫn nộ. "Những bức tượng đá này rất có thể là những người bảo vệ tế đàn, biểu cảm của họ có lẽ đang ám chỉ điều gì đó." Trương Hạo nói.

Anh đi đến trước một bức tượng có biểu cảm đau khổ, đưa tay chạm vào.

Bức tượng đột nhiên phát ra một luồng ánh sáng, một giọng nói mơ hồ vang lên trong đầu mọi người: "Linh vật hệ Thủy... bị...

Mãng Cổ Thi... cướp đi..." "Linh vật hệ Thủy bị Mãng Cổ Thi cướp đi rồi?" Hạo Thiên Chân nhíu mày lặp lại thông điệp mà bức tượng truyền đến, ngón tay vô thức mân mê con dao găm bên hông.

Trương Hạo đứng giữa tế đàn, ngọn lửa vàng lặng lẽ cháy trong lòng bàn tay anh, soi sáng những bức tượng đá vỡ nát xung quanh. "Xem ra chúng ta cần phải tìm được Linh vật hệ Thủy này." Giọng anh vang vọng trên tế đàn trống trải: "Linh vật Ngũ Hành có thể là chìa khóa để đối phó với Cổ Thần." Bàn Tử gãi đầu: "Cái Linh vật hệ Thủy này trông thế nào?

Chẳng lẽ là một hòn đá phát sáng à?" "Hẳn là một vật phẩm chứa

đựng tinh hoa của nguyên tố nước." Giải Tiểu Hoa lật xem những ký hiệu đã chép lại trong sổ tay: "Dựa theo những ghi chép này, Linh vật Ngũ Hành được làm từ năm loại vật liệu khác nhau, tương ứng với Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ." Trương Kỳ Lân đột nhiên đi về phía rìa tế đàn, thanh Hắc Kim Cổ Đao tuốt ra khỏi vỏ nửa tấc.

Chương 443

Mọi người lập tức cảnh giác, nhìn theo hướng của anh.

Trong bóng tối xa xa, mặt nước phản chiếu ánh sáng yếu ớt. "Sông ngầm!" Hoắc Tú Tú kinh hô: "Thủy Mãng Cổ Thi rất có thể ở đó!" Trương Hạo thu lại ngọn lửa, ra hiệu cho Long Thần ở yên tại chỗ. "Mọi người cẩn thận, Mãng Cổ Thi là tay sai của Cổ Thần, chuyên phụ trách thu thập xác chết và canh giữ những vật phẩm quan trọng." Anh đi đầu về phía có tiếng nước, bước chân nhẹ đến mức gần như không có âm thanh.

Lối đi dần trở nên ẩm ướt, không khí phảng phất mùi tanh của rêu mốc.

Trên tường rỉ ra thứ chất lỏng sền sệt, dưới ánh sáng mờ ảo ánh lên màu xanh lục kỳ quái.

Mọi người giẫm trên nền đất trơn ướt, mỗi bước đều vô cùng cẩn thận. "Chờ đã." Trương Kỳ Lân đột nhiên giơ tay, mọi người lập tức dừng lại.

Anh ngồi xổm xuống, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào mặt đất.

Trên phiến đá có một vệt chất nhầy gần như không thể thấy được, kéo dài vào sâu trong bóng tối. "Là dấu vết của Mãng Cổ Thi đi qua, không quá nửa giờ." Trương Hạo khẽ nói, trong mắt lóe lên một tia cảnh giác: "Chúng ở gần đây." Mọi người nắm chặt vũ khí, tiếp tục tiến lên.

Cuối lối đi đột nhiên mở rộng, một con sông ngầm rộng lớn hiện ra trước mắt, nước sông đen như mực, trên mặt nước lơ lửng những đốm lân tinh kỳ dị.

Bờ sông bên kia lờ mờ có thể thấy một bệ đá, trên đó đặt thứ gì đó, trong bóng tối tỏa ra ánh sáng xanh lam yếu ớt. "Đó chính là Linh vật hệ Thủy!" Dịch Táp chỉ sang bờ bên kia, giọng hơi run vì kích động.

Trương Hạo nheo mắt quan sát: "Mặt sông quá rộng, chúng ta cần..." Lời còn chưa dứt, mặt nước yên tĩnh đột nhiên nổ tung, năm sáu thân hình vặn vẹo từ dưới nước lao lên!

Thân hình chúng giống người nhưng phủ đầy vảy, tứ chi dài bất thường, giữa các ngón tay có màng, khuôn mặt chỉ có một cái miệng lớn đầy răng nhọn và ba con mắt đen ngòm như hố đen. "Thủy Mãng Cổ Thi!" Hắc Kim Cổ Đao của Trương Kỳ Lân tức thì tuốt khỏi vỏ, ánh đao như điện, chém đôi con quái vật lao tới đầu tiên.

Con quái vật rơi xuống đất vẫn còn ngọ nguậy, từ vết thương bị chém đứt tuôn ra chất nhầy màu xanh lục.

Cuộc chiến bùng nổ ngay lập tức.

Bàn Tử vung xẻng công binh đập mạnh vào đầu một con Mãng Cổ Thi, phát ra tiếng "bốp" trầm đục, con quái vật chỉ loạng choạng một chút, rồi vung tay cào rách tay áo của Bàn Tử.

Giải Tiểu Hoa và Giải Vũ Thần lưng tựa lưng bắn súng, đạn găm vào cơ thể Mãng Cổ Thi nhưng dường như hiệu quả có hạn. "Điểm yếu của chúng là mắt và miệng!" Trương Hạo hét lớn, đồng thời hai tay kết ấn, ngọn lửa vàng hóa thành roi dài quét ngang, cuốn hai con Mãng Cổ Thi vào trong lửa.

Lũ quái vật phát ra tiếng kêu nhọn hoắt, giãy giụa trong ngọn lửa.

Hạo Thiên Chân linh hoạt né tránh đòn tấn công, con dao găm chuẩn xác đâm vào hốc mắt của một con Mãng Cổ Thi.

Chất lỏng màu đen phun ra, bắn lên cánh tay cậu, lập tức ăn mòn

thành mấy vệt máu. "Hừ, thứ này có độc!" Trương Kỳ Lân thấy vậy, thế đao thay đổi, trên thanh Hắc Kim Cổ Đao hiện lên những đường vân màu xanh nhạt, mỗi nhát đao đều mang theo hàn khí thấu xương.

Con Mãng Cổ Thi bị chém trúng, động tác rõ ràng chậm lại, vết thương kết thành băng sương. "Dao của Tiểu Ca còn có thể đóng băng à?" Bàn Tử kinh ngạc trợn tròn mắt, suýt chút nữa bị một con Mãng Cổ Thi vồ ngã. "Bí thuật của nhà họ Trương." Trương Kỳ Lân đáp ngắn gọn, ánh đao như lưới, mở ra một con đường ra bờ sông cho mọi người.

Trương Hạo chọn đúng thời cơ, hai tay chắp lại rồi đột ngột tách ra, một cây cầu lửa vàng hiện ra từ hư không, bắc ngang qua mặt sông. "Mau qua lấy Linh vật hệ Thủy!

Tôi chặn chúng!" Hạo Thiên Chân và Giải Tiểu Hoa đi đầu lao lên cây cầu lửa, kỳ lạ là ngọn lửa không hề làm bỏng họ, mà còn nâng đỡ họ lướt nhanh sang bờ bên kia.

Hai con Mãng Cổ Thi cố gắng truy đuổi, bị Trương Hạo quất một roi lửa hất ngược xuống nước.

Trên bệ đá bờ bên kia, Linh vật hệ Thủy yên tĩnh nằm trong hộp đá, đó là một miếng ngọc bội màu xanh lam trong suốt, bên trong như có dòng nước chảy, tỏa ra hơi thở mát lạnh.

Hạo Thiên Chân vừa định đưa tay ra lấy, mặt nước đột nhiên nổ tung, một con quái vật to gấp đôi những con Mãng Cổ Thi khác lao lên khỏi mặt nước! "Cẩn thận!

Là thủ lĩnh Thủy Mãng Cổ Thi!" Giải Tiểu Hoa kinh hô, giơ súng bắn, nhưng đạn lại bị lớp vảy trên người con quái vật làm nảy ra.

Con Mãng Cổ Thi khổng lồ này có ba con mắt đỏ như máu, cái đuôi dài đầy gai nhọn quét tới, Hạo Thiên Chân cố gắng né tránh,

nhưng vẫn bị sượt qua vai, máu tươi lập tức chảy ròng ròng.

Giải Tiểu Hoa liên tục bắn yểm trợ, nhưng tốc độ của con quái vật cực nhanh, trong chớp mắt đã lao đến trước bệ đá.

Trong gang tấc, một bóng đen từ trên trời giáng xuống, Trương Kỳ Lân nhảy vọt tới, Hắc Kim Cổ Đao mang theo hàn khí lạnh lẽo chém thẳng vào đầu con quái vật!

Thủ lĩnh Mãng Cổ Thi nhanh nhẹn nghiêng người né tránh, vung tay cào về phía ngực Trương Kỳ Lân. "Tiểu Ca!" Hạo Thiên Chân hét lớn.

Trương Kỳ Lân cố gắng xoay người trên không, nhưng vẫn bị móng vuốt sắc nhọn cào rách ngực, máu tươi lập tức nhuộm đỏ áo đen.

Nhưng anh cắn răng vung đao, lưỡi đao lướt qua ba con mắt của con quái vật, chất lỏng màu đen phun ra như suối.

Con quái vật gào lên một tiếng kinh thiên động địa, điên cuồng quẫn quại. "Bây giờ!" Trương Kỳ Lân nén đau hét lên.

Hạo Thiên Chân nhân cơ hội chộp lấy Linh vật hệ Thủy, ánh sáng xanh lam tức thì rực rỡ.

Thủ lĩnh Mãng Cổ Thi cảm nhận được bảo vật bị cướp, bất chấp vết thương ở mắt lao tới.

Giải Tiểu Hoa nhanh tay lẹ mắt, dán một lá bùa nổ lên lưng con quái vật. "Nằm xuống!" Trong tiếng nổ lớn, lưng của thủ lĩnh Mãng Cổ Thi bị nổ tung một lỗ lớn, nhưng nó vẫn chưa ngã xuống, giãy giụa tiếp tục tiến lên.

Lúc này Trương Hạo đã đến, ngọn lửa vàng hóa thành ngọn giáo dài, đâm vào từ vết thương của con quái vật, thiêu nó thành tro bụi từ trong ra ngoài.

Bờ bên kia, những con Mãng Cổ Thi còn lại thấy thủ lĩnh bị giết, liền lặn xuống nước bỏ chạy.

Bàn Tử định đuổi theo, bị Hoắc Tú Tú kéo lại: "Đừng đuổi nữa, Tiểu Ca bị thương rồi!" Mọi người vội vàng vây quanh Trương Kỳ Lân.

Vết thương của anh rất sâu, máu chảy ra lại mang theo một màu đen kỳ dị.

Sắc mặt Trương Hạo trở nên nghiêm trọng: "Độc của Mãng Cổ Thi, cần phải xử lý ngay lập tức." Dịch Táp nhanh chóng mở túi y tế, trước tiên dùng nước sát trùng rửa vết thương.

Khi thuốc chạm vào vết thương, Trương Kỳ Lân khẽ rên một tiếng, trán đổ mồ hôi lạnh, vết thương lại bốc lên những sợi khói đen. "Chất độc này không tầm thường..." Tay Dịch Táp hơi run.

Trương Hạo nhận lấy Linh vật hệ Thủy, nhẹ nhàng đặt nó phía trên vết thương của Trương Kỳ Lân.

Chương 444

Dưới ánh sáng xanh lam, độc tố màu đen như vật sống quằn quại bị hút ra, dung nhập vào miếng ngọc bội.

Cùng với việc độc tố được loại bỏ, hơi thở của Trương Kỳ Lân dần ổn định lại, nhưng sắc mặt vẫn còn tái nhợt. "Chúng ta cần tìm một nơi an toàn để nghỉ ngơi." Trương Hạo nhìn quanh: "Mãng Cổ Thi có thể sẽ gọi viện binh quay lại." Long Thần đúng lúc gầm nhẹ một tiếng, dùng đầu ra hiệu một hướng.

Mọi người theo nó đến một hang động khô ráo, cửa hang kín đáo, dễ thủ khó công.

Sau khi ổn định, Trương Hạo lấy Linh vật hệ Thủy ra cẩn thận ngắm nghía.

Dưới ánh sáng mờ ảo, dòng nước bên trong ngọc bội tạo thành những phù văn kỳ đặc, có vài phần tương đồng với những phù hiệu đã thấy trên tế đàn. "Linh vật Ngũ Hành..." Trương Hạo như có điều suy nghĩ: "Nếu tập hợp đủ năm món, có lẽ có thể tạo thành một trận pháp phong ấn Cổ Thần." Hạo Thiên Chân cho Trương Kỳ Lân uống chút nước, lo lắng hỏi: "Tiểu Ca, cậu cảm thấy thế nào?" Trương Kỳ Lân khẽ lắc đầu tỏ ý không sao, nhưng đột nhiên nắm lấy cổ tay Hạo Thiên Chân, giọng trầm thấp: "Tôi đã thấy... nhiều ký ức hơn." Mọi người đều im lặng.

Trương Kỳ Lân rất ít khi chủ động chia sẻ những ký ức mà anh "thừa hưởng", mỗi lần mở miệng đều có nghĩa là thông tin quan trọng. "Nhà họ Trương... không chỉ là người bảo vệ." Trong mắt Trương Kỳ Lân lóe lên một tia đau khổ: "Chúng ta... từng là tế ti của Cổ Thần." Lời thú nhận kinh người này khiến cả hang động chìm vào tĩnh lặng.

Bàn Tử há hốc miệng, cuốn sổ tay trong tay Giải Tiểu Hoa suýt rơi xuống.

Biểu cảm của Trương Hạo trở nên vô cùng nghiêm túc: "Nói tiếp đi." "Rất lâu về trước... tổ tiên nhà họ Trương phát hiện ra sức mạnh của Cổ Thần, ban đầu cố gắng lợi dụng nó... nhưng bị phản phệ." Trương Kỳ Lân đứt quãng nói, mỗi câu chữ như được khai quật một cách khó khăn từ sâu thẳm ký ức: "Một bộ phận người tỉnh ngộ, bắt đầu phản kháng...

đó là khởi đầu của sự chia rẽ nhà họ Trương." "Vậy nên những Hắc nô đó..." Hạo Thiên Chân chợt hiểu ra.

Trương Kỳ Lân gật đầu: "Bị Cổ Thần chuyển hóa...

đều là những người nhà họ Trương đã cố gắng sử dụng sức mạnh của nó.

Phái phản kháng...

đã phong ấn Cổ Thần... cái giá phải trả rất thảm khốc." Trương Hạo nắm chặt Linh vật hệ Thủy: "Vậy bây giờ Cổ Thần hồi sinh, là vì phong ấn lỏng lẻo?" "Không hoàn toàn..." Trương Kỳ Lân nhắm mắt lại, dường như đang sắp xếp lại những ký ức hỗn loạn: "Có người đang... cố ý phá hoại phong ấn.

Kẻ phản bội... của nhà họ Trương." Thông tin này như một quả bom nổ tung trong lòng mọi người.

Kẻ phản bội của nhà họ Trương?

Ai lại có năng lực và động cơ như vậy? "Nhà họ Uông?" Giải Tiểu Hoa đột nhiên nói: "Họ vẫn luôn đối đầu với nhà họ Trương." Trương Kỳ Lân lắc đầu: "Gần hơn... nguy hiểm hơn." Anh đột nhiên ho dữ dội, khóe miệng rỉ ra máu. "Đủ rồi, cậu cần nghỉ ngơi." Trương Hạo quả quyết chấm dứt cuộc nói chuyện: "Ngày mai chúng ta sẽ

thảo luận tiếp.

Tối nay thay phiên nhau gác, những người khác tranh thủ nghỉ ngơi." Đêm khuya thanh vắng, Trương Hạo ngồi ở cửa hang, ngọn lửa vàng lặng lẽ cháy trong lòng bàn tay.

Linh vật hệ Thủy treo bên hông anh, tỏa ra ánh sáng xanh dịu nhẹ.

Anh nhìn vào lối đi tối tăm xa xa, mày nhíu chặt.

Hạo Thiên Chân lặng lẽ bước tới ngồi xuống: "Tiểu Cữu, cậu đang nghĩ gì vậy?" "Tôi đang nghĩ về lời của Trương Kỳ Lân." Giọng Trương Hạo rất nhẹ: "Nếu nội bộ nhà họ Trương có kẻ phản bội, vậy thì mỗi bước đi của chúng ta có thể đều nằm dưới sự giám sát của đối phương." Hạo Thiên Chân rùng mình: "Vậy chẳng phải chúng ta..." "Vì vậy chúng ta cần thay đổi chiến lược." Trong mắt Trương Hạo lóe lên một tia quyết đoán: "Tiếp theo khi tìm kiếm các Linh vật Ngũ Hành khác, không thể đi theo lối mòn." "Nhưng trên bản đồ..." "Bản đồ có thể đã bị kẻ phản bội biết được." Trương Hạo ngắt lời cậu: "Ngày mai tôi sẽ nói cho mọi người kế hoạch mới." Sáng sớm hôm sau, vết thương của Trương Kỳ Lân đã khá hơn nhiều.

Khi mọi người đang ngồi ăn lương khô, Trương Hạo đã công bố kế hoạch của mình. "Chúng ta chia làm hai nhóm." Anh vẽ một bản đồ đơn giản trên mặt đất: "Một nhóm theo kế hoạch ban đầu đến địa điểm tiếp theo trên bản đồ, nhóm còn lại sẽ hành động bí mật, tìm kiếm Linh vật Ngũ Hành thực sự." "Dương đông kích tây?" Giải Tiểu Hoa lập tức hiểu ra ý đồ.

Trương Hạo gật đầu: "Trong bốn địa điểm được đánh dấu trên bản đồ, chỉ có một là thật, những nơi khác đều là cạm bẫy.

Chúng ta cần để kẻ phản bội tưởng rằng chúng ta đã đến địa điểm giả, trong khi thực tế lại đến nơi cất giấu Linh vật Ngũ Hành thực sự." "Vậy làm sao để phán đoán cái nào là thật?" Bàn Tử miệng đầy

bánh khô, hỏi không rõ lời.

Trương Hạo giơ Linh vật hệ Thủy lên: "Nó sẽ chỉ dẫn chúng ta.

Giữa các Linh vật Ngũ Hành có cảm ứng, khoảng cách càng gần phản ứng càng mạnh." Việc phân nhóm nhanh chóng được xác định: Trương Hạo, Hạo Thiên Chân và Trương Kỳ Lân tạo thành đội bí mật; Bàn Tử, chị em Giải Tiểu Hoa, Hoắc Tú Tú và Dịch Táp tạo thành đội công khai.

Long Thần sẽ đi cùng đội công khai để tăng thêm độ tin cậy. "Nhớ kỹ, nhiệm vụ của đội công khai là tạo ra giả tượng, gặp nguy hiểm lập tức rút lui." Trương Hạo nghiêm túc dặn dò: "Ba ngày sau hội quân tại điểm tọa độ này." Anh đưa cho Giải Tiểu Hoa một lá bùa vàng: "Gặp tình huống khẩn cấp thì đốt nó, tôi sẽ cảm nhận được ngay lập tức." Trước khi chia tay, Trương Kỳ Lân giao Hắc Kim Cổ Đao cho Bàn Tử: "Cầm lấy, bảo vệ tốt cho họ." Bàn Tử trịnh trọng nhận lấy, hiếm khi không nói đùa.

Hai đội chia nhau hành động.

Ba người Trương Hạo chọn con đường kín đáo nhất, Linh vật hệ Thủy treo bên hông Trương Hạo, lúc sáng lúc tối theo hướng di chuyển. "Rẽ trái." Trương Hạo điều chỉnh lộ trình dựa theo phản ứng của ngọc bội: "Phản ứng ngày càng mạnh rồi." Họ xuyên qua những khe đá hẹp, trèo qua những cột nhũ đá cheo leo, cuối cùng đến trước một hồ nước ngầm.

Mặt hồ phẳng lặng như gương, phản chiếu những khoáng vật phát quang trên đỉnh hang, đẹp như một giấc mơ. "Ngay dưới đáy hồ." Trương Hạo chắc chắn nói, Linh vật hệ Thủy lúc này sáng như sao.

Trương Kỳ Lân cởi áo khoác, để lộ thân trên cường tráng, những hình xăm cổ xưa ẩn hiện dưới ánh huỳnh quang. "Tôi xuống." "Cùng nhau." Trương Hạo cũng bắt đầu cởi áo khoác: "Nước hồ có thể có

vấn đề." Hạo Thiên Chân ở lại trên bờ cảnh giới.

Hai người lặn xuống dòng nước lạnh buốt, ánh sáng của Linh vật hệ Thủy tạo thành một con đường sáng dưới nước, dẫn họ bơi xuống.

Sâu dưới đáy hồ, một bệ đá nhỏ yên tĩnh đứng đó, trên đó đặt một chiếc hộp đồng.

Ngay khi hai người tiếp cận, dòng nước xung quanh đột nhiên trở nên xiết, vài bóng đen từ lớp bùn dưới đáy hồ trồi lên - đó là biến thể của Thủy Mãng Cổ Thi, thân hình nhỏ hơn nhưng số lượng đông đảo!

Trương Hạo lập tức kết ấn, ngọn lửa vàng tạo thành một quả cầu ánh sáng kỳ dị trong nước, thiêu cháy những con quái vật đến gần thành tro bụi.

Trương Kỳ Lân thì bơi về phía bệ đá, Hắc Kim Cổ Đao vẽ ra những quỹ đạo chết người trong nước.

Thấy Trương Kỳ Lân sắp lấy được chiếc hộp đồng, một bóng đen khổng lồ từ vùng nước sâu hơn trồi lên - đó là một con Thủy Mãng Cổ Thi to ngang ngửa Long Thần, cơ thể bán trong suốt, nội tạng rõ ràng, ba con mắt xếp thành hàng trên đỉnh đầu, tỏa ra ánh sáng đỏ tà ác.

Trương Hạo lập tức nhận ra đây chính là kẻ bảo vệ, anh dốc toàn lực thúc đẩy ngọn lửa, nhưng môi trường dưới nước đã làm suy yếu đáng kể năng lực của anh.

Con Thủy Mãng Cổ Thi khổng lồ quẫy đuôi, dòng nước mạnh mẽ hất văng Trương Hạo ra xa mấy mét.

Trương Kỳ Lân nhân cơ hội mở chiếc hộp đồng, bên trong là một chiếc nhẫn vàng - Linh vật hệ Kim!

Chương 445

Anh vừa cầm chiếc nhẫn lên, con Thủy Mãng Cổ Thi đã há cái miệng máu lao tới.

Trong gang tấc, Trương Kỳ Lân đeo chiếc nhẫn vào tay, kim quang rực rỡ, tạo thành một lá chắn chặn đứng đòn tấn công.

Trương Hạo bơi trở lại, hai người lưng tựa lưng, bị hàng chục con Thủy Mãng Cổ Thi bao vây.

Linh vật hệ Kim và Linh vật hệ Thủy đồng thời phát sáng, tạo ra một sự cộng hưởng kỳ diệu, ánh vàng và ánh xanh đan xen, tạo thành một xoáy năng lượng quay tròn.

Lũ Thủy Mãng Cổ Thi đột nhiên ngừng tấn công, như thể cảm nhận được thứ gì đó đáng sợ, lần lượt lùi lại.

Con Thủy Mãng Cổ Thi khổng lồ đó phát ra một tiếng gầm không thành tiếng, quay người lặn xuống vùng nước sâu hơn.

Trương Hạo và Trương Kỳ Lân chớp lấy cơ hội nhanh chóng trồi lên.

Khi họ ngoi lên khỏi mặt nước, Hạo Thiên Chân đang lo lắng đi đi lại lại trên bờ. "Lấy được rồi!" Trương Hạo giơ Linh vật hệ Kim lên, ánh nắng xuyên qua khe hở trên đỉnh hang chiếu xuống, phản chiếu ánh sáng chói lòa trên chiếc nhẫn vàng.

Ba người nhanh chóng rời khỏi khu vực hồ, tìm một hang động kín đáo để nghỉ ngơi.

Trương Hạo đặt hai Linh vật Ngũ Hành lại với nhau nghiên cứu, phát hiện các phù văn bên trong chúng có thể ghép lại với nhau. "Xem ra năm món kết hợp lại sẽ tạo thành một trận pháp hoàn chỉnh."

Trương Hạo suy đoán: "Chúng ta còn cần Linh vật hệ Mộc, Linh vật hệ Hỏa và Linh vật hệ Thổ." Trương Kỳ Lân đột nhiên nói: "Tôi biết Linh vật hệ Mộc ở đâu." Hai người kinh ngạc nhìn anh.

Trương Kỳ Lân chỉ vào thái dương của mình: "Ký ức... lại quay về một chút.

Linh vật hệ Mộc ở trong cấm địa của Trương Gia Cổ Lâu." "Trương Gia Cổ Lâu?

Đó không phải ở thế giới bên ngoài sao?" Hạo Thiên Chân hỏi.

Trương Hạo lại hiểu ra: "Tam Thập Tam Phi Nhân Giới là không gian gấp khúc, Trương Gia Cổ Lâu ở đây cũng có hình chiếu.

Vấn đề là, cấm địa của cổ lâu có sự phòng hộ nghiêm ngặt nhất." "Tôi có quyền hạn." Trương Kỳ Lân nói đơn giản.

Ba người quyết định hội quân với đội công khai trước, sau đó đến Trương Gia Cổ Lâu.

Theo kế hoạch, họ đến điểm tọa độ đã hẹn, nhưng phát hiện nơi đó không một bóng người, chỉ có dấu vết của một cuộc chiến và vài vỏ đạn.

Sắc mặt Trương Hạo âm trầm nhặt lên một lá bùa vàng đã cháy quá nửa: "Họ gặp rắc rối rồi." Đúng lúc này, từ xa vọng lại tiếng gầm đau đớn của Long Thần.

Ba người lập tức chạy về phía có tiếng động, sau khi xuyên qua vài lối đi ngoằn ngoèo, cảnh tượng trước mắt khiến máu họ như đông cứng lại: Bàn Tử mình đầy máu dựa vào tường ngồi đó, Hoắc Tú Tú và Dịch Táp đang băng bó cho anh ta.

Chị em Giải Tiểu Hoa lưng tựa lưng cầm súng cảnh giới, còn Long Thần bị mấy sợi xích khắc đầy phù văn trói chặt, đang đau đớn giãy giụa.

Đáng sợ hơn là, xung quanh đứng hơn mười người áo đen, kẻ cầm đầu chính là... "Trương Hải Khách?!" Hạo Thiên Chân không thể tin được mà kêu lên.

Người đàn ông có khuôn mặt tương tự Trương Kỳ Lân quay người lại, nở một nụ cười lạnh lùng: "Lâu rồi không gặp, tộc trưởng.

Còn có... tiền bối Trương Hạo." Tay Trương Kỳ Lân đã đặt lên Hắc Kim Cổ Đao, ánh mắt sắc như dao: "Kẻ phản bội." Trương Hải Khách không thèm để ý mà nhún vai: "Tôi chỉ chọn sức mạnh lớn hơn mà thôi.

Cổ Thần đại nhân đã hứa hẹn cho nhà họ Trương vinh quang tối thượng, còn các ngươi lại muốn phong ấn ngài ấy lần nữa?

Thật ngu ngốc." Trương Hạo chú ý đến cổ tay Trương Hải Khách có một hình xăm kỳ lân vặn vẹo, giống hệt cái họ đã thấy trên người Hắc nô. "Ngươi đã bị Cổ Thần ô nhiễm rồi." Anh lạnh lùng nói. "Ô nhiễm?" Trương Hải Khách cười lớn, "Đây là tiến hóa!" Hắn đột nhiên giơ tay, một luồng hắc quang bắn về phía Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân vung đao đỡ, nhưng hắc quang lại xuyên qua lưỡi đao, tấn công thẳng vào ngực anh.

Ngay lúc nguy cấp, Linh vật hệ Kim và Linh vật hệ Thủy đồng thời phát sáng, tạo thành một lá chắn hóa giải đòn tấn công. "Linh vật Ngũ Hành!" Trương Hải Khách trong mắt lóe lên vẻ tham lam: "Giao ra đây, ta có thể tha cho các ngươi không chết." Trương Hạo cười lạnh: "Chỉ bằng ngươi?" Anh hai tay kết ấn, ngọn lửa vàng hóa thành hàng chục thanh kiếm sắc lơ lửng trên không.

Cuộc chiến sắp nổ ra.

Trương Kỳ Lân lao về phía Trương Hải Khách, Hắc Kim Cổ Đao và thanh trường kiếm của đối phương va chạm tóe lửa.

Trương Hạo thì đối phó với những người áo đen còn lại, ngọn lửa vàng đi đến đâu, kẻ địch la hét thảm thiết ngã xuống đó.

Hạo Thiên Chân nhân cơ hội lẻn đến chỗ đội công khai: "Mọi người sao rồi?" "Bàn Tử bị thương nặng nhất, những người khác đều không sao." Giải Tiểu Hoa nhanh chóng nói: "Chúng mai phục chúng tôi, Long Thần vì bảo vệ chúng tôi nên bị những sợi xích đặc chế đó trói lại." Hạo Thiên Chân nhìn những sợi xích đó, trên đó khắc những phù văn tương tự như phong ấn Long Thần. "Phải tìm cách giải những sợi xích đó!" Bên kia, cuộc chiến giữa Trương Kỳ Lân và Trương Hải Khách đã đến hồi gay cấn.

Chiêu thức của hai người tương tự nhau, đều là võ học của nhà họ Trương, nhưng mỗi đòn của Trương Hải Khách đều mang theo hắc khí kỳ dị, ăn mòn không khí xung quanh. "Tộc trưởng, ngươi vẫn chưa hiểu sao?" Trương Hải Khách cười nham hiểm: "Cổ Thần sắp tỉnh lại, lần này không ai có thể ngăn cản ngài ấy!

Cả Tam Thập Tam Phi Nhân Giới sẽ trở thành bãi săn của ngài, sau đó là nhân gian giới!" Trương Kỳ Lân không nói gì, thế đao càng thêm sắc bén.

Đột nhiên, anh cố ý để lộ một sơ hở, Trương Hải Khách quả nhiên mắc bẫy, trường kiếm đâm thẳng tới.

Trương Kỳ Lân nghiêng người né tránh, Hắc Kim Cổ Đao lướt qua cổ tay đối phương, hình xăm kỳ lân vặn vẹo đó bị chém đứt làm đôi! "A!" Trương Hải Khách gào lên đau đớn, từ vết thương tuôn ra chất lỏng màu đen: "Ngươi dám...

Cổ Thần đại nhân sẽ không tha cho các ngươi!" Cơ thể hắn bắt đầu vặn vẹo biến hình, dưới da dường như có vô số con côn trùng đang ngọ nguậy.

Trương Hạo thấy vậy hét lớn: "Lùi lại!

Hắn sắp biến dị!" Mọi người nhanh chóng lùi lại.

Cơ thể Trương Hải Khách phình to biến dạng, cuối cùng nổ tung, hóa thành một đám sương mù đen tan biến trong không khí, chỉ để lại tiếng hét thê lương vang vọng trong lối đi.

Những người áo đen còn lại thấy vậy liền bỏ chạy.

Trương Hạo lập tức đến bên Long Thần, dùng sức mạnh của Linh vật hệ Kim cắt đứt những sợi xích phù văn đó.

Long Thần thoát khỏi sự trói buộc, cảm kích gầm nhẹ một tiếng. "Chúng ta phải rời khỏi đây ngay lập tức." Trương Hạo đỡ Bàn Tử dậy: "Cái chết của Trương Hải Khách sẽ kinh động Cổ Thần và những kẻ phản bội khác." "Đến Trương Gia Cổ Lâu." Trương Kỳ Lân kiên định nói: "Lấy Linh vật hệ Mộc, sau đó rời khỏi Tam Thập Tam Phi Nhân Giới." Mọi người xử lý sơ qua vết thương rồi nhanh chóng xuất phát.

Long Thần chở những người bị thương, những người khác đi bộ theo sau.

Trương Kỳ Lân dẫn đường, xuyên qua một loạt lối đi kín đáo, cuối cùng đến trước một cánh cửa đồng khổng lồ.

Trên cửa điêu khắc những hoa văn kỳ lân phức tạp, chính giữa là một vết lõm hình bàn tay.

Trương Kỳ Lân đặt tay lên đó, máu thấm vào những đường vân, cánh cửa từ từ mở ra.

Chương 446

Sau cánh cửa là một cầu thang đá đi lên, cuối con đường lờ mờ có thể thấy một kiến trúc bằng gỗ cổ kính - chính là hình chiếu của Trương Gia Cổ Lâu trong Tam Thập Tam Phi Nhân Giới. "Cấm địa ở tầng trên cùng." Trương Kỳ Lân dẫn mọi người vào cổ lâu.

Không gian bên trong lớn hơn nhiều so với bên ngoài, rõ ràng là đã sử dụng kỹ thuật gấp không gian.

Hai bên hành lang treo đầy chân dung của các thế hệ người nhà họ Trương, một số đã ố vàng, hư hỏng.

Khi họ đến tầng ba, mặt đất đột nhiên rung chuyển, bên ngoài cổ lâu truyền đến tiếng gầm kinh thiên động địa. "Cổ Thần đã cảm nhận được chúng ta!" Sắc mặt Trương Hạo thay đổi: "Nhanh lên!" Mọi người chạy như điên lên lầu, cuối cùng đến trước một căn phòng nhỏ ở tầng trên cùng.

Cửa phòng dán đầy bùa chú, chính giữa là một ổ khóa cơ quan phức tạp.

Trương Kỳ Lân nhanh chóng xoay các ký hiệu trên khóa, cùng với tiếng "cạch", cửa mở ra.

Giữa phòng là một chiếc hộp làm bằng gỗ xanh, trên đó quấn một sợi chỉ đỏ.

Trương Kỳ Lân cẩn thận gỡ sợi chỉ đỏ, mở hộp ra, bên trong là một đoạn cành cây xanh biếc, tỏa ra hơi thở sinh mệnh nồng đậm. "Linh vật hệ Mộc!" Hạo Thiên Chân kinh ngạc thốt lên.

Ngay lúc Trương Kỳ Lân cầm lấy cành cây, cả tòa cổ lâu rung chuyển dữ dội, trần nhà bắt đầu sụp xuống! "Mau đi!" Trương Hạo

hét lớn, ngọn lửa vàng tạo thành một lớp lá chắn che chắn những tảng đá rơi xuống.

Mọi người loạng choạng chạy xuống cầu thang, phía sau cổ lâu đang nhanh chóng sụp đổ.

Ngay khi lao ra khỏi cổ lâu, họ nhìn thấy một cảnh tượng kinh hoàng: bầu trời xa xa bị xé toạc, một bóng đen khổng lồ đang cố gắng chen vào thế giới này.

Nó có ba khuôn mặt vặn vẹo, cơ thể nửa thực nửa ảo, không gian xung quanh bị sự tồn tại của nó làm cho vặn vẹo, vỡ nát. "Hình chiếu của Cổ Thần!" Giọng Trương Hạo căng thẳng: "Nó vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại, nhưng đã có thể can thiệp một phần vào đây rồi!" Long Thần phủ phục xuống, ra hiệu cho mọi người mau chóng lên lưng.

Khi người cuối cùng leo lên lưng rồng, Long Thần dốc toàn lực lao đi, bay về phía lối ra của Tam Thập Tam Phi Nhân Giới.

Phía sau, tiếng gầm của Cổ Thần làm rung chuyển trời đất, vô số xúc tu đen từ hư không vươn ra, cố gắng tóm lấy họ.

Trương Hạo, Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân đồng thời giơ Linh vật Ngũ Hành trong tay lên, ánh sáng ba màu đan thành một tấm lưới, tạm thời chặn được sự truy đuổi của các xúc tu. "Lối ra ở ngay phía trước!" Hoắc Tú Tú chỉ vào một xoáy nước phát sáng ở xa.

Long Thần dồn hết sức nhảy một cái, lao vào trong xoáy nước.

Trong khoảnh khắc cuối cùng khi xuyên qua, mọi người quay đầu lại thấy ba khuôn mặt của Cổ Thần đồng thời quay về phía họ, sáu con mắt bùng cháy ngọn lửa phẫn nộ vĩnh hằng...

Sau ánh sáng trắng chói lòa, mọi người ngã mạnh xuống đất.

Xung quanh là cảnh sắc quen thuộc của núi Côn Luân, gió lạnh gào thét, tuyết bay lả tả - họ đã trở về nhân gian giới! "Chúng ta... thành

công rồi sao?" Bàn Tử yếu ớt hỏi, vết thương của anh ta lại bắt đầu rỉ máu.

Trương Hạo kiểm tra ba Linh vật Ngũ Hành: "Còn thiếu Linh vật hệ Hỏa và Linh vật hệ Thổ, nhưng chúng ta đã biết vị trí đại khái của chúng." Anh nhìn về phía ngọn núi tuyết xa xa: "Chân thân của Cổ Thần được phong ấn trong lòng núi Côn Luân, chúng ta phải tập hợp đủ Linh vật Ngũ Hành, trước khi nó hoàn toàn tỉnh lại, giáng cho nó một đòn chí mạng." Trương Kỳ Lân đứng dậy, Hắc Kim Cổ Đao vẽ một đường trên nền tuyết: "Lần này, kết thúc triệt để." Mọi người dìu nhau đứng dậy, trong mắt là cùng một sự quyết tâm.

Họ biết, trận quyết chiến cuối cùng sắp đến, và lần này, hoặc là tiêu diệt hoàn toàn Cổ Thần, hoặc là cả thế giới sẽ chìm vào bóng tối vĩnh hằng...

Gió lạnh buốt giá như dao cắt qua má, mọi người lê lết thân thể mệt mỏi, cuối cùng cũng đến được chân núi Côn Luân.

Nơi đây là một bãi đất hoang vu, cát đá gào thét trong gió lớn, phát ra những tiếng hú chói tai, phảng phất như oán linh từ thời xa xưa đang than khóc.

Xa xa, Côn Luân Sơn sừng sững uy nghi, đỉnh núi tuyết phủ lấp lánh dưới ánh mặt trời, tựa như một bức tường trắng không thể vượt qua, ngăn cách thế giới thần bí chưa biết với hiện thực.

Trương Hạo tìm một hốc núi khuất gió, mọi người lần lượt ngã quỵ xuống đất, cảm giác mệt mỏi ùa đến như thủy triều.

Nhiều ngày liên tục bôn ba và chiến đấu đã khiến thể chất và tinh thần của họ đạt đến giới hạn.

Bàn Tử trực tiếp nằm ngửa dang tay dang chân trên mặt đất, thở hổn hển, mồ hôi thấm đẫm áo quần, hòa cùng bụi đất trên người trông

vô cùng nhếch nhác.

Giải Tiểu Hoa dựa vào một tảng đá, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt lộ rõ vẻ mệt mỏi, nhưng cậu vẫn cố gắng gượng dậy, sắp xếp lại trang bị của mình.

Trương Kỳ Lân thì lặng lẽ ngồi một bên, nhắm mắt dưỡng thần, dù trên mặt không có quá nhiều biểu cảm, nhưng lồng ngực khẽ phập phồng cho thấy cậu cũng không hề không mệt mỏi.

Trương Hạo lấy nước và lương khô từ trong ba lô ra, đưa cho mọi người. "Ăn chút gì đi, bổ sung thể lực đã." Giọng anh khàn đi, mang theo vài phần mệt mỏi.

Mọi người im lặng nhận lấy thức ăn, bắt đầu ngấu nghiến.

Ở nơi hoang vu không một bóng người này, thức ăn và nước uống đã trở thành thứ quý giá nhất.

Sau bữa ăn đơn giản, Trương Hạo lấy từ trong lòng ra ba món Ngũ Hành Chi Linh, đặt lên một tảng đá phẳng.

Nhẫn Kim Chi Linh tỏa ra ánh vàng nhàn nhạt, như đang kể lại những bí mật cổ xưa; bên trong ngọc bội Thủy Chi Linh, dòng nước chậm rãi chảy, thần bí mà sâu thẳm; cành cây Thúy Lục của Mộc Chi Linh thì tỏa ra hơi thở sinh mệnh nồng đậm, tạo thành sự tương phản rõ rệt với cảnh hoang vu xung quanh. "Chúng ta đã có được ba món Ngũ Hành Chi Linh là Kim, Thủy, Mộc." Trương Hạo nhíu mày, vẻ mặt ngưng trọng nói: "Nhưng để tiêu diệt hoàn toàn Cổ Thần, vẫn cần Hỏa Chi Linh và Thổ Chi Linh." Trong mắt anh lộ ra một tia lo lắng, mối đe dọa từ Cổ Thần giống như một thanh kiếm sắc treo trên đầu, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Hạo Thiên Chân tiến lại gần, cẩn thận quan sát Ngũ Hành Chi Linh, trong mắt đầy vẻ tò mò và nghi hoặc. "Tiểu Cữu, vậy chúng ta

phải tìm hai món còn lại thế nào?

Trời đất bao la, chúng rốt cuộc giấu ở đâu?" Giọng cậu mang theo chút gấp gáp, đối với thử thách sắp tới, vừa căng thẳng lại vừa mong chờ.

Trương Hạo trầm tư một lát, rồi lấy từ trong túi ra một tấm bản đồ đã ố vàng.

Tấm bản đồ này là thứ họ tình cờ có được trong một cuộc thám hiểm trước đó, trên đó có đánh dấu một số ký hiệu và địa điểm bí ẩn.

Anh trải bản đồ ra, chỉ vào hai ký hiệu trên đó và nói: "Dựa theo nghiên cứu của tôi về cổ tịch và manh mối trên bản đồ này, Hỏa Chi Linh rất có khả năng ở núi lửa Trường Bạch Sơn, còn Thổ Chi Linh thì cực kỳ có khả năng ở sa mạc Taklamakan." Ngón tay anh lướt trên bản đồ, ánh mắt kiên định, phảng phất như đã nhìn thấy ánh bình minh của chiến thắng.

Bàn Tử vừa nghe, lập tức ngồi bật dậy khỏi mặt đất, vẻ mặt hưng phấn. "Núi lửa Trường Bạch Sơn?

Nghe thôi đã thấy kích thích rồi!

Biết đâu chúng ta còn tiện thể ngắm được Thiên Trì nữa chứ." Trên mặt anh ta tràn đầy nụ cười mong đợi, hoàn toàn không ý thức được nguy hiểm sắp phải đối mặt.

Giải Tiểu Hoa lườm anh ta một cái: "Đến lúc nào rồi mà cậu còn nghĩ đến chuyện ngắm cảnh.

Núi lửa Trường Bạch Sơn là một ngọn núi lửa còn hoạt động, có thể phun trào bất cứ lúc nào, chúng ta đến đó tìm Hỏa Chi Linh, đúng là đang đùa với lửa." Giọng cậu mang theo chút lo lắng, đối với chuyến phiêu lưu lần này, trong lòng cậu đầy bất an.

Trương Kỳ Lân khẽ gật đầu: "Môi trường ở núi lửa Trường Bạch

Sơn quả thực vô cùng khắc nghiệt, hơn nữa theo tôi biết, ở đó còn có rất nhiều nguy hiểm chưa biết.

Nhưng vì để tiêu diệt Cổ Thần, chúng ta phải thử một lần." Giọng cậu trầm thấp mà kiên định, ánh mắt lộ ra một sự dũng cảm không sợ hãi.

Chương 447

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Trương Hạo, chờ đợi anh đưa ra quyết định cuối cùng.

Trương Hạo hít sâu một hơi, ánh mắt kiên định nhìn mọi người: "Tôi quyết định chúng ta sẽ chia làm hai đội.

Tôi, Tiểu Ca và Thiên Chân đi núi Trường Bạch Sơn tìm Hỏa Chi Linh; Bàn Tử, Tiểu Hoa, hai người thì đến sa mạc Taklamakan tìm Thổ Chi Linh." Giọng anh không cho phép ai nghi ngờ, rõ ràng đã suy nghĩ rất kỹ.

Bàn Tử vừa nghe phải tách khỏi nhóm Trương Hạo, trên mặt lộ vẻ không nỡ, nhưng nhanh chóng lại nở nụ cười lạc quan. "Được, cứ quyết định vậy đi.

Tôi và Tiểu Hoa đến sa mạc, biết đâu lại tìm được kho báu gì đó." Mặt anh ta rạng rỡ nụ cười tự tin, dường như đã thấy kho báu trong sa mạc đang vẫy gọi mình.

Giải Tiểu Hoa bất lực lắc đầu: "Cậu đừng có mà mơ mộng hão huyền nữa, trong sa mạc ngoài cát ra thì còn có kho báu gì.

Nhiệm vụ lần này của chúng ta là tìm Thổ Chi Linh, tuyệt đối không được lơ là." Ánh mắt cậu lộ ra vẻ lo lắng, đối với sự lạc quan của Bàn Tử, cậu có chút bó tay.

Trương Hạo nhìn mọi người, vẻ mặt nghiêm túc dặn dò: "Mọi người nhất định phải cẩn thận, hai nơi này đều vô cùng nguy hiểm.

Chúng ta hẹn ba ngày sau sẽ tập hợp tại đây.

Nếu gặp nguy hiểm, lập tức dùng lá bùa tôi đưa cho các cậu để cầu cứu." Ánh mắt anh tràn đầy sự quan tâm, đối với sự an toàn của

đồng đội, anh vô cùng lo lắng.

Mọi người đều gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Dưới chân núi Côn Luân hoang lương này, họ lại sắp bước lên một hành trình mới, tiến về phía những nguy hiểm chưa biết.

Mỗi người đều hiểu rõ, đây sẽ là một thử thách sinh tử, nhưng vì để tiêu diệt Cổ Thần, bảo vệ hòa bình thế giới, họ không hề do dự.

Ba ngày sau, Trương Hạo, Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân lên đường đến núi lửa Trường Bạch Sơn.

Suốt chặng đường, họ ăn gió nằm sương, xuyên qua những khu rừng rậm rạp, leo lên những ngọn núi hiểm trở, cuối cùng cũng đến được chân núi Trường Bạch Sơn.

Trường Bạch Sơn trước mắt tựa như một người khổng lồ, nằm vắt ngang trên mặt đất.

Đỉnh núi bị mây mù dày đặc bao phủ, mờ ảo và bí ẩn.

Dưới chân núi, đá núi lửa màu đen chất thành đống, phảng phất như hài cốt của những con thú khổng lồ thời xa xưa, tỏa ra một khí tức tang thương mà bí ẩn.

Không khí tràn ngập mùi lưu huỳnh hăng nồng, khiến người ta cảm thấy ngột ngạt.

Ba người cẩn thận men theo đường núi leo lên, môi trường xung quanh ngày càng khắc nghiệt.

Gió lớn gào thét, thổi bay họ gần như không đứng vững.

Tro núi lửa trên mặt đất bị gió cuốn lên, giống như một lớp khói bụi dày đặc, che khuất tầm nhìn của họ.

Đường núi gập ghềnh, đầy những tảng đá núi lửa sắc nhọn, mỗi bước đi đều phải hết sức cẩn thận, chỉ cần sơ suất là sẽ bị rách da.

"Núi lửa Trường Bạch Sơn này quả nhiên danh bất hư truyền, chưa đến gần đã cảm nhận được sự nguy hiểm của nó rồi." Hạo Thiên Chân nhíu mày, khó khăn nói.

Mặt cậu dính đầy tro núi lửa, mồ hôi hòa cùng bụi bẩn khiến cậu trông rất nhếch nhác.

Trương Hạo gật đầu, vẻ mặt ngưng trọng nói: "Mọi người cẩn thận, nơi này có thể có nguy hiểm bất cứ lúc nào." Ánh mắt anh cảnh giác nhìn xung quanh, tay nắm chặt vũ khí, sẵn sàng đối phó với tình huống đột ngột.

Trương Kỳ Lân thì không nói một lời, im lặng đi theo sau, ánh mắt sắc bén như chim ưng, luôn chú ý đến động tĩnh xung quanh.

Bước chân cậu nhẹ nhàng mà vững chắc, dường như không bị ảnh hưởng bởi môi trường khắc nghiệt.

Ngay khi họ tiếp tục leo lên, đột nhiên, phía trước truyền đến một tiếng gầm gừ trầm thấp, phảng phất như tiếng gầm giận dữ của ác quỷ từ sâu trong địa ngục.

Ba người lập tức dừng bước, cảnh giác nhìn về phía trước.

Chỉ thấy một đám bóng người từ sau những tảng đá núi lửa chậm rãi bước ra, chúng có thân hình cao lớn, giống con người, nhưng toàn thân lại được bao bọc bởi dung nham hừng hực, như thể là ác quỷ sinh ra từ lửa.

Đôi mắt chúng lóe lên ánh sáng đỏ như máu, tràn đầy khát máu. "Là Hỏa Sơn Mãng Cổ Thi!" Sắc mặt Trương Hạo thay đổi, anh hét lớn.

Anh từng đọc được ghi chép về Hỏa Sơn Mãng Cổ Thi trong cổ tịch, biết rằng chúng là một loại sinh vật cực kỳ khủng khiếp, có sức mạnh to lớn và năng lực quỷ dị.

Những con Hỏa Sơn Mãng Cổ Thi này vừa xuất hiện, liền lập tức lao về phía ba người, tốc độ của chúng cực nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt họ.

Một con Mãng Cổ Thi vung cánh tay đang cháy rực dung nham, hung hăng đập về phía Trương Hạo.

Trương Hạo nhanh chóng nghiêng người né tránh, đồng thời hai tay kết ấn, Dung Kim Chân Viêm màu vàng kim lập tức bùng nổ, giống như một con rồng khổng lồ giận dữ, gầm thét lao về phía Hỏa Sơn Mãng Cổ Thi.

Lửa và dung nham va chạm vào nhau, phát ra tiếng "xèo xèo", bắn ra vô số tia lửa.

Trương Kỳ Lân cũng lập tức hành động, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, thân hình như điện, trong nháy mắt đã lao vào giữa bầy Hỏa Sơn Mãng Cổ Thi.

Hắc Kim Cổ Đao lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, mỗi lần vung lên đều mang theo một trận mưa máu gió tanh.

Những con Hỏa Sơn Mãng Cổ Thi dưới đòn tấn công của cậu, lần lượt ngã xuống, nhưng rất nhanh lại đứng dậy, dường như không biết đau đớn.

Hạo Thiên Chân thì ở bên cạnh tìm kiếm cơ hội, tay cầm một con dao găm, ánh mắt tập trung nhìn vào điểm yếu của Hỏa Sơn Mãng Cổ Thi.

Mỗi khi có con Mãng Cổ Thi lộ ra sơ hở, cậu liền nhanh chóng ra tay, tung một đòn chí mạng.

Tuy nhiên, số lượng Hỏa Sơn Mãng Cổ Thi quá đông, chúng không ngừng ùa ra từ bốn phương tám hướng, bao vây ba người.

Áp lực của ba người ngày càng lớn, trên người cũng ít nhiều bị

thương. "Cứ thế này không phải là cách, chúng ta phải tìm cách đột phá vòng vây!" Trương Hạo vừa chống đỡ đòn tấn công của Hỏa Sơn Mãng Cổ Thi, vừa lớn tiếng hét lên.

Giọng anh mang theo chút lo lắng, trán cũng lấm tấm mồ hôi.

Ngay lúc này, Trương Kỳ Lân đột nhiên phát hiện ra một khe hở, cậu hét lớn: "Theo tôi!" Nói rồi, cậu liền lao về phía khe hở đó, Hắc Kim Cổ Đao trong tay múa kín như bưng, mở ra một con đường cho mọi người.

Trương Hạo và Hạo Thiên Chân thấy vậy, lập tức đuổi theo.

Ba người tả xung hữu đột trong bầy Hỏa Sơn Mãng Cổ Thi, cuối cùng cũng thoát ra khỏi vòng vây.

Họ không dám dừng lại, tiếp tục chạy về phía đỉnh núi.

Chạy một lúc lâu, họ cuối cùng cũng đến được một nơi tương đối an toàn.

Ba người vừa thở phào một hơi, đột nhiên, mặt đất dưới chân bắt đầu rung chuyển dữ dội. "Không hay rồi, là bẫy dung nham!" Sắc mặt Trương Hạo đại biến, hét lớn.

Lời anh vừa dứt, chỉ thấy mặt đất lập tức nứt ra, từng dòng dung nham nóng bỏng từ các vết nứt phun trào, tạo thành một hồ dung nham khổng lồ.

Ba người bị mắc kẹt trên một tảng đá nhỏ hẹp, xung quanh đều là dung nham sôi sục, hơi nóng ập vào mặt, khiến người ta gần như không thể thở nổi.

Dung nham không ngừng cuồn cuộn, phát ra tiếng "ùng ục ùng ục", phảng phất như những con mãnh thú đói khát, sẵn sàng nuốt chửng họ bất cứ lúc nào.

Chương 448

"Lần này phiền phức rồi, chúng ta phải làm sao đây?" Hạo Thiên Chân lo lắng nói, ánh mắt lộ ra một tia tuyệt vọng.

Trong cảnh tuyệt vọng này, cậu cảm thấy sức mạnh của mình thật nhỏ bé.

Trương Hạo nhíu chặt mày, nhanh chóng suy nghĩ đối sách.

Anh nhìn quanh, phát hiện dung nham xung quanh tuy hung dữ, nhưng có một nơi dung nham chảy tương đối chậm hơn.

Trong lòng anh lóe lên một ý, lập tức có kế hoạch. "Tôi dùng Dung Kim Chân Viêm để chặn dung nham, hai người nhân cơ hội nhảy sang tảng đá bên kia, rồi tìm đường ra!" Trương Hạo lớn tiếng nói.

Nói rồi, anh hai tay kết ấn, Dung Kim Chân Viêm màu vàng kim lại một lần nữa bùng nổ, tạo thành một tấm chắn màu vàng, chặn dung nham ở bên ngoài.

Trương Kỳ Lân và Hạo Thiên Chân gật đầu, họ hít sâu một hơi, sau đó chạy lấy đà vài bước, nhảy về phía tảng đá đó.

Ngay khoảnh khắc họ nhảy qua, Trương Hạo cũng nhanh chóng thu lại Dung Kim Chân Viêm, nhảy theo sau.

Ba người đứng vững trên tảng đá, lập tức bắt đầu tìm đường ra.

Họ men theo tảng đá cẩn thận tiến lên, tránh né từng dòng dung nham nguy hiểm.

Đi được một lúc, họ đột nhiên phát hiện phía trước có một hang động.

Trong hang động lấp lánh ánh sáng đỏ yếu ớt, dường như ẩn giấu

bí mật gì đó. "Hỏa Chi Linh rất có thể ở bên trong." Trương Hạo chỉ vào hang động nói.

Ánh mắt anh lộ ra vẻ hưng phấn, cuối cùng cũng tìm được nơi có khả năng cất giấu Hỏa Chi Linh.

Ba người nhìn nhau, rồi đi về phía hang động.

Trong hang động tràn ngập một luồng khí nóng bỏng, trên vách tường chảy đầy dung nham, phảng phất như một địa ngục lửa.

Họ cẩn thận bước vào hang động, phát hiện cuối hang có một bệ đá.

Trên bệ đá đặt một viên tinh thể màu đỏ rực, tinh thể tỏa ra hơi thở lửa mạnh mẽ, chính là Hỏa Chi Linh mà họ khổ công tìm kiếm!

Ngay khi họ chuẩn bị tiến lên lấy Hỏa Chi Linh, đột nhiên, một con Hỏa Sơn Mãng Cổ Thi khổng lồ từ trong bóng tối lao ra.

Con Mãng Cổ Thi này to lớn hơn nhiều so với những con họ gặp trước đó, thân thể nó cao hơn hai người, dung nham bao quanh càng thêm nóng bỏng, phảng phất như một ngọn núi lửa di động.

Hỏa Sơn Mãng Cổ Thi gầm lên một tiếng giận dữ, lao về phía ba người.

Tốc độ của nó cực nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt họ.

Trương Kỳ Lân lập tức lao lên nghênh chiến, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, giao chiến ác liệt với Hỏa Sơn Mãng Cổ Thi.

Hắc Kim Cổ Đao và dung nham va chạm, phát ra tiếng "leng keng", tia lửa bắn tung tóe.

Trương Hạo cũng nhanh chóng tham gia trận chiến, hai tay kết ấn, Dung Kim Chân Viêm màu vàng kim như những lưỡi dao sắc bén, bắn về phía Hỏa Sơn Mãng Cổ Thi.

Hỏa Sơn Mãng Cổ Thi dưới sự tấn công của hai người, dần dần lộ ra vẻ mệt mỏi.

Hạo Thiên Chân nhân cơ hội chạy về phía bệ đá, cậu đến trước bệ đá, đưa tay cầm lấy Hỏa Chi Linh.

Ngay khoảnh khắc cậu cầm lấy Hỏa Chi Linh, Hỏa Chi Linh đột nhiên phát ra một luồng sáng mạnh mẽ, chiếu rọi toàn bộ hang động.

Sau luồng sáng, Hỏa Sơn Mãng Cổ Thi đột nhiên ngừng tấn công, thân thể nó bắt đầu run rẩy, dường như phải chịu đựng sự đau đớn tột cùng.

Tiếp đó, thân thể nó từ từ ngã xuống, hóa thành một vũng dung nham.

Ba người nhìn con Hỏa Sơn Mãng Cổ Thi đã ngã xuống, đều thở phào nhẹ nhõm.

Họ biết rằng, cuộc khủng hoảng lần này cuối cùng cũng đã được giải quyết. "Chúng ta thành công rồi, cuối cùng cũng tìm được Hỏa Chi Linh!" Hạo Thiên Chân hưng phấn nói, mặt cậu rạng rỡ nụ cười vui sướng.

Giây phút này, mọi mệt mỏi và nguy hiểm đều bị cậu ném ra sau đầu.

Trương Hạo và Trương Kỳ Lân cũng nở nụ cười hài lòng.

Họ biết rằng, tuy vẫn còn Thổ Chi Linh chưa tìm được, nhưng có Hỏa Chi Linh, họ đã tiến thêm một bước gần hơn đến mục tiêu tiêu diệt Cổ Thần.

Ba người mang theo Hỏa Chi Linh, nhanh chóng rời khỏi hang động.

Họ men theo đường núi đi xuống, trong lòng tràn đầy mong đợi,

mong chờ được hội ngộ với đội còn lại, cùng nhau đối mặt với trận quyết chiến cuối cùng.

Cùng lúc đó, Bàn Tử, Giải Tiểu Hoa và những người khác cũng đã bắt đầu hành trình đến sa mạc Taklamakan.

Sau mấy ngày đêm vượt núi băng sông, họ cuối cùng cũng đến được rìa sa mạc được mệnh danh là "Biển Chết" này.

Đứng ở rìa sa mạc, cảnh tượng trước mắt khiến người ta không khỏi kinh hãi.

Sa mạc mênh mông vô tận không nhìn thấy điểm cuối, những đụn cát vàng óng nối tiếp nhau nhấp nhô, tựa như những con rồng khổng lồ nằm vắt ngang trên mặt đất.

Ánh nắng chói chang không thương tiếc chiếu rọi, khiến nhiệt độ bề mặt sa mạc tăng vọt, không khí dường như bị đốt cháy, uốn éo biến dạng, làm người ta cảm thấy như đang ở trong một cái lồng hấp khổng lồ.

Gió lớn gào thét cuốn tới, cuốn theo cát vàng đầy trời, phát ra những tiếng gầm gừ trầm đục, như thể đang thể hiện sự uy nghiêm và bất khả xâm phạm của nó. "Cái sa mạc này đúng là muốn lấy mạng người ta mà, chưa vào đã sắp bị nướng chín rồi." Bàn Tử lau những giọt mồ hôi to như hạt đậu trên trán, càu nhàu.

Mặt anh ta bị mồ hôi và cát bụi bao phủ, trông vô cùng nhếch nhác.

Giải Tiểu Hoa nhíu mày, vẻ mặt ngưng trọng nói: "Mọi người cẩn thận một chút, trong sa mạc này đầy rẫy nguy hiểm, chúng ta nhất định phải giữ cảnh giác." Ánh mắt cậu lộ ra vẻ lo lắng, đối với việc sắp tiến sâu vào sa mạc, trong lòng cậu đầy bất an.

Mọi người gật đầu, sắp xếp lại trang bị, cẩn thận bước vào sa mạc.

Họ đi theo một con đường nhỏ mờ ảo, cát dưới chân mềm xốp, mỗi bước đi đều tốn rất nhiều sức lực.

Mặt trời treo cao, thiêu đốt mặt đất, môi họ khô nứt, cổ họng khô khốc gần như muốn bốc khói.

Đi được một lúc, đột nhiên, phía trước xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ.

Một hồ nước lấp lánh sóng gợn hiện ra trước mắt họ, nước hồ trong vắt thấy đáy, xung quanh cây xanh rợp bóng, phảng phất như một chốn bồng lai tiên cảnh giữa sa mạc. "Mau nhìn kìa, là hồ nước!" Bàn Tử hưng phấn hét lớn, bất chấp tất cả lao về phía hồ nước.

Giải Tiểu Hoa trong lòng giật mình, vội vàng hét lên: "Bàn Tử, đừng qua đó, đó có thể là ảo ảnh sa mạc!" Tiếng của cậu bị tiếng gió át đi, Bàn Tử hoàn toàn không nghe thấy.

Ngay khi Bàn Tử sắp chạy đến bên hồ, đột nhiên, cát dưới chân anh ta bắt đầu chảy xiết, tạo thành một xoáy nước khổng lồ.

Bàn Tử kinh hãi hét lớn: "Cứu mạng!" Anh ta ra sức giãy giụa, nhưng lại càng lún sâu hơn.

Giải Tiểu Hoa và những người khác thấy vậy, lập tức xông tới.

Chương 449

Họ cố gắng kéo Bàn Tử lại, nhưng sức mạnh của cát lún quá lớn, họ cũng suýt bị kéo vào. "Không hay rồi, chúng ta bị kẹt trong Lưu Sa Huyễn Cảnh!" Sắc mặt Giải Tiểu Hoa trắng bệch, kinh hãi nói.

Cậu từng nghe nói về sự đáng sợ của Lưu Sa Huyễn Cảnh, một khi đã lọt vào đó, rất khó thoát ra.

Lúc này, cảnh tượng xung quanh bắt đầu thay đổi.

Hồ nước và cây xanh ban đầu biến mất, thay vào đó là một vùng tăm tối và sương mù.

Trong sương mù, thỉnh thoảng lại có những âm thanh kỳ quái vang lên, phảng phất như có vô số cặp mắt đang nhìn chằm chằm vào họ trong bóng tối. "Rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Chúng ta phải làm sao?" Hoắc Tú Tú sợ hãi hỏi, giọng cô run rẩy, đầy hoảng sợ.

Giải Tiểu Hoa hít sâu một hơi, cố gắng trấn tĩnh bản thân.

Cậu cẩn thận quan sát môi trường xung quanh, cố gắng tìm ra cách phá giải ảo cảnh.

Đột nhiên, cậu phát hiện trên mặt đất có một số hoa văn kỳ lạ, những hoa văn này dường như tạo thành một loại hình vẽ nào đó. "Mọi người đừng hoảng, tôi hình như đã tìm thấy manh mối." Giải Tiểu Hoa chỉ vào những hoa văn trên mặt đất nói: "Những hoa văn này có thể là chìa khóa để phá giải ảo cảnh, chúng ta hãy nghiên cứu kỹ một chút." Mọi người vây lại, cẩn thận quan sát những hoa văn trên mặt đất.

Họ phát hiện, những hoa văn này dường như là một loại phù hiệu

cổ xưa, ẩn chứa một sức mạnh bí ẩn nào đó. "Tôi nhớ đã từng thấy những ký hiệu tương tự trong cổ tịch." Giải Tiểu Hoa nhớ lại. "Những ký hiệu này có thể liên quan đến Ngũ Hành, có lẽ chúng ta có thể lợi dụng sức mạnh Ngũ Hành để phá giải ảo cảnh này." "Ngũ Hành?

Làm sao lợi dụng?" Dịch Táp lo lắng hỏi, ánh mắt cậu lộ ra vẻ mong chờ.

Giải Tiểu Hoa trầm tư một lát, nói: "Thổ khắc Thủy, chúng ta có thể thử dùng sức mạnh của Thổ để chống lại cát lún." Vừa nói, cậu vừa lấy từ trong ba lô ra một cây xẻng công binh, bắt đầu đào đất.

Mọi người thấy vậy, cũng lần lượt lấy dụng cụ ra, bắt đầu đào.

Họ chất đống cát đào được thành một gò đất nhỏ, cố gắng dùng cát để ngăn chặn dòng chảy của cát lún.

Ngay khi họ đang bận rộn, đột nhiên, một con Sa Trùng khổng lồ từ trong cát lún chui ra.

Con Sa Trùng có thân hình khổng lồ, dài đến hơn mười mét, toàn thân phủ đầy lớp vảy cứng rắn, đôi mắt nó lóe lên ánh sáng đỏ, đầy tính công kích. "Cẩn thận, là Sa Trùng!" Bàn Tử hét lớn.

Anh ta cầm lấy cây xẻng công binh trong tay, chuẩn bị chiến đấu với Sa Trùng.

Sa Trùng há cái miệng to như chậu máu, lao về phía mọi người.

Tốc độ của nó cực nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt họ.

Giải Tiểu Hoa vội vàng hét lên: "Mọi người tản ra, đừng đối đầu trực diện!" Mọi người nhanh chóng tản ra, Sa Trùng vồ hụt.

Nó giận dữ gầm thét, quay người lại một lần nữa lao về phía mọi người.

Bàn Tử chọn đúng thời cơ, dùng sức ném cây xẻng công binh trong tay về phía Sa Trùng.

Cây xẻng trúng vào đầu Sa Trùng, Sa Trùng đau đớn quằn quại, nhưng rất nhanh lại hồi phục. "Con Sa Trùng này lợi hại quá, chúng ta không phải là đối thủ của nó!" Hoắc Tú Tú sợ hãi hét lên, mặt cô đầy vẻ tuyệt vọng.

Ngay khi mọi người cảm thấy tuyệt vọng, Giải Tiểu Hoa đột nhiên phát hiện trên người Sa Trùng có một điểm yếu, đó chính là mắt của nó.

Cậu vội vàng hét lên: "Mọi người tấn công vào mắt nó!" Mọi người nghe vậy, lần lượt tấn công vào mắt Sa Trùng.

Họ dùng vũ khí trong tay, không ngừng tấn công vào mắt Sa Trùng.

Sa Trùng sau khi bị tấn công, đau đớn giãy giụa, thân thể nó bắt đầu trở nên yếu đi.

Cuối cùng, dưới sự đồng lòng hợp sức của mọi người, Sa Trùng ngã xuống đất, mất đi sức sống.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, họ biết rằng, tạm thời đã an toàn. "Chúng ta không thể ở đây lâu được, ảo cảnh vẫn chưa được phá giải, có thể còn có nguy hiểm bất cứ lúc nào." Giải Tiểu Hoa nói.

Giọng cậu mang theo chút mệt mỏi, nhưng ánh mắt lại vô cùng kiên định.

Mọi người gật đầu, tiếp tục đào.

Họ không ngừng chất đống cát đào được xung quanh, tạo thành một công sự phòng ngự vững chắc.

Cùng với việc cát được chất đống, tốc độ chảy của cát lún dần

dần chậm lại, sương mù xung quanh cũng bắt đầu từ từ tan đi. "Xem ra phương pháp của chúng ta đã có hiệu quả!" Bàn Tử hưng phấn hét lên, mặt anh ta rạng rỡ nụ cười vui sướng.

Ngay lúc này, Giải Tiểu Hoa đột nhiên cảm nhận được mặt đất dưới chân truyền đến một trận rung động.

Sắc mặt cậu thay đổi, hét lớn: "Không hay rồi, là động đất!" Lời cậu vừa dứt, chỉ thấy các đụn cát xung quanh bắt đầu sụp đổ, những con sóng cát khổng lồ ập về phía họ.

Mọi người kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt, không biết phải làm sao.

Vào thời khắc nguy cấp này, Giải Tiểu Hoa đột nhiên nghĩ ra một cách.

Cậu lấy từ trong ba lô ra một số sợi dây thừng, buộc chặt mọi người lại với nhau. "Mọi người nắm chặt dây thừng, đừng để bị sóng cát cuốn đi!" Giải Tiểu Hoa hét lên.

Mọi người nắm chặt dây thừng, sóng cát ập đến, nhấn chìm họ.

Dưới sự va đập của sóng cát, mọi người cảm thấy mình như đang ở trong một cái máy giặt khổng lồ, bị lật qua lật lại không ngừng.

Thân thể họ bị cát cọ xát, đau đớn không chịu nổi, nhưng họ vẫn không buông sợi dây thừng trong tay.

Không biết qua bao lâu, sóng cát cuối cùng cũng rút đi.

Mọi người từ trong cát bò ra, trên người đầy vết thương, mệt mỏi rã rời.

Nhưng họ không bỏ cuộc, tiếp tục tìm cách phá giải ảo cảnh.

Sau một hồi nỗ lực, họ cuối cùng cũng tìm được nguồn gốc của ảo cảnh.

Đó là một hang động khổng lồ, trong hang động tỏa ra một luồng khí bí ẩn.

Mọi người cẩn thận bước vào hang động, phát hiện sâu trong hang có một bệ đá.

Trên bệ đá đặt một viên châu màu vàng đất, viên châu tỏa ra ánh sáng dịu dàng, chính là Thổ Chi Linh mà họ khổ công tìm kiếm!

Chương 450

"Chúng ta tìm thấy rồi, là Thổ Chi Linh!" Giải Tiểu Hoa hưng phấn hét lên, trong mắt cậu lấp lánh những giọt lệ xúc động.

Ngay khi họ chuẩn bị tiến lên lấy Thổ Chi Linh, đột nhiên, trong hang động ùa ra một đám bóng đen.

Những bóng đen này có hình dạng giống con người, nhưng thân thể lại được tạo thành từ cát, đôi mắt chúng lóe lên ánh sáng xanh lục, đầy địch ý. "Là Sa Ma!" Sắc mặt Bàn Tử thay đổi, hét lớn.

Anh ta từng nghe những người đi trước kể về truyền thuyết Sa Ma, biết rằng chúng là những sinh vật tà ác trong sa mạc, rất khó đối phó.

Lũ Sa Ma lao về phía mọi người, tốc độ của chúng cực nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt họ.

Giải Tiểu Hoa và những người khác lập tức cầm vũ khí, giao chiến ác liệt với lũ Sa Ma.

Sức mạnh của lũ Sa Ma rất lớn, thân thể chúng cứng rắn vô cùng, những đòn tấn công thông thường hoàn toàn không có tác dụng với chúng.

Áp lực của mọi người ngày càng lớn, vết thương trên người cũng ngày càng nhiều. "Cứ thế này không được, chúng ta phải nghĩ cách đánh bại chúng!" Giải Tiểu Hoa vừa chống đỡ đòn tấn công của Sa Ma, vừa suy nghĩ đối sách.

Đột nhiên, cậu linh cảm lóe lên, nghĩ ra một cách.

Cậu hét với mọi người: "Mọi người tập trung sức mạnh tấn công vào chân của Sa Ma, thân thể chúng được tạo thành từ cát, chỉ cần phá

hủy chân của chúng, chúng sẽ mất thăng bằng!" Mọi người nghe vậy, lần lượt tấn công vào chân của Sa Ma.

Họ dùng vũ khí trong tay, liều mạng tấn công vào chân của Sa Ma.

Chân của lũ Sa Ma bị tấn công, thân thể bắt đầu loạng choạng, mất thăng bằng.

Nhân cơ hội này, mọi người tăng cường sức tấn công.

Họ đồng lòng hợp sức, cuối cùng cũng đánh bại toàn bộ lũ Sa Ma.

Thân thể lũ Sa Ma lần lượt hóa thành cát, biến mất trong không khí.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, họ đến trước bệ đá, cầm lấy Thổ Chi Linh.

Thổ Chi Linh vừa vào tay, một luồng sức mạnh ấm áp truyền khắp toàn thân, phảng phất như đang kể lại những câu chuyện cổ xưa. "Chúng ta thành công rồi, cuối cùng cũng tìm được Thổ Chi Linh!" Bàn Tử hưng phấn nhảy cẫng lên, mặt anh ta rạng rỡ niềm vui chiến thắng.

Giải Tiểu Hoa và những người khác cũng nở nụ cười hài lòng.

Họ biết rằng, tuy đã trải qua vô số gian nan hiểm trở, nhưng cuối cùng họ cũng đã hoàn thành nhiệm vụ.

Mang theo Thổ Chi Linh, mọi người nhanh chóng rời khỏi hang động.

Họ đi về phía rìa sa mạc, trong lòng tràn đầy mong đợi, mong chờ được hội ngộ với đội còn lại, cùng nhau đối mặt với trận quyết chiến cuối cùng.

Tại điểm hẹn đã định dưới chân núi Côn Luân, gió lớn vẫn gào thét, cát đá trên mặt đất bị thổi bay tung tóe, phát ra tiếng "rào rào".

Trương Hạo và những người khác đã sớm quay lại đây, họ lo lắng chờ đợi đội của Bàn Tử và Giải Tiểu Hoa trở về.

Trương Kỳ Lân lặng lẽ đứng một bên, ánh mắt nhìn về phía xa, trong mắt lộ ra vẻ lo lắng, tuy cậu luôn trầm ổn, nhưng lúc này cũng không khỏi lo lắng cho sự an nguy của đồng đội.

Hạo Thiên Chân thì đi đi lại lại tại chỗ, thỉnh thoảng lại nhìn ra xa, miệng còn lẩm bẩm: "Sao họ vẫn chưa về, không lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi?" Mặt cậu viết đầy vẻ lo lắng, sự bất an trong lòng ngày càng mạnh mẽ.

Ngay khi mọi người đợi đến có chút sốt ruột, trong đám bụi cát xa xa xuất hiện vài bóng người.

Trương Hạo lập tức cảnh giác, anh nắm chặt vũ khí trong tay, sẵn sàng đối phó với nguy hiểm có thể xuất hiện.

Khi bóng người ngày càng gần, họ cuối cùng cũng nhìn rõ, chính là Bàn Tử, Giải Tiểu Hoa và những người khác.

Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng.

Bàn Tử vừa thấy mọi người, lập tức hưng phấn chạy tới, hét lớn: "Chúng tôi về rồi!

Cuối cùng cũng sống sót trở về!" Mặt anh ta rạng rỡ nụ cười vui sướng, tuy trên người dính đầy cát bụi, trông có chút nhếch nhác, nhưng lúc này anh ta lại tràn đầy sức sống.

Giải Tiểu Hoa và những người khác cũng đi tới, tuy trên mặt họ mang vẻ mệt mỏi, nhưng trong ánh mắt lại ánh lên niềm vui thành công. "Chúng tôi đã tìm được Thổ Chi Linh, cuối cùng cũng không phụ lòng mong đợi của mọi người." Giải Tiểu Hoa nói, giọng cậu mang theo chút mệt mỏi, nhưng nhiều hơn là sự tự hào.

Trương Hạo tiến lên, vỗ vai Bàn Tử và Giải Tiểu Hoa, nói: "Vất vả cho các cậu rồi, về là tốt rồi." Ánh mắt anh tràn đầy sự quan tâm, nhìn đồng đội bình an trở về, tảng đá lớn trong lòng anh cuối cùng cũng được đặt xuống.

Mọi người ngồi vây quanh, Trương Hạo đặt ba món Ngũ Hành Chi Linh xuống đất, Bàn Tử cũng cẩn thận lấy ra Thổ Chi Linh, Giải Tiểu Hoa thì lấy ra Hỏa Chi Linh, năm món Ngũ Hành Chi Linh cuối cùng cũng đã tụ họp đầy đủ.

Chúng tỏa ra những luồng sáng với màu sắc khác nhau, Kim Chi Linh ánh vàng chói lọi, Thủy Chi Linh ánh xanh dịu dàng sâu thẳm, Mộc Chi Linh ánh xanh tràn đầy sức sống, Hỏa Chi Linh ánh đỏ rực rỡ nồng cháy, Thổ Chi Linh ánh vàng trầm ổn vững chãi.

Năm luồng sáng giao thoa vào nhau, tạo thành một bức tranh lộng lẫy đa sắc, chiếu rọi cả những tảng đá xung quanh thành ngũ sắc sặc sỡ. "Đến lúc rồi, tôi sẽ thi triển bí pháp, dung hợp Ngũ Hành Chi Linh, tạo thành vũ khí tối thượng có thể tiêu diệt Cổ Thần." Trương Hạo vẻ mặt ngưng trọng nói.

Anh biết rõ bước này vô cùng quan trọng, thành bại là ở đây.

Nếu dung hợp thành công, họ sẽ có vũ khí mạnh mẽ để đối kháng với Cổ Thần; nếu thất bại, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Mọi người lần lượt lùi lại, chừa cho Trương Hạo đủ không gian.

Trương Hạo hít sâu một hơi, từ từ nhắm mắt lại, hai tay bắt đầu nhanh chóng kết ấn.

Cùng với việc anh kết ấn, ánh sáng của Ngũ Hành Chi Linh trở nên càng thêm chói lọi, chúng dường như cảm nhận được một lời triệu hồi nào đó, bắt đầu từ từ bay lên, lơ lửng trong không trung.

Trương Hạo miệng lẩm nhẩm niệm chú, giọng anh trầm thấp và

bí ẩn, phảng phất như đang giao tiếp với trời đất.

Cùng với câu thần chú của anh, Ngũ Hành Chi Linh bắt đầu tiến lại gần nhau, ánh sáng của chúng giao thoa, tạo thành những dải sáng lộng lẫy.

Những dải sáng này không ngừng uốn lượn, xoay tròn, dường như có sinh mệnh.

Đột nhiên, một luồng dao động năng lượng mạnh mẽ từ Ngũ Hành Chi Linh bùng phát, không khí xung quanh dường như bị xé toạc, phát ra tiếng "ong ong".

Mọi người chỉ cảm thấy một áp lực mạnh mẽ ập tới, họ không thể không lùi lại vài bước để chống lại áp lực này. "Mọi người cẩn thận, dao động năng lượng này quá mạnh!" Trương Hạo hét lớn.

Giọng anh trong làn sóng năng lượng có vẻ hơi yếu, nhưng mọi người vẫn nghe thấy.

Họ lần lượt chuẩn bị phòng ngự, mắt dán chặt vào Ngũ Hành Chi Linh.

Quá trình dung hợp của Ngũ Hành Chi Linh vẫn tiếp tục, ánh sáng của chúng ngày càng sáng, gần như khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Dao động năng lượng cũng ngày càng mạnh, cát đá xung quanh bị cuốn lên trời, tạo thành một cơn bão bụi khổng lồ.

Trong cơn bão bụi, ánh sáng của Ngũ Hành Chi Linh càng trông có vẻ thần bí và mạnh mẽ.

Trán Trương Hạo lấm tấm mồ hôi, sắc mặt anh có chút tái nhợt, rõ ràng việc thi triển bí pháp này tiêu hao của anh rất lớn.

Chương 451

Nhưng anh vẫn cắn răng kiên trì, hai tay không ngừng kết ấn, câu thần chú trong miệng cũng không ngừng.

Cuối cùng, trong một tiếng nổ vang trời, Ngũ Hành Chi Linh đã dung hợp lại với nhau.

Chúng tạo thành một thanh kiếm khổng lồ, thân kiếm lấp lánh ánh sáng ngũ sắc, tỏa ra dao động năng lượng mạnh mẽ.

Thanh kiếm này phảng phất như là chúa tể của trời đất, có sức mạnh vô tận. "Thành công rồi!

Chúng ta thành công rồi!" Hạo Thiên Chân hưng phấn hét lên.

Mặt cậu rạng rỡ nụ cười vui sướng, trong mắt lấp lánh những giọt lệ xúc động.

Mọi người cũng lần lượt hoan hô, họ biết rằng, thanh kiếm này sẽ là vũ khí tối thượng của họ để đối kháng với Cổ Thần.

Trương Hạo từ từ mở mắt, ánh mắt anh lộ ra vẻ mệt mỏi, nhưng nhiều hơn là sự hài lòng.

Anh tiến lên, nắm lấy chuôi kiếm.

Khoảnh khắc tay anh nắm lấy chuôi kiếm, một luồng sức mạnh to lớn tràn vào cơ thể, anh cảm thấy mình như hòa làm một với trời đất, có được sức mạnh vô tận. "Đây chính là sức mạnh của Ngũ Hành dung hợp, quá mạnh mẽ." Trương Hạo nói.

Giọng anh tràn đầy sự kinh ngạc, sức mạnh này vượt xa sức tưởng tượng của anh.

Mọi người vây lại, lần lượt cảm nhận được sức mạnh to lớn của

thanh kiếm này.

Trên mặt họ tràn đầy vẻ kính sợ, thanh kiếm này sẽ là hy vọng cuối cùng của họ, họ phải dùng nó để tiêu diệt Cổ Thần, bảo vệ hòa bình thế giới. "Chúng ta cuối cùng cũng có vũ khí để đối kháng Cổ Thần, tiếp theo, chính là trận quyết chiến cuối cùng với Cổ Thần." Trương Hạo nhìn về phía Côn Luân Sơn xa xăm, kiên định nói.

Ánh mắt anh lộ ra một sự dũng cảm không sợ hãi, phảng phất như đã nhìn thấy ánh bình minh của chiến thắng.

Mọi người lần lượt gật đầu, ánh mắt họ cũng tràn đầy sự kiên định.

Sau khi trải qua vô số gian nan hiểm trở, họ cuối cùng cũng đã đi đến bước này.

Họ biết rằng, trận quyết chiến sắp đến, nhưng họ không hề sợ hãi, bởi vì họ đã có vũ khí mạnh mẽ và niềm tin vững chắc.

Sau khi nghỉ ngơi ngắn ngủi dưới chân núi Côn Luân, mọi người mang theo niềm tin vững chắc và lòng dũng cảm không sợ hãi, tiến về phía trung tâm Côn Luân Sơn.

Lúc này, Côn Luân Sơn dường như bị bao phủ bởi một bầu không khí bí ẩn và ngột ngạt, bầu trời âm u, những tầng mây dày đặc như chì đè nặng lên đỉnh núi, khiến người ta không thở nổi.

Gió lớn gào thét, mang theo cái lạnh cắt da cắt thịt, như những con dã thú hung dữ gầm rú trong núi, dường như đang cảnh báo mọi người đừng đến gần.

Càng đi sâu vào trung tâm Côn Luân Sơn, môi trường càng trở nên khắc nghiệt.

Tuyết trên mặt đất ngày càng dày, mỗi bước đi đều tốn rất nhiều sức lực, bước chân của mọi người cũng trở nên nặng nề.

Các ngọn núi xung quanh cao chót vót, vách núi dựng đứng như bị dao chặt búa bổ, phảng phất như do những người khổng lồ tùy tay vun đắp mà thành.

Trên núi phủ một lớp băng dày, dưới ánh sáng mờ ảo lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo quỷ dị, dường như ẩn giấu vô số nguy hiểm.

Khí tức của Cổ Thần lan tỏa trong từng tấc không khí, khiến người ta cảm thấy một áp lực vô hình.

Khí tức này lạnh lẽo và tà ác, phảng phất như tỏa ra từ sâu trong địa ngục, ăn mòn tâm trí của mọi người.

Xung quanh thỉnh thoảng xuất hiện các loại dị tượng, trên bầu trời đôi khi lại có những luồng sáng quỷ dị lướt qua, như bóng ma lướt qua; trên mặt đất đột nhiên xuất hiện những vết nứt kỳ lạ, từ trong vết nứt bốc lên từng làn khói đen, tỏa ra mùi hăng nồng. "Môi trường ở trung tâm Côn Luân Sơn này quá khắc nghiệt, khí tức Cổ Thần cũng ngày càng nồng đậm, mọi người nhất định phải cẩn thận." Trương Hạo vẻ mặt ngưng trọng nói.

Ánh mắt anh cảnh giác nhìn xung quanh, tay nắm chặt thanh kiếm đã dung hợp Ngũ Hành Chi Linh, thân kiếm lấp lánh ánh sáng ngũ sắc, giúp mọi người xua tan đi một chút sợ hãi.

Hạo Thiên Chân bám sát sau lưng Trương Hạo, tuy trên mặt cậu có chút căng thẳng, nhưng ánh mắt lại vô cùng kiên định. "Tiểu Cữu, yên tâm đi, chúng ta nhất định có thể đánh bại Cổ Thần." Giọng cậu mang theo chút run rẩy, nhưng nhiều hơn là niềm tin vững chắc.

Bàn Tử thở hổn hển, khó khăn nói: "Cái nơi quái quỷ này, đi vài bước đã mệt không chịu nổi, Cổ Thần rốt cuộc trốn ở đâu vậy?" Mặt anh ta đầy mồ hôi, hòa cùng sương băng trong gió lạnh, trông vô cùng nhếch nhác.

Giải Tiểu Hoa lườm anh ta một cái: "Cậu lắm lời quá, đi nhanh lên, đừng làm chậm chân mọi người." Giọng cậu mang theo chút mệt mỏi, nhưng ánh mắt lại vô cùng tập trung, luôn chú ý đến động tĩnh xung quanh.

Trương Kỳ Lân thì không nói một lời, im lặng đi đầu đội ngũ, ánh mắt sắc bén như chim ưng, luôn cảnh giác với nguy hiểm xung quanh.

Bước chân cậu nhẹ nhàng mà vững chắc, dường như không bị ảnh hưởng bởi môi trường khắc nghiệt.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay cậu tỏa ra khí tức lạnh lẽo, phảng phất như đang chờ đợi kẻ thù xuất hiện.

Đột nhiên, phía trước truyền đến một tiếng gầm gừ trầm thấp, âm thanh tràn đầy sự tức giận và đói khát.

Mọi người lập tức dừng bước, cảnh giác nhìn về phía trước.

Chỉ thấy một đám Tuyết Quái thân hình khổng lồ từ trong thung lũng xông ra, chúng toàn thân phủ đầy lông trắng, đôi mắt lóe lên ánh sáng đỏ, nhe nanh múa vuốt lao về phía mọi người. "Là Tuyết Quái, mọi người cẩn thận!" Trương Hạo hét lớn.

Anh nhanh chóng vung thanh kiếm trong tay, ánh sáng ngũ sắc như một tia chớp, lướt qua bầu trời đêm, bắn về phía Tuyết Quái.

Lũ Tuyết Quái bị ánh sáng bắn trúng, phát ra tiếng kêu đau đớn, nhưng chúng không hề lùi bước, ngược lại càng điên cuồng lao tới.

Trương Kỳ Lân cũng lập tức hành động, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, thân hình như điện, trong nháy mắt đã lao vào giữa bầy Tuyết Quái.

Hắc Kim Cổ Đao lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, mỗi lần vung lên đều mang theo một trận mưa máu gió tanh.

Những con Tuyết Quái dưới đòn tấn công của cậu, lần lượt ngã xuống, nhưng rất nhanh lại đứng dậy, dường như không biết đau đớn.

Bàn Tử vung cây xẻng công binh trong tay, hét lớn: "Xem Bàn Gia đây lợi hại!" Mặt anh ta tràn đầy ý chí chiến đấu, tuy cơ thể mệt mỏi, nhưng anh ta vẫn dốc sức chống đỡ đòn tấn công của Tuyết Quái.

Cây xẻng của anh ta đập mạnh vào người Tuyết Quái, phát ra tiếng động trầm đục, nhưng sức mạnh của Tuyết Quái quá lớn, anh ta dần dần có chút không chống đỡ nổi.

Giải Tiểu Hoa và Giải Vũ Thần thì lưng tựa lưng, súng trong tay không ngừng phun lửa, cố gắng ngăn cản Tuyết Quái đến gần.

Nhưng số lượng Tuyết Quái quá đông, đòn tấn công của chúng ngày càng dữ dội, áp lực của mọi người cũng ngày càng lớn. "Cứ thế này không được, chúng ta phải nghĩ cách đột phá vòng vây của chúng!" Trương Hạo vừa chống đỡ đòn tấn công của Tuyết Quái, vừa lớn tiếng hét lên.

Giọng anh trong gió lớn có vẻ hơi yếu, nhưng mọi người vẫn nghe thấy.

Ngay lúc này, Hạo Thiên Chân đột nhiên phát hiện ra điểm yếu của Tuyết Quái, cậu hét lớn: "Mọi người tấn công vào mắt của Tuyết Quái, đó là điểm yếu của chúng!" Mọi người nghe vậy, lần lượt tấn công vào mắt của Tuyết Quái.

Đòn tấn công của họ quả nhiên có hiệu quả, sau khi bị bắn trúng mắt, hành động của lũ Tuyết Quái trở nên chậm chạp, đòn tấn công cũng yếu đi rất nhiều.

Nhân cơ hội này, mọi người tăng cường sức tấn công.

Họ đồng lòng hợp sức, cuối cùng cũng đẩy lùi toàn bộ lũ Tuyết Quái.

Chương 452

Lũ Tuyết Quái lần lượt bỏ chạy, biến mất trong thung lũng.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, họ biết rằng, đây chỉ là khởi đầu, phía trước còn nhiều nguy hiểm hơn đang chờ đợi họ.

Nhưng họ không hề sợ hãi, bởi vì họ có niềm tin vững chắc và sức mạnh to lớn. "Mọi người có sao không?" Trương Hạo quan tâm hỏi.

Ánh mắt anh tràn đầy lo lắng, nhìn gương mặt mệt mỏi của đồng đội, trong lòng anh có chút đau lòng.

Mọi người lần lượt lắc đầu, tỏ ý mình không sao.

Tuy họ đều bị thương nhẹ, nhưng không ai để ý, trong lòng họ chỉ có một mục tiêu, đó là tìm ra Cổ Thần và tiêu diệt nó. "Chúng ta tiếp tục tiến lên, nhất định phải tìm ra Cổ Thần trước khi nó hoàn toàn tỉnh lại!" Trương Hạo kiên định nói.

Ánh mắt anh lộ ra một sự dũng cảm không sợ hãi, phảng phất như đã nhìn thấy ánh bình minh của chiến thắng.

Mọi người lần lượt gật đầu, họ sắp xếp lại trang bị, tiếp tục tiến về phía trung tâm Côn Luân Sơn.

Trong cuộc hành trình đầy nguy hiểm này, bóng dáng họ trông thật nhỏ bé, nhưng niềm tin của họ lại vô cùng vững chắc.

Hành trình của nhóm Trương Hạo ở Côn Luân Sơn ngày càng gian nan, mỗi bước chân đều đạp trên ranh giới của sự vô định và nguy hiểm.

Càng đi sâu, sức mạnh Thiên Thụ bí ẩn kia càng như hình với bóng, dần dần thẩm thấu vào ý thức của họ, khiến tư duy của mọi

người trở nên chậm chạp và hỗn loạn.

Lâm Dương chỉ cảm thấy đầu óc nặng trĩu, phảng phất như bị một lớp sương mù dày đặc bao phủ, cảnh tượng trước mắt lúc rõ lúc mờ.

Bước chân của anh ta bất giác di chuyển, cơ thể như bị một loại sức mạnh vô hình kéo đi, tiến về một phương hướng không xác định.

Bên tai dường như có vô số lời thì thầm, mê hoặc anh ta tiếp tục tiến về phía trước, từ bỏ suy nghĩ, từ bỏ chống cự.

Sắc mặt Trương Kỳ Lân ngày càng ngưng trọng, cậu đã từng trải qua loại sức mạnh Thiên Thụ quỷ dị này, biết rõ sự đáng sợ của nó.

Đây không chỉ là ảnh hưởng đến cơ thể, mà còn là sự ăn mòn linh hồn, chỉ cần sơ suất một chút, sẽ mất đi chính mình, trở thành con rối của sức mạnh bí ẩn này.

Cậu cố gắng tập trung tinh thần, đánh thức đồng đội, nhưng ý thức của chính mình cũng bắt đầu lung lay dưới sự tác động của sức mạnh này, hai chân máy móc bước đi, tiến gần đến nguy hiểm không xác định.

Ngay khi ý thức của mọi người đang mơ hồ, Trương Hạo đột nhiên giật mình, một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt ùa vào lòng, ngay lập tức xua tan đi một chút sương mù trong đầu.

Anh đột ngột ngẩng đầu, kinh hãi phát hiện họ đã đi đến mép một vách đá, mặt đất dưới chân lung lay sắp sụp, chỉ cần một bước nữa, sẽ là vực sâu vạn trượng, tan xương nát thịt. "Mau tỉnh lại!" Trương Hạo hét lên khản cả cổ, âm thanh vang vọng trong thung lũng trống trải.

Anh không do dự cắn rách ngón tay mình, máu tươi nhỏ giọt xuống đất, tỏa ra một mùi hương kỳ lạ.

Tiếp đó, anh bôi máu tươi lên trán của các đồng đội, máu tươi chứa đựng sức mạnh đặc biệt phảng phất như một tia sét, ngay lập tức xuyên thủng ý thức bị sức mạnh Thiên Thụ trói buộc của mọi người.

Lâm Dương đột nhiên rùng mình, tỉnh táo lại, nhìn vách đá trước mắt, sợ hãi toát mồ hôi lạnh, hai chân mềm nhũn, suýt nữa thì ngã quỵ xuống đất: "Đây...

đây là chuyện gì?

Sao chúng ta lại đi đến đây?" Bàn Tử xoa xoa đầu, mặt mày ngơ ngác, trong mắt vẫn còn vương lại sự sợ hãi: "Mẹ kiếp, vừa rồi tôi cứ như bị ma nhập vậy, cái gì cũng không biết, cứ thế đi theo." Trương Kỳ Lân thở hổn hển, đã tỉnh táo lại một chút, trầm giọng nói: "Là sức mạnh Thiên Thụ, sức mạnh này càng vào sâu trong Côn Luân Sơn càng mạnh, nó đang cố gắng khống chế chúng ta." Trương Hạo nhíu chặt mày, trong lòng dâng lên một cảm giác tức giận và không cam lòng: "Xem ra đây chính là thủ đoạn của Cổ Thần, nó không muốn chúng ta tìm thấy nó, muốn dùng cách này để chúng ta chết ở nơi hoang dã này." Ánh mắt anh lóe lên tia sáng kiên định, nhìn chằm chằm vào bóng tối dưới vách đá, như muốn nhìn thấu âm mưu của Cổ Thần.

Mọi người vây lại, lòng còn sợ hãi nhìn vách đá, rồi lại nhìn xung quanh, cố gắng tìm cách thoát khỏi sức mạnh bí ẩn này.

Lúc này, Côn Luân Sơn mây đen dày đặc, gió lạnh gào thét, dường như cũng đang than khóc cho hoàn cảnh của họ.

Mọi người vẫn chưa hoàn hồn, bắt đầu phân tích nguồn gốc của sức mạnh bí ẩn này, nhất trí cho rằng Cổ Thần đang đứng sau giật dây, cố gắng ngăn cản họ đến gần.

Đúng lúc mọi người đang thảo luận kế hoạch tiếp theo, một cơn

gió lạnh lẽo thổi qua, trong vùng núi tĩnh lặng này, đột nhiên vang lên một tiếng "ba ba ba" quỷ dị, âm thanh khàn khàn và khô khốc, phảng phất như từ vực sâu địa ngục truyền đến, khiến người ta rợn tóc gáy.

Mọi người lập tức cảnh giác, nắm chặt vũ khí trong tay, ánh mắt tìm kiếm khắp nơi trong bóng tối.

Chỉ thấy một bóng người từ từ hiện ra từ trong bóng tối, đó lại là một cái xác khô, thân hình khô quắt, da dẻ dính chặt vào xương, không một giọt máu, nhưng lại đi thẳng một cách quỷ dị. "Đây...

đây là cái gì vậy?" Giọng Bàn Tử run rẩy, sự sợ hãi lan tỏa trong mắt anh ta, cây xẻng công binh trong tay cũng cầm không vững, khẽ run lên.

Sắc mặt Trương Kỳ Lân thay đổi, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, thất thanh hét lên: "Kim Tinh Tán!

Đây là Kim Tinh Tán, là xác khô do người Trương gia luyện chế, dùng để truyền tin." Giọng cậu mang theo một chút kính nể, phảng phất như đang kể về một truyền thuyết cổ xưa và bí ẩn.

Mọi người nghe vậy, đều kinh ngạc, sự tò mò và sợ hãi đan xen trong lòng.

Cái xác khô này trông đáng sợ như vậy, lại có một cái tên đặc biệt như thế, hơn nữa còn là thủ đoạn của người Trương gia, thực sự khiến người ta khó mà tưởng tượng.

Cái xác khô từng bước tiến lại gần, miệng không ngừng lặp lại "ba ba ba", âm thanh đó dường như có một ma lực, khiến người ta tâm thần bất an.

Trương Kỳ Lân tập trung lắng nghe, một lúc sau, sắc mặt trở nên vô cùng ngưng trọng: "Nó nói mình là do người Trương gia để lại, còn nói chúng ta hẳn là đã tìm được cách tiêu diệt Cổ Thần, nên mới

xuất hiện ở đây, nó có thể dẫn chúng ta đến nơi ở của Cổ Thần." Tin tức này như ném một tảng đá lớn vào mặt hồ yên tĩnh, khuấy động ngàn lớp sóng.

Mọi người nhìn nhau, trong mắt vừa có kinh ngạc vừa có nghi ngờ.

Kinh ngạc là vì cuối cùng cũng có manh mối tìm ra Cổ Thần, nghi ngờ là về cái xác khô bí ẩn này, sự xuất hiện của nó quá quỷ dị, khiến người ta không dám dễ dàng tin tưởng. "Lời của cái xác khô này có tin được không?

Có phải là cạm bẫy của Cổ Thần không?" Hạo Thiên Chân nhíu mày, trong mắt đầy lo lắng, cậu biết rõ sự nguy hiểm của chặng đường này, không dám lơ là với bất cứ chuyện gì.

Trương Hạo trầm tư một lát, ánh mắt kiên định nói: "Sự việc đã đến nước này, chúng ta cũng không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể đi theo nó một chuyến.

Mọi người cẩn thận, luôn giữ cảnh giác, một khi có nguy hiểm, lập tức hành động." Giọng anh trầm ổn và mạnh mẽ, như một liều thuốc trợ tim cho mọi người.

Mọi người hít sâu một hơi, nắm chặt vũ khí, đi theo sau cái xác khô, tiếp tục tiến sâu vào Côn Luân Sơn.

Gió lạnh như dao, cắt qua má, bóng tối xung quanh dường như có sinh mệnh, không ngừng ép lại.

Tiếng bước chân của họ trong vùng núi tĩnh lặng vô cùng rõ ràng, mỗi bước chân dường như đạp trên ranh giới sinh tử, không biết phía trước đang chờ đợi họ là gì...

Cùng với việc mọi người tiến sâu vào Côn Luân Sơn, nguy hiểm như hình với bóng, phảng phất như mỗi tấc đất trong dãy núi cổ xưa

này đều ẩn giấu cạm bẫy chết người.

Đột nhiên, một tiếng nổ lớn trầm đục phá vỡ sự tĩnh lặng của núi rừng, tiếng gầm rú như vạn mã phi đằng từ đỉnh núi cuồn cuộn đổ xuống.

Mọi người kinh hãi ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy tuyết trên đỉnh núi như những con sóng dữ dội sụp đổ, tạo thành một bức tường trắng khổng lồ cao hàng chục mét, với khí thế dời non lấp biển ập về phía họ. "Không hay rồi, là tuyết lở!" Sắc mặt Trương Hạo đột ngột thay đổi, anh hét lớn, âm thanh trong tiếng gầm rú của tuyết lở trở nên vô cùng nhỏ bé.

Trong khoảnh khắc, trời đất dường như bị dòng lũ trắng xóa này nuốt chửng, gió lớn cuốn theo băng tuyết, khiến người ta không mở nổi mắt, hô hấp khó khăn.

Sóng tuyết khổng lồ mang theo sức mạnh vô tận, nơi nào nó đi qua, cây cối bị nhổ bật gốc, đá lớn bị chôn vùi trong nháy mắt.

Hai chân Bàn Tử mềm nhũn, nỗi sợ hãi lan ra trong lòng, gã chưa bao giờ thấy cảnh tượng đáng sợ như vậy, giọng run rẩy hét lên: “Làm sao bây giờ?

Chúng ta không thoát được rồi!” Vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, Trương Hạo thể hiện thực lực kinh người.

Chương 453

Anh ta nhanh chóng kết ấn bằng hai tay, miệng lẩm nhẩm thần chú, một luồng linh lực mạnh mẽ từ trong cơ thể bùng phát ra, hình thành một tấm khiên bảo vệ màu vàng kim xung quanh mọi người.

Tấm khiên ánh vàng lấp loé, chống lại sự va đập của tuyết lở, mỗi một đợt sóng tuyết ập tới đều khiến tấm khiên rung chuyển dữ dội, phát ra tiếng "ong ong".

"Mọi người đừng hoảng, mau vào trong tấm khiên!" Trương Hạo vừa duy trì tấm khiên, vừa lớn tiếng chỉ huy mọi người.

Mặt anh ta đẫm mồ hôi, hòa lẫn với băng sương trong gió lạnh, mày nhíu chặt, ánh mắt lộ ra vẻ kiên định và quyết đoán, rõ ràng việc duy trì tấm khiên này đối với anh ta cũng vô cùng tốn sức.

Mọi người nhanh chóng tụ lại, nấp dưới tấm khiên, dựa sát vào nhau, cảm nhận lực va đập kinh hoàng bên ngoài.

Bàn Tử sợ đến mức mặt mày trắng bệch, môi run lẩy bẩy, không ngừng lẩm bẩm: "Xong rồi xong rồi, lần này chết chắc rồi." Trương Kỳ Lân thì siết chặt thanh Hắc kim cổ đao, cảnh giác nhìn xung quanh, sẵn sàng đối phó với nguy hiểm có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Ánh mắt anh ta sắc như chim ưng, vẫn giữ được sự bình tĩnh trong hoàn cảnh hỗn loạn này.

Sóng tuyết ập đến từng đợt, liên tục va vào tấm khiên, ánh sáng trên tấm khiên cũng ngày càng mờ đi.

Trương Hạo nghiến chặt răng, gân xanh trên trán nổi lên, dốc toàn lực duy trì sự ổn định của tấm khiên.

Anh biết rõ, một khi tấm khiên vỡ tan, họ sẽ bị tuyết lở chôn vùi

trong nháy mắt, chắc chắn sẽ chết.

Ngay thời khắc quan trọng khi tấm khiên sắp vỡ, Trương Hạo đột nhiên hét lớn một tiếng, linh lực trong cơ thể tuôn trào như núi lửa phun trào, tấm khiên bừng sáng, lại có thể chặn đứng được đợt sóng tuyết cuối cùng.

Tuyết lở cuối cùng cũng ngừng lại, xung quanh là một khoảng lặng chết chóc, chỉ còn tiếng thở nặng nề của mọi người.

Họ bước ra khỏi tấm khiên, nhìn cảnh tượng tan hoang trước mắt bị tuyết lở tàn phá, trong lòng tràn ngập niềm vui sướng vì sống sót sau kiếp nạn.

Sau phen kinh hoàng vì tuyết lở, mọi người không có nhiều thời gian nghỉ ngơi, tiếp tục đi sâu vào trong dưới sự dẫn đường của Kim Tinh Tán.

Mặt đất đột ngột rung chuyển dữ dội không hề báo trước, như thể có một bàn tay khổng lồ vô hình đang lay chuyển mặt đất.

Ngay sau đó, từng vết nứt khổng lồ nhanh chóng lan ra như mạng nhện, từ trong khe nứt phun ra khói đen, tỏa ra mùi hăng nồng khó chịu.

"Cẩn thận!" Trương Hạo hét lớn, kéo Hạo Thiên Chân bên cạnh nhảy vụt sang một bên.

Tuy nhiên, vẫn có người không kịp né tránh.

Bàn Tử hụt chân, nửa người rơi vào trong khe nứt, gã kinh hãi la lớn: "Cứu mạng!" Hai tay gã vùng vẫy trong vô vọng, cố gắng bám lấy mặt đất.

Giải Tiểu Hoa thấy vậy, lập tức xông qua, đưa tay ra kéo Bàn Tử: "Bàn Tử, mau đưa tay cho tôi!" Nhưng khe nứt quá sâu, cơ thể Bàn Tử không ngừng trượt xuống, Giải Tiểu Hoa dần cảm thấy lực bất

tòng tâm.

Ánh mắt Trương Hạo lóe lên, anh lập tức vận dụng linh lực, ngưng tụ thành một sợi dây thừng linh lực, quăng về phía Bàn Tử: "Nắm lấy dây thừng!" Bàn Tử vội vàng đưa tay nắm lấy dây, Trương Hạo dùng sức kéo một cái, lôi Bàn Tử ra khỏi khe nứt.

Lúc này, khe nứt trên mặt đất ngày càng lớn, vị trí họ đang đứng trở nên nguy cấp vô cùng.

"Không thể ở đây lâu, chúng ta phải nhanh chóng tìm nơi an toàn!" Trương Hạo nói.

Anh lại lần nữa thi triển sức mạnh, một luồng sức mạnh cường đại từ tay anh tuôn ra, lại có thể ổn định được mặt đất ven khe nứt.

Mọi người nhân cơ hội nhanh chóng vượt qua khe nứt, chạy về hướng an toàn.

Ngay khi họ vừa rời đi không lâu, một tiếng nổ lớn vang lên từ phía sau, họ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy nơi vừa đứng đã bị khe nứt hoàn toàn nuốt chửng, biến mất không tăm tích.

Thoát khỏi nguy cơ đất nứt, cả nhóm tiếp tục tiến lên.

Đột nhiên, cảnh vật xung quanh thay đổi một cách kỳ quái, con đường núi vốn rõ ràng trở nên mờ ảo, một lớp sương mù mỏng bao phủ khắp nơi.

"Có chuyện gì vậy?

Chúng ta có phải bị lạc rồi không?" Hạo Thiên Chân nghi hoặc hỏi.

Trương Hạo cảnh giác nhìn xung quanh, tay siết chặt thanh kiếm dung hợp Ngũ Hành Chi Linh: "Cẩn thận, sương mù này có gì đó kỳ quái, chúng ta có thể đã gặp nguy hiểm rồi." Tiếng nói vừa dứt, một

bầy huyễn thú bí ẩn từ trong sương mù lao ra.

Những con huyễn thú này có hình thù kỳ dị, có con giống như một con chim khổng lồ, đôi cánh lấp lánh ánh sáng ma quái; có con lại như con cáo nhiều đuôi, đôi mắt tỏa ra ánh sáng xanh u tối.

Cơ thể chúng nửa trong suốt, dường như được tạo thành từ năng lượng hư ảo, hành động nhanh nhẹn, trong nháy mắt đã bao vây mọi người.

Huyễn thú phát ra những tiếng kêu chói tai, âm thanh như thể xuyên thẳng vào đầu óc mọi người, khiến đầu đau như búa bổ.

Ngay sau đó, chúng bắt đầu tấn công, từng luồng năng lượng từ miệng chúng phun ra, bắn về phía cả nhóm.

Mọi người nhanh chóng phản ứng, Trương Kỳ Lân vung thanh Hắc kim cổ đao, ánh đao lóe lên, chặn đứng từng luồng năng lượng bắn về phía mình.

Bàn Tử cũng cầm xẻng công binh lên, gắng sức chống đỡ đòn tấn công của huyễn thú, miệng la lớn: "Đây là quái vật gì vậy, sao lại khó đối phó thế này!" Tuy nhiên, những con huyễn thú này dường như có năng lực đặc biệt, đòn tấn công của chúng không chỉ là vật lý mà còn có thể ảnh hưởng đến tâm trí của mọi người.

Rất nhanh, cả nhóm đã rơi vào ảo giác của riêng mình.

Lâm Dương như thể thấy mình đang ở trong một vực sâu tăm tối, vô số bàn tay lạnh lẽo từ bóng tối vươn ra, nắm chặt lấy mắt cá chân anh, cố gắng kéo anh xuống bóng tối vô tận.

Anh ta kinh hãi giãy giụa, nhưng lại phát hiện cơ thể mình ngày càng nặng trĩu, không thể cử động.

Giải Tiểu Hoa thì thấy mình quay về thời thơ ấu, nơi chứa đầy những ký ức đau buồn.

Cha mẹ anh đang cãi vã, đánh nhau trước mặt anh, anh gào thét đến khản cổ nhưng không ai nghe thấy tiếng anh.

Anh chìm sâu vào nỗi đau và tuyệt vọng.

Trương Hạo nhận ra mọi người đã rơi vào ảo giác, anh biết phải nhanh chóng phá giải cái bẫy kỳ quái này.

Anh tập trung tinh thần, vận chuyển sức mạnh trong cơ thể, một luồng sức mạnh tinh thần cường đại tỏa ra từ người anh.

Anh nhắm mắt, miệng lẩm nhẩm thần chú, cố gắng dùng ý chí kiên định và sức mạnh tinh thần to lớn của mình để phá vỡ ảo giác do huyễn thú tạo ra.

Trong thế giới nội tâm, sức mạnh tinh thần của Trương Hạo và huyễn thú giao tranh kịch liệt.

Bọn huyễn thú không ngừng tạo ra các loại ảo ảnh kinh hoàng, cố gắng gây nhiễu loạn tâm trí anh, nhưng Trương Hạo không hề bị lay chuyển, ánh mắt anh kiên định, như ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đêm, phá tan xiềng xích của bóng tối.

Cuối cùng, nhờ ý chí mạnh mẽ và năng lực đặc biệt, Trương Hạo đã thành công phá giải ảo giác.

Anh mở mắt, trong mắt lóe lên ánh vàng kim, lớn tiếng hét: "Mọi người tỉnh lại, đừng bị ảo giác mê hoặc!" Mọi người dần tỉnh lại trong tiếng hét của Trương Hạo, họ phát hiện mình đang ở trong một chiến trường hỗn loạn, xung quanh là những bóng hình nhe nanh múa vuốt của bầy huyễn thú.

"Tấn công vào lõi của chúng!" Trương Hạo vừa hét vừa vung kiếm trong tay, lao về phía một con huyễn thú.

Ánh kiếm ngũ sắc lướt qua bầu trời đêm, như một dải cầu vồng rực rỡ, trực tiếp đánh trúng vào bộ phận lõi của con huyễn thú.

Con huyễn thú hét lên một tiếng thảm thiết, cơ thể nhanh chóng tan biến.

Mọi người thấy vậy, liền làm theo, tập trung tấn công vào lõi của huyễn thú.

Dưới sự hợp sức của mọi người, bầy huyễn thú dần không chống đỡ nổi, cuối cùng lần lượt bỏ chạy, biến mất trong sương mù.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, họ biết rằng, đây chỉ là một khúc nhạc dạo ngắn trong cuộc hành trình dài, phía trước còn nhiều nguy hiểm chưa biết đang chờ đợi họ.

Giải quyết xong nguy cơ huyễn thú, cả nhóm tiếp tục tiến lên dưới sự dẫn đường của Kim Tinh Tán.

Tuy nhiên, núi Côn Luân dường như không định dễ dàng buông tha cho họ, phía trước xuất hiện hết hang động này đến hang động khác, những hang động này như những cái miệng máu khổng lồ của mặt đất, tỏa ra một bầu không khí âm u đáng sợ.

Chương 454

Mọi người cẩn thận bước vào hang động, bên trong tối tăm ẩm ướt, trên vách tường chảy những chất dịch nhầy không rõ tên, mặt đất lồi lõm, đầy những viên đá sắc nhọn và những hoa văn kỳ dị.

Tiếng bước chân của họ vang vọng trong hang động trống trải, nghe đặc biệt rõ ràng, mỗi bước chân như đang đi trên lằn ranh sinh tử.

Đi được một lúc, họ phát hiện mình đã bị lạc.

Những lối đi chằng chịt trong hang động như một mê cung, khiến họ mất phương hướng.

Dù đi theo hướng nào, dường như cũng quay về điểm xuất phát, cảnh vật xung quanh giống hệt nhau, khiến người ta tuyệt vọng.

“Rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Sao chúng ta cứ đi vòng quanh tại chỗ vậy?” Bàn Tử lo lắng nói, mặt đầy mồ hôi và vẻ sốt ruột.

Trương Hạo nhíu mày, cẩn thận quan sát môi trường xung quanh, cố gắng tìm ra cách phá giải mê cung.

Anh ngồi xổm xuống, chạm vào những hoa văn trên mặt đất, những hoa văn này dường như ẩn chứa một loại sức mạnh bí ẩn nào đó, nhưng nhất thời anh cũng không thể nhìn thấu bí ẩn trong đó.

Ngay khi họ cảm thấy tuyệt vọng, đột nhiên, một bầy côn trùng độc từ các kẽ hở trên tường và mặt đất chui ra.

Những con côn trùng độc này có kích thước khổng lồ, toàn thân tỏa ra ánh sáng xanh lục, răng nanh sắc nhọn, lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo, điên cuồng lao về phía mọi người.

“Cẩn thận, là côn trùng độc!” Hạo Thiên Chân hét lớn, nhanh chóng rút dao găm, chuẩn bị nghênh chiến.

Mọi người lập tức cầm vũ khí, lao vào cuộc chiến đấu kịch liệt với bầy côn trùng độc.

Thanh Hắc kim cổ đao của Trương Kỳ Lân lóe lên ánh sáng lạnh trong bóng tối, mỗi lần vung lên đều có thể chém chết vài con côn trùng độc; Bàn Tử vung xẻng công binh, la hét inh ỏi, cố gắng dùng sức mạnh khổng lồ để đẩy lùi bầy côn trùng; Giải Tiểu Hoa và Giải Vũ Thần thì đứng lưng tựa lưng, súng trong tay liên tục khạc lửa, bắn hạ từng con côn trùng độc đang đến gần.

Tuy nhiên, số lượng côn trùng độc quá nhiều, chúng không ngừng tuôn ra, dường như vô tận.

Thể lực của mọi người dần suy kiệt, trên người cũng bắt đầu xuất hiện vết thương, nọc độc của côn trùng ăn mòn cơ thể họ, khiến họ cảm thấy đau đớn không thể chịu đựng.

“Cứ thế này không được, chúng ta phải tìm cách ra ngoài!” Trương Hạo vừa chống đỡ đòn tấn công của côn trùng độc, vừa lớn tiếng hét.

Anh lại một lần nữa tập trung tinh thần, cố gắng vận dụng linh lực để tìm lối ra.

Anh nhắm mắt, cảm nhận sự dao động năng lượng trong hang động, cuối cùng, anh phát hiện ra một dao động năng lượng yếu ớt, dường như chỉ về một hướng.

“Theo tôi!” Trương Hạo hét lớn, lao về hướng dao động năng lượng.

Mọi người vội vàng theo sau, dưới sự dẫn dắt của anh, họ gắng sức mở ra một con đường máu, điên cuồng chạy về phía lối ra.

Trong quá trình chạy, họ không ngừng né tránh đòn tấn công của côn trùng độc, vết thương trên người cũng ngày càng nhiều.

Nhưng họ không bỏ cuộc, trong lòng chỉ có một niềm tin, đó là thoát khỏi hang động đáng sợ này.

Cuối cùng, họ nhìn thấy một tia sáng phía trước, đó là hướng của lối ra.

Mọi người vui mừng trong lòng, tăng tốc bước chân, liều mạng chạy về phía ánh sáng.

Khoảnh khắc họ lao ra khỏi hang động, ánh nắng chiếu rọi lên người họ, họ cuối cùng đã thoát khỏi xiềng xích của hang động, được tái sinh.

Ra khỏi hang động, nhóm Trương Hạo dựa theo manh mối để tìm lối vào nơi ở của Cổ Thần.

Trải qua muôn vàn khổ cực, cuối cùng mọi người cũng tìm thấy một nơi nghi là lối vào.

Bàn Tử phấn khích xoa tay, từ trong ba lô lấy ra thuốc nổ đã chuẩn bị sẵn, lên tiếng: "Xem tôi đây, đảm bảo sẽ mở ra một con đường ở cái nơi chết tiệt này!" Gã thành thạo đặt thuốc nổ, mọi người nhanh chóng lùi ra xa một khoảng an toàn.

Cùng với một tiếng nổ "ầm", trời long đất lở, đá vụn bay tứ tung, lối vào bị nổ tung thành một cái lỗ vừa phải.

Trương Hạo đi đầu vào lối vào vừa được phá, một luồng không khí ẩm ướt và mục nát ập vào mặt.

Bên trong là một hang động sâu hun hút, trên vách tường lấp lánh ánh sáng kỳ lạ, như thể được khảm vô số viên đá quý nhỏ.

Bàn Tử cầm đèn pin, tò mò quan sát xung quanh, đột nhiên, ánh

mắt gã bị một vài thứ trên vách động thu hút.

"Mau nhìn kìa!" Gã kích động hét lên: "Đây là đồ đồng và đồ đá!" Mọi người tụ lại, chỉ thấy trên vách động bày đủ loại đồ đồng và đồ đá, tạo hình cổ xưa, công nghệ tinh xảo, tỏa ra một khí tức bí ẩn.

Mắt Bàn Tử lóe lên tia phấn khích, gã vừa đi vừa nhìn, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Đây đều là bảo vật cấp quốc bảo đấy, mỗi món đều vô giá!" Ngay khi Bàn Tử đang chìm đắm trong niềm vui sướng với những di vật quý giá này, tai nạn đã xảy ra.

Gã quá phấn khích, vô ý va vào một tảng đá bên cạnh.

Ngay lập tức, một tiếng còi báo động chói tai vang lên, mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội, vô số mũi tên sắc nhọn từ các kẽ hở trên vách động bắn ra.

"Cẩn thận!" Trương Hạo hét lớn, nhanh chóng rút kiếm, chặn đứng những mũi tên bắn về phía mình và đồng đội.

Bàn Tử lại bị biến cố bất ngờ này dọa cho đứng ngây tại chỗ, một mũi tên lao thẳng về phía ngực gã.

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, Trương Hạo vụt người một cái, như một tia chớp đen lướt đến trước mặt Bàn Tử, dùng kiếm chặn đứng mũi tên đó.

"Bàn Tử, cậu không sao chứ!" Trương Hạo lo lắng hỏi.

Bàn Tử lúc này mới hoàn hồn, mặt mày trắng bệch, mồ hôi lạnh ướt đẫm lưng, lắp bắp nói: "Tôi... tôi không sao, cảm ơn Hạo ca đã cứu mạng." Những người khác cũng vội vàng chạy đến, lòng còn sợ hãi nhìn vách động xung quanh vẫn đang liên tục bắn ra những mũi tên.

"Chuyện gì thế này?" Giải Tiểu Hoa nhíu mày hỏi.

Bàn Tử mặt đầy áy náy, cúi đầu nói: "Đều tại tôi, lúc nãy hình như tôi bị thứ gì đó ảnh hưởng, không kiểm soát được mà chạm vào tảng đá đó." Những người khác cũng lần lượt cho biết, trong lòng họ cũng có một cảm giác kỳ lạ, như thể bị thứ gì đó dẫn dắt, cảm xúc trở nên kích động bất thường.

Trương Hạo nhíu chặt mày, trầm tư một lúc rồi nói: "Nơi này gần với Cổ Thần, có thể là do bị ngài ấy ảnh hưởng.

Mọi người cẩn thận một chút, cố gắng giữ bình tĩnh, đừng để bị loại sức mạnh bí ẩn này chi phối." Mọi người gật đầu, siết chặt vũ khí trong tay, cảnh giác nhìn xung quanh.

Họ biết rằng, đây mới chỉ là bắt đầu, phía trước chờ đợi họ, có thể là những nguy hiểm và thử thách đáng sợ hơn.

Sau khi trải qua hiểm nguy từ cơ quan trong hang động, mọi người tiếp tục tiến lên với sự cẩn trọng và mong đợi.

Chẳng biết đã đi bao lâu, tầm nhìn phía trước dần rộng mở, một cánh cửa đồng khổng lồ hiện ra trước mắt họ.

Cánh cửa đồng này cao chót vót, bề mặt khắc đầy những phù văn bí ẩn và những hoa văn kỳ dị, tỏa ra một khí tức cổ xưa và nặng nề.

Hai bên cửa, mỗi bên có một bức phù điêu rồng khổng lồ uốn lượn, thân rồng cuộn xoắn, như thể đang kể lại những thăng trầm của năm tháng.

Trương Kỳ Lân chậm rãi đi đến trước cửa đồng, ánh mắt anh trở nên mơ màng, như thể đã bước vào một trạng thái đặc biệt.

Sức mạnh của Cây Thần vào khoảnh khắc này lại một lần nữa giáng xuống, vô số thông tin cổ xưa tràn vào đầu anh.

Ngón tay anh nhẹ nhàng chạm vào những phù văn trên cửa đồng, miệng lẩm nhẩm thần chú, dường như đang tiến hành một cuộc đối

thoại bí ẩn nào đó với cánh cửa cổ xưa này.

Một lúc lâu sau, Trương Kỳ Lân hoàn hồn, sắc mặt hơi tái nhợt, anh nhìn về phía Trương Hạo, trầm giọng nói: "Cách mở cánh cửa này vô cùng đặc biệt, cần Huyết Kỳ Lân nước thuần khiết nhất của nhà họ Trương.

Chỉ có loại máu này mới có thể đánh thức cơ quan trong cửa, mở ra con đường dẫn đến nơi chưa biết." Mọi người nghe vậy đều kinh ngạc, họ đương nhiên biết sự quý giá của Huyết Kỳ Lân nước, không ngờ điều kiện mở cánh cửa đồng này lại khắc nghiệt đến vậy.

Trương Hạo không chút do dự, anh bước lên trước, hít sâu một hơi, chậm rãi đưa tay ra, đặt ngón tay vào một rãnh trên cửa đồng.

Chương 455

Ngay lập tức, một cơn đau nhói truyền đến từ đầu ngón tay, anh cảm nhận được có một cây kim đâm vào ngón tay mình, máu tươi chảy ra.

Cùng lúc đó, cánh cửa đồng cảm nhận được máu của anh, bắt đầu có những biến đổi to lớn.

Đầu tiên là một trận rung động nhẹ, như thể một con quái vật khổng lồ đã ngủ say nhiều năm bắt đầu tỉnh giấc.

Tiếp theo, những phù văn trên cửa đồng sáng lên ánh sáng kỳ dị, ánh sáng ngày càng rực rỡ, chiếu sáng toàn bộ hang động.

Những phù văn đó dường như sống lại, chậm rãi di chuyển trên cửa, tỏa ra những dao động năng lượng mạnh mẽ.

Cùng với ánh sáng bừng lên, lớp da người trên cửa đồng bắt đầu bong ra, từng mảnh da người rơi xuống đất, phát ra những tiếng động trầm đục.

Dưới lớp da người, lộ ra vẻ sáng bóng nguyên bản của cửa đồng, đó là một loại ánh kim loại cổ xưa và bí ẩn, dường như ẩn chứa sức mạnh vô tận.

Khi cánh cửa đồng từ từ mở ra, một luồng khí tức cổ xưa và mục nát ập vào mặt, như thể đưa mọi người vào một không gian thời gian khác.

Đúng lúc này, một tiếng nổ lớn phá vỡ sự im lặng, một quả cầu lửa khổng lồ từ trên trời rơi xuống, đập mạnh xuống đường ray trên mặt đất.

Quả cầu lửa lăn theo đường ray, đi đến đâu, ánh sáng tỏa ra đến

đó, chiếu sáng rực rỡ thế giới phía sau cửa đồng.

Mọi người nhìn kỹ, cảnh tượng trước mắt khiến họ mắt trợn tròn, miệng há hốc.

Chỉ thấy phía sau cửa, vô số xác chết đứng dày đặc.

Những xác chết này được bảo quản hoàn hảo, vân da rõ ràng, giống hệt như người sống, nhưng lại không có chút hơi thở hay sinh khí nào.

Mắt họ trống rỗng vô hồn, nhìn chằm chằm về phía trước, như thể đang canh giữ một bí mật nào đó.

Bàn Tử nuốt nước bọt, giọng run rẩy nói: "Cái... cái này cũng quá kỳ quái rồi, nhiều xác chết thế này, rốt cuộc là chuyện gì?" Hạo Thiên Chân nhíu mày, mặt đầy vẻ cảnh giác: "Cẩn thận một chút, những xác chết này chắc chắn có vấn đề, đừng hành động thiếu suy nghĩ." Trương Hạo siết chặt thanh kiếm trong tay, ánh mắt quét qua lại trong đám xác chết, trong lòng dâng lên một cảm giác bất an mãnh liệt.

Anh có thể cảm nhận được, những xác chết trông có vẻ tĩnh lặng này, có thể bùng phát nguy hiểm chết người bất cứ lúc nào.

Mọi người cẩn thận đi xuyên qua giữa những xác chết, mỗi bước đi đều như đi trên băng mỏng.

Đột nhiên, Bàn Tử loạng choạng, vô ý va vào một xác chết.

Trong chớp mắt, mắt của xác chết đó đột nhiên sáng lên ánh sáng đỏ kỳ dị, cơ thể vốn cứng đờ trong nháy mắt trở nên mềm mại và linh hoạt, nó há miệng, phát ra một tiếng gầm vang trời.

Tiếng gầm này như thể là một tín hiệu, lấy nó làm trung tâm, những xác chết xung quanh lần lượt tỉnh lại.

Hành động của chúng đồng đều, như thể bị một bàn tay vô hình

điều khiển, nhanh chóng vây quanh nhóm Trương Hạo.

"Không hay rồi, thi biến!" Trương Kỳ Lân hét lớn, nhanh chóng rút thanh Hắc kim cổ đao, thân đao lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, dường như cũng cảm nhận được cuộc chiến kịch liệt sắp tới.

Ánh mắt anh kiên định và lạnh lùng, như một lưỡi dao sắc bén đã ra khỏi vỏ, không chút do dự lao về phía xác chết ở phía trước nhất.

Thanh Hắc kim cổ đao lướt một đường cong trong không trung, mang theo sức mạnh cường đại, chém vào cổ của xác chết đó.

Tuy nhiên, điều đáng kinh ngạc là xác chết này lại đao thương bất nhập, cổ đao chém vào người nó, chỉ phát ra một tiếng động trầm đục, nhưng không gây ra bất kỳ tổn thương nào.

Xác chết đó sau khi bị tấn công, không những không lùi bước, mà còn điên cuồng hơn lao về phía Trương Kỳ Lân.

Tốc độ của nó cực nhanh, sức mạnh cũng vượt ngoài sức tưởng tượng, Trương Kỳ Lân buộc phải liên tục lùi lại để né tránh đòn tấn công của nó.

Những xác chết khác cũng lần lượt tham chiến, chúng từ bốn phương tám hướng ùa đến, vây chặt mọi người.

Cách tấn công của những xác chết này đơn giản và trực tiếp, chúng dùng răng xé, dùng móng tay cào, mỗi đòn tấn công đều mang theo hơi thở của tử thần.

Giải Tiểu Hoa và Giải Vũ Thần đứng lưng tựa lưng, súng trong tay liên tục khạc lửa, cố gắng ngăn cản đám xác chết đến gần.

Tuy nhiên, số lượng xác chết quá nhiều, đạn của họ nhanh chóng cạn kiệt.

"Không được rồi, sắp hết đạn rồi!" Giải Tiểu Hoa lo lắng hét lên.

Bàn Tử nghiến răng, nói: "Cố lên, chúng ta không thể bị đánh bại như thế này!" Đinh Ngọc Vũ Điệp vung vũ khí trong tay, gắng sức chống đỡ đòn tấn công của xác chết.

Nhưng sức lực của cô dần suy kiệt, trên người cũng có nhiều vết thương.

Một con xác chết nhân lúc cô không để ý, hung hăng cắn vào cánh tay cô một miếng, máu tươi lập tức tuôn ra.

"A!" Đinh Ngọc Vũ Điệp đau đớn hét lên, suýt nữa ngã xuống đất.

Bàn Tử cũng rơi vào thế khó, gã vung xẻng công binh, la hét inh ỏi, cố gắng dùng sức mạnh khổng lồ để đẩy lùi những xác chết xung quanh.

Nhưng đám xác chết ùa đến như thủy triều, phòng tuyến của gã dần bị phá vỡ.

"Hạo ca, mau tới cứu tôi!" Bàn Tử cầu cứu Trương Hạo, giọng nói đầy sợ hãi và tuyệt vọng.

Trương Hạo tả xung hữu đột trong bầy xác chết, thanh kiếm của anh lướt qua như tia chớp, mỗi lần vung lên đều có thể đẩy lùi vài con xác chết.

Nhưng bầy xác chết không ngừng ập đến, dường như vô tận.

Thể lực của anh cũng không ngừng tiêu hao, trán đẫm mồ hôi, hơi thở cũng trở nên dồn dập.

Nhìn đồng đội rơi vào cảnh khốn cùng, lòng anh nóng như lửa đốt, nhưng nhất thời không tìm ra cách đối phó hiệu quả.

Trương Kỳ Lân đối mặt với những xác chết hung hãn bất thường này, tuy thân thủ nhanh nhẹn, võ nghệ cao cường, nhưng cũng dần cảm thấy lực bất tòng tâm.

Mỗi đòn tấn công của anh đều bị xác chết dễ dàng chặn lại, trong khi đòn tấn công của chúng ngày càng dữ dội, khiến anh có chút không chống đỡ nổi.

Trong mắt anh lộ ra một tia lo lắng, trong lòng thầm nghĩ đối sách.

Cuộc chiến này, khó khăn hơn nhiều so với họ tưởng tượng, liệu họ có thể sống sót dưới sự vây công của bầy xác chết này hay không, vẫn còn là một ẩn số.

Trong tình thế tuyệt vọng đầy rẫy nguy cơ này, đầu óc Trương Hạo vận hành với tốc độ chóng mặt, anh biết rõ, nếu không nhanh chóng nghĩ ra đối sách, tất cả họ sẽ phải bỏ mạng tại đây.

Những xác chết hồi sinh này hành động nhanh nhẹn, sức mạnh kinh người, lại còn đao thương bất nhập, những đòn tấn công thông thường không có tác dụng với chúng.

Tuy nhiên, Trương Hạo biết rõ, vạn vật trên đời đều có điểm yếu, những xác chết này chắc chắn cũng không ngoại lệ.

Anh vừa chống đỡ đòn tấn công của chúng, vừa cẩn thận quan sát quy luật hành động và đặc điểm cơ thể của chúng, cố gắng tìm ra sơ hở.

Đột nhiên, Trương Hạo chú ý thấy, mỗi khi những xác chết này tấn công, mắt chúng đều lóe lên ánh sáng đỏ mạnh mẽ hơn, dường như ánh sáng đỏ này có liên quan đến nguồn sức mạnh của chúng.

Anh khẽ động lòng, thầm đoán rằng, đôi mắt này có lẽ chính là điểm yếu của chúng.

Nhưng muốn tấn công vào mắt của những xác chết hành động nhanh nhẹn này, nào có dễ dàng.

Hơn nữa, thể lực của họ đang tiếp tục tiêu hao, uy lực của vũ khí cũng dần giảm sút, thời gian đối với họ ngày càng gấp gáp.

Lúc này, Trương Kỳ Lân cũng nhận ra ý đồ của Trương Hạo, anh nhìn Trương Hạo một cái, ăn ý gật đầu.

Hai người quyết định hợp sức, thu hút sự chú ý của bầy xác chết, tạo cơ hội cho những người khác tấn công vào mắt chúng.

Chương 456

Trương Kỳ Lân vung thanh Hắc kim cổ đao, chủ động xông vào nơi tập trung đông nhất của bầy xác chết, đao pháp của anh sắc bén, tuy không thể gây ra tổn thương thực chất cho chúng, nhưng đã thành công thu hút sự tấn công của một lượng lớn xác chết.

Trương Hạo thì theo sát phía sau, thanh kiếm của anh như một tia chớp, luồn lách trong bầy xác chết, không ngừng tìm kiếm thời cơ tấn công vào mắt chúng.

Giải Tiểu Hoa và Giải Vũ Thần cũng không chịu thua kém, tuy đã hết đạn, nhưng vũ khí cận chiến trong tay vẫn phát huy tác dụng.

Họ phối hợp với nhau, lưng tựa lưng chiến đấu, lợi dụng thân pháp linh hoạt để né tránh đòn tấn công của xác chết, đồng thời cũng tìm kiếm cơ hội phản công.

Bàn Tử và Lâm Dương tuy có chút đuối sức, nhưng họ vẫn nghiến răng, kiên trì chiến đấu.

Bàn Tử vung xẻng công binh, mỗi lần vung lên đều mang theo tiếng gió vù vù, cố gắng dùng sức mạnh cường đại để đẩy lùi những xác chết đến gần; Đinh Ngọc Vũ Điệp thì dựa vào thân thủ nhanh nhẹn, né trái tránh phải trong bầy xác chết, cố gắng giảm thiểu thương tích cho mình.

Những người khác cũng dốc toàn lực không lùi bước.

Tuy nhiên, số lượng xác chết thực sự quá đông, phòng tuyến của họ có thể bị phá vỡ bất cứ lúc nào.

Ngay vào lúc ngàn cân treo sợi tóc khi phòng tuyến sắp sụp đổ, Bàn Tử gần như sắp bị mấy con xác chết vồ lấy xé xác, trong mắt

Trương Hạo lóe lên một tia quyết đoán.

Anh đột ngột lùi lại một bước, cắm thanh trường kiếm xuống đất trước mặt, hai tay nhanh chóng kết thành một thủ ấn cổ xưa và kỳ dị, miệng ngâm xướng những câu chú văn tối nghĩa khó hiểu.

Giọng anh không lớn, nhưng lại mang một sức xuyên thấu đặc biệt, dường như vang vọng thẳng vào sâu thẳm linh hồn của mỗi người.

Khi chú văn hoàn thành, một luồng năng lượng kinh hoàng khó tả, khiến người ta kinh hãi, lấy Trương Hạo làm trung tâm mà bùng nổ dữ dội!

Ầm!

Hang động vốn đang lấp lánh ánh sáng kỳ dị bỗng chốc tối sầm lại, thay vào đó là một xoáy đen khổng lồ bất ngờ xuất hiện trên đỉnh đầu mọi người.

Xoáy đen đó sâu thẳm như thể kết nối với bóng tối tận cùng của vũ trụ, chậm rãi xoay tròn, tỏa ra một lực hút kinh hoàng có thể nuốt chửng mọi thứ.

"Đây...

đây là cái gì?!" Giải Tiểu Hoa kinh hãi kêu lên, bị uy áp tỏa ra từ xoáy đen chấn động đến mức gần như không thở nổi.

Lực hút do xoáy đen tạo ra vô cùng lớn, nhưng lại kỳ diệu chỉ nhắm vào những xác chết hồi sinh.

Những xác chết vốn hung hãn vô cùng, đao thương bất nhập, lúc này như bị một bàn tay khổng lồ vô hình tóm lấy, không chút sức phản kháng mà rời khỏi mặt đất, phát ra những tiếng hét chói tai thê lương không phải của con người, bị hút mạnh về phía xoáy đen trên không trung.

Chúng giãy giụa, quằn quại, nhưng tất cả đều vô ích.

Như trăm sông đổ về một biển, bầy xác chết dày đặc chỉ trong vài hơi thở đã bị nuốt chửng sạch sẽ, không để lại một chút dấu vết nào.

Trong nháy mắt, hang động vừa rồi còn tiếng la hét vang trời, nguy hiểm tứ phía, trở nên tĩnh lặng như chết.

Chỉ còn lại tiếng thở hổn hển nặng nề của nhóm Trương Hạo, và cảm giác ngột ngạt từ xoáy đen đang lơ lửng trên không trung, chậm rãi xoay tròn.

Sau khi nuốt chửng tất cả các xác chết, xoáy đen không lập tức biến mất, mà tiếp tục xoay tròn vài giây, như thể đang tiêu hóa "vật tế" khổng lồ này.

Sau đó, trung tâm xoáy đen đột ngột khép lại, rồi lại ngay lập tức mở ra lần nữa.

Lần này, không có sự nuốt chửng, chỉ có một thứ từ bóng tối sâu thẳm đó từ từ bay xuống — đó là một tấm da trông cổ xưa, ố vàng, không rõ chất liệu.

Tấm da nhẹ bẫng, từ từ rơi xuống như một chiếc lông vũ.

Trương Hạo đưa tay ra, chính xác bắt lấy nó.

Cảm giác chạm vào lạnh buốt, mang một cảm giác thăng trầm khó tả.

Anh không thèm nhìn, trực tiếp đưa cho Hạo Thiên Chân đang đứng bên cạnh, người vẫn còn chưa hoàn hồn nhưng mắt lại đầy vẻ tò mò: "Thiên Chân, xem thử đây là gì." Hạo Thiên Chân hít sâu một hơi, ép mình bình tĩnh lại, cẩn thận nhận lấy tấm da.

Trên tấm da dùng một loại thuốc màu đỏ sẫm nào đó vẽ những đường nét và ký hiệu phức tạp.

Cậu cẩn thận xem xét, mày lúc nhíu chặt lúc giãn ra.

Một lúc lâu sau, cậu đột nhiên ngẩng đầu lên, vẻ mặt đầy kinh ngạc và phấn khích xen lẫn: "Tiểu Cữu!

Đây...

đây là một tấm bản đồ!

Một tấm bản đồ cấu trúc bên trong núi Côn Luân... cực kỳ chi tiết!

Anh xem tuyến đường chính này, nó... nó lại còn đánh dấu một con đường thông thẳng đến nơi sâu nhất trong lòng núi Côn Luân!" Mọi người nghe vậy, lập tức xúm lại.

Chỉ thấy bản đồ được vẽ vô cùng tinh xảo, núi non, sông ngòi, hang động, thậm chí một số đặc điểm địa hình khó hiểu cũng được đánh dấu rõ ràng, con đường uốn lượn cuối cùng chỉ đến khu vực trung tâm lại càng nổi bật.

"Tuyệt quá!" Bàn Tử kích động đập mạnh vào đùi, suýt nữa thì nhảy dựng lên: "Vừa lo không có đường đi, giờ đã có người dâng tận miệng!

Trương Hạo huynh đệ, năng lực hiến tế này của cậu cũng trâu bò quá rồi!

Không những dọn được quái mà còn rớt cả đồ!" Giải Tiểu Hoa cũng thở phào một hơi, kính phục nhìn Trương Hạo: "Tiểu Cữu, lần này lại nhờ cậu cả.

Vừa rồi thật là hiểm nghèo." Trương Hạo xua tay, sắc mặt hơi tái nhợt, rõ ràng việc hiến tế vừa rồi đã tiêu hao không ít sức lực của anh: "Chỉ là trùng hợp thôi, không ngờ hiến tế những xác chết này lại đổi được bản đồ.

Chuyện không nên chậm trễ, chúng ta hãy theo chỉ dẫn của bản

đồ, nhanh chóng đến trung tâm Côn Luân." Có mục tiêu và lộ trình rõ ràng, tinh thần mọi người phấn chấn hẳn lên, sau khi nghỉ ngơi một chút, họ liền đi theo hướng chỉ dẫn trên bản đồ, bước vào vùng đất sâu hơn, bí ẩn hơn phía sau cánh cửa đồng.

Mọi người mang theo sự mong đợi và bất an về những điều chưa biết, theo chỉ dẫn của tấm bản đồ da, bước vào một lối đi ngầm cổ xưa và bí ẩn.

Ban đầu, lối đi yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có tiếng bước chân của họ vang vọng trong không gian trống trải.

Tuy nhiên, không lâu sau, một cảm giác kỳ lạ lặng lẽ ập đến.

Không khí dường như tràn ngập một luồng sức mạnh vô hình, khiến tư duy của mọi người dần trở nên chậm chạp, ý thức cũng bắt đầu mơ hồ.

Bàn Tử là người đầu tiên nhận ra điều không ổn, gã lắc mạnh đầu, cố gắng làm cho mình tỉnh táo hơn, nhưng lại phát hiện cảnh vật trước mắt bắt đầu trở nên méo mó.

Đột nhiên, vô số vàng bạc châu báu xuất hiện trong tầm mắt gã, ánh sáng rực rỡ khiến gã hoa mắt mê mẩn.

"Thiên Chân, các cậu mau nhìn!

Nhiều bảo bối quá!" Bàn Tử phấn khích hét lớn, bất chấp tất cả lao về phía kho báu, hai tay điên cuồng đào bới trong đống vàng bạc, miệng còn lẩm bẩm: "Lần này chúng ta giàu to rồi, nửa đời sau không cần phải lo nữa!" Giải Tiểu Hoa cũng rơi vào ảo cảnh.

Anh nhìn thấy những người thân đã khuất, họ mỉm cười vẫy tay với anh, giọng nói quen thuộc vang lên bên tai anh.

"Tiểu Hoa, về đi, chúng tôi đều đang đợi con." Lời kêu gọi của người thân khiến mắt Giải Tiểu Hoa đỏ hoe, anh không chút do dự đi

về phía họ, muốn nắm lấy sự ấm áp đã lâu không có.

Hạo Thiên Chân thì rơi vào một cái bẫy câu đố phức tạp.

Cậu đang ở trong một mật thất khổng lồ, bốn bức tường khắc đầy những ký hiệu và câu đố kỳ lạ.

Mỗi câu đố dường như ẩn chứa một bí mật, chỉ cần giải được những câu đố này, là có thể tìm ra manh mối quan trọng dẫn đến trung tâm Côn Luân.

Chương 457

Hạo Thiên Chân nhíu chặt mày, toàn tâm toàn ý suy nghĩ, hoàn toàn quên mất mình đang ở trong tình thế nguy hiểm.

Khi mọi người lần lượt rơi vào ảo cảnh, Trương Hạo và Trương Kỳ Lân lại vẫn giữ được sự tỉnh táo.

Trương Hạo nhờ vào thể chất đặc biệt, có sức đề kháng tự nhiên với loại khí gây ảo giác này; còn Trương Kỳ Lân thì dựa vào ý chí kiên định, gắng gượng chống lại sự tấn công của ảo giác.

Nhìn đồng đội rơi vào nguy hiểm, Trương Hạo lòng nóng như lửa đốt.

Anh biết rõ, nếu không nhanh chóng cứu mọi người ra khỏi ảo cảnh, họ rất có thể sẽ mãi mãi chìm đắm trong đó.

Trương Hạo nhắm mắt, miệng lẩm nhẩm thần chú, bắt đầu thi triển một loại Thanh Tâm Chú cổ xưa.

Cùng với việc ngâm xướng chú văn, một luồng năng lượng dịu dàng từ trong cơ thể anh tỏa ra, dần dần lan tỏa khắp lối đi.

Cùng lúc đó, Trương Kỳ Lân cắt ngón tay mình, để máu nhỏ xuống đất.

Máu của anh có công hiệu đặc biệt, có thể xua tan sức mạnh tà ác.

Trương Kỳ Lân bôi máu lên trán của mọi người, cố gắng dùng cách này để đánh thức họ.

Dưới sự nỗ lực của Trương Hạo và Trương Kỳ Lân, mọi người cuối cùng cũng dần tỉnh lại từ ảo cảnh.

Bàn Tử nhìn hai tay mình đang nắm không khí, vẻ mặt ngơ ngác;

Giải Tiểu Hoa nhận ra mình bị ảo giác lừa gạt, trong lòng đầy thất vọng; Hạo Thiên Chân thì từ thế giới câu đố hoàn hồn trở lại, thở phào một hơi dài.

Đinh Ngọc Vũ Điệp, Dịch Táp, Hoắc Tú Tú và những người khác đều lòng còn sợ hãi mà thở hổn hển.

"Vừa rồi thật quá nguy hiểm, suýt nữa thì trúng chiêu." Bàn Tử lòng còn sợ hãi nói.

"Đúng vậy, loại khí gây ảo giác này quá đáng sợ, chúng ta phải cẩn thận." Giải Tiểu Hoa phụ họa.

Hạo Thiên Chân gật đầu, nhìn về phía Trương Hạo và Trương Kỳ Lân, cảm kích nói: "Lần này nhờ có Tiểu Cữu và Tiểu Ca, nếu không chúng ta đã gặp rắc rối lớn rồi." Trương Hạo xua tay, nói: "Mọi người không sao là tốt rồi, con đường phía trước còn rất dài, chúng ta không thể lơ là cảnh giác." Mọi người chỉnh đốn lại tinh thần, tiếp tục tiến lên, tuy nhiên, họ không biết rằng, phía trước còn nhiều nguy hiểm hơn đang chờ đợi họ.

Mọi người vừa đi qua hành lang ảo ảnh, còn chưa kịp hoàn hồn sau cơn nguy hiểm vừa rồi, cảnh tượng trước mắt đã khiến tim họ thắt lại.

Một đầm lầy ngầm khổng lồ trải ra trước mặt họ, trong đầm lầy tràn ngập chướng khí độc đủ màu sắc, như một làn sương mù mộng ảo nhưng lại chết người.

"Chướng khí độc này xem ra không đơn giản, mọi người cẩn thận." Trương Hạo vẻ mặt nghiêm trọng nhắc nhở.

Mọi người lần lượt đeo mặt nạ phòng độc, tuy nhiên, họ nhanh chóng phát hiện ra, mặt nạ phòng độc thông thường không thể chống lại sự xâm thực của chướng khí này.

Chướng khí độc chứa đựng tính ăn mòn mạnh mẽ, chỉ trong chốc lát, bề mặt mặt nạ phòng độc đã bắt đầu xuất hiện những vết ăn mòn lốm đốm.

“Làm sao bây giờ?

Mặt nạ phòng độc không có tác dụng!” Bàn Tử lo lắng hét lên.

Đúng lúc này, trong đầm lầy đột nhiên nổi lên những gợn sóng, một con quái vật bùn thối khổng lồ từ trong bùn lầy chui ra.

Con quái vật này toàn thân mọc đầy những xúc tu mềm nhũn, mỗi một xúc tu đều tỏa ra mùi hôi thối đến buồn nôn.

Cơ thể nó dường như được tạo thành từ bùn đất mục nát và chất dịch nhầy, khi di chuyển phát ra tiếng “xì xì”.

Còn chưa đợi mọi người phản ứng, con quái vật bùn thối đã vung xúc tu tấn công họ.

Bàn Tử giơ súng, bắn một tràng vào con quái vật, tuy nhiên đạn bắn vào người nó, giống như rơi vào đầm lầy, chỉ làm bắn lên một ít bùn, gần như không gây ra bất kỳ tổn thương nào.

Cùng lúc đó, trong đầm lầy lại trồi lên vô số con đỉa nước độc.

Những con đỉa nước độc này tốc độ nhanh như chớp, trong nháy mắt đã bao vây mọi người.

Miệng chúng sắc bén vô cùng, dễ dàng xuyên qua quần áo của mọi người, bám vào da họ, bắt đầu hút máu.

“A!

Mấy thứ này sao lại khó đối phó thế!” Giải Tiểu Hoa vừa vung vũ khí trong tay, cố gắng xua đuổi đỉa nước độc, vừa đau đớn hét lên.

Mọi người rơi vào thế bí, chướng khí độc, quái vật bùn thối và đỉa nước độc ba mối đe dọa, khiến mỗi hơi thở của họ đều đầy rẫy nguy

hiểm.

Vào thời khắc nguy cấp này, Hạo Thiên Chân đột nhiên nhớ đến tấm bản đồ da trong tay.

Cậu vội vàng mở bản đồ, cẩn thận tìm kiếm con đường an toàn qua đầm lầy.

"Mọi người đừng hoảng, trên bản đồ có đánh dấu một con đường tương đối an toàn, chúng ta đi theo hướng này!" Hạo Thiên Chân lớn tiếng hét.

Trương Hạo hít sâu một hơi, hai tay nhanh chóng kết ấn, một luồng năng lượng mạnh mẽ từ trong cơ thể anh tuôn ra, hình thành một lá chắn thanh tẩy vô hình tạm thời xung quanh mọi người.

Lá chắn này ngăn cách chướng khí độc bên ngoài, tranh thủ cho mọi người một chút thời gian thở dốc.

"Tôi chỉ có thể duy trì lá chắn này một lúc, mọi người tranh thủ thời gian!" Trương Hạo hét.

Trương Kỳ Lân tay cầm Hắc kim cổ đao, đi đầu tiên.

Ánh mắt anh kiên định, mỗi bước đi đều vững vàng.

Gặp phải quái vật bùn thối và đỉa nước độc cản đường, anh không chút do dự vung đao chém tới.

Thanh Hắc kim cổ đao trong tay anh như có sinh mệnh, lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, chém chết từng con sinh vật kỳ dị đó.

Mọi người theo sát phía sau Trương Kỳ Lân, men theo con đường được đánh dấu trên bản đồ mà gian nan tiến lên.

Mỗi bước đi, họ đều phải cẩn thận, sợ rơi vào vũng bùn.

Chướng khí độc không ngừng ăn mòn lá chắn thanh tẩy của Trương Hạo, phát ra tiếng "xì xèo", như lời thì thầm của ác quỷ.

“Hạo ca, còn chống đỡ được bao lâu?” Bàn Tử lo lắng hỏi.

Trương Hạo nghiến răng, nói: “Sắp rồi, chúng ta sắp ra khỏi khu vực nguy hiểm này rồi, cố gắng thêm chút nữa!” Ngay khoảnh khắc lá chắn sắp vỡ, mọi người cuối cùng cũng nhìn thấy rìa của đầm lầy.

Họ dốc toàn lực, tăng tốc bước chân, vào khoảnh khắc lá chắn vỡ tan, đã thành công thoát khỏi đầm lầy chướng khí độc.

Mọi người ngã quỵ xuống đất, thở hổn hển.

Nhớ lại kinh nghiệm trong đầm lầy vừa rồi, ai nấy đều lòng còn sợ hãi.

Tuy nhiên, họ biết rằng, đây chỉ là một khúc nhạc dạo nhỏ trong cuộc hành trình, phía trước còn nhiều nguy hiểm chưa biết đang chờ đợi họ.

Mọi người gian nan vượt qua đầm lầy chướng khí độc, còn chưa kịp thở, trước mắt lại hiện ra một đường hầm đầy những cấu trúc giống tổ ong khổng lồ.

Còn chưa kịp bước vào đường hầm, họ đã nghe thấy tiếng “ong ong” từ bên trong, như thể có vô số con ong đang bay lượn.

“Âm thanh này nghe không ổn lắm, mọi người cẩn thận.” Trương Kỳ Lân cảnh giác siết chặt thanh Hắc kim cổ đao.

Mọi người cẩn thận bước vào đường hầm, chỉ thấy vách và đỉnh đường hầm đầy những tổ ong dày đặc, mỗi tổ ong đều to bằng nắm tay.

Đột nhiên, một con quái trùng từ trong tổ ong chui ra, cơ thể nó màu đen, vỏ cứng, miệng sắc, trông vô cùng hung dữ.

Chương 458

Còn chưa đợi mọi người phản ứng, càng nhiều quái trùng từ các tổ ong tuôn ra, như thủy triều ùa về phía họ.

Số lượng quái trùng này cực kỳ lớn, trong nháy mắt đã nhấn chìm mọi người.

Bàn Tử kinh hãi hét: "Nhiều côn trùng thế này, chúng ta làm sao đánh lại!" Gã vội vàng giơ súng, bắn vào bầy quái trùng, nhưng đạn bắn vào vỏ cứng của chúng, chỉ phát ra tiếng "bốp bốp", nhưng không thể xuyên thủng lớp phòng ngự của chúng.

Giải Tiểu Hoa cũng rút vũ khí, lao vào cuộc chiến đấu kịch liệt với quái trùng.

Thân thủ anh nhanh nhẹn, ánh đao lóe lên, trong chốc lát đã chém chết không ít quái trùng.

Tuy nhiên, số lượng quái trùng quá nhiều, anh dần cảm thấy lực bất tòng tâm.

Hạo Thiên Chân vừa né tránh đòn tấn công của quái trùng, vừa suy nghĩ đối sách.

Cậu nhìn thấy một số cành cây khô bên cạnh, trong lòng khẽ động, vội vàng nhặt cành cây lên, dùng bật lửa đốt, cố gắng dùng hỏa công để xua đuổi quái trùng.

Tuy nhiên, những con quái trùng này dường như không sợ lửa, chúng vẫn điên cuồng lao về phía mọi người.

Ngay khi mọi người rơi vào thế bí, Bàn Tử đột nhiên nảy ra một ý, gã nhớ ra trong ba lô của mình còn lại một ít thuốc nổ.

"Mọi người mau tránh ra, tôi có cách!" Bàn Tử hét lớn, nhanh

chóng lấy thuốc nổ ra, châm ngòi, rồi ném thuốc nổ lên đỉnh đường hầm.

"Ầm!" Một tiếng nổ lớn, đá trên đỉnh đường hầm bị thuốc nổ phá tung, một lượng lớn đá rơi xuống, ngay lập tức chặn đứng đường tiến của bầy côn trùng.

Những con quái trùng đó bị chôn vùi dưới đống đá, phát ra những tiếng kêu thảm thiết.

"Mau đi!" Trương Kỳ Lân chớp lấy cơ hội, lớn tiếng hét.

Mọi người nhân cơ hội chui qua khe hở của đống đá, liều mạng chạy về phía trước.

Bầy quái trùng ở phía sau cố sức đuổi theo, nhưng vì đường hầm bị chặn, chúng nhất thời không thể đuổi kịp.

Mọi người chạy một mạch rất xa, cho đến khi không còn nghe thấy tiếng quái trùng, mới dừng lại.

Họ ngã quỵ xuống đất, thở hổn hển, mặt ai nấy đều lộ rõ vẻ mệt mỏi và kinh hoàng.

"Lần này thật quá nguy hiểm, suýt nữa thì toi mạng ở đây rồi." Bàn Tử lòng còn sợ hãi nói.

Mọi người kiểm tra vết thương, phát hiện không ít người trên người bị cắn những vết thương sâu, máu tươi chảy ròng ròng.

Tuy độc tính không mạnh, nhưng vết thương đau đớn vẫn khiến họ khó chịu.

"Mọi người xử lý sơ qua vết thương trước đi, chúng ta không thể ở đây quá lâu, phải nhanh chóng rời đi." Trương Hạo cố nén mệt mỏi, nói.

Mọi người lần lượt lấy thuốc mang theo, băng bó đơn giản cho

vết thương.

Sau đó, họ đứng dậy, tiếp tục đi theo hướng chỉ dẫn trên bản đồ.

Họ biết rằng, phía trước còn nhiều nguy hiểm hơn đang chờ đợi họ, nhưng họ không lùi bước, vì trong lòng họ có một niềm tin kiên định, đó là vén màn bí mật cốt lõi nhất của núi Côn Luân.

Mọi người khó khăn lắm mới thoát khỏi đường hầm tổ côn trùng, còn chưa kịp thở, đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho hít một hơi lạnh.

Con đường mà bản đồ chỉ dẫn, lại có một đoạn cần phải đi qua một khu vực dung nham ngầm đang hoạt động.

Chỉ thấy phía trước là một hồ dung nham khổng lồ đang sôi sùng sục, nhiệt độ cao làm cho không khí cũng bị bóp méo, thỉnh thoảng có dung nham phun trào, như một lò luyện ngục có thể phun trào bất cứ lúc nào.

“Làm sao mà qua được đây?” Bàn Tử nhìn hồ dung nham trước mắt, mặt đầy vẻ tuyệt vọng.

Hạo Thiên Chân nhíu mày, cẩn thận quan sát môi trường xung quanh, cố gắng tìm ra một con đường an toàn.

“Mọi người đừng hoảng, chúng ta đi dọc theo rìa hồ xem có con đường đá hẹp nào có thể đi qua không.” Hạo Thiên Chân nói.

Mọi người cẩn thận đi dọc theo rìa hồ dung nham, đá dưới chân nóng rẫy, mỗi bước đi đều có thể cảm nhận được đế giày bị nung đến mềm nhũn.

Không khí tràn ngập mùi lưu huỳnh hăng nồng, khiến người ta khó thở.

Họ phải luôn cẩn thận, để không bị dung nham phun trào bắn

trúng.

Đột nhiên, một sinh vật nguyên tố được tạo thành từ dung nham và đá từ trong dung nham nhảy ra, lao về phía họ.

Sinh vật nguyên tố này có kích thước khổng lồ, toàn thân cháy bừng bừng ngọn lửa, đi đến đâu, mặt đất đều bị đốt cháy đỏ rực.

Nó vung cánh tay khổng lồ, mang theo một luồng khí nóng, khiến người ta không thể đến gần.

"Cẩn thận!" Trương Kỳ Lân hét lớn, tay cầm Hắc kim cổ đao xông lên.

Thân hình anh nhanh nhẹn, linh hoạt luồn lách dưới đòn tấn công của sinh vật nguyên tố, cố gắng tìm ra điểm yếu của nó.

Tuy nhiên, vỏ ngoài của sinh vật nguyên tố cứng vô cùng, Hắc kim cổ đao chém vào, chỉ làm tóe lên một chuỗi tia lửa, nhưng không thể gây ra tổn thương thực chất.

Mọi người rơi vào cuộc chiến khó khăn với sinh vật nguyên tố, tuy Trương Kỳ Lân và Trương Hạo dựa vào thực lực mạnh mẽ, tạm thời chống đỡ được đòn tấn công của nó, nhưng những người khác cũng bị nhiệt độ cao hành hạ đến mệt lả.

Dưới sức nóng của nhiệt độ cao, mồ hôi của mọi người nhanh chóng bốc hơi, nguồn nước cạn kiệt nhanh chóng.

Ai nấy đều cảm thấy miệng khô lưỡi rát, cổ họng như muốn bốc khói, cơ thể cũng dần trở nên yếu ớt, hành động chậm chạp, có nguy cơ mất nước ngất xỉu bất cứ lúc nào.

"Không được rồi, tôi sắp không chịu nổi nữa, nước... tôi muốn uống nước." Bàn Tử yếu ớt nói, môi gã đã khô nứt, da cũng trở nên khô ráp bong tróc.

Hạo Thiên Chân nhìn túi nước còn lại không nhiều của mình, trong lòng lo lắng vô cùng.

"Mọi người cố gắng thêm chút nữa, chúng ta nhanh chóng tìm nơi an toàn nghỉ ngơi." Hạo Thiên Chân động viên mọi người.

Ngay khi mọi người sắp không chịu nổi, Trương Hạo đột nhiên nghĩ ra một cách.

Anh tập trung tinh thần, thi triển pháp thuật, hình thành một lá chắn mát mẻ tạm thời xung quanh mọi người, tạm thời giảm bớt sự tấn công của nhiệt độ cao.

"Mọi người mau nhân cơ hội đi về phía trước, lá chắn này của tôi không duy trì được lâu đâu." Trương Hạo hét.

Dưới sự bảo vệ của lá chắn của Trương Hạo, mọi người tăng tốc bước chân.

Họ men theo con đường đá hẹp, gian nan tiến lên, mỗi bước đi đều vô cùng khó khăn.

Khi lá chắn sắp biến mất, họ cuối cùng cũng nhìn thấy lối ra của khu vực dung nham.

Mọi người dốc toàn lực, xông ra, thoát khỏi địa ngục dung nham đáng sợ này.

Mọi người ngã quỵ xuống đất, thở hổn hển, cảm nhận niềm vui sướng vì sống sót sau kiếp nạn.

Mọi người trải qua muôn vàn khổ cực, vượt qua khu vực dung nham nóng bỏng đó, tưởng rằng nguy hiểm đã tạm thời qua đi, nhưng cảnh tượng trước mắt lại khiến tim họ một lần nữa chìm xuống đáy vực.

Một thế giới băng giá đến khó tin xuất hiện trước mắt họ, xung

quanh toàn là băng đen vạn năm không tan, như thể thời gian đã bị đóng băng ở đây.

Vừa bước vào thế giới này, một luồng khí lạnh thấu xương đã ập vào mặt, mọi người chỉ cảm thấy như bị vô số cây kim đâm vào da, mỗi lỗ chân lông đều run rẩy.

Chương 459

“Lạnh quá đi mất!” Bàn Tử không nhịn được rùng mình, răng va vào nhau lập cập.

Hơi thở của họ ngay lập tức biến thành sương băng trắng xóa, lơ lửng trong không khí không tan.

Một loại năng lượng băng giá vô hình không ngừng ăn mòn nhiệt độ cơ thể và ý chí của họ, hành động của mọi người trở nên cứng đờ, chậm chạp, mỗi bước đi như kéo theo xiềng xích ngàn cân.

Tư duy dường như cũng sắp bị đóng băng, đầu óc trở nên mụ mị, phản ứng cũng chậm chạp.

Hạo Thiên Chân chỉ cảm thấy cơ thể mình ngày càng nặng, ý thức cũng dần mơ hồ, một ý nghĩ muốn bỏ cuộc nảy sinh trong lòng.

Trong môi trường cực kỳ lạnh lẽo này, Trương Hạo biết rõ nếu không có biện pháp, mọi người đều sẽ không giữ được mạng sống.

Anh nghiến răng, tập trung tinh thần, đốt cháy năng lượng của bản thân để sưởi ấm cho mọi người.

Chỉ thấy hai tay anh nhanh chóng kết ấn, trên người tỏa ra một lớp ánh sáng vàng nhạt, ánh sáng dần lan rộng, bao phủ mọi người.

Dưới sự bảo vệ của ánh sáng vàng này, mọi người cảm thấy cái lạnh giảm đi một chút, cơ thể cũng dần hồi phục một ít tri giác.

“Hạo ca, vất vả cho anh rồi.” Hạo Thiên Chân cảm kích nói.

Trương Hạo xua tay, sắc mặt tái nhợt, nhưng trán lại đầy mồ hôi, rõ ràng việc duy trì lá chắn năng lượng này đối với anh tiêu hao rất lớn.

“Mọi người đừng lơ là, chúng ta phải nhanh chóng tìm đường rời khỏi đây.” Trương Hạo thở hổn hển nói.

Mọi người tiếp tục gian nan tiến lên, mặt băng vô cùng trơn, họ chỉ có thể cẩn thận di chuyển từng bước, sợ vô ý trượt ngã.

Trên vùng băng nguyên tĩnh lặng này, chỉ có tiếng thở nặng nề và tiếng bước chân chậm chạp của họ.

Đáng sợ hơn là, trong những lớp băng đó dường như có thứ gì đó bị đóng băng, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy những bóng đen mờ ảo lướt qua.

“Các cậu nhìn kìa, đó là gì?” Giải Tiểu Hoa kinh hãi chỉ vào một bóng đen lướt nhanh trong lớp băng hét lên.

Mọi người vội vàng dừng lại, căng thẳng nhìn chằm chằm vào lớp băng.

Chỉ thấy một bóng đen khổng lồ lờ mờ hiện ra trong lớp băng, hình thù kỳ quái, khiến người ta sởn gai ốc.

Bóng đen đó dường như nhận ra ánh mắt của mọi người, đột nhiên lao về phía họ, tốc độ cực nhanh.

Mọi người sợ hãi lùi lại, Trương Kỳ Lân nhanh chóng rút thanh Hắc kim cổ đao, chuẩn bị chiến đấu.

Tuy nhiên, ngay khi bóng đen sắp va vào bề mặt băng, nó lại đột nhiên biến mất, chỉ để lại những bóng người còn chưa hoàn hồn.

“Rốt cuộc đó là thứ gì vậy?” Bàn Tử lòng còn sợ hãi hỏi.

Không ai có thể trả lời câu hỏi của gã, bóng đen bí ẩn này đã phủ lên lòng họ một lớp bóng tối dày đặc hơn.

Mọi người mang theo tâm trạng lo lắng, tiếp tục tiến lên trong nhà tù băng giá này, không biết phía trước chờ đợi họ, rốt cuộc là loại

khủng bố và bí ẩn nào.

Trải qua vô vàn gian truân, cuối cùng mọi người cũng đến được điểm cuối của bản đồ.

Trước mắt là một hang động ngầm khổng lồ tỏa ra khí tức nguyên thủy, cổ xưa, bàng bạc không thể tả, ở trung tâm hang động, lờ mờ có thể thấy được hình dáng của một tế đàn hoặc di tích khổng lồ không thể tưởng tượng nổi.

Nơi đó, dường như chính là điểm cuối của tất cả — nơi Cổ Thần ngủ say, bí mật cốt lõi nhất của núi Côn Luân.

Mọi người nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng vừa kích động vừa căng thẳng.

Kích động vì họ đã trải qua muôn vàn khổ cực, cuối cùng cũng tìm thấy nơi trong truyền thuyết, sắp vén màn bí mật của Cổ Thần; căng thẳng vì họ không biết ở nơi bí ẩn này, sẽ còn gặp phải những nguy hiểm và thử thách gì.

“Chúng ta cuối cùng cũng đến rồi.” Hạo Thiên Chân kích động nói, trong mắt lóe lên tia phấn khích.

“Cẩn thận một chút, khí tức ở đây rất kỳ quái, e rằng vẫn còn nguy hiểm chưa biết.” Trương Kỳ Lân cảnh giác nói, hai tay siết chặt thanh Hắc kim cổ đao.

Trương Hạo gật đầu, vẻ mặt nghiêm trọng nói: “Mọi người hành động cẩn thận, đừng dễ dàng đến gần tế đàn đó, trước tiên quan sát tình hình xung quanh.” Mọi người cẩn thận bước vào hang động ngầm, không khí xung quanh như đông cứng lại, tràn ngập một luồng khí tức ngột ngạt.

Tiếng bước chân của họ vang vọng trong hang động trống trải, nghe đặc biệt rõ ràng.

Khi họ dần đến gần tế đàn, một cảm giác áp bức không tên ập đến, khiến tim họ không tự chủ được mà đập nhanh hơn.

Đột nhiên, trên tế đàn phát ra một luồng ánh sáng chói mắt, mọi người vội vàng dùng tay che mắt.

Sau khi ánh sáng biến mất, họ nhìn thấy trên tế đàn xuất hiện một bóng người khổng lồ, bóng người đó tỏa ra những dao động năng lượng mạnh mẽ, khiến người ta không rét mà run.

"Đây...

đây là thứ gì vậy?" Bàn Tử kinh hãi hét lên.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, bóng người khổng lồ đó đã lao về phía họ, tốc độ cực nhanh.

Mọi người nín thở, nhìn chằm chằm vào bóng đen khổng lồ đang bốc lên từ trung tâm tế đàn.

Nó không có hình thái cố định, tựa như được ngưng tụ từ bóng tối và ác ý thuần túy nhất.

Chỉ riêng sự tồn tại của nó cũng khiến không khí xung quanh ngưng đọng, ánh sáng bị bóp méo, không gian phát ra tiếng rên rỉ như không chịu nổi sức nặng.

"Lùi lại!" Trương Kỳ Lân quát lên một tiếng chói tai, Hắc Kim Cổ Đao đã ra khỏi vỏ, hóa thành một tia chớp đen lao lên đón đầu.

Tuy nhiên, lưỡi đao đủ sức chém sắt như chém bùn lại chém vào bóng đen như đá ném xuống biển sâu, không gợn lên một chút sóng nào.

Một chiếc vuốt khổng lồ mờ ảo thò ra từ trong bóng đen, trông có vẻ chậm chạp nhưng lại vỗ chính xác vào ngực Trương Kỳ Lân.

"Bốp!" Một tiếng động trầm đục vang lên, Trương Kỳ Lân bay

ngược ra sau như diều đứt dây, đập mạnh vào vách đá lạnh lẽo, máu tươi trào ra từ khóe miệng, Hắc Kim Cổ Đao tuột khỏi tay rơi xuống đất, phát ra tiếng kêu trong trẻo.

"Tiểu Ca!" Hạo Thiên Chân và Bàn Tử kinh hãi hét lên, đồng thời ra tay.

Họng súng trong tay Bàn Tử khạc lửa, nhưng đạn lại xuyên thẳng qua bóng đen, găm vào tế đàn phía sau, để lại những vết hằn trắng mờ.

Phi đao của Giải Tiểu Hoa thì như bắn vào hư không, biến mất không một tiếng động.

Bóng đen dường như bị chọc giận, phát ra một tiếng hét a a không thành tiếng.

Tiếng hét đó tác động thẳng vào linh hồn mọi người, khiến tất cả đầu đau như búa bổ, hành động lập tức cứng đờ.

Nó lướt tới như quỷ mị, những luồng khí đen như xúc tu bao trùm lấy cả nhóm.

"Nghiệt chướng!

Đừng hòng làm càn!" Vẻ mặt Trương Hạo ngưng trọng, hai tay kết ấn, năng lượng quanh thân bùng nổ, một luồng kim quang rực rỡ hóa thành kiếm bén chém về phía hắc ảnh.

Đây là đòn tấn công bằng huyết mạch của anh, đủ sức tịnh hóa những tà ma thông thường.

Thế nhưng, khoảnh khắc kim quang tiếp xúc với bóng đen, nó lại tan chảy nhanh chóng như băng tuyết gặp nắng gắt!

Một luồng khí đen tách ra từ hắc ảnh, lao ra như rắn độc, với tốc độ vượt qua thị giác xuyên thủng lớp năng lượng hộ thể của Trương

Hạo, đập mạnh vào ngực anh.

“Phụt!” Thân hình Trương Hạo chấn động mạnh, phun ra một ngụm máu tươi, loạng choạng lùi lại mấy bước, lần đầu tiên trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi khó tin.

Chương 460

Kể từ khi có được hệ thống dung hợp vạn vật, anh tung hoành khắp nơi, sao có thể bị thương nặng đến thế?

Sức mạnh của hắc ảnh này hoàn toàn vượt xa dự đoán của anh!

Hắc ảnh dường như đã xác định được mục tiêu uy hiếp lớn nhất là Trương Hạo, cơ thể chính hóa thành một cái miệng khổng lồ đen ngòm nuốt chửng mọi thứ, bao trùm lấy Trương Hạo đang bị thương.

Cái bóng của tử thần lập tức ập xuống, tất cả mọi người đều bị uy áp kinh hoàng trấn áp đến mức ngón tay cũng không thể cử động, trong mắt tràn ngập tuyệt vọng.

Ngay vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc… "Gầm!!!" Một tiếng gầm rú như đến từ thời hồng hoang thái cổ đột nhiên vang lên từ trong cơ thể Trương Hạo!

Tiếng gầm này tràn ngập uy nghiêm và sức mạnh vô thượng, lập tức đánh tan sự áp chế linh hồn mà hắc ảnh mang lại.

Chỉ thấy ngực Trương Hạo tỏa ra ánh sáng rực rỡ, khí huyết nóng bỏng như núi lửa phun trào, một thân ảnh khổng lồ màu đỏ như máu, bao quanh là những đạo văn màu vàng kim lao vút ra!

Thủy Kỳ Lân!

Nó có hình dáng như một con sư tử khổng lồ, đầu có gạc hươu, mình phủ vảy rồng, móng đạp mây, toàn thân bốc lên ngọn lửa dường như có thể thiêu rụi cả hư không.

Đôi mắt của nó như hai mặt trời rực rỡ, tràn ngập khí tức cổ xưa, cao quý và bá đạo.

Khoảnh khắc Thủy Kỳ Lân xuất hiện, toàn bộ uy áp cổ xưa trong

hang động dưới lòng đất đều bị khí phách đế vương của nó thay thế.

Khí tức sinh mệnh và dao động pháp tắc bàng bạc khiến tất cả những người có mặt đều cảm thấy mình nhỏ bé như con kiến.

Thủy Kỳ Lân khinh miệt nhìn cái miệng đen ngòm kia, trong mắt lóe lên một tia tức giận vì bị xúc phạm.

Nó thậm chí không có động tác thừa, chỉ há cái miệng khổng lồ, hút mạnh một cái về phía hắc ảnh!

Một lực hút không thể chống cự được sinh ra.

Hắc ảnh kinh hoàng khiến mọi người bó tay chịu trói, làm Trương Hạo trọng thương, lúc này lại phát ra một tiếng hét a a vô hình thê lương và méo mó.

Giống như gặp phải khắc tinh, nó không chút sức phản kháng nào bị xé nát, kéo dài ra, cuối cùng hóa thành từng luồng năng lượng hắc ám tinh khiết, bị Thủy Kỳ Lân nuốt chửng vào bụng.

Toàn bộ quá trình chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Hang động dưới lòng đất trở lại yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng lách tách khe khẽ của ngọn lửa trên người Thủy Kỳ Lân và tiếng thở dốc nặng nề của mọi người.

"Kết… kết thúc rồi?" Bàn Tử ngồi phịch xuống đất, lau mồ hôi lạnh.

Giải Tiểu Hoa đỡ Trương Kỳ Lân đang bị thương, còn Hạo Thiên Chân thì vội vàng chạy đến bên Trương Hạo: "Hạo ca, anh sao rồi?" Trương Hạo đè nén sự kinh ngạc trong lòng, lắc đầu, ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía tế đàn: "Vẫn chưa xong." Dường như để chứng minh lời nói của anh, trung tâm tế đàn lại một lần nữa rung chuyển dữ dội.

Lần này, hắc ảnh tuôn ra còn mạnh hơn cái bóng trước đó gấp nhiều lần!

Hình thái của nó ngưng thực hơn, ác ý tỏa ra gần như hóa thành thực chất, khiến lớp băng huyền xung quanh cũng bắt đầu nứt ra, tan chảy.

Thủy Kỳ Lân phát ra một tiếng gầm trầm thấp, dường như cũng cảm nhận được sự khiêu chiến.

Nó bốn vó đạp lửa, chủ động lao về phía hắc ảnh thứ hai.

Lần này, trận chiến không còn là sự nuốt chửng một chiều nữa.

Hắc ảnh biến ảo ra vô số binh khí và xúc tu dữ tợn, va chạm với ngọn lửa và móng vuốt sắc bén của Thủy Kỳ Lân, phát ra những tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Sóng năng lượng xung kích lan ra tứ phía, cả hang động dưới lòng đất đều rung chuyển.

Cuối cùng, Thủy Kỳ Lân lại một lần nữa bộc phát, đạo văn trên người sáng đến cực hạn, hóa thành một vòng xoáy pháp tắc khổng lồ, nghiền nát và nuốt chửng hắc ảnh mạnh hơn kia.

Nhưng sau khi nuốt chửng, thân ảnh của Thủy Kỳ Lân cũng mờ đi một chút.

Nó quay đầu nhìn Trương Hạo một cái, rồi hóa thành một luồng sáng chui lại vào cơ thể anh.

Mọi người không dám chậm trễ, nhân lúc tạm nghỉ, nhanh chóng lao về phía tế đàn.

Tế đàn được xây bằng một loại vật liệu màu đen không phải kim loại cũng không phải ngọc, bề mặt khắc đầy những phù văn quỷ dị chưa từng thấy.

Những phù văn này dường như đang chầm chậm lưu chuyển, nhìn lâu khiến người ta chóng mặt hoa mắt.

Trung tâm tế đàn là một cái ao trũng, bên trong trống không, nhưng lại tỏa ra khí tức xui xẻo nồng nặc nhất, rõ ràng hai hắc ảnh kia chính là được sinh ra từ đây.

Trên vách tường xung quanh tế đàn, họ phát hiện một loạt bích họa cổ xưa.

"Thiên Chân, mau xem trên này nói gì?" Trương Hạo thúc giục, một bên cảnh giác quan sát cái ao trũng ở trung tâm tế đàn.

Hạo Thiên Chân cố nén cảm giác khó chịu, cẩn thận giải mã những bức bích họa được tạo thành từ những phù hiệu quỷ dị và hình ảnh trừu tượng.

Sắc mặt cậu càng lúc càng trắng, giọng nói run rẩy: "Bích họa nói... nơi này không phải là nơi Cổ Thần ngủ say, mà là... nơi phong ấn!

Phong ấn một phần thân thể và ý chí của một 'Cổ Thần' đã bị phanh thây trấn áp từ thời viễn cổ.

Những hắc ảnh kia... căn bản không phải là ý thức hoàn chỉnh, mà chỉ là một tia... tàn niệm... thỉnh thoảng thoát ra từ thân thể bị phong ấn của Cổ Thần!" "Một tia tàn niệm?!" Bàn Tử hét lên thất thanh, tròng mắt gần như lồi ra ngoài: "Đùa cái gì thế!

Một tia tàn niệm mà suýt nữa giết sạch chúng ta?!

Ngay cả Hạo ca và con Kỳ Lân kia cũng..." Giải Tiểu Hoa cũng hít một hơi khí lạnh: "Một tia tàn niệm đã kinh khủng như vậy, vậy bản thể Cổ Thần bị phong ấn... sẽ mạnh đến mức nào?

Đơn giản là không thể tưởng tượng nổi!" Trương Kỳ Lân lau vết máu ở khóe miệng, ánh mắt ngưng trọng chưa từng có.

Trương Hạo xoa xoa ngực vẫn còn đau âm ỉ, nhìn cái ao trũng sâu không thấy đáy ở trung tâm tế đàn, trong lòng dấy lên sóng to gió lớn.

Một tia tàn niệm thoát ra đã như vậy, nếu phong ấn lỏng lẻo, sức mạnh thực sự của Cổ Thần bị rò rỉ, thậm chí thoát ra ngoài...

đó sẽ là tai họa của cả thế giới.

Lúc này họ mới thực sự nhận ra, bí mật cốt lõi của Côn Luân Sơn không phải là kỳ ngộ hay kho báu như họ tưởng tượng ban đầu, mà là một sự tồn tại kinh hoàng đang say ngủ, đủ sức hủy diệt tất cả.

Con đường phía trước, dường như lập tức bị bóng tối vô tận bao trùm.

Ngay lúc này, tế đàn đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Mọi người vội vàng quay lại, chỉ thấy phù văn trên tế đàn tỏa sáng rực rỡ.

Những phù văn vốn tĩnh lặng giờ như được ban cho sự sống, bắt đầu chậm rãi lưu chuyển.

Chương 461

Cùng với sự lưu chuyển của phù văn, trung tâm tế đàn dần dần xuất hiện một lối vào thông đạo tỏa ra ánh sáng u tối.

Lối vào thông đạo được bao quanh bởi những phù văn kỳ dị, chúng lấp lánh ánh sáng huyền bí, như đang kể lại những bí mật cổ xưa.

Ánh sáng u tối tỏa ra từ trong thông đạo, soi sáng một khu vực nhỏ xung quanh, nhưng lại khiến người ta cảm thấy như có một sức mạnh bí ẩn ẩn chứa bên trong, thu hút mọi người tiến đến khám phá.

Cả nhóm nhìn nhau, trong mắt vừa có căng thẳng, vừa có mong đợi.

Họ biết rằng, thông đạo này rất có thể là lối vào nơi Cổ Thần tọa lạc, nhưng cũng có thể ẩn giấu nhiều nguy hiểm chưa biết hơn.

"Đây có phải là thông đạo đến chỗ Cổ Thần không?" Bàn Tử nuốt nước bọt, giọng nói có chút run rẩy.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ sợ hãi, nhưng cũng mang theo một chút tò mò.

Sau khi trải qua trận chiến vừa rồi, hắn vừa kính sợ con đường bí ẩn này, vừa không kìm được muốn tìm hiểu cho ra nhẽ.

"Dù có phải hay không, chúng ta đã đi đến bước này rồi, không có đường lui." Trương Kỳ Lân nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, ánh mắt kiên định nói.

Giọng anh trầm thấp mà mạnh mẽ, toát lên một luồng dũng khí và quyết tâm không sợ hãi.

Theo anh, một khi đã bước lên con đường đầy nguy hiểm này, thì

phải dũng cảm tiến về phía trước, bất kể điều gì đang chờ đợi họ.

Trương Hạo gật đầu, ánh mắt kiên định nhìn lối vào thông đạo, nói: "Mọi người cẩn thận, giữ cảnh giác.

Chúng ta không biết bên trong thông đạo có gì, nhất định phải chuẩn bị đầy đủ." Nói xong, anh đi đầu về phía lối vào.

Mọi người hít một hơi thật sâu, đi sát phía sau Trương Hạo, chậm rãi bước vào thông đạo.

Thân ảnh của họ dưới ánh sáng u tối trông có chút mờ ảo, như sắp bước vào một thế giới chưa biết.

Khi họ tiến vào, ánh sáng phù văn ở lối vào dần yếu đi, cuối cùng biến mất, chỉ còn lại một màn đêm bao trùm lấy họ.

Cả nhóm vừa bước vào thông đạo, một luồng khí ẩm ướt mục nát đã ập vào mặt, như một bàn tay vô hình siết chặt lấy cổ họng họ.

Trên hai bên vách thông đạo, những luồng sáng u tối yếu ớt và quỷ dị lấp lánh, ánh sáng đó như ma trơi, chập chờn bất định, phản chiếu bóng dáng mọi người trở nên méo mó và dữ tợn.

"Mọi người cẩn thận, trong thông đạo này chắc chắn có ẩn chứa cơ quan." Trương Hạo vẻ mặt ngưng trọng, giọng nói trầm thấp.

Ánh mắt anh như đuốc, cảnh giác quét nhìn xung quanh, không bỏ qua bất kỳ động tĩnh nhỏ nào.

Mỗi bước đi đều vô cùng cẩn trọng, như thể dưới chân có thể kích hoạt cơ quan chết người bất cứ lúc nào.

Lời vừa dứt, Trương Kỳ Lân đi đầu đột nhiên dừng bước, ánh mắt anh lập tức trở nên sắc bén vô cùng, nhìn chằm chằm vào mặt đất phía trước.

Chỉ thấy trên mặt đất có một phiến đá hơi nhô lên, trông lạc lõng

so với mặt đất xung quanh.

Trương Kỳ Lân theo bản năng cảm thấy, đằng sau phiến đá này ẩn giấu nguy hiểm cực lớn.

Đúng lúc này, Bàn Tử tò mò tiến lên, muốn xem cho rõ.

Hành động của hắn đã kích hoạt cảm ứng của phiến đá, chỉ nghe một tiếng "vút", một mũi tên sắc bén từ lỗ tối trên vách tường bắn ra, mục tiêu chính là ngực Bàn Tử.

"Cẩn thận!" Trương Hạo mắt nhanh tay lẹ, hét lớn.

Đồng thời, thân hình anh lóe lên, lao tới như một tia chớp đen.

Ngay khoảnh khắc mũi tên sắp găm vào Bàn Tử, Trương Hạo liền bổ nhào đè hắn xuống đất.

Mũi tên sượt qua người họ, cắm vào bức tường phía bên kia, phát ra tiếng "phập" trầm đục.

"Hú, nguy hiểm thật!" Bàn Tử lòng còn sợ hãi thở hổn hển, trán đầy mồ hôi.

Mặt hắn tràn ngập vẻ kinh hoàng, khoảnh khắc vừa rồi, hắn như đã lướt qua vai tử thần.

"Đừng ai động đậy lung tung!

Cơ quan trong thông đạo này chắc chắn không chỉ có một cái." Trương Hạo đứng dậy, phủi bụi trên người, nghiêm túc nói.

Trong mắt anh lộ ra một tia lo lắng, anh biết, chặng đường tiếp theo sẽ còn nhiều nguy hiểm và thử thách hơn nữa.

Cả nhóm tiếp tục cẩn thận tiến về phía trước, mỗi bước đi đều phải quan sát kỹ môi trường xung quanh.

Tuy nhiên, nguy hiểm lại như quỷ mị, không thể đề phòng.

Đột nhiên, mặt đất dưới chân Giải Tiểu Hoa sụp xuống không một dấu hiệu báo trước, một cái hố đen sâu không thấy đáy xuất hiện trước mặt mọi người.

Giải Tiểu Hoa kinh hãi hét lên, cơ thể nhanh chóng rơi xuống.

"Tiểu Hoa!" Hạo Thiên Chân hoảng sợ hét lớn.

Cậu không chút do dự đưa tay ra nắm lấy Giải Tiểu Hoa, nhưng chỉ túm được vạt áo của anh.

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Trương Kỳ Lân nhanh chóng rút Hắc Kim Cổ Đao, cắm đao xuống đất, sau đó dùng tay kia nắm lấy chuôi đao, người nhoài về phía trước, đưa tay ra kéo Giải Tiểu Hoa.

Giải Tiểu Hoa vùng vẫy trong không trung, ánh mắt tràn ngập sợ hãi và tuyệt vọng.

Ngay khi anh sắp rơi vào hố đen, tay của Trương Kỳ Lân cuối cùng cũng nắm được cổ tay anh.

Trương Kỳ Lân dùng sức kéo mạnh, đưa Giải Tiểu Hoa trở về từ bờ vực tử thần.

"Cảm ơn Tiểu Ca." Giải Tiểu Hoa sắc mặt tái nhợt, giọng nói run rẩy.

Cơ thể anh vẫn không ngừng run rẩy, trải nghiệm vừa rồi khiến anh vẫn còn sợ hãi.

Mọi người còn chưa kịp thở phào, hai bên vách thông đạo đột nhiên phun ra một luồng khói độc nồng nặc.

Khói độc màu xanh lục, tỏa ra một mùi hôi thối nồng nặc, khiến người ta ngửi thấy là muốn nôn.

"Không ổn, là khói độc!

Mau bịt mũi miệng lại!" Trương Hạo hét lớn.

Anh nhanh chóng lấy mặt nạ phòng độc từ trong không gian ra, đưa cho mọi người.

Cả nhóm vội vàng đeo mặt nạ phòng độc, mới miễn cưỡng chống lại được sự tấn công của khói độc.

Bị khói độc bao phủ, tầm nhìn của mọi người trở nên cực kỳ mờ ảo, chỉ có thể lần mò tiến về phía trước.

Bước chân của họ trở nên chậm hơn, mỗi bước đi đều đầy bất định.

Trong thông đạo thỉnh thoảng lại vang lên tiếng cơ quan bị kích hoạt, khiến người ta kinh hồn bạt vía.

"Cơ quan trong thông đạo này nhiều quá, bao giờ chúng ta mới ra ngoài được đây?" Bàn Tử phàn nàn.

Giọng hắn đầy mệt mỏi và bất lực, dưới sự uy hiếp của tầng tầng lớp lớp cơ quan, hắn đã cảm thấy có chút đuối sức.

Chương 462

“Đừng nản lòng, chúng ta nhất định sẽ tìm được lối ra.

Mọi người cố gắng thêm chút nữa.” Hạo Thiên Chân cổ vũ.

Ánh mắt cậu lộ ra niềm tin vững chắc, dù đối mặt với khó khăn to lớn, nhưng cậu vẫn không từ bỏ hy vọng.

Cả nhóm tiếp tục gian nan tiến về phía trước, thân ảnh của họ trong làn khói độc và ánh sáng u tối đan xen, trông càng thêm nhỏ bé và bất lực.

Tuy nhiên, họ không bị khó khăn dọa sợ, mà dìu dắt lẫn nhau, từng bước một đi về phía trước không xác định.

Sau khi trải qua một hành trình gian nan đầy cơ quan cạm bẫy, cả nhóm cuối cùng cũng đến một khu vực rộng rãi trong thông đạo.

Nơi đây lan tỏa một lớp sương mù màu tím nhạt, trong sương mù lấp lánh ánh sáng kỳ dị, như vô số vì sao đang nhấp nháy.

“Đây là đâu?

Sao cảm giác kỳ lạ thế.” Bàn Tử cảnh giác nhìn xung quanh, ánh mắt đầy nghi hoặc và bất an.

Tay hắn nắm chặt vũ khí, sẵn sàng đối phó với nguy hiểm có thể xuất hiện.

“Mọi người cẩn thận, sương mù này có thể có vấn đề.” Trương Hạo nhíu mày, vẻ mặt ngưng trọng nói.

Anh đảo mắt qua lại trong sương mù, cố gắng tìm ra bí mật ẩn giấu bên trong.

Anh cảm thấy nơi này dường như ẩn giấu một loại sức mạnh

cường đại và bí ẩn, khiến người ta không rét mà run.

Ngay khi mọi người đang cẩn thận dò xét, đột nhiên, cảnh tượng trước mắt thay đổi.

Con đường vốn trống trải bỗng chốc biến thành một thành phố sầm uất, nhà cao tầng san sát, xe cộ tấp nập, người người vội vã đi trên đường, tiếng cười nói không ngớt.

"Đây… đây là sao?

Sao chúng ta lại đến đây?" Hạo Thiên Chân kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt mờ mịt.

Đầu óc cậu rối bời, không thể hiểu được những gì đang xảy ra.

"Đây là huyễn trận!

Mọi người đừng bị mê hoặc!" Trương Hạo hét lớn.

Giọng anh vang vọng trong huyễn trận, cố gắng đánh thức lý trí của mọi người.

Anh biết rằng, huyễn trận này lợi dụng nỗi sợ hãi và khao khát trong lòng người để tạo ra ảo ảnh, từ đó mê hoặc tâm trí.

Tuy nhiên, một số người đã sa vào ảo ảnh, không thể thoát ra.

Bàn Tử nhìn thấy vàng bạc châu báu mà hắn hằng mơ ước chất thành núi, mắt hắn trợn tròn, trên mặt lộ ra nụ cười tham lam, bất chấp tất cả lao tới, muốn chiếm lấy số của cải này.

"Bàn Tử, đừng qua đó!

Đó là giả!" Hạo Thiên Chân hét lớn, cố gắng ngăn cản Bàn Tử.

Giọng cậu đầy lo lắng và sốt ruột, cậu biết một khi Bàn Tử sa vào ảo ảnh, sẽ rất khó tỉnh lại.

Nhưng Bàn Tử đã bị lòng tham che mờ đôi mắt, hoàn toàn không

nghe lọt lời của Hạo Thiên Chân.

Hắn điên cuồng lục lọi trong đống châu báu, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Đều là của ta, tất cả đều là của ta!" Giải Tiểu Hoa thì nhìn thấy những người thân đã khuất của mình, họ đang mỉm cười vẫy tay với anh, gọi tên anh.

Mắt Giải Tiểu Hoa ngấn lệ, lòng anh tràn ngập nỗi nhớ và khao khát, bất giác đi về phía người thân.

"Tiểu Hoa, quay lại!

Đó không phải thật!" Trương Kỳ Lân hét lớn.

Giọng anh trầm thấp mà mạnh mẽ, mang theo một sự uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Anh cố gắng dùng giọng nói của mình để đánh thức Giải Tiểu Hoa, nhưng anh dường như đã hoàn toàn chìm đắm trong ảo ảnh, không nghe thấy tiếng gọi của Trương Kỳ Lân.

Trương Hạo biết rõ, phải nhanh chóng phá giải huyễn trận này, nếu không mọi người sẽ gặp nguy hiểm.

Anh nhắm mắt lại, tập trung tinh thần, cố gắng dùng ý chí mạnh mẽ và năng lực đặc biệt của mình để nhìn thấu bí ẩn của huyễn trận.

Sâu trong nội tâm, Trương Hạo không ngừng tự nhủ: "Tất cả đều là giả, đều là ảo ảnh, mình không thể bị mê hoặc." Trong đầu anh hiện lên những trải nghiệm trên suốt chặng đường, những khó khăn gian khổ và thử thách sinh tử, khiến ý chí của anh trở nên vô cùng kiên định.

Dần dần, Trương Hạo cảm nhận được một luồng sức mạnh cường đại đang cuộn trào trong cơ thể.

Anh đột nhiên mở mắt, trong mắt lóe lên ánh vàng kim.

Dưới ánh sáng này, ảo ảnh trong huyễn trận bắt đầu dần dần tan biến.

“Mọi người tỉnh lại!

Tất cả đều là giả!” Trương Hạo hét lớn.

Giọng anh như tiếng chuông lớn, vang vọng trong huyễn trận, tràn đầy sức mạnh và uy nghiêm.

Dưới tiếng hét của Trương Hạo, mọi người dần dần tỉnh lại.

Bàn Tử nhìn bàn tay mình đang nắm lấy không khí, trên mặt lộ vẻ lúng túng; Giải Tiểu Hoa cũng nhận ra hành động vừa rồi của mình có chút thất thố, trên mặt lộ ra một tia áy náy.

“Hạo ca, may mà có anh, không thì chúng ta đều bị huyễn trận này mê hoặc rồi.” Hạo Thiên Chân cảm kích nói.

Ánh mắt cậu tràn ngập sự kính phục và biết ơn, thực lực mạnh mẽ và đầu óc tỉnh táo của Trương Hạo khiến cậu vô cùng nể phục.

“Không sao là tốt rồi, chúng ta đi tiếp thôi.” Trương Hạo nói.

Giọng anh có chút mệt mỏi, nhưng ánh mắt vẫn kiên định.

Anh biết, phía trước còn nhiều nguy hiểm hơn đang chờ đợi, họ không thể lơ là dù chỉ một chút.

Mọi người hít một hơi thật sâu, tiếp tục đi dọc theo thông đạo.

Thân ảnh của họ dần xa trong làn sương mù màu tím, còn huyễn trận bí ẩn kia thì dần biến mất sau lưng họ, chỉ để lại một không gian tĩnh lặng và bí ẩn.

Cả nhóm vừa ra khỏi huyễn trận bí ẩn, còn chưa kịp hoàn hồn sau cơn kinh hoàng vừa rồi, trong thông đạo đột nhiên vang lên một tràng tiếng hú ghê rợn, như vô số oan hồn đang gào thét thảm thiết, khiến người ta sởn gai ốc.

Ngay sau đó, một bầy dơi hút máu khổng lồ lao ra từ bóng tối.

Sải cánh của chúng rộng hơn một người, hàm răng sắc nhọn lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo dưới ánh sáng u tối, hệt như một bầy ác quỷ đến từ địa ngục.

“Cẩn thận!

Là dơi hút máu!” Trương Hạo hét lớn, đồng thời nhanh chóng rút vũ khí, chuẩn bị chiến đấu.

Ánh mắt anh lộ ra một tia căng thẳng, nhưng nhiều hơn là sự kiên định và không sợ hãi.

Chương 463

Đối mặt với những sinh vật nguy hiểm này, anh không có ý định lùi bước.

Bầy dơi hút máu như một cơn thủy triều đen, hung hãn lao về phía mọi người.

Tốc độ của chúng cực nhanh, khiến người ta không kịp phản ứng.

Bàn Tử hoảng sợ giơ súng lên, xả một tràng vào bầy dơi.

Tiếng súng vang vọng trong thông đạo, đinh tai nhức óc.

Tuy nhiên, số lượng dơi quá nhiều, sát thương của đạn đối với chúng là không đáng kể.

"Nhiều dơi thế này, sao chúng ta đánh lại được!" Bàn Tử tuyệt vọng hét lên.

Giọng hắn đầy sợ hãi và bất lực, trước bầy dơi dày đặc này, hắn cảm thấy mình thật nhỏ bé và yếu ớt.

Giải Tiểu Hoa vung con dao găm trong tay, cố gắng chống lại sự tấn công của bầy dơi.

Thân thủ của anh nhanh nhẹn, dao găm trong tay anh múa vun vút, nhất thời chém giết không ít dơi.

Tuy nhiên, lũ dơi lớp trước ngã xuống lớp sau lại xông lên, không hề có ý định lùi bước.

Chúng điên cuồng lao vào Giải Tiểu Hoa, móng vuốt sắc nhọn cào lên người anh những vệt máu.

"Tiểu Hoa, cố lên!" Hạo Thiên Chân hét lớn.

Cậu vừa né tránh sự tấn công của dơi, vừa tìm cơ hội phản công.

Lòng cậu đầy lo lắng và sốt ruột, nhìn Giải Tiểu Hoa bị thương, cậu chỉ hận không thể lập tức xông lên giúp đỡ.

Ngay khi mọi người rơi vào tuyệt cảnh, sâu trong thông đạo lại vang lên một tiếng rít lạnh người.

Tiếp đó, một con rắn nhiều đầu chui ra từ bóng tối.

Con rắn này vô cùng khổng lồ, thân to bằng thùng nước, nó có ba cái đầu dữ tợn, mỗi cái đầu đều há cái miệng máu, bên trong đầy những chiếc răng nanh sắc nhọn.

Nọc độc không ngừng nhỏ giọt từ răng, ăn mòn mặt đất thành từng lỗ nhỏ.

"Trời ơi, đây lại là quái vật gì nữa!" Bàn Tử kinh hãi hét lên.

Sắc mặt hắn trở nên tái mét, hai chân cũng bắt đầu run rẩy.

Trước những sinh vật kinh hoàng liên tiếp xuất hiện, phòng tuyến tâm lý của hắn sắp sụp đổ.

Con rắn nhiều đầu uốn éo cơ thể, nhanh chóng áp sát mọi người.

Ba cái đầu của nó tấn công các mục tiêu khác nhau, khiến người ta không thể phòng bị.

Trương Kỳ Lân cầm Hắc Kim Cổ Đao, xông về phía con rắn.

Ánh mắt anh kiên định, mỗi bước đi đều vững vàng mạnh mẽ.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay anh lấp lánh ánh sáng lạnh, anh cố gắng tìm điểm yếu của con rắn, giáng cho nó một đòn chí mạng.

Tuy nhiên, lớp vỏ của con rắn nhiều đầu vô cùng cứng rắn, Hắc Kim Cổ Đao chém lên trên chỉ tóe lên một chuỗi tia lửa, không thể gây ra sát thương thực chất.

Một cái đầu của con rắn đột nhiên lao về phía Trương Kỳ Lân, tốc

độ cực nhanh.

Trương Kỳ Lân vội vàng nghiêng người né tránh, nhưng vẫn bị móng vuốt của nó cào rách cánh tay.

"Tiểu Ca!" Hạo Thiên Chân kinh hãi hét lên.

Trong mắt cậu tràn ngập lo lắng, Trương Kỳ Lân là một trong những sức mạnh chiến đấu mạnh nhất của đội, anh bị thương khiến tình cảnh của mọi người càng thêm nguy hiểm.

Cả nhóm lâm vào trận chiến khổ sở với bầy dơi hút máu và con rắn nhiều đầu, thể lực và đạn dược của họ không ngừng tiêu hao.

Tình hình ngày càng nguy cấp, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Đúng lúc này, Trương Hạo hét lớn: "Tất cả tránh ra!" Giọng anh như sấm nổ, vang vọng trong thông đạo.

Chỉ thấy năng lượng quanh thân Trương Hạo bùng nổ, ánh mắt anh toát ra một khí thế mạnh mẽ.

Anh hai tay nhanh chóng kết ấn, một luồng sức mạnh cường đại tuôn ra từ cơ thể, tạo thành một vòng xoáy năng lượng khổng lồ.

Vòng xoáy năng lượng quay tròn với tốc độ cao, tạo ra lực hút cực mạnh.

Bầy dơi hút máu và con rắn nhiều đầu dưới tác dụng của lực hút, lần lượt bị hút vào trong.

Chúng vùng vẫy kịch liệt, nhưng không thể thoát khỏi luồng sức mạnh này.

Cùng với vòng xoáy năng lượng không ngừng quay, bầy dơi hút máu và con rắn nhiều đầu dần dần bị nghiền nát, hóa thành một màn sương máu.

Trong thông đạo lan tỏa một mùi máu tanh nồng nặc, khiến người ta buồn nôn.

Mọi người nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng tràn ngập kinh ngạc và kính sợ.

Thực lực mạnh mẽ của Trương Hạo khiến họ vô cùng chấn động, vào thời khắc nguy cấp này, chính Trương Hạo đã xoay chuyển tình thế, cứu sống mọi người.

"Hạo ca, anh lợi hại quá!" Bàn Tử kích động hét lên.

Trên mặt hắn nở nụ cười hưng phấn, sự tuyệt vọng và sợ hãi vừa rồi đã bị ném lên chín tầng mây.

"Đúng vậy, Hạo ca, nếu không có anh, lần này chúng ta thật sự xong đời rồi." Hạo Thiên Chân cũng nói.

Trong mắt cậu tràn ngập sự kính phục và biết ơn, biểu hiện của Trương Hạo khiến cậu tràn đầy niềm tin vào hành trình tương lai.

"Mọi người không sao chứ?" Trương Hạo hỏi.

Trên mặt anh lộ ra vẻ mệt mỏi, nhưng ánh mắt vẫn kiên định.

Sau khi trải qua trận chiến kịch liệt này, anh cũng đã tiêu hao không ít thể lực.

"Chúng tôi đều không sao, cảm ơn Hạo ca." Mọi người lần lượt nói.

Giọng họ tràn ngập sự biết ơn và kính phục, Trương Hạo đã trở thành trụ cột trong lòng họ.

"Không sao là tốt rồi, chúng ta đi tiếp thôi." Trương Hạo nói.

Anh biết, phía trước còn nhiều nguy hiểm hơn đang chờ đợi, nhưng anh tin rằng, chỉ cần mọi người đồng lòng, nhất định sẽ vượt qua mọi khó khăn.

Mọi người hít một hơi thật sâu, tiếp tục đi dọc theo thông đạo.

Thân ảnh của họ dưới ánh sáng u tối trông có chút mệt mỏi, nhưng lại tràn ngập niềm tin kiên định.

Họ biết rằng, chỉ có không ngừng tiến về phía trước, mới có thể vén màn bí mật của Cổ Thần, hoàn thành sứ mệnh của mình.

Chương 464

Tuyệt cảnh dưới lòng đất, bóng tối của Cổ Thần kinh hoàng giáng lâm, vùng đất chết chóc.

Sau khi trải qua một hành trình dài và gian nan trong thông đạo, Trương Hạo và những người khác cuối cùng cũng đến được không gian dưới lòng đất nơi Cổ Thần tọa lạc.

Tuy nhiên, cảnh tượng trước mắt khiến tim họ ngừng đập trong giây lát, một nỗi sợ hãi chưa từng có dâng lên trong lòng.

Toàn bộ không gian dưới lòng đất bị bóng tối vô tận bao trùm, như một vực sâu đen khổng lồ, không một tia sáng nào có thể xuyên qua bóng tối dày đặc này.

Bóng tối như một tấm màn dày, che giấu mọi thứ bên trong, khiến người ta không thể nhìn rõ môi trường xung quanh.

Nhiệt độ cực thấp, như thể đang ở trong hầm băng, hơi thở của mọi người lập tức kết thành tinh thể băng trắng, lấp lánh ánh sáng yếu ớt trong bóng tối.

Tĩnh lặng, sự tĩnh lặng như chết.

Nơi đây không có một âm thanh nào, không có tiếng gió, không có tiếng nước chảy, ngay cả tiếng thở của mọi người cũng bị sự tĩnh lặng này nuốt chửng, như thể cả thế giới đã ngừng vận hành.

Không khí lan tỏa một luồng khí tức ngột ngạt và kinh hoàng, khiến người ta cảm thấy nghẹt thở, như có một đôi mắt vô hình đang nhìn chằm chằm họ trong bóng tối, sẵn sàng nuốt chửng họ bất cứ lúc nào.

“Đây...

đây là đâu?" Giọng Bàn Tử run rẩy, tràn ngập sợ hãi và tuyệt vọng.

Hắn áp sát vào vách tường, cố gắng tìm kiếm một chút cảm giác an toàn từ bức tường đá lạnh lẽo.

Trong thế giới tối tăm này, hắn cảm thấy mình thật nhỏ bé và bất lực, như một con cừu lạc trong bóng tối.

"Cẩn thận, nơi này có một sức mạnh cường đại và tà ác." Giọng Trương Hạo trầm thấp và ngưng trọng, ánh mắt anh cảnh giác quét nhìn xung quanh, cố gắng tìm kiếm một chút manh mối trong bóng tối.

Anh có thể cảm nhận được, khí tức của Cổ Thần đang ở sâu trong bóng tối này, đó là một loại khí tức khiến người ta không rét mà run, như đến từ vực sâu vô tận.

Mọi người dựa sát vào nhau, vũ khí trong tay run nhẹ.

Hơi thở của họ gấp gáp và nặng nề, mỗi người đều có thể nghe thấy tiếng tim đập dữ dội của mình.

Trong thế giới tối tăm này, dũng khí và niềm tin của họ đang bị bào mòn từng chút một.

Đột nhiên, trong bóng tối vang lên một tiếng gầm trầm thấp, như tiếng gầm giận dữ của một con quái vật viễn cổ.

Âm thanh vang vọng trong bóng tối, làm màng nhĩ của mọi người đau nhói.

Tiếp đó, một áp lực mạnh mẽ ập tới, khiến mọi người gần như không thể đứng vững.

"Là Cổ Thần!" Hạo Thiên Chân hoảng sợ hét lên.

Giọng cậu trong bóng tối trông có vẻ yếu ớt, như thể có thể bị bóng tối nuốt chửng bất cứ lúc nào.

Ánh mắt cậu tràn ngập sợ hãi, nhìn chằm chằm vào sâu trong bóng tối, như thể nơi đó ẩn giấu thứ đáng sợ nhất trên thế giới.

Sắc mặt mọi người trở nên tái mét, họ biết rằng, thử thách thực sự mới chỉ bắt đầu.

Trong thế giới dưới lòng đất tối tăm này, họ sẽ phải đối mặt với nỗi kinh hoàng và nguy hiểm chưa từng có, và hy vọng duy nhất của họ là đoàn kết một lòng, cùng nhau chống lại Cổ Thần.

Cùng với tiếng gầm đinh tai nhức óc đó, một thân ảnh khổng lồ từ từ hiện ra trong bóng tối.

Thân ảnh đó dường như được ngưng tụ từ vật chất hắc ám vô tận, mờ ảo và méo mó, khiến người ta không thể nhìn rõ toàn bộ diện mạo.

Chỉ có thể cảm nhận được thân thể đồ sộ của nó, như một ngọn núi cao chót vót, mang lại cảm giác áp bức vô tận.

Đôi mắt của Cổ Thần như hai hố đen khổng lồ, sâu thẳm và lạnh lẽo, tỏa ra ánh sáng u tối khiến người ta rùng mình.

Ánh sáng đó dường như có thể xuyên thấu mọi thứ, chạm đến tận sâu trong linh hồn, khiến người ta cảm thấy nội tâm mình bị nhìn thấu một cách tàn nhẫn.

Xung quanh cơ thể nó được bao bọc bởi một lớp sương mù màu đen, trong sương mù thỉnh thoảng lại lóe lên những ánh sáng quỷ dị, như thể ẩn giấu vô số bí mật và nguy hiểm.

Cổ Thần phát hiện ra sự xuất hiện của mọi người, nó gầm lên một tiếng giận dữ, giọng nói tràn ngập ác ý và sát khí vô tận.

Tiếp đó, nó vung cánh tay khổng lồ, lao về phía mọi người.

Hành động của nó trông có vẻ chậm chạp, nhưng lại ẩn chứa sức

mạnh vô cùng cường đại, nơi nó đi qua, không khí bị xé toạc trong tức khắc, phát ra tiếng "xè xè".

"Mau né ra!" Trương Hạo hét lớn.

Giọng anh vang vọng trong bóng tối, đầy lo lắng và sốt ruột.

Mọi người vội vàng tản ra xung quanh, né tránh đòn tấn công của Cổ Thần.

Cánh tay của Cổ Thần đập mạnh xuống đất, cả không gian dưới lòng đất rung chuyển, vô số tảng đá từ trên đỉnh rơi xuống, như một trận mưa đá.

Đòn tấn công của Cổ Thần không dừng lại, nó há cái miệng máu, một luồng vật chất màu đen như thủy triều tuôn ra, cuốn về phía mọi người.

Vật chất màu đen này không có thực thể, như một đám khói vô hình, nhưng lại ẩn chứa sức mạnh ăn mòn cực mạnh.

Bất cứ thứ gì bị nó chạm vào, lập tức bị ăn mòn thành hư vô.

"Thứ gì đây?

Sao đánh không trúng!" Bàn Tử hoảng sợ hét lên.

Giọng hắn đầy tuyệt vọng, vũ khí trong tay điên cuồng vung vẩy, nhưng lại không có tác dụng gì với vật chất màu đen đó.

Hắn trơ mắt nhìn vật chất màu đen áp sát mình mà bất lực, trong lòng tràn ngập sợ hãi và vô vọng.

Vật chất màu đen nhanh chóng lan rộng, bao vây mọi người.

Cả nhóm chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân bốc lên, lan khắp toàn thân trong nháy mắt.

Phần bị vật chất màu đen ăn mòn, da dẻ nhanh chóng trở nên khô

héo, xám xịt, mất đi sức sống.

Một cảm giác suy yếu mãnh liệt dâng lên, khiến hành động của họ trở nên chậm chạp, tư duy cũng trở nên mơ hồ.

“Không được, cứ thế này chúng ta sẽ chết hết ở đây!” Hạo Thiên Chân nghiến răng nói.

Trên mặt cậu đầy đau đớn và giãy giụa, cậu cố nén sự khó chịu của cơ thể, cố gắng tìm cơ hội phản công.

Ánh mắt cậu lộ ra niềm tin kiên định, dù đối mặt với nguy hiểm to lớn, nhưng cậu vẫn không từ bỏ hy vọng.

Trương Kỳ Lân cầm Hắc Kim Cổ Đao, xông về phía Cổ Thần.

Ánh mắt anh kiên định, mỗi bước đi đều vững vàng mạnh mẽ.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay anh lấp lánh ánh sáng lạnh, anh cố gắng tìm điểm yếu của Cổ Thần, giáng cho nó một đòn chí mạng.

Tuy nhiên, cơ thể Cổ Thần vô cùng cứng rắn, Hắc Kim Cổ Đao chém lên trên chỉ tóe lên một chuỗi tia lửa, không thể gây ra sát thương thực chất.

“Tiểu Ca, cẩn thận!” Hạo Thiên Chân kinh hãi hét lên.

Chương 465

Trong mắt cậu tràn ngập lo lắng, Trương Kỳ Lân là một trong những chiến binh mạnh nhất của đội, sự an nguy của anh liên quan đến sự sống còn của cả đội.

Mọi người rơi vào tuyệt cảnh, cái bóng của tử thần bao trùm lấy họ.

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, liệu Trương Hạo có thể tìm ra phương pháp đối phó Cổ Thần, cứu mọi người khỏi nguy nan không?

Ngay khi mọi người sắp bị vật chất màu đen do Cổ Thần phóng ra nuốt chửng hoàn toàn, rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, Trương Hạo đột nhiên nhớ đến Thủy Chi Linh mà mình sở hữu.

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, sinh tử cận kề, anh không kịp suy nghĩ nhiều, không chút do dự nhanh chóng lấy Thủy Chi Linh ra từ trong ngực.

Thủy Chi Linh vừa xuất hiện, liền tỏa ra ánh sáng màu xanh lam dịu dàng mà rực rỡ.

Ánh sáng này như ánh nắng ấm áp của mùa xuân, xuyên qua bóng tối tuyệt vọng, soi sáng một khu vực nhỏ xung quanh mọi người.

Trong ánh sáng, Thủy Chi Linh từ từ xoay tròn, như một vòng xoáy màu xanh lam bí ẩn, tỏa ra dao động sức mạnh cường đại và bí ẩn.

Cùng với sự xoay tròn của Thủy Chi Linh, không khí xung quanh bắt đầu trở nên ẩm ướt, không khí lan tỏa hơi nước trong lành.

Những hơi nước này nhanh chóng ngưng tụ thành vô số giọt nước

nhỏ li ti, bay lượn xung quanh Thủy Chi Linh.

Các giọt nước va vào nhau, hòa quyện, dần dần tạo thành một màn chắn nước trong suốt, bao bọc chặt chẽ mọi người bên trong.

Vật chất màu đen hung hãn va vào màn chắn nước, phát ra tiếng "xè xè", như vô số con rắn độc đang gầm thét giận dữ.

Mỗi lần va chạm, đều khiến màn chắn nước rung chuyển dữ dội, như thể có thể vỡ tan bất cứ lúc nào.

Tuy nhiên, màn chắn nước vẫn ngoan cường chống lại sự ăn mòn của vật chất màu đen, giành được cho mọi người cơ hội thở quý giá.

"Thủy Chi Linh này quả nhiên lợi hại!" Bàn Tử vui mừng hét lên, trên mặt hắn lộ ra nụ cười đã lâu không thấy.

Trong cảnh tuyệt vọng tối tăm này, sự xuất hiện của Thủy Chi Linh như một tia hy vọng, khiến hắn nhìn thấy lại khả năng sống sót.

"Mọi người đừng vội thả lỏng, sức mạnh của Cổ Thần này quá lớn, chúng ta vẫn không thể lơ là." Trương Hạo thở hổn hển nói.

Trên mặt anh đầy mệt mỏi, nhưng ánh mắt lại vô cùng kiên định.

Anh biết rõ, Thủy Chi Linh tuy tạm thời chặn được đòn tấn công của Cổ Thần, nhưng đây chỉ là kế sách tạm thời, họ phải nhanh chóng tìm ra phương pháp đánh bại Cổ Thần hoàn toàn, nếu không một khi sức mạnh của Thủy Chi Linh cạn kiệt, họ vẫn khó thoát khỏi cái chết.

Mọi người lần lượt gật đầu, họ dựa sát vào nhau, cảnh giác theo dõi từng cử động của Cổ Thần.

Dưới sự bảo vệ của Thủy Chi Linh, họ tạm thời an toàn, nhưng họ biết, nguy hiểm vẫn chưa thực sự được giải trừ, thử thách lớn hơn vẫn còn ở phía sau.

Cổ Thần dường như bị Thủy Chi Linh chặn lại làm cho tức giận,

nó gầm lên một tiếng giận dữ hơn, giọng nói tràn ngập oán hận và không cam lòng.

Tiếp đó, nó tăng cường sức mạnh tấn công, vật chất màu đen như thủy triều hung dữ, hết đợt này đến đợt khác va vào màn chắn của Thủy Chi Linh.

Mỗi lần va chạm, đều kèm theo dao động năng lượng khổng lồ, khiến cả không gian dưới lòng đất rung chuyển.

Trương Hạo cảm nhận được áp lực chưa từng có, trán anh đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt như giấy.

Để duy trì màn chắn của Thủy Chi Linh, anh đã dùng hết sức lực, năng lượng trong cơ thể cũng đang nhanh chóng tiêu hao.

Anh có thể cảm nhận được, sức mạnh của mình đang dần suy yếu, trong khi đòn tấn công của Cổ Thần không có dấu hiệu giảm bớt.

"Tiểu Cữu, anh sao rồi?" Hạo Thiên Chân lo lắng hỏi.

Trên mặt cậu đầy lo lắng, nhìn bộ dạng mệt mỏi của Trương Hạo, trong lòng cậu vô cùng không nỡ.

"Tôi... tôi vẫn còn cầm cự được." Trương Hạo nghiến răng nói.

Giọng anh có chút run rẩy, rõ ràng đã đến giới hạn.

Nhưng anh biết, mình không thể gục ngã, một khi anh gục ngã, màn chắn của Thủy Chi Linh sẽ biến mất, mọi người đều sẽ không giữ được mạng sống.

Mọi người vây quanh Trương Hạo, cố gắng giúp đỡ anh.

Trương Kỳ Lân truyền năng lượng của mình vào cơ thể Trương Hạo, hy vọng có thể giảm bớt gánh nặng cho anh; Hạo Thiên Chân thì ở bên cạnh cổ vũ, động viên anh tiếp tục; Bàn Tử và Giải Tiểu Hoa cũng không chịu thua kém, họ không ngừng tấn công Cổ Thần, cố

gắng thu hút sự chú ý của nó, giành thêm thời gian cho Trương Hạo.

Tuy nhiên, đòn tấn công của mọi người đối với Cổ Thần, chẳng khác nào gãi ngứa, không có hiệu quả thực chất.

Cơ thể Cổ Thần vô cùng cứng rắn, vũ khí của họ không thể gây ra sát thương.

Hơn nữa, phạm vi tấn công của Cổ Thần cực rộng, họ không thể đến gần.

Hai bên rơi vào thế giằng co, nhất thời khó phân thắng bại.

Cổ Thần không ngừng tấn công, cố gắng phá vỡ màn chắn của Thủy Chi Linh; còn Trương Hạo và những người khác thì liều mạng chống cự, cố gắng duy trì sự tồn tại của màn chắn.

Thời gian trôi qua từng giây, thể lực và năng lượng của mọi người cũng không ngừng tiêu hao.

Họ không biết tình trạng giằng co này có thể kéo dài bao lâu, cũng không biết kết cục cuối cùng sẽ ra sao.

"Cứ thế này không được, chúng ta phải tìm cách phá vỡ thế bế tắc." Trương Hạo thở hổn hển nói.

Ánh mắt anh lộ ra một tia lo lắng, anh biết, cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì họ cũng sẽ bị Cổ Thần kéo sụp.

"Nhưng chúng ta có cách gì chứ?

Cổ Thần này quá mạnh, chúng ta không phải là đối thủ của nó." Bàn Tử tuyệt vọng nói.

Giọng hắn đầy bất lực và vô vọng, trước sức mạnh của Cổ Thần, hắn cảm thấy mình thật nhỏ bé và yếu ớt.

"Sẽ có cách thôi, chúng ta không thể từ bỏ như vậy." Hạo Thiên Chân kiên định nói.

Ánh mắt cậu lộ ra một tia bất khuất, dù đối mặt với khó khăn to lớn, nhưng cậu vẫn không từ bỏ hy vọng.

Ngay khi mọi người rơi vào tuyệt vọng, Trương Hạo đột nhiên cảm nhận được một luồng sức mạnh bí ẩn đang cuộn trào trong cơ thể.

Anh nhận ra, đây là huyết mạch Thủy Kỳ Lân trong cơ thể mình đã được kích hoạt vào thời khắc mấu chốt.

Anh thầm nghĩ, có lẽ đây chính là chìa khóa để phá vỡ thế bế tắc.

Trong cảnh tuyệt vọng ngàn cân treo sợi tóc này, trái tim Trương Hạo đập dữ dội, như muốn phá tung lồng ngực.

Hơi thở của anh gấp gáp và nặng nề, mỗi lần hít vào đều mang theo chút hơi lạnh, mỗi lần thở ra đều như đang trút bỏ sự tuyệt vọng trong lòng.

Tuy nhiên, ánh mắt của anh lại vô cùng kiên định, đó là một khao khát sinh tồn, một sự chấp nhất với chiến thắng.

"Chẳng lẽ, chúng ta thật sự phải bỏ mạng ở đây sao?" Trương Hạo gầm thét trong lòng: "Không, tôi không cam tâm!" Trong đầu anh nhanh chóng lướt qua từng chút một trên chặng đường đã qua, những thử thách sinh tử cùng đồng đội, những khoảnh khắc nguy hiểm khi khám phá cổ mộ, tất cả đều như một cuốn phim chiếu trước mắt anh.

Anh nhớ lại sứ mệnh của mình, nhớ lại quyết tâm vén màn bí mật cốt lõi nhất của Côn Luân Sơn, quyết tâm này như ngọn lửa, bùng cháy trong lòng anh.

Đúng lúc này, Trương Hạo đột nhiên cảm nhận được một luồng sức mạnh bí ẩn đang cuộn trào trong cơ thể, như thể được đánh thức bởi niềm tin kiên định trong lòng anh.

Chương 466

Luồng sức mạnh này đến từ sâu trong huyết mạch của anh, mang theo một khí tức cổ xưa và bí ẩn, khiến anh cảm thấy vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Anh nhận ra, đây là huyết mạch Thủy Kỳ Lân trong cơ thể mình đã được kích hoạt vào thời khắc mấu chốt.

"Huyết mạch Thủy Kỳ Lân, cho ta sức mạnh!" Trương Hạo gầm thét trong lòng.

Anh tập trung tinh thần, cố gắng dẫn dắt luồng sức mạnh thần bí này cộng hưởng với Thủy Chi Linh.

Anh hai tay nắm chặt Thủy Chi Linh, hơi ấm từ lòng bàn tay truyền đến khiến anh cảm thấy một chút an tâm.

Anh nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên hình ảnh uy nghiêm của Thủy Kỳ Lân, khí tức mạnh mẽ đó như có thể hủy diệt mọi thứ.

Dưới sự dẫn dắt của Trương Hạo, sức mạnh huyết mạch Thủy Kỳ Lân dần dần dung hợp với Thủy Chi Linh.

Ánh sáng của Thủy Chi Linh trở nên rực rỡ hơn, ánh sáng xanh lam dịu dàng ban đầu giờ đây trở nên nóng bỏng và chói mắt, như một mặt trời màu xanh.

Trong ánh sáng, ảo ảnh của Thủy Kỳ Lân thấp thoáng hiện ra, trên người nó tỏa ra dao động sức mạnh cường đại, khiến cả không gian dưới lòng đất rung chuyển.

Trương Hạo cảm nhận được sức mạnh của mình đang không ngừng tăng lên, như có năng lượng vô tận đang cuộn trào trong cơ thể.

Cơ bắp của anh căng cứng, mạch máu nổi lên, mỗi tế bào đều

đang reo hò, tràn đầy sức sống.

Ánh mắt anh trở nên sắc bén vô cùng, như có thể xuyên thấu bóng tối, nhìn thấu mọi thứ.

Lúc này, anh không còn là Trương Hạo đang khổ sở chống đỡ trước mặt Cổ Thần, mà là một vị vua sở hữu sức mạnh cường đại.

Trương Hạo cảm nhận được sức mạnh của mình tăng lên rõ rệt, ánh mắt anh lấp lánh ánh sáng kiên định, không chút do dự lao về phía Cổ Thần.

Thân ảnh anh trong bóng tối như một tia chớp vàng, xé toạc không gian tĩnh lặng.

Cổ Thần nhận ra mối đe dọa từ Trương Hạo, gầm lên một tiếng giận dữ, vật chất màu đen như thủy triều hung dữ lao về phía Trương Hạo.

"Hừ, chỉ bằng ngươi mà cũng muốn cản ta!" Trương Hạo hừ lạnh một tiếng, Thủy Chi Linh trong tay tỏa sáng rực rỡ.

Dưới sự gia trì của huyết mạch Thủy Kỳ Lân, sức mạnh của Thủy Chi Linh được khuếch đại lên gấp bội, tạo thành một quả cầu năng lượng màu xanh lam khổng lồ.

Quả cầu năng lượng ẩn chứa sức mạnh tịnh hóa cường đại, như có thể xua tan mọi bóng tối trên đời.

Trương Hạo đẩy mạnh quả cầu năng lượng về phía Cổ Thần, quả cầu mang theo sức công phá mạnh mẽ, lập tức xuyên qua vật chất màu đen, đánh trúng cơ thể Cổ Thần.

Cổ Thần gầm lên một tiếng đau đớn, cơ thể rung chuyển dữ dội.

Vật chất màu đen xung quanh nó bắt đầu nhanh chóng tan biến, như bị một luồng sức mạnh vô hình nuốt chửng.

“Đây...

đây sao có thể?” Bàn Tử kinh ngạc há hốc miệng, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tin được.

Trong mắt hắn, Cổ Thần mạnh mẽ đến mức gần như không thể chiến thắng, nhưng Trương Hạo lại vào thời khắc mấu chốt này thể hiện ra sức mạnh kinh người, khiến Cổ Thần rơi vào thế khó.

“Hạo ca, cố lên!” Hạo Thiên Chân kích động hét lên.

Trên mặt cậu rạng rỡ nụ cười hưng phấn, biểu hiện của Trương Hạo khiến cậu nhìn thấy hy vọng chiến thắng.

Cậu tin rằng, chỉ cần Trương Hạo tiếp tục duy trì trạng thái này, họ nhất định sẽ chiến thắng Cổ Thần.

Trương Kỳ Lân và Giải Tiểu Hoa cũng nắm chặt vũ khí trong tay, chuẩn bị chi viện cho Trương Hạo bất cứ lúc nào.

Ánh mắt họ tràn ngập sự kính phục và tin tưởng, Trương Hạo đã trở thành anh hùng trong lòng họ, họ nguyện ý đi theo Trương Hạo, chiến đấu với Cổ Thần đến cùng.

Cổ Thần không cam tâm bị đánh bại như vậy, nó vùng vẫy kịch liệt, cố gắng thoát khỏi sức mạnh tịnh hóa của Thủy Chi Linh.

Xung quanh cơ thể nó lại tuôn ra vật chất màu đen, những vật chất này nhanh chóng ngưng tụ thành từng xúc tu đen khổng lồ, vung về phía Trương Hạo.

Nơi xúc tu đi qua, không gian như bị xé rách, phát ra tiếng “xè xè”.

Trương Hạo không hề sợ hãi, anh lướt người một cái, nhẹ nhàng né tránh đòn tấn công của xúc tu.

Sau đó, anh hai tay nhanh chóng kết ấn, dưới sự điều khiển của anh, Thủy Chi Linh phóng ra từng luồng sáng màu xanh lam.

Những luồng sáng này như những thanh kiếm sắc bén, chém về phía xúc tu đen.

Dưới sự tấn công của ánh sáng, các xúc tu lần lượt đứt đoạn, hóa thành từng đám khói đen tan biến trong không trung.

"Chết đi!" Trương Hạo hét lớn, lại một lần nữa ngưng tụ sức mạnh, chuẩn bị giáng cho Cổ Thần một đòn chí mạng.

Xung quanh cơ thể anh được bao bọc bởi năng lượng cường đại, ảo ảnh của Thủy Kỳ Lân thấp thoáng sau lưng anh, như đang trợ uy cho anh.

Lúc này, Trương Hạo đã hoàn toàn nắm vững sức mạnh của huyết mạch Thủy Kỳ Lân và Thủy Chi Linh, thực lực của anh đã đạt đến một tầm cao chưa từng có.

Cùng với đòn tấn công của Trương Hạo, cơ thể Cổ Thần dần dần trở nên trong suốt, sức mạnh của nó đang bị Thủy Chi Linh không ngừng tịnh hóa và nuốt chửng.

Tiếng gầm của Cổ Thần cũng ngày càng yếu đi, sự phản kháng của nó cũng ngày càng vô lực.

Cuối cùng, dưới đòn tấn công mạnh mẽ của Trương Hạo, cơ thể Cổ Thần hoàn toàn tan biến, chỉ để lại một không gian tối tăm tĩnh lặng.

Sau khi Cổ Thần bị tiêu diệt, cơ thể đồ sộ của nó dần dần tan biến, hóa thành vô số hạt lấp lánh ánh sáng u tối, lơ lửng trong bóng tối.

Đột nhiên, những hạt này nhanh chóng hội tụ, tạo thành một lõi năng lượng tỏa ra ánh sáng huyền bí.

Lõi năng lượng lơ lửng giữa không trung, từ từ xoay tròn, tỏa ra khí tức cường đại và cổ xưa, như đang kể lại sự huy hoàng và kinh

hoàng đã qua của nó.

"Đây là lõi sức mạnh của Cổ Thần sao?" Hạo Thiên Chân kinh ngạc nói, mắt cậu dán chặt vào lõi năng lượng, trong mắt lấp lánh ánh sáng tò mò và hưng phấn.

Sau khi trải qua vô số gian nan hiểm trở, họ cuối cùng đã chiến thắng Cổ Thần, và lõi năng lượng này, không nghi ngờ gì, chính là biểu tượng cho chiến thắng của họ.

"Đúng vậy, đây chính là lõi sức mạnh của Cổ Thần." Trương Hạo chậm rãi nói, giọng anh có chút mệt mỏi, nhưng nhiều hơn là niềm vui và sự mãn nguyện.

Anh từng bước một đi về phía lõi năng lượng, mỗi bước đi đều có chút nặng nề, như mang theo sức nặng của cả thế giới.

Trong trận chiến với Cổ Thần này, anh đã tiêu hao rất nhiều thể lực và tinh thần, nhưng nội tâm lại tràn ngập cảm giác thành tựu.

Khi Trương Hạo đến gần lõi năng lượng, lõi năng lượng đột nhiên phát ra một luồng sáng mạnh mẽ, bao trùm lấy Trương Hạo.

Trương Hạo chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh cường đại tuôn vào cơ thể mình, dung hợp với sức mạnh của chính anh.

Cơ thể anh bắt đầu thay đổi, cơ bắp trở nên săn chắc hơn, da dẻ trở nên cứng cáp hơn, ánh mắt cũng trở nên sâu thẳm hơn, như có thể nhìn thấu mọi thứ.

Cùng với sự dung hợp sức mạnh, Trương Hạo cảm nhận được ký ức và tri thức của Cổ Thần.

Anh nhìn thấy sự huy hoàng của Cổ Thần trước đây, nó thống trị thế giới dưới lòng đất này, tất cả sinh vật đều kính sợ nó; anh cũng nhìn thấy sự cô độc và tịch mịch của Cổ Thần, trong những năm tháng dài đằng đẵng, nó một mình bảo vệ bí mật của thế giới này; anh còn

nhìn thấy nỗi sợ hãi và tuyệt vọng của Cổ Thần, khi nó cảm nhận được mối đe dọa từ con người, nó đã cố gắng chống cự, nhưng cuối cùng vẫn bị tiêu diệt.

"Hóa ra, đây chính là bí mật của Cổ Thần." Trương Hạo lẩm bẩm.

Trong lòng anh muôn vàn cảm xúc, Cổ Thần từng khiến họ cảm thấy vô cùng sợ hãi này, đằng sau lại có một câu chuyện phức tạp như vậy.

Chương 467

Anh nhận ra, mỗi sinh mệnh đều có ý nghĩa và giá trị tồn tại của nó, ngay cả mạnh mẽ như Cổ Thần, cũng có điểm yếu và sự bất lực của mình.

Sau khi dung hợp lõi sức mạnh của Cổ Thần, Trương Hạo cảm nhận được thực lực của mình đã có một bước nhảy vọt về chất.

Anh như trở thành chúa tể của trời đất, có thể khống chế mọi sức mạnh.

Trong lòng anh tràn ngập tự tin và tự hào, anh biết, từ giờ phút này, anh sẽ trở thành vua của thế giới đạo mộ.

"Tiểu Cữu, anh sao rồi?" Hạo Thiên Chân và những người khác vội vàng chạy tới, trên mặt họ đầy quan tâm và lo lắng.

Trong mắt họ, quá trình dung hợp của Trương Hạo với lõi năng lượng đầy rẫy nguy hiểm không xác định, họ không biết Trương Hạo có thể thành công hay không.

"Tôi không sao, tôi cảm thấy mình chưa bao giờ mạnh mẽ như thế này." Trương Hạo cười nói.

Nụ cười của anh đầy tự tin và rạng rỡ, tạo thành một sự tương phản rõ rệt với vẻ mệt mỏi và căng thẳng trước đó.

Lúc này, anh đã hoàn toàn nắm vững sức mạnh của Cổ Thần, thực lực của anh đã vượt qua sự tưởng tượng của người thường.

"Tốt quá rồi, Trương Hạo huynh đệ, anh cuối cùng cũng thành công rồi!" Bàn Tử hưng phấn hét lên.

Trên mặt hắn rạng rỡ nụ cười vui mừng, sự thành công của Trương Hạo khiến hắn vô cùng vui vẻ.

Hắn biết rằng, từ nay về sau, họ sẽ không còn phải lo lắng gặp nguy hiểm nữa, bởi vì họ có một người lãnh đạo mạnh mẽ.

"Đúng vậy, chúng ta thành công rồi!" Hạo Thiên Chân cũng kích động nói.

Trong mắt cậu lấp lánh nước mắt, đây là nước mắt của niềm vui, cũng là nước mắt của sự cảm động.

Trong hành trình đầy nguy hiểm và thử thách này, họ đã trải qua vô số khó khăn và trắc trở, nhưng họ vẫn không từ bỏ, cuối cùng đã giành được thắng lợi.

"Chúng ta đi thôi, đã đến lúc rời khỏi nơi này rồi." Trương Hạo nói.

Giọng anh kiên định và mạnh mẽ, tràn đầy kỳ vọng vào tương lai.

Anh dẫn dắt mọi người, đi về phía lối ra của thông đạo.

Thân ảnh của họ dần xa trong bóng tối, để lại một thế giới dưới lòng đất tĩnh lặng.

Còn Trương Hạo, cũng sẽ mang theo sức mạnh của Cổ Thần và kỳ vọng của mọi người, mở ra một hành trình mới, trở thành huyền thoại của thế giới đạo mộ.

Đêm ở Côn Luân Sơn, bão tuyết cuối cùng cũng tạm ngưng.

Đống lửa nhảy múa bên cạnh lều trại dựng tạm, kéo bóng mọi người lúc dài lúc ngắn.

Trương Hạo ngồi trên một tảng đá phủ tuyết, tay lau chùi thanh kiếm đã dung hợp Ngũ Hành Chi Linh, thân kiếm tỏa ra ánh sáng ngũ sắc lấp lánh dưới ánh lửa.

Hạo Thiên Chân bước tới, đưa cho anh một cốc trà gừng nóng hổi: "Tiểu Cữu, nghỉ một lát đi." Trương Hạo nhận lấy cốc trà, nhưng ánh

mắt không rời khỏi đường nét của dãy núi tuyết ở phía xa.

Hạo Thiên Chân ngồi xuống bên cạnh anh, cũng nhìn về phía những ngọn núi được ánh trăng viền bạc.

"Cậu đang nghĩ về chuyện Cổ Thần à?" Hạo Thiên Chân nhẹ giọng hỏi.

"Tôi đang nghĩ về chuyện sau này." Trương Hạo nhấp một ngụm trà gừng, hơi nóng ngưng tụ thành làn khói trắng trong đêm lạnh: "Một khi Cổ Thần bị phong ấn hoàn toàn, vận mệnh của những người như chúng ta rồi sẽ ra sao?" Hạo Thiên Chân im lặng một lúc: "Chúng ta vẫn sẽ ở bên nhau, phải không?" Trương Hạo quay đầu nhìn cậu, người cháu ngoại mà anh đã chứng kiến từ nhỏ đến lớn, trong mắt đã không còn vẻ ngây ngô ngày trước, nhưng vẫn giữ được sự chân thành ấy.

Anh đưa tay xoa đầu Hạo Thiên Chân: "Đương nhiên." Cách đó không xa, Giải Tiểu Hoa đang cẩn thận băng bó vết thương trên cánh tay cho Bàn Tử.

Đó là vết thương do trận chiến với Tuyết Quái ban ngày để lại, tuy không sâu nhưng nếu không xử lý cẩn thận trong môi trường giá lạnh này thì rất dễ trở nặng.

"Đau đau đau!

Tiểu Hoa cậu nhẹ tay thôi!" Bàn Tử nhe răng nhăn mặt.

"Giờ mới biết đau à?

Sao lúc nãy xông lên hàng đầu không nghĩ đến hậu quả?" Giải Tiểu Hoa miệng thì cằn nhằn, nhưng động tác trên tay lại vô cùng nhẹ nhàng.

Khi cậu cúi đầu xử lý vết thương, hàng mi dài đổ bóng dưới ánh lửa.

Bàn Tử nhìn gò má nghiêng chăm chú của cậu, bỗng dưng im lặng.

Đợi Giải Tiểu Hoa băng bó xong ngẩng đầu lên, liền bắt gặp ánh mắt nghiêm túc hiếm thấy của anh.

"Nhìn gì mà nhìn?" Giải Tiểu Hoa lườm anh.

"Tiểu Hoa!" Bàn Tử gãi đầu: "Đợi chuyện này kết thúc, chúng ta về kinh thành, tôi mời cậu ăn vịt quay.

Không phải loại ven đường đâu, mà là Toàn Tụ Đức chính hiệu, bao no." Giải Tiểu Hoa ngẩn ra, rồi quay mặt đi: "Ai thèm." Ở một phía khác của lều trại, Trương Kỳ Lân ngồi một mình ở nơi giao thoa giữa ánh sáng và bóng tối của đống lửa.

Anh nhắm mắt dưỡng thần, nhưng hàng mi khẽ rung cho thấy anh chưa ngủ.

Hoắc Tú Tú và Dịch Táp đang nói chuyện khe khẽ ở gần đó, thỉnh thoảng liếc nhìn với ánh mắt quan tâm, nhưng không ai dám đến làm phiền.

Mãi cho đến khi Giải Tiểu Hoa đi tới, khoác một chiếc áo dày lên vai anh: "Tiểu Ca, đêm lạnh lắm." Trương Kỳ Lân mở mắt, gật đầu, không từ chối ý tốt này.

Giải Tiểu Hoa ngồi xuống bên cạnh anh, giữa hai người cách một khoảng bằng nắm tay, nhưng lại cùng chia sẻ hơi ấm của đống lửa.

"Lịch sử của Trương gia, còn nặng nề hơn tôi tưởng." Giải Tiểu Hoa khẽ nói.

Trương Kỳ Lân im lặng hồi lâu mới thấp giọng đáp: "Có những món nợ, bắt buộc phải trả." "Không phải nợ của anh." Giải Tiểu Hoa quay đầu nhìn anh: "Anh đã gánh vác đủ nhiều rồi." Dưới ánh trăng, đường nét trên gương mặt Trương Kỳ Lân lạnh lùng, nhưng trong

mắt lại thoáng qua một gợn sóng hiếm thấy.

Cuối cùng anh không trả lời, chỉ kéo chặt chiếc áo khoác mà Giải Tiểu Hoa đã khoác cho.

Đêm đã khuya, mọi người thay phiên nhau gác.

Bàn Tử và Giải Tiểu Hoa gác ca đầu, hai người ngồi cạnh nhau trên một mô đất cao, nhìn xuống dãy Côn Luân Sơn chìm trong ánh trăng.

"Nói mới nhớ!" Bàn Tử đột nhiên lên tiếng: "Cái lần ở sa mạc Taklamakan, tôi cứ tưởng hai đứa mình thật sự bỏ mạng ở đó rồi." Giải Tiểu Hoa nhớ lại cảnh cát lún, ảo ảnh và bầy Sa Ma tấn công trong sa mạc, cũng không khỏi sợ hãi: "Phải đó, lúc ấy cậu suýt bị cát lún nuốt chửng." "Nhưng cậu đã kéo tôi về." Bàn Tử nói một cách nghiêm túc: "Còn lúc đánh Sa Ma, nếu không phải cậu phát hiện ra điểm yếu của chúng…" "Đó là kết quả nỗ lực của cả đội." Giải Tiểu Hoa ngắt lời anh.

Bàn Tử lắc đầu: "Không, không giống nhau.

Trong hoàn cảnh tuyệt vọng đó, có một người có thể kề vai chiến đấu, cảm giác… rất tuyệt." Giải Tiểu Hoa nghiêng đầu nhìn anh, tàn lửa hắt lên khuôn mặt tròn trịa của Bàn Tử, lại hiện ra vài phần dịu dàng hiếm thấy.

"Cậu có biết không, Tiểu Hoa!" Bàn Tử nói tiếp, giọng trầm xuống một cách lạ thường: "Trước đây tôi toàn nghĩ đến chuyện phát tài, nghĩ rằng có tiền là có thể sống tốt.

Nhưng trải qua những chuyện này, tôi phát hiện có những thứ còn quan trọng hơn tiền rất nhiều." "Ví dụ như?" "Ví dụ như… cùng những người đáng tin cậy vào sinh ra tử." Bàn Tử dừng lại một chút rồi nói thêm: "Ví dụ như nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cậu khi nghiên

cứu những phù văn kia trong sa mạc, ví dụ như sự quả quyết của cậu khi nổ súng yểm trợ tôi, ví dụ như… con người cậu." Tim Giải Tiểu Hoa lỡ một nhịp, nhưng miệng vẫn cứng rắn: "Bớt giở trò đi, dẻo mỏ." "Tôi nói thật đấy." Bàn Tử quay người lại, đối diện với cậu: "Đợi mọi chuyện kết thúc, tôi muốn…" "Muốn gì?" "Tôi muốn cùng cậu mở một cửa hàng." Mắt Bàn Tử sáng lên: "Không phải tiệm đồ cổ, cái món đó nước sâu lắm.

Chúng ta mở một quán trà, hoặc một hiệu sách, cái kiểu yên tĩnh, có thể vừa tắm nắng vừa uống trà ấy.

Cậu thiết kế trang trí, tôi phụ trách tiếp khách, thế nào?" Giải Tiểu Hoa tưởng tượng ra cảnh đó, khóe miệng bất giác nhếch lên, nhưng ngay lập tức lại nghiêm mặt: "Ai muốn mở quán với cậu?

Tôi còn phải về Giải gia xử lý công việc nữa." "Thế cũng được, tôi theo cậu về Giải gia, làm vệ sĩ cho cậu!" Bàn Tử vỗ ngực: "Thân thịt này của tôi không phải để không đâu, bảo vệ cậu là dư sức!" Giải Tiểu Hoa cuối cùng không nhịn được mà bật cười: "Cậu á?

Còn làm vệ sĩ?" Trong lúc hai người cười đùa, dãy núi tuyết xa xa lấp lánh ánh sáng dịu dàng dưới trăng.

Giờ phút này, sự căng thẳng của những trận sinh tử tạm thời lùi xa, chỉ còn lại hai người trẻ tuổi đang chia sẻ về viễn cảnh tương lai trong đêm lạnh.

Chương 468

Ca gác thứ hai là Trương Kỳ Lân và Giải Tiểu Hoa.

Hai người lặng lẽ ngồi ở rìa khu cắm trại, lắng nghe tiếng gió đêm rít qua thung lũng.

"Vết thương của anh, đỡ hơn chưa?" Giải Tiểu Hoa hỏi về vết thương trên vai Trương Kỳ Lân do bị Tuyết Quái cào trúng khi cứu Hạo Thiên Chân ban ngày.

"Không sao." Trương Kỳ Lân kiệm lời.

Giải Tiểu Hoa lấy từ trong lòng ra một bình sứ nhỏ: "Đây là thuốc trị thương đặc chế của Dịch Táp, rất hiệu quả với vết thương do giá lạnh và vết rách." Thấy Trương Kỳ Lân không động đậy, cậu bèn kéo tay anh qua, nhét bình sứ vào lòng bàn tay anh.

Ngón tay Trương Kỳ Lân lạnh như băng, tay Giải Tiểu Hoa lại ấm áp.

Sự chênh lệch nhiệt độ trong khoảnh khắc đó khiến cả hai đều khựng lại.

"Cảm ơn." Trương Kỳ Lân khẽ nói, cất bình sứ đi.

"Anh lúc nào cũng vậy." Giải Tiểu Hoa nhìn về phía dãy núi tuyết xa xăm: "Chuyện gì cũng tự mình gánh vác.

Bị thương không nói, mệt cũng không nói." Trương Kỳ Lân không trả lời, chỉ lặng lẽ nhìn những vì sao trên bầu trời đêm.

Bầu trời sao ở Côn Luân trong vắt lạ thường, dải ngân hà như một dải lụa vắt ngang trời.

"Lúc cha tôi còn sống thường nói, người Trương gia sinh ra đã

mang sứ mệnh." Hồi lâu sau, Trương Kỳ Lân đột nhiên lên tiếng, giọng nhẹ đến mức gần như bị gió thổi tan: "Nhưng đôi khi tôi nghĩ, nếu có thể lựa chọn…" Anh không nói hết, nhưng Giải Tiểu Hoa đã hiểu được những lời chưa nói.

"Tiểu Ca." Cậu khẽ nói: "Sứ mệnh tất nhiên quan trọng, nhưng anh cũng là con người, có quyền lựa chọn cuộc sống mà mình muốn." Trương Kỳ Lân quay đầu nhìn cậu, dưới ánh trăng, trong mắt Giải Tiểu Hoa phản chiếu cả dải ngân hà, trong trẻo mà kiên định.

"Đợi chuyện Cổ Thần kết thúc." Cậu nói: "Anh có muốn đến Hàng Châu ở một thời gian không?

Hoa sen ở Tây Hồ nở rồi lại tàn, tuyết trên cầu Đoạn mỗi năm mỗi khác, anh nên xem thử." Trương Kỳ Lân im lặng, ngay lúc Giải Tiểu Hoa nghĩ rằng anh sẽ không trả lời, anh khẽ gật đầu: "Được." Một chữ, nhẹ như tiếng thở dài, nhưng nặng tựa lời hứa.

Bên trong lều, Hạo Thiên Chân trằn trọc không ngủ được, cuối cùng ngồi dậy, đi đến bên Trương Hạo.

Trương Hạo đang kiểm tra trạng thái của Ngũ Hành Chi Linh, thấy cậu đến, liền vẫy tay bảo cậu ngồi xuống.

"Không ngủ được à?" "Vâng," Hạo Thiên Chân ôm gối ngồi xuống: "Tiểu Cữu, cháu vẫn luôn nghĩ về mối quan hệ giữa Trương gia và Cổ Thần… Nếu tổ tiên Trương gia thật sự là tế tư của Cổ Thần, vậy chúng ta…" "Đó là chuyện của quá khứ." Trương Hạo ngắt lời cậu, giọng điệu quả quyết: "Cậu là cậu, Trương Kỳ Lân là Trương Kỳ Lân, không cần phải gánh tội cho tổ tiên từ hàng nghìn năm trước." Hạo Thiên Chân cúi đầu: "Nhưng trong người cháu chảy dòng máu của Trương gia." "Dòng máu không thể định nghĩa một con người." Trương Hạo cất Ngũ Hành Chi Linh đi, nghiêm túc nhìn cháu ngoại mình: "Lựa chọn của cậu mới có thể.

Trong hành trình này, cậu đã chứng minh được sự dũng cảm, lương thiện và tinh thần trách nhiệm của mình, điều đó quan trọng hơn bất kỳ dòng máu nào." Mắt Hạo Thiên Chân hơi nóng lên: "Tiểu Cữu…" "Nhớ kỹ!" Trương Hạo vỗ vai cậu: "Dù có chuyện gì xảy ra, chúng ta đều là một gia đình.

Cậu, tôi, Tiểu Ca, còn có Bàn Tử, Tiểu Hoa, họ đều là gia đình mà chúng ta đã chọn lựa." Lời này khiến Hạo Thiên Chân nhớ lại từng chút một trên chặng đường đã qua: kề vai chiến đấu trong miếu Long Thần, phó thác sinh tử trước dòng dung nham núi lửa, dìu dắt nhau trong ảo ảnh sa mạc.

Huyết thống có lẽ đã kết nối duyên phận ban đầu, nhưng thứ thật sự gắn kết họ chặt chẽ với nhau chính là những lần cùng nhau trải qua sinh tử.

"Cháu hiểu rồi." Hạo Thiên Chân gật mạnh đầu.

Trương Hạo mỉm cười hài lòng, từ trong lòng lấy ra một lá bùa hộ mệnh, đeo lên cổ Hạo Thiên Chân: "Cái này làm từ vật liệu thừa của Ngũ Hành Chi Linh, tuy sức mạnh yếu nhưng có thể bảo vệ cậu bình an." Bùa hộ mệnh vừa chạm vào da đã ấm lên, Hạo Thiên Chân nắm chặt lấy nó, cảm nhận được luồng năng lượng nhàn nhạt đang lưu chuyển bên trong.

"Tiểu Cữu, đợi mọi chuyện kết thúc, cậu có dự định gì không?" Trương Hạo nhìn ra ngoài lều, bóng người gác đêm bên đống lửa ẩn hiện trong đêm tối: "Có lẽ… tìm một nơi ổn định.

Mấy năm nay bôn ba khắp nơi, cũng nên dừng lại rồi." "Mở một tiệm đồ cổ?" "Không." Trương Hạo lắc đầu: "Mở một võ quán, dạy bọn trẻ rèn luyện sức khỏe.

Hoặc là… mở một quán trà, sống những ngày yên tĩnh." Hạo Thiên Chân cười: "Sao giống hệt Bàn Tử nói vậy?

Anh ấy cũng bảo muốn mở quán trà." "Vậy à?" Trương Hạo cũng cười: "Vậy thì hùn hạp." Hai người nhìn nhau cười, không khí ấm áp hiếm có lan tỏa trong lều.

Ca gác cuối cùng là Hoắc Tú Tú, Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp.

Đinh Ngọc Vũ Điệp cúi đầu đứng một bên không biết đang nghĩ gì.

Hai cô gái quấn chăn dày, cùng chia sẻ một bình trà nóng.

"Táp Táp, cậu nói xem chúng ta có thật sự đánh bại được Cổ Thần không?" Hoắc Tú Tú khẽ hỏi.

Dịch Táp khuấy cốc trà, nhìn lá trà chìm nổi trong nước nóng: "Chúng ta phải thắng.

Vì những người Trương gia đã hy sinh, và cũng vì…" "Vì chúng ta có thể có một tương lai." Hoắc Tú Tú nói tiếp lời cô.

Dịch Táp gật đầu, từ trong lòng lấy ra một tấm ảnh đã ố vàng.

Trong ảnh là cô và gia đình, lúc đó cô còn nhỏ, nụ cười của ba mẹ rạng rỡ như ánh mặt trời.

"Tôi tham gia hành động lần này, không chỉ vì Trương gia hay thiên hạ!" Cô khẽ nói: "Mà còn vì ba mẹ tôi.

Họ mất tích trong một tai nạn khảo cổ, hiện trường có dấu vết sức mạnh của Cổ Thần." Hoắc Tú Tú nắm lấy tay cô: "Chúng ta sẽ tìm ra câu trả lời." "Tú Tú, đợi mọi chuyện kết thúc, tôi muốn tiếp tục nghiên cứu các nền văn minh cổ đại." Mắt Dịch Táp lấp lánh: "Nhưng không phải để tìm kiếm sức mạnh, mà là để thấu hiểu.

Thấu hiểu quá khứ của chúng ta, mới có thể vững bước hơn đến tương lai." "Tôi sẽ đi cùng cậu." Hoắc Tú Tú quả quyết nói: "Chúng ta có thể thành lập một đội nghiên cứu, sắp xếp những phát hiện trên

chặng đường này thành sách, để đời sau biết được chuyện gì đã xảy ra, ghi nhớ những người đã hy sinh." Hai cô gái nắm chặt tay nhau, hẹn ước về tương lai.

Phía đông dần hửng sáng, đường nét của Côn Luân Sơn dần hiện rõ trong ánh bình minh.

Trương Hạo bước ra khỏi lều, nhìn tia nắng đầu tiên xuyên qua bóng tối ở chân trời.

Những người khác cũng lần lượt tỉnh dậy, tụ tập bên đống lửa.

Một đêm trò chuyện đã khiến mối liên kết giữa họ càng thêm bền chặt, những tình cảm chưa từng nói ra đã lặng lẽ nảy mầm giữa ranh giới sinh tử, giống như đóa sen tuyết lặng lẽ nở trên đỉnh Côn Luân.

"Chuẩn bị xong chưa?" Trương Hạo hỏi.

Mọi người nhìn nhau, gật đầu.

Trương Kỳ Lân nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, Giải Tiểu Hoa đứng bên cạnh anh; Bàn Tử vỗ vai Giải Tiểu Hoa, nhận lại một nụ cười; Hạo Thiên Chân sờ tấm bùa hộ mệnh trước ngực, nhìn về phía Trương Hạo; Hoắc Tú Tú, Dịch Táp và Đinh Ngọc Vũ Điệp ba người đứng cạnh nhau, ánh mắt kiên định.

Ngũ Hành Chi Linh trong tay Trương Hạo phát ra ánh sáng cộng hưởng, thanh kiếm dung hợp năm loại sức mạnh dường như cũng cảm nhận được tình cảm đang nảy mầm trong lòng chủ nhân — đó không phải là sự phân chia đơn giản giữa tình yêu hay tình bạn, mà là một sự ràng buộc sâu sắc hơn, được tôi luyện qua sinh tử.

"Xuất phát." Trương Hạo nói.

Cả đoàn người tiến về phía sâu trong Côn Luân Sơn, sau lưng là ánh dương đang lên, phía trước là trận quyết chiến chưa biết.

Nhưng dù con đường phía trước có ra sao, họ đã biết, có những thứ còn quan trọng hơn cả chiến thắng — đó là những lời hứa trao nhau bên đống lửa đêm lạnh, những bàn tay đưa ra ở thời khắc sinh tử, và niềm tin vẫn vững vàng trong cơn tuyệt vọng.

Tuyết Côn Luân quanh năm không tan, nhưng hơi ấm trong lòng người, đủ để làm tan chảy lớp băng cứng nhất.

Và hơi ấm ấy, sẽ là sức mạnh lớn nhất của họ khi đối mặt với Cổ Thần.

Ba tháng sau trận chiến ở Côn Luân Sơn, bên bờ Tây Tử Hồ, Hàng Châu.

Quán trà "Ngũ Hành Cư" của Trương Hạo lặng lẽ khai trương.

Mặt tiền không lớn, tường trắng ngói đen, dưới mái hiên treo một chuỗi chuông gió bằng đồng xanh — được đúc từ những mảnh vụn của Ngũ Hành Chi Linh, khi gió nhẹ thổi qua sẽ phát ra âm thanh hòa quyện của năm loại âm sắc.

Nắng chiều xuyên qua khung cửa sổ gỗ chạm khắc, đổ những vệt sáng lốm đốm trên nền đá xanh.

Bàn Tử bưng khay trà đi lại giữa mấy chiếc bàn, khuôn mặt tròn trịa nở nụ cười thương hiệu: "Thưa quý khách, Long Tỉnh của ngài đây, cẩn thận nóng!" Giải Tiểu Hoa ngồi sau quầy tính sổ sách, thỉnh thoảng ngẩng đầu liếc nhìn Bàn Tử đang bận rộn, khóe miệng bất giác nhếch lên.

Trương Kỳ Lân thì ngồi yên lặng trong góc khuất nhất của quán trà, trước mặt là một tách trà xanh, tay đang lau chùi thanh Hắc Kim Cổ Đao — tuy Cổ Thần đã bị diệt, nhưng thói quen nhiều năm khó đổi.

Hạo Thiên Chân đang giúp Trương Hạo sắp xếp lô trà mới ở sân

sau, bỗng nghe thấy tiếng chuông gió dồn dập từ sảnh trước.

Chương 469

Không phải âm thanh trong trẻo do gió thổi, mà là một sự rung động dồn dập, hỗn loạn, như thể bị một bàn tay vô hình lay mạnh.

Động tác của Trương Hạo khựng lại.

Hai người nhìn nhau rồi nhanh chóng bước ra sảnh trước.

Trong quán trà không biết từ lúc nào đã có một vị khách không mời mà đến — một người đàn ông trung niên mặc bộ trang phục Tôn Trung Sơn màu xám, sắc mặt tái nhợt, trán lấm tấm mồ hôi.

Ông ta ngồi ở vị trí gần cửa sổ, hai tay nắm chặt tách trà, khớp ngón tay trắng bệch.

Điều đáng chú ý nhất là ở cổ ông ta: bên dưới cổ áo lờ mờ hiện ra một mảng hoa văn màu đỏ sẫm kỳ dị, giống như một sinh vật sống đang từ từ ngọ nguậy dưới da.

"Vị khách này, ngài không khỏe sao?" Bàn Tử dè dặt tiến lên.

Người đàn ông trung niên đột ngột ngẩng đầu, trong mắt lóe lên một tia đỏ rực bất thường, nhưng rồi biến mất ngay lập tức.

Ông ta hít một hơi thật sâu, giọng khàn đặc: "Tôi tìm… ngài Trương Hạo." Trương Hạo bước tới: "Tôi đây." Người đàn ông lấy từ trong lòng ra một vật được gói trong vải dầu, run rẩy đặt lên bàn.

Tấm vải dầu mở ra, để lộ một mảnh xương vụn đen kịt, trên xương khắc đầy những phù văn nhỏ li ti, giống hệt những phù văn trên tế đàn ở Côn Luân Sơn.

"Vật này được khai quật ba ngày trước từ một ngôi mộ Hán mới phát hiện ở Cam Túc." Người đàn ông hạ giọng: "Sáu người cùng xuống mộ, chỉ có mình tôi sống sót trở ra.

Năm người còn lại…" Ông ta cởi cổ áo.

Hoa văn màu đỏ sẫm trên cổ lộ ra hoàn toàn — đó không phải hình xăm, mà là một loại vật chất sống, đang lan dần xuống xương quai xanh với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Trung tâm của hoa văn, lờ mờ hiện ra một ký hiệu méo mó.

Trương Kỳ Lân không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh Trương Hạo, ngay khi nhìn thấy ký hiệu đó, đồng tử anh co rút lại.

"Đây là 'Thần Thực'." Anh trầm giọng nói: "Là sự ô nhiễm còn sót lại của sức mạnh Cổ Thần." Giải Tiểu Hoa nhanh chóng đóng cửa quán trà, treo tấm biển "Tạm ngưng kinh doanh".

Hạo Thiên Chân kéo hết rèm cửa sổ xuống.

"Nói chi tiết đi." Trương Hạo ngồi xuống đối diện người đàn ông, ngón tay khẽ chạm vào mảnh xương vụn.

Ngay lúc chạm vào, trong đầu anh nổ tung vô số hình ảnh rời rạc: một hầm mộ tối tăm, trên bích họa vẽ cảnh các vì sao rơi xuống, mặt đất nứt toác, vô số bóng hình méo mó bò ra từ kẽ nứt.

Năm thành viên đội khảo cổ vây quanh một cỗ quan tài, khoảnh khắc nắp quan tài được mở ra, sương đen phun trào.

Trong sương đen, có thứ gì đó đang thì thầm, dùng một thứ ngôn ngữ cổ xưa không thể hiểu nổi, nhưng trong đó lặp đi lặp lại mấy âm tiết… "…Ba… Cách… Sa Tư…" Trương Hạo vô thức đọc lên mấy âm tiết đó.

Nhiệt độ trong quán trà đột ngột giảm xuống.

Chuông gió rung lên điên cuồng, năm loại âm sắc cùng lúc ré lên chói tai.

Bộ ấm chén trên quầy xuất hiện những vết nứt như mạng nhện,

nền đá xanh rỉ ra những giọt nước li ti — đó là phản ứng tự vệ của Thủy Chi Linh.

"Cậu đã đọc tên của nó." Trên mặt người đàn ông trung niên hiện lên một biểu cảm kỳ dị, pha trộn giữa sợ hãi và giải thoát: "Nó đang tỉnh lại… không, nó chưa bao giờ thật sự ngủ say." Ông ta đột nhiên nắm lấy tay Trương Hạo, sức lực lớn đến kinh người: "Phong ấn ở Côn Luân Sơn chỉ là 'hình hài' của Cổ Thần, 'ý thức' của nó… đã sớm phân tán ký sinh trong vô số di vật cổ xưa.

Mỗi khi chúng ta khai quật, chạm vào, nghiên cứu những di vật này, đều là đang nuôi dưỡng nó…" Lời còn chưa dứt, hoa văn trên cổ người đàn ông đột nhiên lan rộng, trong nháy mắt đã bò khắp nửa khuôn mặt.

Ông ta hét lên một tiếng thảm thiết không giống người, cơ thể bắt đầu co giật, phồng lên, có thứ gì đó đang ngọ nguậy dưới da.

"Lùi lại!" Hắc Kim Cổ Đao của Trương Kỳ Lân đã ra khỏi vỏ, nhưng Trương Hạo giơ tay ngăn anh lại.

Trương Hạo nhìn chằm chằm vào cơ thể đang dần biến dị của người đàn ông, trong mắt ánh lên một tia sáng vàng nhạt — huyết mạch Thủy Kỳ Lân đang cảm ứng.

Anh có thể "nhìn thấy", cơ thể người đàn ông đang bị một loại ý thức ngoại lai cưỡng ép xâm chiếm, giống như virus chiếm lấy tế bào.

"Đây không phải là sự ô nhiễm thông thường." Trương Hạo chậm rãi nói: "Đây là 'gieo mầm ý thức'.

Cổ Thần đang tìm kiếm vật chứa." Anh hai tay kết ấn, sức mạnh của Ngũ Hành Chi Linh lưu chuyển trong cơ thể, cuối cùng ngưng tụ ở lòng bàn tay.

Một chưởng nhẹ nhàng ấn lên trán người đàn ông.

Ánh sáng vàng và khí đen đối đầu kịch liệt.

Trong quán trà, tất cả mọi người đều cảm nhận được hai luồng sức mạnh hùng hậu đang giao tranh — một luồng là chính khí trời đất do ngũ hành tương sinh, luồng còn lại thì cổ xưa, hỗn loạn, và đầy ác ý đói khát.

Dịch Táp và Hoắc Tú Tú nghe tiếng động từ sân sau chạy ra, nhìn thấy cảnh này đều sững sờ.

Đinh Ngọc Vũ Điệp theo phản xạ sờ vào con dao găm bên hông.

"Trương Hạo, không thể cưỡng ép thanh tẩy!" Dịch Táp đột nhiên hét lên: "Tôi đã xem qua những trang sách còn sót lại trong bí quyển của gia tộc, loại 'Thần Thực' này liên kết sâu sắc với ý thức của vật chủ, cưỡng ép loại bỏ sẽ…" Sẽ thế nào, cô không nói hết.

Nhưng Trương Hạo đã hiểu — cơ thể người đàn ông bắt đầu tan rã, da thịt nứt nẻ, để lộ ra lớp vật chất màu đen đang ngọ nguậy bên dưới.

Mắt ông ta hoàn toàn biến thành màu đỏ rực, khóe miệng nhếch lên một độ cong phi nhân loại, phát ra tiếng cười khà khà quái dị: "Trương… Hạo… con trai của Kỳ Lân… chúng ta… quen biết…" Ông ta dùng cổ ngữ, nhưng tất cả mọi người có mặt đều nghe hiểu.

Trương Hạo nghiến răng, tăng cường sức mạnh.

Ảo ảnh Thủy Kỳ Lân thoáng hiện sau lưng anh rồi biến mất.

Tuy nhiên, ngay lúc sắp hoàn thành việc thanh tẩy, người đàn ông dùng chút ý thức tỉnh táo cuối cùng gào lên: "Cam Túc… phía tây Đôn Hoàng… tháp hiệu thứ ba… dưới lòng đất… nó đang triệu hồi…" Tiếng nói đột ngột ngừng bặt.

Cơ thể người đàn ông hóa thành một vũng chất lỏng sền sệt màu đen, cùng với quần áo, mảnh xương vụn tan chảy hết, cuối cùng ngay

cả chất lỏng cũng bốc hơi sạch sẽ, chỉ để lại vài vết ăn mòn trên mặt bàn.

Quán trà chết lặng.

Chuông gió ngừng rung.

Bộ ấm chén không còn nứt vỡ.

Những giọt nước trên sàn từ từ thấm ngược vào nền đá.

Nhưng trong lòng mọi người đều rõ — có thứ gì đó, đã trở lại.

Hay nói đúng hơn, nó chưa bao giờ rời đi.

Trương Hạo từ từ thu tay lại, lòng bàn tay có một vết cháy đen, âm ỉ đau.

"Thu dọn đồ đạc." Giọng anh bình tĩnh, nhưng mỗi chữ đều nặng như chì: "Bàn Tử, liên lạc với tất cả anh em còn có thể huy động.

Tiểu Hoa, chuẩn bị trang bị cấp cao nhất.

Thiên Chân, tra cứu tất cả ghi chép khảo cổ và truyền thuyết dân gian về phía tây Đôn Hoàng ở Cam Túc." Anh nhìn về phía Trương Kỳ Lân: "Tiểu Ca, tôi cần tất cả ghi chép của Trương gia về 'ý thức phân liệt ký sinh'." Cuối cùng, ánh mắt anh lướt qua từng người: "Côn Luân Sơn không phải là kết thúc." "Mà là sự khởi đầu." Ngoài cửa sổ, mặt hồ Tây Hồ lặng sóng, nhưng bầu trời phía xa, không biết từ lúc nào đã tụ lại một tầng mây màu đỏ sẫm kỳ dị, tựa như máu đông.

Dưới mái hiên quán trà, chuỗi chuông gió bằng đồng xanh không gió mà tự động, phát ra tiếng kêu ong ong trầm thấp, đầy điềm gở.

Năm loại âm sắc, lần đầu tiên hoàn toàn đồng bộ, tấu lên cùng một giai điệu — giai điệu cảnh báo.

Ngày thứ bảy quán trà "Ngũ Hành Cư" đóng cửa tiếp khách.

Sân sau được cải tạo thành một phòng tác chiến tạm thời, trên chiếc bàn dài trải đầy bản đồ, sách cổ và đủ loại thiết bị kỳ quái.

Chương 470

Hạo Thiên Chân thức đến hai mắt đỏ ngầu, đẩy một chồng huyền chí ố vàng ra giữa bàn: "Cách Đôn Hoàng ba mươi dặm về phía tây, quả thực có ghi chép về 'tháp hiệu thứ ba', nhưng chỉ là những mảnh rời rạc." Cậu chỉ vào một dòng chữ triện mờ nhạt trong đó: "'Đêm có ánh sáng đỏ từ đất phát ra, như máu nhuộm cát, ba ngày mới tắt.

Người đi đường nghe thấy tiếng dưới đất, như vạn người tụng kinh, nhưng không hiểu được lời.'" "Vạn người tụng kinh…" Giải Tiểu Hoa trầm ngâm: "Liệu có phải là sự 'cộng hưởng' ý thức của Cổ Thần?

Giống như cảm giác ở tế đàn Côn Luân Sơn?" Bàn Tử ghé qua, chỉ vào một điểm được đánh dấu bằng chu sa trên bản đồ: "Chỗ này tôi từng đến rồi, năm kia đi cùng một bọn thổ phu tử đào đồ.

Bề mặt chỉ là một cồn cát lớn, bên dưới có tàn tích đồn trú thời Hán, nhưng chẳng có gì đáng tiền, lúc đó không xuống tay." "Không xuống tay là đúng rồi." Trương Kỳ Lân đột nhiên lên tiếng.

Anh đứng dậy từ trong góc, đi đến bên bàn, đặt một cuốn sách bìa vải dầu lên bàn.

Bìa sách đã mục nát quá nửa, lờ mờ có thể thấy mấy chữ "Trương Thị Tộc Lục - Cấm Thiên".

"Trương gia đời đời canh giữ, không chỉ một phong ấn ở Côn Luân Sơn." Trương Kỳ Lân lật sách ra, chỉ vào một bản tinh đồ vẽ tay, "Cổ Thần 'Ba Cách Sa Tư'.

Đây là tên thật của nó trong những văn hiến cổ xưa nhất.

Hình hài bị phân thây trấn áp ở bảy 'tiết điểm địa mạch', Côn

Luân Sơn là trung tâm.

Nhưng ý thức của nó…" Anh lật sang trang tiếp theo, là một sơ đồ kinh mạch phức tạp đến chóng mặt, vô số đường chỉ nhỏ từ trung tâm tỏa ra, nối với những phù hiệu dày đặc.

"Ý thức phân liệt thành những 'hạt giống', ký sinh trong những vật cổ có liên quan đến nó.

Đồ đồng, ngọc thạch, đồ xương… hễ vật gì từng mang sức mạnh của nó đều có thể trở thành 'vườn ươm' cho hạt giống." Giọng Trương Kỳ Lân vẫn bình tĩnh, nhưng trong mắt lại kìm nén một cơn bão: "Mỗi một lần trộm mộ, mỗi một lần khai quật khảo cổ, thậm chí mỗi một lần vô tình chạm vào, đều là đang cung cấp dinh dưỡng cho những 'hạt giống' này.

Khi dinh dưỡng đủ…" "Chúng sẽ nảy mầm." Trương Hạo nói tiếp, vết cháy đen trong lòng bàn tay âm ỉ nóng lên: "Giống như người đàn ông kia, trở thành 'vật chứa' cho ý thức Cổ Thần hồi sinh." Căn phòng chìm vào im lặng.

Chỉ có gió Tây Hồ ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng thổi khẽ vào chuỗi chuông gió bằng đồng xanh dưới mái hiên.

Kể từ ngày đó, tiếng chuông gió luôn mang một vẻ cảnh báo mơ hồ.

"Vậy việc chúng ta cần làm!" Hoắc Tú Tú sắp xếp lại suy nghĩ: "Không phải là đến một 'chiến trường chính' như Côn Luân Sơn nữa, mà là phải tìm ra tất cả những cổ vật có khả năng ký sinh 'hạt giống', trước khi chúng 'nảy mầm'… phá hủy?" "Hoặc là 'thanh tẩy'." Dịch Táp bổ sung, tay cô đang cầm một mảnh đá đen mang về từ Côn Luân Sơn, dùng một loại dung dịch đặc chế để lau: "Huyết mạch Thủy Kỳ Lân của Trương Hạo kết hợp với Ngũ Hành Chi Linh, có lẽ có thể xua tan sự ô nhiễm của 'hạt giống'." "Nhưng trời đất bao la, cổ vật nhiều

vô kể, tìm thế nào?" Bàn Tử gãi đầu: "Chẳng lẽ đào hết mộ cổ toàn quốc lên à?" Mắt Hạo Thiên Chân đột nhiên sáng lên: "Người đàn ông kia trước khi chết đã nói 'nó đang triệu hồi'… liệu có phải, những 'hạt giống' này có thể cảm ứng lẫn nhau?

Khi một 'hạt giống' nào đó sắp trưởng thành, hoặc một 'vật chứa' nào đó xuất hiện, những 'hạt giống' khác sẽ sinh ra cộng hưởng?" Trương Hạo và Trương Kỳ Lân nhìn nhau.

"Có khả năng." Trương Hạo đi đến bên cửa sổ, nhìn về phía tháp Lôi Phong ở bờ đối diện Tây Hồ: "Nếu giữa các 'hạt giống' có mối liên hệ 'cộng hưởng' tương tự, vậy thì…" Anh lấy ra lõi của Ngũ Hành Chi Linh từ trong lòng.

Năm viên tinh thạch to bằng trứng cút, màu sắc khác nhau, lơ lửng trên lòng bàn tay và từ từ xoay tròn.

Sau khi dung hợp ở Côn Luân Sơn, chúng đã liên kết với huyết mạch của Trương Hạo, trở thành một phần sức mạnh của anh.

"Ngũ Hành Chi Linh có thể cảm ứng được sự biến động năng lượng của trời đất." Trương Hạo nhắm mắt lại, dồn tâm thần vào viên tinh thạch: "Nếu sự thức tỉnh của 'hạt giống' gây ra biến động địa mạch, có lẽ chúng ta có thể 'định vị'." Tinh thạch tỏa sáng, chiếu ra một vầng hào quang ngũ sắc nhàn nhạt, bao phủ cả căn phòng.

Trong vầng hào quang, lờ mờ có thể thấy những dòng năng lượng mỏng như sợi tóc đang trôi nổi trong không khí.

Đó là "địa mạch chi khí" mà người thường không thể cảm nhận được.

Đột nhiên, viên tinh thạch màu bạch kim đại diện cho "Kim" Chi Linh khẽ rung lên, phát ra một tiếng kêu a a sắc bén.

Trong vầng hào quang, một sợi chỉ đen cực nhỏ, từ phía tây bắc

kéo dài đến, chạm vào rìa hào quang rồi nhanh chóng co rút lại như một con rắn độc.

"Tây Bắc, vùng đất của Canh Kim túc sát." Trương Hạo mở mắt, ánh mắt sắc bén: "'Tín hiệu' đầu tiên xuất hiện.

Không phải ở Đôn Hoàng." Anh chỉ vào một vị trí khác trên bản đồ: "Ninh Hạ, núi Hạ Lan." Ba ngày sau, trong lòng núi Hạ Lan.

Cả đoàn người đi dọc theo một lòng sông cổ đã cạn khô.

Hai bên là vách núi dựng đứng, trên vách đá đầy những dấu vết bị gió mưa bào mòn, và… rất nhiều bức tranh đá cổ.

"Phong cách của những bức tranh này…" Dịch Táp dừng bước, dùng đèn pin chiếu sáng một mảng vách đá: "Không thuộc về bất kỳ nền văn minh cổ đại nào đã được biết đến." Nội dung của các bức tranh rất kỳ dị: những hình người méo mó đang vây quanh một khối đa diện nhiều mắt để cúng bái; trên trời có các vì sao rơi xuống đất; mặt đất nứt ra, vô số cánh tay từ kẽ nứt thò ra.

Nét vẽ tuy thô sơ nhưng truyền thần, toát lên một vẻ điên cuồng khiến người ta bất an.

"Là tranh của 'người chứng kiến'." Trương Kỳ Lân khẽ chạm vào mép bức tranh, đầu ngón tay dính một ít bột màu khoáng vật đỏ sẫm: "Dùng chu sa trộn với máu người để vẽ, nhằm ghi lại 'thần tích' hay nói đúng hơn là ác mộng." Bàn Tử rùng mình: "Máu người?

Phải cần bao nhiêu người…" "Sự cuồng nhiệt của những kẻ sùng bái Cổ Thần vượt xa sức tưởng tượng." Giải Tiểu Hoa kiểm tra một bức tranh khác, trên đó miêu tả một buổi tế lễ đẫm máu: "Họ tin rằng, dâng hiến máu thịt có thể đổi lấy sự ban ơn của 'Thần'." "Ban ơn?" Hạo Thiên Chân nhíu mày.

"Sự bất tử, sức mạnh, tri thức…" Giọng Trương Hạo vọng lại từ

phía trước: “Hoặc là, trở thành một phần của ‘Thần’.” Anh đứng ở khúc quanh của lòng sông, trước mặt là một cửa hang bị đá vụn che lấp một nửa.

Mé cửa hang có dấu vết đục đẽo nhân tạo, hình răng cưa, như thể răng của một con quái vật khổng lồ nào đó.

Chuỗi chuông gió bằng đồng xanh được Trương Hạo buộc bên hông, lúc này đang phát ra những tiếng rung dồn dập, gần như là cảnh báo.

“Chính là nơi này.” Trương Hạo tháo chuông gió ra, nắm trong tay.

Ánh sáng của năm viên tinh thạch từ bên trong chuông gió chiếu ra, đối kháng với luồng khí lạnh vô hình tỏa ra từ cửa hang.

Trương Kỳ Lân rút Hắc Kim Cổ Đao, đi vào cửa hang đầu tiên.

Những người khác theo sát phía sau, bật đèn pin cường độ cao.

Bên trong hang là một lối đi dốc xuống, bốn vách tường nhẵn bóng, như thể đã bị nước chảy xói mòn hàng trăm năm.

Nhưng không khí lại khô ráo bất thường, không có chút hơi nước nào.

Đi khoảng một nén nhang, phía trước bỗng rộng ra.

Một hang đá tự nhiên khổng lồ hiện ra trước mắt.

Giữa hang đá, có một tế đàn được xây bằng những tảng đá đen khổng lồ, phong cách có bảy phần tương tự tế đàn ở Côn Luân Sơn, nhưng quy mô nhỏ hơn nhiều.

Trên tế đàn, đặt một pho tượng đã bị tàn phá.

Pho tượng chỉ còn lại nửa thân dưới, chất liệu nửa ngọc nửa đá, bề mặt đầy những lỗ hổng như tổ ong.

Dựa vào phần váy và tư thế còn lại, đây từng là một pho tượng nữ thần, nhưng đầu và hai tay đã không còn.

Tuy nhiên, thứ thu hút ánh mắt của mọi người là mặt đất xung quanh tế đàn.

Những cái "kén" dày đặc.

Những cái "kén" mờ đục, nhấp nháy ánh sáng đỏ sẫm, mỗi cái to bằng một người trưởng thành, phân bố không đều xung quanh tế đàn, trông như một vườn hoa kỳ dị.

Bên trong "kén", lờ mờ có thể thấy bóng dáng những hình người đang co quắp.

"Đây… tất cả những thứ này là…" Hoắc Tú Tú che miệng.

"Vật chứa." Sắc mặt Trương Hạo tái mét: "Là những vật chứa đang trong quá trình chuyển hóa mà 'hạt giống' của Cổ Thần đã chọn." Anh đến gần một cái "kén", dùng mũi kiếm khẽ chạm vào.

Vỏ kén mềm mại và đàn hồi, ngay lúc chạm vào, hình người bên trong đột nhiên co giật mạnh.

Qua lớp màng mờ đục, có thể thấy đó là một thanh niên mặc đồ leo núi hiện đại, mặt mày méo mó, hai mắt nhắm nghiền, nhưng nhãn cầu dưới mí mắt đang chuyển động dữ dội.

Dưới da anh ta, những hoa văn màu đỏ sẫm đang lan ra như dây leo, giống hệt tình trạng của người đàn ông ở quán trà Hàng Châu, chỉ là quá trình đã tiến triển sâu hơn.

"Vẫn còn sống…" Giọng Hạo Thiên Chân run rẩy: "Họ… tất cả đều còn sống?" "Thân xác còn sống, ý thức đang bị nuốt chửng và thay thế." Trương Kỳ Lân kiểm tra vài cái "kén", vẻ mặt nghiêm trọng: "Mức độ chuyển hóa không đồng đều, mấy cái sâu nhất, ý thức đã gần như tan biến rồi." "Cứu được không?" Giải Tiểu Hoa nhìn về

phía Trương Hạo.

Chương 471

Trương Hạo im lặng một lúc, áp viên tinh thạch Ngũ Hành Chi Linh vào một cái "kén".

Ánh sáng của tinh thạch thấm vào bên trong, ngay khi tiếp xúc với hoa văn đỏ sẫm liền phát ra tiếng "xèo xèo" như bị đốt cháy.

Hình người trong kén giãy giụa dữ dội, phát ra tiếng thét câm lặng.

"Không được." Trương Hạo thu tinh thạch lại, lắc đầu: "'Hạt giống' đã ăn sâu vào thần kinh, máu thịt của họ.

Cưỡng ép tách ra sẽ giết chết vật chủ ngay lập tức." "Vậy chẳng lẽ cứ…" "Có cách." Trương Kỳ Lân đột nhiên nói.

Anh đi đến bên tế đàn, nhìn chăm chú vào pho tượng nữ thần tàn tạ: "'Hạt giống' cần tế đàn làm 'trạm trung chuyển' và 'bộ khuếch đại'.

Phá hủy tế đàn, cắt đứt liên kết của nó với địa mạch, những cái 'kén' này sẽ ngừng chuyển hóa." "Rồi sao nữa?" Bàn Tử hỏi: "Người bên trong thì làm thế nào?" "Sau khi quá trình chuyển hóa chấm dứt, 'hạt giống' sẽ rơi vào trạng thái ngủ đông.

Chúng ta có thể từ từ tìm cách thanh tẩy." Trương Kỳ Lân nhìn về phía Trương Hạo: "Nhưng phá hủy tế đàn sẽ lập tức kinh động đến ý thức của Cổ Thần.

Có thể sẽ nguy hiểm." Trương Hạo không do dự: "Làm đi." Trương Kỳ Lân gật đầu, cắm Hắc Kim Cổ Đao vào một khe nứt trên nền tế đàn.

Trương Hạo thì áp các viên tinh thạch Ngũ Hành Chi Linh lên bề mặt tế đàn, bắt đầu vận chuyển năng lượng ngược lại — không phải

là thanh tẩy, mà là "phá giải".

Tinh thạch sáng rực, ánh sáng ngũ sắc như những sợi xích bao quanh tế đàn.

Những tảng đá đen trên tế đàn bắt đầu rung chuyển, bề mặt hiện lên những phù văn phát sáng dày đặc, đối kháng kịch liệt với sức mạnh ngũ hành.

Cả hang đá bắt đầu rung chuyển, đá vụn rơi lả tả từ trên đỉnh xuống.

Những cái "kén" xung quanh tế đàn dường như cảm nhận được nguy cơ, đồng loạt đập mạnh, ánh sáng đỏ sẫm bùng lên.

Hình người bên trong co giật điên cuồng, một số "kén" thậm chí bắt đầu nứt ra, để lộ cơ thể người bán dị hóa bên trong — da thịt nứt nẻ, lộ ra lớp vật chất màu đen đang ngọ nguậy bên dưới, mắt trắng dã, miệng phát ra tiếng "khè khè" phi nhân loại.

"Chúng nó sắp 'phá kén' sớm!" Giải Tiểu Hoa hét lớn: "Bàn Tử, bảo vệ Thiên Chân và Tú Tú!

Táp Táp, Vũ Điệp, cùng tôi chặn chúng lại!" Mấy "vật chứa" phá kén đầu tiên loạng choạng đứng dậy, động tác cứng nhắc nhưng nhanh nhẹn, lao thẳng về phía Trương Hạo và Trương Kỳ Lân đang thi pháp.

Con dao găm trong tay Giải Tiểu Hoa bay lượn như bướm, chém đứt gân chân của một "vật chứa", khiến nó ngã nhào xuống đất.

Dao găm của Đinh Ngọc Vũ Điệp thì lướt qua cổ một "vật chứa" khác — nhưng vết thương không chảy máu, mà trào ra chất lỏng đen kịt, "vật chứa" đó dường như không cảm thấy gì, tiếp tục tiến lên.

"Tấn công khớp xương!

Phá hủy khả năng di chuyển của chúng!" Dịch Táp bình tĩnh chỉ huy, sợi dây thừng đặc chế trong tay cô quấn lấy cánh tay một "vật chứa", giật mạnh, kéo nó ngã xuống.

Hoắc Tú Tú thì dùng bình xịt mang theo phun ra một làn sương lạnh buốt, làm chậm chuyển động của các "vật chứa".

Bàn Tử đứng che trước mặt Hạo Thiên Chân và Hoắc Tú Tú, xẻng công binh vung lên vun vút, đánh bay một "vật chứa" đang lao tới, đập vào vách đá.

"Trương Hạo huynh đệ!

Nhanh lên!

Sắp không trụ nổi rồi!" Bàn Tử gầm lên.

Tại tế đàn, trán Trương Hạo đã lấm tấm mồ hôi.

Sự kháng cự của tế đàn mạnh hơn dự kiến, những tảng đá đen như có sinh mệnh, liên tục sửa chữa những vết nứt bị sức mạnh ngũ hành ăn mòn.

Hắc Kim Cổ Đao của Trương Kỳ Lân đã ngập hoàn toàn vào nền móng, thân đao rung lên, phát ra tiếng kêu như rồng ngâm.

"Tiểu Ca, giúp tôi câu giờ ba giây!" Trương Hạo quát khẽ.

Trương Kỳ Lân rút tay trái ra, cắn rách đầu ngón tay, vẽ một huyết phù lên chuôi đao.

Máu tươi thấm vào thân đao, Hắc Kim Cổ Đao tỏa sáng rực rỡ, đao khí như cầu vồng, xé toạc khe nứt ra một thước!

Chính là lúc này!

Trương Hạo ấn toàn bộ tinh thạch Ngũ Hành Chi Linh vào khe nứt, sau đó hai tay kết ấn, kích hoạt huyết mạch Thủy Kỳ Lân trong cơ thể.

“Ngũ hành luân chuyển, thiên địa quy nguyên — Phá!” Ầm!!!

Tế đàn nổ tung.

Những tảng đá đen vỡ thành nhiều mảnh, ánh sáng phù văn lập tức tắt ngấm.

Pho tượng nữ thần tàn tạ vỡ thành bột mịn.

Một làn sóng xung kích vô hình lấy tế đàn làm trung tâm lan ra, quét qua toàn bộ hang đá.

Tất cả các “kén” đồng thời ngừng đập, ánh sáng đỏ sẫm mờ đi.

Những “vật chứa” đang tấn công cứng đờ như những con rối đứt dây, sau đó mềm nhũn ngã xuống đất, không còn động đậy.

Rung chấn ngừng lại.

Bụi bặm từ từ lắng xuống.

Trương Hạo quỳ một chân xuống đất, thở hổn hển.

Huy động cả Ngũ Hành Chi Linh và sức mạnh huyết mạch cùng lúc khiến anh chịu áp lực rất lớn.

Trương Kỳ Lân đỡ anh dậy, thu Hắc Kim Cổ Đao về vỏ.

“Kết thúc rồi sao?” Hạo Thiên Chân ló đầu ra từ sau lưng Bàn Tử.

“Tạm thời.” Trương Hạo nhìn những cái “kén” và “vật chứa” đã mất đi sức sống: “Tế đàn bị phá hủy, liên kết với địa mạch đã bị cắt đứt.

Những ‘hạt giống’ này sẽ ngủ đông, nhưng… chúng vẫn ở trong cơ thể họ.” Giải Tiểu Hoa kiểm tra mạch đập của một “vật chứa”: “Vẫn còn sống, nhưng dấu hiệu sinh tồn rất yếu, giống như người thực vật.” “Đem về.” Trương Hạo đứng dậy: “Tìm cách cứu họ.

Hơn nữa…” Anh nhìn về phía phế tích của tế đàn.

Dưới những mảnh đá vụn, lộ ra một góc của một tấm kim loại mỏng màu đen không phải vàng cũng không phải ngọc, trên đó khắc những hoa văn li ti.

Trương Hạo nhặt tấm kim loại lên.

Ngay khi chạm vào, những hình ảnh rời rạc tràn vào tâm trí anh: trong sa mạc vô tận, bảy ngọn tháp hiệu xếp thành hình sao Bắc Đẩu.

Dưới mỗi ngọn tháp, đều có một tế đàn tương tự.

Trên bầu trời sao, bảy ngôi sao hung tinh lấp lánh, tương ứng với từng ngọn tháp.

Một giọng nói trầm thấp lặp đi lặp lại: "Thất tinh tương liên, hung sát hiển hiện.

Bảy đàn bị hủy, chân thân thức tỉnh." Hình ảnh đột ngột kết thúc.

Trương Hạo nắm chặt tấm kim loại, sắc mặt khó coi.

Chương 472

"Chúng ta có lẽ… đã làm sai thứ tự." Anh đưa tấm kim loại cho Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân xem xong, im lặng hồi lâu.

"Bảy tế đàn sao, vừa là xiềng xích, vừa là phong ấn." Anh chậm rãi nói: "Ý thức của Cổ Thần bị phân tán ký sinh trong các cổ vật liên quan đến bảy tế đàn.

Phá hủy một nơi, 'hạt giống' ở sáu nơi còn lại sẽ tăng tốc thức tỉnh.

Nhưng nếu cả bảy nơi đều tồn tại, ngược lại sẽ hình thành một sự cân bằng mong manh, kiềm chế lẫn nhau." "Cho nên người đàn ông kia mới nói 'nó đang triệu hồi'?" Hạo Thiên Chân phản ứng lại: "Không phải triệu hồi chúng ta đến phá hủy, mà là… dụ chúng ta phá vỡ sự cân bằng?" Trương Hạo gật đầu: "Chúng ta bị tính kế rồi.

Ý thức của Cổ Thần muốn chúng ta giúp nó 'giải phong'." "Vậy giờ làm sao?" Bàn Tử sốt ruột: "Chúng ta đã đập một cái rồi!" "Tìm sáu nơi còn lại." Ánh mắt Trương Hạo kiên định: "Trước khi chúng hoàn toàn thức tỉnh, tìm ra, sau đó… không phải phá hủy, mà là 'gia cố'." "Dùng sức mạnh Ngũ Hành Chi Linh, phong ấn lại?" Dịch Táp hỏi.

"Đúng vậy." Trương Hạo nhìn chuỗi chuông gió bằng đồng xanh đang khẽ rung trong tay: "Hơn nữa, phải nhanh lên.

Tế đàn ở núi Hạ Lan bị phá hủy, sự cân bằng đã bị phá vỡ. 'Hạt giống' ở sáu nơi còn lại, bây giờ có lẽ đã đang tăng tốc 'ấp nở'." Anh cất tấm kim loại màu đen vào lòng.

Ở góc mặt sau của tấm kim loại, khắc một ký hiệu rất nhỏ.

Là một chữ "Nhị".

"Tháp hiệu thứ hai…" Trương Hạo nhìn về phía tây: "Ở Đôn Hoàng." Chuỗi chuông gió bằng đồng xanh dưới mái hiên, không gió mà tự động.

Lần này, tiếng chuông kéo dài và dồn dập, như tiếng chuông đếm ngược đoạt mạng.

Mặt hồ Tây Hồ, không biết từ lúc nào, đã gợn lên từng vòng sóng bất tường.

Trên đường trở về Hàng Châu, không khí trong xe vô cùng im lặng.

Trải nghiệm ở hang đá núi Hạ Lan như một tảng đá đè nặng lên lòng mỗi người.

Sự thật về bảy ngọn tháp hiệu, bảy tế đàn, cùng với sự cân bằng mà họ đã vô tình phá vỡ, khiến những người vốn tưởng rằng trận chiến ở Côn Luân Sơn đã là hồi kết, một lần nữa rơi vào một vòng xoáy sâu hơn.

Trương Hạo ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ, tay mân mê tấm kim loại màu đen khắc chữ "Nhị".

Tấm kim loại lạnh lẽo, ẩn hiện một cảm giác đập nhẹ như mạch đập, như thể một vật sống.

"Thất tinh tương liên, hung sát hiển hiện.

Bảy đàn bị hủy, chân thân thức tỉnh." Mười hai chữ này vang vọng trong đầu anh.

Anh nhớ lại luồng khí đen phóng lên trời khi tế đàn Côn Luân Sơn sụp đổ.

Lúc đó cứ tưởng đó là sự giãy giụa cuối cùng của Cổ Thần, giờ

nghĩ lại, có lẽ đó chỉ là một lần ý thức của nó tập thể quay về khi "hình hài" tan rã.

"Tiểu Ca." Trương Hạo nhìn Trương Kỳ Lân ở đối diện: "Trong tộc lục của Trương gia, có ghi chép cụ thể về 'phong ấn thất tinh' không?

Ví dụ như… làm thế nào để gia cố?" Trương Kỳ Lân chậm rãi lắc đầu, ánh mắt tĩnh lặng như vực sâu: "Tộc lục không còn nguyên vẹn.

Chỉ nhắc đến 'thất tinh vi tỏa, tỏa thất phách' (bảy sao làm khóa, khóa bảy phách), nhưng phương pháp cụ thể đã thất truyền." "Thất phách…" Hạo Thiên Chân lật sổ tay: "Đạo giáo nói người có tam hồn thất phách, Cổ Thần cũng có khái niệm tương tự?" "Không phải tương tự." Giải Tiểu Hoa tiếp lời: "Tôi đã tra một số tài liệu lịch sử bên lề.

Thời thượng cổ, có dị thần giáng thế, sức mạnh quá lớn, không thể tiêu diệt hoàn toàn, nên có bậc đại năng đã tách 'thần phách' của nó ra, trấn áp ở nhiều nơi. 'Ba Cách Sa Tư' này, e rằng cũng thuộc loại đó." Bàn Tử quay đầu lại từ ghế phụ: "Vậy chúng ta bây giờ có được coi là… đang giúp nó 'tụ hồn' không?" Một câu nói khiến nhiệt độ trong xe đột ngột giảm xuống.

"Không hẳn." Trương Hạo nắm chặt tấm kim loại: "Chúng ta mới phá hủy một nơi, vẫn còn sáu.

Chỉ cần gia cố xong trước khi 'hạt giống' ở các tế đàn còn lại hoàn toàn thức tỉnh, là có thể thiết lập lại sự cân bằng." "Nhưng thời gian thì sao?" Dịch Táp bình tĩnh phân tích: "Tế đàn ở núi Hạ Lan bị phá hủy, sự cân bằng đã bị phá vỡ.

Tốc độ thức tỉnh ở sáu nơi còn lại sẽ tăng lên gấp bội.

Chúng ta cần phải hoàn thành việc gia cố sáu nơi cùng lúc, hoặc ít

nhất là trong một khoảng thời gian cực ngắn, điều này gần như không thể." "Không cần phải cùng lúc." Trương Kỳ Lân đột nhiên lên tiếng.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía anh.

"Giữa các tế đàn thất tinh, có sự trễ trong việc truyền năng lượng." Trương Kỳ Lân lấy ra cuốn tộc lục Trương gia bọc vải dầu từ trong lòng, lật đến một trang nào đó.

Trên đó vẽ một bản tinh đồ đơn giản, giữa bảy ngôi sao có những đường nối mảnh, trên đường nối có đánh những vạch đo kỳ lạ.

"Đây là 'thứ tự truyền tinh lực'." Trương Kỳ Lân chỉ vào những vạch đo: "Người quan sát sao thời xưa phát hiện, việc truyền năng lượng của bảy tế đàn tuân theo một thứ tự đặc biệt.

Từ thứ nhất đến thứ bảy, hoàn thành một chu kỳ cần… bốn mươi chín ngày." "Bốn mươi chín ngày!" Mắt Bàn Tử sáng lên: "Vậy chúng ta có thời gian để làm từng cái một!" "Không." Trương Hạo nhìn chằm chằm vào tinh đồ: "Cậu hiểu ngược rồi.

Ở núi Hạ Lan là tháp hiệu 'thứ hai', theo hướng mũi tên trên bản đồ này, năng lượng chảy từ 'thứ nhất' đến 'thứ hai', rồi truyền đi theo thứ tự.

Chúng ta phá hủy 'thứ hai', tương đương với việc tạo ra một điểm đứt gãy trên chuỗi năng lượng." Ngón tay anh di chuyển theo mũi tên: "Bây giờ, năng lượng vốn nên chảy đến 'thứ hai' sẽ bị ứ đọng ở 'thứ nhất', sau đó… trực tiếp tấn công 'thứ ba'." Hạo Thiên Chân hít một hơi lạnh: "Cho nên 'tháp hiệu thứ ba', cái ở Đôn Hoàng, sẽ là cái tiếp theo tăng tốc thức tỉnh?" "Và tốc độ sẽ nhanh hơn ở núi Hạ Lan rất nhiều." Trương Hạo gật đầu: "Chúng ta phải đến Đôn Hoàng ngay lập tức.

Nhưng trước đó…" Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh vật đang lùi

lại vun vút: “Cần người giúp đỡ.

Sáu tế đàn, phân tán khắp nơi, chỉ dựa vào mấy người chúng ta, chạy gãy chân cũng không kịp.” Giải Tiểu Hoa đã lấy điện thoại ra: “Tôi có một số mối quan hệ trong giới đồ cổ và thị trường ngầm, có thể tìm một số ‘chuyên gia’ đáng tin cậy.

Nhưng chuyện này… người thường tham gia vào chỉ có chết.” “Tìm những người không bình thường.” Hoắc Tú Tú đột nhiên nói: “Tôi nhớ, ở Côn Luân Sơn, ngoài chúng ta, còn có vài đội khác cũng tham gia chiến đấu ở vòng ngoài.

Trong đó có một đội, người dẫn đầu họ Tề…” “Tề gia.” Trương Kỳ Lân tiếp lời: “Phái Xuất Mã Tiên ở Đông Bắc, giỏi việc mời thần ngự linh.

Sau trận chiến ở Côn Luân Sơn, họ đã rút về núi Trường Bạch.” “Còn có Miêu Vu Tương Tây, Tát Mãn Tây Bắc, Cổ Sư Nam Cương…” Dịch Táp kể vanh vách: “Những gia tộc có truyền thừa cổ xưa này, ít nhiều đều biết những chuyện ‘không nên biết’.

Chuyện ở Côn Luân Sơn ồn ào như vậy, họ không thể không biết.” Đinh Ngọc Vũ Điệp chen vào: “Nhưng họ có giúp không?

Những gia tộc này đa phần đều ở ẩn, không muốn dính vào nhân quả.” “Vậy thì để họ biết, ‘nhân quả’ này đã dính đến cửa nhà họ rồi.” Ánh mắt Trương Hạo sắc bén: “Trong số các ‘vật chứa’ ở núi Hạ Lan, có một người mặc đồng phục của một viện nghiên cứu khảo cổ; nếu bên Đôn Hoàng mất kiểm soát, toàn bộ hành lang Hà Tây sẽ gặp nạn.

Đến lúc đó, không ai có thể đứng ngoài cuộc.” Anh dừng lại một chút: “Sau khi về Hàng Châu, chia nhau hành động.

Tiểu Hoa, Tú Tú, hai người liên lạc với người đứng đầu các gia

tộc lớn, giải thích rõ tình hình, không cần che giấu, nói thật.

Bàn Tử, Thiên Chân, hai người phụ trách sắp xếp tất cả các manh mối và tài liệu đã biết về các tế đàn, lên kế hoạch lộ trình.

Táp Táp, Vũ Điệp, chuẩn bị trang bị và vật tư, lần này có thể phải đi dài ngày." "Tiểu Ca." Trương Hạo cuối cùng nhìn về phía Trương Kỳ Lân: "Tôi cần anh về lại tổ địa Trương gia một chuyến." Trương Kỳ Lân ngẩng mắt lên.

"Tộc lục Trương gia không còn nguyên vẹn, nhưng tổ địa có thể vẫn còn lưu lại những bí pháp truyền miệng.

Thuật phong ấn thất tinh, Trương gia đã từng tham gia bố trí, chắc chắn có để lại đường lui." Giọng Trương Hạo trầm xuống: "Dù chỉ có một tia hy vọng, cũng phải thử." Trương Kỳ Lân im lặng một lát, gật đầu: "Được." "Vậy còn cậu?" Hạo Thiên Chân hỏi.

Trương Hạo nhìn viên tinh thạch Ngũ Hành Chi Linh đang khẽ nóng lên trong tay: "Tôi phải đến tháp Lôi Phong một chuyến." Mọi người đều ngẩn ra.

"Dưới tháp Lôi Phong, trấn áp không chỉ có truyền thuyết về Bạch nương tử." Ánh mắt Trương Hạo sâu xa: "Địa mạch ở Hàng Châu rất đặc biệt, hai ngọn núi Nam Bắc của Tây Hồ khóa khí, tháp Lôi Phong vừa vặn trấn giữ thủy nhãn.

Năm xưa Pháp Hải xây tháp trấn yêu là giả, mượn tháp trấn giữ một tiết điểm địa mạch của vùng này là thật.

Tôi muốn mượn địa thế của tháp Lôi Phong, làm một cái 'la bàn cảm ứng'." "Dùng Ngũ Hành Chi Linh?" Dịch Táp phản ứng lại.

"Đúng vậy." Trương Hạo xòe lòng bàn tay, năm viên tinh thạch lơ lửng bay lên: "Ngũ Hành Chi Linh có thể cảm ứng được sự bất thường của địa mạch.

Nhưng phạm vi có hạn.

Chương 473

Nếu lấy tháp Lôi Phong làm 'ăng-ten', lấy thủy mạch Tây Hồ làm 'đường truyền', có lẽ có thể mở rộng phạm vi cảm ứng ra… toàn bộ An Lạc." Bàn Tử há hốc miệng: "Toàn bộ… Hạo tử, cậu chơi lớn quá đấy!" "Phải lớn." Trương Hạo thu lại tinh thạch, ánh mắt kiên định: "Thứ chúng ta cần tìm không phải là một ngôi mộ, một cái hố, mà là sáu điểm ký sinh 'hạt giống' phân tán khắp cả nước, có thể tồn tại dưới bất kỳ hình thức nào.

Không có phương tiện do thám phạm vi rộng, chẳng khác nào mò kim đáy bể." Ngoài cửa sổ, đường chân trời đã hiện ra hình bóng của thành phố Hàng Châu.

Ánh sóng lấp lánh của Tây Hồ xa xa, yên bình và tĩnh lặng.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, dưới sự yên tĩnh đó, những dòng chảy ngầm đã bắt đầu cuộn trào.

Giờ Tý, sau khi tháp Lôi Phong đóng cửa.

Trương Hạo một mình đứng trên quảng trường trước tháp.

Dưới ánh trăng, ngọn tháp cổ uy nghi, trầm mặc, gạch đá trên thân tháp nhuốm màu thời gian, ánh lên một màu tối sẫm.

Gió đêm lướt qua những chiếc chuông đồng trên mái hiên, phát ra những tiếng leng keng trong trẻo.

Anh không lẻn vào.

Giải Tiểu Hoa đã dùng quan hệ sắp xếp, tối nay tháp Lôi Phong "bảo trì thiết bị", sẽ không có người ngoài làm phiền.

Nhưng người thực sự đi vào trong tháp, hướng đến địa cung, chỉ có một mình Trương Hạo.

Có những việc, chỉ có thể một mình đối mặt.

Cầu thang trong tháp xoắn ốc lên trên, nhưng mục tiêu của Trương Hạo là đi xuống.

Ở một góc khuất dưới nền tháp, anh làm theo sơ đồ mà Giải Tiểu Hoa đưa, đẩy ra một phiến đá xanh trông không khác gì những phiến đá xung quanh.

Dưới phiến đá lộ ra những bậc thang đá đi xuống, hơi ẩm lạnh lẽo ập vào mặt.

Bậc thang rất sâu, đi khoảng ba phút mới xuống đến đáy.

Trước mắt là một hành lang ngắn, cuối cùng là một cánh cửa sắt gỉ sét loang lổ.

Cửa có khóa, nhưng lỗ khóa đã bị gỉ sét bịt kín.

Trương Hạo không dùng sức phá cửa.

Anh đưa tay ra, lòng bàn tay áp vào cửa, sức mạnh của "Kim" trong Ngũ Hành Chi Linh — một luồng sáng màu bạch kim — từ từ thấm vào khe cửa.

Lớp gỉ sét bong ra với tốc độ mắt thường có thể thấy, bên trong ổ khóa vang lên tiếng "cạch" khẽ.

Cửa mở.

Sau cửa là một căn phòng đá không lớn, hình bát giác, mỗi bức tường đều khắc đầy kinh văn tiếng Phạn dày đặc.

Giữa phòng là một đài sen bằng đá cao bằng nửa người, trung tâm đài sen lõm xuống, chứa một vũng nước trong vắt.

Ở nơi hoàn toàn bịt kín dưới lòng đất này, vũng nước lại trong veo thấy đáy, không hề có mùi hôi thối.

“Quả nhiên…” Trương Hạo khẽ tự nhủ.

Dưới tháp Lôi Phong quả thực có thủy nhãn, và thủy nhãn này đã được pháp lực của Phật môn nuôi dưỡng hàng trăm năm, trở thành “pháp thủy” trong sạch nhất.

Dùng nó làm bộ khuếch đại cho sức mạnh của “Thủy” trong Ngũ Hành Chi Linh thì không còn gì thích hợp hơn.

Anh đi đến trước đài sen, ngồi xếp bằng xuống.

Trước tiên, anh lấy các viên tinh thạch Ngũ Hành Chi Linh ra, để chúng lơ lửng trên mặt nước.

Ánh sáng ngũ sắc chiếu xuống mặt nước trong vắt, khúc xạ thành những vầng sáng huyền ảo.

Sau đó, anh bắt đầu kết ấn.

Không phải thủ ấn của Trương gia, cũng không phải thứ anh học được từ bất kỳ cuốn sách cổ nào.

Đây là “cổ pháp” đã khắc sâu vào ý thức anh, ngay khoảnh khắc huyết mạch Thủy Kỳ Lân thức tỉnh khi tế đàn Côn Luân Sơn sụp đổ.

Nó thuộc về thuật điều khiển năng lượng nguyên thủy nhất từ thuở khai thiên lập địa.

Khi ấn đầu tiên được kết thành, kinh văn tiếng Phạn trong phòng đá đồng thời sáng lên một màu vàng nhạt.

Những con chữ trên tường như sống lại, bắt đầu từ từ di chuyển.

Ấn thứ hai, viên tinh thạch màu lam của “Thủy” Chi Linh sáng rực lên.

Nước trong đài sen không gió mà tự động, gợn sóng, dần dần tạo thành một vòng xoáy theo chiều kim đồng hồ.

Ấn thứ ba, bốn viên tinh thạch còn lại lần lượt sáng lên, ánh sáng ngũ sắc hòa quyện, tạo thành một vòng sáng xoay tròn chậm rãi phía trên vòng xoáy.

Trương Hạo nhắm mắt lại, hoàn toàn đắm chìm tâm thần vào vòng sáng.

Ban đầu là bóng tối.

Sau đó, cảm giác của anh lan tỏa ra như thủy triều.

Anh "nhìn thấy" Tây Hồ.

Không phải là cảnh hồ quang sơn sắc nhìn bằng mắt thường, mà là cảnh tượng ở tầng năng lượng: từng dòng thủy mạch mềm mại như những mạch máu lan tỏa dưới đáy hồ, kết nối với hệ thống nước ngầm của thành phố Hàng Châu; vị trí của tháp Lôi Phong, giống như một trái tim đang đập, bơm luồng năng lượng nước tinh khiết đi khắp nơi.

Cảm giác tiếp tục lan rộng.

Vượt qua Tây Hồ, bao phủ toàn bộ thành phố Hàng Châu.

Dưới lòng thành phố, bên dưới lớp bê tông cốt thép của các công trình hiện đại, những địa mạch cổ xưa vẫn đang chầm chậm chảy.

Có những nơi thông suốt, có những nơi tắc nghẽn, và có những nơi… có những "đốm đen" kỳ dị.

Đó là những "vết sẹo" hình thành do quá trình phát triển đô thị vô tình phá hủy các tiết điểm địa mạch.

Gần những đốm đen này, thường xảy ra nhiều chuyện quái dị.

Những ngã tư thường xuyên xảy ra tai nạn, những ngôi nhà cũ luôn có lời đồn ma ám, những khu thương mại suy tàn một cách khó hiểu… Trương Hạo không dừng lại.

Ý thức của anh men theo những địa mạch chính, tiếp tục lan ra ngoài.

Tỉnh Giang, tỉnh Huy, tỉnh Tây… Mạng lưới sông ngòi ở Giang Nam dày đặc, địa mạch cũng chủ yếu là hệ thủy, tương đối ôn hòa.

Nhưng khi cảm giác tiến vào khu vực Thăng Long, cảnh tượng bắt đầu phức tạp.

Hoàng Hà như một con rồng khổng lồ đang gầm thét, địa mạch của nó cuồng bạo và đa biến; địa mạch của các dãy núi như Tần Lĩnh, Thái Hành thì nặng nề, trầm lắng, như xương sống của đại địa.

Anh cũng "nhìn thấy" nhiều thứ không hài hòa hơn.

Trên một số tiết điểm địa mạch, bám đầy những "khối u" màu đỏ sẫm, đang đập nhẹ.

Chương 474

Đó là sự ô nhiễm do "hạt giống" của Cổ Thần ký sinh gây ra.

Kích thước không đồng đều, có cái mới nảy mầm, có cái đã lan rộng.

Khu vực tập trung dày đặc nhất là ở phía tây bắc, đặc biệt là hướng Đôn Hoàng, nơi đó đã là một mảng đỏ sẫm.

Nhưng mục tiêu của Trương Hạo không phải là những "khối u" này.

Anh đang tìm kiếm "sự cộng hưởng".

Tế đàn ở núi Hạ Lan bị phá hủy, năng lượng mất cân bằng, các tế đàn khác tất nhiên sẽ tạo ra những sóng năng lượng đặc biệt.

Giống như ném một viên sỏi xuống ao, gợn sóng sẽ lan ra khắp mặt nước.

Tìm thấy rồi.

Sóng năng lượng đầu tiên, đến từ phía tây bắc lệch về bắc, có lẽ là ở khu vực giáp ranh giữa Nội Mông và Ninh Hạ, ở đó có một ảo ảnh tháp hiệu đang nhấp nháy ở tầng năng lượng, ánh sáng đỏ sẫm đập theo quy luật.

"Tháp hiệu thứ nhất…" Trương Hạo ghi nhớ vị trí đó.

Sóng năng lượng thứ hai đáng lẽ phải đến từ núi Hạ Lan, nhưng nơi đó bây giờ là một luồng năng lượng hỗn loạn, di chứng của việc tế đàn bị phá hủy.

Sóng năng lượng thứ ba, đến từ hướng Đôn Hoàng, mạnh mẽ và dồn dập, như tiếng chuông báo động.

Thứ tư… thứ năm… Tim Trương Hạo dần chùng xuống.

Sáu luồng sóng năng lượng, anh đều cảm nhận được hết.

Trừ tháp hiệu thứ hai đã bị phá hủy, sáu nơi còn lại đều đang "hoạt động", và mức độ hoạt động tăng dần theo thứ tự.

Tệ nhất là nơi thứ bảy, vị trí nằm sâu trong núi ở biên giới phía nam Điền Nam, ánh sáng đỏ sẫm ở đó đã gần như hữu hình, sắp sửa phá vỡ tầng năng lượng để xâm nhập vào thực tại.

Theo tốc độ này, nhiều nhất là một tháng nữa, "hạt giống" ở tháp hiệu thứ bảy sẽ hoàn toàn thức tỉnh.

Khi đó, "vật chứa Cổ Thần" thực sự đầu tiên sẽ ra đời.

Không phải những bán thành phẩm ở núi Hạ Lan, mà là một con quái vật đủ sức chứa một phần ý thức và toàn bộ sức mạnh đáng sợ của Cổ Thần.

Và một khi nơi thứ bảy thất thủ, sự cân bằng sẽ hoàn toàn sụp đổ, tốc độ thức tỉnh của năm nơi còn lại sẽ tăng theo cấp số nhân.

"Một tháng…" Trương Hạo mở mắt, vòng sáng từ từ tan biến, ánh sáng của các viên tinh thạch mờ đi.

Kinh văn tiếng Phạn trong phòng đá cũng dần trở lại yên tĩnh.

Anh ướt đẫm mồ hôi, việc mở rộng cảm giác ra toàn quốc trong một lần đã tiêu hao rất lớn tinh thần và thể lực.

Nhưng điều đó xứng đáng, ít nhất bây giờ, họ đã có mục tiêu rõ ràng và một lịch trình khẩn cấp.

Khi đứng dậy, chân anh mềm nhũn, phải vịn vào đài sen mới không ngã.

Nước trong đài sen đã trở nên đục ngầu, pháp thuật vừa rồi đã tiêu hao hết linh khí nước tinh khiết tích tụ hàng trăm năm, cần một thời

gian rất dài mới có thể hồi phục.

"Xin lỗi ngài, Pháp Hải đại sư." Trương Hạo khẽ nói với căn phòng đá trống rỗng: "Mượn chút tích lũy trăm năm của ngài.

Nếu việc này thành công, nhất định sẽ đến tạ lễ." Anh thu lại các viên tinh thạch, quay người rời đi.

Cánh cửa sắt từ từ đóng lại sau lưng, gỉ sét lại bám lên lỗ khóa, như thể chưa từng có ai đến.

Lúc bước ra khỏi tháp Lôi Phong, đã là ba giờ sáng.

Tây Hồ chìm trong sương mỏng, ánh đèn thành phố bên bờ đối diện thưa thớt.

Trương Hạo đứng trước tháp, nhìn về hướng tây bắc.

Trên bầu trời đêm, ở một tầng mà người thường không thể nhìn thấy, sáu "sợi chỉ" màu đỏ sẫm từ sáu hướng mơ hồ chỉ về một điểm nào đó trên bầu trời, như thể đang triều bái một vị thần không tồn tại.

Chuỗi chuông gió bằng đồng xanh buộc bên hông anh, lúc này phát ra tiếng kêu ong ong trầm thấp và liên tục, năm âm đồng bộ, như khúc dạo đầu của một bài ai ca.

Anh lấy điện thoại ra, gọi cho Giải Tiểu Hoa.

"Thế nào rồi?" Giọng Giải Tiểu Hoa khàn đi vì thức đêm.

"Tìm thấy rồi, cả sáu nơi." Giọng Trương Hạo bình tĩnh, nhưng mỗi chữ đều nặng tựa ngàn cân: "Chúng ta cần phải hoàn thành việc gia cố sáu tế đàn trong vòng ba mươi ngày.

Bắt đầu từ nơi nguy cấp nhất, tháp hiệu thứ bảy, ở Vân Nam." Đầu dây bên kia im lặng hai giây.

"Tôi đã liên lạc được với bảy gia tộc." Giải Tiểu Hoa nhanh chóng nói: "Tề gia, Lam gia ở Miêu Cương, Liễu gia phái Cản Thi Tương

Tây, gia tộc Thác Nhĩ Đặc của Tát Mãn Tây Bắc, Kim bà bà của Cổ Sư Nam Cương, Thập Cốt Tượng ở Mân Nam, và… Thanh Vi đạo trưởng của Mao Sơn.

Họ đồng ý cử người đến, nhưng yêu cầu gặp mặt trực tiếp." "Được." Trương Hạo gật đầu: "Thời gian địa điểm do họ quyết định, càng nhanh càng tốt." "Ngoài ra…" Giải Tiểu Hoa ngập ngừng: "Bên Tiểu Ca có tin tức rồi.

Anh ấy đã đến tổ địa Trương gia, nhưng tình hình… không ổn lắm." Lòng Trương Hạo thắt lại: "Sao vậy?" "Tổ địa Trương gia, trống không." Giọng Giải Tiểu Hoa rất thấp: "Không phải mới gần đây, xem dấu vết thì ít nhất đã hoang phế hai mươi năm.

Bài vị trong từ đường vẫn còn, nhưng tất cả điển tịch, pháp khí, thậm chí cả đồ tùy táng của các đời tổ tiên, đều không cánh mà bay.

Tiểu Ca đang tìm manh mối, nhưng… anh ấy nói, có thể liên quan đến 'kẻ đó'." "'Kẻ đó'?" Trương Hạo nhíu mày.

"Kẻ mà tộc lục Trương gia nhắc đến, không phải Cổ Thần, mà là một thế lực khác vẫn luôn âm thầm đối đầu với Trương gia.

Tiểu Ca không nói rõ, chỉ bảo chúng ta cẩn thận." Trương Hạo nắm chặt điện thoại.

Mọi chuyện phức tạp hơn tưởng tượng.

Phong ấn thất tinh, Cổ Thần thức tỉnh, tổ địa Trương gia bị cướp sạch, còn có 'kẻ đó' bí ẩn… Tất cả những manh mối này đan xen vào nhau, như một tấm lưới khổng lồ, và họ đang ở chính giữa tấm lưới.

"Tập trung giải quyết chuyện bảy tế đàn trước." Trương Hạo trấn tĩnh lại: "Những vấn đề khác, đợi ổn định đại cục rồi tính.

Thông báo cho mọi người, sáng mai, tập hợp ở Ngũ Hành Cư." Cúp điện thoại, anh nhìn tháp Lôi Phong lần cuối.

Bóng tháp ẩn hiện trong sương sớm, chuông đồng trên mái hiên khẽ vang trong gió nhẹ, âm thanh trong trẻo, nhưng không còn xua tan được nỗi u ám trong lòng anh.

Một tháng.

Sáu tế đàn.

Một cuộc chạy đua với thời gian, đã bắt đầu.

Và cái giá của việc thua cuộc, không ai có thể gánh nổi.

Ba ngày sau, tại hậu viện của "Ngũ Hành Cư".

Cái sân vốn đã không lớn, lúc này lại chật ních những người đủ mọi hình dạng.

Trên bàn đá bày biện trà bánh đơn giản, nhưng gần như không có ai động đến.

Đại diện của nhà họ Tề ở Đông Bắc là một người đàn ông trung niên gầy gò, mặc một bộ quần áo vải màu xanh lam đã bạc phếch, bên hông treo một chuỗi tiền đồng cũ kỹ, đôi mắt dài và hẹp, lúc nhìn người khác luôn híp lại, như thể đang săm soi món đồ nào đó.

Chương 475

Ông ta tự xưng là Tề Bán Tiên, là một trong ba người có công phu "thỉnh tiên" giỏi nhất thế hệ này của nhà họ Tề.

Đến từ nhà họ Liễu ở Tương Tây là một cô gái trẻ tên Liễu Thất.

Cô vận trang phục của người Miêu màu đen, trang sức bạc phức tạp, nhưng bước đi lại không một tiếng động.

Đứng sau cô là hai gã đàn ông cao lớn, mặt mày trắng bệch, ánh mắt đờ đẫn, không nói không động, chính là "thi khôi".

Nhà họ Lam ở Miêu Cương cử đến một bà lão, chống một cây gậy đầu rắn, mặt đầy nếp nhăn nhưng đôi mắt lại sáng đến kinh người.

Bà chỉ dẫn theo một cô bé chừng mười bốn, mười lăm tuổi, nói là cháu gái, tên Lam Thải.

Cô bé có vẻ nhút nhát, trong lòng ôm một cái lồng tre, miệng lồng được che bằng một tấm vải đỏ, thỉnh thoảng có thứ gì đó khẽ cựa quậy bên trong.

Gia tộc Thác Nhĩ Đặc từ Tây Bắc đến là một gã đàn ông Mông Cổ cường tráng, tên Ba Đặc Nhĩ, mặc một bộ áo bào da dê màu xanh, bên hông dắt một thanh đao cong nạm bạc.

Gã nói tiếng Hán lơ lớ, nhưng ánh mắt sắc như chim ưng.

Kim Bà Bà ở Nam Cương là người kỳ quái nhất, thân hình nhỏ bé gầy gò, cả người quấn trong bộ váy vải thổ cẩm sặc sỡ, trên cổ và cổ tay treo đầy những chiếc chuông bạc và hũ nhỏ đủ loại, hễ cử động là lại vang lên tiếng leng keng.

Bà ta không uống trà, chỉ nhấp một thứ chất lỏng màu đỏ sẫm từ chiếc hồ lô nhỏ mang theo bên mình.

Thầy nhặt cốt A Cốt Sư đến từ Mân Nam là một lão già chột mắt.

Lão đeo sau lưng một chiếc hòm mây, từ kẽ hở của hòm tỏa ra mùi vôi nhàn nhạt.

Lão là người ít nói nhất, chỉ đứng ở góc tường hút thuốc, đôi mắt đục ngầu quan sát từng người trong sân.

Cuối cùng là Thanh Vi đạo trưởng của Mao Sơn.

Một thân đạo bào vải xanh, râu bạc xõa trước ngực, tay cầm phất trần, ra dáng tiên phong đạo cốt.

Ông là người duy nhất hành lễ theo kiểu đạo gia với Trương Hạo, miệng xưng "đạo hữu".

Giải Tiểu Hoa, với tư cách là người trung gian, giới thiệu sơ qua các bên.

Trương Hạo thì đi thẳng vào vấn đề, đem chuyện Thất Tinh Tế Đàn, ý thức Cổ Thần, cùng với thời hạn ba mươi ngày nói ra toàn bộ.

Anh không giấu giếm việc tế đàn ở Hạ Lan Sơn bị phá hủy là do họ làm, vào lúc này, thành thật quan trọng hơn che giấu.

Nói xong, cả sân rơi vào tĩnh lặng.

Tề Bán Tiên lên tiếng đầu tiên, giọng nói the thé: "Ý của ông chủ Trương đây là, muốn mấy nhà chúng tôi đi dọn dẹp mớ hỗn độn này cho các người à?" "Không phải giúp chúng tôi," Trương Hạo bình tĩnh đáp, "Mà là giúp tất cả mọi người.

Một khi ý thức Cổ Thần hoàn toàn thức tỉnh, kẻ gặp tai ương đầu tiên chính là các gia tộc có truyền thừa lâu đời như các vị.

Máu của các vị, bí pháp của các vị, những thứ các vị bảo vệ, đối với nó đều là ‘dưỡng chất’ thượng hạng." Liễu Thất lạnh lùng nói: "Nói miệng không bằng chứng." Trương Hạo cũng không nhiều lời,

từ trong ngực lấy ra mảnh kim loại mỏng màu đen, đặt lên bàn đá.

Dưới ánh mặt trời, mảnh kim loại ánh lên tia sáng u tối, chữ "Nhị" trên bề mặt như đang chuyển động. "Thứ này tìm thấy trong phế tích của tế đàn Hạ Lan Sơn.

Chạm vào nó, có thể thấy được một vài hình ảnh," Trương Hạo nhìn về phía mọi người: "Ai muốn kiểm chứng thì có thể thử.

Nhưng xin nhắc trước một câu, người tâm trí không vững, có thể sẽ bị ác ý còn sót lại xâm thực." Thanh Vi đạo trưởng tiến lên một bước: "Bần đạo nguyện thử." Ông đưa ngón tay gầy guộc ra, nhẹ nhàng chạm vào mảnh kim loại.

Trong khoảnh khắc, thân thể lão đạo sĩ chấn động, râu bạc không gió mà bay, trong mắt lóe lên vô số cảnh tượng vỡ vụn.

Ba hơi thở sau, ông rụt tay lại, sắc mặt hơi tái, khẽ niệm một tiếng đạo hiệu. "Quả thực là vật đại hung," Thanh Vi đạo trưởng nhìn về phía mọi người: "Ác ý trong mảnh kim loại này sâu như vực thẳm.

Lời của Trương đạo hữu, e rằng không phải là nói dối." Kim Bà Bà cười khà khà quái dị: "Đến lão đạo sĩ cũng nói vậy rồi, thì phần lớn là thật.

Nhưng mà..." Bà ta quay sang Trương Hạo, trong mắt ánh lên tia sáng sắc bén: "Bà già này dựa vào đâu mà tin cậu có bản lĩnh giải quyết được?

Ngũ Hành Chi Linh?

Huyết mạch Thủy Kỳ Lân?

Nghe thì oai đấy, nhưng ai biết có phải là thứ đồ chỉ được cái mã không?" Trương Hạo biết, lúc này nói nhiều vô ích.

Anh giơ tay phải lên, lòng bàn tay hướng lên trên.

Viên tinh thạch ngũ sắc từ từ hiện ra, lơ lửng và xoay tròn.

Nhiệt độ trong sân cũng theo đó mà biến đổi, lúc thì nóng rực như mùa hạ, lúc thì lạnh buốt như mùa đông, lúc thì ẩm ướt, lúc thì se sắt, lúc lại nặng nề.

Ngũ hành luân chuyển, sinh sôi không ngừng.

Đồng thời, trong mắt anh nổi lên những đường vân màu vàng nhạt, một luồng khí tức cổ xưa, uy nghiêm lan tỏa ra.

Đó không phải là sát khí, mà là một loại sức ép từ đẳng cấp sinh mệnh cao hơn, là uy nghiêm huyết mạch thuộc về vua của thần thú hồng hoang.

Trong sân, mấy người làm công có xuất thân bình thường chân mềm nhũn, suýt nữa thì quỳ xuống.

Ngay cả những người như Tề Bán Tiên, Liễu Thất cũng đều có vẻ mặt nghiêm trọng, bất giác vận dụng sức mạnh của bản thân để chống cự.

Ba Đặc Nhĩ hừ một tiếng, đao cong tuốt ra khỏi vỏ nửa tấc, thân đao khẽ rung lên.

Gã nhìn Trương Hạo chằm chằm, trong mắt vừa có cảnh giác, lại vừa có một tia tôn trọng của người dân thảo nguyên dành cho kẻ mạnh. "Đủ chưa?" Trương Hạo thu lại tinh thạch và uy áp, khí tức trở lại bình tĩnh.

Kim Bà Bà nhìn anh chằm chằm một lúc lâu, rồi đột nhiên nhếch miệng cười, để lộ cả hàm răng đen kịt: "Đủ rồi, đủ rồi.

Cậu trai trẻ có bản lĩnh thật, bà già này theo cậu." Tề Bán Tiên và Liễu Thất nhìn nhau một cái, rồi khẽ gật đầu.

Ba Đặc Nhĩ của gia tộc Thác Nhĩ Đặc tra đao vào vỏ, dùng thứ

tiếng Hán lơ lớ nói: "Người thảo nguyên chúng tôi kính trọng dũng sĩ và linh hồn của đất trời.

Nếu thật sự có tà thần muốn gây họa cho thảo nguyên, gia tộc Thác Nhĩ Đặc sẽ không ngồi yên." A Cốt Sư cuối cùng cũng đứng dậy, phủi bụi trên ống quần: "Dạo gần đây, những thứ vớt được từ dưới biển ở Mân Nam quả thực có chút không ổn.

Tôi tin cậu." Thanh Vi đạo trưởng vuốt râu nói: "Phái Mao Sơn luôn lấy việc hàng yêu trừ ma làm nhiệm vụ của mình.

Chuyện này, nghĩa bất dung từ." Lam Bà Bà không nói gì, chỉ dùng gậy gõ nhẹ xuống đất.

Cô bé Lam Thải đứng sau lưng bà, rụt rè vén một góc tấm vải đỏ trên lồng tre lên.

Bên trong là một con rắn nhỏ toàn thân màu xanh biếc, trên đầu có hai đốm vàng, đang hơi ngẩng đầu về phía Trương Hạo. "Bích Lân Kim Đồng Xà nhận chủ rồi," giọng Lam Bà Bà khàn khàn: "Nó nói, trên người cậu có khí tức khiến nó an tâm.

Nhà họ Lam ở Miêu Cương, nghe cậu điều khiển." Trương Hạo thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cửa ải khó khăn nhất đã qua.